Samuel presenta

Volum 1

El mannà espiritual dels últims caminantes adventistes

en camí a la Canaán celestial.
Arribada, dimecres 20 de març de 2030.

“ Qui és, doncs, el serf fidel i prudent, al qual va posar el seu senyor sobre la seua casa perquè els done l'aliment a temps?
Benaurat aquell serf al qual, quan el seu senyor vinga, li trobe fent així.
De cert us dic que li posarà sobre tots els seus béns .
Mateo 24:45-47

Índex de temes tractats al final del llibre

El mannà espiritual dels últims caminantes adventistes

Ampliació de les revelacions divines rebudes des del 07/03/2020
Nous missatges contínuament inspirats per Déu

Missatges de l'autor

Com està escrit en Apocalipsi 2.26: « Al qual vença i guarde les meues obres fins a la fi , li donaré autoritat sobre les nacions ». Jesucrist comparteix amb el seu serf, el seu profeta, el coneixement del seu judici sobre tots els assumptes, com els religiosos, polítics i econòmics. Perquè ell compleix els seus plans actuant en tots aquests àmbits que regeixen a la humanitat.

Entre les obres de Jesucrist està la inspiració constant de la seua llum, tan important per a la vida espiritual dels seus triats com el mannà donat cada dia als hebreus reunits per Déu en el desert del Sinaí.

Els qui la busquen trobaran en els articles escrits en aquesta obra la garantia d'un autèntic pensament diví, que em compromet com a testimoni i els fa responsables davant Déu i el seu suprem i sant judici. Perquè el rebuig de la seua llum és causa d'una ruptura en la relació entre ell i la seua criatura.

La inspiració revelada en aquestes línies és només el compliment de la promesa que Jesús va fer als seus serfs en Mateo 28:18-20, on, per a dissipar dubtes entre els seus interlocutors, està escrit: « Jesús, acostar, els va parlar així: «M'ha sigut donada tota autoritat en el cel i en la terra. Per tant, aneu i feu deixebles a totes les nacions, batejant-les en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyant-los a guardar tot el que us he manat. I heus ací, jo estic amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món » .

Després d'haver presentat en "Explica'm Daniel i l'Apocalipsi" l'estudi detallat, versicle per versicle, d'aquestes profecies divines, presente en aquesta obra, segons la inspiració divina del moment, anàlisis sintètiques sobre els temes tractats en aquestes profecies, així com sobre esdeveniments actuals. Aquesta visió integral és rica i promou el domini de l'enteniment oferit per Déu en el nom de Jesucrist. Aquests nous testimoniatges tenen tant valor per a ell com els primers i per als seus triats, perquè aclareixen i fan comprensible el que estava ocult i impenetrable.

Afig que en els temps difícils que haurem de travessar, el coneixement d'aquests articles marcarà la diferència per a obtindre, o no, de Crist la seua indispensable ajuda i suport diví per a véncer com ell va véncer. Perquè els seus triats estan convidats a « guardar les seues obres fins a la fi del món», amb la « paciència i perseverança » que caracteritzen als vertaders « sants » de Déu.

Nota: atés que les traduccions a idiomes estrangers es realitzen mitjançant programari de traducció automàtica, l'autor només és responsable dels textos en francés, l'idioma de la versió original dels documents.

2020 – El començament de les desgràcies

Més enllà del comportament ideal que aprova i beneeix, Déu tolera per un temps el que desaprova; però només per un temps relativament curt. Des de 2020, hem tingut l'avantatge de veure-ho respondre immediatament als ultratges que pateix, principalment a l'Occident cristià.

En aplicació d'aquest versicle citat en Romans 2:9: « Tribulació i angoixa sobre tota ànima humana que fa el malament, del jueu primerament i també del grec! », el gran Déu creador, el nostre gran Jutge, va fer de l'any 2020, des de l'equinoccio de primavera de 2020 fins a l'equinoccio de primavera de 2021, segons la seua ordre, un any marcat per una maledicció sense precedents en la història de la humanitat des de l'èxode d'Egipte. I seguint l'ordre indicat en el versicle, Israel va ser el primer país a adoptar, davant la suposada «pandèmia» atribuïda al virus de la COVID-19 que va aparéixer a la Xina, i causa de la magnitud d'aquesta maledicció, la desastrosa decisió de «confinar» a tot el país, bloquejant així tot l'aparell econòmic. Seguint aquest model, Itàlia (el primer país occidental afectat) i altres pobles cristians occidentals han adoptat al seu torn la mateixa mesura amb les mateixes desastroses conseqüències econòmiques des de la primavera de 2020. El col·lapse del món occidental és comparable al causat per una guerra mundial.

La causa d'aquesta maledicció divina es remunta als orígens de la creació terrenal i als últims atropellaments, com el matrimoni igualitari, les noves teories de gènere multisexuales i el suport a l'islam. Amb aquesta reacció, el Déu creador d'Adán i Eva i els seus descendents acaba de confirmar el missatge de Gènesi 3.22: « Llavors va dir Yahvé Déu: Heus ací, l'home s'ha fet com un de nosaltres , coneixent el bé i el mal. Ara, doncs, impedim-li que estenga la mà i prenga de l'arbre de la vida, i coma, i viva per sempre ». Ja aclarisc que aquest « un de nosaltres » es refereix a Satanàs, el diable.

Explicació : Durant diverses dècades, part dels enormes guanys del gegant financer estatunidenc Google s'ha reinvertit en investigació científica, i un dels seus objectius és res menys que la immortalitat de l'home. Amb l'aparició de virus mortals i contagiosos, el Totpoderós adverteix als científics de la Terra que no els permetrà aconseguir aquest resultat; la mort continuarà sent la seua arma divina i atacarà a tots els rebels culpables. L'enorme progrés científic, gràcies al desenvolupament de l'electrònica i la informàtica, ha transformat considerablement la ment humana, especialment entre els joves criats a Occident sense religió. En realitat, la humanitat sol s'està adaptant al programa que Déu va dissenyar per a ella. En atorgar-li el domini als Estats Units en la Segona Guerra Mundial, Déu va preparar el camí per a la decadència europea. A través de la seua xarxa d'internet, els Estats Units ha fet que els habitants de tota la Terra depenguen de la seua tecnologia. La cobeja capitalista ha portat al sacrifici de la producció local en favor de la producció reubicada a Àsia, i en particular, a la Xina. Va ser necessària l'acció dels virus perquè les nacions occidentals s'adonaren de la seua dependència dels productors asiàtics i del seu estat de ruïna. El següent pas serà la seua destrucció per la guerra. Els líders de les nacions occidentals són bastant joves i, igual que els joves del nostre temps, confien únicament en la ciència, que, fins a 2020, va ser capaç de resoldre tots els problemes. Per tant, podem comprendre la consternació d'aquests joves que descobreixen que la ciència no té resposta per a curar a les víctimes de la COVID-19. Aquesta nova i angoixant situació els ha portats a confinar, desconfinarse i tornar a confinar, sense sospitar que el remei seria, en última instància, pitjor que la malaltia, que, a més, es va veure àmpliament amplificada al seu judici. Però en fer-ho, només han complit el pla de Déu, que va resoldre la seua destrucció.

Durant l'any, el divendres 16 d'octubre a les 17 hores, al començament del sabbat, el professor d'història Samuel Paty va ser decapitat per un immigrant txetxé després de l'exhibició, a l'escola, de caricatures burletes i escabroses del profeta Mahoma publicades pel periòdic satíric "Charlie Hebdo".

Els dies 6, 7 i 8 de març de 2021, el papa Francesc va viatjar a l'Iraq per a fer costat als cristians orientals perseguits. En el seu viatge a Mossul, la devastada antiga capital del Califat Islàmic, va dir "germans" als musulmans amb els quals es va reunir. Amb això, va enfurir a Jesucrist, qui va usar l'islam bel·licós dels seus "germans" per a castigar-lo. Segons Déu, l'"amor fraternal" és fruit del seu Esperit Sant, que només actua a favor dels seus fidels triats; i especialment no a favor dels pobles que neguen i presenten, com una mentida cristiana, la mort expiatòria de Jesucrist, fonament de l'Evangeli (la Bona Nova) de la salvació. Cal assenyalar que, en aqueixos mateixos dies, es van produir violents enfrontaments entre joves d'origen immigrant i la policia francesa en diverses ciutats, la qual cosa va confirmar la incompatibilitat de la religió musulmana amb el règim republicà francés laic.

Dimecres 19 de maig de 2021

35.000 policies es van congregar prop de l'Assemblea per a protestar contra la laxitud del sistema judicial. Són víctimes d'atacs de joves narcotraficants, també islamistes, que ja no dubten a disparar-los. El policia compte morts i ferits. La violència es torna cada vegada més incontrolable. La causa és la incapacitat de la República per a previndre la immoralitat humana. La corrupció està present en totes les professions i en tots els àmbits religiosos, econòmics, judicials i polítics. I l'explicació resideix en què la República atorga posats basar únicament en les qualificacions acadèmiques. Mai es té en compte la moral de les persones, i posteriorment es descobreix que els candidats presidencials són mentiders i lladres. Separada de Déu, és incapaç d'abordar els seus problemes, i el seu sistema de justícia, basat únicament en la lletra de les seues lleis, produeix la injustícia que només la moral podria previndre. En la República, com en la Bíblia, « la lletra mata, però l'esperit vivifica ». Com en els seus inicis, una República separada de Déu només pot produir violència, destrucció i mort. Respecte a la justícia humana, Jesucrist només va poder presentar en paràbola el tipus del jutge injust; la realitat de 2021 compleix perfectament la seua visió i el seu Judici de les coses.

Notícies al 25 de setembre de 2021

L'home espiritual tot el jutja.

El versicle complet d'1 Cor. 2.15 diu: “ Però l'home espiritual jutja totes les coses , però ell mateix no és jutjat per ningú ” .

Vull ser honest i reconéixer que aquest versicle es refereix principalment a assumptes religiosos, però qui posseeix la saviesa divina per a jutjar assumptes espirituals pot, millor que ningú, jutjar també les coses d'aquest món. L'apòstol Pau el va expressar així en dir en 1 Corintis 6:3: " No sabeu que hem de jutjar als àngels? Quant més jutjarem les coses d'aquesta vida ? " .

Per tant, presentaré la perspectiva espiritual i il·lustrada del meu judici sobre les decisions polítiques i econòmiques de la nostra societat francesa, perquè és la que millor conec, havent nascut al final de la Segona Guerra Mundial i crescut a França. Les primeres imatges que vaig rebre van ser les d'un barri destruït pels bombardejos. Sota la Quarta República, el país es va reconstruir i va recuperar la prosperitat. Després va arribar l'època de la descolonització i la Quarta República es va dissoldre a causa de la Guerra d'Algèria, fins al punt que en 1958 va ser reemplaçada per la Cinquena proposta pel general De Gaulle. En el pla democràtic, la Quarta, basada en la majoria i la representació proporcional dels diputats, va impedir l'adopció per votació de mesures excessives. Va ser una salvaguarda molt útil. Per a ser adoptat, el projecte havia d'aconseguir el consens i comptar amb el suport del partit de govern i almenys d'una part de l'oposició. El principi era veritablement digne d'una democràcia i beneficiós per al poble francés. Però arribat el moment que Déu preparara el càstig del règim republicà francés, va entregar França al règim semimonárquico de la Cinquena República , la qual cosa no va representar un problema sota el govern del general De Gaulle. Aquest home era recte, honest, però també astut, i tenia 68 anys quan va assumir la presidència del país. Així va aconseguir que el seu règim dictatorial, camuflat després d'una organització oficialment democràtica, fóra acceptat com una democràcia. El poble podria canviar de "rei" cada set anys. A més, des del final de la Segona Guerra Mundial, època en la qual jo vaig nàixer, França s'havia vist sotmesa a la pressió de dues influències polítiques extremadament oposades: el capitalisme estatunidenc i el comunisme soviètic rus, la qual cosa reflectia la seua posició geogràfica, que la situava entre els Estats Units i Rússia. El general De Gaulle va utilitzar els seus poders per a independitzar a França de les pressions dels dos blocs oposats. Però després del seu retir i defunció, els seus successors van tornar a col·locar a França sota la seductora influència de la rica Amèrica. El seu esperit liberal, adoptant una forma religiosa de liberalisme, va conquistar a les elits dels hereus polítics del General De Gaulle. El liberalisme és, de fet, la forma doctrinal de la pràctica de la llibertat. Però Déu ens ha ensenyat que la vertadera llibertat només es troba en Ell, en l'obediència a les seues lleis, per la qual cosa qualsevol altre desig de llibertat en realitat només busca obtindre, de manera egoista i egocèntrica, el dret a fer el que un vol. A partir de llavors, de generació en generació, i de presidència en presidència, el fruit de l'avarícia va induir als líders a cometre tots els errors perjudicials per a tot el poble francés. Entre aquests errors, destaque en primer lloc el de permetre que els seus enemics musulmans s'establiren en el seu territori, en el sòl de la seua metròpoli. Aquest error es deu directament al menyspreu religiós de les seues elits. Il·luminades per Déu, haurien comprés la impossibilitat que les religions cristianes coexistiren i convisqueren amb l'islam. Però

l'establiment de l'Islam pretenia preparar la confrontació religiosa final, que aplanaria el camí per a la Tercera Guerra Mundial, aquesta vegada nuclear. La llarga experiència de França, rebutjada successivament per totes les seues colònies al Magreb, hauria d'haver servit de lliçó, però, com els cecs, sords i insensats, les lliçons apreses van ser ignorades. En una acció quasi suïcida, les autoritats franceses es van negar a si mateixes el dret a realitzar enquestes i anàlisis sobre les vertaderes proporcions de la immigració estrangera, en particular la inicialment musulmana. No obstant això, la veritat està eixint a la llum, ja que França té oficialment 63 milions d'habitants, però curiosament, els seus serveis de salut atenen 75 milions de persones. Podrien els 12 milions d'excedents ser, almenys en part, immigrants il·legals acollits per immigrants legals? Davant el perill, és vital poder mesurar la seua intensitat; la supervivència ho exigeix. El risc que es forme una "cinquena columna" musulmana en territori francés existeix i, en última instància, es pagarà car. La causa d'aquesta ceguesa va ser el poder de l'engany en el qual Déu submergeix als pobles i a les seues autoritats governants quan menyspreen la seua veritat, com està escrit en 2 Tesalonicenses 2.11-12: « Perquè Déu els ha enviat un poder enganyós, perquè creen la mentida, a fi que siguen condemnats tots els que no van creure en la veritat, sinó que es van complaure en la injustícia ». Les relacions establides per França amb l'islam van ser, des del principi, conflictives, i només per la força es van colonitzar els països del Magreb. L'odi i el ressentiment sempre es troben en la víctima, no en el conqueridor. I ací, de nou, completament encegats, els francesos no es van adonar de l'abast d'aquest ressentiment, que no obstant això estava ben justificat. Tant els Evangelis com les Epístoles presenten a Jesucrist com l'únic salvador universal que va entregar voluntàriament la seua vida terrenal en expiació pels pecats dels seus triats únicament ; l'islam, que nega aquesta mort voluntària, no podria ser en absolut compatible amb la fe cristiana i el seu Déu inspirador. Ell no és l'esperit voluble que presenten les falses religions cristianes, sinó, per contra, l'únic Déu creador que, segons Malaquías 3:6, « no canvia » i ofereix a tota la humanitat un únic pla de salvació basat exclusivament en la vertadera fe cristiana , que Jesús jutja i avalua personalment. Entenent això, podem analitzar l'islam com qualsevol altra ideologia que responga a aquest principi: sempre tindrà partidaris, detractors i persones indiferents o indecises. Aquest malament, segons Jesucrist, té dos braços fonamentals: els partidaris actius i els inactius. Per a major claredat, diguem que l'islam es compon del braç terrorista actiu i del braç inactiu que, pública o secretament, aplaudeix les victòries obtingudes pel braç actiu. Això ha quedat demostrat des que, durant la destrucció de les Torres Bessones estatunidenques a Nova York l'11 de setembre de 2001, els victoriosos «youyous» de les dones musulmanes van ressonar i van expressar la seua alegria en els suburbis i la ZUP de França. Aquestes reaccions hostils no van ser notades ni sancionades pels polítics francesos i, com a resultat, el braç armat musulmà es va enfortir, es va organitzar i va adoptar la forma del grup islàmic Daesh. La indiferència cap a la veritat divina i la veritat dels esdeveniments viscuts explica l'agressivitat islàmica que Déu ha mantingut i despertat per a complir la seua missió punitiva contra l'Occident incrèdul i rebel de la fi dels temps. França continua sent simbòlicament el blanc de la seua ira, perquè, després de Grècia i Roma, està en l'origen de totes les repúbliques contemporànies. I el règim republicà i els seus excessos deuen la seua existència únicament al Déu Creador, qui els va alçar per a enderrocar al règim monàrquic, al qual va acusar i va condemnar pel seu suport a la fe catòlica romana papal des del seu establiment l'any 538. Aquesta acusació es pot llegir en Apocalipsi 2.20-23, on Déu crida a l'acció assassina de la Revolució Francesa " gran tribulació ": " No obstant això, tinc unes poques coses contra tu: perquè permets que aqueixa dona Jezabel, que es diu profetisa, ensenye i seduïsca als meus serfs a cometre immoralitat sexual i a menjar coses sacrificades als ídols. Li vaig donar temps perquè es penedira, i no es penedirà de la seua immoralitat sexual. Heus ací, la llançaré en un llit, i als quals cometen adulteri amb ella, en gran tribulació, si no es penedeixen de les seues obres. Donaré mort als seus fills; i totes les esglésies sabran que jo sóc el que escodrinya les ments i els cors, i us recompensaré a cadascun segons les vostres obres ". En aquest En aquest versicle, la " dona Jezabel " es refereix a l'Església Papista, les persecucions ordenades de la qual pels seus jutges inquisitorials porten a Déu a comparar-la simbòlicament amb la reina Jezabel , l'estrangera casada amb el rei jueu Acab , qui ja havia assassinat als profetes de Déu en temps del profeta Elías, segons 1 Reyes 18 i 19. Un altre aspecte de la seua similitud es refereix a l'acusació de les víctimes per falsos testimonis, perquè els testimoniatges dels sacerdots catòlics, tan allunyats de Déu com els sacerdots d'Astoret i els Baales de Jezabel de l'antic pacte, mancaven de valor per a ell. Els testimoniatges escrits en els llibres dels Reis i les Cròniques van demostrar la incapacitat dels monarques terrenals per a impartir justícia acceptable a Déu. Al final de cada regnat, l'Esperit Sant puntualitza revelant el seu judici en aquests termes: " va fer completament el malament, com el seu pare ho havia fet abans ". I després d'aquest tipus de govern, el règim republicà va cometre encara més mal ; i això per les següents raons.

El principi de la democràcia francesa atorga el mateix valor a la veu de cada ciutadà francés. No

obstant això, el valor dels ciutadans no és uniforme, perquè varia entre els extrems dels altament intel·ligents i els completament dements. Entre aquests dos extrems, la població sencera es compon, per tant, d'éssers intel·ligents i uns altres menys intel·ligents, o fins i tot quasi estúpids. Els éssers intel·ligents analitzen les propostes dels candidats que es presenten a les eleccions presidencials o legislatives. I en aquesta mescla de veus intel·ligents i estúpides, la mitjana obtinguda està necessàriament per davall del nivell d'intel·ligència necessari i indispensable. La majoria dels votants és, en realitat, incapaç d'analitzar les propostes i els temes en joc en les eleccions. En conseqüència, aquest dret al vot atorgat a tots és mortal i, a més o menys llarg termini, condemna al règim al fracàs, la crisi, la ruïna i el desastre per a tots, la qual cosa condueix a una confrontació mortal. Quina possibilitat té aquest principi igualitari d'adoptar lleis beneficioses i justes per a tots? Cap, perquè, a més, el líder electe imposa el seu caràcter, la seua naturalesa i la seua voluntat. Si l'home fóra perfecte, seria l'ideal, però lamentablement, la majoria de les vegades és egoista i ambiciós per orgull, i tots els successors del general De Gaulle tenen en comú que van sacrificar l'interés francés a llarg termini en benefici del curt termini, és a dir, la duració del seu mandat personal. Això es fa evident en veure com el president socialista François Mitterrand va afavorir les importacions xineses i asiàtiques per a donar als francesos la impressió de poder adquisitiu, real en el futur immediat, però destructiu d'ocupacions a llarg termini per a l'economia francesa. A més, la creació d'una Europa unida es basa únicament en les regles del seu comerç. Encegats per valors humanistes, els líders van fer que França i la seua gent pagaren el preu d'aquesta construcció. Les seues ocupacions van ser reubicades i traslladades a països europeus amb baixos nivells de vida, successivament Portugal, Polònia, Romania i Bulgària. Si Europa va acabar amb 27 nacions, és perquè el capitalisme que la impulsa atrau a països cada vegada més pobres per a explotar-los. Al mateix temps, França s'ha tornat totalment dependent de la Xina, que ara té drets exclusius per a la producció de tota mena de productes. Per tant, la ruïna té múltiples causes, però principalment la maledicció del Déu vivent que va vindre a la terra en Jesucrist.

La democràcia francesa té aquesta particularitat: la seua constitució basa les seues votacions en dues voltes. Això revela el caràcter pervers dels francesos. En contrast, el principi diví ens diu en Mateo 5.37: « Que vostre sí que siga sí i el vostre no siga no, i tota la resta prové del maligne» . Per tant, és « al maligne » a qui hem d'atribuir la segona volta que perverteix l'elecció electoral. Originalment, sota la Tercera i la Quarta República , el vot a una sola volta permetia la selecció del candidat que obtinguera el primer lloc, independentment del nombre de vots obtinguts. Però en la Cinquena República , la segona volta proporciona al vot el mitjà per a expressar, a més del suport, l'odi i el rebuig als candidats nacionalistes; s'imposa així la veu suïcida que aniquilarà a la nació. Afig aquesta pregunta: Com podem triar a la persona intel·ligent si el votant és majoritàriament estúpid? Aquest judici és confirmat per Déu, ja que els seus triats formen un « xicotet ramat » que només rep d'ell la vertadera intel·ligència , molt diferent de la instrucció dels graduats. Però aquestes coses estan d'acord amb la voluntat de Déu, per la qual cosa: el poble té els líders que mereix.

Els avanços tecnològics en les tecnologies de la informació i l'establiment del sistema "internet" també exerceixen un paper important en la transformació de les economies occidentals. Moltes professions especialitzades s'han tornat accessibles per a la gent comuna gràcies a les computadores. No obstant això, l'equilibri econòmic dels pobles depén de la plena ocupació i de la satisfacció equilibrada de l'oferta i la demanda. En arrasar amb diversos sectors econòmics un darrere l'altre, els excessos d'internet estan destruint les economies de les nacions mitjançant un desequilibri fatal en l'ocupació.

En temps recents, el rol amplificat del sistema d'internet comporta la responsabilitat de permetre que tant intel·ligents com insensats donen a conéixer els seus pensaments i opinions sobre diversos temes. Sent la majoria dels humans incapaços de destriar entre el bé i el malament, el positiu i el negatiu, els mals pensaments es divulguen i comparteixen amb força entre multituds, i les nacions, així, són dominades pel malament, incapaços d'impedir la seua propagació. Les ideologies, totes utòpiques, xoquen en internet abans de xocar físicament, tant en la terra com en l'aire. No hem d'esperar cap remei o solució per a resoldre aquests problemes que arriben en el moment triat pel Déu vivent per a preparar una gran conflagració que constituirà, segons Apocalipsi 9.13, el sisé advertiment de la seua gran ira, abans del seu retorn, revelat als seus triats per a la primavera de 2030, que serà l'hora en què sonarà la setena trompeta d'Apocalipsi 11.15. Ell tornarà i posarà fi a l'existència dels rebels i a tots els seus somnis utòpics, sota el nom celestial de Jesucrist, Miguel i YaHWéH Totpoderós.

Saber escoltar per a comprendre

A França, es preparen les eleccions presidencials per a triar al cap d'Estat que serà triat a l'abril

de 2022. Els debats i intercanvis entre periodistes i experts polítics permeten identificar a aquells que destaquen per la seua capacitat d'escolta. L'experiència és molt instructiva, ja que aquest mateix comportament es refereix al tema religiós. En la campanya electoral en curs, un home, un "esvalotador", veterà polemista polític de dretes i periodista, està atraient l'interés dels mitjans a causa del seu índex d'aprovació del 17 al 18% en les enquestes d'opinió. Aquest home no s'ha declarat oficialment candidat presidencial, però aprofita la publicació del seu llibre, en el qual presenta la seua avaluació de la situació a França, que considera "de malson", convençut que una futura guerra civil interna serà la conseqüència inevitable del creixement de la població musulmana assentada a França. Aquesta postura és lògicament rebutjada per tots aquells orientats cap al pensament humanista i l'esperit universalista, que representa a quasi tots els periodistes de mitjans de comunicació. Les profecies bíbliques de Dan. 11.40-45 i Apocalipsi 9.13 confirmen la imminència d'aquest conflicte. Per tant, només puc reconéixer certa saviesa i intel·ligència humana en les idees difoses per aquest home. Eric Zemmour es projecta així com un far en aquesta campanya electoral, i les opinions expressades sobre ell i les seues paraules són summament reveladores. Assenyale als qui ignoren les seues explicacions perquè tanquen l'orella a tots els aclariments que aporta amb el temps a les seues declaracions controvertides i malinterpretades. Com a robots mancats d'intel·ligència humana, repeteixen incansablement acusacions que el sistema de justícia partidista, favorable al bàndol humanista, havia secundat i confirmat. El biaix es revela en tot el seu significat. S'aferren a la seua postura i ja no escolten la veu de la raó. Aquest comportament s'observa en la majoria dels periodistes que treballen en mitjans públics i privats. Alguns, amants de les " rondalles agradables " (2 Timoteo 4:3-4), fins i tot si les conseqüències de l'engany són mortals, el critiquen per no presentar les seues solucions ni un missatge optimista i atractiu per a aconseguir el suport popular. Però, afortunadament, alguns altres, en número reduït, es destaquen en demostrar que són capaços d'analitzar correcta i honestament les afirmacions del polemista.

Els éssers humans es comporten de la mateixa manera en l'àmbit civil i religiós, per la qual cosa el seu comportament en una elecció electoral civil revela qui són en realitat. I observe que, en el seu discurs, Éric Zemmour denúncia la renúncia dels governants francesos al model d'assimilació de l'estranger acollit per França. Subtilment, assenyala en la decisió de mantindre o abandonar un nom estranger un senyal que revela una falsa adhesió al poble francés o una vertadera adhesió. Aquest retret és encara més justificat atés que aquesta falta es va aplicar primer en l'àmbit religiós. Perquè el que les religions apóstatas no han comprés és que Jesucrist "assimila" al seu model i les seues normes a tots aquells als qui salva i veritablement salvarà. Quan anomena i involucra als seus apòstols, comença per canviar-los els noms i després els instrueix: Simón es converteix en Pedro; Saulo en Pablo; però aquest canvi de nom pot revelar la necessitat d'un gran canvi, ja que el primer Simón es convertirà després de negar a Jesús tres vegades. I per al segon, Saulo, era el gelós líder dels perseguidors dels primers cristians. A diferència dels altres, Juan no canvia de nom, la qual cosa revela una naturalesa veritablement nascuda de Déu des del seu naixement, com diu el seu nom: Déu ho ha donat. Per a Déu i els seus intel·ligents triats, l'assimilació és la norma necessària i s'ajusta a la idea del baptisme, del qual el batejat emergeix com un home nou, que ja no es pertany a si mateix, perquè ara pertany a Crist, qui el va redimir. La falsa religió ha fet del cristianisme una simple etiqueta pegada en el front dels falsament batejats que, lògicament, esclaus del diable, continuaran servint-li, amb una enganyosa esperança de salvació cristiana. El mateix ocorre amb el model d'assimilació dels immigrants estrangers, que ha sigut abandonat, i l'immigrant coexisteix amb el francés natiu, però no vol assimilar amb ell perquè desitja preservar tota la seua herència original. Així, igual que en l'àmbit religiós, en l'àmbit civil, el bon gra també coexisteix amb la palla, i aquesta cohabitació crea problemes d'agressió i rebuig a la submissió a les autoritats nacionals; aquest comportament bel·ligerant és només el preludi de confrontacions molt més greus. Per a Déu, des de Clodoveo, el primer rei dels francs, el model de França constitueix la societat de pecat el comportament civil del qual i religiós denúncia. Fins a la seua imminent destrucció, França haurà exercit aquest paper revelador per a ell. Per això, els retrets d'Éric Zemmour han de ser escoltats i compresos, com succeeix amb la paraula profètica segons Apocalipsi 1:3: « Benaurat el que llig, i els que senten les paraules de la profecia, i guarden les coses en ella escrites, perquè el temps està a prop ». Aquest versicle mostra el vincle entre les etapes successives que condueixen a l'ànima cap a la pràctica beneïda per Déu. Tot comença amb la lectura, o benaurat el que llig , o benaurat el que comprén. La segona etapa és la de la transmissió: « els que escolten », o la multitud dels qui comprenen el missatge transmés. I la tercera, « i que guarden », designa la possibilitat de posar en pràctica la norma del missatge transmés.

Per tant, destaca el seu avantatge, perquè l'home espiritual extrau missatges espirituals fins i tot en una situació electoral civil. Perquè la vida és un tot que abasta el civil i el religiós, i a través del seu comportament, l'home reprodueix la seua naturalesa més profunda en tots dos àmbits per igual.

Des de la seua resurrecció, Jesucrist ha estat seleccionant als seus triats, els qui poden comparar amb multituds d'éssers humans que es preparen per a emigrar a un país estranger, que és el regne dels cels. Ara, l'Amo i Rei d'aquest país exigeix un codi de vestimenta que ha fet obligatori; el diu " el vestit de noces ". Sota aquesta expressió, Déu resumeix el model del seu caràcter revelat en Jesucrist i davant ell, el qual s'ha revelat per les seues obres realitzades des de la creació del món terrenal. Perquè el Déu de Justícia i Amor es va presentar davant el Déu d'Amor i Justícia. Els falsos cristians només veuen a Déu en l'aspecte de l'amor degut a la feblesa que Jesucrist va portar en carn humana. No han comprés que durant el seu temps en la terra, el poderós Miguel havia renunciat voluntàriament a no usar la seua omnipotència divina. No obstant això, en qualsevol moment Jesús podria haver représ la seua aparença divina, tal com era, gloriosa i terrible, terroritzant als hebreus des del cim de la Muntanya Sinaí, transformat en un forn ardent i fumejant.

Lloe i agraïsc al Senyor Jesucrist, qui em permet identificar lliçons divines en aquest context electoral, ja que l'assimilació és la base de l'ensenyament bíblic, perquè s'expressa des del Gènesi quan Déu li diu a l'home en Gènesi 2.24: « Per tant, deixarà l'home al seu pare i a la seua mare, i s'unirà a la seua dona, i seran una sola carn » . Per a tindre èxit en la seua nova unió amb la seua esposa, l'home ha de renunciar a la seua condició de fill per a convertir en espòs de la seua esposa; i, al mateix temps, els seus pares han d'acceptar perdre la seua condició privilegiada de pares, a fi de promoure la transformació i adaptació del seu fill a la seua nova situació. Nascut en un ambient pagà en Ur dels Calfaments, Abram va ser convidat a deixar la casa del seu pare terrenal per a assimilar a l'estàndard de vida celestial que anava a rebre de Déu. Així, es pot comprendre que Déu s'interessa per totes les àrees de l'existència humana. No és ell, sinó la humanitat atea, qui ha optat per separar els assumptes civils dels assumptes religiosos. Perquè Déu és l'amo de tots dos, sent el seu Creador. I consegüentment, jutja divinament a tots dos. Per tant, no hi ha raó per a jutjar el comportament cívic de manera diferent al religiós. I la necessitat d'assimilació sorgeix d'aquest principi revelat per Jesucrist: « Ningú pot servir (especifique: correctament, fins al punt de satisfer-los) a dos senyors »; dues dones, dues nacionalitats, dues afiliacions religioses o polítiques oposades.

Apliquem ara aquestes lliçons al comportament civil.

No es tracta encara d'aprovar o desaprovar les observacions d'Eric Zemmour, sinó de comprendre el que l'home, l'altre, vol dir-nos. Els qui comprenen poden llavors posicionar a favor o en contra, però ací, novament, l'home intel·ligent ha d'establir la diferència entre la possible explicació i el que desitja qui escolta. La vida no dóna als homes el que desitgen, però la guerra mundial, indesitjada, serà inevitable, perquè Déu l'ha programada per a abans de 2030.

En el seu discurs, Éric Zemmour denúncia el perill de l'Islam i té raó, perquè aquesta religió no va aparéixer fins a finals del segle VI . Per a castigar els pecats de la falsa religió catòlica cristiana papal, establida, per part seua, l'any 538 del mateix segle VI . Els musulmans pacífics defensen la idea que l'Islam és una religió d'amor; alguna cosa que les accions bèl·liques del seu fundador, Mahoma, contradiuen. L'única religió basada en l'amor és aquella el fonament de la qual és Jesucrist, qui, per amor als seus triats, va donar la seua vida i va vessar la seua sang, com ho especifica en Juan 10.17-18: « El Pare m'estima, perquè done la meua vida per a tornar-la a prendre. Ningú me la lleva, sinó que jo la done per mi mateix; tinc poder per a donar-la, i tinc poder per a tornar-la a prendre: aquest és el manament que vaig rebre del meu Pare ». La seua resurrecció, feta visible al tercer dia, va ser prova d'això. Només la fe cristiana té sentit, perquè compleix un projecte diví profetitzat en la Santa Bíblia a través del qual el vertader i únic Déu Creador es va donar a conéixer als éssers humans, a través dels escrits de Moisés, el pare hebreu del poble jueu, 3500 anys abans del nostre temps.

Els humanistes no entenen per què Éric Zemmour denúncia el perill de l'islam, ja que només ho veuen a través de l'aspecte pacífic que mostra la majoria dels musulmans francesos. El comportament dels musulmans és idèntic al dels cristians occidentals. A més, a França, la incredulitat s'ha convertit en la majoria, i la falsa fe de la resta forma, juntament amb els musulmans pacífics, un pensament humanista aclaparador que només busca viure en pau, els uns amb els altres. Per desgràcia per a ells, el Déu creador està molt viu i actiu en la seua omnipotència, i el seu pla per als qui l'ignoren o el menyspreen s'imposa a tots de manera inevitable. Recentment, per a distingir entre l'islam pacífic i el bel·licós, els humanistes han anomenat a l'islam bel·licós "islamisme". Per tant, afegiré a les fermes i convençudes afirmacions presentades per Éric Zemmour un argument que converteix a l'islam pacífic en un perill per als francesos. La presència de musulmans pacífics a França fa necessària la intervenció dels "islamistes", ja que han de vindre a "rectificar" el comportament infidel dels seus correligionaris musulmans. Per a un "islamista", el musulmà pacífic és el primer a convertir. Quant als infidels, els consideren "gossos" i els tracten com a tals. Per tant, onsevulla que estiga un musulmà, l'islamista ha d'anar allí i actuar per a convertir a l'infidel. Això no agrada als humanistes, però aquells als qui anomenen "islamistes" són, en realitat, serfs rectes i obedients, ja que només volen obeir les directrius bèl·liques ensenyades i practicades per Mahoma.

El problema, per tant, és l'existència de l'Alcorà i els seus ensenyaments agressius. Si els musulmans condemnen la violència i la intolerància religiosa, es manifesten contra l'Alcorà, que les fomenta i les ordena. Que condemnen també la prohibició de canviar de religió que l'islam defensa fins i tot en un país lliure els lemes del qual són "llibertat, igualtat, fraternitat"; un bell lema que, de fet, no deixa de ser una bella utopia. Aquestes múltiples contradiccions són l'arrel del fracàs de l'assimilació de la religió de l'Alcorà i dels enfrontaments, que només poden augmentar. I l'agressió només ocorre amb el consentiment i la voluntat del Déu Creador, qui la proclama obertament en inspirar aquestes paraules citades en Amós 3:6: " Es toca la trompeta en una ciutat, i el poble no tem? Potser arriba la desgràcia a una ciutat, sense que Yahvé la provoque? ". El judici espiritual em permet identificar situacions similars en el desenvolupament de la història revelada en la Bíblia. El que França, Europa i el món sencer estan a punt d'experimentar és només l'aplicació definitiva de les accions punitives organitzades pel Déu Creador, el gran Jutge de la humanitat, i els àngels celestials. Després del diluvi, ocorregut en 1656 després del pecat d'Adán i Eva, Déu va assotar a Egipte per a alliberar i formar la nació d'Israel. Entre els anys 605 i 586, va instar al poble caldeu a castigar la infidelitat d'Israel. Després, l'any 70 d. C., va instar als romans a castigar i destruir a la nació d'Israel pel seu rebuig al Messies Jesús. En la nostra època, després de l'Alemanya nazi i les accions assassines del seu furiós "führer", Adolf Hitler, l'islamisme es converteix al seu torn en el fuet i el sabre del càstig, expressió de la fúria divina. L'islam no és la religió de la salvació, sinó la del càstig; el sabre apareix en les seues banderes. La salvació està lligada exclusivament a Crist Jesús i al seu ministeri terrenal d'expiació, i és ell qui, veure traït i menyspreat, llança contra Occident la fanàtica fúria religiosa islàmica i, després d'ella, la venjativa, rancuniosa i oportunista fúria russa. Perquè al llarg de la seua història i fins fa poc, els líders de França i els seus aliats europeus han pres decisions desconcertants davant enemics potencials poderosos i sobrearmados.

Tornant a les eleccions actuals, no sé si Eric Zemmour finalment es comprometrà amb les eleccions presidencials. Però el seu paper ja és, per a Déu, el d'un denunciant, perquè la humanitat, amenaçada de mort, havia de ser advertida; la intel·ligència individual de cadascun està convidada a produir el seu fruit. I aquestes paraules citades en Daniel 12.10 cobren llavors tot el seu significat: « Molts seran purificats, emblanquits i refinats; els malvats obraran amb maldat, i cap dels malvats entendrà, però els entesos comprendran ».

L'elecció o no del polemista ja no és el tema, perquè ara la sort està tirada. Entenguen amb això que la situació establida és irreversible, perquè el mal temut ja està fet. Quin és aquest mal? És la impossibilitat de formar a França una majoria preocupada per defensar-la. Perquè durant els 40 anys de ceguesa dels líders polítics, el gran relleu anunciat per Éric Zemmour ja s'ha produït. França es compon hui d'una mescla de ciutadans amb doble nacionalitat d'Itàlia, Espanya, Portugal, Alemanya, Anglaterra, etc., que comparteixen aquesta reflexió de l'actual ministre de Justícia, Dupont-Moretti, entre les dues voltes de les eleccions de 2017: "Com esperen que jo, que tinc doble nacionalitat , vote pel Front Nacional? (ara Agrupació Nacional)". La doble nacionalitat legitimada es torna així contra els qui la van legalitzar. Van ignorar la saviesa del Déu encarnat, Jesucrist, qui va declarar en Mateo 6.24: « Ningú pot servir a dos senyors. Perquè o avorrirà a un i estimarà a l'altre, o s'apegarà a un i menysprearà a l'altre. No es pot servir a Déu i a Mammón »; no més que al vertader Déu i Al·là de l'Islam, qui, abans de Mahoma, va designar al déu lunar, la pagana Astarté de la Bíblia. El vertader perill, per tant, no és només l'Islam, sinó també l'acolliment d'estrangers d'Europa i del món que, nacionalitzats pel seu vot, impossibiliten la defensa dels interessos nacionals francesos. Ens trobem a França en aquesta situació paradoxal on el més francés dels francesos, el que es preocupa per la supervivència de França, és aquest Éric Zemmour, qui reivindica els seus orígens berbers.

Aquest altre versicle de la Bíblia, citat en Jer. 17:5, revela un vertader mal del nostre segle dirigit pels pensaments dels intel·lectuals: « Així diu YaHweh: Maleït l'home que confia en l'home, i posa carn pel seu braç, i el seu cor s'aparta de YaHweh. En els intercanvis mediàtics, els interlocutors solen referir a escriptors tradicionalment famosos per les decisions republicanes preses al llarg de la història francesa. I a França, precisament, el règim republicà ha afavorit, mitjançant la conquesta de la llibertat, la multiplicació d'expressions dels diversos significats del pensament. Ens referim als escriptors anomenats «de la Il·lustració», el primer dels quals va ser el ginebrí Voltaire. Però siga com siga el pensament i l'opinió d'un home, continua sent només la seua pròpia concepció d'un model. Per què el pensament d'un home ha de convertir en un pensament comú imposat com a model? Perquè la falta d'intel·ligència compartida per l'aclaparadora majoria dels éssers humans significa que aquesta massa popular necessita ser dirigida i educada. L'home ja no sap reflexionar i jutjar per si mateix, i troba, en el grup, la força que crea la unitat. En aquesta visió de la vida humana, la humanitat ha perdut de vista el vertader «dret de l'home»; el que Déu atorga, individualment, «als homes»; el de decidir per si mateixos, aprovar o resistir, basar en una anàlisi estrictament personal dels temes estudiats. Aquesta opinió personal ha de triar entre el que es presenta a la nostra reflexió i

el que l'home troba en el seu camí: pensaments humans i pensaments divins, revelats exclusivament per la Bíblia. Sense la Bíblia, tot pot ser legitimat per l'home, però aquesta legitimació desapareix quan el criteri del bé i del mal és clarament indicat i definit per Déu. Així és com aquest versicle de Jeremías 17:5 adquireix el seu ple significat. Déu « maleeix a l'home » que pren com a model els pensaments dels escriptors humans i, per tant, menysprea el criteri diví inscrit en la Bíblia, la paraula de Déu escrita en pergamins convertits en llibres.

La generació que va viure el règim de la Quarta República està desapareixent, reemplaçada per les generacions nascudes després de l'arribada a França dels treballadors nord-africans, és a dir, després de 1976, data de la legalització de la reunificació familiar. Aquesta generació va créixer prenent com a model la cultura de la societat multiètnica estatunidenca, composta per aventurers sense escrúpols de tots els pobles del món. Perquè va anar allí on va nàixer i es va desenvolupar aquest model de societat de tipus babólico. Aquesta nova experiència es caracteritza per una taxa de violència i assassinats altíssima, i per doloroses demostracions de les seues injustícies. Cal assenyalar que Déu mateix va condemnar aquest model, en separar als homes units per diferents llengües, en l'època de la Babel històrica després del diluvi. És més, per a instaurar aquest model de societat condemnat per Déu, els pioners estatunidencs, arribats d'Europa i del món, quasi van aniquilar a l'habitant original per a reemplaçar-ho. És, per tant, en l'exemple estatunidenc que l'Europa moderna ha trobat el seu model, que afavoreix, ara en el seu territori, aquesta pràctica de reemplaçar poblacions, reemplaçar treballadors, reemplaçar empreses familiars per corporacions que enriqueixen a accionistes dispersos per tot el planeta, en detriment de la nació local i els seus treballadors. La creació de l'Europa Unida és, en si mateixa, una imitació del model estatunidenc: els Estats Units. Aquests Estats Units estan en ple procés de conquesta global, i la primera de les seues conquestes és Europa, que ha abandonat el seu model de nacions lliures i independents i ha adoptat les normes de la cultura estatunidenca, les seues modes musicals, les seues paraules i expressions. El francés, antiga llengua diplomàtica, ha sigut reemplaçat per l'anglés. Cal assenyalar que aquest èxit és, per a Déu, la construcció d'una Torre de Babel, de la qual l'anglés és el nou idioma internacional. Una vegada més, i aquesta vegada malgrat les llengües estrangeres, els éssers humans s'uneixen amb l'objectiu d'escapar de l'estàndard de vida establit per Déu. Però el que l'home rebel no ha previst és la conseqüència final d'aquestes cohabitacions de cultures i religions oposades. La gran reunió comporta, per simple conseqüència, el seu futur càstig. Les agressions de l'Islam bèl·lic dutes a terme en les pròpies societats occidentals el confirmen, i són només l'ombrívol preludi d'una destrucció massiva que es prepara en el compliment punitiu desitjat i profetitzat per Déu. Així, el Déu creador castigarà aquesta última forma de la Torre de Babel, i el seu càstig, aquesta vegada, tindrà conseqüències definitives, perquè són mortals. No obstant això, aquesta és només la primera part d'aquest càstig, que intervé per a posar fi al temps de les nacions. De fet, la imminent Tercera Guerra Mundial Nuclear posarà fi als sistemes nacionals que coneixem actualment. L'anunciada destrucció planetària només deixarà després de si " supervivents " dispersos per la Terra. Incapaços d'alçar les antigues nacions, aquests supervivents es reagruparan, no obstant això, a escala global, sota el lideratge dels Estats Units, constituint així un nou Estat, una nova estrela, que representarà a la resta del món amb el seu estendard estavellat. Aquests supervivents seran en part els triats de Crist, i la resta, rebels que Apocalipsis 9.21 descriu en aquests termes: « Els altres homes que no van morir amb aquestes plagues, no es van penedir de les obres de les seues mans, ni van deixar d'adorar als dimonis, i a les imatges d'or, plata, bronze, pedra i fusta, les quals no poden veure, ni sentir, ni caminar; i no es van penedir dels seus homicidis, ni de les seues fetilleries, ni de la seua fornicació, ni dels seus furts » .

En llegir aquestes coses, puc deduir que la imminent destrucció bèl·lica no ve a canviar a la humanitat; el seu únic propòsit és, per tant, donar a la humanitat rebel un solemne últim advertiment de Déu als homes rebels; la qual cosa justifica el seu símbol de la " sisena trompeta " en Apo. 9.13. Aprofite aquesta oportunitat per a recordar que, signe de l'actitud rebel, el diumenge catòlic romà heretat de Constantí I , des del 7 de març de 321, és la causa dels successius càstigs simbolitzats per les cinc " trompetes " precedents . L'advertiment suggereix l'arribada d'un càstig encara major: l'últim. Vindrà amb el compliment de la " setena trompeta " que, simbolitzant el retorn de Crist, aquesta vegada exterminarà a la humanitat de la faç de la terra. Perquè, portant als seus triats al seu regne celestial per un sojorn temporal de mil anys, el Crist Déu victoriós farà de la terra desolada, durant aquest mateix temps, la presó del diable aïllada enmig de les ruïnes que la seua maldat haurà causat.

En 2020, transformada pels avanços tecnològics, la humanitat és similar en tots els racons del món. El paper dels mitjans de comunicació s'ha tornat preponderant. A tot arreu, en tornar a casa, la gent es veu sotmesa a un bombardeig publicitari que torna cada 20 o 25 minuts en canals privats de televisió o ràdio. Aquesta rentada de cervell s'imposa per a finançar la programació, i alguns d'aquests canals, especialitzats en notícies, organitzen debats on persones orgulloses, àvides de

notorietat, acudeixen a expressar la seua opinió sobre els diversos fets noticiosos. Aquest tipus de programa dirigeix a l'oïdor cap a respostes que reemplacen les seues. Es fa tot el possible per a allunyar a l'home de les seues opinions personals. Observe que les opinions expressades estan, fonamentalment, vinculades a l'orientació política dels individus. A més, podem comprendre com aquests debats manquen d'interés real, i que les úniques raons de la seua existència són l'orgull d'alguns i la cobdícia d'uns altres.

Els temps electorals només desperten falses esperances en els cors i les ments dels humans, perquè la perfecció no és humana ni terrenal, ja que Déu va maleir la terra i els seus habitants després del pecat d'Adán i Eva. Tinc l'avantatge, sobre molts, d'haver comprés el pla de Déu que va condemnar els plans dels éssers rebels, i junt amb mi, els convide a alliberar de les falses esperances humanes terrenals. Déu mateix ho va decretar; ell tindrà l'última paraula i els seus triats caminaran sobre els cossos dels rebels que s'han convertit en pols .

Abans d'aquesta època, la imperfecció humana es revelava en les seues característiques extremes, ja fora en l'extremisme: el de dretes i esquerres, o el de conservadors i innovadors, liberals i socialistes, rics i pobres, o menys rics. Als països orientals on es va desenvolupar, al comunisme sol li faltava l'Esperit diví de Jesucrist per a assemblar a la primera Església composta pels seus apòstols i deixebles. Però el model perfecte, estimat i aprovat per Déu, va encara més enllà en l'abnegació, perquè l'amo ha de fer serf de tots i dels seus serfs; en matèria d'igualtat, el concepte republicà és derrotat i adquireix la imatge d'una injustícia típica. La saviesa divina ens ensenya a caminar per una línia estreta situada enmig d'aquestes opcions extremistes. L'home savi reté de la dreta i de l'esquerra el just davant la mirada del Déu viu. I aquesta opció, que es caracteritza per la seua estretor, adquireix la característica de l'estret camí religiós ensenyat per Jesús, en la Bíblia, als qui desitgen seguir-lo. El bé i la rectitud no es troben en postures extremistes, però el malament, definit per Déu, es troba en tots dos. I com que, sense l'Esperit de Déu, « la lletra mata », el triat necessita ser guiat en els seus judicis per l'Esperit, que és l'Esperit diví de Crist Jesús. En Tesalonicenses 5.19-22, l'Esperit ens diu: « No apagueu l'Esperit». No menyspreen les profecies. Més aviat, examinen-ho tot; aferrar al bo; abstenir de tota forma de mal. » Però no es facen il·lusions, sense l'ajuda de Jesucrist, és impossible posar en pràctica aquestes coses, segons el que va dir en Juan 15:5: « Jo sóc la vinya, vosaltres els pàmpols. El que roman en mi i jo en ell, aquest dóna molt fruit; perquè separats de mi res podeu fer ». Això significa que, amb ell, el límit de l'impossible desapareix i tot el que Déu considera bo pot fer possible per a l'ésser humà, ja que « res és impossible per a Déu », segons Lucas 1.37; Déu, qui li ofereix en Jesucrist la seua ajuda indispensable.

« Aquells en els qui Jesús no habita » brillen amb la brillantor de la seua ininteligencia a causa de la seua ignorància del tema religiós. Vaig observar una prova contundent d'això en les ones. Un musulmà pacífic va protestar per la seua inclinació a l'islam guerrer, perquè afirmava tindre les seues arrels en l'Alcorà. Ni l'amfitrió ni el seu convidat, un filòsof, van saber trobar la resposta que hauria d'haver presentat. Va ser espantós, perquè la resposta era simple. Simplement van haver d'assenyalar-li al jove musulmà que el judici de l'Alcorà es basa en el testimoniatge històric de les obres realitzades pel seu autor: Mahoma i la seua espasa de conversió; que només va precedir a l'espasa de les conversions duta a terme per Carlemany per a glòria del papat romà. On està llavors aquesta religió d'amor que aquest jove atribueix a l'Alcorà? Ni en el seu text ni en el seu autor, com testifica la història. Aquest exemple posa en relleu les conseqüències del menyspreu pel tema religiós per part de la població francesa originària, gradualment conquistada per l'agnosticisme i l'ateisme. Perquè on Déu ja no existeix, la paraula religió perd el seu significat. I davant el retorn de la religió, els intel·lectuals ateus es queden sobtadament muts com a carpes. Per a ells, la religió s'havia convertit i continua sent aquest "opi del poble" al qual, segons ells, alguns humans s'han tornat addictes. I els increduls els secunden, així com secunden i legitimen el consum de drogues reals que, en temps de pau, maten més que la religió. De fet, només es pot deplorar, però la representació oficial de la religió sempre ha sigut usurpada i enganyosa. En primer lloc, la religió jueva, font i model bàsic, va perdre la seua acreditació divina en benefici del naixent cristianisme apostòlic. Ordenat per l'emperador romà Constantí I , l'abandó del dissabte el 7 de març de 321 va portar a Déu, en 538, a sotmetre aquesta fe cristiana al domini sever i despòtic dels papes romans, la naturalesa diabòlica dels quals va ser revelada per la Reforma impulsada per Déu a partir de 1170 i confirmada per les profecies bíbliques de Daniel i l'Apocalipsi. En 1863, l'Adventismo del Seté Dia va denunciar la maledicció del diumenge romà i, per consegüent, la dels protestants que el practiquen com a llegat de l'Església Catòlica Romana. Aquesta maledicció és resultat de l'entrada en vigor del decret de Daniel 8.14 en la primavera de 1843. Però això no ha acabat, doncs, posada a prova entre 1991 i 1994 per les llums profètiques disponibles en aqueix moment, i explicada en aquesta obra, l'Església Adventista del Seté Dia va ser " vomitada " per Jesucrist. Mesurem llavors la importància de la revelació profètica, preparada per Déu, per a il·luminar als seus triats fins a la fi del món. Sense ella, resulta impossible

respondre positivament a les seues exigències i expectatives específiques en cada època. A més, desitge recordar ací aquests versicles que l'Esperit va dirigir a tots els seus serfs, tant de la primera com de l'última era de la vida cristiana, en 2 Pedro 1.19-21: « I tenim la paraula profètica més segura, a la qual feu bé d'estar atents com a una torxa que il·lumina en lloc fosc, fins que el dia esclarisca i l'estel del matí isca en els vostres cors. Entenent primer això: que cap profecia de l'Escriptura és d'interpretació privada, perquè la profecia mai va ser portada per voluntat humana, sinó que els sants homes de Déu van parlar sent inspirats per l'Esperit Sant » .

« La profecia és per als creients », va dir Pablo en 1 Corintis 14.22. Per tant, és per a una minoria molt xicoteta, dispersa entre les multituds humanes. A Occident, els éssers humans que s'han tornat incrèduls o no creients accepten la religió sempre que aquesta no perseguisca a les persones. Així és com les religions maleïdes per Déu segueixen legitimades per homes que no comprenen que la maledicció divina recau sobre els creients i les religions que ho perjudiquen en desobeir les seues lleis . I en afirmar ser els seus seguidors en aquesta desobediència, distorsionen la seua naturalesa perfectament justa i amorosa i li imputen el seu model d'injustícia. Les persecucions passades o futures són conseqüències , no la causa , de la maledicció divina. A més, podem entendre que, encara que ja no persegueix, l'Església Catòlica Romana Papal ha romàs en la seua condició de maleïda per Déu des de la seua fundació l'any 538. Cal destacar que aquesta església idòlatra no va decidir voluntàriament deixar de perseguir. El cessament de les seues persecucions li va ser imposat pels revolucionaris francesos des de 1792. Des de llavors, les diverses declaracions de penediment i peticions públiques de perdó dels últims papes manquen de valor davant Déu i no tenen un altre propòsit que seduir i enganyar a la humanitat occidental, que s'ha tornat exclusivament "humanista". Cal destacar també que la seua aliança ecumènica la reconcilia amb els seus enemics i adversaris religiosos del passat: els protestants. Però aquesta enganyosa i enganyosa reconciliació oficial només busca sufocar-los, esclavitzar-los i augmentar el seu prestigi personal. A més, aquesta reunió només ha sigut possible des de 1843, data en què la fe protestant va ser, al seu torn, rebutjada i condemnada per Déu. I després dels protestants, en 1995, els Adventistes del Seté Dia es van unir a la reunió ecumènica apóstata, confirmant així el seu rebuig a Jesucrist, després de la prova de fe suscitada per l'Esperit entre 1991 i 1994 a França, en Valence sud Rhône. Per tant, hi ha un temps per a produir, voluntàriament , el vertader fruit del penediment; després d'aquest temps favorable, és massa tard per a reclamar, col·lectivament , la gràcia de Déu; individualment , l'oferta només cessarà amb la finalitat del temps de gràcia col·lectiva i individual. Així, des dels apòstols fins al gloriós retorn de Crist, la vertadera fe cristiana mai haurà deixat de ser aquest " camí estret ", que " pocs troben ", presentat per Jesucrist als seus Triats redimits per la seua sang, perquè el seguisquen després i darrere d'ell.

En la progressió de la seua conquesta de les ànimes humanes, després d'haver enfrontat religions, regnes, nacions, pobles i homes, el pecat de l'orgull i l'egoisme va acabar per crear aliances entre dones i homes. Ningú pot negar que les dones han patit una violència injusta per part de la humanitat masculina dominant, que les va imposar mitjançant la seua superior força física, voluntat i idees. Però, reconeixent aquesta falta atribuïble als homes, era necessari afegir-li una rebel·lió femenina, el fruit de la qual trenca el principi de la convivència entre home i dona? A qui ha d'atribuir aquesta rebel·lió? A les dones, alliberades de tot deure cap a Déu. De manera que aquesta protesta femenina és només l'últim fruit del pecat humà. I les seues conseqüències són devastadores, perquè per a Déu, marquen la necessitat de detindre la prolongació de la vida en la terra. La parella humana, creada per Déu amb aquest únic propòsit, que constitueix la procreació de l'espècie, sis mil anys o quasi abans de la nostra era.

Els errors comesos només es fan evidents amb el pas del temps, la qual cosa contribueix al fet que es desenvolupen les seues conseqüències. Per tant, la situació establida en 1962 ja no és la de 2021. Els combatents algerians, o "harkis", Rebuda amb reserva pel poble francés, que només veia els desavantatges de la guerra d'Algèria, no va plantejar, al principi, problemes immediats. Molts d'ells només aspiraven a ser assimilats i reconeguts com a fills de França, establida a Algèria des de 1830. No obstant això, ningú s'havia adonat que a Algèria ja la religió feia coexistir la fe cristiana i la musulmana sense mesclar, una d'una banda, l'altra per l'altre. Les poblacions rurals van experimentar la presència francesa com una ocupació il·legítima de 128 anys a l'inici de les hostilitats liderades pel FLN (Front d'Alliberament Nacional). La vertadera culpa dels francesos cap a França va ser acollir en sòl francés, després de 1962, data dels acords signats en Evian per França i el FLN, a ciutadans algerians encara plens d'odi cap a França, que van emigrar únicament a causa del fracàs econòmic del nou estat d'Algèria, lliure i independent. La conseqüència va arribar en 1995 amb els atemptats del GIA (Grup Islàmic Algerià), perpetrats en sòl francés. Des de llavors, les vocacions favorables a la guerra santa, la jihad, van ser l'origen dels grups Al-Qaeda i Daesh. Gràcies al seu desinterés i menyspreu pel tema religiós, França es va convertir en el bressol del despertar musulmà promogut a

l'Iran per l'aiatol·là Jomeini, qui el va preparar en sòl francés des de Neauphle-le-Château, on residia. França continua sent, per tant, aquest caldo de cultiu revolucionari universal, fidel a la seua imatge i a l'experiència revolucionària que la va conduir a l'ateisme nacional en 1792. Per a ella, ha arribat l'hora de pagar molt car el preu dels seus errors de judici. L'indici de lucidesa d'una minoria intel·ligent no em sembla capaç d'obtindre el suport de les masses ignorants. I això explica per què França patirà la trista destinació que Déu li prepara i que profetitza en designar, en Apocalipsi 11:8, la seua capital, París, amb el nom simbòlic de « Sodoma », la terrible final del qual es revela en la Bíblia, colpejada per Déu amb una pluja de pedres de sofre ardent.

La cega i estúpida acceptació de la doble nacionalitat per part d'una República separada de Déu col·loca al líder de França en una situació insalvable. Ara ha de pronunciar un discurs contra l'Islam estatal oposat a França, mentre que els representants d'aquest enemic original s'han convertit en els seus ciutadans, reconeguts per la seua presència en el seu propi territori. El problema que se li planteja al president francés és el següent: com respondre a una amenaça de guerra abans que es declare i s'inicie realment? I la pregunta se li planteja a un home que defensa l'humanisme. El pacifisme només pot canviar quan la situació l'obliga. És llavors quan l'ésser humà "humanista" es transforma en una bèstia salvatge assedegada de sang per a retornar colp per colp a l'agressor.

En la vida animal, l'insecte més xicotet sap identificar una amenaça que podria costar-li la vida; això es deu al seu instint de conservació. Observe que en l'espècie humana aquest instint de conservació ja no funciona; l'home s'ha tornat més cec i inconscient que un insecte. Incapaç d'identificar el perill que l'amenaça, només pot sucumbir a ell.

Home i dona

El menyspreu per l'ordre diví en aquest assumpte és responsable de les importants desviacions observades en aquest període electoral. Perquè, des de les sufragistes angleses de la dècada de 1900 fins a 2021, i prompte en 2022, en aquest mes d'octubre, prop de la festivitat jueva del Dia de l'Expiació, el feminisme s'ha convertit en una força de protesta política i social. En la seua expressió extrema, i al mateix temps, el pensament, durant molt de temps controlat per les associacions LGBT, en el seu nou sentit de perversió mental, cerca calcigar la dominació masculina, superar-la i establir l'era de la llibertat de gènere. La Gran Guerra i la seua destrucció massiva posaran fi ràpidament a aquests excessos, però estem presenciant la demostració del fruit de la llibertat insaciable per la qual Déu va oferir a l'home modern: el període més llarg de pau universal en tota la història de la humanitat.

Per als qui busquen un lloc amb Jesucrist en el seu regne, celestial en primer lloc, és essencial reprendre els fonaments bíblics prescrits per Déu. A més, he de recordar-los que, primer, Déu va crear a l'ésser humà en la seua versió masculina. Després, amb un doble propòsit, profètic i prolífic, va crear de l'home a una dona per a donar-li una ajuda idònia . Aquest terme, « ajuda idònia », la col·loca en segon lloc. Després que Eva va desobeir l'orde de Déu de no menjar del fruit de l'únic arbre prohibit, i Adán, per amor a Eva, menjara també, Déu va donar el seu veredicte i va pronunciar aquestes paraules en Gènesis 3.16: «I a la dona li va dir: «Multiplicaré en gran manera els dolors en els teus prenyats, i amb dolor donaràs a llum els fills, i el teu desig serà per al teu marit, i ell s'ensenyorirà de tu »» . Aquesta condició femenina està gravada en pedra per a la perpetuïtat de l'espècie humana en la terra. Però abans que et queixes d'aquesta condició inferior, oh dona, escolta el significat que Déu li dóna a aquest dominador. Perquè, la condició proclamada només té sentit per als qui pertanyen a ella, és a dir, els éssers nascuts de nou segons el model de Jesucrist. Per això, inspirat per l'Esperit, Pablo va desenvolupar aquest tema en Efesis 5.32, i compara a l'home amb Jesucrist i a la dona amb l'Església, la Triada del seu cor.

“ Les casades estiguen subjectes als seus propis marits, com al Senyor ” .

" Perquè el marit és cap de la dona, així com Crist és cap de l'església, la qual és el seu cos, i ell és el seu Salvador. »

“ Així com l'església se sotmet a Crist, també les casades han de sotmetre als seus marits en tot ” .

“ Marits, estimeu a les vostres dones, així com Crist va estimar a l'església i es va entregar a si mateix per ella, ”

" per a santificar-la en el lavamiento de l'aigua, havent-la purificat amb la paraula, "

" per a presentar-li-la en glòria, sense taca ni arruga ni cosa semblant, sinó santa i sense taca. »

Així que els marits han d'estimar a les seues esposes com als seus propis cossos. Qui mestressa a la seua esposa, s'estima a si mateix .

“ Perquè ningú va avorrir mai a la seua pròpia carn, sinó que la sustenta i la cuida, com també Crist a l'església, »

" perquè som membres del seu cos . "

“ Per tant, l'home deixarà al seu pare i a la seua mare, i s'unirà a la seua dona, i els dos seran una sola carn. »

« Gran és aquest misteri; ho dic respecte a Crist i a l'Església. »

“ Finalment, cadascun de vostés ha d'estimar a la seua esposa com a si mateix, i l'esposa ha de respectar al seu espòs ” .

Aquell que va parlar en el Gènesi amb tot el seu poder diví va posar les seues explicacions en el pensament de l'apòstol Pau per a revelar-nos el que implica la dominació atorgada a l'home. Però repetisc, aquest és un ideal diví oferit a la humanitat. Doncs per a aconseguir i tindre èxit en aquest magnífic projecte, es necessita un home a imatge de Jesucrist i una dona a imatge del seu Triat. L'amor que evoca és aquell que estima fins a la mort; l'ofrena de la vida per l'estimat.

Què passa amb les parelles terrenals? Les raons que porten al matrimoni són múltiples, i fins i tot quan l'amor influeix, ha de ser compartit equitativament. Molts es casen precipitadament per por de la soledat; com solterones. Uns altres es basen en interessos molt terrenals: diners, negocis, notorietat. Per totes aquestes raons i algunes que oblit, un matrimoni reeixit és un bé tan escàs com l'or o el petroli. Què pot fer un fill de Déu en cas d'una convivència fallida? El cònjuge que es porta malament, que actua sota la mirada de Déu, home o dona, rendirà comptes al seu Creador. Pablo no oblida aquest risc, perquè diu en 1 Corintis 7.28: « Si et cases, no has pecat; i si una verge es casa, no ha pecat; però aquests tindran tribulacions en la carn , i volguera evitar-los aqueixes tribulacions ». Segons Pablo, el problema no és nou, sinó tan antic com el món. No obstant això, Déu té prioritat sobretot, i en aquest tema de dominació, ell ocupa el primer lloc. Cada criatura té com a prioritat el deure d'agradar a Déu Creador. L'oposició, fins i tot l'opressió imposada per un espòs violent, val la pena les persecucions d'un règim religiós o antireligiós. La vertadera fe sempre serà objecte d'atacs per part del diable i els dimonis que prenen l'aparença d'un espòs, un jutge, un sacerdot cristià o un altre. La vertadera pau terrenal existeix només per al célibe (l'opció ideal segons Pablo) que viu ocult, ignorat per tots. És la situació en la qual es troba la criatura la que afavoreix o desfavoreix la creació de problemes. Però el deure d'obeir a Déu s'imposa en tota mena de situacions, i quan ha obeït aquest deure, la criatura només ha de confiar en el seu Déu que tot ho veu, tot ho sent i tot ho registra.

Aquesta reflexió em porta a recordar les paraules citades en l'oració real ensenyada per Jesucrist: «... fer la teua voluntat en la terra i en el cel ». Així que pots demanar-li a Déu el que vulgues, però no oblides que només la seua voluntat es complirà, siga el que siga que li hages demanat. En la seua oració en Getsemaní, Jesús li va demanar a Déu que apartara la copa que anava a beure, però immediatament va dir: « però no es faça la meua voluntat, sinó la teua ». Així com per a salvar als seus Triats, Jesús va haver de beure la copa que el Pare els va oferir, alguns Triats han de patir les tribulacions d'un espòs o una esposa malvats, perquè la maldat no té gènere.

En un món sense Déu, la llibertat reconeguda per les dones ataca a l'agressor masculí, qui sovint s'aprofitava de la seua superioritat física per a maltractar a la seua esposa. Aquests actes repugnants i sovint profundament injustos reben hui la resposta que mereixien. Tant en el matrimoni com en la religió, el més fort imposa la seua llei al més feble, i això és el que dóna als humans la imatge de " bèsties " que Déu els atribueix en les seues profecies bíbliques. En el nostre temps de preparació per a la fi del món, els dos camins proposats per Déu produeixen, mitjançant l'elecció del bé, homes a imatge de Crist i, mitjançant el camí del malament, " bèsties " a imatge del diable. I la destinació de cadascun es forja des de la infància mitjançant la instrucció que les societats sense Déu imparteixen als seus fills xicotets. Això em va portar a oferir-los aquesta reflexió que concerneix a tots els xiquets nascuts des de 2018. Segons Déu, el xiquet entra en l'edat adulta als 12 anys. Aquesta és l'edat en la qual, com a adult, segons Déu, es fa responsable de les seues decisions i accions. És l'edat requerida per a rebutjar el mal i triar el bé. No obstant això, al retorn de Crist, en la primavera de 2030, el xiquet nascut en 2018 no tindrà 12 anys, sinó només 11; és a dir, no suficients per a triar el bé i ser excepte com el Triat. Des de 2018, no serien els xiquets que nasqueren ja la generació inútil sacrificada? La importància d'aquesta data de la primavera de 2018 prové de l'elecció de Déu, perquè va ser ell qui sobiranament va decidir donar-me un flux ininterromput de llum des d'aqueix moment; la primavera de 2018, és a dir, 12 anys abans de la primavera de 2030.

Déu i la ciència

El dilluns 4 d'octubre, com a convidat en el canal de notícies C-News, el polemista EZ va commocionar als mitjans en comparar les intervencions transgènere realitzades als EUA en xiquets de 3 o 4 anys amb els experiments del mèdic nazi Josef Mengele en els camps d'extermini durant la

Segona Guerra Mundial. EZ va criticar al ministre d'Educació per voler fomentar aquest tipus de societat a França, després d'una directiva dirigida al professorat francés que semblava donar suport a aquesta idea. Per una vegada, va ser l'home de la dreta republicana qui va evocar l'horrible espectre del nazisme. S'equivoca?

Crec que planteja un tema de reflexió que ens portarà lluny.

Fins i tot sembla que es pot afirmar que la ciència aplicada a la salut ha despullat a Déu de les seues prerrogatives divines, que es resumeixen en el poder de donar a llum i el de causar la mort. Però des del principi, un tercer poder pertany únicament a Déu: el de sanar a les seues criatures. I per als seus triats, ell continua sent, hui dia, l'únic i exclusiu metge dels cossos i les ments malalts.

Hui dia, els xiquets es conceben en tubs d'assaig científics o mitjançant mares substitutes perquè qualsevol dona, estèril o no, puga tindre un fill. Què pot pensar Déu, qui fa que les dones nasquen estèrils o no, de tal situació?

Durant mil·lennis, l'ús de plantes naturals va ser l'única medicina practicada per la humanitat. Els cirurgians sempre han cosit la carn de les ferides causades per armes blanques. Les cicatrius i els moretones testificaven la valentia dels combatents. Però la ciència no podia fer-ho millor.

Això és el que Déu diu sobre els cadàvers en Números 19.11-13 (es recomana la lectura completa fins al versicle 22): “ Qualsevol que toque qualsevol cadàver, qualsevol cos humà, serà immund per set dies. Es purificarà amb aigua al tercer dia i al seté dia, i serà net; però si no es purifica al tercer dia i al seté dia, no és net. Qualsevol que toc el cadàver d'una persona que ha mort i no es purifique contamina el tabernacle de YaHWéH ; aqueixa persona serà tallada d'Israel. Perquè no se li ha ruixat l'aigua de la purificació, és immund, i la seua immundícia encara està sobre ell ” .

El tabernacle de Yahvé és, individualment, el cos de la criatura, i col·lectivament, el poble reunit. Els cossos dels morts contaminen tots dos tabernacles.

Aquestes ordenances van ser prescrites per a Israel amb caràcter perpetu, com indica el versicle 21: « Serà per a ells un estatut perpetu. Qui ruixe l'aigua de la purificació llavarà les seues robes, i qui toque l'aigua de la purificació quedarà impur fins al capvespre ». Aquestes precaucions sanitàries ja havien sigut ordenades pel gran Déu, el Metge, perquè volia evitar la contaminació amb els microbis, toxines i bacteris mortals que el cadàver produeix en grans quantitats. La solució era llavar la roba i el cos de qualsevol que tocara o s'acostara a un cadàver. El procés de descomposició requereix l'enterrament del cadàver al més prompte possible per a protegir als vius. En la naturalesa, Déu va crear espècies especialitzades, alades o dentades, per a eliminar la carn putrefacta dels animals morts. Però els cossos humans morts han de desaparéixer segons les regles establides per Déu, per l'acció humana, generalment mitjançant enterrament o cremació. I si això no és possible, tant en la mar com en la terra, animals més nets s'encarreguen de fer-los desaparéixer.

Al voltant del segle XIII , els primers mèdics cirurgians van començar a estudiar el cos humà, i les disseccions de cadàvers van permetre a Ambroise Vaig parar publicar, en 1562, una obra titulada "Anatomia Universal del Cos Humà". Aquest coneixement es va adquirir transgredint una prohibició divina. Però a qui li importava? A ningú, i per contra, la humanitat s'ha basat en aquest coneixement per a legitimar la investigació i tots els avanços de la medicina fins als nostres dies. I la humanitat incrèdula ignora el criteri de Déu Todopoderoso, que no canvia. Per això, ignorant l'ensenyament diví, els metges mataven als pacients que volien curar. Recordem els seus remeis: la sagnia, que anemiza al pacient, i l'arsènic, que l'enverina. I, sobretot, la falta d'higiene bàsica va eliminar qualsevol possibilitat de curació. Primer, Louis Pasteur i el metge alemany Robert Koch es van adonar de la maldat microbiana i de la necessitat que els metges es llavaren les mans freqüent i minuciosament. Així, va haver-hi un lleuger descens en les morts gràcies a aquesta acció purament sanitària, ja ensenyada per Déu. Però, paral·lelament a aquest avanç, el coneixement físic i químic va introduir la química en la composició dels medicaments, amb conseqüències irreversibles per a la immunitat protectora natural del cos humà. La química es converteix en una droga l'habituació de la qual crea el cicle infernal de dependència del producte. Quan l'acció natural del cos és substituïda per un recurs químic, la naturalesa abandona la seua lluita per sempre. I la química ha envaït tots els sectors — agrícola, alimentari i mèdic— que conformen el cos de l'home modern.

A més d'això A la degeneració física i química se suma la deguda a les perversions mentals sexuals. I, a sobre, signes de decadència moral, dels EUA provenen les idees "fumejants", segons EZ, de la legitimitat "transgènere" que consolida la seua autoritat allí. En nom de la llibertat, als EUA tot està permés, tot és possible. I el model estatunidenc s'exporta a tots els països occidentals. Hem vist que la ciència transgredeix les prohibicions imposades per Déu; diguem que les ignora. És la ciència moderna, que s'autoprohíbe qualsevol límit, diferent de Joseph Mengele de l'Alemanya nazi? els EUA encara no ha decretat "la solució final", però ho farà; és només qüestió de "temps" del programa establit per Déu. Al final de la Segona Guerra Mundial, els EUA va acollir a científics alemanys nazis per a explotar el seu coneixement en benefici propi. El fruit d'aquest esperit de

dominació il·limitada, present a l'Alemanya d'Adolf Hitler, es troba ara en el pensament de l'Amèrica moderna. I la seua ciència traspassa tots els límits morals, com va saber fer-ho Joseph Mengele, aprofitant el context dels camps d'extermini on va trobar conillets d'índies humans, vius o morts, per a posar a prova els límits del possible. Les dues coses comparades encara no aconsegueixen el mateix nivell d'horror, però l'enfocament és comú: traspassem els límits del possible; fins a on? Sota la disfressa humanista del camí a l'infern, disfressat de bones intencions, fins a on pot portar-nos la ciència?

Déu no és sord ni cec, i les diverses malalties modernes —el càncer, la sida, l'Alzheimer, la COVID— són els càstigs d'una ciència arrogant i despòtica. Si bé és cert que els científics manipulen xeringues i tubs d'assaig, i ara, genomes, és Déu qui dóna vida i eficàcia als tumors i virus que sorgeixen. " Potser arriba la desgràcia a una ciutat sense que Yahvé siga l'autor d'ella?" (Amós 3:6). " Sí, així diu el Senyor Yahvé : Encara que jo envie contra Jerusalem els meus quatre terribles càstigs : l'espasa , la fam , les feres i la pesta , per a exterminar d'ella a homes i bèsties " (Ezequiel 14.21).

La compatibilitat de la República amb les religions

Les exigències de la religió musulmana, establida a la França metropolitana des de 1962, estan causant friccions amb el seu règim republicà. Per què sorgeixen problemes sol amb aquesta religió? Per a comprendre els nous problemes plantejats, primer hem de comprendre per què les religions anteriors no els van crear. La República és un règim jove, construït sobre la base de l'aixafament del règim combinat del papismo catòlic romà i la monarquia des de 1792. Inicialment, fent creu i ratlla, els revolucionaris van adoptar un calendari que desafiava l'herència catòlica. Els mesos de trenta dies, compostos per tres setmanes de deu dies, van reemplaçar la setmana de set dies heretada del judaisme. Però el calendari revolucionari va ser abandonat, i les successives Repúbliques es van construir segons el calendari catòlic. Això explica la perfecta compatibilitat del catolicisme amb el règim republicà, ja que, en adoptar el seu calendari, va ser la República la que es va adaptar a la norma religiosa d'origen diví. Sense que ningú patira, en 1981, el diumenge va passar del primer al seté lloc dels dies de la setmana. Però aquest canvi no va tindre conseqüències, ni per als catòlics, ni per als protestants, ni per als republicans agnòstics; ni per als "fills de Déu" per als qui el diumenge continua sent el primer dia en els seus pensaments, i el sabbat també continua sent el seté dia santificat per Déu des de la fundació del món. Quan Napoleó I va establir el seu règim concordatari, l'horari catòlic va ser reconegut com l'estàndard oficial. El catolicisme va ser autoritzat a exercir el seu ministeri religiós i només ell. El poder civil va imposar els seus límits. El protestantisme era molt feble i quasi inexistent a França, on estava subjecte als mateixos drets i límits que la fe catòlica. L'organització del temps va ser imposada i acceptada per tots els grups religiosos. Les minories jueves es van fusionar en aquest grup, lliures d'organitzar el seu temps religiós al seu antull. Individualment i en comunitat, podien observar el "Shabat" cada seté dia, sense que ningú li ho impedira. Llavors, per què el que va funcionar tan bé amb totes les religions monoteistes cristiana i fesol no funciona amb l'islam? Només hi ha una raó: perquè Déu ha decretat el contrari.

L'islam va demostrar la seua capacitat per a integrar en la República Francesa durant 33 anys, entre 1962 i 1995, data del primer atac jihadista algerià en el seu territori. Durant aquest període de 33 anys, l'islam es va mantindre com una religió practicada en privat i sense plantejar cap problema. Però aquesta religió, creada per Déu per a la disputa, no estava destinada a romandre en silenci, i en el moment que Ell va triar, va emergir del seu silenci i va iniciar el seu agressiu programa de conquesta multiplicant els seus gestos provocatius. De sobte, van aparéixer dones musulmanes amb els mocadors, el xador i el burca de l'extremisme musulmà pakistanés, en un moment en què el seu número havia augmentat considerablement. Qualsevol observador pot reconéixer l'aparença d'un parany que se cernia sobre el poble francés, objectiu del Déu Creador des del principi dels temps, i més encara des que van adoptar la ideologia republicana. Traumatitzada pel racisme del règim nazi alemany, la França republicana es va esforçar per convéncer a la humanitat del seu humanisme perfecte. Per temor a ser vistos com un país racista, els seus líders no van poder castigar amb justícia les atrocitats comeses per joves immigrants d'origen nord-africà. La indisciplina es va fomentar i va desenvolupar fins al punt de transformar zones de França en zones incontrolades, i fins al dia de hui, incontrolables; això perquè a l'enriquiment mitjançant el tràfic il·lícit de drogues es va sumar l'oposició nacional i religiosa. Amb tals interessos en joc, els joves delinqüents d'origen estranger es van transformar en grups facciosos que ja no dubtaven a disparar contra la policia. Les comissaries de policia nacional establides en aquestes zones van ser atacades i incendiades. I ací, novament, per temor a ser jutjats com a racistes, els líders van preferir abandonar la gestió d'aquests territoris perduts per la República.

Desconeixent el pla de Déu, els líders seculars no han pogut aprendre de les males experiències

de la França republicana en la seua convivència amb països musulmans. I després d'aquests sobtats i successius fracassos de la convivència amb Tunísia, el Marroc i Algèria, amb una ceguesa increïble, els seus líders polítics, cedint als interessos particulars dels seus partits, van acollir a l'Islam en sòl francés, sense preocupar pel risc que implicava. El passat ens ha dit el que serà el futur. L'arma del càstig serà, una vegada més, i per última vegada, inevitable i terriblement efectiva. El pacifisme del poble francés el prepara malament per a reaccionar davant una agressió bèl·lica massiva, especialment quan l'enemic ja es troba en gran nombre en el seu territori, en vertadera convivència i en un enfrontament directe. Però el perill extrem resideix en la intervenció externa dels pobles musulmans més bel·ligerants, odiosos i ressentits, perquè han sigut humiliats durant molt de temps per França. El pitjor es va predir en Dan. 11.40, on Déu profetitza que la poderosa Rússia, « el rei del nord », se sumarà als atacs dels musulmans, « el rei del sud ». Llavors, què podem dir? El que viva ho veurà, perquè el compliment ha d'ocórrer imminentment, entre 2022 i molt abans de 2030.

Els recorde que afirmar que l'Islam és una religió d'amor equival a crucificar a Jesús de nou, a arrabassar-li el benefici del sofriment que la seua mort voluntària li va fer suportar. I, en qualsevol cas, atés que se li ha atorgat tot el poder en la terra i en el cel, qualsevol atac contra la seua obra serà expiat davant el seu rostre.

El parany de Fàtima

L'any 1917 va estar marcat per les aparicions de la Verge a Fàtima, Portugal. Es va aparéixer a tres pastorcitos d'entre 7 i 10 anys. Hui, a l'octubre de 2021, aquesta antiga llavor donarà fruit, perquè als cinemes, aqueix eficaç instrument de propaganda, es projectarà una pel·lícula que relata els fets. Els triats estan protegits contra aquesta mena de seducció, però no ocorre el mateix amb les masses humanes incultes i ignorants. Des del final de la Segona Guerra Mundial en 1945 fins hui, la fe ha decaigut i, al mateix temps, la riquesa material ha crescut; però amb la crisi causada pel comerç mundial, la humanitat està perdent la seua orientació i les seues certeses. Per tant, una multitud corre el risc de tornar sensible als miracles testificats i reconeguts per les autoritats catòliques. En diverses trobades, cada dia 13 de cada mes, la Verge ha compartit el seu secret. Els seus principals missatges es poden resumir així: l'infern és una realitat mostrada en visió als xiquets; Déu vol que l'Immaculat Cor de María siga objecte de devoció per a tots; l'Església ha de convertir als països comunistes i continuarà tenint màrtirs. Però al final, amb María, triomfarà. En 1917, el comunisme es va apoderar de Rússia. Per a explicar l'èxit d'aquest missatge, hi ha un miracle presenciat simultàniament per 17.000 persones reunides. Resumisc els fets: dos trons, un llampec i un núvol va descendir cap al sòl, detenir en la copa d'un arbre, que es va inclinar cap a un costat. Llavors, el sol va dansar, acostar i creixent, i retirar, minvar; això va ocórrer diverses vegades. Aqueix dia, María no va ser visible, perquè els xiquets vidents estaven detinguts. No hi ha dubte que aquest testimoniatge, renovat en una pel·lícula, tindrà un efecte definitiu. El buit en la ment de la gent necessita ser omplit.

He notat que aquesta seducció és molt similar a la seducció d'Eva per la serp. Cada vegada, el diable esmenta coses vertaderes, però les distorsiona. L'infern sí que està profetitzat, però no sota aquest nom i, sobretot, no existeix, però existirà. Quant a l'adoració a la "Verge", només el coneixement de la Bíblia ens protegeix d'ella, i per als ignorants, el visible és necessàriament cert. La veritat és molt més subtil, perquè les aparences enganyen. Satanàs usa als xiquets perquè els catòlics els consideren innocents. No obstant això, en el cas legal d'Outreau, els xiquets van acusar falsament col·lectivament a persones d'actes de pedofília; llavors, són innocents els xiquets? Els fets ho demostren: les seues ments són manipulables pel diable i els seus dimonis, igual que les dels adults que no estan protegits per Jesucrist.

Segons Déu, els qui no estimen la seua veritat reben el poder de l'engany per a creure en mentides. Aquestes seductores mistificacions són, per tant, obrades pel diable, però amb el consentiment de Déu. La pel·lícula "Fátima" seduirà a multituds d'incrèduls per a fer-los sentir completament culpables; abans que la mort els aconseguisca.

Durant la setmana del 17 al 23 d'octubre de 2021, maleïda per Déu, la França republicana és víctima de les seues decisions i errors de judici. En unes relacions cada vegada més tibants i hostils, el president algerià acaba de recordar als seus ciutadans residents a França que el seu deure és treballar allí per a defensar els interessos d'Algèria. Així, la defensa del principi de la doble nacionalitat es torna contra França, que el va adoptar i va defensar. La presència i organització d'una "cinquena columna" en sòl francés adquireix així una forma viva i real. Jesús tenia raó en advertir als

seus sants: " Ningú pot servir a dos senyors... ". França ha sigut enganyada pel comportament dòcil i conciliador de la falsa religió cristiana, que ha traït la fe de Crist durant segles. L'islam li recorda que Déu és gran i té prioritat sobre totes les coses, amb la brutalitat de la religió nacional coaccionada i forçada que va caracteritzar a la religió catòlica, quan comptava amb el suport del braç armat de la monarquia o del dictador de torn. El naixement del profeta Mahoma a la fi del segle VI , després de l'establiment del règim papal en 538, tenia, per a Déu, l'objectiu de combatre la falsa fe cristiana, que considerava culpable. I això es confirmarà en la gran confrontació de la " sisena trompeta " de l'Apocalipsi, és a dir, la imminent "Tercera Guerra Mundial".

En el passat, després de ser deposat, el rei Saúl va recórrer a les prediccions d'una vident, una cosa prohibida per Déu. No obstant això, aquesta només podia anunciar veritats inspirades per Déu mateix, encara que la seua obra fora diabòlica. Com a exemple, en el segle XVI trobem al profeta Nostradamus, d'una família jueva que va canviar el seu nom per a escapar de l'odi dels jueus de l'època. Aquest profeta va ser apreciat pel seu talent com a alquimista i astròleg per la reina mare Catalina de Médici. Entre els seus "Segles", nom donat als capítols de moltes quartetes profètiques que va rebre per inspiració i va posar per escrit, trobem aquesta quarteta XVIII del segle I : " Per la discòrdia de la negligència gal·la, s'obrirà el passe a Mahoma, amb sang xopant la terra i la mar de Senoise, el port foceo de veles i naus cobertes ". No es podria dir millor. El profeta culpa als francesos, els antics gals, d'un esperit de discòrdia i comportament negligent que afavorirà l'establiment de l'Islam a França. Evoca una invasió massiva d'aquesta religió que arribarà en vaixells que cobriran la superfície del port de Marsella i ensagnaran aquesta regió del sud del país. Aquesta profecia confirma la de Daniel 11.40-45, on es designa a l'Islam com a " rei del sud ". En 2021, el desenvolupament dels mitjans de comunicació es materialitza en múltiples canals de "notícies" en els quals, entre pauses publicitàries, s'emeten programes compostos per polítics o assagistes de l'oposició. Les opinions es repeteixen una vegada i una altra. Les paraules del profeta es confirmen així; és un flux incessant de paraules contradictòries que no condueixen a cap resultat; la inèrcia de França, atrapada entre interessos contraposats, és així observable i, per tant, demostrada. Les conseqüències seran, per tant, desastroses i mortals, i els francesos comprendran, massa tard, que «governar és preveure», com a ensenya un vell refrany.

França ha canviat per les situacions que enfronta. En 2017, l'elecció del seu jove president, a causa del rebuig del Front Nacional, demonitzat per un poble condicionat per les seues elits polítiques, va establir un precedent les conseqüències del qual ningú va notar. Fins llavors, els candidats electes representaven a partits polítics amb nombrosos adeptes. Per primera vegada, el jove president electe no comptava amb un partit oficial que el recolzara, i només després de la seua elecció i victòria va aconseguir reclutar a la seua assemblea legislativa. Com a resultat, els qui es van unir a ell van aprofitar la seua victòria per a unir al bàndol polític victoriós. Fins llavors, els diputats eren triats per les seues decisions polítiques i econòmiques. En aquest nou cas, això no és així; l'ambició personal va ser l'únic motiu del compromís. El president va comptar així amb un suport dòcil, disposat a obeir al seu líder al peu de la lletra; el que es denomina una representació de diputats "godillot" que va afavorir l'accentuat dirigisme d'aquesta nova presidència, jove, ambiciosa i inexperta, com el propi candidat havia afirmat i reconegut.

En adoptar els avanços tecnològics inventats pels Estats Units, els pobles del món cauen en els paranys que constitueixen aquests seductors prodigis. Considerats com a brillants invents al principi de la seua aparició, internet i les seues xarxes socials apareixen com a instruments que promouen el contacte, l'adoctrinament i la reagrupació d'éssers humans en diverses formes que es rebel·len contra tota autoritat. I en basar tota l'organització dels països en aquests mitjans tècnics, les autoritats nacionals es troben davant problemes insolubles. Rebels de tota mena troben en internet l'instrument ideal de propaganda i desinformació; suficient per a satisfer als anarquistes més exigents. La maledicció profetitzada dels Estats Units es confirma així i, a través de les xarxes socials d'internet, s'estén per tot el planeta. Aquests exemples confirmen també el desenvolupament excepcional del comportament “ rebel ” dels joves de l'última era, un caràcter “ rebel ” heretat dels seus pares , com el va anunciar l'apòstol Pau al seu jove germà en Crist anomenat Timoteo: 2 Tim.1:1-2: “ També has de saber això: que en els darrers dies vindran temps perillosos; perquè els homes seran Amadors de si mateixos, avars, jactanciosos, superbs, blasfems, desobedients als pares, ingrats, impius, sense amor, infidels, calumniadors, intemperantes, feroços, aborrecedores del bo, traïdors, impetuosos, infatuados, amadors dels delits més que de Déu , que tenen aparença de pietat, però neguen la seua eficàcia . A aquests evita .

Un documental televisiu em porta a advertir-los contra els intents dels científics de destruir el testimoniatge bíblic, és a dir, la fe en les declaracions del Déu viu transmeses en les Sagrades Escriptures. El documental presentat es va proposar explicar el diluvi ocorregut en temps de Noé. Al

final de la presentació, una antropòloga va anunciar amb orgull que la seua demostració havia desmitificat el tema del diluvi. Vaig presenciar una completa reconsideració del relat bíblic revelat per Déu. Segons els documentalistes, el relat del diluvi tindria el seu origen en el descobriment del testimoniatge cuneïforme gravat en tablillas d'argila en temps de Gilgamesh, un personatge que va viure després del diluvi. A més, es nega la cobertura de les muntanyes més altes revelada en la Bíblia perquè aquests incrèduls la consideren físicament impossible; el diluvi no és més que una inundació de la regió de la Mar Negra. Aquest és el resultat que s'obté quan els impius s'aferren a temes bíblics en els quals obra la infinita omnipotència del Déu Creador, per a qui res és impossible, mentre que ells no creuen en la seua existència. Aprofite aquesta oportunitat per a dir que, lluny de ser inútil, el descobriment del testimoniatge de Gilgamesh reforça i confirma el compliment del diluvi en la Bíblia. Per tant, ens dóna bones raons per a creure en la inspiració divina revelada a Moisés al voltant de l'any 1500 a. C.

Salut masculina

Aborde un tema eminentment religiós, perquè les primeres declaracions de Déu després de la creació de l'home es referien a la seua alimentació. Han de comprendre que la salut de l'home dependrà principalment de la qualitat de tot el que entra en el seu cos per la boca. No és casualitat que la boca permeta l'emissió de sons, els del seu llenguatge, i l'entrada del seu aliment. A nivell espiritual, tots dos elements estan íntimament lligats. En prendre la paraula de Déu com a aliment, l'home parlarà com Déu. I aquesta paraula divina constitueix la perfecció de l'ensenyament acceptable. Per a aconseguir aquesta perfecció, l'home ha d'aprendre a filtrar els ensenyaments disponibles i permetre que només el bo i correcte, establit pel judici de Déu, entre en ell. El mateix ocorre amb la seua salut. De totes les opcions d'aliments disponibles, ha de filtrar i retindre responsablement només aquelles que tinguen, en el seu cos i al llarg de la seua vida, els efectes positius del bé i la justícia. El bé perfecte es va establir en l'Edén, però un altre estàndard de bé i justícia es va establir després del diluvi i va ser revelat a Moisés, qui el presenta i desenvolupa en Levític 1:1-2. 11. Amb tot el seu estàndard jueu “kosher” (carn llavada en aigua per a eliminar la sang), el consum de carns pures estava autoritzat.

Lamentablement, què veiem hui? Els efectes desastrosos d'una humanitat que, per les seues pròpies decisions, s'ha emancipat i separat de Déu. Des de principis de 2020, el càstig de la COVID-19 va ser la seua resposta a la creixent i dominant impietat. I és edificant observar que aquest primer càstig col·lectiu es va dirigir contra la humanitat, que es nega a obeir les ordenances dietètiques prescrites per ella, des de la fundació del món, per a la felicitat i la salut de la primera parella humana, Adán i Eva. Basar en una pràctica medicinal real de l'era apostòlica, en Apocalipsi 22:2, Jesucrist descriu la sanació del pecat dels triats als qui salva: « Enmig del carrer de la ciutat i a banda i banda del riu, hi havia un arbre de vida que produïa dotze fruits, donant el seu fruit cada mes, i les fulles del qual servien per a la sanació de les nacions ». Segons aquest versicle, la innombrable varietat de fulles d'arbres i arbustos, plantes, vegetals i fruites són les medicines que Déu ha posat davant l'home per a sanar-lo i nodrir-lo. La glòria de Déu resideix en la perfecció de la seua creació terrenal, on l'home i la naturalesa depenen l'u de l'altre. Una altra imatge reveladora: la naturalesa és la branca sobre la qual se senta l'home. En conseqüència, si l'home afebleix la naturalesa, és ell qui cau i paga el preu. I ací és on la ciència sembla nociva i mortal, malgrat atribuir al progrés. Si bé hi ha progrés, és el del mal. Cal destacar que Déu no li va donar a Adán un microscopi després de crear-lo. La felicitat i la salut de l'home no depenien del seu descobriment de l'immensament xicotet, invisible a l'ull humà, sinó únicament del seu respecte per les regles establides per Déu, qui va dir de les plantes: « Aquest serà el vostre aliment ». Així, quan va arribar el moment que Déu preparara l'extinció de la presència humana en la terra, després de sis mil anys, dos segles d'avivaments i domini científic contradeien les seues normes divines. D'un total de sis mil anys, només dos segles van afavorir la mort en detriment de la vida. La nostra normalitat contemporània és l'anormalitat de l'ordre diví. La medicina moderna va nàixer en l'època de Louis Pasteur, el primer home que es va oposar a les lleis divines amb un mètode científic d'atenció que destrueix el virus de la malaltia i sana al pacient. Cal destacar que malaltia i maledicció tenen la mateixa arrel, per la qual cosa Déu es va enorgullir que, durant els quaranta anys de la peregrinació dels hebreus en el desert, sota el seu domini, la malaltia no haguera afectat a ningú. D'altra banda, els homes rebels havien sigut assassinats, eliminats del poble, pel seu judici destructiu sobre el pecat i els pecadors. Durant aquests quaranta anys, l'aliment exclusiu del poble va ser el mannà creat especialment per Déu per a alimentar als qui depenien d'ell. Amb l'aigua dels brolladors que ell va fer brollar en el desert, el mannà, que feia gust de pa de mel, no podia emmalaltir-los. Ara bé, l'absència de malaltia és el primer benefici en la vida humana i la meta

no és inassolible, ja que tot depén de les seues decisions. No hi ha elecció que manque d'importància, perquè l'elecció humana de hui prepara la seua destinació futura. En Apocalipsi 10:8-10, l'Esperit del diví Crist profetitza una conseqüència de l'elecció de l'amor a la seua veritat profètica, agradable de rebre, doncs, en tindre el sabor de la mel, la llum profètica converteix al triat en blanc odiat i detestat pels últims rebels que voldran matar-ho. Per a ell, en aqueix dia, el sabor de la mel des del principi es manifestarà en "dolors en les entranyes ", fins a tal punt que la prova ho afonarà en la " amargor ". Però, no és millor patir per la nostra pertinença al Déu Creador que patir sent colpejat per ell com el seu enemic? Totes les decisions són lliures i tindran les seues conseqüències inevitables. En la nostra vida contemporània, les decisions positives del principi s'han invertit. La vida a les ciutats ha afavorit el progrés en neteja, sanejament i prevenció de malalties, i com a resultat, la vellesa ha augmentat. Però, paradoxalment, aquest assoliment s'ha perdut, a causa de l'habituació als medicaments químics, davant les enormes concentracions humanes en ciutats grans i mitjanes, on l'aigua de bona qualitat escasseja i es concentra la contaminació de tota mena. Això fa que l'habitant rural es convertisca en un ésser humà privilegiat, encara que sotmés a un entorn desfavorable i mortal causat pels pesticides i fertilitzants químics utilitzats pels agricultors i arboricultores locals.

La química mata, la medicina química que pretén curar també mata els cossos dels esperits humans, i la conseqüència d'aquestes morts és la mort del sistema immunitari amb el qual tot ésser humà està dotat des del seu naixement, excepte en casos excepcionals i accidentals anara del normal. Aquesta defensa immunitària va ser l'arma que Déu va donar a les seues criatures terrenals; alguna cosa que revela el seu amor per elles. Per això, considerant que l'ànima redimida per Jesucrist li pertany en cos i esperit, amb tota l'ànima, he decidit donar testimoniatge del meu amor a Déu adoptant la dieta que ell va prescriure per als seus fills terrenals des de la fundació del món. A aquest estàndard dec la meua bona salut, 55 quilograms per a 1,68 metres, un estàndard que he mantingut des dels meus trenta anys fins als meus 77 actuals. Vaig aprendre a reduir els meus menjars (un menjar principal al dia) i així mantindre l'esbeltez i la flexibilitat que promouen el benestar i l'activitat. El resultat, per tant, testifica el benefici de les ordenances del Déu d'amor, qui només desitja guiar als seus triats a la felicitat suprema per a l'eternitat, obtinguda exclusivament per Jesucrist. Havent-hi Déu begut llet abans que Abraham, no em negue a aquest preuat producte que estima molta pel seu sabor i el seu valor nutricional, independentment de l'opinió dels especialistes.

En contraposició a aquest enfocament, a aquesta elecció personal, la humanitat es deixa seduir per la " serp " diabòlica, qui, després d'haver-li-ho dit a Eva, li repeteix: " Sereu com Déu ". Al seu torn, per a glòria de la " serp ", símbol de la medicina moderna, que porta els límits cada vegada més lluny, l'investigador científic desitja crear vida i destruir la mort, però troba, sense saber-lo, enfront d'ell al Déu Totpoderós que torna els seus descobriments en contra seua, com aquest virus de la Covid-19, nascut en un laboratori xinés, al país que oficialment adora al " drac " que Jesús identifica amb el " diable " en Apocalipsi 12:9. Una vegada més, es confirma el privilegi: " l'home espiritual el jutja tot i no és jutjat per ningú ". La naturalesa té el dret i la possibilitat de crear per error creus anormals excepcionals els efectes de les quals es dissolen en la massa viva. Però la creació de noves molècules reproduïdes industrialment mitjançant la física i la química aplicades comporta conseqüències irreversibles. La naturalesa pateix atacs en l'aire, en l'aigua i en les profunditats de la terra, la qual cosa enverina l'aliment de l'home; està subjecta al domini de l'home rebel i malvat. Ella també espera el dia del seu alliberament, que mai tornarà, fins a la renovació creada per Déu en l'alba d'un huité mil·lenni etern. Per boca de Pablo, Déu havia dit en Romans 8.20-21: « Perquè la creació va ser subjectada a vanitat, no per la seua pròpia voluntat, sinó per causa d'aquell que la va subjectar, amb l'esperança que ella mateixa serà alliberada de l'esclavitud de la corrupció, a la gloriosa llibertat dels fills de Déu. ".

En la situació desesperada en la qual ens trobem, Déu no exigeix als seus triats l'impossible, sinó només l'elecció sàvia del que continua sent possible.

La fe, fruit del sentit comú

Tal com ens sembla, la criatura humana constitueix una expressió de perfecció. No obstant això, la perfecció no s'aconsegueix sense la voluntat d'una intel·ligència. Les proporcions del cos humà li ofereixen, a més d'una aparença agradable, múltiples capacitats d'acció que permeten als éssers humans tocar, agarrar i estrényer objectes, sentir sons, fer olor olors i assaborir aromes; tot això requereix construccions mentals intel·ligents. Tenim proves de la perfecció divina representada en les seues criatures humanes. Quan l'home vol inventar una nova criatura, només pot crear deformacions de coses reals que ja existeixen perquè Déu les va crear. I totes aquestes coses concebudes per la ment humana adquireixen aspectes monstruosos. En la imaginació dels grecs, trobem al "Cíclope" de l'illa de Creta del poeta Homer. El seu gegant està dotat d'un sol ull situat enmig del seu front. Però el

Déu Creador no va cometre aquest error en crear la vida en la Terra. Totes les seues criatures estan dotades de dos ulls perquè aquesta és la condició essencial per a gestionar la situació en l'espai. Un sol ull no permet calcular correctament les distàncies. D'igual manera, els inventors del món de la ficció moderna prenen la vida existent i simplement la distorsionen exagerant les orelles, els ulls i totes les altres parts dels éssers existents. Certament, en crear al primer home, Déu va crear una vertadera obra mestra que li mereix tota la nostra adoració en paraula i obra.

Les eleccions franceses de 2022 i la maledicció divina

Durant la setmana del 13 al 20 de novembre de 2021, vaig tindre la certesa quasi absoluta que l'actual jove president seria reelegit en les pròximes eleccions; això per les següents raons: en 2017, els francesos van elegir al president que Déu els va imposar, creant una situació favorable. Per a això, el candidat que s'esperava que guanyara va ser exclòs de la contesa. En votar en contra del "Front Nacional", presentat durant dècades com un espantaocells diabòlic, els francesos van triar involuntàriament al jove sense experiència, conegut ja per la seua arrogància i ambició. Sabent que la maledicció divina és la causa de la victòria d'aquest jove electe, Déu no té motius per a destituir-lo del poder. Per la malaptesa de l'esgarriat jove cap d'Estat, la maledicció divina ha de portar al país a la ruïna i a la destrucció parcial, alguna cosa que els seus enemics interns i externs aconseguiran en l'imminent context de la " sisena trompeta " o "Tercera Guerra Mundial". És massa tarde perquè França canvie d'opinió. El seu president aspira a la dominació europea, la qual cosa el porta a secundar i fomentar la mescla ètnica entre França i altres països europeus. A més, patint les conseqüències de la Segona Guerra Mundial, els francesos cultiven un sentiment de culpa múltiple. El suport al règim de Vichy, que va col·laborar amb Alemanya, és el primer. El segon és el passat colonialista de França. El remordiment i el penediment han aniquilat l'esperit patriòtic del poble. La por de ser considerats racistes espenta als francesos a acceptar sense queixar la misèria del món sencer. I a sobre, les minories secundades ara expressen demandes sobre múltiples temes, de manera que la cultura francesa i totes les seues normes són atacades per idees provinents dels Estats Units o el Canadà. França i els seus valors tradicionals s'enfonsen. L'esperit de Babel produeix el seu fruit de confusió i separació, fins i tot dins del poble francés, cada vegada més dividit.

Recorde el camí que va seguir la maledicció divina que va afectar primer els jueus de l'antiga aliança, com ho va demostrar el judici diví expressat per l'apòstol Pau: en Romans 11: " les branques tallades (o tallades) del tronc "; en Romans 2:9: " Tribulació i angoixa sobre tota ànima humana que fa el dolent, el jueu primerament, i també el grec! Aquest judici és confirmat posteriorment per Jesucrist, qui anomena als jueus " sinagoga de Satanàs " en Apocalipsi 2:9 i 3:9. Aquest judici diví contra el seu poble deixa clar que ser el depositari exclusiu de la santa paraula escrita de Déu no basta per a mantindre la seua aprovació. Per contra, després d'haver atestat i anunciat els seus escrits profètics als jueus la vinguda del Messies Jesús, la paraula escrita de Déu es torna contra ells i condemna a la seua nació jueva; els jutgen i els maten; accions que els romans van consumar literalment l'any 70. En l'era cristiana, després de l'abandó del dissabte, substituït pel diumenge, establit com a "dia del sol" per Constantí I , a partir de l'any 538 la maledicció es materialitza en la religió catòlica romana, que, secundada militarment per França, dominarà durant molt de temps el continent europeu. Les seues persecucions contra els reformadors del segle XVI obligaran aquests últims a exiliar a països més acollidors, i entre ells, a l'acabada de descobrir o redescoberta terra americana. Els francesos... El rei Lluís XVI ofereix el seu suport als ciutadans estatunidencs que s'han rebel·lat contra el domini anglés. els Estats Units obté la llibertat primer, i en ser majoritàriament protestant, aquest país atorga a la Bíblia una gran importància en la seua constitució fins als nostres dies. A la llibertat estatunidenca li segueix la llibertat del règim revolucionari francés, imposada a tot el poble francés. La llibertat s'estén a altres pobles gràcies a les victòries militars de l'emperador Napoleó I. La religió s'allibera gràcies al seu "Concordat", però en aqueix moment sol afecta a les religions cristiana i jueva, ja molt afeblides pel lliure pensament ateu que s'aferma en les ments humanes. En 1843, als Estats Units, a causa de l'entrada en vigor del decret de Daniel 8.14, el judici de Déu condemna la fe protestant, i el fruit de la maledicció es materialitza en la recepció de les poblacions hispanes catòliques. Com ho testifiquen les pel·lícules modernes del cinema estatunidenc, sacerdots catòlics reemplaçaran als reverends i pastors protestants. Es confirma així la reconciliació de les dues religions enemigues, i els Estats Units adquireix llavors l'aspecte que Déu li donarà en el seu... El paper profètic de la "bèstia que puja de la terra " en Apocalipsi 13.11: " una bèstia com un corder amb dues banyes "; " Dues banyes ", és a dir, la fe protestant i la fe catòlica. Havent sigut clarament revelada per la història la maledicció jueva, la profecia evoca i revela únicament les maledicciones protestant i catòlica, ignorades per la humanitat. A l'ésser les dues religions cristianes afectades per la maledicció de Déu, l'ateisme va ser el primer a omplir el buit religiós que va quedar. La situació s'ha deteriorat recentment a causa

de la irrupció de l'islam. Aquest es va desenvolupar als països d'Orient Mitjà amb total llibertat, separat del món occidental. La seua característica particular és l'absència de líder religiós i el seu poder resideix en l'adhesió exclusiva i l'obligació hereditària dels seus membres. L'islam és una concepció de la religió on la vida humana està completament subjecta a la llei religiosa, sense distinció entre el profà i el sagrat; la qual cosa correspon, a més, al model donat per Jesucrist i els seus apòstols. Això és el que Déu demana quan diu als hebreus i als cristians. en Deu.6:5, 11:1, 30:6 i Mat.22.37, Mar.12.30 i Luc.10.27: " Ell va respondre i va dir: Estimaràs al Senyor el teu Déu amb tot el teu cor, i amb tota la teua ànima, i amb totes les teues forces, i amb tota la teua ment; i al teu proïsme com a tu mateix. El problema de l'islam és que l'amor que Déu exigeix es basa en el reconeixement del seu sacrifici mortal voluntari, realitzat en la persona humana i divina de Jesucrist; alguna cosa que l'islam no subscriu. El xoc de dues civilitzacions, l'islam hiperreligioso i l'Occident falsament cristià i clarament agnòstic, produirà, i ja està produint, agressions bèl·liques assassines orquestrades pel gran Déu creador, qui castiga així l'abandó del zel cristià i la infidelitat dels falsos cristians occidentals. La religió conduirà així als pobles del món a terribles conflictes, perquè és a través de la religió que s'executa el judici de Déu, que els condemna a tots. Com a precursora, en oposar religions rivals, l'ortodoxa sèrbia, el catolicisme croat i l'islam bosnià, la «Guerra dels Balcans» va recordar a Europa Occidental i Oriental el seu terrible i tràgica destinació.

En el pla diví de la prova final de la fe, els Estats Units exercirà el paper principal: el de dominador universal que imposa la seua voluntat, segons el seu criteri, per al bé comú. En l'Apocalipsi, aquesta entitat estatunidenca apareix únicament en Apocalipsi 13.11 sota la imatge del « corder amb dues banyes », que, representant la unió de la fe protestant i la catòlica, constituirà « la bèstia que puja de la terra ». els Estats Units es va construir a partir de 1776 sobre una terra desconeguda per als homes fins al segle XVI . Això justifica que no s'esmente com a nació en el llibre de Daniel, la particularitat específica del qual hem de comprendre. En aquest llibre, el poble de referència és l'Israel de l'antiga aliança, el poble de Daniel. En particular, Daniel 8 ens ofereix detalls geogràfics coherents amb la situació de les entitats a les quals es dirigeix la profecia, sempre en relació amb Orient Mitjà, on es troba Israel. Per això, en Daniel 11.40, Rússia apareix com el " rei del nord " , el " nord " en relació amb Israel. D'igual manera, l'islam d'Aràbia és anomenat " rei del sud " , la qual cosa concorda amb la postura d'Israel. I atés que en l'època del profeta Daniel s'ignora l'existència del continent americà, Déu no l'esmenta com a " rei " , mantenint-lo en secret, però profetitza la seua acció nuclear punitiva contra Rússia, el " rei " i el domini de la qual cessaran, destruïts a les muntanyes d'Israel, després d'haver-hi, en un atac desesperat, ensagnat principalment a l'Europa Occidental envaïda i objectiu de la profecia. De fet, per a Déu i la veritat històrica, Amèrica és només una conseqüència tardana de les " deu banyes " o " reis " d'Europa, relacionats amb la pràctica del diumenge heretada de Constantí I. I això també concerneix el vast territori d'Austràlia i Sud-amèrica. Perquè, de fet, en Daniel 8, Déu profetitza una dominació provinent de l'oest d'Israel: la de Roma. El centre religiós de referència passa així d'Orient Mitjà a Occident. I és des d'aquest Occident «cristià» que els pobles començaran a poblar els dos continents americans, inclòs el nord, que ja domina tota la Terra i colonitza comercial i culturalment a totes les nacions seduïdes i explotades, però convertides voluntàriament al seu model de vida.

Setmana del 28/11 al 04/12/2021

L'actualitat se centra en dos temes principals que terroritzen als mitjans de comunicació i als francesos de sempre: el virus de la COVID-19 i el virus del nacionalisme. Perquè, si s'ha de jutjar per les reaccions d'odi dels mitjans i dels qui aquests han manipulat durant més de cinquanta anys, aquests semblen ser els dos blancs de la seua ira. Éric Zemmour es va atrevir a denunciar el risc d'un «gran reemplaçament», i el seu únic error és no dir que aquest «reemplaçament» ja s'ha consumat. Està segur que encara podria agreujar en una guerra civil o en la imminent Guerra Mundial, però l'essencial ja s'ha consumat. El reemplaçament és el de les idees i normes del pensament públic, tant civil com polític. Comparem les situacions contrastants de l'inici i l'era actual de la Cinquena República .

En 1958, en l'època del general De Gaulle, la França alliberada es componia principalment de dos partits polítics: la dreta catòlica republicana, que feia costat al cap d'Estat, i, en contrapartida, una forta representació dels treballadors francesos, agrupats sota l'ègida del Partit Comunista d'inspiració russa i soviètica. L'esperit nacionalista regnava en tots dos bàndols, i el programa d'alliberament de la invasió estatunidenca comptava amb el suport general. Per tant, és necessari haver viscut en aquesta època per a observar el canvi, l'autèntica inversió d'aquests valors en comparació amb els que hui defensa la majoria. En 2021, l'esperit nacional està demonitzat, perquè els qui hui viuen, a França i a Europa, mai han experimentat un context de guerra en el seu propi país. Afavorida per Déu, la llarga

pau va produir un projecte d'enteniment universal que té els seus orígens en el disseny de la construcció de la « Torre de Babel », nascuda del pensament del rei Nimrod. Per a l'opinió humana, aquesta concepció de la vida que aspira a establir la pau... La seguretat entre els humans és noble i inexpugnable. Per al fill de Déu, ho és igualment, perquè és el model que Déu oferirà eternament als seus vencedors triats. Ací és on la Bíblia resulta preciosa, per a comprendre el que vivim i el que marca la diferència en la visió final dels dos bàndols, segons el que Salomó, aquesta saviesa divina encarnada en l'home, declara en Eclesiastés 1:9-10: « El que va ser, això serà, i el que s'ha fet, això es farà; no hi ha res nou sota el sol». Si hi ha una mica del que la gent diu: "Miren, això és nou!", això ha existit des de temps immemorials . Després de Nimrod, al llarg de la història de la terra, aquest intent d'establir la pau universal s'ha renovat. Va ser el motiu de les conquestes dels grans dominadors de la història, i entre ells, cal destacar el resultat obtingut pel gran rei caldeu Nabucodonosor, el regne del qual va obtindre la pau perquè ell es va sotmetre personalment i es va convertir al Déu vertader, creador de tot el nostre univers terrenal. El que els incrèduls o els agnòstics incrèduls ignoren és que obtindre la pau, tan preciosa i anhelada per tots, és impossible i només s'obté per la bona voluntat de Déu. Ara bé, en Jesucrist, ell no va anunciar la pau, sinó " l'espasa " i " guerres " en perpètua successió; Mateo 10.34: " No penseu que vaig vindre a portar pau a la terra; no vaig vindre a portar pau, sinó espasa". » ; Mateo 24:6: « Sentireu de guerres i rumors de guerres ; no us torbeu, perquè és necessari que això succeïsca. Però encara no és la fi ». Així, només Déu aconseguirà crear un context de vida de pau universal eterna, perquè per a aconseguir aquest resultat, haurà seleccionat, seleccionat i retingut prèviament, entre els representants de l'espècie humana, a les estranyes criatures que s'ajusten als estàndards que condicionen la possibilitat d'aquesta pau conquistada, exclusivament, per Jesucrist, l'únic Salvador universal. Per tant, no hem d'equivocar-nos sobre el significat dels 76 anys de pau concedits a Europa Occidental fins hui, des del final de la «Segona Guerra Mundial». La metamorfosi de les ments humanes obtinguda durant aquest període porta la demostració esperada per Déu. Ni la guerra ni la pau han permés als éssers humans rebels establir la felicitat compartida i una pau duradora. Les il·lusions creades donen pas a la realitat: les diferències racials, ètniques o religioses no promouen la riquesa ni la pau, sinó l'oposició i la guerra. La immigració es converteix en una maledicció a mesura que creix amb el temps. Tot és qüestió de proporció. Quan la minoria es converteix en igualtat, sorgeixen i imposen noves demandes, creant problemes insuportables per als francesos de sang que desitgen gaudir primer del seu privilegi nacional. Això revela la maledicció de l'opció republicana que atorga, fins i tot als seus enemics, la nacionalitat per naixement en sòl francés o en els seus territoris d'ultramar; quan no es concedeix per simples raons de complaença, personal o no, per part dels líders polítics. El resultat és explosiu; una disputa, més forta que les altres, encendrà els camps plens d'odi mutu. La guerra civil farà a Europa fràgil i vulnerable a la invasió russa profetitzada per Déu en Daniel 11.40. Una profecia del desconegut Nostradamus diu: «Romà pontífex, vés amb compte d'acostar-te a la ciutat regada per dos rius; la teua sang escopirà allí, tu i els teus, quan la rosa florisca». Així, atacat a Itàlia per l'Islam bel·licós, l'actual papa romà ràpid buscarà refugi i protecció a França, a Lió. Una ciutat regada pels rius Ródano i Saona. El profeta assenyala dues grans vies fluvials d'idèntica aparença. En aquesta ciutat de Lió, dedicada al culte de María, s'anuncia una massacre de cristians catòlics (= la seua) i el papat "quan la rosa florisca". Aquesta rosa va ser adoptada com a emblema polític pel president socialista François Mitterrand. En 1981. Representa, per tant, la transició de França sota el pensament filosòfic de centreesquerra del socialisme, format i ampliat en detriment del partit comunista. Les successions històriques de governs francesos han conservat aquest caràcter social, ja anaren de dreta o d'esquerra. Per tant, la rosa continua vigent en 2021, ja que dóna suport a la immigració musulmana que prepara la seua caiguda. La rosa és el símbol floral d'aquest amor que caracteritza a l'humanisme cec que Déu es disposa a destruir. Però, no va dir Jesús mateix: « Estimen als seus enemics» ? Sí, va dir aquestes coses, però les seues paraules es dirigeixen només als seus fidels funcionaris electes; no als humanistes incrèduls i rebels. I no oblidem que aquest orde de Jesús pretén reforçar la culpa dels seus enemics, tirant-los més llenya al foc, per al dia en què Déu els jutge i els extermine. La fi que persegueix aquest amor martiritzat no és, per tant, l'amor, sinó la justícia divina.

A poc a poc m'acoste a l'edat que em convertirà en octogenari. I des de la meua infància, recorde l'emoció que em produïa la idea d'una amistat fraternal que unira els cors de tots els éssers humans. La meua ànima va vibrar en escoltar la lletra d'aquesta cançó que va donar títol a una pel·lícula: « Si tots els homes del món es feren bons amics i caminaren de la mà, la felicitat seria per al demà». Així vaig aprendre de Jesucrist que només en ell es complirà aquest magnífic somni universal. Perquè en la terra actual de pecat, Déu no ho permet. I per a impedir-ho, el diable i els seus sequaços actuen amb eficàcia. Inspiren en els éssers humans pensaments d'odi que els porten a malinterpretar els dels altres. En el meu esperit humanista, sempre he sigut amable amb els desconeguts als qui

espontàniament he pogut servir. Al mateix temps, vaig descobrir amb quina facilitat es transformaven i amb quina facilitat reavivava el seu odi pel seu país d'acolliment. Per a comprendre el seu estat d'ànim, hem de comprendre que, en el seu orgull natural, senten la humiliació d'haver tornat al país colonitzat per a prosperar. I aquest orgull els porta a menysprear encara més als occidentals, subjectes a les concessions imposades pel seu longeu règim republicà. Si bé els inicis de la República Francesa van ser assassins i bel·ligerants, al final, sembla feble i menyspreable. A més, aquesta feblesa tan real l'exposa al menyspreu dels seus enemics i competidors europeus que es beneficien i enriqueixen amb la seua ruïna. Durant molt de temps vaig ser víctima de successos desagradables que vaig atribuir erròniament a un immigrant algerià que va arribar a viure en el meu edifici. En privat, no ocultava que sentia un profund odi per França i els francesos. Només en 2021, la instal·lació de càmeres de vídeo em va permetre descobrir al vertader culpable de les malifetes comeses i observades. Ho havia posat fora de tota sospita, gràcies al seu comportament estúpid però obertament amistós. Així vaig descobrir que aquest veí, molt francés, greument dispèptic i parcialment coix, els sons de boca del qual a penes entenc, era en realitat, per a mi, abans de res, un mentider, un lladre, un impostor i un piròman. Aquests retardats mentals són jutjats per psiquiatres com a aptes per a viure entre la gent normal. En realitat, són éssers indefensos, incapaços de resistir les inspiracions dels dimonis que cometen actes malvats a través d'ells. En la seua època, Jesús hauria dit a aquests febles mentals: «Dimoni, com et dius?». Hui, la ciència humana intenta reduir, amb els seus fàrmacs, la seua reacció violenta quan això succeeix, i quan no és així, els dimonis continuen actuant amb total tranquil·litat. Aquest exemple mostra el nociu del judici purament científic, que contribueix, per la seua ceguesa, a intensificar els mals que assoten a la humanitat global, creients, incrèduls o no creients. Amb raó, Pablo va declarar en Efesis 6.12: « Perquè no tenim lluita contra sang i carn , sinó contra principats, contra potestats, contra els governadors de les tenebres d'aquest segle, contra hosts espirituals de maldat a les regions celestes ». Protegits per la seua invisibilitat, només l'anàlisi d'una fe il·luminada ens permet identificar-los com els vertaders autors de les malifetes comeses. França només ha hagut de patir les conseqüències de la immigració a causa de les decisions polítiques i econòmiques dels seus successius líders presidencials. Van arruïnar el seu país en entregar-lo a la competència estrangera; inicialment, europea, i Després, per a rematar, amb les reubicacions realitzades en benefici de la Xina. És en aquest context de ruïna que la presència estrangera s'ha convertit en una càrrega insuportable i en el boc expiatori de la pobresa observada. I la causa islamista només va haver d'aprofitar una situació desfavorable per a justificar les seues exaccions contra França i el món cristià occidental global.

En el duríssim context postbèl·lic que seguirà a la Tercera Guerra Mundial, els supervivents rebels creuran que, per fi, poden establir les bases per a un govern universal únic, que permetrà obtindre el que Babel no va aconseguir preservar. El gran reemplaçament temut i anunciat per Eric Zemmour, candidat oficial a les eleccions presidencials de 2022, ja ha sigut assenyalat i profetitzat per Déu en Apocalipsis 18:2-3, en aquests termes: « I va clamar a gran veu, dient: Ha caigut, ha caigut la gran Babilònia! S'ha convertit en habitació de dimonis, cau de tot esperit immund i alberg de tot ocell immund i avorrible» . Perquè totes les nacions han begut del vi del furor de la seua fornicació, i els reis de la terra han fornicat amb ella, i els mercaders de la terra s'han enriquit amb l'abundància dels seus luxes . El caràcter multicultural de França i els països europeus es veu subratllat pel terme " impur ", citat dues vegades. Després de la cerca de la puresa racial per part del govern nazi d'Hitler, tota Europa, catòlica i protestant, va adoptar la postura totalment oposada a aquest enfocament condemnat, en embarcar en una política d'acceptació que va conduir al desastre que hui es presenta. Si la competència econòmica pot tindre greus conseqüències financeres, l'altra competència, la religiosa, és encara més nociva. Perquè porta a Déu a intervindre personalment en la història i la vida humana per a castigar als culpables. Els virus mortals i la imminent guerra mundial són les doloroses i concretes expressions visibles d'això. I els vertaders científics i el seu suport, compost per innombrables lloros propagandistes, s'han convertit en els nous sacerdots de les societats i pobles occidentals descristianitzats, seriosament ablanits, decadents i submisos, encara que continuen sent rebels al profà o religiós. Veritat. Els dictats de la comunitat científica han reemplaçat els dictats religiosos de la monarquia catòlica romana per a prolongar la desgràcia dels pobles afectats. Aquest nou dictat es veu afavorit per l'augment del poder dels líders de les grans nacions contemporànies. Això es revela en Apocalipsi 9.17, en un missatge simbòlic: « I així vaig veure en la visió els cavalls, i als quals els muntaven , amb cuirasses de foc, jacint i sofre . Els caps dels cavalls eren com a caps de lleons ; i de les seues boques eixien foc, fum i sofre ". En tota la terra, als països que les posseeixen, la decisió d'usar armes nuclears recau en una sola persona. I aquesta situació, amb les seues terribles conseqüències destructives, mereix ser ressaltada i revelada pel Déu que va crear les vides que seran destruïdes massivament per aquests aterridors mitjans moderns. En el versicle citat, la paraula " cap " designa, segons Isaïes 9.14, al " magistrat " o, en Apocalipsi 9, als caps d'estat o

presidents de nacions. I la paraula " lleó " els atribueix la força, segons Jutges 14.18, en aquest cas, nuclear, suggerida pels termes " foc, fum i sofre ". Això es confirma i recolza en el següent versicle. Déu atribueix a les paraules, o " boques " dels magistrats, la decisió d'usar l'arma atòmica: " Per aquestes tres plagues, pel foc, pel fum i pel sofre, que eixien dels seus En boca de tots, un terç de la humanitat va ser assassinada . En dir " plagues " a les accions nuclears, Déu revela la seua responsabilitat per les accions destructives i les presenta com a conseqüències del seu judici diví que concerneix a tots els éssers humans que viuen en la terra, onsevulla que estiguen i qualssevol que siguen les religions que professen i confessen. El seu singular pla de salvació, basat en Jesucrist, a qui menyspreen, rebutgen o subestimen, els condemna a tots a patir i finalment a morir de manera uniforme. No obstant això, pel fet que la seua infidelitat haurà danyat la causa mateixa de la salvació oferida per Déu en Jesucrist, els falsos cristians, considerats més greument culpables, patiran una destinació més severa, segons Apocalipsi 19.20-21, on se'ls designa amb els símbols de la " bèstia " catòlica i el " fals profeta " protestant. La diferència revelada en el versicle 21 amb altres pobles no cristians apareixerà en el moment de la seua destrucció final per al seu extermini definitiu en el "llac de foc ", que dóna la " segona mort ", segons Apocalipsi 20.14. Però això, no abans de la fi del... "seté mil·lenni" que començarà en la primavera de 2030.

Quan Satanàs expulsa a Satanàs

Encara que semble sorprenent, aquest tipus d'acció és una realitat. Tots hem de preguntar-nos i respondre'ns aquesta pregunta: Per què Satanàs es privaria d'aquesta classe d'ardit, malgrat no tindre res a perdre, havent perdut ja la vida eterna que va heretar naturalment com el primer àngel celestial creat per Déu? En l'avantsala de la mort promesa, no li va deixar Déu la possibilitat d'actuar al seu antull fins al gloriós retorn de Jesucrist?

Per a convéncer-te que Satanàs efectivament s'expulsa, ací tens arguments basats en deduccions lògiques, necessaris després de conéixer el missatge profètic anomenat " Apocalipsi de Jesucrist " o "Revelació de Jesucrist". Perquè és en Daniel i Apocalipsi que, en Jesús, Déu revela el vertader judici que dicta sobre l'Església Catòlica Romana i els seus successius papes. Mai sota la seua identitat real, sinó mitjançant símbols, maleïda per Déu des del seu inici l'any 538 fins a la seua fi l'any 2030, l'Església Romana apareix allí com el principal blanc dels seus càstigs i condemnacions. Satanàs és a la seua casa. En Apocalipsi 13:3, ell, Satanàs, qui sota la imatge del " drac " d'Apocalipsi 12:3 havia ensagnat les arenes romanes amb sang cristiana a través dels seus agents, els emperadors de Roma, atorga a l'anomenada església "cristiana" romana i papal, cite: " la seua autoritat, el seu poder i el seu tron ". La conversió de Roma al cristianisme papal condueix a Roma de nou a una nova forma de dominació, aquesta vegada únicament religiosa, de manera que aquesta successió és una forma de relleu diabòlic enganyós.

D'ací d'ara en avant, el parany haurà de romandre ignorada pels pobles humans. Així mateix, l'Església deurà, en aparença, aparentar estar lluitant contra el diable, l'enemic derrotat per Jesucrist. Així és com l'organització del diable estableix aquests tribunals inquisitorials, suposadament per a lluitar contra el diable i els seus sequaços. Els objectius oficials són els embruixadors i bruixes que practiquen ciències ocultes, acusats precisament de comerciar amb el diable. Però fora d'aquests objectius justificats, l'Església persegueix als vertaders serfs de Déu en Crist, en nom de l'heretgia que caracteritza tot el que s'oposa a la norma de l'ensenyament catòlic romà oficial definida pel papa de torn.

Multituds humanes són així enganyades; aquestes caceres de dimonis emmascaren la seua identitat diabòlica. En aparença, prolonguen les accions de Jesús, qui va expulsar dimonis durant el seu ministeri terrenal. I hui, com en la seua època, els qui es beneficien dels seus alliberaments per part dels sacerdots exorcistes són els seus primers i més eficaços testimonis. Han observat i sentit en carn i esperit el canvi que explica el seu nou estat. Per tant, els resulta difícil acceptar la idea que han sigut alliberats del diable o dels seus dimonis pel mateix diable o un d'ells. Com la « serp » de l'Edén, el sacerdot exorcista és només un instrument intermediari, és a dir, un mèdium, que reivindica un poder atorgat per Jesucrist. És fàcil comprendre que Jesús no pot atorgar cap poder a un representant de l'església enemiga, a la qual els seus missatges sempre es dirigeixen en tercera persona, perquè mai es dirigeix a ella en segona persona del singular. La fórmula «vosaltres» només s'aplica als seus vertaders serfs, encara que el seu reconeixement per ell siga només provisional. Això apareix en Apocalipsi 3:1, on aquest "tu" es refereix a la fe protestant condemnada per Jesús en 1843. En l'era anterior, anomenada Tiatira, el missatge de "tu" també es refereix als protestants del segle XVI , la benedicció del qual va ser només provisional a l'espera d'una "nova" "càrrega" que designa la culminació de la Reforma amb la restauració del dissabte santificat per Déu des de la seua creació del nostre món. La seua exigència de 1843 justificarà la de Sardis, on li diu: " Passes per

estar viu i estàs mort ". En el segle XVI , els vertaders serfs de Jesucrist van ser objecte d'odi per part de les lligues catòliques que servien a la " falsa profetisa " , simbòlicament dita " Jezabel ", en comparació amb la Reina dels Jueus, l'esposa fenícia estrangera que adorava a Baales i que el rei Acab va prendre com a esposa. Ella també havia dirigit el seu odi assassine contra els vertaders profetes de Yahvé, matant a 400 d'ells. Aquestes coses s'expliquen detalladament en aquest llibre, així que simplement recordaré ací com Jesús es nega a dirigir a aquesta denominació religiosa catòlica directament o a cap dels seus representants. El cas del catolicisme, revelat a partir de 1843, " el La foscor , confosa amb llum , s'intensificarà, aquesta vegada pel que fa a la fe protestant en les seues múltiples formes i denominacions. Als Estats Units, després de 1843, apareixen els fruits de la maledicció divina: la guerra civil interna anomenada «secessió»; la intensa pràctica de l'ocultisme i l'espiritisme. I de nou, com abans entre els catòlics, a les esglésies protestants, els pastors, abandonats per l'Esperit del Déu viu, exorcitzen: «Satanàs continua expulsant a Satanàs».

La lliçó de la història revelada és comprendre que no qualsevol pot expulsar a Satanàs, sinó només aquells que poden, segons si Déu ho confessa com el seu fill i li concedeix aquest poder. Però perquè això succeïsca, l'exorcista ha de ser considerat " digne " per Déu de tal acció. I en l'Apocalipsi, només els "primers adventistes", seleccionats mitjançant la prova de 1843, són reconeguts com a " dignes de caminar amb Jesús vestit de blanc ", segons Apocalipsi 3:4. Lamentablement per a ells, la història no va acabar allí, perquè la mateixa maledicció va colpejar, aquesta vegada a l'adventismo oficial, i des de 1994, les seues oracions s'han unit a les dels altres caiguts que ho van precedir. Des de llavors, Satanàs no ha sigut veritablement expulsat per ningú, la qual cosa justifica l'extensió de la seua poderosa influència maligna sobre tots els pobles de la terra, inclòs l'Occident falsament cristià, ja que, segons Jesucrist, el seu tron es troba a Roma, segons Apocalipsi 2.13: « Sé on mores, sé que allí està el tron de Satanàs. T'aferres al meu nom i no has negat la meua fe, ni tan sols en els dies d'Antipas, el meu testimoni fidel, que va ser mort entre vosaltres, on mora Satanàs» . L'ús del "tu" informal en aquest missatge es justifica perquè Jesús ha trobat als seus fidels deixebles a Roma des que Pablo i Pedro van arribar allí per a portar l'Evangeli de la salvació. Però l'any 538, data associada a aquest missatge, el nou catolicisme romà és assenyalat i denunciat com a portador de la " doctrina de Balaam " en el versicle 14, que segueix: " Però tinc unes quantes coses contra tu: perquè tens ací als qui sostenen la doctrina de Balaam , qui va ensenyar a Balac a posar ensopegada davant els fills d'Israel, a menjar coses sacrificades als ídols i a cometre fornicació ". Per a distingir-la millor dels seus serfs, en el versicle 15 diu sobre ella: " Així mateix, també tens als qui sostenen la doctrina dels nicolaítas ". Per tant, és sota el nom de "doctrina dels nicolaítas" que Jesús designa al naixent règim papal. El nom nicolaítas es basa en les paraules gregues Niké i laos, que signifiquen poble victoriós, la qual cosa clarament denota, per a l'època, el govern dels últims emperadors romans victoriosos abans de la caiguda de l'imperi. L'any 538, Vigilio I és un personatge intrigant que aprofita la seua relació íntima amb Teodora, la prostituta casada amb Justinià I , per a ser el primer a asseure en el " tron de Satanàs " en el Palau de Letrán, a Roma. Aquesta parella imperial, que estableix la maledicció en la fe cristiana, s'assembla curiosament a la parella també maleïda per Déu, Jezabel i Acab, de l'antic pacte. I no en va, el nom "Jezabel" designarà a l'Església romana perseguidora del segle XVI en el missatge anomenat Tiatira, que significa "truja en zel, que dóna mort amb sofriment", és a dir, l'hora de l'apogeu de la "abominació desoladora" profetitzada en Daniel 9.27: "... El desolador cometrà les coses més abominables, fins que la destrucció i el que ha sigut determinat caiguen sobre ell . » ; Sovint, pel fet que la traducció literal ofereix un missatge que no comprenen, els traductors de la Bíblia transformen i distorsionen el text hebreu original. Aquest és el cas d'aquest versicle mal traduït, la traducció literal del qual és: « I en una ala hi haurà abominacions de desolació i fins i tot un extermini (o destrucció completa) i serà infringida , [segons] el que ha sigut decretat, sobre la [terra] desolada ». Aquesta paraula «ala» va ser malinterpretada i, per tant, eliminada per Louis Segond en la seua traducció. Ara bé, les ales simbolitzen el caràcter celestial i, per tant, la religió. Amb aquest símbol de "ala", l'Esperit designa la fe catòlica que domina França i Europa, organitzada al seu torn sobre la base del Tractat de Roma, signat en 1957 i confirmat en 2004. S'anuncia, doncs, que la seducció del catolicisme romà papal, temporalment ferit de mort pels revolucionaris francesos entre 1792 i 1798, seria curada pel Concordat de Napoleó I. D'aquesta manera, es prolongaria la seua fatal seducció fins al poderós i gloriós retorn de Jesucrist, qui la desemmascararia i la destruiria, així com a tots els seus partidaris i rebels, tots ells falsament cristians.

Òbviament, atés que el seu comportament cap als seus rivals religiosos ha canviat per complet, deixant de perseguir-la, al no comptar amb el suport del braç armat monàrquic francés, la seua vertadera naturalesa és encara més difícil de descobrir. Un enganyós amor humanista la caracteritza, però la falla d'aquest amor resideix precisament a compartir-lo només amb els homes, mentre que només l'amor demostrat a Déu en Crist designa la vertadera fe. En els seus manaments citats en Mateo 22.37-38, l'amor a Déu es designa com una prioritat: « Jesús li va respondre: Estimaràs al

Senyor el teu Déu amb tot el teu cor, amb tota la teua ànima i amb tota la teua ment». Aquest és el primer i més gran manament. Després afig: « I el segon és semblant: Estimaràs al teu proïsme com a tu mateix ». I aquest retret dirigit als jueus del seu temps concerneix hui, des de 1843, a totes les religions que honren i practiquen religiosament el descans dominical de l'herència catòlica romana, adoptat des del 7 de març de 321, data en què l'emperador Constantí I el va imposar en tot l'Imperi Romà. Aquest diumenge s'ha convertit, des de 1843, en el símbol de l'adoració involuntària al diable. Els triats de Jesús només poden apreciar el fet que la identificació del cristià maleït per Déu s'ha tornat tan fàcil i senzilla. Però cura, una pràctica purament tradicional del vertader Sàbat no basta per a ser beneït i segó pel sacrifici de Jesucrist. En el cor dels humans, Déu detecta i identifica el vertader amor de la seua veritat i la seua persona, en pensament i acció; aquests són els únics criteris que fan d'un anomenat el seu triat. Llegim en Mateo 15:3: « I els va dir: Per què també vosaltres infringiu el manament de Déu per la vostra tradició? » Perquè els retrets de Jesús conserven el seu valor fins a la fi del món. Aquesta és també la raó per la qual es va escriure el testimoniatge de l'antic pacte jueu. Es va registrar per escrit per a evitar que els cristians del nou pacte cometeren els mateixos errors i pecats. Ai! Aquest retret contra totes les organitzacions religioses de la terra, aquesta altra declaració de Jesús citada en Lucas 18:7-8, ja es pot observar tràgicament hui: « I potser Déu no venjarà als seus triats, que clamen a ell dia i nit, encara que siga pacient amb ells? Els dic que els venjarà prompte. Però quan vinga el Fill de l'Home, trobarà fe en la terra?». » Aquesta pregunta plantejada per Jesús, almenys inquietant, hauria d'incitar a la cautela i la desconfiança en tot lector de les seues paraules i permetre-li almenys comprendre que les grans organitzacions religioses no ho representen, contràriament a les seues preteses pretensions. Els veritablement triats s'amaguen en l'anonimat i només en una espècie de clandestinitat el missatge de debò de Déu arriba a les ments humanes que Ell considera dignes d'ell.

En realitat, l'única manera d'expulsar a Satanàs és demostrar-li el seu error, acceptant sotmetre'ns al Déu Creador i a les seues lleis, perfectament honrades per Jesucrist davant tots els homes. Només en aquest cas, Jesús, oferint-nos la seua ajuda, pot, com a summe sacerdot exorcista, expulsar a Satanàs i els seus dimonis de les nostres vides, i això de forma estrictament individual i amb la condició que no especulem sobre la gràcia obtinguda. Perquè tornar al pecat pot dificultar encara més, i fins i tot impossibilitar, l'obtenció del perdó.

No obstant això, per a convèncer d'aquestes lliçons deduïdes que se succeeixen l'una després de l'altra, és imperatiu compartir amb Déu el seu judici revelat per Jesucrist. És ací on les profecies es presenten com a inevitables i indispensables perquè l'anomenat s'adapte a les exigències de Déu en el seu temps, a fi d'obtindre, en Jesucrist, la condició de triat que garanteix la seua salvació. Només l'obediència a les lleis i principis divins, viscuda amb esperit crític, amb temor de desagradar a Déu, qui jutja les nostres accions i pensaments, ens dóna testimoniatge que ens rep i està disposat a beneir-nos; la qual cosa confirma aquest versicle de Romans 14.22: « Aquesta fe que tens, guarda-la per a tu mateix davant de Déu. Benaurat el que no es condemna a si mateix en el que aprova! ». Tampoc hem d'enganyar-nos jutjant-nos amb excessiva complaença. Perquè Jesús és misericordiós, exigent, però mai complaent.

Jesucrist candidat a l'elecció del governant dels cors universals

El seu programa

Es pot resumir en un sol vers: « Doneu a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar ». Adaptat a la realitat del nostre temps, aquest text es converteix en «i a Roma el que és de Roma». A partir d'ací, només ens queda enumerar la llarga llista de coses que se li deuen.

1- L'abandó del descans sabàtic setmanal del vertader " seté dia " santificat per Déu, en favor del descans de Déu i de l'home, ha existit des de la creació del món. En l'enumeració de les festes de Yahvé, en Levític 23, l'observança del dissabte setmanal ocupa el primer lloc entre les altres festes, el compliment de les quals es va produir en la primera vinguda de Crist. Aquest no és el cas del dissabte, el compliment profetitzat del qual no s'aconseguirà fins a 2030, amb l'entrada en el seté mil·lenni que anuncia el dissabte setmanal santificat. El seu abandó per part dels cristians, per a obeir el canvi de dia imposat per decret de l'emperador romà Constantino, datat el 7 de març de 321, és el primer pecat del qual resultaran molts altres pecats contra la llei divina. És, per tant, la base de totes les formes de la maledicció de Déu que Apocalipsi 8 i 9 presenten sota el nom simbòlic de " trompetes ". Seran “ set ” i el “ seté ” es complirà per la gloriosa intervenció de Jesucrist.

2- L'adopció del diumenge . Originalment anomenat "Dia del Sol Invicte" pels pagans de l'Imperi Romà, va ser imposat pel fals convers imperial, Constantí I el Gran, mitjançant un decret datat el 7 de març de l'any 321. En un estat de confusió mental, el diable li va inspirar la idea que el seu déu solar i Jesucrist, el nou "Déu" dels cristians, eren una mateixa persona divina. Per tant, ell està en l'origen

d'aquesta nova doctrina cristiana que Apocalipsi 2.13 diu " doctrina dels nicolaítas " o, segons la traducció: " doctrina cristiana del poble romà victoriós ". En oposició directa i absoluta al dissabte, el " segell del Déu viu ", el diumenge romà, anteriorment el dia del Sol, posteriorment canviat de nom "Dia del Senyor" per a seduir i ocultar millor el parany satànic, serà presentat per Déu amb el revelador títol de " marca de la bèstia ", en Apocalipsi 13.16; 14:9-10; 16:2; 19.20; 20:4. En acceptar aquesta transgressió del quart manament de Déu, la fe cristiana es va fer culpable de pecar contra ell, i aquesta acció va infringir el nou pacte establit sobre la redempció dels pecats realitzada per Jesucrist. Aquest pecat, practicat contra el text bíblic, es va caracteritzar com un pecat voluntari que anul·la el benefici de la gràcia divina oferida en el nou pacte. Aquesta greu mancada serà seguida per "set" sancions punitives graduals que Apocalipsis 8 i 9 diuen " trompetes ". Les "primeres sis" tenen una funció d'advertiment, i la "setena " posarà fi a la vida humana en la terra. El fet de canviar el nom "Dia del Sol" a "Dia del Senyor" constitueix en si mateix un sacrilegi arrogant addicional contra el Senyor Jesucrist. Cal assenyalar que aquest canvi de nom només va tindre lloc en països de l'Europa llatina, inclosa Itàlia, on se senten els papes. L'atribució del dia profanat pel culte solar al Senyor Jesucrist és, per tant, una iniciativa purament romana. Però, al seu torn, en 1981, l'agnosticisme francés va propiciar l'adopció a Europa de la idea que aquest «Dia del Senyor» romà havia de considerar el « seté dia » de la nostra setmana. Així, es va llançar un nou atac contra l'ordre del calendari establit pel Déu Creador.

3- El canvi en el text del Decàleg de Déu . En Daniel 7.25, Déu ho va profetitzar en aquests termes: « Parlarà paraules contra l'Altíssim, i infringirà als sants de l'Altíssim, i pensarà a canviar els temps i la llei; i els sants seran entregats a la seua mà per un temps, i temps, i la meitat d'un temps ». Les masses populars eren analfabetes i la lectura religiosa era exclusivament de sacerdots, i es llegia únicament en llatí, la llengua romana. Per tant, la gent assistia a sessions de màgia i encantaments seductors, però el significat dels quals desconeixien. Només recordaven els noms de personatges bíblics: María, José, Jesús, Sant Pere, presentat per Roma com el fundador de l'església romana, Sant Pau, Santiago Apòstol i una multitud d'altres sants, reals o ficticis. A més, amb el pretext de facilitar la memorització, el text dels Deu Manaments de Déu en Èxode 20 va ser reelaborat per la Cúria Romana i el seu líder papal. En aquesta versió, es va eliminar el segon manament de Déu perquè el ramat i els sacerdots pogueren, sense oposició i amb total legalitat, transgredir el manament original de Déu prostrar davant els ídols declarats sants per l'episcopat i la Santa Seu. Per a emmascarar el seu arrogant crim, l'impiu romà va dividir el manament relatiu a l'adulteri, donant així a la seua concepció dels Deu Manaments de Déu un aparent enfocament per a combatre únicament el pecat de la carn. No obstant això, ja era al pecat de la carn, l'acte sexual, al qual vinculava la noció de pecat original; això era només una mentida més, perquè el pecat original era un pecat contra l'Esperit, la causa del qual va ser l'elecció de desobediència d'Eva i Adán, tots dos prèviament advertits per Déu de les conseqüències de la seua desobediència.

Si el diumenge va provindre de Roma, d'altra banda, l'oferta d'un dia de descans que Déu originalment va fixar i va fixar exclusivament en el " seté dia " és singularment divina. És a la bondat de Déu que devem un dia de descans setmanal molt benvolgut per tots els treballadors. I la paradoxa és que Déu va permetre que el diable convertira aquest benvolgut descans en objecte de maledicció i en una prova per a la fe humana. Per tant, l'elecció és molt simple: donar a Déu la glòria d'honrar el seu dissabte, que profetitza el vertader alliberament de la carn, i deixar el diumenge als rebels, als qui ja ha jutjat i condemnat mentre espera la seua completa destrucció.

4- El culte a María . Una vegada separats de Déu, els esperits humans són entregats per Déu al diable. Des de llavors, seduïts per visions espiritistes, els dimonis celestials es van presentar davant ells com enviats de Déu. El subterfugi va funcionar bé i, a sobre de mals, el diable va fer que tots adoptaren el dogma grec de Plató sobre la immortalitat de l'ànima, mitjançant el qual l'aparició dels morts es faria lògica i acceptable. I qui apareix? María, la mare substituta del xiquet Jesús. En les cultures passades d'altres grups ètnics, aquest personatge ja era omnipresent sota els noms de "Semíramis, Isis, Astarté, Diana, Artemísia, Tanit, Venus i Afrodita", tots ells designant a la deessa pagana de la fertilitat: la dona que dóna a llum i sosté al seu fill en braços. Els dimonis encara poden riure de l'estupidesa humana en veure que sempre triomfa.

No obstant això, per a l'home, el tema no és motiu de riure, sinó de plor. Creure en aquest sofisma simulat pel diable constitueix un acte d'idolatria castigat amb la mort per Déu. A més, rebutge i ignore a qualsevol missatger que contradiga aquest missatge d'Isaïes 8.20: « A la llei i al testimoniatge! Si un no parla així, no hi haurà començar el dia per al poble ». Aquest text es tradueix així: La veritat aprovada per Déu es proposa només en la Bíblia de la A a la Z. En la llei, que és el seu testimoniatge exclusiu fins a la fi del món. I els qui no seguisquen aquest camí purament cristià no es beneficiaran de l'alliberament que Crist portarà als seus triats. Record que en l'època d'Isaïes, la llei es refereix als primers cinc llibres de la Bíblia escrits per Moisés sota el dictat de Déu. Quant al testimoniatge, es

refereix a les dues taules de la seua llei dels deu manaments, el text original dels quals va ser proclamat per Déu públicament al poble jueu reunit, i després dictat a Moisés en la seua redacció del llibre de l'Èxode.

5- Els encantaments de les misses catòliques . Celebrades amb gran santedat en els seus dogmes, les misses catòliques són denunciades per Jesucrist amb el terme "encantaments" en Apocalipsis 18.23-24: « La llum del llum no brillarà en tu, ni se sentirà en tu la veu del nuvi i de la núvia, perquè els teus mercaders eren els grans de la terra, perquè totes les nacions van ser enganyades pels teus encantaments» . i perquè en ella es va trobar la sang dels profetes i dels sants, i de tots els que van ser morts en la terra. Durant la Segona Guerra Mundial, a Croàcia, un personatge anomenat Pavelic il·lustra per si sol el missatge d'aquest versicle. Aquest sacerdot catòlic, cap d'un camp de presoners serbi, es va posar a la feina fins al punt que, després de torturar a serbis ortodoxos fins a la mort, va aparéixer per a celebrar la missa catòlica amb una sotana enrogida amb la sang de les seues víctimes. Però això és només una confirmació tardana de les accions que Déu atribueix a l'Església catòlica, des de Daniel fins a l'Apocalipsi, i que aquest versicle d'Apocalipsi 18.24 recorda i resumeix. Les misses catòliques no acosten als pecadors a Déu, sinó que els distancien. No sols són inútils, sinó també nocives, perquè glorifiquen al diable, el seu vertader inspirador. En aquesta impietat, saboteja l'acte redemptor de Crist en atorgar-li un caràcter màgic que es renova en cada missa segons el que ensenya el seu dogma de la "transsubstanciació". En realitat, el pecador no necessita sacerdots ni intermediaris humans, ja que la seua oració sincera pot ser rebuda directament per Crist, l'intercessor doctrinal celestial entre el pecador i Déu. Si el seu penediment és sincer, li n'hi ha prou amb produir davant Déu, en obres, fruits dignes de penediment. La desobediència és reemplaçada per l'obediència; la ignorància, pel coneixement de la seua divina revelació bíblica.

6- Festes religioses catòliques: Nadal; Pasqua; Pentecosta; Asunción; Dia dels Fidels Difunts .

L'adhesió a festivitats religioses o civils és significativa perquè és el moment en què els qui comparteixen la mateixa mentalitat es reuneixen per a celebrar i confirmar amb alegria festiva la seua total adhesió al tema que se celebra. Déu observa aquestes conductes humanes; les jutja i les condemna. Les festivitats són els cimbells amb els quals els dominadors capten el suport de les masses populars. Els ofereixen el que desitgen.

a- El Nadal significa el naixement de Déu, però originalment, el 24 de desembre estava dedicat al déu pagà Tamuz, representat pel disc solar, posteriorment adorat sota el nom de Ra entre els egipcis. Amb el pretext de celebrar el naixement de Crist, els pobles enganyats glorifiquen a aquest déu solar pagà, a més dels honors que li han rendit cada diumenge des del 7 de març de l'any 321. En realitat, Déu no demana als homes que celebren el naixement de Jesucrist, perquè no va deixar cap petició en aqueix sentit, sinó que exigeix que els triats reconeguen la seua mort expiatòria i la raó per la qual va acceptar morir torturat, per a obtindre d'ells una vertadera conversió que produïsca canvis concrets en la carn i en l'esperit.

b- Pasqua . La vertadera Pasqua del pla de Déu es va complir el 3 d'abril de l'any 30 d. C. Des de llavors, la festa s'ha tornat obsoleta i inútil. La fe en Crist, la vertadera fe, que dóna el fruit esperat per Déu, és suficient per a transmetre el missatge de la Pasqua i el Dia de l'Expiació, perquè totes dues festes es van complir en l'hora de la mort de Jesucrist.

c- Pentecosta . Aquesta festa era puntual i la seua celebració estava prevista per a 40 dies després de la mort de Crist. La seua prolongació anual és injustificada.

d- L'Asunción . Aquesta festa, pura i exclusivament catòlica, celebra l'ascensió de la verge immaculada, així com els musulmans celebren l'ascensió de Mahoma al cel a cavall des de l'esplanada de Jerusalem. Les mentides són difícils d'eliminar i són secundades per les multituds als qui la sang de Crist no salvarà. Els honors rendits a la Mare de Déu són injustificats. L'adoració està reservada exclusivament a Déu. Orem i ens prostrem davant Jesucrist, la divinitat del qual ha sigut verificada i afirmada pels testimonis de la seua resurrecció. Però l'adoració de qualsevol altra criatura, fins i tot angelical, està condemnada pel segon dels Deu Manaments de Déu. Per part seua, María, nascuda únicament humana, és hereua del pecat original; atribuir-li una blancor immaculada és, per tant, injustificable. Com l'àngel Gabriel va declarar successivament al seu cosí i a la mateixa María, segons Lucas 1.25-28-30, se'ls va concedir una gràcia . Per a Isabel, el de donar a llum a Juan, precursor i anunciador de Crist, i per a María, el de ser la mare substituta del Crist de Déu. A més, en la religió catòlica, la jerarquia celestial s'inverteix; el rol principal s'atorga a la mare i el secundari al xiquet Jesús, el seu fill. Les víctimes d'aquestes situacions s'emportaran una desagradable sorpresa quan, en tota la seua glòria divina, Déu Todopoderoso aparega en la figura de Crist, per tant de temps menyspreat i frustrat. Ell, qui va declarar: «Tota autoritat en el cel i en la terra m'ha sigut donada». Quin és el paper de María? La vertadera María va conéixer bíblicament al seu espòs José, segons Mateo 1.25: « Però ell no la va conéixer fins que va donar a llum un fill, i li va posar per nom Jesús ».

Després de Jesús, María va donar a llum als fills de José, segons Mateo 12.47: « Algú li va dir: “Mira, la teua mare i els teus germans estan fora i volen parlar-te ”. Per tant, María ja no era verge després d'aquests naixements.
e- El Dia de Morts . Es deriva directament de l'adopció del dogma de la immortalitat de l'ànima, i les seues conseqüències són enormes. Fa que els humans es preocupen per la mirada dels difunts i, per a no ofendre'ls, han d'honrar-los col·locant flors en les seues tombes, que han d'estar decorades tan bé com siga possible segons les possibilitats de cada persona. Aquest dogma és molt favorable als " mercaders de la terra " que Jesucrist esmenta en el seu últim anomenat, en Apocalipsi 18.11, abans del càstig de " Babilònia la Gran ", l'Església Catòlica que il·lustra amb la imatge d'una " prostituta ". Per als éssers humans, el dogma de la immortalitat els converteix en esclaus i víctimes d'un augment del cost de la vida que és completament obertura i inútil. En realitat, els morts res saben i la seua memòria està oblidada, segons el que Déu va ensenyar per boca del rei Salomó i que tots poden llegir en Eclesiastés 9:5-6. Aquesta no és l'opinió humana de Salomó, sinó una declaració genuïna inspirada per Déu: " Perquè els que viuen saben que han de morir; però els morts res saben, ni tenen recompensa, perquè la seua memòria està en oblit. I ja van finir el seu amor i el seu odi i la seua enveja; i no tindran més part en tot el que es fa davall del sol. ".

7- La fe catòlica i el pecat . El mínim que es pot dir és que la seua visió sobre el tema és molt imprecisa i molt personal. El seu concepte de la redempció dels pecats amb diners elimina qualsevol connexió amb l'autèntica fe cristiana. La venda de "les seues indulgències" per part del monjo Tetzel va obrir la ment del monjo-mestre Martín Luter. Va ser el primer catòlic compromés que va descobrir i va denunciar la naturalesa diabòlica de l'organització papal romana. Però l'assumpte no acaba ací, perquè segons ella, el pecat pot ser expiat pel culpable mitjançant el càstig corporal que el pecador s'infligeix a si mateix. En aquest cas, per què va vindre Jesús a donar la seua vida voluntàriament? La llei va canviar, com hem vist abans, l'estàndard d'expiació va canviar... què queda de la fe dels apòstols? Res, excepte els seus noms explotats per l'acció idòlatra condemnada per Déu. Aquells als quals ella diu els "set pecats capitals" no tenen gens d'importància cabdal als ulls de Déu, qui castiga només la desobediència a les seues ordenances. I com també hem vist, estigmatitza el pecat de la carn, que Déu condemna pels seus pecats comesos contra el seu Esperit. Explotant un versicle bíblic, ha aprofitat el principi de la confessió de pecats als seus sacerdots per part dels pecadors. Qui confessa d'aquesta manera es col·loca sota la dependència espiritual del sacerdot i l'església, els qui així coneixen les seues febleses. Aquesta superioritat sobre les ànimes explica la docilitat de les víctimes seduïdes i enganyades. En realitat, què diu la Bíblia sobre aquest tema a Santiago 5:6?: « Confesseu-vos els vostres pecats els uns als altres i oreu els uns pels altres, perquè sigueu sanats. L'oració eficaç del just pot molt ». En aquest text, no es tracta de confessar els pecats a un clergue, sinó de fer-lo equitativament entre cristians, de deixeble a deixeble. Perquè la millor manera d'evitar disputes, sovint causades per malentesos entre si, consisteix a resoldre les diferències expressant clarament les queixes plantejades; això, d'home a home. En l'antic pacte, la confessió es dirigia directament a Déu, segons Esdras 10.11: « Confessen ara la seua culpa a Jehová, el Déu dels seus pares, i complisquen la seua voluntat. Separar dels pobles de la terra i de les dones estrangeres ».

els Estats Units

Els temes que acabe de presentar es referien a Roma , però en els nostres últims temps, la humanitat pateix la influència nociva d'idees que arriben a Europa des dels Estats Units i el Canadà . I ací, novament, és apropiat "donar a Déu el que és Seu, i al nou César estatunidenc el que prové d'Ell". Perquè en aquest "nou món" on el president es compromet oficialment amb la Bíblia, la seua constitució afavoreix la llibertat, erigida com una deessa en la badia de Nova York. La llibertat individual preval sobre la llei bíblica, fins al punt que la ciència és reconeguda com a religió; això ho demostra l'existència de la poderosa "Cienciologia". També és dels Estats Units d'on va provindre la norma de les societats multiètniques, la primera forma de les quals va ser l'intent del rei Nimrod de construir el seu "Torre de Babel". Déu suggereix el vincle entre totes dues coses en caracteritzar a Nova York com la ciutat on va sorgir la primera "Torre de Babel" moderna, els "Gratacels". Aquest nom en si mateix revela el pensament diví i el del diable, que incita a l'home a irritar o arrapar a Déu. La influència d'aquest "nou món" és visible en tota la terra, i a tot arreu, el desafiament, o la rebel·lia, és erigir la torre més alta, fins i tot a l'Orient Mitjà musulmà i Àsia. El domini cultural dels Estats Units ja no està en dubte, i les obres d'aquesta nació consisteixen cada vegada més a sabotejar els valors religiosos i civils establits pel Déu creador; tot això, en nom de la sacrosanta llibertat dels drets humans d'origen francés, així com de l'estàtua anomenada "Llibertat". Sens dubte, en oferir aquesta estàtua als Estats Units, França li ha cedit el testimoni perquè reprenga la seua lluita contra allò que Voltaire va dir "l'infame", que designava a Crist i la seua religió. Cal reconéixer que l'aparença que la

fe catòlica li havia donat no ho desmentia per complet. Però la vertadera fe residia en la norma escrita en la Bíblia, i en ella, Voltaire mancava de legitimitat per a justificar la seua opció antireligiosa. Perquè el vertader Crist i els seus vertaders deixebles no són més que amor i servei al proïsme; No tenen res de "infames", en tots els temps i èpoques de l'era cristiana.

Les notícies modernes ens mostren com la ciència desenvolupada als EUA els enriqueix i consolida el seu domini sobre tots els pobles del planeta. Ha proposat, en un temps sospitosament curt, un nou tipus de vacuna de "ARN missatger", venuda per milers de milions de dòlars als rics països occidentals. La futura " bèstia de la terra " "arranca" a les seues víctimes abans de dominar-les, quan la guerra imminent les ha abatudes i arruïnat. Els nostres líders mundials han oblidat que els Estats Units estava poblat per aventurers cobejosos que venien de tot el món a la recerca de l'or de Califòrnia i les Muntanyes Rocalloses, que van inventar el "Pòquer del Mentider" i que, abans del "Scrabble", el seu joc familiar favorit era el "Monopoly". Des de llavors, aquest nou " tron de Satanàs " ha donat lloc a idees abominables destinades a erradicar tots els seus principis fundacionals de la centenària cultura tradicional europea. Se'l coneix com "wokismo". En aquest nou pensament llibertari, l'home ja no és home ni la dona és dona; L'aspecte sexual binari fundat per Déu és qüestionat i ha de desaparéixer. Gràcies a les transformacions realitzades pels bisturís de la ciència quirúrgica, l'elecció del sexe es torna individual. A la bisexualitat se suma la transsexualitat. Després de les opcions religioses presentades en els prestatges d'un supermercat, és l'elecció de pertinença sexual la que es beneficia d'aquesta oferta comercial. Des de la legalització de l'homosexualitat, la humanitat s'ha vist arrossegada per un flux delirant de demandes, cadascuna més absurda i controvertida que l'anterior. Aquesta efervescència cultural enfronta a les ments humanes i alimenta les causes que separen i condueixen a la humanitat a enfrontaments civils i religiosos. Perquè per als Estats Units, el "wokismo" té tots els drets atorgats al compromís religiós; ja que és l'home qui individualment decideix què és religiós o no. Créiem haver-ho vist tot, però no, encara quedaven sorpreses impensables per descobrir. Però "fill o filla de Déu", futur àngel celestial asexual, alegra't, perquè la propagació del pensament pervers confirma la imminència del càstig nuclear profetitzat. Colpejarà el refugi de la falsedat i la perversitat que des d'Occident s'estén per tota la terra. Com Déu li va dir al profeta Habacuc: « La profecia no mentirà, es complirà, certament es complirà », és a dir, amb absoluta certesa.

Naturalesa i ciència

Aquests dos temes són fonamentalment oposats perquè la naturalesa és divina, mentre que la ciència és humana. La naturalesa està subjecta i depén del Déu viu; està en constant evolució i canvi. En canvi, la ciència s'assentisca sobre fonaments fixos i encara limitats, i la seua evolució és lenta, reticent a qüestionar a si mateixa.

En l'arrel de la nostra degeneració i la nostra susceptibilitat a les malalties es troba l'abandó de la dieta prescrita per Déu a la primera parella humana: el veganisme, tant per a ells com per a tots els animals. Podem observar la perfecta complementarietat de la vida animal, que respira oxigen de l'aire i allibera diòxid de carboni, essencial per a la nutrició de les plantes, que, al seu torn, produeixen l'oxigen necessari per a la vida d'humans i animals. En aquest intercanvi permanent, la vida en la Terra va poder prolongar. Amb la malaltia, l'home va buscar comprendre el seu propi funcionament per a trobar remeis que li permeteren curar al més prompte possible. I en l'època moderna, s'han creat medicaments, inicialment mitjançant combinacions de productes naturals, després mitjançant molècules construïdes mitjançant processos químics amb efectes secundaris més o menys freqüents i més o menys greus. El Déu Creador mereix ser glorificat més que els científics, perquè és injust que l'home, la seua criatura, s'entusiasme amb les seues pròpies creacions tècniques, mentre que els éssers vius representen extraordinàries màquines animades. Déu ha dotat naturalment a les seues criatures de sistemes de defensa immunitària complexos i eficients. L'home encara no l'ha igualat i mai l'igualarà. Però la immunitat natural és extremadament fràgil i pot destruir amb molta facilitat. El nostre cervell funciona des del naixement com una computadora; ha sigut programat per a realitzar funcions amb la cerca d'una precisió molt alta. Prenguem el cas de l'ull: està programat per a adaptar al que mira amb el millor enfocament possible i, llevat que existisca un defecte hereditari, l'aconsegueix sempre que el que mira estiga definit per línies estables i precises. Però què succeeix quan l'ull mira una imatge borrosa amb línies imprecises? Intenta en va enfocar, però al no aconseguir-ho, es dóna per vençut i la gestió cerebral de l'ull es desprograma. És llavors quan el nostre ull recorre a una lent correctiva proporcionada per la ciència dels òptics. L'enfocament de l'ull

es perd definitivament, els músculs oculars es relaxen i deixen de respondre a les accions necessàries. La correcció de les lents augmentarà amb el temps i l'enfocament natural es perd definitivament. El principi és el mateix per a l'audició. L'ús d'audiòfons elimina qualsevol possibilitat de recuperar l'audició normal natural. La desprogramación de les funcions normals del cervell ocorre cada vegada que l'home li imposa una situació anormal a la qual no pot adaptar. M'he desviat del tema religiós? En absolut, perquè comprendre aquestes coses significa comprendre la vida que Déu va crear. Saber el fràgil que és és necessari per a promoure la seua prolongació. La nostra vida és un regal de Déu, el nostre vertader Pare celestial, i ell és sensible a com el tractem, el seu regal. La felicitat que depén de la bona salut prové d'aquesta consciència. El respecte pel nostre cos físic és una autèntica obra de fe. Pablo diu del nostre cos que és el " temple de l'Esperit Sant ". Han notat la santedat que els jueus atribuïen al "temple sant" de Jerusalem? La mateixa santedat va caracteritzar el cos de Crist i el dels seus deixebles, santificats per la seua sang. No obstant això, els avanços mèdics actuals revelen una perillosa paradoxa. Les autoritats mèdiques han imposat des de fa temps l'ús de màscares que cobreixen el nas i la boca per a frenar la propagació del virus de la COVID-19. Usar màscara redueix la qualitat de la respiració i promou la inhalació de diòxid de carboni. Per tant, es redueix l'oxigen essencial per a purificar la sang en els pulmons. No és això una paradoxa en la lluita contra una malaltia que ataca la capacitat respiratòria dels pacients afectats? De fet, cal ser molt pacient per a suportar directives tan inconsistents. I el pitjor encara es pot témer, perquè és dels EUA d'on va arribar la vacuna del laboratori Pfizer, després del DDT que va enverinar els sòls europeus al final de l'última guerra mundial, així com les llavors transgèniques de Monsanto, l'objectiu de les quals és res menys que el monopoli de la venda de llavors alimentàries, arribant fins i tot a demandar als residents veïns dels seus clients perquè les llavors de Monsanto es van desbordar i van créixer en les seues terres limítrofes. Aquest país bé mereix l'expressió " mercaders de la terra " amb la qual Déu el designa en Apocalipsi 18.11. Per tant, no hauria de sorprendre'ns que Déu profetitze el seu domini sobre l'última coalició universal que s'oposarà al seu dissabte santificat. L'avarícia i l'amor als diners són les arrels de tot malament. Al seu gloriós retorn, Jesús els destruirà.

El que la ciència no té en compte és que, encara que aparentment similars, la composició dels éssers humans és diferent, perquè cada criatura és veritablement única. En l'època en què vivim, la ciència mèdica no actua sobre el cas individual, sinó sobre el cas general d'un gran nombre de persones que, en realitat, són totes diferents per la seua herència genètica. I depenent d'aquest genoma heretat, la qual cosa pot curar a una persona pot matar a una altra. La ciència està en dificultats perquè va després de les creacions del Déu Creador, qui pot produir contínuament, a través d'accions humanes o directament causades per ell, virus, cataclismes i tot tipus de fenòmens naturals o sobrenaturals. Diguem, per tant, que les seues batalles estan perdudes des del principi. La imatge és la del xoc de l'olla de fang contra l'olla de ferro. En els laboratoris, els investigadors s'esforcen per descobrir, mitjançant assaig i error, l'element i el mètode de curació, sense tindre en compte els efectes deguts al condicionament individual. Fins i tot en la naturalesa, trobem herbes i plantes que curen o maten segons les proporcions utilitzades. En dosis baixes, la infusió de til·ler afavoreix el somni, però en dosis altes, l'excita i ho impedeix. La naturalesa ens ensenya la dificultat de la pràctica mèdica. Com a cristià, escoltant a Déu, observe que la humanitat ha prescindit de la ciència física i química durant aproximadament 5800 anys. Els homes han viscut en la Terra en condicions més o menys saludables, lligades a eleccions dietètiques més o menys nocives i destructives, i han acceptat les conseqüències, a vegades morint més joves del normal. Però durant aquests 5800 anys, la naturalesa no ha patit a les mans d'ells. La ciència moderna s'ha presentat com un calze enverinat i diabòlic, i el seu verí s'ha estés per tota la Terra. Hem de ser honestos i constatar el mal causat. Té conseqüències que, per primera vegada, posen en dubte la prolongació de la vida en la Terra. Potser aquesta simple observació no justifica el remordiment o el penediment per haver permés que la ciència comprometera el benestar i la vida? Lluny de ser acusada, la ciència domina religiosament les ments dels líders polítics i imposa la seua perspectiva. En les notícies des de 2020, està en l'origen de la paràlisi total de les nacions europees i occidentals. Perquè les seues decisions són obeïdes pels propis caps d'Estat. La maledicció d'abandonar a Déu i les seues normes té un preu molt alt, i això és només el preludi, la bestreta del que queda per pagar.

Al mateix temps, al voltant de 1843, s'observen dos canvis amb enormes conseqüències. D'una banda, una prova de fe basada en l'interés en la paraula profètica de Déu va posar a prova la fe cristiana protestant als Estats Units. D'altra banda, després de l'ignominiós, fins i tot desastrós, resultat observat per Déu, els Estats Units i Europa es llançaran al desenvolupament de la ciència física i química industrial. A França, veiem el primer automòbil de vapor; a Anglaterra, apareixen els primers trens de vapor; les vies travessen països cristians i colonitzats. Després, arriba el torn del petroli per a alimentar els motors de gasolina. Als Estats Units, es construeixen torres de perforació petrolífera en grans quantitats en zones hostils que havien romàs desertes durant molt de temps. Al

final de la Segona Guerra Mundial, el desenvolupament de la primera bomba atòmica estatunidenca serà seguit per més de 2000 explosions de prova fins als nostres dies. Hauríem de buscar en altres parts la causa del calfament global? Què representen les emissions de diòxid de carboni dels vehicles moderns en comparació, sabent a més que el diòxid de carboni és l'aliment de les plantes? Home, hui estàs collint el que la ciència humana ha sembrat durant generacions, inconscient i descuradament. El tema de les proves atòmiques només va atraure l'interés de les masses populars quan es realitzaven prop d'assentaments humans. Amb el temps, aquestes proves es van dur a terme en zones desèrtiques o subterrànies, o fins i tot en el cor de les mars. A més, la humanitat va subestimar les seues greus conseqüències, perquè la Terra és un recipient tancat, immens, però encara limitat. Vaig descobrir en internet un vídeo que presenta en animació accelerada la successió de 2100 proves de bombes atòmiques de diversa potència. És impressionant i molt revelador de les conseqüències per a l'atmosfera terrestre i el sòl de les zones irradiades, condemnades per quedar inhabitables durant mil·lennis. La bomba atòmica russa destrueix tota la vida animal i vegetal en un anell de foc de 500 quilòmetres de diàmetre, i serà utilitzada en la Tercera Guerra Mundial, que tindrà lloc abans de 2030. Li importa a Déu hui l'estat del seu planeta? No, perquè coneixia la seua fi des del principi. Està lligat a la destinació de l'home i va existir només per a portar-lo a la destrucció de la seua espècie després de 6.000 anys. Per a comprendre aquesta resignació de Déu a una destrucció que ell mateix va programar, sàpia que entre 533, data del decret de Justinià que va establir el règim papal romà, i 538, data de la seua instal·lació efectiva a Roma, en 535 i 536, dos enormes volcans van llançar successivament la seua pols i gasos tòxics a l'atmosfera, cadascun en extrems oposats de l'espectre; un a Centreamèrica, l'altre a Indonèsia. La pols es va estendre per tota la Terra en tots dos hemisferis, i el regne imperial de l'emperador Justinià, constantment cobert per la foscor, va ser assotat per la fam i la pesta, matant a milers. Aquesta va ser la manera en què Déu va marcar el moment per a la instauració del fosc règim papal. No va buscar salvar al seu planeta. En els nostres temps moderns, l'home ha utilitzat durant molt de temps la mar i la terra per a reciclar les seues deixalles. Però en crear el plàstic, a través de la seua ciència, els va donar als peixos i mariscos aliments que no assimilen i que els mata. Considere, llavors, que això només confirma la fi del món per a 2030. Perquè els errors acumulats i el mal que resultarà d'una guerra nuclear no deixen cap possibilitat de supervivència a llarg termini per a l'espècie humana originalment creada a imatge de Déu. Abans d'aquesta destrucció, sorgirà el problema de l'aigua neta, potable sense causar malalties. Perquè l'ús de pesticides i fertilitzants químics des de la seua primera producció als EUA ha contaminat les terres de cultiu i els mantells freàtics subterranis, fins al punt que l'aigua potable està començant a escassejar. Però la ciència no és l'única culpable, ja que el creixement de les poblacions urbanes ara està aconseguint nivells que estan creant una reacció en cadena de problemes. Quan vivien en el camp, la gent no concentrava les seues deixalles i cadascun obtenia el seu propi aliment de la terra. I la naturalesa no patia per la seua presència. El sòl es regenerava naturalment any rere any. L'abandó d'aquesta mena de vida va marcar l'inici d'un cercle viciós que eventualment conduiria a la impossibilitat de sobreviure en la terra.

Falsa pietat

Com indica aquesta expressió, aquesta pietat es basa en una concepció "falsa" de l'amor. Els qui la pateixen experimenten un amor unilateral. La seua satisfacció se centra en sí mateixos; estimen a Déu i la idea que tenen d'Ell, i això els basta. Aquesta concepció de l'amor és falsa perquè l'amor es construeix mitjançant una trobada l'objectiu de la qual és l'intercanvi i la compartició d'un plaer comú. Per a un creient, és important i indispensable preocupar per com Déu el jutja, per a no enganyar sobre la naturalesa de la seua relació, establida o no, amb Déu. Jesús va dir als seus fidels deixebles: " La meua pau els done ". Aquesta no és una pau miraculosa, sinó simplement la conseqüència natural del descans de les ànimes dels triats, descans que s'obté quan la seua consciència no els fa sentir culpables. I aquest descans és, per tant, el fruit natural de l'obediència a les ordenances del pla de salvació definit i realitzat per Déu en Jesucrist. És llavors quan les paraules de la Bíblia han de traduir correctament. Contràriament al que diuen algunes versions, Pablo no va dir: « Tot el que no és convicció és pecat », sinó: « Tot el que no és fe és pecat ». « Convicció » pot referir a una cosa falsa; per contra, « fe » es refereix a la paraula escrita de Déu, que no pot ser falsa, específicament en els seus textos originals, hebreu i grec . Així, es pot entendre que la vertadera pietat i la falsa pietat s'identifiquen i distingeixen entre si per la concepció que cada ésser humà té de l'Escriptura bíblica.

Sota la inspiració dels dimonis, l'aspecte religiós pot adoptar múltiples formes segons les seues invencions; formes que la vida religiosa universal revela en tota la terra. Per això, en la seua saviesa, Déu ha traçat un camí únic per a guiar al pecador penedit al seu oferiment de salvació, que es basa exclusivament en la mort del seu Crist. Perquè aquest mitjà puga presentar als homes fins a la fi del

món, Ell va fer que el seu pla estiguera escrit en la Bíblia. Per això, la salvació es basa en el vertader coneixement d'aquestes Sagrades Escriptures, des de les primeres paraules escrites per Moisés sota el dictat de Déu, fins a les últimes, escrites per l'apòstol Joan, l'esperit del qual va ser captivat per Déu per a presentar-li les visions de la seua Revelació.

L'home ha d'aprendre a desconfiar dels seus propis pensaments, perquè és incapaç de distingir entre els que provenen de si mateix, els que provenen de Déu o d'un dels seus àngels, i els que provenen de dimonis diabòlics. El nostre cervell està "hackeado", i en aquesta situació, només la Bíblia i els seus ensenyaments ens ofereixen una garantia divina. Com a exemple, des del començament del seu ministeri terrenal, veiem a Jesús repel·lint les temptacions del diable citant les Escriptures. Aquest exemple ens és donat perquè l'imitem i comprenguem que la vertadera pietat només pot basar en una perfecta concordança amb els estàndards de santedat establits i revelats per tota la Bíblia. Recordem aquest símbol unificador que va caracteritzar la fe protestant en el segle XVI : "Sola scriptura", una fórmula llatina que significa "només Escriptura". Ha conservat tot el seu valor al llarg del temps i encara, en l'expectativa final del gloriós retorn de Jesucrist, marca la diferència entre la vertadera i la falsa pietat.

Homosexualitat

Aquest tema requereix molta atenció. En línia amb el tema anterior, conéixer la "pirateria" del nostre cervell és essencial. Els qui manquen d'aquest coneixement atribueixen tot el que senten a la naturalesa i el seu funcionament, i lògicament, el normalitzen. Vaig llegir en Proverbis 29:18: " On no hi ha visió, el poble pereix; feliç el que guarda la llei! ". Sense la fe i la seua revelació, l'home occidental modern és incapaç d'imaginar que el que succeeix en el seu interior puga ser causat per una entitat aliena. Com Tomás, si no veuen, no creuen. I ací radica el problema: els pensaments i sentiments del nostre cervell no són visibles. No obstant això, el sentiment roman individualment innegable. De la mateixa manera que els pensaments assassins són inspirats per dimonis en els assassins, les incitacions a creure dona per home o viceversa, home per dona, ocorren i expliquen l'homosexualitat i tot tipus de perversions encara més abominables. El terme " abominació " ja no existeix. És el que Déu atorga en la Bíblia a les pràctiques que jutja i condemna. En l'antic pacte, el veredicte diví el va executar el poble que va apedregar fins a la mort als humans culpables d'aquestes abominacions . En el nou pacte, Jesús es va encarregar personalment de la retribució merescuda pels pecats comesos contra Déu. « Meua és la venjança, meua és la retribució », va dir. No obstant això, el judici de Déu sobre aquestes coses no ha canviat, i la seua condemna de les abominacions continua fins a la fi del món, perquè declara en Apocalipsi 21.27: « No entrarà en ella gens impur , ni ningú que practique abominació o mentida ; només entraran els que estan inscrits en el llibre de la vida del Corder » .

En la ignorància, qualsevol criatura terrenal pot ser enganyada per dimonis invisibles, però aquesta excusa cessa perquè les prohibicions de Déu són revelades i portades al coneixement dels homes mitjançant els escrits de la seua Santa Bíblia. Per això, l'homosexualitat i les seues perversions constitueixen malalties de l'ànima humana que el Totpoderós Jesucrist pot curar quan la víctima està disposada a convertir i obeir totes les seues ordenances. Per a ell, es tracta de canviar completament d'amo. L'ésser humà depén de Déu o del diable o els seus dimonis. Només pot triar entre la llibertat en l'obediència a Déu o l'esclavitud en la submissió als dimonis, amb la mort com a destinació.

En el nou pacte, només aquest text de Pablo, de Romans 1.26 al 32, recorda la condemnació de les desviacions sexuals per part de Déu: “ Per la qual cosa Déu els va entregar a passions vergonyoses; perquè fins i tot les seues dones van canviar l'ús natural pel qual és contra naturalesa; i d'igual manera els homes, deixant l'ús natural de la dona, es van encendre en la seua lascivia els uns amb els altres, cometent fets vergonyosos homes amb homes , i rebent en si mateixos la retribució deguda al seu extraviament. I com a ells no els va agradar tindre a Déu en compte, Déu els va entregar a una ment reprovada, per a fer coses que no convenen; estant atestats de tota injustícia, perversitat, avarícia i maldat; plens d'enveja, homicidis, conteses, enganys i malícies; Xafarders, calumniadors, impius, arrogants, superbs, jactanciosos, inventors de mals, desobedients als pares, necis, sense fe, sense afecte natural, sense misericòrdia. I coneixent el judici de Déu, que els qui practiquen tals coses són dignes de mort, no sols les practiquen, sinó que es complauen amb els qui les practiquen. El súmmum d'aquestes abominacions s'aconsegueix hui dia pel fet que els homosexuals, la condició dels quals està legalitzada per les lleis humanes, reclamen públicament la salvació oferida per Jesucrist. Les societats humanes modernes, que després d'haver condemnat aquestes coses, hui les legalitzen i aproven , atrauen sobre si la justa ira de Déu. Per tant, aquesta aprovació comporta greus i terribles conseqüències fins i tot per als qui no les practiquen. Tots

experimentaran prompte la norma de la seua justa ira. Però aquest tipus d'abominacions no és l'objectiu principal del judici diví revelat en la seua Apocalipsi, on el terme abominació es refereix a les falses religions cristianes que justifiquen, mitjançant la pràctica del diumenge, la glorificació del dia pagà dedicat a la glòria del déu Sol. Aquest tipus d'abominació idòlatra es vincula, en Apocalipsi 21.27, al terme mentida , o el contrari absolut de la seua veritat , que designa les normes de les seues lleis i la forma única del seu projecte salvífico.

Déu i el plaer

Aquest punt és important destacar: el plaer va ser creat per Déu per a incentivar les accions necessàries en el seu pla per a la vida en la Terra. En l'acte sexual, el plaer fomenta la reproducció de les espècies. Això aplica tant als humans com als animals. El plaer del gust existeix per a fomentar l'alimentació i la reproducció de les nostres cèl·lules vives. La noció de plaer permet als humans entrenar animals que vinculen la realització d'una acció amb el plaer obtingut en oferir-los un aliment agradable. Déu actua de la mateixa manera amb els seus triats, als qui va declarar en Jesús, en Mateo 7:7: « Demaneu, i se us donarà; busqueu, i trobareu; crideu, i se us obrirà ». « Buscar » constitueix un esforç, i « trobar » és el seu recompensa. Aquesta llei del plaer, aplicable en tots els àmbits, demostra l'existència d'un Déu Creador ple d'amor per les seues criatures. L'atzar per si sol no podria ocupar d'oferir plaer als éssers que viuen en la Terra. Per tant, mereixen ser anomenats criatures terrenals del Déu viu, i consegüentment, li deuen, com a mínim, respecte, honors i glòria. L'adoració i l'amor a la seua persona continuen sent el complement que només aporten els seus triats. Igual que Daniel, segons Daniel 10.12, els qui busquen comprendre els misteris proposats en forma de revelacions divines són recompensats amb les respostes de Déu. La recompensa de l'esforç d'estudi és el coneixement que transforma la nostra personalitat. El que és cert per a l'aliment físic és igualment cert per a l'aliment espiritual. Per això llegim en Mateo 4:4: « Va respondre Jesús: Escrit està: No sols de pa viurà l'home, sinó de tota paraula que sale de la boca de Déu». ".

Però el plaer està lligat a una apreciació individual estrictament personal. El plaer d'una persona no és necessàriament el d'una altra. A més, ha d'entendre que el plaer justificat per Déu es troba únicament en el nivell de vida que ell aprova. El plaer dels triats no és el dels caiguts. La vida ofereix plaers innocents, però, fruit de la perversió, altres tipus de plaer estan prohibits i condemnats per Déu. Aquests són els que els dimonis afavoreixen i fomenten en les ments dels rebels; els més nombrosos, representats en multituds.

França dividida i fracturada

Aquesta situació, reconeguda i constatada a la fi de 2021, podria haver evitat si els seus líders hagueren sabut aprofitar les lliçons històriques relatades en la Bíblia.

La primera lliçó del testimoniatge de Déu revela la maledicció de les mescles humanes incompatibles. Gènesi 6 relata com els matrimonis que van unir a persones del grup fidel, els "fills de Déu", amb les "filles dels homes", el grup idòlatra i infidel, van resultar en la propagació del mal i, com a càstig, en la destrucció total per les aigües del diluvi.

La segona lliçó ens porta a l'època en què la família de Jacob, o Israel, es va establir a Egipte amb José, qui s'havia convertit en el gran visir del faraó. Uns dos segles després, reunits en Gosén, en la fèrtil regió del Nil, els hebreus van començar a ser nombrosos: més d'un milió d'homes, a més de dones i xiquets. Aquest creixement va preocupar amb raó al nou faraó, la prudència del qual hem de reconéixer. Aquest creixement podria en qualsevol moment desfermar una guerra interna al seu país, Egipte. Aquest faraó es rebel·laria contra Déu, però no era ingenu. Li importaven els interessos del seu poble. La cohabitació entre hebreus i egipcis havia arribat al seu límit i es va convertir en una terrible maledicció per a l'acollidor poble egipci.

Poc després, després de les deu plagues dissuasives de Déu, el poble va vagar pel desert durant quaranta anys, al final dels quals Israel es va proposar conquistar Canaán, la terra dels gegants amorreus, la iniquitat dels quals havia aconseguit el seu punt màxim, 400 anys després de l'anunci de Déu a Abraham en Gènesi 15.16: « En la quarta generació tornaran ací, perquè encara no ha arribat al súmmum la iniquitat dels amorreus ». I allí, per a assegurar una tranquil·litat duradora per a Israel, el seu poble, Déu es va comprometre a exterminar als habitants del país davant l'avanç dels hebreus. Va enviar vespes i mosques verinoses contra els gegants, que van delmar la seua població. L'orde de Déu donada a Israel va ser no permetre mai que els seus enemics sobrevisqueren. Per terrible que aquesta ordre puga semblar a les ànimes sensibles i humanistes, procedeix de l'absoluta saviesa

divina del gran Déu creador. Permetre que un enemic sobrevisca sens dubte prepararia el camí per a l'hostilitat entre els seus descendents. Déu va voler evitar que el seu poble experimentara aquesta tràgica situació. Israel va desobeir aquest mandat diví i finalment va patir les doloroses conseqüències. Després del pecat dels antediluvians, es comprén per què Déu va intentar evitar més mescles humanes per a protegir al seu poble Israel de les pràctiques religioses idòlatres d'altres pobles enterament pagans.

L'advertiment de Déu va ser inútil; els matrimonis amb estrangers van atraure la ira divina sobre un Israel que finalment es va afonar en l'apostasia i la idolatria. I la lliçó final la trobem a Jerusalem després del retorn del poble hebreu de la deportació a Babilònia en Caldea, en una acció atribuïda al sacerdot Esdras; en Esdras 9:1: « Després d'això, els líders van vindre a mi, dient: El poble d'Israel, els sacerdots i els levites no s'han separat dels pobles d'aquests països, sinó que imiten les seues abominacions , les dels cananeus, els hitites, els ferezeos, els jebuseos, els amonitas, els moabitas, els egipcis i els amorreus. Perquè han pres de les seues filles per a si i per als seus fills, i han mesclat la raça santa amb els pobles d'aquests països ; i els líders i els magistrats van ser els primers a cometre aquest pecat ». Per a recuperar l'aprovació de Déu, es va prendre una decisió. Esdras 10:3: « Fem ara un pacte amb el nostre Déu per a acomiadar a totes aquestes dones i als seus fills, conforme al consell del meu senyor i dels qui temen els manaments del nostre Déu. I que es faça conforme a la llei ». I així es va fer. Esdras 10.17: « El primer dia del primer mes van acabar amb tots els homes que havien pres esposes estrangeres ».

En la seua època, el profeta Balaam va revelar al rei Balac com, en casar a les filles del seu poble amb els fills d'Israel, podia corrompre'ls i privar-los del suport de Déu. Durant l'era cristiana, aquesta acció es va reproduir a una escala major i més espiritual. Déu reprén simbòlicament l'acció de Balaam per a il·lustrar l'entrada del paganisme en la religió cristiana en Apocalipsi 2.14: « Però tinc unes poques coses contra tu: perquè tens ací als que retenen la doctrina de Balaam, qui va ensenyar a Balac a posar ensopegada davant els fills d'Israel, a menjar coses sacrificades als ídols i a cometre fornicació ». El lloc en qüestió és Roma, « on està el tron de Satanàs », com especifica el versicle 13 anterior; això és de l'any 538. L'ús de la forma familiar de dirigir per l'Esperit es justifica pel fet que a Roma encara hi ha vertaders serfs de Jesucrist. Després de Jerusalem, Roma es va convertir en el lloc des d'on Occident va ser cristianitzat en lloc d'evangelitzat. Perquè l'acció va ser dirigida pel poble de “ la doctrina de Balaam ” i va ser la religió catòlica romana la que es va difondre i no la vertadera fe cristiana.

Per descomptat, França no és Israel, però en donar les seues lliçons a través de l'experiència d'aquest poble hebreu, Déu les ofereix a tot home intel·ligent perquè puga beneficiar d'elles, qualsevol que siga el seu poble i el seu origen natal.

És impossible no notar el perjudicial que és per a les persones no tindre una bona relació amb Déu. Perquè les conseqüències finals són mort i destrucció.

La lliçó que acabem de veure es basa en els perills de la mescla ètnica, i això aplica principalment a dos països: els Estats Units i França. França es distingeix pel dret al sòl, que atorga automàticament la nacionalitat francesa a tot xiquet nascut en el seu territori i les seues possessions d'ultramar. La tràgica destinació d'aquesta nació es va basar en decisions quasi suïcides: acollir als seus enemics, però també la prohibició de registrar estadístiques sobre la composició de la seua població. El problema que el faraó temia pel seu Egipte recaurà sobre França i conduirà a la seua ruïna assassina. En Apocalipsi 11:8, el nom " Egipte " donat simbòlicament a la seua capital, París, està, per tant, ben justificat. Si analitzem la seua història, aquest país ha sigut assotat per una cadena de malediccions. Des de Clodoveo, el primer rei de França seduït per Roma, es va convertir en partidari dels seus papes; després, en el segle XVI , París va marcar la seua inclinació al catolicisme lluitant contra la fe protestant reformada. Després, després de la Revolució i la República, es va convertir en una potència colonial. I ací va ser on es va preparar la seua desgràcia final. Va acabar perdent les seues colònies asiàtiques i les del Magreb. La descolonització va marcar l'inici del seu declivi, però la globalització i els mitjans de comunicació van portar a les poblacions africanes i nord-africanes a emigrar a França, tan oberta i acollidora, per a aprofitar el seu règim de llibertat i la seua generositat social. Però entre aquests nouvinguts es troben musulmans plens de ressentiment cap a l'antic colonitzador, i la confrontació que va expulsar a França del seu país es repetirà aquesta vegada, en la terra francesa que Déu els entregarà. Així, l'Europa de les " deu banyes " de Daniel 7:7-24 serà castigada per una Tercera Guerra Mundial a imatge de Judà, que va ser colpejada per Déu tres vegades, pel rei Nabucodonosor, segons 2 Cròniques 36:5-21.

La coexistència de diverses religions monoteistes en una mateixa nació crea problemes a causa de la frustració dels compromisos necessaris per a obeir les normes establides per la nació amfitriona. El simple dia de descans setmanal dificulta l'organització del treball, sabent que el dia de descans dels cristians és el primer, el dels musulmans el sisé i el dels jueus i cristians electes el seté. Tard o

d'hora, el musulmà exigeix respecte pel seu dia de descans, el sisé; el jueu fa el mateix per a obeir l'ordre imperativa del seu Déu. El país on el primer dia és la norma rebutja aquestes exigències, la qual cosa genera un xoc i una confrontació religiosa. Sotmetre a una norma oposada a la de la religió practicada genera un sentiment de frustració en el seguidor insatisfet. De fet, la pau aconseguida fins als nostres dies es va basar en la falta de consciència d'aquesta frustració. La religió no era la principal preocupació dels immigrants del Magreb; va ser el treball i els diners per a sobreviure el que els va obligar a creuar el Mediterrani per a establir a França. Però hui, assentats, nacionalitzats i en major número, els musulmans se senten cada vegada més frustrats i les seues reivindicacions són cada vegada més apressants.

Entre les poblacions acollides per França, es troben persones negres que omplin les esglésies adventistes de París i Lió. Les persones negres han resistit millor la influència del corrent ateu secular dels blancs occidentals. D'origen animista, les persones negres sempre han sigut conscients de l'existència d'esperits incorpore-us i han mantingut relacions amb ells marcades per manifestacions visibles; a més, el sobrenatural els resulta natural, a diferència dels blancs escèptics o incrèduls. D'aquesta manera, se'ls facilita l'acostament al Déu de la veritat.

Nadal

Aquesta suposada festivitat cristiana està marcada per criteris que només poden fer-la odiada pel Déu de la veritat. Basar en l'acumulació de mentides i idolatria, poden comprendre que no exagere en emetre aquest judici.

En primer lloc, cal destacar que aquesta festa no va ser organitzada per voluntat divina; la Bíblia no precisa la data del naixement de Jesús, el Crist de Déu. La raó d'aquest silenci és que Déu dóna importància a la mort de Jesús, no al seu naixement. En organitzar aquesta festa que suposadament celebra el naixement de Jesús, la religió catòlica consolida i justifica la seua representació de Crist en l'estat d'un bebé en braços de María, la seua mare, qui és, ella mateixa, objecte de la principal adoració.

La data triada per Roma, el 25 de desembre, va anar originalment la del naixement del déu humà Tamuz, fill de la deessa humana Semíramis, esposa del rei de Babel, el famós Nimrod, també molt humà. Tamuz estava representat per la imatge d'un disc solar. La paraula "Nadal" prové del llatí "dies natalis", que significa dia del naixement; el d'aquest pagà Tamuz. Entre els romans, aquest període estava dedicat a les festes de les Saturnals, marcades per pràctiques orgiàstiques. Per a complaure als pobles que estimaven celebrar i desitjaven preservar la seua celebració, el catolicisme va canviar el seu tema. Així, el naixement de Jesús va reemplaçar al de Tamuz o al de les Saturnals. El vincle entre Tamuz i Jesús era el disc solar, ja que, per a la Roma papal, Crist és el déu Sol, celebrat i venerat el 25 de desembre, i el primer dia de la setmana de l'ordre diví es va convertir sobtadament, per decisió humana, en el " seté dia". » des de 1981, en el diccionari Larousse; aquesta nova norma va ser imposada per la decisió ISO 8601 de l'Organització Internacional de Normalització.

els Estats Units, els comerciants i els " mercaders de la terra " d'Apocalipsi 18.11, van crear el personatge mític de Santa Claus. Li van donar la seua aparença i els seus colors, blanc i roig, que ja caracteritzaven al seu refresc "Coca-Cola". els Estats Units li va donar a aquesta festivitat la seua aparença i propòsit comercial, renovant el principi d'oferir regals als xiquets, com el van fer els pagans amb Tamuz. Així, la festivitat que encanta a pares i fills en totes les nacions occidentals no és més que una concentració d'actes abominables capaços, sol, d'enutjar al Déu de la veritat, Jesucrist. Sabent això, els seus triats farien bé d'abstenir de participar en ella.

La Bíblia dóna testimoniatge de la « gloriosa llibertat dels fills de Déu ». No hem d'equivocar-nos sobre el significat de la paraula « lliberteu », perquè només té sentit per a Déu i els seus triats en oposició a la «esclavitud del pecat ». Clara i precisament, la criatura obeeix a Déu o al diable. L'obediència a Déu consisteix a aplicar les normes de les seues lleis, i l'obediència al diable consisteix a desobeir a Déu i entrar en conflicte amb ell. Si la Bíblia, no obstant això, subratlla l'aparença d'aquesta « llibertat dels fills de Déu », és perquè en Jesucrist, a part de la celebració setmanal del dissabte santificat, desapareixen totes les altres festivitats religioses de l'antic pacte. La vida religiosa se simplifica així al màxim, i els «triats de Crist» gaudeixen d'una llibertat concreta i molt real. Sense necessitat d'un intermediari terrenal, la vida contínua de cadascun es converteix en una forma d'adoració, i la norma a seguir està escrita en la Bíblia, que, segons Apocalipsi 11:3, constitueix els " dos testimonis " del Déu viu. I sobretot, la relació que es manté amb Déu ofereix l'ajuda i el consell de Jesucrist, que ell porta en l'Esperit Sant als qui veritablement li pertanyen; i això, fins a la fi del món, segons la seua promesa, que serà fidelment complida i honrada.

Igual que el fals Nadal, l'ús repetit del nom "Domingo" consisteix a justificar el seu caràcter de "Dia del Senyor" quan en realitat és només el "dia del diable", i amb major força des de 1981, quan se li va

atribuir l'estàndard de " seté dia " de la nostra setmana. Sent el "primer dia", el nom "Dia del Senyor" podria justificar històricament com el dia en què Jesús es va aparéixer viu i ressuscitat als seus deixebles. Però aquesta resurrecció no justificava que se celebrara amb un descans setmanal en detriment del "dissabte" santificat per Déu. Per a donar testimoniatge de la nostra inclinació a la veritat establida per Déu, juntament amb els meus germans i germanes en Crist, hem canviat de nom el "Diumenge" romà com "Soldi", la qual cosa ho fa conforme al nom donat en anglés "Sunday" i en alemany "Sonntag". En nomenar aquest dia "Soldi", es pot encuriosir dels interlocutors i oferir l'oportunitat d'una explicació profitosa. Cal assenyalar que el nom "Dia del Senyor", és a dir, "Domingo" (traduït del llatí "Dies Domenica"), només s'ha imposat a França, "la filla major" i suport històric de l'Església Catòlica; a Espanya, Portugal i Itàlia, on porta el nom "Domenica", que significa "Senyor"; a Itàlia, on es troba la Santa Seu Papal, " el tron de Satanàs ", la seua inspiració. El súmmum de l'arrogància del catolicisme resideix en què, en italià, la paraula "Sabato" designa el sant Sàbat de Déu. Que Roma col·loca en el sisé lloc entre els dies de la setmana . En la norma francesa, aquesta acció passa desapercebuda perquè la paraula "sabbat" i la seua arrel han sigut substituïdes pel nom "Samedi", en el qual la substitució de la "b" per la "m" fa que el nom "Sabbat" s'ignore. Sota aquest nom poc conegut, "Samedi", pot confondre amb l'anglés "Saturday", que celebra la glòria del déu romà Saturn.

Els triats de Crist, Déu de la veritat, deuen, per tant, amb coneixement, reconsiderar aquestes normes establides pel diable i construir la seua relació amb Déu, adoptant, en la seua ment i en el seu testimoniatge, la seua norma de temps i la del seu calendari setmanal, en el qual el primer dia de la setmana és un dia profà i fins i tot profanat, és a dir, contaminat pel paganisme romà, igual que els altres dies de la setmana, tots dedicats a les divinitats astrals romanes. Segons Déu, la setmana comença amb el «Soldi», o «fals diumenge», i acaba el seté dia, amb el «dissabte santificat», per la seua suprema autoritat, per al descans, des del principi de la seua creació del món; el descans etern del seté mil·lenni profetitzat al final de cada setmana i en el qual només els «triats de Crist Jesús» entraran en la pròxima primavera de 2030; la data que marcarà el seu gloriós retorn.

Recorde la forma inicial de la setmana creada i establida per Déu: Dia un, dia dos, dia tres, dia quatre, dia cinc, dia sis i dia set santificats per al descans i anomenat Sabbat.

Víctima d'una acumulació d'ultratges, Déu va declarar la guerra a la humanitat rebel. A principis de 2020, el president Emmanuel Macron va anunciar al poble francés, amb to seriós, picant-los: «Estem en guerra». Va culpar de l'agressió al coronavirus sorgit a la Xina. Però no va comprendre que aquesta acció va ser iniciada per Jesucrist, el Déu totpoderós. Ara bé, és essencial comprendre això: amb aquest càstig, Jesús els diu als homes: «La pau en la terra es va acabar, definitivament es va acabar». I quan indueix als homes a crear un virus mortal, és perquè vol aconseguir la mort en les files del bàndol rebel. A més, ha d'entendre que, independentment de l'eficàcia tècnica dels medicaments i vacunes dissenyats per la ciència humana, aquests mitjans humans s'utilitzen per a obstaculitzar i reduir els efectes d'un càstig diví. Per això Déu multiplica les formes dels seus atacs contra els culpables, com ho indica aquest versicle citat en Ezequiel 14:1-2. 14.21-22-23: “ Perquè així diu Jehová el Senyor: Encara que jo envie contra Jerusalem els meus quatre terribles càstigs, l'espasa, la fam, les feres i la pesta, per a exterminar d'ella homes i bèsties,… No obstant això, hi haurà un romanent que escaparà, que eixirà d'ella, fills i filles. Heus ací, ells vindran a tu; veuràs els seus camins i les seues accions, i et consolaràs per la desgràcia que porte sobre Jerusalem, per tot el que porte sobre ella. Ells et consolaran quan veges els seus camins i les seues accions; i sabràs que no és sense raó que faig tot el que li faig, diu el Senyor Yahvé . Notar que en aquest aterridor missatge que anuncia un extermini, Déu recorda el seu pla salvador, que consisteix a seleccionar i preservar als éssers humans que li han romàs més fidels. Després de Jerusalem , en la seua època, l'any 70, hui els toca als pobles cristians occidentals infidels ser el blanc de les formidables armes que Déu usa. Ell durà a terme el seu terrible pla fins al final i implementarà els mitjans per a aconseguir-lo. A escala global, els habitants de la terra seran finalment exterminats. Després dels virus, la fam i la guerra civil, una guerra nuclear universal reduirà encara més el nombre de supervivents. Llavors, en el context de les " set últimes plagues de la ira de Déu " descrites en Apocalipsis 16, els últims supervivents seran sotmesos a la prova final de fe, que oposarà el " dissabte " al "dia del sol", el fals "diumenge" romà. L'amenaça de mort que se cern sobre els triats de Crist es tornarà contra els qui l'ordenen, quan el Déu que salva intervinga per a salvar als qui l'estimen amb perfecta fidelitat.

Marxant cap al cel

Em vaig batejar en 1980 i, per tant, vaig complir 40 anys de servei a Jesucrist en 2020. No obstant això, vaig rebre una llum constant en forma d'inspiració que va alimentar la meua comprensió del significat dels esdeveniments viscuts. En la Bíblia, aquest període de 40 anys va caracteritzar

particularment l'experiència de Moisés. Va fugir d'Egipte als 40 anys i va tornar 40 anys després per a guiar l'exili del seu poble hebreu. En 2020, va concloure un període de fe posada a prova, ja que després de dècades de pau i prosperitat atorgades als pobles cristians occidentals dominants, Déu va intervindre d'una manera identificable per als seus triats. El bloqueig econòmic causat pels efectes sobreestimats del coronavirus Covid-19 constitueix una prova visible d'aquest canvi de comportament del gran Déu creador, ofés, rebutjat i, per quasi tots els homes, menyspreat. Un detall històric que val la pena destacar és que el virus de la COVID-19 va aparéixer a la Xina sis dies després que els seus líders decidiren modificar la Bíblia, eliminant les cites que no s'ajustaven a la visió del Partit Comunista Xinés i el seu líder. Semblant atac a la santa Paraula escrita de Déu no podia quedar sense resposta. La COVID-19 ho ha expressat.

Després de l'èxode d'Egipte, una llarga marxa pel desert esperava al poble hebreu. Per a nosaltres també, des de 2020, ha començat una marxa final en un context relacional humà que s'està deteriorant i es deteriorarà cada vegada més. Ha arribat el moment de la divisió, de manera anàloga al que Déu va dir i va fer, segons Zacarías 11.14: « Llavors vaig fer fallida el meu segon gaiato, la Unió, per a trencar la germanor entre Judà i Israel». La referència a « Judà i Israel » no és excloent, perquè aquests dos noms serveixen de suport als missatges que Déu dirigeix als seus serfs fins a la fi del món. Aquest « segon El " gaiato " revela la conseqüència final de l'hora del judici diví sobre les nacions: la separació o desunió dels pobles que condueix a una agressió bèl·lica i assassina. Ara bé, aquest " gaiato " és precedit per la ruptura d'un primer " gaiato " anomenat " Gracia ", segons Zacarías 11: " Vaig prendre el meu gaiato, la Gràcia, i el vaig trencar, per a trencar el meu pacte que havia fet amb tots els pobles " . Aquest versicle revela que, des de l'inici del seu projecte creacionista, Déu havia concebut el seu paper com Messies que havia de salvar als seus triats mitjançant el principi de la " Gràcia " oferida i proposta a " tots els pobles ". Però, víctima de la indiferència i el menyspreu humans universals, que li atorguen, com al clergat jueu, el valor de " trenta siclos de plata " citats en el versicle 12, en el seu projecte, Déu acaba trencant aquest " gaiato ", posant així fi al seu oferiment de " Gràcia ". Zacarías 11.12: " Els vaig dir: Si els plau, donen-me el meu salari; si no, no em donen res". I van pesar pel meu salari trenta peces de plata. A part de la seua aplicació al temps de la fi, el principi de la successió de la ruptura dels bàculs, la " gràcia i la unió ", es compleix individualment per a les víctimes que moren en els temps marcats per les "trompetes " i les " plagues de Déu ". En una actualització per al dissabte 18 de desembre de 2021, vaig explicar la importància de la paraula " última " en l'expressió " les set últimes plagues de la ira de Déu ". Perquè aquest aclariment suggereix el vessament d'altres plagues en el temps que precedeix a la fi col·lectiu del temps de gràcia. I els recorde que, durant més de 70 anys de pau i prosperitat, les " plagues " divines han assotat constantment a la humanitat en forma de malalties modernes més o menys curables: càncer, sida, Alzheimer i unes altres; a les quals se sumen les morts de víctimes del tabaquisme, l'alcohol i les drogues químiques o naturals que delmen a la joventut, accidents de trànsit, víctimes d'inundacions, lliscaments de neu, incendis, desastres sísmics i volcànics, tsunamis, per no esmentar els ciclons i... tornados que ataquen especialment a Amèrica, etc.; tot el que resulta de l'incompliment de les normes ensenyades en les lleis divines. Recordem com, per a satisfer la demanda de carn del poble hebreu, en el desert, Déu va portar guatles. Van menjar tant i en excés que milers van morir. Els mals hàbits alimentosos que no s'ajusten a les normes establides per Déu encara causen mort i malaltia hui dia. Aplicats a escala global, aquests estàndards alimentaris letals poden considerar " plagues " punitives dissenyades per l'únic Déu creador; la malaltia és la conseqüència inevitable de les transgressions de les lleis naturals establides en la seua creació terrenal.

En l'anonimat i la separació, els triats de Jesucrist s'han compromés des de 2020, en l'última etapa del seu camí al cel, que s'obrirà per a ells en la primavera de 2030. I tots aquests escrits que presente i recopile en aquesta obra constitueixen, concretament, aquest aliment espiritual indispensable per a edificar i construir l'home espiritual en què han de convertir tots els seus triats. Comprendre el judici de Déu per a aprovar-lo i compartir-lo amb ell és l'objectiu d'aquest aliment espiritual. És en l'aprovació i l'estima mutus que es construeix la comunió entre Déu i els seus triats; això, per mig exclusiu de la « gràcia », obtinguda per la fe activa, basada únicament en el nom i els mèrits de Jesucrist.

És fonamental recordar aquest punt. Els vertaders triats de Jesucrist no són blanc de les plagues de Déu, i la seua protecció resideix en la seua obediència a les seues lleis. Déu s'ha compromés a mostrar la diferència en el tracte entre els seus triats i els éssers rebels. Però, lògicament, quan el sol calfa massa, els seus triats exposats pateixen les cremades, igual que els rebels. El tracte dels triats es diferencia essencialment per la nutrició del seu esperit quan les decisions dietètiques del cos físic han sigut aprovades per Déu. La vida és un tot inseparable: Déu va crear el cos físic, l'esperit que cobra vida en ell i l'aliment vegetal, l'ideal del Gènesi, que construeix les cèl·lules físiques que el componen. El respecte a aquests principis protegeix als triats de les malalties perquè enforteix la seua

immunitat natural. En la vertadera fe, no es burla un de Déu desobeint les seues lleis ni demanant la seua ajuda, com fan els falsos religiosos. El camí traçat per Jesucrist és el de la veritat, sempre lògic, simple i just. Al final d'aquest camí beneït per Jesús, després de superar les últimes proves terrenals, nostre caminar culminarà en el regne celestial de Déu, on ell ens ha preparat un lloc segons Juan 14:1-4: « No es torbe el vostre cor. Creieu en Déu i creieu en mi. A la casa del meu Pare molts estatges hi ha. Si així no fora, us ho hauria dit. Us prepararé un lloc. I si em vaig i us prepare un lloc, vindré una altra vegada i us prendré a mi mateix, perquè on jo estic, vosaltres també estigueu. On jo vaig, i sabeu el camí ». En veritat!

Les fases de la santificació

Aquest text citat per Pablo en Hebreus 12.14 revela l'aspecte saludable de la seua importància: “ Seguiu la pau amb tots, i la santedat, sense la qual ningú veurà al Senyor ”.

Què és la santificació? Pablo ens diu en 1 Tesalonicenses 4.17: « Perquè Déu no ens ha anomenat a la impuresa, sinó a la santedat ». « Santificació » és l'oposat a « impuresa »; per tant, puresa .

«santificació», per si sol , resumeix el programa diví de salvació, que es desenvolupa en diverses etapes o fases. Però per a comprendre el seu significat i propòsit, hem de tindre en compte el primer significat que Déu li dóna en Gènesi 2:3, on aquesta santificació es vincula amb el « seté dia » de la seua creació: « Déu va beneir el seté dia i el va santificar , perquè en ell va reposar de tota l'obra que havia creat en fer-ho ». Aquest versicle és fonamental, perquè és sobre aquesta declaració divina que podem vincular el dissabte santificat per Déu i el número «7» , que, numèricament, designarà la seua « santificació » en tota la seua revelació. Com a tal, el dissabte santificat es converteix en « el segell del Déu viu » en Apocalipsi 7:2, és a dir, el senyal de la seua personalitat divina. Fins hui, des del matí del «soldi» del 19 de desembre de 2021, reprenent una interpretació heretada, li havia atribuït el significat del número de la plenitud. No obstant això, aquest terme no apareix en aquest text del Gènesi, a diferència del verb « santificat ». A més, encara que aquesta plenitud puga reservar per a un significat secundari, el significat de santificació preval sobre ella. Per tant, vaig realitzar aquesta modificació immediatament al llarg d'aquesta obra. I he de fer-ho en tots els meus documents, perquè el missatge diví es veu considerablement modificat i enriquit. L'anàlisi de Daniel 8.14 es torna lluminós, extremadament lògic i fàcil d'entendre. La seua traducció correcta, que l'Esperit de Crist em va portar a descobrir i restaurar, és: « Fins a les 23.00, la vesprada, el matí i la santedat seran justificades ». La data d'entrada en vigor d'aquest decret profètic és la primavera de 1843. En aquella època, la fe cristiana estava representada principalment a Europa per la fe papal romana, la « ferida mortal de la qual » (Apocalipsi 13:3), causada per l'ateisme revolucionari francés, va anar llavors « curada » pel concordat de Napoleó Bonaparte. En el seu nou aspecte humil i submís, la fe catòlica reprén les seues beatificacions, que multipliquen la canonització dels seus "sants", als qui ofereix per a ser adorats pels seus seguidors. Per al Déu vertader, aquesta acció és idòlatra i, per tant, abominable. Per això, volent "posar les coses en el seu lloc", és a dir, restaurar el model de la vertadera santedat, Déu proclama aquest decret profètic de Daniel 8.14, en el qual apareixen les paraules " justícia i santedat ". La possibilitat d'atribuir " la justícia " de Crist i la condició de " sant " li pertany només a ell. El seu missatge, per tant, ve a impugnar l'"arrogància" papal denunciada en Daniel 7:8-20 i Apocalipsi 13:5. Així, des de la primavera de 1843, el diví Crist ha recuperat la seua autoritat suprema, abandonada durant segles de foscor al poder religiós papal romà. Però aquesta restauració sol es manifesta als seus triats, als qui il·lumina individualment segons el seu amor per la seua veritat. La restauració de totes les seues veritats es realitza llavors en el més profund dels seus cors i ments. El món ignora per complet l'existència d'aquests vincles que restableixen el diàleg amb el Déu suprem. La falsa santedat, establida primer en els papes, enganya a les multituds. Perquè no tot el que es proclama sant és sant, sinó només aquell a qui Jesucrist, el gran Jutge diví, designa com a tal perquè ho considera digne de tal condició. Per a complir amb aquesta norma, primer, la pràctica del dissabte , imatge divina i segell de la santificació , ha de ser adoptada i observada fidelment pels vertaders cristians triats. És aquesta adopció la que porta a Jesús a beneir, particularment, en 1873, la fe adventista del seté dia en el missatge dirigit a « Filadèlfia », la Triada de l'època, caracteritzada per un vertader «amor fraternal», significat per aquest nom grec en Apocalipsi 3:7; i aquests números signifiquen: 3 = perfecció; 7 = santificació.

En 1 Corintis 1.30, les paraules « justícia i santificació » s'agrupen i s'atribueixen únicament al Crist de Déu: « Per ell esteu vosaltres en Crist Jesús, qui, de part de Déu, ens ha sigut fet saviesa, justificació, santificació i redempció ». Per tant, només ell pot atribuir i fer que els seus triats es beneficien de « la seua justícia » i « la seua santificació », és a dir, la seua puresa. I continua sent ell, Jesús, qui atribueix aquestes coses sota la imatge de l'Esperit Sant , segons 2 Tesalonicenses 2.13: «

Però nosaltres hem de donar sempre gràcies a Déu per vosaltres, germans estimats pel Senyor, que Déu us haja triat des del principi per a salvació, mitjançant la santificació per l'Esperit i la fe en la veritat ».

Una primera definició consisteix a dir que la La santificació caracteritza la perfecta puresa de l'Esperit de Déu mateix, confirmada en 1 Pedro 1.16: « Sereu sants, perquè jo sóc sant ». Per a les seues criatures, distorsionades pel pecat, la santificació consistirà a recuperar i reproduir la imatge de Déu en l'esperit del seu cos terrenal. Perquè en el principi, en el seu estat de perfecta innocència i puresa, Adán (l'home) va ser creat a imatge de Déu, segons Gènesi 1.26-27: « Llavors va dir Déu: Fem a l'home a la nostra imatge, conforme a la nostra semblança; i señoree en els peixos de la mar, en els ocells dels cels, en les bèsties, en tota la terra i en tot animal que s'arrossega sobre la terra. I va crear Déu a l'home a la seua imatge, a imatge de Déu el va crear; home i femella els va crear ».

De fet, la santificació és un procés dissenyat per Déu per a obtindre, d'un pecador penedit, un triat, un " testimoni fidel i vertader ". Aquesta explicació es basa en la comprensió del significat que Déu dóna a les descripcions amb les quals es presenta en les set eres successives evocades pels noms de les " set esglésies " en Apocalipsis 2 i 3. L'altra novetat, que porte en el nom de Jesucrist en aquest nou missatge, és comprendre que aquestes diferents descripcions revelen el model del serf que cada era en qüestió ha de produir per a la seua glòria. Això ja s'entenia parcialment, però hui aquest principi és indispensable i prioritari per a comprendre el pla diví de santificació que obté la salvació eterna. Al començament d'aquest paràgraf, l'expressió " testimoni fidel i vertader " revela i designa al serf que Jesús ve a apartar, i per tant a santificar, en el temps anomenat " Laodicea ". Aquesta era designa, sota la data de 1994, el moment de posar a prova la fe de l'adventismo institucional oficial. Jesús va fixar aquesta data per a posar a prova el seu amor per la veritat revelada per la paraula profètica, perquè la seua santificació original es va obtindre mitjançant aquesta mena de prova en l'època dels pioners adventistes. Encara mereixia ser beneïda per ell? En el seu missatge, Déu va profetitzar el que realment es va complir en aquesta data. Després de trobar, durant dècades, al poble i als seus líders tebis i formalistes, els " va vomitar " després de 1994. Però en el seu missatge, va anunciar que la seua gràcia i suport serien preservats individualment per aquells que, donant testimoniatge d'amor per la seua veritat i el seu missatge profètic, es convertirien per a ell i la seua causa en els seus " testimonis fidels i vertaders ". És en aquesta capacitat que, des de 1994, en dissidència, alliberat de la tutela institucional després d'una inhabilitació oficial en 1991, rebut i comunique l'aliment espiritual que ell fidelment continua oferint generosament als seus triats; als qui mestressa. L'evidència és indiscutible: aquest aliment que rebut i presente és l'últim testimoniatge de Jesús, que continua sent i sempre és l'esperit de profecia , segons Apocalipsi 19.10. Aquest aliment entra en mi, i l'església institucional no sols ja no rep res de Jesús, sinó que ho insulta en aliar amb aquells als qui les seues profecies designen com els seus enemics: els serfs d'un cristianisme fals, usat pel diable per a enganyar i perdre ànimes seduïdes.

Les fases successives de la santificació se'ns revelen en el muntatge de la seua Apocalipsi. Aquestes fases són, successivament, les de selecció i purificació. En la seua aplicació històrica, la de selecció s'evoca en Apocalipsi 3: 1 , en l'era anomenada « Sardis ». Què fa Jesús en aqueix moment? Ens ho diu en aquests termes: « Escriu a l'àngel de l'església de Sardis: Aquestes són les paraules del qual té els set Esperits de Déu i les set estreles : «Conec les teues obres. Sé que se't considera viu, i estàs mort ». En aplicar al número « set » el seu significat principal de santificació , Jesús ens diu que en aquesta era anomenada « Sardis », és a dir, des de la primavera de 1843 fins a la tardor de 1844, ve a santificar, pel seu Esperit diví, als seus missatgers que constitueixen i construeixen en el temps al seu Triat perpetu, que a la llarga es convertirà en etern. Però lògicament, la prova revela vencedors i vençuts, als qui, en retirar la seua santificació, Jesús els diu: « Conec les teues obres. Sé que se't considera viu, i estàs mort ». És ell, el gran i únic Jutge, qui diu això. La impugnació del seu judici serà totalment vana i sense cap efecte. Les proves de l'amor a la veritat, basades en l'expectativa del retorn de Jesucrist en 1843 i 1844, han produït efectes amb conseqüències definitives, definides per nous estàndards d'obediència a les lleis divines abandonades, incloent, en primer lloc, el descans del dissabte , l'adopció del qual constitueix la segona fase de la santificació; una segona fase que és la de la purificació del pecat. L'abandó del «soldi» en favor del dissabte és, per tant, el d'aquesta purificació, sense la qual s'interromp el programa de santificació. Per tant, és imperatiu comprendre la naturalesa progressiva de l'obra de santificació, doncs, seleccionats pel seu amor a l'anunci del retorn de Crist, els cristians en qüestió practicaven tradicionalment el culte catòlic i protestant del "soldi", el "Dia del Sol Invicte" de Constantí I. A partir d'aquesta selecció, havien de purificar individualment d'aquest pecat, renunciant a aquest culte en favor del culte sabàtic, al qual la llum de l'Esperit els guiaria entre 1844 i 1863. Això, per a complir amb el requisit del decret de Daniel 8.14, on, correctament traduït, solemne i peremptòriament, d'acord amb la seua autoritat suprema, Déu declara: " Fins a les 23.00, la vesprada, el matí i la santedat seran justificades ". Aquest

missatge, per tant, anunciava la necessitat de realitzar una obra de santificació, necessària a causa de l'abandó del dissabte des del 7 de març de l'any 321, data en què l'emperador Constantí el va abandonar i el va reemplaçar pel seu profanat i pagà "Dia del Sol Invicte". Segons Daniel 8.14, en 1843, data de la fi dels 2300 anys suggerits, la santedat havia de ser justificada . Això significa que, per als deixebles de Crist, els protestants més pacífics, aquesta justícia prèviament obtinguda era qüestionada i havia de ser reconquerida a partir de 1843. Aquest esment de la justificació recorda la importància del judici que Déu emet sobre cada candidat que desitja beneficiar de la seua oferta de salvació. I aquesta justificació és la resposta que Jesucrist dóna als esforços de purificació manifestats per l'ésser anomenat. Perquè després de la justícia de Crist imputada al pecador penedit, ve la lluita de la fe, que consisteix per a ell a obtindre la justícia impartida, és a dir, l'abandó total de la pràctica del pecat, per a assemblar a Jesucrist, a qui Déu presenta com el model perfecte a imitar. Conservem, doncs, l'associació de purificació i justificació íntimament lligada: sense purificació, no hi ha justificació. Insistisc en aquest punt: el valor donat a la fe de cadascun pertany només a Crist, i només a ell, però mitjançant la seua revelació, va donar als seus deixebles la possibilitat de comprendre el que espera d'ells; i, per tant, la possibilitat de saber quan són veritablement beneficiaris de la seua justícia.

Amb el missatge de Filadèlfia presentat en Apocalipsi 3: 7 , els triats purificats es van reunir en una forma institucional estrictament estatunidenca entre 1863 i 1873, on, oficialment beneïts i llançats a una missió universal, van entrar en la fase d'una primera santificació que confirma el versicle 7 d'Apocalipsi 3. Record que aquesta data de 1873 es va establir en Daniel 12.12. Allí, Jesús dirigeix una benaurança als cristians que encara esperen el seu retorn, en aquesta data resultant del càlcul que ell proposa realitzar, a partir d'aquesta duració profètica de 1335 dies . Començant en 538, data de l'establiment històric del règim papal romà que va posar fi al sacerdoci perpetu de Jesucrist, aquest període va finalitzar 1335 anys després, en 1873, data en la qual el dissabte ja havia sigut adoptat com a signe de la seua santificació per Jesús.

En 1873, Déu va santificar i va beneir a l'Adventismo del Seté Dia, una expressió que resumeix les dues veritats inseparables del retorn de Jesucrist i el dissabte santificat, que profetitza l'obtenció de la seua victòria sobre el pecat. Però aquesta va ser només la primera etapa de la història adventista; la de « el seu principi, el seu començament, la seua Alfa », com Jesús suggereix amb força en Apocalipsi 1:8, on diu: « Jo sóc l'Alfa i l'Omega —diu el Senyor Déu, el que és i que era i que ha de vindre, el Totpoderós— ». Per això, en Apocalipsi 3.14 , sota el nom « Laodicea », el significat precís del qual és «poble jutjat», Jesús evoca la fase final, la fase « omega » dels « cinc mesos » o 150 anys d'activitats institucionals programades en Apocalipsis 9:5-10. Què significa el número 14 en aquest versicle, sinó una duplicació del número «7»? Aquesta duplicació tanca, en la fase final " omega ", el temps d'aprovació de 150 anys que Jesús va profetitzar en la seua Apocalipsi. El cessament d'aquesta aprovació divina es va justificar per una mostra de falta d'amor a la veritat profètica quan, inspirat per Déu, li vaig presentar, entre 1982 i 1991, la possibilitat del retorn de Jesucrist per a 1994, data obtinguda al final dels 150 anys, o " cinc mesos ", profetitzats en Apocalipsis 9:5-10.

La història adventista no va acabar en 1994, perquè després d'aqueixa data, jo, l'adventista menyspreat i oficialment expulsat per la institució en 1991, vaig rebre del cel les explicacions que em van permetre comprendre per què Jesús no havia tornat en 1994. Una vegada més, però per última vegada, Jesús acabava de llançar un fals anunci per a posar a prova la fe adventista en el seu primer bastió històric francés, la ciutat de Valence, en Drôme (26). L'experiència va servir com a mostra de la situació de l'adventismo universal. En qualsevol lloc de la terra on se'l representa, Jesús només veia formalisme i tradició, a aquell que exigeix un zel ardent i amor per la seua persona per damunt de tot. Amb el temps, aquesta apostasia generalitzada es va confirmar en 1995, amb la unió de l'adventismo institucional amb els observadors tradicionals del profà «soldi» romà. L'adventismo oficial ha entrat en l'aliança ecumènica.

Aquesta anàlisi acaba de donar significat als números 1; 7; 14. 1 = selecció ; 7 = primera santificació ; 14 = segona santificació . I hem d'afegir a aquests números el número 21 , que, representant 3 vegades 7 , designa la perfecció de la santificació , que després aconsegueix l'estatus de glorificació . De fet, el context del capítol 21 de l'Apocalipsi és el de la instal·lació dels triats, convertits en celestials, en la nova terra regenerada i glorificada per Jesucrist, el nostre gran i totpoderós Déu creador; l'expressió mateixa del «Déu Totpoderós». No en va se'l designa com el Déu "tres vegades sant", a causa d'aquest versicle d'Isaïes 6:3: " Cclamaban els uns als altres, dient: Sant , sant , sant és Yahvé dels exèrcits! Tota la terra està plena de la seua glòria! ". La imatge i el seu missatge es recullen en Apocalipsi 4:8: " Els quatre éssers vivents tenien sis ales cadascun, i estaven plens d'ulls al voltant i per dins. No cessaven de dir dia i nit: Sant , sant , sant és el Senyor Déu Todopoderoso, el que era, el que és i el que ha de vindre! ". Aquesta triple santedat, Déu la

compartirà finalment amb els seus triats, seleccionats pel seu judici, justos, perfectes i infal·libles. Perquè el número "3" simbolitza la perfecció, la qual cosa confirma aquest popular: mai dos sense tres. I això es confirma múltiples vegades en el compliment del programa profetitzat per Déu: tres deportacions successives a Babilònia, tres decrets reals de retorn; 3 vegades 2000 anys per al temps del pecat terrenal; 3 rols divins per a salvar als pecadors, sent Déu successivament Pare, Fill i Esperit Sant; i 3 experiències adventistes successives en 1843-1844, en 1873 i en 1994 fins a 2030, data de la fi de la prova terrenal.

Els números 1, 7, 14 i 21 tenen ara un significat espiritual per a vostés, en ordre ascendent: la selecció i purificació que obtenen la justificació; la primera santificació; la segona santificació; i la tercera santificació o glorificació. Ara bé, aquesta santificació és la base per a l'organització de la primera Pasqua en la història de la humanitat, ja que es va realitzar per a l'alliberament del poble hebreu esclavitzat pels egipcis. Tornem, doncs, a aquest context i a la forma en què Déu anuncia als hebreus l'organització d'aquesta Pasqua, que designa l'hora en què Déu "passa a l'altre costat" per a jutjar entre el seu poble i els seus enemics. Aquest pas diví es complirà plenament amb l'encarnació terrenal del nostre Salvador, Jesucrist. Qui són els seus enemics i qui és el seu poble? La resposta és simple i clara. El seu poble l'escolta i l'obeeix; els seus enemics no l'escolten i el desobeeixen. Entre aquestes dues opcions alguns divaguen sense poder comprometre perquè han reduït tota la divinitat de Jesucrist qui no pot contradir al Déu de l'antiga aliança que Ell mateix ja era en persona.

Llegim en Èxode 12:1-2: « Yahvé va dir a Moisés i a Aarón en la terra d'Egipte: “Aquest mes serà per a vosaltres principi dels mesos ; serà per a vosaltres el primer dels mesos de l'any ”». És vital i beneficiós comprendre que aquest « vosaltres » no es limita als hebreus d'aquest èxode d'Egipte. Aquest « vosaltres » es refereix a tots els triats de l'antic pacte i del nou, que ha estat arribant a la seua fi des de 1843, a través de l'obra adventista del seté dia, continuada pels seus últims representants dissidents, després de 1994. Els triats de la fi dels temps tenen encara més raó per a adherir de tot cor a aquesta idea, ja que aquest versicle els aporta un aclariment que determinarà el moment del vertader retorn de Jesucrist. En l'equinoccio de primavera, gravat en la naturalesa de manera perpètua, Déu declara a Moisés que la primavera marca el començament dels mesos de l'any del seu calendari i el seu programa. I insisteix, repetint: « Serà per a vosaltres el primer dels mesos de l'any ». Per tant, Déu va triar el dia de primavera per a iniciar i finalitzar el seu projecte terrenal de salvació. Aquesta elecció de Déu és prioritària perquè concerneix la seua visió i a la seua ordre del temps. I aquesta elecció concorda amb l'ordre que va establir en crear el nostre món terrenal. Perquè abans del pecat d'Adán i Eva, sense inclinació, la Terra girava sobre el seu eix vertical i, en conseqüència, els dies i les nits tenien el mateix nombre d'hores: 12 hores de nit seguides de 12 hores de dia; la qual cosa correspon a la norma de l'actual equinoccio de primavera. En el dia del pecat original, la Terra es va inclinar i el temps de 6.000 anys va començar amb una primavera, seguida del primer estiu, després de la primera tardor i el primer hivern. El cicle que havia començat havia de repetir 6.000 vegades. Per tant, Jesucrist només pot tornar a principis de la primavera de 2030. Podem fixar i datar el seu retorn per al dimecres 20 de març de 2030.

Tornem al text d'Èxode 12; aquesta vegada, al versicle 3, on Déu inicia l'organització de la primera Pasqua: « Parla a tota l'assemblea d'Israel i dis-los: El dia deu d'aquest mes , prendran un corder per cada família, un corder per cada casa ». Aquesta festa es basa en el procés de santificació que hem vist. Aquesta fase és la primera: la de la selecció.

Després llegim en el versicle 4: « Serà un corder sense defecte, mascle d'un any; podreu prendre un corder o un cabrit ». Aquest requisit diví de puresa es justifica perquè el corder o cabrit triat simbolitzarà la perfecció de Jesucrist, el Corder de Déu sense taca ni pecat. En aquest requisit trobem els criteris per al procés de selecció de la santificació.

Versicle 5: « Ho guardareu fins al dia catorze d'aquest mes ; i tota l'assemblea d'Israel el sacrificarà entre les dues vesprades ». Aquesta acció culminarà la fase de purificació de la santificació que ha començat. Déu ho vincula al número 14, que, com hem vist, designa la doble santificació. L'ensenyament que transmet aquesta primera Pasqua se centrarà en dos pactes santificats successivament. A més, col·locada entre el número 7 i el número 21, aquesta Pasqua lligada al número 14 profetitza el seu compliment en Crist que vindrà entre la creació on el dissabte santificat està vinculat al número 7 i la fi del món que pot definir com l'hora de la perfecció de la santificació o la de la glorificació representada pel número 21. Per a respondre a una pregunta que em van fer sobre aquesta elecció de Déu de fer la seua primera Pasqua el dia 14 en lloc del 7 , la resposta apareix en aquest estudi, aquesta elecció està guiada per raons espirituals que van portar a Déu a atribuir al número 7 el significat de la santificació del dissabte. Per tant, aquest número no pot rebre al mateix temps altre significat. Però existeix l'estreta relació entre el 7 del dissabte i el 14 de la Pasqua; el dissabte profetitza el descans etern guanyat pel corder del 14. Aquests números donen testimoniatge subtil de la naturalesa inseparable de Crist i el dissabte. Específicament des de 1843, aquest vincle

ha sigut confirmat per Jesucrist en exigir l'observança del dissabte als seus triats. A més, en l'era cristiana, la separació del dissabte de Jesucrist ha tingut i continuarà tenint conseqüències terribles, materialitzades en les " sis primeres trompetes " de l'Apocalipsi, és a dir, successives maledicccions assassines. Els números continuen sent rellevants, ja que en sumar el 7 i el 14 obtenim el número 21 de la perfecció de la santificació; la qual cosa es tradueix en el següent missatge: l'obediència al dissabte (7), combinada amb la gràcia obtinguda mitjançant la mort (14) de Crist, la seua Pasqua, ofereix als triats interessats l'estatus de la perfecció de la santificació que Jesús glorificarà (21) al seu retorn.

En la Pasqua jueva original, Èxode 12:7 evoca la fase de santificació en ruixar la sang del corder sobre els pals de les cases: « Prendran de la seua sang i la posaran sobre els dos pals i en la llinda de les cases on l'han de menjar ». Déu ofereix als hebreus l'oportunitat de manifestar individualment la possibilitat d'obtindre la seua protecció. L'elecció depén de cada criatura, lliure d'obeir o no l'ordre donada. És a través de la resposta lliure de cada persona que la fase de santificació es farà possible o no. Aquesta és la característica específica de la santificació: es basa en l'elecció individual dels éssers humans, lliures fins a la fi del món per a buscar-la i obtindre-la. Qui no ruixara els pals de la seua casa no estaria protegit quan la mort divina estiguera a punt d'arribar i matar als primogènits dels hebreus o egipcis desobedients. En aquesta lliçó, Déu resumeix el pla salvífico concebut per a tota la humanitat, davant el qual es presenten dues opcions, dos camins: l'obediència i la vida, o la desobediència i la mort. Per això, fins i tot en Jesucrist, la condició de la reconciliació amb Déu passa necessàriament per l'obediència i la producció del fruit del penediment, és a dir, el canvi de conducta dels homes i dones que desitgen beneficiar de la seua gràcia salvadora.

El significat de la Pasqua es revela en els versicles 12 i 13: « Aquesta nit passaré per la terra d'Egipte i feriré a tots els primogènits en la terra d'Egipte, tant homes com animals, i executaré judicis contra tots els déus d'Egipte. Jo sóc el Senyor». I la sang us serà per senyal a les cases on vosaltres estigueu; i veuré la sang i passaré de vosaltres , i no hi haurà en vosaltres plaga de plagues quan jo ferisca la terra d'Egipte. En aquesta explicació, Déu aplica el principi de la justificació per la fe. Onsevulla que veja el senyal d'obediència, oferirà el benefici de la justícia eterna del Corder immaculat Jesucrist. Però on el senyal d'obediència, l'acte de fe, està absent, aquell que un dia s'oferirà com el " primogènit " del pla de salvació, matarà als " primogènits " de les famílies rebels. I les primeres víctimes van ser les famílies egípcies en l'època de la primera Pasqua.

En Èxode 12.18, apareix el número 21: « En el mes primer, als catorze dies del mes a la vesprada, menjareu pans sense llevat fins a la vesprada del vint-i-un ». En el pla de salvació històrica, aquesta festa de pans sense llevat representa la santificació dels triats des de la mort de Crist (número 14) fins a la fi dels temps, quan aconseguiran la perfecció de la santificació (número 21). El pa leuda mitjançant un procés de fermentació, imatge de la impuresa i el pecat. La prohibició del pa amb llevat, per tant, va significar la prohibició d'aquesta impuresa i pecat en la vida dels hebreus fidels i els vertaders sants de Jesucrist.

En Daniel 9.27, el temps de la vertadera Pasqua està marcat per un pacte amb molts per una setmana . Aquesta setmana es compta en anys i dies. Comença amb el baptisme de Jesús, en la tardor de l'any 26, i acaba amb la mort del diaca Esteban, en la tardor de l'any 33, una acció que Déu va rebre com un rebuig nacional definitiu del Messies Jesús per part del poble hebreu. Jesús es va presentar davant el poble, qui va sol·licitar i va obtindre del procurador romà Ponç Pilat la seua mort per crucifixió. A mitjan setmana, el 3 d'abril de l'any 30, amb la seua mort expiatòria, Jesús va posar fi al sacrifici i l'ofrena d'animals que el simbolitzaven fins llavors. Aquest dimecres 3 d'abril de l'any 30 es va complir la Pasqua de la mort (número 14) del Messies, donant a la primavera d'aquest any 30 la seua base per a l'inici dels últims 2000 anys que porten a la fi de les 6000 rotacions de la terra al voltant del sol, programades per Déu per a seleccionar i salvar finalment als seus triats en Crist.

Comptada en dies reals, aquesta " setmana " de Daniel 9.27 va començar el dia 10 del primer mes i va acabar el dia 17. A mitjan aquesta setmana, és a dir, els dimecres 3, 30 i 14 d'abril del mateix primer mes, Jesús va oferir la seua vida i va morir per la redempció dels pecats dels seus triats únicament; aquells als qui jutja dignes de beneficiar del seu oferiment de gràcia i als qui justifica cobrint-los amb la seua perfecta justícia personal. En aquest ensenyament apareixen els números 10, 14 i 17, amb un significat ja vist per al 10 i el 14. Però el 17 porta un missatge coherent amb la situació en qüestió. El número 17 simbolitza el judici d'Apocalipsi 17. En aquesta setmana, Déu va jutjar el pecat i el va expiar pels seus triats. El 6 d'abril del 30, el dia 17 del mes, el dissabte, va acabar la setmana profetitzada. L'endemà, en el matí del 7 d'abril (soldi), Jesús ressuscitat es va aparéixer als seus triats. Aquesta resurrecció va reforçar la culpa del poble hebreu incrèdul, però se'ls va concedir un indult fins a la tardor del 33, com es va aclarir en la lliçó anterior. Acabem de veure la utilitat dels números 10, 14, 17 i 21, que comporten lliçons, però no tenen prioritat en la construcció del calendari de l'ordre de temps definit per Déu. Això es basa exclusivament en la seua declaració en

Èxode 12:2, vista al començament d'aquest estudi: « Aquest mes serà per a vosaltres principi dels mesos ; serà per a vosaltres el primer dels mesos de l'any ». Així, en la continuïtat de l'obra adventista, prosseguint els esforços per preservar la santificació i la justificació requerides per Crist, els últims triats seran transformats i glorificats per a entrar el dimecres 20 de març de 2030 en la santedat celestial del regne de Déu.

Pablo i el repòs profetitzat

Aquesta reflexió es basa en aquest versicle d'Hebreus 3.11: « Per la qual cosa vaig jurar en la meua ira: 'No entraran en el meu repòs! '». Guiat per l'Esperit, Pablo va comprendre que el descans en qüestió es referia al descans obtingut mitjançant la pau de Crist. Aquest raonament era necessari perquè els qui rebien la imprecació divina, els pares, coneixien el descans sabàtic i el practicaven amb major o menor fidelitat. Era evident que Déu es referia a un descans espiritual que els cristians triats troben en el perdó obtingut en Jesucrist. La lògica d'aquest argument era indiscutible i probablement convenceria a un jueu a convertir a la fe de Crist.

No obstant això, en el seu temps, uns 4000 anys després d'Adán, Déu no li va revelar la naturalesa profètica de les nostres setmanes de set dies. Per tant, no va veure la connexió entre el dissabte setmanal i la victòria de Crist sobre el pecat. Aquest coneixement és un privilegi tardà per a nosaltres, ja que abans del nostre temps, hauria sigut motiu de descoratjament per als seus serfs. Déu sempre va voler que els seus serfs esperaren el retorn de Crist en el seu temps.

Hebreus 4:1: " Temem, doncs, no siga que havent-hi encara la promesa d'entrar en el seu repòs, algun de vosaltres semble no haver-lo aconseguit ."

Dos mil anys després del temps de Pablo, aquest versicle conserva tot el seu valor, tant més perquè, aquesta vegada, el temps disponible per a comprometre a aprofitar l'oferta del Senyor és hui, veritablement, breu.

mil anys ” celestials perduts a Milà

De fet, va anar a la ciutat italiana de Milà on es va gestar la traïció a la fe cristiana, portant-la a patir els càstigs de les " set trompetes " de l'Apocalipsi. Aquest missatge es refereix a l'era de " Esmirna ", en la qual, durant " deu anys ", sota les terribles persecucions de l'emperador Diocleciano, els triats de Crist van donar testimoniatge valent i abnegat per última vegada de la seua inclinació a la pura veritat de la doctrina de la salvació en Crist. En assenyalar aquesta terrible prova, l'Esperit de Crist dirigeix la nostra atenció a les circumstàncies històriques que la van posar fi.

Després de deu anys , durant els quals Diocleciano va compartir el seu poder amb un i després amb dos emperadors associats, creant així el règim de la tetrarquia, Constantí I , fill d'un d'ells, els va combatre i els va derrotar. Amb motiu de la seua victòria a la ciutat de Milà, va posar fi oficialment, mitjançant un decret de l'any 313, a la persecució dels cristians en tot l'Imperi romà. Així, en la història, trobem la presència d'aquesta última persecució de deu anys , entre els anys 303 i 313. En el seu missatge titulat « Esmirna », Jesús culpa d'aquesta persecució al diable, Satanàs, confirmant així la seua inclinació als emperadors romans, vertaders autors dels fets. La pau obtinguda va ser apreciada pels pobres màrtirs, però aquesta pau prompte portaria conseqüències tràgiques per a la fe cristiana.

L'any 321, huit anys després, el 7 de març, des de la seua ciutat de Milà, el mateix emperador Constantí I va emetre un nou decret que establia l'obligatorietat del descans setmanal del primer dia. Què va ocórrer entre aquestes dues dates? El diable li va assenyalar a l'emperador el perjudicials i perjudicials que eren les decisions individuals sobre el dia de descans per a la prosperitat de l'imperi. Els cristians descansaven el seté dia per al sabbat santificat per Déu per a aquest propòsit, i els adoradors del déu astral romà pagà honraven el «Sol Invictus» romà, o el dia del «Sol Invicte», el primer dia de la setmana divina observat pel propi emperador pagà. Aquest problema ressorgeix al llarg del temps, i les restriccions dels dominadors anivellen aquestes diferències adoptant un únic dia nacional de descans, religiós o no. En la història religiosa, aquest fet va passar desapercebut, ja que el cessament de les persecucions va resultar en una proliferació de falses conversions a la fe cristiana. I quan el nombre de falsos cristians es va convertir en la majoria, la norma constantiniana es va convertir en el model dominant que es va imposar.

En 538, per decret imperial, Justinià I va atorgar al primer papa regnant, l'intrigant Vigilio, el domini de la cristiandat universal i, al mateix temps, el va nomenar bisbe de Roma. El bisbe de Roma, legítimament triat pel poble, va anar en aquesta ocasió exiliat i reemplaçat. Però els recorde que el títol de bisbe només reconeixia el vertader coneixement i comprensió religiosa, la qual cosa no li atorgava les facultats d'un líder. Amb Vigilio, la norma va canviar i qui s'asseia a Roma es va convertir

en el líder dels altres bisbes i creients de l'imperi. Així, amb el temps, la falsa fe cristiana romana es va convertir en la norma, atorgant una falsa legitimitat al dia del "Sol Invicte", que posteriorment va passar a dir el dia del "Senyor", o, en llatí, dies "Domenica" i en francés, "Domingo".

La il·legitimitat del “diumenge” romà es fa visible per la pràctica del dissabte preservat i observat, tradicionalment, en tot temps i en tota circumstància, pels jueus dispersos per les nacions de la terra.

Entens per què, davant aquesta usurpació religiosa, Déu va multiplicar els seus càstigs sobre els culpables? El que la història no ha notat, Jesús ho subratlla i revela en les seues profecies de Daniel i Apocalipsis. Per a l'actual normalitat religiosa cristiana, la falsedat no és més que una mentida per a Déu. I la humanitat continua pagant el preu, sobretot des de 2020, quan la ira de l'Altíssim va atacar la regió de Milà, el mateix lloc on es va redactar el decret del 7 de març de 321, la qual cosa va provocar que molts dels anomenats perderen el dret a jutjar als morts durant mil anys , en el regne de Déu, al qual només s'accedeix pel camí de la veritat ensenyada per Jesucrist. El 14 de març de 2020, l'assot diví anomenat Covid-19 va assotar la ciutat de Bèrgam, situada al nord-est de Milà, exterminant a les comunitats religioses dels claustres de la regió i causant 6.000 morts només en aquesta zona. Els habitants de la regió es pregunten per què els ha afectat semblant tragèdia. La resposta està en les dates: el 14 de març de 2020 va ser la resposta de Déu a l'ultratge del 7 de març de 321. I per als habitants afectats, ha arribat el moment d'aplicar aquest savi consell diví transmés per Salomó en Eclesiastés 7.14: « En el dia de la prosperitat, alegra't; i en el dia de l'adversitat, considera : Déu ha fet totes dues coses, perquè ningú sàpia res del que vindrà després d'ell ». La reflexió que es fomenta ha de portar a les víctimes a comprendre que, per part seua, Déu no es resigna a acceptar els ultratges que se li infligeixen. I en el moment triat per ell, reacciona i expressa la seua justa ira. Encara que mortals, les conseqüències de les seues plagues constitueixen valuosos senyals d'advertiment que dirigeix als pecadors, però també als seus triats. Amb l'assot de la COVID-19, Déu assenyala la seua entrada en acció. Està emergint d'un silenci que ha permés als humans occidentals oblidar la seua pròpia existència. Així, el seu «despertar» està marcat per poderosos efectes. Però encara que mortal, l'assot de la COVID-19 no pretén exterminar a la humanitat. Sobretot, confirma als funcionaris electes la proximitat dels esdeveniments profetitzats per a la " fi dels temps ". I d'aquesta experiència d'epidèmia global sorgeixen valuoses lliçons. Terroritzats pel risc mortal, les persones s'acusen mútuament, i els qui es neguen a vacunar per diverses raons personals són responsabilitzats. Dues postures perfectament lògiques s'oposen irreconciliablement. I observem que aquesta oposició és la de la fe religiosa enfront de la ciència de la salut secular, atea i humanista. Déu ens convida a veure en aquests comportaments el mateix tipus de reaccions que tindran els últims rebels cap als fidels observadors del dissabte, refractaris i oposats a l'obediència del descans romà del "primer dia" imposat mundialment als supervivents de l'últim conflicte nuclear terrestre. L'interés individual haurà de cedir davant l'interés col·lectiu. I en aquest context final, els refractaris seran castigats amb la mort. Però per al seu gloriós retorn, Jesús tornarà la mort contra els qui van voler donar-li-la. En veritat! I allí, l'any 2030, per falta d'enterramorts, els cossos dels últims morts no seran enterrats, seran deixats com a aliment per als ocells del cel, els ocells rapaços, entre les quals, a Europa, estan les "milanas" negres; aquest terme "Milà" troba allí un tercer paper "macabre" que contrasta bé amb els "mil anys" de judici que són, a partir d'aquesta primavera de 2030, la part dels triats que van poder escapar a les conseqüències mortals del decret signat l'any 321 a "Milà" per l'emperador falsament convertit, Constantí I , anomenat el Gran per tots aquells als qui Déu jutja, massa xicotets, ells mateixos, per a entrar en la seua eternitat.

"Els treballs d'Hèrcules"

Amb aquesta expressió, em referisc a l'enorme dificultat que Déu enfronta en els nostres temps moderns per a recuperar el cor dels éssers humans. Han oblidat la seua existència, confiant només en la seua vista; viuen molt bé sense ell. És cert que tot problema pot tindre causes, i els especialistes són ací per a explicar-les. De fet, la humanitat en el Nadal de 2021 es troba en el mateix estat que els antediluvians just abans del diluvi. Ja en 1992, huit persones van assistir a una segona conferència que vaig impartir en un hotel sobre el tema "La Revelació de la Setena Hora". De fet, només huit persones van pujar a l'arca salvadora de Noé. La proclamació de la llum divina que va vindre a explicar clarament les profecies ja no interessava a ningú, ni dins ni fora de la congregació adventista. Des de llavors, aquesta llum no ha fet més que créixer, i al mateix temps, la iniquitat també ha crescut en el món. Fins al punt que tots els vells valors estan sent qüestionats. Sota la pressió psicològica dels atacs virals, el poble francés, tan orgullós dels seus drets humans, s'ha tornat dòcil i manipulable, obeint els nous deures que li imposen els seus líders. Però ací també hi ha una explicació: de la vella França, només queda la terra, contaminada per l'ús desmesurat de fertilitzants químics i pesticides.

Massa tard, s'estan organitzant intents biològics, però com a temps perdut, els errors comesos mai podran ser compensats. S'ha obert un abisme entre els pobles occidentals d'origen cristià i el Déu Creador. Per a renovar el diàleg i la relació, simplement necessitem interessar-nos profundament en ell, perquè només espera una cosa del pecador: que ho busque. Déu es deixa trobar per tots aquells que ho busquen. No obstant això, què observem? Després de dos anys consecutius vivint amb la por a la malaltia i a la mort, no sentim cap crit de dolor que s'eleve a Déu; tota esperança resideix en la ciència mèdica. Les esglésies no atribueixen al Totpoderós, a qui se suposa que representen, aquestes plagues virals que assoten als éssers humans en tota la terra. I això prova que el mal és molt més feble del que els líders encegats imaginen. Si milions d'homes, dones i xiquets començaren a morir sobtadament, el cel es veuria assetjat per oracions i súpliques. Per tant, el mal no és tan gran com per a despertar una fe latent o absent.

La fenomenal inèrcia del comportament humà explica per què Déu va propiciar que la restauració de les veritats dogmàtiques cristianes, que havien de reconstruir després del llarg i fosc regnat del fals cristianisme catòlic papal, s'estenguera durant diversos segles. Durant segles, es va produir una "rentada de cervell" en el món occidental. A més, la impressió gràfica de la veritat bíblica només va poder recuperar la consciència humana amb el pas del temps. La Bíblia era cara i escassa. Les multituds no tenien accés a ella. I l'obra de la Reforma depenia de persones adinerades i cultes. El cas de Pedro Valdo en 1170 el confirma. Deixant a un costat el seu cas, el coneixement estava en mans d'aquestes persones adinerades, possiblement cobejoses, cruels i corruptes, com Juan Calvino. La gent comuna va haver d'acontentar amb les engrunes del que sentia. Des del principi, després de les accions del monjo Martín Luter, el missatge essencial que es va mantindre va ser la salvació per gràcia, en contraposició a la salvació per obres inútils, ensenyada per l'església papal. La comparació entre la redacció dels "Deu Manaments de Déu", la Bíblia, i la versió reduïda ensenyada pels sacerdots catòlics va revelar la supressió del segon manament per part de Roma. Aquest prescriu la prohibició d'adorar i prostrar davant les criatures; aquesta forma d'adoració es deu només a Déu i només a Ell. Aquestes dues veritats van ser la base de la fe reformada. Però la inèrcia creada per la pràctica centenària del dia romà de descans va impedir als reformadors descobrir la transgressió del diví Sàbat i, sobretot, la seua importància. Així, van ignorar que aquesta transgressió del dia santificat per Déu va ser la causa de l'enduriment religiós que els va portar a patir fins a la mort. Per a les persones sense educació i ignorants, els dies que se succeeixen s'assemblen, i va anar només sobre la base d'un costum tradicional que el diumenge romà es va observar com el "Dia del Senyor". I cal assenyalar que la falta d'educació i la ignorància no caracteritzen al món contemporani. No obstant això, en aquesta societat educada, la gent reacciona amb la mateixa indiferència, però amb una culpa intensificada. És necessari estar veritablement inspirat per Déu per a descobrir la importància del dissabte. Abans de convertir-me en adventista, un protestant practicant no batejat, i després d'haver llegit la Bíblia completa, em va sorprendre que la religió cristiana no haguera conservat el dissabte jueu com a dia de descans setmanal. Aquesta sorpresa va ser la base de la meua vertadera conversió a Jesucrist. Conéixer als adventistes em va conduir cap al dissabte i el baptisme. La causa de la sorpresa va desaparéixer així gràcies a la llum adventista. L'estudi de les profecies i les respostes que Déu en Crist em va donar em van capacitar per a l'acció que hui realitze per ell. Una justa sorpresa està en l'origen d'aquesta metamorfosi espiritual. Basta molt poc, la qual cosa Jesús diu fe i que il·lustra amb un gra de mostassa, perquè tota la nostra vida es beneficie de la seua plena llum, fruit de la seua gràcia salvadora. En el segle XVI , l'amor a Crist, qui va morir pels nostres pecats, era suficient per a obtindre la seua gràcia. En aquells dies, Jesús no exigia cap altra càrrega , com diu en Apocalipsi 2.24: « A tots vostés, els que estan en Tiatira, que no tenen aquesta doctrina i no han conegut les profunditats de Satanàs, com ells els criden, els dic que no els impose cap altra càrrega ». Havíem d'estimar-ho més que a la nostra pròpia vida i saber identificar el bàndol del diable, el seu enemic, i el nostre. Aquests requisits divins encara persisteixen en el nostre temps final, però ja no tenim l'excusa de la ignorància; des de 1843, i especialment des de 2018, les explicacions per a totes les seues revelacions i les situacions del món actual estan disponibles i perfectament explicades.

COM ET LLAMAS?

Jutges 13.17-18: « I Manoa va dir a l'àngel de Yahvé: « Quin és el teu nom , perquè quan es complisca la teua paraula, et glorifiquem?». I l'àngel de Yahvé li va respondre: «Per què preguntes pel meu nom? És meravellós ».

El pare del futur Sansón no va obtindre res més, però la resposta a aquesta pregunta li va ser donada a Moisés per Déu, qui se li va aparéixer en forma d'un esbarzer ardent que cremava però no

es consumia. L'experiència es relata en Èxode 3. He estudiat aquest tema amb freqüència, però l'Esperit del Senyor em va fer descobrir hui, divendres 31 de desembre de 2021, un aspecte molt important d'aquesta història. Aquesta nova llum es basa en el valor numèric del nom de Déu, que els homes havien de designar segons la seua ordre mitjançant el tetragrámaton « יְהוָ ה », compost per quatre lletres de l'alfabet hebreu que, de dreta a esquerra, són, successivament, la «iod», el valor numèric de la qual és 10, ja que ocupa el desé lloc en aquest alfabet; després ve una primera «He», el valor de la qual és 5 per les mateixes raons i que simbolitza a l'home; després la «wav», el valor de la qual és 6 i simbolitza a l'àngel o al diable. I el nom acaba amb un segon "Hey", la qual cosa eleva el total de la suma d'aquestes quatre lletres a 26; és a dir, 10 + 5 + 6 + 5. Precís que 26 és el nombre de lletres de l'alfabet francés i també el número del departament francés on Déu em va fer nàixer i viure. Però també va ser a la ciutat on viu on va fundar la seua primera església adventista després de Suïssa, per a difondre la seua llum.

En crear, el gran Déu creador no es limita a la matèria que extrau del no-res. També està, de manera il·limitada, en l'origen de les ciències matemàtiques que hui fascinen als especialistes, els qui no dubten a afirmar que tota la vida s'analitza i construeix amb fórmules matemàtiques. No sóc un especialista en aquesta ciència, però les aprove plenament. Simplement lamente que no l'atribuïsquen al seu brillant inventor, el Déu suprem. La meua aproximació als números és exclusivament espiritual, i va anar en l'estudi de la seua «Revelació» on vaig poder descobrir els missatges ocults en els números i les xifres. Déu va construir «La seua Revelació» i la presenta als seus triats. La seua comprensió es basa en la de les imatges, lletres i números que la componen. Aquestes són tres direccions complementàries de pensament que, juntes, formen una perfecció harmoniosa, singularment divina, i un concepte tridimensional.

En aquest context de cap d'any entre la gent de tradició romana, els televisors projecten en pantalla xica pel·lícules que captiven al públic infantil i adult. I en aquest context, com cada any, la pel·lícula dels "Deu Manaments", rodada amb un enorme pressupost, àmpliament recuperat des de la seua estrena, acaba de ser oferida una vegada més a la nostra mirada atònita. Perquè no va ser la preocupació per glorificar la veritat el que va motivar la seua creació. Els productors estatunidencs van comprendre l'interés d'explotar a costa dels diners aquesta història on el sobrenatural és constant; el cinema permet, mitjançant hàbils ardits, reproduir escenes colpidores i impactants com la separació del Mar Roig enfront del poble hebreu acorralat en la riba enfront d'aquesta mar. La pel·lícula permet passar una bona estona, però convide als qui la vegen a oblidar ràpidament la forma presentada per a trobar, en la Bíblia, el relat textual del vertader assoliment d'aquesta extraordinària experiència. Des d'Adán i Eva i després de Noé, Déu mai s'havia manifestat tant al costat d'un home, Moisés, amb tant de poder, efectes i resultats que donen a la humanitat el testimoniatge de la seua realitat. Tornaré a aquest tema, però primer, reprenc aquest nom de Déu que Moisés descobrirà sense haver de preguntar-li: "Quin és el teu nom?". Per a comprendre el comportament de Moisés, hem de recordar del text bíblic que va rebre en la seua ment la influència oposada de dues cultures: l'egípcia i l'hebrea, a la qual sempre va saber pertànyer, contràriament a l'escenari de la pel·lícula. Sense misteri algun sobre el seu origen, la filla del faraó contacta amb Miriam, la germana major de Moisés, quan ho troben en la seua cistella surant al Nil. Millor encara, ella accepta confiar el xiquet a la seua vertadera mare, perquè puga alletar-lo i criar-lo. Moisés, per tant, sempre va saber que era hebreu i que els hebreus eren " els seus germans ". No obstant això, en créixer, segons el pacte establit amb la mare adoptiva egípcia, la vertadera mare va retornar a Moisés a la filla del faraó, qui el va cuidar i el va criar « com a un fill »; és a dir, amb tot l'amor i l'abnegació que havia demostrat en confiar-lo temporalment a la seua vertadera família. Precisament perquè coneixia els seus orígens personals, als quaranta anys, va arribar a matar a un egipci que volia matar a un dels seus «germans hebreus ». Moisés es debatia així entre l'amor que sentia pels seus dos llaços irreconciliables: una mare egípcia digna del seu amor i una mare de sang hebrea que corria per les seues venes, igualment digna del seu amor. I va anar precisament el vessament de sang el que el va obligar a prioritzar l'origen de la seua pròpia sang. En la seua educació, Moisés va rebre hebreus i egipcis. Totes aquestes creences contradictòries havien de ser classificades i seleccionades. A més, en refugiar en Madián, Moisés, convertit en guardià dels ramats del seu sogre Jetro, el madianita, descendent de l'últim matrimoni d'Abraham, descobreix al Sinaí a Déu manifestar en l'aparença d'un esbarzer llameante. Aprofite aquesta oportunitat per a desmentir una mentida pública que situa aquest Sinaí al sud de la península egípcia, mentre que el vertader Sinaí es troba prop de Madián, a l'est del braç oriental del Mar Roig, a Aràbia, en un lloc veritablement muntanyenc i desèrtic; la qual cosa confirma Gàlates 4.25: « Perquè Agar és la muntanya Sinaí a Aràbia , i correspon a l'actual Jerusalem, la qual està en servitud amb els seus fills ». Un detall important: el crim comés per Moisés va ser descobert i atribuït a ell pel faraó. Per tant, per a escapar de la ira egípcia, va fugir d'Egipte. Aquesta acció ho va portar a confiar en els seus orígens hebreus i així ho va preparar per a trobar

veritablement amb el Déu dels seus pares. En la seua ment, Moisés es va fer moltes preguntes sobre aquest Déu invisible i confús. La pregunta "Quin és el teu nom?" Resumeix totes les seues preguntes mentals no formulades. Adquireix llavors diversos significats. A Egipte, el poble de la seua mare adoptiva honrava a moltes divinitats, si no ineficaces, almenys invisibles. Però el Déu dels seus germans era igual d'invisible. A més, confiar en ell, mentre els seus fills eren entregats a la servitud d'una esclavitud cruel i assassina, no li afavoria. Les preguntes que es feia eren les d'un home a la recerca de comprensió, tan desconcertant era la situació religiosa. "Com pot el Déu vertader entregar al seu poble a l'odi egipci?"

Regruix en les seues respostes com Déu demostra que coneix i sondeja els pensaments secrets dels éssers vius, angelicals o humans.

Des del primer contacte vocal, Déu tranquil·litza a Moisés, a qui anomena pel seu nom, i es presenta davant ell segons la seua fórmula: « Déu dels seus pares, Abraham, Isaac i Jacob ». La seua creença queda així legitimada. Immediatament després d'aquesta presentació, Déu evoca el sofriment del seu poble esclavitzat. Èxode 3:7: « Va dir Yahvé: He vist el sofriment del meu poble que està a Egipte, i he sentit el clam dels seus opressors, perquè conec el seu dolor ». Moisés encara pot estar tranquil; la inacció de Déu fins a aqueix moment tenia, per tant, un significat. I un propòsit, que revela el següent versicle: « He descendit per a deslliurar-los de mà dels egipcis i traure'ls d'aquella terra a una terra bona i espaiosa, a una terra que flueix llet i mel, als llocs del cananeu, de l'heteo, de l'amorreu, del ferezeo, de l'heveo i del jebuseo ». Finalment, en aquesta llista, Déu nomena als jebuseos: la ciutat de Jebús es va convertir, sota el regnat de David, en la capital del poble hebreu, anomenada Jerusalem. La zona romandria com un enclavament jebuseo fins al seu regnat.

El programa de Déu es revela així clarament a Moisés, qui llavors aprén que ell mateix guiarà al seu poble en la marxa cap a la llibertat divina.

El següent versicle diu: « Moisés va dir a Déu: Aniré als fills d'Israel i els diré: El Déu dels seus pares m'ha enviat a vostés. Però si em pregunten quin és el seu nom , què els respondré? ». Aquest versicle ens porta a comprendre que, des del seu assentament a Egipte, la família de Jacob havia conservat un caràcter tribal sobretot, i que aquesta naturalesa caracteritzava encara més als hebreus reduïts a l'esclavitud. Un esclau no té més drets que el d'obeir als seus amos per a sobreviure. En aquest context, el compromís religiós col·lectiu ja no és possible i el poble esclavitzat tindrà que reaprender tot: tot el que Abraham va deixar com a testimoniatge per als seus descendents i el que Déu afegirà. Moisés mateix no va rebre el coneixement del nom del Déu dels seus pares, i la seua formació intel·lectual el porta a preguntar «sota quin nom » haurà d'anunciar-ho als seus germans hebreus. Fins ara, Déu mai s'ha referit a si mateix pel seu nom. La seua resposta apareix en el versicle 14: « Va dir Déu a Moisés: «Jo sóc el que sóc».» I va afegir: «Així diràs als fills d'Israel: “El que es diu JO SÓC m'ha enviat a vosaltres ”». De fet, per a correspondre al text hebreu, la resposta de Déu és encara més telegràfica: «Jo sóc el que sóc». Però fins i tot aquesta traducció tradicional no transmet amb precisió la resposta real de Déu. En primer lloc, cal destacar que aquesta expressió suggereix certa irritació en Déu quan s'aborda aquest tema. En donar un nom, Déu accepta ser comparat amb altres deïtats inventades pel diable i els homes, deïtats que no existeixen fora d'ell. Per tant, la seua irritació està justificada. No obstant això, decidit a posar a l'altura de les possibilitats humanes del seu poble, accepta donar un nom impronunciable per a qualsevol que no siga ell mateix. Per a comprendre aquest missatge, és essencial llegir el text hebreu. Ací està el versicle hebreu d'Èxode 3.14: « וַיֹּ֣אמֶר אֱלֹהִ֣ים אֶל־מֹשֶׁ֗ה אֶֽהְיֶ֤ה אֲשֶׁר־אֶֽהְיֶה֙ וַיֹּ֕אמֶר כֹּ֥ה תֹאמַ֖ר לִבְנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֑ל אֶֽהְיֶ֖ה שְׁלָחַ֥נִי אֲלֵיכֶֽם: ». Explicació: Les tres paraules subratllades són «Jo sóc qui sóc». En aquestes tres aparicions, el nom de Déu comença amb la lletra «aleph»; « א ». Aquesta lletra representa, en la conjugació hebrea, la primera persona del singular o, en francés, «jo». Aquest pronom personal, «jo», només pot ser reivindicat per Déu, per la qual cosa el nom que pronunciaran les seues criatures es convertirà, a la seua ordre, en «YaHWéH» o « יְהוָה ». L'«aleph» a l'inici del verb se substitueix per la «iod», que designa a la tercera persona del singular en la conjugació dels verbs hebreus, o el pronom personal «ell». Per tant, amb el coneixement de tots aquests detalls, arriba ara la gran llum promesa per a aquest estudi.

Es basa en el valor dels números. El nom de Déu que els homes poden pronunciar, i que comença amb "iods", tenia com a valor el nombre enter 26. Però el que només Déu pot pronunciar, i que comença amb "aleph" el valor numèric del qual és "1", té el nombre enter 1 + 5 + 6 + 5, és a dir, 17, el número simbòlic del judici en la seua Apocalipsi. Això significa que darrere del número 26 que se li atribueix quan els homes evoquen el seu nom, es troba el número 17 amb el qual Déu es designa a si mateix, confirmant el seu caràcter de gran Jutge universal. De fet, Déu no cessa de jutjar; el curs de la seua existència és escenari d'un permanent judici col·lectiu i individual sobre totes les seues criatures. Ell ha gravat aquesta veritat en el seu sant nom. I aquest nom, impronunciable per a l'home, ho és per diverses raons, entre elles, la incompatibilitat de les regles gramaticals de l'hebreu

amb les nostres llengües d'origen grecollatí. En les conjugacions hebrees, el present no existeix. La seua conjugació es basa en la divisió binària principal del perfecte i l'imperfecte, és a dir, l'acció passada i l'acció futura. Però en portar la seua revelació al grec, Déu pot evocar el seu nom usant els tres temps verbals: passat, present i futur, proposats en aquest idioma. Així és com el gran Jutge diví revela el seu nom, dient, de forma adaptada a la nostra llengua francesa d'origen grecollatí, en Apocalipsi 1:4: « Juan, a les set esglésies que estan a Àsia: Gracia i pau els siguen donades de part del qual és, que era i que ha de vindre , i dels set Esperits que estan davant del seu tron ». « El que és, el que era i el que ha de vindre », la fórmula es renova en Apocalipsi 1:8: « Jo sóc l'Alfa i l'Omega —diu el Senyor Déu—, el que és, el que era i el que ha de vindre , el Totpoderós». El nom, pronunciable però intraduïble, queda així ben traduït. Quant al nom impronunciable, hui comparteixen amb mi el seu secret ocult: Déu és l'únic « Jutge » que els homes han de témer i aprendre a estimar. Perquè tot el projecte que ha posat en marxa pretén « jutjar » entre pecadors rebels i fidels triats, per a obtindre finalment el que desitjava: l'amor lliurement experimentat pels seus fidels triats. El gran viatge etern podrà llavors continuar sense cap mena de dubte. Ell deixarà de jutjar i condemnar.

I com que sense la seua "iod", però amb l'"Aleph", el sant nom revela a Déu com el "Jutge Suprem", no sorprén que el llibre de Daniel, nom que significa "Déu és el meu Jutge ", s'escriguera per a preparar el descobriment del " judici " diví, revelat detalladament en la seua Apocalipsi, la seua santíssima "Revelació". Perquè és en aquesta "Revelació" on Déu revela les claus de tots els seus codis basats en imatges, paraules i números. El tema de cada capítol concorda amb el número que porta segons el seu significat en el codi de Déu. El que apareix primer és, per descomptat, el número 7, que designa la santificació divina i, per extensió, la connexió religiosa que s'estableix, o no, amb ella. Així, oposat al bàndol del diví "7", trobem el bàndol romà i els seus "7 caps" d'Apocalipsis 12:3, 13:1 i 17:3. Així, en Apocalipsi 13, la vertadera santificació és substituïda temporalment per la falsa santificació del règim papal romà entre 538 i 1798 i per a tots aquells als qui Déu entrega a les seues tenebres, fins a l'any 2030.

En el nom de Déu, YaHWéH, la successió de les tres últimes lletres preservades en les dues formes del sant nom, les lletres HWH o 5 + 6 + 5, resumeixen el programa concebut per Déu, perquè el tema de l'Apo. 5 es refereix a «Jesucrist, el fill de l'home». Entre els dos «5» que el concerneixen, el número 6 de la lletra «wav» representa l'aparent victòria temporal del diable, que durant molt de temps ha dominat als pobles terrenals. Però destinat a la derrota i la mort, el diable ja ha sigut i finalment serà derrotat per Jesucrist. Això és el que anuncia l'últim «5», amb el qual conclou el sant nom de Déu. Havent realitzat totes les demostracions necessàries, l'anunciada victòria divina serà completa.

En hebreu, la lletra "aleph" és la primera de l'alfabet i la primera paraula formada per aquesta lletra és "ab", que significa pare. El número 1 que la caracteritza simbolitza, per tant, la perfecta unitat del Déu Creador, l'Esperit del Pare de tota forma de vida. Sense cap sorpresa per a ell, els problemes només van aparéixer mitjançant la creació de les vides lliures de les seues criatures. Però la solució al problema de la llibertat també estava ja llesta i programada; tindria un nom: Jesucrist. I la successió dels números 1 + 5 + 6 + 5 proclama la vinguda a la terra del Pare (1), qui va partir com a conqueridor. (5) i véncer (5) al diable (6) i els seus pecats. En veritat!

El Camí, la Veritat i la Vida

Jesús ens va deixar aquesta famosa declaració, coneguda per multitud de cristians, en Juan 14:6: « Jesús li va dir: “Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Ningú ve al Pare sinó per mi ”». En aquest versicle, Jesús ens resumeix tot el pla de salvació que va concebre com a Pare, creador de tota vida. Ho basa en tres etapes: 1) el mitjà ; 2) la norma ; 3) la fi última .

És el camí la meta principal? No, però continua sent el mitjà essencial per a qui desitja aconseguir la meta final, que és la vida eterna.

És la veritat la meta? No, no més que el camí; no obstant això, alinear amb la seua norma , la seua conformitat, és indispensable per a qui desitge aconseguir la meta final de la vida eterna. Comprendre aquesta paraula, la veritat, es torna, per tant, beneficiós. Sense entrar en els detalls que compliquen les coses per al gran plaer del diable, comprenguem que la veritat és la norma que Déu dóna a la vida en tots els seus aspectes. La veritat és la seua concepció de les condicions que ofereixen la possibilitat d'una felicitat compartida. I qui desafia les seues concepcions de la vida es converteix en pecador i inepte per a viure sota la seua mirada eternament. En actuar d'aquesta manera, el primer enfront de Déu es va desqualificar per a viure eternament en la seua presència. Jesús també va dir en Juan 8.32: « Coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures ». Va voler dir que, amb la seua ajuda, en obeir la llei divina, els pecadors trobarien, en l'obediència a Déu, la llibertat de l'esclavitud del pecat , que és « la transgressió de la llei », segons 1 Juan 3:4. Per tant, el significat de

la paraula llibertat ha de comprendre bé, perquè per a Déu la vertadera llibertat només existeix en l'obediència als seus conceptes de vida. No hi ha una tercera via per a l'home, pecador per herència. Segons Deuteronomi 30:19, Déu li ha posat davant sí dos camins únics: un, l'únic que condueix a la vida, i l'altre, l'inic, que condueix de moltes maneres a la perdició i a la mort eterna, és a dir, definitiva; l'anihilació definitiva de tot l'ésser, cos i esperit.

En aquesta triple associació de « camí », « veritat » i « vida », trobem les tres fases del pla santificador de Déu: la santificació dels anomenats mitjançant la sang vessada per Jesús, la seua santificació mitjançant l'obediència a les lleis i principis aprovats per Déu, i, finalment, com recompensa final , la santificació de la glorificació dels anomenats, els qui, havent aconseguit la condició de triats, poden entrar en la vida eterna .

La justificació per la fe oblidada

El mateix Jesucrist va fer aquestes observacions, en part inquietants, en Lucas 18:7-8: « I potser Déu no farà justícia als seus triats, que clamen a ell dia i nit, encara que siga pacient amb ells? Els dic que prompte els farà justícia. Però quan vinga el Fill de l'Home, trobarà fe en la terra?». »

No dubte que Jesús trobarà fe en la terra quan vinga, i això es deu al fet que en el versicle 7 profetitza la injustícia que perseguirà als seus últims triats. No obstant això, la pregunta que sorgeix és: en quina qualitat i en quina quantitat? Perquè amb la fe ocorre el mateix que amb el vi que produeix la terra: moltes vinyes i viticultors, però de quina qualitat? Els bons vins són escassos i cars, i la fe vertadera ho és igualment i, per tant, summament apreciada per Jesucrist, el Déu Totpoderós, el seu Consumador. Torne ací a un tema que s'ha abordat moltes vegades, el de la « justificació per la fe », i perquè siga encara més comprensible, li donaré una altra definició paral·lela: «justificació per la saviesa», la forma religiosa de la intel·ligència. Això és bastant legítim, ja que Déu declara en Daniel 12:3: « Els entesos resplendiran com la resplendor del firmament, i els que han ensenyat a molts la justícia, com les estreles a perpètua eternitat » . Perquè resulta que en aquesta paraula «fe» cadascun posa tot el que constitueix les seues conviccions personals; que és precisament el que caracteritza a la falsa fe, afavorida en això per les males traduccions dels textos grecs originals de la Bíblia. Romans 14.23 és un exemple que es troba en la versió de Louis Segond: « Però qui dubte del que menja és condemnat, perquè no actua amb convicció. Tot el que no és producte de la convicció és pecat ». La traducció correcta se'ns ofereix en la versió de JNDarby en la forma: « Però qui dubte, si menja, és condemnat, perquè no actua amb un principi de fe. Ara bé, tot el que no prové del principi de la fe és pecat ». Ara bé, la fe és un principi definit únicament per Déu per a expressar les seues conviccions divines personals sobre quin hauria de ser el comportament ideal de les seues criatures. I en el cas d'aquest versicle, la fe prescriu el que és consumible o no en Levític 11, però l'ideal ja va ser prescrit per Déu des de la fundació del món, en Gènesi 1.29: « I va dir Déu: Heus ací que us he donat tota planta que dóna llavor, que està sobre la faç de tota la terra, i tot arbre en què hi ha fruit d'arbre que dóna llavor; us servirà d'aliment.» No puc expressar amb paraules l'alegria i satisfacció que m'ompli la meua decisió d'obeir aquesta ordre. I la meua salut física i mental són les primeres beneficiades. La vertadera fe abasta tots els valors que Déu aprova i beneeix. Però per a això, l'ésser humà ha d'aprendre a conéixer-la, i per a aconseguir aquest objectiu, no cal equivocar en els mitjans. Perquè sota el títol de Sagrada Escriptura, s'ofereixen diverses opcions: les de les diferents versions de la Bíblia i la de l'Alcorà. L'elecció de la intel·ligència, la de la vertadera fe, afavoreix la Bíblia dels jueus, que Déu va crear en escriure-la al llarg del temps per a convertir-la en el depòsit dels seus oracles. L'evidència d'aquesta elecció es troba en els propis relats bíblics. Els dos testimonis bíblics , l'antic i el nou, es donen testimoniatge l'u de l'altre. Estan històricament en l'origen de la fe en l'únic Déu. Per tant, no es tracta de creure «en», sinó de creure «en» aquest Déu, l'únic que posseeix la immortalitat. La qual cosa significa creure en la veritat que porta i encarna la persona diví-humana de Jesucrist. Perquè creure en la seua existència és només conseqüència de la vertadera intel·ligència atorgada als homes, elevats per damunt de les bèsties, animals que, per part seua, han rebut de Déu únicament l'instint de conservació, del qual també es beneficia l'home. No obstant això, el desenvolupament de la seua intel·ligència pot, segons el seu caràcter moral, paradoxalment, privar-lo del benefici d'aquest instint de conservació. L'elecció del diable i la tossuderia de la seua rebel·lió contra Déu el demostren. A diferència dels animals, l'home raona, calcula, dedueix i extrau lliçons de l'experiència. I totes les seues facultats intel·lectuals deurien, normalment, portar-ho a comprendre que la intel·ligència no pot existir sense un ser intel·ligent que l'haja creada. Pot l'atzar crear el bon gust? Li importava oferir olors agradables als nassos humans? El pensador Pascal ho va expressar, utilitzant la imatge d'una pintura, que necessàriament prové de l'obra d'un pintor. Més enllà d'aquest raonament simple i lògic, el pensament humà i diabòlic pot imaginar multitud de conceptes filosòfics tan falsos i mentiders com a nocius.

L'inquietant anunci de Jesús es confirma hui plenament. I el notable és que totes les últimes llums rebudes del cel arriben a la ment d'un home que viu enmig d'un país dominat per l'ateisme: la França republicana, desviada de Déu pels escrits dels seus mestres pensadors rebels, les seues "llums" humanistes. De manera que les últimes veritats, restaurades o noves, oferides per Jesucrist floreixen en un desert espiritual, en el qual, un al costat de l'altre, dos departaments amb forma de pulmó ostenten els simbòlics números religiosos "07" i "26". Tots dos es beneficien de la irrigació del riu Ródano, que flueix entre ells de nord a sud. La regió produeix els fruits dels seus nombrosos horts, i en el cor de la regió es troba la ciutat de Valence, el primer bastió adventista històric francés, on vaig rebre el baptisme per immersió total als 36 anys. La santedat sol es troba on Déu la col·loca, i va ser la seua elecció que el Papa Pius VI morira presoner en aquesta ciutat en 1799, per a complir el fet profetitzat en Apocalipsi 13:3: " I vaig veure una dels seus caps com a ferida de mort ; i la seua ferida mortal va ser sanada ; i el món sencer es va meravellar davant la bèstia ". I novament va ser la seua elecció que el futur emperador francés Napoleó I es quedara allí , durant el seu entrenament com a oficial d'artilleria; Napoleó I , " l'àguila " d'Apocalipsi 8.13: " I vaig veure, i vaig sentir una àguila volar per enmig del cel , que deia a gran veu: Ai, ai, ai dels quals habiten en la terra, a causa dels altres tocs de trompeta dels tres àngels que estan per a sonar!" » Qui pot dir que el número "26", el número del nom de Déu "YaHWéH" (YHWH=10+5+6+5) pronunciat per l'home i número del departament de Drôme, no representa res als seus ulls? Però, per desgràcia, per a derrocar a la "bèstia que puja de la mar " en Apocalipsi 13:1, " bèstia " que designa la coalició del papat romà amb la monarquia francesa, el seu principal suport armat des del seu primer rei Clodoveo I , Déu va invocar a la " bèstia que puja de l'abisme " en Apocalipsi 11:7, que designa la Revolució Francesa i el seu sagnant ateisme dels anys del "Terror" de 1793-1794. Com a Apocalipsi 13:4 havia predit, la "ferida mortal " de la "bèstia " anava a ser " sanada ", i la fe catòlica, aquesta falsa fe cristiana, va poder desenvolupar i multiplicar als seus seguidors amb major facilitat perquè els inscriu en el seu bressol, batejant-los com a "bebés" immediatament després del seu naixement. Done gràcies a Déu per haver-me estalviat aquesta experiència practicada en la falsa fe catòlica i la falsa fe protestant. Perquè moltes criatures són enganyades en donar-li a aquest baptisme, encara que no va ser triat, un valor real. Recorde'ls que només els qui creen i es bategen seran salvos. I la fe és un assumpte d'adults i fruit de la saviesa, com va ensenyar Daniel; per tant, el "bebé" no està capacitat per a demostrar-la. A més, en convertir-la en fruit d'una decisió adulta, Déu fa del baptisme una decisió que compromet i apodera al batejat. Perquè comprometre amb Déu no està exempt de riscos, i els recorde que, després de Jesús i Santiago, els creients seran jutjats amb major severitat que els incrèduls. Mateo 23.14: " Ai de vostés, escribes i fariseus, hipòcrites! Perquè devoren les cases de les vídues i fan llargues oracions com a pretext; per això seran jutjats amb major severitat " . Santiago 3:1: " Germans meus, no es facen molts mestres, perquè saben que serem jutjats amb major severitat " .

Així, en un desert d'irreligiositat, des de 2018, l'islam fervent ha vingut a sacsejar la norma atea del poble francés. El concordat signat per Napoleó no va preveure les dificultats derivades d'aquest nou escenari. Perquè en l'època de Napoleó, el concordat pretenia establir normes republicanes acceptables i adaptades únicament a les religions catòlica i protestant, escassament representades a França. Una col·lisió imprevista, com la del Titanic en 1912 contra un iceberg, ha enfrontat la fe fanatitzada de l'islam amb l'ateisme. Aquestes dues representacions extremes, separades totes dues del gran Déu creador Jesucrist, el gran Jutge dels universos, prepara la destrucció de multituds d'ànimes les vides de les quals no mereixen ser prolongades. Els inútils « atuells de fang » seran « trencades » sense pietat . Però enmig d'aquesta carnisseria, ell sabrà preservar la integritat dels " gots d'honor " que li pertanyen, perquè són preciosos per a ell i perquè representen la seua glòria. I la glòria de Déu és la vertadera fe dels seus triats, és a dir, la seua perfecta adaptació al model ideal de la seua concepció divina i humana.

Ningú pot dir a quina altura, individualment, Déu col·loca, al seu judici, el nivell de les seues exigències, però tots ens trobem davant el seu testimoniatge bíblic, en el qual podem descobrir el que és, als seus ulls, agradable, bo i perfecte. Qui desplegarà el seu zel per a convertir en el campió de l'obediència i l'"estimat" del diví Maestro de la fidelitat en l'amor? Aquesta és la lluita de la fe, la vertadera fe, en la qual els apòstols de Crist es van comprometre i ens van precedir fins a aquest dia, 3 de gener de 2022.

La "justificació per la fe" o "justificació per la saviesa" identifica als blancs de les plagues divines. Aquests són tots aquells que menyspreen o exploten falsament els ensenyaments de la Bíblia, representada pels seus " dos testimonis " de l'antic i el nou pacte, com s'indica en Apocalipsi 11:3. Tots dos han construït, de manera complementària, el missatge profètic portat als beneïts triats de Jesucrist, els últims dissidents adventistes del seté dia, que es troben gelosos i fidels, esperant el seu gloriós retorn en la primavera de 2030.

“A LES LLÀGRIMES CIUTADANS!”

Es va acabar l'època de la diversió i el riure despreocupades. Les festes i els festins sumptuosos eren cosa del passat. I per a aconseguir aquest canvi, el gran Déu Creador només va haver d'explotar les seduccions de les noves serps anomenades "ciència" i "cultura" per a castigar a la societat incrèdula i ingrata, seduïda per les seues meravelles i proeses. A Occident, dominat per un capitalisme fred i cínic, el plaer del consum desenfrenat ocupava la ment de la gent. Però ara, des de principis de 2020, tot ha canviat. Després de la letal "SIDA", l'aparició del contagiós coronavirus, la Covid-19, ha posat fi a la normalitat de la vida, que fins llavors consistia en eixides i càlides trobades amistoses o romàntics. El distanciament s'imposa ara i, després de patir les conseqüències de múltiples adulteris i innombrables divorcis per egoisme, la unitat familiar dels éssers humans esclata en fragments que s'allunyen com l'explosió d'una estrela en el cosmos. No obstant això, a França, tal canvi sol va poder aconseguir amb l'arribada al poder d'un jove president, nascut sota la Cinquena República, i aquest detall està plagat de conseqüències. En 1958, l'adopció d'aquesta Constitució proposada pel general De Gaulle va ser denunciada com una dictadura encoberta per tota l'oposició política de l'època. Era, en efecte, una dictadura, finament organitzada, el dictat de la qual es va obtindre gràcies al suport d'una majoria legislativa al servei del príncep recentment triat. Malgrat la resistència dels vertaders republicans de la Quarta República, es va adoptar la Constitució de la Cinquena. Durant molt de temps, en la seua època de prosperitat, França no la va patir. No va representar un problema, però mentre els francesos s'absorbien en diverses formes de consum, successius presidents han portat al país a decisions i rumbs desastrosos a llarg termini. I això concerneix la nostra època, en la qual la necessitat d'arribar a un acord amb altres nacions europees priva al president de França de l'oportunitat de prendre mesures en benefici del seu país. En una Europa unida, oberta a nombroses fonts d'immigració, les dificultats mundials s'arrelen i agreugen la càrrega sobre pobles ja arruïnats per la destrucció d'ocupacions després de la deslocalització intra i extraeuropea. I en aquest context, on tots els pobles es proveeixen de la Xina, d'on també va sorgir, el virus de la COVID-19 està provocant efectes secundaris imprevistos: desunió entre els qui es vacunen i els qui no volen fer-ho. Com si els problemes religiosos i polítics no foren suficients, ara la vacuna torna a dividir a la societat francesa. Realment ho necessitava!

Tots troben raons per a justificar la seua postura. La majoria, als qui anomene "les ovelles", ignora aquest versicle bíblic citat en Jeremías 17:5: " Així diu Yahvé: Maleït l'home que confia en l'home, que fa de la carn el seu braç, i el cor del qual s'aparta de Yahvé! ". Tots es deixen convéncer pels arguments dels científics i els científics de la salut. No obstant això, s'equivoquen perquè no tenen en compte l'existència de Déu i s'equivoquen per complet sobre els vertaders valors de la vida. Sé per experiència que, amb la major voluntat i la cautela necessàries, sovint he destruït coses que volia reparar. Aquest mateix risc s'aplica a la salut humana. Injectar molècules en el cos que no produeix per si mateix dista molt de ser innocu i pot tindre efectes tòxics a llarg termini. Víctimes de l'assetjament imposat per la governança científica i política, els vacunats culpen de la seua privació de llibertat als qui rebutgen la vacuna. Obliden que la situació la creen les decisions dels qui ostenten el poder. Però incapaços o poc inclinats a criticar aquest dictat polític de salut, i evitant contradir a les autoritats, prefereixen dirigir el seu ressentiment contra els qui no comparteixen la seua opinió. Les ovelles també són covardes i, sobretot, fàcilment manipulables.

Des de la perspectiva dels qui analitzen i pensen per si mateixos, el problema es veu d'una altra manera. La vacuna ara només serveix per a obtindre el dret a viure amb major llibertat. No protegeix al 100% de la COVID-19 ni prevé el seu contagi, però redueix el risc de casos agreujats per la morbiditat pròpia de l'edat i les malalties causades pels mals hàbits de la vida moderna (tabac, alcohol, drogues, etc.). A pesar que el 90% de la població està vacunada, els qui no ho estan ingressen en hospitals i moren allí. Aquesta situació em recorda el mètode adoptat en l'agricultura ecològica. En una parcel·la sembrada, la major part de la superfície es tracta molt lleugerament amb insecticides orgànics, i una xicoteta part no es tracta en absolut; s'abandona als insectes. I el principi funciona a la perfecció, perquè entre la zona lleugerament tractada i la zona sense tractar, els insectes no s'equivoquen. Abandonen la zona tractada i s'afanyen a assaciar en la zona sense tractar. Nostra COVID-19 fa el mateix. Envaeix el cos no vacunat, i rares vegades troba la defensa immunitària natural capaç de neutralitzar-ho. Perquè la humanitat actual viu sota la llei química inventada pels Estats Units des de 1945 fins hui. Ara com ara, el cos no vacunat l'atrau, però aquesta atracció pot veure amplificada per la seua adaptació gradual als anticossos creats en les persones vacunades. El principi s'ha observat en el cas dels antibiòtics, l'eficàcia dels quals s'ha afeblit i, en alguns casos, ha deixat de fer efecte. En una obstinació humanista, el president Macron creu que vacunar a tota la seua població pot acabar amb el virus. Sense equivocar-me, afirme que això és una il·lusió, i això per diverses raons. Suposant que tota la població estiga vacunada, què fa la COVID-19?

Muta i s'adapta als anticossos que la combaten, i reprén la lluita d'una forma nova, encara més agressiva i contagiosa. En aquesta guerra que es lliura contra ell, el jove president es veu sotmés al poder destructiu del gran Déu Creador, l'únic capaç de posar fi al seu actual flagel. Però havent conegut el seu pla, sé que no té intenció de fer-ho. Perquè ja, en l'anonimat de la seua invisibilitat, està preparant els següents càstigs. La majoria dels éssers humans són incapaços d'acceptar la idea d'haver entrat en una fase de destrucció progressiva de totes les vides humanes escampades per la Terra. La COVID-19, i la seua baixa taxa de mortalitat, és només el senyal del començament d'aquesta hecatombe universal programada. On estan els drets humans? On estan els clams contra el genocidi organitzat per Déu? S'adonen de quant s'assembla la nostra època a aquest enfrontament entre el Faraó i els seus mags, Moisés, Aarón i Déu Todopoderoso?

Entre els qui rebutgen la vacuna, molts confien en la seua salut física, sense saber que és Déu qui usa el virus que mata i pertorba la situació econòmica, social i política de tota la humanitat. Resulta que ni la immunitat natural, ni la millor condició física, ni les vacunes protegeixen contra el judici de Déu. La mort aconseguirà qualsevol que no estiga veritablement protegit per la sang expiatòria de Jesucrist. Després del temps del riure, arriba el temps del plor, i ja en tota la terra, famílies en duel ploren als seus morts que van desaparéixer sobtadament. En l'època del faraó, les famílies egípcies van fer el mateix, i al seu torn, els hebreus van plorar als seus morts caiguts durant la peregrinació pel desert durant 40 anys, i cada vegada Déu els va castigar pels seus pecats. És ací on he de tornar a aquest criteri, tan fonamental per a comprendre el que estem vivint. Tots els nostres líders són joves i van créixer en la Cinquena República , alguna cosa que cap dels polítics que s'han succeït ha qüestionat mai. Aquesta dictadura disfressada de democràcia va ser i continua sent considerada un model exemplar de democràcia per l'única raó que els nostres successius monarques han permés al poble gaudir de la seua llibertat, tant en el plaer com en el llibertinatge. En aquest clima de despreocupació, els rics podien enriquir encara més i els pobres podien provar sort en la loteria i en el PMU. La joventut «macroniana» (quasi-anagrama = la meua estupidesa) és, per tant, incapaç de considerar el poder d'una altra manera que no siga en la seua forma absoluta d'aquesta Cinquena República . Per a Déu, el número 5 és el de l'home. Marca l'apogeu d'aquest govern humanista de la França republicana i, en la indiferència general, ha col·locat al poble francés en les condicions de l'antic règim monàrquic o de l'imperi, autoritari, però obert i acollidor. El president Chirac va encunyar l'expressió «pensament únic». Això va ser així durant uns 70 anys després de la Segona Guerra Mundial. El poble, destrossat per l'Alemanya nazi, va romandre servil i dòcil en tots els àmbits, polític i econòmic, fins als nostres últims dies, quan el jove cap d'Estat s'enfronta a problemes incessants i insolubles que ho tornen irritable i cada vegada més agressiu; hui més que ahir, però menys que demà, fins que ell mateix siga infringit i destruït, quan Déu ho considere oportú. I, de la mateixa manera, per al poble de França i el del món, el pitjor està per vindre. Les llàgrimes encara no han acabat de fluir. "Ploren, ciutadans!". Perquè el comportament orgullós de la joventut governant impedeix qüestionar les decisions que ha pres. Mentre no siguen conscients de l'acció dirigida per Déu, només poden raonar amb fonaments i coneixements científics. L'oposició entre vacunats i no vacunats té, per tant, una causa religiosa que tots dos bàndols ignoren. El Creador proporciona així una causa per a la seua obra divisiva i desunificadora. Els pobles per als qui " la llum és només tenebres i les tenebres són la seua llum " estan subjectes a un diagnòstic fals a causa de la seua total ceguesa causada per la seua impietat i el seu menyspreu cap a Déu i les seues poderoses revelacions .

Llegim en Amós 3:6: " Es toca la trompeta en una ciutat, i el poble no tem? Hi ha algun mal en una ciutat, i el SENYOR no l'ha fet? Aquest versicle designa dues coses que concerneixen doblement els nostres esdeveniments actuals. La primera es refereix a la trompeta que prompte sonarà per sisena vegada en el pla revelat per Déu en la seua Apocalipsi, en Apocalipsi 9.13. Aquesta vegada, no sonarà en una ciutat, sinó sobre tota Europa i la terra. Aquesta explosió d'ira de l'universalment menyspreat Crist crucificat s'il·lustra amb les quatre banyes de l'altar d'or que està davant de Déu . En resposta a aquest menyspreu, allibera als àngels malignes, els dimonis, retinguts, segons Apocalipsis 7:1-3, des de 1798 i de nou en 1843. És necessari entendre que Déu es dirigeix a la guerra religiosa, que no és la causa principal de les dues primeres guerres mundials. Per a la tercera, el text diu: « I dient al sisé àngel que tenia la trompeta: Allibera als quatre àngels que estan lligats en el gran riu Eufrates ». Aquest alliberament és, no obstant això, i per tercera vegada, encara molt parcial, perquè les tres Guerres Mundials se succeeixen amb progressiu poder destructiu. Això es deu al fet que totes són advertiments dirigits per Déu als pecadors terrenals abans del seu extermini, que arribarà només després de la fi del temps de gràcia. El nombre de víctimes es redueix, per tant, a la tercera part dels éssers humans: « I els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any, van ser alliberats per a matar a la tercera part de la humanitat ». La segona part del versicle en Amós 3:6 diu: « Potser ocorre la desgràcia en una ciutat sense que Yahvé la dicte?» . Déu no està obligat a dirigir

l'acció ell mateix, perquè li n'hi ha prou amb alliberar als àngels malignes perquè el mal recaiga sobre els homes als qui ataca la seua ira. Però observen que ell assumeix plenament la responsabilitat dels mals que, segons la seua justícia, assoten als humans que pequen contra les seues lleis, els seus ordenances i el testimoniatge del seu amor demostrat i magnificat en Jesucrist.

Comparats amb els mals que sobrevindran a la humanitat amb aquesta " sisena trompeta ", els xicotets estralls causats per la COVID-19 són insignificants. No obstant això, confirma el canvi en el comportament de Déu Todopoderoso, els terribles estralls del qual s'intensificaran gradualment fins a l'extermini final anunciat als seus triats per a la primavera de 2030. Entenguen-ho bé: ni l'home ni els dimonis tenen el poder de crear vida. Però amb l'ajuda dels dimonis, la ciència humana ha aprés com la vida pot modificar, intervenint en el genoma dels éssers vius. Els aprenents de bruixot moderns van aplicar aquesta pràctica als cultius alimentaris abans d'aplicar-la als humans. L'èxit aconseguit amb les plantes els va animar a seguir avant i, en un deliri demencial, van crear en els seus laboratoris el monstre que hui els està matant. Són els responsables d'aquest flagel els millor posicionats per a alliberar a la humanitat? Sembla que la resposta és sí, segons les decisions preses pels cecs i terroritzats governants de tot el planeta. Però Déu i els seus triats tenen una opinió completament diferent, i és l'única que al final prevaldrà i s'imposarà a totes les altres.

No dubtem ni per un instant de la genuïna convicció que impulsa i motiva a la jove guàrdia presidencial, perquè ací resideix el problema. Com diu aquest, «de bones intencions està empedrat el camí a l'infern», i la història ens ensenya que, impulsat pels millors motius, els més socialment motivats, per a millorar la vida dels pobres, el president François Mitterrand va sacrificar el futur de França per a resoldre un problema immediat. Després d'abandonar el sector tèxtil en favor d'Àsia, també va sacrificar la indústria siderúrgica a Orient, privant així a França de la seua independència i, al seu torn, creant una enorme desocupació en el nord i tot l'est del país. Qualsevol pot cometre un error, però quan qui el comet és un cap d'Estat amb un poder quasi absolut, les conseqüències per al poble dirigit són terribles i irreversibles. Per això, la selecció dels caps d'Estat que arriben al poder, triats per Déu, il·lumina als seus funcionaris electes sobre el futur que projecta per als pobles de la terra, especialment per als de l'Occident cristià infidel, el seu principal objectiu, al qual designa amb el nom simbòlic de « Eufrates », per estar sota la maledicció de la seua herència catòlica romana, a la qual anomena, en la mateixa imatge, « Babilònia la Gran », la institució oficial hereua de Constantí I el Gran, establida l'any 538. Però sense el suport armat dels reis de França i la seua ciutat de París, a la qual Déu crida simbòlicament « Sodoma i Egipte » en Apocalipsi 11:7, aquesta dominació no hauria continuat fins als nostres dies. Per això, Roma, París i Europa s'han convertit en els blancs privilegiats de la ira del Déu Creador Totpoderós, d'acord amb l'itinerari cronològic de la progressió de la COVID-19. Però altres nacions, cristianes o no, no són menys culpables i ja comparteixen la COVID-19 amb elles i tindran la seua part en la destrucció esdevenidora.

Una revelació digital amb implicacions inesperades

Tenim proves que, en el que construeix, Déu deixa poc marge a l'atzar; tota la Bíblia es basa en xifres numèriques revelades i demostrades pel matemàtic rus Yvan Panin. En la meua inspiració de hui, 7 de gener de 2022, l'Esperit em va dirigir cap a una millor comprensió dels esdeveniments del Gènesi; això donant-me suport en el codi xifrat revelat en els números dels capítols que componen l'Apocalipsi (explicació completa en " Explica'm Daniel i l'Apocalipsi ", pàgines 156-157). Així, en reduir en una unitat la data de 1656, considerada fins llavors com la de l'any del diluvi, obtenim la data de 1655, el número total de la qual és 17, és a dir, el número simbòlic del judici diví. I el diluvi va ser, de fet, el primer gran judici realitzat per Déu en tota la història de la humanitat. Però aquesta reducció d'un any en les dates construïdes per les genealogies citades en el Gènesi aporta altres revelacions sobre el curs de la vida primerenca d'Adán i Eva. Aquesta reducció d'un any implica els següents fets. Adán i Eva van viure un any sencer, és a dir, dotze mesos, en el seu estat d'innocència i puresa perfecta. Durant aquest any, Eva va concebre i va donar a llum al seu primer fill, Caín, i el va donar a llum sense excessiu dolor . Això explica el significat de les paraules que Déu li dirigeix en Gènesis 3.16, després del seu pecat: « A la dona li va dir: Multiplicaré en gran manera els dolors en els teus prenyats; amb dolor donaràs a llum els fills , i el teu desig serà per al teu marit, i ell s'ensenyorirà de tu ». Va ser només després del pecat que, aquesta vegada amb dolor, Eva va donar a llum a Abel, i ell mateix va ser hereu del pecat, com ho seran Crist, per la seua voluntat redemptora, i els seus deixebles. En aquest cas, Caín és com el primer oposat creat per Déu, el primer àngel perfecte creat, anomenat " Estrella o Estel del Matí " en Isaïes 14.12: " Com has caigut del cel, oh Estel del Matí, filla de l'aurora? Tu que calcigaves les nacions, has sigut derrocada per terra? ". Aquesta versió "Martín" dóna fe d'aquest nom " Estrella del Matí ". En comparar-ho amb el "sol" del nostre sistema, Déu atesta que la creació d'aquest primer àngel li va portar alegria. Precís que només les versions de Martín i

Jerusalem respecten el nom del text hebreu. Les altres han adoptat la forma "Estrella Brillante", que va donar al diable el nom de "Llucifer" en la tradició catòlica i protestant.

Caín és, per tant, profèticament, la imatge del diable que matarà al seu germà, Jesús, representat per Abel. I després d'ell, el seu odi assassí es dirigirà contra els seus hereus espirituals, és a dir, tots els triats de Jesucrist. En el seu ensenyament, Jesús va dir sobre el diable en Juan 8.44: « És mentider i assassí des del principi »: « Vostés són del seu pare, el diable, i els desitjos del seu pare volen fer. Ell ha sigut assassí des del principi , i no roman en la veritat, perquè no hi ha veritat en ell. Quan parla mentida, parla de la seua pròpia ànima; perquè és mentider i pare de mentida » . Ara bé, el primer assassinat en la història de la humanitat va ser comés per Caín, la qual cosa confirma la seua imatge del diable. I a causa d'aquest paper profètic que representa al diable, podem entendre millor per què, després de matar al seu germà Abel, Déu va posar un senyal sobre Caín perquè ningú el matara. La imatge del diable arriba tan lluny, perquè, de fet, tampoc se suposava que morira abans de la fi del món. Igual que Caín, gaudeix de protecció especial perquè porta en sí un paper revelador que el converteix en el líder del grup rebel contra l'autoritat de Déu. Així, així com la prolongació de la vida del diable va permetre la reagrupació de dimonis i humans que s'uneixen a ell imitant-lo, la supervivència de Caín va engendrar imitacions com la de Lamec, l'odiós burlador i escarnecedor, citat en Gènesi 4.23: « Lamec va dir a les seues esposes : Ada i Zila, escolten la meua veu! Esposes de Lamec , escolten la meua paraula! A un home he matat per la meua ferida, i a un jove pel meu colp ». Perquè després de vanar d'aquests crims, burlar obertament de Déu, afig, en el versicle 24: « Vinga a Caín set vegades, i a Lamec setanta vegades set ». Lamec no sols era un criminal, també era un fornicador i adúlter, havent pres dues esposes en contra del mandat donat per Déu en Gènesi 2.24: " Per tant, deixarà l'home al seu pare i a la seua mare, i s'unirà a la seua dona , i seran una sola carn. "

En aquest capítol 4 del Gènesi, on el número 4 representa el caràcter d'universalitat, Déu projecta en imatge la progressió del mal en la terra, que, prenent forma en Caín, culminarà, al retorn gloriós de Jesucrist, amb el seu enfrontament amb multituds de pobles que presentaran els criteris del primer «Lamec». En la seua descripció, ja trobem la imatge dels éssers humans del nostre temps. Encara que no porten el nom de «Lamec», trobem en ells la mateixa impietat, el mateix menyspreu per la glòria divina i el mateix gust pel sarcasme i la burla. A això cal afegir que, per a Déu, els últims rebels seran culpables d'haver planejat l'extermini dels últims triats. Els rebels finalment els hauran condemnats a mort pel seu rebuig al diumenge catòlic romà i la seua tossuderia en la fidel observança del descans sabàtic santificat per Déu; el que confirma encara més la seua connexió amb el «Lamec» que va assassinar als dos homes. En Gènesi 4, Déu continua profetitzant el futur de la humanitat.

En aquesta nova perspectiva sobre els inicis de la vida terrenal, sembla que el pecat original, comesa primer per Eva i després per Adán, es va cometre després d'un any de vida perfecta. I una vegada consumat el pecat, va començar el període de 6.000 anys reservat per al pecat en el pla de Déu. Un any després de la creació d'Adán i Eva, inclinar sobre el seu eix, la Terra va estar subjecta als canvis de les quatre estacions, durant les quals els processos de vida i mort s'alternen perpètuament.

La reducció d'un any, respecte als càlculs establits fins llavors, també afecta a l'any 1948, atribuït al naixement d'Abraham. Escurçat en un any, es converteix en 1947, i aquesta vegada, el número de l'any suma 21, o tres vegades set, la qual cosa designa la perfecció de la santificació. Aquest número s'ajusta més al simbolisme diví per a marcar el naixement del fundador de les aliances entre Déu i les seues criatures. Perquè en la seua imatge simbòlica, en Romans 11, « l'arrel de l'olivera cultivada », descrita per l'apòstol Pau, és ell, Abraham, el pare dels vertaders creients a qui Déu veritablement « imputa » la seua justícia en Crist, segons Gènesi 15:6: « Abram va creure en Yahvé, qui li la va imputar per justícia ».

Aquesta reducció d'un any en els càlculs establits en Gènesi no afecta la data final de la primavera de 2030, que continua sent el començament de l'any 2001 des de la mort de Crist en la Pasqua de l'any 30. L'explicació és molt senzilla. Els càlculs de les genealogies de Gènesis són ascendents i ens permeten crear dates mitjançant l'acumulació de dades numèriques. La construcció és lògica i bastant precisa, però no pot continuar fins a la fi del món degut a l'absència de dades numèriques bíbliques. En sentit contrari, en marcar el començament de l'any 4001, la mort de Crist s'estableix amb base en el nostre fals calendari en el seu any 30, i no és possible usar aquest fals calendari per a establir la confluència amb el càlcul ascendent oferit en Gènesi. En aquest fals càlcul, basat en la falsa data del naixement de Jesucrist, s'han presentat dates ascendents i descendents, però cap té en compte el temps real comptat per Déu des del pecat original. A més, la seua mort en Crist el 3 d'abril de l'any 30, fermament establida en el nostre fals calendari, constitueix el punt de suport de l'últim terç dels sis mil anys reservats al pecat i a la selecció dels triats oposats per Déu entre els pecadors de tota la terra.

La Llei del Gran Jutge

És obvi que qualsevol judici ha de basar en textos legals que, per a ser legitimats, han de ser coneguts i reconeguts per les persones sotmeses al judici. Els homes ho han comprés bé i, per a no caure en aquest criteri, han decretat que ningú ha d'ignorar la llei. En les nostres civilitzacions occidentals, les lleis civils prevalen sobre les religioses; i, després de caure en l'apostasia, les grans institucions cristianes europees van acceptar aquest fet consumat i van aprovar el règim secular impost per Napoleó I i els líders que li van succeir. Ara bé, com tots poden comprendre, anteposar la llei del Déu Creador a les lleis humanes és una decisió suïcida o l'elecció inconscient dels incrèduls. La història del passat testifica que França ha heretat l'ateisme revolucionari que encara domina àmpliament la ment del seu poble. La seua indiferència, fins i tot el seu menyspreu per la religió i la seua experiència, ha contaminat a molts pobles de la terra. No obstant això, l'ateisme només pot ser apropiat per a éssers humans que es neguen a reflexionar i desitgen ignorar les qüestions inquietants. Havent pres la decisió contrària, vaig desitjar i vaig obtindre de Déu totes les respostes a les diverses preguntes que em van ser imposades. En aquest article, també presentaré els passos successius que permeten que un got buit siga omplit amb oli sant per l'Esperit de Déu. Però aquesta acció divina es basa en fets concrets, a diferència de les falses religions paganes, en les quals les deïtats imposaven arbitràriament les seues decisions transmeses per mèdiums embruixadors inspirats pel diable i els seus dimonis associats.

El Déu vertader es distingeix per no permetre transgredir les seues lleis i principis. Mai fa excepcions amb ningú. Sota la seua autoritat, la llei s'aplica sistemàticament. Però, com es va veure anteriorment, perquè s'aplique, primer ha de publicar. Aquesta és la funció de la Santa Bíblia, que constitueix, des del Gènesi fins a l'Apocalipsi, la llei divina. Les religions s'equivoquen en reduir la llei divina als seus deu manaments. Perquè, per preciosos i importants que siguen, no representen la llei divina en si mateixos. Jesús li va dir clarament al diable en Mateo 4:4: « Escrit està: No sols de pa viurà l'home , sinó de tota paraula que sale de la boca de Déu ». Aquesta va ser la seua resposta al diable que el va incitar a crear el pa. I aquesta « paraula » divina està en l'origen de totes les Sagrades Escriptures de l'Antic i del Nou Pacte. Les xifres que contenen donen fe exclusivament d'aquesta altíssima santedat. Els primers cinc llibres —Gènesis, Èxode, Levític, Números i Deuteronomi— van ser escrits per Moisés sota el dictat de Déu a la Botiga de Reunió. Són, per tant, singularment, « paraules de la boca de Déu ». I el codi numèric que els santifica és infalsificable. Les circumstàncies en què es van escriure els altres llibres són diferents, però, present o absent, l'Esperit inspirador de Déu està a l'origen, perquè també estan santificats pel seu codi numèric. Per a comprendre que les Escriptures del nou pacte són tan valuoses com les de l'antic, Jesús va dir en Juan 12.48: « El que em rebutja i no rep les meues paraules, té qui ho jutge; la paraula que he parlat, ella ho jutjarà en el dia final » . Així, la llei divina es va estendre a través dels escrits evangèlics i les diverses epístoles dels escriptors bíblics Pablo, Pedro, Santiago, Judes i Juan. I en les seues versions gregues originals, el codi numèric diví segueix present.

En tots aquests textos, Déu ha parlat, ha expressat el seu judici; a l'home sol li queda mostrar obedient per a agradar-li. En 1 Corintis 4:9, Pablo va dir: « Perquè em sembla que Déu ens ha fet apòstols, els últims de tots, en certa manera condemnats a mort, ja que hem sigut fets espectacle per al món, per als àngels i per als homes». Què fan aquestes multituds d'ulls invisibles que ens observen? Jutgen les nostres obres i el nostre testimoniatge. I constitueixen testimonis de Déu, qui ens observa i ens jutja al llarg de la nostra vida terrenal. I cada vegada que això es fa possible, s'estableix una relació entre la criatura i el seu Creador. Ací, novament, és la llei la que estableix la condició d'aquesta possibilitat, i en els dos pactes successius, el vincle comú és l'obediència. Això depén de la llum rebuda pels humans. Desconeixem la forma en què Déu va presentar la seua llei als antediluvians, però el criteri del bé i del mal era conegut, ja que el judici de Déu va constatar primer la fidelitat del seu serf Enoc; una fidelitat que es va estendre per tres-cents anys. Déu no va poder resistir i va prendre amb si a aquest fidel amic, viu. En l'antic pacte, les lleis divines estan clarament establides. Qui les transgredeix es torna culpable i mereix la segona mort. Però ja la futura mort expiatòria de Crist pot beneficiar al pecador, mitjançant l'ofrena d'un sacrifici animal que anticipa i prefigura, o profetitza, Aquesta mort oferida pels pecats dels triats. En el nou pacte, el sacrifici animal ha sigut reemplaçat per la mort voluntària de Crist, i el perdó dels pecats s'obté directament mitjançant l'oració del pecador batejat, amb la condició que aquest es penedisca sincerament i es contrite per la seua falta contra la llei divina. Veiem que els mitjans per a obtindre el perdó evolucionen amb el temps, però la necessitat de perdó és constant, perquè la llei de l'acusació està perpètuament activa. La seua funció no cessarà abans de la fi, tant col·lectiu com individual, del

temps de gràcia, que precedeix, per poc, al moment del gloriós retorn de Jesucrist.

Tot aquell que sent parlar d'aquest únic Déu i desitja obeir-ho serà guiat pel seu Esperit cap a ell. Siga com siga el seu origen, la seua raça o la seua religió heretada, Déu pot apartar-lo d'una destinació funesta. I si no ho fa, és perquè la criatura en qüestió no és digna d'ell. El seu judici infal·lible detecta la intensitat de la sinceritat humana, de manera que és impossible enganyar-lo. Ignorant aquest poder, que només pertany a Déu, els humans el jutgen injust sense adonar que li és impossible practicar la injustícia; la justícia és la norma de la seua naturalesa divina.

Per a educar i formar el seu model en la vida dels seus triats, Déu els guia a la seua paraula escrita, la seua santa Bíblia. Santa perquè ell mateix és sant en la perfecció del seu model. Mentre molts escolten les paraules de Jesucrist i aprenen que la salvació ve a través d'ell, pocs comprenen la necessitat de llegir tota la Bíblia des de Gènesi fins a Apocalipsi. La conseqüència per a ells és no comprendre qui és Déu realment. La idea que tenen d'ell és falsa perquè és incompleta. Per tant, he d'assenyalar com els primers cristians d'origen pagà van ser instruïts pels primers deixebles jueus de Jesucrist. La lliçó ens és donada en Fets 15. Es va convocar un concili a Jerusalem a causa del ritu de la circumcisió, que alguns consideraven obligatori per a la salvació. Observem ja que la tendència de l'època no era minimalista. I que, per a aquestes persones, el dissabte era la norma ensenyada, ja que no era objecte de disputa per cap dels participants d'aquesta assemblea. Dit això, els testimoniatges de Pablo convencen de la inutilitat d'aquesta circumcisió, però el més interessant ho trobem en el relat donat per Santiago, en els versicles 13 al 21 que són els següents:

Vers 13: “ I quan van acabar de parlar, Jacobo va respondre i va dir: Homes germans, escolten-me ”.

On està Pedro, el fundador de l'Església de Crist segons l'Església Catòlica Romana? Aquesta mentida papal és clarament evident ací, perquè Pablo acusa a Pedro de dissimulació i hipocresia en Gàlates 2.11-14, i en aquest capítol és l'apòstol Santiago qui presenta el resultat de les discussions del concili.

Vers 14: " Simón va comptar com Déu va mirar primerament a les nacions per a triar d'entre elles un poble per al seu nom. "

L'elecció va recaure en Ur dels calfaments, on vivia Abram.

Versicle 15: “ I amb això concorden les paraules dels profetes, com està escrit: "

La fe dels primers cristians es va consolidar en la Paraula de Déu, la qual roman immutable de principi a fi. La frase « escrit està », utilitzada per Jesús per a resistir les temptacions del diable, continua sent, al llarg del temps, la norma i la base de la vertadera fe, és a dir, de la veritat divina.

Vers 16: “ Després d'això tornaré i reedificaré el tabernacle de David, que està caigut; repararé les seues ruïnes, i ho tornaré a alçar. ”

Déu profetitza els dos fracassos successius del sant i antic pacte. El primer va conduir a Israel a la deportació a Babilònia, a Caldea, d'on havia tret a Abram. El segon va sotmetre a Israel al domini de l'ocupació romana. Per tant, és en Crist que Déu repararà les ruïnes i restaurarà a la seua Israel, que d'ara en avant serà espiritual; la nació serà destruïda pels romans l'any 70, d'acord amb l'anunci profètic diví de Daniel 9.26.

Vers 17: “ Perquè la resta dels homes busque a Jehová , i tots els pobles sobre els quals és invocat el meu nom, diu Jehová, que fa aquestes coses , ”

Amb la gràcia de Crist, altres homes poden entrar en la nova aliança proposada per Déu. Aquest versicle parla de « nacions sobre les quals s'invoca el seu nom ». A Orient Mitjà, al voltant d'Israel, la fe en el Déu únic ja s'havia estés, com el demostra l'exemple dels samaritans que l'adoraven en la muntanya Gerizim. Les nacions veïnes també estaven subjectes a la influència religiosa d'aquest primer poble liderat pel Déu únic. Però, al revés, les estretes relacions també van afavorir l'adopció de ritus pagans per part d'alguns jueus.

Versicle 18: “ I als qui han sigut coneguts des de tota l'eternitat ”.

Aquest versicle es refereix a les coses que Déu fa. Ell és qui les coneix des de l'eternitat . Ell les va planejar, les va profetitzar i les va complir.

Vers 19: “ Per tant, el meu judici és que ningú pertorbe als que d'entre els gentils es converteixen a Déu ” .

Atés que la conversió dels gentils va ser reconeguda com planificada per Déu, el ritu de la circumcisió, que va donar als jueus un senyal específic de pertinença al Déu Creador, no té per què ser imposat a la resta de la humanitat, que pot, si ho desitja, entrar en l'aliança divina. Pablo reforçarà aquesta idea en dir en Gàlates 3.28-29: « Ja no hi ha jueu ni grec; no hi ha esclau ni lliure; no hi ha home ni dona ; perquè tots sou un en Crist Jesús». I si vosaltres sou de Crist, certament llinatge d'Abraham sou, i hereus segons la promesa .

Vers 20: “ Però escriguen-los que s'abstinguen de les contaminacions dels ídols, de la fornicació, de l'escanyat i de la sang .”

L'elecció d'aquests tres criteris és encertada, ja que en la història d'Israel, Déu va castigar severament aquests tres tipus de pecats. La profanació dels ídols evoca el vedell d'or construït per Aarón; la impuresa va seguir a aquesta abominació idòlatra; i el consum d'animals escanyats i sang fa que els aliments siguen indigestos i els converteix en verins lents que provoquen la mort dels qui els consumeixen.

Vers 21: " Perquè Moisés té en cada ciutat des de temps antics qui ho predique, sent llegit en les sinagogues tots els dissabtes ."

Aquest versicle proporciona l'aclariment més important. Confirma la necessitat d'estudiar a Moisés, fins i tot per a un convers d'origen pagà. I estudiar a Moisés significa començar la Bíblia des del seu inici, amb el llibre del Gènesi. A més, aquest versicle confirma la legitimitat perpètua del sant Sàbat de Déu, ja que els primers conversos pagans van ser convidats a descobrir les Escriptures de Moisés en les sinagogues, on es llegia cada Sàbat.

Els convide a adonar de la sort que tenen de tindre la Santa Bíblia tan fàcilment disponible , aquesta paraula divina que els primers pagans conversos venien a picotejar en les sinagogues jueves. Caldria preguntar-se com van ser rebuts per certs jueus gelosos del seu privilegi. Però no tenien una altra opció; els rotllos on estava escrita la paraula divina simplement eren allí. I segons Mateo 15.27, era com a " gossets menjant les engrunes de pa que queien de la taula " que aquests primers cristians gelosos havien d'alimentar la seua fe i el seu insaciable desig de comprendre.

En la nostra època d'apostasia generalitzada, l'aliment espiritual està disponible, però es descura, i els plats plens ja no es buiden. Els humans s'alimenten de coses inútils i malgasten la paciència que Déu els concedeix. Aquesta observació hauria d'ajudar-te a comprendre la intensa ira que prompte caurà sobre aquest món ingrat i estúpid.

Seguint les instruccions de Santiago, l'Esperit del Déu vivent et condueix al primer llibre de Moisés: el Gènesi. En el principi, és una pàgina tan negra com la tinta i la foscor del no-res. Perquè abans de crear la terra, la nostra dimensió és aquesta gens de foscor total que només els cecs coneixen. I des d'aquesta res, com un mag, davant la mirada admirativa dels seus àngels, Déu presenta un espectacle de glòria indescriptible. A la seua ordre, en aquesta foscor, Déu ordena l'aparició de la terra, i aquesta apareix en forma d'una enorme bola d'aigua.

El primer capítol del Gènesi és un monòleg del Déu Creador. Ningú més parla. A través de les seues paraules, Déu construeix la llei que donarà i imposarà a la matèria, als animals, i que presenta als éssers humans com a regles per a les seues vides. Pronuncia les primeres paraules que escriuen la seua santa llei, destinada a separar en dos bàndols: els triats, que viuran eternament, i els caiguts, que no hauran pogut beneficiar de la gràcia oferida i, finalment, desapareixeran per sempre en el no-res de la qual Déu els va extraure i els va crear.

Déu Pare, Maestro dels nounats espirituals

L'ideal que Déu exigeix és la perfecció, perquè ell mateix és perfecte en tot el que se li exigeix i jutja; perfecte en l'amor i perfecte en la justícia. Als seus ulls, nosaltres, les seues criatures, independentment de la nostra edat, ens presentem només com a "bebés" amb tot per aprendre. Per això, la seua revelació bíblica es construeix sobre la base pedagògica de la vida d'un "bebé".

Des del moment de la concepció, en acostar el seu naixement, el "bebé" desconeix el significat de les paraules que escolta des del ventre matern, però ja distingeix entre la veu suau i l'aspra. De xiquet, obri els ulls i descobreix les imatges de la vida, i immediatament, les preguntes que se li presenten són: "On estic? Què significa el que veig?". Per això, als "bebés" adults que busquen respostes en ell, Déu els respon en Gènesis 1: "Estàs en la terra que vaig crear en sis dies; i eres descendent de la meua criatura humana, creada en el sisé dia". És sobre aquesta base d'informació que Déu va voler construir el nou naixement dels seus triats, els qui, com a bebés, necessiten rebre d'ell totes les explicacions que donen sentit a l'existència del bé plaent i del mal que causa sofriment. En un estudi recent, vaig demostrar com el nom de Déu, pronunciat per ell mateix, comportava numèricament el significat de Jutge. Ara, en Gènesi 1, Déu jutja les seues pròpies obres a mesura que transcorren els dies. El seu primer judici es refereix, en el versicle 4, a la llum , que jutja bona en comparació amb les tenebres que la precedeixen. Expressa el seu judici en els versicles 10, 12, 18, 21, 25 i 31, en aquests termes: « Va veure Déu que era bo ». Formula aquest judici des del moment en què va separar la terra, l'asseque , de la mar , les grans aigües. Al llarg de la seua revelació en Gènesi 1, Déu revela la seua preocupació per la puresa, en establir separacions entre els elements i les espècies vives creades. Les mescles entre espècies estan prohibides i ell les jutja impures . El que fa bona aquesta separació revela el seu futur judici sobre la fe protestant, la « terra » simbòlica, separada del seu enemic mortal, la fe catòlica, la mar simbòlica . No obstant això, tots dos estan

destinats a representar, cronològicament, dues bèsties agressives que irrespetan la llibertat de consciència oferida per Déu a l'home. Constitueixen els dos temes d'Apocalipsis 13. Al principi de la seua existència, la terra protestant es va beneficiar de la benedicció divina fins a 1843, la qual cosa mai va ocórrer amb la mar catòlica , al qual Déu mai va reconéixer com a seu. El bon judici expressat per Déu es basa en el fet que la terra ferma albergarà a l'home per a qui va ser feta la creació terrenal. En aquest tercer dia, el número de la perfecció, aquest primer vincle amb el futur Adán fa de la terra l'habitació i el bressol on serà creada la criatura perfecta, l'home, per damunt de tots els animals, per ser creat a imatge de Déu .

El tercer judici " bo " emés per Déu en el versicle 12 es refereix a la creació d'aliments vegetals que també seran l'aliment perfectament adequat per a l'home.

El quart judici " bo " es refereix, en el versicle 18, a la creació de les estreles lluminoses en el quart dia. Déu gaudeix, a partir d'aquesta creació, de la futura apreciació de la calor i la llum solar per part de l'home. Sap per endavant quant els apreciarà quan, després del pecat, el fred de l'hivern l'ataque. I aprofita la creació d'aquestes estreles per a convertir-les en símbols portadors de valuosos missatges. La ciència finalment ha guanyat la seua batalla contra l'obscurantisme religiós catòlic, en demostrar que la Terra gira al voltant del Sol, contràriament al que ensenyava la fosca, diabòlica, mentidera, perseguidora i assassina Església papal romana. I aquesta veritat il·lustra el principi que, igual que el Sol, Déu està en el centre de totes les coses, envoltat de les seues criatures, com el Sol està envoltat pels cinc planetes principals que giren al seu voltant en òrbites molt diferents, en el nostre sistema solar, dels noms donats als dies de la setmana romana. A imatge del mal i la foscor, Déu també va crear la " lluna ", que, vista des de la Terra, adquireix la mateixa grandària que el cercle solar. Aquesta falsa igualtat profetitza el fals poder aparent del bàndol del malament, que lluitarà contra Déu i el bé durant 6000 anys, durant els quals els dies seguiran a les nits. La ciència actual ens permet descobrir la vertadera relació entre les forces oposades; el " sol ", imatge simbòlica de Déu, és, en realitat, ardent, consumidor i 400 vegades més gran que la " lluna ", la imatge simbòlica dels seus enemics religiosos, als qui Jesús va nomenar i va denunciar com a " poders de les tenebres " sobre els quals el diable regna sobiranament. La " lluna " no gira sobre el seu propi eix, i quan sorgeix l'oportunitat, com en el cas d'un eclipsi solar, arriba fins i tot a ocultar el " sol " de la vista de l'home que viu en la " terra ". Això és precisament el que el diable intenta fer a través dels seus agents religiosos terrenals. Les religions falses s'esforcen per ocultar la veritat divina als pecadors, perquè els llamps de la seua llum no els aconseguisquen i perisquen d'anèmia espiritual. Però no s'adonen que estan sent activats per dimonis i el diable, contra els qui falsament afirmen lluitar. I aquesta embriaguesa encegadora compleix les paraules de Jesús citades en Mateo 6.23: « Però si el teu ull és maligne, tot el teu cos estarà en tenebres. Així que, si la llum que hi ha en tu és tenebres, quantes no seran aqueixes mateixes tenebres!». Multituds de persones seduïdes i enganyades confonen la falsa llum, proposta pel diable, amb una autèntica llum divina. Ignorants de la intensitat de la vertadera llum divina, es conformen amb l'ensenyament religiós que se'ls imparteix. I si l'amor a la veritat no els desperta, periran en la seua inconscient ignorància. La imatge és reveladora: « La lluna » oculta als humans, que viuen en la terra, la part posterior del seu aspecte, doncs al no girar sobre el seu eix, sempre mostra als homes la seua mateixa cara. Les entitats a les quals Déu l'associarà posseeixen, per tant, religiosament, una misteriosa naturalesa diabòlica que oculten als éssers humans. En seguir aquest símbol lunar, els triats descobreixen el judici diví i la identitat dels seus enemics comuns. En Apocalipsi 6.12, « la lluna sencera » simbolitza la coalició diabòlica entre el papat i la monarquia francesa: « Vaig mirar quan va obrir el sisé segell , i va haver-hi un gran terratrémol; el sol es va posar negre com a tela de cilicio, i la lluna es va tornar tota com a sang ». Això també ocorre en Apocalipsi 8.12: « El quart àngel va tocar la trompeta , i va ser ferida la tercera part del sol, i la tercera part de la lluna , i la tercera part de les estreles, de manera que es va enfosquir la tercera part d'elles, i el dia no va tindre la tercera part de la seua longitud, i el mateix va ocórrer amb la nit ». Aquestes dues accions que van vessar la sang dels enemics de Déu són les dels dos «Terrors» successius perpetrats pels revolucionaris francesos, en 1793 i 1794, d'un estiu a l'altre. Els triats saben que la fe cristiana és un camí únic i exclusiu, per la qual cosa el símbol de la " lluna sencera " està vinculat a la falsa fe cristiana i no a l'Islam simbolitzat per “una lluna creixent” la il·legitimitat de la qual és lògica i clarament entesa i admesa per ells.

Entre les estreles, també estan les " estreles ", que són sols o planetes. Algunes centellegen, unes altres no, i totes difereixen en aparença i intensitat lluminosa. Són la imatge dels triats de Crist, encarregats també de " il·luminar la terra " segons Gènesi 1.15, i segons l'aptitud individual que Déu els va donar a cadascun. Els triats són tots diferents però complementaris; com les " estreles ", brillen enmig de la foscor ambiental que domina la vida dels pobles. I Déu confirma aquest simbolisme en Daniel 12:3: " I els savis resplendiran com la resplendor del cel, i els que ensenyen la justícia a la

multitud resplendiran com les estreles pels segles dels segles "; i en Apocalipsi 12:1: " I va aparéixer en el cel un gran senyal: una dona vestida del sol, amb la lluna sota els seus peus, i sobre el seu cap una corona de dotze estreles ". La " corona " confirma la victòria de la Triada de Crist. Però cura, "una vegada excepte no significa sempre excepte". El judici de Déu, Jutge perpetu de les nostres obres, abandona al diable a aquells anomenats que no perseveren en la seua veritat. L'exemple es dóna en Apocalipsi 12:4: " La seua cua arrossegava la tercera part de les estreles del cel i les va llançar sobre la terra . I el drac es va parar enfront d'una dona que estava a punt de donar a llum, a fi de devorar al seu fill després de donar a llum ". Aquest " fill " designa el nou naixement que converteix als anomenats per Crist en els seus vertaders triats. Aquest resultat, que glorifica a Jesús i el seu sacrifici, és l'objectiu principal del diable, qui treballa per a impedir la victòria dels triats. I en aquest versicle, Déu profetitza que un terç dels cristians seran " arrossegats " pel diable per a compartir la seua pèrdua final. L'Esperit es dirigeix a les conseqüències de l'abandó del sabbat ordenat per l'emperador Constantí I , des del 7 de març de 321. La maledicció resultant es va materialitzar en l'establiment del papat en 538. El papat encarna la simbòlica " cua " del drac, que designa al diable actuant sota l'autoritat dels emperadors romans. Ací, la " cua ", que designa al "profeta que ensenya mentides " en Isaïes 9.14, es vincula amb el " drac " diabòlic imperial, com confirma Apocalipsi 13:2, en dir: " La bèstia que vaig veure era com un lleopard, i els seus peus com els d'un ós, i la seua boca com la boca d'un lleó. I el drac li va donar el seu poder, el seu tron i gran autoritat". » Es confirma així la maleïda successió històrica de l'Imperi Romà i del règim papal.

Avançant en els dies de la creació, Déu declara novament " bo " el que crega en el cinqué dia. Els peixos i tots els animals marins, així com els ocells del cel, són creats i afectats. Ací, novament, la saviesa de Déu es manifesta en aquesta creació d'espècies diferents però complementàries, perquè constitueixen les baules d'una cadena que les connecta entre si, cadascuna amb una funció específica que complir en l'època del pecat terrenal. Aquesta cadena serà nutricional, però també funcional, perquè algunes d'aquestes espècies seran responsables de netejar la mar i les aigües de les impureses que produeixen totes les espècies vives. Tots aquells que Déu prohibirà a l'home com a aliment participen en aquesta funció de filtres netejadors. Els mariscos, crustacis i mol·luscos són aquests agents netejadors el consum dels quals posa en perill la vida humana. I gràcies a la seua complementarietat activa, les mars continuaran sent entorns rics en vida animal i vegetal fins a la fi del món, quan, a causa de la seua densitat de població i els excessos de la tecnologia química, l'home posarà en perill la supervivència de la fauna marina; alguna cosa que ja s'està preparant i que ja s'està manifestant hui. Els corals estan perdent el seu color i desapareixent en les profunditats de la mar.

En aquest mateix cinqué dia , Déu encara considera " bo " haver creat en la terra animals tan complementaris com els de la mar. Alguns, com els porcs, els senglars, les granotes i els ocells rapaços, també són netejadors, responsables de reciclar les deixalles produïdes per altres espècies. Amb tota raó, Déu prohibirà el seu consum a l'home, que s'ha convertit en pecador. De la innombrable varietat d'aquestes espècies animals, Déu triarà algunes que transmeten un missatge simbòlic, com la docilitat del corder, imatge de la justícia; la pudor de la cabra, que es converteix en imatge del pecat; la servitud del bou; la força del lleó; el poder de l'ós; la velocitat del lleopard, una altra imatge del pecat simbolitzada per les seues taques. Tots aquests símbols seran utilitzats per Déu en els seus missatges profètics en Daniel 7 i 8 i Apocalipsis 13:2.

Finalment, al sisé dia , després d'haver creat a l'home i a la dona i haver prescrit la seua alimentació i la dels animals, el judici de Déu s'alça per a definir, aquesta vegada, com « molt bo », tota l'obra realitzada segons Gènesi 1,31: « Va veure Déu tot el que havia fet, i heus ací que era molt bo . I va ser la vesprada i el matí: era el dia sisé ».

Així, Déu va explicar successivament al seu nounat espiritual on es troba i què li acompanyarà en la seua vida terrenal. Aquestes explicacions basten per a viure, però no responen a una altra pregunta: "Per què i amb quin propòsit em vas crear?".

Déu donarà la seua resposta en Gènesi 2, deixant de costat, en aquest capítol 2, el missatge de la santificació del " seté dia ". Versicle 1: " Van ser, doncs, acabats els cels i la terra, i tot el seu exèrcit ". Amb aquest versicle, Déu confirma la culminació de la part material de la seua creació, que va abastar els primers sis dies. En designar a les espècies vivents amb la paraula " exèrcit ", Déu recorda el seu domini com a líder militar que les dirigeix i lidera. El versicle 2 diu llavors: " En el seté dia va acabar Déu l'obra que havia fet; i va reposar el seté dia de tota l'obra que havia fet ". Aquesta doble repetició emfatitza un valor al qual Déu atribueix tota la seua glòria. La creació és " l'obra que ell ha fet ", i no permetrà que aquesta gloriosa acció, fruit del seu poder creador, li siga arrabassada per sempre. El " descans " observat per Déu va ser real i perfecte en aqueix moment de la seua creació terrenal. Però no duraria molt, un any com a màxim, abans que Eva i Adán pecaren contra ell al seu torn. I aquest descans era relatiu a aquesta única creació terrenal que Déu va crear per a resoldre el

problema del pecat universal practicat prèviament pel diable i els seus seguidors angelicals; el pecat que va impedir a Déu experimentar un vertader i autèntic " descans " perfecte. El " descans " del moment va ser, per tant, temporal i, en realitat, bastant imperfecte. Per això, en santificar " el seté dia ", Déu evoca profèticament el " descans " perfecte que obtindrà per a si mateix i els seus triats quan la seua selecció concloga al final dels 6.000 anys prefigurats pels primers sis dies de la setmana establits per Déu. Al començament del seté mil·lenni, tornarà en el Crist glorificat per a posar fi a la rebel·lió angelical i humana. Tots seran exterminats i només el diable sobreviurà durant el seté mil·lenni, aïllat en la terra transformada en un desert; la terra es va convertir en la seua presó durant " mil anys ", segons Apocalipsis 20:2-3.

Gènesi 2:3: “ I va beneir Déu al dia seté, i el va santificar , perquè en ell va reposar de tota l'obra que havia creat i fet . ”

Aquest ensenyament és el versicle clau de tot el projecte planejat per Déu. Déu ens recorda que ell va beneir i va santificar el seté dia per l'obra que va crear en fer-ho . Per a obtindre aquest merescut descans perfecte , haurà de construir personalment els mitjans legals que li permeten eliminar la rebel·lió universal; aquesta serà la seua obra . Una obra que es basarà en la seua expiació del pecat i en la seua demostració de perfecta obediència en una carn idèntica a la de les seues criatures; coses que ensenya Daniel 9.24. Durant el seu ministeri terrenal, dia rere dia, fins a la seua mort en la creu, Jesucrist va treballar per a véncer el pecat, per a condemnar-lo a desaparéixer definitivament en la vida eterna programada per a acollir als seus estimats triats. Entenem millor per què, en aquest versicle, Déu insisteix tant en l'obra que realitza , perquè l'obra que redimirà als seus triats serà particularment atroç i difícil de suportar. I només complint aquest deure fins a la mort obtindrà la victòria que permetrà el vertader " descans " espiritual final de l'Esperit de Déu i dels seus triats redimits per la seua sang.

Per a Déu, les paraules tenen un significat precís. La paraula « santificació » és senyal de vida eterna per als triats per ell, l'únic Jutge, l'única Víctima expiatòria, l'únic Advocat dels seus triats; però també, l'únic Exterminador dels qui obstaculitzen la felicitat divina.

En el seté dia de la seua creació, Déu va vincular a la seua santificació del seté dia les obres que anava a realitzar en Crist, perquè són aquestes obres victorioses contra el pecat les que faran possible el descans etern, santificat i profetitzat cada cap de setmana, durant 6000 anys, pels seus fidels triats. Notar, per tant, que el quart dels deu manaments de Déu només pretén recordar la santificació del seté dia , establida des de la creació del món. El dissabte va ser establit no sols per als jueus de l'antic pacte, que encara no existien, sinó per a tots els triats seleccionats durant els 6000 anys programats per a aquest propòsit, des d'Adán fins als últims triats adventistes, dels últims temps de la humanitat.

Covid-19 i el pecat

Aquest títol podria ser el d'una rondalla de Jean Lafontaine, però no ho és. No obstant això, igual que les rondalles d'aquest famós narrador francés, aquest títol és el d'una lliçó moral que el gran Déu Creador ha dirigit a la humanitat durant els últims deu anys, el compte regressiu dels quals va començar en la primavera de 2020.

Així que ací està l'explicació: la COVID-19 és una malaltia que, en casos extrems, provoca la mort dels qui la pateixen. Ara bé, el primer punt en comú que podem identificar entre el pecat i la COVID-19 és la mort, ja que està escrit en Romans 6.23: « Perquè la paga del pecat és mort , però l'obsequi de Déu és vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre » .

Segon punt en comú: els sants portadors. Els humans portadors d'aquest virus no senten cap efecte, i en interactuar amb els seus semblants, es contaminen mútuament i transmeten inconscientment aquest virus silenciós i invisible. Per part seua, el pecat també es transmet per contaminació, per la influència que uns exerceixen sobre uns altres. Això també és vàlid, cal destacar, per a la veritat del regne dels cels, però Jesús va advertir als seus triats contra « el llevat dels fariseus »; « el llevat de la hipocresia » segons Lucas 12:1; el pecat que « desprén tota la massa » segons Pablo en 1 Corintis 5:6: « La vostra jactància és errònia. No sabeu que una mica de llevat fermenta tota la massa? » El que significa que contamina a tota la humanitat. L'exemple del pecat de Caín, que condueix al de Lamec, confirma, en Gènesi 4, aquesta contaminació i aquesta transmissió hereditària.

El tercer punt en comú és més subtil, però no menys evident. El pecat i la COVID-19 es relacionen amb la respiració humana. Sabem que els qui moren de COVID-19 moren perquè ja no poden respirar; per tant, moren per asfíxia. I la ciència intenta, sempre que és possible, compensar aquesta manca mitjançant l'ús de respiradors artificials. Ara bé, el dret a respirar va ser el primer que Déu va atorgar als éssers humans perquè pogueren convertir en éssers vius. La respiració és, per tant, un tema sobre el qual Déu regna sobiranament, i aquest text de Gènesi 2:7 ho confirma: « I Jehová Déu

va formar a l'home de la pols de la terra, i va bufar en el seu nas encoratge de vida , i l'home es va convertir en un ser vivent ».

En el Salm 39:5, per mitjà de David, Déu ens recorda aquesta important veritat: « Heus ací, has fet que els meus dies siguen breus, i la meua vida és com res davant de tu. Certament, tot el que roman és un bufe ». (Pausa) . La instrucció de fer una pausa després d'aquestes paraules ens convida a meditar sobre el tema.

En aquesta reflexió, hem de comprendre que tota la creació es va basar en un model pedagògic que imparteix una lliçó. Revela la causa de l'existència del sistema terrestre; tota la seua dimensió terrestre i celestial. L'objectiu que Déu es fixa és resoldre el problema del pecat , creat pel principi de llibertat atorgat a les seues criatures. La dimensió celestial del regne de Déu està contaminada pel pecat , i totes les seues creacions havien de ser purificades d'ell. Déu va traçar aquest projecte de purificació en crear a l'home, on la purificació de la sang que circula en ell es realitza mitjançant la respiració pulmonar. La nostra vida depén d'aquesta purificació , que es duu a terme amb cada respiració, basada en dos cicles fonamentals successius que es repeteixen contínuament de manera perpètua: l'aspiració d'oxigen de l'aire, que purifica la sang, seguida de l'expulsió del diòxid de carboni, que transporta la contaminació. A llarg termini, després de la victòria de Crist sobre el pecat , la vida eterna de tots els supervivents, àngels i homes, serà perfectament pura i, per tant, exempta de tot pecat . Per tant, hem de destacar la importància fonamental d'aquesta purificació , que està, de principi a fi, en el centre del seu pla de vida universal. Així, es comprén la justa exigència de Jesucrist de veure als seus triats trencar amb la pràctica del pecat , atés que va donar la seua vida perfecta en expiació per aquells als qui veritablement salva, perquè responen positivament a la seua exigència. Així, conscients o inconscientment, els éssers humans, Déu els diu amb cada alé: "Sigues net! Rebutja el mal! Sigues net! Rebutja el mal! Sigues net! Rebutja el mal!". Durant el seu ministeri terrenal, Jesús va multiplicar les oportunitats per a ensenyar aquesta veritat. Als malalts que va sanar miraculosament, els va dir, segons Mateo 8:2-3: « Vull; sé net ». I heus ací, un leprós es va acostar i es va prostrar davant ell, dient: «Senyor, si vols, pots netejar-me». Jesús va estendre la mà, ho va tocar i va dir: « Vull; sé net » . I a l'instant va quedar net de la seua lepra . La lepra és símbol d'impuresa, però no és l'única. Tota malaltia és conseqüència del pecat, ja siga hereditària o com a conseqüència de transgredir els bons principis de vida definits per Déu. Perquè la malaltia parla: el mal ha parlat. I el malament caracteritza el pecat, que es manifesta en forma de «comorbilidades», com les anomenen els professionals de la salut.

En dirigir la seua primera plaga contra la respiració dels homes i de les dones, estant els homes més preocupats perquè " dominen " a les dones i, com a tals, prenen la responsabilitat del pecat, Déu dóna al Covid el caràcter d'un càstig final que precedeix a altres càstigs més importants, però que són, en extrema oposició, invertits respecte del principi de la creació del món.

Des del seu inici fins al seu fatal desenllaç, la malaltia de la COVID-19 ataca la respiració humana. Primer, les víctimes mortals ja no podien respirar, però segon, altres humans es veuen obligats a usar màscares que redueixen la qualitat de la seua respiració. Perquè, per a les autoritats sanitàries, la màscara ideal és la més hermètica i impermeable. El problema radica en el fet que, per a protegir de l'exterior, l'individu afebleix la purificació de la seua pròpia sang. Per tant, la màscara ideal no ha d'adherir a la cara, per a permetre que el nas expulse lliurement el diòxid de carboni exhalat i facilitar l'aspiració de l'aire oxigenat inhalat. Amb aquest flagel, Déu ens confirma que, aquesta vegada, el seu objectiu és, en efecte, la vida humana sencera; la de les societats abominables que han aconseguit el nivell d'immoralitat i impietat dels antediluvians de l'època de Noé.

Si s'ha de jutjar per la sincera consternació dels viròlegs més honestos, els qui admeten no comprendre el funcionament d'aquest virus, que només canvia la seua naturalesa i comportament, el Déu creador ha entrat en acció, qui controla, crea i fa que tot el que viu muira o viva. Se'ns adverteix de les conseqüències de la falta de fe; les multituds ignoraran aquesta explicació, també inacceptable per a líders polítics plens d'orgull i arrogància. Per tant, n'hi ha prou que Jesucrist, el nostre Déu totpoderós, permeta que els humans actuen, entregats a la seua ceguesa voluntària, perquè, creient curar els seus mals, els conduïsquen al pitjor. Això és el que Déu fa quan diu en Salms 7.15-17 (o 14-16) que " fa recaure la maldat de l'impiu sobre el seu propi cap ": " Heus ací que l'impiu trama maldat, concep iniquitat i res produeix. Obri una fossa i la cava, i cau en la fossa que va fer. La seua iniquitat recau sobre el seu cap , i la seua violència descendeix sobre el seu front " . Així, el càstig del pecat s'expressa en retirar l'alé que Déu va donar a l'home perquè poguera viure. I les revelacions divines contingudes en Daniel i Apocalipsis m'han permés demostrar que aquest pecat castigat es refereix a la transgressió del seu Sàbat, que tota la terra, fora de la nació d'Israel sense Crist, transgredeix en honrar, en el seu lloc, el primer dia adoptat sota el seu nom pagà de "dia del sol invicte" per ordre de l'emperador Constantí I el Gran. Aquesta grandesa humana es va atrevir a abandonar la pràctica del dissabte santificat per Déu des de la creació del món. Per tant, qui llija aquest missatge ha de

comprendre que aquest primer càstig de la COVID-19 és només el primer d'una sèrie que culminarà amb l'extermini total de la humanitat en la Terra. «La COVID-19 i el pecat» ens recorden la relació que Déu suggereix entre el temps « alfa » i el temps « omega » , « el principi i la fi », que cita en el pròleg de la seua Apocalipsi en Apocalipsi 1:8: « Jo sóc l'Alfa i l'Omega —diu el Senyor Déu, el que és i que era i que ha de vindre, el Totpoderós— ». Ho emfatitza encara més en l'epíleg, en Apocalipsi 22.13: « Jo sóc l'Alfa i l'Omega, el primer i l'últim, el principi i la fi». En el temps Alfa , Déu dóna l'alé de vida; en el temps Omega , el retira. Això es deu al fet que en el temps Alfa , els éssers humans pequen i la mort els assota fins al temps Omega , quan els pecats afecten, excepte als triats, a tota la humanitat. En aquest nivell intolerable, Déu la colpeja col·lectivament amb la mort per a aniquilar-la.

La respiració, funció vital de l'ésser humà, és paradoxalment tractada amb indiferència per la humanitat pecadora. Com pot l'home justificar la contaminació voluntària dels seus pulmons a causa de l'hàbit de fumar, el tabac, el cànnabis o altres drogues, com l'opi, encara més letal? El cos humà és un embolcall fràgil que alberga un esperit humà, al qual Déu responsabilitza de totes les seues accions. Per això, al final de la història, Déu crida a rendir comptes a multitud d'esperits humans corromputs pel malament, com ja ho ha fet en moltes ocasions, però ja en condemnar la vida global amb la destrucció universal del diluvi en temps de Noé, l'any 1656 des del pecat d'Eva i Adán. En aquesta data, el codi numèric de la gematría divina designa el número 17 del judici diví. I els recorde que, des del 7 de març de l'any 321, han transcorregut 17 segles fins a la primavera de 2020, segons el calendari diví, quan va aparéixer l'assot diví de la Covid-19, creat en laboratoris humans a la Xina, des d'on es va estendre per a assotar a tota la humanitat culpable. la Xina és oficialment el poble que adora al " drac " que designa al "diable " en Apocalipsi 12:9: " I va ser llançat fóra el gran drac, la serp antiga, que es diu Diable i Satanàs, el qual enganya al món sencer; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell " . El diable és el primer pecador i la primera criatura suscitada per Déu. Resulta que, per decisió del nostre Creador, originalment en Gènesi 10.17, la Xina porta el nom de " Sense ", i en l'idioma anglés, que domina en força, autoritat i poder comercial a l'última humanitat del pecat, aquesta paraula " sense " significa precisament " pecat ". Com a resultat, el càstig pel " pecat " ha sorgit del típic país del " pecat ", adorant al " drac ", al " diable ". Però l'última paraula humana romandrà als Estats Units, la poderosa expressió d'aquest idioma anglés. Encarnaran la culpa suprema del " pecat ", en intentar imposar als últims supervivents humans la resta del primer dia heretat de Roma. Així, visiblement, el fruit de l'apostasia protestant, en la qual aquest país ha caigut des de 1843, apareixerà i encarnarà el paper de l'últim faraó rebel de la història humana. Est, al seu torn, se sotmetrà a la llei del Déu Creador totpoderós, qui li imposarà a ell i a Roma les " set últimes plagues de la seua ira ", la primera de les quals és, curiosament, " una plaga dolorosa, dolorosa i mortal", segons Apocalipsi 16:2: " Va ser el primer i va vessar la seua copa sobre la terra; i una plaga dolorosa va caure sobre els homes que tenien la marca de la bèstia i que adoraven la seua imatge". » ; i l'últim, el seté, acaba amb una pluja de calamarses d'un talent (uns 42 kg) segons Apocalipsis 16.21: « I una gran calamarsa , el pes de la qual era d'un talent , va caure del cel sobre els homes; i els homes van blasfemar contra Déu a causa de la plaga de la calamarsa, perquè la plaga era molt gran. ». La naturalesa progressiva de l'acció destructiva empresa per Déu apareix clarament en la comparació del virus invisible i actiu de la Covid-19 o no, amb la “úlcera maligna i dolorosa ”, visible i veritablement mortal en el seu context de la fi del temps de gràcia i la fi del món. L'última paraula d'aquest capítol 16 dedicat al tema de les “ set últimes plagues de la ira de Déu ” és l'adjectiu “ gran ”. Només ell representa a Déu, el més gran i poderós que acaba tenint l'última paraula, sobre tots els seus enemics, i en particular, sobre aquells que ho han desafiat en nom d'una suposada “grandesa” humana; El diumenge catòlic, antigament el dia del sol, es deu a Constantí I " el Gran" en 321 i a Justinià I " el Gran", els qui van establir amb Vigilio I , en 538, el règim papal de Roma, els líders del qual reclamen amb descaradura (Donen. 8.23: " Al final del seu domini, quan els pecadors siguen consumits, s'alçarà un rei impúdic i astut ") el títol de "santíssim pare" (Mt. 23:9: " I no digueu pare a ningú en la terra; perquè un només és el vostre Pare, el que està en els cels "). Cal destacar que els italians, ben posicionats per a jutjar-ho, sobrenomenen a aquest règim religiós "la Saccra Màfia". Així, el "santíssim pare" és en realitat el "santíssim padrí" d'una màfia religiosa. I no és el model del papa Alexandre VI Borgia (segle XVI), conegut assassí, qui negarà aquesta afirmació.

En aquesta prova final de fe, la santificació original del dissabte separarà, per última vegada, als humans, per a santificar i permetre que els triats sobrevisquen i conduïsquen a la mort als caiguts partidaris del diumenge romà, " la marca de la bèstia "; és a dir, " la marca " de la seua autoritat humana heretada de Constantí I , i del Papa Virgili I i els seus successors fins a l'últim Papa en el càrrec.

La llei del talió

La paraula talió té la seua arrel en el vocable llatí “talis” que significa: tal, d'ací el sentit de reciprocitat.

La llei del talió no ha desaparegut en el nou pacte perquè les paraules de Crist eren malinterpretades. Déu s'aferra a aquesta llei i no pretén privar d'ella, perquè és sobre la base d'aquest principi que pot destruir i aniquilar legalment a tots els seus enemics. Aquesta llei ha d'aplicar durant els set mil anys reservats per al tractament del pecat universal.

Així podem entendre que la redempció dels triats es basa en el principi de la llei del talió: " donaràs vida per vida, Ull per ull, dent per dent... En el principi, la vida terrenal era tan perfecta que podia durar eternament. En la seua puresa original, Adán i Eva gaudien d'aquesta possibilitat de viure eternament, perquè en aqueix estat de puresa, tots dos eren " a imatge de Déu ". És l'aparició del pecat el que canvia la situació de tota la creació, on l'home perd la seua " imatge de Déu ". En convertir en pecador, Déu ho sotmet a la Llei del Talió aplicable als animals i als altres homes. En l'antic pacte, la llei sacrificial profetitza el perdó de Crist, sense eliminar el pecat que encara pes pràcticament sobre el cap del culpable. En l'antic pacte, el pecador continua sent pecador malgrat els ritus religiosos organitzats per Déu. L'home no pot recuperar la "imatge de Déu " en aquesta situació, i el seu estatus a penes supera al d'un animal. Quan assassina, mereix la mort prevista en el sisé manament del Decàleg, que diu: " No mataràs ". Quan mata accidentalment, ha d'indemnitzar a l'ofés amb la restitució d'un bé igual al perdut, segons el principi de la llei del talió " vida per vida". ull per ull, dent per dent, ... ”. Ací està el text exacte citat en Èxode 21.23 al 25: “ Però si hi ha un accident, donaràs vida per vida, ull per ull, dent per dent, mà per mà, peu per peu, cremada per cremada, ferida per ferida, moretón per moretón .

Examinem aquesta llei del talió sota la condició de la gràcia divina portada per Jesucrist. Déu és l'ofés perquè l'home pecador el desobeeix. La llei del talió li autoritza a condemnar a mort al culpable, ja que la paga del pecat és la mort. Només que Déu ofereix a l'home l'oportunitat de substituir-lo, de patir el seu càstig en el seu lloc. Així és com ofereix la vida del seu únic Fill, Jesucrist. I a qui s'imputarà aquesta mort? Als qui es beneficiaran d'ella: els seus triats. El triat és, per tant, el vertader assassí de Jesucrist, perquè el seu pecat va exigir aquesta mort expiatòria. En aquest procés, Déu perd al seu Fill primogènit, oferit com a sacrifici, però espiritualment, assassinat pels seus triats. Aquesta mort exigeix la reparació i el reemplaçament del Fill desaparegut. És llavors quan el triat, beneficiari i culpable d'aquesta mort, s'ofereix a Déu per a compensar la pèrdua del seu Fill major. Aquest enfocament priva al triat segó dels drets legals atorgats a l'home animal, convertint-lo, voluntàriament, en esclau subjecte a la voluntat de qui ho redimeix. És, per tant, en aquesta renúncia als seus drets humans que el triat troba en si mateix « la imatge de Déu », perduda des del pecat d'Adán i Eva. És interessant notar que en Èxode 21 se cita la condició de l'esclau voluntari abans de la norma de la llei del talió. Acabem de veure el vincle que uneix a aquests dos temes.

L'ensenyament de Crist pretenia, per tant, ensenyar que, en sotmetre a la seua gràcia, el pecador perdonat ja no tindria dret a exercir els principis de la llei del talió, a diferència d'altres éssers humans que van romandre en els seus pecats. Però, per a Déu, aquesta prohibició tampoc aplica, i és en nom d'aquesta Llei que els seus triats jutjaran als impius morts, durant el seté mil·lenni, en el regne de Déu. Perquè la llei del talió representa un principi de justícia indestructible, perquè està gravat en el caràcter mateix del Creador, Legislador, Redemptor, Regenerador, just i bo en perfecció.

En la foscor que els encega, els homes separats de Déu van creure demostrar la seua superioritat renunciant a la pena de mort contra els éssers humans. Van renunciar així a impartir vertadera justícia, perquè, per part seua, la vinguda de Crist no li va fer renunciar a exigir la mort dels culpables. La transgressió de la seua llei causarà, fins a la fi del món, «el pecat la paga del qual és la mort », segons Romans 6.23. I l'única manera d'escapar d'aquesta condemnació és entrar en la gràcia de Crist. Però allí, per a evitar la mort, Déu exigeix un canvi de vida complet; el pecat ha de desaparéixer imperativament, alguna cosa que les lleis humanes no exigeixen ni aconsegueixen. L'assassí rebel supervivent pot, per tant, tornar lliurement a la seua maldat fins a la seua pròxima condemna per jutges humans. La conseqüència d'aquesta falsa justícia és que afavoreix el creixement del mal en lloc de reduir-lo. Per això, en mantindre la seua condemna del pecat que castiga amb la mort, Déu demostra tota la seua saviesa, que els antics francesos cridaven específicament la seua «saviesa», singularment divina. Ell ofereix als triats la promesa de felicitat eterna, que veritablement podrà oferir-los perquè haurà organitzat sàviament les condicions que fan possible aquesta felicitat. I per a establir aquestes condicions, el seu projecte s'haurà construït durant els set mil anys profetitzats per les nostres setmanes de set dies. En entrar en el huité mil·lenni , en la renovació de totes les coses, en la nova terra, els triats compartiran unànimement aquest pensament diví citat pel rei Salomó en Eclesiastés 7:8: « Millor és la fi d'un assumpte que el seu principi; millor és un esperit pacient que un esperit altiu » .

En resum, la Llei del Talió profetitza el pla de salvació que porta als triats a renunciar als seus

drets animals humans en favor de Déu, qui es fa càrrec d'ells i se substitueix per ells per a fer-los justícia, com està escrit en Deuteronomi 32:35: « Meua és la venjança i el càstig, quan el seu peu esvare. Perquè pròxim està el dia de la seua calamitat, i no els espera molt temps ». I en Hebreus 10.30: « Perquè coneixem al que va dir: «Meua és la venjança i meua és el càstig». I també: «El Senyor jutjarà al seu poble » .

En efecte, l'esclau voluntari no té drets, però sí el deure d'obeir al seu Amo en tot. I Jesús ho va dir clarament als qui desitgen seguir-ho, especificant a cadascun: « Que es negue a si mateix ». El versicle complet se cita en Mateo 16.24: « Llavors Jesús va dir als seus deixebles: Si algun vol vindre darrere de mi, que es negue a si mateix, prenga la seua creu i em seguisca ».

Alguns detalls útils

La història de l'antic pacte es va escriure perquè els serfs de Déu del nou pacte en Crist pogueren desxifrar el significat de les imatges, els símbols i les duracions numèriques que l'Esperit utilitza per a codificar les seues profecies concernents, en l'era cristiana, al període particularment fosc entre 538 i 1798. La seua denúncia de la naturalesa diabòlica del poder terrenal més poderós, basada en la coalició del règim religiós papal i la monarquia francesa, que l'ha secundat amb armes i autoritat real des de Clodoveo I, el seu primer rei, va requerir l'ús d'una codificació que emmascarara aquesta acusació. Atés que les claus principals es troben en aquest antic pacte, qui desxifre ha de llegir i deixar penetrar per l'estil i la manera de les expressions divines revelades en aquests textos antics i nous. No obstant això, és important comprendre que les claus espirituals més importants han sigut ocultades als homes per errors comesos pels traductors d'aquestes Sagrades Escriptures. Però Déu coneix aquests errors, i així com va facilitar la divulgació de la Bíblia per a il·luminar la fe protestant reformada en el segle XVI , en 1991 em va permetre descobrir molts errors presents en les traduccions del llibre de Daniel.

Déu va donar a l'any profètic la forma de 12 mesos de 30 dies. Aquest estàndard no és consistent amb la precisió del temps solar, que és d'uns 365 dies imprecisos. Però hem de tindre en compte que Israel va usar aquest calendari lunar de 12 mesos de 30 dies. Quan va sorgir la situació, els hebreus van afegir un tretzé mes per a compensar la diferència en el temps solar. L'any de 360 dies és, per tant, un format ja conegut pels jueus. I sent el cristianisme l'extensió d'aquest antic pacte, els codis divins utilitzats en tots dos pactes són els mateixos. Així, Déu atorga a tota la seua revelació escrita un estàndard unitari perfecte, lògic i coherent. Els vertaders paranys que el diable tendeix als homes es basaran en mentides religioses públicament difoses.

La profecia i la història són dues cares de la mateixa moneda. La profecia anuncia la història mitjançant imatges i símbols, i al seu torn, mitjançant els seus compliments, constatats per múltiples historiadors successius, per aquests testimonis més o menys anònims, la història confirma la interpretació donada a la profecia. Les dues fonts de testimoniatge religiós i civil se superposen i es confirmen mútuament a la perfecció quan la labor d'interpretació és dirigida per Déu. I això només és possible si les claus de la interpretació s'extrauen correctament del text bíblic, inspirat de principi a fi per l'únic Déu creador que ens va visitar en la figura de Crist, batejat amb el nom de Jesús.

La clau del codi segons el qual « un dia profètic equival a un any real » es troba en Números 14.34 i Ezequiel 4:5-6. En el primer, llegim: « Així com vau explorar la terra durant quaranta dies, així portareu les vostres iniquitats durant quaranta anys, un any per cada dia ; i sabreu el que és estar sense la meua presència ». Aquest exemple revela i confirma l'elecció de Déu d'aquest codi, al qual afig aquest important missatge: « i sabreu el que és estar sense la meua presència ». Això significa que el paper dels missatges profètics continua sent l'únic vincle amb Déu quan aquest es retira i guarda silenci. Aquest va ser el cas d'Israel quan va ser deportat a Babilònia, i va ser el que els va succeir després del seu rebuig del Messies Jesús. Però en l'era cristiana, l'abandó del dissabte el 7 de març de l'any 321 va tindre les mateixes conseqüències per als cristians infidels. Déu els va sotmetre llavors al domini tirànic del despòtic i cruel règim papal establit a partir de 538. I això, per un període de 1260 dies-any que va finalitzar en 1798. El patró lunar d'aquesta duració s'utilitza, per tant, per a designar un nombre d'anys solars reals. Per a convèncer del valor de les dues dates extremes obtingudes, a saber, 538 i 1798, basta saber que en 538, un poder civil, el de l'emperador bizantí Justinià I , va instal·lar al primer papa amb el títol de cap universal de l'Església cristiana, i que, d'altra banda, en 1798, un altre poder civil, aquesta vegada republicà i francés, anomenat el Directori, va enviar al seu representant militar, el general Berthier, a Roma per a destituir el papa Pius VI de la seua seu papal. L'oficial el va conduir llavors a la presó de la Ciutadella, en Valence, en la Drôme (26), on va morir per malaltia en 1799. En aquesta ciutat es troba el seu històric bastió adventista francés, on Déu em va batejar en 1980. La síntesi dels ensenyaments dels capítols 7 i 8 del llibre de Daniel revela per què els cristians van ser entregats al despotisme romà. Déu diu en Daniel 1:1-2.

8.12: « L'exèrcit va ser entregat amb el sacrifici diari a causa del pecat ; i la banya va derrocar la veritat per terra, i va prosperar en el que es va proposar». A l'ésser el « exèrcit » espiritual cristià « entregat » en 538 al papismo romà, el « pecat » imputat i denunciat per Déu degué haver practicat abans d'aquesta data de 538. Aquest raonament ens porta al 7 de març de 321, quan el descans sabàtic, santificat per Déu doblement des de la creació i en el quart dels seus deu manaments, va ser transgredit per ordre de l'emperador Constantí I. En revelar aquestes coses, Déu ens comparteix el coneixement del seu judici sobre una acció humana injusta, ultratjant i menyspreadora de la seua legítima glòria. Així, permet als qui estima identificar la causa de la seua ira contínua que, en l'era cristiana des de 321, presa la forma de les « set trompetes consecutives» de l'Apocalipsi.

La clau de totes les desgràcies que seguiran a aquesta odiosa malifeta resideix en l'abandó del Sàbat, originalment santificat i ordenat per Déu. Només recentment m'ha sigut revelada la raó de la importància que Déu li atorga. Per a la majoria dels éssers humans, el dia de descans setmanal és simplement una qüestió d'elecció humana. Però atés que el nou pacte ve a continuar l'antic pacte diví jueu, els seus seguidors cristians no poden compartir aquest punt de vista. Els vertaders seguidors de Jesucrist saben que la seua fe es basa en les declaracions revelades al llarg de la Bíblia, com Jesús va deixar clar en Juan 4.22: « Vostés adoren el que no coneixen; nosaltres adorem el que coneixem, perquè la salvació ve dels jueus ». Només els queda llavors harmonitzar les seues obres amb el que Déu ensenya i santifica per la seua paraula. La santedat està en el Sàbat i en Jesucrist; el Sàbat només profetitza el gran descans etern al qual només els seus triats, després de la prova de la veritat, finalment entraran.

María, esquer per als idòlatres

Ja he denunciat el parany que constitueixen les aparicions de la Verge, però hui vinc a reforçar els meus arguments.

Ja el nom María, traduït de l'hebreu Myriam, significa amargor; tot un programa de malediccions imposades per Déu. Per a la mateixa María, en el seu anunci, l'àngel li diu, en Lucas 2.35: « ... L'espasa et traspassarà l'ànima ", profetitzant així l'efecte de la mort de Jesús, el seu fill crucificat. Però la maledicció del rebuig del fill de María també serà la causa d'una maledicció definitiva per al fals Israel nacional que Déu havia destruït a les mans dels romans l'any 70. La tercera maledicció serà per a la idòlatra religió catòlica romana, que caurà en el parany de Satanàs, qui s'apareix als seus seguidors sota l'aspecte i el nom de la «Mare de Déu». Mentre espera la seua resurrecció, en la pols de la terra, la vertadera María no té res a veure amb aquesta estafa religiosa perpetrada en el seu nom.

Per a la religió catòlica, Jesús és fill de María. Aquesta veritat històrica va ser reconeguda per l'Església Bizantina Romana, que va adoptar el culte idòlatra a María en el Concili d'Efes de l'any 431, és a dir, entre els anys 321 i 538. Efes és el presumpte lloc de la tomba de la Mare de Déu, la qual cosa contradiu així el fals dogma de l'Asunción (ascensió celestial de la Mare de Déu), adoptat en 1954 pel Papa Pius XII. Els vertaders triats han notat la distància que Jesús va estar disposat a marcar, en diverses ocasions, entre la seua persona divina i la seua família terrenal adoptiva. Els propis jueus creients, en acollir a Jesús com el seu rei, el van designar com a « fill de David ». I aquesta és l'única raó de l'elecció divina de María, encara verge, i de José, amb qui es casaria. Tots dos eren descendents del llinatge del rei David, a qui Déu havia revelat el seu pla que es compliria en Jesucrist. La virginitat de la vertadera María no pretenia obrar un miracle que, en realitat, només ella coneixeria. Per als veïns de la família triada, el naixement de Jesús va anar només un naixement més, el d'un xiquet jueu entre altres. Però per a Déu i els seus triats, aquest detall revela el compliment d'un pla de salvació universal. Com a verge, María només pot donar a llum a un fill concebut per Déu sense el més mínim vincle genètic amb la seua mare, hereua del pecat d'Eva i Adán com tots els seus descendents humans. De fet, per a compensar la falta comesa pel primer Adán, Jesús, sota el títol de "nou o últim Adán " segons 1 Corintis 15.45, ha d'afrontar la prova terrenal amb la mateixa puresa que va caracteritzar al primer Adán abans del seu pecat. Així, Jesús va mantindre aquesta puresa perfecta des de la seua concepció fins a la seua mort. Les seues vertaderes lluites van ser les del Déu Creador, fermament decidit a véncer el pecat a costa d'un gran sofriment, que ell mateix va profetitzar en la seua Santa Bíblia. Va lluitar i finalment va véncer, resistint les incessants temptacions d'abandonar el seu pla de salvació per als seus triats. No faltaven motius per a desanimar; l'apostasia del poble era immensa, els homes es burlaven i mofaven com hui, i, la qual cosa és més, els seus apòstols triats no comprenien els seus ensenyaments. Afortunadament per a nosaltres, pobres pecadors, la seua determinació de véncer va ser la més ferma, i va véncer al pecat, a la mort i al diable, el seu primer adversari.

Des dels 12 anys, en entrar en l'edat adulta, Jesús va marcar la distància entre ell i la seua família

adoptiva terrenal. Després de romandre només en el Temple de Jerusalem durant tres dies, María el va retraure, manifestant la seua preocupació per ell. La resposta de Jesús "va aclarir les coses", perquè va respondre: " No saben que he d'ocupar-me dels assumptes del meu Pare ?". De fet, la resposta divina és mordaç, però justificada, perquè aquesta família humana només serveix per a donar al Salvador, homes justificats i santificats, un model humà, sense el qual no podria, legalment, salvar a ningú. Aquesta aparent duresa era necessària per a confirmar la divinitat de Jesús, qui, més enllà d'aquesta experiència, va ser un xiquet exemplar, obedient i afectuós amb els seus "pares" terrenals. Durant els tres anys i sis mesos del seu ministeri, Jesús encara va voler marcar la seua distància divina amb María, la seua mare adoptiva, i els seus germans. Aquest punt és important, com està escrit en Mateo 12.46-48:

Vers 46: " Mentre Jesús encara parlava a la multitud, heus ací la seua mare i els seus germans estaven fora i procuraven parlar amb ell. "

Aquesta és efectivament la seua família terrestre i, a més, en citar a " els seus germans ", aquest versicle confirma la fi de la virginitat de María després del naixement de Jesús.

Versicle 47: " Algú li va dir: 'Mira, la teua mare i els teus germans estan fora i volen parlar amb tu '".

Versicle 48: " Però Jesús va respondre al que li deia: Qui és la meua mare, i qui són els meus germans? "

En aquesta pregunta, Jesús trenca i se separa de tots els seus llaços familiars terrenals. En això, revela la seua vertadera naturalesa divina, portador d'un pla de salvació que proposarà a tota la humanitat escampada per la terra.

Vers 49: " I estenent la seua mà cap als seus deixebles, va dir: Heus ací la meua mare i els meus germans. "

Aquest gest de Jesús evita qualsevol malentés de la història. Compara clarament a la seua família terrenal amb la seua família espiritual, que són els seus deixebles.

Vers 50: " Perquè tot aquell que fa la voluntat del meu Pare que està en els cels, aquest és el meu germà, i germana, i mare ."

La lliçó és dura per a la seua família terrenal, però Jesús no és sentimental; les seues paraules ensenyen principis de vida i mort. Indicant el camí de la vida, el defineix dient: « El que fa la voluntat del meu Pare que està en els cels ». I el que és cert i està demostrat per tota la Bíblia és que l'elecció idòlatra d'adorar a l'enganyosa i seductora Mare de Déu està fermament condemnada per Déu en el segon dels seus Deu Manaments, que, encara que suprimit per Roma en l'ensenyament catòlic entre 321 i 538, va romandre escrit en totes les versions de la Santa Bíblia. Tots poden així comprendre les causes de les seues guerres religioses lliurades en el passat contra la Bíblia de Déu i els seus fidels seguidors, en èpoques que li van anar favorables; aquelles en les quals el braç secular de la monarquia francesa i reis estrangers el van secundar. Perquè, és important no subestimar aquest detall, el seu poder despòtic va ser arrabassat per la força militar civil i mai, en aqueix moment i fins al nostre, ha mostrat cap disposició a lamentar les atrocitats criminals comeses contra Déu i els seus serfs humans. És llavors quan han d'aplicar els mitjans indicats per Jesús per a identificar i jutjar la naturalesa espiritual de les entitats religioses. Va dir en Mateo 7:

Versicle 15: « Cuidar dels falsos profetes. Vénen a vostés amb pell d'ovella, però per dins són llops rapaços » .

Els " falsos profetes " tenen, en Isaïes 9.13-14-15, dos símbols: " la cua " i, en circumstàncies especials, " la canya ": " Per tant, Yahvé arrancarà d'Israel el cap i la cua , la palma i la canya , en un sol dia. L'ancià i el magistrat són el cap, i el profeta que ensenya mentides és la cua . Els qui guien a aquest poble l'extravien, i els qui són guiats es perden ". Venint als deixebles de Crist, en Amb pell d'ovella , s'uneixen al Triat de Crist i adopten, només en aparença, l'aparença de religiosos cristians. Això, per a actuar com a " llops rapaços ", sent el " llop " el depredador que mata i devora a les "ovelles ". En aquesta imatge parabòlica, Jesús anuncia les falses conversions cristianes d'agents que inconscientment serveixen al diable. Perquè n'hi ha prou que no estime la veritat perquè Déu els deixe caure sota el domini de Satanàs i els seus dimonis angelicals rebels. Jesús resumeix el futur domini papal sobre el cristianisme universal que reconeixeran els reis terrenals, dient: " Els qui guien a aquest poble l'extravien, i els qui es deixen guiar es perden". Aquest judici diví ja afectava el clergat jueu del seu temps, però el principi havia de reproduir en la fe cristiana que ell va vindre a edificar i de la qual ell era la pedra angular . Històricament, sabem que al començament de la seua lluita contra la fe cristiana, el diable va actuar perseguint-la en una guerra oberta , això durant els temps de dominació imperial de Roma, que Apocalipsi 12:3 simbolitza amb la imatge del drac . Però llavors, el diable va canviar de tàctica i va aplicar l'astúcia que Daniel 8.25 atribueix a Roma: « A causa de la seua prosperitat i de l'èxit dels seus ardits , s'enorgullirà de cor, destruirà a molts que vivien en pau, i s'alçarà contra el príncep dels prínceps, però serà infringit sense esforç». L'estratègia de l'astúcia

triomfa sota la imatge de la cua del drac d'Apocalipsi 12:3. I els símbols de l'astúcia es vinculen amb el drac, la serp antiga , l'astúcia de Gènesi 3:1, que és el diable i Satanàs segons Apocalipsi 12:9. Entrar a l'Església de Crist per a destruir-la des de dins consisteix a reproduir la tàctica que va permetre als grecs apoderar de la ciutat enemiga, Troia. Els propis troians havien portat a la seua ciutat, mentre estava habitada per soldats grecs, el cavall abandonat a la platja per l'exèrcit grec després de la seua partida. Aquest missatge es confirma doblement en Apocalipsi 2.12 amb el nom de Pèrgam , que designa el lloc de la Troia històrica i el significat de la qual designa l'acte adúlter que també va ser la causa de la guerra entre grecs i troians. I després de la imatge d'aquestes referències històriques, Déu designa al seu enemic de l'era cristiana, la Roma catòlica papal i les seues... clergat compost per cardenals, bisbes, sacerdots, monjos i "bones germanes" o, segons Jesucrist, les diverses formes aparents dels " llops rapaços " del diable, els líders del qual van ser instal·lats successivament en el Palau de Letrán, després en Sant Pere a Roma, a la Ciutat del Vaticà.

Versicle 16: « Pels seus fruits els coneixereu. Potser es recullen raïm dels arços o figues dels cards? »

Els fruits són per als arbres el que les obres són per als homes. Jesús diu raïm als fruits de la vinya , que Déu, l'Amo de la vinya , manté, segons Mateo 20:8: « En fosquejar, l'amo de la vinya va dir al seu majordom: Crida als treballadors i paga'ls el jornal, començant des dels últims fins als primers »; i Mateo 21.40: « Quan vinga l'amo de la vinya , què farà amb aqueixos llauradors? ». Les bones obres que realitzen els vertaders serfs de Déu es deuen a l'acció que ell realitza en ells. I, igual que les que Jesús va mostrar en el seu ministeri, aquestes obres divines es caracteritzen per la mansuetud i la bondat, però també per una gran fidelitat fervent cap a tots els aspectes de la seua veritat, que expressa i resumeix la seua voluntat, com recordarà el versicle 21 d'aquest estudi. Els " arços i cards " van ser creats per Déu a causa del pecat original, segons Gènesi 3.17-18: "I a Adán li va dir: Puix que vas obeir a la veu de la teua dona, i vas menjar de l'arbre del qual et vaig manar dient: No menjaràs d'ell; maleïda serà la terra per la teua causa ; amb dolor menjaràs d'ella tots els dies de la teua vida. Arços i cards et produirà , i menjaràs plantes del camp ". El pecat va portar grans canvis a la creació. Abans del pecat, la terra no produïa gens nociu, ni el més mínim verí. L'última frase, " i menjaràs de les plantes del camp ", revela el canvi d'estatus de l'home. Creat a imatge de Déu, es converteix en l'home animal en l'estat en el qual es trobarà el rei Nabucodonosor, atordit per Déu, segons Daniel 1.17. 4.25: « T'expulsaran d'entre els homes, i amb les bèsties del camp serà el teu estatge , i com als bous menjaràs herba ; seràs banyat amb la rosada del cel, i set temps passaran sobre tu, fins que conegues que l'Altíssim governa en el regne dels homes, i el dóna a qui ell vol ». Aquest càstig va ser causat per l'orgull que caracteritza als « arços, cards i escorpins rebels », tots símbols dels « fruits » que produeixen els serfs del diable.

Versicle 17: “ Tot bon arbre dóna bons fruits, però l'arbre dolent dóna fruits dolents ” .

Jesús ens convida a aplicar aquest principi perfectament lògic per a jutjar la naturalesa espiritual dels qui diuen ser els seus seguidors.

Vers 18: “ No pot el bon arbre donar mals fruits, ni l'arbre dolent donar fruits bons ” .

Els " fruits ", és a dir, les obres realitzades per l'home o una institució religiosa, revelen la seua vertadera naturalesa, sense possibilitat d'error. Perquè els " fruits " obtinguts per Déu estan clarament establits en les revelacions de les seues lleis divines escrites en la Santa Bíblia. Tot home es veurà obligat a reconéixer aquest fet en enfrontar al judici de Déu. Però l'engany actual del diable resideix en la interpretació que els homes donen al que Déu considera "bo". Com a hàbil psicòleg, el diable ofereix als homes rebels la definició de la paraula "bo" que estimen i prefereixen a la que Déu li dóna en la seua Bíblia. I el que valoren es refereix a "l'amistat dels pobles que evita les guerres destructives de béns i homes". Per a multituds, el "bé" es troba dins dels estàndards establits per l'humanisme universal. Per això, en la seua última forma de " serp " enganyosa, la religió catòlica defensa aquests valors humanistes, mostrant un menyspreu total per l'estàndard de debò bíblica establit per Déu en la seua Santa Bíblia. A més, per a evitar aquesta confusió, el principi indicat per Jesús significa que on es troben el seu sant dissabte i les seues contínues revelacions, allí es troba el campament dels seus vertaders sants triats. Però, d'altra banda, on el diumenge romà s'hereta successivament de l'emperador Constantí I en 321 i del papa Vigilio en 538, allí es troba el campament del diable, el seu enemic i el dels seus triats. El «bon fruit» és l'obediència a la voluntat de Déu; el «mal fruit» és la desobediència a aquesta voluntat divina revelada i escrita en la seua santa Bíblia.

Vers 19: “ Tot arbre que no dóna bon fruit és tallat i tirat al foc. ”

La seducció del diable sobre els homes rebels dura només un temps. Doncs al seu retorn en glòria, Jesús salvarà als seus triats, als qui arrabassarà de la mort que el bàndol rebel els infligiria. La mistificació religiosa arribarà així a una abrupta fi per al bàndol diabòlic, que el Déu totpoderós Jesucrist destrueix amb el seu alé. Però aquesta destrucció no és l'última, perquè el pla diví consisteix a ressuscitar-los al final del seté mil·lenni, per al judici final. Llavors seran llançats vius al llac de foc

per a ser destruïts allí en un temps determinat per a cadascun d'ells pel judici executat durant mil anys per Crist i els seus triats.

Vers 20: “ Així que, pels seus fruits els coneixereu ” .

El missatge de Crist és senzill i concís. Els seus vertaders serfs s'identificaran per les obres que realitzen. I els serfs del diable també el faran, malgrat totes les seues pretensions i afirmacions de servir a Déu.

Fins a aquest punt, ens hem centrat en els mals fruits del clergat jueu i la fe catòlica romana papal. Però a partir de 1843, a causa del decret de Daniel 8.14, que va entrar en vigor en aqueixa data, la maledicció divina va caure sobre tots els grups religiosos protestants. I per a nosaltres, que vivim en els últims anys de l'experiència del pecat terrenal, aquesta maledicció universal adopta múltiples formes. Els següents versicles confirmaran la naturalesa diabòlica de certs falsos seguidors de Crist, catòlics o protestants, i fins i tot, més recentment des de 1994, els adventistes del seté dia.

Versicle 21: “ No tot el que em diu: ‘Senyor, Senyor’, entrarà en el regne dels cels, sinó el que fa la voluntat del meu Pare que està en els cels. ”

En atribuir-los el fet que l'invoquen cridant-lo " Senyor, Senyor !", Jesús es refereix a moltes persones que afirmen ser salvades per la seua salvació i afirmen servir-li. La doble repetició de la paraula " Senyor " suggereix que aquest servei es resumeix en aquesta única forma religiosa. Jesús és reconegut com a " Senyor ", però les obres d'obediència a la " voluntat del Pare " són ignorades i absents. En recordar la necessitat de fer la " voluntat del Pare ", Jesús confirma la utilitat de la Bíblia, en la qual aquesta " voluntat " divina es revela de manera exclusiva i infalsificable, des del Gènesi fins a l'Apocalipsi en les seues versions originals hebrea i grega. Entre els salvos i els perduts, la Bíblia, per tant, marcarà la diferència. I en els nostres últims anys, comprendre els missatges profètics codificats d'aquesta Bíblia estreta encara més el "camí " que Jesús havia anomenat " estret ".

Versicle 22: Molts em diran en aquell dia: “Senyor, Senyor, no profetitzem en el teu nom? No tirem fóra dimonis en el teu nom? I en el teu nom vam fer molts miracles? ”

Aquests serfs sorpresos, no obstant això, diuen, "hauran profetitzat, tirat fóra dimonis i realitzat molts miracles, pel teu nom ”, el de Jesús.

Vers 23: “ Llavors els declararé: Mai us vaig conéixer ; aparteu-vos de mi, faedors de maldat. ”

Emfatitze ací la importància del terme " mai " en la resposta de Jesús, la qual cosa ens porta a aquesta pregunta legítima: Però llavors, qui va fer els miracles i totes aquestes coses? El diable i els seus dimonis, els qui tenen el poder de fer-lo i poden fer qualsevol cosa amb el consentiment de Déu. El que Jesús crida ací " iniquitat " consisteix a menysprear i distorsionar la voluntat de Déu, clarament definida en la seua Santa Bíblia i les seues profecies preparades per al nostre temps i la seua prova final de fe.

Respecte a aquestes profecies, admire la saviesa de Déu, aquesta saviesa divina, supremament superior a tot el que anomenem intel·ligència. Perquè va construir les seues revelacions codificades donant-los un aspecte prou vague perquè cada persona poguera interpretar-les al seu gust, segons la seua opció religiosa. D'aquesta manera, va poder protegir les seues profecies, destinades a il·luminar als seus últims serfs, en un context de llibertat religiosa favorable. Un missatge massa obvi i clar hauria sigut destruït per les religions falses. La simple supressió, per part del papismo romà, del segon dels deu manaments de Déu, que condemnava el seu culte idòlatra, va ser una prova exemplar d'això. I per la seua vaguetat i les seues aparents adaptacions, la profecia va permetre a l'Església Catòlica Romana atribuir el paper de «la Triada». Afirmant, a qui vulga escoltar-ho, el seu missatge «fora de l'església no hi ha salvació», es presenta com l'única assemblea beneïda per Déu. En l'Apocalipsi, troba en Apocalipsi 12:1 l'oportunitat d'assumir el protagonisme en atorgar a la « dona amb dotze estreles al cap » la imatge de la Mare de Déu, a qui serveix i adora. Déu fins i tot ho va facilitar en citar al fill home que va portar al món en donar-lo a llum amb dolor; María i el seu Fill Jesús són així aparentment evocats per Déu per a benefici de la fe catòlica. Però les aparences enganyen, perquè, en el seu codi profètic, Déu li atorga a la dona el seu significat de « Esposa de Crist », ja profetitzat en Gènesi 2.18 per la dona formada de l'home, amb aquestes paraules: « Va dir Yahvé Déu: No és bo que l'home estiga sol; li faré una ajuda idònia per a ell ». Segons el pla de Déu, la dona, la seua Triada, ha de ser semblant a Crist, a qui prestarà la seua ajuda per a glorificar l'obediència a la voluntat divina revelada. En aquest comportament, la dona és veritablement la Triada de Crist i aquesta dona victoriosa que ens presenta Apocalipsi 12:1. I el xiquet que vindrà al món amb dolors de part designa el fruit de l'obediència dels triats en renàixer en Crist. Perquè, l'ensenyament de Jesús és formal: la reconciliació amb Déu només s'aconsegueix mitjançant el nou naixement, obtingut successiva i conjuntament per l'aigua i l'Esperit de Déu, segons Juan 3:3-5: « Jesús li va respondre: De cert, de cert et dic: el que no nasca de nou , no pot veure el regne de Déu…». Jesús va respondre: «De cert, de cert et dic: el que no nasca d'aigua i de l'Esperit no pot entrar en el regne de Déu». La « aigua » designa el baptisme de penediment que dóna sentit al compromís cristià i

representa la mort del vell home pecador. Després, « l'Esperit » designa l'acció divina que es realitzarà en la vida del nou convers. I és allí on els fruits dels batejats dividiran a tots els conversos de la religió cristiana en les seues diverses formes en dos bàndols. Els « fruits » del «Esperit » seran l'obediència a la « voluntat del Pare », i els del diable conduiran a l'obediència al «santíssim pare» papal, i a través d'ell, a l'emperador Constantí I , i, al capdavant de tota la rebel·lió, al mateix diable en persona.

El baptisme s'ha tornat enganyós, perquè pocs batejats es preocupen per analitzar les seues obres per a trobar la seua conformitat amb les de l'Esperit del Déu viu. Com a resultat, se subestima l'acció de l'Esperit diví i adquireix un valor purament teòric. En aquest cas, doncs, només queda el baptisme en aigua, i fins i tot aquest ha sigut devaluat per la falsa fe, en substituir la immersió completa del cos del batejat per l'aspersió d'unes gotes d'aigua sobre el seu cap. Així, tota la cerimònia de conversió es torna vana i morta.

La commovedora imatge d'una dona amb el seu fill en braços és estrictament humanística i es basa en la sensibilitat, o més precisament en aquest cas, en el sentimentalisme dels éssers humans que no respecten els principis divins. Perquè cal destacar que en Jesucrist, en una carn idèntica a la nostra, Déu no va mostrar ni sentimentalisme ni desobediència als seus principis divins. Era sensible al sofriment humà i sovint l'alleujava realitzant miracles, però la seua obediència a les seues lleis va ser constant, fins a la seua crucifixió, que va ser necessària per a expiar els pecats confessats pels seus triats.

L'adoració de la Mare de Déu testifica contra l'Església Catòlica, que només es considera cristiana en la seua pretensió de ser-ho. En realitat, ella és només l'hereua de Constantí I , l'emperador idòlatra que va fundar el pecat en confondre a Crist amb el Sol, la seua criatura. S'ha suggerit que va tindre una conversió tardana al cristianisme. Això va ser tant més fàcil perquè ell mateix li va donar la forma idòlatra del seu origen pagà, ja que, juntament amb la seua mare, va adorar al Sol Invictus, el déu Sol invicte. El descans del seté dia, santificat per Déu, va ser la víctima principal de la guerra lliurada entre Jesucrist i Satanàs. Davant l'abandó del seu sant Sàbat, Déu va reaccionar i ha provocat, i continuarà provocant, represàlies més evidents que les estranyes aparicions de la falsa Mare de Déu. Però la humanitat no ha identificat els càstigs divins, i multituds es deixen seduir pels missatges i aparicions de la Verge. En aquest comportament, aquesta humanitat demostra la justícia del judici revelat per Jesucrist, qui va donar al camí que condueix a la salvació l'aparença d'una " porta estreta ", perquè passa pels requisits divins bíblics, i al de la idolatria, que condueix a la mort eterna, la qual adquireix l'aparença d'una " porta ampla i un camí espaiós " . Mateo 7.13: " Entreu per la porta estreta; perquè ampla és la porta i espaiós el camí que porta a la perdició, i molts són els que entren per ella " .

Em queda per explicar-los per què tants éssers humans se senten seduïts per la imatge de la Mare de Déu. L'explicació radica en el model que Déu va donar a la seua creació de la vida en la terra. Va dotar a l'home amb una força física superior a la de la dona, la qual cosa li permet dominar-la físicament. Però, a canvi, se sent fascinat i dominat per la dona, psíquicament, perquè els seus descendents depenen d'ella. I aquest principi concerneix a tots els éssers humans, independentment de la seua religió, raça, poble o tribu, estiguen o no il·luminats per Déu. És fàcil comprendre que, separats de Déu, l'home i la dona es veuran impulsats a deïficar als seus éssers més estimats. L'home deïficarà la força i també la imatge de la dona que gesta al fill que li dóna una successió, una descendència, i, per descomptat, el fill home, hereu de la força, serà afavorit per l'home. Aquesta prioritat del fill home va portar al rei Enric VIII d'Anglaterra a decapitar a dos de les seues sis esposes, incapaces per Déu de donar-li un hereu home que assegurara la seua successió al tron, a excepció d'un fill (Eduardo VI), qui va morir als 15 anys. Enric VIII desconeixia que el problema residia en ell i no en les seues esposes. Odiant a Martín Luter, aquest maleït fundador de la religió anglicana finalment va morir sense haver obtingut aquesta satisfacció de Déu. Però en tota la terra, l'absència de l'hereu home va causar tragèdies. La segona etapa de la deïficació de la dona que dóna a llum es remunta a l'època de la Torre de Babel, després que el diluvi destruïra les vides impies de la terra. Al principi, els supervivents es van dispersar i es van reagrupar en famílies, després en tribus, fins que Nimrod, el rei d'una tribu, va llançar una idea revolucionària. Basar en el principi que la unió fa la força, va convéncer als humans de reunir en un sol lloc; el seu llenguatge comú va afavorir la resolució dels problemes relacionals. Déu va reaccionar quan aquesta reunió es va transformar en un desafiament basat en la construcció d'una torre per a aconseguir el cel. En aquells dies, el rei Nimrod, la seua esposa Semíramis i el seu fill Tamuz gaudien de gran prestigi, reconeguts i glorificats per tots els habitants de Babel. Així com el dictador romà Juli Cèsar va voler ser deïficat a causa de la quasi-adoració d'un gran nombre de romans, el mateix pensament idòlatra va sorgir entre els adoradors del rei Nimrod i els seus familiars. En intervindre per a separar-los mitjançant llengües diferents, i per tant estrangeres, Déu va dispersar a aquestes poblacions en la terra, però es van emportar amb si les

seues pràctiques idòlatres d'adoració a deïtats falses, entre les quals destacaven Nimrod, Semíramis i Tamuz. Semíramis i Tamuz estaven representats per la imatge d'una dona que portava al seu fill home en braços i era la deessa de la fertilitat, objecte del principal afecte de les parelles humanes. La força i la fertilitat han romàs en tota la Terra com a temes deïficats sota diferents noms, segons els pobles i la seua llengua tribal o nacional. Des de Babel, aquest culte pagà s'ha estés per tota la Terra, arribant fins i tot al nord del continent africà, on la ciutat pagana de Cartago (actual Tunísia), enemiga constant dels romans, regnava amb força. Abans de convertir a l'islam, els pobles del nord d'Àfrica eren, com els de tot el continent europeu, adoradors de les deïtats heretades de Babel. Amb el temps, les semblances entre aquestes deïtats van afavorir les assimilacions, i el culte per força i la fertilitat va poder continuar baix múltiples noms. Aquesta herència pagana ens permetrà comprendre com el culte a la Mare de Déu va seduir als pobles europeus falsament cristians i als pobles musulmans. Perquè cristians i musulmans troben en la Mare de Déu la imatge de la fertilitat que els ha seduïts al llarg del temps. A la fi del segle VI d. C., el profeta Mahoma va reconéixer a l'únic Déu com a base de les religions monoteistes, a través dels ensenyaments del catolicisme romà, que Déu havia condemnat des del 7 de març de l'any 321. Criat per Déu per a castigar la fe catòlica, Mahoma es va separar de la influència cristiana bizantina i va fundar, amb l'espasa, la seua religió anomenada islam, nom que significa submissió. La següent pregunta és: submissió, sí, però a qui? El coneixement del pla diví proporciona la resposta que tots poden trobar.

El sincretisme religiós de les deïtats paganes està, per tant, en l'origen de la confusió i les mescles religioses. Entre els grecs, la força divina s'atribueix al déu dels déus, a qui anomenen Zeus, i a qui els romans criden Júpiter.

Cita oposada en internet sobre les deesses de la fertilitat: En la religió grega, tant en els períodes arcaic com clàssic, Deméter és qui representa per excel·lència a la deessa de la Mare Terra, però també Isis a Egipte, Cibeles abandonada per Diana a Àsia Menor, Astarté a Síria, Astarté en Fenícia, Tanit a Cartago. Sota tots aquests noms, trobem la representació exacta de la Mare de Déu amb el seu fill Jesús.

En la Bíblia, Déu revela la seua condemna d'aquests cultes idòlatres, i aquesta condemna s'aplica al culte a la Mare de Déu, que és només la forma cristiana d'aquestes antigues deïtats de la fertilitat; la forma adaptada per als seguidors de la religió catòlica, però també per als de l'islam. En les religions paganes, el déu del mal no s'oposa al déu del bé, com a ensenya la Bíblia. La religió falsa només transfereix a una vida divina inventada els valors que els propis humans prefereixen. Per això tots adoren al déu de la força i al déu de la fertilitat per damunt de tots els altres.

En realitat, la força i la fertilitat pertanyen a l'únic Déu Creador, Pare de tot el vivent. Però en ser creador de la vida només amb la seua paraula, el seu rol no és el d'una mare. Perquè aquest terme, «mare», va ser inventat per ell, per única vegada en els 6000 anys de procreació de les criatures humanes, convidades, en la terra, a connectar amb l'únic Déu vertader. I el seu il·limitat poder diví creatiu li va permetre nàixer en el ventre d'una jove verge, utilitzada com a mare substituta. El xiquet Jesús concebut per ella no pertanyia a María, i ella no es va equivocar en considerar que Déu li havia concedit una « gràcia », és a dir, l'honor d'haver sigut elegida; la causa d'aquesta elecció va ser, únicament, la seua descendència del rei David, perquè les promeses divines escrites fetes a aquest rei es compliren i honraren.

La humilitat és la nostra força i la nostra salvació.

El gran Déu Creador va declarar a Santiago 4:6 i 1 Pedro 5:5 que " resisteix als superbs i dóna gràcia als humils ". La humilitat comença quan l'home comprén la magnitud de la seua feblesa. Mentre no siga conscient de l'existència de Déu Creador, amb poder i autoritat il·limitats, no podrà comprendre la seua feblesa en la seua naturalesa humana. Però tot canvia quan obté la prova de la seua realitat vivent. Així i tot, aquesta consciència ha de ser ferma i dominant en la seua anàlisi de la vida. La humilitat porta a la criatura humana a comprendre que només és un got de fang que Déu ha d'omplir; això requereix d'ella una docilitat com la del bou, sobre el coll del qual Déu posa el seu jou per a confiar-li una tasca. Aquest estat mental no és glorificat pel món impiu, sinó precisament perquè les seues concepcions dels valors de la vida són totalment oposades a les seues. Aparentment extremadament febles, els triats de Déu s'enforteixen per la seua força divina, perquè ell els dóna tot el que els falta. Resistir al diable i als seus agents humans requereix la força de Jesucrist. Les proves de la seua victòria ja són cosa del passat. Ningú té dret a dubtar-ho, perquè els màrtirs de la vertadera fe van donar la seua vida per a convéncer-te d'ella, seguint fidelment l'exemple del gran mestre de la fe, Crist Salvador. Va requerir una extraordinària fortalesa de caràcter per a completar la seua missió. I malgrat les aparences enganyoses, va ser en oferir la seua vida fins a la mort que va glorificar i va santificar el seu nom per a l'eternitat. Creient que ho castigaven, els jueus rebels i els

romans ho van elevar a la glòria suprema. Per a modernitzar la imatge, el triat és una "bústia" vivent en el qual l'Esperit de Crist deposita de tant en tant les seues cartes d'amor, que constitueixen els seus advertiments de perills, i la seua llum que il·lumina els seus secrets revelats en la seua paraula bíblica.

Per a il·lustrar als seus triats, Jesús va triar als xiquets com a exemple. No als xiquets rebels del nostre temps, fruit de l'esperit republicà contaminat i sense límits, sinó a xiquets savis, obedients i molt atents, perquè busquen el millor model possible. Els pares de l'humanisme són decebedors, i des de molt primerenc, els seus fills adverteixen i jutgen el seu egoisme i maldat heretats del diable, però encara desconeixen aquesta causa. El xiquet qüestiona molt perquè té molt a aprendre; desitja trobar respostes a les seues preguntes. Jesucrist, el nostre Creador, no espera menys d'aquells als qui vol i pot salvar. Tota la Bíblia encara conté suficient misteri com per a ocupar el nostre temps fins al seu retorn en la primavera de 2030, i com la idea em va creuar per la ment, Jesucrist em va prendre la paraula i cada setmana em porta temes d'estudi als quals dóna respostes que intensifiquen la seua llum.

Només els éssers celestials ho veuen, però en un moment en què el món, separat de Déu, s'angoixa pels riscos mortals del coronavirus i les tensions internacionals que fan témer una guerra, en la pau de la salvació de Crist, els seus estimats s'alimenten amb avidesa del seu ensenyament espiritual celestial. I aquesta font, font d'aigua viva, no s'esgotarà. No obstant això, pot interrompre, però només quan ja no li l'aprecia. Però mentre siga apreciada per qui la rep, pot continuar. L'exemple és massa bo com per a no donar testimoniatge d'ell. Al final del dissabte del 22 de gener de 2022, mentre ens preparàvem per a concloure el dia sant de Déu amb oració, un últim intercanvi amb Joel, el meu germà en Crist, sobre la tensió en les relacions entre el món occidental i Rússia, em va portar a evocar la profecia de Daniel 11.40-45, que descriu l'estratègia general de l'esperada Tercera Guerra Mundial. Llavors se'm va ocórrer una idea brillant gràcies a la qual la meua interpretació presentada en Daniel 11, en el document "Explica'm Daniel i l'Apocalipsi", queda provada i es torna indiscutible. Resumisc el tema ací per a comprendre el significat d'aquesta xicoteta joia. Daniel 11 presenta dos reis principals : el rei del nord i el rei del sud . En la primera part del capítol, aquests dos reis designen les antigues dinasties lágidas egípcies i selèucides sirianes. A partir del versicle 21, Déu es dirigeix al rei selèucida del nord , Antíoc IV, perseguidor dels jueus l'any 168 a. C. A partir del versicle 36, presa com a objectiu i context l'era cristiana i el papismo perseguidor dels cristians, objecte de les seues principals denúncies en Daniel 7:7 i 8.10-12. Aquest canvi de context ens obliga a redistribuir els rols, és a dir, a reinterpretar les identitats dels nous « reis del nord i del sud » citats fins al final del capítol. En el versicle 40, l'Esperit escenifica agressions militars que afecten no dues, sinó a tres « reis » que designen: des del versicle 36, a l'Europa catòlica papal, organitzada sota l'ègida del Tractat de Roma, l'objectiu de Déu, víctima dels atacs finals; després, al nou « rei del sud », és a dir, a l'Islam guerrer sorgit de La Meca des de l'any 632; i al nou « rei del nord », l'actual Rússia ortodoxa. Fet aquest necessari recordatori, heus ací en què consisteix la nova perla del dissabte del 22 de gener de 2022. La profecia presenta, nomenant-ho clarament aquesta vegada, a Egipte , que ha passat al bàndol occidental des dels Acords de Camp David signats en 1979. Es veu afectat pel nou " rei del sud " islamista guerrer , aliat amb el nou " rei del nord " rus. Sent ell mateix considerat com a " rei del sud " al començament de Daniel 11, en l'últim conflicte mundial, Egipte es veu afectat per aquest nou " rei del sud " que ataca primer a l'Europa cristiana papal. Queda així demostrada la prova del canvi de context . Egipte no pot ser el "rei del sud " que ataca a l'Occident cristià, ja que s'ha convertit en el seu aliat i és despullat pels musulmans libis i etíops que apareixen després del saqueig del " rei del nord " rus.

La profecia divina és una fortalesa inexpugnable; només es pot entrar en ella sent convidat i guiat per l'Esperit de Déu. Amb només un xicotet alé humà, no eres capaç de veure res més que el que Déu et permet veure. Ell posa la seua mà i un vel cega la nostra intel·ligència. L'exemple que acabe de donar mostra que ell alça el vel quan vol i li sembla oportú. La comprensió de les revelacions divines sempre és extremadament simple i lògica, però fins i tot en aquestes condicions favorables, les intel·ligències humanes no perceben ni la més mínima de les seues subtileses. Comprendre això porta a l'home a la vertadera humilitat i a l'acceptació de reconéixer que el seu paper és realment el d'una simple "bústia" que es posa a la disposició de Déu en Jesucrist. No obstant això, en aquesta humilitat i en la demostració d'estima per les seues revelacions, aquestes es tornen precioses per a ell fins al punt que, per a justificar-les, va oferir la seua vida per a redimir els seus pecats. I així, al seu retorn en glòria, podrà oferir-li la vida eterna, segons la perfecta justícia del seu pla salvífico. La "bústia" o " serf inútil " es convertirà llavors en un àngel que veurà i parlarà directament amb el Crist fet visible. Perquè, segons Lucas 17.10, no hi ha glòria per a qui obeeix i, per tant, només compleix amb el seu deure, segons el que va dir Jesús: " Així també vostés, quan hagen complit amb tot el que se'ls va ordenar, diguen: Som serfs inútils ; vam fer el que havíem d'haver fet " .

La humilitat es cultiva i ha de protegir, perquè l'orgull que la reemplaça pot sorgir en situacions d'èxit i admiració dels qui els envolten. Menyspreats i ignorats, els triats de Crist poden mantindre fàcilment una actitud humil, però davant el més mínim èxit, el perill de l'orgull és real. Per això és vital que es mantinguen humils amb aquells als qui instrueixen. Déu vigila i vigila la manifestació de l'orgull, que li implica al diable i els seus dimonis la sentència de mort definitiva. I com ho paguen car, els àngels del malament coneixen l'eficàcia de l'orgull per a perdre una ànima humana i fan tot el possible per exacerbar la tendència orgullosa en les seues ments. Aquesta és una raó més per a justificar la humilitat. Contràriament al que creen, les persones orgulloses són éssers manipulats. Potser aconsegueixen no ser manipulades per éssers humans, encara que ho dubte, però sens dubte ho són pels esperits invisibles de Déu o Satanàs i els seus germans angelicals. Comparant el nostre cervell amb una computadora, som víctimes de "hackers" espirituals. Des de la distància, som manipulats, ja siga per Déu per al nostre bé i la nostra vida, o pels dimonis, per al nostre mal i la mort que l'acompanya, des d'aquesta vida terrenal en totes les edats, i en el pitjor dels casos, en el judici final, per sempre. L'orgull sorgeix a l'interior, on creix gradualment com una mala planta sembrada pels dimonis o, simplement, com a fruit de la completa llibertat que Déu ens ha donat. La criatura humana pot obtindre de Déu la il·luminació de la seua intel·ligència, però també, en el cas de l'orgullós, la ceguesa espiritual. Ja en aïllar de Déu, l'home es priva de l'avantatge de poder identificar les vertaderes causes dels esdeveniments que ocorren en el seu temps o en uns altres; causes que estan ocultes per ser espirituals. Aquesta és una ceguesa natural mínima que ja és fatal. Però la ceguesa de la ment pot adoptar formes extremes, com veure enemics en els millors amics; en combat, un pot lluitar contra el seu propi bàndol, creient que es tracta d'enemics. D'aquesta manera, Déu va donar la victòria al seu poble hebreu, que s'havia convertit en el seu Israel. Els seus enemics es mataven entre si sense que Israel haguera d'intervindre. Així que, en una situació tan humana, siguem veritablement humils !

Privada d'aquesta preciosa humilitat, la humanitat, separada de Déu, depén dels seus científics, els seus grans homes, els seus erudits, els qui es vanen de poder explicar la vida. Compta amb especialistes en tots els seus camps i matèries, als qui es refereix. Tots s'han beneficiat, creuen, del progrés de la ciència i el coneixement. Però ignoren que aquest creixement tecnològic és només conseqüència d'una maledicció generalitzada que va assotar a tota la humanitat en 1843, data establida per la profecia "adventista" de Daniel 8.14. Experimentats principalment als EUA, els judicis adventistes de 1843 i 1844 van marcar a aquest país, que no ha fet més que créixer a poder i al qual devem l'actual creixement tecnològic. Al seu torn, van seguir el ferrocarril, l'explotació petroliera i l'automòbil amb motor de combustió interna, el llum incandescent del Sr. Edison, el cinema, l'aviació civil i militar, la bomba atòmica, els coets espacials, la computadora, internet i el nostre actual "telèfon intel·ligent" ultra HD. No és aquest " coneixement " del qual parla Déu en Daniel 12:4, perquè aquest " coneixement " tècnic sol permet a l'home construir les màquines destructives que el destruiran. Al contrari, per a afavorir la vida dels seus triats, Déu ofereix el " coneixement " del seu projecte revelat en les seues profecies: " Tu, Daniel, guarda aquestes paraules en secret i segella el llibre fins al temps de la fi . Llavors molts ho llegiran i el coneixement augmentarà " .

En aquest versicle veiem clarament la intenció de Déu de deixar que la fe cristiana s'estance fins a la fi del món . Ens trobem en aquesta fi del món i, com Déu va profetitzar a Daniel, el coneixement ha augmentat enormement des de 1843, encara més entre 1980 i 1994, i de manera inesperada des de 2018. Només mancada que siga compartit pels triats dispersos entre els pobles de la terra; i entre tots els éssers humans, ells són els més humils , segons el model del Mestre, Jesús el Messies.

Existeix també una falsa i enganyosa humilitat religiosa basada en el reconeixement de l'existència de Déu. Però aquesta humilitat és falsa perquè ignoren la seua existència al no sotmetre a la seua voluntat, la qual no els serveix de res. Els triats que posseeixen vertadera humilitat no cometen aquest il·lògic error de comportament. Si Déu existeix, atés que també és el Totpoderós, és vital saber com jutja als homes i les seues accions. En aquest coneixement, es revela i comprén el paper que assigna als fets. Atés que el cervell humà destria i analitza els esdeveniments amb gran precisió, la ciència l'ajuda en això, però no pot fer més. Hem vist com el paper principal del Déu viu és jutjar contínuament a les seues criatures i les seues obres. Per tant, és vital comprendre el significat que dóna a les notícies que ocorren dia rere dia. Persones i famílies es veuen afectades per accidents que contínuament afecten a tota la humanitat culpable i pecadora. Aquests accidents poden ser causats per la falta de prudència de les víctimes, però la veritat és que tots els que moren d'una altra manera que no siga per vellesa, moren perquè Déu no els va protegir. I si no ho va fer, va ser perquè aquestes persones no es van humiliar davant la seua gloriosa realitat. Entre ells, els creients van voler ignorar el que ell pensava i quin era el seu judici. Déu és Déu de vius, no de morts, i per tant, mentre vivim hem d'aprendre a conéixer-ho. En Daniel i Apocalipsi, principalment, Déu revela als seus serfs més humils el significat que va donar als grans drames que van marcar la història de l'era

cristiana. Apocalipsi els resumeix amb les « set trompetes » i les « set últimes plagues », que expressen la justa « ira de Déu ». Així, quant a la « primera trompeta », on els historiadors seculars només han assenyalat invasions bàrbares que van sembrar foc i sang a l'Europa actual entre 321 i 538, el triat destria un primer judici infligit pel Déu Creador ofés, en 321, per l'abandó del seu dissabte santificat. I les altres sis trompetes i les set últimes plagues vénen, successivament, per a castigar el mateix pecat. Apocalipsi 15:4 confirma el seu significat dels judicis divins en dir sobre les set últimes plagues : " Qui no temerà, Senyor, i glorificarà el teu nom? Perquè només tu eres sant. I totes les nacions vindran i adoraran davant de tu, perquè els teus judicis s'han manifestat ". En aquest versicle, la frase " Perquè només tu eres sant " es dirigeix contra la falsa santedat religiosa de les religions catòlica romana, papal i protestant, a la qual els seus judicis ataquen. L'absència del temor ... La " de Déu " està en dubte, i es deu a l'orgull i a la falsa humilitat rebel humana . De fet, des de 1843, després dels segles foscos del regnat papal, en Apocalipsi 14:7, el missatge del primer àngel convida als triats a distingir de la religió falsa mitjançant una actitud humil que condueix al " temor de Déu ": " I va dir a gran veu: Temeu a Déu i doneu-li glòria, perquè l'hora del seu judici ha arribat ; i adoreu a aquell que va fer el cel i la terra, la mar i les fonts de les aigües". Qui convida als cridats a témer-li es diu Jesucrist, Déu Todopoderoso, Creador de tot el que viu i existeix, visible o invisible. El vertader judici de Déu és temible, i oposat a les concepcions que agraden als homes, perquè divideix a la humanitat en dos bàndols únicament: el dels seus humils triats, als qui la sang de Jesús salva, i la resta de la humanitat, a la qual destrueix i aniquilarà, al final, definitivament, per l'orgull o la falsa humilitat de rics i pobres, tots rebels i testarruts, com el faraó egipci que va endurir el seu cor fins a la mort que Déu li va donar en les aigües del Mar Roig.

Però l'apreciació de la humilitat i l'orgull sol es percep cara a cara, i l'única opinió que compte és, per descomptat, la del gran Jutge universal. És de témer que, en jutjar a un mateix, un mostre massa complaença. No oblidem, per tant, que Déu no és indulgent ni complaent, sinó just, exigent i ple de compassió pels qui veritablement s'esforcen per complaure-ho.

Jesús ens dóna un exemple d'humilitat que ha d'observar tot aquell que vulga seguir-lo en el seu camí de debò. Des d'una perspectiva humana, aquest camí és molt concorregut, perquè són molts els que l'emprenen. I si són tan nombrosos, és perquè el model cristià que apliquen no s'ajusta a les regles d'humilitat beneïdes per Déu. Molts falsos cristians es distingeixen per la seua fèrria determinació de fer alguna cosa per Jesucrist o per Déu. Aquestes persones competeixen en zel, en va, perquè és l'orgull el que els impulsa. És per a denunciar a aquesta classe de falsos serfs que Jesús especifica en Lucas 14:8-11: «(8) Quan sigues convidat a unes noces, no et poses el primer, no siga que el convidat siga més important que tu, (9) i el que els va convidar vinga i els diga: “Cedisquen el passe a aquest”. Llavors els faria vergonya anar». Presa l'últim lloc. (10) Però quan et conviden, veu i asseu-te en l'últim lloc, perquè quan vinga qui et va convidar, et diga: «Amic, puja més amunt». Llavors tindràs honor davant tots els que s'asseuen a la taula amb tu. (11) Perquè tot el que s'enalteix serà humiliat, i tot el que s'humilia serà enaltit .

Amb aquesta senzilla declaració, Jesucrist pot condemnar al món civil i religiós separat d'ell. De fet, en aquesta paràbola, Jesús ens revela la base del seu judici: la humilitat que fa possible la vida eterna amb Déu i els seus sants àngels. L'exemple de les "noces" designa " el sopar de noces del Corder "; el convidat és el triat redimit per la seua sang; qui convida és el Déu Jesucrist. Déu profetitza que el fals zel serà desemmascarat i humiliat.

En la seua experiència, el rei Nabucodonosor també va dirigir un missatge d'humilitat als triats. Després de ser atordit per Déu durant set anys a causa del seu orgull , infringit i humiliat, es va adonar de la seua indignitat. No va exigir el seu retorn al tron caldeu, perquè ens diu en Daniel 4.36-37: « En aquell temps vaig recobrar la raó; la glòria del meu regne, la meua majestat i la meua esplendor em van ser restituïts; els meus consellers i els meus nobles em van demanar que tornara ; vaig ser restituït al meu regne, i el meu poder no va fer més que augmentar». Ara jo, Nabucodonosor, lloe, exalte i glorifique al Rei del cel, perquè totes les seues obres són vertaderes i els seus camins rectes, i ell pot humiliar als que caminen amb supèrbia .

Si els éssers humans prestaren més atenció al missatge de Jesucrist, tant en paraules com en obres, molts comprendrien que els estàndards de la vida celestial no són adequats per a ells: glorifiquen l'orgull i menyspreen la humilitat; mala sort per a ells, perquè Déu glorifica la humilitat i destrueix l'orgull. Tot el seu pla es resumeix en aquest objectiu: ordenar als homes, rebutjar als orgullosos i santificar als humils per a l'eternitat. Tots poden admirar així la saviesa del gran Déu creador, qui sap que, després d'aquesta selecció, la felicitat eterna serà possible i assolible.

Mescles mortals

Als 30 anys, víctima de la desocupació, presa d'una gran angoixa i de la pèrdua de la meua activitat professional, vaig recórrer a la Bíblia, que vaig llegir íntegrament de principi a fi, des de

Gènesi 1 fins a Apocalipsi 22. Aquesta lectura em va permetre descobrir que, sobretot el que desitjava veure realitzat i que considerava bo, Déu tenia una opinió molt diferent i ho considerava dolent. Abans d'aquesta lectura bíblica, era humanista i desitjava l'eliminació de les barreres establides entre els éssers humans; aqueixes barreres racials i nacionals que separen i impedeixen les relacions fraternals. No obstant això, a partir de Gènesi 1, vaig descobrir que, en la seua obra creadora, el Déu vertader s'esforça per establir i fixar normes de separació . Jo estava completament equivocat i ell tenia tota la raó. I la humanitat pateix contínuament les conseqüències de no tindre en compte el seu judici savi i perfecte. Perquè tindre en compte la seua opinió és confiar en Aquell que mai pot errar en el seu judici sobre les coses i les vides. En escriure això, m'adone de la benedicció que va tindre Israel en ser guiat i guiat per Déu des del seu èxode d'Egipte. El núvol sagrat els va acompanyar durant els seus viatges pel desert d'Aràbia, però aquest núvol va protegir només els seus cossos mortals; el més preuat va ser sol per a Moisés, amb qui l'Esperit de Déu va conversar a la botiga de reunió. Sí, no és necessari veure a Déu per a creure en ell, perquè la saviesa demostrada en tota la seua revelació bíblica dóna testimoniatge de la seua realitat viva.

Una vegada més, en aquest missatge, donaré testimoniatge de la importància d'aquesta primera declaració divina, tema de Gènesi 1, llibre al qual personalment li hauria donat el nom de " separació ", ja que és el tema central de tot el llibre. Per a comprendre la importància que Déu li atorga a aquesta separació , hem de tindre en compte que les seues primeres criatures, els àngels, van heretar una vida immortal perquè reflecteixen l'objectiu fonamental que Déu desitja aconseguir per a l'eternitat. El dret a viure i morir pertany únicament al Déu Creador, i ell pot aplicar-lo a àngels i humans; la qual cosa farà al seu degut temps. La completa llibertat atorgada a les seues criatures fa possible tot, tant el bé com el mal. Déu ho sabia abans de crear a la seua primera contrapart lliure, el seu primer àngel. I la perspectiva de crear vides rebels no li va fer abandonar el seu projecte. Doncs bé, hi haurà rebels i fidels, així que només haurà de seleccionar a les criatures capaces d'adaptar a la seua concepció de la vida. I aquest programa concerneix àngels i humans. En comprendre això, Déu ens introdueix en esperit al seu món espiritual. Ens fa conscients de l'existència d'una altra realitat que roman per a nosaltres, la terrenal, completament invisible als nostres ulls, però no a les nostres ments. Tot el que ha fet, fa i farà es basa en la seua intel·ligència suprema. Ha reflexionat, analitzat, compost i realitzat tot el seu programa, l'objectiu del qual és aniquilar legalment el mal i als qui el secunden per a oferir als seus fidels una vida eterna perfecta de pau i felicitat contínues. Sota aquesta mirada espiritual, la mort, que terroritza a la humanitat rebel hui i en tots els temps, es converteix en l'aliada necessària i indispensable perquè els triats obtinguen la vida pacífica i eterna que Déu vol oferir-los. La mort és, per tant, més que útil; és, dic, indispensable. Provoca la « separació » definitiva, perquè els difunts mai més tindran l'oportunitat de canviar la seua destinació. Els humans moren en Crist, per a la vida eterna, o moren com a dimonis, per a la seua anihilació definitiva al final del programa diví. L'elecció és purament binària, com els dos camins que Déu posa davant els passos dels humans, però també davant ells, davant els àngels celestials. I la mort del Crist victoriós ja va tindre, per a aquests àngels celestials, conseqüències tràgiques per als malvats que van perdre el seu lloc en el cel, però meravelloses per als bons que van ser alliberats de les seues males influències; aquesta és tot l'ensenyament d'Apocalipsi 12:9-12. Aquesta primera purificació celestial serà seguida, al seu degut temps, per una purificació terrenal final. Llavors, el pla salvífico concebut per Déu es complirà a la perfecció. Per a Déu i els seus triats, d'origen celestial o terrenal, el descans espiritual serà possible.

Aquesta és la causa de totes aquestes separacions que ordena en Gènesis 1; l'objectiu final és la separació del bé i el malament , com s'ensenya en aquest versicle citat en Isaïes 7.15, on es diu de Crist: « Menjarà quallada i mel, fins que sàpia rebutjar el mal i triar el bé ». El que va ser cert per a Crist és cert per a tots els éssers humans; àngels i homes han hagut de triar entre el bé i el mal. I és perquè condemna la mescla del bé i el mal en les seues criatures que Déu demostra el seu interés a separar aquestes dues opcions de vida. En Gènesi, primer separa els llocs de la vida celestial dels de la vida terrenal. Així, estableix els límits que impediran que els homes vegen la vida celestial angelical. La terra ha d'estar separada del cel i els seus habitants. Després, en la nostra creació terrenal, el mal pren el nom de foscor i correspon a la nit. Així, se separa del bé, representat per la llum del dia. Ja en aquestes accions, Déu revela que tota la forma que dóna a la seua creació transmet un missatge espiritual que profetitza el seu propòsit de separar el bé del mal. La dimensió terrenal creada adquireix així el seu significat com a camp de batalla oferit com a demostració als àngels i al món, perquè allí es lliurarà una guerra entre Déu i Satanàs. Gènesi 1 ens ensenya que el que Déu separa no ha de tornar a unir, sota pena de mort eterna. El cel i la seua atmosfera van ser donats als ocells, no als humans, però impulsats pel pecat, els humans rebels van voler conquistar el poder de volar. Ho van aconseguir, però a quin preu? El de caure en l'esclavitud econòmica que els va portar a una dependència energètica contaminant i mortal per a la seua espècie i per a totes les

espècies que viuen en la terra i en les mars. Perquè els avions turístics consumeixen enormes quantitats de querosé transportat en gegantescos petroliers que es desfoguen en la mar i a vegades s'afonen, causant així importants vessaments de petroli a les platges on viuen homes, dones i els seus fills. La separació establida per Déu ha sigut transgredida i ara pateix les seues conseqüències mortals. Nous "Ícaros" moren durant vols amb ales voladores d'alta tecnologia o paracaigudes sofisticats. No es transgredeixen les regles establides per Déu amb impunitat. Aquests riscos no són compatibles amb l'extrema prudència a la qual Jesús ens exhorta. Per tant, continuen sent fruit de la humanitat rebel. En estendre el seu missatge de separació , lògicament, Déu va voler aplicar aquest principi per a protegir al seu poble hebreu; el que el va portar a prohibir-los casar amb estrangers pagans. La seua felicitat depenia d'això, perquè a través del matrimoni, l'estranger introdueix a l'Israel santificat per Déu la seua cultura, la seua religió, tot el seu nivell de vida. I així com el llevat fa llevar tota la massa del pa, la seua presència a l'Israel de Déu posa en perill mortal la vida de tot el poble; alguna cosa que vol evitar per a aquells als qui mestressa.

Des de la mort de Crist i l'oferiment de la seua gràcia a tot l'univers terrestre, els cristians han cregut erròniament que aquesta separació de grups ètnics havia acabat. Perquè la ignorància o el menyspreu per aquest principi encara comporta conseqüències desafortunades per a totes les nacions modernes que estan renovant l'experiència de "Babel". Cal destacar que la reunificació d'aquells als qui Déu va separar per les seues llengües es veu afavorida pel llarg període de pau que Déu ha concedit a Europa des de 1945, any de la fi de la Segona Guerra Mundial. Com més dure aquesta pau, més greus seran i seran les seues conseqüències. I si s'ha de jutjar pels fruits, el judici establit per Déu està plenament justificat. El nostre món s'ha convertit exactament en el que Déu volia que el seu Israel nacional evitara: un lloc de llibertinatge, cerca de plaers, fals amor, odi, robatori i assassinat, al que se sumen les dissensions religioses que van justificar les guerres anticolonialistes i la guerra de "Bòsnia" als Balcans. Perquè els humans, separats de Déu, persisteixen a ignorar les causes religioses d'aquestes cohabitacions, que es fan impossibles per no ser acceptades pels éssers humans. I si el fruit d'aquestes cohabitacions els resulta tan insuportable, és per la maledicció que Déu atribueix a la transgressió de les seues separacions . Des de Babel, se suposava que les diferents llengües creades per Déu separarien als pobles, però hui, la terra sencera s'ha convertit en un xicotet llogaret on la informació circula en temps real. Però la tecnologia més desenvolupada no sostrau la vida humana del poder del Déu immortal. I la reunió d'aquells als qui Déu havia separat tindrà, una vegada més, la conseqüència d'incendiar la terra i els seus habitants. El que em porta a dir: massa abraçada, massa cremor. El propòsit de la nova aliança era difondre la bona nova de la salvació a tots els pobles de la terra, però no reunir els pobles que Déu havia separat per llengües. Per això, la tràgica experiència que el món està a punt de viure, i que ja viu de manera lleu amb el contagi del coronavirus, es deu enterament al seu menyspreu per la lliçó perpètua que Déu va voler donar a la humanitat mitjançant l'experiència de la « Torre de Babel ». El menyspreu mostrat cap a Déu ja es trobava en la persona del diable, qui va ignorar el significat del verb «morir». Va creure poder derrotar al Déu que el va crear fins a la mort de Crist, qui va romandre sense pecat. Després de causar la mort de multituds d'éssers humans, va aprendre de Crist que el seu torn de morir estava programat per Déu. La descarada ignorància de les lliçons divines tindrà, per tant, les seues conseqüències per a tots els àngels i éssers humans rebels.

En la seua època, el rei Ezequías va cometre l'error de mostrar als seus visitants caldeus les riqueses del seu temple. Com a resultat, però després d'ell, van tornar per a apoderar d'aquestes coses i de tota la nació. El món occidental, al seu torn, està cometent el mateix error. A través de la televisió i internet, l'opulència de la vida occidental s'exhibeix davant la mirada envejosa de pobles que encara viuen en la pobresa i la misèria. Com no comprendre, en aquest cas, el seu desig de vindre i gaudir també d'aquesta vida luxosa? La conseqüència d'aquesta tecnologia moderna és provocar onades d'immigració que alteren l'equilibri de la gestió social dels pobles d'aquest Occident ric i desenvolupat. Però siga com siga el nivell d'aquesta riquesa, els costos que representen els nouvinguts es financen a costa dels habitants originals. És llavors quan la immigració sense suport es converteix, al seu torn, en causa de conflictes i enfrontaments entre els qui aproven i els qui rebutgen aquest tipus d'acolliment. El nucli del sindicat es trenca i la mescla ètnica i religiosa es torna mortal . Pel que respecta a ella , la França republicana veu destruït el seu lema: llibertat, igualtat, fraternitat. No queda res més que la submissió de l'esclau al seu amo, la desigualtat social i l'adversitat que espenta als qui no comparteixen les mateixes idees a enfrontar. Però les altres nacions que es van construir segons el seu model també estan condemnades a viure les mateixes doloroses experiències. I finalment, es confirmarà el proverbi: la raó del més fort sempre és la millor. I aquest "més fort" és el Déu creador que organitza la maledicció per als qui no pot beneir.

La separació obrada per Déu té com a objectiu seleccionar la fe obedient, perquè l'obediència és l'expressió de la confiança que el triat deposita en Déu, qui ordena i organitza la seua vida. La mort de

Crist va donar als cristians una raó més per a ser-li fidels i obedients, i en cap cas, el dret a menysprear els seus ordenances i manaments.

El pensament del Senyor em va ser revelat el matí del dilluns 31 de gener de 2022. El tema revelat continua sent la "mescla mortal". En Gènesi 1, l'ordre de la creació associat a cada dia segueix una lògica basada en el concepte de " foscor i llum ", que tradueix el missatge " mort i vida ". Així, podem observar que Déu crea la vida vegetal el tercer dia abans de crear la llum solar i lunar el quart. Aquesta llum es relacionarà amb la vida animal creada el cinqué dia. Espiritualment, la condició animal manca de valor per a Déu, ja que crea als animals sol perquè siguen dominats per l'home, a qui crearà, aquesta vegada, " a la seua imatge ", el sisé dia. Gènesi 1.26: « I va dir Déu: Fem a l'home a la nostra imatge , conforme a la nostra semblança; i señoree en els peixos de la mar, en els ocells dels cels, en les bèsties, en tota la terra i en tot animal que s'arrossega sobre la terra » . » Precís que Déu diu « a la nostra imatge » perquè els seus àngels, que ja comparteixen amb ell la seua imatge , ho assisteixen en la seua creació terrenal . Diu, doncs, « fem-ho » perquè els associa amb la seua obra. Aquest terme plural no es justifica, per tant, per una santa trinitat, sinó simplement per una associació del Déu Esperit Amor amb els seus estimats àngels fidels. Notar que, en aquest versicle, Déu li dóna a l'home el poder de « dominar » als rèptils que s'arrosseguen sobre la terra , com la serp , que, no obstant això, assumirà el poder sobre ell si es deixa dominar per ell en desobeir a Déu, seguint el seu consell diabòlic.

En el cinqué dia , Déu crea la vida animal marina. Ara bé, el número cinc simbolitza l'home. La vida creada en la mar es convertirà així en el símbol de l'home animal en el qual es convertirà quan perda la seua semblança amb la imatge de Déu , després del pecat, fins que cobrisca la seua nuesa amb una vestidura de pell que profetitza la divina ofrena de la gràcia de Jesucrist.

En el sisé dia , Déu va crear a l'home a la seua imatge en la terra seca que va emergir de la mar. El número sis és el de l'àngel, ja siga el missatger celestial o terrenal. Ací designa l'estàndard de vida celestial que finalment aconseguiran els redimits de Crist, seleccionats en la terra. Les paraules de Déu confirmen aquesta idea, perquè diu, dirigir als seus àngels: « Fem a l'home a la nostra imatge ». L'home creat a imatge de Déu és, per tant, també a imatge de l'àngel celestial. Jesús també va confirmar aquest estàndard angelical reservat per als seus triats en dir en Mateo 22.30: « Perquè en la resurrecció ni es casaran ni es donaran en matrimoni, sinó seran com els àngels de Déu en el cel » . En la seua puresa original, Adán era, per tant, com els àngels de Déu, excepte que no se li va permetre veure'ls; Déu havia establit aquesta limitació per a l'home. A diferència de la mar, la terra és portadora de la vida creada a imatge de Déu. I això prepara el paper que aquestes dues paraules antinòmiques rebran en la profecia de l'Apocalipsi que Déu li donarà a l'apòstol Joan. Precís: per a «la mar», la vida de l'home animal, i per a «la terra», la vida de l'home fet a imatge de Déu, és a dir, la imatge que Jesucrist ve a reconstruir en els seus triats, als qui salva de la condemnació mortal del pecat. Aquells als qui salva han de sotmetre al baptisme, el model profètic del qual practicaven els sacerdots hebreus. Abans d'entrar al temple, havien de llavar en el gran llavamans d'aigua anomenada «mar». En el baptisme, la immersió de tot el cos simbolitza la mort de l'home animal que renaix en Crist, a imatge de Déu. La « mar », per tant, rep clarament el significat de mort.

En conseqüència, la mar simbolitza la mort i la terra la vida. No obstant això, l'home també viu en la terra, que, per tant, comporta vida i mort després del pecat. En la profecia, la terra maleïda per Déu serà portadora d'aquestes dues característiques: mort i vida. En confirmació, la superfície de la terra contindrà deserts (imatge de la mort) i frondosos boscos (imatge de la vida). Però aquest no és el cas de la " mar ", que simbolitza únicament la vida de l'home, destinat únicament a morir. En Gènesi 2:9, la " vida" i la "mort " es designen amb " dos arbres ": "I Jehová Déu va fer créixer de la terra tot arbre deliciós a la vista i bo per a menjar, i l'arbre de la vida enmig de l'hort, i l'arbre de la ciència del bé i del mal" . En aquest versicle, la paraula " mort " se substitueix per "la ciència del bé i del malament ", una expressió perfectament adequada per a definir l'ambigua "terra ", que comporta " vida i mort ".

Sabent que per a Déu, conéixer significa experimentar, aquesta expressió caracteritza particularment bé la fe protestant, en part beneïda i en part maleïda per Déu des dels seus inicis. Els benaurats van patir la maldat com el Corder de Déu, i els maleïts van tornar amb armes, colp a colp, a les lligues papals catòliques romanes que els van atacar. Els primers van donar testimoniatge d'una fe " viva ", els segons d'una fe " morta ". Els missatges de " vida i mort " són fonamentals en l'Apocalipsi. Déu ens dóna prova d'això en Apocalipsi 3:1: " Escriu a l'àngel de l'església en Sardis: Això és el que va dir el que té els set Esperits de Déu i les set estreles: Jo conec les teues obres, que es diu que vius i que estàs mort " . Déu justifica aquest missatge atribuint al protestantisme experimentat entre 1831 i 1844 un " coneixement del bé i del mal ". Beneït siga el que " visca " abans de 1843; després d'aqueixa data, Déu ho maleeix i el seu estat espiritual és de " mort ". Aquest canvi en l'estat espiritual de la fe protestant, a causa de l'activació del decret diví de Daniel 8.14, fa que els símbols " mar " i " terra " compartisquen el significat de " mort ". A partir de 1843, la "fe viva " és portada pels pocs triats

seleccionats per Jesucrist en els dos judicis adventistes de 1843 i 1844, inicialment només als Estats Units. En altres nacions, se seleccionaran triats, però només després de 1873, d'acord amb els anuncis paral·lels de Daniel 12.12 i Apocalipsis 3:7. Així, al costat dels símbols de " mar i terra ", aquesta fe adventista viva estarà representada per " el romanent de la dona " en Apocalipsi 12.17: " Llavors el drac es va omplir d'ira contra la dona; i es va anar a fer guerra contra el romanent de la descendència d'ella, els que guarden els manaments de Déu i tenen el testimoniatge de Jesús " .

Des de 1843, el drac , o el diable , ha estat furiós contra la fe adventista viva, caracteritzada per dos criteris inseparables i indispensables: els qui guarden els manaments de Déu i tenen el testimoniatge de Jesús . No obstant això, des de 1995, l'adventismo institucional ja no és el depositari del testimoniatge de Jesús . La prova de fe de 1994, basada en el missatge de la cinquena trompeta , va ser fatal per a ell. Escric sobre l'últim testimoniatge de Jesús cada setmana en aquest llibre, oferint explicacions addicionals sobre els temes que aquest aborda. I precisament, aquesta condemna de l'adventismo oficial per part de Crist es veu confirmada per la seua aliança antinatural amb el bàndol de la fe morta , que es considera viva , precisament des de 1995. Així, tornem al tema d'aquest article, que es refereix a la mescla mortal. Finalment, l'adventismo oficial va cometre aquesta "mescla mortífera", i des de 1843, la fe protestant morta també l'ha comesa, en aliar amb l'enemic de Déu, la fe catòlica romana papal. La confirmació d'això apareixerà en Apocalipsi 13.11-18, en la descripció de " la bèstia que puja de la terra " que rep domini en presència de " la bèstia que puja de la mar ". Com a testimoniatge d'aquesta profecia, en 2022, els Estats Units es va convertir en una nació predominantment catòlica; de manera que, haver format sota el símbol del "Corder " Jesucrist, acabaran el seu temps en la terra parlant en els últims dies com el diabòlic " drac " catòlic romà . Composta per un protestantisme " mort " i un catolicisme " mort ", l'ordre de "donar mort " o " matar " als últims triats, acció profetitzada en Apocalipsi 13.15, apareix com a fruit lògic natural del fals cristianisme: " I se li va permetre infondre alé a la imatge de la bèstia, perquè la imatge parlara i fera matar a tot el que no l'adorara . "

Aquesta última "mescla mortal" de la història humana s'oposa per complet a la cura i la importància que Déu atorga a les separacions revelades en tot el llibre del Gènesi. I de principi a fi, Déu separa als qui hereten la " vida " dels qui hereten la " mort" , el resultat final dels " dos camins " que Ell ha posat davant els éssers humans. La importància de la separació proposada per Déu es mostra encara més en aquest versicle d'Hebreus 4.12, referent a la seua Paraula escrita: " Perquè la paraula de Déu és viva i eficaç, i més tallant que tota espasa de dos talls; penetra fins a partir l'ànima i l'esperit , les conjuntures i les medul·les, i destria les intencions i els pensaments del cor ". Jesús també va dir en Mateo 25:32: " Es reuniran davant ell totes les nacions; i ell les separarà a les unes de les altres, com separa el pastor les ovelles de les cabres; les ovelles fidels per a la " vida ", i les cabres rebels per a la " mort ".

La vida dóna totes les “raons” per a creure en Déu

Razón i fe

Les proves de l'existència de Déu són tan nombroses que em tem que només puc citar algunes. Doncs, per a cada ésser humà, la vida és una espècie de miracle; des del seu naixement fins a la seua mort, es veu legítimament induït a qüestionar el sentit de la seua vida. Per això, els pobles de les nacions paganes depenien de divinitats els cultes de les quals es prolongaven gràcies als llegats religiosos tradicionals. La tradició és bona quan permet el manteniment de la vertadera religió, però es torna mortal quan consisteix a prolongar religions falses.

A Europa Occidental, la tradició dominava la ment humana sota l'aparença de "raó", erigida com a tòtem religiós per Maximilien Robespierre, cap del Comité de Salvació Pública format durant la Revolució Francesa després de la decapitació del rei Lluís XVI. El seu nom, Maximilien, el converteix en una espècie de Papa "Màxim", i el seu nom reflecteix l'aspecte papal de vestir la "túnica de Sant Pere". Sota el seu lideratge, França va experimentar un any sencer de "Terror" entre el 27 de juliol de 1793 i el 27 de juliol de 1794. "Un any", precisament aqueix, va profetitzar la norma atea "máximilésima" d'un nou "mil·lenni", "màxim", que significa gran, molt gran. L'esperança de vida d'aquest "anticrist", que va morir el 28 de juliol de 1794 als 35 anys, és idèntica a la de Jesucrist. Un detall significatiu és que la seua boca profana va ser el blanc de Déu, perquè va rebre en el "maximario" una bala disparada pel gendarme "Merda". El "tirà" va morir guillotinat sota un dolor insuportable. El seu sinistre ministeri terrenal va acabar el 9 de "Thermidor" en el calendari revolucionari vigent en aquells dies fins a 1806. Aquestes semblances amb Crist i el Papa ens ensenyen que la seua acció va ser un càstig organitzat per Déu, el gran Jutge dels humans i els àngels. Aquesta profecia del nom i cognom d'aquest líder del culte a la "raó" s'ha complit, ja que

aquesta "raó" encara domina les ments humanes en tota Europa i les seues ramificacions als Estats Units i Austràlia. La "raó" s'ha vist enormement afavorida pel desenvolupament tecnològic, que, paral·lelament, ha conquistat el pensament humà. En Jesucrist, Déu va predir aquestes devastacions degudes a l'avanç de la civilització occidental, dient en Mateo 24:24: « Perquè s'alçaran falsos Cristos i falsos profetes, i faran grans senyals i prodigis, per a enganyar, si fóra possible, fins i tot als triats». No obstant això, sent sincer, Jesús només es va centrar en aquest versicle en les accions espirituals causades per falsos Cristos i falsos profetes. I això per una senzilla raó: per a Déu, el progrés científic no és una excusa vàlida per a justificar la incredulitat en ell. Perquè, siga com siga el nivell aconseguit, el coneixement científic continuarà sent incapaç de demostrar que Déu no existeix. I, al revés, per als qui desitgen obtindre-les d'ell, les proves de la seua existència són abundants.

Atés que els humans anteposen la "raó" a la religió, aquesta hauria de produir pensaments "raonables". No obstant això, no és així; la "raonabilitat" desapareix quan ha d'aplicar a la religió del Déu vertader. Tots poden veure l'esforç que els incrèduls dediquen a buscar explicacions científiques per a innombrables coses. Excaven la terra i obrin tombes per a descobrir evidències del passat. Creuen oceans i mars per a descobrir rastres d'una civilització o una espècie animal extinta. Fins i tot envien coets a l'espai amb l'esperança de trobar rastres de vida en la Lluna, Mart i altres llocs, si és possible. I els qui són capaços de tals esforços per a obtindre respostes descuren les que Déu els ha preparat en les revelacions de la seua Santa Bíblia. No comprenen que el seu zel es converteix en causa de major culpa cap a ell. La "raó" hauria de produir intel·ligència, però poden dir intel·ligents els qui no prioritzen la destinació eterna de les seues pròpies vides? La seua raó està tan morta com la seua fe, perquè la mort ha entrat en ells; S'ha acceptat com la norma de la vida humana i s'han resignat a aquest principi.

No obstant això, fa dos mil anys, l'any 2030, un home va morir en una creu i tres dies després es va aparéixer viu als seus fidels testimonis; això per a ensenyar-los que la mort ha sigut vençuda per qui dóna la vida eterna. Jesucrist va vindre a reconstruir el pensament humà per a donar-li el sentit de l'eternitat. L'avantatge dels triats és immensa, perquè la mort ha perdut el seu caràcter irremeiable, acceptat per l'incrèdul. I en submergir-nos en la Santa Bíblia, aprenem com la mort va aparéixer després del pecat; per tant, té una causa accidental i una duració perpètua, i per tant no eterna. La nostra visió de la vida i el significat que comporta canvia, canvia per complet; així, amb tota la nostra ànima, passem de mort a vida. La consciència de la realitat de Déu ens separa dels incrèduls, perquè ara estem convençuts que, en qualsevol circumstància, la mort només colpeja on Déu la permet. Aquest pensament cristià va portar a l'apòstol Pau a comparar la primera mort, l'anomenada mort natural, amb el somni. « Els que dormen », diu en 1 Tes. Mateo 4.13 i Daniel 12:2 diu que els morts " despertaran " per a la primera o segona resurrecció, segons Apocalipsi 20. Els qui creem en Déu sabem, igual que els incrèduls, que els cossos físics dels morts es descomponen; els dels triats, igual que els dels incrèduls i els ateus. Però el que la Bíblia i Jesucrist ens han ensenyat és que Déu és Esperit i que la vertadera vida eterna també és esperit. Jesucrist va declarar això per mitjà de l'apòstol Pau en 1 Corintis 15.50: " Això dic, germans: que la carn i la sang no poden heretar el regne de Déu, ni la corrupció hereta la incorrupció " . Però què és " la carn "? Aquesta és només la forma temporal de l'embolcall en la qual, en la nostra terra, naix l'esperit humà i es construeix mitjançant les experiències de la vida. De dos bebés nascuts en la terra, bessons o no, un podrà viure eternament per la seua fe viva, l'altre no podrà fer-ho a causa de la seua incredulitat. En 1 Corintis 15.50... En 1 Corintis 15.29, Pablo especifica a més: « En cas contrari, què faran els que es bategen pels morts? Si els morts no ressusciten, per què es bategen per ells? ». Malgrat la unanimitat en l'elecció dels traductors, aclarisc que la forma « pels morts » significa « a causa dels morts »; així com l'impermeable o el paraigües estan fets «per a» la pluja, però no «per al seu benefici», és a dir, «a causa de» i «contra» la pluja. En el text grec, la paraula traduïda com « per a » és «superior» i té el doble significat de « per a » i « a causa de ». Només el sentit comú guia la decisió: o l'Esperit del Senyor Jesús il·lumina o no la ment del traductor. Llàstima per als «mormons» que van caure en aquest parany, però la intel·ligència del Senyor vol que el baptisme adopte el seu significat «a causa de la mort» i no «per al seu benefici». Aquest punt és fonamental, perquè el moment del baptisme marca precisament per a un triat el seu pas de la mort a la vida . Seguint el tema anterior, passa de l'aliment de l'arbre de la mort , del coneixement del bé i del malament , al fruit de l'únic bé , perfectament pur i sant, de l'arbre de la vida , Jesucrist. La fe en la resurrecció dels morts és fonamentalment la base de la vertadera fe. És aquesta creença la que destrueix l'horrible espectre de la mort i que només beneficiarà als triats per Jesucrist, el Déu vivent i celestial. Qui anhela comprendre el vertader significat que Déu dóna a les coses troba en ell les respostes a totes les seues preguntes. Per això és angoixant veure als homes esgotar en una investigació vana i estèril que no té el poder de fer-los guanyar l'eternitat. Déu ha permés durant molt de temps que els incrèduls depositen les seues esperances en el progrés de la ciència, però, després de quasi huit

anys del seu gran i definitiu retorn gloriós, els imposa els seus càstigs, el principal propòsit dels quals és cridar-los per última vegada al penediment. Un penediment justificat, perquè han sigut culpables d'un odiós menyspreu cap a ell. A més, en negar a creure les seues declaracions, fan del Déu de la veritat l'autor de la mentida que atribueix al diable i al seu bàndol. Per tant, el penediment és necessari i encara és individualment possible. Individualment, només, perquè col·lectivament ja és massa vesprada; grups rebels s'han format i enfortit des de 1843 i, per a l'adventismo rebel oficial, des de 1994. El Déu viu roman viu i actiu amb els seus únics triats, els qui obtenen, a més del pa de cada dia, l'aliment espiritual que emana de la seua santa paraula profètica escrita en la seua santa Bíblia. Jesús va dir als seus apòstols: « Miren, els he dit tot per endavant ». Done testimoniatge de l'autenticitat de les seues paraules, perquè la nova llum que rebo d'ell il·lumina aquests textos de la Santa Bíblia. La història de la fe està escrita allí íntegrament, composta per innombrables testimoniatges que concerneixen als 6.000 anys de la selecció divina dels triats terrenals. Les paraules de Crist només es referien a la vida espiritual, perquè la seua norma evoluciona amb el temps, segons el seu programa profetitzat, però continua sent, als seus ulls, l'únic tema digne del seu interés, malgrat el «progrés» civilizatorio que ha sorgit en els últims temps. En termes de «progrés», els pobles de «raó» només han aconseguit progressar mitjançant l'excés en tots els àmbits, i la humanitat submisa ja està pagant el preu i continuarà pagant-lo molt car. Un excés d'asèpsia té, paradoxalment, dues conseqüències oposades: la vida es prolonga, però es torna més fràgil i cau víctima de malalties on el paper de les defenses immunitàries és essencial. Així com un exèrcit que es manté en repòs perd la seua capacitat de combat, la immunitat natural ha d'enfrontar constantment als agressors virals i bacterians. Després de caure en l'esclavitud tecnològica, la humanitat és víctima de l'esclavitud digital que regeix la seua forma de vida. El sentit comú es troba en el nostre Déu vivent, Jesucrist. Però per què deuria Déu protegir als qui ho menyspreen? La seua extrema compassió no arriba tan lluny, i ell continua sent el jutge perfecte « que paga a cadascun conforme a la seua obra », com va anunciar en Apocalipsi 22.12: « Heus ací, jo vinc prompte, i el meu guardó està amb mi, per a pagar a cadascun conforme a la seua obra ». I perquè escodrinya els seus cors i ments, Jesucrist no pot errar en jutjar als éssers humans. Davant el seu judici, s'enfonsen les falses pretensions de dret a la seua justícia.

Heus ací ara l'enumeració de certes realitats que proven l'existència de Déu que es fa, segons la seua voluntat, visible o invisible, que beneeix o maleeix, segons el criteri que ha fixat per a la seua selecció de triats terrenals.

Per molt important que siga, la Bíblia i els seus escrits no són el primer, doncs, com a prova, l'home exigeix acció. Per tant, fets històrics indiscutibles, com l'existència del poble jueu anomenat Israel, encapçalen aquesta llista. L'existència del poble jueu és tan important que Déu l'utilitza per a atraure l'atenció humana cap a la seua persona divina. A aquest efecte, va convertir a l'Israel nacional caigut, a causa del seu rebuig a Crist, en objecte de maledicció per a tots els pobles de la terra. Aquesta maledicció es va originar després del retorn dels jueus al seu territori nacional en 1947, després de la mort de sis milions de jueus en els crematoris dels camps de concentració de l'Alemanya nazi. Van dir a Pilato, referir a Crist, anomenat Jesús de Natzaret: «Que la seua sang caiga sobre nosaltres i sobre els nostres fills ». Déu els va inspirar les paraules d'aquest anunci de la seua contínua maledicció futura, incloent la «Xoà», la «solució final» decretada per Adolf Hitler, el líder nazi, com a advertiment final de Déu als pobles cristians o jueus infidels dispersos per tota la terra. Després d'aquesta lliçó, Déu va concedir a la humanitat occidental un llarg període de pau, favorable al comerç i a l'enriquiment material dels Estats Units, Europa i les seues ramificacions globals. Això, en un context latent d'amenaces terroristes internacionals, successivament palestines, després musulmanes, crides "islàmiques". Perquè la injustícia patida pels palestins musulmans ha despertat i reavivat la ira dels pobles musulmans contra els antics "croats" occidentals. Per tant, és un vertader clam, fins i tot un udol, el que Déu emet a través d'aquests fruits de les maledicciones que se li deuen al poble jueu pel seu retorn a la seua pàtria històrica. Els qui afirmen basar en la "raó" haurien de comprendre el vincle que connecta la maledicció que pateix tota la terra amb el poble jueu, autor i responsable de la seua causa. Però tant en l'àmbit religiós com en el secular, la raó obstaculitza l'evidència presentada. Les veritats circulen, però mai s'amplifiquen. En els nostres últims dies, sembla cada vegada més que el criteri del pensament únic s'oposa a qualsevol idea de qüestionament. Qualsevol reconsideració d'un tema s'interpreta com una reculada inacceptable per a les elits polítiques, econòmiques, sanitàries i, per descomptat, religioses. A més, paradoxalment, aquest comportament internacional dels líders testifica que Déu els està preparant per a patir els seus càstigs, que seran progressius, fins a l'exterminació de l'espècie humana en la terra, al retorn de Crist Salvador i Venjador. Però, per descomptat, aquesta prova només està a l'abast dels seus triats, il·luminats per la seua infal·lible paraula profètica.

Retrocedint en el temps, del fruit al tronc i l'arrel, tenim el testimoniatge històric de quasi 2000

anys de fe cristiana. Encara que terriblement marcat per un aspecte fosc, aquest període dóna testimoniatge de l'obra i l'existència de Jesucrist. Però independentment d'aquest testimoniatge, la raó no espera proves, com tampoc les esperava durant l'època de la llei de sospitosos de la Revolució Francesa. Qualsevol que contradiga la postura dels líders nacionals es converteix en sospitós, i les masses populars, incultes i incrèdules, se sotmeten, neutralitzades per la por. Arribem a l'etapa final de l'enduriment del cor del faraó egipci, a qui Déu estava a punt de condemnar a mort, perquè davant el rei caldeu Belsasar, Déu també ho havia pesat i ho havia trobat mancat en la balança de la seua justícia.

Abans de Jesucrist, trobem l'èxode de la terra d'Egipte i la formació, per Déu, de l'Israel nacional jueu. Dia rere dia, les experiències viscudes per aquest poble es van registrar per escrit; això hauria de ser pres com a prova de l'existència del Déu alliberador per qualsevol ment suposadament "raonable". Aquest testimoniatge escrit revela una preocupació per la intel·ligència superior que el poble jueu va ser el primer a demostrar. La continuïtat observada en l'escriptura d'aquestes escriptures durant aproximadament quinze segles distingeix encara més l'experiència d'aquest poble de la d'altres pobles terrenals. Un detall és digne d'esment: Déu va obligar el seu poble a donar testimoniatge dels càstigs que li va imposar. Cap altre poble ho ha fet, perquè separats de Déu, els pobles s'entreguen a l'orgull humà, que els impulsa a mantindre una imatge gloriosa de la seua experiència. L'evidència d'aquest comportament es va proporcionar a Egipte, ja que el nom i tot record del beneït govern de José com a gran visir van ser esborrats pel Faraó, hostil al poble hebreu, del registre històric-cultural egipci. I durant els segles de l'era cristiana, els testimoniatges llegats pels monarques sovint s'embellien per a benefici del subjecte en qüestió. En contrast, la Bíblia dóna testimoniatge d'una veritat que confirma tant la benedicció com la maledicció; el que la fa digna de la fe dels triats veritablement "raonables".

La bellesa de la creació dóna testimoniatge de la preocupació pel bon gust que revelen les coses visibles. Les flors, la seua aparença i les seues agradables fragàncies, donen testimoniatge encara més de la delicadesa del Déu Creador. En particular, la primavera, imatge de l'Edén sense pecat, atorga a la naturalesa el seu exuberant aspecte de vida i activitat floral, vegetal i animal. Aquestes coses estan fetes per a ser apreciades per una criatura adaptada a aquesta apreciació. La intel·ligència humana és simplement la conseqüència de la del Déu que la va crear. I és en aquest nivell de reflexió que l'home animal se separa de l'home espiritual. L'home animal veu les coses, però no les connecta amb el Déu creador; el seu nivell d'intel·ligència rebutja aquesta evidència, per falta d'intel·ligència o per la lliure elecció d'una voluntat rebel, perquè no vol que ni Déu ni el Mestre li obeïsquen, i això particularment a França, des de maig de 1968, on aquesta expressió va ser represa com a lema per la joventut que s'havia rebel·lat contra el vell model de societat.

La Bíblia encara dóna testimoniatge d'innombrables coses, entre elles el relat del diluvi que va assotar la nostra terra fa tan sols 4337 anys. Això no és molt si tenim en compte que dins d'aquests 4337 anys hi ha uns 2000 anys de l'era cristiana. Els tres períodes de 2000 anys van estar, doncs, marcats per aquestes tres experiències successives: el diluvi, la formació d'Israel i l'experiència cristiana; i cada etapa comporta una lliçó divina; les dues primeres ensenyen la mort i la vida. La tercera ve en Crist, qui separa, per la fe en el seu sacrifici voluntari, als morts dels vius.

És evident que hui, en 2022, l'evidència presentada ja no té cap efecte en la ment humana. Els 76 anys de pau viscuts des de la fi de la Segona Guerra Mundial, és a dir, des de 1945, han llavat el cervell humà. La presa del poder per part de la joventut estatunidenca i europea ha donat lloc a una societat rebel la destinació de la qual és aconseguir el nivell de Sodoma i Gomorra. A Occident, el pensament religiós és tan rebutjat com els esforços de Lot per canviar el mal comportament dels habitants de Sodoma. Al llarg d'aquests 76 anys, de generació en generació, la tendència rebel s'ha enfortit i amplificat. Viure sense Déu ja no suposa cap problema per a les persones nascudes en aquest clima dominat per l'ateisme. Les seues vides són plenes, repletes de múltiples activitats que motiven els seus projectes i esperances. En resum, nascuts sense Déu, no senten necessitat d'ell. Plens d'orgull i arrogància pels seus alts coneixements tecnològics i científics, menyspreen l'esperit religiós, al qual consideren un "dinosaure" de temps passats. Davant aquesta mena d'esperit, els triats ja no poden fer res; qualsevol demostració de la veritat es torna inútil i vana. Per tant, els triats de la fi dels temps mai seran una multitud incomptable, com Déu va anunciar a Abraham, sinó que sempre seran aqueix "xicotet ramat" volgut i preuat per al cor del fidel Déu viu.

I als qui encara creguen que la raó podria protegir a la humanitat, els recorde que Déu té la capacitat de sotmetre-la a un poder de ceguesa o engany, com a ensenya 2 Tesalonicenses 2.10-12: « I amb tot engany d'iniquitat per als quals es perden, puix que no van rebre l'amor de la veritat per a ser salvos. Per això Déu els envia un poder enganyós, perquè creen la mentida, a fi que siguen condemnats tots els que no van creure en la veritat, sinó que es van complaure en la injustícia». ".

La salvació de l'home té un preu

Aquest tema de reflexió ens permetrà comprendre per què el camí que condueix a la vida eterna és, segons Jesús, estret i estret , i poc transitat. Per a complicar la comprensió del seu pla salvador, Déu ho va construir sobre una successió de dos pactes entre ell i els éssers humans. Per tant, hem d'entendre que, sense l'acceptació del nou pacte en Crist, la fe religiosa jueva de l'antic pacte és com una simfonia inconclusa. Més tard, en l'era cristiana, això també ocorrerà amb la fe protestant, que, al no acceptar la restauració del dissabte i de tota la veritat restaurada per Déu, també va romandre com una simfonia inconclusa, després de la primavera de 1843 i la tardor de 1844; això perquè el decret diví citat en Daniel 8.14 va entrar en vigor amb totes les seues conseqüències, bones per als triats i terribles per als caiguts: encertadament traduït: « I em va dir: Fins a la vesprada i el matí, 2300, i seran justificats, santedat ». L'aspecte terrible consisteix en el qüestionament de les condicions de l'oferta de " justícia " divina concedida al pecador, al final del període citat, és a dir, 1843.

És precisament en Daniel 10.12 que Déu ens presenta la imatge del triat; això, en dir-li al seu àngel: « Em va dir: Daniel, no temes ; perquè des del primer dia que et vas proposar comprendre i humiliar-te davant el teu Déu , les teues paraules van ser escoltades, i és per les teues paraules que jo vinc ». En llegir aquest versicle, els éssers humans aprenen el que Déu espera d'ells. Déu és, per descomptat, invisible, però no és mut, ni sord, ni cec. La seua intenció és revelar qui és als seus triats, i això, únicament quant al seu caràcter, ja que continua sent l'Esperit invisible. Observen el que elimina la raó per a « témer-li »: « perquè des del primer dia que et vas proposar comprendre i humiliar-te davant el teu Déu ». Aquest versicle ens ajuda a comprendre per què Déu va dirigir als homes en 1843 el missatge del primer àngel d'Apocalipsi 14:7: « I va dir a gran veu: Temeu a Déu i doneu-li glòria, perquè l'hora del seu judici ha arribat; adoreu a aquell que va fer el cel i la terra, la mar i les fonts de les aigües ». Paradoxalment, Déu exhorta als seus triats a témer-li , de manera que, en restaurar les veritats requerides, ells, com Daniel, ja no tinguen motius per a témer-li . El missatge anunciat per aquest primer àngel es dirigeix en 1843, just quan el decret de Daniel 8.14 exigeix que els triats reproduïsquen la imatge del comportament de Daniel. El temps se situa llavors sota el signe de la profecia, i la diferència entre els triats i els caiguts es basa en aquest criteri perpetu: « perquè des del primer dia que vas disposar el teu cor a entendre i a humiliar-te davant del teu Déu ». L'exigència de restaurar la pràctica del sabbat es fa visible en l'anunci de l'àngel que va dir als cristians, hereus del diumenge catòlic romà: « I adoreu a aquell que va fer els cels i la terra, la mar i les fonts de les aigües ». El « creador » és el Déu creador de Gènesi 2:1-2: « I en el seté dia va acabar Déu l'obra que va fer , i va reposar el seté dia de tota l'obra que va fer . I va beneir Déu el seté dia i el va santificar, perquè en ell va reposar de tota l'obra que havia creat i fet » . I el text del quart dels deu manaments de Déu recorda als homes aquest deure que els exigeix després dels segles foscos del cristianisme romà. Llegim en Èxode 20.11: « Perquè en sis dies va fer Jehová els cels i la terra, la mar i totes les coses que en ells hi ha, i va reposar en el seté dia. Per tant, Jehová va beneir el dia de repòs i el va santificar ». Així, en reproduir la conducta de Daniel, que Déu ha aprovat i beneït des de 1843, tots els veritablement triats es distingeixen dels caiguts que no compleixen amb aquest estàndard de caràcter. I qui són aquests caiguts? En Apocalipsi 14:8, en el missatge del segon àngel, Déu dóna la resposta assenyalant a «Babilònia la Gran », de la qual diu que ha « caigut ». Aquest nom es refereix a l'Església Catòlica Romana papal, però quan «va caure » ? No en 1843, sinó en el segle XVI , quan va decidir combatre el missatge de la Reforma Protestant. I en aquesta conducta d'orgull i menyspreu per la veritat divina, ella és l'exemple de l'oposat a l'humil Daniel. En recuperar l'aprovació total de Déu, els seus triats, obedients i intel·ligents, ja no tenen res a témer d'ell, perquè els estima i els protegeix. Amb aquest comportament, els triats recuperen la imatge de Déu perduda pel pecat original. La mort, que era la seua paga, i el temor de Déu van ser pagats per Déu mateix en Jesucrist: el deute està saldat, però algú havia de fer-ho, en nom del principi exigit per la llei divina, que Pablo ens recorda en dir en Romans 6.23: « Perquè la paga del pecat és mort, però l'obsequi de Déu és vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre». Què significa aquest « obsequi de Déu »? És molt important destacar que l'oferta de salvació és una iniciativa divina que roman independent de les respostes humanes. En morir en la creu, Jesús posa davant els pecadors l'opció de fer un pacte amb ell mitjançant la sang vessada que va saldar el deute contret amb la justícia divina ofesa. L'oferta es presenta així davant el pecador, però aquesta oferta no és incondicional, i ací és on es justifiquen les paraules de Jesús en Apocalipsis 3.18: « T'aconselle que de mi compres or refinat en foc, perquè sigues ric, i vestidures blanques per a vestir-te, i que no es descobrisca la vergonya de la teua nuesa; i ungeix els teus ulls amb col·liri, perquè veges». La salvació presentada com a « gratuïta » és, per tant, en realitat, «pagada». Però no amb diners, el preu a pagar és: el canvi de comportament de l'anomenat que, en conformar als requisits divins, obtindrà la condició de triat que ja no ha de témer a Déu, sinó que només ha d'estimar-ho més cada dia fins al seu últim alé, o el

seu arrebatamiento, viu, al cel, al retorn de Crist, és a dir, en la primavera de 2030. Jesús especifica llavors en Apocalipsi 3.19: « Jo reprenc i càstig a tots els que amo. Sé, doncs, gelós i penedeix-te ». Aquest zel i el seu fruit de penediment consisteixen a reproduir la imatge de Daniel 10.12: « No temes, Daniel; perquè des del primer dia que vas disposar el teu cor a entendre i a humiliar-te davant el teu Déu, les teues paraules van ser sentides, i és per les teues paraules que jo vinc » .

En dir: « Reprenc i càstig a tots els que amo », Jesús confirma la seua antiga aliança amb la fe adventista des de 1843 i 1873, on el període de «Filadèlfia» es refereix específicament a ella. Però és precisament per ser seua aquesta institució oficial que jutja que el seu comportament s'ha tornat fred i formalista amb el temps, a «Laodicea», una religió que es transmet per l'esperit de la tradició, com va ser el cas de l'antiga aliança jueva i el protestantisme entre el segle XVI i 1843.

El preu de la salvació és un tema tan important que posa a prova l'autenticitat de totes les religions falses. I sense una interpretació adequada, totes són com una simfonia inconclusa o com les histories mentideres que els pares els compten als seus fills. Totes les religions falses prometen als seus seguidors el "paradís", o l'"Edén" de Déu. I aquests seguidors se sentiran terriblement decebuts perquè no han comprés que l'accés al "paradís" té un preu que cap ésser humà podria haver pagat, ja que el pecat és heretat per tots al llarg de la història. Què pot un jueu de l'antic pacte oferir a Déu per a obtindre el "paradís" des que Jesús va morir, donant la seua vida com a sacrifici expiatori? Sense la sang de Crist, només pot presentar sacrificis animals, sobre els quals Hebreus 10:4 especifica: " perquè és impossible que la sang de bous i bocs lleve els pecats "; per tant, no hi ha accés al "paradís" sense la sang humana del diví Crist. Al seu torn, durant 16 segles, la fe catòlica va distorsionar el significat del preu de la salvació. En el segle XVI , va vendre el "paradís" per diners, la qual cosa va permetre al monjo docent Martín Luter descobrir la seua naturalesa diabòlica. Fins i tot va fer desaparéixer l'ofrena gratuïta de Déu en ordenar als seus seguidors castigar amb càstigs corporals tan injustificats com inútils, flagel·lacions, caminar de genolls, etc. D'aquesta manera, es va suprimir l'ofrena de la gràcia. Després va vindre el cas de la fe protestant, que va restaurar el principi de la gràcia i l'autoritat única de la Bíblia, la santa paraula de Déu. No obstant això, en la pràctica, aquesta fe reformada només estava a mig fer, d'ací la seua semblança amb la simfonia inconclusa. Perquè, si bé condemnaven les mentides catòliques, els protestants encara honraven el fals dia de descans establit per l'emperador romà Constantí I des del 7 de març de 321. En exigir la restauració del vertader Sàbat en el vertader seté dia, que és el dissabte, es tanca la porta al "paradís" als protestants que no obeeixen aquest requisit diví decretat per ell en Daniel 8.14. Finalment, arriba el torn de l'adventismo oficial, al qual Jesús recorda el preu de la salvació. Donat l'enorme preu que va pagar personalment per a oferir l'entrada al seu "paradís", té dret a exigir als adventistes que desitgen beneficiar de la seua oferta el preu pagat per tots els seus vertaders triats de tots els temps; aquest preu és la conducta que es troba en Daniel: " Perquè des del primer dia que vas disposar el teu cor a entendre i a humiliar-te davant del teu Déu ...". Aquest va ser el significat que Déu va voler donar a la prova de fe de 1994; una prova de fe basada en la demostració d'interés en la paraula profètica que va anunciar als adventistes el retorn de Crist en 1994; això segons la interpretació inspirada que Jesucrist em va donar per a organitzar aquesta prova. Després de demostrar la seua inconsistència amb els testimoniatges dels seus fundadors, provats i seleccionats en 1843 i 1844 pels falsos anuncis de William Miller, la fe adventista oficial i institucional veu tancar la porta del paradís davant si i els seus membres, la fe dels quals és una simfonia inconclusa, revelada pel desinterés i la incredulitat; una conducta indigna de salvació. Finalment, arriba el torn de l'islam, que també afirma estar en el paradís de Déu. Novament, al no reconèixer el preu de la salvació donada per Déu, la porta del paradís romandrà tancada i inaccessible. Per a l'islam, Déu no és més que un rei despòtic, arbitrari i tiànic de l'univers. El significat que se li dóna al pecat és imprecís, ja que la llei divina bíblica és reemplaçada per la fe en l'Alcorà, que no presenta els Deu Manaments de Déu i se centra exclusivament en la fe en el seu cabdill, Mahoma. Però la fe de l'islam ja sol representa un perill per als cristians incrèduls que la valoren davant Déu. Atés que la religió de l'islam no es basa en la mort voluntària del Messies Jesús, els vertaders triats saben que l'accés a la salvació és impossible per als musulmans. Amb l'islam, es tanquen els diversos aspectes de les religions que afirmen ser l'únic Déu que, no obstant això, es va revelar només a través del poble jueu.

El preu de la salvació resideix en l'aparició del Messies, qui rep el nom de "Jesús", que significa: Yahvé salva. Aquest nom dóna tot el seu significat al nou pacte que Déu establirà sobre la sang de Crist crucificat. De fet, fins a la seua aparició, els hebreus coneixien a Déu només pel seu nom Yahvé, amb el qual afirma la seua existència eterna. Però sense Jesucrist, el nom del qual porta l'anunci de la salvació, la relació amb Déu era incompleta i només provisional. Per tant, en reconéixer al Messies Jesucrist, la fe jueva provisional pot prolongar i obtindre l'aprovació i les benedicciones que comporta la fe en el Messies anunciat per Déu (Daniel 9.24-27).

En resum, jueus, catòlics, ortodoxos, anglicans, protestants, adventistes i musulmans estan

perduts perquè s'equivoquen sobre el "preu de la salvació", tant el que Déu va pagar en Crist com el que els triats han de pagar per a obtindre la seua gràcia. És aquest comportament compartit el que els dóna la imatge d'una "simfonia inconclusa". I aquest retret de la incompletitud de l'estàndard de la veritat es confirma en Apocalipsi 6.13 mitjançant el símbol de les " figues verdes " d'aquest versicle: " i les estreles del cel van caure sobre la terra, com la figuera deixa caure les seues figues verdes quan és sacsejada per un fort vent "; " verds ", és a dir, abans d'aconseguir la maduresa. I equivocar sobre el preu de la salvació és molt greu, perquè priva al Déu Creador del benefici d'una poderosa demostració d'amor que dirigeix a totes les seues criatures que viuen en el cel i en la terra: tant als àngels celestials com als éssers humans terrenals. Sense conseqüències per als éssers celestials, la participació i el judici dels quals van ser duts a terme per Jesús després de la seua resurrecció, la pèrdua de la manifestació de l'amor de Déu resulta en la prolongació de la incredulitat en la terra, la qual cosa porta als éssers humans mal instruïts a la mort eterna, és a dir, definitiva. Ara bé, el terme pacte implica l'esment de clàusules i deures recíprocs de les parts contractants. Així com en el matrimoni els cònjuges es comprometen a ser fidels, en el pacte contret amb Déu en Crist, aquests compromisos han de complir i honrar fidelment. I ací també, en cas de transgressió de les clàusules, el divorci separa per sempre als cònjuges desunits. I Déu fa el mateix amb els éssers humans que reclamen la seua salvació i no tenen en compte les clàusules que ell mateix va especificar en Jesucrist.

Les lliçons divines romanes

Al llarg de la seua revelació profètica, Déu li va donar a Roma un paper protagonista. La raó d'aquesta omnipresència de Roma radica en el paper que exerciria en el seu pla per a reduir i esclafar el poder del poble jueu durant el ministeri terrenal de Jesucrist. De fet, sense l'ocupació romana de Jerusalem i tota la Judea, el ministeri de Jesús no hauria pogut dur amb total llibertat. Durant els tres anys i sis mesos de la seua activitat pública, el clergat jueu va ser emmordassat i se li va impedir fer-li mal. Però quan va arribar el moment de celebrar l'última Pasqua i l'últim Dia de l'Expiació, el protector romà es va convertir en el botxí, executant el càstig pel pecat jutjat i condemnat per Déu. En aquesta altra funció, Roma només va fer el que Déu li va encomanar.

En Apocalipsi 17.10, l'àngel li parla a Juan sobre els " set caps de la bèstia ": " Són també set reis: cinc han caigut; un existeix; l'altre encara no ha vingut; i quan vinga, haurà de romandre poc temps". Aquests " set reis " representen set tipus successius de govern que Roma va experimentar al llarg de la seua història. Record que, segons Isaïes 9.14: " el cap és el magistrat o l'ancià, i la cua és el profeta que ensenya mentides ". En el cas de la Roma pagana, " el cap i la cua " estaven representades per una sola persona que dirigia al poble. Els set governs romans van ser, successivament, la monarquia, la república, el consolat, la dictadura, el triumvirat, l'imperi i la tetrarquia (quatre caps governants imperials associades). Havent experimentat aquests diversos tipus de govern, el model romà ja ha demostrat que el problema dels pobles no resideix en la forma del seu govern, sinó únicament en la seua separació del Déu creador suprem. Perquè cap dels models provats va produir el resultat buscat pel poble de Roma. Això és normal, ja que el problemàtic és l'home quan se separa de Déu. Cap dels règims adoptats va aconseguir evitar enfrontaments sagnants entre partidaris oposats. I quan Déu va voler posar a prova la naixent fe cristiana, va recórrer de nou a Roma i a la seua més cruel i insensat representant imperial, Neró. Una mirada a aquest passat de Roma profetitza la destinació històrica del poble francés. Quan, cansat de les cruels i injustes exaccions dels monarques i del clergat catòlic romà, el poble francés va entrar en la Revolució, va creure haver deslliurat definitivament d'un monstre sanguinari. Però, a partir de 1793, un context en ebullició i el risc de veure ressorgir la monarquia van portar als revolucionaris a cometre genocidi contra la classe aristocràtica. El monstre sagnant ja no era la monarquia i el seu catolicisme romà, sinó l'acció revolucionària mateixa. En tota la seua història, el riu parisenc anomenat Sena mai havia rebut tanta sang humana. París va oferir llavors als espectadors de la terra i del cel una "escena" de matança sistemàtica.

El testimoniatge dels historiadors és molt útil, però com no poden jutjar els fets a través d'un prisma espiritual, les seues explicacions tenen poca importància. Per a aconseguir les seues finalitats, Déu manipula als homes, des dels més xicotets fins als més grans, i aquests xicotets corrents acaben formant grans rius, després grans rierols, que acaben el seu camí desembocant en la mar. Abans d'establir definitivament, la república va experimentar recaigudes i breus retorns a la monarquia i a l'imperi, tots igualment marcats pel vessament de sang humana. I si observem la història de França, trobem molt després de 1789 la successió de règims que va experimentar Roma: la primera república va succeir a la monarquia . Llavors, un dictador anomenat Maximilien Robespierre, esmentat

recentment en un article, va prendre el poder en la sagnant França durant un any, exactament el mateix dia. Amb Robespierre guillotinat, el Directori Republicà va confiar el poder a un jove cònsol cors , Napoleó Bonaparte. Contra el seu poble cors, recentment entregat a França, es va posar del costat de França i es va guanyar el seu prestigi com a oficial d'artilleria en batalla. Així, es va apropiar de la "part bona" sobre la qual prompte regnaria com a emperador , com a amo absolut. Així, només el triumvirat i la tetrarquia van romandre com a exclusius de Roma. Però aquest no és el punt essencial, que concerneix, tant per a Roma com per a França, a la cerca d'un govern ideal; que mai condueix al resultat desitjat.

Si bé en l'era cristiana les experiències dels governs francesos van exercir un paper fonamental en les seues relacions amb la Roma papal, França, no obstant això, no va experimentar res més que Roma, llevat que la seua transició a una república va estar marcada per un rebuig sistemàtic de tota religió. Roma no ho havia fet, i la seua república no va impedir els cultes idòlatres en les seues múltiples formes que practicava el poble romà. A França, l'esperit de l'ateisme és una autèntica novetat. Però cal destacar que aquest ateisme nacional només va aparéixer després que la fe apostòlica, model de perfecció, i després la falsa fe catòlica, i la vertadera i la falsa fe protestant, donaren, l'una després de l'altra, el seu testimoniatge històric. Després del testimoniatge de la França atea, el cicle es tanca. Després de totes les lliçons impartides, Déu va oferir a la humanitat un llarg període de pau religiosa del qual encara ens beneficiem hui. Aquest llarg període de pau va ser tan necessari com els tres anys i sis mesos del ministeri de Jesucrist. Havia de promoure la construcció del missatge adventista del seté dia i la seua proclamació per tota la terra. Així, en pau religiosa, l'adventismo s'ha estés a tots els països on ha sigut possible, encara que amb molt poca representació. Al seu torn, en 1994, Jesucrist va rebutjar l'adventismo oficial, però, expulsat per l'organització, vaig rebre la il·luminació adventista impartida per Jesucrist, i en la pau religiosa que va perdurar, vaig compondre cançons, vaig escriure escrits i explicacions, i continue fent-ho en aquest article. No obstant això, sé que ara, durant els huit anys que ens separen del retorn de Jesucrist, la pau cessarà, la ruïna caurà sobre la terra i s'emportarà a la mort a multituds de persones ignorants, perquè Déu no haurà trobat l'amor de la seua veritat en elles. La seua indiferència cap a la seua veritat fins i tot les haurà portades a afavorir l'establiment de l'islam, la religió que competeix amb la fe cristiana exclusiva, al seu país. Per això, Déu les entregarà a les atrocitats perpetrades per musulmans fanàtics. I com aquest càstig no serà suficient, recorrerà a la poderosa Rússia Ortodoxa, als seus tancs, vaixells, submarins, avions supersònics i míssils hipersònics amb ogives nuclears (l'última innovació), segons la seua profecia de Daniel 11.40-45. El món descobrirà el significat de la "ira de Déu". La mort de la " tercera part de la humanitat " en aquest conflicte, segons Apocalipsi 9.15, serà només l'últim advertiment abans de l'extermini final que Jesucrist executarà en el seu gloriós retorn; això, després d'haver sotmés als últims rebels als turments dels seus " set últimes plagues " descrites en Apocalipsis 16.

En Apocalipsi 17, l'Esperit diu sobre els set reis de Roma: « Aquests són set reis: cinc han caigut; un existeix; l'altre encara no ha vingut; i quan vinga, haurà de romandre per un curt temps » . Cinc han caigut : la monarquia, la república, el consolat, la dictadura i el triumvirat (Cras, Pompeu, César); un existeix : l'imperi, des que l'emperador Octavio es va dir Augusto. Va ser durant el seu regnat que va nàixer Jesús, segons Lucas 2:1: « En aquell temps va eixir un decret de Cèsar August, ordenant un cens de tot el món » . El seté rei designa la tetrarquia formada per l'associació de quatre emperadors, i més precisament de dos emperadors principals anomenats Diocleciano i Majencio, als quals s'uneixen altres dos emperadors anomenats Constancio Clor i Galerio. Déu diu d'aquest govern de quatre que haurà de romandre per un curt temps . Resulta que la duració d'aquest temps es revela en Apocalipsi 2.10 i la seua duració és de " deu dies profètics " o deu anys reals. Aquests " deu anys " mereixen ser emfatitzats per l'Esperit, perquè van ser les últimes persecucions atroces que la Roma imperial pagana va infligir als cristians de l'imperi. Però la pau religiosa constituiria una maledicció amb conseqüències perpètues fins al gloriós retorn de Jesucrist, doncs, obtinguda l'any 313, a diferència del 321, aquesta pau va permetre a Constantí I obligar als falsos cristians, que s'havien tornat nombrosos en l'imperi, a abandonar la pràctica del vertader dissabte santificat per Déu. En entrar en pau, la fe cristiana va caure en la maledicció divina i, per tant, va justificar els successius càstigs de les " set trompetes " descrits en Apocalipsis 8, 9 i 11.15. En la nostra era actual, hem vist com la mentalitat de la societat occidental es transforma per complet en pocs anys de pau: condemna el que justificava i justifica el que condemnava. La culpa de Constantino deurà doncs ser castigada per Déu, aquesta vegada, primer, amb la " sisena trompeta ", després, després de la fi del temps de gràcia, amb les " set últimes plagues " i la " setena trompeta " que exterminarà a la humanitat culpable i rebel en la primavera de 2030.

La profecia especifica sobre " la bèstia " en Apocalipsi 17.11: " I la bèstia que era i no és, és el huité rei, i és dels set, i va a la perdició ". Ací, novament, per a comprendre aquest misteri sobre " la

bèstia que puja de la mar " al començament del capítol 13, Déu pren com a referència la norma religiosa de la Roma pagana, definida pels seus " set reis " o set governs. El huité règim que experimenta Roma és el seu govern papal; un govern que es troba sota l'autoritat suprema del papa romà, anomenat "Summe Pontífex" o, en llatí, "Pontifex Maximus". Aquest títol sempre ha existit al llarg de la història de la Roma pagana, des de la monarquia fins a la tetrarquia. La identitat religiosa de " la bèstia " es troba, per tant, en la història pagana de Roma, però el papat per si sol no constitueix a " la bèstia ". Perquè " la bèstia " és producte de la coalició del poder religiós i el del poble de l'imperi, que la secunda i protegeix a través dels seus líders reals i els seus exèrcits. Ara bé, des de Daniel 7:7, Déu ens ha il·lustrat a la bèstia i revelat la seua doble composició: la seua identitat romana en Daniel 8:9, on la Roma pagana es designa amb el símbol de la banya xicoteta , i el poble que la secunda, representat per les deu banyes , que va dominar la Roma pagana fins a la segona aparició de la banya xicoteta , aquesta vegada papal l'any 538, en Daniel 7:8. Seguint les dades citades en Daniel 7.24, les deu banyes que donen suport al règim papal del huité rei ja estaven presents en la quarta bèstia, que designa a l'imperi romà en Daniel 7:7. Per tant, és en referir a les imatges i dades citades en Daniel 7 que Déu estableix el seu enigma d'Apocalipsi 17.11. Ací trobem una meravellosa demostració divina del paper complementari que Déu atorga a les profecies de Daniel i Apocalipsis.

En Apocalipsi 17.11, l'enigma proposat, « la bèstia era i no és », s'analitza en el context definit en Apocalipsi 17:3: « Em va portar en l'Esperit al desert . I vaig veure a una dona asseguda sobre una bèstia escarlata plena de noms de blasfèmia, que tenia set caps i deu banyes ». Aquest context és el d'una prova de fe simbolitzada per la paraula « desert ». Aquest context històric és el de la fi dels temps, en el qual « la bèstia » va perdre el seu domini, ja que observem l'absència de diademes o corones en els « set caps » romanes i les « deu banyes » dels pobles occidentals. El context històric la presenta a l'espera del seu càstig final, que, sota el nom simbòlic de la « verema » d'Apocalipsi 14.18-20, colpejarà als líders religiosos que han enganyat a la humanitat amb els seus falsos ensenyaments. La clau d'aquesta interpretació es troba en Apocalipsi 18:6, on Déu diu a les víctimes dels engañadores demoníacs: « Pagueu-li com ella va pagar, i doblegueu-li segons les seues obres. En la copa en què ella va vessar, doneu-li el doble ». Aquest càstig final es compleix després de la gloriosa vinguda de Jesucrist. És el seu retorn el que permet a les víctimes dels falsos ensenyaments descobrir la vertadera naturalesa espiritual dels seus mestres religiosos, i així la seua justa ira es torna contra els culpables, com es profetitza en Apocalipsis 16.19: « I la gran ciutat va ser dividida en tres parts, i les ciutats de les nacions van caure. I la gran Babilònia va vindre en memòria davant de Déu per a donar-li la copa del vi de la cremor de la seua ira ».

En la coalició que constitueix " la bèstia ", el poble carrega amb una gran culpa davant Déu. I referent a això, hem de recordar el suport constant del poble de París a la fe catòlica, la seua negativa al fet que el rei protestant Enric IV, obligat una vegada i una altra a accedir al tron de França, es convertira a la fe catòlica romana del poble parisenc. Afegim també la seua ajuda a les lligues catòliques del duc de Guisa per a massacrar als protestants el dia del sinistre Sant Bartolomé de 1572. Per aquesta raó, les famílies nobles i adinerades, vinculades a la monarquia de l'època, caurien víctimes de la guillotina dels revolucionaris parisencs. Per a dur a terme aquesta tasca profetitzada en Apocalipsi 2.22-23, Déu va posar a la gent comuna de París en contra de la classe aristocràtica i catòlica, com el seu rei Lluís XVI i la seua esposa, els qui van morir segons Déu només perquè van heretar aquesta religió catòlica que ell compara amb una " prostituta " en aquest versicle i en Apocalipsi 17: " Heus ací, jo la llançaré en un llit, i als quals amb ella adulteren , en gran tribulació , si no es penedeixen de les obres d'ella ". Donaré mort als seus fills; i totes les esglésies sabran que jo sóc qui escodrinya la ment i el cor, i que recompensaré a cadascun segons les seues obres ». En el grec original, es refereix a « les seues obres », no a « les seues obres ». A la llum d'aquests versicles, el genocidi dels revolucionaris, dut a terme en la guillotina, va complir una voluntat divina, perquè Déu diu: « Donaré mort als seus fills ». L'expressió « morir » descarta qualsevol interpretació simbòlica de la paraula « mort » en l'acció punitiva evocada. I és a través d'ella que Déu fereix mortalment a la bèstia , la ferida mortal de la qual havia de ser sanada , segons Apocalipsi 13:3: « Vaig veure una dels seus caps com a ferida de mort; i la seua ferida mortal va ser sanada . I tothom estava admirat per la bèstia» . " "En aquest versicle, per l'actitud atribuïda a " la terra ", Déu profetitza el suport admiratiu que la fe protestant caiguda i infidel portarà a la fe catòlica romana, després del seu abandó per Déu, després de 1843.

Per a Déu i els seus triats, en l'era cristiana, França va reemplaçar al poble romà pagà, i la seua aliança i suport a la causa del catolicisme papal va permetre que la " bèstia " prenguera forma i dominara amb arrogància als pobles de la terra, sovint convertits a la fe catòlica per la força i sota amenaça de mort. Tres figures il·lustres van cometre aquests crims durant el seu regnat: Carlemany, Felip el Bell i Francesc I. El primer va convertir a Germania per l'espasa i el segon va cremar en la

foguera als Templers i al seu líder, Jacques de Molay. Quant al tercer, Francesc I , va iniciar hostilitats contra la fe reformada, els primers protestants. Des del seu primer rei, Clodoveo, ha permés la reproducció del model experimentat per la Roma pagana. Així, Déu pot dir que " la bèstia és un dels set reis ", malgrat haver aparegut en forma cristiana, després dels " set " governs romans.

El versicle d'Apocalipsi 17:7 ens ajuda a comprendre millor què és la " bèstia ": " I l'àngel em va dir: 'Per què et meravelles? Et diré el misteri de la dona i de la bèstia que la porta, la que té els set caps i les deu banyes '". L'Esperit separa a " la dona ", la qual cosa es refereix a Roma com a ciutat. Això es confirmarà en el versicle 18: " I la dona que has vist és la gran ciutat que regna sobre els reis de la terra ". Anteriorment, ja havia comparat a Jerusalem amb una prostituta a causa de la seua infidelitat. Per exemple, en Isaïes 1.21: « La ciutat fidel s'ha prostituït ! Estava plena de justícia, i la rectitud habitava en ella, però ara hi ha assassins! ». La ciutat de Roma es veu arrossegada cap a la dominació occidental gràcies al suport de la «bèstia », formada al seu torn per l'associació de la monarquia i els seus deu regnes, simbolitzats per les « deu banyes », amb la religió catòlica romana, representada pels « set caps ». Per un breu període, basant-me en el significat que Déu li dóna en Gènesi 2:2, li done al número « set » el significat de « santificació ». Així mateix, l'expressió « set caps » significa magistratura santa, ja que la paraula « cap » simbolitza al «magistrat o ancià » en Isaïes 9.14. I sota aquest terme, l'error d'interpretació ja no és possible, perquè designa clarament l'anomenada "magistratura santa" del règim papal, que sempre ha tingut la seua seu a Roma, si no momentàniament a França, a Avinyó; inicialment a Roma, en el Palau de Letrán, després a la Ciutat del Vaticà, en la Basílica de Sant Pere a Roma. La identificació papal es basa en la identificació de la seua ubicació geogràfica, concretament a Roma, a Itàlia. A més, Déu ens crida l'atenció sobre símbols que permeten identificar aquesta ciutat; el detall del versicle 9 és decisiu: " Ací està la intel·ligència que posseeix la saviesa. Els set caps són set muntanyes, sobre els quals se senta la dona " . Aquestes no són set muntanyes altes, sinó set xicotets pujols sobre les quals es va construir la ciutat de Roma. Van rebre noms: el Capitoli, el Palatino, el Celio, l'Aventino, el Viminal, l'Esquilino i el Quirinal. Després d'aquests noms s'amaga la profecia de tota pretensió pagana romana i, posteriorment, papal.

El Capitoli: ve del llatí “caput” que significa “cap”.

El Palatino: significa: el palau, la volta.

Celio: significa cel. Allí s'alça el Palau de Letrán, on els papes s'asseien davant el Vaticà. Al costat del palau s'alça el major obelisc egipci, en resposta al desig de Constantí I el Gran. El culte al déu Sol Invicte queda així confirmat i fermament vinculat al culte papal.

L'Aventino: significa: Salutació; del llatí "ocell". Roma dirigirà aquests "ocell" a María, la nova Astarté de l'era cristiana.

El Viminal: significa: que produeix vi… de llibertinatge o fornicació , segons Apocalipsi 17:2: « Amb ella van fornicar els reis de la terra, i els habitants de la terra es van embriagar amb el vi de la seua fornicació. »; però també, 2.20-21: « Però tinc unes poques coses contra tu: que permets que aqueixa dona Jezabel, que es diu profetisa, ensenye i seduïsca als meus serfs a fornicar i a menjar coses sacrificades als ídols. Li he donat temps perquè es penedisca, i no es penedirà de la seua fornicació. » És en aquesta conducta de negativa al penediment que « va caure Babilònia la Gran », segons Apocalipsi 14:8 i 18:2, entre 1170 i el segle XVI , és a dir, des del testimoniatge de Pierre Waldo (o Pierre Vaudés) fins al de Martín Luter, el monjo docent catòlic, fundador oficial de la Reforma Protestant.

L'Esquilino: significa el que se serveix en les taules. Signe de riquesa i opulència, però també una al·lusió a la taula del Senyor que el papat afirma servir.

El Quirinal: així es diu una pica o llança. És l'arma que equipa a la Guàrdia Suïssa del Vaticà. Fins a la pèrdua del suport monàrquic i del poble francés, el règim papal s'imposava amb piques i llances, assassinant als vertaders serfs del Déu viu sense remordiments. Així com, en el seu temps, Jerusalem va matar als profetes que Déu li va enviar. Finalment, en Crist, Déu va ser tractat de la mateixa manera.

En el cim d'aquests " set pujols ", el paganisme romà va erigir els seus temples, que ja profanaven la ciutat de Roma. Però va anar sota el seu regnat papal que aquests noms es van convertir en blasfèmies mentideres contra Déu, com diu en Apocalipsis 17:3 i 13:1-5-6.

Contràriament a l'opinió d'homes enganyats per la seua aparent conversió al cristianisme, per a Déu, Roma va romandre en la seua mateixa condició espiritual pagana. Aquest és el missatge que es desprén de Daniel, on el mateix símbol, la « banya xicoteta », designa a la Roma pagana republicana conqueridora en Daniel 8:9, i a la Roma papal en Daniel 7:8. Totes dues condicions s'identifiquen segons si la « banya xicoteta » actua en un context anterior o posterior a la presa de possessió de les « deu banyes » de l'Imperi Romà, és a dir, a partir de l'any 395 de la nostra era, data de l'inici de la caiguda de l'Imperi Romà, que també marca l'inici de la formació dels « deu regnes » independents a

Europa Occidental. Aquesta fita és tan important que apareix en Daniel 7.24 i Apocalipsi 17.12: « Les deu banyes que vist són deu reis que encara no han rebut regne, però que rebran autoritat com a reis per una hora juntament amb la bèstia ». Aporte aclariments importants a aquest versicle. Déu li parla a Juan, i és només en el seu temps que les « deu banyes » encara no havien rebut el seu regne. Després, la segona part del versicle se centra en la fi del món fixat en Apocalipsi 17:3, on, segons Apocalipsi 16.13-17, en el context de la sisena de les « set últimes plagues de Déu », els pobles occidentals s'enfronten a la seua terrible destinació en sotmetre, per última vegada, al senyal de l'autoritat papal, el diumenge obligatori, fins al decret final de mort, que afectarà els triats que van romandre fidels al dissabte santificat per Déu, des del seté dia de la seua creació de la terra i de tota la seua dimensió terrestre i celestial. Però Apocalipsi... 13.11 col·loca tota aquesta acció persecutòria final sota l'autoritat del protestantisme estatunidenc, caigut però reconciliat i lligat per un pacte amb la fe catòlica romana. L'engany queda ara clarament demostrat, i només les ànimes humanes que menyspreen la veritat divina continguda en les seues revelacions profètiques romandran presoneres d'aquesta aparent seducció enganyosa.

Aquesta situació final col·locarà als supervivents de la Tercera Guerra Mundial en la mateixa situació en la qual Eva i després Adán es van trobar davant les paraules seductores de la serp, habitada, inspirada i utilitzada com a mèdium pel diable. Com en el Gènesi, en l'Edén de Déu, l'elecció dels " dos arbres ", l'"arbre de la vida ", imatge de l'obediència en Crist, i l'"arbre del coneixement del bé i del malament ", imatge de la desobediència rebel del diable, tindrà conseqüències eternes i definitives de vida o mort.

En l'última batalla espiritual terrenal anomenada en Apocalipsi 16.16, “ Armagedón ”, paraula hebrea que significa muntanya preciosa, l'obediència al dissabte representarà “ l'arbre de la vida ” i l'obediència al diumenge, contaminat des dels seus orígens perquè estava dedicat al déu pagà del sol, representarà “ l'arbre del coneixement del bé i del malament ”, el fruit del qual condueix a la mort eterna.

Així, fins al retorn de Crist, qui aclarirà la situació religiosa de la humanitat, la maledicció de la religió catòlica s'estendrà a tota la humanitat cristiana rebel. No els abandonarà fins a la seua destrucció pel bufe del Déu Creador, anomenat per molts noms, però principalment el de " Jesucrist ", qui revela el seu rostre com el Salvador exclusiu dels pecadors penedits i contrits. Ell també s'ha convertit, des de la seua victòria sobre el diable i el pecat, en l'únic posseïdor del judici universal dels éssers humans i els àngels celestials. Gloria al seu nom! En veritat!

Si hagueren sigut savis i inspirats per Déu, els líders dels pobles terrenals podrien haver beneficiat del testimoniatge de les experiències de la ciutat de Roma. No s'haurien embarcat en aquesta boja aventura d'unificar Europa, condemnada al fracàs a llarg termini. Perquè haurien aprés com Roma va perdre la seua unitat després de ser envaïda per poblacions que havia conquistat. La mescla ètnica és una bomba explosiva la detonació de la qual es retarda, però de cap manera es pot evitar; el Déu Totpoderós Jesucrist s'encarrega d'això i s'encarrega de detonar l'explosió en el moment que ell decideix.

Ara cride la seua atenció al nom " Babilònia la Gran ", amb el qual l'Esperit designa a la ciutat de Roma, ja que no pot esmentar el seu nom amb claredat. Segons Apocalipsi 17:5, aquest nom amaga un misteri : " En el seu front estava escrit un nom, un misteri: Babilònia la gran , la mare de les rameras i de les abominacions de la terra ". Ja podem notar que aquest nom està escrit " en el seu front ", la qual cosa designa el centre de la seua voluntat i, per tant, el senyal de la seua personalitat. En comparació, en Apocalipsi 14:1, en el campament de Crist, els seus triats porten " en els seus fronts el nom de Jesús i el nom del seu Pare ": " Vaig mirar, i heus ací, el Corder estava en la muntanya Sión, i amb ell cent quaranta-quatre mil persones, que tenien el seu nom i el nom del seu Pare escrits en els seus fronts". El nom de Jesús està vinculat al del seu Pare perquè la restauració de les veritats divines empresa des de 1843 converteix als triats Adventistes del Seté Dia en els únics cristians que veritablement compleixen el criteri definit en Apocalipsi 14.12: « Ací està la paciència dels sants: ací estan els que guarden els manaments de Déu i la fe de Jesús ». Sense l'observança del dissabte, requerida des de 1843, aquesta definició no pot aplicar. Així, les obres produïdes per la fe santificen concretament als vertaders últims triats de Jesucrist fins al seu retorn final, divinament glorificat.

Per què resulta misteriós el nom " Babilònia la Gran "? La raó és senzilla: la ciutat que portava aquest nom en la Caldea del rei Nabucodonosor ja no existeix, perquè quan Juan va rebre la visió de Déu, ja havia sigut completament destruïda i en el lloc on havia estat només quedaven ruïnes, munts de rajoles. Això significa que Déu atribueix el nom " Babilònia la Gran " a Roma per una raó simbòlica. Ja des de Roma, Pedro havia establit una comparació entre la gran ciutat romana i la " Babilònia " de l'antiguitat, com ho demostra aquest versicle citat en 1 Pedro 5.13: " L'església dels triats que està en Babilònia us saluda, i també Marcos, el meu fill ".

La segona pregunta que sorgeix és, per tant: per què se li dóna aquest nom a Roma? La resposta continua sent molt senzilla: perquè la Roma imperial reprodueix amb gran precisió el nom de la ciutat del rei Nabucodonosor. En temps de Juan, Roma atreia a innombrables famílies que arribaven a aquesta capital a la recerca de prosperitat i d'una part de la seua enorme riquesa. En els nostres dies, de manera similar, les grans capitals atrauen poblacions per les mateixes raons. Per tant, podem dir que en la nostra època, les « Babilònies » es multipliquen. Però en temps de Juan, Roma, sola, dominava amb orgull tot el seu imperi romà, que abastava tota l'actual Europa, excepte Alemanya, així com Àsia Occidental i tot el nord d'Àfrica. El nom « Babilònia » va ser triat pel rei Nabucodonosor abans de la seua conversió i de reconéixer la glòria del Déu de Daniel. Precisament perquè va expressar públicament el seu orgull autoritari i creador d'aquesta increïblement bella ciutat, va quedar estupefacte per Déu durant « set anys », segons Daniel 4. Un detall important a destacar: Déu va profetitzar al rei el seu futur càstig en una visió donada un any abans que la seua boca expressara el seu orgull. Per tant, el nom " Babilònia " està especialment vinculat a aquest versicle de Daniel 4.30: " El rei va parlar i va dir: No és aquesta la gran Babilònia que jo vaig edificar per al regne amb la força de la meua poder i per a glòria de la meua majestat? ". Tots els emperadors romans també es preocupaven per embellir la seua capital, la seua residència real. Pel poder de la seua força i per a la glòria de la seua magnificència ." I l'elecció del nom per part de Nabucodonosor es va justificar pel nom de la ciutat anomenada " Babel ", on, en aquest mateix lloc, el rei Nimrod va erigir una alta " torre " en el seu temps, després del devastador diluvi. Com a figura profètica de les nostres capitals, " Babel " tenia la característica específica d'haver sigut el primer punt de trobada de la humanitat posdiluviana. I el nom " Babel ", que significa confusió, comporta l'anunci del fracàs d'aquestes reunions unitàries de la humanitat. Déu s'encarrega que el resultat final siga la confusió, ja siga mitjançant la creació de llengües, en el cas de la primera " Babel ", o mitjançant els enfrontaments de les guerres civils, com va ser el cas de la capital romana després de l'any 395.

Si el nom " Babilònia la Gran " es refereix a la pròpia ciutat de Roma, en canvi, la resta del nom escrit " en el seu front ", " la mare de les rameras i les abominacions de la terra ", es refereix a la institució religiosa catòlica papal que va establir allí la seua seu dominant. Cal assenyalar, no obstant això, que la Roma pagana de totes les èpoques mereix compartir aquests criteris, i aquesta és precisament la idea que Déu vol que compartim, perquè per a ell, Roma va romandre en les seues dues fases, pagana i cristiana, com una continuïtat d'abominables pràctiques religioses paganes. Per a convèncer d'aquesta justa visió divina, basta comparar les obres produïdes en els seus dos aspectes. En tots dos, hi ha violència, persecució, l'execució de l'oponent al qual el papismo i el seu tribunal de la inquisició diuen "heretge". L'heretgia consisteix a contradir les paraules i els judicis de Déu? No! No les de Déu, sinó les del papa i el seu clergat religiós, que el just Jesucrist no comparteix i que sempre ha condemnat, des que va adoptar el descans del primer dia dedicat a la glòria del "sol invicte" romà, imposat per Constantí I el 7 de març de 321; tan sols huit anys després del decret de pau religiosa signat per ell a Milà en 313. Per això, ja en Daniel 8.12, el "pecat " citat, imputat a Roma, es referia a l'abandó del dissabte en favor del descans solar del primer dia. Aquesta infidelitat va ser la causa de l'establiment del règim papal establit a Roma a partir de l'any 538. Podem comprendre fàcilment la conducta del Déu creador redemptor. Atés que els seus sants prefereixen obeir a Roma abans que a ell, els entrega, per a castigar-los, al cruel i perseguidor règim papal, establit precisament a partir de l'any 538. En Daniel 7.25 i Apocalipsi 11:2-3, 12:6-14 i 13:5, anuncia amb valor profètic, d'any, mes i dia, el període de 1260 anys durant el qual el poder tirànic papal els dominarà. Al final d'aquest període, en 1798, el papat perd la seua autoritat oficial, i el papa Pius VI és empresonat i detingut en Valence, en Drôme, on mor encara detingut a l'any següent, en 1799. No obstant això, la maledicció catòlica continuarà, però el domini i el suport del seu "dia del sol" passen a l'autoritat de l'Amèrica protestant, que es desenvolupa de manera tradicional i, per tant, roman apegada al seu "fals" "dia del Senyor", heretat del catolicisme papal. Abandonat per Déu des de l'any 1843, aquest protestantisme, que « es cree viu i està mort », segons el just judici de Crist revelat en Apocalipsi 3:1, dominarà el govern universal format pels supervivents de la Tercera Guerra Mundial. Patint les últimes plagues de Déu, finalment decidiran exterminar als cristians que van romandre fidels al dissabte santificat per Déu, però Jesús espera fins a aqueix moment per a intervindre a favor dels seus contra els últims rebels. Així, els jutges assassins es convertiran en cadàvers abandonats en la terra als últims ocells de rampinya. Tindran aliment durant « mil anys », durant els quals la terra estarà desolada i privada de tota vida humana. Per part seua, els triats que van romandre fidels al dissabte santificat per Déu entraran en el repòs sabàtic del seté mil·lenni, per a viure en la seguretat celestial del regne de Déu. Allí, treballaran per a jutjar als impius morts i emetran un veredicte sobre cada cas examinat. El temps de sofriment patit durant la "segona mort " quedarà així fixat per a cada persona de forma estrictament individual. Al mateix temps, el diable, Satanàs , romandrà presoner en la terra fins a la fi dels " mil anys ", quan, juntament amb tots els rebels ressuscitats, perirà en el foc de la

"segona mort " del judici final esmentat en Apocalipsi 20.11-15. El paper i els fruits de Roma desapareixeran així, aniquilats per a l'eternitat. Roma haurà complit fidelment la seua destinació profetitzada pels seus fundadors, Ròmul i Rem, el primer assassí d'aquest últim, a imatge del diabòlic Caín que va matar al seu germà Abel. La tradició els atribueix haver sigut alletats per una "lloba", en el seu aspecte de " lloba rapaç ", i Roma ha honrat encara el seu nom. Precisem també que la paraula llatina "lupa", traduïda com a "lloba", també designa a una " prostituta ".

Les divines lliçons romanes encara poden canviar la destinació de la humanitat hui, però el temps s'escurça i queden huit anys, o més precisament set anys abans de la fi del període de gràcia col·lectiva i individual, per a decidir. I aquest temps és encara més curt per als qui moriran en l'esdevenidora Guerra Mundial, com Déu ha fet saber als seus triats mitjançant Daniel 11.40-45 i Apocalipsis 9.15. En veritat!

Les set mentides capitals

Ací adopte la postura oposada a la famosa expressió, heretada del catolicisme, «els set pecats capitals» o, segons Roma: supèrbia, gola, peresa, luxúria, avarícia, ira i enveja. Si bé és cert que aquests defectes de caràcter són reprensibles i condemnats per Déu mateix, presentar-los com a pecats capitals no està justificat. El terme «pecats capitals» afebleix els altres tipus de pecats que Déu ha prioritzat. I, en la seua prioritat, segons Jesucrist, el pecat capital és la blasfèmia, o la mentida, contra l'Esperit Sant de Déu. Per a comprendre plenament la seua importància, és necessari saber què constitueix aquest pecat: es tracta d'atribuir al diable l'obra realitzada per Jesucrist. Amb aquesta explicació, tot s'entén. Atés que la mort expiatòria de Jesucrist s'ofereix als pecadors terrenals com l'únic mitjà per a escapar de la mort eterna i obtindre la vida eterna de Déu, atribuir aquest principi al diable equival a eliminar l'única porta de salvació que Déu ofereix. L'ésser humà que comet aquest pecat es priva de tota possibilitat de salvar de la justa condemnació divina que pesa sobre ell.

Què hi ha llavors dels altres pecats? Diguem ja que, segons Déu i les taules d'aquests deu manaments, gravades pel seu dit en taules de pedra, per a marcar la seua prioritat sobre totes les altres ordenances, el nombre de pecats capitals és deu, i no set, com a ensenya la tradició romana. Perquè el pecat resulta de la transgressió d'aquests deu manaments prioritaris; per tant, són veritablement "capitals", paraula del llatí "caput", que significa: el cap. I vincular els deu manaments de Déu amb el "cap" humà és una realitat, perquè al cap de l'home resideix el seu cervell, el suport dels seus pensaments i la seua voluntat personal. Santiago va comparar, amb gran divinitat, la llei divina amb un espill a Santiago 1.23: " Perquè si algun és oidor de la paraula i no faedor, és semblant a l'home que es mira en un espill ". Aquesta llei dels deu manaments defineix l'estàndard de la vida eterna en la seua fase terrenal. Perquè en l'eternitat, ja no hi haurà pare ni mare als qui honrar. Aquesta llei estableix un estàndard perfecte que cap ésser humà terrenal ha satisfet mai des del pecat original d'Eva i Adán. Va ser necessari esperar la vinguda de Déu a la terra en Jesucrist per a satisfer aquest requisit. Per això, l'ofrena de la seua vida, perfectament justa, per a expiar els pecats dels seus únics triats fidels, té una eficàcia perfecta. Els pecats dels triats són, doncs, expiats per Jesucrist, però els dels altres éssers humans romanen sobre els seus caps, i sense obtindre la seua gràcia, els està reservada la mort eterna, és a dir, l'anihilació definitiva.

Al principi, la llei condemna a mort al pecador que la transgredeix, i sense penediment ni fruit d'aquest, tot roman així. En el cas dels triats, les coses succeeixen de manera diferent. Igual que l'anterior, el triat descobreix la seua condemnació per part de Déu, però veu en la llei divina una forma perfecta a la qual aspira a conformar. Déu, que ho sondeja, coneix el seu desig i, en Jesucrist, es fa càrrec d'ell per a ajudar-lo a canviar i assemblar el més possible al seu model: el Déu fet home, Jesús.

La Llei dels Deu Manaments ens condueix, doncs, a Jesucrist, però amb la finalitat d'obtindre d'ell l'ajuda indispensable per a aconseguir el nivell perfecte de la llei. I aquesta ajuda indispensable, sota tot el cel i en tota la terra, només està disponible en Jesucrist.

A primera vista, la llei sembla estar més enllà de les nostres possibilitats humanes. No obstant això, atés que en Crist el triat assumeix la condició d'esclau, la llei es torna assolible. Perquè, en respondre al mandat de Jesús de " negar a si mateix ", desapareix la possibilitat de pecar contra aquesta llei. De fet, qui mor espiritualment ja no experimenta cap desig egoista personal. Pot així honrar els últims "sis" manaments sobre els seus deures cap al proïsme, i encara més, els quatre primers. Perquè quant als deures cap a Déu, guiat per l'amor que sent per ell, el triat no alberga en la seua ànima el més mínim desig de desobeir-ho i fer-li patir.

Si denuncie hui aquesta expressió dels "set pecats capitals", és perquè ha envaït a la humanitat occidental. Ha penetrat en les ments i impedeix als pecadors veure els Deu Manaments pels quals

Déu els condemna a morir, no una, sinó dues vegades. La religió catòlica, origen d'aquest dogma, crida l'atenció sobre els seus "set pecats capitals" per a ignorar els seus propis atacs al text dels Deu Manaments formulats per Déu. Els atacs del diable es dirigeixen a l'element principal de la santificació divina. Després de l'abandó del Sàbat del 7 de març de l'any 321, en la versió catòlica, el quart manament diví, que es va convertir en el tercer, ordena el descans del diumenge i, per a adaptar els deu manaments a la norma de la seua pràctica, el "segon manament", que prohibeix i condemna els seus cultes a imatges tallades, ha sigut simplement suprimit de manera " impúdica i arrogant ", denunciat per Déu en Daniel 7:8 i Apo. 13:5 . Però per a ocultar el seu crim, va crear el manament sobre les obres de la carn, per a mantindre'ls en el número de deu. Però a qui li importen els canvis que una autoritat humana fa en la llei divina? Als triats de Crist, i només a ells.

Per a concloure aquest tema, els recorde que la sang de Crist és eficaç per a netejar tota forma de pecat, sempre que el culpable es penedisca i demostre la seua sinceritat mitjançant un canvi de conducta que Déu diu " el fruit del penediment ". És aquest " fruit del penediment " exigit per Déu el que elimina de la salvació cristiana l'etiqueta que el fals cristianisme li ha donat onsevulla que es represente en la terra.

Pazes mortals i traïcions

IMPORTANT - IMPORTANT - IMPORTANT

Aborde ací un tema de reflexió extremadament seriosa i amb conseqüències.

En tots els països, especialment en temps de guerra, la traïció es castiga amb la mort. Per al govern celestial, això és encara més cert i s'aplica sistemàticament. Primer, Judes Iscariote, un dels dotze apòstols contractats per Jesucrist, ho va trair entregant-ho als guàrdies del temple la nit del dimarts 3 d'abril de l'any 30. Judes simplement volia obligar a Jesús a prendre el poder i regnar com a Rei dels jueus. Al començament de la setmana de Pasqua, el poble jueu l'havia rebut amb els braços oberts, donant-li glòria per això. El problema era que ningú en aqueix moment comprenia adequadament el paper del Messies profetitzat i esperat. Només Déu posseïa aquest coneixement. Aclaparat per un profund remordiment, i al no veure cap eixida per a les seues esperances que els fets contradigueren, Judes va decidir penjar. Després del ministeri terrenal de Jesús, va ser el primer traïdor i va rebre la mort que mereixia la seua traïció.

Després de Judes, Jesús va ser víctima d'una traïció nacional per part de quasi tot el poble jueu. César va ser preferit a Jesús, i el lladre assassine Barrabás al gentil i diví Messies. L'any 70 d. C., la traïció nacional va rebre el seu càstig diví a través dels exèrcits romans, com l'havia predit Daniel 9.26.

El 7 de març de l'any 321, a Occident, la fe cristiana va trair a Jesucrist en obeir a l'emperador Constantí, en detriment del Déu Creador que es va encarnar en Jesucrist. Aquesta traïció ja va ser castigada per les primeres cinc trompetes revelades en Apocalipsis 8 i 9. Tots aquests càstigs porten la mort a la humanitat, el càstig dels traïdors.

En l'època de la Reforma Protestant, la traïció a Crist es basava essencialment en la ignorància dels temps. Els més fidels van mantindre la fe fins a la presó, les galeres o la mort. Déu va tindre en compte aquest període d'ignorància, perquè la foscor religiosa va dominar tot l'Occident cristià des de l'any 321 fins als segles XII i XVI , marcats successivament per dos proclamadores de la llum divina: Pedro Valdo i Martín Luter. La majoria dels altres protestants d'aquesta Reforma, en particular els hugonots de les Cevenas, van reaccionar una mica com Judes, i el seu propi esperit carnal els va impulsar a prendre les armes i combatre al bàndol del mal amb les seues pròpies armes. Simplement van descurar les instruccions de Jesucrist, qui va prohibir als seus apòstols usar les armes que els havia demanat que portaren amb si; això, just en el moment del seu arrest. Encara que molt gelosos i valents, els qui van actuar d'aquesta manera no s'ajustaven a la norma de fe ensenyada per Jesucrist. Després de la fi de les dragonadas de Lluís XIV, l'afebliment de les persecucions i l'expulsió de la fe protestant de França i de tots els països dominats per la fe catòlica, la religió catòlica romana papal es trobava sense competència. Va ser llavors quan Déu va desencadenar la Revolució Francesa de 1789 per a castigar a aquesta religió i al seu suport monàrquic, que romania sord i rebel a les invitacions al penediment representades pel missatge de la fe reformada. Que això quede ben clar. La religió catòlica va ser instituïda per Déu per a castigar l'abandó del dissabte del 7 de març de l'any 321. Segles de foscor es van succeir fins a l'època dels missatges de la Reforma. I aquests missatges ofereixen als hereus de la fe catòlica l'oportunitat de convertir veritablement a la vertadera religió cristiana, si no en la perfecció de 1844, almenys sobre les bases protestants que donen a la salvació per gràcia i a la Bíblia un lloc fonamental en el seu credo.

Una altra traïció ve després: la traïció adventista. Però observem la importància del canvi de context. Les traïcions anteriors es van dur a terme en una època de guerres religioses permanents, més o menys intensificades. I en entrar en una època de pau religiosa establida sobre tots els pobles cristians occidentals, com es revela en Apocalipsis 7:1, la pau assumirà el caràcter d'una maledicció per a la fe en general. Després de les proves de fe experimentades als Estats Units, el xicotet i selecte grup adventista s'ompli de zel pel dissabte, que va ser adoptat gradualment fins a 1873, quan Jesús va iniciar la seua obra de conversió universal a la fe adventista del seté dia. Mentre el missatge es transmeta sense atenuar, s'obtenen conversions. Perquè estic emfatitzant un missatge important ací: Amb quin propòsit ens salva Jesús? O, més clarament encara, quina espera Jesús dels qui salva? Molts potser no ho han entés encara, però els triats salvos es converteixen en soldats de Crist. Un soldat d'una classe especial, perquè el seu equip és l'elm de la salvació, la cuirassa de la justícia, el cinturó de la veritat, l'espasa de l'Esperit i, com a calçat, el zel de l'evangeli. Però com tots els soldats, els de Crist estan compromesos a combatre a l'enemic de Déu amb l'armadura de Déu. El cinturó de la veritat suggereix la capacitat de presentar públicament la veritat divina. El combat cos a cos amb l'enemic és defensa i, quan es presenta l'oportunitat, ofensiva. La passivitat en la guerra no serveix de res. El mateix ocorre amb la guerra que Jesús lliura contra el campament terrenal del diable. Tot aquell que escolta i respon al seu anomenat en la gràcia ha d'estar convençut que, per febles que siguen, els homes i dones salvats per Jesús han de sotmetre al seu domini i estar disponibles per a ser utilitzats per ell segons les seues necessitats momentànies. Aquests requisits van ser respectats pels pares fundadors de l'adventismo. Però en poc temps, la institució adventista es va burocratitzar, el zel per la veritat es va afeblir per la successió de l'herència religiosa, i ja durant la seua vida, la missatgera del Senyor, Ellen Gould-White, va denunciar l'apostasia de l'Església. Analitzem el succeït. Els pares fundadors van ser seleccionats després de la prova de la seua fe, però els hereus van entrar en l'obra sense que la seua fe fóra posada a prova per Déu. Així, tota l'obra va quedar sota el domini de persones no convertides, sinó simplement convençudes que la religió dels seus pares era la millor. L'amor a la veritat no està en qüestió ací; la reacció es basa en evidències aparents, per tant, justificada. El fruit obtingut per Déu és mínim, com la tebiesa de Laodicea. I en aquest nivell de fe, la possibilitat de traïció és molt pròxima. On el zel per la veritat no bull, la traïció es presenta inevitablement. Ací és on entra en joc l'interés per la pau entre els homes. I aquesta pau és tant més benvolguda quant que Déu l'ha establida en tots els pobles cristians occidentals. La pau promou les relacions internacionals, la qual cosa al seu torn promou el comerç i els viatges internacionals, i l'església oficial de Crist no escapa a aquesta seductora i plaent atracció. La pau es converteix de sobte en la meta de la fe cristiana. La traïció és en aqueix moment completa, perquè per part seua, Jesús, el Salvador dels seus triats, va dir: « No penseu que he vingut a portar pau a la terra; no he vingut a portar pau, sinó espasa ». Llavors s'adona de la bretxa entre aquestes paraules de Crist i aquesta concepció de pau de la fe oficial. La institució ha abandonat el camí i s'ha desviat; es troba en el camí ample que condueix, a través de la pau, a la perdició eterna. Perquè en el camí de la veritat traçat per Jesús, els seus vertaders triats lluiten amb l'espasa de l'Esperit contra les mentides difoses per falsos Cristos i els diversos aspectes de la falsa fe.

Per a explicar concretament aquesta deriva cap a la traïció, hem d'entendre el següent: inicialment, l'adventismo proclama l'expectativa del retorn de Crist, però ja no té una data fixa; ensenya l'obediència al dissabte i denúncia l'origen diabòlic del diumenge. L'acció dóna fruit perquè dóna als qui escolten aquests missatges bones i saludables raons per a respondre a les seues invitacions, que consisteixen a qüestionar l'herència religiosa transmesa per la tradició. Després, en una segona fase, cobra protagonisme l'interés per la pau. Què fem llavors? Continuem ensenyant el dissabte, però evitem criticar l'opció oposada de la religió contrària. Es va acabar; Crist ha sigut traït; només hi haurà unes poques conversions fugaces, episòdiques i veritablement parcials. L'interlocutor ja no escolta el missatge que el va obligar a qüestionar la seua postura religiosa heretada.

Per tant, qualsevol que sigues, i siga com siga la teua feblesa, recorda que la conversió al diví Sàbat del vertader "seté dia", que és el " dissabte ", només s'obté del proïsme si acompanyes la seua presentació com a " segell del Déu viu ", amb el seu oposat, " la marca de la bèstia ", que pots atribuir al " diumenge " del catolicisme papal heretat de l'emperador Constantí I , sota el nom del "Sol Invicte"; una acció que ha profanat el primer dia de la setmana i ho ha fet perpètuament indigne de qualsevol mena d'adoració al Déu Creador. La mort que Déu atribueix a la resta del primer dia justifica plenament la necessitat d'aquesta precisa identificació. Aquest judici diví ha sigut ignorat pels homes durant massa temps. Només ens queden uns anys per a fer-los descobrir aquestes veritats saludables, perquè la guerra lliurada per Jesucrist no acabarà fins al seu retorn, amb la seua victòria total sobre tots els seus enemics. Però en aquesta guerra, els seus soldats som nosaltres. Nosaltres, els seus deixebles, estem cridats a obtindre d'ell una elecció d'un valor molt superior al de les creus de guerra o les creus de la Legió d'Honor. Nostra recompensa serà molt major i eterna.

Un recordatori útil: en la seua Apocalipsi, Jesús castiga i denúncia als “covards” i acabem de veure quant interés per la pau els caracteritza.

Déu dóna el bé i el mal.

Aquest tema d'estudi és necessari en la nostra època per dues raons: d'una banda, la fe i l'interés per la vertadera religió s'han tornat escassos i, per un altre, el pensament religiós asiàtic ha penetrat en la ment d'un gran nombre d'occidentals. Per als xinesos, la vida oposa el bé i el malament, el "Ying" i el "Yang", dos conceptes absolutament oposats, però d'igual poder. Sense inspiració divina, aquest pensament continua sent lògic, ja que en la terra tot té davant si el seu oposat absolut. I moltes religions paganes reprodueixen aquest model on els déus s'enfronten i lluiten entre si, reproduint els defectes del caràcter humà.

En contrast amb aquest model, la religió del Déu únic, revelada per l'experiència viscuda del poble hebreu, ens ensenya que tot, tota vida i formes de vida, deu la seua existència a aquest Déu únic, il·limitat en tots els àmbits imaginables. Enfront d'aquest "Ying" "Totpoderós", no existeix un "Yang" "Totpoderós", perquè tots dos resideixen en ell. No obstant això, encara vivim en un context on el mal encara té la seua raó de ser. Abans que el problema del mal es resolga per complet amb la destrucció i anihilació de tots els enemics de Déu, per haver triat seguir el camí del malament, el Déu creador, com a gran jutge universal, infligeix el mal als homes desobedients organitzant les condicions del càstig en la terra. Ningú pot imposar-li la seua voluntat, i el bàndol del "Yang" celestial o terrestre no pot impedir-li executar les seues sentències punitives. Així, gràcies a la Bíblia escrita sota el seu dictat i inspiració, la fe en el Déu vertader protegeix als vertaders creients de les mentides paganes i de la xarlataneria que els explota. Perquè en la concepció pagana, els éssers humans intenten guanyar el favor de deïtats hostils i malvades pagant. El Déu vertader, no obstant això, no pot ser comprat, perquè no té cap necessitat que no puga satisfer per si mateix. No sols no és comprat, sinó que també és qui redimeix les ànimes dels seus triats. I per a obtindre-les, va vindre a la terra per a expiar els seus pecats en el seu lloc, amb dolor i lenta agonia. Així va ser crucificat al peu de la muntanya Gòlgota. I record això perquè és per ell, objecte de la seua glòria, que va donar, voluntàriament, la seua vida com a sacrifici d'expiació. Va voler advertir als seus apòstols, dient-los en Amós 3:6: " Es toca la trompeta en una ciutat, i el poble no tem? Potser ocorre una desgràcia en una ciutat, i no és Yahvé qui la causa? ". Aquesta pregunta és, de fet, la resposta afirmativa de Déu, pronunciada per mitjà del profeta Amós.

Tal abnegació li va donar a Jesucrist tot poder en el cel i en la terra, segons Mateo 28:18: « Jesús es va acostar i els va parlar, dient: 'Tot poder m'ha sigut donat en el cel i en la terra '». Ressuscitat, és propi de la naturalesa de Déu Todopoderoso, emmascarat per una aparença humana, que va anunciar així aquestes coses als seus estimats apòstols i deixebles. La perfecta divinitat de Crist ja no ha de demostrar, sinó afirmar davant tots els seus gelosos i malvats oponents. El vertader creient troba proves perquè les busca on Déu les ha posades: en la seua santa Bíblia, i només en ella. Perquè, quin valor tenen els testimoniatges humans en comparació amb els que Déu ha reunit en la seua santa paraula escrita, la Bíblia, i només en la Bíblia? Perquè, totes les altres escriptures religioses han de ser compatibles amb les seues declaracions divines, dictades o inspirades. Déu les ha organitzades perquè constituïsquen l'estàndard de totes les seues revelacions fins al gloriós retorn de Crist. Per això, tots els meus estudis presentats en aquesta obra, i en unes altres ja publicades, es basen en les claus que dóna la Bíblia.

En Jesucrist, és cert, Déu ha revelat el seu gran amor pels seus triats i totes les seues criatures, als qui continuarà cridant per diversos mitjans fins a la fi de la gràcia, que s'acosta i, en aquesta primavera de 2022, ens espera set anys. Però aquest desbordament d'amor no ha d'ocultar-nos que Jesucrist també és capaç de castigar amb severitat i sense pietat a la humanitat egoista, rebel, cruel i assassina, perquè ell mateix és el pol oposat d'aquests criteris de caràcter. Aquests defectes es troben en la terra només en els éssers humans, i Déu els considera encara més responsables per haver-los donat la capacitat d'intel·ligència. Amb freqüència, els animals maten per a alimentar, però l'home pot matar pel plaer que li proporciona. La seua maldat genera les seues desgràcies i el sofriment que aquestes causen. Per al Déu d'amor, presenciar aquestes coses és un dolor que suporta mentre espera l'hora beneïda en què aniquilarà el mal. Aquest temps s'acosta i s'aproxima, però davant nosaltres encara han de transcórrer “set anys” d'una cadena de coses horribles, al ritme regular d'hores, dies, mesos i anys.

Quan Déu castiga, pot fer-ho directament, i fins i tot si envia àngels, és ell qui castiga. Perquè la font del poder resideix només en ell, ja siga per a crear o per a destruir. Tot el que viu i existeix roman sota el seu control permanent. Res se li escapa, i la seua memòria divina és il·limitada. És únicament per amor als qui li són fidels que Déu comparteix les seues accions amb ells: els àngels celestials i els

missatgers terrenals són sol " serfs inútils " als qui confia accions perquè les realitze, perquè podria fer-ho tot per si sol. Ara bé, existeixen dos tipus de mal: el que és fruit de la maldat del diable i el que el Déu bo i just infligeix als infidels i als qui el menyspreen. Déu controla la naturalesa, i cap volcà entra en erupció sense la seua autorització. A escala del planeta i de la localitat més xicoteta, dirigeix els vents, crea tempestes, tornados devastadors i ciclons devastadors que despleguen poders impressionants sobre els quals l'home no pot actuar. Però al costat d'aquestes accions personals directes, Déu també sotmet a la humanitat rebel a les malediccions que el diable li infligeix contínuament. Satanàs i els seus dimonis es converteixen així en auxiliars que propaguen el mal en el seu lloc. Però les seues accions malvades, inspirades pels homes malvats que les van posar en pràctica, es deuen a la decisió del Déu creador suprem, qui, per tant, continua sent bo, l'únic autor declarat que dóna el bé i el mal .

Estimar a Déu i al proïsme: l'amor de parella

Aquest nou estudi examinarà les diferents situacions i conseqüències humanes de l'amor a Déu.

En la seua divina saviesa, Déu va trobar les paraules que van definir perfectament el problema plantejat, dient per mitjà de Jesucrist, en Mateo 22.36-40: « Maestro, quin és el gran manament de la llei? Jesús li va respondre: Estimaràs al Senyor el teu Déu amb tot el teu cor, amb tota la teua ànima i amb tota la teua ment. Aquest és el primer i gran manament . I el segon és semblant : Estimaràs al teu proïsme com a tu mateix. D'aquests dos manaments depén tota la llei i els profetes » .

Aquesta perfecta definició divina de l'amor, no obstant això, plantejarà problemes en la seua aplicació en diverses situacions. En aquesta imatge ideal, mancada una entitat el paper nociu de la qual canviarà moltes coses: la del diable o els seus col·legues rebels. Per a una persona soltera com jo, tres entitats entren en escena: Déu, el diable i l'ésser humà. La seua situació espiritual depén únicament de la seua pròpia decisió: escolta a Déu o escolta al diable. Si mestressa a Déu, segons el mandat de Jesús, ja no escolta al diable i es cuida de no obeir les seues propostes. El problema es resol llavors fàcilment. Però en el cas d'una parella, ja no són tres, sinó quatre entitats les que actuen: Déu, el diable, l'home i la dona.

En el millor dels casos, extremadament estrany, tots dos cònjuges humans tenen el mateix nivell espiritual; tots dos estimen a Déu per damunt de tot, i en aquest acord, l'amor i la comprensió són perfectes. Però, com he especificat, aquest cas és molt estrany, i Jesús també comparteix aquest pensament, perquè ell mateix va declarar en Lucas 17.34: « Els dic que en aquella nit dues persones estaran en un llit ; un serà pres i l'altre deixat ». És interessant notar que la separació entre la persona triada i la persona caiguda no es completarà fins al retorn del gloriós Crist. Això significa que poden i deuen, en la mesura que siga possible, romandre junts durant la seua estada en la terra. Però dic: en la mesura que siga possible, perquè hi ha casos en què això es torna impossible.

El segon cas més comú és quan tots dos cònjuges serveixen al diable sense saber-lo ni voler-lo, i per tant inconscientment. Paradoxalment, també en aquest cas, la vida de parella pot adquirir una forma aparentment reeixida. L'harmonia és possible perquè, units en l'amor mutu o units en l'egoisme acceptat, tots dos cònjuges poden arribar a un acord. No obstant això, poden sorgir problemes a causa d'aquest egoisme, però sense gravetat, ja que els dimonis buscaran promoure l'èxit d'aquesta mena de parella per a frustrar millor a Déu. I en el pitjor dels casos, les disputes poden portar a l'assassinat. Perquè això és possible en una relació que no està protegida per Déu. El judici revelat per Déu em permet posar com a exemple la parella formada per un cònjuge protestant amb un cònjuge catòlic o jueu, ortodox, musulmà o adventista per tradició. Subjectes al mateix estatus espiritual i sense un compromís religiós fanàtic, l'harmonia de la parella continua sent possible i pacífica.

El tercer cas és la parella formada per un cònjuge triat i un cònjuge agnòstic. Per al cònjuge triat, l'avantatge de l'agnòstic resideix en què no està compromés amb una idea específica. Per tant, és transformable. És necessari que aquest agnosticisme no es transforme en un ateisme militant, que correspondria a la quarta situació esmentada en aquest estudi. Ací també, sense el fanatisme dels dos cònjuges, l'acord continua sent possible, però la cohabitació entre dos esperits tan oposats com el de Déu i el del diable dificultarà les coses. No obstant això, record ací que l'home té totes les possibilitats de resistir al diable i rebutjar-lo, com està escrit a Santiago 4:7: « Sotmeteu-vos, doncs, a Déu; resistiu al diable, i fugirà de vosaltres ». No obstant això, l'agnòstic no creu en l'existència del diable ni en la de Déu. Per tant, serà difícil, i fins i tot impossible, resistir-ho sense l'ajuda de Déu. Tot dependrà, doncs, del cònjuge espiritual, conscient de la situació. Per tant, no haurà de canviar res i haurà d'augmentar la seua atenció i les seues demostracions d'amor cap al seu cònjuge no espiritual. Perquè, lluny de retraure-li el seu amor a aquest Déu invisible, el cònjuge incrèdul aprecie el seu nou

compromís religiós. I en aquesta apreciació, el seu cor i ment disponibles poden ser conquistats per l'amor de Déu. Però fins i tot si aquest no és el cas, la parella pot sobreviure i continuar fins al retorn de Crist, quan Déu els separarà definitivament.

El quart cas és el de la parella formada per un cònjuge triat i un cònjuge caigut, espiritualment compromés. En aquesta mena de parella, l'enfrontament entre Déu i el diable és permanent. En aquest combat cos a cos, l'odi inspirat en el cònjuge sotmés a la condició del diable impossibilitarà qualsevol acostament entre els cònjuges. En aquest cas, els esforços del triat seran obertures i inútils. Tenim ací la forma de les relacions anunciades per Jesucrist en Mateo 10.34-35-36: « No penseu que he vingut a portar pau a la terra; no he vingut a portar pau, sinó espasa. Perquè he vingut a posar a l'home en conflicte amb el seu pare, a la filla contra la seua mare, i a la nora contra la seua sogra; i els enemics de l'home seran els de la seua pròpia casa ». I afig després d'aquestes paraules en el versicle 37: « El que mestressa a pare o mare més que a mi, no és digne de mi; i el que mestressa a fill o filla més que a mi, no és digne de mi » .

Hem de notar que, en les seues paraules, Jesucrist no esmenta a la dona. I la raó per a no esmentar-la és que Déu va fer a la parella " una sola carn " que ha de lluitar per la seua salvació. Junts, els dos esposos han de resistir i romandre units davant les diverses adversitats externes representades pel pare, la mare i els propis fills, perquè són individus amb tot el dret, sobretot per als seus pares, criatures creades per Déu segons el principi de la carn. En temps de Jesús, la parella es basava en el domini de l'home, i la dona no tenia dret a impugnar aquesta autoritat legitimada per Déu i el seu poble. Per això, atés que la dona tenia el deure de seguir al seu espòs, l'elecció religiosa d'aquest últim s'imposava a la seua esposa. En una parella jueva, la fe en Crist no impossibilitava la convivència amb el cònjuge no convertit. Els recorde que la relació amb el Déu viu Jesucrist és de naturalesa espiritual. L'experimenta el cònjuge convertit en el més íntim del seu cor, o més precisament, en els seus pensaments més íntims. Els primers cristians observaven el sabbat i els principis religiosos jueus heretats dels seus pares. La seua única diferència residia en què ja no practicaven els ritus relacionats amb els sacrificis i les ofrenes ; això, d'acord amb el pla diví lligat al nou pacte en Crist, com es revela en Daniel 9.27: « Per una setmana farà un pacte ferm amb molts, i a la meitat de la setmana farà cessar el sacrifici i l'ofrena ; el desolat cometrà les coses més abominables, fins que la destrucció i el que està determinat caiguen sobre el desolat » .

Veiem que, a més d'aquesta particularitat, la unió de la parella formada per un convers a Crist i un jueu no convers i no fanàtic podria permetre'ls viure junts. L'amor a Déu no s'oposa a l'amor terrenal i carnal dels esposos units en fidelitat mútua , que és l'única cosa que constitueix el vertader matrimoni. Déu exalta i eleva per damunt de tot aquest principi de fidelitat; comprenem llavors que no justifica fàcilment la separació d'una parella, mentre que, des del Gènesi, la seua activitat consisteix precisament a separar les coses creades. La condició de la parella és la de " formar una sola carn ", per tant, en principi, inseparables. I quan ocorre, la separació no ha de provindre de l'elecció del cònjuge espiritual unit a Déu, sinó de qui està inconscientment subjecte al diable. Ha de ser el primer a cansar d'una vida en comú conflictiva. Perquè la parella té la vocació de viure junts per a compartir un amor recíproc. En la vida moderna, la legalitat de la igualtat matrimonial ha fet la vida encara més problemàtica per a les parelles. Al no veure obligada a seguir les decisions del seu espòs, l'esposa entra en conflicte amb ell. Les possibilitats de romandre junts fins al retorn de Crist disminueixen, quasi fins al punt de desaparéixer. Perquè l'oposició entre dos individus és insalvable; per això, en el simbolisme diví, el número "dos" és símbol d'imperfecció. La parella ideal està liderada per un " cap " que ha de ser a imatge de " Crist ", segons Efesis 5.23: " Perquè l'espòs és cap de l'esposa, com Crist és cap de l'església, el seu cos, i de la qual ell és el Salvador ". Aquest versicle subratlla la immensa responsabilitat de l'home, perquè el seu domini li exigeix una contrapart: ha de comportar amb la seua esposa com Crist ho fa amb l'Església, la seua Triada. I si no compleix aquest requisit, la submissió de la seua esposa a ell ja no té sentit davant el judici de Déu.

Al seu judici, Déu sempre exigeix més dels qui són il·luminats per ell. El seu coneixement superior ho fa encara més responsable davant els qui no ho posseeixen. Per això, en cas d'una unió religiosament conflictiva, el cònjuge il·luminat només ha de decidir separar els seus cossos quan es veja obligat i limitat per la situació creada per l'elecció del cònjuge no il·luminat. Els triats de Jesucrist no han de contrastar el seu amor a Déu amb l'amor terrenal dedicat al seu cònjuge. Aquests dos tipus d'amor són perfectament compatibles i complementaris, perquè si el cel té les seues exigències, la vida carnal també les té. I en tindre el seu origen en el mateix Déu Creador, aquests dos amors són igualment legítims. Això significa que els deures espirituals no han de perjudicar els deures carnals i viceversa.

Des del principi, en Gènesi 2.24, Déu va profetitzar sobre la necessitat que les parelles s'aïllaren, separar dels seus pares: « Per tant, deixarà l'home al seu pare i a la seua mare, i s'unirà a la seua dona, i seran una sola carn » . En la terra, aquest model triat per Déu pretenia promoure la protecció

de la parella formada. Però, en realitat, en dir això, Déu profetitzava el pla del seu pacte en Crist amb la seua « Esposa », constituïda per l'assemblea dels seus triats redimits de la vida terrenal. Lamentablement, en la seua aplicació humana, aquest ideal perfecte rares vegades s'aconseguirà. Els grans triats de la Bíblia, com Noé, Abraham, Isaac, Moisés i Job, semblen haver tingut èxit en la seua vida de parella, afavorits, és cert, per la vida patriarcal de la seua època. Però l'èxit aconseguit es va deure sobretot al fet que les seues esposes havien sigut triades per Déu abans de conéixer-les. Aquesta va ser la raó dels seus escassos èxits, i el cas d'Isaac i Rebeca és particularment revelador.

Davant diverses adversitats, la supervivència de la parella dependrà de l'amor que els uneix. I en aquest sentit, sempre que siga possible, ha d'emprar totes les armes a la seua disposició, en particular el plaer carnal que tots dos cònjuges es brinden mútuament. Pablo va ensenyar sobre aquest tema en 1 Corintis 7:1-7. En el versicle 1, evoca el cas ideal del vertader celibat, dient: « Quant a les coses que em van escriure, crec que és bo que l'home no toque dona ». Però després aclareix: « No obstant això, per a evitar la immoralitat sexual, que cadascun tinga la seua pròpia esposa i que cada dona tinga el seu propi espòs ». Déu només pot aprovar aquesta idea i, per tant, desaprova la poligàmia. I Pablo especifica a més: « Que l'espòs done a la seua esposa el que li correspon, i que l'esposa faça el mateix amb el seu espòs». » Després justifica les seues paraules: « L'esposa no té autoritat sobre el seu propi cos, sinó l'espòs; i, d'igual manera, l'espòs no té autoritat sobre el seu propi cos, sinó l'esposa ». Ací oferisc una explicació addicional: el plaer en solitari està prohibit perquè distorsiona el pla salvífico de Déu: la Triada, la « Esposa » de Crist, ha d'obtindre el seu plaer únicament en el seu « Espòs », Jesucrist. En transgredir aquest principi carnal, els éssers humans distorsionen el pla de Déu, alguna cosa que castiguen severament, seguint l'exemple de Moisés, qui va colpejar la roca en Horeb dues vegades, mentre que, en profetitzar la mort de Crist, havia de colpejar-la només una vegada. En comprendre la raó de les exigències de Déu, el Triat troba una motivació per a tindre-les en compte. Per al Déu Creador, la vida espiritual i la vida carnal són una sola. El que exigeix espiritualment també ho exigeix en la seua forma carnal terrenal. Pablo diu llavors en el versicle 5: « No es neguen l'u a l'altre, excepte de comú acord per un temps, per a dedicar a l'oració; i després tornen a reunir, perquè Satanàs no els tempte amb la seua incontinència ». Però després aclareix: « Dic això amb condescendència, no com un mandat ». No és una ordre, sinó un consell savi i il·lustrat. Perquè l'argument té pes, perquè les necessitats físiques i psicològiques no satisfetes en la parella seran buscades per algú extern, en l'adulteri condemnat per Déu. Les relacions carnals de la parella no sols tenen com a fi la procreació. També són útils per a fomentar el vincle que uneix als dos cònjuges.

A la llum d'aquests ensenyaments, podem comprendre que, per zel cap a Déu, els qui són cridats per Crist cometen greus errors de conducta en frustrar, per decisió pròpia, les necessitats carnals del seu cònjuge. Els homes i dones casats no estan destinats a comportar com a solters. Déu no exigeix això de cap cònjuge terrenal. I l'única cosa que exigeix dels seus cònjuges és la seua fidelitat. Déu ha dit que avorreix l'adulteri i el condemna carnal i espiritualment. Així, sense cometre-ho ell mateix, la persona casada que frustra al seu cònjuge fomenta un possible adulteri futur. Per tant, Déu només pot desaprovar la frustració que provoca aquest adulteri. Com va ensenyar Pablo, l'abstinència de la parella ha de ser decidida de mutu acord per tots dos cònjuges; mai per un només.

Dit això, la vida humana està subjecta a grans febleses, i tant els triats com els caiguts cometen errors de conducta. Aquestes faltes dels triats són perdonades en Crist, qui va carregar amb els seus pecats i els va expiar. Però la salvació ja no és el que es qüestiona ací; el que segueix és la preocupació per tindre el major èxit possible en la nostra vida terrenal per a glorificar a aquest Déu a qui estimem amb tot el nostre cor. I aquest noble i piadós desig només es pot aconseguir entenent « el que és bo i agradable a Déu », com s'ensenya en Efesis 5.10 i 1 Timoteo 5.10. 2:3, i novament en 1 Juan 3.22: « I tot el que demanem ho rebrem d'ell, perquè guardem els seus manaments i fem el que és agradable davant d'ell ». Pablo resumeix molt bé aquest tema quan diu en Romans 12:1-2: « Així que, germans, us pregue per les misericòrdies de Déu, que presenteu els vostres cossos en sacrifici viu, sant, agradable a Déu , que és el vostre culte racional. I no us conformeu a aquest segle, sinó transformeu-vos per mitjà de la renovació del vostre enteniment, perquè comproveu quina siga la bona, agradable i perfecta voluntat de Déu » .

Més que ningú, el triat de Crist es veu impulsat per naturalesa a prendre decisions egoistes, ja que la seua salvació depén de la seua independència de pensament. D'ací, a imposar les seues decisions amb determinació al cònjuge que les rep amb brutalitat, només hi ha un pas fàcil de creuar. I aquest tipus de comportament resulta de la falta de consideració cap al cònjuge. El que falta en aquesta mena de parella és el coneixement del caràcter del cònjuge. Les parelles es formen per l'atracció física, on la passió és el factor principal. No ha d'ignorar que aquesta passió pot haver únicament al diable, un mestre absolut en la matèria, perquè té aquest poder sobre tots els esperits humans no protegits per Déu. He experimentat això. Després d'obtindre l'aliança de la parella,

Satanàs retira la passió inspirada i llavors només queden dos cònjuges que s'adonen que no es coneixen. La sorpresa és gran i pot portar a separacions ràpides. El fracàs degut a aquesta ignorància explica per què, renuent a patir aquest fracàs, en Crist, Déu posa a prova als seus triats al llarg de la seua vida terrenal. Al final d'aquesta prova, el coneixement mutu de Déu i el seu triat aconsegueix la perfecció requerida. Davant aquest exemple, ja en la terra, es pot comprendre com el profund coneixement dels cònjuges és decisiu per a la supervivència de la parella. Això se subestima, però la parella unida haurà de superar proves que posaran a prova la seua resiliència, per la qual cosa un profund coneixement del futur cònjuge és vital i necessari. Però aquesta saviesa sol es descobreix en Déu, i les parelles formades, quan no estan prou il·luminades, pateixen les conseqüències de la seua falta de preparació. I el resultat és públicament visible en la societat moderna. Les parelles es formen, se separen, s'insulten i, a vegades, s'estripen. La gent es torna a casar una segona, fins i tot una tercera, i fins i tot més vegades, però l'ideal de fidelitat desitjat per Déu ha desaparegut en tota la terra. Perquè, a més, aquesta fidelitat no té valor excepte en ell, la qual cosa és, en la vertadera fe en Jesucrist, tan estrany com els matrimonis reeixits.

El coneixement requerit és similar a la penetració sexual, ja que aquest és el significat que Déu dóna al verb « conéixer » en Gènesi 4:1: « Adán va conéixer a Eva, la seua dona, la qual va concebre i va donar a llum a Caín, i va dir: “He format un home amb l'ajuda de Yahvé ” ». Aquest significat que Déu dóna al verb « conéixer » està, per tant, vinculat a la idea de l'experiència l'objectiu de la qual és arribar a ser un. Si l'acte sexual es materialitza físicament, formant la parella en l'acte « una sola carn », és la relació final del triat amb Crist, l'aplicació espiritual profetitzada, precisament, per l'acte carnal. L'orgasme que acompanya a aquest acte sexual és en si mateix un testimoniatge de l'estat d'èxtasi en el qual el triat es trobarà en la presència del Déu de la seua salvació al començament del seté mil·lenni. Però en lloc de durar un instant breu com ocorre en la terra, aquest estat d'èxtasi es prolongarà en la presència del Déu sant. I si aquesta presència és eterna, l'èxtasi també ho serà. Puc donar fe d'aquest èxtasi perquè el vaig experimentar durant una visió divina rebuda en la primavera de 1975. A diferència del somni, la visió es viu en un estat de despertar de tots els nostres sentits, i en el meu cas, la vista i l'oïda van jugar un paper principal. El nivell d'èxtasi es va intensificar al mateix temps que un so sostingut, comparable al so de l'òrgan, es va apoderar de tot el meu cos, que va semblar vibrar. Per tant, la visió s'experimenta com la vida real, excepte que el context i les imatges que la constitueixen són triats i construïts per Déu en la nostra ment, és a dir, en el nostre cervell; en la visió, Déu pren el control total del nostre cervell, que llavors es desconnecta dels nostres òrgans carnals físics.

En Juan 17.19-23, Jesús va orar per aquesta perfecta unitat per als seus triats, apòstols i deixebles, als qui la seua sang, que estava a punt de ser vessada, redimiria: « I per ells jo em santifice , perquè també ells siguen santificats en la veritat. La glòria que em vas donar, jo els he donat, perquè siguen un». Com som un , que tots siguen un ; com tu, Pare, en mi i jo en tu , que també ells siguen un en nosaltres , perquè el món crega que tu em vas enviar. Jo els he donat la glòria que em vas donar, perquè siguen un , com nosaltres som un : jo en ells i tu en mi, perquè siguen perfeccionats en unitat , i que el món conega que tu em vas enviar i que els has estimats com m'has estimat a mi. El terme « un » se cita «set» vegades en aquests quatre versicles. Déu vincula la idea d'unitat amb el número «set», el significat simbòlic del qual és la santificació, precisament, citat en el versicle 19. Aquesta unitat designa la fusió dels esperits dels triats en l'Esperit de Déu. Atés que la vida real és una vida d'esperits, Déu ha col·locat en la vida terrenal la imatge de la situació de l'esperit humà, que va ser separat de l'Esperit de Déu pel pecat d'Adán i Eva. En Jesucrist, crucificat per a expiar els pecats dels triats, s'aconsegueix i es compleix la reconciliació d'aquests triats redimits amb Déu. La unitat per la qual Jesús va orar es realitza plenament. I aquesta unitat concreta la meta de la santificació. L'acte sexual que va profetitzar aquest projecte és molt més gran espiritualment del que els éssers humans podrien imaginar.

De tot cor desitge que aquest testimoniatge, viscut en la meua carn i en el meu esperit, anime al triat que el llija.

Quan apareix el xiquet

L'amor en una parella es transforma després del naixement d'un fill. Les mirades creuades se centren en una tercera entitat: el fill. En la majoria dels casos, l'espòs ix de l'experiència frustrat perquè l'atenció de la seua esposa se centra ara principalment en el fill. I moltes mares excessivament possessives afebleixen involuntàriament la seua relació amb el seu espòs. Una perspectiva espiritual de la vida pot evitar aquest problema. Tots dos pares simplement han de considerar que el fill que han portat al món els pertany només en una xicoteta part; el vertader amo prioritari d'aquesta nova vida és Déu Creador. Els pares són només els instruments físics a través dels quals ell porta a la vida terrenal noves existències futures, candidats a l'eternitat oferits en Jesucrist. Acabem de veure que Jesús, l'"Espòs " espiritual, va dir: " El que mestressa als seus fills

més que a mi, no és digne de mi ". El cònjuge terrenal, privat d'amor i atenció per la mare del fill no nascut, té dret a fer aquestes mateixes declaracions. Per a la parella, el fill no té prioritat. Aquesta prioritat actual és resultat de la perversió de la mentalitat moderna. En l'antiguitat, la mortalitat afectava molt els naixements i els pares es resignaven a esperar el pitjor, amb el que el vincle amb el xiquet es reduïa naturalment.

En Apocalipsi 12, Déu usa el simbolisme del " xiquet " que va ser Jesucrist per a il·lustrar el " nou naixement " que els seus triats han d'experimentar en la terra. Un nou naixement nascut " de l'aigua i de l'Esperit ". En aquesta imatge, " el xiquet entra en el cel ", i aquesta entrada al regne de Déu només s'aconseguirà a l'altra part del món, amb el gloriós retorn de Jesucrist. En aquest simbolisme, " el xiquet " es presenta com la meta final. Però el que és cert a nivell simbòlic no s'aplica a nivell físic. El xiquet no deu, de cap manera, ser la sentència de mort per a l'amor de la parella. Amb o sense fill, units en amor i fidelitat, la parella glorifica a Déu, i la parella fidel i estèril ho glorifica tant com la parella procreadora. La procreació i l'esterilitat són decidides pel Déu Creador, encara que les explicacions científiques llancen llum en el nostre temps sobre la causa d'aquesta esterilitat. Raquel, l'esposa triada per Jacob, era estèril, i així i tot, Déu li va permetre tindre dos fills. Comprendre i tindre en compte que tots els aspectes de la vida estan organitzats segons la bona voluntat del Déu Creador totpoderós ens permet evitar problemes i molt sofriment mental innecessari. La imatge que es dóna en Apocalipsi 12 revela el vertader pla salvador del Déu vivent. La vida de Crist és perfecta des del seu naixement fins a la seua mort; mai va pecar. Aquesta vida, oferida per a expiar els pecats únicament dels triats redimits, prové del cel, on va rebre el nom de « Miguel, un dels principals prínceps », com li va dir l'àngel Gabriel a Daniel. La mort de Jesús no va ser l'únic propòsit de la seua vinguda a la terra. Perquè l'objectiu principal de Déu és obtindre la transformació, és a dir, la vertadera conversió que converteix al pecador en elegit. Aquesta elecció s'aconsegueix quan el model presentat en Jesús es reprodueix en la vida del deixeble anomenat a l'elecció. Tindre en compte aquest requisit diví està reservat únicament per a la vertadera santedat. Per tant, si no busca aquest model de santificació, « ningú veurà al Senyor », com bé va dir l'apòstol Pau en Hebreus 12.14. Perquè només el triat santificat desenvolupa, mitjançant la seua conversió, en si mateix al xiquet que Déu elevarà al seu tron segons la imatge d'Apocalipsi 12, i aquest xiquet ha de reproduir el caràcter i tota la perfecció de Crist. És això impossible? En absolut. Jesús va afirmar que els seus triats farien i imitarien les seues obres, i fins i tot farien obres encara majors . Jesús ens va ensenyar i va mostrar que el cor conquistat per l'amor de Déu ja no pot pecar contra ell, perquè es torna incapaç de danyar a qui mestressa amb tot el seu cor, amb tota la seua ànima, amb totes les seues forces i amb tota la seua ment , és a dir, segons la norma que ell ha establit. En aquest estat mental, la llei dels Deu Manaments ja no condemna, sinó que justifica.

En aquesta il·lustració simbòlica, Déu simplement repeteix el significat profètic que va donar a " la dona " i " el xiquet " de la seua creació terrenal. Es tracta d'una creació experimental única, creada a imatge del seu pla salvador. I sempre és útil recordar que la dimensió terrenal va ser creada per a permetre que el diable i tots els rebels celestials i terrenals revelaren les conseqüències de la seua maldat: sofriment, preocupació, por, malaltia i mort. En la terra, l'amor de parella s'enfronta a aquests atacs mentals i físics. I és veritablement desitjable que el cònjuge triat que viu en parella recorde que forma una sola carn amb el seu cònjuge del sexe oposat, al qual ha de protegir d'aquesta adversitat, visible o invisible; aquest cònjuge ha d'estar convençut.

Va ser després de ser víctima del pecat que Déu va condemnar a la dona a veure augmentar els dolors de part . Aquests sofriments es convertirien, al llarg de la història de l'església cristiana, en la imatge simbòlica de les persecucions infligides als triats de Crist per la falsa religió cristiana, sota inspiració diabòlica, i el seu braç civil secular. Per això, inspirat per l'Esperit del Pare, Jesús declara en Juan 16.21-23: « La dona, quan està de part, té dolor, perquè ha arribat la seua hora; però després de donar a llum, ja no es recorda del dolor, pel goig que haja nascut un home en el món ». Després de presentar aquesta imatge, dóna la seua explicació en el següent versicle: « Així també vosaltres ara teniu dolor; però us tornaré a veure, i s'alegrarà el vostre cor, i ningú us llevarà el vostre goig». Jesús compara així els sofriments i la tristesa de la vida terrenal amb la felicitat, el goig perfecte que els seus triats obtindran en entrar en la vida eterna celestial. A més, en haver convertit els seus triats, en aquest context, en semblants a ell, pot dir-los: « En aquell dia ja no em preguntaran res . De cert, de cert els dic: tot el que demanen al Pare en el meu nom, ell li ho donarà ». Des que Jesús va pronunciar aquestes paraules, multituds de cristians han estat demanant al Pare, en el seu nom , tot tipus de coses que Déu no necessàriament els concedeix. La raó se'ns dóna en Mateo 7.21, on Jesús diu: « No tot el que em diu: “Senyor, Senyor”, entrarà en el regne dels cels, sinó el que fa la voluntat del meu Pare que està en els cels» . I després que aquests falsos cristians afirmen que les seues obres es deuen al diable, que han profetitzat, expulsat dimonis i fet miracles , i tot això diuen haver fet en el seu nom , Jesús especifica la causa del seu judici negatiu: « Llavors els declararé: Mai

us vaig conéixer ; aparteu-vos de mi, faedors d'iniquitat ». La iniquitat és l'oposat a l'equitat, que denota un judici just. Per tant, Jesús retrau a aquests falsos cristians haver jutjat malament l'oferta de la salvació divina i haver mantingut només una interpretació errònia d'ella. Per a ser encara més clars, diguem que no han abandonat la pràctica del pecat, mentre reclamen la gràcia oferida en el seu nom , Jesús, l'únic nom que salva sota tots els cels, segons Fets 4.12: « I en cap altre hi ha salvació; perquè no hi ha un altre nom sota el cel, donat als homes, en què puguem ser salvos» .

Aquesta última cita bíblica va confirmar el vincle que connecta la consecució de la salvació, proposta per Déu en el nom de Jesucrist, amb les condicions en les quals, sota la imatge del "xiquet " del seu renaixement en la veritat de Crist i en el seu caràcter, ha de trobar el triat per a respondre a la justa exigència del Déu creador, redemptor i regenerador; aquest nou estat és el de la " santificació ", en el qual el pecador ja no piga per amor a Déu en Crist. I per a justificar la impossibilitat d'aconseguir aquesta santificació, l'ésser humà no té excusa, perquè precisament en Déu creador, en Jesucrist, Déu ha redimit els pecats dels seus triats i, en la funció de l'Esperit Sant, Jesucrist posa a la disposició dels seus triats tota la seua ajuda, basada en la seua experiència terrestre.

Camins divins i camins humans

Déu va declarar en Isaïes 55:3-11: « Inclineu la vostra oïda i veniu a mi; escolteu, i viurà la vostra ànima. Faré amb vosaltres un pacte etern , per a confirmar la meua misericòrdia amb David» . Heus ací que jo li he posat per testimoni als pobles, per cap i per governador dels pobles .

Déu dirigeix aquest missatge als seus serfs de la "aliança eterna " encapçalats pel " Fill de David " que rebria el nom " Jesús ", a partir del seu naixement miraculós, en la línia de David que concernia a José i María, els seus pares oficials, segons la carn, com ho confirma Lucas 2:4: " Va pujar també José de Galilea, de la ciutat de Natzaret, a la Judea, a la ciutat de David, que es diu Belén, per ser de la casa i llinatge de David . "

“ Heus ací, cridaràs a nacions que no coneixies, i correran a tu nacions que no et coneixien, per causa de Jehová el teu Déu, el Sant d'Israel, el qual et glorifica .

L'oferta de salvació als pobles dispersos per la terra va ser profetitzada per Déu i es compliria només després de la mort i resurrecció de Jesucrist. No obstant això, l'oferta divina va haver de ser acceptada i rebuda per certs pobles, mentre que uns altres van conservar les seues centenàries herències religioses paganes. A més, lamentablement, tots els pobles cristians que professen aquesta religió han sigut enganyats per la mentida i el formalisme religiós, de manera que la fe continua oferir només de manera individual.

Busqueu al Senyor mentre pot ser trobat; crideu-li en tant que està a prop. Que l'impiu abandone el seu camí, i l'home inic els seus pensaments; que es torne al Senyor, i ell tindrà d'ell misericòrdia; i al nostre Déu, i ell perdonarà .

Hui, quan els esdeveniments més terribles estan a punt d'assotar a la humanitat, aquest tipus de missatge adquireix una rellevància divina. En aquest versicle, l'evocació del Déu que " perdona " confirma la idea que es dirigeix als beneficiaris de la justícia de Crist, la mort voluntària de la qual va obtindre el " perdó " dels pecats profetitzat en la festa de "Yom Kipur" o "Dia de l'Expiació", i aclarisc a més que aquests beneficiaris són exclusivament els seus redimits, triats i triats per ell.

“ Perquè els meus pensaments no són els vostres pensaments, ni els vostres camins els meus camins ”, diu Jehová. Com són més alts els cels que la terra, així són els meus camins més alts que els vostres camins , i els meus pensaments més que els vostres pensaments .

Aquest versicle evoca el tema d'aquest estudi: “Camins Divins i Camins Humans”.

“ Com la pluja i la neu descendeixen del cel, i no tornen allà sinó que reguen la terra i la fan germinar , donant llavor al qual sembra i pa al qual menja, així és la meua paraula que sale de la meua boca; no torna a mi buida, sinó que farà el que jo vull i realitzarà el que vull. ”

Ja, segons les paraules expressades en aquest versicle, els camins de Déu són conduïts a la seua culminació. Sobretot perquè cap poder ni voluntat, excepte la seua, pot impedir-ho. En les imatges presentades, Déu compara el pas terrenal del Messies Jesús amb les obres realitzades per « la pluja i la neu », de manera que Jesús és: el germen, la llavor, el pa i la Paraula de Déu . Aquest versicle prepara les paràboles que Jesús ensenyarà durant el seu ministeri terrenal. Donarà testimoniatge presentant la vida perfecta i després morirà per a expiar els pecats. Amb aquestes dues coses, ha establit l'oferta divina de salvació i, així, complirà el propòsit salvífico del projecte de Déu. Per això va poder dir en la creu: « Tot és...» Compliment ”; d'acord amb la “ voluntat ” del Déu creador totpoderós. La seua primera vinguda a la terra ha tingut tots els seus efectes.

Sovint sentim dir: «Els camins de Déu són inescrutables». I aquest pensament consola als qui

estan convençuts d'aquesta situació. Dos versicles semblen justificar aquest pensament: Salm 139:17: « Que inescrutables són, oh Déu, els teus pensaments! Quants són! ». El segon és Proverbis 25:2-3: « Gloria de Déu és ocultar alguna cosa; però glòria dels reis és escodrinyar-ho. Alts són els cels, profunda la terra, i inescrutable el cor dels reis ».

Si el segon versicle designa coses veritablement impenetrables, el primer, que concerneix els pensaments de Déu, especifica que « semblen Inescrutable ." A primera vista, qui no estableix una relació amb Ell ignora els seus pensaments. Però aquest no és el cas de qui ha entrat en el seu pacte. Els anomenats pensaments " inescrutables " es tornen comprensibles. Perquè la vertadera relació amb Déu s'expressa en compartir els pensaments amb els seus serfs, com està escrit en Amós 3:7: " Perquè el Senyor, Yahweh, no fa res sense revelar el seu secret als seus serfs els profetes ". A la llum d'aquest versicle, sembla clar que, en ser revelat als seus serfs els profetes, el pensament de Déu no és " inescrutable ". No obstant això, només el revelat roman " inescrutable " segons Deuteronomi 29:29: " Les coses secretes pertanyen a Yahweh, el nostre Déu; però les coses revelades ens pertanyen a nosaltres i als nostres fills per sempre, perquè observem totes les paraules d'aquesta llei " .

Després d'haver rebut explicacions clares de Déu sobre les llums profètiques que il·luminarien la nostra comprensió del judici diví, puc oferir-los una manera molt senzilla de saber què pensa Déu sobre un tema en particular. N'hi ha prou amb escoltar l'opinió dels seus enemics sobre aquest tema; en general, l'opinió de Déu serà exactament la contrària, diametralment oposada.

Déu s'oposa a tot el que aproven; per tant, el sistema és molt senzill d'aplicar. Per tant, és absolutament necessari identificar a aquests enemics de Déu. I això és precisament el que ens presenta en les seues profecies de Daniel i Apocalipsis, així com en molts altres llibres de la Bíblia que citen profecies.

Què és una profecia? És la revelació anticipada del judici de Déu sobre accions o entitats que apareixen al llarg dels segles de la història humana. En identificar el context en estudi, se'ns revela el pensament secret del judici de Déu sobre les entitats en qüestió, en l'era objectiu.

En la base de les profecies dedicades al temps de la fi, es troba el llibre de Daniel, nom que significa, precisament, «el meu Jutge és Déu». Ara bé, des d'aquest primer llibre, Déu ha construït la revelació del seu judici sobre Roma en tota la seua història i la seua falsa conversió a la fe cristiana. Per tant, s'identifica a l'enemic predilecte de Déu: la fe catòlica. I des de 1843, el seu segon enemic predilecte és la fe protestant, que legitima la seua herència del diumenge romà, tacada per la seua dedicació al «diví» «Sol» dels pagans romans i uns altres. Sabem que per a alçar una maledicció, Déu exigeix l'abandó del pecat i el fruit del penediment. Així, al no complir aquest requisit, sabem que la religió jueva és per a Jesús una " sinagoga de Satanàs ", segons Apocalipsi 2:9: " Conec la teua tribulació i la teua pobresa (encara que eres ric), i la calúmnia dels quals es diuen jueus i no ho són, sinó sinagoga de Satanàs " . Aquest judici de Crist es revela clarament, perquè en l'època de Juan es reconeix oficialment el rebuig nacional del Crist anomenat Jesús de Natzaret. Els símbols que afavoreixen el misteri seran utilitzats per Déu per a designar als traïdors de la religió cristiana, perquè les maledicciones divines que els afecten s'estendran al llarg d'aproximadament mil set-cents anys d'història, que comencen en el fatídic any maleït 321. Notar que aquests números semblen indicar l'inici d'una carrera, de fet, l'inici d'una perpètua i dolorosa prova de fe. Durant aquest temps, set maledicciones assassines colpegen a la humanitat culpable; Apocalipsi 8, 9 i 11 les presenten sota la imatge de " set trompetes ", que revelen la seua funció com a advertiments successius provocats per la voluntat del... va ofendre a Déu.

En aquests moments en què s'acosta la primavera de l'any 2022, és a dir, 8 anys abans del gloriós retorn de Crist i uns 7 anys abans de la fi del temps de prova, les organitzacions religioses afectades per la maledicció de Déu no s'han penedit i per tant conserven un estatus espiritual maleït per Déu.

La notícia del 24 de febrer de 2022 va estar marcada per l'atac a territori ucraïnés per part de tropes russes. Si bé els qui van observar aquests esdeveniments només van esmentar el tema i el motiu nacionalista de l'enfrontament, jo oferisc la meua anàlisi assenyalant que les dues parts bel·ligerants s'oposen, principalment en les seues bases, per opcions religioses tradicionals heretades durant segles. De fet, l'odi que enfronta a aquests dos bàndols és conseqüència d'una oposició secular entre la fe catòlica i l'ortodoxa. Però al bàndol ucraïnés, hem d'afegir la fe jueva, ja que des de 2019 el nou president d'Ucraïna és Volodymyr Zelensky, de religió jueva. Per tant, segons el judici de Jesucrist revelat en Apocalipsi 2.10 i 3:9, « la sinagoga de Satanàs » està involucrada en el conflicte i lidera els bàndols catòlic i jueu. Ja he revelat la maledicció que el retorn dels jueus a Palestina ha suposat per al món des de 1947. L'element principal de la disputa és la catolicitat d'Ucraïna i el seu judaisme, mal acceptats pels russos, ja que tots dos components es van rebel·lar contra la dominació russa ortodoxa. Això és general, ja que existeixen casos especials en totes les formes, entre ells les

eleccions dels agnòstics. Durant molt de temps, aquest país ucraïnés ha estat compost per ciutadans russos en l'Est i persones afins a la Polònia catòlica a l'Oest. Havent romàs sota la bota russa des del final de la Segona Guerra Mundial, Polònia, després de la seua independència, es va unir al bàndol europeu occidental i li va donar un prestigiós papa, Joan Pau II, el nom civil del qual era Karol Wojtyla. I molts jueus polonesos perseguits a Polònia pels nazis van trobar refugi a Ucraïna occidental. Aquesta Polònia va ser el "cavall de Troia" que els europeus van incorporar a la seua aliança. Polònia, recreada entre les dues primeres guerres mundials, va ser responsable de l'atac alemany en contra seua per maltractar als alemanys que vivien en el seu territori. Això va marcar l'inici de la Segona Guerra Mundial. Com tota convivència conflictiva, els llargs períodes de pau afavoreixen la mescla de les tres opcions religioses i la seua dispersió pel territori. Però el dia triat per Déu, la disputa esclata i la situació es degenera i es torna conflictiva fins al punt de lluitar per a matar a l'adversari. El vencedor pretén controlar el territori íntegrament. La idea d'acceptar el compromís i dividir el país en dues zones és rebutjada amb fanatisme pel bàndol polonés-ucraïnés. A més, al no tindre una altra opció, Rússia va intervindre amb tota la seua força militar per a donar suport a la causa dels ucraïnesos russoparlants.

L'arrel dels problemes resideix en l'expansionisme dels Estats Units, organitzadors de l'OTAN (Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord). Després de la guerra de 1939-1945, russos, estatunidencs i els seus aliats van acceptar les condicions proposades per la Rússia soviètica, liderada per Stalin. El territori alemany del poble derrotat es va dividir i es va convertir en la frontera entre el Bloc Oriental i el Bloc Occidental. La lluita entre aquests dos blocs va ser constant. els Estats Units va lluitar per arrabassar-li territoris a Rússia. Van aconseguir el seu objectiu promovent la ruïna econòmica i política de l'URSS, arribant fins i tot a negar a vendre blat a una Rússia arruïnada i famolenca. Aprofitant aquesta ruïna i un canvi en la política russa, els països bàltics i Polònia, i el seu odi cap a Rússia, van recuperar la seua independència, i altres països, inclosa Romania, els van seguir. Sota el nom històric de "Guerra dels Balcans", Iugoslàvia, aliada de Rússia i unificada pel dictador Tito, va esclatar en una guerra nacionalista després de la seua mort entre els serbis ortodoxos, la Bòsnia musulmana i la Croàcia catòlica. I ací, novament, el motiu de la ira sèrbia contra els albanesos que van maltractar als ciutadans serbis a Kosovo (com els polonesos van maltractar als alemanys) no va ser reconegut pel bàndol occidental dels Estats Units i Europa. La força aèria estatunidenca va bombardejar amb milers de bombes el bàndol serbi i va imposar la partició de Kosovo, un territori preuat per als serbis per ser el bressol del seu poble. Injustament, Kosovo els va ser arrabassat i entregat a la immigració albanesa. Els serbis eren aliats dels russos, afeblits en aquells dies. Davant aquesta experiència, Europa va prendre partit i va jutjar en contra de Sèrbia. Els seus tribunals van arrestar al líder serbi Slobodan Milosevic, qui va morir a la presó, sospitós d'enverinament. Totes aquestes atrocitats comeses pels Estats Units i Europa han sigut documentades per Rússia, incapaç de defensar als seus aliats. Però la venjança és un plat que se serveix fred, com diu aquest, i l'actual i molt poderós líder de l'actual Rússia, poderosa i forta, ha guardat de totes aquestes injustícies un amarg record i un ressentiment que, amb el temps, es transforma en un profund odi cap a Occident. Aquest odi s'alimenta del seu judici sobre la mena de societat que representa Occident, que s'ha alliberat de tots els tabús religiosos i es vana de tots els seus excessos morals i sexuals. Aquest judici personal de Vladimir Putin exercirà un paper fonamental quan haja de llançar la invasió de terres occidentals, esclafant la feble resistència armada que se li oposarà. L'experiència d'Ucraïna, el nom de la qual significa davantera, donarà al bàndol europeu occidental una il·lustració de la destinació que els reserva. Aquest nom de «frontera» profetitza el paper d'aquest territori, el desig del qual d'unir al bàndol de l'OTAN constitueix creuar el límit del tolerable per als russos. L'apetit insaciable del bàndol de l'OTAN serà castigat i esclafat pels exèrcits russos. La frontera serà recuperada, i els russos envairan tota Europa Occidental i fins i tot Israel. Això està profetitzat en Daniel 11.40-45, on Rússia és designada com a « rei del nord » i les forces musulmanes com a « rei del sud ». El territori envaït és Europa, objectiu de la profecia a causa del seu llinatge papal romà. En Apocalipsi 18.24, Déu diu de Roma, anomenada " Babilònia la Gran ": "... i perquè en ella es va trobar la sang dels profetes i dels sants, i de tots els que han sigut assassinats en la terra ". Déu imputa a Roma la responsabilitat de les massacres que han ensagnat la vida occidental. I és molt edificant comprendre el seu paper en la guerra que enfronta a l'actual Europa catòlica i atea, nascuda sota dos "Tractats de Roma", contra Rússia, que ha tornat a ser purament ortodoxa, però ja no comunista. Sota els incentius diabòlics de les visions de la Verge, els pobles catòlics es veuen impulsats a convertir als pobles ortodoxos d'Orient. I el paper d'aquesta fe catòlica romana papal és fonamental per a explicar les iniciatives preses pel bàndol occidental, com va ser el cas en la Guerra dels Balcans, on els Estats Units i Europa es van aliar amb el bàndol catòlic romà papal croat contra la Sèrbia ortodoxa. La vertadera santedat no existeix més en l'ortodòxia que en el catolicisme o el protestantisme, ni més en l'islam, però les injustícies comeses permeten que

Déu descarregue la seua ira destructora sobre els culpables. En l'actualitat, aquesta ira divina adoptarà formes mai abans vistes per la humanitat, com acaba d'expressar el líder rus. S'han desenvolupat terribles armes destructives per a complir, sense que els qui les usen el sàpien, el designi destructiu del Déu Creador, qui dóna la vida o la mort segons la seua justícia perfecta i incorruptible.

En l'escala de la culpa religiosa cristiana, tenim en la base l'abandó del dissabte, i l'adopció del diumenge romà en la fe catòlica romana des de l'any 321, fins a 1843 i més enllà, també en la fe ortodoxa, hereua del diumenge catòlic, però també en la fe protestant emigrada als EUA des d'aqueixa data, 1843, que també ho va conservar.

Ignorants del judici diví, les autoritats europees es comprometen unànimement a brindar ajuda i assistència al bàndol catòlic ucraïnés. Acostumats al seu arrogant domini econòmic, aquests pobles prenen iniciatives que el poble rus i el seu líder poden legítimament acceptar com un compromís de guerra, considerant, com Déu fa, obres i no paraules. Amb increïble inconsciència, multipliquen mesures de gran hostilitat destinades a arruïnar a Rússia, proporcionant armes al seu enemic ucraïnés. D'aquesta manera, preparen una ira russa encara més forta perquè Déu l'està avivant per a colpejar-los, com proven i revelen Daniel 11.40-45 i Ezequiel 38. Si aquest poble tan agressiu coneguera el programa preparat per Déu, es terroritzaria en descobrir la destinació que s'ha preparat. En la profecia d'Ezequiel 38, la Rússia actual es diu " Gog " i Déu situa una de les seues ciutats, " Togarma ", " en els confins del nord ", la qual cosa confirma el seu nom com a " rei del nord " en Daniel 11.40-45. 11.40. En Ezequiel 38:4 trobem aquesta declaració de Déu: « Et trauré i posaré garfis en les teues maixelles ; et trauré a tu i a tot el teu exèrcit , cavalls i genets, tots ells magníficament abillats, una gran companyia amb escuts i abroqueres, tots ells empunyant espases ». Si bé l'armament descrit resulta anacrònic, el principi de la guerra continua sent el mateix: les bales de les metralladores substitueixen a les espases i els tancs als escuts. Cal destacar l'expressió « Et trauré i posaré garfis en les teues maixelles ». Aquesta restricció divina contrasta amb la idea que els observadors occidentals actuals atribueixen al líder rus. La necessitat de ser obligat per Déu a anar a la guerra descriu a un líder rus que promou la pau i la tranquil·litat per al seu poble. I aquest aclariment confirma que V. Putin es va veure obligat a actuar per la força, per la determinació fanàtica del bàndol ucraïnés d'alliberar per complet de la seua tutela política. V. Putin no pot acceptar la pèrdua de la seua frontera, reconeguda per Occident des del final de la Segona Guerra Mundial. No obstant això, els fets confirmen la causa d'aquesta restricció. Ucraïna es va rebel·lar contra Rússia en 2014 en enderrocar il·legalment al seu president rus, triat legal i legítimament per tot el poble ucraïnés. Abans i després d'aquesta acció, diverses presidències van ser enderrocades per corrupció. I la decisió final d'unir a l'OTAN va ser una mesura excessiva, la que va allunyar a V. Putin de la gestió pacífica del seu país. El diàleg entre Occident i Orient és impossible a causa de les diferències de mentalitat. Occident, per a qui només importen els diners i la llibertat a costa de la inseguretat pública, no pot comprendre l'esperit conservador rus, respectuós amb els vells valors humans que prioritzen la seguretat i l'ordre, valors absolutament oposats als de la societat occidental. Cal assenyalar que per a castigar al més culpable, Déu crida almenys culpable. De la mateixa manera, Déu va invocar al rei pagà Nabucodonosor per a castigar la infidelitat del seu poble Israel, que va caure en l'apostasia total. D'igual manera, la immoral Europa serà colpejada per la virtuosa i moral Rússia. Les democràcies paguen amb inseguretat les conseqüències de la llibertat que atorguen a tots els corrents de pensament civil i religiós. La laxitud d'aquesta mena de societat afavoreix el desenvolupament del mal. I la llibertat oferida a tots permet als rics aprofitar-la per a enriquir encara més mitjançant la corrupció i les maniobres polítiques. A França, aquesta laxitud ha aconseguit tal nivell que compromet la possibilitat de convivència. La mescla ètnica i religiosa ha preparat una situació explosiva, fins al punt que l'entrada en la Tercera Guerra Mundial posarà fi a una situació que s'ha tornat insuportable. En aquest nivell, la guerra resol tots els problemes i recorda als éssers humans els vertaders valors espirituals. Perquè s'ha demostrat que només l'entrada en la Segona Guerra Mundial podrà despertar la consciència de certs europeus que poden ser redimits pel Déu de la veritat. Les injustícies patides per Rússia han deixat indiferents als egoistes, orgullosos i rebels europeus occidentals. Han demostrat així la mateixa indiferència cap als assumptes civils i religiosos, demostrant així que el mal està profundament arrelat en les seues ànimes.

La fi de l'experiment eliminarà primer a aquesta Rússia, a la qual Déu usarà primer per a esclafar a l'Europa catòlica i atea, llibertina i llibertària mitjançant la seua dominació. Aparentment, no hauria d'usar armes nuclears primer. El seu poder militar convencional li permet esclafar a una Europa feble i desarmada. Però en l'apogeu del seu domini sobre tota Europa, "des de l'Atlàntic fins als Urals", segons el seu antic pla, l'atac nuclear dels Estats Units al seu territori canviarà el curs de la guerra. Però en la situació desesperada, terribles massacres de poblacions i exèrcits reduiran a la humanitat en un "terç " simbòlic, la qual cosa en realitat pot causar moltes més víctimes. La humanitat ha ignorat

que l'ús d'armes nuclears no depén d'una decisió humana, sinó divina. Per això, aquesta arma nuclear s'usarà quan Déu vulga preparar l'extinció de la humanitat en la Terra.

La prova final de fe s'enfrontarà als supervivents d'una terrible massacre. I segons Apocalipsi 9.20-21, el seu estat moral serà idèntic al dels rebels antediluvians, la naturalesa dels quals va ser completament dominada pel mal: « Els altres homes que no van morir per aquestes plagues no es van penedir de les obres de les seues mans, ni van deixar d'adorar a dimonis ni a ídols d'or, plata, bronze, pedra i fusta, que no poden veure, ni sentir, ni caminar. Tampoc es van penedir dels seus homicidis, ni de les seues fetilleries, ni de la seua immoralitat sexual, ni dels seus robatoris ». Al mateix temps, els triats de Crist que romanguen vius hauran de, en contrast, encarnar la naturalesa i el comportament de Jesucrist i els seus apòstols. «Els camins de Déu» revelats anuncien una amenaça de mort contra els últims observadors del dissabte. Aquest atac final al dissabte de Déu revela la identitat del principal instigador, ocult en la invisibilitat de la seua naturalesa angelical celestial: Satanàs, qui va incitar a Eva a menjar de l'arbre prohibit per Déu. Per tant, en una prova final de fe, Déu pretén infligir una derrota definitiva i magistral a Satanàs. La glòria divina resplendirà a través de la fidelitat dels seus últims triats. Condemnats a mort si es neguen a abandonar l'observança del dissabte per a honrar el diumenge romà, hauran de compensar el pecat d'Eva. I per a ajudar-los a mantenir ferms davant aquesta sentència de mort, la fe individual marcarà la diferència, perquè la profecia ha revelat la intervenció de Jesús a favor seu, abans de l'execució mortal. Així, els últims triats seran testimonis autèntics de la fe depositada en la revelació profètica divina donada en el nom de Jesucrist. El consell il·luminat i inspirat de l'apòstol Pere cobrarà així cabdal importància: 2 Pedro 1.19: “ Tenim també la paraula profètica més segura, a la qual feu bé d'estar atents com a una torxa que il·lumina en lloc fosc, fins que el dia esclarisca i l'estel del matí isca en els vostres cors; sabent primer això, que cap profecia de l'Escriptura és d'interpretació privada, perquè mai la profecia va ser portada per voluntat humana, sinó que els sants homes de Déu van parlar sent inspirats per l'Esperit Sant .

Els camins divins profetitzen la victòria de Déu i els seus últims triats, i en la terra, els últims representants de la humanitat rebel són destruïts mitjançant sagnants ajustos de comptes. La mentida dels mestres és llavors expiada mitjançant la massacre dels seductors religiosos, per les seues nombroses víctimes, els qui ara saben que la salvació està definitivament perduda per a ells.

He observat en les reaccions d'Occident , després del conflicte entre Rússia i la Ucraïna polonesa, un comportament que demostra la ceguesa divina. De fet, la reacció unànime de castigar a Rússia amb sancions financeres i econòmiques i l'enviament d'armes es va justificar per a afeblir-la amb l'esperança que el poble rus, víctima d'aquest empobriment, s'alçara contra el seu líder. Però, sorprenentment, a nivell humà, ningú, ni entre polítics ni periodistes, ha plantejat la idea que el resultat d'aquestes sancions poguera tindre efectes contraris. Els russos, víctimes de les sancions occidentals, poden trobar allí una raó per a unir al seu líder nacional i preparar, amb odi, un desig de venjança que els porte a envair Occident per a castigar als autors d'aquestes sancions que els han arruïnats a tots.

Coneixent des de la profecia el propòsit perseguit per Déu, puc analitzar el marc de la construcció dels fets i els rols de les entitats involucrades.

L'objectiu és la destrucció de l'arrogant i infidel Europa. El mitjà per a aconseguir aquesta destrucció és la ira de Rússia. La causa d'aquesta ira russa és la intransigència nacionalista del govern polonés-ucraïnés, que ha atacat el seu territori oriental, el Donbás, ocupat per ucraïnesos prorussos. Aquesta reagrupació dels prorussos es va aconseguir després del derrocament il·legal del president rus d'Ucraïna. La raó de la guerra civil ucraïnesa és religiosa: l'Occident catòlic polonés contra l'Orient ortodox rus. I, en última instància, la invasió russa d'Europa va estar motivada pel seu suport i parcialitat cap a Ucraïna.

També vaig assenyalar un paràmetre que explica per què l'esdeveniment en qüestió es va convertir en una catàstrofe. Es tracta de la joventut i, per tant, de la inexperiència dels funcionaris governamentals. Observe en particular la variabilitat del seu criteri. Per a seduir-los, n'hi ha prou amb dir que un vol unir a Europa. Europa ja ha acollit a molts, i el seu caràcter cosmopolita, com el dels Estats Units, ja li ha portat més problemes que solucions. Però emfatitze, en particular, que Europa, on el compromís és la norma, vol acollir amb entusiasme a aquesta "democràcia" ucraïnesa, que lluita i vol imposar als seus compatriotes i germans prorussos el seu domini exclusiu sobretot el territori ucraïnés. Això és encara més cert atés que la Rússia de Putin reacciona de la mateixa manera, volent recuperar el bressol del seu poble, situada a Kíev. Però aquest és el comportament il·lògic habitual d'una Europa jutjada i perseguida per Déu i la seua gran ira. Als qui se sorprenen en veure a pobles entrar en guerra civil, els recorde que França ha viscut aquest tipus de situacions en diverses ocasions. I no oblidem la guerra fratricida als EUA anomenada "Guerra Civil Americana".

En el " temps de la fi " esmentada en Daniel 11.40, totes les religions monoteistes són colpejades per la maledicció de Déu. Però el grau de culpa augmenta amb el temps, perquè l'evidència de la maledicció divina fa que els qui ignoren el testimoniatge de la història anterior se senten encara més culpables. Així, el judaisme va rebutjar al Messies Jesús; després d'ell, la fe catòlica va distorsionar els manaments de Déu i va convertir la fe cristiana en una mera "etiqueta" que, segons ella, obri "les portes" del cel. Des dels seus inicis, la vertadera fe protestant va denunciar aquests pecats catòlics, però amb el pas del temps s'ha transformat en una "etiqueta", reproduint els pecats del catolicisme, i com a resultat, la seua culpa és encara major. Ve després el cas de l'Adventismo del Seté Dia, que té darrere els exemples catòlic i protestant amb els quals va formar oficialment una aliança fraternal en 1995. Després dels ensenyaments revelats per Jesucrist als seus pioners sobre la fe catòlica, el seu cas és encara més condemnable pel Sant Déu Revelador.

L'enfrontament entre Rússia i Ucraïna no hauria existit si els països de l'antic Bloc de l'Est, alliberats pel col·lapse econòmic i polític de Rússia, no hagueren depositat les seues esperances en el suport militar actiu dels Estats Units. Aquest país va modelar al seu antull l'Europa destrossada després de la Segona Guerra Mundial i, des d'Alemanya, la va convertir en el territori estratègic de la seua lluita contra la Rússia soviètica. Si a això li sumem l'èxit materialista del bàndol de l'OTAN, es comprén el desig dels pobles apegats a l'empobrida Rússia d'unir a aquest bàndol seductor i materialment envejable. Però aquests pobles es van equivocar en depositar les seues esperances en la protecció armada dels Estats Units. Ningú, entre els qui no van ser il·luminats per Déu a través de la profecia de Daniel 11.40-45, podria haver sabut que els Estats Units es negaria a participar militarment en un combat directe contra Rússia. I en la nostra situació actual, des de l'arribada del president Trump, aquesta retirada militar dels Estats Units ha quedat demostrada. els Estats Units deixa a Europa, aquest "tigre de paper", perquè carregue amb les conseqüències de la seua adhesió a l'OTAN. I així és com Europa atrau sobre si la ira d'una poderosa Rússia decidida a recuperar la gloriosa dominació soviètica del passat. Però el que el món ignora és que aquest conflicte comença huit anys abans de la fi del món, i que per això, l'ús d'armes nuclears està previst per Déu. És precisament l'enviament de bombes nuclears sobre Rússia per part dels EUA, que va romandre momentàniament en segon pla, la qual cosa porta a aquesta Rússia, el " rei del nord " de Daniel 11.44, a " exterminar ", al seu torn, a les " multituds " dominades fins a aqueix moment: " Li arribaran notícies de l'est i del nord, i eixirà amb gran fúria a destruir i exterminar multituds ". I són aquests exterminis els que causaran la mort del " terç " simbòlic de la humanitat, en aquest conflicte que mobilitzarà a " 200 milions " de combatents, segons els ensenyaments donats en la " sisena trompeta " d'Apocalipsi 9.11-21.

Rússia ha detectat la presència de grups nazis en el bàndol ucraïnés. No és l'única a notar-los, ja que durant el colp d'estat que va enderrocar al president rus ucraïnés en 2014, tots els mitjans europeus també van denunciar aquesta presencia nazi. Però què és el nazisme? Els europeus ho han vinculat al desig d'exterminar als jueus, basar en el registre històric decidit al juliol de 1942, precisament un "9 d'Av" temut pels jueus, perquè ja estava marcat per múltiples malediccions. Però abans d'optar per la "solució final", que en realitat buscava l'extermini dels jueus, la ideologia nazi era el nacionalsocialisme. Aquestes dues paraules són seductores, però en el context del nazisme, es caracteritzen per l'extremisme més extrem, que no accepta concessions i assassina a qualsevol que no compartisca la postura del partit. A Alemanya, el nazisme, el partit d'Adolf Hitler, es va revelar en la "Nit dels Ganivets Llargs", quan els nazis, ja pertanyents a les SS, van executar a les falanges de les SA, menys fanàtiques. No hi ha potser certa semblança amb la feroç i destructiva lluita a Ucraïna occidental contra els ucraïnesos del Donbás, bombardejats diàriament des de 2014?

Per tant, és necessari reconsiderar la vertadera definició de “nazisme”.

La societat dels monstres

Aquesta societat de monstres és l'últim fruit del "nou món". Va ser possible gràcies a la combinació de dos paràmetres: el temps i la ciència. Un llarg període de pau des de la fi de la Segona Guerra Mundial ha fomentat tant l'expansió de l'esperit de llibertat com els avanços tecnològics en la ciència i la medicina.

Resulta paradoxal, però això revela molt de l'estat espiritual dels Estats Units i, per tant, del llunyà Occident, que van nàixer pensaments abominables i monstruosos. El paradoxal resideix en què el president estatunidenc posa la mà sobre la Bíblia en jurar servir al seu país. I, no obstant això, en aquest país tan religiós, es privilegia la llibertat sacrosanta fins al punt de permetre a tots expressar i ensenyar tot tipus de pensaments abominables per al Déu Creador. No obstant això, en els nostres últims dies, es difonen idees en internet que no respecten fronteres ni límits. Les idees més

desficaciades i demoníaques arriben així a multituds de persones influenciades i convertides. Durant molt de temps he temut, amb raó, les conseqüències del desenvolupament d'aquesta arma de propaganda oferida al món pels Estats Units. Les nostres societats modernes reprodueixen els pecats dels antediluvians, els de Sodoma i Gomorra, però els afigen els de la nostra era llibertària. L'ateisme, o simplement la ruptura establida entre Déu i els cristians infidels, produeix un qüestionament del que Déu va crear i va santificar des de la creació del món. Així, en el sisé dia , Déu atesta que va crear a l'home, i que d'una de les seues costelles va formar a la seua versió femenina, la dona. L'ésser humà és, per tant, física i psicològicament, home o dona. La possibilitat és, per tant, binària. Però en la nostra època, la ciència ha obtingut els mitjans per a modificar la naturalesa sexual mitjançant tractaments hormonals, i aquests mètodes químics promouen canvis físics en el cos humà. Al mateix temps, en certs cervells humans no protegits per Déu, els dimonis han inspirat la idea que la seua vertadera sexualitat no és la que presenta la seua aparença física. D'ací va sorgir la idea de la possibilitat de triar el propi sexe. Abans d'aquesta forma extrema, les desviacions degudes als mateixos dimonis van portar als éssers humans a transformar la seua aparença. Aquests anomenats "travestís" van assumir el rol del sexe oposat al seu. Però amb la ciència quirúrgica, se'ls van brindar noves possibilitats. Així, amb l'ús d'hormones, es pot aconseguir un canvi físic complet. No obstant això, aquests canvis físics no afecten la ment del ser així transformat. Perquè, en realitat, roman fonamentalment igual que en nàixer. I si els dimonis es retiren o canvien la seua motivació, la marioneta humana "transformada" pot trobar en un estat mental que la desorienta per complet. El monstre naix.

Per a comprendre millor l'atractiu d'aquestes novetats mentals, hem de comprendre les conseqüències de la quasi domesticació de la ment humana, a través de la tecnologia audiovisual i les relacions virtuals establides en internet. La principal culpable dels nostres drames mentals és la tecnologia de la informació, que va aparéixer successivament després de l'electricitat i l'electrònica. Per a les ments humanes, la doble esclavitud d'aquesta tecnologia de la informació invasiva i la de la constant inspiració de la imaginació altament desenvolupada de dimonis celestials invisibles, la situació és tràgica i irremeiable. On pot detenir el pensament de les criatures de Déu? No tinc la resposta, però el temps que ell va establir, ara limitat a huit anys, sens dubte el detindrà.

De la “solució final” a la “solució final”

Fins hui, 16 de març de 2022, el terme "solució final" ha sigut utilitzat per tots els historiadors per a referir a l'intent dels "nazis" alemanys d'exterminar a tots els jueus d'Europa, a partir de 1942. Però en aquest document, afegiré un missatge profètic secundari a aquest terme.

En tota la terra, els éssers humans busquen les causes dels conflictes que es desenvolupen, però busquen causes humanes. Les anàlisis que presente expressen el judici del Déu viu, creador de tot l'existent. A més, és necessari comprendre que les causes de les nostres tragèdies actuals es troben en el passat, lluny del nostre temps. La Bíblia ens permet descobrir el que Déu va pensar durant els 6000 anys predits per al pecat terrenal. Les profecies de Daniel i l'Apocalipsi llancen llum complementària sobre el judici de Déu al llarg d'aproximadament 26 segles, des del 605 a. C. fins al retorn de Crist en la primavera de 2030. Mentre els homes examinen i retenen explicacions carnals terrenals, Déu ens presenta el seu punt de vista, que revela causes espirituals. Entre totes dues concepcions, l'abisme s'eixampla. La humanitat mai ha deixat d'expiar en la desgràcia el menyspreu que ha mostrat cap a la voluntat sobirana i revelada de Déu. Però la vida dels homes és limitada, a diferència de la del Déu etern, i els homes moren i se succeeixen els uns als altres. Els setanta o huitanta anys de les seues curtes vides no basten per a comprendre la ira de Déu. Un darrere l'altre, els homes hereten la maledicció divina, i els seus fills, hereus, reprodueixen les faltes dels seus pares. És, doncs, en el passat, quan Déu va parlar i va escriure les seues lleis, els seus ordenances, els seus manaments i els seus anuncis profètics, que els seus triats, hui, poden descobrir els motius del seu judici perpetu. Aquest és el cas de la «solució final» que va assotar als jueus en 1942. I amb aquesta acció, Déu va executar, amb força, la resposta que volia donar a les paraules pronunciades pels jueus rebels, animats pel clergat jueu ple d'odi cap a Jesucrist, decidit a veure'l morir crucificat abans que al zelote assassí, Barrabás. Segons Mateo 27:25, van clamar a Ponç Pilat, el Procurador Romà: " La seua sang caiga sobre nosaltres i sobre els nostres fills! ". Al llarg dels segles, els "pares" han sigut perseguits, i els seus fills després. Per tant, van ser escoltats més enllà de tota esperança.

En 1942, els fills d'aquella època van ser abatuts juntament amb els seus pares per la mateixa ira divina, encesa per la indignació històrica dels seus pares i per l'enduriment dels seus fills al llarg dels segles.

De fet, aquest esdeveniment que ha sacsejat a les societats occidentals es repetirà al retorn de Crist, ja que, segons Apocalipsi 13.15, es profetitza un intent d'exterminar als últims triats que van romandre fidels al dissabte diví: « I se li va donar poder per a donar vida a la imatge de la bèstia, perquè la imatge parlara i fera que tots els que no l'adoraren foren assassinats ». Això significa que els rebels supervivents que organitzen aquesta segona «solució final» estaran en el mateix estat mental que els nazis alemanys de 1942. Un tercer missatge es transmet amb aquesta expressió «solució final». Revela un pla preparat per Déu, qui va profetitzar càstigs contra els transgressors dels seus pactes. Aquest pla apareix en aquest versicle de Romans 2:9: « Tribulació i angoixa sobre tota ànima humana que fa el dolent, del jueu primerament , i també del grec». En aquest versicle, les paraules « jueu » i « grec » designen els dos pactes successius: l'antic, fet amb el poble hebreu, i el nou, al qual el pagà « grec », o de qualsevol altre origen , està autoritzat a entrar en reconéixer el sacrifici expiatori realitzat per Jesucrist. Per no haver reconegut al seu Messies enviat per Déu, el jueu ha patit les perpètues tribulacions que Déu li infligeix mitjançant diverses persecucions humanes. En convertir als jueus en el blanc principal de la seua ira en 1942, Déu va voler dirigir a tota la humanitat un advertiment solemne i molt seriosa, perquè per la seua infidelitat, el fals cristià, el grec , al seu torn, haurà de rendir comptes davant ell. Aquest és el significat que hem de donar a la «Tercera Guerra Mundial» o « sisena trompeta » d'Apocalipsi 9.13, que hem vist desenvolupar en les notícies des del 24 de febrer de 2022, començant amb l'enfrontament entre Rússia i Ucraïna. Perquè en aquest últim conflicte, el foc nuclear reemplaçarà als crematoris nazis. L'hostilitat massiva manifestada per les sancions contra Rússia no serà oblidada, i trobem en aquest comportament insensat el motiu que prompte portarà a Rússia a sotmetre temporalment a tota Europa al seu domini.

A França, el jove, ambiciós però inexpert president reacciona com un home d'honor que acudeix en ajuda del seu veí, al qual veu atacat. Aquestes reaccions es justifiquen per la sobreestimació del valor que Europa atorga a la paraula democràcia. Aquest terme, d'origen grec , significa "ciutat-estat" l'organització de la qual depén de l'elecció dels seus habitants. Depenent de les formes triades pel poble, la democràcia pot adoptar formes molt diferents. Per això, després d'aquesta paraula, trobem organitzacions on es deleguen poders a la direcció d'una comissaria, com és el cas d'Europa Unida. Les decisions del poble s'ignoren i les preses són adoptades i reconegudes pels càrrecs electes locals, els qui serveixen d'excusa per al terme "democràcia". En l'origen d'aquesta reunió es troba l'elecció personal dels líders nacionals, que van imposar la seua decisió al poble europeu. En aquestes democràcies, l'opinió del poble ja no importa, perquè estan en joc interessos econòmics i financers. Gràcies a la situació econòmica favorable, els líders de la UE es van sentir fortes i superiors, i van menysprear a Rússia, el seu fracàs i ruïna en 1992. Des de llavors, Rússia ha patit moltes humiliacions, fins i tot veient, en la Guerra dels Balcans, a la seua aliada, Sèrbia, bombardejada per avions estatunidencs i combatuda per forces franceses i britàniques. En aquells dies, l'Occident triomfant va aconseguir imposar la seua llei segons el principi que dóna la victòria al més fort: «La raó del més fort sempre és la millor», diu la rondalla de Jean de la Fontaine.

Al febrer de 2022, després de recuperar, Rússia va recuperar la seua força i poder militar. I, al seu torn, demostra a Occident que ha aprés del seu comportament. Tots aquests esdeveniments pretenien conduir a la situació actual. Per això, l'intent d'Ucraïna de trencar els seus vincles amb Rússia constitueix la causa que Déu imagina en posar un ham en les gargamelles del líder rus en Ezequiel 38:4: « T'entrenaré i posaré un ham en les teues gargamelles; et trauré a tu i a tot el teu exèrcit, cavalls i genets, tots ells magníficament vestits, una gran companyia amb escut i broquel, tots ells brandant espases ». I les reaccions hostils, materialitzades per mesures i sancions ruïnoses per a Rússia, atrauran la ira russa cap a tots els pobles de líders europeus unànimes a adoptar aquestes sancions, excepte recentment al líder d'Hongria.

És tan envejable la destinació d'Europa? Fins a principis de 2020, el seu èxit econòmic podia fer-la atractiva, però després del bloqueig econòmic a causa de les decisions preses per a combatre la pandèmia de la COVID-19 durant dos anys, Europa ja no es trobava en la mateixa situació. A més, aquest bloqueig temporal va ocultar la ruïna de França, víctima de la deslocalització i les importacions de la Xina, que es va convertir en el seu únic proveïdor. Va ser també a la ciutat de Wuhan, a la Xina, on el virus de la COVID-19 va aparéixer oficialment per primera vegada; la Xina, el país del drac o diable, segons Apocalipsi 12:9: « I va ser llançat fóra el gran drac , la serp antiga, que es diu Diable i Satanàs , el qual enganya al món sencer; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell » .

Els europeus van aconseguir unir, aprofitant un llarg període de pau atorgat per Déu. Però què van fer amb aquest temps de pau? Van intentar, una vegada més, unir per a enfortir, com ho havia fet

el poble de Babel sota el regnat de Nimrod en la seua època. I el resultat va ser el mateix: aquesta unió va produir un fruit constant d'injustícia contra els pobles i enemics d'Europa. Incapaç ja de separar als humans per l'idioma, Déu va entregar als culpables a la guerra i la mort, mesclant així la seua sang.

La "solució final" definitiva tindrà dos sentits i realitzacions perquè si l'extermini decidit pels rebels tindrà com a blanc als triats fidels al dissabte diví, per a Déu la seua "solució final" consistirà a exterminar a tots els rebels terrestres i celestials, excepte a Satanàs que quedarà només en la terra desolada durant els " mil anys " del seté mil·lenni.

Així, el genocidi dels jueus organitzat pels nazis alemanys es va dur a terme per a advertir als humans de la destinació que Déu té reservat per a ells en el dia de la seua justa ira.

La Solució Final ha despertat la compassió i la compassió humanes cap al poble jueu, considerat màrtir, víctima de la bogeria assassina humana. Aquest comportament, a causa de la seua inconsciència i ignorància espiritual, oculta als seus ulls l'amenaça divina que els concerneix personalment.

Per a comprendre els fets dels últims dies, hem d'aprendre de l'experiència de l'Alemanya nazi de 1930 a 1944. En aquest exemple, veiem com « una mica de llevat leuda tota la massa », com va ensenyar Pablo en 1 Corintis 5:6 i Gàlates 5:9, segons Mateo 16:6: « Jesús els va dir: 'Cuidar del llevat dels fariseus i dels saduceus '». Jesús va comparar el « llevat » amb els pensaments que enganyen al poble. Una xicoteta minoria pot, per aquest mitjà, enganyar i, finalment, dominar a tot un poble, i això és el que va ocórrer a Alemanya en 1930. L'èxit popular del partit nazi es va aconseguir successivament mitjançant mesures socials favorables, èxit econòmic, la recuperació d'Alemanya i victòries bèl·liques. I aquestes tres causes també van impulsar l'èxit dels Estats Units en la Segona Guerra Mundial. Europa els admirava i envejava, i finalment va voler imitar-los. Però llavors Déu va intervindre i va bloquejar el somni en els seus inicis i desenvolupament. Des de la presidència de Trump, els Estats Units s'ha retirat d'Europa, deixant-la sola per a afrontar els problemes de la confrontació rus-ucraïnesa. Així, prompte destruïda per les forces russes, Europa emergirà dels seus problemes arruïnada i devastada. Després, després de l'eliminació de Rússia i les seues forces per les armes nuclears estatunidenques, el camí estarà obert per a ells i dominaran el règim universal format per tots els supervivents de la Terra. El paper final dels Estats Units en la "solució final" ens convida a prestar especial atenció a aquest poderós país. El poder estatunidenc no és tendre i és molt menys humà que el d'Europa. Onsevulla que estiguen en joc els seus interessos financers, és dur, implacable, bel·licós i assassí. Els diners és el seu déu i l'èxit comercial la seua deessa. Aquestes deïtats són menys visibles que la seua grandiosa deessa de la "Llibertat" que s'alça en la badia de Nova York. Quan els Estats Units vol evitar un enfrontament militar, apel·la al principi del boicot, i el president rus acaba d'establir una comparació entre les sancions occidentals i els pogroms nazis infligits als jueus. És cert que abans de 1942, l'odi nazi contra els jueus consistia a privar-los dels seus drets ciutadans. Se'ls impedia comprar i vendre , com farien els últims nazis amb els últims triats de Jesucrist, fidels al dissabte santificat per Déu, segons Apocalipsi 13.17: « I que ningú poguera comprar ni vendre, sinó el que tinguera la marca, el nom de la bèstia o el número del seu nom ». Aquest fruit de la maldat és el resultat final de la caiguda espiritual de la fe protestant, que es va unir en la primavera de 1843, sota la maledicció de Déu, a la religió catòlica romana, l'orde jesuïta de la qual va servir de model per a constituir les seccions de les SS del grup nazi d'Adolf Hitler, un grup creat sota la instigació de l'ambaixador alemany davant el Vaticà i ministre d'Afers exteriors, Von Papen (que significa «del Papa»). Així que no sorprén trobar gravades en la fulla dels seus "ganivets llargs" les paraules alemanyes "Gott mit uns", que signifiquen: Déu amb nosaltres. I és, per tant, aquesta aliança de dues religions condemnades per Déu la que reproduirà el model nazi d'Alemanya en 1930 i 1942. La dominació universal dels Estats Units es va preparar entre 1945 i la nostra època, i va saber aprofitar llargs anys de pau per a afavorir la gestió globalista de l'economia. Esclavitzades per la tecnologia de "internet" creada pels Estats Units, les nacions s'han tornat econòmica i políticament dependents de les decisions estatunidenques. I aquesta dominació comercial els permet sotmetre a tots els pobles que depenen d'ella als seus boicots i a les seues sancions i prohibicions. Per tant, ja reina sobretot el món occidental, i la resta quedarà sotmés a ella mitjançant la destrucció nuclear de la Tercera Guerra Mundial.

Triat per Jesucrist, estàs a punt de reviure l'experiència dels profetes Jeremías, Daniel i Ezequiel, contemporanis del càstig pels pecats de l'Israel jueu hebreu. El nou Nabucodonosor es diu Vladimir Putin i és rus. Igual que el rei caldeu de l'època de Jeremías, Déu ho ha enviat per a destruir la impietat occidental, unida per la seua adoració i veneració per la societat "llibertària" originalment creada pels Estats Units i França. El conflicte entre Rússia i Ucraïna té una sola causa: l'adoració d'aquest model condemnat per Déu pel nou president ucraïnés, Volodymyr Zelensky. És aquesta fascinació pel model de la societat occidental el que el va portar a voler unir a ella. No obstant això, la

ceguesa de les ments occidentals és tal que es vanen de valors que Déu condemna, com aquest "orgull gai", que atrau la ira de Déu més que la melmelada a les mosques. Però per a actuar de manera punitiva, Déu va esperar el moment que li havia assignat, és a dir, set anys abans de la fi del període de gràcia col·lectiva i individual. Convençuts d'haver establit el millor tipus de societat, els occidentals es van omplir d'orgull i arrogància, i van menysprear als qui no compartien la seua concepció social. No obstant això, és de la mateixa boca dels seus oponents que Déu fa sentir els seus retrets. A través de la boca dels musulmans, denúncia la impietat i la infidelitat, anomenant-los "incrèduls". A través de la boca del president rus i el seu poble, denúncia la seua societat, a la qual anomena "decadent". La decadència, fruit de la perversió dels sentits i les ments, que resulta en desviacions morals sexuals i psíquiques, és la depravació progressiva, ja manifestada entre els revolucionaris francesos entre 1789 i 1798, que la França actual ha heretat fins al punt que Déu simbòlicament va nomenar a la seua capital, París, « Sodoma i Egipte » en Apocalipsi 11:8; l'expressió mateixa del pecat i la rebel·lió humana contra Déu i els seus valors. Mitjançant un subtil joc de comparacions, Déu vincula en la seua Apocalipsi la Revolució Francesa i la « sisena trompeta » o Tercera Guerra Mundial. Què significa aquest vincle? Revela als vertaders triats que l'acció comuna d'aquests fets és castigar la impietat cristiana, catòlica en el primer cas, i multirreligiosa en el segon, perquè totes les formes de la religió monoteista estan representades allí i són objecte de preocupació i objectiu principal. En 1917, la religió ortodoxa també va ser blanc de la revolució bolxevic i el seu ateisme. Tots aquests esdeveniments van tindre un significat i un paper específics per a Déu, que els seus vertaders triats han de conéixer i compartir amb ell. El privilegi de comprendre aquestes coses és immens i constitueix una prova de gratitud per part de Jesucrist. És així que la seua revelació profètica mereix el nom de « testimoniatge de Jesús », citat en Apocalipsi 1:9, 12.17 i 19.10. La culpa de totes les esglésies cristianes resideix en el seu desinterés per aquesta paraula profètica proposada des de 1831, data del primer anuncie adventista fet pel profeta William Miller als Estats Units. Des de llavors, successives revelacions divines han portat als vertaders cristians a restaurar la pràctica del dissabte santificat per Déu des del seté dia de la seua creació terrenal. El menyspreu per la paraula profètica ha portat, per tant, a totes les religions cristianes a privar a Déu del seu legítim dret a ser honrat per l'obediència de les seues criatures. A més, havent-les jutjat i condemnat com a gots defectuosos, el mestre terrissaire les farà fallida i les aniquilarà. Encara que, per herència religiosa o tradició, practica el descans sabàtic en el dia correcte, el dissabte, la fe adventista va caure sota el judici de Déu per aquest mateix desinterés en les revelacions profètiques divines entre 1873 i definitivament en 1995. De fet, la seua aliança amb els bàndols catòlic i protestant des de 1995 testifica el seu menyspreu pel judici diví que li va revelar la seua condemna del diumenge romà, que aquests dos grups cristians i els ortodoxos tradicionalment honren. Però la transgressió del sant i diví dissabte és només la punta de l'iceberg del pecat d'aquestes religions, perquè, com a ensenya Santiago 2.10, « la transgressió d'un sol manament li fa culpable de tots »: « Perquè qualsevol que guarda tota la llei, però ofén en un punt, es fa culpable de tots ». Pocs s'adonen, però, de fet, la transgressió del dissabte del quart manament crea la transgressió del primer manament: « No tindràs déus aliens davant de mi ». Ara bé, la desobediència a Déu és conseqüència de l'obediència al diable, el príncep de les tenebres, Satanàs. Vaga dir que en aquest cas també es transgredirà el tercer manament: « No prendràs en va el nom de Yahvé el teu Déu; perquè Yahvé no tindrà per innocent a qui prenga el seu nom en va ». Els últims sis manaments, l'obediència dels quals s'obté mitjançant l'ajuda directa de l'esperit de Jesucrist, no seran respectats més que els anteriors. El catolicisme i l'ortodòxia es distingeixen per la seua comuna transgressió del segon manament, ja que la seua idolatria els porta a adorar imatges tallades o pintades per l'home, en contra de la prohibició divina: « No et faràs imatge tallada, ni cap semblança del que estiga a dalt en el cel, ni a baix en la terra, ni en les aigües davall de la terra». » Aquesta transgressió és encara més greu perquè el mateix manament especifica i profetitza les conseqüències de la seua transgressió: « No t'inclinaràs davant elles ni les serviràs; perquè jo, Yahvé, el teu Déu, sóc un Déu gelós, que visite la iniquitat dels pares sobre els fills fins a la tercera i quarta generació dels quals m'avorreixen ». Però per als seus fidels triats, Déu profetitza les seues benediccions eternes: « i faig misericòrdia a milers amb els quals m'estimen i guarden els meus manaments » .

En l'era actual, Déu fa brillar la seua llum en la seua màxima esplendor per als seus triats, i per a aquells que ha condemnat, la foscor màxima els caracteritza i embolica. Així, cadascun ja rep d'ell segons el que mereix.

En un discurs vibrant i elogiós, el president d'Ucraïna li va dir al president estatunidenc Joe Biden, i cite: «Voldria que dominares el món per a imposar la pau». Igual que tot el bàndol occidental, Joe Biden és molt sensible a l'adulació, i parafrasejant la rondalla del corb i la rabosa del brillant i subtil Jean de la Fontaine, traduïsc la situació en aquests termes: «Amb aquestes paraules, sense sentir més alegria, Joe Biden obri el seu moneder i deixa caure» mil milions de dòlars oferits al líder

ucraïnés per a donar suport a la seua resistència contra Rússia. Jean de la Fontaine va concloure la seua rondalla dient: «Tot adulador viu a costa de qui ho escolta». Per això, el donant adulat ha de ser molt ric. els Estats Units no és l'exemple típic de generositat, i quan es mostra generós, el fa amb l'esperança d'obtindre grans beneficis del seu gest. No obstant això, sabem que ho impulsa un odi crònic cap a Rússia, el seu poderós competidor a Orient. El seu objectiu és obtindre el monopoli del domini econòmic del planeta. Ja ha obtingut de les nacions que totes les monedes terrestres s'indexen al seu dòlar després de l'abandó del patró ore. De fet, la Tercera Guerra Mundial li permetrà aniquilar a Rússia i aconseguir el seu objectiu. Joe Biden és, després de John Kennedy, també catòlic i, per això, només pot afavorir al bàndol polonés, també catòlic, i a la Ucraïna rebel, majoritàriament catòlica en la seua part occidental. Així, les nacions catòliques es troben agrupades sota la bandera estatunidenca de les forces de l'OTAN, amb la Rússia ortodoxa com a adversari comú. L'adulació sedueix al règim papal en la profecia de Daniel 11.39: « Amb el déu estranger actuarà contra les places fortificades, i satisfarà d'honor als qui ho reconeguen, els farà governants sobre molts, i els repartirà terres com recompensa ». Aquest és un comportament típic del bàndol maleït per Déu, que revela la presència de l'orgull, aquest pecat imputat al mateix diable des de la seua caiguda.

Atés que la causa de la guerra que s'està desencadenant és espiritual i està disposada per Déu com a càstig per l'abandó del dissabte des del 7 de març de l'any 321, és fàcil comprendre per què Déu va declarar en Daniel 12.10: « Molts seran purificats, emblanquits i refinats; els malvats obraran amb maldat, i cap dels malvats entendrà , però els que tenen enteniment entendran » . L'Esperit diví va confirmar aquest principi en dir en Apocalipsi 17:8: « La bèstia que vist era, i no és. Està per a pujar de l'abisme i anar a la destrucció. I els habitants de la terra, els noms de la qual no estan escrits en el llibre de la vida des de la fundació del món, es meravellaran en veure la bèstia ; perquè era, i no és, i encara ha de vindre». En les notícies, presenciem aquesta « sorpresa » de periodistes, polítics, incrèduls i persones no creients, així com de tot el clergat religiós, per als qui una guerra a Europa s'havia tornat impossible. Precís que, per inspiració divina, he estat esperant aquest conflicte des de 1982, data en què vaig comprendre per primera vegada el missatge revelat per l'Apocalipsi de Jesucrist. Finalment, independentment del que pensen els humans, el gran Déu creador i legislador estableix el començament de la seua "solució final", en la qual multituds d'éssers humans, tant civils com militars, ja han perit i continuaran perint pels seus " quatre terribles càstigs " citats en Ezequiel 14.21: " Sí, així diu el Senyor Yahvé: Encara que envie contra Jerusalem els meus quatre terribles càstigs : l'espasa, la fam, les feres i la pesta, per a exterminar d'ella a homes i bèsties ", fins que la terra quede desolada, devastada i sense habitants humans. Haver convertit en àngels, els últims humans vius estaran durant mil anys en l'activitat del judici dels morts , en el regne celestial de Déu, amb Jesucrist, d'acord amb l'anunci d'Apocalipsi 11.18: « Les nacions s'airaron, i la teua ira ha vingut, i és arribat el temps de jutjar als morts , de donar el guardó als teus serfs els profetes, als sants i als quals temen el teu nom, als xicotets i als grans, i de destruir als que destrueixen la terra». ".

Després d'aquest judici, arribarà el temps del judici final, la definitiva "solució final" en la qual, ressuscitats per a patir " la mort segona " en el "llac de foc ", segons l'aparença que prenga la terra coberta pel foc subterrani, els més culpables, els perseguidors, jueus, "cristians" catòlics, ortodoxos i protestants o adventistes rebels, seran destruïts i aniquilats definitivament.

EXCLUSIU

Vaig veure en un canal de notícies aquest discurs de Vladimir Putin, que em va permetre comprendre i explicar per què vincula a les societats occidentals amb la ideologia nazi. Record que en tots els mitjans de comunicació es pregunten per què Vladimir Putin denuncia una Ucraïna nazi i, per tant, la necessitat de desnazificar aquest país.

Nazi = raça superior – Discurs de V. Putin sobre els oligarques russos assentats a Occident, envoltats de luxe i riquesa. Els oligarques li deuen la seua riquesa, li deuen tot: «No jutge en absolut als qui tenen una vila a Miami o a la Riviera Francesa, que no poden prescindir del foie gras, les ostres o les anomenades llibertats de gènere. Aqueix no és en absolut el problema. El problema és que aquestes persones estan mentalment allí i no ací, amb el nostre poble, amb Rússia. Segons ells, és senyal de pertinença a una casta superior, a una raça superior ». V. Putin compara l'arrogància occidental amb la dels nazis alemanys de 1933. I els fets li donen la raó, perquè un dels objectius de la ideologia nazi era formar una raça humana superior , crida ària. Va trobar en l'expansió capitalista dels EUA aquest estat mental que esclafa i menysprea als qui no comparteixen aquesta concepció de l'existència. Després va assenyalar com, sentir protegides pel poder militar dels EUA a través del pacte de l'OTAN, les nacions europees s'han mostrat arrogants i injustes amb Rússia i els seus aliats orientals, en particular amb Sèrbia, bombardejada en la guerra dels Balcans. Va veure com els països del Pacte de Varsòvia abandonaven una Rússia afeblida per a unir al bàndol occidental. Finalment, va esmentar el derrocament del president rus d'Ucraïna en 2014 i, des de llavors, el bombardeig incessant de l'exèrcit ucraïnés contra ucraïnesos prorussos concentrats a la regió del Donbás; això en

un aparent desig de coaccionar-los o exterminar-los. Va comparar aquesta agressió destructiva amb la qual va portar al poder als nazis d'Adolf Hitler després de la Nit dels Ganivets Llargs, quan van assassinar als líders de les SA, com vaig explicar anteriorment. Per a Vladimir Putin, com per a Déu, l'arbre es jutja pels seus fruits. I encara que a un occidental no se li ocorreria que la seua nació es comportara com els nazis, no és el mateix en el bàndol que pateix aquestes injustícies dia i nit. Aquest discurs de V. Putin em va ser donat per Déu com una "perla" reveladora. I aquest últim documental televisat ha confirmat les meues anàlisis i explicacions anteriors. Per a qualsevol home intel·ligent, el nazisme és abans de res un estat mental que es manifesta en obres. I les societats capitalistes occidentals han demostrat que la vida humana té poc valor quan estan en joc interessos econòmics. Afig a això que l'ús de la ciència quirúrgica i metgessa per a transformar el gènere sexual dels éssers humans pot semblar una extensió dels experiments realitzats pel mèdic nazi Joseph Mengélé, qui va utilitzar els cossos de presoners en els camps d'extermini nazis per a dur a terme experiments abominables i cruels.

Així com la majoria del poble alemany no era nazi, però va donar suport a l'ascens del nazisme al poder, a Occident, la majoria de les persones molt humanistes van fer costat a les potències injustes, cíniques i intransigents als Balcans i el tracte a Líbia. Les decisions preses i imposades per la Comissió Europea a les nacions europees són d'aquest tipus. El Tribunal de la Haia s'ha arrogat el dret de jutjar i condemnar les accions dels líders orientals que no reconeixen les normes occidentals. Per això, el gran Jutge celestial entregarà als jutges injustos en mans de les seues víctimes. L'arrogància occidental serà castigada amb la invasió de la venjativa Rússia, però també amb les massacres perpetrades pels antics pobles colonitzats de sòl africà i els orientals. L'arrogant Europa Occidental, que exaspera a Déu, serà sotmesa davant els seus enemics, devastada i arruïnada. El canvi de situació arribarà amb la intervenció nuclear dels Estats Units contra Rússia. I els supervivents hauran d'acceptar els últims estàndard "nazis" proposats i impostos pels actuals vencedors: els Estats Units.

Desitjós d'escapar de la influència dominant dels Estats Units, el general De Gaulle va pagar el seu deute de guerra i va detindre la instal·lació de campaments militars estatunidencs en tota França. Però va caure en el parany que va representar i encara representa la derrota d'Alemanya. La presència estatunidenca allí va persistir i la seua influència no va fer més que créixer fins a dominar financerament la Unió Europea. En el seu compromís europeu, França va perdre la seua independència dels Estats Units en recuperar el seu lloc en l'OTAN. És comprensible, per tant, que una Europa Unida siga una imatge de la societat estatunidenca, afavorida pels Estats Units en el seu afany de poder global.

INFORMACIÓ – DESINFORMACIÓ

L'endemà passat de l'emissió del discurs de V. Putin sobre els oligarques russos, el mateix canal de notícies que el va recordar el va mostrar aquesta vegada en forma de línia contínua. I, sorpresa!, vaig tornar a trobar el discurs anterior, només que l'última frase, que deia: «segons ells, és un signe de pertinença a una casta superior, a una raça superior», va ser eliminada. El periodista citava aquest discurs per a emfatitzar l'esperit nacionalista del president rus, però era necessari ocultar als espectadors la seua acusació de nazisme, que atribueix al bàndol europeu de l'OTAN.

La situació de la guerra entre Rússia i Ucraïna ja té conseqüències que em permeten confirmar la profecia de Daniel 11.40-45. De fet, la principal conseqüència de la sèrie de sancions imposades a Rússia, juntament amb el bloqueig econòmic d'Ucraïna, important exportador de blat a molts països, inclòs Egipte, serà una crisi alimentària mundial especialment dramàtica per als països menys desenvolupats. La fam espentarà així a aquestes poblacions africanes a la rebel·lió i provocarà onades d'immigració a Europa. La fam, sumada a l'odi civil i religiós dels musulmans contra l'antiga Europa colonial, donarà forma i motivació a l'agressió del " rei del sud " esmentat en Daniel 11.40. La revolta ucraïnesa en realitat només haurà sigut el detonant de l'odi que portarà a Rússia a envair Europa Occidental en el moment oportú. Però ja és possible comprendre que, contràriament al que durant molt de temps es va presentar com a consol per a la ruïna econòmica de França i la seua pèrdua d'independència, a saber, "la formació d'Europa per a evitar la guerra entre les seues nacions", la ruïna esdevenidora haurà sigut causada per l'admissió de Polònia a Europa. Com ja he dit, l'oposició religiosa és l'arma que Déu usa per a castigar la infidelitat de l'Europa cristiana. Polònia, que havia romàs sota ocupació russa des de 1945, va obtindre la seua independència en 1990, amb un desig de venjança contra Rússia. Aquest poble polonés s'assentava a banda i banda de la frontera ucraïnesa. Així mateix, igual que Alemanya Occidental va recuperar Alemanya Oriental després de la caiguda del bàndol soviètic, la Polònia catòlica europea volia reintegrar a la part ucraïnesa del seu

poble al bàndol occidental. Aquesta situació estratègica es justifica encara més, ja que els pobles es defineixen i uneixen tradicionalment per la religió, heretada i transmesa de pares a fills. França va emergir d'aquesta situació adoptant el seu caràcter republicà laic, però és una excepció, i aquesta decisió ha preparat la seua maledicció final, ja que moltes religions potencialment oposades i enemigues s'han desenvolupat en el seu territori. De manera subjacent, els Estats Units, catòlics i protestants, l'actual líder dels quals és catòlic, han explotat el catolicisme de Polònia per a arrabassar-li àrees d'influència a la Rússia ortodoxa. On el Papa troba un motiu religiós, els Estats Units troba un motiu polític com a líder econòmic i polític mundial. I per a Déu, la seua motivació és el càstig col·lectiu d'una humanitat composta per pobles sotmesos a tots els vents de les doctrines religioses, cadascú més culpable que l'anterior.

Els noms de les grans figures que exerceixen un paper important en l'adreça de la destinació del món ens transmeten missatges ocults molt instructius. Els presidents rus i ucraïnés comparteixen el mateix nom en rus i polonés, respectivament: Vladimir i Volodymyr, que significa "príncep del món". Resulta que després d'aquests dos pobles, rus i polonés, s'amaga una lluita centenària entre la fe ortodoxa russa i la fe catòlica polonesa. Han lluitat durant molt de temps per a representar la fe cristiana en la terra i, per tant, dominar el món religiosament. Tots dos, maleïts per Déu, són guiats per Satanàs, " el príncep d'aquest món ", segons Jesucrist. Per part seua, el nom d'origen polonés del president d'Ucraïna, "Zelensky", no significa que siga un esquiador apassionat, sinó l'adjectiu " verd ", el color de la " mort " en Apocalipsi 6:8: " Vaig mirar, i heus ací un cavall verd". I el que ho muntava es deia Mort, i l'Hades ho seguia. I se'ls va donar autoritat sobre la quarta part de la terra, per a matar amb espasa, amb fam, amb mortaldat, i amb les feres de la terra .

D'això, podem entendre que aquest home valent fins a la temeritat està sent utilitzat per Déu com a esquer per a atraure, mitjançant la seua evident seducció, a les autoritats occidentals a la seua guerra. Ha passat molt de temps des de llavors. Les sancions contra Rússia han convertit a aquestes empreses en cobeligerantes de l'adversari ucraïnés. Però tement les possibles conseqüències futures, sense saber que estan profetitzades en Daniel 11.40-45, aquestes autoritats fingeixen creure en acords futurs desitjables amb Rússia. Així, presenciem la construcció d'una dramàtica situació internacional la conseqüència final de la qual serà la destrucció de les nacions i, en gran manera, de les seues poblacions.

No busques en la terra una nació beneïda per Déu; no n'hi ha o ja no n'hi ha. Però pots trobar entre totes les que existeixen, algunes menys maleïdes, però maleïdes de totes maneres.

SABER ESCOLTAR

La qualitat de la nostra comprensió depén d'una bona escolta. En un discurs, el savi reté només les paraules que sent, sense extrapolar ni sobreinterpretar el missatge transmés. L'actualitat em permet confirmar aquesta lliçó. En relació amb la guerra entre Rússia i Ucraïna, un general rus va fer una declaració lacònica i va anunciar la retirada de les tropes russes de la regió de Kíev, capital d'Ucraïna. Els mitjans de comunicació van captar aquest missatge i, sorprenentment, en pocs dies, es va convertir en una promesa de V. Putin de deixar la regió en pau. No obstant això, segons el general rus, no es va presentar cap missatge de pau; jo diria que, per contra, aquest missatge lacònic va revelar una retirada de les tropes sobre el terreny, la qual cosa podria haver suscitat temors d'un ús massiu de bombardejos aeris. Perquè els russos no bombardegen el lloc on estan estacionats els seus propis combatents. Com caldria témer, de fet, pocs dies després, es van reprendre els intensos bombardejos aeris. I en els mitjans de comunicació, V. Putin és acusat de mentider, de ser l'home que mai compleix les seues promeses. Però quan va fer V. Putin aquesta promesa? Mai, perquè aquesta promesa es va forjar únicament en la ment dels periodistes i especialistes que els acompanyen en la seua inspiració optimista. Tots desitgen amb tanta vehemència la fi d'aquesta guerra que el seu optimisme preval sobre les paraules i les proclamacions que s'escolten. En fer-ho, els informants es mostren indignes de la seua professió, ja que les multituds que els escolten estan mal informades en lloc d'informades. Ja he dit que, al meu entendre i basant-me en l'evidència, V. Putin adapta la seua estratègia al comportament del bàndol enemic. Obligat per la fèrria resistència dels ucraïnesos, el bàndol rus s'enfronta a franctiradors ocults en els sòls d'edificis ruïnosos i esbudellats, a punt d'esfondrar. D'aquesta manera, la conquesta de ciutats es torna molt difícil i s'obté a costa de massa soldats morts. En la Guerra dels Balcans, els Estats Units es va conformar amb bombardejar Belgrad, la capital sèrbia, des d'una altitud de deu mil metres, sense risc per als seus bombarders ni les seues tripulacions. Durant la Segona Guerra Mundial, els propis russos van aconseguir impedir que les tropes alemanyes prengueren la ciutat de Stalingrad. Entre les muralles i les ruïnes, l'avanç de les tropes es va cobrar vides humanes, i l'exèrcit alemany va experimentar allí el començament de les seues derrotes. Amb semblant experiència històrica, l'exèrcit rus degué preveure aquesta dificultat, la

qual cosa demostra que aquest bàndol rus es va deixar arrossegar a l'escalada, redescobrint sobre el terreny l'efectiva resistència dels ucraïnesos a les ciutats. A més, l'ús de la mira telescòpica, abans reservada només per a franctiradors, està molt estés en les armes de repetició modernes. I la conseqüència és una efectivitat tremendament letal per a tots dos bàndols.

És ben sabut que un ésser humà separat de Déu només escolta el que vol sentir. Perquè basa el seu judici en els seus sentiments personals. A més, aquest judici personal preval sobre el discurs que escolta. En el seu pensament, les paraules reben una interpretació pejorativa que les desacredita. Veig a periodistes expressant el seu odi cap a V. Putin, i la seua opinió és invariablement la mateixa. I les multituds d'oïdores i espectadors són contínuament alimentades amb aquest odi occidental. Aquest odi excessiu porta a la justificació de sancions que prompte seran castigades per una Rússia venjativa.

La mala escolta distorsiona els missatges transmesos, tant civils com religiosos. Per tant, no és sorprenent que els qui la cometen siguen, al mateix temps, incapaços de comprendre amb claredat els divins requisits religiosos autènticament formulats per l'Esperit de Déu al llarg de la seua Santa Bíblia.

Les falles d'Occident

D'acord amb la lliçó anterior, els qui no saben escoltar no saben jutjar amb rigor i honestedat. Així, en escoltar els retrets formulats per V. Putin sobre la mena de societat occidental que descriu per a Déu com a " decadent ", i que denuncia amb insistència les seues transformacions mentals i la destrucció dels seus antics valors seculars, neguen aquesta evidència i el desvirtuen, arribant fins i tot a atribuir-li bogeria. No obstant això, ningú pot negar que, en els últims anys, l'homosexualitat, durant molt de temps considerada vergonyosa i condemnada, hui està legalitzada, legitimada i penalment prohibida. Escoltem el que Déu ha declarat sobre aquest tema.

La primera lliçó sorgeix de l'experiència de la destrucció de Sodoma i Gomorra , després de la visita de dos àngels que Lot , nebot d'Abraham , va conduir a la seua casa. Practicant l'homosexualitat i la brutalitat, els malvats habitants volien sotmetre als dos visitants a la seua odiosa pràctica sexual, i per a escapar de la torba enfurida, els dos àngels els van encegar. No van veure el foc que va caure del cel en forma de pedres de sofre ardent que els va consumir, juntament amb les dues ciutats malvades de la pròspera vall. Trobem aquest relat en Gènesi 19:1-29.

El segon missatge diví es dóna als hebreus, el poble de Déu, en Levític 20.13: « Si un home es fica al llit amb un home com amb una dona, tots dos han comés una cosa abominable; seran condemnats a mort; la seua sang serà sobre ells ». Però aquest cas és només una prohibició entre altres esmentades en Levític 20:1 al 27. I aclarisc que totes aquestes ordenances conserven el seu valor en el nou pacte. En conseqüència, Occident és jutjat culpable per Déu de practicar moltes abominacions que castiga amb la mort. La mortalitat que assota a la humanitat en el nostre temps, ja siga per virus, malalties, fams o guerres, compleix, per tant, la seua justa sentència. En l'antic pacte, aquest judici ja es manifestava en Ezequiel 9:4 al 7:

« Recorre la ciutat, Jerusalem, i posa'ls un senyal en l'enfront dels homes que gemeguen i clamen a causa de totes les abominacions que es cometen a la ciutat». I als altres, sentint-ho jo, els va dir: «Recórreguen la ciutat darrere d'ell i ataquen; no perdonen, ni tinguen compassió». Mateu i destruïu als ancians, als joves, a les verges, als xiquets i a les dones; però no us acosteu a ningú que tinga la marca; i comenceu pel meu santuari! Van començar pels ancians que estaven fóra de la casa. Ell els va dir: «Contamineu la casa i ompliu els atris de morts! Eixiu!». Van eixir i van assolar la ciutat. »

Els versicles 8 al 10 revelen el pensament de Déu que justifica aquesta ira assassina, que només es diferencia, per la santedat de Déu, de la del rei Herodes, qui va ordenar la massacre dels xiquets de Betlem. La destrucció perpetrada l'any -586 va ser seguida l'any +70 per la perpetrada pels romans, amb la mateixa determinació assassina i destructiva contra la ciutat de Jerusalem, els seus habitants i el seu sant temple, confirmant la profecia de Daniel 9.26.

Versicles 8 al 10

“ Mentre ells em ferien, mentre jo encara romania allí, vaig caure sobre el meu rostre i vaig cridar: “Ah, Senyor YaHweh! Destruiràs tot el que queda d'Israel vessant el teu furor sobre Jerusalem?” Ell em va respondre: «La iniquitat de la casa d'Israel i de Judà és gran i excessiva; la terra està plena de sang vessada, i la ciutat està plena d'injustícia; perquè diuen: «El Senyor ha abandonat la terra, i el Senyor no veu». Jo tampoc tindré pietat ni misericòrdia; faré recaure la seua maldat sobre els seus propis caps. »

En especificar que la iniquitat d'Israel és “ excessiva ”, Déu confirma que la seua paciència és limitada i la seua oferta de perdó és mesura.

Que nociva i temible és la invisibilitat del Déu vivent en les seues conseqüències. Aquest popular

diu: «Quan el gat no està, els ratolins juguen». Els ratolins humans són enganyats pels seus ulls, perquè encara que invisible, el gran «Gat» sí que és ací, i és per això que dansen sota la seua mirada. Ell, que mai dorm, però que vela permanentment per totes les seues creacions, fins i tot coneixia per endavant l'alt nivell d'impietats i abominacions que caracteritzaria a la humanitat final, i així va poder profetitzar els seus càstigs finals. Després dels dos càstigs anteriors citats, el de la « sisena trompeta » es complirà amb la mateixa fúria i força destructiva amplificada.

Després trobarem la condemnació de l'abominable homosexualitat en les paraules de Pablo, el fidel testimoni de Jesucrist, en Romans 1.24 al 32.

“ Per la qual cosa Déu els va entregar a la immundícia, en les concupiscencias dels seus cors, de manera que van deshonrar entre si els seus propis cossos. Els qui van canviar la veritat de Déu per la mentida, honrant i servint a les criatures abans que al Creador, qui és beneït pels segles. Amén! Per aquesta raó, Déu els va entregar a passions vergonyoses; perquè fins i tot les seues dones van canviar l'ús natural pel qual és contra naturalesa. D'igual manera, els homes, deixant l'ús natural de la dona, es van encendre en la seua lascivia els uns amb els altres, cometent actes indecorosos homes amb homes, i rebent en si mateixos la retribució deguda pel seu extraviament. I com no van aprovar tindre a Déu en la seua possessió, Déu els va entregar a una ment reprovada, per a fer el que no convé , estant plens de tota injustícia, perversitat, avarícia i maldat; plens d'enveja, homicidis, batusses, enganys i malignitat; xafarders, calumniadors, impius, superbs, altius, jactanciosos, inventors de mals, desobedients als pares, necis, sense fe, sense afecte natural, sense misericòrdia. I encara que saben... el judici de Déu , declarant dignes de mort als quals practiquen tals coses , no sols les fan, sinó que també aproven als que les realitzen. »

Des del començament d'aquesta cita, la paraula impuresa es refereix a aquestes desviacions sexuals, i la trobarem de nou en el que Santiago, el germà de Jesús, prescriu en nom dels "dotze apòstols" als acabats de convertir del paganisme. Aquest ensenyament apareix en Fets 15.19-21.

" Per això, sóc de l'opinió que no s'han de crear dificultats a aquells pagans que es converteixen a Déu". Les " dificultats " esmentades es referien a la pràctica de la " circumcisió " de la carn, que per tant no s'imposa als nous cristians d'origen pagà.

" Però escriga'ls que s'abstinguen de les contaminacions dels ídols, de la fornicació , de l'escanyat i de la sang". " La fornicació " citada en aquest versicle es refereix a la "impuresa " de les observacions anteriors de Pablo. Notar que Santiago també cita la prohibició de menjar " coses escanyades i sang". ", coses que són ordenances de l'antic pacte i que es presenten en el llibre de Levític, el tercer llibre escrit per Moisés. Amb aquest nom, s'estableix el vincle amb el versicle que segueix, i aquest vincle confirma la continuïtat del pacte diví, que no presenta cap diferència per a l'antic, excepte el seu fonament en la sang animal, i per al nou, el seu fonament en la sang humana de Jesucrist.

“ Perquè Moisés té en cada ciutat i per generacions qui ho predique, perquè és llegit en les sinagogues tots els dissabtes. ”

Això demostra que les condicions del pacte entre Déu i els seus triats són perpètues des del seu inici fins a la seua fi. Llevat que durant dos terços dels sis mil anys de la proposta de salvació, la sang humana vessada voluntàriament per Jesucrist va validar els sacrificis animals que ho simbolitzaven fins ell. A través del seu ministeri terrenal, el simbolisme dels antics ritus es va fer comprensible i la humanitat va aprendre que el seu Creador li ofereix la possibilitat de beneficiar de la salvació oferida per la seua "gràcia". Si bé el terme "gràcia" apareix sobtadament en Crist, la seua aplicació ha sigut perpètua des d'Adán fins a l'últim triat, segó al retorn de Crist, però abans de la fi del temps de "gràcia" que el precedeix.

La salvació per gràcia ha sigut injustament contrastada amb la salvació oferida sota l'antic pacte. El pla de Déu ha sigut així distorsionat, i el pecat ha sigut restaurat, portador i causa de les malediccions que ho castiguen. No hi ha un sol manament en la Bíblia provinent de la boca de Déu que siga legítim menysprear. Déu parla als seus triats, éssers dotats d'intel·ligència, que ho analitzen tot i retenen el bo i el just. Les lleis de les festes profètiques van cessar amb el compliment del que profetitzaven; i la sang de Jesús va reemplaçar la sagne animal, però tota la resta conserva el seu valor i continua sent digne de ser observat i respectat en posar-ho en pràctica. És així com, en restaurar el vertader model de fe, els seus últims triats glorifiquen al seu Pare celestial, en Jesucrist que torna.

La seducció de la llibertat

Aquesta seducció de la llibertat està en l'arrel del conflicte actual entre Ucraïna i Rússia. I el vertader culpable d'aquesta situació és aquest antic país anomenat França. L'atracció per la llibertat s'ha desenvolupat amb el temps des de la seua experiència revolucionària entre 1789 i 1798, però

també al llarg de la seua història fins als nostres dies. I el punt crucial de l'establiment d'aquesta llibertat republicana va ser portar a França a alliberar de l'obediència a Déu, els seus ordenances i els seus preceptes. Aquest tema és tan important que Déu el va profetitzar en Apocalipsi 11.10: « I a causa d'ells s'alegraran i s'alegraran, i s'enviaran regals els uns als altres, perquè aquests dos profetes van turmentar als habitants de la terra». Els « dos profetes » són els escrits bíblics dels dos pactes successius en els quals Déu revela els seus judicis sobre la humanitat. La profecia evoca les actuacions de fe on aquests escrits religiosos van ser cremats en piles en la Plaça de la Llibertat, hui la Plaça de la Concòrdia a París. Tota la nostra societat occidental es va construir sobre la gaubança i l'alegria citats en aquest versicle. I Déu pot enutjar encara més perquè aquest goig es basa en la seua exclusió. L'accés a la llibertat completa ha convertit a aquestes nacions modernes en règims de pecat que Déu condemna a la pena de mort. Amb el temps, Déu ha teixit la trama de la destinació dels pobles. França va evolucionar de República en República fins a la seua cinquena, on el president nacional va recuperar un poder quasi monàrquic. Però en el pla moral, ha descendit cada vegada més. En els últims anys de la nostra era, ha perdut la seua influència i s'ha vist superada i influenciada per les idees desficaciades que sorgeixen als Estats Units i el Canadà; altres dos importants règims de pecat davant Yahvé.

A Ucraïna, que s'ha independitzat, el model de llibertat occidental sorgit a França ha despertat en la població, meitat polonesa, meitat russa, el desig d'alegrar imitant a França, que ha rebutjat els tabús religiosos i ha imposat les seues pròpies lleis. Així, ens assabentem que des de 2014, sota els seus successius governs, Ucraïna ha viscut dies feliços; una felicitat que Déu desaprova. I ignorant el judici diví, el jove president Zelenski reprodueix davant els nostres ulls aquest anhel d'una vida occidental lliure de tabús. La història sol es repeteix, confirmant aquesta declaració del rei Salomó citada en Eclesiastés 1:9: « El que va ser, això serà, i el que es va fer, això es farà; no hi ha res nou sota el sol ».

A Europa, l'oposició entre Orient i Occident es remunta a segles d'història i es basa principalment en la seua separació religiosa; Orient va rebutjar la dominació papal romana des del segle XI . En l'Antiga Aliança, la separació dels pobles va continuar sent l'arma punitiva utilitzada per Déu contra el seu poble del pacte quan es mostrava infidel. Els filisteus van exercir aquest paper per a Déu durant l'època dels jutges i els reis d'Israel i Judà. Sota el regnat de Daniel, aquest paper li va ser atorgat al rei caldeu Nabucodonosor. Després, en temps de Crist, va ser confiat als romans. I en la nostra era de la fi dels temps, el paper castigador recau sobre la poderosa Rússia. Aquest poble rus també podria haver deixat seduir per la llibertat occidental, i en realitat, els joves, en particular, prendrien aquesta decisió. Però Déu va posar al poble sota el lideratge d'un home autoritari, i Rússia va trobar en Vladimir Putin al president que va ser el "pare del poble" que va ser Joseph Stalin en la seua època. Déu va depositar en aquest home, originalment corrupte com la majoria dels éssers humans separats d'ell, el seu judici sobre la societat occidental, així com el desig de combatre-la. Inicialment, es va fixar l'objectiu de protegir al seu Rússia, però a tota Rússia, perquè mai va acceptar la idea de perdre definitivament els territoris russos que van obtindre la seua independència després del col·lapse del règim soviètic. Amb gran despreocupació, Europa Occidental va multiplicar amb arrogància les seues humiliacions per a la Rússia fallida. Aquest exemple aclarirà la seua comprensió: durant una visita a França, un alt funcionari del règim rus anomenat Vladimir Zhirinovsky, particularment agressiu amb Occident, va ser atacat amb ous pels periodistes. I del costat rus, aquest tipus de notícies no s'obliden. El mateix ocorre amb els bombardejos estatunidencs contra el seu aliat serbi en la guerra dels Balcans, un tema ja esmentat. Per tant, Rússia té múltiples raons per a voler venjar el seu honor, calcigat i menyspreat per Occident, que s'ha tornat arrogant degut, principalment, a la seua excessiva confiança en la protecció de l'escut nuclear estatunidenc.

De fet, els europeus han caigut en el parany que Déu els va tendir. En lloc d'apagar el foc provocat per la resistència ucraïnesa, li van tirar llenya al foc en decidir atacar els interessos financers i econòmics russos, incitats per Joe Biden, el líder dels Estats Units. Si bé Rússia podria haver conformat amb recuperar els seus antics territoris, el seu ressentiment contra Occident, que la persegueix, ara li dóna motius per a combatre'l directament. I és a través d'aquestes causes terrenals que Déu compleix el seu propòsit espiritual, el seu judici profetitzat de manera paral·lela i complementària, que converteix a l'Europa papal i a Israel en els dos blancs de la seua ira, en Daniel 11.40-45; Ezequiel 38 i 39; Zacarías 14:2; i Apocalipsi 9.13-21. És important comprendre que, per a dividir als homes i portar-los a la lluita, Déu separa als homes a causa de les opcions religioses, però també a les quals resulten de totes les concepcions que la ment humana pot donar a l'organització de la societat. A tot el món, aquestes divisions mentals es confirmen en la creació de partits polítics, que els seus dos pols oposats eren precisament el capitalisme anglés dels EUA i el comunisme nascut en la Revolució d'Octubre de 1917 a la Rússia ortodoxa i tsarista. Amb V. Putin, Rússia ja no és comunista, però continua sent el competidor odiat pels EUA des del final de la Segona Guerra

Mundial. En 1945, per a acabar amb l'Alemanya nazi, en veure que les tropes russes estaven a punt d'arribar a Berlín, els EUA es va embarcar en una carrera per a arribar a Berlín al mateix temps que ells. I ja en els Acords de Yalta de 1945, el general estatunidenc George Smith Patton va proclamar en termes grollers, que no reproduïsc ací, la necessitat de combatre a la Rússia comunista per a destruir la seua ideologia col·lectivista marxista, que odiava. Però a més d'aquestes causes de separació, Déu usa el reemplaçament generacional, perquè la joventut arrogant i inexperta, posada en el poder, fa que els errors del passat es repetisquen a voluntat i després autoritza accions agressives extremes.

El pecat i la vertadera fe redefinits

La referència bíblica en 1 Juan 3:4 presenta la següent definició de pecat: « Perquè el pecat és infracció de la llei ». I « la llei » es refereix a tot l'ensenyament contingut en tota la Bíblia. Aquesta definició és certa, però ja no és adequada per a les ments racionals de la nostra era altament intel·lectual. Per tant, la redefiniré, tenint en compte el gran pla etern que Déu ha preparat per als seus triats. El pecat resumeix tot el que separa a l'home o a l'àngel de Déu. I el que separa a les seues criatures d'ell es troba en la lliure concepció de l'estàndard de vida que cadascun aprova, és a dir, en la voluntat de cadascuna de les seues criatures. Així que, en última instància, el pecat consisteix a no aprovar les decisions de Déu.

Una vegada vaig conéixer a una persona que semblava apreciar les meues explicacions profètiques i que havia atestat fermament la seua fe en el retorn de Crist per a l'any 1994 que li havia donat. No obstant això, malgrat aquest testimoniatge de la glòria de Déu, no va acceptar el meu anunci de la Tercera Guerra Mundial, simbolitzada per la sisena trompeta d'Apocalipsi 9. Com a resultat, una vegada transcorregut 1994, va abandonar la fe adventista. Aquesta experiència demostra que Déu no dóna als humans el dret a destriar en les seues revelacions entre el que ens agrada i el que no. Aquesta distinció condueix a una ruptura inevitable, perquè qualsevol ment raonable pot comprendre-ho: Déu no portarà un esperit rebel a l'eternitat després d'haver suportat el pecat i les seues conseqüències durant 6000 anys en la terra, per a eliminar-lo definitivament.

Aquesta aprovació absoluta de les obres i lleis divines explica per què el número dels triats està representat en la Bíblia per un “ ramat xicotet ”, “ un romanent ” segons Apocalipsi 12.17.

Tal exigència divina resulta lògicament incomprensible per a les ments occidentals modernes, alimentades pel pensament republicà democràtic. Per a l'ésser humà occidental comú, la llei s'adopta mitjançant votació majoritària. Res d'això ocorre en la vida divina, on és Déu qui estableix el criteri del bé, és a dir, la qual cosa aprova i beneeix, i el del malament, és a dir, la qual cosa desaprova i condemna a morir o a no sobreviure. Un cantant popular va assenyalar amb encert que no es pot arribar a un acord amb Déu com es pot amb el diable. Per tant, amb ple coneixement de causa, ho rebutja, i la seua postura és compartida per tots els que lligen la Bíblia, es declaren seguidors d'ella o es declaren seguidors de Déu mateix, sense tindre en compte la revelació dels seus designis.

A més, no és casualitat que Déu revele el que fa als seus vertaders triats, perquè les seues revelacions estan reservades exclusivament per a ells. En descobrir els seus plans, els seus triats els aproven i aprecien. Per contra, als qui no li pertanyen no els agradaran i, per tant, es desqualifiquen per a l'eternitat que ell ofereix en Jesucrist. L'autorització per a comprendre els seus misteris revelats de manera xifrada constitueix el tresor més bell que un ésser humà pot obtindre en el seu pas per la vida terrenal. I els donaré una bona raó per a abandonar amb fe, és a dir, amb perfecta confiança, al nostre Déu, creador de tota forma de vida i de les coses. Aquesta raó és irrefrenable i incontestable: ell és perfecte . Ara bé, per definició, la perfecció no és perfectible; ell representa el grau suprem en tots els àmbits: perfecte en l'amor, perfecte en la justícia, perfecte en els càstigs i perfecte en les recompenses. L'únic obstacle per a aquesta perfecció és la imperfecció humana, que porta a l'home natural, carnal, a estimar fer el que Déu crida malament. En tal cas, a l'home sol li queda acceptar la seua incompetència amb els valors eterns i celestials, i, per tant, ha d'acceptar la destinació de morir en la seua insatisfacció. Perquè no pertocarà en l'eternitat per a un partit contrari. Per tant, en seleccionar-los, Déu jutja a cadascun dels seus triats amb perfecta imparcialitat; no fa cap excepció amb ningú i no és culpable de cap favoritisme. Amb tal rectitud, només pot assaciar amb justícia als qui estimen apassionadament la vertadera justícia: la seua.

La guerra actual entre Rússia i Ucraïna ens porta a posicionar-nos davant la mirada del Jutge Suprem, qui també és l'Ordenant de les massacres humanes que l'acompanyen. No obstant això, per a aprovar aquests successos terribles, un ha d'aprovar i compartir el judici de Déu i la culpa que atribueix als dos principals bel·ligerants. És en aquest nivell que s'ha de comprendre la seua condemna de les religions catòlica i ortodoxa involucrades en aquestes batalles. No hi ha causa justa per als éssers humans als qui Déu jutja injustos. Com vaig explicar anteriorment, la guerra actual té,

per a Déu, l'únic propòsit d'involucrar als pobles d'Europa Occidental en l'acció. En aliar amb el bàndol ucraïnés contra Rússia, es posicionen com a enemics d'aquesta última. De fet, la guerra actual està obligant les persones a posicionar en anticipació de la gran confrontació europea i global que Déu va profetitzar, per Daniel en Daniel 11.40-45, i per Juan en Apocalipsi 9.13-21. Estem presenciant la formació i reagrupació dels dos principals bàndols oposats. Aquestes dues referències, tan útils i importants, donen a aquesta guerra el motiu del càstig per l'abandó del dissabte, reemplaçat pel diumenge romà des del 7 de març de l'any 321. No obstant això, haurem d'esperar a veure la magnitud d'aquest conflicte per a descobrir l'altíssima culpabilitat que el diví Senyor Jesucrist atribueix a aquesta transgressió del seu sant dissabte. Perquè va profetitzar el descans celestial del seté mil·lenni, aconseguit per als seus triats i per l'única victòria que va obtindre sobre el pecat i la mort en la seua encarnació terrenal. La transgressió del dissabte constitueix un atac contra l'amarga i dolorosa lluita que va lliurar durant el seu ministeri terrenal per a salvar als seus triats; lluitar contra el dissabte és com lluitar per la recompensa de la seua lluita salvadora, de la qual va eixir victoriós. Aquest és el missatge que transmet als seus triats a través de les imatges simbòliques d'aquest versicle d'Apocalipsi 9.13, on està escrit: « El sisé àngel va tocar la trompeta. I vaig sentir una veu que eixia de les quatre banyes de l'altar d'or que està davant de Déu ». Aquesta " veu " prové del poder universal (quatre banyes) de la creu, simbolitzat per l'altar ; és, per tant, la " veu " de Jesucrist. La ira del diví Crist se'ns revela mitjançant la terrible ordre que la seua boca expressa en els versicles 14 i 15 següents: " I dient al sisé àngel que tenia la trompeta: Solta als quatre àngels que estan lligats en el gran riu Eufrates!" I van ser deslligats els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, dia, mes i any, per a matar a la tercera part dels homes. En el versicle 14, « el gran riu Eufrates » es refereix a Europa, on hui esclata la guerra. És necessari notar la similitud entre les paraules Eufrates i Europa, que les seues dues primeres vocals concorden amb l'acrònim «UE», que designa, en el costat occidental, l'actual Europa Unida. No creguen que aquest detall pot atribuir a l'atzar; és només una subtil al·lusió concebuda per la ment inventiva i creativa de Déu Todopoderoso. Però a més d'aquesta al·lusió, el nom « Eufrates » designa a l'Europa dominada religiosament pel règim papal catòlic romà, simbolitzat per « la ramera », « Babilònia la gran », que se senta sobre aquest « riu », designat per « les moltes aigües » en Apocalipsis 17:1: « Llavors un dels set àngels que tenien les set copes va vindre i va parlar amb mi, dient: “Veuen, et mostraré el judici de la gran ramera que se senta sobre moltes aigües ”» . El seu nom es revela en el versicle 5: “ I en el seu front, un nom escrit: Un misteri: Babilònia la gran , la mare de les rameras i de les abominacions de la terra ” .

Babilònia , sota el rei Nabucodonosor , revela el paper castigador que Déu va assignar a la Roma papal després d'haver-li atorgat el mateix rol al rei Nabucodonosor. Les seues accions van castigar en tres etapes a l'Israel jueu culpable, condemnat per Déu en els missatges del profeta Jeremías. En temps de Crist, la Roma imperial també va exercir aquest paper castigador, i posteriorment, aquest paper li va ser atorgat a Roma, en la seua faceta cristiana catòlica papal. En Daniel 8.12, Déu confirma aquest abandó de la fe cristiana, que s'havia tornat infidel a la cruel dominació papal, a causa del seu abandó del dissabte del 7 de març de l'any 321; moment en què es va obeir l'autoritat de l'emperador Constantí en detriment del gran Déu Creador, ordinador del dissabte, l'únic i vertader « seté dia » que havia santificat per al descans de Déu i de l'home des del principi de la seua creació terrenal. Més clarament, l'obediència a la Roma imperial va conduir a la fe cristiana a la submissió a l'ordre injust i perseguidor de la Roma papal entre 538 i 1798, segons la duració profetitzada en Daniel 7.25 i Apocalipsi 12:6-14; 11:5; 13:2-3. Així es va complir aquest versicle de Daniel 8.12: « L'exèrcit va ser donat amb el sacrifici continu a causa del pecat ; la banya va derrocar la veritat per terra, i va prosperar en el que es va proposar fer». Des de 1798, la Roma papal ha perdut la capacitat de perseguir als seus adversaris i competidors, després d'haver perdut principalment el suport monàrquic francés. Però malgrat tot, els seus dogmes mentiders i idòlatres han romàs com eren quan comptava amb el suport del braç secular i civil dels reis. El que Déu maleeix una vegada, maleït per sempre. I des de 1843, la seua condemna s'ha estés a la fe protestant mitjançant l'entrada en vigor del seu decret citat i revelat en Daniel 8.14, degudament rectificat: « I em va dir: Vesprada, demà, dues mil tres-cents; llavors la santedat serà justificada». El fet que una immensa majoria de la humanitat cristiana desconega aquest fet no impedeix que Déu els aplique el seu judici. Per això, l'aspecte religiós del món occidental s'ha tornat particularment enganyós, i multituds acudeixen a esglésies o temples cada diumenge en va. Perquè només el diable aprecia la seua adoració, perquè Déu ja no els escolta. Si ja no els escolta, és probable que no responga a les seues oracions, i tots podran veure-ho. Mentre tots oren per la pau, Déu els entrega a la guerra més terrible de la història de la humanitat. En l'actitud i situació espiritual en la qual es troben, no poden aprovar la realització del seu pla destructiu. I veiem, concretament, la conseqüència d'ignorar les revelacions de les seues profecies i, per tant, la impossibilitat d'aprovar el seu just judici. Així que no córreguen el risc de revisar la Bíblia per la qual Jesucrist els jutja, les ordenances i opinions de Déu que els convenen,

mentre rebutgen les que no. La Bíblia és un tot, s'accepte o no, i les aparents contradiccions que es troben en ella sempre són resultat de la feblesa del nostre enteniment. Perquè Déu va inventar la subtilesa abans dels homes i, sense el seu Esperit, la ment humana la ignora i la malinterpreta per complet. Per això, en les seues expressions, Déu sempre uneix « saviesa » a la paraula « intel·ligència », que caracteritza a l'ésser humà natural i normal en relació amb l'animal.

El Diumenge Romà va ser adoptat per tots els pobles cristians que conformen l'actual Europa Unida, però cadascun d'ells va portar amb si els seus propis problemes. La Guerra Mundial que esclataria després de la Guerra Rus-Ucraïnesa seria conseqüència directa d'aquestes experiències combinades. Així, les separacions religioses dels pobles es converteixen en terribles maledicciones quan s'uneixen en una mateixa organització i quan Déu ho desitja. La Guerra Rus-Ucraïnesa té el seu origen en l'adhesió a Europa de pobles que van romandre durant molt de temps, entre 1945 i 1990, sota la tutela de la Unió Soviètica Russa. Durant el domini del comunisme ateu, les pràctiques religioses d'aquests països dominats van ser reprimides. A més, després de la caiguda del règim soviètic, aquests països i la seua religió van recuperar la independència total, però volien unir, dins de l'Europa Unida, a l'OTAN i a la seua protecció de l'escut nuclear estatunidenc. En ingressar a l'Europa Unida, van portar el seu ressentiment cap a la Rússia dominant, a la qual estaven sotmesos contra la seua voluntat, després d'una frontera coneguda durant molt de temps com el Teló d'Acer. L'odi cap a Rússia s'ha convertit en part del seu caràcter, i aquesta duresa de cor compleix en part la imatge del "colós" " amb peus de fang i de ferro " de Daniel 2. Hui, dins de l'Europa Unida, aquest " ferro " arrossega a tota Europa a una escalada bèl·lica en secundar fermament les sancions que estan arruïnant a Rússia. En les notícies de la primera setmana d'abril, el paper de "Txèquia" i "Eslovàquia" és exemplar. Aquests antics països del bloc de l'Est van prendre la iniciativa personal de donar, el primer, els seus tancs de guerra a Ucraïna, i el segon, una arma d'alta tecnologia: el sistema de defensa antiaèria S-300, comprometent així a tots els pobles d'Europa amb les seues accions individuals. Anglaterra declara que vol fer el mateix i estem presenciant una desaparició gradual de la por del poble rus. Aquest error serà fatal per a tota Europa, que els Estats Units abandonarà als russos per un període que només Déu coneix, però el retorn de Crist, previst per a la primavera de 2030, estableix límits. L'esperit de la tradició heretada s'aplica a les religions i continua sent la causa dels càstigs infligits per Déu. Va ser fatal per al poble jueu i ho serà igualment per a la falsa fe cristiana, marcada des del 7 de març de l'any 321 per la maledicció del diumenge romà, el primer dia de la setmana segons Déu, que l'emperador Constantí I , i no Déu, havia consagrat al descans setmanal anomenat "diumenge". Les separacions posteriors a aquesta data van donar origen a les religions cristianes: catòlica, ortodoxa, anglicana i protestant, però totes hereves d'aquesta mateixa maledicció. El papisme va implorar a Déu la conversió al catolicisme de la poderosa Rússia Soviètica, però la fi del règim soviètic sol va reviure la fe ortodoxa, conscient dels intents romans d'aniquilar-la i reemplaçar-la. Com a resultat, hui, a la Rússia de V. Putin, s'alimenta l'odi cap a la fe catòlica, contra la qual ja va lluitar durant el seu domini de Polònia. Les mentides religioses caracteritzen a totes aquestes religions, que Déu enfronta entre si perquè només la seua veritat pot unir als éssers humans. Però, com en el diluvi, els esperits humans obren mal dia i nit. A més, complint la seua promesa de no tornar a ofegar-los amb les aigües del diluvi, els entrega parcialment (un terç de la humanitat , segons Apocalipsi 9.15) a la destrucció per la Gran Guerra que comença i que aconseguirà la seua màxima intensitat després que l'adopció de les poblacions musulmanes les haja sumides en una guerra interna. Perquè el savi aprén del passat, com està escrit en Eclesiastés 1:9: « El que va ser, això serà, i el que es va fer, això es farà; no hi ha res nou sota el sol ». I aquest confirma: «Les mateixes causes sempre generen els mateixos efectes». La dolorosa experiència de la colonització de països musulmans ha demostrat la impossibilitat que les religions cristiana i musulmana coexistisquen de manera sostenible. Com a serf de Déu, només puc aprovar el merescut càstig dels pobles que es mostren infidels i desinteressats a honrar la santa i única revelació divina proposada a tots els éssers humans dispersos per la terra per a la seua salvació individual. Per a concloure l'estudi d'aquest tema, propose aquest versicle d'Eclesiastés 9.18, particularment apropiat per a la nostra situació actual: « Millor és la saviesa que els instruments de guerra; però un solo pecador destrueix molt bé ». Els qui donen armes a la Ucraïna rebel són, per tant, tots els rebels « pecadors », tant com els qui l'ataquen.

I per a donar autenticitat bíblica a aquest ensenyament sobre l'aprovació de les obres divines per part dels triats, els presente aquest versicle d'Apocalipsi 15:3: « I canten el càntic de Moisés, serf de Déu, i el càntic del Corder, dient: Grans i meravelloses són les teues obres, Senyor Déu Todopoderoso! Justos i vertaders són els teus camins, oh Rei de les nacions!». »

Però per a moderar i presentar aquest tema sobre els càstigs infligits per Déu, he d'assenyalar que, fins a la fi del temps de la gràcia col·lectiva i individual, aquests càstigs estan justificats per la misericòrdia del nostre Creador. En efecte, així com el sofriment d'un cos malalt té com a objectiu

animar al pacient a remeiar el problema revelat, els càstigs donats per Déu conviden als pecadors al penediment perquè, en canviar la seua conducta, es tornen agradables a Déu i puguen prolongar la seua vida en la terra, i després, en el cel etern, si la seua preparació aconsegueix l'estàndard exigit per Déu. Per descomptat, aquesta oferta concerneix els supervivents, ja que el càstig mortal que comporta la malaltia o la guerra adquireix un caràcter definitiu per als qui són aconseguits per aquesta mort. Però Déu, que és el Déu dels vius i no dels morts, mai es cansa d'oferir el seu perdó, fins i tot en els nostres temps assotats per virus, guerres i, prompte, la fam creada pel desordre econòmic global causat per les sancions occidentals imposades a Rússia.

Per als qui erròniament creuen que la seua ignorància de les lleis divines i la seua desobediència mitiguen la seua culpa, Déu ha escrit en la seua llei, en Levític 5.17: « Si algú piga, sense saber-ho , fent alguna cosa que no ha de fer, serà culpable i se li imputarà la seua iniquitat ». És sobre aquest principi que, segons Daniel 8.14, des de la primavera de 1843, la transgressió del dissabte s'imputa a tots els cristians que observen el diumenge romà del primer dia; això, malgrat el seu desconeixement de l'aplicació d'aquest decret promulgat uns vint-i-cinc segles abans de la data fixada. Perquè, tant pel que fa a les lleis divines com a les humanes, «ningú ha d'ignorar la llei», com ho prescriu el règim republicà de la nostra democràcia francesa.

Després de redefinir el pecat, és fàcil comprendre què és la vertadera fe, ja que és l'aplicació d'una conducta que és l'oposat al pecat. Però cura! La paraula « fe » s'usa en excés. Fora de la vertadera religió, el seu ús és injustificat i perjudicial. Perquè aquesta paraula designa exclusivament l'aplicació de l'estàndard definit per Déu en les Sagrades Escriptures de la seua Bíblia. En la traducció bíblica d'Hugues Oltramare, represa per Louis Segond, la paraula « fe » va ser injustament substituïda per la paraula convicció en aquest missatge de l'apòstol Pau en Romans 14.23: « Però qui dubte del que menja és condemnat, perquè no actua amb convicció de fe. Tot el que no és fruit d'una convicció de fe és pecat». Així rectificat, aquest missatge de Pablo recupera la seua autenticitat, perquè diu en un altre passatge, sobre la « fe », en Romans 10.17: « Així que la fe ve del sentir, i el sentir, per la paraula de Crist». Per tant, el terme " fe " té un ús restringit per a definir únicament aquest estàndard de " bé i mal " revelat en la Bíblia, i només en ella. Fora d'aquesta aplicació estricta, per a la " fe " falsa o la religió falsa, ha d'usar la paraula "creença". A més, per a usos seculars com els desafiaments esportius o aventurers, la paraula "convicció" és perfectament adequada. L'apòstol Santiago ens diu, a Santiago 2.17, sobre la " fe ", que pot ser "viva" o " morta "; "viva" quan s'ajusta a l'expectativa revelada de Déu i " morta " quan no ho és. La fe viva es basa en la reciprocitat de l'amor compartit amb Déu, exclusivament en Jesucrist. Aquest punt és essencial, perquè molts perdran la salvació per no haver correspost a Déu amb l'amor rebut d'ell. La " fe " requereix sensibilitat, però en cap cas sentimentalisme. Estimar a Déu i la seua veritat es basa única i simplement en una actitud obedient. D'aquesta relació amb Déu no hem d'esperar sensacions paranormals, perquè la pau que ens dóna Jesucrist simplement crega en la nostra ment una serenitat pacífica que es construeix amb el sentiment del deure compliment. Per tant, només s'obté quan aquest deure es compleix veritablement. Les paraules són enganyoses, per això Déu espera de les seues triats obres concretes i demostrades , segons el que Juan, l'apòstol a qui Jesús estimava particularment, ens diu en 1 Juan 3.18: « Hijitos, no estimem de paraula ni amb la llengua, sinó amb fets i en veritat » .

CONVÉNCER per tots els mitjans legítims

En aquesta quarta setmana des de la primavera de 2022, la guerra rus-ucraïnesa continua en una perillosa escalada que confirma el dramàtic desenllaç profetitzat per Déu. El govern estatunidenc de Joe Biden s'involucra encara més en subministrar a Ucraïna artilleria pesant. Ucraïna acaba d'afonar el vaixell almirall rus "Moskva" o "Moscou"; això va ocórrer el 14 d'abril, data en què el famós "Titanic" es va afonar després de xocar amb un iceberg en 1912. El "Moscou" era un vaixell d'alta tecnologia, equipat amb llançadors de míssils de gran calibre. S'ha demostrat que l'ús de drons i míssils dirigits amb precisió als seus objectius canvia considerablement les condicions de la guerra. A més, després de la primera volta de les eleccions del 10 d'abril a França, l'elecció del jove president Macron i de la presidenta de l'Agrupació Nacional, Marine le Pen, confirma que és Déu qui tria als guanyadors. Està imposant als francesos el mateix escenari que en 2017, i crec que el resultat de la segona volta mantindrà al jove, ambiciós i inexpert president en el seu paper nociu i destructiu per a tota la nació.

L'Esperit de Déu ha cridat la meua atenció sobre un nou tema espiritual. Es tracta de reflexionar sobre els mitjans de convenciment . Veurem que, erròniament, ens privem d'alguns d'aquests mitjans. Com a serf gelós, igual que uns altres, presente la veritat divina citant versicles de la Bíblia, irrefutables. No obstant això, davant aquesta evidència veritablement irrefutable, els éssers humans es bloquegen i rebutgen les nostres explicacions. A més, davant aquest comportament, pensem que aquesta persona tan insensible a la veritat està perduda per a Déu. Aquest raonament precipitat no és

justificable, ja que es basa en la nostra gran ignorància dels mecanismes de la vida. Així mateix, hem d'incorporar a la nostra reflexió paràmetres sobre els quals no tenim control, perquè només Déu els coneix i controla. La vida dels éssers humans s'organitza mitjançant cadenes de reaccions causades per accions, igual que en la mecànica, els engranatges i les palanques serveixen com a transmissors d'ordres i accions. Aplicat a les relacions humanes, aquest principi organitza acords i desacords. Entre dos intercanvis de paraules, el caràcter de tots dos interlocutors juga un paper fonamental. I sense cridar-ho encara "orgull", l'orgull pot constituir un obstacle momentani. Tots els éssers humans normals mostren orgull quan aconsegueixen el seu objectiu. L'orgull és fruit directe de la satisfacció de la nostra consciència. Qui aspira a servir a Déu amb rectitud se sent naturalment orgullós de servir-li. En un grau lleugerament superior, l'orgull es torna nociu si la vertadera humilitat no el compensa. Així, en escoltar la veritat, un ser podrà rebutjar el que li ve d'una altra persona, sobretot si sent menyspreu per qui li parla. Aquest tipus de comportament és molt comú i, des d'una perspectiva humana, la situació sembla insoluble. És llavors quan l'estratègia de l'astúcia pot triomfar on la confrontació verbal directa fracassa.

L'astúcia ha tingut mala reputació des que Déu la va atribuir a la " serp " de l'Edén, utilitzada pel diable. Però precisament, el reprensible de l'astúcia en l'Edén era l'únic objectiu de Satanàs: destruir a la humanitat creada per Déu. De fet, Déu va dir de la " serp " que era " el més astut dels animals ", però en aquest sentit, tenia un Amo: Déu mateix. Perquè hem de comprendre que tota la seua lluita preparada per a derrotar a Satanàs i al pecat es va basar en l'estratègia de l'astúcia. El diable va caure en el parany que Déu li va tendir. Aquest parany és la nostra dimensió terrenal i la nostra vida humana. Segur de la seua realitat i de la seua futura victòria en Crist, Déu ho va profetitzar des del principi: " la descendència de l'home esclafarà el cap de la serp ". En la seua maldat natural, Satanàs va impulsar als homes a l'assassinat, la crueltat i la violència de tota mena. Per part seua, Déu va ocultar al diable i als humans l'astuta estratègia amb la qual el derrotaria. 4.000 anys després del pecat, la seua astúcia divina va prendre forma sublim en l'oferiment de la seua vida humana en Crist per a l'expiació dels pecats dels seus triats, exclusivament aquells dels seus triats salvats per la seua sang perfectament innocent i justa.

L'astúcia divina es diu «saviesa», la qual cosa designa la seua altíssima saviesa. L'astúcia és fruit de la saviesa, i Déu va basar el seu pla de salvació en aquestes dues paraules: saviesa i astúcia. L'astúcia divina es basa en el càlcul mental que anticipa el resultat d'una acció. L'exemple típic d'aquesta estratègia apareix en l'experiència del rei Salomó, qui, preveient la reacció de la vertadera mare del xiquet en disputa, no dubte a ordenar que el cos del xiquet siga tallat en dos. La vertadera mare, en aquest cas, prefereix renunciar al seu fill abans que deixar-lo morir. Després d'aquest exemple donat als homes, Déu actua de la mateixa manera encarnar en Jesús. Només que aquesta vegada, el xiquet és assassinat, però la seua mort injusta rebrà l'explicació més impensable: va donar la seua vida pels seus triats. El resultat, calculat per endavant per Déu, apareix llavors: les ànimes dels triats descobreixen l'immens amor del seu Déu Creador i desitgen, al seu torn, pertànyer-li i servir-li. Així, demostrant el seu amor, Déu aconsegueix el que el diable no pot aconseguir mitjançant la seua violència i maldat.

Déu torna a emprar l'astúcia en l'estratègia de les falses expectatives sobre el retorn de Crist, que organitza successivament en la primavera de 1843, en la tardor de 1844 i en 1994. En cadascuna d'aquestes experiències, Déu es va proposar portar als éssers humans a revelar públicament la naturalesa profunda i oculta de la seua fe. La seua astúcia té, doncs, el doble efecte de destacar als qui són dignes de la seua salvació i als qui no.

La vida natural ens ofereix exemples com l'astúcia del "bufó" que col·loca el seu ou en el niu d'una altra espècie perquè siga incubat i alimentat per una altra raça d'ocells. Aquest enfocament ens ensenya una lliçó que convé aplicar. Si bé l'home orgullós es resisteix a les idees que se li proposen, la solució és, per tant, guiar-lo perquè les faça seues, com si vingueren d'ell, per decisió pròpia. En aquest enfocament, necessitem la col·laboració de Déu, perquè la seua intervenció és indispensable. Només Ell pot obrar a nivell de la consciència humana i triomfar quan encara és possible. Per a qui rebutja resoltament la idea d'haver d'obeir a Déu o fins i tot als homes, les possibilitats d'èxit són nul·les o quasi nul·les. Però per als qui estimen al Senyor i li serveixen d'una manera que no s'ajusta a la norma que ell exigeix, el temps i les circumstàncies ens permeten mantindre l'esperança de l'èxit complet.

Juntament amb els versicles bíblics, existeix un testimoniatge històric que pot ser molt eficaç per a convéncer a creients una mica recalcitrants. Prenguem el cas d'un catòlic que descobreix que el diumenge es va convertir en dia de descans per ordre de l'emperador Constantí I, conegut com "el Gran", des del 7 de març de l'any 321, i pot tindre un resultat positiu. Perquè una vegada que aquest coneixement penetra en la ment d'aquesta persona, Déu turmentarà la seua consciència sobre aquest tema. I depenent de la seua naturalesa profunda, buscarà la pau amb Déu o es tancarà en el seu

rebuig absolut. Una cosa és segura: els serfs de Déu han de tindre una esperança ferma contra tota esperança i ser pacients, sabent que el que hui es rebutja, potser demà s'accepta. Perquè Déu encara té moltes armes i mitjans que els seus serfs humans no dominen.

En retrospectiva, puc veure les conseqüències de les nostres limitacions humanes. La qualitat de les relacions humanes ha de ser nodrida i prioritzada, sabent que l'afecte juga un paper fonamental en les reaccions i comportaments dels éssers humans. Com Déu va demostrar en Crist, l'amor pot convéncer millor que la duresa de les paraules fredes. Cada persona pot, segons les seues pròpies circumstàncies, trobar un mètode per a convéncer al seu proïsme que, en efecte, és qui pren les decisions; un fullet a la vista, un llibre obert per una pàgina, són mitjans que brinden als éssers humans l'oportunitat de trobar sols davant la seua consciència, sota el judici de Déu.

Jesucrist mateix va aplicar aquest principi durant el seu ministeri terrenal. Només en particular, Jesús va ser reconegut per l'apòstol Pere, un dels seus dotze apòstols. I ho va fer amb aquestes paraules: « Simón Pedro va respondre: Tu eres el Crist, el Fill de Déu vivent ». Després va prohibir als seus apòstols dir que ell era el «Crist», segons Lucas 9.21: « Jesús els va encarregar severament que no ho digueren a ningú » i Marcos 8.30: « Jesús els va encarregar severament que no digueren això a ningú sobre ell ». Però a les persones que sanava, els va ordenar que anaren a donar testimoniatge en el temple de la seua curació miraculosa, segons Mateo 1.44: « i li va dir: No digues res a ningú; veu, presenta't al sacerdot i ofereix per la teua purificació el que Moisés va prescriure, per a testimoniatge a ells. La decisió, doncs, va quedar en mans dels qui sentien aquests testimoniatges, els qui havien d'extraure les conclusions lògiques que se'ls imposaven. Segons el principi citat en Mateo 25:29: « Perquè a tot el que té, se li donarà, i tindrà en abundància; però a tot el que no té, fins i tot el que té se li llevarà ». Jesús concedeix al seu triat, a qui ell mateix va triar, el privilegi de confirmar la seua autèntica mesianidad per l'Esperit Sant de Déu. La selecció per fe requeria silenci sobre el seu paper com Messies. Per al summe sacerdot, fins i tot per a l'hebreu més humil i pobre, només les obres de Jesús havien de donar testimoniatge. Per tant, els incrèduls van fer l'elecció ignorant i agressiva dels incrèduls, i els creients van actuar com a creients, rebent per boca de Jesús les paraules divines del Déu creador.

Per a preparar el compliment de les profecies sobre la fi dels temps, Déu ha entregat a França al govern d'un jove president, segur de si mateix, cínic i arrogant. Només ell encarna el resultat de l'acumulació de diplomes atorgats per la humanitat. Aquest gran orador té el do de presentar els seus defectes com a qualitats i els seus successius fracassos com a èxits, i els seus llargs monòlegs, secundats pels mitjans de comunicació, com a "grans debats". D'aquesta manera, representa un model de líder seductor, aconseguint seduir a un gran nombre d'homes i dones d'origen estranger, i de doble o fins i tot triple nacionalitat, principalment, així com a les elits adinerades del país. Amb raó s'ha dit d'ell que és "el president dels rics", una cosa lògica per a un antic servidor dels banquers més rics.

L'experiència de Roma ha demostrat i testificat com es produeix l'evolució del tipus de govern. Després de la república i els cònsols dictatorials, els més rics acaben sotmetent al poble a l'imperialisme, i no en va, després d'haver ensenyat a la humanitat les seues lliçons, Roma va passar al règim imperial des d'Octavio Cèsar August, just abans de la vinguda de Jesucrist. Després d'aquestes lliçons, Roma encara exerciria un paper final, encara més nociu per a tota la humanitat, però especialment per als pobles occidentals. Aquest nou tipus de seducció i dominació seria religiós i falsament cristià, i es va dur a terme mitjançant el règim papal romà, establit en una dominació despòtica i cruel entre 538 i 1798, d'acord amb els anuncis profètics citats en Daniel 7.25 i Apocalipsis 11, 12 i 13, en les formes « un temps de temps i la meitat d'un temps, quaranta-dos mesos, mil dos-cents seixanta dies », de valor profètic fixat per Déu en Ezequiel 11.12. 4:5-6 i Números 14.34. El principi atorga al « dia » profetitzat el valor d'un « any » real .

Democràcia teatral

Dir que el desenvolupament de la humanitat es construeix com una gran “hipocresia” a escala global és una veritat ja suggerida pel títol “El Conflicte dels Segles” que va donar la missatgera adventista de Déu, Ellen Gould-White, a la seua famosa obra.

Totes les democràcies modernes es basen en el model grec original de la ciutat d'Atenes. Els recorde que la paraula «democràcia» es construeix a partir de dues arrels gregues: «donem», que significa ciutat , i «cratos», que significa estat . L'origen de la democràcia es basa en la presa de la

independència d'una ciutat anomenada Atenes, de la nació grega, composta en aquells dies per diverses ciutats, incloent Esparta, que la va combatre. Per tant, ja podem assenyalar que la democràcia va nàixer provocant una guerra. Cal destacar la freqüent traïció que es comet hui dia contra la paraula «democràcia», que representa, segons es diu, el govern « del poble pel poble ». No obstant això, el terme grec «laos», que significa «poble», no entra en absolut en la composició de la paraula «democràcia». En segon lloc, cal destacar que les nostres democràcies modernes estan representades per nacions, no per ciutats. Aquesta paraula s'ha convertit en l'excusa d'una enorme estafa que afecta, principalment, als pobles occidentals d'origen cristià.

En el nostre sistema republicà francés, tot està organitzat perquè cada ciutadà crega que tria la forma de govern del seu país. Els mitjans de comunicació es nodreixen d'aquest sistema, en particular perquè les regles i formes del joc democràtic els preocupen i interessen principalment, igual que als propis polítics. El joc electoral els destaca, els dóna una raó per a viure i els fa semblar indispensables quan no és així.

La vida moderna dóna pas cada vegada més a empreses comercials que organitzen enquestes d'opinió. Els resultats presentats són cada vegada més precisos i podrien fàcilment reemplaçar la votació organitzada a un alt cost per la nació. De fet, el principi del mostreig, utilitzat en un experiment, va ser inventat per Déu mateix, molt abans que la humanitat el descobrira. I l'aplicació d'aquest principi explica per què els adventistes dispersos per tota la terra van ignorar els assoliments aconseguits a França, a la regió sud i en Valence-sud-Rhône en particular, entre 1980 i 1994. En la història de l'antic pacte, des de l'època del rei David d'ara en avant, la ciutat de Jerusalem, l'antiga Jebús, va assumir un paper dominant sobre totes les altres ciutats. Sota Salomó, Déu va construir allí el seu temple, reemplaçant l'antic tabernacle. La ciutat va ser llavors santificada i romandria així fins al ministeri terrenal de Crist. Només la ciutat de Jerusalem es va convertir en una mostra de tot el poble jueu. La prova de la fe el concerneix més que a qualsevol altre lloc terrenal. La condemna del rebuig de Crist a Jerusalem bastarà perquè Déu aplique el seu judici a tota la nació jueva. Aquesta ja és l'aplicació de la mostra d'una minoria sotmesa a un experiment, perquè és representativa de tot el poble en qüestió.

Entre 1980 i 1994, el mateix Déu Creador va despertar a l'Església Adventista del Seté Dia de Valence-sud-Rhône l'esperança del retorn de Crist l'any 1994. En l'origen d'aquesta expectativa, estava la revelació per part de Déu dels secrets ocults en les revelacions profètiques dels llibres de Daniel i Apocalipsis, només parcialment compresos per l'organització fins a aqueixa data l'any 1980. Després del meu baptisme el 14 de juny de 1980, guiat per l'Esperit, em vaig embarcar en un estudi profund de l'Apocalipsi de Jesucrist buscant el significat dels símbols al llarg de la Bíblia, i sota la guia invisible de Déu, el missatge va prendre forma; la profecia va ser desxifrada en harmonia amb les dates històriques confirmades per les duracions profetitzades del temps. En aqueix moment, la data de 1994 em va semblar marcar la fi de les experiències religioses terrenals. Els arguments a favor d'aquesta interpretació existien i eren tan nombrosos que Déu va poder condemnar a l'organització adventista local i a la regió sud de França, que ho va rebutjar oficialment en expulsar-me al novembre de 1991, és a dir, tres anys abans que s'observara el no retorn de Jesús. Fidel al seu principi, Déu va portar la seua llum a la comunitat adventista més antiga fundada a França. Per això, en aqueix moment, excepcionalment, hi havia uns 150 membres adventistes en aquesta xicoteta ciutat de menys de 70.000 habitants. Igual que Jerusalem en la seua època, Valence va servir a Déu com a exemple del poble adventista mundial, i la prova de fe que va tindre lloc allí va tindre conseqüències que Déu aplica a l'adventismo internacional global. La primera conseqüència del seu just judici és l'entrada de l'adventismo oficial en l'aliança ecumènica, on es va unir a les religions catòlica i protestant d'Europa Occidental, ja condemnades per Déu: el catolicisme des de la seua fundació i la fe protestant des de 1843, data d'entrada en vigor del decret de Dan. 8.14: « Fins a la vesprada i el matí, 2300, i la santedat serà justificada ». Per a la fe protestant, posada a prova entre 1831 i 1844, 1843 va marcar la fi de la seua justificació per Jesucrist. En 1994, la mateixa sentència divina es referia a la fe adventista de la institució oficial.

La mostra reflecteix la naturalesa i el caràcter de la societat global que representa. Per això, entre 1980 i 1994, Déu no va necessitar sotmetre a tot el poble adventista a la prova de la fe profètica. A tot arreu, la mateixa somnolència, la mateixa falta d'amor i zel per la veritat divina revelada caracteritzen als hereus de l'adventismo original. La religió adventista s'ha tornat formalista i els qui la representen tenen poc interés a comprendre les profecies presentades per Déu; això s'il·lustra en Apocalipsi 3.15 amb l'expressió « ni fred ni calent, sinó tebi », la qual cosa ho porta a « vomitar-ho » en aquesta data de 1994, que se'ls va presentar com un parany en la qual havien caigut.

En el nostre panorama electoral actual, els candidats multipliquen els seus esforços en va per a intentar alterar els resultats anunciats per les enquestes. Perquè les enquestes serioses representen a tota la població, i cap paraula pot canviar-la. Individualment, cada votant elegeix o rebutja candidats

basar en dades invariables, basats en preferències i afinitats. Però la il·lusió democràtica es fa encara més evident quan sabem que Déu intervé personalment en la selecció i elecció del candidat guanyador. Aquest text de Daniel 10.13 revela la importància fonamental del paper dels actors invisibles en aquestes escenes humanes: « El príncep del regne de Pèrsia se'm va oposar durant vint-i-un dies; però heus ací, Miguel, un dels principals prínceps, va vindre en la meua ajuda, i vaig romandre allí amb els reis de Pèrsia ». Així, en les nostres lluites polítiques humanes, Déu i el diable s'oposen a la seua influència, i, per descomptat, Déu guanya la batalla. Però no s'oposa sistemàticament al diable, a qui entrega les ànimes que condemna. I en el cas dels països maleïts, Déu afavoreix la victòria del líder més pervers per a la seua nació. Ara, tots els països formats en la terra són colpejats uniformement per la seua maledicció. Per això, Déu i el diable col·laboren contra la causa rebel humana global. I tots els líders del món afavoreixen, amb les seues decisions, la confrontació bèl·lica desitjada i decretada pel gran Déu creador, ignorat i menyspreat. La situació està prenent forma i ja sentim que la Tercera Guerra Mundial ja ha començat a Ucraïna, perquè després d'ella, els Estats Units lluita contra Rússia. A més, quan les armes convencionals hagen permés a Rússia dominar tota la devastada i esclafada Europa Occidental, els Estats Units serà el primer a atacar amb armes atòmiques el territori rus. Serà llavors quan el seu líder, « el rei del nord » de Daniel 11.44, rebrà aquesta terrible notícia: « Vindran notícies de l'orient i del nord per a terroritzar-lo, i eixirà amb gran fúria per a destruir i exterminar multituds » .

Aquests líders, que gaudeixen dels honors que els atorga el seu poble, no poden imaginar que, en realitat, no són més que marionetes manipulades per Déu i Satanàs. Les eleccions populars alimenten esperances que mai es compliran, perquè Déu ha decidit privar al poble de tot èxit. Les ruïnes d'Ucraïna no seran restaurades i només precediran a les que prompte caracteritzaran a totes les nacions de la terra afectades en diversos llocs per la monstruosa destrucció nuclear.

De què serveix l'elecció humana si no compta amb l'aprovació de Déu? A Occident, la humanitat ha fet de la llibertat l'ègida i el símbol de la seua mena de societat. Aquest afany de llibertat es basa en l'alliberament d'una moral que adopta formes mai imaginades. En els seus excessos i extravagàncies, la societat occidental ataca totes les normes establides per Déu; per tant, la seua decisió d'entregar-los massivament a la destrucció pot explicar i troba una justificació bíblica.

Ja he esmentat aquest tema, però voldria recordar-los que la representació completa d'una població no pot ser sistemàticament beneficiosa per a una societat humana. Jesucrist ens va recordar que, en la terra, sempre hi haurà, fins a la fi del món, pobres i rics els interessos dels quals són tan oposats com el dia i la nit; la qual cosa justifica guerres civils o internacionals. A Europa Occidental, finalment es van adoptar i van imposar normes, la qual cosa va portar als successius governs triats a aplicar essencialment les mateixes mesures. Com a resultat, l'interés en les eleccions desapareix i el nombre d'abstencions només augmenta amb el temps. Els vertaders creients troben en Déu una raó per a deixar de donar importància a aquestes experiències, sabent que ell dirigeix tot. Perquè el poder diví s'imposa en totes les formes de govern dels pobles, des de la monarquia fins a la república, cristiana, musulmana o atea.

Per tant, les eleccions no són més que una forma enganyosa i teatral de fer creure a la gent que controla o pot controlar la seua destinació. En realitat, són només la conseqüència de la seua separació del Déu Creador i Legislador, per qui mostren un menyspreu total fins al punt de no creure en la seua existència. No obstant això, encara que una minoria quasi invisible, el grup dels triats de Déu eixirà victoriós sobre tots els seus enemics, i Déu tindrà l'última paraula contra ells.

La incapacitat dels éssers humans per a aconseguir un tipus de govern capaç de satisfer a tots es basa en el fet que multituds voten sense cap coneixement específic del tema polític ni de les qüestions econòmiques. Alguns voten basar únicament en l'aparença física del candidat, uns altres en la seua aparença mental o els seus diplomes. La suma de totes aquestes expressions electorals només pot ser desfavorable per a tot el país. Comprendre aquesta impossibilitat i aquesta limitació humana ens permet depositar tota la nostra esperança en la gloriosa vinguda del gran Déu dominador el nom salvador del qual és Jesucrist. Això és encara més necessari atés que les fases preparatòries de la Tercera Guerra Mundial van començar el dijous 24 de febrer de 2022 a Ucraïna. Les reaccions bel·ligerants dels pobles occidentals prompte permetran l'esclat del conflicte descrit en Daniel 11.40-45. L'estratègia d'aquesta guerra comença amb un enfrontament de l'Islam bel·licós contra l'Occident agnòstic o falsament cristià. El moment propici serà llavors la intervenció venjativa de Rússia, humiliada i econòmicament combatuda per Europa Occidental, agrupada sota l'acrònim UE, que, juntament amb els EUA, li imposa sancions i ofereix armes al seu adversari, Ucraïna. Els pobles europeus, plens d'orgull després de 75 anys de pau i èxit industrial i comercial, s'enfronten brutalment a una situació que ja no consideraven possible. Aquest comportament és conseqüència directa del seu desinterés en Déu i els seus missatges profetitzats. A diferència d'ells, he estat esperant el compliment d'aquest conflicte des de l'any 1982, quan es va evocar una greu amenaça de

confrontació entre Europa i Rússia, que va ser sentida per tots els que vivien en aquell moment. El meu descobriment del conflicte de Daniel 11.40-45 va coincidir amb l'anunci basat en les profecies de Michel Nostradamus, segons una interpretació proposada pel Sr. Jean de Fontbrune. El temps i les proves de fe han passat, i ha arribat el moment que aquest aterridor drama es complisca segons el desig revelat de Déu.

En les notícies immediates d'aquesta cinquena setmana, segons el temps assenyalat per Déu, Rússia acaba de llançar amb èxit un supermisil de 200 tones, que transporta 10 bombes nuclears amb una potència dues mil vegades major que la utilitzada pels Estats Units a Hiroshima contra el Japó. Viatja a una velocitat de 7 km per segon i pot canviar la seua trajectòria durant el vol. Eixint de Moscou, arribaria a París en 6 minuts. Aconsegueix el seu objectiu amb una precisió de 10 metres. No obstant això, Rússia no serà la primera a usar aquesta terrible arma anomenada "Sarmat 28", encertadament sobrenomenada "Satanàs 2". Només ho farà després de ser atacada pels Estats Units amb armes nuclears. Però aquest anunci presagia el futur reservat per als habitants de tota la Terra.

A mesura que les posicions dels països s'afermen cada vegada més, la confrontació mortal planejada està destinada a materialitzar. Les amenaces russes es fan cada vegada més precises verbalment en ràdio i televisió. Per a alguns russos, la Tercera Guerra Mundial ja ha començat, enfrontant la norma occidental amb la norma oriental de Rússia i el bloc de l'Est. Principalment, les religions catòlica i protestant xoquen amb les religions ortodoxa i musulmana, aliades contra l'enemic occidental comú. Però malgrat aquestes amenaces, molts occidentals no creuen en el seu ús, convençuts que cap poble pot usar aquestes armes sense córrer el risc de ser aconseguit per aquestes. Però aquest raonament és erroni perquè ignora l'existència de Déu i el seu judici destructiu, anunciat i programat com una certesa profetitzada.

I per a acabar amb aquest tema, hem de comprendre que el "gran reemplaçament" denunciat pel candidat Éric Zemmour ja s'ha consumat amb l'incessant acolliment de refugiats de tots els orígens durant més de cinquanta anys, per la qual cosa la causa nacionalista ja no és sostenible en gran manera a França. Això explica la impossibilitat que el seu partit nacionalista, successivament anomenat "Front Nacional" i després "Agrupació Nacional", obtinga la victòria per la via electoral legal.

Déu està organitzant el gran reemplaçament

Aquest gran reemplaçament no és només la causa dels problemes que pateix França, és també el mitjà utilitzat per Déu per a afeblir-la.

La meua anàlisi del tema es confirma: el bàndol proeuropeu ha guanyat les eleccions presidencials; el jove president Emmanuel Macron ha sigut reelegit com a president del poble francés. Però la seua victòria és més ajustada que l'anterior. Macron, conscient d'aquest fet, va triomfar amb major modèstia, buscant visiblement tranquil·litzar als votants decebuts per la seua reelecció. Per part meua, no hi ha decepció, perquè estava segur d'aquest resultat. No obstant això, observe una cosa injustificable en les xifres proporcionades per les enquestadores. Com és possible que els mateixos mètodes els permeten atribuir aproximadament el 46% al bàndol nacionalista el dia anterior a la votació i solo el 41,5% immediatament després, abans que es publicaren les xifres oficials? No podria haver-hi hagut una sobreestimació deliberada per a mantindre el risc i així incentivar el vot pel president sortint? La democràcia fomenta tanta corrupció en llibertat, i per què no, el frau electoral ja practicat als Estats Units... Siguen quals siguen les causes, la situació actual és la que Déu va voler. I segons el seu terrible pla, no es canvia un equip que perd... França i la seua gent.

El gran canvi està organitzat per Déu, i aquesta no és la primera vegada que explota aquest mètode. Tot s'explica per l'experiència de l'estada dels hebreus a Egipte. Trobem en aquesta experiència egípcia un factor revelador: Déu va afavorir la fertilitat de les dones del poble hebreu, segons Èxode 1:7: « Els fills d'Israel van ser fructífers i es van multiplicar, es van multiplicar i es van fer cada vegada més forts. I la terra es va omplir d'ells ». Per a França, aquest factor també va jugar un paper fonamental. Mentre que les famílies immigrants del Magreb, acolliments des de la llei de reunificació familiar de 1976, es multiplicaven, per principi religiós, al mateix temps, la ciència oferia a les dones franceses la píndola anticonceptiva, i la taxa de natalitat dels francesos natius no va fer més que disminuir, mentre que la dels immigrants es va intensificar. Així, igual que a Egipte, Déu estava preparant per a França un greu problema de reemplaçament degut a la fertilitat. Llegim de nou en Èxode 1:8: « Es va alçar sobre Egipte un nou rei que no coneixia a José ». Ací es troba de nou l'explicació dels problemes que van afligir als hebreus: el canvi del líder que ostentava el poder, és a dir, la substitució del govern i, per consegüent, l'arribada d'un faraó jove i inexpert, que no havia experimentat ni benvolgut personalment el govern beneït per Déu de José. Parafrasejant aquest versicle, dic hui: «Es va alçar sobre França un president que no havia conegut la glòria de la França

independent del general De Gaulle». Perquè l'explicació de la victòria del bàndol proeuropeu es basa en aquesta inexperiència del passat viscut. Els joves que han ocupat el poder des de 2017 van nàixer sota el règim europeu, és a dir, sota el símbol de l'Eufrates que Déu els dóna en Apocalipsi 9.14: « I van dir al sisé àngel que tenia la trompeta: «Deslliga als quatre àngels que estan lligats en el gran riu Eufrates ». Aquest símbol, per tant, complementa el de les « deu banyes » sense « diademes », ni en les banyes ni en els «set caps » romanes, en Apocalipsis 17:3. Ara, trobant-nos precisament en els últims dies de la nostra vida terrenal, trobem en 2 Timoteo 3 una descripció detallada del judici que Déu imparteix sobre aquesta última generació humana, mitjançant el judici espiritual il·luminat de l'apòstol Pau, el seu fidel serf i testimoni.
2 Tim 3:1 També has de saber això: que en els darrers dies vindran temps perillosos.
2 Timoteo 3:2 Perquè hi haurà homes amadors de si mateixos, avars, vanagloriosos, superbs, blasfems, desobedients als pares, ingrats, impius,
2 Tim 3:3 sense afecte natural, traïdors, calumniadors, intemperantes, cruels, aborrecedores del bo,
2 Tim 3:4 traïdors, impetuosos, infatuados, amadors dels delits més que de Déu,
2 Timoteo 3:5 que tenen aparença de pietat, però neguen l'eficàcia d'ella. A aquests evita.
2 Timoteo 3:6 I entre aquests estan els que es fiquen a les cases i porten captives a les donetes carregades de pecats, arrossegades per diverses concupiscencias,
2 Tim 3:7 sempre aprenent, i mai poden arribar al ple coneixement de la veritat.
2 Tim 3:8 I de la manera que Janes i Jambres van resistir a Moisés, així també aquests resisteixen a la veritat, sent corruptes d'enteniment, rèprobes quant a la fe.
2 Tim 3:9 Però no avançaran més, perquè la seua bogeria serà manifesta a tots, com ho va ser la d'aquests dos homes .
“ 2 Tim 3.12 I tots els que volen viure piadosament en Crist Jesús patiran persecució.
2 Timoteo 3.13 Però els mals homes i els engañadores aniran com més va pitjor, enganyant i sent enganyats .

Aquesta generació va sorgir al maig de 1968, llançant els seus lemes: «Ni Déu ni amo»; «Prohibit prohibir». Les generacions posteriors es van criar amb aquesta mentalitat, per la qual cosa no sorprén que hagen « progressat cada vegada més cap al malament », com Déu va profetitzar. Però ara ha arribat el moment del càstig final, l'advertiment, abans de l'extermini complet de la raça humana en la terra del pecat.

El gran reemplaçament esmentat per primera vegada pel candidat Éric Zemmour no es limita a la recepció d'immigrants estrangers; s'aconsegueix principalment mitjançant la substitució dels ancians pels joves. I per a confirmar-ho, Déu ha afavorit la mort dels ancians durant l'epidèmia de Covid-19, intensificant així aquest reemplaçament.

En general, he arribat a comprendre que als éssers humans no els agrada el canvi, que representa el desconegut i els seus riscos. Això és cert punt en l'àmbit religiós com en el civil. Els homes busquen sobretot la seguretat que atribueixen al que dominen perquè ho coneixen, per haver-ho viscut. Qualsevol canvi representa un perill per a ells. Així que, naturalment, es tornen conservadors i secunden, en contra dels seus vertaders interessos, la immobilitat falsament tranquil·litzadora. Quin serf adventista de Crist no ha sentit aquesta frase: «Vaig nàixer catòlic i moriré catòlic»? Que estiguen tranquils! Les seues oracions seran escoltades; moriran catòlics, carregant amb la culpa dels seus pecats i els de la Roma papal que van secundar.

Una altra raó explica el suport dels joves al pensament proeuropeu. Van nàixer europeus i se'ls va presentar a Europa com la causa de la pau establida en els seus territoris. La rentada de cervell al qual van ser sotmesos els va fer hostils als pensaments nacionalistes que, segons els mateixos mestres, van ser la causa de les guerres europees. El serf il·luminat de Déu sap que això no és així. Les guerres són conseqüència de la maledicció de Déu; resulten únicament del menyspreu que se li mostra. Això es va demostrar durant la vida del rei Salomó. La vida d'Israel va estar marcada per la pau i l'abundant prosperitat, gràcies a la sàvia elecció del savi Salomó quan Déu li va presentar diverses opcions possibles, inclosa la de la riquesa, que va rebutjar. Aquest pretext d'afavorir la pau ha ocultat a aquests joves el paper perjudicial de la UE (Europa Unida) o la UE (Unió Europea), els comissaris de la qual no electes es dediquen a destruir nacions, reduint constantment la seua llibertat d'acció, afeblint als països rics per a enriquir, explotant-los, als més pobres; els últims a entrar. Els joves no han conegut França, que va ser la quarta potència mundial ; només han conegut aquella que l'Europa Unida ha portat, en poder adquisitiu, al lloc 15 entre 42 nacions europees. Tampoc han conegut la plena ocupació de la França independent, sinó només el 10% de desocupació generada per les deslocalitzacions impulsades per Europa, cap a l'Est, successivament, el Japó, Corea i la Xina, però també, dins de la mateixa Europa, i en països amics privilegiats com el Marroc. En realitat, els francesos han sigut traïts per les seues elits polítiques, que han entregat el seu país a les

decisions de tecnòcrates europeus proeuropeus. Dins d'aquesta Europa, s'imposen les mateixes regles des de Brussel·les i la Haia. Com a resultat, els canvis de govern, tant d'esquerra com de dreta, resulten en la immobilitat d'un "pensament únic" evocat pel president Jacques Chirac durant el seu mandat presidencial. Com a resultat, l'interés en les eleccions internes està disminuint, i l'únic partit que aconsegueix avanços és el partit abstencionista, compost per anarquistes utòpics i, tal vegada, persones perspicaces que van comprendre, abans que uns altres, les estafes democràtiques que la Cinquena República va enviar a Europa.

La vida dels "impius" es basa en falses explicacions, però la ment humana ha de trobar explicacions per a justificar els seus problemes. En el judici final, quan els rebels siguen assotats per les últimes plagues de Déu, l'esperit del diable els convencerà que els responsables del seu sofriment són els qui guarden i honren injustament el sabbat jueu. Amb el suport i la confirmació d'aquesta idea per part dels representants de les religions cristianes condemnades per Déu, les masses humanes supervivents després de la Tercera Guerra Mundial aprovaran la persecució dels "últims triats" de Jesucrist; fins al punt de jutjar-los dignes de mort.

El diable ja havia explotat hàbilment el desastre causat per la Segona Guerra Mundial. En resposta, l'odi al pensament nacionalista va créixer, i al maig de 1968, va prendre forma un pensament universalista. La joventut de l'època tenia la mirada posada en la joventut estatunidenca, desbordant d'entusiasme i exuberant fins a l'extrem. els Estats Units va afavorir primer la joventut, perquè el seu gust per la música moderna i agressiva va fomentar el comerç mitjançant la venda de discos de vinil premsats en massa. Així, la cultura estatunidenca va alimentar a la joventut europea, que la va prendre com a model. I als Estats Units, existeix la ciutat de "Nova York", que, composta per immigrants de tots els països del món, va representar particularment el model de "Babel" renovat en els últims temps. I aquesta "Babel" va afavorir el desenvolupament de la idolatria en proporcionar als joves cantants, ídols moderns, però no menys nocius que els antics dels pobles pagans de l'antiguitat o del Llunyà Orient actual.

En la religió, com en l'àmbit civil, és molt difícil apartar la ment humana dels pensaments que la sustenten. No obstant això, existeixen excepcions, afortunadament per a la causa divina, i fins i tot en l'àmbit secular, els joves destaquen per apreciar les lliçons del passat. Però són una minoria i la major part del ramat es comporta com a ovelles, mentre són portats a l'escorxador. No obstant això, la notícia de la guerra oberta a Ucraïna ja ofereix, als més perspicaços, la possibilitat d'adonar que se'ls ha mentit durant molt de temps, en vincular la pau a la formació d'una Europa Unida. Perquè el suport militar brindat a la bel·ligerant Ucraïna, a la qual arma juntament amb els Estats Units contra Rússia, demostra que hipòcritament encoratja i afavoreix una guerra en el seu territori. I aquesta acció la portarà a involucrar cada vegada més, fins a convertir en el blanc i la presa del poble rus, a qui Déu entregarà per al seu càstig.

La pau oferida per Déu als europeus, entre 1945 i 2022, no va ser fruit d'una benedicció divina ni de l'establiment d'acords europeus, sinó un do "enverinat" del gran Jutge diví. Perquè, en aquesta pau, homes i ètnies es van mesclar, preparant per a la fi una situació de cohabitació insuportable; tant separen els costums i les religions les ments humanes. I per a intensificar aquestes oposicions, vam veure com la fe musulmana despertava i imposava en les seues pràctiques, a les dones, l'ús del vel heretat dels costums dels pobles orientals, i als homes, l'ús de la gel·laba, el barnús de l'islam tradicional; això, per a distingir més clarament, per a recordar amb arrogància als francesos natius que l'islam és ara tan francés com ells.

Així doncs, el jove president és nomenat novament en el seu càrrec, però què pot fer, sinó dur a terme les obres urgents que Déu mateix li inspira?

Un nou quinquenni, l'últim, comença, però no arribarà a la seua fi, perquè en el camí, la tragèdia de la intervenció russa el detindrà. La nació francesa es prepara per a viure els últims dos o tres anys de la seua existència. I després de la derrota russa, arribarà el moment de l'últim govern universal que Déu organitzarà per a la prova de fe dels últims supervivents de la terra. Conclourà en la primavera de 2030, amb el gloriós retorn del nostre diví Salvador Jesucrist. En veritat!

El gran pla de Déu s'està complint, i ja podem traçar la seqüència de les seues fases constructives. En 1843, en provocar la prova de fe adventista, Déu va recordar als homes l'estàndard de la fe perfecta, que exigeix el retorn a la pràctica del sabbat, que es refereix al vertader seté dia, el dissabte i no el diumenge. Després, en 1914 i 1939, dues guerres mundials van preparar l'odi al nacionalisme que va portar a Occident, en 2022, a oposar a Rússia. No obstant això, aquest odi és cec perquè, paradoxalment, aquesta oposició contra Rússia, considerada "nacionalista", es justifica pel suport brindat a la causa "nacionalista" d'Ucraïna. És cert que la primera és religiosament ortodoxa, mentre que la segona està manipulada per la Polònia catòlica romana, com l'Europa del Tractat de Roma. La causa del suport brindat a Ucraïna, per tant, sembla ser clarament el desig occidental dels Estats Units i Europa d'intensificar el model de la seua societat, amb la intenció de que

triomfe sobre tots els pobles de la terra. Només que Rússia no ho veu així i ha comprés clarament els objectius del pensament occidental; això justifica el seu despertar agressiu armat.

Record que aquest pla de Déu només renova el realitzat per al poble jueu de l'antiga aliança, entre 605 i 586. Tres deportacions successives van resultar en la destrucció de la nació d'Israel. Cap al final de l'era cristiana, tres guerres mundials han de conduir al mateix resultat i per la mateixa causa, per a l'Europa Unida i l'Europa de l'Est: el pecat comés contra Déu.

He observat dos símbols reveladors que van acompanyar les dues victòries successives del jove president Emmanuel Macron. La nit de l'inici del seu primer mandat, va triar el Louvre per a presentar al poble francés, la qual cosa suggeria una al·lusió a un mandat de cinc anys amb tints monàrquics. La nit de la seua segona presidència, va triar el "Camp de Mart", déu grec de la guerra. Aquest segon quinquenni el convertirà en un cabdill, i no en un menor, ja que haurà de gestionar la situació de la Tercera Guerra Mundial, desencadenada per les seues sancions contra Rússia, amb els Estats Units i altres països europeus. Per tant, la seua victòria presidencial sembla espiritualment justa, ja que és normal que qui inicia la guerra assumisca les conseqüències que li corresponen a ell i als qui ho van secundar.

En les notícies de principis d'aquesta setmana, el sisé de la primavera de 2022, s'intensifiquen les reunions diplomàtiques per a intentar extingir el foc que crema a Ucraïna. El Secretari General de l'ONU es reuneix amb els líders rus i ucraïnés. Però es pot extingir el foc que Déu ha encés?

Aquest dilluns, 26 d'abril de 2022, és un dia per a recordar. A Alemanya, es va celebrar una reunió de 30 països membres en presència del cap de l'OTAN. Al final de la reunió, es va decidir proporcionar a Ucraïna tot l'armament necessari per a afeblir permanentment a Rússia. El temor inicial a les seues reaccions va desaparéixer. Alemanya aportarà una trentena de tancs d'assalt, i els altres països aportaran altres equips, incloent els potents canons "César", oferits per França. Aqueix mateix dia, Rússia va amenaçar amb una Tercera Guerra Mundial. Cite un testimoniatge: "La Tercera Guerra Mundial ha començat a Ucraïna". Per tant, observe que, en proporcionar les seues armes a Ucraïna, els països de l'OTAN s'estan afeblint davant la perspectiva d'una confrontació directa amb Rússia. Així, l'OTAN s'està afeblint en voler afeblir a Rússia, i les seues iniciatives, en última instància, seran contraproduents per a aquests països. Europa s'oferirà així amb major facilitat als seus invasors musulmans i russos.

A Occident, ens basem en la regla aplicada fins ara, que estableix que la culpabilitat del "cobeligerante" comença amb l'enviament de soldats al conflicte. El diccionari Larousse la defineix així: "es diu d'un país que està en guerra simultàniament amb un altre contra un enemic comú". El que confon als nostres contemporanis és aquesta expressió "que està en guerra", ja que, fins a aquesta última guerra, l'entrada en ella es basava en una declaració oficial. Aquesta ha sigut reemplaçada per declaracions públiques en els mitjans de comunicació. La venda d'armes militars sempre ha existit, però de manera més o menys oculta. Per contra, en el cas d'Ucraïna, amb informació mediàtica favorable a l'assumpte, els països de l'OTAN anuncien oficialment el tipus d'armes que subministraran i que ja estan subministrant a Ucraïna. Cap d'ells sembla prendre de debò les amenaces russes ara, perquè desconeixen el terrible pla que Déu ha concebut per a ells. Però aquesta escalada de paraules i accions conduirà a la pitjor confrontació de la història de la humanitat. Perquè per a V. Putin, la condició de cobeligerante comença amb el suport oficial a Ucraïna, i els pobles occidentals l'aprendran a la seua costa. Ucraïna i Rússia són només els detonadors d'aquesta " sisena trompeta " de l'Apocalipsi de Jesucrist, o per als profans, la "Tercera Guerra Mundial", a més, l'última, abans de l'anihilació total aconseguida per al gloriós retorn de Crist, quan sone la " setena trompeta ", és a dir, en la primavera de 2030.

Però, el dimarts 27 d'abril, Rússia acaba d'imposar sancions contra Polònia i Bulgària, tallant-los el subministrament de gas rus. El país sancionat les sanciona hui, i malgrat les reaccions fanfarrones de la Comissió Europea, aquesta decisió assestarà un colp fatal a les empreses que han traslladat la seua producció a aquests dos països, però especialment a Bulgària, el servei de gas dels quals depén en un 75% del gas rus. En resposta, tots els països d'Europa Occidental veuran disparar els preus. Serà llavors quan la gent, descontenta i irritada, culparà a les seues elits per les sancions imposades a Rússia. Aquesta irritació també es manifestarà als països del Magreb i Àfrica, on les fams assotaran a les poblacions. Perquè "un terç" de la producció de blat i altres cereals, així com l'oli de gira-sol, era produïda anteriorment per Ucraïna. La " fam " és un dels " quatre terribles càstigs " de Déu , segons Ezequiel 14.17. 14.20: « Perquè així diu el Senyor Yahvé: Encara que envie contra Jerusalem els meus quatre terribles càstigs: l'espasa, la fam , les feres i la pesta, per a exterminar d'ella homes i bèsties », i Apocalipsis 6:5-6: « I quan va obrir el tercer segell, vaig sentir al tercer ser vivent que deia: «Veuen i mira». Vaig mirar, i heus ací un cavall negre; el que ho muntava tenia una balança a la mà. I vaig sentir una veu enmig dels quatre éssers vivents que deia: «Una mesura de blat per un denari, i tres mesures d'ordi per un denari; però no danyen l'oli ni el vi». ".

La guerra a Ucraïna ha deslligat la fúria dels Estats Units, i la seua retirada momentània es veu substituïda per un compromís internacional; això es deu al fet que els seus interessos superiors es veuen afectats. No en va Déu designa a aquest país i als seus aliats amb l'expressió " els mercaders de la terra ", com a successors dels " mercaders " enriquits per la religió catòlica, en Apocalipsi 18:3: "... perquè totes les nacions han begut del vi del furor de la seua fornicació, i els reis de la terra han fornicat amb ella, i els mercaders de la terra s'han enriquit amb l'abundància dels seus delits ". I per a confirmar aquest judici, Déu va fer que l'islam extremista atacara les dues torres bessones del World Trade Center en 2001 a Nova York. Rússia s'ha atrevit a trencar el projecte de l'imperialisme capitalista, que aspira al fet que el seu principi de llei de mercat s'adopte a tot el món. Aquest principi només pot desenvolupar mitjançant la supressió de fronteres o la incorporació al seu clan, l'OTAN, de nous membres com Polònia, els Estats Bàltics, la República Txeca, Romania (ja membres) i, des de 2013, la nova candidata, Ucraïna. Però el comerç només funciona bé en un context de pau. I la guerra deslligada només pot arruïnar a Rússia, a Europa, als mateixos Estats Units i a la resta del món, desestabilitzats per complet. Per això, amb la seua riquesa en joc, els Estats Units torna a intervindre en aquesta guerra a Ucraïna. I amb cada escalada, la condició de cobeligerante d'Ucraïna es reforça i es fa més evident per als països europeus que l'assisteixen i secunden obertament, amb paraules i accions; això, malgrat les amenaces russes, que també són cada vegada més precises.

La llarga acceptació de les regles quasi monàrquiques de la Cinquena República , que ha governat França des de 1958, es basa en el trauma causat per la Segona Guerra Mundial. Aquest període viscut pels francesos va deixar en la ment contradiccions: l'amor a la llibertat i l'amargor de la resignació i la submissió a l'Alemanya nazi. Després d'aquesta dolorosa experiència, el poble francés va poder acceptar-lo tot, i la insoluble guerra d'Algèria va afavorir l'elecció del General De Gaulle i la seua Constitució nacional de la Cinquena República . No obstant això, hui dia, aquests traumes ja no existeixen entre els joves, ja que la majoria dels líders actuals van nàixer després de la Segona Guerra Mundial, i els últims van nàixer dins de les normes europees establides. Com a resultat, el règim monàrquic autoritari compta amb escàs suport, i els aspectes perversos d'aquesta Cinquena República són cada vegada més evidents. Les eleccions ara només serveixen per a eliminar als candidats presidencials o legislatius més odiats. El sistema electoral de dues voltes es pot resumir de la següent manera: en la primera, es tria; en la segona, s'elimina. El votant es troba així sotmés a l'autoritat d'un líder que li desagrada o fins i tot odia. I les decisions d'aquesta figura odiada comprometen a tota la nació. L'instint de supervivència dels més perspicaços els impulsa a desitjar canvis urgents en aquesta Constitució. Va ser denunciada des dels seus inicis com una dictadura, i en la nostra època es revela, de fet, com una forma republicana de dictadura. Quan les imminents conseqüències de les sancions imposades a Rússia afecten greument la vida dels francesos, cal esperar malestar i irritació, fins i tot aixecaments populars. I és evident que el principal factor en aquests canvis de reacció és el relleu generacional.

L'anterior assot de Déu, anomenat Covid-19, ja ha privat als pobles occidentals, inclosa França, de la seua llibertat, però les sancions imposades contra Rússia posaran en perill el seu poder adquisitiu, abans que vegen la devastació causada per la guerra estendre per la seua terra.

He d'emfatitzar aquest fet. La Tercera Guerra Mundial no pot comparar amb les guerres que la van precedir. La diferència entre elles és enorme perquè, a diferència de les altres, és objecte d'una profecia divina, revelada en Apocalipsi 9.13-21, sota el símbol de la sisena trompeta que Déu fa sonar. A més, ha d'entendre que en aquesta guerra, el civil és l'objectiu de Déu tant com el militar, i aquest principi ja es confirma en la guerra deslligada en sòl ucraïnés. Al final d'una llarga pau, gràcies a la seua llarga paciència, Déu crida primer a rendir comptes als pobles cristians. Però altres pobles, al seu torn, es veuran arrossegats a enfrontaments destructius; la dona, l'ancià i el xiquet no se salvaran d'aquestes destruccions, com va ensenyar Déu en Ezequiel 9:5-6-7, donant l'exemple aplicat contra Israel en 586: « I, sentint-ho jo, va dir als altres: Aneu després d'ell a la ciutat i ataqueu; no perdoneu el vostre ull, ni tingueu pietat». Mateu i destruïu als ancians, als joves, a les verges, als xiquets i a les dones ; però no us acosteu a ningú que tinga la marca; i comenceu pel meu santuari! Van començar pels ancians que estaven fóra de la casa. Ell els va dir: «Contamineu la casa i ompliu els atris de morts!... Eixiu! » . Van eixir i van assolar la ciutat.

La " sisena trompeta " i la " sisena " de les " set últimes plagues de Déu ": " Armagedón "

Aquests dos conflictes successius en el temps presenten moltes similituds que poden causar confusió, per la qual cosa recorde que el primer, la " sisena trompeta ", designa la Tercera Guerra Mundial que acaba de començar en sòl ucraïnés i que enfronta, per última vegada, a les nacions terrestres entre si. El segon, " l'Espanyol La sisena de les set últimes plagues de Déu ", que la

succeeix, designa la lluita lliurada contra Jesucrist i els seus últims sants triats pels últims rebels. Al principi, abans del gloriós retorn del Messies, els rebels culpen als guardians del dissabte per les plagues divines que els colpegen, i no són conscients que estan perseguint als vertaders serfs de Jesucrist. Només descobriran el seu error de judici en el moment del seu gloriós retorn, universalment celestial, i per tant, com a tal, inimitable, en ser colpejats per la seua ira divina, segons Apocalipsi 6.15 a 17: “ Els reis de la terra, els grans, els capitans, els rics, els poderosos, tot serf i tot home lliure, es van amagar en les coves i entre les penyes de les muntanyes, i van dir a les muntanyes i a les penyes: Caieu sobre nosaltres, i amagueu-nos del rostre d'aquell que està assegut en el tron, i de la ira del Corder ; perquè el gran dia de la seua ira ha arribat, i qui podrà mantenir en peus? En realitat, no hauran de preguntar qui podrà mantenir en peus. ? ", perquè a l'instant tindran la resposta, en veure a Jesús salvant i portant al cel a les mateixes persones que perseguien i es preparaven per a aniquilar-les condemnant-les a mort, segons Apocalipsis 13.15: " I se li va permetre infondre alé a la imatge de la bèstia, perquè la imatge parlara i fera matar a tot el que no l'adorara ." Aquesta pregunta, " i qui pot suportar ? ", només interessa comprendre el misteri de la profecia, i Déu va donar la seua resposta en Apo. 7, on designa als simbòlics " 144.000 ", segellats amb el " segell del Déu viu ", és a dir, la seua aprovació pel vertader amor a la seua veritat, que es manifesta concretament en la pràctica del vertader dissabte, el " segell " actiu de Déu, el dissabte, i l'amor per les seues revelacions profètiques, és a dir, el seu " segell " espiritual. Aprofite aquesta definició per a recordar-los que " la sisena trompeta ", que sona des del 24 de febrer de 2022, constitueix un judici diví que castiga la transgressió del dissabte, requerit per Déu des de la primavera de 1843, és a dir, al final dels " 2300 dies " del decret de Daniel 8.14, en el qual Déu diu, en una traducció correcta: " Fins a la vesprada-demà de les 2300, i la santedat serà justificada ". Des d'aqueixa data, 1843. Les nacions occidentals s'han desenvolupat sota la maledicció de Déu, i el seu domini i prosperitat no han de confondre amb benediccions divines. Al contrari, aquesta posteritat ha arribat a fomentar el desagafe de Déu, fins al punt que Occident es caracteritza per l'amor a la riquesa i el benestar. Així satisfetes, les masses humanes ja no senten la necessitat del Déu salvador i, oblidant la seua justa condemna dels seus pecats, es desenvolupen com altres espècies animals que viuen en la terra: sense remordiments ni deures que complir cap a ell i cap al proïsme.

la confusió entre la sisena trompeta i la sisena de les set últimes plagues de Déu, que precedeix al retorn de Crist, el venjador i justicier, hem de comprendre i observar les nombroses similituds entre aquestes dues accions profetitzades en l'Apocalipsi de Jesucrist. Per a Déu, la raó principal és suggerir als seus triats que les entitats involucrades en tots dos esdeveniments, és a dir, els protagonistes, són els mateixos. La segona és que la causa també és la mateixa: Déu castiga l'abandó del vertader dissabte. La similitud també es refereix, òbviament, a l'estratègia de desenvolupament de les accions descrites.

Em base en aquesta descripció de la sisena plaga citada en Apocalipsi 16.13-14: « Vaig veure eixir de la boca del drac, de la boca de la bèstia i de la boca del fals profeta, tres esperits immunds, com a granotes. Són esperits de dimonis, que fan senyals i van als reis de tota la terra per a reunir-los a la batalla d'aquell gran dia del Déu Totpoderós » . Aquesta sisena plaga descriu una reunió espiritual que uneix al drac o al diable, a la bèstia o la religió catòlica, i al fals profeta o la religió protestant, condemnada per Déu des de 1843. La imatge, per tant, és la d'una gran consulta universal, l'objectiu de la qual és excloure i erradicar definitivament els honors del dissabte, que han de cessar i desaparéixer, així com als seus fidels observantes, mitjançant la imposició del diumenge romà exigit pel bàndol rebel.

Aquest aspecte general de la consulta es troba en l'actualitat, en el bàndol occidental, on, en el paper del diable, els Estats Units està reunint els països de l'OTAN per a la seua lluita. L'objectiu d'aquesta reunió és aniquilar a Rússia, aquest insuportable competidor del règim estatunidenc. En última instància, l'anihilació de Rússia els oferirà la dominació terrestre universal a la qual aspiren. Per tant, aquesta lluita també serà per a ells la del "gran dia" de la seua victòria universal. La consulta és promoguda principalment pel jove cap d'Estat ucraïnés, Volodymyr Zelensky, les crides del qual són àmpliament difosos i secundats per cadenes de televisió especialitzades en notícies contínues. Arenguea i culpabilitza als líders europeus per a atraure'ls a la seua guerra contra Rússia, igual que el diable, a través dels seus dimonis, inspirarà els seus plans contra els funcionaris electes en la ment dels últims rebels.

Però darrere d'aquest conflicte, que oposa els poders humans entre si, s'amaga la causa espiritual del menyspreu cap al dissabte, aqueix « gran dia » santificat per Déu des de la creació del món terrenal.

Hi ha un altre punt típicament estatunidenc que destacar, comú a totes dues situacions. Ho trobem en el context de les " set últimes plagues de Déu " en les accions atribuïdes a " la bèstia que puja de la terra ", en Apocalipsi 13.15-17: " I se li va permetre infondre vida a la imatge de la bèstia,

perquè la imatge parlara i fera matar a tots els que no l'adoraren. I feia que a tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, se'ls posara una marca a la mà dreta o en el front, i que ningú poguera comprar ni vendre, el que no tinguera la marca o el nom de la bèstia, o el número del seu nom. Aquest últim vers revela l'autèntica característica d'aquest nou món estatunidenc, per al qual el comerç és una arma fonamental, ja que promou o no la riquesa, que és el seu únic valor. Millor que tots els altres països, els Estats Units va descobrir, després del "or de les Muntanyes Rocalloses", que el comerç pot utilitzar com a element dissuasiu per a obligar els països a sotmetre a la seua tirànica dominació econòmica. Primer, va massacrar als vertaders nadius americans; després, gràcies a la seua victòria en la Segona Guerra Mundial, va establir les seues regles comercials, adoptant ja el dòlar, la seua moneda nacional, com a patró monetari internacional en lloc del patró ore. Més tard, va organitzar el comerç mundial creant l'OMC. Durant la guerra de l'Iraq, va posar en marxa el seu boicot comercial contra l'Iraq, el seu enemic. Va aplicar el seu embargament comercial contra la Rússia soviètica, contribuint així a la seua ruïna. En el moment que va triar, va autoritzar l'entrada de la Xina en l'OMC per a beneficiar, primer, de la deslocalització de la seua producció a aquest país, on es va enriquir amb el treball d'una mà d'obra explotada amb un estatus comparable al dels esclaus. Després d'ella, els països europeus, primer i... Principalment anglesos i alemanys van actuar de la mateixa manera. Els enormes guanys obtinguts van desestabilitzar per complet la situació econòmica europea, i França es va arruïnar i va perdre la seua posició com a quarta potència mundial , per a situar hui en el lloc 15 entre 42 països europeus en termes de poder adquisitiu.

Actualment, és a través del boicot comercial que ha començat la seua guerra contra Rússia, el seu enemic heretat. I com aquesta mesura sembla ineficaç en aquest context, està armant cada vegada més a Ucraïna, que realment lluita per ella. Les vides dels seus soldats ja no estan amenaçades; els ucraïnesos moren en el seu lloc, per la glòria i l'anhelat enriquiment del seu règim capitalista liberal i llibertari, però sobretot, per la seua insaciable cobdícia. Per això Rússia acaba d'enviar al món un missatge inequívoc. El dimecres 27 d'abril, el president de l'ONU, Antonio Guterres, es va reunir amb Vladímir Putin, i el dijous 28 d'abril va viatjar a Kíev per a reunir amb el jove president ucraïnés. En la vesprada de la seua visita a Kíev, dos míssils russos van ser llançats contra la ciutat, mentre el cap de l'ONU encara es trobava allí de visita. Un míssil va ser interceptat per la defensa ucraïnesa, però el segon va explotar, destrossant un edifici i propagant el foc a un altre; aquest es trobava a 3 km d'on es trobava el cap de l'ONU. D'aquesta forma, Vladimir Putin envia un missatge de menyspreu i odi cap a aquesta organització, en la qual té dret a veto. D'aquesta forma, es posa al capdavant dels països hostils a Occident i servils als EUA, que, aqueix mateix dia, a petició del president Joe Biden, es prepara per a alliberar 33 000 milions de dòlars per a ajudar a Ucraïna a derrotar a Rússia. Entregaran armament pesant i encoratjaran públicament la prolongació del conflicte.

Finalment, vaig observar en els mitjans com la confiança s'alimenta a si mateixa. Per a qualsevol que escolte, els ucraïnesos, i especialment les ucraïneses que parlen en els mitjans francesos, estan convençuts que poden derrotar a Rússia. En veure aquesta convicció, els Estats Units està convençut que Ucraïna pot guanyar. I, al seu torn, en veure la confiança dels Estats Units, els ucraïnesos reforcen la seua convicció que poden derrotar a Rússia. Aquest principi és il·lusori, i els qui "creen en Papà Noel" farien molt millor a creure en Déu; perquè només ell és digne de confiança, i a diferència dels qui confien en la carn, els qui confien en ell no seran defraudats. els Estats Units acusa V. Putin de "depravació". Quina descaradura! Els qui legitimen i legalitzen la depravació mental i les perversions sexuals en nom de la llibertat. V. Putin, per part seua, lluita i condemna aquestes pràctiques desviades de la societat occidental, que considera "decadents". També ho acusen de "crueltat", oblidant que les seues bombes incendiàries de napalm van incendiar els boscos de Corea i Vietnam, destruint amb elles poblacions civils i militars. També van oblidar els seus bombardejos sobre Sèrbia en la Guerra dels Balcans, on ni van filmar ni van comptabilitzar les morts que van causar en terra. En segon lloc, a molts els sorprenen les dificultats que Rússia troba per a derrotar als combatents ucraïnesos. Hi ha tres coses que han de tenir. La primera és que un enfrontament entre dos exèrcits equipats amb les mateixes armes convencionals no s'ha produït des de la Segona Guerra Mundial. La segona és l'ús d'armes noves, sofisticades i d'alta precisió que fan als propis tancs d'assalt blindats, així com als vaixells i avions, extremadament vulnerables. I ací està la tercera raó: durant els huit anys de la guerra del Donbás, les tropes ucraïneses van cavar trinxeres i refugis subterranis que van facilitar la defensa, la protecció dels soldats ucraïnesos i la destrucció de l'enemic que se'ls presentava en camp obert. Aquesta situació és similar a la guerra de trinxeres de 1914-1918, on una victòria militar per a qualsevol dels bàndols semblava impossible. Els alemanys van ser els primers a cansar, donant l'avantatge al bàndol francés i els seus aliats. Però a Ucraïna, quin bàndol podria cansar de lluitar? Estan tan decidits a derrotar mútuament, i això no és sorprenent, ja que amb aquest comportament, Ucraïna confirma els seus orígens russos. Al començament

d'aquesta guerra, també ha d'entendre, el líder rus sentia aversió per destruir al seu poble germà i al seu bell i pròsper país. Esperava una victòria més fàcil basada en una simple amenaça militar, però Déu, el Creador Totpoderós, tenia un altre pla.

D'altra banda, la conducta de les nacions occidentals, quasi unànimes a imposar sancions contra Rússia i proporcionar al seu adversari armes eficaces, reflecteix a la perfecció l'esperit de rebel·lia, portat a un nivell molt alt, profetitzat per Déu per als últims dies. I en aquest sentit, cal destacar que tots els països que van romandre, durant un temps sota dictadura, es van sumir en la immundícia, la perversió i la immoralitat en aconseguir la llibertat. L'exemple d'Espanya és típic d'aquest comportament. Després de la mort del general Franco, el seu dictador, es va alliberar de tots els tabús, i els costums sexuals dels seus habitants van superar el nivell d'altres nacions europees. El descobriment de la llibertat occidental per part d'Ucraïna va produir el mateix resultat. Així mateix, aquest dret a viure com un vulga es va transformar en fervor bèl·lic nacionalista tan prompte com Rússia va voler impedir-li unir al bàndol europeu i a l'aliança militar de l'OTAN.

El cristianisme és jueu o no ho és

Sí, el cristianisme és jueu o no ho és. Aquesta breu frase resumeix per si sola la causa de les malediccions que ara afecten uniformement a tots els aspectes oficials de la religió cristiana. La història d'aquest cristianisme és una successió de transformacions amb conseqüències mortals. Per això, aquest tema ha de ser ben comprés per tots els triats de Jesucrist. Perquè no comprendre aquestes coses converteix a l'anomenat en un ser caigut, atrapat pel diable.

En Juan 4,20-22, el diàleg entre Jesús i la dona samaritana ens permet comprendre la prioritat que Déu dóna a la religió jueva en el seu pla salvífico: “ Els nostres pares van adorar en aquesta muntanya, i vosaltres dieu que a Jerusalem és el lloc on s'ha d'adorar. Jesús li va dir: «Dona, creu-me, arriba l'hora en què ni en aquesta muntanya ni a Jerusalem adorareu al Pare . Vosaltres adoreu el que no sabeu; nosaltres adorem el que sabem, perquè la salvació ve dels jueus » .

El testimoniatge de la Bíblia confirma la decisió de Déu que el rei Salomó construïra una casa per a si mateix a Jerusalem. Però a part d'aquest lloc, cap altre lloc terrenal té la vocació de reemplaçar-lo. Ara bé, hi ha molts sol·licitants en les religions monoteistes; successivament, Roma, La Meca, Constantinoble, Moscou. I totes aquestes ciutats són il·legítimes quan reclamen la seu de la representació del Déu Creador. Ell va triar Jerusalem i després d'ella, cap altre lloc en tota la superfície de la terra. Quan va dir: « Perquè la salvació ve dels jueus» ", Jesús va establir una base doctrinal fonamental. Hui, totes aquestes ciutats religioses i les seues religions es troben en la mateixa situació que la samaritana, a qui li va dir: " Vosaltres adoreu el que no sabeu; Adorem el que coneixem ." En aquest verb "conéixer", Déu suggereix un coneixement experimental, que només es realitza en un pacte acceptat per Déu mateix i pels homes. Si Déu no ho ha organitzat ni acceptat, és només una vana pretensió humana que no porta a ningú a la salvació. Les religions falses s'aprofiten de la invisibilitat de Déu per a afirmar servir-li mentre tots ho traeixen. Perquè és de manera molt clara que Déu ha construït i revelat el seu model de debò que condueix a la salvació eterna. Per a això, va fer un pacte amb Abraham i tota la seua posteritat; la qual cosa no significa que bastara ser jueu per a salvar. Però, no obstant això, és a través de tota la seua descendència que l'esperança de salvació s'ha transmés de generació en generació. Després dels successius testimoniatges presentats en les vides dels patriarques Isaac i Jacob, és amb aquest últim, Jacob, qui es converteix en Israel, després d'haver lluitat i resistit contra Yahvé durant la nit, que es realitzarà la gran demostració del sant pacte. L'èxode d'Egipte és triat per Déu per a confirmar l'autenticitat del seu pacte fet amb Moisés, l'hebreu que va arribar a ser, per un temps, príncep d'Egipte. El coneixement que Jesús va evocar es va forjar llavors mitjançant una experiència terrenal única: Déu en la terra, enmig del seu poble. I aquest privilegi sovint li va costar car, perquè Déu és perfectament pur i sant, mentre que l'home és perfectament impur i contaminat. Així, on Déu es troba veritablement, el pecat es castiga severament. Però el pecat es defineix com la transgressió de tota la llei divina, distribuïda en els cinc llibres escrits per Moisés sota el dictat de Déu. Aquesta base bíblica és fonamental, i qualsevol reivindicació religiosa de l'únic Déu ha de ser confrontada i considerada compatible i conforme amb aquest estàndard únic donat per Déu als éssers humans dispersos per tota la superfície de la terra.

El reconeixement de la llei de Moisés constitueix, per tant, el primer nivell de la vertadera religió que busca honrar al Déu Creador. Aquesta necessitat constitueix el primer filtre que eliminarà totes les falses afirmacions de les religions que Déu diu paganes malgrat les seues pretensions.

En contar-li a Moisés la història de la humanitat des dels seus orígens, sent els seus primers representants Adán i Eva, Déu no busca satisfer la seua curiositat. Li presenta els fonaments del seu

projecte i li revela, sense que ell ho comprenga, com acabarà el seu projecte salvífico. I el final feliç d'aquest projecte serà per a ell i els seus triats, l'obtenció d'un vertader descans per als esperits alliberats del pecat, perquè els seus triats hauran sigut seleccionats i santificats pel seu judici infal·lible. I aquest descans etern va ser anunciat pel descans del seté dia que ell va santificar, segons Gènesi 2:3: « Déu va beneir el seté dia i el va santificar, perquè en ell va descansar de tota l'obra que havia creat i fet ». Però, per descomptat, aquest descans hauria de ser guanyat per Déu mateix a costa del terrible sofriment experimentat en la carn de Jesucrist. Però era massa prompte per a nomenar a Jesucrist, el ministeri i l'acció del qual salvadora es presentarien, al llarg de l'antic pacte, només en forma de ritus simbòlics. Jesús mateix estava simbolitzat principalment per la imatge del corder pasqual, el carner jove proporcionat per Déu a Abram perquè poguera ser sacrificat en lloc del seu fill Isaac, nascut de Sara, la seua esposa legítima. L'islam afirma que aquest fill va ser Ismael, però l'Escriptura bíblica el nega, i tots poden entendre que el fill legítim Isaac tenia prioritat sobre el fill nascut de la serva egípcia Agar. Entre les dues narratives proposades, la lògica afavoreix la que Moisés va escriure sota el dictat de Déu després d'haver alliberat al seu poble de l'esclavitud d'Egipte, una imatge simbòlica de l'esclavitud del pecat.

El dissabte és per als jueus el senyal mateix de la seua pertinença a Déu, com ho confirma Ezequiel 20.12-20, per la qual cosa podem entendre la seua particular inclinació a ell: « Els vaig donar també els meus dissabtes com a senyal entre ells i jo, perquè saberen que jo sóc Yahvé que els santifice... /... Santificeu els meus dissabtes, i siguen un senyal entre vosaltres i jo, perquè sàpien que jo sóc Yahvé, el vostre Déu ». No obstant això, en el pla de Déu, el dissabte només tenia valor en la perspectiva de la victòria obtinguda posteriorment per Jesucrist. Per això, la benedicció divina atribuïda hereditàriament al poble jueu depenia del seu reconeixement del seu ministeri, profetitzat de múltiples maneres en la Sagrada Escriptura, en els llenguatges profètics, però també, i sobretot, en el simbolisme de les seues festivitats i ritus religiosos. El pla religiós de Déu és intel·ligent i coherent. Aquesta intel·ligència i coherència només poden manifestar en l'Escriptura bíblica, que amb raó es diu la paraula de Déu. En negar a reconéixer a Jesucrist com el Messies enviat per Déu, el poble jueu va despullar a l'observança del dissabte del seu significat profètic, que anunciava la recompensa per la fe demostrada. Però van pecar precisament contra Déu, per falta de fe, en negar a reconéixer-ho, i segons el principi ensenyat per Jesús en Mateo 25:29: « Perquè a tot el que té, se li donarà, i tindrà en abundància; però a tot el que no té, fins i tot el que té se li llevarà ». Així, els jueus van veure retirada la benedicció de Déu, i fins i tot la seua fidel observança del dissabte va deixar de tindre valor per a ells.

Ací és on has de comprendre això. Els jueus van caure, no pel dissabte, sinó pel seu rebuig a Crist, per la qual cosa el dissabte no és en absolut responsable de la seua pèrdua. Continua sent, per als qui tenen fe, el senyal d'aqueixa pertinença a Déu que Ezequiel 20.12-20 confirma. I en el seu pla salvífico, Déu no canvia la seua norma religiosa; el model dels triats continua sent el jueu fidel i observante, obedient als seus preceptes, les seues lleis, els seus ordenances, els seus manaments; tot el que Abraham va observar primer per a la seua benedicció, segons Gènesi 26:5. No obstant això, la realització de la redempció dels pecats dels triats, a través de Jesucrist, va oferir a Déu la possibilitat d'estendre la proposta de salvació a tots els éssers humans que viuen en la terra. És, de fet, una proposta i no una imposició. La salvació és proposada per Déu sota condicions precises i inevitables. El propòsit de la redempció és l'erradicació del pecat en la vida del beneficiari d'aquesta redempció. Perquè, com poden comprendre, Jesús va pagar la salvació a costa d'un sofriment atroç que exigeix l'abandó total del ser redimit. La vertadera salvació és l'oposat a la falsa fe, reduïda a un simple principi d'etiqueta. Està escrit en Mateo 16.24: « Llavors Jesús va dir als seus deixebles: Si algun vol vindre darrere de mi, negar a si mateix , prenga la seua creu i seguisca'm ». L'abnegació no és una etiqueta, és el fruit d'una lluita interior i exterior, obtinguda mitjançant l'esperit de sacrifici, la renúncia a tot el que constitueix un obstacle en el camí santificat de la veritat divina, que, com a model, Jesús va recórrer primer.

Amb el fals pretext de desjudaizar la fe cristiana, l'emperador Constantí I , conegut com «el Gran», va abandonar la pràctica del vertader sabbat santificat per Déu, substituint-ho pel descans del primer dia de l'ordre diví que la seua religió romana dedicava al déu pagà, el «sol invicte», en llatí «SOL INVICTUS». No hi havia raó perquè Déu desjudaizara la religió cristiana, ja que tot l'ensenyament, consolidada en 16 segles d'història jueva, des de l'any 1500 fins a l'any 30, presentava la norma jueva com la norma exigida per Déu. El vertader resultat d'aquesta transformació doctrinal és que la fe cristiana s'ha tornat romana i pagana, és a dir, l'oposat a la conversió exigida per Déu. En l'antic pacte, havia condemnat severament les transgressions de la seua sabbat setmanal, i va retraure repetidament als jueus per això. En el nou pacte, enfortit pel testimoniatge jueu que el va precedir, va imposar mesures punitives per a advertir als creients que la seua maledicció pesava sobre ells. No obstant això, la Bíblia encara no era coneguda per tots. Els monjos del catolicisme la guardaven i

reproduïen en secret. Per tant, la humanitat patia càstigs la vertadera causa dels quals no podia comprendre. Aquests múltiples càstigs rebrien una explicació només en els últims dies, quan els textos de les profecies de Daniel i l'Apocalipsi s'explicaren amb claredat. És el nostre privilegi hui, ja que Déu em concedeix la gràcia de presentar-los a ell i a vostés, totes aquestes precioses revelacions. En la seua Apocalipsi, va dir " trompetes " a aquests càstigs que van servir per a advertir i cridar l'atenció dels cristians sobre la maledicció d'abandonar el seu sant dissabte. En Daniel 1:1-2, En Mateo 8.12, presenta la seua transgressió, o " pecat ", com la "causa " de l'abandó de la fe cristiana davant l'enganyós i perseguidor règim papal romà: " L'exèrcit va ser entregat amb el sacrifici continu a causa del pecat ; la banya va derrocar la veritat i va prosperar en els seus esforços ". En aquesta iniciativa, Déu demostra la seua lògica perfectament coherent que fa admirable la seua justícia perfecta. Atés que els cristians van preferir obeir a l'emperador de Roma l'any 321, que foren entregats a la Roma papal establida l'any 538. Déu va voler beneir-los i donar-los la seua pau; serà una maledicció per a ells i els perseguirà en el seu nom.

Cal assenyalar que en Daniel, Déu no revela el paper de la Reforma Protestant. En aquest llibre, presenta únicament les dues fases principals de la fe cristiana: pura i autèntica fins al 7 de març de 321, i després contaminada pel pecat fins a la primavera de 1843, quan entra en vigor el seu decret citat en Daniel 8.14. Aquesta data va ser fixada profèticament per Déu per a dissipar el misteri sobre l'Església Catòlica Romana i denunciar la seua terrible culpa en els sofriments dels cristians castigats. En aquesta data, es revela la maledicció del diumenge, el "dia del sol", i la desjudaización empresa per Constantino llança llum sobre la causa dels càstigs de les " set trompetes " citats en l'Apocalipsi. Al mateix temps, la maledicció del diumenge llança llum sobre la destinació que van patir els protestants, fidels o infidels, a causa de la imperfecció de la doctrina reconeguda. I aquesta imperfecció conservada i heretada de la religió catòlica va ser suggerida en aquesta expressió d'aquest versicle d'Apocalipsi 2.25-26: " A tots vosaltres, els que esteu en Tiatira, que no teniu aquesta doctrina, i que no heu conegut les profunditats de Satanàs, com ells els criden, us dic: No us impose una altra càrrega; Només el que tens, retingues-ho fins que jo vinga». En llenguatge senzill, aquest versicle tradueix una situació d'excepció a causa d'un temps d'ignorància. Perquè Déu no fa excepció amb ningú en particular, perquè la seua exigència és la mateixa per a tots els éssers humans. Però ací no es tracta d'una excepció de favor individual, sinó d'una excepció col·lectiva expressada per l'adverbi « sol ». La falta de llum sobre el vertader dissabte justifica aquesta excepció col·lectiva, que beneficia als protestants més fidels dels segles XVI , XVII i XVIII . Coneixent bé l'estat mental que manifestarà la fe protestant respecte a la seua exigència del dissabte, aplicada en 1843, Déu la compara amb una « càrrega ». I he de dir que jo, que ho estime i ho aprecie, trobe aquesta « càrrega » dolça i lleugera. Perquè el dissabte és una càrrega per a alguns, els rebels, i ales celestials per a uns altres, els fidels triats.

Així doncs, la fe cristiana és jueva o no ho és, i aquest ensenyament és confirmat per l'apòstol Pau en Romans 2.28-29: “ No és jueu el que ho és exteriorment , ni la circumcisió és la que es fa exteriorment en la carn. Però un jueu és aquell que ho és interiorment ; i la circumcisió és la del cor, conforme a l'esperit i no segons la lletra. La lloança d'aquest jueu no ve dels homes, sinó de Déu. «Incircunciso, afirme plenament el meu judaisme. I han d'entendre que Déu només salvarà a jueus d'aquesta classe, conforme al model que va descriure l'apòstol Pau. Els triats poden provindre de qualsevol origen, però en Déu estan subjectes als mateixos requisits i es beneficien de les mateixes benediccions divines. El color de la pell no importa, perquè sota ella flueix una sang roja que caracteritza a la mena d'Adán, ja que aquest nom hebreu té com a arrel la paraula «Edom», que significa roig. Quant a l'esperit interior, no té color, i el dels homes i les dones que Déu selecciona són similars i s'ajusten al pensament que es troba en Jesús; el que Jesús va simbolitzar amb el «vestit de noces » en la seua paràbola.

En 2022, parlar d'obediència contradiu el pensament generalitzat. Però això és especialment cert en la societat occidental, que estima la seua llibertat, perquè altres pobles, els no cristians, s'han mantingut sensibles i submisos als deures religiosos. La seua conversió a la vertadera fe cristiana és possible sense ser automàtica ni generalitzada. Però ha d'entendre que només la qualitat de l'ànima diferencia als salvos dels perduts. La divisió en múltiples religions és temporal, i Déu prendrà d'entre tots els pobles de la terra, després de convertir-los al seu model de la veritat de Crist, a tots aquells que l'estimen pel que és i ha fet per a guanyar la salvació. Les herències religioses manquen de valor. La fe que agrada a Déu es basa en el coneixement obtingut en estudiar el seu pla de salvació revelat en tota la Bíblia. Aquesta il·lumina el significat de 6.000 anys de vida humana en la terra. I en aquesta Bíblia, els triats dels últims dies troben preciosos textos profètics en els quals Déu desemmascara i revela la forma dels paranys tendits sota la disfressa de les religions falses. Quan es comprén i domina plenament el pla diví, s'aconsegueix una part fonamental de la salvació. És la part intel·lectual d'aquesta salvació, la que exigeix, després d'ella, fidelitat a Déu tots els dies, fins a l'últim dia.

Pablo ens ha donat una vegada més una imatge de la comprensió de l'estatus del cristià d'origen pagà, és a dir, la majoria dels triats. En Romans 11, compara als jueus de raça amb els jueus espirituals d'adopció en Crist, mitjançant la imatge de dos tipus de branques d'olivera: l'olivera vertadera per al jueu de raça i l'olivera silvestre per al cristià d'origen pagà. S'han de retindre dos missatges principals: el primer, és l'empelt de les branques de l'olivera silvestre en el tronc i l'arrel de l'olivera vertadera; la qual cosa confirma que és el pagà qui deu judaizar, i no a l'inrevés. El segon adverteix al pagà convertit contra la jactància, donar el dret de pecar contra Déu. En els versicles 20 al 22, Pablo cal i, parlant dels jueus incrèduls, diu: « Això és cert: ells van ser tallats per la seua incredulitat, però tu per la fe et mantens ferma. No sigues arrogant, sinó tem ; perquè si Déu no va perdonar a les branques naturals, tampoc et perdonarà a tu». Considera, doncs, la bondat i la severitat de Déu: severitat envers els quals van caure, però amb tu, la bondat de Déu, si perseveres en ella; en cas contrari, també seràs tallat . » Resulta que tant la fe protestant com la catòlica, abans que ella, s'han glorificat amb orgull, afirmant provindre de Déu, mentre que les seues doctrines estaven marcades pel pecat del descans del primer dia, el «dia del sol» adoptat l'any 321. A més, des de 2020, els càstigs divins s'han succeït un darrere l'altre; després de la COVID-19, en les notícies, i des del 24 de febrer de 2022, la humanitat, que no ha de ser eximida , ha anat construint, en escalades, les successives fases de la Tercera Guerra Mundial que constituirà, sota el títol de « sisena trompeta », la sisena vegada que la maledicció divina colpeja als pobles cristians que transgredeixen el sant dissabte del seté dia, santificat per Déu des de la primera setmana de la seua creació terrenal.

Qualsevol lector de la Bíblia pot veure que la pràctica del sabbat és un valor establit per Déu en la doctrina de la seua veritat, que el poble jueu de l'antic pacte havia d'honrar. D'igual manera, la humanitat contemporània es veu obligada a constatar l'abandó d'aquesta pràctica per part de les esglésies cristianes més representatives, com la catòlica, l'ortodoxa i la protestant. Aquesta desaparició del vertader sabbat original no pot ser acceptada de manera sostenible pel gran Déu creador i legislador. El decret de Daniel 8.14, preparat per endavant per Déu, ha marcat el temps històric per al retorn a aquesta pràctica. Davant totes aquestes dades, l'última prova de fe consisteix a atestar, individualment, la importància que donem a aquesta ordre anticipada, escrita pel profeta Daniel, qui va rebre de Déu, mitjançant l'àngel Gabriel, en una visió, aquest ensenyament durant el segle VAIG VEURE a. C.

La doctrina de la fe cristiana considera la Bíblia com la paraula de Déu. Constitueix, per a Déu i els homes, l'únic mitjà per a donar a conéixer els seus pensaments, el seu judici i els seus plans. Per als seus triats, el mandat donat per Déu fa quasi sis mil anys sobre el dissabte, o el de la seua restauració escrit en el segle VAIG VEURE a. C., conserva tot el seu valor i exigeix obediència de la seua criatura. Què opines d'això?

L'estatus del protestantisme ha canviat amb el temps, des de la primavera de 1843, quan Déu el va sotmetre a la prova de la fe, que es refereix a l'amor per les revelacions profètiques. Per tant, enumeraré i compilaré tots els textos de Daniel i Apocalipsis que ho concerneixen i ho descriuen per a destacar aquest canvi en el seu estatus espiritual.

En Daniel, els protestants pacífics, fidels i màrtirs, perseguits per les monarquies catòliques, són referits uniformement com « els sants ». La sang de Crist els justifica i els santifica fins a la primavera de 1843. Atés que el protestantisme va sorgir en el segle XVI , només es conservaran els textos relatius a aquest període i als posteriors.

Donen.7.21: " I vaig veure a la mateixa banya fent guerra contra els sants , i prevalent contra ells, " El papat persegueix als protestants.

Daniel 7.25: « Parlarà paraules contra l'Altíssim, i infringirà als sants de l'Altíssim, i pensarà a canviar els temps i la llei; i els sants seran entregats a la seua mà per un temps, i temps, i la meitat d'un temps ». El papat va governar durant 1260 anys als catòlics i després als protestants.

Daniel 8.13: « Vaig sentir a un sant que parlava ; i un altre sant li va preguntar: «Fins quan durarà la visió sobre el sacrifici continu i del pecat desolador? Fins quan seran calcigats el santuari i l'exèrcit? »

Daniel 8.14: “ I em va dir: Dos mil tres-cents dies; i després d'això el santuari serà purificat. " ; " I em va dir fins a la vesprada i el matí, dos mil tres-cents i la santedat seran justificats "Aquesta és la traducció literal del text hebreu que Déu em va revelar per primera vegada en algun moment abans de 1991. Certifique que cal i de confiança.

Daniel 8.24: " El seu poder serà gran, però no amb força pròpia; causarà estralls, i prosperarà, i destruirà als poderosos i al poble sant . "

Daniel 11.33: " I els savis entre ells instruiran a molts; però alguns cauran per un temps a espasa i a foc, en captivitat i en despulla. "

Daniel 11.34 : « I quan caiguen, rebran una mica d'ajuda , i molts se'ls uniran en la hipocresia ».

Qui són aquests « sants » « hipòcrites »? Els protestants que van confondre la vertadera fe amb el compromís polític, alçar en armes davant els revolucionaris de 1789 per a defensar les seues vides. Aquesta acusació d'hipocresia es referirà a la fe establida per Juan Calvino, el ginebrí fred i cruel la doctrina del qual s'estendrà al nou món dels Estats Units. Aquest judici de Déu, que denuncia la « hipocresia », es justifica per l'incompliment d'aquest versicle: « Perquè el que vol salvar la seua vida, la perdrà; però el que perda la seua vida per causa de mi, la trobarà » . Aquest principi és tan important que tres Evangelis el citen: Mateo 16.25; Marcos 8.35; Lucas 9.24. I la prohibició de barallar amb armes va ser ensenyada per Jesús als seus apòstols en el moment del seu arrest en l'Hort de Getsemaní, segons Mateo 26:51-52: “ I heus ací, un dels quals estaven amb Jesús, va estendre la mà i va traure la seua espasa, i va ferir a un serf del summe sacerdot, i li va tallar l'orella. Llavors Jesús li va dir: « Torna la teua espasa al seu lloc, perquè tots els que prenen espasa, a espasa periran .» » ; vegeu també Juan 18.10-11. Va ser mitjançant l'ús d'aquestes armes, prohibides pels cristians hipòcrites i desobedients, que els veritablement triats van ser, en temps de les dragonadas de Lluís XIV, « una mica ajudats », com especifica aquest versicle. Així, Déu no va apreciar les lluites armades dels hugonots i els camisardos en les Cevenas, prop d'Anduze, ni als representants protestants assassinats en la massacre del dia de Sant Bartolomé de 1572, mentre que el protestantisme caigut els va convertir en els seus herois.

Daniel 11.35: " I alguns dels savis s'apartaran, per a ser refinats, purificats i emblanquits fins al temps de la fi; perquè encara està per vindre el temps assenyalat. "

Apocalipsi 2.19: L'anomenat període de " Tiatira " dels segles XVI , XVII i XVIII : " Conec les teues obres, el teu amor, la teua fe, el teu fidel servei, la teua constància i les teues últimes obres són majors que les primeres ". La vertadera fe protestant pacífica que accepta el martiri i se sotmet sense queixar a la persecució catòlica és beneïda per Jesucrist. Cal destacar un subtil detall en aquest versicle: la paraula " constància ", perquè Marie Durand, testimoni pacífica exemplar de la vertadera fe per a la seua època, va estar, entre altres, tancada durant 38 anys a la part alta de la "Torre de Constança", en Aigues-Mortes (Eaux-mortes), situada en el sud de França, a la vora del Canal del Ródano. En Saint-Jean du Gard, el "museu de la fe" conserva i exhibeix una pedra en la qual va gravar la paraula "resistir". Després de 38 anys de resistència pacífica, va ser alliberada i va conservar la vida. Per tant, l'obediència a Crist és ben recompensada. En Apocalipsi 13.10, l'Esperit recorda aquest principi ordenat per Jesucrist: « El que porta a la captivitat, anirà a la captivitat; el que mata a espasa, a espasa ha de ser mort. Ací està la paciència i la fe dels sants » .

Aquest versicle mereix una explicació. En la seua acció persecutòria, la fe catòlica monàrquica porta a la captivitat als sants de Jesús i mata a uns altres a espasa. La justícia de Déu els lliurarà, al seu torn, per a ser portats a la captivitat i executats en la guillotina dels revolucionaris francesos; el cas del rei Lluís XVI. La guillotina exerceix el paper de « l'espasa que vinga el pacte de Déu », com a tercer càstig, en Levític 26:25: « Portaré contra vosaltres una espasa que venjarà el meu pacte; quan us reuniu a les vostres ciutats, enviaré la pesta entre vosaltres, i sereu entregats en mans de l'enemic». »

Apocalipsi 2.24: «Però jo us dic, a tots els que esteu en Tiatira , que no teniu aquesta doctrina i no heu conegut les profunditats de Satanàs, com ells les criden , que no us impose una altra càrrega, sinó les coses que estan en les profunditats de Satanàs ». Els protestants fidels denuncien les mentides del catolicisme, a les quals anomenen « les profunditats de Satanàs ». Cal assenyalar que, en la història de l'era cristiana, la fe catòlica no va ser denunciada com a « satànica » fins al segle XII per Peter Waldo, i després per John Wycliffe en el segle XIV . Però no va adquirir una forma oficial i organitzada fins al segle XVI , amb els cartells de Martín Luter a les portes de la Catedral d'Augsburg en 1517. És a aquesta denúncia pública a la qual l'obra protestant deu el seu nom. Ací, Déu al·ludeix subtilment a la seua futura exigència del dissabte a partir de la primavera de 1843; el dissabte que la fe protestant caiguda, jutjada per Déu com a “ hipòcrita ”, segons Daniel 11.34, considerarà com una “ càrrega ” que es negarà a suportar.

Apocalipsi 3:2: El període simbòlicament anomenat " Sardis ", que abasta les dues experiències adventistes estatunidenques realitzades en la primavera de 1843 i la tardor de 1844; la fe profètica dels " sants " és posada a prova dues vegades: " Escriu a l'àngel de l'església en Sardis: El que té els set Esperits de Déu i les set estreles diu això: Jo conec les teues obres, que sembles estar viu, i estàs mort " .

Apocalipsi 3:2: « Vetleu i afirmeu el que queda, la qual cosa està per a morir; perquè no he trobat les vostres obres perfectes davant del meu Déu ». Jesús es refereix ací a les obres exigides per Déu Padre, en el nom de les quals va patir la seua mort expiatòria. Amb aquest terme « obres » en plural, denúncia la falta d'interés en les seues revelacions profètiques, en el seu retorn anunciat per a 1843 i 1844, i en el dissabte, dia de repòs, que la fe protestant ha menyspreat en heretar la pràctica dominical catòlica. Cal destacar ací l'exigència de Crist de « obres perfectes », causada pel canvi

introduït amb l'entrada en vigor del decret de Daniel 8.14; això s'oposa lògicament al missatge anterior, referit des dels segles XVI al XVIII : « No us impose cap altra càrrega ». En l'època sarda , la « càrrega » del dissabte s'exigeix com a « santedat justificada », segons Daniel 8.14.

Apocalipsi 6:9: Sota el tema dels « segells» , els « sants » perseguits són designats pel « cinqué segell » : «Quan va obrir el cinqué segell, vaig veure sota l'altar les ànimes dels quals havien sigut morts per causa de la paraula de Déu i pel testimoniatge que havien donat ». L'esment de la paraula « testimoniatge », en grec «marturia», confirma la seua mort com a màrtirs de la fe.

Apocalipsi 6.10: « I clamaven a gran veu, dient: Fins quan, Senyor, sant i vertader, no jutges i venges la nostra sang en els quals habiten en la terra? ». Aquests sants van acceptar la mort mentre esperaven la venjança de Déu, qui va dir en Deuteronomi 32:35: « Meua és la venjança i la retribució ».

Apocalipsi 6.11: « A cadascun se li va donar una túnica blanca, i se'ls va dir que descansaren una mica més, fins que es completara el temps dels seus consiervos i els seus germans, que també serien assassinats». Aquests màrtirs de la fe caracteritzen als primers cristians citats en l'anomenat període de « Esmirna » , que es refereix als « deu dies » de persecució per part de l'emperador Diocleciano i la tetrarquia imperial entre els anys 303 i 313. Després d'aquesta terrible persecució infligida per la Roma imperial, l'Esperit profetitza el futur martiri que la Roma papal imposarà als « sants » protestants.

Apocalipsi 6.13: « I les estreles del cel van caure sobre la terra, com la figuera deixa caure les seues figues quan és sacsejada per un fort vent » . Aquesta imatge evoca la caiguda de la fe protestant, doncs, menyspreant les revelacions profètiques divines, no va obeir el canvi imposat en 1843, de manera que, a imatge del fruit de la figuera, va romandre « verda », sense aconseguir la maduresa requerida per Déu, des d'aquella santíssima data de la primavera de 1843, que ell sobiranament va fixar. El període de 1843 en qüestió s'identifica perquè segueix la imatge simbòlica que designa les accions realitzades per la Revolució Francesa, il·lustrades pels símbols del « sol negre com a tela de sac » i la «lluna de sang ». Aquests símbols es refereixen, en ordre, a la mort de la Bíblia, als « dos testimonis » divins d'Apocalipsis 11:3; i les execucions dels culpables, monàrquics i sacerdots catòlics, dutes a terme per la guillotina dels revolucionaris, en compliment del missatge citat en Apocalipsi 2.22-23: “ Heus ací , jo la llançaré en un llit, i en gran tribulació als quals amb ella adulteren, si no es penedeixen de les obres d'ella. I als seus fills feriré de mort, i totes les esglésies sabran que jo sóc el que escodrinya la ment i el cor, i us pagaré a cadascun segons les vostres obres. "L'estatus dels protestants caiguts no canviarà, col·lectivament, fins al gloriós retorn del Crist diví, quan es comportaran d'acord amb la descripció del següent versicle.

Apocalipsi 6.16-17: “ I deien a les muntanyes i a les penyes: Caieu sobre nosaltres, i amagueu-nos del rostre d'aquell que està assegut sobre el tron, i de la ira del Corder; Perquè ha arribat el gran dia de la seua ira, i qui podrà mantenir en peus? La causa d'aquest terror es dóna en Salms 50:6: « I els cels declararan la seua justícia, perquè Déu és el jutge ». Apocalipsi 11.19 confirma això en especificar: « I el temple de Déu va ser obert en el cel, i es va veure en el seu temple l'arca del seu pacte. I va haver-hi llampecs, veus, trons, un terratrémol i gran calamarsa » . I en aquesta arca està el manament del dissabte gravat pel dit de Déu en taules de pedra. El seu atac al dissabte i als qui l'observen els condemna sense apel·lació. La resposta a la pregunta « qui podrà mantenir en peus ?» es dóna en l'estructura del llibre, en el pròxim capítol 7: Només els « sants segellats » pel dissabte i l'amor a la veritat profètica podran romandre. El « segell » El segell de Déu es col·loca a la mà o l'acció i en el front o l'esperit. Donen testimoniatge complementari de l'aprovació divina i reben espiritualment el segell del Déu viu .

Després d'aquestes evocacions parcials, l'Esperit dedica tot el tema de la " cinquena trompeta " d'Apocalipsi 9:1 al 12 a il·lustrar el protestantisme decaigut des de la primavera de 1843. El versicle 11 revela el seu ús "destructiu" de la Bíblia: " Tenien sobre ells per rei a l'àngel de l'abisme, el nom del qual en hebreu era Abadón, i en grec, Apolión". L'ordre citat és coherent amb la construcció de la Bíblia: primer , el text " hebreu " , segon , el text " grec ". Tant " Abadón" com "Apolión " signifiquen Destructor; aquest nom caracteritza l'ús bíblic del " diable ", " l'àngel " que serà presoner durant " mil anys " en l'"abisme ", és a dir, la terra desolada sense habitants humans, en Apocalipsis 20:3. Ell inspira i espenta als humans a la desobediència que “destrueix” la possibilitat de salvació proposada per Déu.

Aquestes són totes les revelacions proposades per Déu als seus triats, perquè coneguen el seu judici sobre la religió protestant i no facen així un pacte amb els enemics de Déu, successivament, jueus, catòlics, ortodoxos, protestants i finalment des de 1994, els adventistes, precisament entrats en l'aliança ecumènica dels enemics de Jesucrist des de 1995.

El model beneït per Déu és el de l'adventismo, que es manté fidel a les primeres revelacions divines que van dividir clarament la fe cristiana en dos bàndols oposats: els fidels al dissabte diví i els

idòlatres que honren el diumenge pagà romà. Aquestes dues opcions són tan oposades com ho són la benedicció divina i la maledicció, el dia i la nit, la llum i la foscor, la vida i la mort. I entre aquestes dues opcions, has de triar segons la invitació de Déu en Deuteronomi 30:19: « Pose hui per testimonis contra vosaltres als cels i a la terra, que us he posat davant la vida i la mort, la benedicció i la maledicció. Tria la vida, perquè vives tu i la teua descendència». ".

El judaisme de la vertadera fe es confirma amb la imatge de les " dotze tribus ", símbol amb el qual es presenta a l'únic Adventista del Seté Dia triat, beneït des de la primavera de 1843 fins al retorn de Crist en la primavera de 2030. Assenyale que l'abandó de la pràctica del vertader dissabte ha tancat l'accés a la gràcia cristiana als jueus de raça des del 7 de març de 321. Per contra, la seua restauració, duta a terme des de la primavera de 1843, ha afavorit la seua conversió i el seu ingrés a la fe Adventista del Seté Dia. Aquest ensenyament es revela en Apocalipsi 3:9 en aquests termes: " Heus ací, jo et faré d'alguns de la sinagoga de Satanàs, que es diuen jueus i no ho són, sinó que esmenten; heus ací, jo faré que vinguen i es prostren als teus peus, i sàpien que jo t'he estimat " .

Compartint rols

No és fàcil separar clarament les obres de Déu de les del diable. El més fàcil és atribuir al Déu Creador la voluntat de salvar als pecadors i al diable els intents més extrems d'arruïnar-los. Com a Creador de tota la vida i les coses, en les seues accions, Déu no té més límits que els que s'imposa a si mateix a causa del seu respecte per la regla de la justícia perfecta. En el bàndol del diable, el límit és el que Déu imposa. Per tant, hem de comprendre clarament el principi segons el qual Déu permet al diable actuar lliurement sense restringir-lo. El diable pot actuar i perseguir fins al punt de matar individualment a totes les criatures que no estan protegides per la sang de Jesucrist. Això explica les morts accidentals i els assassinats, i només en part les morts per malaltia. Per part seua, Déu es reserva el dret de limitar aquestes morts perquè la vida està organitzada segons el seu pla de tal manera que el diable és només un peó que usa segons la seua voluntat suprema. L'experiència de Job llança bastant llum sobre la situació i ens presenta la trobada entre Déu i Satanàs entorn de Job, qui representa a un fidel adorador de Déu. Encara que totpoderós, Déu va perdre els seus drets divins sobre les seues criatures humanes des del pecat d'Adán i Eva; ells van preferir creure les paraules mentideres de la diabòlica "serp", i des de llavors, és el diable qui s'ha convertit en el príncep governant de la terra. L'objectiu de Déu és, per tant, arrabassar-li al diable i el seu domini unes poques criatures que representaran als seus triats. Però perquè això siga possible, el triat ha de donar, per si mateix, una prova concreta del seu desig de pertànyer a Déu. Aquesta és la demostració que Déu presentarà al diable. Per a això, Job serà ferit en la seua carn per a impulsar-ho a responsabilitzar a Déu i, per tant, arribar a l'extrem de maleir-lo. Però aquest objectiu és sol el que persegueix el diable, perquè Déu coneix el més profund del cor de Job i està segur de la seua veritat: Job està incondicionalment amb ell. Així doncs, Déu es prepara per a infligir una derrota aclaparadora al diable. Però per a aconseguir aquest objectiu, en la terra, el pobre Job, malgrat la seua immensa riquesa, haurà de renunciar a tot: als seus béns i als seus fills. I a sobre, una úlcera maligna devorarà la seua carn i li farà patir terriblement. Aprofite aquest tema per a recordar que, en aquesta història sobre Job, en la seua intervenció, la seua esposa el convida a beneir a Déu i a acabar els seus dies, i no a maleir-lo. L'error de traducció es deu a una transformació perversa del verb hebreu «barek», que, si bé significa beneir, s'ha convertit amb el temps en el seu extrem oposat, és a dir, maleir en la forma hebrea «berek». A més, la resposta que Job li dóna mostra clarament que ella només li aconsella acabar la seua vida després d'haver beneït a Déu per una vida plena fins llavors. En la seua resposta, només respon al suggeriment de suïcidar i diu en Job 2.10: « Però Job li va respondre: 'Parles com una dona insensata. Què! Rebem el bé de Déu, i no rebrem també el mal? En tot això, Job no va pecar amb els seus llavis '». Cal destacar que la invitació a maleir a Déu hauria convertit a la seua esposa, no en una dona insensata, sinó en una dona impia. Job ignora que el diable danya als humans, i en la seua ignorància, només coneix a Déu, a qui atribueix el poder de fer el bé i el de fer el mal. En això té raó, i la Bíblia confirma aquest punt de vista en dir, en Amós 3:6: « Es toca la trompeta en una ciutat, i el poble no tem? Potser ocorre la desgràcia en una ciutat sense que Yahvé siga l'autor d'ella? ». No obstant això, en la seua lògica, Job pensava que Déu només podia danyar als qui ho menyspreen i ho desobeeixen. Sense saber que era objecte d'una demostració de fe en el duel on Déu i el diable s'oposaven, la seua incomprensió el pertorbava. Però fins i tot sense resposta, va optar per mantenir íntegre i va conservar el seu amor pel seu gran Déu creador. Job no era l'únic que pensava que Déu només castiga als qui ho mereixen pel seu pecat. Per això, els intercanvis entre Job i els seus visitants continuen sent de mútua incomprensió. Per als seus amics, que se solidaritzen amb el seu sofriment, Job havia de tindre faltes que ho feien culpable davant Déu; en cas contrari, no

l'hauria castigat així. I, no obstant això, s'equivoquen. Els costava comprendre que un serf poguera ser castigat amb el permís de Déu precisament perquè era « just i irreprensible » segons el judici diví. Amb el pas del temps, la mort del just Jesucrist va vindre a aplicar aquest principi, i després d'ell, la dels seus fidels deixebles i apòstols. Però la lliçó de l'experiència de Job va fer a la nació jueva particularment culpable de no comprendre per què el just i perfecte Jesús va haver de morir crucificat. Abans d'ell, l'experiència de Job havia demostrat que els justos poden ser castigats per a la glòria de Déu. I observem que, al seu torn, els jueus van reaccionar com els companys de Job, i Déu ho havia profetitzat quan va dir en Isaïes 53:5: « Mes ell ferit va ser per les nostres transgressions, mòlt per les nostres iniquitats; el càstig de la nostra pau va ser sobre ell, i per la seua nafra vam ser nosaltres curats». No obstant això, el cas de Jesús és una mica diferent al de Job, perquè Jesús mor no sols per a demostrar perfecta fidelitat a Déu, sinó també per a morir en lloc dels seus redimits del passat, com els jueus fidels i els del futur que seran anomenats cristians, ja siguen d'origen jueu o pagà. Després de la mort i resurrecció de Crist el Salvador, l'experiència de Job s'aplicarà als cristians, però aquesta vegada, Déu autoritzarà la seua mort perquè, després de la resurrecció de Jesús, la mort ja no hauria d'atemorir als vertaders serfs del Déu viu. Ell no va quedar defraudat en la seua expectativa, perquè en multituds els seus redimits van atestar valentament donant les seues vides en l'arena romana abans que la ira de Déu caiguera sobre Jerusalem i els seus habitants incrèduls l'any 70.

En la divisió de rols, Déu construeix el seu projecte històric i el diable assumeix el seu rol per a dur-lo a terme. El gran projecte profetitzat és obra exclusiva de Déu. Per això, aquest projecte es construeix amb una profunditat d'intel·ligència que desperta admiració en els qui el descobreixen. Encara que quasi universalment ignorat pels éssers humans, Déu continua dirigint a la humanitat, que duu a terme les etapes del seu projecte. Fins i tot els rebels i incrèduls participen en la realització dels seus designis. Aquell que, segons l'Apocalipsi, va partir com a conqueridor i per a conquistar, ja assaboreix la seua victòria final. Com un campió d'escacs, podrà sacrificar peons, però acabarà la seua partida amb un escac i mat imposat al bàndol del diable. Cada setmana, el seté dia, santificat com a descans, el dissabte, profetitza el resultat d'aquesta victòria planejada. Els seus fidels serfs troben profecies i les claus per a les seues explicacions en tota la Bíblia. La fi dels temps que ens concerneix és principalment el tema de les profecies de Daniel i l'Apocalipsi. Però per als qui menyspreen la fe i la Bíblia, Déu els concedeix les seues profecies. Per a comprendre aquest enfocament, hem d'observar els exemples del rei Saúl, qui només obté d'un vident la veritat que Déu vol que escolte; un altre exemple, el del profeta corrupte "Balaam", qui lliurament al rei pagà Barac només els missatges que Déu vol dirigir-li. I en el segle XVI d. C., enmig de la profunda foscor que dominava les ments, el profeta Michel Nostradamus va rebre visions que va transmetre en forma de quartetes i unes altres, entre les quals es van consumar visiblement grans esdeveniments. Els altres es compliran amb el temps, i alguns d'aquests anuncis es refereixen a accions per als nostres últims dies.

Record referent a això que, en 1982, la interpretació del Sr. Jean de Fontbrune va anunciar la Tercera Guerra Mundial per a l'any 1983. La descripció de l'estratègia per al desenvolupament de les seues accions va ser similar a la que Daniel 11.40-45 va presentar en la meua anàlisi. Aquestes dues profecies anunciaven el mateix esdeveniment, la conseqüència del qual es va imposar, i l'origen del qual va ser el mateix esperit, en aquest cas l'Esperit del Déu creador.

Per a la majoria de les persones, les obres de Déu i les del diable no es porten bé: Déu fa el bé i el diable fa el mal. Aquest judici precipitat ignora la realitat, que no és tan simple. Profetitzar és fer el bé o el mal? El propòsit de la profecia és despertar en l'home el temor de Déu. És això fer el bé o el mal? En les seues paràboles, Jesús ens va ensenyar que va vindre a buscar a l'ovella perduda. On està aquesta ovella, entre els bons o entre els dolents? Si se'n diu "perduda", està, per tant, entre els dolents, els pecadors, els recaptadors d'impostos, i alguns d'ells són els futurs triats de Crist el Salvador.

Per tant, és en un estil molt diferent al de la Bíblia que Déu va fer profetitzar el futur a aquest home gens exemplar, Michel Nostradamus. Elaborava elixirs d'amor, preparacions afrodisíaques que ho van fer apreciat per la noblesa de l'època. A més, com a astròleg, va aconseguir guanyar l'amistat i l'admiració de la reina mare Catalina de Médici, fervent seguidora de l'astrologia i la religió catòlica, com justifiquen els seus orígens italians. Mentre la Bíblia es defensava des de la Cort Real, els esdeveniments detallats de la història humana es desenvolupaven, s'escrivien i es presentaven davant els ulls de la humanitat. Aproximadament mil quartetes, difícils d'interpretar, fascinarien a la gent amb el temps. Però ara estic convençut que aquestes profecies es refereixen a accions que es complirien durant la Tercera Guerra Mundial, en diversos llocs de França i Europa. Rebudes a França en Saint-Rémy de Provence per Nostradamus, França és particularment l'objectiu d'aquests milers d'anuncis. Els esdeveniments actuals ens han recordat que França és ara l'única vertadera potència

militar europea, i no obstant això, és molt feble en comparació amb el potencial del seu enemic, Rússia. A aquesta feblesa se suma el fet que haurà d'enfrontar a l'atac rus en el nord i a les invasions musulmanes i bàrbares africanes en el sud. Aquesta estratègia de guerra es confirma plenament en Daniel 11.40-45. He observat que els qui critiquen l'interés de les profecies de Nostradamus menyspreen de la mateixa manera les profecies de Daniel 11.40-45 donades per Déu en la seua Bíblia . Per tant, puc dir que les seues crítiques són comparables a la seua ignorància espiritual, fins i tot a la seua incredulitat.

Pel que respecta a mi , en 1982, les profecies interpretades per Jean de Fontbrune em van resultar molt útils, en confirmar la meua interpretació de Daniel 11.40-45. De fet, la interpretació va ser bona i justa, però el moment predit per al seu compliment encara no havia arribat i continua sent-ho en l'actualitat; però cada dia que passa prepara aquest compliment. Em va ser molt útil escoltar l'anunci d'una confrontació amb l'islam, que va ser àmpliament acollit i establit en sòl francés. El llibre de Michel Nostradamus es va convertir en un èxit de vendes en 1982, i molta gent es va convéncer de la imminència del temut drama, anunciat per a 1983. A mesura que la situació empitjorava, vaig pensar que veuria aquest compliment en 1993, la qual cosa va fer lògica la vinguda de Crist en 1994, data que designa l'any 2000 del vertader naixement de Crist. I finalment, Déu va planejar aquest terrible drama per als anys 2022 al 2029, i el seu gloriós retorn per a la primavera del 2030.

La Bíblia revela el judici espiritual de Déu, i les seues profecies de Daniel i Apocalipsis ho il·lustren en evocar divisions religioses. Daniel 11.40-45 descriu clarament la fe catòlica europea, la fe musulmana i la fe ortodoxa. En contrast, les profecies de Nostradamus mantenen un caire civil, evocant accions però sense emetre judicis de valor. Les tres religions estan presents en certes quartetes dels seus anuncis, però es designen amb noms i paraules poc coneguts. Nostradamus profetitza nombroses massacres i devastacions en llocs fàcilment identificables. La mort d'Enric II, assassinat en una justa a cavall, havia sigut profetitzada per Michel Nostradamus abans dels esdeveniments. Aquest anunci li va atorgar gran renom. I a través d'aquest home, Déu simplement ens va recordar que existia i que ja havia traçat un pla per a la història de la humanitat. Amb aquesta acció, va vindre a desafiar a l'home incrèdul que seguia cegament una tradició religiosa persecutòria heretada. Perquè, la seua demostració d'anunciar el futur consistia, en última instància, a dirigir l'ànima sensible cap a la seua Bíblia, perquè en ella depositava tota la seua revelació espiritual. El Pescador d'Homes, així, va tirar la xarxa en aigües impures en un intent de salvar el que es podia salvar. De fet, la semblança entre Nostradamus i Balaam és inquietant, però Balaam era oficialment un profeta hebreu de Déu; la qual cosa no era el cas de Nostradamus. No obstant això, tots dos van demostrar ser incapaços de mentir als seus interlocutors. I en el que a ell respectava, Nostradamus va anunciar els càstigs divins que amb el temps assotarien als monarques catòlics. Al voltant de 1555, va anunciar, per a Déu, en una quarteta, la massacre del dia de Sant Bartolomé que tindria lloc en 1572. La seua funció era anunciar als hereus de la rebel·lió catòlica les tragèdies que els assotarien fins als nostres dies. Però va presentar aquestes tragèdies només de manera civilitzada, sense incloure el més mínim judici. Així, la seua funció civil complementava la Bíblia, que revela el judici espiritual del pensament del Déu creador. Però, per part seua, Nostradamus profetitza multitud d'accions que la Bíblia no presenta. A més, Déu sembla dir als seus fidels triats que prenen de debò aquestes profecies del futur: «Ací acaba la funció de la Bíblia, i per als detalls de les accions, els trobaran en les quartetes de Nostradamus. Perquè la Bíblia i les profecies de Nostradamus revelen el futur que només Déu coneix, profetitza i compleix».

Quin és llavors el paper profètic del diable? És limitat, perquè només pot sotmetre al gran pla de Déu. Actua com a líder del bàndol del malament, però no pot fer res més que el que Déu li autoritza. Pot profetitzar el futur individual de persones als qui Déu no protegeix, i això explica la proliferació de "endevins", mèdiums que anuncien el futur i morabits africans, tots ells més o menys capaços d'anunciar experiències futures que els dimonis poden organitzar i provocar. Perquè hem de comprendre quant faciliten les seues vides cada vegada més prolongades el seu coneixement i domini de l'organització de les vides humanes. Mentre Déu no s'opose a ells, poden actuar i realitzar prediccions. Les persones queden captivades i es tornen dependents d'aquest anunci del futur, però sovint es confonen amb el gènere, atribuint les accions purament demoníaques al poder diví. Des que els mags del Faraó van actuar abans que Moisés, la màgia negra del diable i la màgia blanca de Déu sempre han xocat, i desafortunadament per a ells, molts les confonen. En general, les accions màgiques són de naturalesa diabòlica perquè Déu rares vegades usa la seua màgia. A diferència del diable, ell no busca seduir a les seues criatures i s'uneix només als qui ho busquen amb amor i gratitud pel seu sacrifici en Crist.

Els catòlics ara també lligen la Bíblia, i quan lligen els textos profètics, el diable i el clergat els donen les seues interpretacions. Per als catòlics, " la bèstia " és Rússia. Quan era soviètica i atea, l'acusació es va acceptar fàcilment, però ja no és atea i fins i tot ha recuperat el fervor per la seua

religió ortodoxa. A través de les visions que va tindre en aparèixer en la imatge de "la Verge", Satanàs va despertar l'interés pel misteri de les profecies portades a Portugal, a "Fàtima". El tercer missatge exigia que la Rússia soviètica es convertira al culte de "la Verge" i al catolicisme. Ara convertida i ortodoxa, el tercer missatge donat ja no té raó de ser. Però la Rússia ortodoxa competeix amb la Roma catòlica, per la qual cosa l'odi romà multiplica les seues intrigues per a afeblir-la, i en l'actualitat, els Estats Units protestants i capitalistes la secunden en la seua lluita. El papat es va ressentir de la competència d'aquesta fe cristiana oriental, que tenia el seu propi papa, qui va assumir el nom de papa. Originalment, el Papa tenia la seua seu a Constantinoble, que rivalitzava amb Roma, però posteriorment la seu ortodoxa es va establir a Moscou. Per tant, l'odi romà es va dirigir contra aquesta capital russa.

Coneix el diable el pla profetitzat per Déu? Si al principi de la seua rebel·lió contra Déu va poder creure que podia obtindre la victòria i fer triomfar les seues idees, d'altra banda, la seua derrota davant Jesucrist li va arrabassar, en una hora dolorosa per a Jesús, totes les seues il·lusions i esperances. A més, es revela una precisió sobre ell i, segons Apocalipsi 12.12, ell « sap que té poc temps » per a actuar contra el pla salvador de Déu: « Per la qual cosa alegreu-vos, cels, i els que habiteu en ells. Ai de la terra i de la mar! Perquè el diable ha descendit a vosaltres amb gran ira, sabent que té poc temps». La seua ira és conseqüència de la seua condemna a mort per Déu, qui ho va derrotar en Jesucrist. I la seua ira és atacada per « la terra i la mar », que designa tant el planeta en el qual vivim, com també, com a símbol espiritual, la fe protestant i la fe catòlica, que es comporten com a « bèsties » agressives cap als vertaders triats de Jesucrist, cadascuna al seu temps. El diable va veure intervindre a Crist al final dels primers 4000 anys de la història de la Terra. Llavors va poder comprendre el significat que Déu volia donar a la setmana de set dies, una unitat simbòlica dels set mil anys del temps global. El dissabte va profetitzar la seua derrota i el descans final obtingut per Déu i els seus triats; per tant, només li quedaven dos mil·lennis per a executar la seua venjança contra Déu i els seus triats. I quan Juan va rebre la Revelació de l'Apocalipsi, Satanàs va ser el primer a poder desxifrar-la, però no va guanyar res compartint el seu descobriment amb els éssers humans. Va preferir deixar-los en les seues il·lusions i deixar-los... Creien que l'eternitat els esperava. No obstant això, sabent que li havien sigut atorgats dos mil anys per a actuar, va poder organitzar els seus plans de guerra basar en la proliferació de mentides seductores amb conseqüències doblement mortals. Els pobles bàrbars dels quals formem part donaven poca importància a l'educació, a diferència del poble hebreu, els fills del qual van aprendre a llegir i escriure des de molt primerenc. Aquesta educació els va permetre identificar els ordres divins i els ordres humans. A Occident, la ignorància i la incapacitat de llegir escrits bíblics autèntics van facilitar al diable la propagació de l'adoctrinament mentider propagat des de Roma després de Constantí I, conegut com el Gran (el gran parany, el gran mentider). La llibertat de consciència i culte, que va concedir mitjançant el seu decret de Milà promulgat en 313, va afavorir les falses conversions cristianes i els debats de protesta que li van seguir. La doctrina de la veritat va quedar així ofegada en un torrent d'idees llibertàries, de les quals el bisbe de Roma es va fer custodi. Així va nàixer la fe catòlica romana, que es convertiria en papal i imposada per la monarquia mitjançant el decret de Justinià, signat en 533, però implementat només En 538, perquè fins a aqueixa data, Roma estava ocupada pels ostrogots. En 538, el general Belisario els va expulsar i l'intrigant Vigilio va poder entrar en el seu servei papal. Una profecia inspirada pel diable, coneguda com les "profecies de San Malaquías", va anunciar la successió de 120 papes en la seu de Roma. Aquest és un exemple de la capacitat del diable, qui també pot, a través de falsos sants catòlics i de la suposada "Verge" María, mare de Jesús, transmetre les seues profecies als qui romanen sota el seu domini mortal.

Els privilegis de la vertadera fe

Són molt nombrosos i en realitat tots provenen d'un només: el de beneficiar de la intel·ligència donada per Déu.

En la vida dels funcionaris electes, el primer privilegi és saber que la vida quotidiana és terriblement enganyosa. Per a comprendre millor aquest engany, és necessari comprendre la gran quantitat de notícies que les societats occidentals modernes estan connectades: les relacions humanes es basen principalment en els mitjans de comunicació, internet, la televisió i la ràdio. En tots aquests mitjans, les opinions dels experts es difonen contínuament. I l'home modern ha d'analitzar multitud d'opinions contradictòries que s'oposen entre si. A mesura que l'elecció es torna cada vegada més difícil fins i tot per als més senzills, les seues ments oscil·len entre una idea i una altra sense aconseguir una solució.

Els triats de Crist no cauen en el parany de les il·lusions construïdes sobre aliances tan

enganyoses i hipòcrites com a fràgils i temporals. Amb tot el poder mediàtic, els agents polítics signen acords i tractats. Després, gràcies a un canvi de líder, aquests compromisos són qüestionats i abandonats. I quan observem la història de la humanitat, ens adonem que es va construir sobre continus desafiaments a acords i tractats. Els triats no se sorprenen d'això perquè saben que la terra va ser creada per Déu per a oferir al diable un domini en el qual està autoritzat a lluitar contra Déu i el seu bàndol fidel. La pau que busquen els líders polítics és sempre il·lusòria i vana. Perquè la naturalesa de la terra és la guerra entre humans, entre àngels i entre Déu i Satanàs. En l'actualitat, la guerra a Ucraïna ofereix un exemple dramàtic de la incomprensió del succés. Els humans saben com explicar la cadena d'esdeveniments que va portar a aquest país a la guerra. Però les seues explicacions manquen del paràmetre principal: Déu. Perquè és sota el seu judici que resideixen les vertaderes causes de les guerres. I el que ha començat és particularment formidable perquè és l'últim. Multituds d'homes, dones, ancians i xiquets periran i desapareixeran en aquesta tempesta destructiva. Però en ignorar a Déu i el seu pla, els homes s'equivoquen en el seu raonament, que en realitat es basa només en falses esperances. Potser no hem cantat "Demà serà millor" en les nostres ones? I aquest missatge il·lustra la increïble inclinació a l'esperança, que, segons aquest, "ens manté vius". L'esperança també existeix entre els triats, però a diferència de les multituds apartades de Déu, la seua esperança no és il·lusòria, perquè el Déu en qui depositen les seues esperances és el Déu Totpoderós, qui pot fer realitat el seu pla i aconseguir la gloriosa victòria que va profetitzar. Ignorant a Déu i el seu imminent pla destructiu, els comentaristes subestimen l'amenaça dels russos amb armes nuclears. Basar en el llarg període de pau transcorregut des de la fi de la Segona Guerra Mundial, volen convèncer que ningú en la Terra és tan boig com per a usar aquesta arma, que portaria a la destrucció de la vida en la Terra, a causa de les represàlies dels països equipats amb ella. Han arribat a creure que l'existència d'aquesta arma atòmica només té un propòsit dissuasiu. Per això, les amenaces russes no es prenen de debò, i els líders europeus i estatunidencs s'embraveixen i s'involucren en una escalada d'accions letals. És cert que les amenaces russes són principalment dissuasives perquè Rússia encara valora la vida i cerca protegir els territoris que, agrupats sota el seu domini, l'han feta rica i poderosa. Tal era la regió d'Ucraïna, el seu "graner". Per tant, no desitja desaparéixer. I, no obstant això, desapareixerà, perquè els Estats Units no tindrà els mateixos escrúpols i moderació. Tots aquells que menyspreen les amenaces russes ignoren que el vertader perill per a les nacions és els Estats Units. En analitzar el seu comportament actual, ja podem comprendre per què, arribat el moment, no dubtaran a vitrificar el territori rus, fins i tot si això implica veure també la desintegració d'algunes ciutats estatunidenques per la resposta russa. I les capitals europees també seran atacades per Rússia, que ha sigut derrotada militarment. De fet, els estatunidencs ja no volen entrar en combat. Han aprés la lliçó de les seues intervencions internacionals, en les quals van perdre nombrosos soldats; es va acabar, ja no volen exposar als seus soldats. De fet, la guerra a Ucraïna els dóna la raó, perquè sobre el terreny, el soldat té cada vegada menys possibilitats de sobreviure. Les armes modernes, extremadament precises, i l'ús de drons assassins expliquen el resultat observat: el tanc, encara que fortament blindat, és vulnerable i cap combatent està fora de perill, ni en terra, ni en l'aire, ni en la mar ni sota l'aigua. El sofisticat armament occidental està demostrant la seua eficàcia a Ucraïna contra els exèrcits russos. Però cura, aquest armament arruïna països, perquè és caríssim. La guerra real adquireix l'aparença d'un videojoc. El punt en comú entre tots dos és la tecnologia informàtica. Els míssils alcen el vol i aconsegueixen el seu objectiu, però qui gana al final? Qui puga continuar lluitant contra qui haja esgotat els seus míssils d'atac o defensa. Pense en com, durant la Segona Guerra Mundial, en la Batalla de les Ardenes, el comandant estatunidenc va decidir sacrificar els seus xicotets tancs "Sherman" per a contindre als tancs alemanys el major temps possible en el camp de batalla, i aquesta decisió va resultar ser encertada, doncs, després d'esgotar el combustible, les tripulacions alemanyes van abandonar els seus poderosos tancs "Tiger" i van emprendre el camí cap a Alemanya a peu. Així va caure l'última defensa blindada alemanya; el camí a Berlín va quedar obert per als estatunidencs i els seus aliats.

Aquest enorme consum d'armes destructives modernes em porta a comprendre millor el paper d'aquesta guerra a Ucraïna, que no apareix en la profecia de Daniel 11.40-45. El seu propòsit és esgotar els recursos de les nacions europees i privar-les de la possibilitat de defensar eficaçment quan Rússia les envaïsca, com profetitza Daniel 11.40: « A la fi del temps, el rei del sud l'atacarà. I el rei del nord vindrà contra ell com un remolí , amb carros i genets, i amb moltes naus; avançarà terra endins, s'estendrà com un torrent i es desbordarà ». En aquesta fase del conflicte, els exèrcits russos del « rei del nord » esclafaran la feble resistència que se li opose. I aquesta feble resistència s'explica per l'empobriment general de les nacions de la UE després de la desestabilització econòmica generalitzada causada per les sancions imposades a Rússia. Aquestes decisions, defensades per la Comissió Europea, costaran molt car a les poblacions europees afectades per la ruïna.

En aquest moment, encara persisteix la incertesa sobre el " rei del sud ", a qui identifique amb

l'islam venjatiu i bel·licós. S'ha consumat ja l'acció que se li atribueix en aquest versicle, o es consumarà abans de la invasió russa? La ruïna dels europeus a causa del desastre ucraïnés podria explicar els atacs musulmans. Perquè, una vegada arruïnada, Europa perdrà el seu prestigi i els seus enemics naturals deixaran de témer-la. Ja vulnerable pels seus valors humanistes i la seua fàcil recepció, ho serà encara més una vegada arruïnada. I després d'Al-Qaeda i Daesh, una mobilització musulmana general podrà combatre el sud d'Europa, és a dir, la Itàlia del Papa, els molt catòlics Espanya i Portugal, així com França, "la filla major de l'Església", blanc de l'odi religiós.

Els privilegis dels triats de Jesucrist també concerneixen al judici sobretot el que la humanitat diu "progrés". Etimològicament, la humanitat només progressa, però progressa cap al bé o cap al mal? És el progrés tan positiu com s'afirma? El triat il·luminat pot afirmar clarament que la gent està progressant cap a un nivell d'immoralitat mai abans aconseguit. Però què passa amb el progrés tècnic del qual a Occident ens hem tornat tan dependents? Oferiré explicacions que demostren que aquest progrés tècnic està destruint els nostres ulls, les nostres oïdes, els nostres cossos i les nostres ments.

El progrés ens mata els ulls

Mirar fixament la pantalla d'un televisor o un ordinador redueix l'exercici físic dels músculs oculars. El cervell abandona la seua programació original com al seu enfocament se substitueix per lents correctives fabricades per òptics. El progrés també implica la publicació de multitud de llibres i novel·les, la lectura de les quals també fomenta la fixació de la mirada, però el perill és menor que el de la imatge de l'ordinador, ja que, a diferència de la televisió, el llibre és una imatge precisa, mentre que la televisió crea una imatge imprecisa construïda artificialment, en completa oposició al principi natural de la vida. El nostre cervell només és capaç d'adaptar a les imatges naturals de la vida i funciona amb una resolució molt alta de manera natural, sempre que no siga danyat ni atacat per imatges virtuals artificials. En el passat, la televisió de tub de raigs catòdics era particularment destructiva per a la vista; la imatge completament borrosa transmesa tornava boig al nostre cervell, que intentava en va enfocar amb nitidesa. Però invisibles i molt més perillosos eren els raigs projectats per aquests canons de partícules. En plena pau, els nostres ulls eren bombardejats per projectils que destrossaven les nostres retines.

El progrés està matant les nostres oïdes

Els sons naturals de la vida en el passat no eren gens agressius. El major perill era trobar en un lloc on es produïa una explosió de pólvora, com era el cas dels artillers. Conscients del risc, sabien com protegir les oïdes. L'impacte d'un raig també podia ensordir a un ésser humà, però aquests casos eren excepcionals. Amb el desenvolupament de l'electricitat va arribar l'era de l'electrònica i la capacitat d'amplificar la potència del so. Primer es van utilitzar vàlvules, que es calfaven molt i reproduïen el so amb compressió natural. Després va arribar l'era del transistor, molt xicotet i de baix consum. La ràdio, les gravadores i, posteriorment, les gravadores de vídeo es van desenvolupar amb l'anomenada tecnologia "analògica". Aquesta conservava una planificació que limitava la dinàmica del so obtinguda. No obstant això, les eixides de potència molt altes reproduïdes per altaveus potents ja podien ensordir gradualment a una persona exposada massa prop d'un altaveu en discoteques o balls públics. La tragèdia va ocórrer amb la difusió generalitzada de la tecnologia digital, que té l'avantatge i el desavantatge de reproduir, en última instància, la dinàmica exacta del so gravat. El que vull dir és que les emissions realitzades amb el principi digital constitueixen canons de soroll. El so ja no està comprimit i la dinàmica reprodueix els pics més alts de l'espectre sonor. En les emissions de televisió, els pics de so ens assalten els timpans sense que sentim l'efecte. No es tracta de la potència general del so, sinó de pics que ens assalten l'audició, perquè el so ja no està comprimit. Per a comprendre millor el que dic, poden escoltar el so de pel·lícules antigues i comparar-lo amb els efectes del so digital modern. En les pel·lícules antigues, el so era audible i regular, però ja no és així; amb la tecnologia digital, passem d'un murmuri a penes audible a un so agut que assalta l'oïda. Prova visual del que dic és l'augment constant de l'ús d'audiòfons, venuts a preus d'or o platí, de manera injusta, avariciosa i escandalosa. Però, com el tren, el progrés avança, i si no el prens, et quedes només en l'andana. Conscients del problema que causen els auriculars, els especialistes han canviat l'estàndard d'impedància del transductor. L'estàndard de resistència interna de la bobina de 8 ohms s'ha substituït pel de 32 ohms, la qual cosa redueix la potència sonora dels auriculars. No obstant això, el problema residia només en part en la potència; el factor veritablement agressiu era la dinàmica il·limitada.

Les nostres societats occidentals es veuen ara obligades a recórrer a dispositius electrònics, ja que els estats europeus han basat els seus serveis nacionals en l'ús d'internet, telèfons mòbils o ordinadors. Aquesta opció deixa als occidentals exposats a ajudes visuals i auditives per a enriquir als especialistes.

El progrés està matant els nostres cossos

El treball urbà ha reemplaçat al rural. El sedentarisme laboral promou l'obesitat, ja que el cos deixa d'exercitar, es troba en entorns tancats o amb aire condicionat, en postures perjudicials,

assegut o dempeus, i tot això ja no proporciona al cos humà l'exercici físic a l'aire lliure que l'antiga forma de vida oferia. A més, a causa de les limitacions de temps, els éssers humans descuren la qualitat de la seua nutrició. El sàndwitx ha reemplaçat al menjar complet. S'ingereix més del que es consumeix, i la salut humana paga les conseqüències. El progrés també implica concentració urbana i la consegüent vida estressant. A les ciutats, aquesta concentració va acompanyada d'inseguretat, i els propis cossos físics són atacats. Paradoxalment, els cossos físics també són víctimes de l'abús de tota mena de fàrmacs creats per laboratoris científics. Perquè a Occident, l'ús de medicaments és abusiu: prenem un fàrmac per a dormir, un altre per a despertar, i durant el dia, se succeeixen les tasses de café negre per a bregar amb l'estrés professional. El progrés destrueix els cossos mitjançant la modificació dels aliments. La indústria els refina i els fa menys digeribles. El blat integral se substitueix per farina fina, i l'arròs integral perd la seua cobertura. La química enverina la terra, el fruit de la qual serà consumit per l'home.

El progrés mata les nostres ments

Un vell refrany diu: «Ment sana en cos sa». Llavors, com pot la ment estar sana si el cos és profanat i atacat, com acabe d'esmentar? Quan el cos físic és maltractat, la ment humana deixa de funcionar correctament. La influència mental dels mitjans de comunicació, que envaeix el pensament humà, el transforma en un robot, incapaç de pensar per si mateix perquè el saturen d'explicacions. La forma en què l'home modern s'ha tornat esclau del seu cel·lular o computadora és un exemple del seu robotización. I ací, novament, en aquest abús, troba estrés que absorbeix i destrueix la capacitat de pensar; de manera que l'ésser humà prioritza la seua necessitat immediata i ja no pot dedicar temps a la meditació i la reflexió sobre el sentit que ha de donar a la seua vida. La urgència s'imposa, i tot s'accelera, fins i tot el fluir de les seues paraules. La ment humana divaga, passant d'una situació a una altra, sempre amb pressa, i he de donar fe que dec la meua benedicció espiritual a la meua cerca de Déu, afavorida per un context de desocupació professional. Aquesta pausa imposada per la situació em va beneficiar enormement. Però la vida occidental no fomenta la desocupació, i és lògic, perquè la vida urbana té un preu, i les despeses a pagar són els mateixos tant en la desocupació com en l'activitat professional. Els valors que defensen els occidentals s'oposen directament als valors que Déu fomenta. L'èxit professional és, per als no creients, la meta a aconseguir per a triomfar en la vida. Però en centrar només en aquest objectiu, els humans ignoren l'oferta de vida eterna que Déu presenta en Jesucrist. El progrés impulsa l'enriquiment, i el model típic d'aquest estàndard és l'estatunidenc. Es diu "el somni americà" i consisteix a pastar una fortuna, i alguns han tingut tant d'èxit en aquest "somni" que posseeixen més riquesa que nacions senceres. Tal excés assenyala la imminència d'un gran judici diví. Perquè aquestes sumes de diners s'utilitzen per a esclavitzar cada vegada més als éssers humans als béns de consum. Els diners ho compra tot: possessions, amor i fins i tot la mort dels enemics.

També devem al progrés el que anomenem malalties de la civilització. Totes es deuen a les invencions humanes, perquè l'home, gràcies a la ciència química, ha aconseguit compondre molècules de nous materials obtinguts a partir de components derivats del petroli. Els plàstics van nàixer i van inundar la vida civilitzada. Les malalties de la civilització són insidioses i s'han ignorat durant molt de temps, ja que la seua nocivitat només apareix després d'un llarg període d'exposició. Així, després de l'última guerra mundial, els utensilis domèstics modelats a partir del preuat alumini fos van ser causa de múltiples tipus de càncer. El mateix ocorre amb el mal ús de l'amiant, i els qui el fabricaven, els empleats, van ser els primers a pagar les conseqüències. El mateix ocorre amb l'exposició al plom, causant de la intoxicació per plom. El nostre creador no ens va llegar les molècules d'aquests materials nocius. I hui ens veiem obligats a reconéixer que els únics materials saludables són la fusta, la pedra, la terracota i fins i tot l'acer inoxidable fabricat per l'home.

En el passat, abans del desenvolupament tecnològic, la pobresa matava a moltes persones per falta d'aliments, excés de treball i fatiga, o per falta de calefacció i exposició a una humitat excessiva. No obstant això, aquestes causes provocaven una mort ràpida. El desenvolupament tecnològic les ha substituïdes per malalties lentes i progressives, indetectables a curt termini. No obstant això, en poques generacions, han adquirit una forma crònica que els individus transmeten per herència. Així, el genoma humà es veu atacat, transformat i deformat per a multitud de persones. Els xiquets naixen cada vegada més primerenc amb discapacitat visual i han d'usar ulleres, la qual cosa, una vegada més, és progrés. Els xiquets que naixen hereten els defectes dels seus pares i ja no tenen dret a la salut perfecta que tenien les persones innocents abans de les modificacions introduïdes per la ciència humana. Paradoxalment, la civilització pateix les malalties dels seus excessos en la higiene. Els productes de neteja que se suposa protegeixen causen malalties lentes, a causa de les seues olors i a la seua composició química artificial, insuportable per a les cèl·lules del cos humà. Les cèl·lules de la nostra pell estan protegides i mantingudes de manera natural pel fenomen natural que la manté lubrificada. I aquesta lubricació natural és essencial perquè es mantinga flexible. Però l'aigua de la

ciutat està carregada de nitrats i residus calcaris agressius. Déu no li va donar a l'home aquests productes que no es troben en els brolladors de muntanya. L'aigua és víctima de les malalties de la civilització i el nostre cos humà està compost en un 75% d'aigua; això demostra que greu, avançat i irreversible és el mal que ataca als humans. L'aigua que se suposa dóna vida està contaminada a nivell dels seus brolladors subterranis i els seus verins van ser produïts per l'home, no per Déu.

Compara i comprén el que la humanitat ha perdut. Abans de la civilització i la vida urbana, tots satisfeien la seua necessitat d'aigua obtenint-la gratuïtament cavant un pou en la seua propietat. Hui, l'aigua ha de pagar, a un preu cada vegada més alt, mentre la seua qualitat es deteriora dia a dia. En la vida rural, la terra cultivada alimentava a les famílies locals, encara gratuïtament. Hui, els aliments processats industrialment, tractats químicament, es venen a preus cada vegada més alts, a causa de l'acumulació d'intermediaris que s'insereixen en el mercat entre el productor i el consumidor. Aquests intermediaris emmagatzemen els aliments amb els quals especulen, perquè els retenen a l'espera d'obtindre el millor preu. Aquests dos exemples mostren com la civilització ha separat a la humanitat de les seues arrels terrenals. La vida senzilla i natural, organitzada en contacte amb la naturalesa creada per Déu, ha sigut abandonada per l'home, qui, en aquest procés, ha abandonat el seu vincle amb Déu, el seu creador, la paraula del qual és un aliment espiritual indispensable per a construir i mantindre la vida. El seu desenllaç és, per tant, fatal: ha triat morir.

Nazis! O nous romans?

Entre els supervivents actuals, els vertaders testimonis presencials de la Segona Guerra Mundial són cada vegada més escassos. Jo mateix vaig nàixer al final d'aqueixa guerra, per la qual cosa no tinc records vius d'ella. No obstant això, l'Esperit de Déu m'ha despertat l'interés per les lliçons de la història, en vista del ministeri profètic que he exercit per a ell i els seus triats des de 1980. A part dels historiadors professionals, qui pot dir hui què va ser el nazisme? Els joves només tenen sobre aquest tema el que el rumor públic els ha recordat constantment: el nazisme és l'odi als jueus, als qui volien erradicar de la terra. El que els jueus diuen la "Xoà". Però aquesta definició dista molt de ser completa, encara que estiga justificada. Perquè la ideologia nazi antijudía va nàixer en la ment d'Adolfo Hitler i aquesta va ser la seua particularitat en la dècada de 1930, a la fi del segle XX . En primer lloc, hem de tindre en compte que el poble jueu va ser maleït per Déu i la Bíblia el confirma, com diu Pablo en Gàlates 5.11. 3.10: « Perquè tots els que són de les obres de la llei estan sota maledicció, perquè escrit està: 'Maleït tot aquell que no observa totes les coses escrites en el llibre de la llei per a fer-les '». Pablo denuncia així als qui estan tan apegats a les obres de la llei que rebutgen la fe en Crist. Per això, en el moment de la negativa, van cridar públicament: « La seua sang siga sobre nosaltres i sobre els nostres fills! », segons Mateo 27:25. És d'estranyar, llavors, que Déu els prenga la paraula al peu de la lletra per a donar una severa lliçó a les últimes generacions de la humanitat? Perquè aquest pensament nazi i l'odi cap als jueus van ser inspirats per Déu en Hitler, de la mateixa manera que va convocar als filisteus contra Israel en l'època dels Jutges, el rei Nabucodonosor en 605, 597 i 586, així com als romans l'any 70. El càstig dels jueus incrèduls i rebels és una prerrogativa divina i cap poder humà pot impedir-ho quan Déu l'ha complit. No importa a quins instruments humans confie aquesta funció de justícia, perquè el que hem de recordar en aquests càstigs és l'aplicació del just judici de Déu. En els exemples que acabe de presentar, ja podem establir un vincle entre el nazisme d'Hitler i les tropes de l'imperialisme romà, ja que la història testifica que, en la seua època, tots dos van atacar als jueus.

La similitud no acaba ací. Tant en aquestes entitats alemanyes com estatunidenques, trobem l'emblema imperial simbòlic representat per la "àguila". Ambdues tenien el projecte d'obligar, per la força, als altres pobles de la terra a adoptar les seues normes i estàndards de vida. I en aquest nivell de comparació, podem afegir a aquestes dues entitats el règim republicà imperial de Napoleó I , que França va imposar amb sang als pobles europeus. I no en va Adolf Hitler ho admirava. Tots aquests règims imperialistes van imposar les seues lleis i la seua força perquè estaven profundament convençuts que mantenien l'estàndard de la societat humana ideal. I ací resideix la vertadera base del pensament "nazi". Això, fins al punt de definir en termes racials l'estàndard de l'home perfecte: per a Hitler era ari, havia de ser ros, d'ulls blaus, i la forma del seu crani també va ser establida per científics nazis. Aquest estàndard, per tant, ja definia per a Hitler, " una casta superior, una raça superior ", segons les paraules de V. Putin. Paraules amb les quals defineix la societat occidental actual, en el missatge dirigit als oligarques russos establits a Occident. Allunyat durant molt de temps d'aquesta societat occidental, V. Putin la va observar i la va jutjar amb una mirada crítica de la qual manquen els europeus. Observe en els mitjans de comunicació la prova mateixa del que V. Putin denuncia: orgull, arrogància, menyspreu i, sobretot, una ignorància perillosa i culpable cap a les

persones que seran víctimes dels qui les hauran enganyades, volent tranquil·litzar-les sobre les amenaces russes. Perquè una enquesta revela que el 72% dels francesos tem i es pren de debò les amenaces nuclears russes i les conseqüències d'una Tercera Guerra Mundial. A diferència del 72% de la gent comuna, generals i periodistes especialitzats atesten que dubten d'aquestes possibilitats. Aquesta situació reprodueix les de 1914 i 1939, èpoques en les quals els líders militars, confiats en el seu poder, equipament i eficàcia, creien que podien derrotar a Alemanya en qüestió de dies o setmanes. I la història confirma l'equivocats que estaven en sobreestimar la seua força i, sobretot, en subestimar la de l'enemic; és a dir, la qual cosa estan fent novament en 2022 respecte a Rússia.

Una vegada més, els esdeveniments actuals demostren fins a quin punt l'orgull pot encegar la intel·ligència i la perspicàcia humanes. I atés que els nazis i els romans compartien les mateixes idees i comportaments, podem considerar a l'arrogant i conqueridor Occident com una nova forma d'imperialisme " romà " històric. Però sota aquesta imatge, el poble estatunidenc ocupa un paper fonamentalment dominant. Perquè la nova Europa de la Unió Europea es va construir a imatge d'ells. I els Estats Units, des de fa molt temps, no ha ocultat les seues ambicions ni el seu pla de dominar el món. La seua victòria en la Segona Guerra Mundial ho va elevar per damunt de tots els pobles. La Segona Guerra Mundial va permetre als estatunidencs comprendre el seu poder. Inicialment, els Estats Units va desplegar als seus combatents, els soldats, per a assegurar la seua influència als països asiàtics, després a Orient, i successivament a l'Iraq i l'Afganistan. Poderós en l'aire, la mar i la terra, va patir revessos i finalment es va retirar. Però des de llavors, altres nacions, més recentment la Xina, han cobrat importància i competeixen amb ell. Rússia, l'adversari llargament odiat, també s'ha recuperat de la seua caiguda i, per tant, també ha entrat en competència amb ell. La dominació estatunidenca és, abans de res, econòmica; només li interessa el mercat i els guanys que aquest pot generar. No envaeix militarment cap país per a colonitzar-lo i establir en ell. I és aquest comportament pacífic el que ha portat als pobles a ignorar el perill que representava i continua representant per a ells. Perquè, com l'antiga Roma imperial conqueridora, arrossega als pobles de l'OTAN a la seua guerra contra el seu enemic hereditari, Rússia. Però per què s'ha convertit en el seu enemic? Per les seues concepcions econòmiques diametralment oposades. El capitalisme, que enriqueix a l'home mitjançant la seua explotació, per als Estats Units, i el comunisme, que prohibeix aquesta pràctica, per a la Rússia soviètica. Des de l'era soviètica, Rússia ja no ha sigut oficialment comunista, però el seu govern nacional ha conservat aspectes d'ella.

Per a comprendre la causa de l'enfrontament armat de Rússia contra Ucraïna, hem de tindre en compte tot el que l'OTAN li ha arrabassat des de la partició de Yalta. Amb el temps, la frontera entre Occident i Orient, que passava per Berlín, va estar a punt de quedar al nivell de Bielorússia i Rússia. Rússia va acceptar que Alemanya Oriental, Polònia, els Estats Bàltics, la República Txeca, Eslovàquia, Romania i fins i tot Ucraïna romangueren independents i no s'uniren a l'OTAN. Òbviament, a Occident, aquesta por a l'OTAN és malinterpretat, ja que la seua societat es considera un model ideal. Occident no pot demostrar objectivitat i és incapaç d'una sana autocrítica. La comparació amb la societat romana republicana i imperial ens ajuda a comprendre el que estem vivint a Occident. El poble romà va enviar les seues legions, les quals, mitjançant l'aclaparadora força dels seus exèrcits, van imposar la submissió a pobles que abans eren lliures i independents. En els 77 anys transcorreguts des de la partició de Yalta, els Estats Units i els seus aliats europeus han utilitzat la mateixa pressió militar per a guanyar poder i influència a tot el món. En el seu propi país, Putin ha assenyalat aquests fets i denunciat el que considera un nou aspecte històric del model nazi alemany. Les brigades nazis de les SS eren molt similars a les legions romanes i, des de llavors, als exèrcits de soldats estatunidencs. La disciplina fèrria era la força de tots. En el cas de les legions romanes, els qui es comportaven covardes durant el combat eren llançats sense pietat al buit des de gran altura. V. Putin ha aprés de la història les decisions de Polònia i França de col·laborar amb l'Alemanya nazi abans de la derrota alemanya en 1945. Tampoc ha oblidat com Ucraïna va lluitar contra Rússia al costat dels exèrcits alemanys.

Com es va manifestar llavors aquest comportament imperial romà neonazi? Ho trobem en les conquestes colonials europees, especialment les angleses. França va fer el mateix en colonitzar el nord i centre d'Àfrica, així com els països asiàtics de Cambodja i Vietnam; tots conquistats per la força de les armes, igual que els romans.

9 de maig de 1945, 9 de maig de 1950 i 9 de maig de 2022

Aquest 9 de maig de 2022 probablement marcarà la nostra història terrenal. En primer lloc, cal assenyalar que aquesta data commemora el 77é aniversari de la derrota dels nazis alemanys per part

de Rússia. No obstant això, aquesta commemoració tindrà lloc en un context en el qual Rússia ha tornat a participar en una operació militar destinada, aquesta vegada, a desnazificar Ucraïna. Però V. Putin acaba de descobrir, gràcies al suport brindat a Ucraïna, que la Unió Europea s'està posicionant en contra seua en aquest conflicte. Per tant, té dret a considerar que aquesta UE també constitueix una causa nazi. S'equivoca en aquest judici? Per a respondre a aquesta pregunta, hem d'adoptar un punt de vista veritablement objectiu, sense prejudicis. El que no facilita la comprensió és que Europa i Ucraïna no reivindiquen pública i obertament la ideologia nazi com ho van fer els nazis hitlerians alemanys. Al contrari, Occident ha denunciat constantment aquest nazisme nacionalista alemany i, fins als nostres dies, ha condemnat el genocidi dels jueus. Què ocorre amb Ucraïna? La llibertat que va obtindre en 1995 va afavorir la formació dels grups que es troben en aquesta reunió, i entre aquests grups es troba l'autoproclamat grup neonazi del Batalló Azov. Ucraïna no és completament nazi, però un grup que admira el pensament nazi té representació oficial allí, i inicialment, aquesta presència autoproclamada nazi va perjudicar la causa ucraïnesa en les seues relacions amb Europa. En 2014, la causa ucraïnesa va enderrocar al president prorús triat popularment amb l'ajuda del grup nazi. Curiosament, aquest brutal i il·legítim derrocament va ser secundat posteriorment per la Comissió Europea, i les nacions europees van aprovar aquest colp nacional. Com en qualsevol revolució, Ucraïna té partidaris i oponents: ucraïnesos catòlics d'origen polonés i d'origen rus s'oposen als ucraïnesos prorussos del bàndol enderrocat. Aquests últims es retiren al Donbás, on comença la guerra, per a resistir a l'altre bàndol, decidits a trencar amb l'aliança russa. Després de huit anys de guerra ininterrompuda contra els prorussos del Donbás, el jove president expressa el seu desig d'unir al bàndol europeu i el seu defensa militar del tractat de l'OTAN. En el bàndol rus, aquesta declaració es rep com una carta de divorci. I la separació situarà, amb una Ucraïna lliure, la representació de les forces de l'OTAN en les proximitats de Rússia, és a dir, al nivell del Donbás. Amb la desaparició de la resclosa de seguretat que Ucraïna representava per a Rússia, Rússia se sent en perill; el pròxim objectiu de les conquestes de l'OTAN serà aquesta vegada la mateixa Rússia. V. Putin va reaccionar llavors, disposat a fer tot el possible per a impedir que Ucraïna s'unira a l'OTAN, i l'única opció que li quedava era la confrontació armada.

Torne ara a aquesta agrupació d'Europa amb Ucraïna, defensada, entre altres, per un grup autoproclamat nazi. És difícil per a Putin no notar una assimilació ideològica en aquest grup. Ací és on els detalls de la història cobren plena importància. En 1944, després de la derrota alemanya, un gran nombre de criminals de guerra de l'Alemanya nazi es van beneficiar de l'ajuda de la Creu Roja per a ser exiliats d'Alemanya i trobar refugi a Sud-amèrica, Xile i l'Argentina. La Creu Roja era una organització purament catòlica al servei del Papa de l'època. Els nazis alemanys eren tots catòlics devots, lleials a l'església del Papa i organitzats segons les normes dels jesuïtes catòlics romans. A l'Europa que es va reconstruir després de 1945, els nazis van assumir càrrecs polítics, i ja en 1944, els Estats Units va acollir a les ments brillants dels nazis alemanys. Llavors, va morir realment el nazisme en 1945? No es va beneficiar, per contra, del poder dels Estats Units per a ressorgir de les seues cendres com un «fènix», el nom d'una ciutat estatunidenca? Crec que les meues preguntes són, en realitat, respostes afirmatives. Però mentre done suport a la causa dels jueus, ningú la identificarà com a tal.

Resulta que el 9 de maig de 1950 es va convertir en la data de la celebració de la creació d'Europa després de la declaració de Robert Schuman, qui va decidir unir la producció d'acer i carbó en una aliança comuna. Aquesta decisió es va mantindre com la data de la fundació de l'Organització Europea en 1985, en una reunió celebrada a Milà. Un nom difícil d'oblidar, ja que va anar allí on es van promulgar els tractats de Constantí I el Gran : l'any 313, qui va concedir la pau i la llibertat religiosa, i l'any 321, qui va ordenar l'adopció del primer dia i l'abandó del seté, santificat per Déu.

Aquesta data del 9 de maig té un valor per a tots dos bàndols potencialment oposats. Què ocorrerà en aquesta data tan particular? Una declaració oficial de guerra dirigida a l'OTAN o, més modestament, a la UE? Espere amb interés les respostes en les notícies. Però lògicament, l'Europa catòlica romana i papal hauria d'estar especialment preocupada, ja que, en Daniel 11.40, el " rei " va ser atacat successivament pel " rei del sud " i el " rei del nord ". El líder rus ja podria assenyalar al seu poble els països que, per la seua adhesió a la causa d'Ucraïna, a la qual anomena "nazi", i la seua participació en la destrucció dels exèrcits russos en proporcionar-li les seues armes, estan destinats a ser castigats i colpejats per la seua ira.

La legitimitat dels dos països enfrontats no és la causa principal del conflicte en curs. La vertadera causa no és assenyalada pels mitjans de comunicació ni pels polítics, perquè és espiritual: Ucraïna es troba en una línia divisòria on la fe catòlica, en el costat occidental, i la fe ortodoxa, en el costat oriental, s'oposen. Per a Déu, Ucraïna és només el pretext d'una disputa l'objectiu final de la qual és atacar a l'Europa catòlica i destruir a la Rússia ortodoxa. Al llarg de la història, Ucraïna s'ha trobat sota el domini polonés i després sota el rus, per la qual cosa es va veure constantment dividida entre

tots dos bàndols. En la història d'Israel, en temps del jutge Sansón, un enigma proposat per Sansón als filisteus va ser l'origen de la guerra per la qual Déu els va expulsar del país hebreu.

En la Bíblia, en el llibre de Daniel, Déu revela als seus serfs la seua condemna de la fe catòlica romana, però també revela en Ezequiel 38-39 el seu pla d'usar a Rússia, coneguda com " Gog ", per a atacar a Israel, "la més bella de les terres ", segons Daniel 11.41. Aquesta profecia es compleix " en el temps de la fi " (v. 40), quan Rússia afirma ser el seu cristianisme ortodox, ai d'ell, tan maleïda com la Roma papal, de la qual va heretar el descans setmanal del primer dia establit per Constantí I el Gran. Una vegada més, Déu va separar les opcions catòlica i ortodoxa per a confrontar-les en el moment de l'últim càstig d'advertiment que castiga el menyspreu pel seu sant dissabte del seté dia. Això es profetitza sota la imatge simbòlica de la " sisena trompeta " en Apocalipsi 9: 13-21.

La fi dels temps

Aquesta expressió cobra gran importància per als últims serfs de Jesús. En aqueix moment, la profecia els il·lumina sobre el pla profetitzat per Déu, i es beneficien del progrés històric per a interpretar millor el significat dels esdeveniments viscuts. Sabent que les experiències de l'antic i el nou pacte es van construir de manera similar, em sembla lògic considerar que «el temps de la fi» de l'antic pacte va començar amb el càstig de les tres deportacions consecutives a Babilònia; és a dir, en -605, -597 i -586. Després, la història del poble jueu va continuar durant més de sis segles en preparació per a la benvinguda reservada al Messies anunciada per Daniel 9.24-27.

Per a la nova aliança, " el temps de la fi " comença doncs en 1914 amb la Primera Guerra Mundial, que va acabar en 1918, va ser seguida per la Segona en 1939 i va acabar oficialment el 8 o 9 de maig de 1945.

En aquesta data de 1914, el blanc de la ira divina s'identifica clarament com Europa Occidental. La Primera Guerra Mundial esclata en el seu territori. El fruit maleït del catolicisme romà està en l'arrel de l'orgull de les corts europees i, per tant, de la conducta de l'emperador alemany Guillem II. Un assassinat desencadena una sèrie de reaccions en cadena en les nacions implicades. I en aqueix moment, les dues nacions enfrontades, França i Alemanya, afavoreixen la fe catòlica romana; Europa Occidental és, per damunt de tots els altres continents, la seu del seu representant papal, situada a Itàlia, a la Ciutat del Vaticà. Derrotada l'11 de novembre de 1918 per França i els seus aliats anglesos i estatunidencs, Alemanya anhela venjança. I en 1939, poderosament armada, reaviva el conflicte amb accions que no compten amb el suport de França i els seus aliats, els qui li declaren la guerra. La superioritat de l'armament alemany prolongaria el conflicte fins a 1944, quan la destinació d'Alemanya va canviar. Rússia i els estatunidencs van capturar Berlín, on Adolf Hitler, el "Führer", s'havia suïcidat. Derrotada des de l'inici del conflicte, França va acceptar el règim de col·laboració amb l'Alemanya nazi i va participar en l'extermini dels jueus. Això seria criticat. Però, refugiat a Anglaterra, el general De Gaulle representava l'altra cara de França: la que es negava a resignar a la derrota i desitjava continuar la lluita. No obstant això, aquesta Segona Guerra Mundial va assestar un colp fatal a la seua autoritat. La França colonialista va perdre tot el seu prestigi entre els pobles colonitzats. Així, l'una després de l'altra, les colònies asiàtiques, africanes i del Magreb protestarien, i algunes s'alliberarien per la força de les armes. França ja no era temuda; es podia combatre i eixir victoriosa. Aquesta conseqüència de la Segona Guerra Mundial està en l'origen de l'agressivitat del " rei del sud " citat en Daniel 11.40. La Bíblia no cita en cap altre lloc, en aquest context del "temps de la fi ", el nom " rei del sud ", però, a l'ésser el "sud" al mateix temps el d'Europa i Israel, es designa visiblement al continent africà. El " rei " papal del versicle 36, a l'ésser un rei religiós, el catolicisme, també ho és, i designa a l'islam, religió dels països nord-africans colonitzats per França .

Daniel 11.40: La preparació per a la Tercera Guerra Mundial

Una nova comprensió d'aquest tema em porta a rectificar les meues interpretacions presentades fins ara.

Vers 40: “ I al cap del temps, el rei del sud contendrà amb ell, i el rei del nord s'alçarà contra ell com una tempestat, amb carros i gent de cavall, i moltes naus; i entrarà terra endins, i inundarà com un torrent, i inundarà .”

En el " temps de la fi ", en 1945, va acabar la Segona Guerra Mundial, l'Alemanya nazi va ser derrotada i els dos bàndols victoriosos, rus i estatunidenc, es van dividir Europa al llarg de la línia de Berlín. El suport rus va permetre a França estar del costat dels vencedors. L'acord es va signar en Yalta, a la Crimea russa. A partir d'aqueixa data, una Europa ferida es va dividir en dos bàndols obertament hostils. L'economia estava en joc: el capitalisme estatunidenc contra el comunisme rus, i els països europeus es van sotmetre a l'una o l'altra d'aquestes dues concepcions econòmiques i polítiques. Però la religió també estava en joc: el protestantisme i el catolicisme estatunidencs contra l'ortodòxia russa. Va ser llavors quan, esclafats temporalment per Alemanya, els països colonials, inclosa França, van perdre el seu prestigi, i els països colonitzats es van rebel·lar un darrere l'altre. En reparació pel sofriment patit pels jueus, els Estats Units, que alberga a un gran nombre d'ells en el seu territori, organitza per votació el retorn dels jueus al seu sòl històric, que després de la seua partida es va convertir en Palestina. Europa està en pau, o quasi, però la guerra enfronta ara a l'Estat jueu contra els palestins. És en aquest moment històric que sorgeix el "rei del sud " d'aquest versicle. Els enfrontaments profetitzats contra l'Occident cristià es materialitzaran, primer, en el segrest d'avions turístics occidentals. Palestina, de religió musulmana, lluita mitjançant la pirateria, atacant el turisme occidental. Aquests enfrontaments es prolongaran posteriorment per les lluites dels Fronts d'Alliberament Nacional colonitzats: la Indoxina, Àfrica i, especialment, el Magreb de religió "musulmana", la qual cosa ho converteix en aliat del " rei del sud ". Aquest enfrontament preocupa especialment a França, que no ha aconseguit resoldre eficaçment la seua relació amb l'islam. No obstant això, amb els Acords d'Evian, va preparar nous problemes relacionals per al futur, en promoure el desenvolupament d'aquesta religió en el seu territori europeu. La seua postura secular li va impedir comprendre el perill que representa l'islam per a un país cristià, fins i tot en la seua forma secular i agnòstica.

L'Esperit resumeix les principals fases de la Tercera Guerra Mundial, perquè aquest popular «mai dos sense tres» és també un principi aplicat per Déu, primer, respecte als jueus, en -605, -597 i -586, dates de les tres deportacions successives del poble a Babilònia. Per a Déu, els càstigs pels pecats de l'antic i del nou pacte han de ser els mateixos, i l'organització d'aquests càstigs, idèntica. Des del versicle 36, l'Esperit es dirigeix principalment a l'entitat papal romana, ja denunciada en els capítols 7 i 8. El blanc de la seua ira i els atacs citats és, per tant, Itàlia, on el papat té el seu Estat Vaticà. En Apocalipsi 18.24, Déu declara sobre aquest tema: « I perquè en ella es va trobar la sang dels profetes i dels sants, i de tots els que han sigut assassinats en la terra ». Per això ocupa el lloc principal en el moment del càstig. Si bé es dirigeix a la religió catòlica europea, ha de tenir que la profecia es dirigeix als jueus, és a dir, al mateix Daniel. Això és encara més cert perquè, en aquest càstig final, també es tracta de l'estat jueu restaurat. Per tant, els detalles « sud» i «nord » han d'identificar a partir d'aquest estat jueu. I a qui trobem en el sud d'Israel? Aràbia i La Meca, el lloc d'origen del sorgiment de l'Islam. A qui trobem en el nord d'Israel? L'immens territori del país rus. Aquestes dades ens han permés identificar als tres « reis » representats en aquest versicle. I l'Esperit els identifica per les seues identitats religioses: en ordre de presentació, el catolicisme romà, l'islam àrab i l'ortodòxia russa. Aquest versicle 40 presenta un resum de les accions que condueixen a l'esclat d'aquesta Tercera Guerra Mundial, o... Sisena trompeta "d'Apocalipsi 9.13 al 21. La fricció entre Occident i l'Islam guerrer venjatiu no ha cessat, però des del 24 de febrer de 2022, va començar un inici de les agressions comeses per Rússia amb la seua intervenció contra Ucraïna.

La primera intervenció de 2014 transmet un missatge important, ja que, inicialment, Rússia es va annexionar Crimea; una acció que remet al Tractat de Yalta, maltractat després de 1945 pel bàndol occidental dominat pels Estats Units. Els successius avanços de l'OTAN cap a sòl rus són les causes de l'entrada de Rússia en la guerra, en sentir cada vegada més amenaçada per aquesta OTAN conqueridora. La set de poder dels Estats Units, revelada en Apocalipsi 13.11-18, no la desmenteix. Amb la partició de Yalta, Rússia va dominar a Polònia i als ucraïnesos catòlics d'Occident que havien lluitat al costat dels exèrcits nazis alemanys. Aquests dos països van ser així explotats per Rússia i privats d'autonomia real. Com a resultat, van mantindre l'odi i el ressentiment. Per això, Polònia, alliberada d'aquesta tutela després de la caiguda de la Unió Soviètica, va voler immediatament unir a l'OTAN, posar sota la protecció estatunidenca. Després d'unir a l'OTAN, el seu comportament va animar a Ucraïna a voler fer el mateix. Però Rússia no podia acceptar que el seu territori es convertira en una frontera directa amb l'OTAN.

En el versicle 40, la profecia parla del moment en què el "rei del nord ", la Rússia ortodoxa, atacarà obertament als països europeus; això serà conseqüència de les sancions unànimes, o quasi unànimes, adoptades pels líders d'Europa i els seus líders nacionals. I ha de tenir que Europa es va construir sobre els tractats de Roma, per la qual cosa les nacions de la UE comparteixen la culpa catòlica romana amb el règim papal romà. De manera que qualsevol atac contra Europa és també un atac a la fe italiana i catòlica romana. L'agressió russa contra Europa encara està per vindre, però no

està molt lluny, ja que el subministrament d'armes poderoses als ucraïnesos mata a soldats russos i destrueix el seu armament. Per tant, fins i tot si pateix un revés militar temporal, Rússia, amenaçada de ruïna, prompte atacarà directament als proveïdors. Només llavors es complirà la segona part del versicle: « I el rei del nord vindrà sobre ell com un remolí, amb carros i gent de cavall, i amb moltes naus; avançarà terra endins, i s'estendrà com un torrent, i inundarà ». Rússia es llança llavors a una gran reconquesta que concerneix a Israel i Egipte.

Vers 41: “ Entrarà en la terra gloriosa , i molts seran derrocats; però Edom, Moab i la majoria dels fills d'Amón seran deslliurats de la seua mà ” .

Després d'evocar la seua agressió contra Europa Occidental, l'Esperit anuncia la intervenció russa contra Israel, « el més bell dels països ». L'aliança estatunidenca amb els jueus justifica la lògica d'aquesta agressió. Posant en dubte la seua aliança amb Occident i Israel, « Edom, Moab i la prefectura dels fills d'Amón », que representen l'actual Jordània, veïna musulmana d'Israel, són perdonats pels russos.

Vers 42: “ Estendrà la seua mà contra les terres, i no escaparà la terra d'Egipte. ”

La troballa d'un « Egipte » envaït per Rússia és coherent amb l'aliança que aquest país va signar amb Israel en 1979. Aquesta elecció oportunista se suggereix pel fet que Déu li atribueix un intent de « escapar », unir al seu bàndol, de la ira de les potències occidentals dominants de l'època.

Vers 43: “ Tindrà poder sobre els tresors d'or i de plata, i sobre totes les coses precioses d'Egipte; i li seguiran els libis i els etíops ”.

Aquest saqueig atribuït als russos es justifica des de l'atac rus a Ucraïna. La fèrria resistència que oposen els ucraïnesos està consumint el seu equip militar, vaixells, tancs, avions i als propis combatents. A més, des de l'inici d'aquest conflicte, les sancions econòmiques imposades per Occident han començat a reduir la seua riquesa amb l'objectiu declarat d'arruïnar-la. El saqueig de la riquesa occidental serà, per tant, la seua resposta per a compensar les pèrdues patides. Només vull destacar hui la importància d'aquest aclariment: « els libis i els etíops ho seguiran ». Els « libis » són els pobles musulmans del nord d'Àfrica, mentre que els « etíops » representen als pobles negres de la resta d'Àfrica, la gran majoria dels quals ara també són musulmans. L'aclariment « ho seguiran » ens permet reconstruir l'ordre cronològic de les accions profetitzades. Els pobles musulmans entren en guerra sol després de l'atac rus contra les nacions europees i Israel. De manera lògica i oportuna, s'aprofiten del desconcert de les nacions del sud de la UE, obligades a combatre dues agressions simultànies. En aquest atac contra l'Àfrica musulmana, França, un antic país colonial, és el blanc principal dels pobles que va colonitzar. Les seues regions meridionals seran saquejades i les seues poblacions seran parcialment massacrades en diversos llocs profetitzats per Michel Nostradamus. Com diu el versicle 40, el " rei del nord " rus envaeix tota Europa i es dedica al saqueig. D'acord amb la seua decisió actual, els Estats Units no intervé inicialment per a impedir aquesta invasió i permet que Rússia s'estenga per les terres de les nacions europees. Fins a aqueix moment, els combatents només utilitzen armes convencionals. I els països derrotats són sotmesos al saqueig. Rússia està equipada amb poderoses i aterridores armes nuclears, però no desitja usar-les, sabent que el seu ús conduiria a un genocidi terrestre. Però en el bàndol estatunidenc no hi ha tals escrúpols, i per a aniquilar a l'etern enemic rus, primer atomitzaran el seu país.

Vers 44: “ Notícies de l'orient i del nord el bandejaran, i eixirà amb gran fúria per a destruir i exterminar a molts. ”

Per a Europa, envaïda pels russos, Rússia es troba a l'est , i per a Israel, al nord . Així, l'invasor rus s'assabenta que una terrible tragèdia acaba d'assotar a Rússia en el seu territori, la qual cosa, segons aquests punts cardinals, està subtilment indicat. Amb Rússia fragmentada, els combatents russos entren en una fúria assassina. Ja no es tracta de saquejar, sinó de destruir i exterminar multituds , i per a això, al seu torn, utilitzen el seu aterridor potencial nuclear contra els estatunidencs i les nacions europees. Així es compleix la mort de la tercera part de la humanitat, profetitzada i ordenada per Jesucrist en el missatge de la sisena trompeta en Apocalipsi 9.13-14: « I els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any van ser deslligats per a matar a la tercera part de la humanitat». El versicle 16 d'aquest tema especifica encara més la participació de 200 milions de combatents en aquesta guerra universal definitiva. Llegim: « El número dels genets de l'exèrcit era dues miríades de miríades: vaig sentir el seu número». Les ordres de destrucció nuclear, ordenades pels líders d'estats, nacions i pobles, es profetitzen en el versicle 18: « Una tercera part de la humanitat va ser morta per aquestes tres plagues: pel foc, pel fum i pel sofre que eixien de les seues boques». Els enfrontaments religiosos es designen amb la paraula « fum », que simbolitza les oracions en Apocalipsis 8:4: « El fum de l'encens va pujar, amb les oracions dels sants, de la mà de l'àngel davant Déu ». La fi de les capitals occidentals, per tant, està a prop, és imminent. En particular, París, blanc de la ira de Déu, que la va cridar « Sodoma i Egipte » en Apocalipsi 11:7, serà atacada i destruïda pel foc nuclear rus.

Vers 45: “ I plantarà les tendes del seu palau entre les mars, en la muntanya gloriosa i sant; i arribarà a la seua fi, i no hi haurà qui l'ajude. ”

Aquesta vegada, és en Ezequiel 38:22, que trobem la confirmació d'aquesta destrucció de les tropes russes en el sòl d'Israel: " Executaré judicis contra ell amb pestilència i amb sang, amb pluja torrencial i amb calamarsa; faré ploure foc i sofre". Sobre ell i sobre les seues tropes , i sobre els nombrosos pobles que estaran amb ell " . Així, perseguides fins a Israel pels exèrcits estatunidencs i els supervivents europeus, les tropes russes van ser aniquilades allí juntament amb els pobles musulmans que les havien secundades.

Ací acaba la revelació donada per Déu en Daniel 11: Rússia és aniquilada. Però després d'aquesta acció, Daniel 12:1 comença dient: « En aquell temps s'alçarà Miguel, el gran príncep que està de part dels fills del teu poble; i hi haurà un temps d'angoixa, com no n'hi va haver des que va haver-hi nació fins llavors. En aquell temps, el teu poble serà alliberat, tots els que es troben inscrits en el llibre ». Ara bé, entre aquest gloriós retorn i l'anihilació de Rússia que el va precedir, Déu organitza en la terra l'última prova de fe, el propòsit de la qual és separar, per última vegada, als triats dels caiguts. En aqueix moment, tots els triats s'hauran convertit en adventistes, en el sentit que esperen el retorn de Crist en la primavera de 2030, però també han d'atestar que són del seté dia. Per a això, la seua fe ha de ser provada i demostrada honrant el dissabte, incloent, i especialment, quan siguen amenaçats de mort per aquesta obediència a Déu. Aquesta prova està profetitzada per Déu i revelada en Apocalipsi 3.10, en aquestes paraules: “ Perquè has guardat la paraula de la meua paciència, jo també et guardaré de l'hora de la prova que ha de vindre sobre el món sencer, per a provar als que habiten sobre la terra. ”

La profetitzada " fi dels temps " es refereix al " temps de les nacions ", destruïdes per successius atacs divins, virus assassins i fams causades per bloquejos econòmics causats per guerres i per les armes d'aquestes guerres. Com va declarar Jesús, " sentir parlar de guerres i rumors de guerres " no defineix la fi del món, sinó només " la fi del temps de les nacions" . Aquesta " fi de les nacions " es deu, per tant, a una disminució considerable de la representació de la vida humana en la terra. Terriblement delmats, els pobles hauran perdut tota manera de poder i organització. Per això, els supervivents d'aquest últim conflicte atòmic es veuen obligats per la situació a renunciar a la seua identitat nacional i a formar una aliança universal encapçalada pels Estats Units, que s'ha mantingut forta.

els Estats Units finalment farà realitat el seu somni de domini universal, i el seu règim de la " bèstia que puja de la terra ", citat en Apocalipsi 13.11, entrarà en acció per un breu període: " Vaig veure pujar de la terra una altra bèstia, que tenia dues banyes com de corder, i parlava com un drac ". La llei que obliga al descans dominical romà obligarà als fidels al sabbat diví a ser perseguits i víctimes del boicot comercial típicament estatunidenc, segons el versicle 17. Cal destacar que aquesta conducta ja s'aplica contra Rússia i els russos per part d'Occident, inclosa l'anomenada França democràtica i republicana, des del 24 de febrer de 2022: " I que ningú poguera comprar ni vendre , excepte el que tinguera la marca, el nom de la bèstia o el número del seu nom " . Això abans de ser condemnats a mort, segons el versicle 15: « I se li va permetre infondre vida a la imatge de la bèstia, perquè la imatge parlara i fera que tots els que no l'adoraren anaren morts ». Apocalipsi 9.20-21 descriu l'estàndard dels supervivents del genocidi terrenal: « La resta de la humanitat, que no va morir amb aquestes plagues, no es va penedir de les obres de les seues mans, ni va deixar d'adorar a dimonis, ni a ídols d'or, plata, bronze, pedra i fusta, que no poden veure, ni sentir, ni caminar; i no es van penedir dels seus homicidis , ni de les seues fetilleries, ni de la seua immoralitat sexual, ni dels seus robatoris » .

El gloriós retorn de Crist posarà fi a les falses esperances i les falses anàlisis del subjecte religiós. Els triats són portats al cel, els caiguts són exterminats en la terra, massacrar els uns als altres i rebutjant la responsabilitat per la pèrdua comuna.

Arribats al final d'aquestes explicacions he d'afegir aquesta última idea.

Sense qüestionar el valor de la data de 1945, el " temps de la fi " va poder haver començat ja en la primavera de 1843, pel fet que, de les tres religions esmentades en Daniel 11.40, les dues religions cristianes eren culpables de faltes molt greus, perquè aquests pecats s'imputen al servei de Jesucrist, i pateixen càstig per aquestes faltes. Tot sembla basar en aquest principi de justícia divina de la llei del talió, que Déu modifica en aplicar-la contra la Roma papal en Apocalipsi 18:6: " Pagueu-li com ella va pagar, i doneu-li el doble segons les seues obres. En la copa en què ella ha abocat, doneu-li el doble ". Ja no és ull per ull, dent per dent, sinó dos ulls per ull, dues dents per dent. En la seua perfecta justícia, Déu garanteix que els càstigs s'apliquen segons el principi de reciprocitat.

Primer, a partir de 1830, França, que posteriorment es convertiria en la fundadora de la Unió Europea, va prendre possessió de territoris poblats per musulmans. Després d'aquesta acció, l'Esperit profetitza la reacció del poble colonitzat: agressió contra l'antic colonitzador i massacres fins a

obtindre la independència requerida: « el rei del sud s'enfronta a ell ». Perquè la colonització és una espècie de «captivitat » de tot un poble per a apropiar del seu territori. Record que quan Déu va voler donar al seu poble Israel, la terra de Canaán, per a evitar problemes futurs, es va encarregar d'executar a tots els seus habitants, organitzant l'extermini mitjançant les picades de vespes i els colps de l'espasa dels exèrcits jueus. No havia de quedar cap habitant amb vida que poguera venjar aquest genocidi. Però aquesta duresa requerida per a aquesta situació estremeix d'horror les ments humanes excessivament humanistes.

Així mateix, dins de l'OTAN, Europa ha aprofitat amb èxit l'afebliment temporal de la Rússia soviètica per a expandir el seu mercat i arruïnar a Rússia. Aquesta mala acció ha rebut, com a resposta, la reacció armada d'una Rússia resurgente. Amb totes les seues forces armades, « el rei del nord caurà sobre ell». i ho inundarà com una tempesta ."

Al seu torn, Rússia va voler aprofitar la seua victòria sobre els nazis per a subjugar als pobles polonés i ucraïnés. I, a canvi, com a reacció, va patir la ira de l'odi venjatiu d'aquests països... i dels Estats Units, que seria castigat últim i exterminat per Déu mateix.

Una tercera raó converteix la primavera de 1843 en el començament del " temps de la fi ", també espiritual, ja que Déu va triar aquesta data per a restablir les veritats distorsionades per l'Església Catòlica Romana. Daniel 8.14 la desenvolupa, però Daniel 12.11-12 destaca la seua importància. I segons Apocalipsi 3:2, en aquest moment, Déu exigeix obres de fe " perfectes ", la qual cosa concorda amb un requisit inherent al " temps de la fi ".

Una quarta justificació es basa en l'evident despertar del desenvolupament tecnològic, que provocarà contaminació fins a la fi del món, de manera que també prepara la destrucció de la humanitat.

La paràbola del “fill pròdig”…invertida

Aquesta paràbola del "fill pròdig", ensenyada per Jesucrist, és tan coneguda a Occident que s'ha convertit en una expressió simbòlica comuna. Per tant, tornaré a ella, el començament del qual descriu a la perfecció la situació que acaba d'afectar a Rússia i Ucraïna, embardissades en una guerra fratricida per l'anhel d'emancipació d'aquesta jove república als països de l'Est.

La paràbola original es presenta en Lucas 15.11-32, però sorprenentment la paraula “pròdig” no apareix allí.

Vers 11: “ I va dir: Un home tenia dos fills. ”

Versicle 12: “ El fill menor va dir al seu pare: ‘Pare, dóna'm la part dels béns que em correspon’. I el pare va repartir els béns entre ells ” .

Vers 13: “ No molts dies després, el fill menor, ajuntant-lo tot, es va anar a un país apartat, on va malgastar els seus béns en llibertinatge. »

Ací acaba la comparació amb la paràbola original, perquè aquesta paràbola, donada per Jesucrist, pretenia ensenyar la benedicció divina del penediment , com indica el versicle 10: « Així us dic que hi ha goig en la presència dels àngels de Déu per un pecador que es penedeix ». No obstant això, el fill ucraïnés de la nostra realitat va descobrir les alegries de la llibertat total, l'oblit dels tabús religiosos, és a dir, la vida llibertina ja desenvolupada en les societats occidentals. Es va apegar tant a aquesta llibertat que, a diferència del fill de la paràbola real, es va rebel·lar contra el seu pare, Rússia, en la qual Ucraïna ocupava un lloc privilegiat.

La vida real actual mostra societats amorals amb cors endurits, incapaços de penedir. Aquesta situació reprodueix la que va prevaldre just abans del diluvi provocat per Déu en temps de Noé. En l'agitació causada per les contínues molèsties dels atacs virals i els conflictes insalvables, el pensament occidental adquireix tints feixistes molt inquietants. Però per què sorprendre? Potser les mateixes causes no acaben produint els mateixos efectes? I això és encara més fàcil perquè, amb el temps, els líders són reemplaçats per joves que no han sigut marcats per les doloroses experiències del passat. En el bàndol rebel occidental, ara només trobem joves d'uns trenta anys, tots nascuts en temps de pau pròspera. I tots ells, privats de la saviesa de Déu, es comporten amb arrogància i com a dictadors, imposant les seues perilloses opinions al seu poble. Cada dia, davant els nostres ulls i amb gran suport mediàtic, veiem com s'organitza el conflicte més terrible de la història de la humanitat. Per als ancians, entre els quals m'incloc, això es creia impossible, però això era sense comptar amb la renovació de les generacions governants. I les últimes constitueixen les pitjors, dins del normal. El menyspreu mostrat al gran Déu creador invisible acaba costant-li a la humanitat el preu de la seua

progressiva, però, no obstant això, profetitzada i segura anihilació.

Coneixent la causa de la ruptura del poble ucraïnés amb Rússia, podem comprendre per què Déu culpa a les nostres societats occidentals per donar suport a la decisió ucraïnesa. El jove president Zelenski va declarar públicament als pobles de la UE: «Som com vostés». I aquest clam del seu cor és, lamentablement, la confirmació i expressió d'una vertadera condemna divina. Perquè aquestes decisions confirmen el bon sentit de l'ensenyament de Proverbis 29:18: « On no hi ha visió, el poble pereix; feliç el que guarda la llei! ». En aquest versicle, la paraula és « revelació o visió ». Crec que generalment es malinterpreta perquè l'autor diví contrasta «visió» amb «la llei». En aquest cas, « visió » es refereix a la direcció divina visual, com quan Déu va conversar amb Moisés. El que Déu diu és que, fins i tot sense la seua presència visible, el poble serà beneït si obeeix les seues lleis. Per tant, aquest versicle exalta la fe de qui obeeix la llei divina en tots els temps. Ens permet comprendre la causa de l'avanç de la corrupció i les perversions morals en les nostres societats occidentals, considerades pels pobles de la terra com a "cristianes", però jutjades per Déu, erròniament, com a "cristianes". A Europa, la fe cristiana no es va nodrir de la veritat donada per Jesucrist, l'obra de la qual va ser impedida per la presència visible d'un líder terrenal papal des de l'any 538. Hui dia, tots poden veure que " el poble està sense restriccions " en tota la UE, però només en el pla moral, perquè la llibertat individual dels seus habitants, en realitat, només s'està reduint per a complir amb imperatius financers, econòmics i polítics. La quasi imposició del sistema de "internet", a través del qual es realitzen els pagaments, està reemplaçant gradualment l'ús dels diners en efectiu. D'aquesta manera, el lideratge econòmic estatunidenc assumeix el control absolut de l'assumpte i pot, ja, autoritzar o no la compra i la venda , segons la seua bona voluntat i criteri. En resposta a la petició dels EUA, els bancs europeus ja exigeixen als seus clients la declaració signada d'un certificat fiscal individual. En cas de rebuig, els pagaments ja no es realitzaran. La invenció de la xarxa de comunicacions "Internet", originalment d'ús militar, va ser utilitzada pels Estats Units com una xarxa que va atrapar a tots els habitants de la Terra. Ara, sotmés a aquesta dependència, pot obtindre d'ells tot el que desitge. Però hui dia, aquesta dependència només afecta als pobles de la UE, ja que els EUA encara no domina tot el planeta Terra. I estem presenciant separacions i reagrupaments dels bàndols als quals la Guerra Mundial rampell s'oposarà amb violència i terribles conseqüències. El consumidor ja s'ha convertit en esclau de les organitzacions financeres i ja no pot resistir a elles. La nova Atlántida organitza els seus principis i les seues lleis; obeïm o morim.

Així, el "fill pròdig" ucraïnés de 2022 va ser seduït al seu torn per l'estendard estatunidenc de la llibertat, després dels europeus, els qui van ser seduïts per primera vegada després de la Segona Guerra Mundial. En la badia de Nova York, la presència de l'estàtua amb aqueix nom, "Llibertat", confirma la seua destinació i la seua vocació. Un darrere l'altre, tots els que són iguals acaben unir, no per a bé, sinó per a la pitjor confrontació final que ha de reduir el seu número en un " terç " simbòlic, segons Apocalipsi 9.15.

A França, en les eleccions presidencials, Déu va voler col·locar a la nació sota la presidència del jove Emmanuel Macron, triat per segona vegada contra l'opció francesa, ja que l'opció contrària es referia, per segona vegada , a l'encara més odiat "Front Nacional", rebatejat entretant com a "Agrupació Nacional". Al final d'aqueix 16 de maig de 2022, el jove, suposadament arrogant, orgullós i ambiciós, que veu en cada home "un gal refractari", es va assegurar de no ser dominat en triar, aquesta vegada, com a primera ministra a una dona entre les més fidels i incondicionals del seu partit, "La República en marxa". Amb aquest partit polític, la humanitat avança, però no cap a l'èxit i la felicitat desitjats.

Però com el títol d'aquest article és la paràbola del "fill pròdig", aprofitem-la per a destacar les belles lliçons que ens va donar Jesucrist. Per a això, continuem el nostre estudi dels versicles 14 i següents.

Vers 14: “ I quan tot el va haver gastat, va vindre una gran fam en aquella terra, i va començar a passar necessitat. ”

Vers 15: “ I va ser i va treballar per a un dels habitants d'aquella regió, el qual ho va enviar als seus camps a cuidar porcs. ”

Vers 16: “ Anhelava assaciar de les merles que menjaven els porcs, però ningú li va donar res. ”

Vers 17: “ I tornant en si, va dir: Quants jornalers a casa del meu pare tenen abundància de pa, i jo ací perisc de fam! ”

En aquest exemple proposat per Jesucrist, la reflexió del fill pròdig és una cosa oportunista. Per això hem de donar-li al " pa " del qual manca un significat purament espiritual, segons el fet que " l'home ha de viure de tota paraula que sale de la boca de Déu ".

Versicle 18: “ M'alçaré i aniré al meu pare, i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu , ”

El pecat comés contra el Pare és, abans de res, un pecat comés contra el Cel.

Vers 19: “ Ja no sóc digne de ser anomenat el teu fill; tracta'm com a un dels teus jornalers ” .

Déu ens dóna un exemple de vertader penediment. El fill reconeix no sols la seua culpa, sinó també la legitimitat de perdre els seus drets com a fill.

Versicle 20: “ I es va alçar i va anar al seu pare. I estant encara lluny, el seu pare el va veure i va sentir compassió d'ell, i va córrer, es va tirar sobre el seu coll i el va besar. ”

En la conducta d'aquest Pare, Déu revela la seua pròpia actitud cap al pecador penedit. El seu amor és tan fort i gran com la seua justícia. I la seua longanimitat cap als pecadors dóna testimoniatge de la seua excepcional compassió.

Versicle 21: “ El fill li va dir: Pare, he pecat contra el cel i contra tu, i ja no sóc digne de ser anomenat el teu fill ”.

Vers 22: " Però el pare va dir als seus serfs: Traieu prompte el millor vestit, i vestiu-li; poseu un anell a la seua mà, i sabates als seus peus. "

Per al fill pròdig, la sorpresa és gran, perquè el seu pare no li dirigeix cap dels retrets que ell s'havia dirigit a si mateix. En lloc de retraure-li, ho honra més que a un fill que s'ha mantingut fidel i digne.

Versicle 23: « Porten el vedell encebat i maten-lo. Mengem i celebrem ».

L'organització d'una festa troba la seua explicació en aquests dos verbs: «Mengem i celebrem». La lliçó s'expressarà al final de la història, però ja aquest verb «alegrem-nos» dóna testimoniatge de la gaubança del Pare celestial; una gaubança provocada pel penediment d'aquest fill que semblava perdut.

Versicle 24: “ Perquè aquest el meu fill estava mort, i ha reviscut; estava perdut, i és trobat ” . I van començar a alegrar.

El principi es confirma: trobar el perdut porta encara més alegria que el que es conserva per molt de temps. Això ens ensenya que una ferida curada pot portar més felicitat que estar sa.

Versicle 25: “ El fill major estava en el camp. En arribar i acostar a la casa, va sentir música i danses. ”

Versicle 26: “ Va cridar a un dels servents i li va preguntar què era allò ” .

Vers 27: " Llavors el criat li va dir: 'El teu germà ha tornat a casa, i perquè l'ha trobat sa, el teu pare ha matat el vedell encebat. '"

Versicle 28: “ Es va enutjar i no volia entrar. El seu pare va eixir i li va pregar que entrara ” .

Vers 29: " I ell va dir al seu pare: Heus ací, tants anys t'he servit, i mai he desheretat el teu manament, i mai m'has donat un cabrit per a gaudir-me amb els meus amics. "

Vers 30: “ I quan va vindre el teu fill, que devorava els teus béns amb rameras, per a ell vas matar el vedell encebat! ”

Vers 31: « Fill meu», li va dir el pare, «tu sempre estàs amb mi, i totes les meues coses són teues; »

Vers 32: " Però era necessari gaudir-nos i alegrar-nos, perquè aquest el teu germà estava mort, i ha reviscut; estava perdut, i és trobat. "

En aquesta paràbola, el comportament i el raonament del fill que va romandre fidel a la casa del seu pare no són anormals, i no pot evitar sorprendre en veure tant d'honor atorgat a qui s'havia comportat indignament. En aquesta lliçó, Déu ens mostra el pes de l'amor en el seu judici sobre els éssers humans. Aquesta lliçó va ser particularment apropiada per a obrir els cors dels jueus formats per la lletra de la llei. L'Antic Pacte només funcionava sota l'imperi de la justícia basada en les ordenances divines; l'amor i la compassió no apareixien allí. Aquesta paràbola va preparar els cors dels jueus per a la demostració de l'immensurable amor de Déu per les seues criatures, la feblesa i l'atracció de les quals natural al pecat coneix bé. En Jesucrist, Déu podrà concedir perdó i honor a tots els pecadors veritablement penedits; això d'acord amb l'ensenyament d'aquesta paràbola.

En el rol del fill fidel, Déu es refereix als jueus de l'antiga aliança, ensenyats per la llei des de l'èxode d'Egipte. La seua condició de primogènits els dóna prioritat sobre tots els altres homes fins a Jesucrist. Per això, el Messies va aparéixer a Jerusalem, on el va sentir parlar i atestar, i així i tot va acabar crucificant-lo a petició del clergat jueu. En aquesta escena, la indignació del primogènit caracteritzarà als jueus de l'antiga aliança, els qui sentiran odi cap als triats de la nova aliança, seleccionats entre els pagans. Doncs, per a aquests jueus, aquesta exigència dels pagans de servir al seu Déu és intolerable i inacceptable. El que la paràbola no diu és que aquesta incomprensió de la compassió divina realitzada en Jesucrist els costarà la pèrdua de la vida eterna, que la seua obediència suposadament els portaria. Però el missatge va ser donat de totes maneres, i Jesús el va fer profetitzar per boca dels jueus, als qui els va presentar la seua paràbola del " amo de la vinya i els vinyaters ", com està escrit en Mateo 21.41: " Ells li van respondre: Destruirà miserablement a aqueixa miserable gent, i arrendarà la vinya a altres vinyaters, que li pagaran el fruit al seu temps " .

Llibertat, Igualtat, Fraternitat… el mite republicà

Hui, com a soldat de Crist, prenc les armes contra aquest mite de la utopia republicana que constitueix l'antídot a la vertadera fe.

És enganyós perquè infon falses esperances. Crea la il·lusió d'una imatge de felicitat, per la qual cosa vinc a desmantellar-ho i demostrar com constitueix una vertadera estafa que sedueix a la majoria de l'espècie humana.

És cert que, en unir d'aquesta manera, aquestes tres qualitats poden ser un somni. I si s'aconseguira el resultat, l'home aconseguiria una gran felicitat. Per desgràcia, com totes les ideologies concebudes per homes pecadors, aquesta només produeix el contrari del que pretenia oferir. La llibertat es converteix en cadenes; la igualtat en disparitats abismals; i la fraternitat en lluites perpètues.

Llibertat.

Amb la diversitat creant nombrosos problemes de convivència, la llibertat es torna cada vegada més limitada. A més, la llibertat és una il·lusió enganyosa, perquè la Bíblia ens diu en 2 Pedro 2.19: « Els prometen llibertat, mentre que ells mateixos són esclaus de la corrupció, doncs allò que els ha vençuts és esclau ». I en aquest sentit, tot home, separat de Déu pel seu pecat, és esclau del seu pecat. La llibertat que usa per a pecar emmascara una terrible condemnació divina; per tant, aquesta llibertat és veritablement enganyosa. Però el pecador impenitent es conforma amb aquesta condició i usa egoistament la seua llibertat per a explotar la del seu proïsme en el seu propi benefici. I aquesta explotació constitueix una estafa per a les víctimes del sistema. La llibertat continua estant molt restringida per les condicions de la vida econòmica moderna. L'aliment sol s'obté amb diners, igual que la roba i el sostre, aqueix sostre essencial per a trobar un mínim de protecció en la terra. El creixement de les ciutats a costa del camp ha intensificat el problema. El treball de la terra va alimentar a moltes persones que hui depenen únicament d'un salari i grans magatzems per a satisfer les seues necessitats urgents. La llibertat continua sent il·lusòria en el sentit que cada ésser humà obeeix a la seua naturalesa heretada. Tots portem gens heretats de les nostres famílies ancestrals, i la rossa d'ulls blaus mai serà la bruna d'ulls negres. I ací radica el problema dels criteris de bellesa, dels gustos i colors, dels quals cadascun té la seua pròpia concepció, coses que no estan subjectes a discussió. No obstant això, si no es discuteixen, poden fàcilment conduir a discussions i conflictes mortals.

Legalitat

La naturalesa ens dóna desigualtat física i psicològica des del naixement. Però, per descomptat, la ideologia republicana deixa en mans de la ciència i la medicina quirúrgica la tasca de remeiar-les. Pretén oferir als homes igualtat de drets i s'esforça per combatre la bretxa creada entre rics i pobres, sans i malalts. Elogiem aquests esforços perquè són defensables, però, a part d'un principi ideal, quin és el resultat? Els rics promouen el seu enriquiment, i els pobres sempre arrosseguen la seua inseparable pobresa. Ací, observe una primera incompatibilitat entre les paraules «lliberteu» i «igualtat», perquè és precisament degut a la llibertat que la igualtat es fa impossible. Jesús no va infondre falses il·lusions en els humans, perquè ell mateix va dir en Mateo 26:11: « Perquè sempre tindreu pobres amb vosaltres, però no sempre em tindreu a mi ». De manera similar, en profetitzar els últims dies, l'Esperit declara en Apocalipsi 13.16: « I feia que a tots, petits i grans, rics i pobres , lliures i esclaus , se'ls posara una marca a la mà dreta o en el front ». Notar en aquest versicle la presència de persones « lliures » i « esclaves » en aquests últims dies de la història terrenal humana, que concerneixen el nostre temps i als huit anys que queden per complir. És evident que la igualtat continuarà sent un mite per a tots, i això és encara més cert com més gran és la maldat dels cors humans amb el pas del temps.

La igualtat de drets continua sent un miratge present en el desert republicà, perquè tots poden veure que els rics compren poder, advocats eficients i caríssims, i l'aprovació de jutges corruptes. A més, no és casualitat que Jesús declarara en Lucas 6.24: « Ai de vosaltres, els rics!, perquè ja teniu el vostre consol! ». I Santiago 5:1 confirma: « I ara vosaltres, els rics! Ploreu i gemegueu per les desgràcies que us sobrevindran ». Per tant, no s'aconsegueix la igualtat en matèria de justícia, però la República ofereix igualtat d'oportunitats a tots, diu. Però són iguals els cervells per a obtindre el mateix pels mateixos mitjans? No, òbviament no. I el problema de la República és que ha optat per afavorir, entre totes les activitats possibles i útils, als éssers més educats. El diploma marca la diferència, igual que la riquesa, que en si mateixa compra poder. Així es tanca el cercle viciós, i dins de la democràcia republicana s'estableix una societat governant superior composta per persones riques i altament educades. Amb el pas dels anys, aquesta situació reprodueix la societat de privilegis que la democràcia republicana pretenia destruir. A França, la Cinquena República va reproduir una

societat de privilegis organitzada segons un principi molt similar al de l'antiga monarquia. Però el criteri per a accedir en poder ara és el coneixement, un diploma obtingut a les escoles de formació de la nació. Així, els polítics espenten als seus fills per aquest camí polític, i de pares a fills, la nova noblesa estatal s'alterna al comandament del poder.

El jove Octavio, nebot del dictador César, igual que el seu oncle, va comprendre la importància de guanyar el suport del poble, la plebs romana. No obstant això, per a aconseguir-ho, el mètode ha sigut el mateix: és necessari oferir-los l'oportunitat de divertir, distreure i superar els límits de les causes individuals i col·lectives de plaer. La calma i la prolongada pau de 77 anys que han prevalgut fins als nostres dies es van obtindre per aquests mateixos mitjans. És mitjançant el consum de productes creats i contínuament renovats que les societats occidentals s'han tornat pacífiques i dòcils, com ho desitgen les classes dominants. Mentre els pobres s'embriaguen enfront dels canals de televisió i en els estadis esportius, aquestes classes dominants organitzen i creen el seu enriquiment individual i col·lectiu. Des de 1976, l'acolliment de poblacions d'origen africà, tant del Nord com del Sud, ha portat a la convivència a persones en total desigualtat. Les aspiracions d'alguns no són compartides per uns altres, però tots comparteixen el desig d'enriquir. Perquè en entrar en contacte directe amb els rics, els pobres descobreixen la magnitud de la seua pobresa, i alguns estan disposats a tot per a obtindre la cobejada riquesa. Així, la desigualtat aplana el camí per als enfrontaments entre persones desiguals en la República Francesa.

La germanor

És difícil, si no impossible, aconseguir aquest tercer objectiu republicà, ja a causa del fracàs de les dues qualitats estudiades anteriorment. La fraternitat de la qual parla la República és la de la humanitat global. Ara bé, convé recordar que, des dels primers fills d'Adán i Eva, el major, Caín, va matar al seu germà menor, Abel, per gelosia. I aquest sol testimoniatge diu que el somni de la fraternitat universal continuarà sent perpètuament un mite irrealitzable. La paraula fraternitat ens recorda que som germans, però els germans es barallen encara que no sempre es maten. I quan, a l'herència racial, se sumen les diferències religioses, la possibilitat de l'anhelat enteniment fraternal desapareix per complet. El que alguns consideren sagrat, uns altres ho consideren profà i injustificat. I quan el sagrat és atacat per l'incrèdul, la profanació es converteix en causa d'enfrontaments bèl·lics mortals. L'incrèdul no pot comprendre la indignació que sent el creient. La mescla ètnica consisteix a mesclar productes altament explosius. Jesucrist va dir en Mateo 28:19-20: « Per tant, aneu i feu deixebles a totes les nacions, batejant-les en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, ensenyant-los a guardar tot el que us he manat. I heus ací, jo estic amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món». El mandat era, en efecte, « fer deixebles a totes les nacions », però no esclavitzar-les ni colonitzar-les. Els primers missioners van portar així l'Evangeli de la salvació, però després d'ells, van arribar exèrcits per a subjugar injustament als pobles que fins llavors havien romàs lliures. La colonització va substituir als missioners, i els pobles lliures van quedar sotmesos a l'esclavitud de les condicions econòmiques occidentals. Fins i tot després de la fi de la colonització, aquests pobles van continuar sent esclaus dels seus nous caps d'estat africans, els qui egoistament es van apropiar de la riquesa explotada pels antics colonitzadors. Com a resultat, aquests països, subjectes a lleis econòmiques, no van poder enriquir ni tan sols permetre que la seua gent compartira els productes de la seua terra. La negritud va quedar dolorosament marcada pel súmmum de la desigualtat: l'esclavitud. Files de negres encadenats van ser conduïdes per traficants musulmans d'esclaus des de Níger fins als seus països. Posteriorment, els portuguesos, i posteriorment altres pobles europeus, van fer el mateix, guiant columnes d'esclaus negres fins als molls de ports africans, incloent Ouidah a Benín, on van ser carregats, com a bestiar, en els cellers de vaixells que proveïen al Brasil de treballadors per a explotar els camps de canya de sucre i, posteriorment, per a la recol·lecció de cotó en el sud dels Estats Units. Així, les persones negres han estat marcades per dues experiències diferents, segons si van ser esclavitzades a Occident o van romandre al seu país sota la colonització. Però, en la nostra era moderna, la conscienciació fomentada per l'acció mediàtica ha creat la mescla d'aquestes dues experiències, i les persones negres extrauen d'ella una lliçó idèntica: el mal va ser portat pels blancs. Són totes aquestes injustícies practicades davant Déu i els homes les que Jesucrist explota en els nostres últims temps per a provocar odi i guerra. I totes tenen com a causa l'explotació flagrant de la desigualtat natural que caracteritza a la humanitat, segons la voluntat de Déu, des del principi de la seua història. Tant és així que, al final, el lema republicà —llibertat, igualtat i fraternitat— s'aplica a una societat d'esclaus, desiguals, hostils i adversaris. El pitjor és que, amb la unió que fa la força, aquesta es materialitza en una societat autoritària, pròxima al feixisme. El dret al pensament i l'opinió individual es combat i es defensa hui mitjançant lleis republicanes. I així com la capacitat de tolerar l'oposició s'afeblirà amb l'assot dels assots de Déu en els últims dies, la capacitat d'acceptar les opinions individuals disminueix a causa dels conflictes i amenaces que pesen sobre els

pobles de l'OTAN des del 24 de febrer de 2022. El feixisme ha tornat i encara li queden dies bons per davant. Sembla que la germanor sol es reconeix per als qui accepten i legitimen els estàndards establits per aquest nou feixisme col·lectiu estatunidenc i europeu: l'amo i el seu servent.

A les mans de Déu Todopoderoso

Independentment del nostre estatus espiritual, els éssers humans estem en mans de Déu Todopoderoso. Ja siga que siguem beneïts per Ell o maleïts pel seu judici perfectament just i equitatiu, no podem evitar el compliment del seu inevitable i indestructible voluntat suprema. I aquesta situació també aplica a tots els àngels celestials, als bons que van romandre fidels i als malvats que van seguir a Satanàs en la seua rebel·lió contra l'únic i sobirà Déu Creador.

Durant molt de temps, i fins als nostres temps moderns, l'existència de Déu va anar fàcilment admesa pels éssers humans comuns; fins al punt que, inspirats per dimonis, van servir a déus falsos o els van inventar ells mateixos, perquè la vida dóna testimoniatge de tanta intel·ligència en els seus aspectes visuals i el seu funcionament que l'home, testimoni, receptor i beneficiari d'aquestes coses, sabia que ell mateix no era l'autor d'aquesta creació; en conseqüència, intel·ligències ocultes, més poderoses que ell, degueren estar en l'origen d'aquestes construccions. A més, cal destacar que, malgrat el seu desconeixement del vertader Déu creador, van demostrar major intel·ligència que els humans agnòstics o ateus actuals, els qui es conformen amb atribuir construccions extremadament complexes a l'atzar i al que anomenen "naturalesa". Després d'observar que l'altura del sòl augmenta amb el pas del temps, conclouen que és possible atribuir a la Terra una existència de milions o milers de milions d'anys. Llavors, em pregunte: d'on provenen les capes de terra i pedres que cobreixen el nucli central ardent de la Terra? I aquest nucli, com es va formar? Quin era el nivell del sòl en el naixement de la Terra?

Afortunadament per als qui tenim vertadera fe, no hem d'esperar que els homes donen les respostes a aquestes preguntes legítimes. Els humans moderns han inventat la ficció, un terme que designa allò que és fals i solo imaginat per l'home. Però malgrat tota la seua capacitat imaginativa, s'han quedat molt lluny de la realitat; perquè la imaginació humana és limitada, mentre que la vida creada per Déu només ho és provisionalment en la seua forma actual. Per damunt de tota ficció, Déu és veritablement il·limitat, i només necessita ordenar la creació de la vida o la matèria. I després de la fi de la història terrenal, quan concloga el seté mil·lenni celestial, en la renovació de totes les coses, els triats redimits per Jesucrist presenciaran amb sorpresa el poder del seu Déu creador, qui transformarà sobtadament, al seu comandament, l'antiga terra caòtica en un etern idíl·lic Jardí de l'Edén.

És cert que amb el temps i el mal temps, les pluges i les violentes tempestes arrosseguen masses de terra i llot que cobreixen llocs deserts o habitats. I han de comprendre que davant tals flagels, els humans es van rendir i es van adaptar a la nova situació imposada per l'imperiós poder dels fenòmens naturals. Hui, l'home modern compta amb poderoses màquines com a excavadores capaces de demolir pacientment una muntanya sencera. Això no era així en el passat, i els lliscaments de terra van canviar permanentment l'aparença del terreny. La cobertura d'uns pocs metres té, per tant, una explicació natural, però les múltiples capes de la terra no. I les pretensioses teories falses ensenyades pels científics que atribueixen a la Terra una existència de milers de milions d'anys van semblar només desviar als éssers humans del temor degut al Déu Creador revelat per la pròpia Bíblia escrita pels testimonis del poble jueu hebreu.

Pregunta't això: per què aquests científics no apliquen la seua intel·ligència a comprendre els testimoniatges inquietants i sorprenents que presenta la Bíblia? No obstant això, hi ha aspectes en aquestes revelacions que desafien; i ja, l'existència d'aquest poble jueu? La seua intel·ligència és, per tant, selectiva, i només la seua voluntat individual i col·lectiva està en joc: trien la ciència en lloc de Déu.

Havent pres la decisió contrària des del meu naixement, perquè vaig tindre la fortuna, beneïda per Déu, de nàixer en un ambient religiós gràcies al zel dels meus oncles paterns, d'obediència protestant darbyista. Mai he dubtat de l'existència de Déu al llarg de la meua vida, encara que vaig ignorar durant molt de temps la vertadera forma de la seua veritat doctrinal. Sabia que la font de la seua revelació era la Bíblia i res més que la Bíblia. A més, quan Déu ho va considerar oportú, després d'amargues experiències terrenals, d'adult vaig llegir i vaig estudiar tota la Bíblia, aquesta paraula del Déu viu escrita per als seus triats.

Després, en orientar-me cap a la fe adventista, vaig descobrir les respostes a les inconsistències que havia notat en la falsa fe cristiana. El paper del dissabte va ser decisiu i les bases de les explicacions profètiques em van convéncer per complet. A més, ara em consterna veure en aquest

món tanta intel·ligència desviada, desviada del Déu viu i posada al servei de Satanàs i els seus dimonis. Al mateix temps, valore i estima cada dia més la grandesa del meu privilegi, que em porta a comprendre el pensament ocult, encara que revelat, del Déu creador redemptor. És cert! Jesús salva als seus triats per la sang vessada en la creu, on es va oferir voluntàriament com a sacrifici expiatori, i aquesta acció és l'única base de la salvació proposada per Déu. Però per què va mostrar tanta generositat i compassió? Qui pot dir que ho va fer perquè a qui salva se li permetera continuar pecant, voluntàriament, contra els manaments i ordenances de Déu? Ningú, per descomptat, té aqueixa descaradura arrogant, i no obstant això, sense dir res, això és exactament el que la falsa fe legitima i legalitza amb les seues obres. Per tant, la seua culpabilitat concerneix els testimoniatges del nou pacte, perquè és Pablo qui declara, en Romans 6:1-2-12-15: " Què, doncs, direm? Perseverarem en el pecat perquè la gràcia abunde? Lluny! Com, havent mort al pecat, viurem encara en ell? …/ … No regne, doncs, el pecat en el vostre cos mortal, de manera que ho obeïu en els seus concupiscencias. …/… Què, doncs? Pecarem, perquè no estem sota la llei, sinó sota la gràcia? Lluny! » I en el versicle 23, Pablo ens dóna una bona raó per a no pecar voluntàriament: " Perquè la paga del pecat és mort, però l'obsequi de Déu és vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre". I aquesta mort serà encara més merescuda pels rebels desobedients, perquè en reclamar la seua justícia i la seua salvació, fan de Jesucrist mateix, segons Gàlates 2.17, " ministre de pecat ", és a dir, li infligeixen el pitjor afront que se li pot fer: " Però, mentre busquem ser justificats per Crist, si nosaltres també fórem trobats pecadors, seria Crist ministre de pecat? Lluny d'això! "

És molt interessant notar que aquest tema del « pecat », contra el qual Pablo adverteix als triats de Crist, apareix principalment en la carta que dirigeix als romans. Perquè el nostre Occident cristià actual és descendent d'aquests pobles sotmesos als romans que hui conformen la Unió Europea i les seues extensions angleses dels EUA i Austràlia, però també la fe ortodoxa dels països orientals. De fet, aquests advertiments de Pablo els condemnen a tots, ja que tots honren l'odiós i fals «dia del Senyor» que va vindre, el primer dia, per a reemplaçar al seté, santificat per Déu des de la creació del món: el seu sant dissabte. No està així justificada la ira divina que ve contra aquestes nacions rebels?

Des del primer dia de la seua creació per Déu, l'home, inicialment modelat en fang per les mans del Creador, ha sigut a les seues mans. Abans de donar-li l'aparença de carn i os, Déu ho va formar inicialment com el terrissaire forma un atuell de fang en un torn. Aquesta sola revelació estableix els límits de la condició de l'home davant el Déu que tot el crea, tot el construeix i projecta el pla de les coses que complirà en el seu temps. He de donar testimoniatge ací de quant l'estudi profund de les seues profecies bíbliques ha nodrit la meua fe i m'ha fet descobrir el vertader descans per a l'ànima. Perquè el secret del vertader descans resideix a obtindre respostes sobre el significat de les coses i els esdeveniments que veiem ocórrer, dia rere dia, en la nostra vida contemporània. Mentre els erudits busquen respostes en el seu temps, els triats de Crist troben aquelles que els il·luminen eficaçment en l'estudi de temps passats; coses revelades en profecies que deixen fred i indiferent al seguidor de la falsa fe. Això resumeix la fe cristiana en la seua expressió més simple, repetint la resposta citada en aquests versicles bíblics de Fets 16.30-31: « Els va traure i els va dir: 'Senyors, què he de fer per a ser excepte?'. Pablo i Silas van respondre: ' Creu en el Senyor Jesús, i seràs excepte, tu i la teua casa '» . Però per a comprendre aquesta breu resposta, hem de parar atenció als versicles que segueixen, i ja al versicle 32: « I li van parlar la paraula del Senyor a ell i a tots els que eren a la seua casa ». Per a aquesta família pagana resident en Filipos, Macedònia, la conversió va ser real i sincera, i només necessitaven escoltar la paraula del Senyor per a ser considerats dignes del baptisme administrat posteriorment. Però aquesta conversió els va convertir en persones noves les vides de les quals serien transformades pels valors divins als quals obeirien d'ara en avant. La paraula del Senyor els va fer descobrir els manaments i prohibicions ensenyats per Déu. Aquesta va ser la condició perquè se'ls atribuïra la salvació de Crist. I ha sigut el mateix al llarg de tots els temps, fins i tot fins als nostres dies.

La paraula profètica dóna descans a l'ànima perquè ens ofereix la certesa que, malgrat les aparences enganyoses, el món sencer continua sent aquesta argila que Déu modela per a salvar o destruir. En les seues profecies, no ha cessat de proclamar la seua victòria final sobre tots els seus enemics, en particular en Isaïes 45:23: « Jure per mi mateix, la veritat ix de la meua boca i la meua paraula no serà revocada: davant meu es doblegarà tot genoll, per mi jurarà tota llengua ». Pablo reprén aquest versicle en Romans 14.11. Però Déu no s'acontenta amb anunciar la seua victòria, perquè perquè els seus triats també siguen victoriosos, en les seues revelacions profètiques els revela, mitjançant símbols, la identitat dels seus enemics i dels seus. I per a eixir victoriós de la lluita de la fe, aquesta condició és indispensable. En principi, qui pot derrotar a l'enemic desconegut? Ningú, ni en la terra ni en el cel.

Per això, conéixer la història completa de la fe cristiana és essencial hui per a comprendre la situació religiosa global. Abans de convertir-me en adventista, li vaig demanar a un pastor protestant

documents que relataren la història de la fe cristiana. Així vaig aprendre la història de les lluites entre catòlics i protestants. Després, a través de la fe adventista, vaig descobrir el decret de Daniel 8.14, i així vaig poder comprendre que la fe protestant havia sigut rebutjada per Déu des de la primavera de 1843. La paraula profètica em va il·luminar, em va modelar, donant-li a la meua fe certeses inesperades. En aquesta experiència, vaig comprendre la justificació d'aquests versicles d'1 Corintis 2.14-16: « Però l'home natural no percep les coses que són de l'Esperit de Déu, perquè per a ell són bogeria, i no les pot entendre, perquè es destrien espiritualment». Però l'home espiritual jutja totes les coses, i ell mateix no és jutjat per ningú . Perquè qui va conéixer la ment del Senyor perquè ell puga instruir-lo? Però nosaltres tenim la ment de Crist .

En la construcció progressiva de les seues profecies, Déu, sàviament, va permetre que cadascun interpretara la base d'aquesta construcció. Els símbols s'identifiquen fàcilment mitjançant explicacions clares formulades pel profeta Daniel. Això aplica a la successió d'imperis pagans dominants en Daniel 2, Daniel 7 i Daniel 8. Però les revelacions concernents a l'època cristiana exigeixen molta més subtilesa de la seua part. El secret de l'excepcional comprensió d'aquests misteris que vaig rebre resideix en l'anàlisi sintètica que vaig realitzar en comparar els ensenyaments completament desxifrats que concernien, en cada capítol, els mateixos períodes profetitzats sota diferents símbols. En reunir els ensenyaments prèviament separats, es van crear els retrats compostos mitjançant aquest mètode, basats en la complementarietat dels detalls dispersos. Així és com la identificació romana de la " banya xicoteta " de Daniel 7 i la de Daniel 8 va poder obtenir de manera convincent i confusa per a la fe catòlica romana papal. L'aspecte misteriós inicial d'aquesta construcció profètica va ser permetre que la fe catòlica complira la seua maldat sense ser confosa per una identificació massa precisa i irrefutable. A més, l'Esperit diví va triar el període de pau religiosa posterior a la Revolució Francesa per a guiar la ment dels seus triats cap a l'estudi d'aquestes profecies especialitzades sobre l'època cristiana fins al « temps de la fi ». I el seu primer instrument humà va ser l'estatunidenc William Miller. La construcció del llibre Apocalipsi, que clarament significa Revelació, es basa en els fonaments definits pel llibre de Daniel, i atés que aquesta Apocalipsi revela encara més detalls sobre tota l'era cristiana, les subtileses divines són encara més nombroses, de manera que el llibre resulta aparentment incomprensible; la qual cosa, avantatjosament, allunya i descoratja als curiosos mal inspirats i mal intencionats.

Hui m'ha captivat la ment aquesta imatge del Déu Creador que tot ho té a les seues mans. I continua modelant perpètuament els esdeveniments de la vida humana, donant-los la forma que va predir en les seues profecies. Aquestes profecies revelen només l'essencial, perquè els seus triats descobreixen esdeveniments no profetitzats amb el pas dels dies. No obstant això, continuen sent modelats pel Déu Totpoderós, qui decideix el seu compliment. Viu a França, en aquest país que encara pot oferir el millor que Déu va portar en Valence-sud-Rhône en forma de les seues revelacions profètiques desxifrades, i el pitjor, l'arrogància LGBT de pervertits sexuals que menyspreen a Déu i la religió, o la practiquen en les seues formes més odioses i abominables. Aquest és el fruit final del llegat de l'ateisme nacional i els lliurepensadors de les seues cinc repúbliques successives. I, lògicament, aquesta última forma és la més excessiva i la més endurida. El meu cabell canós i blanc dóna testimoniatge d'una experiència contínua i atenta de la història francesa des del final de la Segona Guerra Mundial fins als nostres dies. L'obertura de la meua ment gràcies a les profecies m'ha permés comprendre millor com Déu va preparar les tragèdies que vivim hui. Perquè els designis de Déu es construeixen al llarg de segles i, globalment, al llarg de set mil·lennis. A més, qui menysprea la història passada no té possibilitat de comprendre el que s'està aconseguint en el seu temps. Seguint la imatge del terrissaire, la preparació de l'atuell per a ser modelada i torneada comença amb la recol·lecció d'argila de la naturalesa. Després es treballa, s'ablaneix i es col·loca en el torn. De la mateixa manera, van ser necessàries les agressions de les Croades cristianes contra els musulmans assentats a Jerusalem per a obtindre un odi durador cap a l'islam i la cristiandat rebel. I aquest odi, reavivat i amplificat, presa la forma de les agressions dels musulmans fonamentalistes guerrers contra els països cristians occidentals i contra els països pagans asiàtics. La religió és l'arma suprema que Déu esgrimeix en els moments triats per ell per a castigar a la humanitat rebel. El fanatisme religiós és molt més perillós que l'esperit de dominació territorial que va caracteritzar les dues primeres guerres mundials. Per això, aquest fanatisme exercirà un paper fonamental en aquesta Tercera Guerra Mundial, que comença a Ucraïna, i serà terriblement devastadora i destructiva per a la vida de militars i civils. En aquest conflicte ucraïnés, les quatre religions rebutjades per Déu ja participen en la lluita. El protestantisme estatunidenc, associat amb el catolicisme romà, europeu, polonés i ucraïnés, per no esmentar als jueus, s'oposa a la Rússia ortodoxa, amb el suport dels txetxens musulmans. I davant la imminent expansió d'aquest conflicte, aliats religiosos faran costat als seus correligionaris, la qual cosa generarà múltiples conflictes locals en altres llocs, a més d'Ucraïna. Però la religió monoteista no serà l'única afectada per aquesta guerra. A Orient, l'Índia hindú s'enfrontarà al Pakistan

musulmà, i la Xina lluitarà contra el Japó i l'Índia. La visió d'aquest futur és fàcil de predir, ja que cadascun d'aquests països té el seu enemic potencial heretat, identificat des de la Segona Guerra Mundial. I per a accelerar la destrucció final que precedeix i prepara la fi del món, Déu desperta tots aquests vells odis i rancors que han romàs temporalment latents.

Així, poden comprendre que, atés que tot està en mans de Déu, la destinació dels seus enemics és una causa perduda. Però aquestes mateixes mans divines protegeixen, dia rere dia, als seus triats fins a l'hora de la seua arrebatamiento al seu regne celestial, on, segons la seua promesa, Jesús els ha preparat un lloc per un període temporal de « mil anys ». Llavors, viuran l'eternitat en la terra regenerada, la « terra nova ».

Aquell que modela la vida de les seues criatures ha triat romandre invisible. I en això, revela la seua saviesa excepcional i única, que els antics deien sapiència. De fet, el propòsit de Déu és seleccionar als triats perquè l'acompanyen a l'eternitat. Aquesta selecció requereix una prova de cadascun d'aquests triats. Per això, al principi, Déu deixa que les seues criatures deambulen i cometen pecats, perquè espera la seua reacció i el resultat de la seua experiència. En la pràctica del pecat, els triats experimenten un sofriment que els porta a témer-lo i els impulsa cap a la bona conducta: el camí del penediment. En canvi, els qui no són dignes de la salvació troben satisfacció en la pràctica del pecat. Llavors adopten el pecat, que es converteix en la norma de la seua vida. En l'estat de sofriment que deuen al pecat, els triats estan madurs per a la conversió. Déu pot llavors presentar en les seues vides i ajudar-los a descobrir les seues veritats salvadores. Es pot assenyalar que, en els seus ensenyaments en paràboles, Jesús va insistir en el principi dels efectes deguts al perdó de Déu. El pecador penedit és el model perfecte del triat estimat pel Totpoderós. I Jesús va resumir aquest ensenyament dient en Lucas 7.47, sobre la dona adúltera: « Per això els dic que els seus molts pecats li són perdonats, perquè va estimar molt. Però a qui se li perdona poc, mestressa poc ». I ho va deixar clar: « Però a qui se li perdona poc, mestressa poc ». I aquesta precisió revela la causa de la seua invisibilitat, perquè si Déu fóra visible, pocs s'atrevirien a desafiar-ho i contradir-ho com ho va fer Satanàs, qui va veure i va servir a Déu al principi de la seua existència. Déu va tardar sis mil anys a seleccionar als àngels i humans dignes de la seua eternitat. I sis mil anys per a aconseguir aquest resultat ja és, fins i tot per a ell, moltíssim temps. Doncs, per a salvar a uns pocs milions d'ànimes, va haver de suportar les insuportables exaccions culpables de milers de milions de persones que es van succeir en la terra o van actuar en el cel. La paciència de Déu està a l'altura de la seua eternitat, és a dir, enorme, però no infinita.

He donat allí una resposta a aquesta pregunta freqüent: "Per què s'amaga Déu, si existeix?". I reprenc aquesta imatge que resumeix la seua resposta: " Perquè és quan el gat no està que els ratolins juguen ". I, tranquil·litzats per la seua invisibilitat, els ratolins humans han dansat de moltes maneres, revolcándose a voluntat en els pecats de la carn i l'esperit, de manera que Déu pot, ara, decidir donar-los mort, aplicant-los, després de la nació jueva l'any 70, el càstig citat en Ezequiel 14.21: " Sí, així diu el Senyor Yahvé: Encara que envie contra Jerusalem els meus quatre terribles càstigs: l'espasa, la fam, les feres i la pesta, per a exterminar d'ella a homes i bèsties ... ".

El Mestre Terrissaire crea gots d'honor, però també gots creats per a la perdició. Tots dos tenen un paper que complir. Portar a les nacions a la ruïna; en els últims temps, ha col·locat en el poder a molts joves que sedueixen i complauen enormement a les poblacions. Aquests desconeixen el perill que comporta aquesta elecció, perquè encara que aparentment intel·ligents i educats, amb diplomes i estudis secundaris, tots tenen en comú la seua joventut i el seu principal desavantatge, ignorada. I hi ha una mica de cabdal importància que recalque amb força i insistència: els joves són inexperts, de manera que tot els sembla possible, fins i tot l'impossible. Perquè només l'experiència vital forma en l'home la capacitat d'identificar el possible i l'impossible. És per aquest principi que, en la Bíblia, Déu presenta els cabells blancs com a corona d'honor, sempre que aquestes s'hagen tornat blanques en caminar per la senda de la justícia traçada per Jesucrist, segons Proverbis 16.31: « Els cabells blancs són corona d'honor; en la senda de la justícia es troben ». I hem de comprendre aquesta lliçó de Job 32:7-9: « Em vaig dir: Els dies parlaran, la multitud d'anys ensenyarà saviesa. Però en realitat, en l'home, és l'esperit, l'alé del Totpoderós, el que dóna la intel·ligència; no és l'edat la que dóna la saviesa, ni la vellesa la que fa a l'home capaç de judici » . Així mateix, confirmant aquesta opinió inspirada per Déu, veiem a ancians amb cabells blancs seduïts per un jove arrogant i maldestre, a qui se li perdonen totes les faltes i males decisions. Aquests cabells blancs manquen clarament de saviesa divina, perquè fan costat als qui preparen la seua destrucció comuna. Però ací he d'oferir una explicació per als qui consideren una injustícia divina que Déu done intel·ligència a alguns i no a uns altres. Déu actua segons aquestes paraules de Jesucrist: « Perquè al qual té, se li donarà el que té; i al qual no té, se li llevarà el que té ». El que es dóna és la intel·ligència de la saviesa. Els éssers humans, des del seu naixement, posseeixen les mateixes possibilitats d'elecció, però és el seu lliure albir el que determina la seua elecció segons la seua personalitat. Així, qui ja posseeix saviesa pot

veure-la augmentada per Déu. D'altra banda, a qui la menysprea, Déu li reduirà la intel·ligència i ho privarà de tota forma de saviesa. I amb aquesta addició o supressió de saviesa i intel·ligència, Déu demostra que modela a les seues criatures com el terrissaire modela l'argila en el seu torn.

El "Cap de colp"

Aquesta expressió es refereix al xiquet desobedient que exaspera i torna bojos als seus pares. Ja no saben què fer, perquè ho han intentat tot: dolçor, reprimendes i, finalment, correcció física. I el xiquet dirigeix la seua mirada rebel als seus pares i diu: "Ni tan sols tinc por!". Els pares es pregunten: "Com hem arribat a aquest punt?". Però no reben resposta, i senten com si hagueren portat al món a un dimoni totalment insensible i indomable. Aquesta és l'experiència de milers o milions de parelles que viuen a Occident, principalment. I la causa d'aquest problema es troba en una sèrie d'esdeveniments ocorreguts des del final de la Segona Guerra Mundial. Ja he tingut l'oportunitat de dir-ho, però l'inici d'aquesta deriva es va produir als Estats Units. Va ser allí on va sorgir la joventut en un ambient de lluita racial on s'enfrontaven grups de clans de les comunitats blanca, negra i hispana, i en particular porto-riquenya. Aquesta violència urbana es va materialitzar en pel·lícules que seduïen a la joventut europea com "la fúria de la vida". Al seu torn, Europa va veure a la seua joventut sumir en la violència. La vestimenta, inspirada en el model estatunidenc, era la jaqueta de cuir negra, les botes als peus, els vaquers com a pantalons i el cinturó amb tatxes per a subjectar-los. Els més violents van afegir per al combat la cadena de bicicleta, el puny americà i la imprescindible navalla automàtica. Costa creure que aquesta joventut dels anys 60 (1960) acabara d'escapar del desastre de la Segona Guerra Mundial amb les seues 60 milions de morts. Però l'aspecte mental d'aquesta joventut era profètic, perquè mostrava la imatge de la fi dels temps, en el qual aquesta violència precedeix i afavoreix el desenvolupament de la Tercera Guerra Mundial. Aquesta violència dels anys 60 es va desenvolupar en paral·lel amb la música rock and roll (swing and roll), una brutal versió binària del jazz creada per la comunitat negra. L'èxit d'aquestes novetats es va deure, per descomptat, a la intensa activitat demoníaca, però també a la invenció d'aquest instrument que conec bé, la guitarra, electrificada i amplificada mitjançant amplificadors cada vegada més potents. El ritme i la potència sonora van formar un còctel explosiu que va captivar a les multituds i les va fer entrar en tràngols individuals i col·lectius. El consum de drogues va facilitar i va reforçar els efectes, i així va ser com un nou malament va arribar del nou món per a estendre per Europa.

Elegit president en 1958, el general De Gaulle es va enfrontar a una revolta estudiantil en 1968. Un anhel de llibertat total, quasi anàrquic, va sorgir entre els joves, els qui es van llançar a una revolució, arrancant les empedres dels carrers i alçant barricades. Es van oposar violentament a les CRS (Forces de Seguretat Republicanes), protectores de l'ordre i de l'Estat, proclamant i exhibint els seus lemes: "Prohibit prohibir", "Ni Déu ni amo". En la dècada de 1960, els joves es van beneficiar del desenvolupament de la ràdio. Les emissores privades transmetien la seua música, els seus debats, difonien les seues idees, i així la bretxa entre aquests joves i els seus majors es va ampliar cada vegada més; es parlava llavors de "la maldat dels joves", "la nova ona", i els pares, cada vegada més absorbits per les seues preocupacions professionals, es van rendir i es van deixar envair i dominar per aquesta onada. Els joves es van beneficiar que ells, més que els seus pares, se sentiren atrets pels nous avanços tecnològics. I a mesura que el sistema es beneficiava d'aquests nous clients altament lleials, la joventut va passar a ser cada vegada més afavorida.

En la dècada de 1960, va sorgir una cosa fonamental: l'esperit de protesta. Fins llavors, els joves havien romàs apegats a les seues famílies, però després van començar a desafiar tots els valors familiars tradicionalment heretats. Els joves només buscaven la companyia d'altres joves, i la bretxa amb les seues famílies es va ampliar cada vegada més, per a desesperació dels seus pares. A França, les guerres colonials van involucrar a joves cada vegada més hostils al procés. En la seua set de llibertat, la colonització era inconcebible. A més, després de la guerra d'Algèria, els joves francesos van acollir a joves immigrants algerians, després a tunisians i marroquins. La generació del "no tocs al meu amic" es va desenvolupar sota les presidències de Giscard d'Estaing i François Mitterrand. Perquè una cosa essencial va acompanyar aquesta conquesta de la joventut: el rebuig de Déu i de tota religió.

En aquest canvi de norma, psiquiatres de tota mena van exercir un paper amplificador fonamental, perquè ja en aquella època la ciència i els seus graduats eren una autoritat. I no trobaven res millor que fer que justificar les exigències de la joventut. Els donaven la raó en tot moment. Un d'ells, d'origen nord-africà, va justificar la seua violència dient que era senyal de bona salut… Però uns altres van atacar el dret dels pares a disciplinar carnalment als fills desobedients, fins i tot aconseguint la seua prohibició per llei. En una societat sense Déu, això no sorprén, però contradir el consell diví

sol podia produir una situació immanejable a llarg termini. Per part seua, Déu declara en Proverbis 22.15: « La neciesa està lligada al cor del xic; la vara de la correcció l'allunyarà d'ell ». En Proverbis 23.13: « No li negues la correcció al xic; si el castigues amb la vara, no morirà ». I en Proverbis 23.14: 29:15: " La vara i la reprensió donen saviesa, però el xiquet consentit avergonyeix a la seua mare. "

Hui, 24 de maig de 2022, els fills rebels de 1968 són destituïts del poder, reemplaçats per una nova generació encara més rebel. Els dos principals partits polítics que, sota diversos noms, van formar la França actual van ser finalment rebutjats pel vot popular. Però el poble no va trobar un substitut ideal, amb l'elecció entre dos candidats odiats per la meitat del país. De fet, el problema no són tant els líders com el propi poble, perquè està dividit en múltiples escoles de pensament cívic i religiós, universalistes i proeuropeus o nacionalistes. Com a resultat, cap majoria pot aconseguir unificar la nació. Les opcions purament polítiques estan sent reemplaçades per altres ideològiques molt més agressives i incompatibles. En el seu judici revelat sobre Israel, abans d'entregar a Jerusalem a la destrucció a les mans del rei Nabucodonosor, Déu havia pres la imatge d'un bastó anomenat " unió " i diu sobre això en Zacarías 11.14, que ho va trencar: " Llavors vaig trencar el meu segon bastó Unió, per a trencar la germanor entre Judà i Israel ". La mateixa maledicció colpeja hui al poble francés i la discòrdia gal·la dóna testimoniatge d'això.

En 2022, la galtada està a tot arreu, des de la presidència fins al votant indecís i perpètuament insatisfet. És la lògica de la humanitat, la que dicta que una malaltia sense tractar acaba corrompent tot el cos, la qual cosa explica aquesta trista observació. Per desgràcia per a la humanitat, la llei prohibeix les galtades, i un votant va voler propinar-li una al president Macron, la qual cosa li va fer pagar car. No obstant això, molts van sentir una secreta satisfacció, perquè l'arrogància no genera suport ni estima. I com no anava a rebre la galtada quan la seua concepció del verb governar consisteix en, cite les seues paraules dirigides als seus oponents, "gals refractaris": "Els cabrejaré". La política en els últims dies ha canviat molt, i els diàlegs que s'intercanvien són durs i insolents, fins i tot grollers. La comunicació en les xarxes socials té alguna cosa a veure amb això. Perquè és en la "xarxa" on, en l'anonimat, s'han establit contactes seductors i mentiders. Als estafadors els encanta, i les ànimes solitàries acudeixen allí a la recerca de la seua ànima bessona. Però les paraules s'exhibeixen i es difonen amb totes les conseqüències bones i dolentes que poden implicar. Després de les normes de vida, la paraula, al seu torn, ha sigut alliberada. I la pitjor conseqüència la van portar, el 7 de gener de 2015, els caricaturistes de "Charlie Hebdo", l'humor sacríleg dels quals no va ser tolerat pels guerrers fonamentalistes musulmans. Després d'aquesta massacre, volent justificar imatges, una de les quals va ser, com a mínim, escabrosa, el professor d'història Samuel Paty es va fer decapitar al carrer, res més eixir de la universitat on ensenyava. Hauríem d'aprendre una lliçó d'això: la de la dita: "La parla és plata, però el silenci és or". Però aquests i proverbis només ensenyen als savis, no als que es bufetegen. Els defensors de l'islam han demostrat i tornaran a demostrar que els caps dels seus enemics no reben galtades... roden. I ací és on el fill del Senyor Jesucrist ha de comprendre que, davant l'absència de penediment per part dels pecadors occidentals, és Ell, l'amor i la justícia encarnats, qui ordena les accions i massacres dutes a terme per aquests guerrers adoradors de Mahoma.

El gran Déu separador explota les separacions, i les seues causes són tan nombroses, que no li falten opcions, en tota la terra, perquè per alguns anys més estiga habitada.

Les notícies estatunidenques del 24 de maig de 2022 ens ofereixen un exemple típic de la seua versió de la "galtada en la cara". Als 18 anys, Salvador Ramos, armat i perseguit per la policia, va entrar en una escola i va matar a 19 xiquets i dos adults. I una vegada més, aquest succés en Uvalde, Texas, planteja la qüestió de permetre la possessió d'armes. Aquest fet ens remunta a l'origen de l'assentament dels europeus blancs en terres hostils poblades pels vertaders i autèntics "americans", falsament anomenats indígenes. Aquest poble invasor, principalment europeu, estava compost per persones sense escrúpols, àvides de riquesa, mentre que uns altres simplement van arribar a la recerca d'una terra fèrtil. Des del principi, la violència va caracteritzar a aquest país. Cada vegada més nombrosos, els blancs van delmar als "pellroges" i els bandits van robar als viatgers, desapareixent després dels seus crims en l'immens "Llunyà Oest". La invenció de l'arma de foc ha facilitat matar. Disparar a distància és més fàcil que el combat cos a cos. els Estats Units ha establit lleis i tribunals, i per tant, la societat popular s'ha salvat en certa manera. Però aquest país realment mereix aqueix nom perquè porta dins l'"amargor". Bat tots els rècords mundials en termes d'inseguretat i estadístiques d'assassinats atroços. Culpar a la possessió d'armes és el més fàcil, però els censors no tenen una altra opció. De fet, tots ignoren que el seu país ha sigut colpejat per la maledicció de Déu d'una manera específica des de la primavera de 1843. Els assassins de xiquets xicotets són considerats víctimes de malalties psíquiques i mentals; quan en realitat són simplement els fruits de persones posseïdes per dimonis que Déu està alliberant gradualment. Els psiquiatres persisteixen a ignorar l'existència d'esperits celestials separats de Déu i, en defecte d'això, atribueixen

les accions observades a malalties. El problema no és l'arma, sinó l'"imbècil" que la posseeix i l'usa per a causar el major mal possible. No obstant això, aquest desig de danyar als éssers humans està en la ment dels odiosos dimonis que tenen a Satanàs com a líder. Com indica Apocalipsi 12.12, des de la victòria de Jesucrist, saben que els queda " poc temps ", sent finalment condemnats a mort. Aquest fruit, que genera sofriment i tristesa, dóna testimoniatge del nociu que és el menyspreu per Déu i els seus valors. Però els triats il·luminats no es deixen enganyar per les interpretacions dels impius. Perquè la profecia els ha advertit del terrible i perversa destinació del seductor Estats Units. La imminent destrucció de la poderosa Rússia i els seus aliats li permetrà lliurar, contra Déu i els seus fidels triats, la seua última batalla espiritual universal, que Apocalipsi 16.16 flama " Armagedón ". La lliurarà sota el títol de " la bèstia que puja de la terra ", citat i desenvolupat en Apocalipsi 13.11-18.

Així, per no haver rebut a temps les merescudes "galtades" o "encallades", el "cap de carxot", model estatunidenc i, més rarament, europeu, acaba la seua vida com un abominable assassí de xiquets i adults. Però existeixen altres versions de "cap de carxot" en tots els països del món. Són fruit de la maledicció divina universal, armats o no. En països on l'accés a les armes de foc està prohibit o es dificulta, el ganivet les substitueix. I allí també mor gent, a causa de la maldat i l'esperit violent que s'estén per la Terra.

És la tecnologia estatunidenca, que difon el seu coneixement per tot el món, la que està darrere de l'enorme desenvolupament dels videojocs. Éssers humans de totes les edats dediquen hores a aquests jocs, on participen en combats virtuals. L'objectiu és "matar" i "explotar" als objectius humans rivals. Aquests jocs s'apoderen tant de la ment dels jugadors que, al final, es crea en ells una confusió entre el real i el virtual... Perill... Perill... Perill... per a aquests jugadors i per a tota la societat humana. Perquè aquesta Amèrica ha sigut presa com a model per totes les nacions occidentals i trobem entre elles els mateixos valors d'èxit, desafiament, lluita i el gust pel joc. Recordem que a Texas i en tot el "Salvatge Oest", molts homes van morir simplement per desafiar a un pistoler amb fama de ser molt ràpid. Hui dia, els desafiaments continuen en els tribunals i s'oposen a poderosos interessos financers. Els desafiaments armats continuen sent una especialitat de la gent comuna, sempre lluitant per a oposar a una altra comunitat. De fet, el temps ha passat, les actuacions han reemplaçat als cavalls, però res ha canviat als Estats Units; La mentalitat humana continua sent la mateixa.

Negar l'existència de Déu coste el que coste

Amb l'objectiu de mantindre la seua imatge de societat tolerant ideal, la República no persegueix les religions. Oficialment, qualsevol europeu pot practicar lliurement la religió heretada dels seus orígens. La República no distingeix entre religions monoteistes i politeistes. Governa França de forma estrictament laica. No obstant això, la seua preferència se centra en l'agnosticisme i l'ateisme. Aquesta aparent tolerància amaga, en realitat, una lluita feroç per a destruir la creença en Déu. Les emissores religioses autoritzades només presenten els testimoniatges de les cinc principals creences religioses: en primer pla, en el matí del fals "Domingo", la fe catòlica romana, la fe protestant, la fe ortodoxa, la religió jueva i, l'última a arribar, l'islam. Així, disposen d'un breu moment per a promoure la seua propaganda cada "diumenge" al matí. Però la resta del temps es dedica al tumultuós raonament dels ateus, els polítics i els mitjans de comunicació. A França, es parla molt, en realitat, per a res, però aquestes discussions donen a alguns la il·lusió de la seua utilitat. Els ambiciosos i orgullosos són afalagats i honrats. Amb l'excepció dels musulmans, quasi cap de les persones d'origen cristià francés parla de Déu ni pensa en ell. I es fa tot el possible perquè continue sent així.

L'exemple de les "Guerres dels Balcans" demostra aquest fet eficaçment. En l'antiga Iugoslàvia, després de la mort del mariscal Tito, qui l'havia unificada, els conflictes van separar als grups ètnics que la componien. Existia la Sèrbia ortodoxa, la Croàcia catòlica i la Bòsnia musulmana. No obstant això, malgrat aquestes diferents religions, els comentaristes polítics i mediàtics no volien ni sentir parlar de conflictes religiosos. Els vells odis estrictament religiosos, que ja havien portat a la Ustacha (soldades) catòlica croata a lluitar contra els serbis ortodoxos durant la Segona Guerra Mundial, es van renovar després d'haver coexistit, com a iugoslaus, en pau. Però no! Per a polítics i periodistes, el problema no era religiós. Tal negació de l'obvi té necessàriament una justificació. I sí! Existeix, de fet, una explicació que presente ací: el secularisme només pot funcionar si la gent roman secular. I per a mantindre-la secular, se li ha d'impedir creure en l'existència de Déu. No obstant això, reconéixer la naturalesa religiosa d'una guerra pot incitar a mirar cap al Déu invisible, perquè per a ell, el propòsit de les guerres és precisament sumir a l'home en l'angoixa, perquè, en la desgràcia, comence a reflexionar sobre les causes de les tragèdies que li esdevenen. Està escrit en Eclesiastés 7.14: « En els bons temps, alegra't; en els dolents, reflexiona ». Déu sap molt bé que quan la terra cedeix sota els seus peus, els éssers humans de sobte comencen a creure en l'existència de Déu i, sovint, fins i

tot en va, en la seua situació desesperada, ho invoquen. Per això la República tem haver de plantejar el tema religiós. I no sols actua així en cas de guerres. Fa el mateix amb cada atemptat terrorista perpetrat per l'Islam guerrer. Els primers comentaristes suggereixen, sempre que és possible, les accions d'un individu desequilibrat, un boig o un fanàtic. D'aquesta manera, sovint es desestima la responsabilitat religiosa. A Tolosa, per la mateixa raó, un atac a la fàbrica d'AZF va ser interpretat, per decisió del president i el govern, transmesa pel prefecte local, com un accident atribuït a la direcció de la fàbrica. Això malgrat el testimoniatge del RG, el Servei General d'Intel·ligència, posteriorment dissolt pel president Sarkozy. Donar suport al laïcisme requereix constants mentides estatals i desinformació mediàtica.

La guerra oberta a Ucraïna és un altre exemple. Els mitjans de comunicació se centren principalment en el xoc entre els nacionalismes ucraïnés i rus. No obstant això, testimonis van confirmar que tots dos bàndols tenien diferents pràctiques religioses. No obstant això, no van presentar aquestes opcions religioses com les principals causes del conflicte. I això és una pena, ja que les opcions religioses són la causa de l'impediment a la unitat. En el cas d'Ucraïna, és precisament una opció religiosa la que explica per què els russos ucraïnesos s'oposen als russos a Moscou. Es van separar i van deixar de reconéixer al papa Kirill de Moscou com el seu líder espiritual; per tant, la causa de l'adversitat és fonamentalment religiosa. A més, en l'oest d'Ucraïna hi ha ucraïnesos de fe catòlica, vinculats amb la Polònia catòlica fronterera, i també hi ha comunitats jueves disperses per tota Ucraïna.

Per a sobreviure a les disputes religioses, el secularisme es veu obligat a mentir a la població. Però no tot és mentida, perquè és fàcil dirigir els pensaments humans cap a elements no religiosos, com el caràcter del president rus, a qui Déu manipula, com es revela en Ezequiel 38.

En els televisors especialitzats en notícies contínues, només escolte desinformació. Exgenerales ofereixen els seus comentaris, però les seues antigues experiències queden completament eclipsades per la situació d'aquesta guerra contemporània. Xicotets "drons" promouen la destrucció de vaixells, helicòpters, tancs i canons, fins al punt que la imatge que es presenta és la de David amb la seua fona, qui va matar al gegant filisteu Goliat d'una sola pedra. Només que, en aquesta guerra, no hi ha ni David ni Goliat, sinó dos països decidits a derrotar a l'adversari, i Déu no beneeix a un més que a l'altre, i encara que els comentaristes l'ignoren, és ell qui va construir les causes d'aquest enfrontament. Però els recorde que el seu projecte destructiu es dirigeix contra Europa, aquest vell enemic que ha honrat al catolicisme, una religió mentidera que ha perseguit als seus profetes i als seus triats: com abans ho va fer en el seu temps la nació jueva, culpable i rebel.

Els ulls dels homes són un parany per a ells, i la invisible causa divina es veu greument perjudicada. No obstant això, Déu no canviarà aquesta situació, perquè per a ell no es tracta de "obligar" els rebels a reconéixer la seua existència. Li n'hi ha prou amb el que el simple sentit comú hauria de crear. Creu o no en Déu, li importa poc; el neci mor igual que el fals creient. Als ulls de Déu, només compten els seus triats, redimits per la vertadera fe. Els sentiments i judicis dels qui ho menyspreen, al final, recauen sobre ells mateixos.

Aquestes explicacions t'ajudaran a comprendre millor per què els polítics republicans eviten parlar de religió, i continuaran fent-ho fins al seu últim alé. Per a ells, com menys parlem de Déu, millor serà el secularisme.

Aquest factor “temps” que el canvia tot

El temps representa un problema per a la humanitat perquè produeix conseqüències progressives que creixen tan lentament que passen desapercebudes. No obstant això, els científics coneixen bé aquest principi des que van experimentar amb una granota submergida en un bany calfat gradualment fins al punt d'ebullició: mor sense reaccionar a la calor, ja que aquest augmenta gradualment. Com ho demostra la destinació final d'aquesta granota, aquest principi té conseqüències mortals. En l'àmbit econòmic, els humans saben com realitzar càlculs sobre projeccions temporals. Desafortunadament per a ells, aquesta precaució es torna inútil a causa dels canvis sobtats provocats per les crisis i les guerres. Les notícies mundials donen testimoniatge diàriament de les convulsions que qüestionen els plans de pau i prosperitat de pobles, regnes i nacions.

L'or ha sigut considerat un refugi segur a causa de l'estabilitat que ofereix als economistes globals. L'elecció del " or " va ser encara més apropiada perquè simbolitza per a Déu la " fe purificada per la prova " en 1 Pedro 1:7: " perquè la prova de La vostra fe, més preciosa que l'or, el qual perible (encara que provat pel foc), resultarà en lloança, glòria i honra quan Jesucrist siga manifestat. El dòlar estatunidenc que el va reemplaçar és, a diferència de l'or, la garantia de la inestabilitat. I aquest reemplaçament constitueix un senyal revelador de l'estatus espiritual dels Estats Units, que col·loca al seu dòlar, el nou Mammón, en el lloc de la vertadera fe que ja no produeix. I constitueix la garantia de

la inestabilitat, simplement, perquè el seu valor real depén de la bona salut de l'economia estatunidenca. Quan aquest país disminueix la seua riquesa, el seu dòlar se sobrevalúa. I llavors n'hi ha prou amb un pànic borsari perquè tots els valors monetaris col·lapsen i comencen a fluctuar. els Estats Units obté la seua riquesa de l'explotació del seu subsòl, les seues grans corporacions i les inversions financeres globals, incloent els famosos "fons de pensions" que, prestats a taxes usuràries, financen la jubilació dels treballadors i empleats estatunidencs, la jubilació de tots els seus treballadors. Així, amb el temps, els canvis de circumstàncies provoquen crisis i fluctuacions monetàries derivades del propi dòlar. Però sent... patró monetari, està protegit i roman intacte, malgrat els seus inconvenients.

En comparació, la fe en Crist, el vertader , és un valor segur que no fluctua amb el temps. Qui l'avalua és etern i ha fixat el seu valor des de la fundació del món; els llibres de la Bíblia el testifiquen. La fe catòlica romana, establida en 538 i basada en la base doctrinal imposada per l'emperador romà pagà Constantí I , mai ha tingut cap valor per a Déu i la gran i llarga història d'aquesta primera forma de fe cristiana, que va concernir a França, va anar per tant per a Déu només una llarga posada en escena enganyosa dirigida pel diable. La seua obra va ser facilitada per la indisponibilitat dels escrits bíblics, guardats per monjos escrigues en monestirs. Després de l'Església catòlica, la fe protestant és la imatge típica d'un valor monetari provisional la correcta avaluació del qual va cessar a partir de 1843, data en què la perfecta exigència doctrinal de Déu va eliminar el seu valor, que llavors només concernia la fe adventista. Aquest breu i ràpid recorregut pel temps testifica que, pura i perfecta en el temps dels apòstols, amb el temps, successivament, la fe va anar perdent el seu valor, per a després recuperar-lo parcialment i plenament en 1843. Però l'observació així assenyalada mostra que el número dels vertaders triats de Jesucrist, al llarg de la història, és la norma d'un xicotet « romanent ».

En la història de França des del final de la Segona Guerra Mundial, el factor temps ha tornat a tindre greus conseqüències. La història de la Cinquena República és la de la nostra "granota", aqueix animal impur i verd, al qual l'espectacle de comèdia política satírica "Bébête Xou" havia vinculat al president de França, François Mitterrand. De fet, va ser l'arribada al poder d'aquest president socialista en 1981 la que va provocar un enorme canvi a França. Va establir un estendard humanista amb la imatge de "la rosa", aqueix símbol floral de l'amor. Va respondre així als desitjos i demandes de la joventut, que s'havia tornat efervescent. Un vell "savi" va donar així poder i autoritat a joves "bojos". No tenia ni idea d'on portaria aquest enfocament al país sencer. Perquè la joventut devora la mà estesa, després el braç i fins i tot el cos sencer, i finalment es devora a si mateixa.

El factor temps ha actuat en contra de França des de 1976, quan va autoritzar la reunificació familiar dels seus treballadors immigrants, principalment d'Algèria, Tunísia i el Marroc. En 1976, aquesta immigració, una xicoteta minoria, va ser l'aigua freda en la qual es va submergir a la nostra "granota" francesa. Però aquesta minoria creixeria i s'incrementaria fins a convertir en un component exigent del poble francés. Ací, la comparació amb la "granota" aconsegueix la seua forma definitiva, perquè l'aigua freda s'ha tornat hirviente, cremant i matant a la "granota" francesa. Entre l'inici i la fi de la immigració, que es remunta al nostre any 2022, han transcorregut 66 anys, durant els quals els freqüents enfrontaments van permetre predir la situació final.

El Partit Socialista volia encarnar un humanisme perfecte i irreprotxable, perquè el passat colonialista de França pesava sobre les consciències. Per això, per a expiar aquesta falta, va mostrar gran indulgència cap a les malifetes comeses pels ciutadans d'aquesta immigració. Ell mateix va afavorir la lluita contra l'odi racial, fins que aquesta lluita es va revertir i va canviar de bàndol. Però, quan apareixen els últims fruits, ja és massa vesprada. Massa tard perquè líders orgullosos reconeguen els seus errors, massa tard per a despullar a SOS Racisme dels drets que li van ser concedits. Perquè, innegablement, el socialisme, separat de Déu, va voler guanyar l'amor dels estrangers practicant la injustícia. Perquè la indulgència mostrada cap a ells només va demostrar una feblesa que els va incitar a obtindre encara més. El comportament correcte cap als estrangers és aplicar-los les lleis que castiguen i recompensen als ciutadans natius del país, ni més ni menys. I els primers signes de rebel·lió i mal comportament haurien d'haver sigut castigats severament i de forma coneguda, per a donar un exemple dissuasiu a tots els estrangers acollits en sòl francés.

La lliçó que hem d'aprendre és aquesta: l'islam minoritari és discret i dòcil, però en convertir en majoria, canvia i es torna agressiu, exigent i restrictiu, i acaba exigint l'aplicació de la xaria, les normes establides en l'Alcorà i la tradició consuetudinària. A Europa, la pràctica del proselitisme religiós està prohibida, i fins ara, els falsos cristians han respectat aquesta prohibició. Però l'islam, igual que la fe cristiana, té la vocació de fer prosélitos i convertir als infidels a la religió de Mahoma, i ja han demostrat que les decisions dels infidels no els afecten. Per això, la batalla del secularisme, guanyada als cristians, es posa en dubte amb l'islam, molt menys dòcil i molt més bel·ligerant.

Aquesta experiència que travessa el nostre país condemna la vida sense Déu i exalta la glòria de la seua perfecta justícia. Perquè Déu no canvia el seu judici. No ho adapta al subjecte jutjat. La

mateixa llei, les mateixes regles, s'imposen a tots, tant als triats com als caiguts.

En els canals de televisió francesos TF1 i LCI, es va presentar una entrevista exclusiva amb el ministre rus Serguei Lavrov. Va expressar tot el que Rússia ha aprés del comportament del bàndol occidental de l'OTAN des de 1945. Va denunciar les constants i successives violacions dels acords aconseguits llavors. No sóc rus, però jo mateix he constatat aquestes mateixes violacions i arrogants accions dutes a terme pel bàndol occidental sota la influència estatunidenca. Les vaig observar i vaig condemnar, cadascuna en el seu moment. Només vaig escoltar al representant rus esmentar fets confirmats per la història. Així, amb el pas del temps, l'aigua russa inicialment frija s'ha tornat calenta, a punt de bullir. Però els autors d'aquests crims, encara que a vegades confessen parcialment la veritat històrica, acusen a Rússia de mentir. Demostren així com s'ha obert un abisme insalvable entre ells i el significat de la veritat. I es confirma una vegada més aquest: «Qui vol matar al seu gos l'acusa de ràbia». Com a humanistes bons i necis, creuen que el seu deure és fer costat als més febles contra els més forts, als pobres contra els rics. Però fins i tot en aquest enfocament, són completament incoherents, doncs, en el cas d'Ucraïna, secunden tots els valors nacionalistes i d'un altre tipus que condemnen i contra els quals lluiten a França i als països europeus. Es defensa als pobres dels rics a Europa i els Estats Units, bastió del capitalisme i el comerç mundial? Segons ells, Putin està fent xantatge, però les sancions europees i estatunidenques i el subministrament d'armes als ucraïnesos, què són sinó xantatge econòmic i militar contra Rússia? Els pobres no tenen necessàriament raó contra els rics, i Déu pot justificar a un ric i condemnar a un pobre si ho mereix. La justícia, la vertadera justícia, no es basa en postulats ni idees preconcebudes. Condemna les males accions i justifica les bones. Les convulsions creades pels tumultuosos despertares nacionalistes sovint han sigut la causa de guerres terribles. La nostra Europa es va construir sobre bases similars, i França va exercir un paper fonamental en ella. Però la unificació de França és un assoliment molt superficial. La França actual és el resultat de la unió de regions originalment independents. Com podem justificar, "al mateix temps", segons la fórmula de Macron, el suport al nacionalisme ucraïnés i el rebuig del nacionalisme cors?

El malvat mateix ha tendit les xarxes en les quals acaba atrapat. Aquesta és la conseqüència d'un comportament injust que, volent ser més just que Déu, s'afona en la contradicció i la confusió de les quals Babel va ser precursora profètica.

Havent dit aquestes veritats, no oblidem l'exhortació de Jesucrist que ens diu, en Romans 12.18, per boca de Pablo: « Si és possible, quan depenga de vosaltres, estigueu en pau amb tots els homes ». No podem obligar els necis a estimar-nos i a aprovar el que nosaltres aprovem. Així que aprofitem el savi consell escrit pel rei Salomó, incloent el de Proverbis 23:9: « No parles a oïdes del neci, perquè menysprearà la saviesa de les teues paraules ». I també estan aquests dos versicles aparentment contradictoris en Proverbis 26:4-5: « No respongues al neci conforme a la seua neciesa, perquè no sigues tu també com ell. Respon al neci conforme a la seua neciesa, perquè no es considere savi a si mateix». De fet, el que l'Esperit ens diu és que donem testimoniatge de la veritat, però no que insistim innecessàriament amb els qui no comparteixen la nostra opinió. La veritat no s'imposa als necis, i el nostre coneixement del pla diví no ens va ser donat per a revertir la situació espiritual establida per les nacions de la terra. Els malvats incrèduls han creat, amb la seua impietat, la dramàtica situació que ha tornat per a turmentar-los, hui i fins a la primavera de 2030, de diverses formes.

El factor temps encara ofereix moltes sorpreses desagradables als pobles del món. I a França, aquest dissabte 28 de maig, en el temple pagà del Stade de France en Saint-Denis, es va produir un terrible fiasco. A causa de l'ús d'entrades falses impreses, els posseïdors d'entrades autèntiques es van veure privats del partit de la temporada. Aquest problema posa de manifest l'extrema avarícia que caracteritza el desenvolupament del futbol a Europa Occidental. La malversació i el frau en qüestió es deuen al preu de venda de les entrades, de 70 a 690 € per seient, que es revenen en borses especialitzades i en el mercat negre per fins a 5.000 €. El frau en qüestió revela una inequidad que abans havia passat desapercebuda. Però que escandalós és aquest súmmum d'opulència per als qui, a tot el món, lluiten per sobreviure! És fruit d'una idolatria que condemna a tota aquesta societat davant Déu. Enmig del tumult i el desordre creats, va intervindre la policia de seguretat i així es va evitar el pitjor. Però aprofitant la situació, pinxos o escòria van atacar als partidaris anglesos i els van robar. Aquesta acció demostra fins a quin punt la cobdícia pot portar a la humanitat, concretament al saqueig. Això, impulsat per la immigració i els visitants estrangers desenfrenats i indomables, té lloc just després de l'elecció del president Macron. Però just abans de les eleccions legislatives, aquests actes de saqueig confirmen els riscos denunciats pels partits nacionalistes de la dreta francesa. Assistim així a un nou nivell d'odi cap a França per part dels immigrants de tota Àfrica. I aquest odi no farà més que créixer amb el pas del temps. França s'ha cobert de vergonya davant els televidents de tot el món; un descrèdit provocat pel seu jove president, temporalment col·locat al capdavant d'Europa.

El factor temps es percep de forma molt diferent segons la presència o absència de fe en l'ésser humà que l'analitza. Per a qui no té fe, el construït en el passat és un assoliment. I li atorga la possibilitat de continuar en el futur. És per aquest principi que els pobles occidentals, beneficiaris de 77 anys de pau, van creure haver aconseguit un nivell de cultura i experiència que podia garantir la prolongació d'aquesta pau. Però, per contra, l'home de fe sap que la pau només pot ser temporal, quan reina sobre una societat que Déu desaprova i condemna. Però per a comprendre aquest judici diví, és necessari descobrir-lo a través de l'estudi de les seues revelacions bíbliques. Així mateix, la saviesa heretada de Déu permet a l'home il·luminat dir: «Fins ara, la pau ha regnat. Però després, per molt de temps que dure, tornaran a bufar els vents de la ira de les guerres humanes, i aquests són només la manifestació terrenal de la ira del Déu Totpoderós celestial i invisible, és a dir, les proves concretes de la seua maledicció».

El que va ser és el que serà

El títol d'aquest article està pres d'Eclesiastés 1:9: « El que va ser, això serà; el que s'ha fet, això es farà; no hi ha res nou sota el sol ». Això per si sol justifica l'interés de la nostra lectura de la Bíblia, que és, per als vertaders creients, la paraula de Déu escrita per homes, sota dictat o inspiració. En aquesta revelació bíblica, Déu va voler promoure la comprensió dels seus fidels triats, organitzant els fets històrics perquè reproduïren, en el seu compliment, les mateixes aparences de manera evident per a les dues aliances que ell va establir successivament amb els seus serfs. Aquest enfocament té un doble interés. El primer és demostrar que els fets consumats no són producte de la casualitat, sinó d'una intel·ligència divina. El segon és que, en llegir l'experiència de l'antic pacte, els fidels triats de Crist puguen comprendre clarament el significat dels missatges transmesos per imatges anàlogues sobre els fets consumats en el nou pacte.

Per a comprovar aquesta explicació, podeu notar, com jo, aquestes semblances de la destinació complida en les dues aliances.

Totes dues aliances comencen la seua experiència en la unitat nacional o religiosa: les dotze tribus d'Israel, per l'antiga; els dotze apòstols jueus de Jesucrist, per la nova. En el curs de la seua història, es produeix un cisma religiós; les deu tribus d'Israel se separen de les tribus de Judà i els levites en temps de Roboam, fill del rei Salomó. En la nova aliança, en el cristianisme fals i infidel, a partir del segle XII , la fe reformada se separa de la fe catòlica romana. I en totes dues aliances, aquestes separacions no afavoreixen la veritat divina, ni per a les deu tribus d'Israel que decideixen separar, ni per a la fe protestant. Sé que presentar la història religiosa d'aquesta manera pot resultar sorprenent, però aquesta sorpresa es basa únicament en la ignorància del judici emés per Déu sobre aquest protestantisme, al qual considera majoritàriament "hipòcrita". Perquè, en aquesta era, els veritablement triats no brillen amb glorioses gestes bèl·liques; Simplement accepten patir, sense deixar el seu nom a la posteritat, la destinació de màrtirs que Déu els proposa. I això explica per què la humanitat conserva de la història sol els grups religiosos més allunyats de Jesucrist: la fe catòlica romana i el protestantisme calvinista; i això, únicament en la zona occidental d'Europa, designada en Daniel i l'Apocalipsi pel símbol de les " deu banyes ". Al marge d'aquestes dues religions, a Orient, l'ortodòxia, que es va separar del catolicisme, emportar aconseguisc el maleït "diumenge" de Constantí I , està, lògicament, també colpejada per la maledicció de Déu des de 1843, data en què la restauració del sant dissabte va ser profèticament exigida pel decret diví anticipat de Daniel 8.14.

Després de l'inici i la separació, la fi de les dues aliances es concreta mitjançant tres guerres punitives successives; tres deportacions a Babilònia, per a l'antiga aliança, en 605 a. C., 597 a. C. i 586 a. C.; tres guerres mundials successives per a l'Europa catòlica romana de la nova aliança, en 1914, 1939 i 2022. Els recorde que l'actual guerra a Ucraïna té l'únic propòsit d'involucrar en aquest conflicte a les nacions de la UE que continuen sent blanc de la ira de Jesucrist. No existeixen profecies bíbliques que anuncien específicament les dues primeres guerres mundials. Però és precisament ací on l'anunci de les tres deportacions a Babilònia de l'antiga aliança ens il·lumina i ens permet comprendre el paper que les dues primeres guerres mundials exerceixen en el pla de Déu. Igual que en l'Antic Pacte, van advertir als seus triats de la fi dels temps i de la seua preparació per a una Tercera Guerra Mundial, el paper destructiu de la qual és tan important que Déu la profetitza de diverses maneres: en Daniel 11.40-45, Apocalipsi 9.13-21 i Ezequiel 38 i 39. Aquesta triple successió de guerres mundials confirma el significat simbòlic del número «tres», que designa, per a Déu i els seus triats il·luminats, la perfecció. La identificació de la Tercera Guerra Mundial es basa en el

paral·lelisme entre els ensenyaments de Levític 26 i el tema de les « set trompetes » d'Apocalipsis 8 i 9. En tots dos pactes, Déu infligeix càstigs successius per a castigar el menyspreu mostrat cap a « els seus estatuts i els seus manaments », segons Levític 11:1-2. 26:14-15-16: " Però si no m'escolteu, ni poseu per obra tots aquests manaments, sinó que menyspreeu els meus estatuts, i la vostra ànima avorreix els meus decrets , no executant tots els meus manaments, i invalidant el meu pacte , Això és el que faré amb tu . Enviaré sobre tu terror, esgotament i febre, que et deixaran sense alé i et doldrà l'ànima; sembraràs en va les teues llavors, i els teus enemics les devoraran. ", que en les notícies es refereix al blat ucraïnés robat pels russos. En Levític 26, els càstigs se succeeixen fins al final del capítol. I el mateix ocorre amb les " set trompetes " de l'Apocalipsi; la mateixa reacció divina per als creients infidels en tots dos pactes. Déu confirma així la seua declaració en Malaquías 3:6: " Perquè jo, Yahvé, no canvi ; i vosaltres, fills de Jacob, no heu sigut consumits " .

Déu dirigeix una altra lliçó als seus serfs del temps final: les experiències dels dos pactes es basen en formes idèntiques, molt similars, perquè l'estàndard de salvació també és el mateix; sempre basat en la perfecta obediència a la voluntat de Déu; les mateixes lleis de salut, les mateixes lleis morals i els mateixos manaments, abans i després de Crist; només les festivitats religioses complides en Crist cessen i desapareixen. I totes aquestes revelacions, modelades les unes a les altres, tenen un solo objectiu per a Déu: convéncer als seus triats i a tots els homes dignes d'aquest títol, que ell és, en efecte, l'organitzador de la vida i les seues proves; les dels últims dies són particularment dures i terribles per als humans, els animals i tota la naturalesa.

Les tres últimes guerres mundials també comparteixen, amb les tres deportacions de l'antic Israel, la mentalitat rebel i cruel dels seus respectius contemporanis. Aquesta mentalitat es va identificar particularment amb la paraula "nazi" en la Segona Guerra Mundial, però aquest terme terroritza només als qui van quedar marcats permanentment per aquesta guerra centrada en Europa. Cal comprendre que, per a la nova generació, que ostenta el poder entre els pobles de hui, "nazi" és només la fantasia que va terroritzar als seus pares, la por ancestral a "papà". Amb la renovació del poble, les experiències del passat es tornen vanes i nul·les. I els nous líders estan disposats a repetir les faltes i errors del passat. Hui, la joventut ucraïnesa defensa amb feresa el dret del seu nacionalisme bèl·lic, cruel i despietat, de la mateixa manera que quasi tot el poble alemany va donar suport a les guerres empreses per la seua "Führer". I a França i altres nacions europees, amb l'excepció d'Hongria, es brinda el mateix suport a la causa ucraïnesa. Els regiments de les SS són reemplaçats pel grup Azov, que supervisa a l'exèrcit oficial ucraïnés, igual que les SS d'Adolf Hitler supervisaven als oficials de la Wehrmacht, l'exèrcit regular alemany. Però no se sorprenguen que en totes les grans guerres, els homes es distingisquen per un comportament extremista aterridor. Va ser el mateix en totes les èpoques dramàtiques. Amenaçats per la invasió dels exèrcits del rei Nabucodonosor, els jueus van perseguir a mort als qui, com Jeremías, eren considerats derrotistes i, per tant, perjudicials per a tota la nació. Amb la mateixa determinació i per les mateixes raons, en la "Nit dels Ganivets Llargs", els grups armats nazis van assassinar als líders de les SA, considerats massa pacífics i immorals. I, pensant-ho bé, aquests comportaments obertament extremistes són preferibles, ja que no indueixen a confusió. Jesús mateix no accepta mitjanes negres, ja que demana als Adventistes dels Últims Dies que siguen " freds o calents " en Apocalipsis 3.15-16. Però els nostres periodistes i polítics no identifiquen aquest nacionalisme extremista amb el nazisme, ja que no ataca públicament la causa jueva; i la identificació nazi es dificulta encara més pel fet que el mateix president ucraïnés és jueu. A més, per als joves que han arribat al poder, el nazisme és ignorat i no representa més que el record d'una guerra passada i obsoleta. Per tant, el nou nazisme té un futur brillant, ja que està legitimat pels anomenats pobles democràtics. El nazisme ha sigut i continua sent, confirmant així el versicle bíblic: « El que va ser, això serà ».

La jove nació ucraïnesa ens permet veure totes les conseqüències del relleu generacional. Volia alliberar de les estrictes normes de vida protegides per Rússia, que era molt conservadora i, a més, havia retornat a la religió. I en la seua independència, va experimentar, com França en la seua època revolucionària, les dificultats de reconciliar i aconseguir la convivència entre les persones, cadascuna amb la seua pròpia concepció de la llibertat. I entre els seus joves, com a tot arreu, hi havia els qui admiraven la violència, la força i el poder que van caracteritzar als grups nazis alemanys en 1939. Però no té sentit mirar tan arrere, perquè és aquest mateix gust pel plaer de dominar i poder matar i degollar legítimament als seus enemics el que està en l'origen de les conversions a l'islam extremista radical dels joves occidentals blancs. I va anar a França on es va formar l'embrió del grup Daesh, els autors del qual més famosos van ser francesos. Cada vegada que s'independitzen, els pobles descobreixen les mateixes conseqüències de la llibertat i, al seu torn, reprodueixen les experiències violentes que altres pobles ja havien viscut abans. Cal destacar que l'experiència aliena mai es pren com a model. En entrar en la vida, cada persona reinventa la seua pròpia experiència, i el que és cert per a la menyspreada Bíblia ho és també per a les experiències alienes. Això explica per què, malgrat

la seua llarga experiència de llibertat, França no és una excepció i també pateix les conseqüències de la renovació de la seua jove població. Siguem conscients que tot el nou comporta un risc, perquè la novetat continua sent el desconegut. I això explica per què, a mesura que envellim, els humans ens tornem molt conservadors. I aquesta por a la novetat és, sens dubte, la causa de la supervivència de la humanitat fins als nostres dies. Hui, atés que el poder polític ha passat a les mans de joves ambiciosos, orgullosos i inexperts, en països on la mescla ètnica i religiosa és la norma, els enfrontaments humans s'han tornat, una vegada més, impossibles, però inevitables. La simpatia dels europeus per Ucraïna es basa en el fet que és víctima d'un atac militar rus. Però el que aquests europeus ignoren és que en aquesta jove i alliberada Ucraïna estan succeint coses que els escandalitzarien. No obstant això, circulen en internet testimoniatges en vídeo i fotografies que mostren pràctiques medievals de càstigs públics contra oponents o membres considerats insuficientment gelosos de la causa d'Ucraïna. Un testimoni presencial fins i tot va denunciar pràctiques típicament nazis contra soldats russos capturats. Però és la guerra la que fomenta aquest desenvolupament de l'odi absolut i les seues cruels atrocitats. Per a fomentar la violència humana, el diable ofereix, en els prestatges del seu supermercat, nombroses opcions o motivacions: causes religioses, múltiples causes ideològiques, incloent el nacionalisme extremista, sovint legitimat, però que mortífer. També està la dels anarquistes que no volen ni a Déu ni amo, sinó la llibertat total per a tots.

Separada de Déu, la humanitat animal viu segons la llei animal, que atorga la raó al més fort. Els febles, per tant, estan obligats a sotmetre al seu conqueridor, a morir o a expatriar lluny de l'adversari. Conscient d'això, Jean de la Fontaine, contemporani de Lluís XIV, va escriure: «La raó del més fort és sempre la millor»; i aplicat a Déu, «el més fort», aquest lema només pot ser aprovat per tots els seus vertaders triats. En la posició intermèdia es troben els indecisos, els vacil·lants, els atribolats i hipòcrites, incapaços d'assumir clarament la seua postura sobre diferents temes. És entre ells on es revelen judicis enormes i incoherents, emmascarant els seus profunds pensaments sota aparences humanistes. En realitat, són covardes i no assumeixen plenament les conseqüències de les seues opinions.

Aprofundint una mica més en les revelacions de la Bíblia, trobem altres similituds entre els dos pactes. En particular, el nom de la " dona Jezabel ", el model original de la qual va ser l'esposa pagana del rei Acab. En llegir el seu relat en 1 Reyes 16.31 i fins a 2 Reyes 9.37, podem comprendre com es va convertir en el símbol de l'Església Catòlica Romana papal en l'era cristiana. Totes dues " Jezabeles " tenen en comú una lluita diabòlica contra els vertaders serfs de Déu, als qui busquen destruir. I és aquesta acció persecutòria la que va permetre als primers protestants cridar a la seua doctrina romana, falsament cristiana i en realitat pagana, " les profunditats de Satanàs ". A més, atés que el nom " Jezabel " significa " on està Bel (o Baal)", Déu acusa subtilment l'Església papal de ser en realitat adoradora del diable, designat amb el nom de " Baal " o " Bel ". Mitjançant aquest vincle lògic, també podrà donar-li el nom de " Babilònia la Gran ", ja que, com una nova " Babel ", generadora de confusió religiosa, manifesta l'orgull i l'arrogància castigats pel rei Nabucodonosor, constructor i embellidor de l'antiga ciutat que porta aquest nom. Però en nomenar-la " Babilònia la Gran ", Déu també denuncia la religió catòlica com un poder pagà, perquè aquest va ser el cas de l'antiga ciutat construïda pel rei Nabucodonosor, qui posteriorment va ser l'únic a convertir al Déu de Daniel. En oferir als seus seguidors la possibilitat d'adorar a múltiples "sants", la religió catòlica adquireix un aspecte similar al de les religions politeistes paganes.

Una altra imatge reproduïda es refereix a l'adventismo, establit a partir de 1843, però institucionalitzat als Estats Units només en 1863. En Apocalipsi 7, Déu li dóna l'aspecte de les " dotze tribus " que, pel que fa als cristians d'origen pagà del nou pacte basat en els dotze apòstols, no tenen un vincle carnal real amb les dotze tribus jueves originals. Però en prendre aquesta imatge, Déu ens diu que després de 1843, en els seus adventistes triats, seleccionats mitjançant dues proves de fe successives, en la primavera de 1843 i en la tardor de 1844, troba l'Israel espiritual que el seu amor exigia. Així, després de la desobediència total catòlica i la desobediència parcial protestant, Déu va exigir, en Daniel 8.14, la restauració de totes les seues veritats doctrinals, i les generacions adventistes, considerades dignes per ell, van rebre i van restaurar, amb el temps, totes aquestes veritats recordades. Perquè Déu estima profundament als seus triats, els qui estimen profundament la seua persona, la seua redempció i les seues lleis. I el seu pla etern és compartir aquest immens amor amb els qui l'estimen. Però aquest amor no és només teòric i espiritual, sinó que, lògicament, és molt exigent i està directament relacionat amb la forma excepcional que ha adoptat la seua pròpia demostració d'amor. La seua encarnació en Jesucrist requereix una extraordinària capacitat d'abnegació. Per això, el reconeixement dels seus triats passa per la cerimònia del baptisme, en la qual l'home pecador ha de morir, ressuscitar en Crist i viure com a esclau seu. Déu atesta que troba

al seu Triat en la fe adventista, en donar a aquesta última institució, fundada en 1863 als Estats Units, el nom de «Adventista del Seté Dia». En aquest nom trobem la paraula «Adventista», que confirma la prova de l'expectativa del retorn de Crist, que està en l'origen de la seua selecció. Una expectativa o "adventus" en llatí, profetitzada dues vegades, en 1843 i 1844. Després, la segona causa de la seua santificació, l'esment del " seté dia ", confirma la restauració del sant dissabte diví establit al final de la primera setmana de la creació terrenal pel Déu Creador, el Totpoderós. L'afront, que consistia en el descans del primer dia imposat per l'emperador romà pagà Constantí I " el Gran" des del 7 de març de 321, va anar així eliminada en la tardor de 1844, però només en el grup dels "adventistes", els qui en 1863 es reagruparien oficialment sota el nom institucional de l'Església "Adventista del Seté Dia". Una altra expressió triada per Déu presenta aquest model de fe restaurada en aquests termes en Apocalipsis 14.12: " Ací està la paciència dels sants: ací estan els que guarden els manaments de Déu i la fe de Jesús". Davant aquesta definició, la impostura no és possible, perquè els honors atorgats al diumenge romà constitueixen una transgressió del quart manament relatiu al dissabte. Per tant, els qui honren aquest diumenge no compleixen amb aquest criteri establit per Déu. I quan diu « que guarden els manaments de Déu », es refereix al respecte pels deu, no pels nou ni pels huit. La restauració del dissabte, requerida a partir de 1843, tenia precisament com a objectiu obtindre aquest respecte per aquest manament, encara transgredit pels cristians catòlics, ortodoxos i protestants caiguts. Però el pitjor per a ells és que, des de 1843, aquesta sola transgressió fa vana i inútil la reivindicació dels altres nou manaments de Déu. Això és el que ens ensenya Santiago quan diu, a Santiago 2.10: « Perquè qualsevol que guarda tota la llei, però ofén en un punt, es fa culpable de tots». Aquesta afirmació requereix una explicació. Qui transgredeix el manament del vertader descans del seté dia no pot pretendre honrar a Déu i obeir-lo exclusivament, com exigeix el primer manament, en dir als éssers humans: « No tindràs déus aliens davant de mi ». De fet, si el vertader Déu creador exigeix respecte pel descans del seté dia, l'obediència al descans del primer dia es realitza, per tant, en benefici d'un déu diferent d'ell mateix, en aquest cas, Satanàs, el líder del grup rebel. I després de la transgressió del primer manament, és el respecte als deu el que s'esfondra i la pretensió d'obediència perd llavors tota legitimitat. Doncs en simbolitzar la seua última església amb el símbol de les « dotze tribus », tots poden comprendre que els deures d'aquest últim Israel espiritual no són inferiors als del primer. Des que Déu va vindre a morir pels pecats en Crist, les seues exigències als pecadors perdonats no han disminuït, sinó que han augmentat, segons Mateo 5.21-22: « Vau sentir que es va dir als antics : “No mataràs”; qualsevol que mat serà culpable de judici. Però jo us dic que tot aquell que s'enutge amb el seu germà serà culpable de judici; i qualsevol que li diga al seu germà: “Raca!”, serà culpable davant el concili; i qualsevol que li diga: “Neci!”, quedarà exposat a l'infern de foc » .

El principi de " el que va ser, serà " també es refereix al sorgiment de governants dominants, marcats per la passió pel teatre i l'escena. Aquestes persones es transformen en dèspotes capaços de gran crueltat; com Neró, fill de Mesalina, a qui ella va portar en poder enverinant a l'emperador Claudio i al seu legítim hereu, Britànic. El perill d'aquest gust pel teatre resideix en què aquestes figures ja no distingeixen entre la vida normal i l'escenari. Constantment interpreten un paper i solo es preocupen per seduir i complaure als qui els envolten. Els artistes són perfeccionistes que s'asseguen obligats a arribar fins al final en tot el que emprenen. I aquesta imperiosa necessitat va convertir a Neró en aqueix sinistre i famós carnisser matricida assedegat de sang, digne de la seua mare. Després d'ell, trobem en la història, a França, al xiquet que es va convertir en rei als cinc anys, no menys sinistre, Lluís XIV. Trobem en ell tot el que va caracteritzar a Neró, menys la bogeria. Però el seu desig de complaure i seduir als qui l'envoltaven era el mateix. Va desenvolupar la seua vida, que es va convertir en el seu escenari. I el seu orgull diabòlic el va portar a comparar amb el "sol", el símbol de Déu per als homes que salva. En conseqüència, Déu va sotmetre el seu llarg regnat a condicions excepcionalment fredes, fosques i hivernals que donen testimoniatge de la seua indignació i ira, perquè va perseguir la Bíblia i als seus defensors més que qualsevol altre rei de França; arribant fins i tot a crear el cos punitiu dels "Dracs" per a perseguir als protestants fins a les muntanyes i els camps aïllats del país. Quan va morir, el temps va tornar a la seua normalitat. I molt després, en obrir el seu taüt, el seu cos va aparéixer en bon estat, però uniformement negre; el súmmum de la ironia per al "rei sol". I aquest color negre el vincula amb el sinistre Neró, el nom original del qual, "Neró", significa negre en llatí i italià. Aquests dos personatges van perseguir als serfs del Déu de la veritat, estant ells mateixos al servei de la fosca mentida establida pel diable. En la nostra època moderna, als Estats Units, el president Ronald Reagan també va passar de l'escenari artístic a la presidència del país. Ell també es va destacar pel seu caràcter autoritari i el seu odi cap a Rússia, llavors soviètica. Arribem a la nostra època, quan el jove president Volodymyr Zelensky acaba d'aparéixer a Ucraïna. Ell també ha passat de l'escenari al poder. I en la nostra era de gran informació pública, aquest ascens en poder va ser precedit per un paper presidencial en una sèrie de televisió

anomenada "Servidor del Poble". Un xicotet i important detall profètic a destacar: al final d'aquesta sèrie, el president dispara a tots els seus col·laboradors polítics amb dues metralletes. Igual que Neró i Lluís XIV, el jove president, ansiós per complaure i seduir, interpreta el seu paper en la vida com ho feia en l'escenari, ja de línia dura quant a llibertinatge. Per a defensar la llibertat nacional del seu país, es va transformar en un cabdill, i la seua diabòlica seducció funciona tan bé que quasi tots els caps d'Estat de l'OTAN es deixen seduir per la seua valentia i els seus incessants discursos i crides. No es desviarà del seu paper i el mantindrà fins al final, és a dir, fins a la seua mort. La seua naturalesa artística ho exigeix i ho impulsa a fer-ho. I una vegada més, l'artista provoca, mitjançant la seua autoritat i seducció, la mort de milers de soldats i civils, i la devastació del seu país, esclafat per les bombes i míssils russos. A França, des de 2017, Emmanuel Macron, un jove apassionat per la vida artística i amb estudis de teatre, s'ha convertit en president de França, després d'haver "reivindicat", abans de la seua elecció, i en les seues pròpies paraules, "la seua inexperiència i immaduresa". Paradoxalment, la seua concepció autoritària i autocràtica del poder va desencadenar una crisi que va provocar les manifestacions hostils i exigents dels "jupetins grocs". Aquest jupetí tenia originalment la funció de promoure la visibilitat dels automobilistes encallats en les carreteres, així com dels conductors de vehicles de dues rodes. Aquesta part dels francesos, víctimes de les decisions econòmiques dels líders, va quedar marginada, i el seu "jupetí groc" els va donar a conéixer a tot el poble. Després d'aquests problemes, Déu va declarar la guerra a les nacions del món i les va sotmetre al temor de la pandèmia mitjançant el que no era més que una epidèmia mundial causada pel virus de la COVID-19. L'economia va quedar bloquejada durant dos anys per decisió del jove, presa del pànic i "immadur" president. I a penes superada aquesta desastrosa crisi, va esclatar el conflicte entre Ucraïna i Rússia. Al mateix temps, el nostre jove president va assumir la presidència rotatòria de la UE. I sota la seua autoritat i la decisió de la Comissió Europea, Europa es va unir a la causa i es va aliar amb Ucraïna contra Rússia, subministrant al seu enemic armes que estan matant a militars i civils russos. Perquè aquest conflicte va començar com una guerra civil, en la qual el poder va passar a les mans del bàndol catòlic ucraïnés a Ucraïna occidental, influenciat pels seus vincles amb la Polònia catòlica romana, tradicionalment hostil a la religió ortodoxa russa. Constantment alimentat per les armes oferides, generosament, però amb interés, pels Estats Units i els europeus, el conflicte cobra una intensitat letal, i l'horrible aparença d'una Ucraïna devastada només presenta el futur de tota Europa, devastada i destruïda al seu torn per Rússia, indignada per aquesta ajuda militar i les sancions econòmiques adoptades en contra seua. Sí, els artistes, els membres de la indústria de l'entreteniment, són persones terriblement perilloses als qui mai se'ls hauria d'haver confiat el poder polític. Tenen un do natural per a seduir a les multituds, que es converteixen en espectadors hipnotitzats i manipulats, i posseeixen un domini formidable de l'art de l'oratòria i el discurs públic. Però, contràriament al que pensen i afirmen, només exerceixen una influència nociva sobre el seu poble, portant-lo a la destrucció. En la paràbola antibíblica de "la diligència i la mosca", encarnen a la perfecció el paper de la mosca. Mentre els cavalls lluiten per pujar un pujol tirant d'un carruatge carregat, una mosca els assetja i els pica. En arribar al cim, els cavalls, exhaustos per l'esforç, senten a la nociva mosca molesta dir: «Quina sort que vaig ser allí». Aquestes són les lliçons de la història que la humanitat pecadora no ha aprés, ni ha volgut aprendre, ni ha escoltat. Per tant, es veu obligada a reviure els mateixos drames destructius, i ja, dia rere dia, a Ucraïna, la tràgica «escalada» final està en marxa i ha començat. I, no obstant això, Déu havia escrit en la seua Bíblia: « El que va ser, serà ». A més, els seus triats que creen en la seua paraula no se sorprenen ni se sorprenen davant les reaparicions dels monstres assassins. Són testimonis de Déu, qui els il·lumina i no fa res sense avisar als seus serfs els profetes, com a ensenya Amós 3:7: « Perquè el Senyor, Yahweh, no fa res sense revelar el seu secret als seus serfs els profetes ». I així advertits, res pot seduir-los, segons Mateo 24:24: « Perquè s'alçaran falsos Cristos i falsos profetes, i faran grans senyals i prodigis, fins al punt d'enganyar, si fóra possible , fins i tot als triats ».

L'amor, segons Déu

Quan l'amor es planteja com haver de ser, també, perfectament just, la situació adquireix una forma complicada que només la saviesa divina podria resoldre.

Quan els éssers humans intenten complir aquesta condició, es topen amb un problema natural: la seua parcialitat. De fet, cada criatura té un punt de vista personal sobretot el que la fa parcial. Els psicòlegs discuteixen l'objectivitat i la subjectivitat de les persones, però l'objectivitat real absoluta no existeix, perquè les nostres opinions estan condicionades per la nostra naturalesa individual, completament lliure. Així, els qui tenen fe estan condicionats per aquest criteri. I són llavors incapaços de justificar el raonament dels qui no la tenen. És aquest criteri fonamental el que ens converteix,

davant la mirada de Déu, en llavors sembrades en la terra, algunes de les quals germinaran i produiran una bona planta, mentre que unes altres s'assecaran i mai germinaran, o produiran una planta malaltissa i feble. La nostra naturalesa humana, totalment subjectiva, ens porta a afavorir una de les dues opcions en detriment de l'altra, tan prompte com semblen estar en completa oposició; això és el que caracteritza l'amor i la justícia. Però encara necessitem comprendre el significat de la paraula justícia, perquè a diferència de la paraula amor, la paraula justícia té dos significats, ja que la seua aplicació consisteix a castigar o perdonar. En el pensament humà, la paraula justícia sol es percep en el sentit de càstig; allò que porta al lladre o a l'assassí davant els jutges per a ser empresonat. Aquesta concepció per si sola emmascara l'altre aspecte molt positiu de la justícia, que permet a Déu honrar i beneir als seus triats obedients. La personalitat individual de cada criatura fa impossible el govern humà col·lectiu. Els líders humans són massa imperfectes per a satisfer a les masses humanes compostes per persones molt diferents. I aquesta impossibilitat es tradueix en un qüestionament polític perpetu; la protesta és la norma de la naturalesa humana rebel i capritxosa. Per tant, la unitat perfecta només és possible després d'una selecció de les ànimes humanes, en la qual Déu conservarà als qui ha trobat moralment conformes al seu model ideal, el qual va presentar en la persona de Jesucrist. Sense aquesta conformitat, la vida eterna no és possible.

En Apocalipsi 3.19, Jesucrist, el Testimoni Fidel , diu: « Jo reprenc i càstig a tots els que amo. Per tant, siguen gelosos i penedir ». Jesús dóna a tota la humanitat una lliçó que contradiu als filòsofs i psiquiatres moderns. En la seua opinió divina, l'amor consisteix a castigar al culpable. Però no tots són castigats per amor, i Déu mateix fa una distinció molt clara entre els qui ho estimen i els qui no ho estimen prou. En aquest versicle, es dirigeix als cristians batejats en la seua última institució en la història de la humanitat: l'Església Adventista del Seté Dia. Les persones ingressen a aquesta església per diverses raons: herència, atzar o conviccions personals després d'haver estudiat el tema. I fins i tot en aquest últim cas, l'estudi donarà fruits molt diferents segons la naturalesa individual del sol·licitant; l'estudi pot ser superficial o, per contra, extremadament profund. Per això, les paraules d'exhortació de Crist es dirigeixen a tots, però només faran efecte en els seus vertaders triats. Doncs, per a beneficiar d'aquesta exhortació, és necessari saber en què consisteixen realment els retrets del diví Jesucrist. Quan era membre d'aquesta església oficial, vaig sentir i vaig veure a un home plorar mentre predicava i orava. Va parlar de la falta d'amor que Jesús retrau a la seua última institució. Però es va equivocar respecte a aquesta absència d'amor, perquè la va interpretar com a amor fraternal, mentre que Déu li dóna el significat d'amor a la veritat. I la transmissió constant d'interpretacions profètiques heretades de les teories desenvolupades pels pioners de l'obra, sense que els seus errors es corregisquen, continua sent hui l'explicació i justificació. Amb el temps, Déu va esperar un avivament espiritual que no va arribar, i així va ser com el meu ministeri va trobar la seua raó de ser. En ingressar a l'església, vaig estudiar les profecies per a Jesucrist, els seus triats i per a mi. Vaig rebre llum, i la profecia va parlar amb claredat i intel·ligibilitat. Malgrat aquesta claredat, l'anunci del retorn de Crist en 1994 va ser rebutjat juntament amb tot el missatge. Segons la imatge secular: «El bebé es va anar amb l'aigua de la banyera». I aquesta falta de saviesa, que consistia a classificar abans de tirar, va ser fatal per a ell. Perquè aquesta revelació, que vaig rebre de Crist des de 1982, va representar la forma contemporània del seu amor incommensurable. I l'aliança de la dona caiguda amb l'anterior caiguda, des de 1995, només ha confirmat el seu «vòmit» per l'únic Salvador i Senyor.

L'amor diví és incomparable perquè està per damunt de tot i és l'origen de tot. Considerem el que li va costar al Déu Creador planificar la satisfacció de la seua necessitat d'amor. Des de l'eternitat, va viure només i va poder crear tot el que desitjava visualment, com l'home pot fer-lo hui parcialment virtualment en la pantalla d'una computadora; no obstant això, amb molta faena, a diferència de Déu, qui obté el que crea a l'instant i sense fatiga. En la seua essència d'amor, Déu ja no es conformava amb les seues creacions estàtiques; sentia la necessitat d'un amor recíproc que les coses no corresponien. La soledat, quan és total, acaba semblant una presó, i Déu va començar a ser incapaç de suportar-la més. Va ser llavors quan el seu Esperit il·limitat va concebre el seu pla de crear vides lliures davant ell. Però en permetre el retorn de l'amor d'algunes d'aquestes vides lliures, aquesta llibertat tindria el desavantatge de permetre també la indiferència, fins i tot l'hostilitat, de moltes altres. I aquesta conseqüència ja explica les causes de la coexistència de persones bones i dolentes. El bé i el malament coexistirien durant un temps el valor total del qual desconeixem. Però durant aquest temps, Déu podria seleccionar als triats provats d'entre els àngels celestials i, després d'ells, d'entre les criatures terrenals. Així va ser com Déu va donar vida al primer àngel, la perfecció original del qual lloa en Ezequiel 28:12: « Fill d'home, entona un lament pel rei de Tir. Dis-li: Així diu el Senyor Yahvé: Tu vas posar el segell de la perfecció; eres ple de saviesa, perfecte de bellesa ». Déu compara al seu primer àngel amb el rei de Tir, de qui fa un antitipo similar. Observem aquesta precisió: « Tu vas posar el segell de la perfecció; eres ple de saviesa, perfecte de bellesa ». Com podria haver sigut

d'una altra manera? En aquest prototip de la criatura, Déu va depositar tot el seu amor, el va crear perfecte, i només per elecció personal, completament lliure, aquest àngel perfecte es va convertir més tard en l'enemic de Déu, el diable, el seu adversari anomenat Satanàs. Aquesta fase també és profetitzada per Déu, qui diu en el versicle 15: « Perfecte eres en els teus camins des del dia en què vas ser creat fins que es va trobar en tu iniquitat ». La iniquitat trobada, llavors, en Satanàs residia en la total llibertat que gaudia, com totes les criatures de Déu després d'ell. Per tant, és molt important per a Déu que, quan els incrèduls o els candidats a la salvació ens pregunten: «Per què existeix el mal?», puguem respondre: «Perquè Déu ha donat completa llibertat a totes les seues criatures. Això es deu al fet que és la condició perquè l'elecció del bé o del mal per part de cadascuna d'elles siga possible i visible». Record que els estàndards del bé i del mal són definits exclusivament per Déu i revelats als éssers terrestres per la seua santa Bíblia i els seus dos pactes o dos testimoniatges.

Donada la seua naturalesa divina perfectament il·limitada, Déu va preveure tots els desenvolupaments futurs de la vida lliure que va crear. Sabia, fins i tot abans de crear-ho, que el seu primer àngel perfecte acabaria com a diable. I que, en conseqüència, la mort final li seria reservada i imposada. Però va guardar aquest coneixement en el seu interior i es va comportar amb ell conforme al seu comportament en aquell moment, multiplicant els senyals del seu amor per ell en el temps de la seua perfecció. Però l'experiència del diable confirma el principi del judici de Déu sobre els pecadors, com es revela en Ezequiel 18.24 (just abans d'analitzar el cas de Satanàs en Ezequiel 19.15): « Si un just s'aparta de la seua justícia i comet iniquitat, e practica totes les abominacions dels malvats, viurà? Totes les seues justícies seran oblidades , per haver comés iniquitat i pecat; per això, morirà ». » Per tant, la justícia de Déu s'aplica de la mateixa manera als àngels i als homes. I és precisament per a explicar la situació que s'aplica al diable que se'ns dóna aquesta explicació.

Un altre versicle revela un principi diví en 1 Pedro 4.17: « Perquè és temps que el judici comence per la casa de Déu . I si primer comença per nosaltres, quina serà la fi d'aquells que no obeeixen a l'evangeli de Déu? ». En l'escala de tota la seua creació de vida lliure, la primera « casa de Déu » és angèlica i celestial. Per tant, és aquesta la que serà jutjada primer. Déu manté en secret la seua obra de redempció, la qual roman completament desconeguda per als seus àngels. A més, és en completa llibertat que es formen els clans perquè els àngels celestials aproven les disputes presentades pel seductor, cap dels àngels. Establits els campaments, Déu crea la dimensió terrenal i allí crea a l'home i als seus descendents maleïts a causa del pecat de desobediència resultant de la prova de fe basada en la prohibició de menjar el fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal; en si mateix una imatge simbòlica i un suport històric per a la persona del diable rebel. Aquesta vegada, en establir la setmana de set dies, Déu estableix el límit de temps que condueix a la fi del temps de prova global, és a dir, al final de set mil anys. En crear la terra i els seus habitants, homes i dones, Déu revelarà de múltiples maneres simbòliques la seua futura encarnació humana i la redempció dels pecats obtinguda mitjançant l'ofrena a la mort expiatòria de la seua vida perfectament justa. Però aquest missatge roman ignorat per àngels i homes. Aquests últims veuen en els ritus divins solo les exigències del Déu terrible i autoritari, a qui és preferible obeir. Però uns altres, en canvi, segueixen els camins del diable i trien desobeir-lo. Durant els dos primers mil·lennis, tota la humanitat profetitza i confirma la naturalesa rebel de la criatura de Déu. Així, profetitzant, al seu torn, el judici d'aquests rebels, Déu va fer que tota la humanitat perira en les aigües del diluvi en 1655 des del pecat d'Adán. Però d'acord amb el seu pla general, “ un romanent ” seleccionat per la seua fe obedient va ser preservat i segó en l'arca construïda per Noé i els seus fills.

Aquest exemple del diluvi dóna testimoniatge dels valors divins d'amor i justícia. No és la seua primera demostració, però adquireix un caràcter oficial i universal, com el demostren irrefutablement els fòssils marins, que encara es troben hui dia en terra ferma, fins i tot a les muntanyes més altes.

Després d'aquesta lliçó universal, arriba la segona, encara més important, al final de l'any 4000 des del pecat d'Adán. És l'hora en què Déu revela la seua mà contra el seu enemic, el diable. Ve en Crist per a acceptar el desafiament i demostrar que l'obediència perfecta salva al pecador que té vertadera fe. Déu no té res més a demostrar-li al diable, la duresa del qual coneix des de la seua creació. Però la seua victòria, obtinguda en acceptar la mort, li permet salvar als pecadors penedits, perquè el requisit de la mort per la transgressió de la llei se satisfà amb la seua mort voluntària. Per a salvar multituds de vides humanes, una vida humana normal no hauria bastat. Però el Crist crucificat no era només un home; també era Déu, el Creador Totpoderós en qui totes les vides es formen i animen.

La mort de Jesucrist demostra sublimemente com Déu aconsegueix respectar les exigències de la seua justícia, alhora que demostra la força inimaginable del seu amor. Però, si per als homes de fe comença una nova aliança, per contra, per als àngels rebels i Satanàs, el seu líder, el judici comença amb la seua expulsió del cel, la primera « casa de Déu », mentre esperen la mort, ja inevitable. Són llançats a la terra i, per tant, perden la possibilitat d'entrar en contacte amb els àngels que van

romandre en el regne dels cels a causa de la seua lliure elecció de romandre fidels a Déu. Vaga dir que, confinats en la terra dels humans i saber condemnats a mort, el seu comportament i les seues obres de maldat s'intensificaran i aconseguiran nivells d'horror encara majors que abans de la victòria de Jesucrist. No hi ha res pitjor que els condemnats a mort autoritzats a actuar lliurement. Aquest ensenyament es revela en Apocalipsi 12:7-12: « Va haver-hi una gran batalla en el cel. Miguel i els seus àngels van lluitar contra el drac. El drac i els seus àngels van lluitar, però no van prevaldre, ni es va trobar ja lloc per a ells en el cel. I va ser llançat fóra el gran drac, la serp antiga, que es diu Diable i Satanàs, el qual enganya al món sencer; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell. I vaig sentir una gran veu en el cel que deia: «Ara han vingut la salvació, el poder i el regne del nostre Déu, i l'autoritat del seu Crist; perquè ha sigut llançat l'acusador dels nostres germans, el que els acusava davant del nostre Déu dia i nit. I ells ho han vençut per mitjà de la sang del Corder i de la paraula del testimoniatge d'ells, i van menysprear les seues vides fins a la mort. Per la qual cosa , alegrar, cels, i els que habiten en ells ! Ai de la terra i de la mar! Perquè el diable ha descendit a vostés amb gran ira, sabent que té poc temps». Aquesta és la situació que aplica a tota la humanitat després de la victòria de Jesucrist. No obstant això, aquesta llibertat romandrà sota el control i els límits imposats per Déu, com el demostra Apocalipsis 7:3: « No danyen la terra, ni la mar, ni els arbres, fins que hàgem segellat als serfs del nostre Déu en els seus fronts » .

Així va ser com la "casa celestial de Déu " va ser jutjada, primer, i el temps de gràcia concedit als àngels va concloure. El dels homes no acabarà fins a 2029, abans del retorn de Crist, previst per a la primavera de 2030, en el qual culminaran els primers sis mil dels set mil anys del projecte diví. Així, amb raó, Jesucrist, convertit de nou en " Miguel " per als seus àngels fidels, pot encoratjar la seua gaubança i alegria. Per a ells, el risc de perdre ha acabat. La victòria de Crist, per tant, va tindre enormes conseqüències per a ells, però la seua mort expiatòria mai va justificar la seua elecció. Va ser únicament per la seua lliure elecció que van decidir romandre fidels al Déu amb qui es van tractar sense misteri ni invisibilitat, a diferència dels éssers humans. En la terra, la fe en Crist exerceix el paper principal en la selecció dels triats, a causa d'aquesta invisibilitat del Déu Creador. Qui pot explicar per què alguns homes són crèduls i uns altres només creuen en el que veuen, com l'apòstol Tomàs? Les mateixes dades presentades a aquests dos tipus d'éssers humans obtenen resultats diferents. La qual cosa prova que el factor actiu és, de fet, la naturalesa individual lliure de cadascun d'ells. A aquests dos casos se suma el del diable i els seus dimonis, els qui van veure a Déu i, no obstant això, van triar el camí de la rebel·lió. Des d'aquesta perspectiva, que bella i sàvia ens sembla la llibertat atorgada per Déu! Abans dels científics moderns, Déu va crear el principi de l'experiència i l'observació. I en el seu cas, les coses podrien haver sigut més senzilles, doncs, coneixent per endavant els fruits de les seues criatures, Déu podria haver optat per crear només als seus futurs triats amb una naturalesa purament angelical. Però aquesta elecció hauria pres una forma arbitrària, inconforme al seu amor. No volent aparéixer com a tal de cap manera, va carregar sobre si la conseqüència mortal de la seua elecció. I en acceptar morir per a salvar als seus triats, es va atorgar el dret legítim d'eliminar, mitjançant la mort, a les criatures angèliques i humanes rebels i caigudes. És per a obtindre el suport i l'aprovació d'aquests àngels que Déu obliga a totes les seues criatures a revelar concretament la naturalesa de la seua personalitat individual. Cada ànima és única i mereix les mateixes oportunitats que les altres per a salvar. És necessari que s'haja beneficiat d'un bon ensenyament religiós i que haja triat obeir a Déu. I quan això no succeeix, la causa està perduda des del principi, o quasi.

En la terra ara habitada per àngels malignes, el nou pacte comença en temps de persecució, primer pels jueus rebels i després pels romans, als qui ja havien cridat a crucificar al seu Messies. Als seus fidels màrtirs, els seus testimonis, castigats per la vara, Jesucrist els ofereix la "carlota" de l'expectativa del seu gloriós retorn. Desconeixen la data fixada per al seu retorn, però tots esperen que es complisca mentre encara visquen. Aquesta precisió es reserva per als triats de la " fi dels temps ". Després de les terribles persecucions imposades als cristians triats per Neró, el diable fet home, emperador dels romans, a la fi del segle I, Jesús presenta en una visió a l'apòstol Joan la seua Revelació profètica, coneguda com l'Apocalipsi. Els anglesos ho criden "Revelation", és a dir, per la seua traducció, però els llatins han conservat la seua fosca forma original grega: "Apocalipsi". Aquestes dues opcions són indicatives de dues experiències espirituals històriques. En el pla de Déu, l'interés i l'estudi d'aquesta profecia es compliran primer als Estats Units protestants i angloparlantes. És a ells als qui la Revelació de Jesucrist començarà a dirigir sota l'aspecte de la fe adventista a partir de 1816, sent William Miller el seu primer missatger. Als països llatinoamericans de la fe catòlica romana, la Revelació de Jesucrist va romandre només com l'"Apocalipsi", temut pels seus anuncis de catàstrofes. Així, aquestes dues concepcions humanes donen testimoniatge d'un judici diví que aprova a una i condemna a l'altra. Ací, novament, una diferència que concerneix l'amor de Déu i la seua justícia.

En aquesta importantíssima "Revelació", Jesús presenta en el seu pròleg el tema del seu gloriós retorn: la "carlota" es presenta de nou amb una duració perpètua. I no hauria de sorprendre'ns, perquè l'interés i l'aspiració per experimentar aquest retorn són una prova constant de l'amor de l'home per Déu, Jesucrist. Esperar aquest gloriós retorn i entrar en la pau eterna és l'esperança de tots els veritablement triats. I els qui subestimen el valor d'aquest tema, fan vana la seua fe, perquè Jesús va acceptar la mort precisament per a oferir aquest gloriós retorn als qui l'estimen de debò. Al llarg de l'era cristiana, al final de la Bíblia, aquest llibre, fins i tot sense desxifrar, va presentar aquesta "carlota" oferida a la vertadera fe, tan estranya com l'or d'Ofir. Però des de 1843, les seues revelacions no han fet més que augmentar; perquè des de 1983, i en dissidència des de 1991, ho he desxifrat completament i ho he presentat als adventistes que he pogut conéixer, i també ho he posat a disposició en llocs web. I coneixent el tema, puc presentar-li'l com una forma concreta de l'amor i la justícia del Déu Altíssim; una prova de l'amor oferit i rebut pels qui Ell estima. Només l'amor a la veritat concreta l'amor que se sent pel Salvador i Senyor Jesucrist. Els qui menyspreen aquesta divina "Revelació" estimen a Déu només amb paraules, i ell no es conforma amb això.

El càstig pot tindre diversos significats. Si prové d'un incrèdul, pot ser causat pel desig de venjar una irritació i ser sol fruit de la ira. Al final del món i durant els seus càstigs d'advertiment, simbolitzats per les primeres sis trompetes d'Apocalipsis 8 i 9, Déu també expressa la seua ira divina contra els pobles rebels. Però quan diu en Apocalipsi 3.16: « Reprenc i càstig a tots els que amo », el seu càstig es manifesta com un testimoniatge del seu amor, és a dir, una prova del seu interés per la persona castigada. Aquesta és l'única forma positiva de càstig, que no és només ira, sinó sobretot l'expressió del desig d'un canvi de comportament per part del subjecte castigat. Els fills triats i intel·ligents aprenen a diferenciar entre la reacció guiada per la ira i la que resulta d'una simple indignació justificada. Els càstigs infligits per pares afectuosos i amorosos són acceptats i aprovats pels fills que els pateixen. I quan no els comprenen de xiquets, els comprenen en madurar i créixer. Comparat amb l'amor de Déu, lliure de tota malícia, l'amor humà, per desgràcia, sol estar ple de malícia, i encara més per desgràcia, l'administració de càstigs amb massa freqüència es queda en una reacció d'ira. Per això, els éssers humans tenen molt a aprendre i rebre del Déu perfecte, Totpoderós i invisible, però invisible solo als nostres ulls; perquè les nostres ments són perfectament capaces de concebre-ho i compartir pensaments amb ell, sobretot perquè ell els coneix abans que nosaltres; això mentre esperem la seua vinguda, quan ho veurem amb els nostres ulls, tal com és, en tot el seu poder i glòria divina.

Déu és tan amorós que infligir sofriment li resulta molt desagradable, i per això aquest tipus d'acció es confia a criatures inescrupulosas i desenfrenades: els àngels malvats. Danyar als humans i a la naturalesa és el seu únic plaer. Així, demostren ser molt útils a Déu, fent molt desagradable la vida dels qui ho menyspreen. I aquesta utilitat justifica la seua existència contínua fins al retorn de Crist en la primavera de 2030. Llavors podran morir i desaparéixer amb els altres rebels humans, a l'espera del judici final. Però el líder dels àngels rebels no morirà al retorn de Crist. Déu li ha reservat una vida d'absoluta soledat en la terra desolada durant " mil anys ". Tot el temps durant el qual els triats en el cel jutjaran als àngels rebels i als homes condemnats a la " segona mort ", segons Apocalipsi 20:2-4: " I va prendre al drac, la serp antiga, que és el Diable i Satanàs, i el va lligar per mil anys". Ho va llançar a l'abisme , el va tancar i el va segellar perquè no enganyara més a les nacions fins que es compliren els mil anys; després, havia de ser deslligat per un breu període. Vaig veure trons, i als quals s'asseien en ells se'ls va donar judici . Vaig veure les ànimes dels decapitats pel testimoniatge de Jesús i per la paraula de Déu, que no havien adorat a la bèstia ni a la seua imatge, ni havien rebut la seua marca en el front ni a la mà. I van tornar a la vida i van regnar amb Crist mil anys . En aquest versicle, les " nacions " designen als triats redimits per Jesucrist i sota el nom de " abisme ", Déu designa a la terra desolada, privada de tota vida, haver tornat caòtica de nou com abans de la creació de la vida terrenal, segons Gènesi 1:2: " La terra estava desordenada i buida, i les tenebres estaven sobre la faç de l'abisme , i l'Esperit de Déu es movia sobre la faç de les aigües " .

L'amor perfecte de Déu serà finalment confirmat per una justícia igualment perfecta. L'evidència dels àngels bons serà presentada davant els jutges sants, i tots els malvats seran jutjats amb justícia, amb Déu mateix dirigint i supervisant l'examen de cada cas. No hi haurà errors de procediment ni falles tècniques en aquest judici; serà segur i divinament just. Les bases legals per a aquest judici estan descrites i escrites en la Santa Bíblia, la paraula escrita del Déu viu. Per això Jesús va declarar en Juan 12.48: « El que em rebutja i no rep les meues paraules, té qui ho jutge; la paraula que he parlat, ella ho jutjarà en el dia final». ".

La veritat: un estàndard estrictament diví

Molt s'ha dit i escrit sobre « la veritat », però el tema és tan vast que no s'ha esgotat. Per a això, cal ser Déu, l'Esperit del qual és il·limitat, i en aquest cas, el significat que li dóna a la paraula « veritat » probablement també ho és. Però per a les nostres ments humanes, xicotetes, terrenals i carnals, és important comprendre el que ha quedat al nostre abast. Recordem aquesta pregunta del procurador romà Ponç Pilat i el seu breu diàleg amb Jesús, a qui estava a punt de crucificar.

Per a Ponç Pilat, tot va començar quan els jueus, furiosos, li van presentar el cas de Jesucrist, segons Juan 18.28: « Van portar a Jesús de casa de Caifás al pretori. Era de demà. Ells mateixos no van entrar en el pretori per a no contaminar i poder menjar la Pasqua ». L'esperit inspirador d'aquesta història mostra ací la hipocresia d'aquest clergat religiós jueu. Segons la lletra de la llei, no es contaminen, però en entregar als justos com si foren culpables, fan alguna cosa pitjor que transgredir la llei i revelen els foscos sentiments de les seues ànimes. Ací comença el primer contacte entre Ponç Pilat, el procurador romà destinat a Jerusalem per l'emperador de Roma, i Jesucrist. Juan 18.29: « Pilato va eixir on estaven ells i els va dir: Quina acusació porten contra aquest home?» . Pagà, sens dubte, però Pilato representa la civilització avançada de l'època, i tot cas d'un criminal ha de ser jutjat i defensat per un advocat. La resposta dels jueus es troba en el versicle 30: « Li van respondre: Si no fóra un malfactor , no te l'hauríem entregat ». Des de l'arribada dels romans, els jueus ja no tenien dret a lapidar als delinqüents arrestats, la qual cosa explica el versicle 30: « Pilato els va dir: Preneu-ho vosaltres i jutgeu-ho segons la vostra llei ». Els jueus li van respondre: «No ens és lícit donar mort a ningú ». Aquest versicle revela la terrible maldat dels jueus rebels, perquè la lapidació els semblava massa lleu per a qui odiaven amb totes les seues forces. El que van exigir davant Pilato va ser la crucifixió, alguna cosa que només els romans practicaven legalment en tot l'imperi. Aquest cas és molt interessant, ja que aquests jueus es mostren ansiosos per « no contaminar » en el versicle 28. Ara bé, la falta de la qual acusen a Jesús és una falta religiosa que, segons la llei jueva, pot ser castigada amb la mort per lapidació. Aquesta apel·lació al procurador romà, per tant, no és legal ni està legitimada per la llei divina escrita. La seua causa és, per tant, únicament la maldat hipòcrita dels qui usen la religió, no per a la glòria de Déu, sinó per a satisfer el seu desig de dominar a les criatures humanes aprofitar del seu títol religiós. Els jueus ens presenten ací el model que la Roma catòlica papal reproduirà durant els 1260 anys de regnat despòtic i persecutori, entre 538 i 1798. Versicle 31: « Perquè es complira la paraula que Jesús havia dit, indicant de quina mort havia de morir » . Aquest aclariment confirma que, si haguera sigut un impostor, Jesús mereixia, segons la interpretació de la llei, la mort per lapidació. Però Déu s'aprofita de la rebel·lia jueva per a imposar com el Messies redemptor, la forma de mort més horrible de l'època: la crucifixió, en la qual el cos de l'home torturat, suspés de tres claus, es dessagna lentament i s'asfixia gradualment en una lenta i dolorosa agonia. Gràcies a les revelacions aportades pels descobriments de Ron Wyatt en 1982, sabem que el lloc d'aquesta crucifixió dominava l'Arca de l'Aliança, oculta en una cova subterrània a pocs metres per davall de la creu. Una clivella en el sòl causada pel terratrémol va permetre que la seua sang caiguera sobre el propiciatori de l'Arca. Així, el simbolisme del ritu del "Dia de l'Expiació" que preveia això es va complir literalment. Per a revelar el seu judici contra el pecat, Déu es va imposar la més horrible de les morts. Aquest va ser el mitjà que va trobar per a ensenyar als seus triats a odiar el pecat com s'odia a si mateix.

Juan 18.33-34: « Pilato va entrar de nou en el pretori, va cridar a Jesús i li va dir: "Eres tu el Rei dels jueus?". Jesús va respondre: "Dius això de tu mateix, o t'ho van dir uns altres de mi? ". Recordem que, al principi de la setmana, Jesús va ser rebut gloriosament per la multitud de jueus que el van proclamar "Rei dels jueus". Una setmana abans, Jesús havia ressuscitat a Lázaro, i la multitud va creure que el seu Messies anunciat estava entre ells i ho va glorificar com a "Rei dels jueus". I Jesús no els va contradir. Juan 12.12: « L'endemà, una gran multitud que havia acudit a la festa, en sentir que Jesús venia a Jerusalem, va prendre branques de palmera i va eixir a rebre-ho, cridant: "Hosanna!"». Beneït el que ve en el nom del Senyor , el Rei d'Israel !» » Aquesta multitud va veure en Jesús a un nou rei David que expulsaria als romans de la terra d'Israel. I el sofriment suportat a causa de l'ocupant romà va justificar el seu entusiasme i alegria. Així, al final dels tres anys i mig del seu ministeri terrenal, el Messies anunciat per Daniel 9.24-27 va ser reconegut breument d'una banda del poble jueu. Però aquest reconeixement no va ser del grat dels líders religiosos, dels qui el poble havia d'allunyar. Així, van trobar en la llei escrita per Moisés sota el dictat de Déu, el mitjà per a acusar-lo de blasfèmia, és a dir, de mentir, perquè afirmava ser « el rei dels jueus », encara que només presentava una simple aparença humana. Si bé va haver-hi molts miracles al seu favor, van optar per atribuir-los al poder del diable, al qual anomenaven « Bel-Zebul ». I allí, el seu cas va quedar sense remei; la seua condemna per part de Déu va ser definitiva. Per tant, Jesús els diu Pilato en Juan 18.34: “ Dius això de tu mateix, o t'ho han dit uns altres de mi? Observe com Jesús respon a Pilato amb una pregunta que conté la seua resposta. De fet, com a jutge encarregat de jutjar a Jesús, els testimoniatges generalitzats sobre ell són de summa importància, i té el deure de tindre'ls en compte.

Aquesta saviesa divina és admirable, i el poderós procurador se sent desconcertat i pertorbat per aquesta tàctica divina, ja que subtilment, la pregunta de Jesús és una acusació contra ell, contra la seua falta de probitat i el seu enfocament superficial. Si el poble el considera rei, és al poble a qui Pilato ha d'interrogar, no a Jesús. La situació el molesta, però l'home que està enfront d'ell mostra una intel·ligència tan misteriosa que el dur i inflexible Pilato s'interessa per ell, com ho demostra el següent versicle 35: « Pilato va respondre: Sóc jueu? La teua nació i els summes sacerdots t'han entregat a mi: què has fet? Jesús podria haver respost: «He curat, he cuidat, he estimat, he ressuscitat morts i ara salvaré als meus triats». Però en lloc d'això, li va dir aquesta sorprenent Veritat: « El meu regne no és d'aquest món», va respondre Jesús. «Si el meu regne fora d'aquest món, els meus servidors haurien lluitat per mi perquè no fóra entregat als jueus; però ara el meu regne no és d'ací. En dir « el meu regne no és d'aquest món », Jesús confirma el seu regnat, però elimina totes les seues formes terrenals, i comença un diàleg impossible entre l'home de carn i os i el Déu celestial, Esperit i creador de tota forma de vida. En el testimoniatge de la seua vida, Jesús va demostrar que condemna les formes donades als diversos regnats terrenals, construïts, des del seu origen, sobre un model pagà i diabòlic que els jueus havien envejat i volien reemplaçar la presència de Déu. En la seua explicació, Jesús especifica: « Ara el meu regne no és d'ací baix ». I aquest aclariment, « ara », conté l'anunci d'un regne cristià que un dia s'establirà en aquesta terra, « d'ací baix ». Déu, en efecte, ha planejat establir en la terra regenerada i glorificada, segons Apocalipsi 21:3: « I vaig sentir una gran veu des del tron que deia: «Heus ací el tabernacle de Déu amb els homes, i ell habitarà amb ells; i ells seran el seu poble, i Déu mateix estarà amb ells». '" i Apocalipsi 22. Però sense la mort expiatòria del Messies, res serà possible. Per això Jesús no crida als seus poderosos àngels perquè ho alliberen de les mans romanes. Per a ell, no ha arribat el moment de reclamar un regne terrenal que està temporalment manejat pel diable, " el príncep d'aquest món ". Per això, en les seues paraules, Jesús crida als seus triats " ciutadans del regne dels cels ", no "de la terra". Els "reis de la terra" no tenien res a témer d'ell en el moment del seu arrest, però de nou, amb el temps, la situació canviarà i ell els jutjarà i destruirà en els dies assenyalats per a això. Juan 18.36: " Pilato li va dir: 'Llavors eres rei?' Jesús va respondre: 'Tu dius que sóc rei. Per a això vaig nàixer i he vingut al món per a donar testimoniatge de la veritat. Tot aquell que és de la veritat, escolta la meua veu ». Jesús mostra gran respecte per Pilato, el romà, perquè no és jueu. La idea d'un Déu Esperit únic li resulta aliena, i Jesús li parla amb franquesa sobre assumptes celestials reals que s'ajusten a la veritat de la situació de la vida universal, tant celestial com terrenal. Aquesta veritat que comparteix amb ell és l'oportunitat de la seua vida o la causa de la seua mort eterna. Pilato hauria d'haver buscat comprendre més profundament el significat de les paraules de Jesús, especialment perquè no va trobar en ell cap motiu que el fera mereixedor de la mort, com el robatori o l'assassinat. El següent versicle revela la seua naturalesa superficial: Juan 18.38: « Pilato li va preguntar: “Què és la veritat?”. Dit això, va eixir de nou on estaven els jueus i els va dir: “No trobada en ell cap delicte”. Pilato comet ací el major error de la seua vida. Després de preguntar: " Què és la veritat? ", hauria d'haver esperat una resposta de Jesús, però no, la seua pròpia resposta li basta, i el tema el deixa perplex perquè no aconsegueix donar-li un significat precís. Tornarem a aquesta " veritat " de la qual Jesús " va vindre a donar testimoniatge ", segons les seues pròpies paraules.

Aquest és el final del primer intercanvi entre Pilato i Jesús. Pilato, acostumat a matar sense pietat als enemics de Roma, no veu a Jesús com a tal enemic. Fins i tot veient que les acusacions contra ell són òbviament infundades, intenta salvar-li la vida. I ací és on els jueus rebels culminen la seua iniquitat; la seua ignomínia aconsegueix el cim de l'horror. Juan 18.39-40: « Però ja que és costum que els solte a algú en la Pasqua, volen que els solte al Rei dels jueus?». Llavors tots van cridar de nou, dient: «No a aquest, sinó a Barrabás. Barrabás era un lladre». Notar que Pilato es refereix a Jesús com a "Rei dels jueus". Quant al poder romà, Pilato va comprendre que aquest títol espiritual no representava cap perill per a Roma ni el seu imperi. A més, sota inspiració divina, conservarà aquesta expressió per a designar-ho fins i tot en la seua creu, on aquest títol s'escriurà en un cartell en els tres idiomes del lloc i l'època: hebreu, grec i llatí. Serà també en aquests tres idiomes on posteriorment s'ensenyarà el testimoniatge diví en el nom de Jesucrist. Les ments humanes van haver d'enfosquir per a preferir salvar a un bandit assassine abans que a l'amable i servicial Jesús. Però, paradoxalment, són aquests excessos els que constitueixen el testimoniatge més poderós a favor de l'autenticitat del seu ministeri diví. Considerem que va ser un home perfecte, irreprotxable, per ser diví, qui va ser així condemnat i preferit a un assassí per a patir la mort de crucifixió; el que el converteix en un cas únic en tota la història de la vida terrenal. Tal efusió d'odi popular sense causa mai tornarà a ocórrer, excepte contra els triats de Crist, els pecadors. perdonat amb la seua sang.

Juan 19:1: « Llavors Pilato va prendre a Jesús i ho va manar assotar ». Pilato va accedir a la petició del poble, però així i tot va creure que podria calmar la fúria contra Jesús sotmetent-lo a un fuet, que les seues tres corretges de cuir tenien ossos o peces de ferro en els extrems que estripaven

la carn de la víctima. La pràctica permetia un gran nombre d'assots, i el cos de Crist reproduït en el Sant Sudari de Torí testifica la marca de 120 impactes sagnants causats pels extrems metàl·lics del fuet utilitzat. Pilato va cometre ací el seu primer error, perquè el seu alt càrrec li atorgava plena legitimitat per a preservar la vida innocent de Jesús. Però, al no tindre fe, temia la ira del poble més que la del Déu vertader, amb qui havia parlat sense comprendre-ho. Com a procurador romà, havia de respondre davant el poderós emperador romà, en les mans del qual estava la seua vida. Tement ser considerat responsable del malestar organitzat i la sedició a Israel, va decidir respondre als jueus concedint-los gradualment la mort del Messies diví.

Juan 19:2: « Els soldats van trenar una corona d'espines i li la van posar al cap, i ho van vestir amb un mantell de porpra. I quan van arribar a ell, » Els seus homes rudes i cruels, acostumats a vessar sang, no van sospitar que les seues accions eren desitjades i inspirades per Déu mateix. Doncs en col·locar aquesta «corona d'espines» sobre el seu cap, Jesús es va guanyar i va meréixer el seu títol de Rei dels jueus, i el mantell de porpra amb el qual el van vestir tenia un significat espiritual importantíssim: va rebre a través d'aquest mantell de porpra els pecats dels seus triats, passats i futurs, complint així literal i simbòlicament el que profetitzava el ritu del «Dia de l'Expiació», en col·locar els pecats sobre el cap del boc triat per a portar-los al desert, on periria. « Porpra » i « carmesí » són els colors simbòlics del «pecat», segons Isaïes 1.18: « Veniu després, i raonem junts», diu Yahvé. Encara que els seus pecats siguen com la grana, com la neu seran emblanquits; encara que siguen rojos com el carmesí , vindran a ser com a blanca llana. El mateix ocorre amb el color escarlata , segons Apocalipsi 17:4: « La dona estava vestida de porpra i escarlata , adornada amb or, pedres precioses i perles. A la seua mà hi havia una copa d'or plena d'abominacions i de la immundícia de la seua prostitució ». El color roig és el de la sang humana, que ha de vessar per a expiar el pecat; per tant, el pecat està simbòlicament vinculat a aquest color roig. Així, una bandera que conté aquest color roig, sense saber-lo, reivindica la connexió del poble al qual pertany amb el pecat. I tots poden observar hui que aquest roig apareix en una gran quantitat de països del món.

Res se li va escatimar al nostre Salvador, com atesta Juan 19:3: « Deien: “Salve, Rei dels jueus!”. I ho bufetejaven». Aquests homes carnals, sense connexió amb el Déu vertader ni coneixement de les seues lleis, van trobar en Jesús un objecte de cruel diversió. Per a comprendre aquesta maldat gratuïta, hem de comprendre el que està en joc en la batalla que lliura Jesús. Està exposat a tot el que podria fer-li renunciar a portar avant el projecte expiatori que encarna en aquest moment en la terra del pecat. El diable encara espera que Jesús diga: «És massa difícil, em detindré i usaré el meu poder diví per a eixir d'aquesta terrible i insuportable situació». Però Jesús suporta l'aparent injustícia que ho colpeja i resisteix sense dir res. Sap que, com a portador del pecat, la violència que l'aclapara castiga el pecat, però no la seua justícia perfecta que li permetrà ressuscitar després de la seua crucifixió. Ell ha de perseverar per a salvar, mitjançant aquesta expiació que realitza en el seu lloc, les vides dels seus triats que l'acompanyaran per l'eternitat. I en seguir aquesta història, comprendran que la fe cristiana no pot limitar a una simple etiqueta i per què Jesús demana als seus triats que renuncien a si mateixos i es tornen divinament obedients.

Juan 19:4: « Pilato va eixir de nou i va dir als jueus: «Miren, ho he portat davant vostés, perquè sàpien que no trobe en ell cap falta ». En aquest punt, Pilato encara esperava que el càstig del fuet fóra suficient per a calmar la ira de la multitud jueva reunida. Però va aprofitar el moment per a expressar clarament el seu propi judici sobre Jesús: « No trobada en ell cap falta ». Així, testifica la perfecta innocència d'aquell la mort del qual s'exigeix injustament. Aquest reconeixement oficial per part del procurador romà, per tant, atribueix tota la responsabilitat de la injustícia esdevenidora al poble jueu i als seus líders religiosos. No obstant això, en donar testimoniatge de la innocència de Jesús, Pilato assumirà un pecat d'injustícia en acceptar la crucifixió del Messies. Encara que menor que el dels jueus, el pecat d'injustícia s'imputarà al procurador, com Jesús li suggerirà en el versicle 11.

Juan 19:5: « Va eixir, doncs, Jesús, amb la corona d'espines i el mantell de porpra. I Pilato els va dir: "Mireu a l'home! "». Aquesta escena és de summa importància. El Messies que apareix està cobert de sang, amb el rostre tacat de sang per les espines de la corona clavades al seu cap, i a penes pot mantenir en peus. Pilato presenta al seu Messies al poble jueu d'una manera que Isaïes 53 descriu amb gran precisió:

Isaïes 53:1: “ Qui ha cregut al nostre anunci? Qui ha reconegut el braç de Jehová? ”

Isaïes 53:2: " Va créixer davant d'ell com renove tendre, com a plançó de terra seca; no tenia bellesa ni aparença que atraguera la nostra atenció, ni el seu aspecte ens va agradar. "

Isaïes 53:3: “ Menyspreat i rebutjat entre els homes, home de dolors, experimentat en crebant; i com a un de qui s'amaga el rostre, el menyspreem i no ho estimem ”.

Isaïes 53:4: " Certament va portar ell les nostres malalties, i va patir els nostres dolors; i nosaltres li vam tindre per assotat, per ferit de Déu i abatut. "

En la vespra de la Pasqua jueva, es va decidir la destinació de la nació. Aqueix dia, Déu va desemmascarar la seua incredulitat, doncs, advertits per la descripció citada en Isaïes 53, la nació i el seu clergat religiós eren culpables d'un terrible menyspreu per la paraula profètica. Israel va ser la primera víctima d'aquest menyspreu profètic, que posteriorment es va manifestar de nou, en 1843, contra la fe protestant establida principalment als Estats Units.

La presentació de Jesús a la multitud constitueix un moment clau en el pla salvífico preparat per Déu. Les ferides, que ja fan fluir la seua sang, són ja els senyals del càstig pels pecats que carrega només en lloc dels seus triats. Jesús és així presentat a la fe dels homes, presents o absents. El significat de les seues ferides s'indica clarament en Isaïes 53:4: « No obstant això, ell va portar les nostres malalties i va patir els nostres dolors; i nosaltres ho vam tindre per assotat, per ferit de Déu i abatut ». Si aquest text no existira, Israel seria excusat pel seu error, també profetitzat en aquest versicle. Però aquest no és el cas, i aquest versicle testifica contra la nació jueva, perquè existeix i ofereix explicacions oferides per Déu sobre la missió preparada per al Messies jueu.

Isaïes 53:6: " Tots nosaltres ens esgarriem com a ovelles, cadascú es va apartar pel seu camí; però Jehová va carregar en ell el pecat de tots nosaltres ." Isaïes ens mostra al Messies en la imatge del Corder que lleva el pecat del món , però també del Bon Pastor que dóna la seua vida per les seues ovelles , segons Juan 10.14-15: « Conec a les meues ovelles, i elles em coneixen a mi, com el Pare em coneix a mi i jo conec al Pare; i done la meua vida per les meues ovelles ». Els versicles següents completen aquest projecte: Versicle 16: « També tinc altres ovelles que no són d'aquesta cleda; a elles he de portar, i sentiran la meua veu, i hi haurà un sol ramat, un sol pastor ». Aquest versicle prova que la salvació es presentaria a les nacions gentils, i això es va aconseguir mitjançant les condicions establides pel nou pacte, basat en la sang expiatòria del Messies o Crist, anomenat Jesús; un nom que significa: Yahvé salva. Notar la implicació de la condició: « He de portar-les ». Això prova que el pla de Déu és unir als gentils a l'Israel jueu, i no a l'inrevés. Al voltant. Els versicles 17 i 18 afigen: « El Pare m'estima, perquè jo done la meua vida, per a tornar-la a prendre». Ningú me la lleva, sinó que jo la done per la meua pròpia voluntat. Tinc poder per a donar-la i tinc poder per a tornar-la a prendre , com ho he rebut del meu Pare ». Les aparences enganyaven terriblement; qui hauria pensat que aquest home magolat i desfigurat tenia en sí « el poder per a donar la seua vida i tornar-la a prendre »? Un lector de la Bíblia que coneixia el pla de Déu, i consegüentment persona no existia, va anar Jesús mateix qui va explicar aquestes coses als seus deixebles i apòstols després de la seua resurrecció.

En el moment d'aquesta presentació de Jesús, Pilato el presenta dient: " Heus ací a l'home! ". El moment és solemne; en el seu aspecte llastimós, Jesús carrega i representa la destinació de la humanitat, considerada digna de l'eternitat. Es disposa a donar la seua vida amb extrem dolor per a pagar per la culpa d'Adán i Eva; el pecat que els va fer perdre el dret a la vida eterna. I el valor únic de la seua vida personal, exempta de tot pecat, és a dir, perfectament justa, li dóna la possibilitat de salvar, no a una sola ànima, sinó a la multitud d'ànimes dels seus triats. La vida obtinguda per aquesta redempció concerneix a les dues vides successives: la vida terrenal i la vida celestial, que durarà eternament. Espiritualment, l'home que es presenta a la multitud jueva és el nou Adán que ve a triomfar on Adán i Eva havien fracassat. La causa del seu fracàs va ser la desobediència a la prohibició divina de " menjar del fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal ". Aquesta vegada, el competidor coneix al seu enemic, al qual sempre ha sabut resistir. Des del seu naixement, Jesús va saber que venia a lluitar contra el diable i els seus instruments humans i angelicals. Al començament del seu ministeri, quan va ser temptat en una visió, no es va rendir, va resistir i va guanyar la seua batalla. La que ha de guanyar ara és molt més dura; la mort que li espera és la més dolorosa. Però des de la nit anterior, en l'Hort de Getsemaní, finalment va prendre la seua decisió i arribarà fins al final per a salvar als seus triats. Repassem aquesta descripció de Crist presentada a la multitud jueva: « Llavors Jesús va eixir, amb la corona d'espines i el mantell porpra. I Pilato els va dir: “Ací està l'home! ”». El mantell porpra no és la seua pròpia carn; és només una peça tirada sobre els seus muscles que li dóna l'aparença d'un rei, però al mateix temps simbolitza tots els pecats dels seus triats confessats sobre la seua persona. En aquest aspecte, Jesús representa tot el contrari del que representa la reialesa en la vida dels pecadors. I el més sorprenent per al pensament terrenal és que Jesús es va entregar voluntàriament a aquesta humiliació i degradació de la seua persona. Quin rei terrenal estaria disposat a fer el mateix? Al llarg del seu ministeri, Jesús es va esforçar perquè els seus triats descobriren els valors celestials. Finalment, la vespra d'aqueix dia, va llavar els peus dels seus apòstols, trastocant així tots els valors morals que prevalien en la terra, entre els humans rebels i separats de Déu. Per boca de Pilato, Déu designa a Crist obedient fins a la mort per a presentar-ho com el model perfecte de l'home segons el seu cor i tots els seus valors.

El segon intercanvi

Juan 19:7-8: “ Els jueus li van respondre: Nosaltres tenim una llei, i segons la nostra llei ha de morir, perquè es va fer a si mateix Fill de Déu .” En sentir això, Pilato va sentir una por creixent . Aquest temor s'explica pel fet que Jesús ja havia confirmat el seu títol de « rei dels jueus » i, a més, Pilato s'assabenta que afirma ser el « Fill de Déu ». Ara bé, a diferència dels jueus, que només creuen en l'únic Déu creador, Ponç Pilat és un pagà acostumat als ritus dedicats a innombrables divinitats que els pobles pagans serveixen i temen. La sola idea que una d'aquestes divinitats es creuara en el seu camí bastava per a atemorir-lo. Perquè en aquest assumpte, els incrèduls estaven del costat jueu, no del romà. Simplement, aquests romans no havien rebut una educació jueva, i la seua religiositat consistia a servir a divinitats especialitzades, com Bacus, el déu de la vinya, o Esculapi, el déu serp; tota classe de qualitats i defectes eren deïficats, i aquesta oposició observada en l'home tenia el seu origen en els déus invisibles, perquè per a aquests pagans les imatges eren sol suports visuals que representaven les vertaderes divinitats ocultes.

Presa del pànic, aquesta vegada és Pilato qui s'afanya a interrogar a Jesús. Juan 19:9: « Va entrar de nou en el pretori i li va preguntar a Jesús: ' D'on eres?'. Però Jesús no li va respondre. » L'ansietat de Pilato s'evidencia en la pregunta que li fa a Jesús: « D'on eres ?», no «Qui eres?». Esperava una resposta com: «De l'Olimp, on vivia entre els déus», però Jesús guarda silenci i no respon. Més aviat tranquil·litzat per aquest silenci, la irritació de Pilato reemplaça a la por, i llegim en Juan 19.10: « Pilato li va dir: 'No em parles a mi? No saps que tinc autoritat per a crucificar-te i que tinc autoritat per a soltar-te?' ». Aquestes són les paraules que condemnaran a Ponç Pilat davant Déu, ja que reconeix tindre plena autoritat per a « crucificar-ho o soltar-ho ». Aquestes paraules terroritzarien a qualsevol persona normal. Davant aquesta amenaça, Pilato sempre havia vist en els qui els sentien comportaments de terror o, per contra, més estranys, d'arrogància. Però Jesús ho va desconcertar perquè no reacciona ni amb terror ni amb arrogància, i amb la seua veu serena i afable li diu la veritat: Juan 19.11: « Va respondre Jesús: No tindries cap poder contra mi, si no t'haguera sigut donat de dalt . Per tant, qui m'entrega a tu, major pecat té». La seua resposta no és arrogant, sinó simplement lògica; a més, en evocar « el poder donat de dalt », Jesús demostra que ell també cree en el poder diví invisible; alguna cosa que comparteix el pagà adorador de falses divinitats. Però les paraules de Jesús confirmen la condemna de Pilato, perquè ell també comet un pecat en entregar a un innocent a la mort. No obstant això, la culpa dels jueus que van organitzar i van exigir aquesta mort és molt major; el seu pecat és molt major . El pecat és molt " major ", i aquesta culpa serà pagada amb la mort de la nació jueva; la mort de la seua població i la dispersió dels seus supervivents per tota la terra habitada des de l'any 70 fins a 1948.

Intrigat pel comportament noble i pacífic de Jesús, Pilato només veu en les seues respostes saviesa i una lògica de la veritat desconcertant i desarmante. Per primera vegada en la seua vida, veu amb els seus propis ulls a un home perfectament innocent a qui els jueus li demanen que crucifique. I Juan 19.12 dóna testimoniatge del seu judici: « Des de llavors, Pilato va intentar soltar-ho. Però els jueus van cridar: “Si el soltes, no eres amic del Cèsar. Qui es fa rei es declara contra el Cèsar” ». El temor a aquest César romà portarà definitivament a Pilato a obeir la petició dels jueus en tots els sentits, i Jesús serà portat al peu de la muntanya Gòlgota per a ser crucificat allí.

D'aquest importantíssim intercanvi entre Jesús i Pilato, hem de recordar l'extrema franquesa de tots dos oradors. I mentre parlava als jueus amb paràboles sovint malinterpretades, Jesús es va expressar amb una claredat absoluta en les seues paraules a Pilato. Això, sabent que les seues explicacions no canviarien en res la seua destinació mortal, que havia acceptat. El seu caràcter, sincer i recte, marca una vegada més la seua excepcional personalitat divina. Roman franc i recte en tota situació, donant així testimoniatge de ser la vertadera expressió visible de la veritat divina.

És hora de reprendre aquesta declaració de Jesús a Pilato: « Vaig nàixer i vaig vindre a la terra per a donar testimoniatge de la veritat ». La Bíblia cita sovint la paraula « veritat », sempre vinculada a Déu mateix, la seua llei, els seus manaments, i ací en la forma del compliment del seu pla de salvació. Aquesta paraula mereix ser col·locada en absoluta oposició a la mentida que caracteritza al diable i els seus valors, les seues maquinacions i els seus enganys. Però per a comprendre el seu vertader significat, hem de descobrir l'obra de l'Esperit de Déu, en la qual la paraula mentida queda totalment exclosa. El seu pensament i la seua paraula són creatius, i el que aquest pensament o paraula crea està en perfecta conformitat amb el que es pretenia que fóra. Déu no tolera la inconsistència perquè és singularment consistent per naturalesa. Per això, davant el seu rostre, els seus plans han de complir en perfecta conformitat amb el que ell pretenia que anaren. Aquesta distorsió del seu pla va ser pagada oficialment i públicament per Moisés, condemnat per Déu a no entrar en la terra de Canaán. Això es deu al fet que va colpejar la roca d'Horeb dues vegades, mentre que la segona vegada, l'ordre donada per Déu va anar simplement parlar-li per a obtindre l'aigua preciosa sense la qual tota carn mor de deshidratació. Per a Déu, la veritat té aquest requisit i, en comprendre-ho, els seus triats s'acuren a respectar aquest principi. Déu aprecia el nostre respecte

pels detalls quan aquest respecte només té com a objectiu complaure'l. Els seus triats es preparen per a viure l'eternitat en la seua companyia, i aquesta preparació consisteix a saber què li agrada, què li porta alegria i felicitat. I de principi a fi, la Bíblia atesta que Déu identifica l'amor dels seus triats amb la seua obediència. Ell és aquest Pare diví a qui els seus fills han d'obeir legítima i lògicament sense distorsionar ni trair les seues expectatives. La veritat exigeix que els fills de Déu es comporten com a fills de Déu, amb tota la lògica del seu Pare diví. Déu va declarar: « Puix que els meus camins s'oposen als vostres ...». L'origen de Déu és la puresa perfecta, però els humans que redimeix en la terra naixen pecadors i, per tant, estan contaminats pel pecat. Podem llavors prendre consciència de les enormes transformacions que la nostra naturalesa terrenal ha d'experimentar. I aquesta transformació de la nostra naturalesa malvada es dificulta pel fet que vivim en una atmosfera col·lectiva detestable, marcada pel pecat. La humanitat sempre anhela més llibertat, la qual cosa produeix més maldat i sofriment. Les religions cristianes oficials es troben en la situació de Ponç Pilat, qui no sabia que parlava amb Déu. Sense obediència i el desig d'obeir-li, la fe cristiana no val més que el pitjor paganisme romà o de qualsevol altre tipus; a més, aquesta base de coneixement la fa encara més culpable. Des de temps immemorials, la vertadera fe s'ha basat en un vincle individual teixit amb aquest Déu revelador, molt exigent en nom de la seua perfecció. El seu projecte etern descansa enterament en la implementació d'aquesta perfecció. Coneixent els seus requisits, el candidat a la vida eterna ha d'adaptar a ella o renunciar a ella.

En la seua revelació, Déu simbolitza la veritat experimentada pels seus triats d'origen celestial i terrenal amb la imatge d'una mar de vidre transparent com el cristall en Apocalipsi 4:6. Millor que qualsevol paraula, aquesta imatge revela el vincle que uneix la veritat i la puresa perfecta , dues qualitats inseparables per a Déu. En Juan 13, sota el nom de caritat o carisma , Jesús ens dóna una descripció de les qualitats de la veritat viscuda segons Déu. I aquestes qualitats determinen la possibilitat d'una felicitat col·lectiva de la qual només es beneficiaran els triats, doncs, amb la seua col·laboració, Jesús els haurà transformats a la seua imatge, a la del seu caràcter diví.

Déu és Esperit i un esperit pensant i il·limitat. A diferència d'ell, l'home depén dels seus ulls i els seus cinc sentits; els pensaments d'altres homes es mantenen secrets i misteriosos, perquè no són visibles a l'ull humà. Però si això és impossible per als homes, no ho és per a Déu, per a qui el coneixement comença en el nivell del pensament i fins i tot abans de formar en la ment de les seues criatures. És aquesta situació la que porta a Jesús a ensenyar-nos que el pecat comença des de l'aparició de la idea en les seues ments. En Mateo 5.27-28, Jesús ens dóna aquest exemple: « Heu sentit que es va dir: “No cometràs adulteri”. Però jo us dic que qualsevol que mira a una dona per a cobejar-la ja va cometre adulteri amb ella en el seu cor ». Això pot sorprendre els homes, però per a Déu, els pensaments de les seues criatures ja són una expressió de les seues vides. Per això, a diferència de la pràctica humana, ell no distingeix entre el mal pensament format en la ment i la seua realització real, és a dir, el passe a l'acció. Jesús va revelar aquesta noció i va exhortar als seus triats a purificar els seus pensaments. La veritat, segons Déu, se centra en la puresa de pensament molt més que en la puresa de la carn, a la qual els éssers humans concedeixen la major importància. Però en Mateo 15.20, Jesús va ensenyar el contrari, justificant als seus apòstols que no es llavaven les mans abans de menjar, com els retreien els fariseus hipòcrites, els qui es contaminaven amb les paraules que eixien dels seus cors. La puresa que li importa a Déu és integral, tant carnal com espiritual. En els seus retrets, Jesús es refereix a llavar el plat externament, però descurar el seu estat intern. Això és, de nou, conseqüència de la puresa de la veritat posada en pràctica. Per a Déu, l'estat mental val tant com el físic, la cura del qual implica respectar les normes dietètiques i de salut que va escriure per mitjà de Moisés. La pràctica d'aquestes coses continua constituint una forma de la veritat viscuda que Déu exigeix, i per tant, es pot entendre que la seua concepció de la veritat abasta tots els aspectes de la vida. Creats lliures, la vida de les seues criatures es pren fàcilment llibertats amb aquest diví model de debò, perquè la vida lliure s'endinsa en camins perillosos per a l'ànima i no gaudeix de la seguretat d'un camí forçat com els rieles d'un tren. Per això, Jesús convida als seus triats a vigilar i ser cautelosos, perquè el camí és esvarós i eixir és fàcil i senzill.

La veritat segons Déu resideix també en la seua decisió de separar les espècies. Des del principi de la seua creació, Déu va crear les espècies animals abans de formar a l'home a la seua imatge. Les espècies animals no coneixen la perversitat; es reprodueixen dins de la seua espècie i no fan el mal. La perversió és un defecte estrictament humà, perquè és conseqüència de la intel·ligència humana, que es perverteix quan dóna origen a pensaments malvats, antinaturals i contraris a les regles establides per Déu. Les desviacions sexuals transformen la veritat viscuda en una mentida viscuda; segons la imatge, el tren s'ha eixit dels rieles que garantien la seua seguretat. L'ànima, víctima d'aquest fruit creat per la llibertat, es converteix en una estrela errant que es mou sense saber on va. Jesús va vindre a rescatar a les ànimes dels diversos paranys que els tendeix la llibertat individual. Ens va presentar el model diví de la seua veritat, i des d'aqueix dia, els qui escolten i responen al seu

anomenat renaixen en la veritat, però en una condició triada com a esclaus de Déu. Aquesta expressió tan espiritual significa que es consideren morts a les normes d'una vida de pecat i, amb Déu, reconstrueixen les seues vides sobre els valors divins revelats per Jesucrist. Però aquests valors no són nous; els textos de l'antiga aliança ja els expressaven mitjançant la lletra de la Bíblia, la lletra de la llei escrita per Moisés. El que faltava en aquests testimoniatges escrits era un model perfecte per a la seua aplicació; i Jesús va vindre a encarnar-ho. Així, « la veritat » va adquirir una forma humana, concreta i visible, i també va cobrar eficàcia per a conquistar els cors dels triats per Déu, mitjançant el nom únic de Jesús i la seua sang vessada al Gòlgota. Jesús mateix va resumir aquest principi en dir de si mateix: « Jo sóc el camí, la veritat i la vida; ningú ve al Pare sinó per mi ». Aquest ensenyament la va precedir, perquè en l'antic pacte ja s'ensenyava la veritat divina, i la persona de Crist crucificat també estava present profèticament en la figura del corder oferit com a holocaust tots els dies, i dues vegades al dia durant 24 hores, a la vesprada i al matí. Aquesta ofrena era perpètua i no cessaria fins a ser reemplaçada per Jesucrist, la mort de la qual va consumar l'ofrena perpètua definitiva . En ell, Déu va condemnar el pecat, i després d'ell, el sacrifici animal es va tornar completament inútil. La seua prolongació no constituïa més que una prova de la negativa a reconéixer el pla salvador concebut i realitzat per Déu. Després de Jesucrist, l'ofrena de sacrificis animals es va convertir en causa de condemnació divina, i la seua maledicció va assotar així a tota la nació jueva rebel, destruïda l'any 70 per les tropes romanes, d'acord amb l'anunci profètic citat en Daniel 9.26: « I després de les seixanta-dues setmanes es llevarà la vida a l'Ungit, i no tindrà successor . El poble d'un governant que ha de vindre destruirà la ciutat i el santuari». santedat , i la seua fi vindrà com amb un diluvi; està determinat que les devastacions duraran fins a la fi de la guerra .

veritat " de Déu sempre ha sigut pagat car pels pobles, fins i tot en els nostres temps, on un càstig col·lectiu acaba de començar, començant per Ucraïna. Des de llavors, l'Occident cristià infidel es troba en la situació del poble jueu, en el context de la seua progressiva destrucció liderada pel rei Nabucodonosor, el llavors V. Putin.

Jeremías 8.14-15: “ Per què ens quedem de braços plegats? Reunir i entrem a les ciutats fortificades per a ser destruïts allí! Perquè el SENYOR el nostre Déu ens ha condemnat a mort ; ens ha fet beure aigua de fel, perquè hem pecat contra el SENYOR . Esperàvem pau, però no hi ha res bo; temps de sanació, però ara terror. ! »

Aquest tema de la veritat és vast, i la ruptura amb Déu té conseqüències immenses. Mentre Déu exalta la puresa, la transparència i un caràcter recte i sincer, les poblacions separades d'Ell desenvolupen caràcters completament oposats. Els éssers humans s'han tornat falsos, tortuosos i enganyosos; fingeixen ser algú diferent de si mateixos, vivint les seues vides com un rol per a assemblar al model admirat de l'època. La conseqüència d'aquesta falsedat generalitzada és la intensificació dels divorcis i les ruptures entre parelles que conviuen sense estar oficialment casades. La raó és simple: es casen o cohabiten amb algú fins al dia en què descobreixen que aqueixa persona ja no és la mateixa. Aquesta és la conseqüència inevitable d'interpretar la pròpia vida com un rol, en lloc de simplement acceptar la nostra vertadera naturalesa i personalitat. En la decepció, es generen reaccions violentes. Les relacions humanes modernes, basades en l'ús de les xarxes socials, han afavorit enormement aquesta mascarada que oculta la personalitat. I amb massa freqüència, decebuts per les seues relacions, els éssers humans es tanquen en si mateixos en una amargor comunicativa. És llavors quan han de comprendre que aquest detestable fruit de la seua societat es deu únicament al seu menyspreu pel Déu de la veritat, qui constitueix un pou inesgotable de saviesa i coneix, només ell, les regles que afavoreixen la felicitat. En la Bíblia, tots els homes estimats per Déu posseïen aquesta rectitud i senzillesa naturals que els feien amables. No va dir Jesús: « Benaurats els nets de cor, perquè ells veuran a Déu »? I ací, he de recordar que la puresa exaltada per Déu és, en primer lloc, moral i, en segon lloc, carnal. Corregisc ací l'ordre ensenyat per la falsa fe catòlica, que mai ha deixat d'enganyar als cristians en prioritzar l'atenció sobre el pecat de la carn. Originalment, va començar a difondre en la ment humana la idea que el pecat original era de naturalesa sexual, il·lustrada per l'expressió, ara popular, «mossegar la poma». I els recorde que aquest enfocament es va veure confirmat per la duplicació del pecat carnal en la seua versió transformada dels deu manaments de Déu. Això, ja que la seua simple supressió del segon manament la va obligar a inventar un per a reemplaçar-ho. Així, es va prendre el tema de la sexualitat per a convertir-la en el pecat carnal per excel·lència. No obstant això, han de comprendre que la pràctica d'agenollar davant falsos sants convertits en esperits celestials, que en realitat són sol àngels dolents, constitueix un pecat de la carn i de l'esperit; ja que es tracta d'una actitud idòlatra, física i mental, condemnada per Déu en aquest segon manament, que no ha desaparegut de les Escriptures de la Bíblia ni del pensament diví; Èxode 20:4-6: « No et faràs imatge tallada, ni cap semblança del que estiga a dalt en el cel, ni a baix en la terra, ni en les aigües davall de la terra. No t'inclinaràs a elles ni les honraràs;

perquè jo, Yahvé, el teu Déu, sóc un Déu gelós, que visite la iniquitat dels pares sobre els fills fins a la tercera i quarta generació dels quals m'avorreixen, i faig misericòrdia a milers amb els quals m'estimen i guarden els meus manaments». És difícil creure que éssers humans s'atreviren a esborrar un text escrit originalment pel dit de Déu en taules de pedra, però això va ser el que va fer el poder papal. No obstant això, aquest engany no canvia res, i Déu imputa el pecat i la mort que ho acompanya als transgressors dels seus manaments. És llavors quan hem de comprendre que el lamentable estat de les nostres societats occidentals es deu als falsos ensenyaments de les nostres falses religions cristianes, que, davant els humans, van adquirir una falsa aparença de santedat que Jesucrist denuncia amb gran insistència en la seua Apocalipsi. De fet, en Apocalipsi 9:1 al 11, on Jesús presenta el tema de la " cinquena trompeta ", que es refereix a la fe protestant rebutjada i entregada al diable des de la primavera de 1843, observem l'ús del terme " com " nou vegades en onze versicles. Exemple del versicle 8: « Tenien cabell com a cabell de dona, i les seues dents eren com a dents de lleó ». Desxifrat, aquest missatge diu: «Tenien una aparença externa (cabell) d'església (dones), però eren, paradoxalment, feroces (dents) i fortes (lleons).» Aquesta insistència denuncia una falsa aparença enganyosa que Jesús expressa clarament en Apocalipsi 3:2, en dir: « Passeu per vius i esteu morts ». Però també ha de notar que en Apocalipsi 8:8, l'establiment papal l'any 538 de la « segona trompeta » també inclou el terme « com »: « El segon àngel va tocar la trompeta. I alguna cosa com una gran muntanya cremant en foc va ser llançada a la mar; i la tercera part de la mar es va convertir en sang ». I l'esment d'aquest terme « com » està encara més justificada perquè la fe catòlica romana papal va ser la primera forma d'usurpació enganyosa i falsa del Triat, l'Església o Assemblea de Crist, en tota la història del cristianisme. Finalment, hem de recordar que aquest fruit d'enganyosa falsedat només apareix en la institució en qüestió després d'haver sigut rebutjada per Crist i abandonada al diable. A més, he de recordar-los que aquesta trista destinació ha afectat per última vegada a la institució oficial de la fe "Adventista del Seté Dia" des de l'any 1994, determinat pels profètics " cinc mesos " o 150 anys d'Apocalipsis 9:5-10. Després d'unir a l'aliança ecumènica maleïda per Déu en 1995, presenta, al seu torn, aquesta falsa aparença denunciada per Jesucrist, el Déu de la Veritat i la transparència.

El meu comentari sobre la notícia del 15 de juny de 2022

Els trucs del Scapin francés

Les eleccions presidencials han reinstal·lat a E. Macron al comandament de França durant cinc anys. En aquest país profèticament maleït per Déu pel seu gust per la llibertat excessiva, l'elecció humana és només el reflex exterior d'una voluntat divina que tots poden notar, pel fet que, dues vegades consecutives, E. Macron va ser triat, per defecte , contra el Front Nacional representat per Marine Le Pen. Per a aquest jove arrogant, arribista i presumptuós, poc importa quants francesos el secunden; només importa el resultat: és triat. Ja havia revelat la seua naturalesa injusta, en demostrar que li importava poc la desigualtat de les mesures que proposava a les empreses. Segons les seues paraules, els qui pogueren haurien de donar cent euros d'ajuda als seus treballadors pobres, en l'època dels "jupetins grocs", víctimes de la crisi econòmica. Mala sort per als qui no la van rebre. Tenim ací un bon exemple de la falta d'equitat d'aquest personatge. Fins i tot va creure, durant el seu primer mandat, que els vots emesos per a ell, en rebuig a Marine Le Pen, li eren favorables. I una vegada triat de nou, creia que tot estava decidit. I ara, durant les eleccions legislatives, descobreix que un gran nombre de francesos i franceses no volen que el seu partit, el LREM, obtinga la majoria absoluta. Fins ara, ha aconseguit enganyar i manipular l'opinió pública organitzant sessions televisades sempre favorables, com la farsa dels seus "grans debats" o, més ben dit, "grans monòlegs". Astut com un mico o Satanàs, evita situacions incòmodes i intenta desviar l'atenció del poble francés, com el demostren els fets ocorreguts aquesta setmana entre les dues voltes de les nostres eleccions legislatives. Després de l'opinió pública enquestada, després de revelar una postura hostil, el jove president ha descobert que una gran majoria de la població no li aprecia, fins i tot l'odia. Què fa llavors? Fuig de la desagradable situació i organitza un viatge a Romania per a reunir amb soldats francesos destinats en aqueix país, en una base de l'OTAN. En llenguatge militar, va practicar una estratègia de distracció i, sabent que tots els mitjans de comunicació centraven la seua atenció en ell, els va utilitzar per a convéncer als francesos que, com a cabdill, el seu suport parcialment perdut era necessari. En poques paraules, "va rebutjar" als francesos i va buscar entre els estrangers l'adoració i les marques d'honor que tant admirava. El poder de decisió és embriagador, i "amb el menjar es guanya", com diu aquest popular. Perquè per a obtindre aquesta respectuosa i submisa deferència va voler ser president de França; encara que ell mateix reconeixia la seua inexperiència i immaduresa. El resultat obtingut amb les seues habilitats dóna fe de les seues paraules. Durant els

dos anys que va durar la pandèmia de COVID-19, va bloquejar el funcionament econòmic d'una França dòcil i submisa, a la qual va arruïnar, escudar en les decisions d'una junta sanitària. Quan va esclatar la guerra a Ucraïna, després d'haver excitat al gegant rus, segons el seu famós principi de "simultaneïtat", es va alinear obertament amb Ucraïna, seguint així la postura de la Comissió Europea. Atés que quasi totes les nacions van seguir l'exemple, se li van proporcionar armes per a matar russos. Però això no li va impedir creure que podria "simultàniament" salvaguardar la seua neutralitat parlant per telèfon amb el líder rus. En aquesta ceguesa general, que prové, sobretot, d'un poder d'engany imposat per Déu, hem d'assenyalar que, en armar al seu adversari, França i els seus "socis", o millor dit, "competidors" europeus, han aconseguit convertir a la poderosa Rússia en la seua enemiga mortal. El futur molt pròxim confirmarà aquesta terrible visió de coses ja profetitzades per Déu. Això és encara més cert perquè hui tots poden veure ja l'afebliment de les forces ucraïneses i el lent però real avanç conqueridor de les forces russes.

La vida ens ofereix sorpreses diàriament. Em vaig assabentar que, en una declaració pública, en ser interrogat sobre la guerra a Ucraïna, el papa Francesc va atribuir la culpa a l'OTAN i a Rússia. Aquesta anàlisi sorprenentment precisa s'explica, sens dubte, pel fet que aquest papa té orígens sud-americans; no és un papa d'origen europeu, o millor dit, italià, com la majoria dels seus predecessors. Però cal destacar que el papa no comparteix el punt de vista de Polònia, que és molt catòlica i fa costat incondicionalment al seu "bessó siamés" ucraïnés. No obstant això, encara està lluny de saber i reconéixer que la causa de l'escalada del drama és castigar el seu descans dominical, practicat el primer dia de la setmana segons l'ordre establit per Déu. Això, en detriment del seu vertader sabbat, ordenat pel seu quart manament. Però el seu judici equilibrat demostra la seua intel·ligència personal; el que ho fa encara més culpable davant Déu.

Sent contínuament en els mitjans de comunicació a periodistes, polítics i supòsits "especialistes" anomenats "consultors" repetir incansablement que França i Europa no estan en guerra amb Rússia. Quina abominable hipocresia! Aquesta gent sap que quan els nostres canons, els nostres tancs, totes les nostres armes maten soldats russos, estem participant en la guerra, però hem de tranquil·litzar al poble perquè mantinga la seua aprovació. I la millor prova és que aquest suport armat pretén obligar a Rússia, massa poderosa per a ser aniquilada, a capitular per no poder destruir-la. I la determinació de mantindre la lluita contra ella es deu a la por de ser destruïts algun dia per ella.

La incredulitat i l'arrogància de la societat de consum creada a Occident han tingut conseqüències que només ara es fan evidents. Convençuda durant molt de temps que la creació de la UE havia eliminat el risc d'una gran guerra a Europa, França va posar fi al servei militar generalitzat, i tots els líders polítics i militars francesos estaven convençuts que les armes convencionals ja no s'utilitzarien, excepte en xicotetes operacions en territoris fora d'Europa. La conseqüència d'aquesta enganyosa il·lusió és que hui dia, Europa i els Estats Units ja no disposen de suficient equip d'aquest tipus, mentre que, preparada per Déu per a aquest propòsit, Rússia ha fabricat un arsenal de milers d'armes antigues i noves, més efectives i més temibles. Per tant, la seua victòria contra les nacions europees és segura i ja està profetitzada per Déu. Clarament, les potències occidentals la van subestimar, i aquest error els serà fatal.

No sabem què pensa cada europeu o francés. Però comencen a sorgir diferències d'opinió sobre la guerra a Ucraïna. En els mitjans de comunicació, apareixen, l'una després de l'altra, persones víctimes del principi que «la unió fa la força». Però pel que fa a Europa, la seua força i poder són il·lusoris. Els diners que enriqueix al món occidental és ineficaç contra les bombes i les bales. I ja, tota la nostra Europa presenta l'aparença d'aqueix « colós amb peus de fang i ferro », que Déu va presentar al profeta Daniel per a profetitzar la vertadera feblesa del ric món occidental del nostre temps, que precedeix huit anys al que hauria de dir «la fi del món».

Aquests " peus ", compostos en part de fang i en part de ferro , profetitzen les característiques binàries oposades que trobem en les composicions polítiques dels països occidentals, sent el cas més típic el dels Estats Units, on la política es divideix entre el bàndol "dur" dels republicans i el bàndol "bla", o més social, dels demòcrates. A França, el mateix fenomen oposa a la dreta i a l'esquerra, i això caracteritza a pràcticament totes les democràcies occidentals. La regla de la majoria s'aplica, però quan tots dos bàndols estan quasi empatats, com en el cas dels Estats Units, la regla es torna més difícil d'acceptar i la pròpia democràcia es veu amenaçada; el risc d'enfrontaments violents augmenta perillosament. (Això es confirma amb la derogació de la llei federal que autoritza l'avortament als Estats Units, del 24 de juny de 2022).

Resulta que Europa s'està dividint per culpa d'Ucraïna, secundada per la catòlica Polònia, el símbol de la qual és el ferro , i el bàndol pacifista, representat per Itàlia i Alemanya, mereix, en aquest cas, el símbol de l'argila . On situar a la França de E. Macron? Segons el seu seductor principi "camaleónico", que ho fa inclassificable, la França del Sr. "al mateix temps" es troba en tots dos bàndols. Des que vaig començar a escoltar els seus discursos, he notat la seua capacitat per a dir-los

a tots el que volen sentir. Parla, parla, inventa i diu qualsevol cosa, però tot passa i, al final, aconsegueix seduir als seus interlocutors, encara que no a tots. En qualsevol cas, sap com evitar la confrontació amb els seus adversaris més competents. De fet, no sols actua com un "camaleó", sinó que també és tan esmunyedís com una "anguila". Les notícies del 15 de juny ens donen un bon exemple d'aquesta descripció. En el seu discurs oficial pronunciat a Romania, evocant el problema d'Ucraïna, el president Macron només veu dues possibilitats: fer costat a Ucraïna amb subministrament d'armes fins a la seua victòria i, en segon lloc, aconseguir un acord diplomàtic amb Rússia. Increïblement, aquest jove descarta una tercera possibilitat: que Rússia guanye contra Ucraïna en aquest conflicte. I tots ignoren encara més, inclosa Rússia, que també ha de derrotar i esclafar a tota Europa, inclosa la França de Macron. Mai el seu nom, "Emmanuel", que significa "Déu amb nosaltres", ha sigut tan malinterpretat, perquè és obvi que Déu no està amb ell. Però el títol presidencial i el respecte que li professen els francesos, encegats per la ceguesa, li permeten tot. Poden comprendre per què, en arribar al poder, li vaig donar el nom de "Enterramorts" de França; l'últim líder nacional de la seua història d'uns 1600 anys, que arribarà així a la seua fi, en el moment de la " fi de les nacions " profetitzat per Déu. La seua visió binària està maleïda i ignora que, per a Déu i els seus triats, el número dos simbolitza la imperfecció i el número tres, el símbol de la perfecció.

Durant dècades després de la Segona Guerra Mundial, Europa va estar dividida en dos bàndols, i en l'Est, la Rússia soviètica es va replegar i es va tancar després del seu "Teló d'Acer". Polònia, explotada i dominada durant molt de temps per ella, va albergar un odi cap a ella que ressorgeix hui en la guerra d'Ucraïna. La seua imatge simbòlica de " ferro " i la seua actual duresa tenen el seu origen en l'època en què es trobava després d'aquest "Teló d'Acer". Per tant, l'expansió de la UE farà que els europeus paguen car la pertinença de les antigues nacions conquistades pels russos. Perquè en unir a Europa, van portar amb si el seu odi a Rússia i el seu desig de venjança. No obstant això, el futur reivindicarà la línia dura defensada pels joves ucraïnesos, ja que, a la llarga, els Estats Units destruirà a Rússia amb un atac nuclear en el seu territori. I, de fet, aquests ucraïnesos tenen raó una vegada més en acusar les nacions europees de repetir l'error de "Munic" de la Segona Guerra Mundial, perquè, una vegada més, la por i la covardia de les riques nacions occidentals afavoreixen l'expansió del nou conqueridor; aquesta vegada, Rússia. No obstant això, aquest temor no és il·legítim aquesta vegada, perquè està motivat per l'amenaça russa, basada en la seua possessió de terribles armes nuclears. I el pitjor és que serà destruïda primer per armes nuclears. Però, de fet, és realment por i covardia? Doncs no, perquè la vertadera causa és que les nacions no estan unides, a pesar que afirmen estar-ho (ONU). De fet, és Déu qui les ha separades per idiomes i interessos personals. I és precisament degut a aquests interessos particulars que el compromís col·lectiu espontani es fa impossible, malgrat les aliances i acords previs. Cal assenyalar que aquesta és l'última vegada que la separació de les nacions impedeix la seua participació conjunta en una guerra, perquè la guerra que comence les destruirà a totes. Després d'això, arribarà el moment de l'últim govern universal format pels supervivents de la guerra nuclear.

Des de 1958, França ha estat sota el domini de la Cinquena República . Aquest règim ha preparat la seua destrucció. L'instrument d'aquesta destrucció va ser la creació de la Unió Europea. Perquè, un darrere l'altre, els presidents francesos han prioritzat les relacions amb els seus homòlegs europeus i han descurat la protecció dels interessos del poble francés. França ha pagat així amb la seua ruïna econòmica i financera el seu zel ideològic humanista universalista. Va voler acollir "tota la misèria del món" i hui acaba compartint aquesta misèria, que només pot intensificar. Té poca o cap indústria, depén de les importacions xineses i asiàtiques, i està arruïnada financerament, vivint del seu colossal deute. A més, no està prou armada i, per tant, es torna molt vulnerable als atacs dels seus enemics, molt més nombrosos del que volia o pretenia creure.

La guerra a Ucraïna desafia a totes les nacions de la terra i als seus líders, i cadascuna pot tindre la seua pròpia resposta sobre aquest tema. Però, una vegada més, Déu ha disposat les coses de tal manera que la situació sembla insalvable, igual que la que va crear en portar als jueus de tornada a Palestina en 1948. Prenent com a model l'ensenyament diví donat al profeta Jeremías, qui va dir « Que la teua vida siga el teu botí » i va exhortar al poble a no resistir al conqueridor Nabucodonosor, personalment només tinc aquesta pregunta per al poble ucraïnés: Va valdre la pena l'anhel d'independència de Rússia, el preu que ja va pagar el poble ucraïnés; un desastre de destrucció, mort i sofriment que augmentarà encara més? I, més senzillament, val la pena morir per la llibertat de nou? Respondre afirmativament és equiparar-la al martiri per Crist, la qual cosa no li agradaria. Quant temps més tardaran tots aquests supòsits líders «intel·ligents» a admetre que Rússia és invencible amb armes convencionals, que posseeix en major quantitat que qualsevol altre poble del món? Quant a la seua determinació per la victòria, està al mateix nivell que la d'Ucraïna. Per tant, serem testimonis d'una considerable quantitat de postures polítiques i militars fins a la inevitable confrontació global. I

quant a França i la seua destinació, salutació i glorifique a Jesucrist, la inspiració darrere del nom donat per E. Macron al seu partit polític presidencial: "La République En Marche"; simplement no li va dir que es dirigia cap a " l'abisme ", és a dir, la deshumanització del seu país i, en última instància, de tota la Terra. I els qui s'alegren amb els judicis per crims de guerra aprendran, a la seua costa, que només la justícia del vencedor preval.

De fet, a Occident, el problema de la nostra generació és que s'ha tornat incapaç de resignar a una dificultat enorme i insoluble. Això és el resultat de 77 anys de pau i la conquesta de llibertats egoistes per part de les anomenades societats "liberals" construïdes segons el model estatunidenc. El xiquet rebel, l'"insensat" que ja no rep res, es torna capritxós i testarrut. Però l'olla de fang acaba trencar en xocar amb una olla de ferro.

Els símbols animals es van atribuir antany als principals països del món occidental, ja des de l'època de Michel Nostradamus. Per a França, el gall; per a Alemanya, el llop; per a Anglaterra, el lleó; per als Estats Units, l'àguila; però, sobretot, per a Rússia, l'ós. Ara bé, és improbable que aquest ós siga derrotat per cap dels altres animals, ni tan sols per un atac en grup.

Segons les últimes notícies, aquest dijous 16 de juny, els caps d'Estat de França, Alemanya, Itàlia i Romania van viatjar a Kíev per a reunir amb el president Zelenski. Es van fer promeses impossibles de complir, la qual cosa va reprendre la guerra i la falsa esperança d'una victòria ucraïnesa. Perquè el temps d'Europa s'esgota, i el seu destructor encara desborda força i poder, perquè Déu l'ha preparada per a aquesta obra destructiva. En un missatge molt hostil i amenaçador dirigit als líders i europeus als qui considera, en les seues paraules, "degenerats", l'expresident rus Medvédev (traducció: Ós) va concloure el seu discurs amb aquestes paraules: "El temps avança...". Déu no ho va poder haver expressat millor, però, de fet, és ell qui parla i qui inspira aquest advertiment. Hi haurà nous enviaments d'armes a Ucraïna i la vana promesa d'una candidatura europea acceptada i secundada... etc.

Les ordenances de Déu: vertaderes i falses

Les vertaderes ordenances de Déu van eixir de la seua boca quan li les va dictar a Moisés l'hebreu. Després d'ell, totes les seues revelacions van ser inspirades als seus serfs, els profetes, i Déu mateix va organitzar la seua recopilació en la seua santa Bíblia, el primer pacte de la qual es va escriure originalment en hebreu i el segon, o nou pacte, en grec.

Contràriament al que la falsa fe demostra en la pràctica, totes les ordenances de Déu han de ser tingudes en compte. Fins i tot quan s'han tornat obsoletes a causa de les normes establides pel context universal de la nova aliança. Descobrir tot el projecte escrit per la voluntat de Déu no és perdre el temps, és alimentar la fe. De fet, la fe es nodreix de la certesa, no del dubte. I aquesta certesa es construeix mitjançant el coneixement del subjecte religiós. Només així els triats poden distingir dels anomenats que, segons Jesús, són molt nombrosos, però en va. Sense un estudi més profund de les dues aliances, l'antiga i la nova aliança adquireixen l'aparença de dues religions en competència . Però segons el parer de Déu, aquesta visió de les coses és falsa, perquè la nova ha vingut a reemplaçar a l'antiga, que, per tant, ha perdut tota legitimitat i ja no pot salvar a ningú per si sola. Però en l'altre sentit, el ministeri de Jesucrist i la salvació que Ell va vindre a oferir i realitzar només adquireixen sentit en els anuncis d'aquest projecte en les formes simbòliques que va prendre en l'antiga aliança.

L'Evangeli ensenya que Jesucrist és el Salvador, però salvar de quin i per què? El Nou Pacte diu que és pecat, però què és el pecat? 1 Juan 3:4 dóna aquesta resposta: « Perquè el pecat és infracció de la llei ». Bé, però què és la llei? Per als jueus, són els cinc textos sagrats escrits per Moisés, els llibres dels profetes, els llibres històrics, els Salms i el llibre de Proverbis escrit per Salomó. Lamentablement, per a aquest poble, la llei de Déu no es detenia allí, perquè després d'aquests textos, Déu exigeix respecte i observança de tot l'escrit en el Nou Pacte. I entre aquests textos es troba, en Marcos 16.16, aquest versicle on Jesús diu: « El que crega i siga batejat serà excepte, però el que no crea serà condemnat ». Per a un jueu ja ben instruït, com ho van ser els apòstols seleccionats per Jesús, «creure» consistia simplement a reconéixer en la mort de Jesucrist el compliment perfecte del « sacrifici perpetu » o « holocaust perpetu », durant el qual, prefigurant al «corder que lleva els pecats del món » , s'oferia un « corder » en sacrifici perpètuament, cada dia, vesprada i demà, és a dir, en fosquejar i a l'alba. Mitjançant aquest ritu, Déu va demostrar que la justícia obtinguda posteriorment per Jesús venia perpètuament per a oferir salvació només als seus triats. Insistisc en aquest punt, perquè la falsa fe, com una rondalla agradable, ha enganyat a multituds que creuen que se salvaran, ja que els seus pastors i sacerdots li ho han dit. Multituds confien en el baptisme per a salvar. Però no han llegit bé el text ni han comprés el que Déu vol dir

amb " el que cree ". Intentaré ser el més clar possible, perquè per a Déu, " creure " consisteix a obeir. Però obeir tota la llei divina escrita, tant l'antic com el nou pacte. Això significa que per a ser " el que cree ", un ha d'haver llegit i comprés tota aquesta llei escrita. Els misteris ocults en els ritus ordenats per Déu van donar a la norma de l'antic pacte una imatge similar a la " nit " i la seua "foscor". I quan Jesucrist va començar el seu ministeri, va començar a despuntar l'alba d'un dia assolellat. Llavors, Jesucrist va morir crucificat, oferir com a sacrifici, i tres dies i tres nits després, ressuscitat, es va aparéixer als seus deixebles. El " dia " complet va arribar llavors perquè el " sol " espiritual Totpoderós els va explicar com la seua mort era necessària per a salvar-los, perquè només ell tenia el poder de validar tots els pecats dels vertaders triats de Déu, seleccionats des d'Adán i Eva. La " nit " de l'antic pacte va ser així succeïda pel "dia" assolellat del nou. Aquest pla diví de salvació es va escriure des del primer dia de 24 hores de la creació, en el seu aspecte de successió: primer, " nit "; segon, " dia ". Aquest dia simbòlic abasta els 6.000 anys del pla salvífico de Déu, basat en la proporció de dos terços de nit i un terç de dia, segons la duració de 4.000 anys que condueix a Crist i al fonament del seu nou pacte. Però aquesta proporció és la d'un dia en ple hivern, anomenat l'estació morta. D'aquesta manera, els 6.000 anys de selecció dels triats en el pla de Déu se situen enterament sota el signe de la mort i, per tant, vinculats al temps del pecat que va ser la seua causa. Al començament del seu Evangeli, Juan parla de " la llum que ve a les tenebres ", és a dir, el model de salvació del nou pacte que ve a il·luminar l'antic pacte amb els seus ritus "foscos". Aquesta "nit" havia començat amb el pecat d'Adán i Eva en descobrir que estaven nus. I en la nit espiritual que llavors va caure sobre la humanitat, un llamp d'esperança es va apoderar de la copa del pecat quan Déu va sacrificar la vida del primer animal per a convertir la seua pell en vestidures que cobriren la seua nuesa; aquesta va ser el primer senyal donat als humans de l'oferta de salvació que vindria en Crist. Després d'aquesta experiència altament simbòlica, va vindre una segona d'igual importància, en els primers dies de la creació, amb la misteriosa preferència de Déu pel sacrifici d'Abel; el del seu germà Caín, qui havia sigut menyspreat per Déu. La raó d'aquesta preferència es revela només quan, per ordre de Déu, Abram consent a oferir al seu únic fill legítim com a sacrifici. En l'últim moment, el seu fill Isaac és reemplaçat per un carner jove que Déu li dóna a Abram per a ser sacrificat. És aquesta acció la que il·lumina la preferència de Déu pel sacrifici animal presentat per Abel, perquè aquest sacrifici, en el qual es va vessar sagne animal, va profetitzar la mort de Crist, «el Corder de Déu», prefigurat així triplement per les experiències successives d'Adán i Eva, i després d'Abel i Abram, que els seus dos noms, sense possible coincidència, comencen amb l'hebreu «ab», que significa pare. Abel significa: Pare és Déu; i Abram: pare d'un poble. Després de posar a prova la seua fe i obediència, Déu canviarà el seu nom a Abraham: pare d'una multitud. El misteri d'aquestes tres experiències es desenvoluparà, per tant, però no s'aclarirà en l'ensenyament de l'antic pacte. Només l'experiència terrenal realitzada per Jesucrist va vindre a donar l'explicació i el significat d'aquestes coses antigues. Els fruits de la terra presentats per Caín no simbolitzaven res per a Déu; res més que el fruit del treball de la terra. Per contra, l'animal sacrificat oferit per Abel simbolitzava el pla salvífico que Déu ja havia planejat realitzar en Crist, en el moment triat per ell per a fer-lo. En resum, l'oferta de salvació que va portar Jesucrist va ser en si mateixa la imatge d'un assolellat dia d'hivern , perquè el ministeri de la mort continua després d'ell, per als habitants de la terra, fins al seu gloriós retorn. Aquesta mort explica la nostra necessitat de dormir. Alguns han anomenat al somni "xicoteta mort". I estaven ben inspirats, perquè la necessitat de dormir és causada per la fatiga que apareix després del pecat. I va anar Déu mateix qui va comparar la " mort " amb el somni quan li va dir a Daniel a través del seu àngel Gabriel, en Daniel 12:2: " I molts dels quals dormen en la pols de la terra seran despertats, uns per a vida eterna, i uns altres per a vergonya i confusió perpètua". » Després, reprenent aquest pensament, l'apòstol Pau va escriure al seu torn, en 1 Tes. 4.13: « Germans, no volem que ignoreu sobre els que dormen , perquè no us entristiu com els altres que no tenen esperança ». Però la comparació de la « mort » amb el somni té un límit, perquè l'ànima morta, privada de la consciència per haver tornat al no-res, ja no té la possibilitat de somiar. « La seua memòria s'oblida », diu Salomón en Ecl. 9:5-6: « Perquè els vius saben que han de morir; però els morts res saben, ni hi ha més recompensa per a ells, perquè la seua memòria s'oblida . I el seu amor, el seu odi i la seua enveja ja van perir; i ja no tindran part en res del que es fa sota el sol» . Si la humanitat occidental tinguera en compte aquesta última veritat, ja no veuríem a la gent parlar, estúpida i vanament, amb els seus morts, convertits en pols davant les tombes dels cementeris; ni els portarien flors, corones ni sumptuosos marbres. Quant a les creus col·locades sobre aquestes tombes, constitueixen només la prova d'una falsa pretensió de salvació que Jesús contradirà en el dia del «judici final», en despertar-los perquè patisquen la « segona mort », la paga suprema del pecat, del qual han continuat sent portadors.

La fe no es basa en la d'una altra persona, excepte en el seu aspecte de "etiqueta", que la destrueix. El que Déu vol dir amb la paraula " fe " és un lliurament complet i integral de l'ànima dels

seus triats, composta d'un cos de carn i un esperit pensant. Tant el cos com l'esperit pertanyen al Déu Creador i tots dos necessiten el seu aliment específic. I continua sent Déu qui ha proveït per a tots dos. A diferència de la fe falsa, la fe vertadera creu que " no sols de pa viurà l'home, sinó de tota paraula que sale de la boca de Déu " (Mateo 4:4). Sents bé! " De tota paraula ", és a dir, tot el contingut en la Bíblia, l'antic i el nou pacte, al que ha d'afegir el dels missatgers als qui ell continua il·luminant i inspirant perquè l'usen fins a la fi del món. I des de 1994, aquesta obra que estàs llegint és una d'elles. Els meus escrits van ser precedits entre 1843 i 1994 pels escrits d'Elena G. de White. Tots dos es van beneficiar de la mateixa inspiració reveladora del nostre diví Senyor Jesucrist.

Tenia 36 anys quan, finalment, vaig trobar en la fe Adventista del Seté Dia una raó per a batejar-me en el nom de Jesucrist. Per a glòria de Déu, no vaig ser batejat de xiquet i mai abans m'havia decidit a fer-ho, perquè la fe demostrada pels cristians de la meua època em semblava molt inferior al nivell que Déu tenia dret a exigir dels qui salva. El seu propi sacrifici estava molt per damunt de tot. Un xicotet aclariment necessari: ja estudiava l'Apocalipsi abans d'entrar a l'Església Adventista, però no entenia els seus missatges. En conéixer el seu requisit del dissabte, tot tenia sentit; el mal fruit tenia la seua explicació: el menyspreu per la seua llei. Un amic cantant que ja m'havia introduït al vegetarianismo es va convertir primer a l'adventismo i me'l va presentar a través del llibre fonamental d'Elena G. de White: "El conflicte dels segles". Aquest aliment espiritual em va proporcionar els fonaments, i el meu desig de comprendre em va impulsar a estudiar l'Apocalipsi i el llibre de Daniel amb major profunditat, perquè, curiosament, va anar en aquest ordre que es va complir. I hui entenc el significat: la llum és l'Apocalipsi, i Daniel encara estava en la foscor. En 1982, es van desxifrar els dos llibres i el missatge de la " cinquena trompeta " d'Apocalipsi 9 va proposar la data de 1994. Això es va obtindre prenent els " cinc mesos " profetitzats en Apocalipsis 9:5-10, la qual cosa designa 150 anys reals afegits a la data de 1844 (en aquell moment; 1843 després de la correcció). Aquesta addició era lògica, ja que la divisió dels temes de l'Apocalipsi s'estableix en aquesta data construïda en Daniel 8.14. En aquest tema de les " trompetes ", la data de 1843, ara definida, separa Apocalipsi 8 d'Apocalipsi 9; I aquests dos capítols abasten en continuïtat tota l'era cristiana, des de l'any 321, quan l'emperador Constantí I va establir el " pecat ", citat en Daniel 8.12. Està escrit en Apocalipsi 10:6-7: "... i va jurar pel que viu pels segles dels segles, que va crear el cel i les coses que estan en ell, la terra i les coses que estan en ella, la mar i les coses que estan en ell, que el temps no seria més , sinó que en els dies de la veu del seté àngel, quan ell comence a tocar la trompeta, el misteri de Déu es consumarà, com ell el va anunciar als seus serfs els profetes ". Amb tals dades i l'afirmació de Déu que "el temps no seria més ", va ser fàcil per al Senyor convéncer-me que els "150 anys" citats constituïen un període d'espera per al vertader retorn de Jesucrist. I aquest argument va ocultar en la meua ment la precisió que, no obstant això, impedia connectar 1994 amb el retorn de Crist. Per tant, Déu em va encegar parcialment en presentar, segons la seua voluntat, a qui volguera sentir-ho, que Jesús es preparava per a tornar en 1994. Aquesta va ser la causa de la meua radiació des de l'Església oficial de Valence sud Rhône, a França, en la tardor de 1991. No obstant això, la data de 1994 s'havia presentat oficialment a l'organització que de sobte es va fer responsable, i després culpable, del seu rebuig desdenyós d'una llum autènticament divina. Havent continuat el rebuig fins a 1994, el judici de Déu va caure sobre ella; no per la negativa a creure en el retorn de Crist, encara que... sinó especialment per haver menyspreat la data en la qual Déu va vindre profèticament a provar-la i que així es va convertir en la del seu rebuig i segons Ap. 3.16, del seu "vòmit" per Jesucrist: " Així doncs, perquè eres tebi, i no eres fred ni calent, et vomitaré de la meua boca ". Notar que un només vomita el que ja porta dins; la qual cosa confirma la successió de la identitat adventista des del començament del capítol 3: En " Sardis ": " uns pocs homes que no han tacat les seues vestidures "; després, " Filadèlfia ", després, " Laodicea ". Notar també que la declaració de Crist no és condicional, sinó afirmativa, la que resulta de l'observació d'una situació que no canviarà; per tant, la condemna és ferma i definitiva.

Entre 1982 i 1991, em vaig topar amb la fredor denunciada per Jesús en aquest versicle, i només vaig conéixer a unes poques persones que van rebre aquest missatge en aquells dies. En 1991, em vaig unir a tres germans i organitzem conferències, i allí, de nou, el món incrèdul de Noé se'm va presentar en la seua trista realitat; l'any 1992, cinc conferències per a mostrar la sublim explicació de les profecies divines i cinc angoixants fracassos. En acostar 1994, al no haver complit la Tercera Guerra Mundial o la " sisena trompeta ", vaig comprendre que Jesús no vindria en 1994. I havent passat la data, l'Esperit em va permetre comprendre el propòsit diví d'aquest "error" d'interpretació. Per pur respecte a la veritat, ha d'entendre que aquesta interpretació no va ser un "error", ja que Déu la va voler en aqueix precís moment i en aqueixa forma. De fet, 150 anys després de William Miller, vaig portar i vaig anunciar per a Déu el retorn de Jesucrist per la mateixa raó que ell ho havia fet abans de mi. La seua predicació havia permés examinar i posar a prova la fe de les diverses esglésies protestants del seu temps. Després d'ell, entre 1982 i 1991, la meua predicació va tindre

com a objectiu la fe adventista, prioritzant rebre la llum de Crist, i l'experiència es va dur a terme en el bastió adventista més antic de França; en la primera església oficial establida en aquest país. En la dissidència, amb el temps, es van realitzar constants millores a aquest últim missatge adventista. Però va anar en la primavera de 2018 que el Senyor em va il·luminar per a donar-me a conéixer l'explicació que justifica l'anunci del seu vertader retorn per a la primavera de 2030. Des d'aqueixa data, és un tresor que em complau compartir amb alguns germans i germanes. El que semblava impossible de saber ha succeït, en el moment triat pel Totpoderós en el nom de Jesucrist. Però no sense raó ens va oferir aquest do diví. Va veure en el nostre comportament el fruit d'una fe vertadera, nodrida per l'estudi de tota la seua santa Bíblia i les seues misterioses i extraordinàries profecies. En la meua ment, malgrat la seua invisibilitat, Déu té en mi una consistència real, que un no pot tocar, només imaginar. La nostra relació es basa en aquest principi: jo pinso, ell pensa i dirigeix els meus pensaments com el timó dirigeix un vaixell. Les idees provenen de Yahvé (el número del seu nom és 26), perquè totes les seues explicacions van romandre sense explicació des de l'època de Daniel, és a dir, el segle VAIG VEURE a. C., és a dir, 26 segles abans de la nostra era, en el departament de Drôme, el número del qual és 26.

Quant a la nutrició del cos, Déu va definir i va establir la seua selecció del consumible en Levític 11: el net és consumible, l'impur no. Però aquesta dieta proposada als jueus es justificava per dues raons. La primera és que, des de la fi del diluvi, Déu va autoritzar l'home a consumir carn animal si aquesta es classificava com a neta. La segona és que aquesta autorització es va donar per a permetre als jueus menjar, entre altres coses, la carn d'animals que, sacrificats, simbolitzaven el futur "cos" físic i espiritual del Messies Jesús. Corders, carners, prefiguraven simbòlicament el principi del Sant Sopar del nou pacte; una cosa ordenada per Jesús. El pa, símbol del seu cos, i el suc de raïm, símbol de la seua sang, han sigut consumits en assemblea solemne pels vertaders cristians des de la vespra de la Pasqua, quan Crist la va instituir. Però només els adventistes precedeixen aquest menjar espiritual amb la cerimònia del lavatorio de peus, que recorda el requisit diví d'humilitat perfecta, que trobarà només en el caràcter i la naturalesa dels seus triats, però no en tots els anomenats. Existeixen falses pretensions, però Déu jutja els pensaments i els cors. Segons aquest principi, el cos es compon del que s'alimenta. Menjar el cos de Crist simbòlicament significa, per tant, que la personalitat de Jesús ha d'estar inscrita en nosaltres per a manifestar en la nostra existència. La nostra personalitat i caràcter han de conformar als seus. Aquestes lliçons ocultes només seran profitoses, per descomptat, per als fidels veritablement anomenats, jutjats per Déu dignes de l'elecció final; la qual només apareixerà al final, en concloure l'última prova universal de fe. Doncs, per a ser digne de la salvació, l'home animal pecador, que tot ésser humà és per herència des del seu naixement, ha de reconstruir i redescobrir en si mateix la imatge del caràcter de Déu; una cosa impossible sense l'ajuda de Jesucrist.

No obstant això, des de 1843, Déu ha intensificat les seues exigències als seus triats. Els més intel·ligents destrien el que és bo i preferible, fins i tot quan Déu no ho ordena. Ara bé, la lectura de tota la Bíblia comença en Gènesi 1 i 2. Allí veiem que, després de ser format per Déu, l'home havia de menjar únicament aliments vegans que la naturalesa li oferia generosament, sense fatigar. Per tant, aquest tipus de dieta va ser idealment dissenyada per a l'home, la dona i els seus descendents. Atés que l'ideal de Déu promou la qualitat integral de la vida, el cos i l'esperit, aquesta elecció dietètica es converteix en un autèntic acte de fe, i tinguen la certesa que Déu no s'equivoca. Honrar el que ell ha declarat " bo " solo pot ser apreciat i beneït per ell. I si el cos rep la nutrició ideal, llavors l'esperit, tan valuós per a destriar la llum divina, serà el primer beneficiari. He esmentat les úniques obligacions que Déu imposa com a criteris de fe als triats de la nova aliança. En Jesucrist, després del baptisme per immersió total del cos, els ritus es limiten a la resta del dissabte i al ritu de la Santa Comunió, que es realitza de manera aleatòria. Crist va alliberar veritablement als seus deixebles de les càrregues dels ritus de l'antiga aliança i els va donar accés a la vertadera llibertat.

Després d'aquest exemple de fe vertadera que Déu ha beneït manifesta i concretament, abordaré el tema de la fe falsa que ensenya ordenances falses imputades a Déu Creador.

Vaga dir que aquesta falsa fe està completament maleïda per Déu. Però comprenguen el que implica aquesta maledicció. La gent plora pels seus pecats i demana a Déu amb fervents oracions que els perdone. És commovedor, veritat?! Però aquestes mateixes persones es neguen a escoltar explicacions que identifiquen amb precisió els pecats que Déu els imputa. Pot un imaginar una cosa més terrible, per a qui espera la salvació de Déu, que rebre la seua ira en el seu lloc? La idea de ser excepte és plaent per a qui cree en l'existència del judici diví. I durant molt de temps, la falsa fe ha portat falsa felicitat a multituds de persones incultes però crèdules. La cúria romana s'ha beneficiat d'això i encara ho fa. Durant la nostra era, la fe cristiana va ser perseguida, primer en l'època dels

apòstols, per la Roma imperial pagana, i després, de nou, però aquesta vegada per la Roma papal catòlica, fins que va ser atacada, al seu torn, pels sanguinaris revolucionaris francesos i el seu ateisme en 1793-1794. Aquests esdeveniments ens porten a la primavera de 1843. En aqueix moment, a la falsa fe catòlica es va unir la falsa fe protestant, i el bàndol de la falsa fe no va fer més que créixer en força i poder; les seues doctrines van ser definitivament condemnades per Déu, doncs, posades a prova per l'anunci del retorn de Crist en 1843 i 1844, ambdues havien menyspreat al profeta, el seu missatge i a Déu, qui l'havia comissionat. No obstant això, la llibertat de consciència establida i reconeguda en el món occidental afavoriria la mescla entre la falsa fe cristiana i l'ateisme dels lliurepensadors revolucionaris. En 1994, l'adventismo oficial, provat i " rebutjat ", es va unir a ells, i al mateix temps, la societat occidental va canviar la seua moral i valors; la sexualitat lliure es va reivindicar després de la minirrevolución de Maig del 68 a França. En escenes i teatres, l'homosexualitat va ser objecte de burla i gradualment es va convertir en la norma acceptada. En 2013, el matrimoni igualitari va ser legalitzat i protegit per la llei francesa, seguint els passos de molts altres països occidentals. Entre 2013 i 2022, la protecció de les persones LGBT (lesbianes, gais, bisexuals i trans) per part dels occidentals va provocar el menyspreu del poble rus i del seu líder, V. Putin. Occident, ara considerat "degenerat" i depravat, s'assembla cada vegada més a la ciutat de Sodoma, destruïda per foc del cel, que va caure en forma de pedres ardents de sofre, segons el testimoniatge bíblic de Gènesi 19.24 i 28: " I Jehová va fer ploure sobre Sodoma i Gomorra sofre i foc de part de Jehová des del cel... Va mirar cap a Sodoma i Gomorra i cap a tota la terra de la plana, i heus ací, una fumera pujava de la terra, com el fum d'un forn ". Aquesta audaç expressió és represa per Déu al començament del tema de la " cinquena trompeta " d'Apocalipsi 9. Déu té diverses raons per a això. Aquest foc del cel ve a destruir a la humanitat totalment corrupta, i aquest nivell de corrupció es troba al final del món a Occident, a causa dels successius rebutjos de Déu per part de les religions protestant i catòlica, entregades al diable des de 1843, la qual cosa es confirma una vegada més com la base per al començament de la " cinquena trompeta ". I d'aquesta manera, la data de 1994 queda al seu torn confirmada i legitimada: el campament abominable rep a l'adventismo infidel rebutjat per Déu per a compartir la seua terrible destinació.

Quin fruit, a part del de Sodoma, podria haver donat la falsa fe? Els mateixos pecats impliquen el mateix càstig en el judici diví. I precisament, els Estats Units va ser el primer país a reproduir, mitjançant el domini de les armes nuclears, en 1945, i contra el Japó, els efectes destructius del " foc del cel " llançat per Déu. Ara bé, aquesta Amèrica és l'entitat nacional afectada per la fe protestant, objectiu de la " cinquena trompeta ". El missatge diví s'aclareix: al seu torn, patirà el foc del cel, com a ensenya Apocalipsi 20:9: " I van pujar sobre la faç de la terra i van envoltar el campament dels sants i la ciutat estimada. Però va descendir foc del cel i els va devorar ". I, al seu torn, adoptarà l'aparença de la vall on es van alçar les dues ciutats malvades de Sodoma i Gomorra. En el seu cas, no serà un " foc com un forn ", sinó, segons el criteri universal, un " foc com un gran forn ". Recorden: la relaxació moral i els canvis a favor de la perversitat moral associats a l'egoisme econòmic constitueixen les proves més evidents de la naturalesa diabòlica dels pobles nascuts de la fe cristiana. Acaben copiant, i fins i tot superant, la immoralitat dels pobles que han romàs pagans. En la seua Apocalipsi, Jesucrist subratlla la successió de la " cinquena trompeta ", que ve així després de la Revolució Francesa i el seu ateisme de la " quarta trompeta ". D'aquesta manera, suggereix la influència de l'ateisme en la fe protestant estatunidenca, rebutjada en 1843. Va confirmar i va profetitzar així l'odiosa mescla de fe religiosa formalista i incredulitat que ara dóna els seus últims fruits desastrosos per a la fe, i que es troba en ella, sota el nom de maçoneria, que, igual que l'aliança ecumènica formada pel catolicisme posteriorment, reuneix en una sola aliança punts de vista religiosos diferents i personals; un supermercat religiós favorable als negocis. I per a confirmar-ho, els símbols d'aquesta maçoneria es troben impresos en el dòlar, la moneda estatunidenca.

La falsa fe o la falsa religió monoteista no té en compte els desitjos expressats per Déu en el seu únic llibre sagrat, la Bíblia, sinó que inventa ritus que són útils per a identificar. Les religions falses es distingeixen per les seues festivitats religioses. La festivitat reuneix els fidels i els ompli d'alegria. Els llaços fraternals establits entre persones egoistes s'enforteixen així en aquesta única ocasió. Perquè, tan prompte com acaba la festivitat, tots tornen a les seues vides i pecats personals perversos. En la religió monoteista, s'anima a tots els seguidors a orar a l'únic Déu. Però si s'ha de jutjar per les diferències que els caracteritzen i separen, aquest únic Déu no sembla ser tan únic com afirmen aquests "malvats". Perquè la " iniquitat " és precisament la falta que Jesucrist retrau i retraurà als cristians infidels en el seu gloriós retorn, com ell mateix va ensenyar en Mateo 7.23: " Llavors els diré profanament: 'Mai us vaig conéixer; aparteu-vos de mi, faedors d'iniquitat '". I què és la " iniquitat "? Jesús ens dóna l'exemple del jutge injust que imparteix justícia a qui la cerca, no perquè la mereix per la seua innocència, sinó per a deslliurar ràpidament d'una càrrega desagradable, un deure professional mal sustentat i dolorós. De fet, li imparteix justícia per a deslliurar d'ell, perquè cessen les

seues insistents súpliques. Clarament, aquest jutge no és digne del seu càrrec, i els sacerdots i pastors que traeixen a Déu, les seues lleis, les seues normes i tots els seus valors són tan indignes del seu ofici com aquest mal jutge. Quan transgredeixen la llei divina en desobeir els seus manaments, cometen iniquitat, que consisteix a practicar el pecat després de no comprendre la petició divina. El pretext utilitzat per a legitimar la desobediència sol ser la causa d'una pràctica tradicional heretada. Però Déu va condemnar la fe jueva per haver-hi, en primer lloc, preferit els seus ritus tradicionals al model dels seus assoliments en Crist. Per tant, són inexcusables. Com més educats són els humans, més dotats estan per a complicar el simple. Al servei dels exèrcits nacionals, l'ordre exigeix obediència constant, i ningú s'atreveix a qüestionar aquest principi. Però aprofitar de la invisibilitat de Déu, les religions falses es permeten tot tipus de menyspreu cap a ell. Les oracions dirigides a ell romanen així sense ser escoltades ni respostes. Però, en escoltar, els dimonis intenten obtindre respostes que enfortisquen i legitimen la religió mentidera; perquè la falsa fe també requereix el seu manteniment; i en absència de la llum divina, les respostes miraculoses les reemplacen. I així és com les respostes del diable i els seus dimonis reemplacen la resposta de Déu. Enganyar als humans és la seua única activitat, i és perquè actuen d'aquesta manera, cap als infidels, que Déu els ha permés sobreviure fins a la seua gloriosa vinguda.

Em referisc ací a la pràctica del dejuni, a la qual la falsa fe atorga gran valor. Assenyale, en primer lloc, que Déu va ordenar aquest ritu sol per al seu poble hebreu i que mai ha ordenat a altres humans dejunar. La pràctica del dejuni pren la seua lògica del pensament humà. L'home pot demostrar-li al Déu Creador la intensitat d'una petició expressada pel fet que és capaç de privar d'aliment fins a la mort, si és necessari… Escolten el que Déu pensa del dejuni; Isaïes 58:3: " De què ens serveix dejunar, si no veus? Afligir la nostra ànima, si no t'importa? Heus ací, en el dia del teu dejuni dónes curs als teus desitjos, i tractes amb duresa a tots els teus jornalers . 4: Heus ací, dejunes per a contendre i per a renyir, per a colpejar impiament amb el puny ; no dejunes com aquest dia, perquè la teua veu se senta al capdamunt. 5 És aquest el dejuni que jo vaig triar, un dia perquè l'home afligisca la seua ànima? Inclinar el cap com un jonc, i ficar en cilicio i cendra, a això direu dejuni, un dia acceptable per a Yahvé? 6 Est és el dejuni que jo vaig triar : deslligar les lligadures d'impietat, soltar els lligams de l'esclavitud, deixar anar lliures als oprimits, i que es trenque tot jou. 7 Comparteix el teu pa amb el famolenc, i als sense sostre rep a casa. Si veus a algú nu, cobreix-ho, i no Aparta't del teu proïsme. 8 Llavors la teua llum brillarà com el matí, i la teua sanitat es manifestarà amb rapidesa; la teua justícia anirà davant de tu, i la glòria de Yahvé et seguirà. En la seua hora, Jesucrist complirà a la perfecció la norma d'aquest dejuni. Llavors serà imitat pels seus deixebles més fidels. No obstant això, cal anar amb compte amb la lectura literal d'aquest text, perquè Déu no es refereix ací a persones indigents amb un comportament manifestament rebel, que per tant mereixen la seua destinació. A més, en un llenguatge simbòlic altament espiritual, la nuesa denota l'absència de la gràcia de Crist, i el menjar es refereix a la veritat bíblica.

El que Déu ens diu ací és que el dejuni és un avantatge, que els triats que agraden poden practicar per a demostrar-li que l'aliment del seu esperit és superior al que requereix el seu cos. Vaga dir que, fora d'aquest cas, el dejuni religiós ja no té sentit. Déu només pot aprovar-ho si qui ho practica ja ho honra amb la seua obediència i el seu amor. I fora d'aquest cas, el dejuni no és més que l'excusa d'una actitud religiosa enganyosa i falsa. En aquest altre cas, els creients infidels dejunen en va, com Déu imputa, en Isaïes 58, als jueus " malvats i baralladissos ". I en això s'ha convertit l'home occidental, cristià o no. No obstant això, a nivell de salut, el dejuni té efectes curatius, ja que promou el descans dels òrgans digestius i, per tant, corregeix errors alimentosos, evitant malalties greus difícils o fins i tot impossibles de tractar.

La fe catòlica ha establit les seues festivitats religioses en les dates de les festivitats de la seua antiga religió pagana romana. De manera que honrar-les no reconcilia al pecador amb el Déu creador, ofés primer pel seu descans dominical heretat de l'emperador pagà Constantí I , des del 7 de març de l'any 321. La seua adoració a la falsa "Verge" dóna origen a noves festivitats, i són tots aquests ritus els que li atorguen artificialment un important prestigi religiós universal. Observem que, en la seua Apocalipsi, Déu compara les seues misses amb " encantaments ", en Apocalipsis 18.23: " La llum del llum no brillarà en tu, ni se sentirà en tu la veu del nuvi i de la núvia, perquè els teus mercaders eren els grans de la terra , perquè totes les nacions van ser enganyades pels teus encantaments " .

Per a concloure aquest tema de les ordenances, cride la seua atenció sobre aquest punt. Admiren la superioritat de Déu Creador, qui va saber redactar textos legals que conserven perpètuament el seu valor i eficàcia. Davant ell, els diputats de les nostres Repúbliques creen contínuament noves lleis, derogant textos antics per a substituir-los per aquells que convenen a la nova majoria presidencial. Creuen que els textos legals poden resoldre tots els problemes i són els únics que continuen creient-ho; els únics, davant Déu, perquè, pel que respecta a ell , mai ho va creure, i ho va demostrar en declarar en 2 Corintis 12:1-2. 3:6, per boca de Pablo: « També ens ha capacitat com a

ministres d'un nou pacte, no de la lletra , sinó de l'esperit ; perquè la lletra mata , però l'esperit vivifica . Ara bé, si el ministeri de mort, gravat amb lletres en pedres, va ser gloriós , de manera que els fills d'Israel no van poder fixar la vista en el rostre de Moisés a causa de la glòria del seu rostre, encara que aquesta va ser fugaç, quant més gloriós serà el ministeri de l'esperit !»

Déu ens diu que la lletra mata. I a quina lletra es refereix? A les quals formen el text dels seus Deu Manaments, originalment gravats pel seu dit diví en taules de pedra que ell mateix va entregar a Moisés. És necessari comprendre el context de l'antiga aliança, sota la qual impera la mort. Igual que els pagans, l'hebreu va heretar el pecat original, que el feia mereixedor de la mort. En la seua aliança, Déu presenta als hebreus la seua llei, cada manament de la qual és una sentència de mort perquè l'home normal l'ha transgredida i la tornarà a transgredir, fins i tot després d'haver-la conegut. Aquest punt és essencial per a comprendre la imperiosa necessitat d'un Salvador, perquè la trobada de l'home amb Déu li fa descobrir que va nàixer per a morir. I aquest Salvador indispensable vindrà en Jesucrist, però ja està present en l'antiga aliança a través del corder del « sacrifici perpetu », com ja he recordat. Si es revela la mort, la possibilitat del perdó del gran Jutge diví ja es presenta al pecador contrit, desconsolat per deshonrar al seu Déu. Tot està planejat. Per a obtindre el perdó, sense saber-lo, en nom de la justícia de Crist que vindrà en Jesús, ha d'oferir la vida d'un animal com a sacrifici, i si és pobre, una ofrena menys costosa; una vida animal perfectament innocent, com serà la vida perfecta, sense pecat, de Jesucrist. Així, es pot comprendre que tots els rituals de l'antic pacte només tenien valor en la perspectiva de la mort de Jesús, la base del nou pacte. A més, molt lògicament, després de la mort de Jesús, tots aquests antics ritus religiosos desapareixen, abandonats, si no oblidats. Per això, la sang de Crist va salvar a tots els pecadors als qui va reconéixer com els seus triats, des d'Adán i Eva.

Després de ser abandonats i entregats als romans, els jueus es van adonar que Déu ja no els il·luminava; per tant, van decidir resoldre els seus problemes per si mateixos. I el principal problema a resoldre era no pecar més contra la llei divina. Així va ser com a eminents rabins i escribes van crear el Talmud, una obra en la qual van intentar enumerar totes les possibilitats de transgredir la llei, preveient situacions absurdes. Així, per exemple, per a augmentar el nombre de passos permesos en dissabte, el recorregut havia de fer amb els peus en un llavamans d'aigua... Em detinc ací. Tenim ací una conseqüència del seu rebuig a Crist, que els va privar de la sàvia inspiració de l'Esperit diví donada en nom d'aquest únic Crist. Doncs per a resoldre tots els seus problemes, l'home havia de trobar les solucions en l'Esperit de saviesa del Déu Creador, disposat a guiar, guiar i inspirar únicament als seus estimats triats. És indubtable que aquesta llei del Talmud és 100% humana i deshonra a Déu. Això justifica aquests retrets citats en Ezequiel 22.26 i 36:22: " Els seus sacerdots violen la meua llei i profanen els meus santuaris; no fan distinció entre el sant i el profà, no fan saber la diferència entre l'impur i el net; aparten els seus ulls dels meus dissabtes, i jo sóc profanat enmig d'ells". …/… Per tant, vaig donar a la casa d'Israel: Així diu el Senyor Jehová: No faig això per vosaltres, oh casa d'Israel, sinó per amor del meu sant nom, el qual vau profanar vosaltres entre les nacions on heu arribat .

Ací assenyale la principal falla del dogma del catolicisme romà. Enmig del nou pacte, ha recreat ritus copiats de l'antic pacte, anul·lant així la seua pretensió de servir a Déu en nom de Jesucrist. Com a exemple, presente aquest cas. El xiquet, o l'adult, acudeix a confessar els seus pecats al sacerdot que el rep en el confessionari. Com a càstig, li exigeix recitar l'Avemaria i el Parenostre. La idea mateixa del càstig fa obsoleta la mort expiatòria de Crist. A més, alguns d'aquests càstigs són corporals i dolorosos, per tant encara menys legítims. D'igual manera, el principi catòlic de la confessió també renova i posa en pràctica el ritu de l'antic pacte; mentre que, des de Jesucrist, la confessió i el perdó dels pecats són exclusivament seus, perquè només ell té el poder de perdonar-los. Cap home és prou just i perfecte per a concedir el perdó en nom de Déu. Per la seua victòria sobre el pecat i la mort, Jesús es va guanyar aquest dret exclusiu perquè és Déu. Durant molt de temps, els seguidors del catolicisme van ignorar els ensenyaments dels textos bíblics dels Evangelis, la qual cosa els va convertir en víctimes fàcils de la suposada autoritat de sacerdots i papes. A més, en confessar els pecats, el sacerdot s'atribuïa autoritat sobre el confessat. La confessió d'actes vergonyosos ho col·locava sota la dependència dels sacerdots i de tot el clergat romà. Aquesta acusació contra l'Església Catòlica Romana va ser presentada primer per Déu, dient en Apocalipsi 13:6: « I ella va obrir la seua boca en blasfèmies contra Déu , per a blasfemar el seu nom, el seu tabernacle i als quals habiten en el cel ». « Blasfemar », és a dir, mentir insultant el seu tabernacle . On està la mentida? A recrear el que Déu ha abolit. On està l'insult? A atribuir a Déu la paternitat dels seus cultes idòlatres, que el seu segon manament condemna particularment; però que, de fet, tots són transgredits. Quant a " els quals habiten en el cel ", només estan els seus àngels en el cel, prop de Déu, que han romàs fidels, i entre ells, l'ancià Enoc, Moisés, Elías i, des de la mort de Crist, alguns sants anònims, però això és tot. Perquè tots els altres deixebles i apòstols que veritablement van

morir en el Senyor dormen i esperen, en el no-res, ser ressuscitats per Jesucrist en el seu gloriós retorn; com María, germana de Lázaro, el va expressar tan clarament. Per això, per a Déu, l'adoració dels sants que canonitza constitueix una enorme mentida i, de nou, un insult, a causa de les idòlatres normes romanes requerides per a la canonització; entre ells, assassins, vertaders monstres.

La iniciativa catòlica de restablir en la terra els ritus religiosos del clergat jueu va constituir tant un ultratge a Déu com un parany seductor, terriblement eficaç per a atrapar a homes superficials i idòlatres. No en va, l'any 70, després de 40 anys simbòlics de la prova de fe concedida als jueus de l'antiga aliança per a entrar en la nova aliança, establida l'any 30 per la mort i resurrecció de Crist, Déu va ordenar als romans que destruïren la ciutat i la seua santedat infidel i antiquada; infidel pel que fa al clergat, i antiquada pel que fa al Temple i els seus ritus religiosos. Aquests ritus van haver de cessar en la terra perquè la seua funció profètica estava complida. La mirada i la relació amb Déu passen ara individualment cap al diví dominador i conqueridor fet de nou celestial: Jesucrist, l'únic intercessor celestial, l'únic capaç i digne de poder perdonar els pecats dels seus triats que ell mateix selecciona i tria, segons les bases del seu únic judici diví.

L'educació no fa a les persones més intel·ligents; només les fa més educades; però més educades en què? Només en coses útils per a les tasques professionals de la vida secular. Perquè, a nivell religiós, l'home no ha evolucionat; fins i tot ha retrocedit molt. En 2022, és igual que en temps de Noé. Els recorde que aquesta experiència del diluvi és un testimoniatge donat per Déu, perquè els qui creen en aquesta història bíblica, també creen en el seu pla per a la destrucció global de la humanitat en els últims dies. Per tant, com en temps de Noé, l'home encara es deixa seduir per rondalles enganyoses d'inspiració pagana diabòlica. La seua creença en la immortalitat de l'ànima ho converteix en una víctima fàcil per als esperits demoníacs confinats en la nostra terra i la nostra dimensió terrenal. Es presenten com a "sants" i després com a "verges" i sedueixen a creients sense coneixement bíblic. Els vells paranys del paganisme antic continuen funcionant igual de bé amb els homes cultes del nostre temps. Per tant, l'educació no ha canviat res. Sí, en la nostra època hi ha encara més ateus incrèduls. Però ateus per quant temps? Fins que tragèdies destructives retornen la mirada de la humanitat al cel. Però, de nou, els qui no alberguen en sí l'amor a la veritat per a ser salvats per Jesucrist seran seduïts per formidables ardits satànics i s'uniran als nombrosos bàndols de la falsa fe.

Maledicció divina provada

Les seues proves són múltiples, però la humanitat separada de Déu no pot identificar-les com a tals, perquè les seues anàlisis de la vida són purament civils i profans. Les formes religioses encara existeixen, però són inútils, ja que el judici de Déu és ignorat fins i tot per les institucions cristianes; sent el camí cristià l'únic que se suposa capaç de revelar els oracles divins. I així són les coses, però la veu que parla en el seu nom s'alça en la dissidència de l'Adventismo del Seté Dia, ignorada i menyspreada per la majoria dels qui descobreixen la seua existència i els seus missatges. I com tinc el privilegi de conéixer-les i compartir-les amb un embrió del Triat de Crist, les citaré ací, començant amb les proves recents extretes de l'actualitat de la nostra vida francesa.

Des de 1958, els francesos van adoptar la constitució de la Cinquena República a causa de les dificultats que aquesta va trobar per a resoldre el problema de la colonització d'Algèria per França. Una guerra s'havia prolongat durant huit anys entre el FLN algerià i l'exèrcit regular francés. Després d'uns 130 anys de colonització, l'assimilació i fusió de tots dos orígens encara no s'havia aconseguit, i el que les autoritats franceses desconeixien era que era simplement impossible; això es devia a la seua religió musulmana tradicionalment heretada, que la convertia en una espècie de nacionalitat que buscava protegir la seua pràctica religiosa. Aquest fracàs només va profetitzar el que veiem hui, després de la recepció dels musulmans en el territori de la França metropolitana. La reunificació de dues societats maleïdes per Déu té com a fruit la guerra, fruit visible de la seua maledicció divina. Però la maledicció de la Cinquena República no es deté en aquesta guerra, perquè la Constitució de la Cinquena República tenia l'avantatge sobre la Cinquena de limitar el poder de decisió del govern executiu. Per a obtindre el suport dels diputats, les mesures i lleis proposades havien de ser raonables i obtindre el consens de la majoria dels vots. En la Cinquena República , el poble francés es reuneix cada set anys i, des de Jacques Chirac, cada cinc, per a elegir al seu president. No sols presideixen; ara governen i fan complir les seues decisions personals mitjançant una majoria presidencial de diputats "godillot", que existeixen exclusivament per a aquesta fi. Això garanteix la presència i visibilitat del component democràtic-republicà. Entre 1958 i 2017, l'article 49-3 permetia aprovar una mesura tantes vegades com fóra necessari. Des de 2017, aquest dret sol s'autoritza una vegada a l'any. La conseqüència d'aquesta Cinquena Constitució és que França ha depés únicament

de les decisions preses per huit presidents consecutius. Huit homes són responsables del declivi i el desastre econòmic i polític que s'observa al país hui dia, malgrat el suport de grups polítics de dreta i esquerra. La causa d'aquest desastre és la cerca de riquesa a qualsevol preu, i per a obtindre-la, es van prioritzar les relacions internacionals per a promoure el comerç. Desafortunadament, el comerç va canviar gradualment, i França va exportar cada vegada menys i va importar cada vegada més, fins a tornar totalment dependent de les importacions xineses i asiàtiques. A més, la seua energia també és totalment importada, més recentment gas rus i, durant més temps, gas algerià. Per part seua, la dreta ha intentat fer creure que és nou canviant el seu nom diverses vegades, alguna cosa que també van fer l'últim president i l'antic Front Nacional. Però canviar el nom del flascó no canvia el seu contingut, que roman eternament igual.

En 2017 i 2022, Déu va donar als seus funcionaris electes l'oportunitat de mostrar la prova de la seua maledicció, que ha afligit a França des dels seus inicis. En aquestes dues dates, el jove president Emmanuel Macron es trobava en la segona volta de les eleccions presidencials enfront de Marine Le Pen, candidata del FN (Front Nacional), que posteriorment es va convertir en RN (Agrupació Nacional). El mateix escenari cinc anys després; encara hi ha alguna cosa a destacar. Alguna cosa que hauria d'impulsar als éssers humans a qüestionar aquesta curiosa, segons ells, coincidència. Però sé molt bé que la coincidència no és la causa, i que només la maledicció divina justifica aquests fets. De fet, què està succeint? Entre 1958 i 2022, alguns francesos, cada vegada més nombrosos, es van adonar que els canvis presidencials i les seues alternances polítiques no van canviar la seua destinació. És més, la creació de la Unió Europea els va sotmetre a les seues directrius, superiors a les de la seua nació. Després de demonitzar durant molt de temps el pensament nacionalista i al seu partit oficial, els partits de dreta i esquerra es van fer amb el poder successivament, subjectes a les decisions dels comissaris i diputats de la UE. Atés que qualsevol canvi semblava, i continua semblant, impossible d'aconseguir, per a què votar? Per això, el 52% dels votants en les eleccions presidencials de 2022, i posteriorment el 54% en les eleccions legislatives de diputats, van decidir suprimir el dret al vot i es van abstindre. França queda així abandonada, entregada als taurons polítics que, al mateix temps, proclamen el seu desig d'enriquir a França i l'entreguen a la competència europea i global que la destrueix. El constant augment de l'abstenció té una altra causa. La desaparició dels valors religiosos porta a la gent, inclosa França, a creure que ha arribat l'hora de la pau universal i que, gràcies als acords internacionals, ja no es tem el pitjor. És cert que la "Tercera Guerra Mundial" acaba de començar a Ucraïna, el 24 de febrer de 2022. Però qui creu en aquesta interpretació del que per a molts continua sent una guerra que només concerneix ucraïnesos i a Rússia? Potser no se'ls repeteix constantment en ràdio i televisió que, segons l'opinió il·lustrada dels polítics, subministrar armes a Ucraïna no és un acte de participació en aquest conflicte? Mitjançant aquesta mentida real, basada únicament en l'esperança d'aquests polítics i els periodistes que la difonen, la gent rep una visió distorsionada de la situació als seus països. De fet, això és només una esperança, perquè ningú sap fins a on pot arribar la paciència del líder rus, Vladímir Putin. I després de l'aparença d'indiferència, aquest tema els turmenta i preocupa. Aquests mentiders juguen amb foc, i no amb qualsevol foc; el que Déu encendrà per a consumir-los a ells i a les seues obres. Però la maledicció de Déu no recau només sobre els líders i els mitjans de comunicació, sinó sobretot sobre el propi poble, que rep de Déu els líders maleïts que mereix, tant col·lectiva com individualment.

A més de l'abstenció del 54%, el resultat final de la segona volta de les eleccions legislatives és amarg i dolorós per al bàndol presidencial, que va perdre la seua majoria absoluta. Déu ens ha donat una altra prova de la seua maledicció, que colpeja a França i la seua destinació. Ha trencat el timó en un moment en què França travessa la tempesta de problemes interns i els causats pels grans conflictes internacionals en el món; afonant-la visiblement. Així, França, tan fàcil de dirigir fins ara, ja no ho serà tant. En un moment en què la gravetat de la situació nacional i internacional augmenta, la possibilitat de liderar França disminueix. I sense desaparéixer per complet, aquesta possibilitat es tornarà molt difícil, com a mínim, perquè les opinions dels grups representats són molt divergents i, a vegades, oposades en termes absoluts. Després de descobrir aquest resultat de la votació, periodistes i polítics han elaborat nombrosos escenaris per a la reacció del jove president, visiblement rebutjat i odiat per molts votants. Van observar la seua arrogància i a vegades ho van cridar "Júpiter". La qual cosa no és immerescut, i això després d'haver anomenat "déu" a François Mitterrand durant els seus dos mandats presidencials, la qual cosa constitueix un altre vincle entre aquestes dues persones. Doncs bé, es van equivocar en pensar que el jove "arrogant" mostraria signes d'humiliació en dir que el seu vot de càstig va ser escoltat i rebut. Anem! "Júpiter" no pot rebaixar a reconéixer que està sent castigat pel seu poble! Després d'una absència molt notable, en un discurs de huit minuts, ferm en la seua postura i assegurança del seu judici infal·lible, "Júpiter" va desplaçar la responsabilitat del resultat al poble. És culpa seua, perquè no va comprendre els interessos i els riscos de França

vinculats, per a bé o per a mal, a la destinació d'Europa. Per a ell, aquest segon mandat és l'últim possible i no té res a perdre, però encara espera poder guanyar-ho tot. En la incomprensió d'aquesta relació, França viurà les seues últimes justes polítiques exacerbades pels nous problemes que sorgiran en el seu territori, a Europa i a tot el món.

Quant als periodistes polítics, he d'assenyalar el seu freqüent ús de l'expressió «els francesos això, els francesos allò». Quant a l'abstenció, solo, però majoritàriament, el 54% dels francesos van prendre aquesta decisió; i fins i tot així, cadascun per motius personals. Els diputats també repeteixen aquesta expressió completament falsa, perquè el resultat obtingut no és fruit d'una consulta a tots els francesos, sinó només el resultat de diverses decisions personals. I els recorde que el resultat obtingut és el que Déu ha afavorit mitjançant la seua acció en les ments dels homes, sabent que cap d'ells pot escapar d'ell. Així ha d'entendre aquest: «El poble té els líders que es mereix». A més, com a signe d'una maledicció extrema, Europa i França estan governades per dones que han assumit càrrecs polítics en massa. Ursula Von Der Leyen, presidenta de la Comissió Europea, i Elizabeth Borne, primera ministra de França, juntament amb molts altres membres de la majoria presidencial i d'altres partits polítics, incloent la RN. Així, qui, segons Déu, en Gènesi 3.16, havia de ser " submisa i dominada " pel seu espòs, domina Europa i les nacions d'Europa Occidental: " Va dir a la dona: 'Multiplicaré en gran manera els teus dolors en el part; amb dolor donaràs a llum, i el teu desig serà per al teu marit, i ell s'ensenyorirà de tu'. Segons Gènesi 2.18, ella només era una " ajuda ", però es va convertir en líder i hui domina a l'home: " Va dir Yahvé Déu: No és bo que l'home estiga sol; li faré una ajuda idònia per a ell '" . Resulta que aquesta norma converteix a Europa en blanc de la ira musulmana universal, ja que els musulmans no l'accepten. I, en nom de l'amor, pocs cristians ho entenen, però en la Bíblia, aquestes normes establides per Déu al principi de la creació són perpètues. No són opcionals ni estan subjectes a elecció personal, com un menjar a la carta.

L'origen de la maledicció de França resideix en la seua pertinença a Europa Occidental, situada des de l'any 538 sota la influència religiosa maleïda de la Roma papal. De fet, França, antigament la Gàl·lia, figura en Daniel 7 com un de les « deu banyes » col·locats inicialment sota el domini imperial de Roma, representats pel símbol de la « banya xicoteta » en Daniel 8:9. I en Daniel 7, roman sota la maledicció de Roma, però aquesta vegada, sota el seu aspecte religiós cristià papal, també simbolitzat per la fórmula " banya xicoteta " en Daniel 7:8: " Vaig observar les banyes, i heus ací, una altra banya xicoteta eixia d'enmig d'ells, i tres de les primeres banyes van ser arrancats davant d'ell; i heus ací, tenia ulls com a ulls d'home, i una boca que parlava amb arrogància. " L'Esperit especifica " un altre ", perquè Itàlia ja figura entre les " deu banyes ", i aquesta nova " banya xicoteta " és, per tant, una onzena " banya ". El règim papal romà és, de fet, independent d'Itàlia. Constitueix un estat lliure i independent situat prop de Roma i porta el nom de Ciutat del Vaticà.

La maledicció de França, per tant, es remunta als seus orígens, a la conversió al catolicisme romà papal del seu primer rei franc, Clodoveo I. Va ser aquesta primera submissió monàrquica i nacional al règim papal la que li va valdre a França el títol de "filla major de l'Església". I aquest suport de "la filla major" rares vegades li fallaria al llarg de la història de França. Ignorant el judici de Déu, el poble d'aquest poble va legitimar les successions monàrquiques. No obstant això, Déu va donar senyals de maledicció. I ja la més important i visible va ser el comportament, la naturalesa injusta i cruel dels líders religiosos i monarques, hereus d'aquesta suposada religió "cristiana". Perquè, així i tot, com podem culpar d'aquesta religió feroç a l'amable i amorós Jesús, qui va acabar la seua vida oferint-la voluntàriament com a sacrifici expiatori? Perquè l'amor de Crist no va ser ocult, múltiples creus van recordar el seu sacrifici, però la seua vida no va ser imitada. La dels líders va ser fins i tot completament oposada a la de Crist. No era això una prova clara d'una maledicció? Sí que ho era, però la religió es va imposar als qui no la van triar. Per això aquest tipus de cristianisme va donar, i continua donant, els fruits de la vida dels pagans. En Juan 10, Jesús va insistir en aquest punt: « El pastor crida a les seues ovelles », però entre tots, només els qui « coneixen » la seua « veu » acudeixen a ell per a seguir-ho.

La persecució dels Templers va demostrar encara més la maledicció de la França catòlica. El seu rei, Felip el Bell, no era devot, però el seu afany de riqueses el va portar a aliar amb el papat per a condemnar a mort a l'Orde del Temple, i els seus seguidors, incloent al seu líder, Jacques de Molay, i alguns altres, van ser cremats en la foguera; això per dues raons molt diferents: per a l'Església papal, l'eliminació d'un perillós competidor; i per al rei de França, el saqueig i la confiscació de les riqueses de l'ordre i els seus seguidors. Què es pot dir? En aquells temps encara molt foscos, l'Orde del Temple distava molt de ser perfecta, però la veritat és que no va ser blanc de la ira de Déu, en la seua profecia de Daniel i l'Apocalipsi, a diferència de l'Església papal romana, còmplice del braç secular real. Fins i tot és lícit pensar que Déu va considerar tan injusta aquesta terrible acció que es va complaure a concedir la maledicció pronunciada per Jacques de Molay des de l'alt de la seua pira, abans de morir i entregar el seu esperit a Déu. En les seues paraules, va profetitzar que Déu venjaria

la mort d'aquells que van carregar amb la responsabilitat. Va ser recentment en el segle XVI que se li va atribuir l'anunci, per a l'any en curs, de la mort de Felip el Bell, còmplice del papa Climent V, i Guillermo de Nogaret, acusador del rei. I la maledicció anunciada per Jacques de Molay es va complir, sobre Felip el Bell i els seus tres fills, perquè els fets es van estendre a la família del rei, que les seues dues nores van ser les heroïnes de dos escàndols sexuals adúlters que van portar als seus dos amants a patir les pitjors atrocitats imaginables en aquells dies, per a condemnar-los a mort. L'assumpte és tan conegut a França que el cinema televisiu s'ha apropiat del tema i ha creat una sèrie amb el significatiu títol de "Els Reis Maleïts". De fet, la maledicció es va materialitzar en l'extinció del llegat de Felip el Bell, perint tots els seus successors, fins a l'últim. Així, sota la mateixa maledicció, es van succeir totes les dinasties de reis: merovingios, carolingis, capetos (l'últim dels quals va ser Felip el Bell), Valois i, de nou, capetos; l'últim rei va ser Carles X.

En l'època de la Reforma Protestant, perseguida primer pel rei Francesc I , altres senyals de maledicció van assotar a la monarquia catòlica de França, particularment a la vinculada per matrimoni amb la família italiana Médici. Així, Catalina de Médici va veure morir un darrere l'altre als seus tres fills i hereus, complint així una profecia que li havia presentat Miguel Nostradamus. Si a aquestes malediccions se sumen les epidèmies de plagues terriblement mortals i devastadores, el recompte de malediccions divines és ja molt evident i revelador.

Cal assenyalar que, en la seua detallada Revelació profètica, Déu només conserva quatre senyals principals de la maledicció que va assotar a Europa Occidental des de l'adulteri espiritual comés el 7 de març de 321: l'abandó del sant Sàbat en favor del pagà "dia del sol". Va revelar, sota el simbolisme de les "quatre" primeres " trompetes " successives: les invasions bàrbares del nord d'Europa; l'establiment del règim papal a Roma en 538; les guerres de les religions catòlica i protestant que van començar en el segle XII contra els valdenses del Piemont italià; i la fi del poder persecutori del papat, afectat per la intolerància irreligiosa de l'ateisme lliurepensador dels revolucionaris francesos, a partir de 1793.

La història, que ha arribat fins als nostres dies, testifica que sense el coneixement aportat per les profecies de Daniel i l'Apocalipsi, les malediccions divines no s'identifiquen com el que són. I els seus senyals només podrien cessar amb la consciència dels pobles, els qui encara haurien de canviar el seu comportament i presentar a Déu el vertader fruit, digne i revelador del vertader penediment. Però aquests senyals de maledicció sol les veuen els seus triats, i els altres? Per la seua incredulitat, només repeteixen el comportament dels incrèduls que la terra ha suportat des del principi: del bondadós Caín i, encara més, de Lamec, l'assassí burleta i arrogant ; ell també, com el papat de Daniel 7:8 i, més pròxim a nosaltres, el jove president de la França actual.

Va ser, una vegada més, aquesta ignorància del judici diví revelat en les seues profecies el que va permetre a Lluís XIV convertir per al seu poble en el famós "rei sol". A França, com en altres llocs, en haver considerat enganyosament la monarquia com un dret diví, el poble pla va donar suport a la voluntat real, fins i tot durant les persecucions imposades als hugonots i altres reformistes; alguns ho van fer per deure religiós, uns altres pel plaer de matar. Perquè Jesucrist havia profetitzat aquestes coses quan va dir en Juan 16:1-2-3: « Els he dit això perquè no s'escandalitzen. Els expulsaran de les sinagogues; i arribarà l'hora en què qualsevol que els mate pensarà que rendeix servei a Déu . I ho faran perquè no han conegut ni al Pare ni a mi » . Així va ser com els triats, convidats a renunciar a la seua fe protestant, van ser cremats en la foguera de la Inquisició. Al costat dels seus botxins, monjos religiosos sostenien una creu davant els seus ulls, instant-los, fins al seu últim alé, a unir al seu bàndol, que afirma ser l'única representació de Crist i la seua autoritat. Això és alguna cosa que Déu contradiu i nega clarament en convertir a Roma, en les seues profecies, en el blanc de la seua ira perpètua.

En oposició absoluta als seus fidels triats, Jesús ofereix la seua pau. Què significa aquesta pau? Jesús ja els diu als qui ho estimen, als qui ell estima i aprova: «No els estic fent la guerra». Perquè Déu ha estat en guerra contínua des de la rebel·lió de l'àngel cap, i els seus enemics són molt nombrosos; l'anhel de llibertat ha causat estralls primer en el cel i després en la terra; on l'última víctima en les notícies és Ucraïna. La pau que Jesús dóna no és gens miraculós; és només la conseqüència de la tranquil·litat obtinguda per la confiança absoluta en qui ens jutja. La pau que Jesús dóna és la garantia d'un estatus d'aprovació. Ofereix la seua pau a tots com ofereix el seu amor, però com el llançador de pilota, aquell a qui se li fa la proposta ha d'aprofitar-la. Dóna la seua pau perquè, sent amor en tota la seua naturalesa, ofereix el que és. En fer-ho, no se li pot atribuir cap responsabilitat per la negativa o el rebuig del seu oponent. Amor és, Amor roman. I els qui no responen a aquest Amor són els únics responsables de la pèrdua de la seua ànima. En crear oposats lliures, aquest Déu Amor ha portat maldat i odi a la seua vida. Després d'haver seleccionat als triats, conformats a la seua naturalesa d'Amor, i destruït el pecat i als pecadors, tots aquells que han sigut marcats per la maldat, Déu trobarà la pau i la puresa perfectes del seu Amor original per a l'eternitat,

aquesta vegada, compartida només amb els seus triats, seleccionats i seleccionats.

Ucraïna: La imatge d'una paràbola bíblica

Els pobles del món estan actualment centrats en el conflicte entre Ucraïna i Rússia. Per què aquest interés col·lectiu? Perquè aquest conflicte té conseqüències que afecten a tots els habitants del planeta.

Els europeus occidentals i els estatunidencs van considerar prudent proporcionar armes a Ucraïna. Amb orgull, fins i tot amb arrogància, volien donar suport a la causa d'aquest gran país, perquè estava sent atacat per un país, Rússia , odiat per Occident, que era fins i tot molt més gran i vast que ells. L'exemple bíblic del jueu David matant al gegant filisteu Goliat amb la seua fona va despertar l'esperança d'un nou miracle. Però, per desgràcia per als qui van confiar en aquesta esperança, les parts en conflicte no són ni David ni Goliat, sinó dues nacions sota la maledicció de Déu. David, per part seua, tenia veritablement a Déu del seu costat, la qual cosa no és el cas, ni tan sols per als nombrosos "Emmanuels", el nom dels quals significa: Déu amb nosaltres. Mancant un miracle, el resultat final és predictible: el més fort destruirà al més feble, d'acord amb la regla establida i seguida en la societat animal humana.

En l'oposició entre tots dos pobles, cadascun afirma el seu poder, i dia a dia, el poder de Rússia es revela immensament superior. Els occidentals ho havien oblidat perquè només conservaven la imatge d'aquest país arruïnat de l'època del líder Gorbatxov i el president rus Yeltsin. Però no es van adonar que, encara que arruïnada i destrossada econòmica i políticament, aquesta Rússia mai ha deixat de produir armes per a defensar del temut atac d'Occident; de fet, dels Estats Units. Arruïnada, sumida en un lamentable estat de corrupció a l'estil "occidental" o "de Chicago", el jove president Vladímir Putin ha restablit l'ordre en una situació mafiosa. La fèrria autoritat ha fet efecte; els oligarques russos s'han vist sotmesos, voluntària o forçosament, al nou règim nacional en el qual la llibertat controlada ha reemplaçat al model comunista de l'era soviètica. Però el que no ha canviat entre els russos és la seua inclinació a la seua nació, que anteposen a tota la resta. I mentre Rússia es reconstruïa sobre aquest valor nacional, què succeïa a Occident? Tot el contrari. Sota la influència estatunidenca, el món estava sotmés a la "economia de mercat". És això una cosa nova? A primera vista, es podria dir que no, perquè fins llavors, el comerç internacional ja existia, però es realitzava lliurement i sobre la base de la negociació individual entre el proveïdor i el comprador. Amb el règim estatunidenc en el poder, el comerç es basa en contractes i aliances que vinculen als pobles i els obliguen a complir obligacions. El millor exemple són els acords del "GATT" (Acord General sobre Aranzels Duaners i Comerç) signats per europeus i estatunidencs. En aquests acords, França estava obligada a comprar certa quantitat de gra a Amèrica, a costa d'haver de reduir les àrees explotades per la seua pròpia producció; això es diu deixar la terra en guaret. Així, a tot el món, el comerç es va organitzar entre nacions que s'especialitzaven en unes poques especialitats de producció, la qual cosa les feia dependents d'altres països per a productes que ja no produïen. Per exemple, després d'haver abandonat voluntàriament la seua indústria tèxtil en benefici d'Àsia, França va permetre que es destruïra el seu potencial siderúrgic (producció d'acer a Orient). Posteriorment, a causa de les deslocalitzacions intraeuropees i a la Xina, el seu teixit econòmic va quedar reduït a la seua expressió més simple: la d'un poble que s'havia tornat totalment dependent de les importacions xineses. El despertar va ser dur i agut; la ruïna es va fer cada vegada més clara i concreta, emmascarada, no obstant això, per un deute colossal. Clar que es van crear noves ocupacions en aquesta adaptació, però quin tipus d'ocupacions eren? Ocupacions necessàries per a mantindre a França a flotació, però no per a enriquir-la prou com per a pagar els seus enormes deutes. La vida local requereix ocupacions que siguen clarament útils per al funcionament de la vida de la gent, però que no necessàriament augmenten la riquesa nacional que només les exportacions aporten a un país. I aquesta va ser la causa del desastre econòmic que va assotar a França i a altres països que importen més del que exporten. El balanç econòmic es torna així negatiu, i el país viu llavors únicament de préstecs i deutes.

El subministrament d'armes a Ucraïna ja va tindre conseqüències molt greus. Amb això, els països europeus es van posicionar clarament com a enemics de Rússia, i aquest error de judici es pagarà car en el futur. Però els primers mals que se senten són les conseqüències de les sancions econòmiques i financeres imposades contra Rússia. Atés que el món sencer ha entrat en l'economia de mercat establida pels Estats Units, la desestabilització creada per aquestes sancions destrueix les balances comercials aconseguides amb dificultat i molta duplicitat per part dels caps d'estat del món, d'Europa i de França. Per a obeir aquesta regla comercial, aquests presidents i reis van haver de renunciar a la seua llibertat i entregar els seus països a una dictadura comercial estatunidenca. Hui, a

causa de les sancions imposades contra Rússia, el desequilibri comercial està causant ruïna i desorganització en moltes nacions terrestres que s'han tornat completament dependents de la bona situació de prosperitat de les nacions d'Europa Occidental i Amèrica. Les nacions europees estan representades sota el símbol de les " deu banyes " maleïts per Déu en Apocalipsis 17:3: " Em va portar en l'Esperit al desert. I vaig veure a una dona asseguda sobre una bèstia escarlata plena de noms de blasfèmia, que tenia set caps i deu banyes " . Déu es dirigeix als pobles sobre els quals s'esmenta el seu nom en la persona de Jesucrist. Per tant, en aquest versicle, sota la imatge de la " dona asseguda ", designa a l'església catòlica romana, que distorsiona el model de la seua veritat. Ella està " asseguda " a Europa, reunida mitjançant els seus esforços diplomàtics internacionals. Els acords d'aquesta reunió es denominen "tractats de Roma". I en aquests símbols, la ciutat de Roma està il·lustrada pel símbol dels " set caps ", la qual cosa es confirma amb l'expressió "ciutat dels set pujols" que se li va atribuir fa molt temps.

Després de les sancions, el castell de naips construït amb gran dificultat i danys s'esfondra. Per a Europa i la seua riquesa, el temps s'esgota. La crisi causada per aquesta pèrdua de rumb està asfixiant als pobles europeus acostumats a una vida pacífica i pròspera. Els mercats estan en pànic i el preu dels béns no fa més que augmentar. El desequilibri de la situació afecta per igual a venedors i compradors; ningú se salva. I a més d'aquest desastre, està la conseqüència de la decisió d'explotar les tecnologies de la informació, que s'han tornat fonamentals en la gestió econòmica, política i social de les nacions riques. Els valors es desplomen. Les empreses emergents, després d'haver entrat com a paràsits en les economies internes de les nacions, estan en fallida i cessant les seues activitats. El caos, per tant, s'estén a tots els països que han dominat als altres pobles del món gràcies a la seua riquesa. I si la crisi afecta dolorosament a aquests països rics, ho és encara més, i té conseqüències tremendament letals, per als països pobres que depenien d'aquests països occidentals. Les engrunes recollides fins ara estan desapareixent i per a aquests països dependents, la ruïna és fatal.

Però en tal situació, les víctimes busquen identificar als responsables del desastre. Occident culpa a Rússia, però Rússia assenyala que va ser Occident qui va crear els desequilibris globals en imposar-li sancions. I, de fet, va ser Occident qui va sabotejar la balança comercial en decidir deixar de comprar el gas i el petroli russos, transportats a Europa a través de costosos gasoductes i oleoductes. Aquest és precisament el problema en la nostra Europa dirigida per tecnòcrates, tècnics imprudents amb judicis breus i textuals. Acaben de demostrar la seua capacitat per a prendre decisions sense preveure les conseqüències per a la mateixa Europa i els països pobres del món. Per a crear tal situació, aquests líders europeus han de mancar de tota saviesa. Però això és inevitable quan sabem que estan sota la maledicció de Déu. Quin va ser el fonament de la decisió de sancionar a Rússia? En la necessitat de defensar el dret internacional a la llibertat, un dret atacat per Rússia a Ucraïna. Una decisió així resulta sorprenent per part de líders que s'han deixat encadenar per múltiples obligacions recíproques imposades dins de la UE. I conscients de la seua feblesa militar, aquests pobles s'uneixen, creient que així atemoriran a Rússia. Els gossos, com els llops, borden i aúllan en ramats. Però els diners, tan útil en temps de pau, no enforteix en combat; no substitueix els destructius coets i míssils que Rússia posseeix en grans quantitats. A diferència de les nacions europees, les poblacions dels països pobres no són tecnòcrates i raonen simplement basar en fets observats. La seua ira i odi es tornaran contra els pobles occidentals, als qui responsabilitzaran de la seua desgràcia, la seua ruïna i la seua fam.

Així com a França, la fam va espentar al poble enfurit al palau del rei Lluís XVI, el sòl europeu veurà vindre sobre ell la ira africana, designada en Daniel 11.43 per « Líbia i Etiòpia »: « S'apoderarà dels tresors d'or i plata, i de totes les coses precioses d'Egipte; els libis i els etíops li seguiran ». Això es complirà en el moment en què Europa patisca l'ocupació russa, que ha vingut a saquejar les riqueses occidentals per a compensar el mal patit per les sancions europees.

El compliment dels esdeveniments actuals il·lumina cada vegada més aquest programa profetitzat per Déu. De fet, les sancions imposades contra Rússia li han fet perdre molts diners i objectes de valor confiscats per països occidentals. Què podria ser més lògic i natural que, després d'haver imposat el seu poder sobre Ucraïna, acudira a Occident per a castigar i saquejar a la població com a venjança pels greuges patits? Tot s'ha tornat lògic, i el compliment d'aquestes coses està ara mateix davant nosaltres, entre hui i l'any 2028, perquè 2029 serà l'hora de la fi del temps de gràcia, i la primavera de 2030, l'hora en què Jesucrist vindrà a expulsar als seus triats de la terra i destruir a tota la humanitat. La imminent ira africana s'explica actualment pel cessament del subministrament de blat cultivat i produït per Ucraïna, que, per a protegir el seu port comercial d'Odessa dels vaixells russos, ha col·locat mines marines explosives en les aigües de la Mar Negra. Com a resultat, el blat ja no pot entregar als països compradors pobres, que inevitablement patiran fam. És llavors quan hem de recordar que la fam és un dels quatre terribles càstigs de Yahvé, el Déu Totpoderós, segons Ezequiel 14.21: « Perquè així diu el Senyor Yahvé: Encara que jo envie contra Jerusalem els meus quatre

terribles càstigs, l'espasa, la fam , les feres i la pesta, per a exterminar d'ella homes i bèsties,... ». Una altra coincidència, que tampoc és casual, és que en les Lamentacions de Jeremías el color « negre » es vincula amb la « fam ». Llegim en Lamentacions 4:8-9: « El seu aspecte és més fosc que el negre ; no se'ls reconeix als carrers; la seua pell es pega als ossos, seca com la fusta». Els qui pereixen a espasa són més felices que els qui pereixen de fam , que cauen exhaustos, privats del fruit dels camps. La «mar negra» ens revela així el secret que amaga el seu nom. Va profetitzar el moment en què es convertiria en la causa d'una terrible mortalitat per fam . Juntament amb els morts aniquilats per la destructiva « espasa » de la Tercera Guerra Mundial o la « sisena trompeta » de Déu, que, igual que la « quarta trompeta », ve, segons Levític 26:25-26, com una « espasa », per a « venjar el pacte » de Déu: « Portaré contra vosaltres una espasa que venjarà el meu pacte ; quan us reuniu a les vostres ciutats, enviaré la pesta entre vosaltres i sereu entregats en mans de l'enemic. Quan us trenque el pa , deu dones couran el vostre pa en un forn i us el portaran per pes; menjareu, però no us assaciareu ». Observem també en aquest versicle l'esment de tres dels quatre terribles càstigs de Déu, però en ordre: « espasa , pesta , pa partit , fam ». Record que Déu ens suggereix un vincle entre la " quarta i la sisena trompeta ", en nomenar el " segon ai " com el " quart " en Apocalipsi 11.14: " El segon ai ha passat. Heus ací, el tercer ai ve prompte ". Això, encara que aquesta expressió es refereix al " sisé ", segons Apocalipsi 9.12-13: " El primer ai ha passat . Heus ací, dos ayes vénen després d'aquest . El sisé àngel va tocar la trompeta . I vaig sentir una veu de les quatre banyes de l'altar d'or que està davant de Déu ". A més, en col·locar el tema de la Revolució Francesa, enganyosament dita " segon ai ", just abans de citar la " setena trompeta " com el " tercer ai ", el subtil Esperit de Déu confirma encara més el vincle que estableix entre la Revolució Francesa i la Tercera Guerra Mundial. Dutes a terme en contextos històrics molt diferents, el de França durant la Revolució i el d'Europa i el món sencer durant la Tercera Guerra Mundial, aquestes dues accions vénen a venjar l'aliança divina. Cadascuna intervé per a castigar a la humanitat infidel a Jesucrist al final de les dues eres profètiques separades per la data de 1843; la Revolució va vindre a castigar la fe catòlica i la Tercera Guerra Mundial ve a castigar les infidelitats individuals o compartides de les religions: catòlica, ortodoxa, protestant, anglicana i adventista.

Per a concloure l'estudi d'aquest tema, que concerneix la Tercera Guerra Mundial, que va començar en el territori en disputa entre Ucraïna i Rússia, centrarem la nostra atenció en el relat de la paràbola sobre la “ fi del món ” en Mateo 13.40-41: “ I com es recull la zitzània i es crema, així serà en la fi del món ” .

Em sembla summament interessant que el líder rus Vladimir Putin haja llançat una guerra per a "desnazificar" a Ucraïna, ja que aquesta motivació és similar a la idea de "arrancar la zitzània", ucraïnesa, en el nostre cas. El president rus actua segons el seu judici sobre l'esperit nazi, així com Déu jutja a la zitzània pel seu mal fruit espiritual. Rússia ha pronunciat públicament el seu judici sobre les societats occidentals, considerant-les degenerades i corruptes; i Déu jutja la zitzània espiritual per les mateixes raons. Això, de manera que el bàndol occidental assumeix el paper de la zitzània en la paràbola, la qual cosa no és sorprenent en si mateix. I aquests altres versicles reforcen encara més aquesta comparació: versicles 28-29-30: " Ell els va respondre: Un enemic ha fet això. I els servents li van dir: Vols que anem a arrancar-la?". No, va dir, no siga que en arrancar la zitzània, arranqueu també el blat. Deixeu que tots dos cresquen junts fins la sega. I al temps de la sega jo diré als segadors: Recolliu primer la zitzània, i lligueu-la en manolls per a cremar-la; però recolliu el blat en el meu graner .

Aquest temor a " destruir el blat arrancant la zitzània " també existeix en el president rus, perquè ataca a Ucraïna per a preservar, en el seu si, als qui desitgen que la victòria de Rússia s'allunye de les males influències occidentals, és a dir, que s'allibere dels pensaments i la moral de la " zitzània ". M'atrevisc a aquesta comparació: en actuar com ho fa, Vladimir Putin busca a Ucraïna el que, al seu judici, és "l'ovella perduda", com ho fa Jesús, per les mateixes raons: arrancar-la de la immoralitat ambiental del lloc on viu. I aquesta motivació del president Putin escapa al raonament dels occidentals que no es consideren degenerats, i com a resultat, interpreten la lentitud de la conquesta d'Ucraïna com una feblesa russa. No han comprés que sense aquesta motivació, Ucraïna hauria sigut conquistada des dels primers dies del conflicte. La lentitud adoptada es deu, únicament, a la preocupació del líder rus per preservar ... Bon gra "vivint entre la zitzània ". De no haver sigut així, hauríem presenciat un genocidi a Ucraïna. De fet, la fi d'Ucraïna és una imatge que profetitza i anuncia l'arribada de la " fi del món ". Com Déu, V. Putin ha sigut pacient des del colp popular ucraïnés en la Plaça Maidán que va enderrocar, entre 2013 i 2014, per la força i les armes, al president rus legítimament triat establit a Ucraïna. Va ser en aquesta acció que va començar el desordre i l'hostilitat dels ucraïnesos cap a Rússia. En 2014, indignat, el president rus va arribar a alliberar a la població predominantment russa de Crimea d'Ucraïna. Això ja era un advertiment per a l'ardent Ucraïna i el seu jove líder, Volodímir Zelenski. Però tan testarruts i testarruts com la zitzània ,

tots dos van romandre sords a les amenaces russes. Així, el 24 de febrer de 2022, les crides a Occident, al qual volien unir mitjançant l'OTAN, van ser la gota que va satisfer el got; la que... Va obligar a Rússia a declarar la guerra en sòl ucraïnés. Per a V. Putin, el 24 de febrer va ser la data del començament de la seua " collita " i, com Déu en la fi del món, la seua tasca és " arrancar la zitzània i cremar-la " perquè els seus partidaris russos puguen recuperar la seua llibertat i els valors de la seua antiga nació russa. Com " el bon gra ", troben a Rússia el " graner " dels seus desitjos i esperances.

Però en aquest context bèl·lic, el blat , tan important en la paràbola, cobra una importància crucial per al món sencer en la nostra època. Mentre els homes es disputen les reserves de blat per a revendre-ho, aquest es troba bloquejat i sense transport, excepte en xicotetes quantitats. El que encara escapa als éssers humans, degenerats o no, és que l'únic amo d'aquest blat no és Ucraïna, ni Rússia, ni Occident, sinó única i sobiranament Déu. És Ell, el Gloriós, ignorat i menyspreat per tots els pobles de la terra, qui ara ha decidit matar de fam a la humanitat, organitzant situacions inextricables i insolubles que l'atrapen. Si la Tercera Guerra Mundial no constitueix, en si mateixa, la fi del món , la veritat és que ho prepara, destruint nacions i les seues aliances. Segons Apocalipsi 9.13-14-15, la collita del món es consumisca quan la ira i la indignació de Jesucrist aconsegueixen el seu punt màxim: « El sisé àngel va tocar la trompeta. I vaig sentir una veu que eixia de les quatre banyes de l'altar d'or que està davant de Déu, dient al sisé àngel que tenia la trompeta: «Deslliga als quatre àngels que estan lligats al costat del gran riu Eufrates. I van ser deslligats els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any, per a matar a la tercera part dels homes » .

En aquests símbols, la ira de Jesucrist, en eixir del temple celestial , imatge del seu paper com a intercessor pel seu poble, s'identifica amb la mesura letal que ordena: « que maten a la tercera part dels homes ». Quedaran, doncs, després d'aquesta hecatombe, molt pocs supervivents per a viure l'última prova universal de la fe en Jesucrist. No es tracta de saber si va existir, sinó de demostrar amb fets que totes les seues lliçons s'hauran aprés i lloc en pràctica en el camí de la seua veritat. Llavors, els seleccionats entraran, però només ells , en l'eternitat situada al final del camí anomenat Crist.

Del somni a la veritat

Vaig nàixer al final de la Segona Guerra Mundial, de la qual no tinc més record que les ruïnes causades pels bombardejos estatunidencs, que van romandre sinistrament visibles durant alguns anys després de la guerra. Des del meu naixement, albergé en mi l'amor per la pau que semblava desitjable entre tots els homes. Perquè al final de la guerra, es projectaven pel·lícules que mostraven el brutal comportament dels exèrcits alemanys i la terrible "Gestapo" (la policia de l'Alemanya nazi) cap a adults i fins i tot xiquets sobre llençols blancs estesos en reunions públiques. Així, sense haver-los experimentat, se'm van revelar els horrors de la guerra. La meua necessitat de pau era, per tant, immensa per a compensar aquesta terrible influència. La fe darbystian de la família del meu pare em va ensenyar la història de Jesucrist, revelada en els quatre Evangelis. Les magnífiques paràboles ensenyades per Jesús exaltaven la dolçor, i aquesta pau era la que el meu esperit més necessitava. És cert que, de xiquets, només ens interessa realment el que busquem i desitgem. D'aquests Evangelis només vaig conservar aquest immens amor que emanava de Jesucrist, el "Fill de Déu". A mesura que vaig créixer, allunyant-me temporalment del text bíblic, aquest ideal de pau va romandre en mi, i va anar llavors quan vaig començar a somiar amb un enteniment internacional entre homes de tots els colors i races; això, per damunt de les seues diferències religioses, pensant que l'amor podia superar i véncer aquests obstacles. Per tant, en la meua adolescència, vaig ser un humanista perfecte, però també un vertader creient. Després, problemes professionals frustrats em van portar a trobar, en la lectura de la Bíblia, el consol que la meua ànima tant necessitava. Així, vaig emprendre aquesta lectura, començant pel començament de la Bíblia, el llibre del Gènesi. I aquesta lectura personal, sense influències externes, ha fomentat en mi la consciència de la importància del pecat original comesa per Eva, i després per Adán. No obstant això, a l'hora de rendir comptes per aquest pecat de desobediència, és a Adán a qui Déu va interrogar primer, a causa del domini de l'home sobre la dona. Perquè Adán va ser creat primer i Eva va ser formada d'una de les seues costelles , la qual cosa per a Déu significava que ella seria una ajuda idònia col·locada al seu costat. Una " ajuda ", però no un igual en el pla carnal. Si la igualtat haguera sigut l'elecció de Déu, l'home hauria tingut com a companyia a un altre home creat per Déu, com ell va fer amb els àngels celestials. Per això, la

igualtat entre l'home i la dona que exigeixen els grups feministes és un pecat comés contra l'ordre establit per Déu des de la seua creació terrenal. Sé bé que aquesta elecció de Déu es va basar, abans de res, en el seu projecte profètic, que va fer d'Adán la imatge profètica de Jesucrist i d'Eva, la del seu Triat, la seua Assemblea d'ànimes triades per a viure eternament en la seua companyia. No obstant això, la dona té els mateixos drets que l'home en el pla espiritual; la mateixa destinació eterna se li proposa en Jesucrist. Es distingeix de l'home sol per la seua feminitat sexual i, a imatge del Triat de Crist, gesta, dóna a llum i nodreix als fills de l'home, la imatge de Jesucrist.

El fet que Déu revele la creació de l'home, prenent com a imatge l'acció de " formar-lo " del fang de la terra, " la pols de la terra ", comportava un doble missatge: un fatal i sinistre, i l'altre, l'esperança d'una possible reforma. Perquè el que Déu forma, pot deformar-ho i destruir-ho, i aquest és tràgicament la destinació que li espera després del seu pecat; per primera vegada des que va crear lliure, Déu mata a la seua criatura; la mort apareix en absoluta oposició a la vida. No eres res, vas nàixer i vas viure, i tornes a ser res; tot això sota la mirada i el judici de Déu. Però, al revés, al no ser gens impossible per a Déu, el fang treballat pot ser rectificat per ell per a eliminar els seus defectes. El que a mi em semblava tan lògic, no obstant això, no tots ho compartien. Perquè, sorprenentment, els cristians del meu temps creien en la immortalitat de l'ànima, ensenyada pel filòsof grec pagà anomenat Plató; alguna cosa que la Bíblia contradiu formal i irrevocablement. El pensament humà i diabòlic d'aquest filòsof no té cabuda en la veritat religiosa del pla de Déu. Per tant, aquest cristianisme tenia greus problemes en la seua relació amb el gran Déu creador. I el paper perjudicial de la religió catòlica ja cobrava sentit per a mi; a més, havia rebutjat la norma presentada pels reformadors protestants. Malgrat tot, el problema no es va resoldre, perquè els protestants també creuen en la immortalitat de l'ànima.

Així, després del somni de la pau universal , la meua lectura de la Bíblia, el llibre de la veritat divina, em va permetre descobrir la realitat i les seues conseqüències . Perquè la mort i la maldat tenien una causa: un judici diví. Per a l'home, per tant, no tot era possible, i els seus somnis de pau eren irrealitzables sense Déu. Aqueixa era la trista realitat. I vaig continuar, capítol rere capítol, llibre rere llibre, llegint tota la Bíblia, descobrint així, en un recorregut de segles i mil·lennis, el sublim pla de Déu. Tot em semblava clar, llevat que les profecies semblaven hermètiques, malgrat els meus esforços per comprendre el seu significat. Ara, i des de 1980, puc explicar la causa d'aquest bloqueig: la ignorància de la importància d'abandonar el vertader Sàbat. Com molts, sabia que els jueus descansaven el dissabte i que els cristians honraven el seu descans setmanal, el primer dia, anomenat «diumenge». Igual que per a altres cristians, el diumenge heretat no em va suposar cap problema; no obstant això, record haver-li expressat la meua sorpresa a la meua mare: cite: Com es pot justificar aquest dia de descans diferent quan la fe cristiana és una extensió heretada de la fe jueva? La meua mare no tenia la resposta, però Déu sí, per això em va introduir a la fe adventista en 1979. El Déu de la veritat em va fer descobrir que el coneixement de la realitat ens capacita per a la seua veritat; el pas final per a construir la vida eterna.

Ara puc atestar que tot té una explicació que tots poden descobrir en els valors i normes establits per Déu. Els malvats poden tramar els seus plans sense que jo ho sàpia fins al dia en què Déu decidisca fer-me'l saber. Perquè ell observa, i no ignora tot el que succeeix en tots els seus universos, les seues dimensions celestials, incloent la de la nostra Terra, on les conspiracions i la corrupció es multipliquen a l'extrem. És un consol per a l'ànima d'un deixeble estimat saber que tota la maldat en la Terra està identificada, registrada a l'espera del judici final.

Alliberat de les meues il·lusions de pau i felicitat universal, estava llest per a descobrir la justícia del gran Déu Creador, ofés per esperits rebels, des de Satanàs fins a l'últim pecador. Doncs per a molts, i per a la seua desgràcia, els cristians tenen la imatge de Déu que desitgen, no la seua imatge real. El Déu que revela la Bíblia és tant amor com justícia. Però la seua primera aliança va ser carnal; el seu poble estava compost de creients, incrèduls i egoistes indiferents, un exemple d'humanitat global. Amb aquesta mena de societat, Déu es va esforçar per mostrar tant el seu amor com la seua justícia punitiva. I cal reconéixer que en aquesta antiga aliança, durant la qual només uns pocs reis ho van honrar, Déu va haver de resumir especialment el pas per la terra d'aquests nombrosos reis de Judà i Israel, dient de cadascun d'ells: « Va fer el mal per complet, tal com ho havia fet el seu pare abans d'ell, i va morir ». Això explica per què el testimoniatge de l'antic pacte és poc benvolgut per molts cristians, que prefereixen les paraules agradables que salen de la boca de Jesucrist. Però ací novament s'equivoquen, perquè Jesucrist va dirigir les seues paraules als seus únics serfs vertaders, o per a ser més precisos, als seus únics esclaus vertaders. Per tant, han de comprendre les paraules de les seues benaurances, solemnement declarades en Mateo 5, cadascuna de les quals estudiarem detalladament. Però abans d'això, vull demostrar la importància de llegir tota la Bíblia de principi a fi. Només les revelacions contingudes en els textos de l'antic pacte mostren a Déu en accions destructives, donant ordres de matar a homes, dones, ancians i xiquets . Aquest és el cas, primer, de

la humanitat durant el diluvi; després, després de Moisés en l'època de Josué, serà el cas de les poblacions que habitaven en Canaán. Per a Déu, segons les seues paraules a Abraham, « la iniquitat dels amorreus havia arribat al seu punt màxim ». Tots havien de ser exterminats perquè la seua terra poguera convertir a l'Israel de Déu. I finalment, segons Ezequiel 9, van ser els homes, les dones, els ancians i els xiquets d'Israel els qui van ser ferits per l'espasa caldea en la tercera intervenció del rei Nabucodonosor, l'any 586. És absolutament necessari conéixer aquests fets per a no caure en el parany de la singular bondat divina demostrada en Jesucrist. I és encara més necessari, ja que el Déu que va ordenar aquestes massacres va ser el mateix Esperit encarnat en el bondadós Jesucrist. Jesús mateix va declarar en Juan 17:3: « I aquesta és la vida eterna: que et coneguen a tu, l'únic Déu vertader, i a Jesucrist, a qui has enviat ». Sense el coneixement de les obres ordenades per Déu en l'antic pacte, aquest coneixement del « únic Déu vertader i de Jesucrist », que constitueix la « vida eterna », es torna nul i inexistent. Així, els dos pactes establits successivament per Déu són els dos platerets de la balança del seu judici; Es complementen, però no s'oposen, perquè juntes revelen el caràcter complet del Déu Creador. Cal destacar, no obstant això, que, havent-hi Déu mort en Crist per a pagar el rescat pel pecat, el nou pacte és tant justícia com amor i bondat. Tot el seu ensenyament culmina en el vessament de la sang més preciosa per Déu: la de Jesucrist, el Just. Dita i comprés això, puc abordar l'estudi d'aquestes magnífiques nou benaurances dedicades per Jesús als seus únics benaurats i sants esclaus fidels, els seus vertaders triats, en Mateo 5. He substituït el terme « benaurat » pel de « beneït », que comporta un significat més espiritual, justificat en aquest cas, i que designa una autèntica santedat.

Versicle 3: « Benaurats els pobres d'esperit, perquè d'ells és el regne dels cels». Persones completament allunyades de Déu s'han atrevit a interpretar aquestes paraules dient: «Benaurats els necis». Però què diu realment Jesús? « Benaurats » els que senten en el seu interior la falta de l'Esperit diví. Ja no veiem a molta gent que semble preocupar per tal manca. Personalment, els busque i no els trobe, o només els trobe en molt estranyes ocasions. Així doncs, actualment, els beneficiaris d'aquesta benaurança són tan escassos com l'or amagat en l'aigua dels rius aurífers o les vetes minerals de les muntanyes. Qui experimenta la manca de la qual parla Jesús s'esforça per aconseguir-la, i el primer que cal fer és descobrir què impedeix aquesta comunió amb l'Esperit-Déu. En 1979, vaig descobrir que la meua infidelitat al seu Sàbat va ser la meua culpa, perquè fins llavors havia ignorat que Déu havia requerit la seua restauració des de l'any 1844 (però 1843 després de la rectificació). Aquesta experiència revela el judici de Déu, tal com s'ha aplicat a la totalitat dels quals conformen el cristianisme. Déu imputa a tots aquesta transgressió del seu sant Sàbat, renovat per als jueus després de la creació, en el quart dels seus deu manaments; i, per tant, el va recordar lògica i legítimament des de 1843 als seus fidels triats mitjançant el seu decret de Daniel 8.14: « santedat justificada ».

Versicle 4: « Benaurats els que ploren, perquè ells rebran consolació». Ací, novament, els lectors privats de l'Esperit veuen en els seus afligits als qui són víctimes de la maldat humana, i només a ells. Però què diu Jesús? Benaurats els que es lamenten per no poder complir amb les exigències de la santedat que Déu presenta. Aquesta impossibilitat és la causa de la seua sincera aflicció; la qual cosa justifica, en l'exemple que va ensenyar en Lucas 18.13-14, la preferència de Crist pel pecador perdonat i contrit en lloc del fariseu farisaic. Preveient l'ajuda que la seua mort els brindaria, Jesús anuncia només als seus triats el seu imminent consol; el qual continuarà després del seu retorn al cel, mitjançant el seu ministeri celestial com a «Consolador» anomenat «Esperit Sant».

Versicle 5: « Benaurats els mansos, perquè ells heretaran la terra». Els « mansos » són, segons el diccionari Larousse, aquells que són bons fins a la «feblesa». No crec que Jesús estiga d'acord amb aquesta definició. Perquè l'elecció no exigeix «feblesa», sinó una gran fortalesa d'ànima capaç de resistir al diable i les seues subtils temptacions. Per a Jesús, el « mans » és naturalment bo, d'una bondat comparable a la de Déu, que és tot menys «feblesa». És aquesta semblança i perfecta compatibilitat entre les dues bondats, la divina i la humana, la qual cosa permetrà que només els triats de Crist «hereten la terra ». Però en estar subjecta a la justícia, la bondat no pot romandre feble i, per tant, la seua aplicació es redueix i depén de la intel·ligència. Voldria assenyalar que la bondat humana natural és perfectible, a diferència de la de Déu, que és naturalment perfecta.

Versicle 6: « Benaurats els que tenen gana i set de justícia, perquè ells seran assaciats». Els tribunals humans, per naturalesa, són incapaces de respondre a aquesta fam i set de justícia ; per tant, no és a ells als qui es refereixen les paraules de Jesús. Jesús anuncia l'obtenció de la justícia divina , desitjable i desitjable per ser perfecta; capaç d'assaciar a l'ànima famolenca o assedegada. Però a més d'aquest aspecte general de la justícia , el pecador és amenaçat de mort per la seua pràctica i herència del pecat . Jesús anuncia així que aquest problema es resoldrà amb la seua imminent mort expiatòria. Es produirà un intercanvi: Jesús carregarà amb els pecats dels seus triats, però, reitere, només amb ells , als qui imputarà la seua justícia perfecta , sense cap taca. La

necessitat de justícia dels seus triats quedarà així perfectament satisfeta, i ells estaran plenament satisfets .

7: « Benaurats els misericordiosos, perquè ells aconseguiran misericòrdia ». Aquesta paraula, misericòrdia, suggereix un testimoniatge de cordialitat en una situació de misèria. Els reis, els poderosos i la majoria dels rics són incapaços de practicar la misericòrdia. La història de la humanitat ho testifica: els rics honren als rics i deixen als pobres arrere, que s'enfronten a la seua pobresa. La misericòrdia és una qualitat exclusivament divina, però gràcies a la reconciliació dels triats amb Déu, que Jesús farà possible mitjançant la seua mort expiatòria, la misericòrdia divina s'implantarà en ells. I reconstruïts a imatge de Crist, els seus triats podran mostrar misericòrdia perquè hauran apreciat aquesta qualitat de Déu en el seu vertader valor. Ell dóna als seus triats, com a prova de la seua «misericòrdia» cap a ells, la mort voluntària de Jesucrist, « el Corder de Déu que lleva el pecat del món ». Qui és més miserable que el pecador condemnat a mort pel seu pecat? Qui necessita la misericòrdia de Déu més que ell? Una vegada més, aquesta benaurança promet i anuncia que el problema es resoldrà.

Versicle 8: « Benaurats els de net cor, perquè ells veuran a Déu». Abans de res, qui sinó Déu pot jutjar la qualitat d'un cor i considerar-lo pur? Ningú. Les falses pretensions humanes de complir aquest criteri són, per tant, vanes, sense cap valor. Només Déu té la capacitat de jutjar la puresa dels sentiments de les seues criatures, perquè el seu Esperit els "escaneja" millor que un llamp làser. Per a Déu, un cor pur és un cor la puresa del qual, és a dir, la seua vertadera sinceritat, ell reconeix. Ací, de nou, no es tracta de la sinceritat que afirmen els éssers humans, sinó de la qual Déu autentica. I per a ell, això és fàcilment demostrable: el cor pur obeeix els seus manaments com als descobreix. El cor pur obeeix a la seua consciència i al que la seua intel·ligència li mana fer. Un estat així permetrà que només els triats puguen " veure a Déu " quan Ell torne en Crist per a buscar-los i portar-los a la seua eternitat, inicialment per "mil anys" en el cel per a jutjar als malvats morts que han sigut destruïts, després en la terra regenerada, per l'eternitat.

Versicle 9: « Benaurats els pacificadors, perquè ells seran anomenats fills de Déu». No hem d'equivocar-nos amb la paraula pau, perquè Jesús també declara als seus deixebles: « No he vingut a portar pau, sinó espasa ...» (Mt. 10.34). La « pau » de la qual parla en la seua benaurança és, per tant, especial i de naturalesa divina. Aquest terme « pau » té com a oposat absolut la paraula «guerra». I aquest és un punt vital del seu missatge: Jesús ens ensenya que el nostre estat pecaminós ens lliga al diable, contra qui Déu està en «guerra». Com a criatures humanes, cadascun de nosaltres ha de triar lliurement el seu bàndol, sabent que només hi ha dos bàndols: el de Déu i el de Satanàs. Perquè Déu deixe de lliurar guerra contra nosaltres, devem necessàriament respondre a les seues exigències, entrant en el seu bàndol, ja que la mort de Jesucrist va fer possible aquesta entrada. Però ací també, cuidat amb les falses conversions, perquè després del ministeri de Jesús, el diable va canviar de tàctica i, després de l'atac persecutori obert del " drac ", va entrar com una " serp " seductora a les esglésies, a través de la qual sedueix i enganya als qui creuen convertir a la fe cristiana, però no són reconeguts per Déu. Una vella dita plena de saviesa diu: "només es pot donar el que s'ha rebut". A més, posat en pràctica, només els qui veritablement reben la pau de Déu poden, al seu torn, transmetre-la a altres anomenats. I ací, novament, la selecció la fa Déu, qui dóna la seua pau únicament als cristians que obeeixen els seus ordenances i tota la seua voluntat revelada. Ara bé, aquest model és el de Jesucrist, el primer " Fill de Déu ". Així mateix, els seus triats, que li permeten reformar la seua imatge en ells a nivell del seu caràcter, es converteixen al seu torn, per adopció divina, en " fills de Déu ". Només el Pare pot reconéixer la filiació dels seus fills.

Versicle 10: “ Benaurats els que pateixen persecució per causa de la justícia, perquè d'ells és el regne dels cels”. Amb aquest versicle, Jesús va voler motivar als seus triats a acceptar i suportar les persecucions del diable i els seus agents terrenals que s'oposen al projecte salvífico dirigit i organitzat per Déu. Jesús exalta el model que ell mateix encarnarà primer davant els seus triats, els qui l'imitaran per a seguir-lo en el camí de la veritat que ell els ha traçat. Els triats de Crist són molt conscients de trobar en la terra sota el domini temporal del diable i els seus dimonis. Saben que, a diferència de Jesús, la llei dels malvats s'aplica i domina. El regne dels cels que se'ls atribueix és un dret al futur victoriós del campament de Déu. Només pot apreciar mitjançant la fe vertadera, i Pablo té raó en recordar-nos en Romans 8.24 que « només en l'esperança ens salvem ». Per tant, també és en l'esperança que « el regne de Déu pertanyerà als perseguits per la justícia », com a ensenya Déu en tota la seua santa Bíblia. Notar que, en aquest versicle, el beneficiari de la benaurança no ha de retornar els colps que se li assesten, sinó suportar amb paciència i resignació els que se li infligeixen injustament. No podem valorar en el seu just valor l'acció de qualsevol forma de violència que identifique al « arbre dolent i el seu fruit ».

Versicle 11: « Benaurats sereu quan us insulten, us perseguisquen i diguen tota classe de malament contra vosaltres, mentint, per la meua causa ». Ací, de nou, el primer « Benaurat » serà

Jesús mateix, ja que serà acusat primer de tota classe de mal pels jueus a causa de la seua pertinença a Déu. Va ser perseguit i acusat de blasfèmia contra Déu pels jueus, i crucificat pels romans. Però en aquest versicle, Jesús adverteix als seus fidels triats que la seua fidelitat els implicarà el mateix tracte per part del bàndol del diable. Jesús especifica: « i que es dirà tota classe de malament contra vosaltres , mentint ». La benaurança només beneficiarà als cristians que siguen acusats falsament , perquè el malament, pres per persecució, també pot provindre de Déu mateix i no ser més que un just càstig merescut per qui el pateix. Aquest és la destinació que espera als seus enemics que es presenten sota l'etiqueta de cristians. En la nostra època de gran confusió religiosa, els falsos màrtirs són molt nombrosos i atorguen una falsa legitimitat a moviments religiosos que no la mereixen. La falsa acusació sovint només serà identificada per Déu, tan enganyoses són les aparences per als éssers humans. Però, en realitat, és el seu únic judici el que importa, perquè és impossible enganyar-lo. En el dia de la seua victòria final, podrà així atribuir les seues benaurances als triats que han sigut veritablement dignes d'elles durant els sis mil anys de vida terrenal.

Aquestes nou benaurances declarades per Jesús defineixen perfectament el que ell sovint deia la veritat. Ell mateix va posar en pràctica tots aquests criteris, que, per tant, té dret a exigir als qui salva. Constitueixen el model de salvació universalment proposat a tots els éssers humans, il·lustrat pel vestit de noces de la paràbola.

Existeixen en la terra formes enganyoses d'aquestes benaurances, interpretades només de manera superficial, carnal i intel·lectual. Tots els valors divins s'interpreten de manera terrenal, i així naixen els ordes religiosos catòlics de caritat. L'Església, que durant molt de temps va perseguir la veritat, hui es disfressa de caritat professional per a ocultar la seua alta culpabilitat davant Déu. Aquest enfocament certament enganya als homes, però no enganya al Déu Creador que la jutja.

En Juan 17.17, Jesús va dir al Pare: « Santifica'ls en la teua veritat; la teua paraula és veritat ». Només el respecte a aquesta veritat, o paraula revelada de Déu, li permet orar per la unitat dels seus germans en el versicle 21: « Perquè tots siguen un; com tu, Pare, en mi i jo en tu, que també ells siguen un en nosaltres, perquè el món crega que tu em vas enviar ». Per tant, és fàcil i lògic entendre que aquesta unitat sol s'aconseguirà en el xicotet ramat format pels vertaders triats. Però el món actual es veu enganyat per les falses aliances forjades per les esglésies caigudes, agrupades en l'aliança ecumènica organitzada per iniciativa de la fe catòlica romana: el principal enemic de Déu, assenyalat en la seua profecia, en Daniel i Apocalipsi. En totes les seues formes i corrents de pensament, la religió protestant va caure en el seu parany després de 1843, igual que, finalment, la fe adventista, des de 1994.

Les raons de la ira

La ira de Déu està lluny de ser injustificada, i per a comprendre-la millor, n'hi ha prou amb descobrir les seues causes. Com a exemple del càstig previst per als rebels humans, Déu va deixar en la seua Santa Bíblia el terrible testimoniatge del diluvi que va arrasar amb la mort a tota la humanitat que llavors vivia en la terra, deixant amb vida a només huit persones: Noé, la seua esposa, els seus tres fills i les seues esposes. La humanitat va ser destruïda perquè l'esperit dels homes estava, segons Gènesis 6:5, « contínuament tornat cap a... Maldat ; la qual cosa pressuposa que el ben definit per Déu era conegut i ensenyat, i la prova es troba en la conducta fidel i obedient de Noé. Però en aquells dies, la salvació basada en la mort de Jesucrist ni tan sols s'imaginava. La desobediència ja existia i, malgrat els anomenats a canvis de comportament reiterats per Enoc i després per Noé, l'enduriment de la ment humana estava en el seu apogeu, sense remei ni esperança. El nostre gran Déu creador va crear del no-res tot el volum d'aigua necessari per a cobrir la terra sencera, les muntanyes més altes el pic de les quals més alt estava cobert per 4.5 metres d'aigua. Aquest és el gran poder del Déu creador que crea del no-res (vegeu Salm 33:9: « Perquè ell parla, i es fa; ell mana, i és ») i dóna aparença al que mana que siga. La nostra terra va ser creada per ell de la mateixa manera, del no-res.

En el moment del gran retorn del nostre Senyor i Salvador Jesucrist, previst des de 2018 per a la primavera de 2030, la humanitat rebel serà, per part seua, molt més culpable que els antediluvians de Noé, perquè s'haurà negat a tindre en compte tota la llum que va vindre i va ser revelada en i per Jesucrist. L'Evangeli distorsionat, les profecies menyspreades, els advertiments divins ignorats: totes aquestes faltes practicades pels mestres religiosos atrauen sobre ells una ira divina específica. Perquè com més gran és la llum donada per Déu, més el seu menyspreu pels homes els fa mereixedors d'un càstig major. I aquest càstig especial es diu en Apocalipsi 14 la " verema ", perquè aquells als qui Jesús calcigarà són per a ell " el raïm de la seua ira ". Ja no es tracta d'una mort afable, sinó de massacres sagnants. Aquesta " verema " té lloc després que els triats que queden vius

i els que ressuscitaran hagen deixat la terra per a entrar en el regne celestial de Déu. Jesús els evitarà aquest espectacle sagnant. Però per què tant de vessament de sang? Perquè els qui ho van vessar han sigut víctimes de les mentides religioses que els van presentar els seus falsos pastors. Per què no han escoltat aquest advertiment de l'apòstol Santiago, citada a Santiago 3:1: « Germans meus, no us feu mestres molts de vosaltres, perquè sabeu que rebrem un judici més sever »? Tal advertiment podria haver canviat la seua destinació, però els esperits rebels mai escolten els anomenats que Déu els fa a través dels seus serfs fidels. No sols no els escolten, sinó que es tornen contra ells i els persegueixen. Per tant, siga com siga la intensitat del seu càstig futur, estarà àmpliament justificat. El tema d'aquesta « verema » es va desenvolupar en el llibre profètic de l'antic pacte, en Isaïes 63, on Jesús declara:

Versicle 1: " Qui és aquest que ve d'Edom, de Bosra, amb vestidures escarlates, amb robes resplendents, i s'alça en la plenitud de la seua força? Jo he promés salvació, i puc lliurar. "

Edom : Simbòlicament, Déu situa l'acció de la " verema " sota el símbol de "Edom " , originalment la terra d'Esaú, l'home que va menysprear la seua primogenitura espiritual i la va canviar per un plat de " llentilles roges " preparat pel seu germà Jacob. Cal destacar que el nom " Edom ", que significa roig, té el mateix significat que el d'Adán creat per Déu. Aquest color roig caracteritza per complet a Esaú: el seu cabell i el que cobria el seu cos també eren rojos ; i en l'Apocalipsi, aquest roig es vincula al diable i als agents terrenals que domina i utilitza per a combatre a Déu i la seua veritat salvadora; el " cavall roig " del " segon segell " d'Apocalipsi 6:2; el " drac roig " d'Apocalipsi 12:3. S'identifica així la causa del càstig: el menyspreu humà pel subjecte espiritual, és a dir, el projecte salvífico concebut per Déu.

Bosra : Llegim en Jeremías 49:13: « Perquè he jurat per mi mateix —diu Yahvé— que Bosra serà desolació, oprobi, devastació i maledicció, i totes les seues ciutats seran desolacions eternes ». Aquesta ciutat d'Edom es converteix així en símbol de la maledicció de Déu; una maledicció resultant de la conducta idòlatra i rebel dels seus habitants, comparada també amb la de Sodoma i Gomorra en Jeremías 49:18, on Déu diu sobre Edom : « Com Sodoma i Gomorra i les ciutats veïnes, que van ser destruïdes —diu Yahvé—, no serà habitada, ni habitarà allí ningú » .

Llavors, l'Esperit fixa i defineix el tema fonamental d'aquest capítol, a saber, el tema del subjecte espiritual menyspreat: la salvació portada exclusivament per Jesucrist, qui diu: « Sóc jo qui ha promés la salvació, qui té el poder d'alliberar ». Assumeix l'aparença de l'executor d'una sentència divina, sent Déu mateix. En el context d'aquest càstig, els qui dubtaven de la seua existència, almenys, veuen a Jesucrist « orgullós i en la plenitud de la seua força ». Ja no hi ha qüestió d'amor ni misericòrdia; ha arribat l'hora de la « força » vinculant contra la qual cap carn ni esperit celestial pot resistir.

Versicle 2: “ Per què són rojos els teus vestits, i els teus vestits com els vestits del qual trepitja l'almàssera? ”. És aquesta pregunta la que revela i confirma ací el desenvolupament del tema de la “ verema ” evocat en Apocalipsi 14.18 al 20. Observe que en Apocalipsi 14.15 al 20, en els dos temes successius presentats, “ la sega ” o el rapte al cel dels triats, i “ la verema ”, el càstig dels falsos pastors, l'àngel botxí usa una “ falç ”, sent la segona especificada com “ afilada ”. La imatge de la falç dóna a l'acció un caràcter definitiu que correspon perfectament a l'altra part del món marcat pel gloriós retorn de Jesucrist. El “ àngel ” botxí d'aquests dos temes s'identifica amb Jesucrist en Isaïes 63:1. Les " vestidures roges " vénen després de la paraula " Edom ", la qual cosa confirma l'objectiu de la ira de Déu: sang humana que ha de ser vessada per a expiar els pecats que Jesús no va expiar en el seu lloc.

Vers 3: “ He trepitjat jo només l'almàssera, i dels pobles ningú hi havia amb mi; els he trepitjats en el meu furor, els he esclafats en la meua ira; la seua sang ha vessat les meues vestidures, i he embrutat tota la meua roba. ”

El que Jesús diu en aquest versicle és que ell és l'organitzador i ordinador diví d'aquesta massacre, dirigida principalment contra els falsos pastors, el « raïm de la ira ». En realitat, l'acció la duen a terme altres homes que han caigut víctimes de les seues mentides religioses. El retorn de Crist i l'arrebatamiento dels seus triats de la « collita » han derrocat les màscares, i la cruel realitat s'ha impost sobre totes aquestes víctimes enganyades, però encara perdudes. Perquè la paraula de Déu, la seua santa Bíblia, estava disponible a tot arreu, i els qui es perden ho faran amb plena responsabilitat.

En l'expressió « He trepitjat només l'almàssera », distingisc dos missatges. El primer: Jesús, « només », va carregar la creu que li va donar la victòria i el dret de destruir als increduls, rebels i falsament religiosos. El segon: Després de l'arrebatamiento al cel dels triats, els « únics » homes vertaders recreats a imatge de Déu; en la terra, Jesús ja no veu homes, sinó animals que caminen sobre els seus dos peus. En aquest càstig final, que marca la fi de sis mil anys de rebel·lió humana terrenal, Jesucrist vinga el menyspreu mostrat cap a la sublim demostració del seu amor, que ara dóna pas a la seua ira i fúria .

Versicle 4: « Perquè el dia de la venjança estava en el meu cor, i l'any dels meus redimits ha arribat». Es confirma així la motivació de la « venjança » per part del Crist menyspreat i traït. Però la seua principal expectativa era portar als seus beneïts « redimits » a l'eternitat. I el tan esperat «any » arribarà en 2030. És aquesta necessitat de « venjança » la que s'expressa contra la humanitat culpable mitjançant « la seua ira i fúria ».

Vers 5: “ Vaig mirar, i no va haver-hi qui m'ajudara; em vaig sorprendre, i no va haver-hi qui em sostinguera; llavors el meu braç em va ajudar, i el meu furor va ser el meu suport. ”

En aquest versicle, Déu evoca la seua autèntica soledat davant totes les seues criatures; parla com Déu, el Pare, però en evocar el seu « braç », al·ludeix a la seua encarnació com el « Fill » de Déu, en la carn humana de Jesucrist. Aquest mateix terme, « braç », designa a Crist en Isaïes 53:1, on el Pare diu: « Qui ha cregut en el que se'ns va anunciar? Qui ha reconegut el braç de Yahvé? ». Profetitza les preguntes que un dia es plantejaran els hebreus incrèduls de l'Israel de l'antiga aliança.

Les causes d'aquest furor les trobarem en la doctrina religiosa del catolicisme romà papal que les concentra totes, perquè les religions protestants no han conservat per herència més que alguns dels seus pecats, però ja fatals.

Ja he tingut l'oportunitat de denunciar la seua reproducció dels ritus heretats dels jueus de l'Antiga Aliança; alguna cosa que comparteix amb el clergat ortodox, tan idòlatra com ell, així com amb la religió anglicana. El tema principal del meu estudi hui són les seues misses. La missa catòlica és per a aquesta religió el moment més poderós i solemne dels seus ritus. El seu nom és d'origen llatí, "missa", que significa: acomiadar. Originalment, les reunions religioses acabaven amb l'expressió llatina: "ite, est missa", que significa: "veu, és el comiat". Aquesta paraula, "missa", va donar origen a la paraula "missió". Personalment, la trobe molt similar a la paraula "messies", que aquest ritu ataca particularment. Ja en el Sant Sopar, establida per Jesús, el paper de la sang simbolitzada pel vi, que tots els cristians han de beure, és fonamental, perquè és l'element bàsic de la nova aliança , segons l'ensenyament de Jesús descrita en Mateo 26:27-28: « Va prendre després una copa i, havent donat gràcies, li la va donar, dient: Beguen d'ella tots ; perquè aquesta és la meua sang de l'aliança , que per molts és vessada per a remissió dels pecats». Aquest mateix terme « molts » es refereix als beneficiaris de l'aliança de Crist, citat en Daniel 9.27. No obstant això, en la Missa, només el sacerdot beu el vi, que a més, igual que entre els protestants, és alcohòlic, és a dir, tòxic i nociu. El fet és que la Missa té com a objectiu celebrar, mitjançant l'Eucaristia, la glòria de la resurrecció de Crist, i ací, ja, observe aquesta contradicció amb les paraules de Jesús, que diu per boca de Pablo en 1 Corintis. 11.26: « Perquè cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquesta copa, anuncieu la mort del Senyor fins que ell vinga ». És obvi que Jesús situa el seu Sant Sopar sota la glorificació de « la seua mort » i no sota la de la seua resurrecció. A més, la resurrecció de Jesús desapareix en favor de la seua promesa de retorn; així prepara el tema adventista dels últims dies. D'aquesta falta de respecte fonamental sorgirà la glorificació del «diumenge», paraula que significa «el dia del Senyor»; la de la seua resurrecció, però no la de « la seua mort ». La relació amb Déu ja es torna impossible, però la doctrina catòlica no es deté ací; hi ha una cosa pitjor. En atribuir els poders de Déu, proclama el seu dogma de la transsubstanciació, pel qual la substància de l'hòstia es converteix miraculosament en el vertader cos de Crist. Jesús no havia pensat en això, però per què no renovar el plaer de morir pel pecat? Perquè això és el que l'Eucaristia de la Missa pretén aconseguir. Això s'oposa a aquest text d'Hebreus 11:1-2. 9.27-28: « I així com està establit que els homes muiren una sola vegada , i després d'això vinga el judici, així també Crist, qui va ser oferit una sola vegada per a portar els pecats de molts , apareixerà per segona vegada, sense pecat, per a salvació dels quals ho esperen ». Davant aquesta observació, hem de recordar com el mateix error, en un moment en què les demandes d'aigua del poble el van exasperar, Moisés va tornar a la roca d'Horeb, i en lloc de dirigir a ella com Déu li havia indicat per a aquesta segona petició, va colpejar la roca per segona vegada . Amb aquest error, Moisés simplement va distorsionar el futur paper salvador de Jesucrist, simbolitzat per la « roca » colpejada. A més, per a deixar després de si una severa lliçó a manera d'advertiment, Déu ho va castigar davant de tot el seu poble impedint-los entrar amb ell en la terra promesa, la terra de Canaán. Quant a la fe catòlica, no va colpejar la « roca » dues vegades, sinó milions de vegades, ja que això s'ha repetit en totes les seues misses des de « mil sis-cents». » Anys d'activitats, als quals Déu es refereix en la seua " verema " en dir, en Apocalipsi 14.20: " I l'almàssera va ser trepitjada fora de la ciutat, i de l'almàssera va eixir sang fins als frens dels cavalls, per una distància de mil sis-cents estadis " . Record que l'expressió " els frens dels cavalls " es refereix als pastors religiosos que guien al poble a Santiago 3:3: " Si posem el fre en la boca dels cavalls perquè ens obeïsquen , també vam governar tot el seu cos ". Els blancs de la ira divina, o " raïm de la ira ", són, per tant, els qui " lideren " als grups religiosos que els " obeeixen ". Però després d'aquesta obediència vindrà la seua ira assassina.

La vertadera religió, la que autoritza la relació entre el pecador i Déu, el seu creador i Jutge, es

basa únicament en el seu estat mental, en la seua sinceritat, que Déu reconeix com a real o no. Les religions falses busquen legitimitat en les pràctiques dels ritus als quals els seus seguidors obeeixen sense reconciliar amb Déu. Per això, la seua desil·lusió final es manifestarà en una ira justa que expressarà la de Jesucrist, l'únic Déu vertader. De fet, la religió catòlica ha restablit l'esclavitud d'un formalisme ritual que busca emmascarar la contínua esclavitud al pecat, de la qual Jesús vol alliberar als seus redimits per a permetre'ls beneficiar de la seua gloriosa llibertat, obtinguda només en la seua obediència, reproduïda per cadascun d'ells. El model de la seua vida terrenal ha de ser el model reproduït pels seus triats redimits. I l'amor de totes les seues veritats és suficient en si mateix per a reconstruir, amb la seua ajuda misericordiosa, l'ànima que es farà digna de la salvació eterna.

En Apocalipsi 18, on pateix el càstig de l'última collita , Déu diu d'ella en el versicle 5: « Perquè els seus pecats han arribat fins al cel, i Déu s'ha recordat de les seues iniquitats ». Són tan nombrosos que només puc citar els més obvis. Però en atribuir-li la imatge d'una torre de pecats que s'eleva fins al cel, Déu li atorga la naturalesa d'una nova Torre de Babel. La primera, com ella, tenia el propòsit de reunir la humanitat dispersa; la religió catòlica fa el mateix en buscar reunir, sota el seu domini, les diverses formes de la religió cristiana. En Babel, la reunió pretenia protegir a la humanitat del càstig diví. Per a la Roma catòlica, l'esperança il·lusòria és idèntica; confia en la unitat per a véncer per la força del grup reunit; però no tem els càstigs de Déu, perquè creu que ell l'aprova i inspira. En Apocalipsi 13:2, l'Esperit contradiu la seua afirmació en dir: «... el drac li va donar el seu poder, el seu tron i gran autoritat ». En el paper de « drac » es troba «el diable », segons Apocalipsi 12:9, però també el règim imperial romà que el va precedir, segons Apocalipsi 12:3. En realitat, li va donar , com a relleu de successió, « el seu tron »; i a més, el seu títol de Summe Pontífex, o en llatí: Pontifex maximus.

Aquest altre pecat, dirigit contra Déu, mereix ser recordat. Jesús declara en Mateo 23:9-10: « I no digueu pare el vostre a ningú en la terra ; perquè un només és el vostre Pare , el que està en els cels. I no us digueu governants , perquè un només és el vostre Governant , Crist ». Així, per a enfadar a Déu, el diable crida al Papa catòlic «santíssim pare» i als seus clergues auxiliars «pares». També s'atribueixen el títol de «directors de consciència» i es refereixen al Papa com «la seua santedat», alguna cosa que es contradiu amb Apocalipsi 15:4: « Qui no temerà, oh Senyor, i glorificarà el teu nom? Perquè només tu eres sant ». Aquest menyspreu pels mandats donats únicament per Jesús revela la naturalesa diabòlica d'aquesta religió.

Un culte agradable a Déu

Cadascun de nosaltres té el seu propi concepte del que considerem plaent, i el nostre Creador no és l'excepció a aquest principi. En la seua Santa Bíblia, ens va revelar el que li resulta plaent anomenant-ho «bo». I, lògicament, l'oposat, la qual cosa li resulta desagradable, es diu «malament». Tota la seua revelació divina consisteix a presentar-nos exemples d'aquest «bé» i aquest «mal». El bé li porta alegria, mentre que el mal li imposa sofriment. Podem comprendre fàcilment com se sent, perquè ens va crear, éssers humans a imatge dels àngels celestials, a la seua imatge. La nostra semblança amb Déu es limita a aquestes funcions bàsiques, perquè ell és totpoderós, omniscient, omnipresent i il·limitat, i nosaltres, les seues criatures terrenals, som tot el contrari. Per tant, una trobada física amb Déu és innecessari, ja que ell ens ha revelat el que espera de nosaltres durant els seus dos pactes successius. En el primer pacte, Déu va establir i va exposar les normes de les seues regles que conformen la seua llei i, per tant, sotmet als éssers humans a una prova d'obediència. Obeir no requereix comprensió, i la dolorosa però beneïda prova de fe d'Abraham és el millor exemple que li atorga el títol de pare dels creients. Aquesta experiència d'Abraham és veritablement reveladora del model de comportament que Déu exigeix i cerca entre les seues criatures. No li va donar cap explicació, només li va donar una ordre. I per terrible que fora aquesta ordre, Abraham va obeir a Déu sense comprendre com Déu podia demanar-li una cosa tan terrible com oferir a Isaac, el seu únic fill legítim, com a sacrifici. Nascut als cent anys, el naixement d'aquest xiquet havia sigut un regal miraculós de Déu, més encara perquè Sara, la seua esposa legítima, havia sigut, fins llavors, estèril. Per tant, va ser el primer a reaccionar com Job, qui, després de ser atacat per Satanàs sense saber per què, va dir en Job 1.21: « ...Nu vaig eixir del ventre de la meua mare, i nu tornaré allà. Yahvé va donar, i Yahvé va llevar; beneït siga el nom de Yahvé! ». En temps d'Abraham, la terra albergava multitud de vides humanes incapaces de raonar i actuar com ell. La diferència en aquests comportaments es basa en dues coses: la naturalesa personal de Noé i l'experiència pràctica que va adquirir en escoltar i obeir sempre les seues ordres. Entenguen que Déu va triar a Abram entre tots els seus contemporanis pel seu caràcter dòcil, submís i fidel, excepcional en la seua època. Abraham va descobrir ràpidament l'amor que Déu li demostrava i va poder nàixer una vertadera amistat entre

ells. Per a Déu, l'obediència d'Abraham i la de Job van ser dos exemples d'adoració que li agradaven. I més tard, en Jesucrist, Déu va vindre a demostrar l'adoració perfecta i agradable; el model per excel·lència. Durant el seu ministeri terrenal, en Jesús, Déu es va fer tan serf de Déu que va aconseguir emmascarar la seua divinitat. De fet, en totes les seues paraules i accions, l'home de carn anomenat Jesús va dirigir la mirada dels seus contemporanis cap al Déu celestial, Pare de tota vida. Va viure el seu ministeri en perfecta i total abnegació. No obstant això, la seua divinitat s'endevina en les seues paraules, en les quals sempre parla de si mateix en «tercera persona»... el fill de l'home fa això, el fill de l'home fa allò; desapareix per complet després d'aquest «fill de l'home» que també és veritablement «el Fill de Déu». Jesús va resumir el seu ministeri terrenal dient, en Mateo 20.28: « Així també el Fill de l'Home no va vindre per a ser servit, sinó per a servir i per a donar la seua vida en rescat per molts» .

«Servir i no ser servit, i estar disposat a donar la vida»; tal és la definició d'un triat la vida del qual adquirirà, per a Déu, un caràcter plaent i es convertirà en una adoració plaent. La paraula adoració cobra ací el seu ple significat, perquè la vertadera adoració es viu en la continuïtat de la vida, que cessa en l'home sol quan dorm. Perquè fins i tot durant el seu somni, Déu vela per ell. És conscient dels seus somnis i a vegades els organitza. I quan desperta, comença l'adoració a Déu, perquè és en aquest moment, en plena consciència, que dirigeix la seua existència cap al bé o cap al mal. En l'adoració de Jesucrist, mai es va fer un pas cap al malament, i és a aquesta excepcional qualitat d'adoració a la qual devem la possibilitat de ser salvats per ell.

En descobrir la perfecció i el model de Jesucrist, podem identificar fàcilment les sectes que Déu considera desagradables. L'ego, el jo, és omnipresent. I hi ha innombrables éssers humans que diuen complaure al proïsme, però en realitat només busquen el seu propi plaer. Aquest principi explica els fracassos de la vida matrimonial. El mateix ocorre amb les relacions entre pares i fills, i el Nadal romà és un bon exemple. El xiquet és víctima d'una mentida "meravellosa", però els pares gaudeixen enormement veient les reaccions dels fills enganyats. Quin és el resultat? Fills capritxosos als qui tot els correspon, excepte que en el més enllà descobreixen que res és gratis ni s'obté miraculosament. Els pares els van fer creure en "Papà Noel", però la vida els imposa la seua crua realitat. Com a resultat d'aquest engany, es tornaran desconfiats i incrèduls. I les seues ànimes estaran perdudes per a Déu. Perquè la fe exigeix el que ja no són capaces de fer: credulitat. Perquè l'explicació de la realitat de la vida supera tots els contes inventats pel pensament humà i el dels dimonis. I per a comprendre-la, l'adult ha de ser capaç d'actuar com el xiquet al qual se li fa creure en "Papà Noel". Perquè les proves d'una vida celestial estan ocultes i són perceptibles solo en l'esperit i la reflexió mental.

Per la desobediència del pecat, Adán i Eva van practicar la primera forma terrenal d'adoració, desagradable a Déu. I la sentència divina pronunciada va ser la mort precedida d'una vida de sofriment. Així, Déu va fer que l'home descobrira el que el seu pecat havia provocat en ell; un sofriment que s'estendria fins a la seua mort en Jesucrist. La vida del pecador es va convertir així a l'escola de la vida divina; va aprendre en la seua pròpia vida el que va imposar al seu Pare celestial.

Els sacrificis oferits per Abel i Caín donen testimoniatge, en primer lloc, dels dos tipus d'adoració que se li rendeixen a Déu: l'agradable i la desagradable. No obstant això, sense el ministeri de Jesucrist, el judici de Déu sobre aquests dos sacrificis és impossible de comprendre. En el pitjor dels casos, sense aquesta llum, el seu judici adquireix una forma injusta. De fet, només el coneixement del pla salvífico realitzat en Jesucrist, «el Corder que lleva el pecat del món», ens permet comprendre per què l'ofrena d'un corder o una ovella per part d'Abel va ser rebuda com una forma d'adoració acceptable a Déu, per a la qual els fruits de la terra oferits per Caín no representaven res. Aquesta situació era comparable a la de Job, és a dir, inexplicable per als dos pecadors, però Déu tenia les seues raons per a justificar la seua preferència per la sang vessada per l'animal oferit per Abel.

Hui, al juliol de 2022, Déu encara estableix la seua preferència per l'adoració que li agrada i, al mateix temps, menysprea totes les múltiples formes d'adoració els estàndards de la qual no li agraden. Per això, la lliçó impartida per Abel i Caín ha perdurat, i perdurarà fins a l'últim dia de gràcia, com un ensenyament permanent i perpetu sobre el seu judici de la fe religiosa humana. En edificar la seua Església, la seua Assemblea de triats, sobre els ensenyaments compresos pels seus apòstols, Déu va establir l'estàndard d'adoració que li agrada. Però amb el temps, sota la dominació romana, successivament imperial i papal, el pecat va ser reinstaurat en la religió cristiana des del 7 de març de 321 per l'indigne emperador pagà Constantí I el Gran, però només en la terra dels pecadors. Des de la instauració papal a Roma en 538, durant 1260 llargs anys, Déu va permetre que la religió catòlica ensenyara el pecat sota l'etiqueta de la religió cristiana. I en 1798, amb la Revolució Francesa, va posar fi al seu poder despòtic i perseguidor. Va considerar l'experiència protestant del segle XII al XVIII tan imperfecta que només fa una breu al·lusió a ella en Daniel 11.33-34: « I els savis entre ells instruiran a molts. I alguns cauran temporalment a espasa i a foc, en captivitat i en saqueig. I quan

caiguen, rebran una mica d'ajuda , i molts se'ls uniran en la hipocresia » . He subratllat en negreta aquests dos detalls que estan en l'origen de la gran adoració desagradable que els protestants rendeixen a Déu encara hui. Hem d'unir en aquest versicle les paraules « una mica d'ajuda » i « hipocresia ». Per què unir-les? Perquè la primera explica la segona. En el pla de Déu, no hi ha provisió d'ajuda per als vertaders màrtirs de la fe. Això és el que revela en el missatge que dirigeix als seus triats durant les persecucions imposades per Diocleciano i la seua tetrarquia entre 3030 i 313, perquè els diu, en Apocalipsi 2.10: « No tinguen por del que patiran. Heus ací, el diable tirarà a alguns de vostés en la presó perquè siguen provats, i tindran tribulació durant deu dies. Siguen fidels fins a la mort, i jo els donaré la corona de la vida ». No veiem cap ajuda proveïda per Déu en aquest moment. Però en Apocalipsi 12.16, apareix l'ajuda dels hipòcrites: « I la terra va ajudar a la dona, i la terra va obrir la seua boca i va engolir el riu que el drac havia llançat de la seua boca». «La terra» d'aquest versicle representa la fe protestant jutjada per Déu com a « hipòcrita » a causa de l'ús d'armes i la matança dels combatents catòlics. En la «Guerra de Religions» que ha començat, Déu distingeix tres bàndols separats, que són, per tant: « La terra » o la hipòcrita religió protestant; « La dona » o la fidel religió protestant; i « El riu » o les lligues catòliques reals. La història testifica que aquestes guerres de religió es van prolongar i es van consumar entre 1200 i 1798. Una segona «ajuda» va arribar llavors en 1793-1794 en forma de la guillotina de l'ateisme revolucionari francés. En aniquilar la monarquia i la religió catòlica, com s'anuncia en Apocalipsi 2.20, Déu demostra que jutja la fe catòlica com extremadament desagradable, així com la dels anomenats protestants " hipòcrites ": " Heus ací, la faré caure en un llit, i als quals cometen adulteri amb ella, en gran tribulació, si no es penedeixen de les seues obres. Faré morir als seus fills; i totes les esglésies sabran que jo sóc el que escodrinya les ments i els cors, i us pagaré a cadascun segons les vostres obres ". Aquesta acció ataca a la religió falsa i hipòcrita, ja que en Levític 26, en analogia amb la "quarta trompeta" d'Apocalipsi 8.12, Déu li dóna a aquesta acció l'estendard de " l'espasa que ve a venjar el seu pacte ", és a dir, per a respondre a la demanda simbòlica de " venjança " dels sants d'Apocalipsis 6:9-10: " Quan va obrir el cinqué segell, vaig veure sota l'altar les ànimes dels quals havien sigut morts per la paraula ". de Déu i pel testimoniatge que havien donat. Van clamar a gran veu, dient: «Fins quan, Senyor, sant i vertader, tardes a jutjar i venjar la nostra sang dels quals habiten en la terra? » .

Emfatitze aquest punt perquè la lògica del pla profetitzat per Déu es fa clara i evident. Déu profetitza 1260 anys de regnat persecutori de la Roma papal. Però qui aplica la sentència religiosa? La monarquia. Per això, la venjança exigida per les execucions injustes dels seus sants colpejarà primer a aquesta monarquia, principalment mitjançant la guillotina dels revolucionaris francesos entre 1793 i 1794. El cap de Lluís XVI, rei de França, va caure per traïció, pels homes, però per adulteri espiritual , per Déu. L'acció està profetitzada per la " gran tribulació " en Apocalipsi 2.22: " Heus ací, la faré caure en un llit, i als quals cometen adulteri amb ella, en gran tribulació , si no es penedeixen de les seues obres. Feriré als seus fills de mort ; i totes les esglésies sabran que jo sóc el que escodrinya la ment i el cor, i us recompensaré a cadascun segons les vostres obres". L'expressió " morir " pot resultar sorprenent, però té la seua explicació. Déu vol dir que aquesta " mort " profetitzada fa que fluïsca sang humana, perquè és la primera " mort " i no la " segona ", la del judici final, a la qual al·ludeix, en dir, aquesta vegada, als mateixos protestants, després de la primavera de 1843, l'era de Sardis , en Apocalipsi 3:2: " ...Conec les teues obres. Sé que se't considera viu, i estàs mort ". Així, com poden veure, aquest càstig arriba just abans de 1798, data en la qual acaba el període persecutori de Roma, amb la prova d'això és l'arrest del papa Pius VI, qui va morir a l'any següent, en 1799, a la presó en Valence sud Rhône, on viu. I és també sota el nom de « la bèstia que puja de l'abisme » que es designa a aquesta revolució francesa en Apocalipsi 11:7: « I quan hagen acabat el seu testimoniatge, la bèstia que puja de l'abisme farà guerra contra ells, els vencerà i els matarà ». L'objectiu d'aquesta « guerra » és la santa Bíblia, anomenada « el meu dos testimonis ”, en Apocalipsis 11:3: “ Donaré autoritat als meus dos testimonis i profetitzaran per mil dos-cents seixanta dies, vestits de cilicio ” .

Com a regla general, l'adoració que desagrada a Déu és aquella que no es basa en l'estudi i la pràctica del que ell ha declarat agradable. Siga o no cristiana, aquest tipus de religió és rebutjada i condemnada per ell. I atés que Déu té les seues preferències i la seua salvació només passa per Jesucrist, qui va dir clarament: « Ningú ve al Pare sinó per mi », la seua revelació profètica es dirigeix únicament a la religió cristiana, tant a la vertadera com a la falsa, perquè segons Apocalipsi 17:5, la religió catòlica, simbolitzada pel nom « Babilònia la Gran », és la « mare » d'altres religions també anomenades « fornicàries »: « En el seu front estava escrit un nom, un misteri: Babilònia la Gran, la mare dels fornicaris i de les abominacions de la terra ». I, per descomptat, aquests « fornicaris » són les diverses religions cristianes les identitats protestants de les quals Déu jutja com a « hipòcrites ».

Aquesta religió cristiana caracteritza al bàndol occidental que actualment s'oposa a la poderosa Rússia, les amenaces de la qual contra Occident són cada vegada més freqüents i precises. Aquesta

setmana, Vladimir Putin va desafiar als occidentals: "Si volen declarar la guerra a Rússia, que ho intenten!". I li dec a un periodista que va assenyalar això que el bàndol occidental representa un " terç " de la població humana de la Terra, i que els "dos terços" restants s'oposen i són més o menys hostils. Això li dóna al " terç de la humanitat " assenyalat per a ser " assassinat " en Apocalipsi 9.15 la infidel identitat cristiana occidental: " I els quatre àngels que estaven preparats per a una hora, un dia, un mes i un any van ser deslligats per a matar a un terç de la humanitat ". De fet, aquest bàndol occidental està compost per les " deu banyes " europeus, però també per les seues immenses ramificacions: els Estats Units, Sud-amèrica i Austràlia. Per tant, aquest " terç " no és només simbòlic; En realitat, es dirigeix als pobles cristians que, a causa de la seua impietat i els seus cultes particularment desagradables, han de ser imperativament destruïts pel judici de la ira de Jesucrist. Les altres nacions de la terra no apareixen en la revelació donada per Jesucrist, qui les ignora per complet; la qual cosa no impedirà que també es destruïsquen entre si. Però el blanc de la seua ira continua sent la religió cristiana distorsionada, raó per la qual l'esclat de la Tercera Guerra Mundial o la " sisena trompeta " de l'Apocalipsi de Jesucrist va haver d'ocórrer a Europa, com les dues guerres mundials anteriors. No obstant això, la Tercera Guerra Mundial no aniquilarà a la població d'aquest campament occidental. Però els seus supervivents només sobreviuran prou per a experimentar la prova final de la fe, i desapareixeran quan Jesús vinga a salvar als seus últims triats supervivents de les seues mans malvades en la primavera de 2030.

L'adoració que agrada a Déu es basa, per tant, en la senzillesa d'una relació amorosa on les consideracions són recíproques, viscudes amb perfecta humilitat i fidelitat, com va demostrar Jesús. El vincle que es tix entre Déu i el seu triat és invisible i personal, com el que va unir a Déu amb Abraham. També es requereix una abnegació total, perquè qui serveix a Déu no ho fa per a ser admirat pels homes, perquè per a ell només compta l'opinió del Pare diví. A més, la seua fidelitat ho converteix en blanc de l'odi del diable i dels pecadors rebels. Per tant, l'anonimat és molt més preferible a la notorietat. Segons aquest popular: «Per a viure feliços, visquem amagats».

El culte cristià es va tornar sobtadament desagradable a Déu des del 7 de març de l'any 321, dia en què, per decret imperial, Constantí I va oficialitzar la substitució del descans sabàtic del seté dia pel primer dia dedicat, en la seua pròpia religió pagana romana, al culte de SOL INVICTUS, el déu sol heretat dels egipcis. El culte al déu sol es va estendre per Orient; al Japó, l'imperi del «sol naixent», l'emperador va ser deïficat com a fill del déu sol anomenat «Banzai». El sol ofereix tants beneficis als homes que és fàcil per al diable i els seus dimonis incitar-los a adorar-lo com a una divinitat. I sabent quant desagrada aquesta acció al Déu creador, qui el va condemnar a mort, oficialment, des de la victòria de Jesucrist, Satanàs va implantar aquest odiós culte pagà en la religió cristiana, condemnada des de llavors per Déu. Però el problema de la violació del dissabte queda emmascarat pel paper fonamental que se li atorga a Jesucrist en quasi totes les denominacions cristianes. L'amor diví que manifesta ens fa oblidar l'exigència de la seua justícia perfecta, perquè l'home només reté de la seua obra el que desitja retindre: el seu oferiment de salvació. No obstant això, la causa de la maledicció i, per tant, l'acusació que Déu llança contra el cristianisme infidel apareix únicament en les seues revelacions profètiques, presentades de manera subtil i fosca. Ací és on els cristians, tant col·lectiva com individualment, cometen el seu primer error: subestimen la importància dels textos profètics que el seu significat no comprenen. A més, preveient aquest comportament, Jesucrist va inspirar a l'apòstol Pere amb aquest solemne advertiment citat en 2 Pedro 1.19-20-21: « I tenim la paraula profètica més segura, a la qual feu bé d'estar atents com a un llum que il·lumina en lloc fosc, fins que el dia esclarisca i l'estel del matí isca en els vostres cors. Entenent primer això: que cap profecia de l'Escriptura és d'interpretació privada, perquè la profecia mai va ser portada per voluntat humana, sinó que els sants homes de Déu van parlar sent inspirats per l'Esperit Sant » .

Aquest text està admirablement concebut per Déu, perquè exhorta als deixebles de Jesucrist a donar a les profecies la importància que mereixen, però a més, ens diu clarament per què mètode poden desxifrar: aquestes profecies concebudes per l'Esperit diví utilitzen un llenguatge paràbola emprat per aquest mateix Esperit en l'escriptura de tota la santíssima Bíblia, anomenada amb raó: la paraula de Déu. I aquesta paraula de Déu expressa el pensament del seu Esperit.

Notar la importància d'aquest advertiment citat en un testimoniatge del nou pacte. No està oculta en els llibres de l'antic pacte, sinó que es presenta clarament a tots els que afirmen ser del nou pacte: la seua subestimació d'aquest solemne advertiment, per tant, els fa altament culpables davant Déu Padre i Déu Hijo en el nom dels quals es presenta. Ara, un altre versicle citat per Pablo en 1 Tes. 5.19-20-21 i 22, també és ignorat i menyspreat per ells: « Perquè la profecia mai va ser portada per voluntat humana, sinó que els sants homes de Déu van parlar sent inspirats per l'Esperit Sant. No menyspreen les profecies. Més aviat, examinen-ho tot; aferrar al bo; abstenir de tota espècie de mal ». En la seua divina saviesa, Déu va voler suggerir la relació del tema profètic amb les dues cites de Pedro i Pablo, atribuint en cada cas els mateixos números dels versicles 19-20-21. A més, la

importància de la « profecia » es recorda en Apocalipsi 19.10, en aquests termes: « ...perquè el testimoniatge de Jesús és l'esperit de la profecia ». La comprensió de la profecia permet llavors, en Apocalipsi 20, evocar el seu judici sobre els malvats, del qual seran acusats durant « mil anys »; és a dir, durant el gran dissabte del seté mil·lenni celestial. I en Apocalipsi 21, són Designades per la imatge simbòlica de les " dotze perles ", tan precioses són als ulls de Déu en Jesucrist. Veiem així que l'Esperit de Déu s'expressa tant amb números com amb paraules i imatges comparatives. L'apòstol Pere ens va informar clarament que el desxiframent de les profecies bíbliques només podia aconseguir a partir de les Sagrades Escriptures. I des de 1982, quan vaig presentar els primers resultats del meu treball als meus germans Adventistes del Seté Dia, s'ha confirmat la demostració de l'autenticitat d'aquest mètode. Per això, tindre en compte els advertiments donats per Déu en tota la seua Bíblia constitueix una part important del culte rendit a Déu, que, en aquest cas, li agrada . Aquesta condició, complida i honrada, els santifica. Perquè la vertadera santedat es basa en les obres que Déu exigeix. Per això, en els seus judicis sobre els sants de les set eres, en Apocalipsis 2 i 3, Jesús els diu: " Conec les teues obres ". Confirma així les paraules de Santiago a Santiago 2.17: " Així també la fe, si... "no té obres, està mort en si mateix. "

La mort expiatòria de Jesucrist va obrir i va establir els fonaments del nou pacte, en l'inici del qual l'Esperit diví de Crist va inspirar les Sagrades Escriptures als seus nous testimonis. D'aquesta manera, la llei divina va ser enriquida amb l'addició d'aquests nous testimoniatges literaris. Ara, reconciliats amb Déu per Jesucrist, els redimits tenen lògicament el deure de posar en pràctica tota la llei divina, com Jesús ho va fer perfectament abans que ells, com a model de l'home perfecte, agradable a Déu. I és per a justificar aquesta lògica que l'apòstol Pau va escriure en Romans 8:7: « Perquè la ment carnal és enemistat contra Déu, perquè no se subjecta a la llei de Déu , ni tampoc pot ». Per tant, és fàcil entendre que, al revés, l'obediència a la llei de Déu íntegrament, feta possible en Crist, constitueix l'únic fruit de la vertadera fe , acceptada de grat per Déu.

En Romans 12:1, Pablo ens diu: « Així que, germans, us pregue per les misericòrdies de Déu, que presenteu els vostres cossos en sacrifici viu, sant, agradable a Déu, que és el vostre culte racional ». L'adoració agradable a Déu és, per tant, únicament l'anomenada adoració raonable, és a dir, un fruit donat per una anàlisi simple i lògica de la raó humana.

En Romans 12:2, Pablo també diu: « No us conformeu a aquest món, sinó transformeu-vos mitjançant la renovació del vostre enteniment, perquè comproveu quina siga la bona, agradable i perfecta voluntat de Déu ». Que important és aquest versicle! Ens insta a ser intel·ligents, demostrant la nostra capacitat d'adaptar-nos a les estratègies canviants del diable i els seus dimonis. Perquè totes les Escriptures bíbliques del nou pacte van ser inspirades i escrites en un context on el diable combatia obertament la fe cristiana a través dels seus agents humans jueus i romans. A més, algunes d'aquestes cites van perdre la seua legitimitat quan el diable va canviar la forma de la seua lluita, combatent la fe cristiana actuant dins de l'assemblea cristiana, que és el que Déu revela en la seua profecia de Daniel 7 i en tota la seua Apocalipsi. Aquest canvi va començar amb l'establiment del règim papal a Roma l'any 538. Com a exemple d'un versicle que ha perdut la seua validesa, cite 1 Juan 4:2: « En això coneixeu l'Esperit de Déu: tot esperit que confessa que Jesucrist ha vingut en carn, és de Déu ». Això era cert en temps de Juan; en els nostres temps ja no ho és; de fet, és completament fals i un engany mortal. Perquè totes les religions cristianes que s'han tornat culpables per la seua transgressió del dissabte des de 1843, totes confessen que « Jesucrist ha vingut en carn ». De manera similar, abans de 1843, la fe protestant, desarmada però pacífica i submisa, va ser acceptada provisionalment per Déu, com a ensenya Apocalipsi 2.24-25: « A tots vosaltres, els que esteu en Tiatira, que no teniu aquesta doctrina, i que no heu conegut les profunditats de Satanàs, com ells diuen: Us dic que no us impose una altra càrrega ; solament que el que teniu, retingueu-ho fins que jo vinga ». Però l'entrada en vigor del decret de Daniel 8.14 en 1843 va canviar el criteri d'aquesta aprovació divina, i de la nit al dia, en la primavera de 1843, la seua situació espiritual va canviar; una nova « càrrega », el dissabte santificat des de la fundació del món, va ser exigida per Déu com a norma de la fe cristiana; les institucions van ser rebutjades col·lectivament i abandonades a les seduccions i fruits del diable i els dimonis que el segueixen i comparteixen la seua destinació mortal.

Aquest terme " càrrega " demostra que Déu coneix bé el pensament humà. Presentat com una obligació, a l'ésser el tema del quart dels deu manaments de Déu, el dissabte era considerat per l'home carnal com una " càrrega ", doncs a l'home li resulta molt difícil acceptar la idea mateixa d'haver d'obeir tant a Déu com als altres. Ara bé, Jesucrist va voler donar als seus triats redimits un altre significat a aquest terme , perquè l'obediència no és desagradable per als qui obeeixen en resposta a l'amor de Déu. Va dir en Mateo 11.28-29-30: " Vengen a mi tots els que estan cansats i atabalats, i jo els faré descansar . Carreguen amb el meu jou i aprenguen de mi , que sóc mans i humil de cor; i trobaran descans per a les seues ànimes. Perquè el meu jou és suau i la meua càrrega

lleugera ". El que fa que aquesta " càrrega " siga " lleugera " és únicament l'estat mental de qui la jutja.

Observem, en aquest versicle, el vincle que connecta l'oferta de « descans » amb l'acceptació de portar la càrrega de l'obediència a les seues instruccions divines. Jesús va anunciar així com la fe en la seua persona obtindria el gran « descans » sabàtic del seté mil·lenni profetitzat, fins a la seua segona vinguda en 2030, mitjançant el «dissabte» setmanal de la seua santa llei. Per això, a diferència de les altres festes establides en l'antiga aliança, la pràctica del « dissabte » setmanal conserva en Jesucrist tota la seua legitimitat davant Déu, els homes i els àngels celestials. I en aquesta singular comprensió posada en pràctica, el culte dels redimits es torna veritablement agradable al Déu Creador, a qui li ho presenta, ja que redescobreix la norma practicada pel mateix Jesucrist.

Record que aquesta comprensió era la dels apòstols de Jesús, per als qui la pràctica del sabbat no era en absolut qüestionada. En la primavera de 1843, Déu només va exigir la restauració d'aquesta pràctica, injustament abandonada pels cristians, els qui, des del 7 de març de 321, van preferir honrar a l'emperador Constantí I abans que al gran Déu creador de totes les coses i de tota la vida. Les malediccions de les " set trompetes " de la seua Apocalipsi són les seues respostes a aquesta odiosa i injusta elecció. I després de la " sisena ", les " set últimes plagues " d'Apo. 16 vindran a assotar als últims rebels que van sobreviure després de la Tercera Guerra Mundial d'aquesta " sisena trompeta ".

Per què la humanitat s'arrisca tant amb el Déu Creador? Simplement perquè roman invisible als seus ulls. I davant l'absència de respostes visibles seues, els esperits humans rebels ho ignoren o fingeixen ignorar-ho. No actuen així amb l'home que veuen, qui, no obstant això, dista molt de ser tan formidable. I aquesta elecció de comportament revela res menys que la seua falta d'intel·ligència. Tant és així que, paradoxalment, les masses humanes són liderades i dirigides per éssers humans mancats de la vertadera intel·ligència que beneficiaria a tots. I la paradoxa resideix en què aquests líders són triats perquè se suposa que són els més intel·ligents dels éssers humans i, almenys, els més educats. Per tant, és just que Déu use la imatge de la « arena de la mar » per a designar a la humanitat anomenada a la salvació, però subjecta al diable en Apocalipsi 12.17: « i es va parar sobre l'arena de la mar ». I en aquest cas específic, es tracta de « arenes » movedisses en les quals la humanitat mateixa desapareixerà per culpa del diable que la governa. En l'àmbit profà com en l'espiritual, els homes depositen la seua confiança en altres homes i és així com tota la humanitat es prepara per a afonar en un gran naufragi universal, per no haver conegut ni tingut en compte aquest versicle citat en Jer. 17:5-6: " Així diu YaHweh: Maleït l'home que confia en l'home, i posa carn pel seu braç , i el seu cor s'aparta de YaHweh! És com un pobre en el desert, que no veu vindre el bé; habita en els llocs àrids del desert, una terra salada i deshabitada . El "suport " que tenia era, únicament, la Santa Bíblia completa, l'única paraula escrita del Déu viu, l'únic model de la seua veritat. No és preferible aquesta altra destinació, descrit en els versicles 7 i 8?: " Benaurat l'home que confia en Yahvé, i l'esperança del qual és Yahvé! És com un arbre plantat al costat de les aigües, que al costat dels corrents estén les seues arrels; no sent la calor quan arriba, i la seua fulla roman verda; l'any de sequera no temerà, i no deixa de donar fruit " .

Els esdeveniments actuals em porten a afirmar que l'optimisme humà és el pitjor de tot. Perquè l'optimista no té en compte la realitat de la situació que té davant si, a diferència del realista, que sí que la té. L'optimista expressa el que desitja, mentre que el realista expressa el que s'aconseguirà; per tant, va reaccionar de manera lògica i intel·ligent. La guerra que enfronta, a través d'Ucraïna, al bàndol occidental de l'OTAN contra Rússia, ens dóna una mostra d'aquests dos comportaments. Els optimistes esperen la victòria ucraïnesa; els realistes saben que Rússia derrotarà a Ucraïna, i els triats, il·luminats per Déu, saben que aquesta Rússia envairà i esclafarà a les potències europees, com Déu va profetitzar en Daniel 11.40-45.

El "xiquet rei" en el poder

Aquest nou tema es va inspirar en la visió de l'assemblea de diputats ucraïnesos durant la distingida visita del president del Senat francés, Sr. Gérard Larcher. Em va impressionar la immensa representació de joves, la qual cosa explica a la perfecció i de manera lògica el comportament i les decisions de les autoritats ucraïneses.

A França, "el xiquet rei" és una expressió encunyada pels mitjans de comunicació en la dècada de 1970, que, amb raó, destacava el comportament capritxós dels xiquets i, al mateix temps, la relaxació de l'autoritat parental. Simultàniament, psiquiatres i psicòlegs van començar a justificar la llibertat i els drets dels xiquets, condemnant així el càstig corporal infligit per pares que, com a resultat, perdien

tota autoritat sobre els seus propis fills. Els pares nord-africans, que sempre havien aconseguit la submissió dels seus fills, es van veure obligats per llei a abandonar el seu mètode sever però efectiu. El cinturó del pare sovint servia de fuet.

Van passar diversos anys fins que les conseqüències irreversibles d'aquestes decisions de les elits franceses es van fer evidents en forma d'una joventut delinqüent, rebel i hostil. Per a agreujar el fanatisme religiós, es van formar grups religiosos islamistes que van actuar, assassinant i decapitant als seus enemics.

En 1981, el govern socialista va buscar complaure als joves i els va concedir la llibertat sexual que exigien. Satisfets, els joves es van involucrar en la política per a donar suport al lideratge d'aquest comprensiu president Mitterrand.

En 2012, la joventut turbulenta, revolucionària i llibertària de Maig del 68 va arribar al poder amb el jove president Nicolas Sarkozy. Immediatament, l'estil de la presidència va canviar i van sorgir crues arengues populars, que només escandalitzaven als qui havien sigut destituïts per la seua avançada edat. Cal dir que, amb el desenvolupament d'internet i les xarxes socials, aquest tipus d'intercanvi verbal brutal s'ha convertit en una norma habitual a la qual els "vells" no s'acostumen; perquè els bons principis de la correcció segueixen apegats a la seua naturalesa. Però aquests vells són relegats i desapareixen en les esferes governamentals. Com més passa el temps, més joves prenen les regnes del poder. I la influència d'aquests joves adquireix una importància que explica els tràgics esdeveniments que hem començat a descobrir des de 2017.

En les eleccions presidencials de 2017, els vells partits polítics tradicionals, tots dos responsables dels fracassos econòmics i polítics de França, es van destruir mútuament davant l'opinió pública. L'odi i el ressentiment contra el partit nacionalista francés més antic, el Front Nacional, van donar lloc a aliances amb l'únic objectiu d'enderrocar a "aquest dimoni" del poder. Però Jesucrist, l'organitzador de tota la vida humana, va imposar al poble francés, maleït per ell, al jove president E. Macron, fins i tot més jove que el president N. Sarkozy i, sobretot, molt més perillós per al país que l'odiat i destituït Front Nacional. Enfront del Front Nacional, odiat per tots els altres polítics, el jove arrogant i inexpert va ser el preferit i portat al poder; paradoxalment, encara que triat, no triat. De fet, ja no és el poble qui tria al seu líder, és Déu qui imposa la seua elecció. Segons aquest popular: "El poble té els líders que es mereix".

Ací sorgeix la necessitat de definir què és la joventut. Com acabe d'esmentar, la falta d'experiència en qualsevol àmbit, excepte en les xarxes socials i internet, és evident. Perquè la joventut ho té tot per descobrir, i les persones majors poden donar fe que aprenen fins al final de les seues vides; és a dir, la qual cosa li falta a un jove. La societat qualifica a aquests joves pels títols que obtenen. Però què conté la seua educació? Només teories molt difícils d'implementar en la vida pràctica, regida per les exigències de les grans fortunes industrials, comercials i financeres, imposades per la Comissió Europea. Aquesta és el gran avantatge de les persones de mitjana edat: ja han descobert concretament els límits de les coses i són capaces de prendre decisions raonables. Per desgràcia, amb els joves, això no ocorre; especialment en la vellesa, quan s'han tornat particularment rebels, arrogants, vanitosos i envanits. Amb aquesta mena de caràcter, ja no és possible reconéixer les faltes. I en lloc d'acceptar humiliar i reconéixer els seus errors, el jove líder temperamental s'afona més en el seu error, fins al punt de provocar el naufragi nacional de tot el seu país. En la seua confrontació amb els fets reals, el jove confon els seus desitjos amb la realitat; no sap reconéixer els límits que ha de donar a les seues decisions; tot li sembla possible i no sap identificar les conseqüències de les seues decisions. I quan apareixen, ja és massa vesprada per a tornar arrere, la qual cosa, a més, per naturalesa, està exclòs. El jove funciona com un cotxe amb cinc marxes però on la marxa arrere no existeix. Incapaç de retrocedir, ha d'avançar fins a estavellar contra un mur; el mur de la inevitable realitat. Per això, m'atrevisc a afirmar, el poder donat a la joventut és només el fruit d'una terrible maledicció de Déu en Jesucrist; la qual cosa és confirmat per Ecl. 10.16: " Ai de tu, terra el rei de la qual és un xiquet, i els prínceps del qual mengen de demà! " Aquest és per a ell el mitjà per a conduir a França a un desastre que la destruirà, i a les altres nacions europees que són la mira de la seua ira divina.

Des de 1945, Déu ha tardat 77 anys perquè els fills i filles de la generació rebel de la postguerra arribaren en poder a tot el món occidental, i perquè les generacions anteriors, que van viure la Segona Guerra Mundial, se sumiren en la letargia de la mort. Això és cert per a França, per a Europa, però també per a tots els altres pobles del món que no van experimentar aquesta revolució de la seua joventut, que van romandre submisos i respectuosos amb les seues tradicions. El canvi de comportament observat a Occident no s'observa en la resta del món, on s'ha preservat la llei patriarcal. Per tant, allí les mentalitats són molt diferents, i els valors morals les separen profundament d'Occident. Com pot sorprendre'ns en aquest cas un xoc de civilitzacions? Va ser un esdeveniment preparatori i inevitable. No obstant això, el que ho va fer possible va ser la joventut dels líders que van

arribar en poder a tot arreu.

Al principi d'aquest missatge, vaig esmentar l'assemblea de diputats ucraïnesos. És evident que l'anhel de llibertat nacional d'aquest poble ha aconseguit el seu punt àlgid gràcies a la joventut disposada a tot per a aconseguir el que desitja. La camisa de força política russa ja no els convenia, i impulsats per dimonis que només esperaven això, van exigir successivament el derrocament del legítim president rus d'Ucraïna i la seua adhesió a Europa i a l'OTAN, dominada pels Estats Units. A Rússia, després de la seua virtual "cortina de ferro", el president Vladimir Putin observava els esdeveniments i les derives dels valors morals occidentals. Per a ell, Ucraïna podia continuar sent independent, però només dins de l'aliança russa. No obstant això, en exigir la seua adhesió a l'OTAN, Ucraïna trairia el pacte moral que uneix a les repúbliques dels països del bloc de l'Est. Encara que oficialment en pau, Orient i Occident han estat en oposició política i econòmica des del final de la Segona Guerra Mundial en 1945. De fet, amb Ucraïna i amb el suport armat de l'OTAN, l'antiga "Guerra Freda" s'està calfant fins a l'esclat general de la Tercera Guerra Mundial.

Trobada en el jove president ucraïnés Volodymyr Zelensky tots els trets de la joventut, i sobretot aquesta determinació absoluta i aquesta confiança impertorbable en la possibilitat de derrotar a Rússia. Aquesta opinió es deu típicament a la seua joventut, perquè no va conéixer a Rússia en guerra. La Rússia que va conéixer es va alçar lenta però segurament de la humiliant ruïna política i econòmica. I va anar durant aquesta època que Occident i els seus valors van despertar un desig de llibertat entre els pobles de l'Est, units pel llegat de tradicions centenàries. En el seu desastre, Rússia va permetre que els Estats Bàltics i Polònia recuperaren la seua independència i s'uniren a l'OTAN per a col·locar sota l'escut protector dels Estats Units. Però en aquell moment, la sol·licitud d'Ucraïna va ser rebutjada per Occident. Per tant, Ucraïna va romandre dins del pacte dels països de l'Est units a Rússia. En 2013, a Ucraïna, una revolució popular va enderrocar al seu president rus, i després de diverses presidències fallides, el jove artista V. Zelensky va ser elegit president en 2019. La seua joventut justificaria tot el seu comportament. Va donar per fet els seus desitjos i va voler unir a l'OTAN i a la Unió Europea, costara el que costara. Les amenaces de les tropes russes concentrades prop de la frontera ucraïnesa a Bielorússia no van canviar la seua determinació. I aquesta tossuderia, amb les seues terribles conseqüències, em recorda l'enduriment del cor del faraó durant l'èxode hebreu d'Egipte. I va anar Déu qui va endurir el seu cor després de tres negatives a deixar eixir al seu poble d'esclaus. Aquesta tossuderia absoluta tenia un objectiu específic: Déu estava preparant la ruïna d'Egipte. De la mateixa manera, la tossuderia del president Zelenski va preparar la ruïna del bàndol europeu occidental al qual volia unir i que ho va secundar en la seua guerra contra Rússia. Els joves en el poder estan molt decidits a imposar les seues decisions, fins i tot si tenen conseqüències desastroses. Quasi tots els joves líders europeus es comporten de la mateixa manera. Sentir honrats per la sol·licitud d'Ucraïna d'unir a ells, arrisquen la seua pròpia seguretat en proporcionar armes destinades a matar a soldats russos, i creuen ximplement que no tenen res a témer de Rússia, de la qual s'han convertit en enemic. Que incoherent! Només veig una explicació per a aquest comportament quasi unànime: la bogeria de la joventut, encegada per l'Esperit de Jesucrist, a qui menyspreen i ignoren per complet. I això, sempre amb l'objectiu de provocar la seua destrucció, com si fora pel Faraó.

La comparació entre l'èxode dels hebreus i la nostra època és tan similar que la primera experiència ens dóna totes les claus per a comprendre la segona. Observe aquests punts en comú: el jove faraó que va arribar en poder no va conéixer a José; els joves, Macron i Zelenski, no van experimentar la Segona Guerra Mundial ni el poder de l'URSS, la Rússia Soviètica. Se'ls va informar dels fets, però no els van experimentar. Això és cert punt per al faraó com per als nostres joves líders actuals. No obstant això, aquesta és la diferència fonamental entre la formació mitjançant la instrucció i la formació mitjançant l'experiència viscuda. La primera és només teòrica i no té efecte en la ment humana, mentre que la segona marca profundament l'ànima d'una persona. El faraó que va conéixer a José tenia una raó personal per a apreciar els seus serveis a tot Egipte, ja que li havia confiat el govern de tot el seu país. Els dons que Déu li havia atorgat ho havien fet benvolgut i honrat. Multituds de vides, incloses les de la seua família hebrea, es van salvar de la fam i només podien estar-li agraïdes. Sense aquesta experiència, el jove nou faraó només veu en aquest poble hebreu el perill que el seu gran nombre representa en la seua època per al seu país i la seua població. D'igual manera, els nostres joves líders actuals només han sigut informats sobre l'antic poder de la Rússia Soviètica; però la seua pròpia experiència només coneix una Rússia menyspreada per l'Occident conqueridor i triomfant. Per als joves, la inclinació a un poble menyspreat no és gratificant, i els més ambiciosos només desitgen canviar aquesta situació. Per a ells, la solució és, per tant, unir al bàndol occidental, ric i lliure, però també pervers i corrupte. I aquestes dues últimes males qualitats s'han trobat, de fet, a la Ucraïna alliberada, que s'ha independitzat de la nació russa, la qual cosa justifica la destitució de successius presidents. Enfront de l'ascens al poder de la joventut en el bàndol

occidental, a Rússia, el poder roman durant molt de temps en mans d'un home de l'antic KGB de la Rússia Soviètica. Per tant, ens enfrontem a la inexperiència i l'experiència viscuda. Ja podem comprendre que tots dos bàndols mai podran entendre ni compartir el mateix criteri. La guerra enfronta al jove ambiciós que fa realitat els seus somnis contra la tossuderia d'un faraó, i s'enfronta a un ancià savi experimentat, tan decidit a guanyar com ell. Aquest ancià savi no volia la guerra que destrueix tota prosperitat i causa tantes morts. Però, en observar la perversió de la societat occidental, volia protegir al seu país, del qual Ucraïna havia sigut membre associat des de la seua independència. L'ancià savi no podia imaginar les conseqüències del rejoveniment dels líders occidentals. Amb els vells líders, es van evitar sàviament les causes de la ruptura total, i ni per un instant va poder preveure que els joves líders europeus serien tan insensats com per a desafiar-lo subministrant armes al seu adversari i nou enemic, Ucraïna. Això explica el significat del seu enfocament inicial: "el so de botes i tancs" a la frontera ucraïnesa hauria d'haver bastat per a calmar les ambicions d'aquests joves. Però el savi ignora el paper que Déu li ha preparat per a dur a terme el seu terrible i purificador pla. Així, es veu embolicat en una espiral d'escalades bèl·liques que no hi havia premeditat. Durà a terme el pla de Déu fins al final, un pla que ningú en la terra ni en el cel pot impedir. Durant molt de temps, he observat com el temps afavoreix l'acceptació de valors morals canviants, però no m'havia donat compte que l'ascens al poder de la joventut governant permetria l'esclat de la Tercera Guerra Mundial. Hui, la demostració es comprén i es fa realitat. Van haver de passar 77 anys de pau perquè els últims testimonis de la Segona Guerra Mundial desaparegueren o ja no influïren en les decisions de la joventut governant. I això explica per què, dues vegades consecutives, Déu ha imposat a França i a la seua població al jove president E. Macron, típicament orgullós, arrogant, ambiciós i rebel. Es pot entendre així per què, atenent només la seua inexperiència, la seua naturalesa ho impulsa a desafiar a la poderosa Rússia, perquè està vivint el seu somni: un món on els homes sempre aconsegueixen evitar el pitjor mitjançant llargues però efectives negociacions. Durant la seua jove vida, no és això el que la història ha confirmat? En deixar de costat a Déu i la seua poderosa acció, l'esperit humà es nodreix d'experiències viscudes. I les dels joves que van arribar en poder només representaven pau i acords diplomàtics. Com podrien aquests joves incrèduls, alimentats únicament pel secularisme, comprendre que el Totpoderós, el Déu invisible, es val de la seua feblesa i els seus defectes per a dur a terme el seu projecte punitiu i destructiu? Aquesta comprensió és un privilegi atorgat sol als qui mestressa, perquè estima les seues obres, les quals vivifiquen la seua fe; per tant, un model de fe que agrada a Déu.

Des del model del jove nou faraó, a França, va aparéixer un primer "xiquet-rei" a l'edat de cinc anys, sota el nom de Lluís XIV. La foscor moral i religiosa del seu regnat va quedar emmascarada per les sumptuoses festes que organitzava en el seu palau de Versalles. Atraient a tots els nobles rics al seu palau per a envoltar-lo, es va convertir en "el rei sol", reemplaçant en Versalles al vertader sol que Déu va fer estrany i de calor suau durant el seu llarg regnat de 70 anys. El fred, el gebre i el gel impregnaven el clima mentre el rei es gallejava per l'Allée dónes Glaces, en el seu palau, entre dues guerres costoses i permanents, vertaderes maledicciones per a la població francesa. En aquesta experiència, Déu va dirigir a França un missatge no rebut ni comprés. Però aquest missatge cobra ple significat en la nostra època, on es renova el mateix principi: als trenta anys (com en el cas de Zélensky), un líder no posseeix l'experiència ni la saviesa de les persones majors, encara que aquesta saviesa no és automàtica, com ho demostra el fogós i bel·ligerant Joe Biden, president dels Estats Units. Per això, es pot ser vell i estar enutjat en un país democràtic. La vertadera saviesa és un do de Déu; per tant, només es troba en molt estranyes ocasions, donada la impietat generalitzada del nostre món. No pot donar a una societat incrèdula i secular que ha exclòs a Déu dels seus pensaments. Però això no li impedirà imposar-li el seu programa, en el qual li ha preparat un final trist i terrible. «El Xiquet Rei» és una història que acaba malament; el somni impossible acaba en malson.

Vaig observar una sorprenent similitud en els esdeveniments ocorreguts successivament a França en 2017 i després a Ucraïna en 2019, en relació amb les eleccions de dos joves presidents d'al voltant de quaranta anys. Les seues eleccions es van caracteritzar per la renovació dels seus vicepresidents, també compostos per una aclaparadora majoria de joves que desitjaven unir a l'home que s'ajustava al seu ideal: jove, culte, modern i segur de si mateix. En aquesta elecció, el pensament polític tradicional desapareix; la situació es basa més en la imatge de la groupie que s'uneix al seu ídol. Aquests canvis es van veure afavorits per l'exasperació popular a causa dels fracassos electorals previs, tant a França com a Ucraïna.

Una altra similitud és que tots dos presidents es presenten en solitari, sense el suport d'un partit polític preexistent. I després de la seua victòria electoral, mobilitzen als seus seguidors mitjançant eleccions parlamentàries. Cap d'aquests diputats fanàtics està disposat a desafiar l'autoritat del seu ídol. Són com a clons de les seues personalitats. Estaran d'acord amb ells fins i tot si s'equivoquen. França en 2017 i Ucraïna en 2019 es troben sota un règim místic però irreligiós. En aquestes dues

dates, el principi polític democràtic occidental tradicional cessa i desapareix, i el poder passa a les mans d'una joventut fanàtica amb un immens poder sobre totes dues nacions.

He elaborat aquest retrat robòtic dels nostres diputats presidencials francesos:

Estan a favor d'Europa i més enllà; aspiren a una unió universal. Educats i qualificats, parlen almenys anglés amb fluïdesa i els idiomes estrangers no els preocupen. Governant de manera tecnocràtica, ignoren cínicament els detalls. Sí, el cinisme és particularment característic d'ells. En un missatge anterior, vaig esmentar la indiferència del president Macron davant la seua proposta de pagar una bonificació de 100 euros als treballadors, però només a les empreses que van acceptar pagar-la; mala sort per als altres empleats. El cinisme de la declaració és evident. Aquest cinisme també s'evidencia en la reacció dels joves càrrecs electes. Encara que parcialment qüestionats per una gran part de l'electorat i secundats per menys del 15% del total de votants registrats, atés que no es comptabilitzen les taxes d'abstenció del 52% i el 54% en les eleccions presidencials i legislatives, reaccionen amb arrogància en arrogar l'alta taxa en la segona volta, una xifra justificada únicament per a obtindre el rebuig de l'odiada Agrupació Nacional. I aquest odi demostra que França ja no pertany als vertaders francesos; i així ha sigut durant molt de temps. L'home madur sap tindre en compte les xifres reals que el porten al poder, però el jove ignora aquest criteri i es comporta cínicament com un autòcrata amb un poderós suport. Només compten les seues idees i desitjos, i la Constitució de la Cinquena República afavoreix aquesta bogeria injusta.

Per a dissimular els seus defectes, orgullosos de la seua posició, parlen amb rapidesa, creient que aquest flux de paraules demostra el seu perfecte domini dels temes en els quals es basen els seus discursos. Però en reproduir els seus discursos a càmera lenta, descobrim errors i mentides que els periodistes entrevistadors ni tan sols noten. Aqueix mateix dia, convidat a un canal de notícies, el nou relator del govern, Olivier Véran, un clon del president Macron, en el seu discurs accelerat, va voler tranquil·litzar als francesos sobre l'augment del 3,5% en els preus dels lloguers, dient que l'APL (Assistència Personalitzada a l'Habitatge) també s'incrementaria en la mateixa proporció. I amb la mateixa rapidesa, es va atrevir a concloure que, per tant, l'augment es cancel·laria. Potser aquest home sap comptar? Això seria així si l'APL cobrira la totalitat del preu del lloguer; però aquesta assistència només cobreix una part. El seu missatge era, per tant, fals i enganyós. Però així es demostra la naturalesa superficial i cínica d'aquests nous seductors públics. Els periodistes presents, per descomptat, no van notar res, ni en la seua presència ni després que va eixir del set... Cal dir que no reben APL, els seus alts salaris els fan inútils.

Els joves nous diputats són profundament humanistes i el seu pensament universalista els porta a odiar el nacionalisme que privilegia als autèntics francesos. La situació és, per tant, paradoxal, perquè el seu somni universalista, que fomenta l'acolliment, ha de ser finançat únicament pel seu país, els interessos financers del qual han sigut destruïts durant molt de temps per la globalització del comerç i les seues múltiples deslocalitzacions a la Xina, principalment, però també internament, a altres països de la UE. I els nostres joves polítics cultiven la paradoxa amb vehemència, perquè odiant el nacionalisme francés, el del seu país, aproven les despeses ruïnoses oferides a Ucraïna per a la seua lluita, que no és una altra cosa que el nacionalisme absolut de la pitjor tossuderia manifestada des del final de la Segona Guerra Mundial. Per tant, la paradoxa i la inconsistència regnen sobre França, i perquè escape de la seua destrucció, es requeriria un miracle que mai arribarà. La veritat és que l'equip capaç d'acabar amb ella ja està en el seu lloc. I si ho aconsegueix, serà gràcies a la Constitució de la V República Francesa , que molts periodistes polítics ja critiquen per la seua naturalesa excessivament monàrquica. Però aquestes reaccions recents solo s'ajusten al testimoniatge popular de les últimes eleccions, que no van ser molt favorables al partit sortint LREM, que no obstant això va ser reelegit per aliances electorals circumstancials. La lliçó que extrac d'això és que, des de 1958, l'inici de la Cinquena República , el sistema democràtic ha sigut utilitzat únicament per autòcrates per a aconseguir el poder. Després, particularment des de 2012, el rebel "xiquet-rei" governa i imposa únicament la seua voluntat. Dit això, el tipus de règim que governa és secundari; el principal és la benedicció divina que recau sobre el líder; i ací radica l'explicació de tots els fracassos observats en tots els règims, perquè no existeix en tota la terra cap líder beneït per Déu, ni cap poble que ho siga.

En el poder, la joventut busca complaure i seduir a la gent comuna. El seu suport depén d'aquest èxit. A més, el seu govern es mostra simpàtic distribuint xecs d'ajuda i eliminant impostos i aranzels com si la gent llançara pa a ànecs agraïts i cacareantes. Però, al mateix temps, les seues decisions de paralitzar l'economia i el país durant dos anys en el context de l'epidèmia de COVID-19 han arruïnat a França. Hui, és l'ajuda militar brindada a Ucraïna i les sancions imposades a Rússia les que acabaran amb la nació francesa, sense que puga recuperar mai.

Per a complir el seu pla destructiu profetitzat, Déu va crear situacions especialment favorables en la terra; en particular, la sobtada arribada al poder de joves arrogants i inexperts. Però el mitjà més

destacable és la separació d'idiomes, la base de totes les reivindicacions nacionalistes. D'aquesta manera, assesta un colp fatal a l'esperit de Babel que unia als pobles en aliances humanes . I malgrat aquestes aliances , la separació i la guerra tornen i s'imposen. Però com se sostindrien aquestes aliances ? Sabem que Déu va dir en Daniel 2.43: « Vist el ferro mesclat amb fang, perquè amb les aliances humanes es mesclaran; però no s'uniran entre si , com el ferro no es mescla amb el fang » .

La separació de llengües s'emfatitza en Apocalipsis 10.11: « I se'm va dir: “Has de profetitzar una altra vegada davant molts pobles, nacions, llengües i reis ”». Aquestes llengües separen a les nacions que han entrat a la UE i justifiquen l'aliança superficial revelada per Déu. A diferència de la UE, els EUA està unificat per la seua llengua oficial, l'anglés , però la seua unió ja es veu amenaçada per la propagació de l'espanyol . Així, des de Babel , Déu ha posseït aquesta formidable arma per a trencar les aliances humanes : la llengua parlada , que és el fonament unificador de cada poble. I en tota Europa, però especialment a França, la recepció massiva i forçada d'estrangers, que importen la seua llengua , la seua cultura i la seua religió, ha vingut a frustrar la unificació, creant causes per a disputes internes addicionals, fins i tot més perilloses que les que van oposar als francesos per terra i sang.

Els presidents de la Tercera i la Quarta República van ser triats a una edat avançada. En la Cinquena , aquest continua sent el cas dels dos primers presidents: el general de brigada Charles de Gaulle i el financer Georges Pompidou. El tercer, Valéry Giscard d'Estaing, va ser triat molt més jove, en 1974. Tenia llavors 48 anys i es va convertir en el president més jove triat a França des de 1845. En el govern anterior, va ser ministre de Finances i Economia. Les conseqüències de la seua joventut són notables i ja molt perjudicials per al país. En establir les bases de la UE amb Alemanya, va privar a França de la seua vertadera independència. Volia complaure i va cedir a les demandes lliberticides de la joventut del poble. Va autoritzar l'assentament de famílies de treballadors magrebins a França mitjançant la seua llei de reunificació familiar entre 1976 i el 8 de desembre de 1978, quan va adoptar la seua forma actual. La llei va ser introduïda pel primer ministre Jacques Chirac en 1976 per a satisfer les demandes del poderós grup constructor d'habitatges Francis Bouygues, membre del seu partit polític, el RPR. En aquestes circumstàncies, l'islam magrebí s'ha consolidat massivament a França, i continua fins als nostres dies. El quart president va ser l'advocat François Mitterrand. Va ser triat als 65 anys en 1981 i va inaugurar el govern socialista durant dos mandats complets de set anys sota l'ègida de la "rosa", símbol de l'amor. Home de cultura i gran humanista, també va afavorir les reivindicacions lliberticides dels joves. La "rosa" canviaria les mentalitats i promouria la legitimitat de les abominacions sexuals. Sota el seu lideratge, els immigrants magrebins van estar més protegits que mai, mentre que els seus actes delictius no van fer més que augmentar; i va sorgir l'expressió "no tocs al meu amic". Nota: Per la seua presència i autoritat, va rebre el sobrenom de "déu" dels periodistes humorístics i el símbol d'una granota verda, ben merescut, ja que Déu la classifica com a impura. No obstant això, va anar sota el seu lideratge que els principis divins van ser atacats. Jacques Chirac, cinqué president, ho va succeir en 1995 als 63 anys. Va ser un polític genuí format en l'ENA. Ardent i tenaç en la seua joventut, als 63 anys, buscava abans de res complaure a tots. Després d'ell, el sisé president, Nicolas Sarkozy, va ser triat als 52 anys en 2007. Era advocat mercantil. Amb ell, França va ser governada per un home d'origen hongarés que, des de 1968, va ser portaveu de la joventut partidària del RPR de Jacques Chirac. La seua arribada en poder va marcar, per tant, el moment en què la generació de la protesta de Maig del 68 va governar França. I la maledicció per a França es va intensificar. Amb les seues decisions polítiques, va privar a França de la protecció líbia i va afavorir les conquestes islàmiques a Líbia. El seté president, François Hollande, encara que molt francés, va ser triat als 58 anys en 2012. Era també un producte pur de l'ENA (Escola Nacional d'Administració). Amb ell, el partit "Rosa" va tornar a governar. I va portar a França al súmmum de les abominacions sexuals condemnades per Déu, en legalitzar el matrimoni per a tots: heterosexuals, homosexuals, bisexuals, transsexuals, etc. I el huité i últim president actual de França és Emmanuel Macron. Va ser triat als 39 anys en 2017. Financer del banc Rothschild (igual que el segon president, Georges Pompidou), va ser assessor del president Hollande i posteriorment ministre d'Economia, Indústria i Assumptes Digitals. Es va convertir així en el president més jove des de 1845. Encarna el somni americà i sedueix a la joventut que ell mateix representa. Per a establir i desenvolupar una societat digital, està desestabilitzant l'equilibri social francés. Això ocorre en un moment en què la deslocalització a la Xina priva als francesos d'ocupació. Amb naturalitat i cinisme, imposa canvis inspirats en el seu esperit proeuropeu i universalista. Està arruïnant a França en paralitzar les seues operacions durant dos anys a causa de l'epidèmia de COVID-19. Després, la remata oferint el seu suport financer i militar a Ucraïna. Les sancions adoptades contra Rússia estan tenint conseqüències negatives per a França i altres competidors europeus. França està llesta per a ser entregada als seus enemics.

Segons Ezequiel 2, on la paraula " rebels " apareix sis vegades en deu versicles, el temps de la fi dels pactes divins es caracteritza per aquest criteri de comportament " rebel ". Però en el temps de la

fi de Jerusalem, que va precedir a l'última deportació a Babilònia, és a dir, entre -605 i -586, hem de tindre en compte l'edat dels tres últims reis al començament del seu regnat.

El primer, Joacim, tenia 25 anys segons 2 Reyes 23.36-37: « Joacim tenia vint-i-cinc anys quan va començar a regnar , i va regnar onze anys a Jerusalem. El nom de la seua mare era Zebuda, filla de Pedaías de Ruma. Va fer el dolent davant els ulls de Yahvé , tal com ho havien fet els seus pares. »

El segon, Joaquín, tenia 18 anys segons 2 Reyes 24:8-9 (o 8 anys segons 2 Cròniques 36:9; aquesta excepcional divergència va ser, no obstant això, legitimada per Déu per a posar a prova la fe): « Joaquín tenia díhuit anys quan va començar a regnar , i va regnar tres mesos a Jerusalem. La seua mare es deia Nehusta, filla d'Elnatán de Jerusalem. Va fer el dolent davant els ulls de Yahvé , tal com ho havia fet el seu pare » .

El tercer, Sedequías, tenia 21 anys, segons 2 Reyes 24:18-19-20: « Sedequías tenia vint-i-un anys quan va començar a regnar, i va regnar onze anys a Jerusalem. La seua mare es deia Hamutal, filla de Jeremías de Libna. Va fer el dolent als ulls de Yahvé , tal com ho havia fet Joacim. I a causa de la ira de Yahvé contra Jerusalem i Judà, els va expulsar de la seua presència. Així es va rebel·lar Sedequías contra el rei de Babilònia » .

En la nostra època, nostre " Sedequías " es diu Emmanuel Macron. Ell també està involucrant i comprometent a França en una "revolta" bèl·lica contra el nostre " Nabucodonosor ", Vladimir Putin, president de Rússia, la principal potència nuclear del món. Com en l'època de Jeremías, Daniel i Ezequiel, amb la UE, França " fa " i legalitza el " malament ", com l'antic Israel en la seua època, i la naturalesa " rebel " de la joventut es posa en dubte cada vegada. La fi de les nacions és idèntic a la fi de l'antic Israel del Déu viu. Les mateixes causes engendren els mateixos judicis i càstigs divins.

La lliçó que hem d'aprendre és que l'ús de l'autoritat varia segons l'edat del líder, a causa de la progressiva construcció de l'experiència que el forma i modela. Els presidents que van conéixer el règim de la IV República van fer un ús moderat dels poders que els va atorgar la V República . Però aquest últim no va viure aquesta experiència i, a les seues mans, la Constitució adquireix la forma concreta i real del règim autocràtic instaurat pel general De Gaulle; la d'una monarquia parlamentària que comporta tots els desavantatges d'un poder absolut, personal, capritxós i rebel. La desgràcia és per al poble que està en la mira de la justa ira de Déu: la França republicana secular i la Unió Europea del Tractat de Roma, és a dir, la « bèstia escarlata » d'Apo. 17:3, sobre la qual està « asseguda » la Roma catòlica papal. Roma, "la ciutat dels set pujols": " Em va portar en esperit a un desert. I vaig veure a una dona asseguda sobre una bèstia escarlata plena de noms de blasfèmia, que tenia set caps i deu banyes ".

Amb la creació de la Unió Europea, on la unió fa la força, els països europeus s'han tornat assegurances i arrogants cap a altres nacions terrestres. Sentir protegits per l'escut de l'OTAN, al qual el jove president Sarkozy va sumar a França, els europeus s'han atorgat el dret a intervindre en guerres estrangeres i imposar la seua justícia. Aquest és un altre fruit de la joventut, que es torna encara més arrogant quan aconsegueix unions. La construcció europea es va veure facilitada per l'elecció del president més jove de la República Francesa des de 1845, Valéry Giscard d'Estaing. Però l'últim president francés, Emmanuel Macron, encara més jove, és encara més arrogant i autoritari. I aquest dret a intervindre en conflictes estrangers, que s'ha convertit en un hàbit natural a Europa, un dret anomenat "dret d'intervenció humanitària", explica el seu actual suport a Ucraïna i el de les joves autoritats europees. Desafortunadament per a ells, la poderosa Rússia nuclear no és la feble Sèrbia a la qual l'OTAN va obligar a arrabassar-los Kosovo per a entregar-ho als albanesos. La unitat pot fer força, però també crea perillosament una arrogància que porta al ratolí a atacar al gat i, en el nostre cas, al gall gal a irritar a l'ós rus.

En resum, tots poden veure la causa de l'arrogància de la joventut: no distingeixen entre "voler" i "poder", i no saben quan rendir i qüestionar. En Daniel 7:8, després de retraure i condemnar al rei Nabucodonosor en Daniel 5.20, Déu imputa arrogància al règim papal, i la comparació amb la joventut actual és rica en lliçons. El papat actua amb arrogància perquè es crea investit i secundat per Déu, mentre que ho traeix amb la seua desobediència. La joventut actua amb arrogància perquè no crea en l'existència de Déu i ignora les seues exigències. Així, la falsa fe i l'ateisme donen el mateix fruit de l'arrogància , fruit de l'orgull humà que la separa de Déu. Ja que ell " resisteix als superbs i dóna gràcia als humils ", segons 2 Pedro 5:5, el missatge del qual està dirigit especialment als joves arrogants per naturalesa: " Igualment, joves, sotmetre als ancians . I tots, revestir d'humilitat en el seu tracte mutu . Perquè Déu resisteix als superbs, però dóna gràcia als humils " .

Amb això conclou aquest estudi sobre el tema dels arrogants “reis xiquets”.

La fi del món: una prova de fe

En el món, les religions monoteistes lluiten per l'autenticitat de la seua representació de Déu en la terra. I a aquesta batalla se sumen diverses formes de religions més o menys filosòfiques. Des de 1843, la religió protestant s'ha dividit en múltiples grups independents que la divideixen i creen una confusió perjudicial per a la causa de Crist. El mestre de la divisió és el diable, perquè per part seua, Jesús beneeix en la perfecta unitat de la seua veritat als seus vertaders triats. Va orar en la terra per aquesta unitat amb gran insistència segons Juan 17.21-22-23: « Perquè tots siguen un ; com tu, Pare, en mi, i jo en tu, que també ells siguen un en nosaltres , perquè el món crega que tu em vas enviar. Jo els he donat la glòria que em vas donar, perquè siguen un com...» som un , jo en ells i tu en mi, perquè siguen perfeccionats en un , i perquè el món conega que tu em vas enviar i els has estimats com m'has estimat a mi ». Notar que només en aquesta unitat de debò, conforme al seu model perfecte, el món pot identificar als seus vertaders triats. Des de 1843, la religió protestant dividida ha sigut l'oposat a aquests criteris, i en Apocalipsis 9, Jesús denuncia aquesta enganyosa intoxicació religiosa sota el tema de la « cinquena trompeta » . Les « trompetes » són càstigs divins. En què consisteix el càstig d'aquesta « cinquena trompeta »? La resposta es dóna en els versicles 5-6 i 11: « I se'ls va donar, no que els mataren, sinó que els turmentaren durant cinc mesos; i el seu turment era com el turment d'un escorpí quan fereix a un home ." » Déu descriu les condicions de " la segona mort " ja esmentades en el missatge de " Sardis " d'Apocalipsi 3:1: " se'ls considera vius i estan morts ". El versicle 6 descriu " la segona mort ", dient: " En aquells dies la gent buscarà la mort i no la trobarà; desitjaran morir, i la mort fugirà d'ells ". I el versicle 11 revela el seu abandó al diable: " I tenien com a rei sobre ells a l'àngel de l'abisme, el nom del qual en hebreu és Abadón i en grec és Apolión. I en situar l'obra del Destructor designat en hebreu i grec, Déu denuncia la traïció a la Bíblia que porta als protestants a ser entregats al diable: el Destructor Principal. El resultat d'aquesta destrucció de la Bíblia és, per tant, la multiplicació de grups que la interpreten a la seua manera. Per això, la situació aparent és la d'una aliança hipòcrita, ja que cadascun condemna en la seua ment la decisió de l'altre. Presente ací una nova idea exclusiva que m'ha sigut inspirada en aquest moment. Les paraules Abadón i Apolión signifiquen, respectivament, en hebreu i grec, "Destructor" i "que destrueix". Però això no és tot, perquè la paraula hebrea "Abadón" es compon de dues arrels hebrees: "Ab", que significa "Pare", i "Adón", que significa "Senyor". La paraula grega "Apolión" es compon de dues arrels gregues: "Apo" i "Lió", o, en lloc de "apo", un adverbi que suggereix distància, allunyament o separació de... León, de la tribu de Judà ", segons Apo.5:5: " I un dels ancians em va dir: No plores; heus ací que el Lleó de la tribu de Judà , l'Arrel de David, ha vençut per a obrir el llibre i els seus set segells. Així, el testimoniatge bíblic de l'antiga aliança se situa sota l'ègida del Senyor Pare, i el de la nova aliança sota l'ègida de la separació del Lleó de Judà o la partida, el començament del seu testimoniatge. I aquesta separació es confirma, de fet, ja que Déu va rebutjar primer a la nació jueva a causa del seu rebuig del Messies Jesús, « el lleó de la tribu de Judà », i el seu testimoniatge de la nova aliança. Però aquest missatge es refereix, en aquesta ocasió, a la fe protestant que, reconeixent a Jesús, menysprea l'antiga aliança, testimoniatge del «Senyor Pare». També, lògicament, pateix, al seu torn, el rebuig de Déu. Aquest descobriment em va portar a buscar el significat profund de la paraula «Apocalipsi». Ací, novament, dues arrels gregues componen aquesta paraula. Trobem l'adverbi «apo» associat al verb «calypto», que significa cobrir, ocultar. L'adverbi «apo» que el precedeix suggereix la retirada o remoció del vel o coberta que oculta, d'ací el seu significat general: revelació. Amb aquestes noves perles precioses Per al món observador i víctima, la confusió religiosa és total, tan nombroses i diferents són les opcions proposades. No obstant això, des de 1843, Déu ens ha oferit una manera molt senzilla de separar el bàndol dels seus falsos enemics cristians: li serveixen i li adoren el diumenge, el dia de descans establit el 7 de març de 321 per Constantí I, emperador de les conquestes romanes.

No obstant això, hi ha una manera d'aconseguir l'acord general, sempre que tots accepten tindre en compte certs fets obvis. En temps de Salomó, la reputació de saviesa d'aquest rei dels hebreus va portar a la reina de Saba des d'Etiòpia a conéixer-lo en persona. La trobada va ser tan fructífer que va tornar al seu país, adoradora del vertader Déu Creador, com ho demostren les seues paraules en aquest versicle d'1 Reyes 10:9: « Beneït siga el Senyor el teu Déu, que t'ha afavorit per a asseure't en el tron d'Israel. Perquè el Senyor estima a Israel per sempre, t'ha posat per rei perquè faces justícia i rectitud ». Llavors, en temps de Jesús, l'Esperit va guiar a Felipe per un camí on es va trobar amb un eunuc etíop a qui va ensenyar i va batejar en el nom de Jesucrist, segons Fets 8.34-39: versicles 37-38: « Felipe va dir: Si creus amb tot el teu cor, pots». L'eunuc va respondre: «Crec que Jesucrist és el Fill de Déu». Va ordenar que el carro es detinguera; i Felipe i l'eunuc van descendir a l'aigua, i Felipe va batejar a l'eunuc . La Bíblia no és un simple llibre; és, sobretot, la paraula escrita de Déu, que ell mateix usa directament, amb poder, mitjançant el seu Esperit, per a ensenyar als qui converteix. L'explicació de l'escàs nombre de persones il·luminades no resideix en la limitació de la comprensió

de la Bíblia. En la nostra època, resideix en el vertader desinterés de les masses humanes per la vida invisible, especialment a Occident, i en l'arrelament de tradicions heretades a Orient i el Magreb.

No obstant això, hi ha un missatge vital que tota persona en aquesta terra necessita. És el coneixement que Déu ha profetitzat la fi de l'experiència de la vida terrenal. De fet, la principal deficiència humana és la ignorància de la programació divina per a aquesta fi del món. Els incrèduls, que no creuen en la lectura literal del relat del Gènesi, escolten als científics que atribueixen a la nostra terra una existència que es remunta a milions i milers de milions d'anys; això és completament fals, però sense fe en Déu, cauen víctimes del seu propi raonament fals. Però aquestes persones no visualitzen la fi del món en absolut, i any rere any, els sent fer plans per a l'any 2050 i fins i tot, últimament, per al 2100, quan els queden com a màxim huit anys de vida; i molt menys per a les futures víctimes de la imminent Tercera Guerra Mundial.

Per tant, considere que l'element més important que Déu revela als homes és la seua programació d'una fi del món que posarà fi a tota falsa esperança o falsa interpretació de la vida humana. Com recompensa oferida als seus triats vertaders, redimits i estimats, Déu va més enllà, ja que havia planejat revelar-los la data d'aquesta finalitat del món. I per què són els seus estimats? Perquè primer van creure en aquesta fi del món. Qui cree en la fi del món demostra que realment cree en l'existència de Déu, qui pot així beneir-lo amb tota legitimitat; aquesta és la norma de la vertadera fe. La resta és una continuïtat lògica: si crec en Déu, crec en el que diu i estudi tot el que ha dit. El més apareix en els seus textos profètics. Descobrir que les profecies antigues es van complir perfectament en el seu temps alimenta la confiança en les quals encara no s'han complit.

La fi del món apareix, clarament anunciat, en Daniel 2, en l'ensenyament que porta l'estàtua, la qual profetitza cinc dominacions terrenals fins al retorn de Crist. I l'anunci de la desintegració de tota l'estàtua a causa de l'impacte de la pedra proclama clarament la fi de la humanitat en la terra. En descobrir aquest ensenyament, l'home aprén que el temps no li pertany. És Déu, i només ell, qui ho va establir al llarg dels sis mil anys que abasta la història bíblica. La fi del món és tan lògic com el seu començament. Sorgida en un obrir i tancar d'ulls i emergint del no-res, la terra va aparéixer en la forma d'una simple bola d'aigua creada en un buit absolut. Durant els següents sis dies, sempre a la seua disposició, la va organitzar fins al sisé dia, quan va formar a l'home a la seua imatge. I aquest home va ser superb, gloriós i perfecte; de cap manera un peix ni un mico. Però a causa del pecat original, la desobediència al mandat de Déu, aquesta glòria va ser només fugaç. La mort, la paga del pecat, segons Romans 6.23, va entrar en l'home i en tota la creació terrenal. Un diluvi va destruir tota vida, conquistada irremeiablement pel mal. Però a través de Noé i la seua família, el coneixement de Déu i les seues lleis morals i físiques es va transmetre a través del temps i fins nosaltres.

Hem de ser conscients que la vida humana, ordinària i normal, no ens permet pensar en la fi del món. Homes moren i uns altres naixen; a ulls humans, el procés sembla il·limitat en el temps. És més, en temps de Noé, convençuts de la mateixa convicció que la vida col·lectiva no tenia límits, els antediluvians no van creure a Noé quan va anunciar l'arribada d'un diluvi. Així mateix, podem imaginar el riure i el sarcasme dels qui el van veure construir un edifici que pretenia surar; això sobre terra perfectament seca. I la seua mort es va deure a una acció miraculosa de Déu, perquè va crear tanta aigua com va ser necessària per a cobrir les muntanyes més altes de la terra. La fi del món que ens espera també es deurà a un poderós miracle, però aquesta vegada, Déu no invocarà aigua ni foc; s'apareixerà plenament visible als seus enemics per a combatre'ls i destruir-los ell mateix.

L'anunci de la fi del món és una exclusivitat bíblica divina. En revelar aquest projecte final, Déu obliga homes i dones a reconéixer la seua condició de criatures. Ens diu que les nostres vides es desenvolupen segons un pla que ell ha programat. I aquest programa es resumeix en el text sabàtic del quart dels seus Deu Manaments, segons Èxode 20:8-9: « Recorda't del dia de repòs per a santificar-lo. Sis dies treballaràs i faràs tota la teua obra ». Atés que la setmana es basa en els sis mil anys del temps humà, mitjançant aquest missatge, Déu li diu a l'home: «Tens sis mil anys per a actuar en la terra, després arribarà la fi del món». I aquesta fi del món marcarà l'entrada únicament dels triats en els « mil anys » del seté mil·lenni terrestre, que constituiran el gran descans o gran dissabte per a Déu i els seus triats redimits per la sang de Jesucrist; els « mil anys » citats en Apocalipsis 20.

L'anunci de la fi del món representa, doncs, només per als seus triats, l'entrada a una felicitat inefable; però per als incrèduls, és, per contra, detestable i temut, perquè marcarà la fi de la seua vida frívola i cobejosa, la fi de tots els seus plaers carnals terrenals. Per això, aquest únic tema de la fi del món pot servir de prova per a identificar els pensaments secrets dels cors humans.

A mig camí entre el creient i l'incrèdul, alguns volen creure en la possibilitat de la fi d'un món, és a dir, la fi d'una norma terrenal que seria reemplaçada per una altra. Perquè en la falsa fe, multituds creuen en l'establiment del regne de Jesucrist en la terra, enganyades pels textos de les cites que l'anuncien. Això és cert, però hem d'endinsar-nos en les subtils revelacions d'Apocalipsis 20 per a

comprendre que entre el gloriós retorn de Jesucrist i la instal·lació dels triats en la nova terra, s'insereixen els "mil anys" del judici celestial. Els contendents diran que res especifica que aquest judici es complisca en el cel en aquest capítol 20. Això continua sent cert, però aquesta precisió s'indica clarament en Apocalipsi 4:1: « Després d'això vaig mirar, i heus ací una porta oberta en el cel . La primera veu que vaig sentir, com de trompeta, parlant amb mi, va dir: Puja ací, i jo et mostraré les coses que succeiran després d'aquestes . » Seguisca la guia: El que precedeix a aquest missatge va ser l'última era terrenal de l'Església de Crist, designada amb el nom de Laodicea, nom que significa: judici del poble. Finalment, la fe adventista es posa a prova en 1994 i la benedicció de Jesucrist continua per la fe adventista dissident fins al gloriós retorn de Jesucrist. De manera que després d'aquest judici del poble adventista ve, després del retorn de Crist, el judici celestial dels «mil anys» del seté mil·lenni. I en aquest capítol 4, Déu insisteix amb força en la idea « celestial »: « una porta» . Obert en el cel i puja ací . A més, en el versicle següent, són els sants redimits els qui es troben en el cel , asseguts en trons , també esmentats en Apocalipsis 20:4. Així, aquest tema del judici celestial, evocat simbòlicament en Apocalipsi 4, es desenvolupa en Apocalipsi 20:4. Comparem, per tant, aquests dos versicles, perfectament complementaris:

Apocalipsi 4:4: “I vaig veure vint-i-quatre trons al voltant del tron , i en els trons estaven asseguts vint-i-quatre ancians , vestits de vestidures blanques, i als seus caps hi havia corones d'or. ”

Apocalipsi 20:4: « Vaig veure trons , i als quals estaven asseguts sobre ells se'ls va donar poder per a jutjar . I vaig veure les ànimes dels decapitats per causa del testimoniatge de Jesús i per la paraula de Déu, els que no havien adorat a la bèstia ni a la seua imatge, ni van rebre la marca en els seus fronts ni a les seues mans. I van viure i van regnar amb Crist mil anys ». En aquest versicle trobem l'explicació dels « vint-i-quatre trons » de l'altre versicle, i la confirmació del judici celestial: « poder per a jutjar ». Per al període anterior a 1843: 12 trons: « Vaig veure les ànimes dels decapitats per causa del testimoniatge de Jesús i per la paraula de Déu ». Per al període posterior a 1843: 12 trons: « i dels quals no havien adorat a la bèstia ni a la seua imatge, ni van rebre la marca en els seus fronts ni a les seues mans ». És a dir, en total, «24 trons».

Per a comprendre la forma que adoptarà la fi del món, és essencial reconéixer el judici celestial, perquè només aquest confirma el cessament total de l'existència humana en la terra durant els mil anys esmentats; la qual cosa implica la destrucció de tota vida humana al gloriós retorn de Crist, al final dels primers sis mil anys programats i profetitzats per la successió dels sis dies profans de la nostra setmana de set dies. La pregunta persisteix: qui serà jutjat pels sants triats? La resposta es troba en Apocalipsi 11.18: « Les nacions s'airaron, i la teua ira ha vingut, i ha arribat el temps de jutjar als morts , de donar el guardó als teus serfs els profetes, als sants i als quals temen el teu nom, als xicotets i als grans, i de destruir als que destrueixen la terra». La resposta és: « I ha arribat el temps de jutjar als morts » . Aquests morts van ser assassinats al retorn de Crist. I segons Apocalipsi 20:5: « Els altres morts no van tornar a la vida fins que es van complir els mil anys. Aquesta és la primera resurrecció». Cuidat! Aquest versicle conté un parany, perquè l'expressió « aquesta és la primera resurrecció » està vinculada al versicle 6 que segueix. Els morts caiguts, per part seua, participen en la «segona» resurrecció , ja que la « primera » té lloc abans dels «mil anys » i la «segona» després dels «mil anys ».

És impossible per a algú que no cree en la fi del món prendre de debò l'anunci de la Tercera Guerra Mundial. Perquè sense aquesta visió objectiva del futur, la guerra mundial es veu amb optimisme i l'ús d'armes nuclears es considera pessimista i excessiu. En canvi, qui cree en la fi del món accepta lògicament l'anunci de l'ús d'aquestes armes terriblement destructives, capaces d'eliminar a milions d'éssers humans amb una sola bomba atòmica.

La vertadera fe ha d'acceptar i preparar per al pitjor, ja que Déu ho va voler i ho va profetitzar. I poden recordar-los als cristians que el primer a parlar de la "fi del món" va ser Jesucrist, en Mateo 13.39: " L'enemic que va sembrar és el diable; la sega és la fi del món ; els segadors són els àngels ". I aquesta sega és el tema d'Apocalipsi 14.15-16: " I un altre àngel va eixir del temple, clamant a gran veu al qual estava assegut sobre el núvol: 'Fica la teua falç i sega; perquè l'hora de segar ha arribat, perquè les messes de la terra està madura'. I el que estava assegut sobre el núvol va ficar la seua falç en la terra, i la terra va ser segada". " L'hora de segar " és l'hora de la " fi del món "; la primavera de 2030.

Per a la fi del món, Déu havia preparat un "aliment" espiritual especial, adaptat a aquest context, per als seus últims triats: la seua Revelació profètica bíblica completa. Perquè aquesta Revelació abasta la Bíblia des del relat de la creació de Gènesi 1 i 2 fins a Daniel i l'Apocalipsi; revelacions divines específiques que tinc el privilegi i la responsabilitat de presentar en les meues obres, que creixen amb el pas dels dies. He demostrat la vital importància d'aquesta Revelació, sense la qual seríem víctimes dels subtils ardits del diable. I record que en Mateo 24:45-46 profetitza l'existència d'un " aliment " per al "moment oportú" de "la seua arribada": " Qui és, doncs, el serf fidel i prudent, a

qui el seu senyor va posar sobre la seua casa per a donar-los l'aliment al seu temps ? Benaurat aquell serf al qual, quan el seu senyor vinga , li trobe fent així! ". Aquest versicle s'entendria millor si diguera: " aliment adequat a la seua arribada ". Perquè és el menjar la que ha d'adaptar als temps, no a l'inrevés. De fet, el menjar preparat per al retorn de Crist és rica i molt eficaç, basada en revelacions divines específiques. Ja no és la llet dels Evangelis, i els qui s'han acontentat amb aquesta llet han romàs com a bebés espirituals. I perden la vertadera fe i la seua recompensa: la vida eterna.

Déu ha facilitat molt la identificació dels seus vertaders serfs de la fi del món. Clar que sí! Pot algú afirmar pertànyer al Senyor Jesucrist sense tindre en compte els criteris específics amb els quals Ell els defineix en Apocalipsis 12.17: « Llavors el drac es va omplir d'ira contra la dona, i es va anar a fer guerra contra el romanent de la descendència de la dona, els que guarden els manaments de Déu i tenen el testimoniatge de Jesús»? En primer lloc, els vertaders « sants » reconeguts per Jesucrist no són perseguidors, sinó perseguits. En segon lloc, « s'aferren al testimoniatge de Jesús » que el diable vol llevar-los. I és en Apocalipsi 19.10 que aquest vitalment essencial « testimoniatge de Jesús » s'identifica amb « l'esperit de profecia »: « I em vaig prostrar als seus peus per a adorar-ho. I ell em va dir: “Mira, no ho faces; jo sóc consiervo teu i dels teus germans que tenen el testimoniatge de Jesús; adora a Déu, perquè el testimoniatge de Jesús és l'esperit de profecia ”». Ací, Déu ens dóna una imatge del que els seus vertaders triats dels últims dies no han de fer sota cap circumstància; alguna cosa que caracteritza precisament al gran enemic de Déu, la fe catòlica romana papal, perquè la «prostració» davant una criatura angelical o una altra, està prohibida pel segon dels seus deu manaments divins; el qual va ser precisament suprimit per l'autoritat papal com l'havia profetitzat el profeta Daniel en Daniel 1.11. 7.25: « Parlarà paraules contra l'Altíssim, i infringirà als sants de l'Altíssim, i pensarà a canviar els temps i la llei ; i els sants seran entregats a la seua mà per un temps, temps i la meitat d'un temps ». L'única versió vàlida dels deu manaments de Déu és la que se'ns presenta en Èxode 20, exclusivament en la Santa Bíblia. El text escrit en hebreu mai ha variat i no ha de patir cap canvi, com va profetitzar Jesús en Mateo. 5.17-18-19: « No penseu que he vingut a abolir la llei ni els profetes. No he vingut a abolir, sinó a complir. Perquè de cert us dic que fins que passen el cel i la terra, ni una jota ni una titlla passarà de la llei fins que tot s'haja complit. De manera que qualsevol que infringisca un d'aquests manaments, per molt xicotets que siguen, i així ensenye als homes, serà anomenat molt xicotet en el regne dels cels; però qualsevol que els complisca i els ensenye, aquest serà anomenat gran en el regne dels cels ». El Senyor ho ha dit tot amb claredat. I en aquests versicles, adverteix als cristians desobedients del fals cristianisme de l'edat fosca i dels últims dies. Cuidat! No us deixeu enganyar! Ser considerat « xicotet» en el regne dels cels significa: massa « xicotet » per a entrar en ell.

El dia que el cel va caure sobre els caps dels gals

N'hi ha prou amb una crisi provocada per una guerra perquè es produïsca aquest fenomen, temut pels nostres avantpassats els gals. Al meu entendre, ja eren una mica profètics. Perquè Déu ja coneixia en el seu temps el paper fonamental que el seu territori exerciria durant l'era cristiana.

Hem vist com la crisi actual a França es deu a les decisions autoritàries del jove que ha governat França en solitari des de 2017. Si escoltem atentament els seus discursos, percebem una inquietant confiança en si mateix. Durant el seu primer quinquenni, va confirmar aquesta autoritat, demostrant que només el seu judici és just i digne d'aplicació. Així és com, després de "déu", François Mitterrand, va nàixer "Júpiter", o Emmanuel Macron, com ho anomenen els periodistes que observen el seu comportament. El cel va caure sobre els gals a principis de 2020, terroritzant als òrgans de govern amb els mortífers atacs epidèmics de la COVID-19. I davant aquesta plaga contra la qual la ciència era impotent, el jove president va decidir confinar a tota la seua nació, imitant el comportament del líder d'Israel. Aquesta decisió va ser anunciada precedida per un discurs presidencial en el qual E. Macron va pronunciar aquesta inoblidable frase: "Estem en guerra". L'enemic del moment no era més que un virus que es va escapar d'un laboratori xinés a la ciutat de Yuhan, la primera a ser afectada per un gran nombre de morts. El gran problema per a aquest jove president resideix en la seua formació professional original: financer en el banc Rothschild. Per tant, es va formar en el pensament del capitalisme liberal més pur del model estatunidenc. En aquest cas, què feia en l'equip del president socialista François Hollande? Ací és on la situació del socialisme francés es revela enganyosa i paradoxal. En l'època de François Mitterrand, el primer president socialista, el socialisme va triomfar com a minoria en la seua aliança amb l'important partit comunista. La significativa representació comunista està en l'origen de les mesures socials introduïdes a França des del general De Gaulle. Però durant els dos mandats del president Mitterrand, la proporció de l'aliança d'esquerres es va invertir, tant que per a l'època del president Hollande en 2012, el socialisme s'havia tornat molt capitalista i molt liberal, com François Mitterrand, advocat de professió. Els periodistes van cridar a

aquest socialisme "caviar d'esquerra", la qual cosa deixa poc interés en els temes socials. Quan l'esquerra és dreta, els jocs electorals es difuminen i enganyen als votants. Però cal destacar que, al mateix temps, les lleis autoritzen el que abans es considerava abominable i prohibit per la societat en el seu conjunt. Aquesta és l'època en què el bé es diu malament i el malament, bé; és a dir, tot el que Déu condemna amb la major vehemència. Concretament, en nom del dret a la llibertat individual, es legitimen l'homosexualitat i el matrimoni igualitari, o el matrimoni universal. Els opositors s'han convertit en minoria, i en qualsevol cas, la Constitució de la Cinquena República es burla dels opositors; l'article 9-43 autoritza l'aprovació per la força de la mesura secundada pel president. Què podem dir? Hauríem de lamentar-nos? Ni tan sols, i heus ací per què. L'avantatge d'aquesta llibertat total és afavorir l'acció de cada criatura; una acció basada en la seua lliure elecció. El testimoniatge col·lectiu es fa així visible i podran assumir la responsabilitat individual de les decisions preses. Recordem que Déu va crear la terra per a obtindre aquesta demostració col·lectiva del mal inspirat pel diable i els seus dimonis. Per tant, aquesta llibertat completa era necessària. I aquesta vegada, va anar sobre la base de l'evidència pública que Déu va poder lliurar la seua "guerra" contra l'Occident infidel i corrupte. I la seua primera mesura es va materialitzar en la COVID-19, amb milions de morts a tot el món. Però això va ser només el començament de "la seua guerra". A més, l'afebliment econòmic causat pels bloquejos econòmics a causa d'aquest virus exercirà un paper important en el seu segon atac. En preparar una guerra mundial centrada per tercera vegada a Europa, aquest afebliment econòmic entregarà a Rússia una Europa arruïnada i desarmada. França comparteix la seua maledicció divina amb totes les altres nacions occidentals, ja que tot aquest bàndol està maleït per Déu a causa de la seua herència religiosa catòlica romana. Però la "filla major de l'Església" papal s'ha mantingut, al llarg del temps, com la nació "far" de la llibertat a Europa i el món. Però la paradoxa és que aquest poble, campió de la llibertat, mai ha sigut tan lliure. I el dramàtic context no afavorirà el seu retorn a la llibertat.

Hui, 14 de juliol, em vaig imposar una hora de sofriment escoltant atentament les paraules del jove president en una entrevista filmada en el Palau de l'Elisi. Sofriment perquè les dues periodistes presents, encara que bel·licoses sobre certs temes, li van permetre dir coses indefensables sense reaccionar. Cite aquest exemple: Macron va dir: «No, V. Putin no està tallant el gas per les nostres sancions. Està usant el gas per a fer-nos xantatge». Potser aquest home té cervell? Què és aquest xantatge sinó una sanció russa imposada en resposta a les nostres sancions europees? Aquest exemple constitueix una prova inquietant que està convençut per un raonament incomprensible i injustificat; un comportament digne d'un dement. I la bogeria és només una forma de possessió diabòlica que no ha de dubtar, ni pel que respecta a ell personalment, ni per a la població europea: polítics, artistes i tots els periodistes. Per tant, no és sorprenent que cap d'ells qüestione les seues absurdes declaracions. La paraula és la seua arma definitiva, i la imposa en nom de la seua legitimitat com a president electe pel poble. Es mostra veritablement incapaç d'admetre un desafiament popular que el concerneix personalment. Fingint ignorar aquesta situació, avança majestuós i decidit, monopolitzant el discurs amb un al·luvió d'explicacions que atordeixen i adormen als seus interlocutors. Atacat per les mesures injustes que va recolzar en relació amb el seu suport al servei de taxis digitals Uber, lluny d'esmenar, justifica la seua decisió, convençut que un treballador esclau val més que un aturat. Si això no és xantatge capitalista, què és? El banc Rothschild només pot aprovar aquesta cínica decisió. Perquè en l'origen del sistema social francés, envejat per molts, va existir una poderosa resistència a aquesta ideologia capitalista. Oferir a Uber l'oportunitat d'enriquir amb el treball precari dels francesos desocupats equival a proporcionar-li esclaus que enriquiran als Estats Units, on es troba la seua seu corporativa. I aquesta postura de E. Macron confirma la seua incapacitat per a raonar correctament. Realment tenim al capdavant de França a un robot humà, modelat per l'afany de lucre del capitalisme més pur, el principi del qual és "l'explotació de l'home per l'home". No obstant això, davant la pobresa imposada al seu país, reparteix ajudes ací i allà, sense atacar les vertaderes causes d'aquesta pobresa. Perquè les causes són estructurals i van ser establides molt abans que ell per polítics liberals que, desinteressats a França, no van dubtar a entregar-la, o més precisament, a vendre-la, a interessos estrangers. Va ser la conseqüència de la globalització del comerç la que va provocar que els països més rics i amb major consciència social veren les seues ocupacions deslocalitzades a països pobres, on el capitalisme obligava els seus nous esclaus a treballar per al seu propi benefici. I només quan el cel se li ve damunt, el gal mitjà, inclòs el seu president, descobreix la ruïna causada per aquesta desastrosa política. Però és massa vesprada; la ment del president és incapaç de qüestionar la seua inclinació a la unió col·lectiva de la UE. França, d'altra banda, no té vocació de recuperar, sinó, al contrari, de beure fins a la femta, el calze de maledicció que Déu li té preparat.

De moment, l'amenaça que se cern sobre els gals no ha arribat a la seua fase més terrible; el pitjor està per vindre, i podem comprendre que la solidaritat amb aquest desafortunat poble ucraïnés,

atacat en el seu territori, estiga justificada. Però aquest suport es debatrà prompte, quan els francesos i tots els europeus senten amb dolor les vertaderes conseqüències de les sancions imposades als russos. Perquè això ocórrega, haurem d'esperar una mica més, de fet, només uns mesos. Perquè el sobtat augment dels preus de l'energia i la limitació de les quantitats disponibles generaran pànic.

La següent fase serà el desordre i la inseguretat causats per una pobresa desigualment repartida. I, amb el temps, sorgiran lluites internes; les comunitats s'enfrontaran entre si.

El pròxim drama serà l'enfrontament bèl·lic contra Rússia, que aprofitarà el context insurreccional establit a França per a ocupar-la amb els seus exèrcits.

Finalment, el cel caurà sobre els caps dels gals parisencs en forma d'un núvol nuclear en forma de fong. Per a París i els seus voltants, el temps s'esgota. La ciutat que Déu simbòlicament crida " Sodoma i Egipte " en Apocalipsi 11:7 acabarà sota el foc del cel, com l'antiga ciutat del mateix nom. I, en veritat, aqueix dia, els gals parisencs rebran la ira del Déu del cel sobre els seus caps.

El càstig infligit per Déu és terrible, però proporcional als ultratges que va patir a les mans dels rebels. Van menysprear la sublim prova d'amor que se'ls va presentar en la mort expiatòria de Jesucrist, qui es converteix, en tota la seua divinitat, en el seu Jutge i Botxí. Havent estudiat aquest tema, sé que enorme i injustificat és el mal infligit al Déu Creador. Per això és essencial l'estudi dels escrits de l'Antic Pacte, perquè és en aquest context que es revelen les incessants i múltiples rebel·lions de la humanitat i de l'Israel carnal, a pesar que Déu va viure entre el seu poble. Com hauria sigut quan es va retirar i es va fer invisible? La nostra societat actual ens retorna la imatge d'aquest Israel liderat per reis, cadascun més rebel que l'anterior. Visible, Déu és aterridor, però invisible, és ignorat i menyspreat. Els ulls humans es converteixen en pedres d'ensopegada perquè només valoren el que els seus cinc sentits poden apreciar. Però Déu no és visible en aquests cinc sentits carnals. El sisé sentit és el pensament humà, i només mitjançant aquest pensament, capaç de raonar, calcular i jutjar, l'home es converteix en un animal per damunt de tots els altres. Així, quan aquesta facultat divina s'usa malament, la seua indignació es transforma en ira justificada. I el cas desesperat ha de ser eliminat.

En l'antic pacte, Déu va dir de Judà en Zacarías 11:8: « Vaig destruir als tres pastors en un mes; la meua ànima es va impacientar per ells, i també la seua ànima em va avorrir ». En els nostres temps, l'extermini és molt més ràpid; en l'hora atòmica, és instantani. Però tinguem la certesa que Jesús veu aquesta mateixa avorrició cap a si mateix en les nostres societats occidentals actuals. I com són majoria, els qui senten aquesta avorrició dirigeixen pobles i les seues societats nacionals. Els qui no comparteixen aquesta avorrició són una minoria massa gran com per a poder influir en les decisions que es prenen. A França, l'exemple de la llei del matrimoni universal ha permés constatar l'existència d'una oposició que, per ser massa feble, ha sigut menyspreada i ignorada. Que gran ha de ser la indignació, perquè en Apoc. 9.13-14-15, en finalitzar la seua intercessió celestial, Crist ordena que « la tercera part dels homes siga assassinada »! El cessament d'aquesta intercessió marca la fi de les nacions, però encara no el de la humanitat. No obstant això, per a Déu, el segell dels triats s'ha completat, i ell pot assignar als seus sants àngels la protecció dels triats segellats, els qui podran sobreviure sense ser assassinats al genocidi organitzat per Déu sota el símbol de la seua sisena trompeta . La primera mort infligida als rebels no defineix la seua destinació, perquè després dels mil anys del seu judici pels sants triats, ressuscitaran i patiran la segona mort , consumada en el llac de foc . És amb aquest " llac de foc " esmentat en Apocalipsi 20.14 que Pedro compara el diluvi d'aigües en 2 Pedro 3:5-6-7: " Perquè ignoren que per la paraula de Déu els cels van existir en el temps passat, i la terra, provinent de l'aigua i en l'aigua, es va formar. Per aquestes coses, el món de llavors va perir negat en aigua. Però per la mateixa paraula, els cels i la terra que existeixen ara estan reservats, guardats per al foc en el dia del judici i la destrucció dels impius " .

Finalment, per a comprendre la necessitat d'aquest extermini, cal tindre en compte que Déu va crear la terra amb l'únic propòsit que en ella reposara per l'eternitat el tron del seu poder i el de tots els seus fidels redimits.

Vaig aprendre a l'escola que els nostres avantpassats, els gals, només temien una cosa: que el cel els caiguera damunt. En aquells dies, vaig riure. Hui, crec que aquesta informació va tindre un propòsit profètic que va presagiar el seu estat mental final, a l'estil de "Babel". Perquè els gals o els francesos tenen un caràcter rebel, indisciplinat i rebel. A més, la creació del primer ateisme nacional de la història terrenal va col·locar a França en l'avantguarda de la lluita contra la veritat divina. I en despertar la seua ira, només es pot véncer a les plagues enviades pel govern diví celestial.

Quins van ser els guanys de la llibertat? Primer, una massacre memorable, perquè la llibertat d'un no és la d'un altre, i es van necessitar moltes morts per a trobar una base d'acceptació mitjançant el compromís. Però la llibertat mai ha pogut resoldre el problema de compartir la riquesa creada per la nació. Ràpidament, els més rics van recuperar el control de la nació, i les cinc repúbliques de França es van veure provocades per aquesta lluita permanent que va enfrontar a rics contra pobres. Perquè

els pobres es van negar a resignar a ser explotats pels rics. I actualment, la crisi econòmica, desencadenada per les mesures preses contra Rússia, empitjorarà la situació dels pobres, la justa ira dels quals es despertarà de nou. Gràcies a aquesta crisi, estem descobrint, a França, les conseqüències de les decisions polítiques adoptades durant dècades d'enganyosa prosperitat. Però qui es va beneficiar d'aquestes decisions? Inversors cobejosos de tot el món. Com a resultat, les empreses franceses han desaparegut l'una després de l'altra. I França va necessitar dos anys de confinament perquè els polítics descobriren la vertadera situació al seu país. Aquest descobriment em recorda com, en un programa de televisió, el president Jacques Chirac va expressar la seua sorpresa en veure als joves en un estat mental molt pessimista. No comprenia aquesta reacció. I aquest testimoniatge demostra com les elits polítiques franceses estaven i continuen estant separades financera i ideològicament del poble francés. Després de la dreta religiosa del general De Gaulle, va arribar la dreta empresarial, seguida al seu torn pel socialisme de François Mitterrand, que al seu torn es va transformar ràpidament en l'esquerra caviar. El malament resideix, per tant, fonamentalment en l'egoisme humà que impulsa als rics a voler enriquir cada vegada més. I sense diners, el poder està fora de l'abast dels pobres. La injustícia és, per tant, el principal fruit de l'accés a la llibertat.

La demostració realitzada a França es veu confirmada per la divisió del món en dos bàndols principals que es van establir després de la fi de la Segona Guerra Mundial: a Occident, el bàndol dels rics vencedors de l'OTAN, format pels Estats Units i les nacions d'Europa Occidental; a Orient, els pobres governats pel sistema comunista, les nacions sota la direcció de la Rússia Soviètica. Aquesta divisió binària va permetre a Déu demostrar que ni el capitalisme ni el comunisme, el seu oposat absolut, eren capaços d'oferir felicitat als éssers humans. Aquesta demostració divina va culminar amb la caiguda de l'URSS al voltant de 1992. Després d'aquesta caiguda, Rússia s'ha reconstruït lentament des de la presidència de Vladimir Putin. El règim actual ha romàs marcat per l'esperit comunista, encara que desenvolupat sobre bases capitalistes. Això també ocorre a la Xina. De manera que les oposicions ja no enfronten al capitalisme contra el comunisme, sinó als capitalistes nacionalistes entre si. I és aquest tipus d'oposició nacionalista, que competeix entre si i desitja eliminar a l'enemic per a dominar el món, la que crea les condicions favorables per a una Tercera Guerra Mundial definitiva. I en aquest context, rics i pobres, gals o altres, tindran la impressió que "el cel els cau damunt" en tota la terra habitada. Gran és la sorpresa dels occidentals en descobrir que Rússia és capaç d'enviar 50.000 bombes diàries sobre Ucraïna. Però aquesta capacitat es deu a la constant preparació de Rússia, d'acord amb el paper que havia d'exercir en el pla de justícia de Déu. Però Rússia ignora el pla de Jesús que el concerneix, i el seu acaparament d'armes es deu al temor d'un atac estatunidenc. Finalment, els nostres gals no s'hauran equivocat tant, ja que al retorn de Crist, " la setena de les últimes plagues de Déu " es complirà amb una pluja de " grans " pedres de " calamarsa ", segons Apo. 16.21: " I una gran calamarsa , el pes de la qual era d'un talent, va caure del cel sobre els homes; i els homes van blasfemar contra Déu a causa de la plaga de la calamarsa, perquè la plaga era molt gran " .

Havent quedat demostrat el fracàs humà, el model perfecte dissenyat per Déu pot oferir, majestuosa i gloriosament, la felicitat perfecta als triats redimits que van tindre la intel·ligència de comprendre que només ell podia oferir-la. Però Jesús ens va advertir en Marcos 10.23: « Jesús, mirant al seu voltant, va dir als seus deixebles: Que difícil serà per als quals tenen riqueses entrar en el regne de Déu! ». Però sóc jo qui afig, després d'ell, que aquest camí ja no és accessible per als pobres « rebels ». Perquè en el judici final, entre els caiguts i els triats hi ha « grans », els rics, i « xicotets », els pobres, segons Apocalipsis 20.12: « I vaig veure als morts, grans i xicotets , dempeus davant el tron. Es van obrir els llibres. I un altre llibre es va obrir, que és el llibre de la vida». I els morts van ser jutjats segons les seues obres , segons el que estava escrit en els llibres . Notar que el judici es basa en les obres , en la fe, alguna cosa que Déu ni tan sols esmenta. La riquesa i la pobresa són jutjades de la mateixa manera, per la mateixa llei bíblica divina, per Jesucrist, el Jutge suprem i perfecte.

S'imaginen condicions de vida més meravelloses que aquelles en les quals Déu, creador de l'univers, es converteix en serf dels seus triats redimits, fins i tot llavant els seus peus tacats amb la pols de la terra? I on aquest mateix Déu ofereix la seua vida humana per a redimir els pecats dels qui ho estimen i estimen tota la seua veritat? Dia a dia, la vida es tornarà més difícil d'afrontar, per a justos i injustos, però els justos saben per què s'imposa aquest malament, a diferència dels injustos que l'ignoren.

RELIGIÓ: EL MILLOR I EL PITJOR

La religió és l'única acció que demostra el desig de connectar-nos amb el Déu Creador o, en el

cas del paganisme, amb deïtats suposades però falses. Representa el millor quan és vertadera i permet una connexió real amb l'Esperit del Déu viu, però es torna el pitjor quan connecta a l'home amb el diable i els seus dimonis, perquè practica accions prohibides i condemnades pel Déu vertader. En aquest segon cas, la seua resposta és invariablement la mateixa: la vida es veu afectada per les múltiples formes de la seua maledicció.

El millor de la religió apareix molt rarament en la Bíblia, però l'exemple més bell és el regnat del rei Salomó, en particular, a causa de la seua elecció per la saviesa, a pesar que Déu li va donar completa llibertat d'elecció segons 2 Cròniques 1:7-10: " Durant la nit, Déu se li va aparéixer a Salomó i li va dir: Demana el que vulgues que et done". Salomó va respondre a Déu: "Tu vas mostrar gran bondat a David el meu pare, i em vas fer rei en el seu lloc. Ara, Yahvé Déu, que es complisca la teua paraula a David el meu pare, perquè m'has fet rei sobre un poble tan nombrós com la pols de la terra. Dóna'm, doncs, saviesa i enteniment, perquè sàpia caminar davant d'aquest poble. Perquè qui podrà jutjar al teu poble, a aquest gran poble?". Déu li va dir a Salomó: "Perquè això és el que hi ha en el teu cor, i no has demanat riqueses, béns ni honor, ni la mort dels teus enemics, ni tan sols una llarga vida, sinó que has demanat per a tu saviesa i enteniment, perquè pugues jutjar al meu poble, sobre el qual t'he fet rei, llavors et seran concedides saviesa i enteniment. Jo també et donaré". Riqueses, béns i honor, com cap rei abans de tu va tindre, ni tindrà cap rei després de tu. Aquesta experiència de Salomó sempre m'ha captivat i enlluernat. I Déu deixa clar que en tota la història humana és única i irrepetible. La saviesa és, sens dubte, el valor més alt que la vida pot oferir, però només Déu pot donar-la, i sabem que la dóna als qui la posseeixen; el que significa que la saviesa es dóna als veritablement savis segons Déu i no segons els estàndards humans. Perquè la humanitat també es dóna savis, però aquests són tan corruptes com la resta de la humanitat, de manera que els seus consells condueixen al pitjor. En triar la saviesa i obtindre-la de Déu, Salomón va ser per al seu poble una benedicció materialitzada en un període excepcional de pau i prosperitat. A través d'ell, tots els pobles riberencs i fronterers es van beneficiar d'aquesta pau i prosperitat: era quasi un paradís terrenal. Hem de comprendre la importància del zel del rei del Líban, qui va proporcionar la fusta per a la construcció del temple, l'estatge erigit per a Déu. Tota la terra i els seus regnes semblaven feliços i desitjosos d'honrar. Salomó, reconegut per la seua saviesa divina. I tots, com un sol poble, van participar de l'una o l'altra manera en la construcció d'aquesta casa del Déu vertader, sense haver convertit a ell. Però en aquesta experiència, Déu va demostrar que la pau pot ser possible quan ell vol. El que significa que quan desapareix, substituïda per la guerra, també és perquè ell la desitja. No va poder demostrar millor el seu poder sobre tota la vida. Lamentablement, aquesta imatge idíl·lica va canviar amb l'envelliment de Salomó, qui va pecar abundantment contra Déu, com el demostra la història d'1 Reyes 11, de la qual cite ací els versicles 9 al 13: « El Senyor es va enutjar amb Salomó perquè el seu cor s'havia apartat del Senyor, Déu d'Israel, qui se li havia aparegut dues vegades. Li havia ordenat que seguira a altres déus; però Salomó no va guardar els manaments del Senyor. I el Senyor li va dir a Salomó: «Per haver fet això, i no haver guardat el meu pacte i els meus estatuts que et vaig ordenar, t'arrancaré el regne i li ho donaré al teu serf». Només que no ho faré mentre vives, per causa de David el teu pare. Ho arrancaré de la mà del teu fill. No obstant això, no li arrancaré tot el regne; li deixaré una tribu al teu fill, per amor a David el meu serf, i per amor a Jerusalem, que he triat ». Després de Salomó i la seua saviesa, va arribar el temps de la contesa, l'odi i, finalment, la ruptura entre les tribus d'Israel i les de Judà, sobre les quals va regnar el rei Roboam. Cal destacar que per a dur a terme el seu pla de ruptura, Déu fa que el fill de Salomó es torne bel·ligerant cap a les tribus d'Israel, als qui els diu en 1 Reyes 12.11: « El meu pare us va fer pesats amb un jou, però jo us el faré més pesat; el meu pare us va castigar amb fuets, però jo us castigaré amb escorpins». Tota la vida de Salomó és una lliçó que ensenya la benedicció de la saviesa i l'obediència, i després la maledicció de la desobediència. En aquests testimoniatges bíblics, sembla que la seua vida va acabar molt mal i que la seua vellesa no va disminuir per a Déu la importància de les seues últimes infidelitats. A més, com a ensenya Ezequiel 18.24, Déu va oblidar la seua justícia anterior i el seu temps en la terra va acabar en una condemnació divina mortal: « Si el just s'aparta de la seua justícia i comet iniquitat, si imita totes les abominacions dels malvats, viurà? Tota la seua justícia serà oblidada, perquè s'ha entregat a la iniquitat i al pecat; per això, morirà » .

Atés que Déu dirigeix tota la vida, respectant la lliure elecció de les seues criatures, tota situació estudiada ha de ser estudiada religiosament. És evident que la naturalesa religiosa, bona o dolenta, condiciona el fruit, bo o dolent. I en la història de França, en les guerres religioses en les quals protestants i catòlics van lluitar i es van matar feroçment, el fruit engendrat per les dues religions oposades va ser la guerra i la crueltat. La pau de Crist no estava ni en un ni en l'altre d'aquests combatents. En la mateixa època, només estava en aquells l'aparell guerrer dels quals era únicament espiritual i portador del fruit de l'afable dolçor de Crist. En la ceguesa que els ha assotats des de 1843, els protestants que van romandre fidels al descans dominical romà no han notat la diferència

entre el soldat espiritual pacífic i el que mata i lleva vides. Però Jesucrist sí que va notar aquestes coses i coneix als qui li pertanyen perquè retenen els seus ensenyaments.

Per tant, és a través de la religió que podem comprendre millor les situacions de conflicte dels nostres temps moderns. De fet, per a comprendre la situació a Ucraïna en 2022, ja hem d'haver comprés la Guerra dels Balcans, que va tindre lloc del 31 de març de 1991 al 12 de novembre de 2001, és a dir, deu anys de guerra, ja a les portes de la Unió Europea. L'origen del problema va ser la mort del mariscal Tito, dictador d'un règim comunista establit a Iugoslàvia, compost per la Sèrbia ortodoxa, la Croàcia catòlica, la Bòsnia i Hercegovina musulmana i l'Eslovènia catòlica. Aquesta última va obtindre la seua independència, reconeguda primer per Alemanya, després de la mort del mariscal Tito. Però l'oposició religiosa dels altres bàndols va conduir a la guerra. Una primera lliçó que hem d'aprendre és comprendre que la religió maleïda per Déu engendra guerra. La pau que va precedir i va unificar a Iugoslàvia es va deure al règim comunista que va impedir les reivindicacions religioses. A més, aquesta Iugoslàvia era similar a una olla plena d'aigua bullint subjecta per una tapa, representada pel mariscal Tito. Després de la seua mort, es va destapar la situació i la naturalesa religiosa dels bàndols units va despertar, enfrontant a les religions entre si. Les religions maleïdes per Déu van recuperar el seu paper nociu per als seus seguidors; la guerra va produir noves morts. Però, per desgràcia per a les poblacions occidentals i els seus exèrcits, que van intervindre com a pacificadors malgrat els bombardejos estatunidencs i francesos sobre Sèrbia, els observadors, comentaristes dels mitjans de comunicació i polítics no van voler veure involucrat l'aspecte religiós dels conflictes. Així que no es va aprendre cap lliçó. No obstant això, el 24 de febrer de 2022, Rússia va entrar en territori ucraïnés amb els seus exèrcits i tancs; immediatament, tots van despertar i van entrar en pànic. Una vegada més, la guerra va tindre el seu efecte. I per a molts, aquesta guerra té el seu origen en aquesta agressió de l'exèrcit rus. No obstant això, aquesta iniciativa russa és només una reacció a altres fets que van precedir a aquest moment. Per això propose una explicació que ens porta a examinar l'origen de la independència d'Ucraïna després del desmembrament de l'URSS el 25 de desembre de 1991. Sens dubte, aquest va ser el regal de Nadal més bell que Occident va rebre del cel. I el canvi posterior en la bandera russa és molt significatiu; l'estrela, la falç i el martell de la bandera roja del dirigisme proletari van desaparéixer, substituïdes per les dues franges horitzontals blava i roja; el blau de les falses religions i el roig del pecat republicà del poble pecador davant Déu. Més recentment, una xicoteta franja blanca va separar el roig del blau. En comparació, en la bandera francesa, els tres colors tenen la mateixa grandària. I la imponent part blanca confirma el gust francés pel govern de tipus monàrquic, que, no obstant això, roman emmarcat pel blau religiós i el roig del pecat republicà popular. Per als occidentals, s'havia passat una pàgina dolorosa i preocupant; el futur semblava tornar brillant i pròsper. El risc d'una guerra contra Rússia va desaparéixer; El que els va permetre intervindre amb arrogància en la guerra dels Balcans, que va començar a principis de la primavera d'aqueix mateix any, 1991; l'any en què vaig ser expulsat de l'Església Adventista, un any replet d'esdeveniments importants. I per a mi, que predicava el gloriós retorn de Jesucrist en 1994, aquesta guerra dels Balcans podria haver derivat en una guerra mundial, de no ser perquè l'agent rus va ser neutralitzat temporalment.

El fet important a destacar és el següent. Quan Ucraïna va obtindre la seua independència en 1991, estava habitada per ortodoxos russoparlants i ucraïnés-catòlics. Ací també, com a Iugoslàvia, la tapa comunista havia reprimit les demandes i afiliacions religioses. Però amb la seua desaparició, els vells problemes estaven destinats a reaparéixer. I això és, de fet, el que va ocórrer. Però han d'entendre que en 1991, els drets dels russoparlants i els ucraïnesos eren iguals i legítims. Al principi, aquests drets es van respectar, però amb el temps, el bàndol catòlic ucraïnés va voler dominar als russoparlants i, en 2014, va enderrocar al president russoparlant establit i es va proposar imposar l'ucraïnés com a únic idioma. Els russoparlants es van oposar a aquests canvis i es van reagrupar en la part oriental del país, a la regió del Donbás. Quin dret té el component catòlic a reprimir i eliminar la llengua i la cultura religiosa del component russoparlant? Potser no estaven presents i iguals en el moment de la independència? Els polítics i mitjans de comunicació occidentals no tenen en compte aquesta culpa de la Ucraïna catòlica. No obstant això, és precisament a causa d'aquestes accions injustes que s'iniciaran successivament la guerra del Donbás, que va portar a Rússia a annexionar Crimea, i el 24 de febrer de 2022 la guerra o "operació especial" que Rússia lliura contra la Ucraïna colpista i intolerant.

Sense prejudicis cap al bàndol rus o ucraïnés, trobada en aquest brutal accés a la dominació dels ucraïnesos, decidits a aniquilar físicament al component russoparlant, una cosa confirmada per la guerra del Donbás durant huit llargs i dolorosos anys, una semblança a la conquesta del poder per part dels nazis hitlerians d'Alemanya, els qui el van obtindre eliminant físicament a tots els seus oponents. Però per a comprendre aquesta comparació, un ha de ser anomenat Vladimir Putin o Samuel, l'home que destria les conseqüències de les accions degudes a les falses religions, segons

el do espiritual que Déu li va atorgar.

Per a promoure la pau religiosa quan vol, Déu alça règims poderosos i autoritaris que emmordassen el zel religiós excessiu; per exemple, el règim republicà romà i després imperial, que va saber dominar l'agressivitat jueva, i, en el seu moment, el règim ateu revolucionari francés que va posar fi al despotisme del catolicisme papal. Però, per a ser més precisos, l'objectiu de Déu no era oferir la pau que la humanitat rebel i desobedient no mereixia. Així, per a posar fi a les atrocitats comeses per la coalició del papat i la monarquia, que Apocalipsi 13:1 simbolitza sota la figura de «la bèstia que puja de la mar», Déu va alçar un altre monstre, l'ateisme nacional francés, al qual designa en Apocalipsi 11:7 com «la bèstia que puja de l'abisme». Poden comprendre que la clau de la interpretació s'amaga en aquestes dues paraules "mar i abisme" citades en Gènesi 1, en ordre invers: "abisme" i després "mar", quan la "terra" va ser creada sorgint de la "mar". El missatge és deliberadament infantil, però ple de subtilesa, perquè Déu pretén que ho entenga un home veritablement senzill i lògic que ha mantingut aquests criteris de la infància. I Jesús va advertir que així era segons Mateo 19.14: " I Jesús va dir: Deixeu als xiquets vindre a mi, i no li ho impediu; perquè dels quals són com ells és el regne dels cels ". Per tant, és aquesta senzillesa infantil la que em va capacitar per a transmetre les explicacions donades per l'Esperit de Déu en el nom de Jesucrist. Perquè aquesta senzillesa està absent entre els pastors formats a les escoles de les institucions religioses oficials. Un germà molt pròxim fins i tot va jutjar les meues explicacions com a "simplistes", i aquest no va ser el seu únic error, per a la seua desgràcia. Sí, el Déu Creador mestressa la senzillesa i la humilitat en les seues criatures i els fa accessibles les seues revelacions. Els qui estimen les coses complicades seran perjudicats; no rebran la llum divina. Així, en el Gènesi, Déu presenta en imatge, en aquest ordre, les relacions de successió que connecten «l'abisme, la terra i la mar». Però en l'era cristiana, l'ordre d'aparició és diferent: «la mar, l'abisme i la terra». Cadascuna d'aquestes paraules adquireix un significat en la creació. «La mar» és el nou nom donat a les aigües fins llavors anomenades «abisme», i sota aquest nom, Déu va designar la terra coberta d'aigua com en el diluvi, però una terra sense vida, ni tan sols en l'aigua. L'abisme es dóna, per tant, com a referència a l'etapa original de la terra recentment creada. En la profecia, espiritualment, l'abisme serà el nivell del no-res espiritual, raó per la qual, en Apocalipsi 17:8, Déu profetitza la successió de les tres «bèsties», que designen règims intolerants. Han de comprendre que aquest missatge es concep en la lògica de la situació que prevaldrà entre 1980 i 1991, data en què vaig rebre aquesta explicació. Déu em diu, a través de l'apòstol Joan: « La bèstia que vist era …», és « la bèstia que puja de la mar », la qual cosa designa la religió catòlica del règim papal romà en coalició amb la monarquia francesa, que la secundava particularment; « va existir » entre 538 i 1798; « i va deixar d'existir » en 1980, quan, batejat, vaig emprendre la tasca de desxifrar la profecia. Va deixar d'existir perquè « la bèstia que puja de l'abisme » d'Apocalipsi 11:7 la va destruir. La Revolució Francesa i el seu ateisme nacional van guillotinar successivament al rei Lluís XVI i van causar la mort del papa Pius VI a la presó de la Ciutadella de la meua ciutat, Valence-sud-Rhône, en 1799. «Ha d'ascendir de l'abisme i anar a la perdició». Aquest ascens des de l'abisme reflecteix la influència de l'ateisme intolerant en la religió protestant, sota el domini de la qual ressorgirà l'última intolerància religiosa cristiana. « I els habitants de la terra, els noms de la qual no estan escrits en el llibre de la vida des de la fundació del món, es meravellaran en veure la bèstia, perquè era, no és i serà ». Les tres fases principals es resumeixen així al final del versicle: « era, ja no és i tornarà a aparéixer ». Resumisc, doncs: va ser entre 538 i 1798, ja no existeix en 1980 i tornarà a aparéixer en 2029, any en què aquesta intolerant coalició protestant i catòlica serà colpejada per « les set últimes plagues de la ira de Déu ». Les dues aparicions de les bèsties, és a dir, dues intoleràncies religioses cristianes, es refereixen successivament a la fe catòlica i després a la fe protestant, que Apocalipsi 13 presenta successivament en els versicles 1 i 11. I s'observa aquesta impressionant subtilesa: en Apocalipsi 13, la bèstia que puja de la terra es basa en el versicle 11, la qual cosa la vincula amb Apocalipsi 11, on, en el versicle 7, Déu presenta a « la bèstia que puja de l'abisme ». Amb aquest subtil joc de construcció, confirma encara més la seua precisió: « És necessari que puge de l'abisme e vaja a la perdició ». Però, en una altra explicació, aquesta expressió pot referir a « la bèstia que puja de la mar ». I en aquest cas, el seu «ascens» del «abisme» pretén confirmar la insignificància espiritual de la seua acció i les seues doctrines religioses. De fet, amb aquest aclariment, Déu situa la religió catòlica al mateix nivell espiritual que l'ateisme francés. Per tant, és normal que porte als seus seguidors a la perdició . Aquesta interpretació no deixa de ser interessant quan sabem que la religió catòlica és el blanc principal de la ira divina, com declara en Apocalipsi 18.24: «... i perquè en ella es va trobar la sang dels profetes i dels sants, i de tots els que van ser assassinats en la terra ». Tenim ací el PITJOR de la RELIGIÓ. I a l'altra part del món, el PITJOR de la RELIGIÓ reapareixerà, dominat aquesta vegada per la fe protestant, que « formarà una imatge de la bèstia »; el que significa que el principi d'intolerància s'aplicarà de nou després de la fi de la Tercera Guerra Mundial per la coalició

protestant i catòlica supervivent. He de recordar què constitueix la « bèstia ». És la intolerància religiosa, possibilitada per l'associació del poder civil amb el poder religiós. Les decisions dels religiosos són imposades per les autoritats civils i militars sota diverses formes de coacció; l'última és la mort. En el cas de la "bèstia que puja de la terra" protestant , el poder civil no resideix en els reis, sinó en els caps d'estat, líders seculars o religiosos. Aquesta última intolerància "bestial" no durarà molt, un màxim d'un any, però sota la ira divina que l'assotarà constantment amb les seues últimes plagues, aconseguirà el seu màxim nivell en decretar finalment la mort dels qui s'oposen al diumenge romà. A través dels foscos contactes de l'espiritisme, que Juan diu " l'adoració dels àngels ", els dimonis acusaran els observadors del dissabte, als qui presentaran com a responsables de les plagues divines. Això bastarà perquè la seua sentència de mort siga adoptada i aprovada col·lectivament. Això és el que l'apòstol Pau diu sobre aquesta " adoració als àngels " en Colosenses 2.18-19: " Que ningú, sota el pretext d'humilitat i adoració als àngels , els prive al seu antull del premi de la seua raça, mentre es deixa enganyar per visions i s'envaneix vanament per la seua ment carnal, sense aferrar al capdavant, de qui tot el cos, ben unit i unit per les conjuntures i lligaments, creix amb Déu ". Aquest cos de Crist és l'Assemblea dels Triats. I en aquest ensenyament, Pablo adverteix als anomenats contra les seduccions de la pitjor religió seductora i enganyosa.

No hi ha res pitjor que témer que la falsa religió. Perquè és capaç del pitjor i, a vegades, d'enganyar amb les aparences del "millor" que complau als humanistes. El seu menyspreu per la veritat revelada per Déu la sotmet a les decisions del diable. I mentre Déu no aparega per a denunciar i desemmascarar la situació, les masses humanes superficials depositen en ella tota la seua confiança.

I aquestes masses humanes no estimen res més que la pau.

Des de 1945, Déu ha concedit als europeus una pau relativa, que ha durat 77 anys, un període considerable i poc comú en la història dels pobles. Aquest període es profetitza com el moment en què « la bèstia ja no existirà », com acabem de veure. Però aquesta pau no es va deure a la construcció de la UE, com hem sentit dir durant tant de temps als europeus convençuts. No, aquesta pau va ser concedida per Déu per a permetre que els rebels occidentals compliren les exigències de la seua llibertat, conquistada i legitimada, gradual però ràpidament, des de l'any 1994, quan, al mateix temps, l'Església Adventista del Seté Dia va ser « vomitada » per Jesucrist. Els fruits maleïts pel cel s'han intensificat així.

Segons siga vertadera o falsa la religió condueix a l'ànima humana a la felicitat eterna o a la infelicitat definitiva de l'anihilació, és per tant just atribuir-li: EL MILLOR o EL PITJOR.

La indignació dels incrèduls i els infidels

En la ment dels incrèduls i els incrèduls, s'ha arrelat un criteri de l'acceptable que, òbviament, no considera l'opinió de Déu, a qui la majoria ni tan sols clama o ja no afirma la seua existència, i els qui creen en la seua existència no tenen en compte els seus desitjos revelats. Predomina el pensament humanista, i ai de qui no ho compartisca! Des del punt de vista humanista, és necessàriament un fanàtic més o menys perillós, però perillós al cap i a la fi.

Hui, diumenge 17 de juliol de 2022, es commemora a França el 50é aniversari de la batuda jueva del "Vel d'Hiv", nom d'un gran velòdrom cobert a París. Obeint als alemanys, el govern del mariscal Pétain va organitzar la batuda de nombrosos jueus que havien de ser entregats a ells. Des de 1942, la "solució final" havia començat i els jueus van ser exterminats massivament en els camps de les SS establits a Polònia. Com a resultat, la població alemanya va poder ignorar aquesta tragèdia, i la responsabilitat va recaure únicament en Hitler i el seu partit nazi. I per a aquest pensament humanista, l'assumpte sembla monstruós i inhumà.

Ací, deixe aquesta reflexió humanista i analitze aquest tema en relació amb la Bíblia, que expressa totes les revelacions que Déu dóna a la humanitat per a permetre-li comprendre el significat de les coses i els esdeveniments que es realitzen. El primer que em ve a la ment és que el poble jueu no és un poble comú i corrent. És l'únic poble creat per la intervenció directa de Déu en la terra. Ell va fixar la seua elecció en Abraham, el seu fill Isaac, el seu fill Jacob, que es va convertir en Israel i de qui va formar un poble basat en els seus dotze fills patriarcals de dotze tribus. Per tant, tot el que concerneix aquest poble és extraordinari. Per a oferir-los una pàtria, Déu va exterminar a homes, dones, ancians i xiquets que vivien en Canaán. Va ser el primer genocidi diví des del diluvi en temps de Noé. I aquest gran sacrifici de vida li atorga a Déu drets especials sobre la vida del seu poble Israel; molt més com que aquest Israel va ser organitzat per a constituir un model l'experiència del qual amb Déu serviria de lliçó per a les generacions que se succeirien fins a la fi del món. Va haver-hi

l'època dels jutges, la dels reis, i tants fracassos que Déu va acabar entregant al seu poble als pagans calfaments de Babilònia, el rei de la qual Nabucodonosor es va convertir a Déu gràcies al testimoniatge del profeta Daniel. Encara hi havia moltes morts entre els jueus, i només els supervivents van ser conduïts a Babilònia i el seu immens territori. Per als jueus, la mort imposada per Déu no és gens anormal, gens escandalós, perquè la mort és la paga que dóna al pecat. I aquest poble peca abundantment, per la qual cosa, com a resultat, sovint és colpejat per la mort. Al final de l'antiga aliança, en rebutjar al seu Messies Jesucrist, rebutja la nova aliança proposada per Déu; és un pecat enorme que aquesta vegada condemna a tota la nació jueva: ha de desaparéixer. L'any 70, els romans van prendre les regnes de l'assumpte; Jerusalem, el seu temple, la seua santedat levita, van ser destruïts i el poble, en gran manera, massacrat. Durant l'era cristiana, es van dispersar entre les nacions i, particularment a Espanya, van ser perseguits durament. Fins a la guerra de 1939-1945, quan Hitler els va convertir en el blanc del seu odi venjatiu. I allí, aquesta vegada, es van organitzar mètodes moderns per a asfixiar-los i els seus cadàvers van ser cremats en incineradors, crematoris. El nombre de morts va ser d'al voltant de sis milions d'ànimes. Per descomptat, el que impacta a l'humanista és veure a civils assassinats, perquè a Occident, la guerra oficialment mata, segons les convencions, només a soldades, personal militar. Ací és on cal recordar els càstigs anteriors, que van ser sol càstigs divins. I l'últim no és una excepció: el genocidi organitzat pels nazis va ser dut a terme per homes, però sota inspiració divina, perquè Déu va voler enviar a tota la humanitat un missatge recordatori expressant la seua justícia abans de preparar el temps de les últimes proves programades per a la fi del món.

I per als qui creen en Déu, com pot ser aquesta acció més monstruosa que el genocidi dels habitants de Canaán? Potser Déu no li havia advertit a Abraham que «els seus descendents heretarien aquesta terra, però la iniquitat dels amorreus que l'habitaven encara no havia arribat al seu apogeu»? Quatre-cents anys després, sí ho havia fet, i Déu els va fer perir a tots per vespes verinoses i altres malalties mortals. Record que aquesta raça humana havia conservat la grandària gegantesca dels gegants antediluvians. Per tant, Déu tenia una segona raó per a eliminar-los. Sense Déu, els xicotets israelites no tenien cap possibilitat de derrotar-los, per això Déu es va encarregar d'això. En 1942, va triar el pensament nazi alemany com el seu instrument de mort. Aquesta història ens remunta a la prova de fe a la qual va ser sotmés Israel després del seu èxode d'Egipte. Els incrèduls es van acovardir davant les limitacions humanes, mentre que els vertaders creients com Moisés, Josué i Caleb sabien que per a Déu nada és impossible.

Hui, al juliol de 2022 i fins al retorn de Crist previst per a la primavera de 2030, aquesta confiança depositada en Déu per a qui res és impossible continua marcant la vertadera fe agradable a Déu.

Però el món impiu s'indigna davant qualsevol cosa que contradiga i atac els seus valors, sense adonar que Déu, per part seua, els fa el mateix. No obstant això, en tan sols uns anys, els valors del món han canviat molt. Com podem explicar aquests enormes i ràpids canvis? Una vegada més, els incrèduls no tindran la vertadera resposta, però sens dubte la justificaran dient que s'han tornat cada vegada més intel·ligents. No va ser això el que Satanàs li va suggerir a Eva, momentàniament aïllada i separada del seu espòs Adán, per a espentar-la a desobeir el mandat de Déu: «No menjaràs d'ell»? I sí, tot el que no té explicació humana lògica té la seua explicació en la vida celestial invisible dels àngels malvats; invisibles, sí, però molt actius i eficaços. Sabent que per a ells, com per a nosaltres, l'any 2030 marcarà el final de la seua vida celestial, no és difícil comprendre que el poc temps que els queda els porta a redoblar els seus esforços per pervertir a la humanitat, especialment quan és «falsament» cristiana. tal és el cas de les nacions occidentals.

Les perversions sexuals sempre han sigut el criteri que marca el límit del tolerable per a Déu. Això va ser cert en el Diluvi, així com en la fi dels cananeus i de l'Israel hebreu. Més prop de casa, els nazis van massacrar als grups homosexuals desviats de les "SA" alemanyes. I en la nostra situació actual, els grups armats txetxens han assumit la missió de fer el mateix, juntament amb Rússia. El seu odi a aquestes pràctiques, que col·loquen a l'home per davall de l'animal que no les practica, està animat per l'Esperit de Déu, sant, pur i perfecte. Els primers senyals d'un atac celestial contra els habitants de la terra es van fer visibles amb el pànic dels líders polítics davant una greu epidèmia de COVID-19. En el seu pànic, la van combatre com una pandèmia amb conseqüències mortals molt majors. Van arruïnar les seues economies i les van afeblir mitjançant llargs períodes de confinament que es van estendre al llarg de dos anys, a principis de 2020, fins al punt que el seu potencial financer es va fondre com la neu al sol. Abans d'això, en una gran despreocupació, una forma de ceguesa, van traslladar innombrables ocupacions a la Xina, incrementant així la desocupació que aniquila a les nacions. Ací és on ha de destacar la importància de construir la UE. Abans d'aquesta construcció, la mirada del cap d'Estat se centrava exclusivament en el seu propi país i havia d'establir els equilibris socials i industrials que enriquirien harmoniosament a tota la seua nació. En incorporar a la Xina al comerç mundial i reubicar allí la seua producció, els Estats Units va ser el primer a obtindre enormes

beneficis financers que van seduir a inversors de tot el món. Els inversors europeus van desviar la seua inversió d'Europa, que, per tant, va començar a decaure i a empobrir. Però això no va ser visible immediatament, ja que els beneficis obtinguts es van consumir parcialment a Europa. A Europa, on el principi de la deslocalització s'implementava cada vegada més a favor de nous països membres triats entre els més pobres per a comptar amb una mà d'obra cada vegada més barata i menys exigent en qüestions socials, la cobdícia regnava en tots els governs i presidències occidentals.

En 2012, França va elegir president a François Hollande, un home de l'ENA, l'Escola Nacional d'Administració, que no atorga un diploma de moralitat perquè aquest president manca per complet d'ell. Encarna, per si sol, una multitud de personatges teatrals a través del seu cinisme, el seu engany digne del Scapin de Molière, i la seua infidelitat, tant en la seua vida matrimonial com cap als seus votants; la imatge del traïdor absolut. Aquest home que va dir als seus votants «el meu enemic és la finança» va acabar afavorint doblement la finança. D'una banda, en fer obligatòria la protecció sanitària a través de les mútues d'assegurances, que han duplicat l'acció del servei nacionalitzat de la Seguretat Social, duplicant així el cost de la gestió sanitària a França. I d'altra banda, promovent la carrera política del jove financer Emmanuel Macron, qui es va convertir en president en 2017. Aquest president Hollande és tan notable pels seus innombrables defectes de caràcter que el profeta Michel Nostradamus li va dedicar la següent quarteta: la quarteta del segle II número 88:

El circuit del gran fet ruïnós,
El seté nom del cinqué serà,
Un terç més gran que l'estrany bel·ligerant
Mouton Lutèce Aix no garanteix.

Traduïsc aquesta quarteta de la següent manera:

El circuit : el procés o ruta sostingut amb repetició.

Del gran fet ruïnós : de la gran acció ruïnosa.

El nom : l'home, el personatge: François Hollande.

Seté : el seté president en el càrrec

A partir del cinqué règim republicà, és a dir, la Cinquena República , François Hollande (el seu nom) "estarà" en l'activitat presidencial.

D'un tercer : la persona més nombrosa del Tercer Món o del Tercer Estat, és a dir, del poble francés. Persona sense relació amb l'assumpte, segons el diccionari Larousse. Aquesta definició s'ajusta perfectament a l'islam establit en un país d'origen cristià.

Major : Més honorable i més dominant que la pervertida França.

L'estrany : l'estranger musulmà.

Bel·ligerant : rebel i hostil

Ovelles : ovelles sacrificades per a l'Eid en l'Islam: és a dir, aquelles degollades per musulmans. Massacres massives de víctimes de l'ISIS projectades en internet.

Lutecia : París, seu real del nord de França en l'època de Nostradamus, és a dir, l'actual centre de l'autoritat nacional republicana al Nord.

Aix : Aix en Provence, seu real del Sud de França en l'època de Nostradamus, és a dir, centre de l'autoritat nacional republicana del Sud.

No es garantirà : no es podrà protegir. El president François Hollande (el seu nom) no podrà protegir a les víctimes franceses.

El circuit (la ruta històrica o el procés seguit) del gran fet ruïnós (de l'acció) (que causa la ruïna); el nom (François Hollande) seté (president) del cinqué (règim republicà), serà (en activitat, és a dir, el responsable). D'un tercer (tercer món o tercer estat, o tercera persona), més gran (més honorable perquè és religiós i dominant), l'estranger bel·ligerant (l'àrab musulmà o l'Islam guerrer) Ovelles (sacrificades per a l'Eid en l'Islam) Lutecia (París), ni Aix (ciutat de l'autoritat real del sud de França) garantiran (Com a "ovelles" entregades a la mort, les poblacions del nord i sud de França no estaran protegides dels atacs llançats per l'islamisme fonamentalista: Atacs islamistes del grup califat DAESH: A París, el 7 de gener de 2015, contra els còmics de Charlie Hebdo: 12 morts; i el 13 de novembre de 2015, contra l'Stade de France: 1 mort; contra el Dancing Bataclan i bars: 130 morts - 413 ferits; a Niça en el sud, el 14 de juliol de 2016: liderat per un islamista, un camió es dirigeix cap a la multitud: 86 morts - 458 ferits). La paraula "ovella", abans de "Lutecia i Aix", es dirigeix, per aquestes dues ciutats, a "aquells que seran massacrats en el nord i el sud de França"; per al nord, l'assumpte està parcialment consumat, però per al sud, les massacres encara estan per vindre. La ruïna, per tant, suggereix, al mateix temps, la ruïna de les devastacions bèl·liques de la nació francesa, però també la seua ruïna moral, ja que va ser aquest president escabrós qui va imposar la llei del "matrimoni universal", amb el suport majoritari de la seua legislatura. L'elecció egoista d'un sol home es va imposar, com a llei nacional, a tot el poble francés, malgrat la ferma oposició d'un gran nombre de

ciutadans. Aquesta llei, que va vindre a justificar i legalitzar una cosa considerada abominable per Déu, va tindre, per consegüent, que justificar la ruïna que Déu li farà patir. En aquesta quarteta, Nostradamus profetitza que França serà colpejada per una gran ruïna a causa del seté president de la Cinquena República. Aquest fet és bastant excepcional i comporta conseqüències definitives que Déu va voler anunciar per endavant. Aquesta ruïna també es profetitza de forma més oculta en Apocalipsi 11:7, on, designant a París amb el nom de « Sodoma », profetitza la seua destrucció per foc nuclear, la versió moderna de «foc del cel ». Aquesta quarteta de Nostradamus no fa més que confirmar el paper del « rei del sud » citat en la profecia de Daniel 11.40-45. A més, respecte a la paraula «circuit», el profeta suggereix la idea de repetició i, per tant, la insistència en una opció humanista cega i imprudent que conduirà a la ruïna de tota França. I aquesta insistència es dirigeix directament a la recepció d'aquest estranger bel·ligerant en territori francés; això després que ell mateix ho expulsara del seu país. Perquè França sí que va colonitzar el Magreb, més recentment Algèria, però també Àfrica, Líban i països asiàtics dels quals va haver de retirar amb el temps.

És fàcil, doncs, comprendre que, lluny de mitigar la seua destinació, els humanistes intensifiquen la seua culpa cap a Déu multiplicant les seues indignacions, les quals ell desaprova. Ells, que són només atuells de fang, ataquen, en legalitzar el pecat, al Déu Creador, que és un atuell de ferro. Per això ha multiplicat les formes de les seues revelacions dirigides als seus triats, per a fer-los saber que la seua victòria contra tots els seus enemics és segura i està programada en el seu pla terrenal. Què poden fer contra els fills de Déu que desaproven les seues odioses i repugnants iniciatives? Res més que el que Déu els permeta. I si Déu ho autoritza, llavors tot es torna acceptable i suportable per als seus estimats triats.

El règim republicà ha imposat durant molt de temps les seues lleis a cristians i jueus religiosos. No obstant això, des de 1962, la recepció massiva de l'islam algerià i, en general, del magrebí ha plantejat problemes al secularisme que França creia haver resolt. No obstant això, els propis fets demostren que no és així. L'islam i els seus valors, incompatibles amb els valors republicans, com els del cristianisme veritablement diví, estan provocant un xoc de civilitzacions dins de França. L'islam no se sotmet a la norma secular republicana, i amb raó; el nom islam significa submissió; però submissió a Déu, no a la República Francesa. Per això, en establir a França, els musulmans van establir els seus valors i només accepten "cohabitar" amb francesos republicans laics o cristians. Perquè la cohabitació amb els jueus ja s'ha tornat problemàtica i agressiva, ja que els problemes creats entre Israel i els palestins s'han importat a França, on totes dues comunitats estan presents. Les reaccions dels musulmans, que es tornen violentes ràpidament quan són atacats, beneficien la llibertat religiosa del país. Perquè els líders polítics temen les sagnants conseqüències de les mesures restrictives que se'ls imposarien. Per tant, opten per "donar-li l'esquena a l'assumpte", com fan els futbolistes per a calmar els ànims. Perquè cap musulmà digne d'aqueix nom està disposat a legitimar la pràctica homosexual. I troba en aquesta llei que la legalitza només un objecte més per a menysprear encara més als qui ja són per a ells "els gossos, els infidels". Estic convençut que, sense la seua presència a França, les lleis s'haurien tornat encara més coercitives i s'haurien aplicat amb molta més força vinculant. Per a nosaltres, els estimats de Jesucrist, aquesta presència és, per tant, protectora; almenys així és fins hui, però és bo comprendre-ho. Un vertader musulmà respecta als qui temen a Déu com ell. El seu enemic són els malvats, els impius, abominables en els seus pensaments i accions. A més, els veritablement triats tenen en Jesucrist la protecció suprema que els musulmans no tenen.

Al llarg dels dies, mesos, anys i segles, Déu ha registrat i acumulat en la seua memòria il·limitada totes les odioses indignacions proferides per la boca dels malvats, i per això, per a il·lustrar la situació, utilitza la imatge d'una "torre" formada per l'acumulació de " pecats ", en Apocalipsis 18:5: " Perquè els seus pecats han arribat fins al cel, i Déu s'ha recordat de les seues iniquitats". Aquesta " acumulació " de " pecats " ens recorda que Déu no reacciona automàticament cada vegada que es comet un " pecat " greu, sinó que en aquest missatge profètic ens diu que cap d'ells és oblidat per Ell, i que el càstig vindrà al final, per a donar compte de totes les comeses al llarg del temps. Això és cert, col·lectivament, per a l'Església Catòlica Romana papal a la qual es refereix aquest versicle, però també, individualment, per a cada criatura que ha cobrat vida en el cel i en la terra. Però això no s'aplica als vertaders triats, perquè els seus " pecats " involuntaris han sigut expiats en el seu lloc per Jesucrist.

Aquesta setena presidència de la Cinquena República Francesa va meréixer ser destacada per diverses raons, ja que la ruïna va afectar, en primer lloc, al Partit Socialista del president Hollande, que el seu exsecretario, presentat com a candidat substitut del favorit Dominique Strauss-Kahn, va ser destituït a causa d'un escàndol sexual ocorregut en un hotel de Nova York. Fins a 2012, el Partit Socialista s'havia caracteritzat per ser una "esquerra caviar", però a partir d'aqueix any, se li va afegir "joveneta", perquè la sexualitat va caracteritzar el quinquenni d'aquest seté president francés; des de

les seues eixides secretes en escúter del Palau de l'Elisi per a reunir amb la seua nova amant, filmades per periodistes, fins a la imposició de la llei de matrimoni universal. I, finalment, les seues infidelitats, autèntiques traïcions electorals, van acabar amb el seu Partit Socialista, que va perdre definitivament la confiança dels votants: la ruïna es va observar clarament en tots els nivells. Així, aprofitant el desconcert generalitzat, els votants, que van veure al capdavant Nacional quedar en segon lloc, van optar, per despit, pel jove financer, exministre de François Hollande, qui va comprendre que no tenia sentit tornar a presentar a la presidència. La ruïna moral sempre precedeix a la ruïna econòmica. Això ja ocorria a Europa; entre totes les nacions, la frivolitat dominava i la guerra va arribar, causant la ruïna amb la destrucció dels seus bombardejos. Veiem com el procés es repeteix; després de la ruïna moral "holandesa", arriba la ruïna bèl·lica, provocada per les iniciatives bel·ligerants adoptades contra Rússia pel jove president Macron i les autoritats europees, després del seu atac a Ucraïna. Així que esperem a veure què succeeix després...

Per a la història de França, el paper del Partit Socialista, que va arribar al poder, va anar particularment perjudicial per als francesos d'origen i les seues llargues línies familiars. La presidència de François Mitterrand i el seu símbol, la "rosa", es va guanyar gràcies a idees "populistes" que van portar l'humanisme a l'extrem. Va ser així com va aconseguir guanyar el vot comunista, llavors molt nombrós. Aquest ésser polític, advocat en la vida civil, va experimentar en la seua vida els compromisos polítics més oposats i extrems: des de l'extrema dreta fins a l'extrema esquerra. Però la religió també provoca grans conversions, i la capacitat de canviar d'opinió és natural en els éssers humans. El drama de la seua presidència resideix menys en ell i la seua personalitat "divina" que en l'arrogància dels seus ministres, graduats de l'ENA. Un d'ells es va atrevir a dir als periodistes que l'entrevistaven en un canal de notícies sobre el vot sobre immigració exigit pel 80% dels francesos, cite textualment: "Els pares saben millor que els fills el que els convé". En 2015, els francesos, així menyspreats, van plorar als seus centenars de morts assassinats pels jihadistes del grup islàmic DAESH.

Així mateix, no tinc res en contra dels jueus com a individus; són homes com tots els altres, excepte que, religiosament, la Bíblia ens ensenya que primer van ser maleïts per Déu. I ací, la meua perspectiva sobre ells canvia. Per boca de l'apòstol Pau, un jueu autèntic, Déu ens diu en Romans 10:1-4: « Germans, el desig del meu cor i la meua oració a Déu per ells és que siguen salvos. Els done testimoniatge que tenen zel per Déu, però sense enteniment. Ignorant la justícia de Déu, i procurant establir la seua pròpia, no s'han sotmés a la justícia de Déu . Perquè Crist és la fi de la llei per a la justificació de tot aquell que cree ». El que ho porta a dir en Romans 10:1-4. 2:9-10: « Tribulació i angoixa sobre tota ànima humana que fa el dolent, del jueu primerament i també del grec! Gloria, honra i pau a tot el que fa el bo, al jueu primerament i també al grec!». I segons el pla profetitzat per Déu en Daniel 9.24, fer el bé consistia a reconéixer a Jesucrist com el Messies enviat per Déu, i fer el mal consistia a rebutjar-lo; i això és el que va fer tota la nació, amb l'excepció dels apòstols i els primers deixebles anomenats per Jesucrist. Si l'home haguera obeït el pla diví, ja no hi hauria cap representació jueva particular en la terra, com a ensenya Pablo de nou en Romans. 3.28-29: “ Ja no hi ha jueu ni grec; no hi ha esclau ni lliure; no hi ha home ni dona; perquè tots sou un en Crist Jesús. I si sou de Crist, llavors sou llinatge d'Abraham i hereus segons la promesa ”. Sent ell mateix un jueu genuí, Pablo va tindre gran dificultat per a expressar la condemnació de Déu a la nació jueva. Per això, ple d'esperança per al seu poble, cita la caiguda de “ algunes branques ” dels jueus en Romans 11.17-18: “ Però si algunes de les branques van ser esqueixades , i tu, sent olivera silvestre, vas ser empeltat entre elles i fet partícip de l'arrel i de la rica saba de l'olivera, no et vanes de les branques. Si et vanes, sap que no eres tu qui sustenta l'arrel, sinó l'arrel qui et sustenta a tu ”. Llavors Pablo dóna una explicació de la situació que qüestione, perquè diu: “ Diràs llavors: Les branques van ser esqueixades perquè jo fóra empeltat ”. Això és fals! De fet, no va ser la incredulitat dels jueus el que va permetre la conversió dels pagans; això va ser sol fruit del pla de Déu. I la meua anàlisi, basat en les revelacions de les profecies, llança un veredicte diví molt més sever que el que Pablo va expressar per a la seua nació. No obstant això, confirma clarament la condemnació divina dels jueus « a causa de la seua incredulitat », en dir en Romans 1:1-2. 11.20-22: « És cert; per la seua incredulitat van ser esqueixats , i tu per la fe romans en peus. No t'enorgullisques, sinó tem; perquè si Déu no va perdonar a les branques naturals, tampoc et perdonarà a tu. Considera, doncs, la bondat i la severitat de Déu: severitat envers els quals van caure, però bondat amb tu, si perseveres en la seua bondat; en cas contrari, tu també seràs esqueixat ». Observen la importància del « si » en aquest versicle 23: « Ells, igualment, si no persisteixen en la incredulitat, seran empeltats; perquè Déu pot tornar a embullar-los». El poder de Déu no està en dubte, perquè Déu no cega als homes sense que primer rebutgen la seua llum. El seu empelt dependrà únicament de la seua fe individual, perquè una conversió col·lectiva és impossible. A més, he d'advertir-los contra l'optimisme de l'apòstol Pau.

És cert que en els últims dies de l'última prova de fe, els jueus sincers, individualment, acabaran reconeixent a Jesucrist i a l'assemblea dels seus vertaders triats cristians, com es profetitza en Apocalipsis 3:9: « Heus ací, jo us faré de la sinagoga de Satanàs als quals es diuen jueus, i no ho són , sinó que esmenten ; heus ací, jo faré que vinguen i es prostren als vostres peus, i sàpien que jo us he estimat ». Ací, almenys, es troba un judici dels jueus clarament formulat per l'Esperit de Crist. L'última conversió possible arribarà quan la pràctica del dissabte es castigue amb la mort. La vertadera fe es manifestarà llavors concretament pels vertaders triats de tot origen religiós, inclòs el jueu. En Jeremías 3.10, En Daniel 26:6, Déu va profetitzar: « Llavors tractaré aquesta casa com a Sitja, i faré d'aquesta ciutat objecte de maledicció per a totes les nacions de la terra ». La forma concreta d'aquesta « maledicció » va ser la destrucció de la ciutat per les tropes del rei Nabucodonosor, després de dos anys de setge, l'any 586. La negativa de Crist va ser pagada i confirmada amb el mateix senyal, l'any 70, per l'acció de les tropes romanes de l'emperador Vespasiano, segons Daniel 9.26: « Després de seixanta-dues setmanes, un Ungit serà destruït, i no tindrà successor. El poble d'un líder que vindrà destruirà la ciutat i la santedat del santuari , i la seua fi vindrà com per un diluvi; està determinat que les devastacions duraran fins a la fi de la guerra » .

El que crea confusió religiosa en la nostra terra és el manteniment d'opcions religioses que Déu condemna, successivament, en la progressió del seu projecte salvífico terrenal. El nou pacte va eliminar tota legitimitat per a la continuació de l'antic. Per tant, la veritat cristiana dels apòstols hauria d'haver continuat fins al retorn de Crist. Però la dominació falsament cristiana del règim papal catòlic romà va arribar a confondre aquest programa diví. Això explica la necessitat d'una Reforma que va començar cap al final dels 1260 anys profetitzats de regnat papal; aquesta Reforma havia de ser completada i culminada per l'obra adventista fundada a partir de 1843. Per tant, el programa diví reconeix només quatre estatus religiosos oficials successius durant l'era cristiana: el dels jueus, el dels apòstols, el dels protestants i el dels adventistes. Qualsevol continuació després d'aquests relleus és il·legítima. En l'Apocalipsi, l'adventismo final és l'objectiu des del seu inici. Beneït , en Apocalipsi 3:7, i la seua fi maleïda , en Apocalipsi 3.14. Per això, en el temps de la fi, els vertaders adventistes triats poden reconèixer en els criteris revelats en l'era de Filadèlfia , l'inici de la fe adventista del seté dia, beneïda per Jesucrist, qui així descriu els estàndards dels adventistes als qui ell podrà salvar en el seu gloriós retorn.

La condició maleïda dels jueus, demostrada bíblicament, ens porta a comprendre el perjudicial que pot arribar a ser la seua acció política per a la humanitat global, fins i tot en tots els països on se'ls assignen rols importants. Als Estats Units, la seua important representació i la seua riquesa van assegurar la reconstrucció de l'Estat d'Israel en la terra dels seus avantpassats, que es va convertir en Palestina. I és a aquest retorn al que devem la ira musulmana que es va despertar i va desenvolupar contra el món occidental. A França, sota el govern socialista, altres jueus van prendre mesures perjudicials. El jutge Badinter va abolir la pena de mort, creure més just que Déu, qui la va instituir; com a resultat, el malament creix exponencialment. Un altre jueu, Bernard Kouchner, metge en la vida civil, va adoptar el principi de la intervenció humanitària, la qual cosa va justificar les operacions militars als Balcans. Un altre jueu, Bernard Henri Lévi, va convéncer al president Nicolas Sarkozy de destruir al nostre defensor libi, el coronel Gadafi. I en les notícies, a Ucraïna, les peticions d'ajuda del president Zelenski, també jueu, estan enfervorint al poble que ell dirigeix per a provocar la Tercera Guerra Mundial. Quant a les malediccions, no podria ser millor. I aquesta notícia em porta de tornada al problema actual del poder polític dels joves.

Sabent que l'ésser humà es construeix a partir de les experiències viscudes, podem culpar als joves incapaços d'actuar d'una altra manera que la curta experiència de la seua vida els ha fet? La joventut que presenciem tant a Ucraïna com a França és responsable, però no culpable. La vertadera culpabilitat resideix en la naturalesa irreligiosa de les nostres societats occidentals. L'explicació també resideix en la inevitabilitat del temps, que obliga els joves a reemplaçar als majors. I els temps moderns han propiciat la ruptura entre els gustos musicals dels joves i els dels majors. En 1930, el bebop i el xarleston ja provocaven la indignació dels majors acostumats al vals. A Ucraïna, el president té l'edat de la seua nació des que es va alliberar i va independitzar de Rússia. Es va construir sobre aquesta idea d'independència, perquè no va viure l'època en què Ucraïna era només un territori de la poderosa Rússia Soviètica; alguna cosa que Vladimir Putin, per part seua, no ha oblidat, després d'haver experimentat dolorosament el fracàs d'aquest pacte soviètic. A França, Emmanuel Macron va nàixer a Europa; només ha experimentat aquest context; Això justifica la seua inclinació a la Unió Europea i el seu temor a una França aïllada, que no obstant això va ser la seua època de glòria i poder. Només concep seguretat en la unió que fa la força. Això és cert si aquesta unió s'aplica a països forts, però dista molt de ser el cas d'una Europa purament comercial.

Aquests joves van arribar al poder en temps de pau i ni tan sols sabien com es comportarien en temps de guerra. I això també aplica a cadascun de nosaltres, perquè només en una situació estable

descobrim el nostre coratge o la nostra por. Per això, els excel·lents discursos i testimoniatges donats en temps de pau porten a alguns dels seus autors a revelar la seua covardia, només en temps de guerra. La vida reserva enormes sorpreses a les verdes i a les madures. I la indignació dels éssers humans no ha acabat d'expressar, perquè els éssers humans s'indignen contra tot el que s'oposa als seus valors; i Déu i els seus triats actuen de la mateixa manera, però pels seus valors celestials.

En aquest missatge, he presentat una quarteta del profeta Michel Nostradamus. Sé que alguns serfs de Déu poden sentir pertorbats o fins i tot impactats per aquest enfocament. Per tant, he d'explicar aquesta elecció. Primer han de comprendre que només Déu és capaç d'anunciar el futur amb la precisió que s'evidencia en les profecies presentades per Michel Nostradamus. L'home no va ser un model de puresa i santedat, però tampoc ho va ser el profeta Balaam; i Déu els va usar a tots dos; la qual cosa no significa que els salvarà. Aquests personatges atribolats li oferien l'avantatge d'acostar a reis, reines i grans figures d'aquest món, i Catalina de Médici havia nomenat a Nostradamus el seu conseller i astròleg, a qui consultava amb freqüència. A més, en la seua època, centrada en la publicació de les seues obres en 1555, la fe cristiana encara era molt fosca, en particular a causa del menyspreu de molts protestants calvinistes bel·licosos per les ordres donades pel Guia celestial dels cristians, Jesucrist. Aquests protestants van defensar les seues vides amb les armes, actuant amb la mateixa crueltat que les lligues catòliques. I en aquest cas, la religió equival a un compromís polític secular. No ha de subestimar el paper positiu de les profecies de Nostradamus. Les vaig conéixer abans de servir a Déu en la fe adventista. I l'interés que van despertar en mi em va preparar per a aquest servei a Déu. A més, qualsevol ésser humà davant l'evidència de l'anunci d'un fet confirmat segles després està obligat a reconéixer l'existència d'un esperit invisible que organitza els esdeveniments. I en aquesta reflexió es construeix la base del que pot produir una fe vertadera si qui la guia és també obedient i no rebel.

A més, aquesta profecia és útil per a Déu a nivell estratègic. Perquè va voler dirigir l'atenció humana cap a la importància donada al naixement de Crist i no a la seua crucifixió; això amb la finalitat de reservar per a la seua elit triada de la fi dels temps l'exclusivitat de conéixer la vertadera data del seu gloriós retorn. Ara, precisament en el desé segle de la seua obra, Nostradamus presenta la seua setantena segona quarteta , que recalca la importància de la data del naixement de Crist, tal com va anar erròniament determinada pel monjo catòlic Dionisio el Xicotet en el segle VI . Heus ací el text d'aquesta quarteta:

L'any mil nou-cents noranta-nou set mesos
Del cel vindrà un gran rei de terror,
Ressuscita al gran rei d'Angoulmois,
Abans i després que Mart regnara per la felicitat

Reconstruïsc l'estructura d'aquest versicle i l'interprete de la següent manera:

L'any mil nou-cents noranta-nou i set mesos
Ressuscitat, el gran rei dels àngels (llatí: angelus),
El gran rei que terroritza als pecadors vindrà del cel
Governar per la felicitat (només dels triats) abans de Mart i després de la guerra (Mart: déu de la guerra).

En aquesta quarteta, l'any 1999 i 7 mesos confirma els 2000 anys tradicionalment associats a l'era de Crist; un estàndard en el qual em vaig basar durant molt de temps fins a 2018. Per tant, tot sembla cert, excepte el calendari romà utilitzat. Però la duració indicada concorda amb el projecte diví construït al llarg de 6000 anys per a la selecció dels triats. En realitat, la qual cosa aquesta data de 1999 i 7 mesos anuncia es complirà l'any 2029, és a dir, l'any 5999, des del pecat original. En aquest dia de glòria i victòria total de Jesucrist, la indignació dels increduls i dels increduls "atemorits" brollarà per última vegada de les seues boques mentideres. Fins i tot crec poder dir que els "set mesos" citats marquen el començament de les " set últimes plagues de la ira " del diví Crist Jesús, és a dir, l'hora de la fi del temps de la gràcia col·lectiva i individual. De fet, aquesta profecia vincula el retorn de Crist amb els set mesos que el precedeixen, la qual cosa explica l'enigma de «abans de març». El vertader retorn de Crist es complirà el 20 de març de 2030, el dia de la primavera, és a dir, «després de març».

Així, es pot apreciar que les profecies de Nostradamus contenen tots els detalls històrics que les profecies de Daniel i l'Apocalipsi no revelen. La funció d'aquests textos profètics bíblics és revelar el judici de Déu, com l'indica el significat del nom Daniel: Déu és el meu Jutge. Per part seua, Nostradamus revela els continus drames que els judicis de Déu imposen a les criatures rebels que jutja. Per tant, tots dos orígens i tipus de profecies són complementaris i no mútuament excloents.

En la seua condició d'astròleg, Nostradamus no presa partit, ni pel catolicisme ni pel protestantisme. S'acontenta amb dir el que li diuen. I en la seua carta dirigida a Enric II, rei de França, que no és Enric II, no tem dir-li que cap catòlic entrarà en el cel. Record que la seua gran reputació es basava en l'anunci de la mort d'Enric II, en condicions perfectament descrites per ell mateix un any

abans dels esdeveniments. En una justa amistosa, la llança del seu oponent es va trencar, va esvarar i li va travessar l'ull a través de l'elm daurat. Havia escrit en la quarteta 35 del segle I:

El jove Lió superarà al vell
En camps de guerra per duel singular,
En una gàbia d'or li trauran els ulls.
Dues classes, una, i després moren una mort cruel.

El jove lleó era el comte de Montgomery, protestant, l'escut d'armes del qual familiar i personal era un lleó daurat. El vell representa a Enric II. En el torneig, es produeixen dues classes o atacs; en la tercera o segona, es produeix una tragèdia i Enric II mor d'una manera cruel, lenta i dolorosa.

Heus ací un altre drama predit que expressa el judici diví en la seua escriptura. Prompte es complirà i, per tant, ens concerneix, particularment, en el nostre temps, quan el tema del gran reemplaçament ha alterat el tema dels debats de les recents eleccions presidencials. És la quarteta 18 del segle I:

Per la discòrdia de la negligència gal·la
S'obrirà el passe a Mahoma?
La terra i la mar de Senoise estaven xopats de sang,
El port foceo de veles i vaixells coberts.

Aquests gals són els francesos amb opinions molt diferents, que per tant sovint estan en desacord, com els seus avantpassats: els gals. Però a això se suma, en els últims dies, la "negligència". Un comportament que la nostra era revela amb molta claredat i que els ha portats a la ruïna econòmica. I a l'elecció de joves tan inexperts com impredictibles, orgullosos i testarruts. En les notícies, atrapats en el seu somni humanista universalista, aquesta "negligència" s'aplica al perill que representa la instauració de l'islam en sòl francés, on, per tant, s'ha obert el passe a Mahoma. L'impossible acord amb aquesta comunitat tindrà les conseqüències anunciades en aquesta quarteta: quan França siga atacada per Rússia, al sud apareixeran les multituds àrabs armades arribant en "vaixells que ompliran el port focense de Marsella" i la lluita tindrà aquest resultat: "la terra i la mar de Sénoise (...) es xoparan de sang humana". La "discòrdia i la negligència gal·les" es pagaran, per tant, cares. Aquest lloc, La Seyne-sud-Mer, s'ha assenyalat com el punt de partida de la colonització del Magreb. Cal destacar que aquesta quarteta complementa i confirma la de la quarteta 88 de Century II, que evoca al «estranger bel·ligerant».

Molt s'ha dit i escrit, a favor i en contra de Nostradamus. El consell bíblic citat en 1 Tesalonicenses 5.20-21 ens diu: « No menyspreen les profecies. Examinen-ho tot; aferrar al bo ». En aquesta anàlisi, la qual cosa considere « bo » i intel·ligent és que l'incompliment d'una profecia no constitueix prova de la seua falsedat, perquè l'únic criteri per a jutjar-la és la data a la qual la interpreta. El que no es compleix hui, o que no s'ha complit fins hui, pot complir demà o més tard. Pel que fa al meu treball, vaig haver d'esperar fins a 1996 per a comprendre que 1994 no va profetitzar el retorn de Crist, sinó la condemna de la institució adventista que va rebutjar, sense justificar la seua negativa, l'anunci del seu retorn per a aqueixa data; perquè la fe en aquest retorn, encara que errònia, era un acte de fe grat, esperat i exigit pel Senyor.

La malaptesa dels mal convertits

La intolerància només és legítima cap a un mateix, però en cap cas cap als altres. La transgressió d'aquest principi ha sigut sovint, legítimament, l'origen de les reaccions brutals amb les quals s'inicien les persecucions sistemàtiques. La causa del retorn de la violència sol haver al comportament brutal dels serfs de Déu, perquè estan mal convertits i apliquen, sense intel·ligència, la qual cosa els serfs gelosos de l'antic pacte van practicar per a la glòria de Déu. És en aquest nivell de coses que sorgeix la necessitat vital de la " renovació de la ment ", de la qual va parlar l'apòstol Pau en Romans 12:2: " No us conformeu a aquest món, sinó transformeu-vos mitjançant la renovació de la vostra ment , perquè comproveu quina és la voluntat de Déu: el bo, l'agradable i el perfecte ". De fet, els contextos dels dos pactes successius són molt diferents.

En l'antic pacte, els serfs eren reunits en una nació que pertanyia a Déu, perquè ell mateix l'havia creada i establit amb aqueix propòsit. Israel era la seua propietat exclusiva, una nació model en la qual el pecat era il·legítim, només en principi, perquè la realitat era molt diferent. En aquest Israel, els serfs gelosos de Déu tenien el dret de destruir els ídols erigits pels idòlatres del país. I els reis d'Israel i Judà eren considerats culpables i responsables d'aquestes coses, considerades "abominables " per Déu. Per això es van escriure els llibres de Cròniques i Reyes, perquè la memòria d'aquestes

conductes infidels es preservara i servira d'ensenyament als serfs de Déu fins a la fi del món, perquè no cometeren els seus pecats. No obstant això, el context de l'antic pacte està vinculat a aquest aspecte nacional terrenal i carnal de l'Israel de Déu; fins al punt d'unir-los per a distingir-los d'altres pobles pel senyal de la circumcisió de la carn.

En el nou pacte, el context canvia per complet. Jesús envia als seus serfs « com a ovelles enmig de llops », segons Mateo 10.16: « Mireu, jo us envie com a ovelles enmig de llops. Set, doncs, prudents com a serps i senzills com a coloms ». Ja no viuen dins de la nació que pertanyia exclusivament a Déu; viuen entre les altres nacions paganes o falsament cristianes de la terra. Deuen llavors la seua seguretat i pau únicament a l'ús intel·ligent de la seua llibertat d'acció. En el nou pacte, l'evangelització es basa en el model de conducta dels qui estan anomenats a la salvació. No tenen dret a imposar, a constrényer, i molt menys a destruir ídols pagans. No obstant això, sí que tenen el deure de presentar als qui els envolten un model que s'assemble el més possible a Crist, només en el pla de l'obediència. Perquè el serf no és el seu diví Amo. En la terra, Jesús va actuar no sols com a home, sinó també com a divinitat. Per això tenia dret a espantar als animals dels venedors del temple a fuet, alguna cosa que els seus deixebles no tenen dret a fer. La vertadera religió es basa en l'autoaprobación, mai en la dels altres. Correspon al pecador contrit i penedit destruir els seus ídols ell mateix i a ningú més. Segons Mateo 22:9, l'evangelització ha de ser únicament un " anomenat ": " Aneu, doncs, als camins i crideu a la festa de noces a tots els que trobeu". L'única restricció legítima és la que utilitza el poder de persuasió de l'amor a la veritat. Aquell en qui es troba aquest amor a la veritat no pot resistir la necessitat d'obeir els manaments de Déu. Les explicacions que ens dóna a través de les seues profecies constitueixen una poderosa força vinculant en tots aquells que són sensibles a elles. I aquesta és l'única restricció que pot legitimar en aquell anomenat a l'elecció. La mansuetud i l'argument bíblic són les úniques armes que Déu dóna als qui li serveixen i desitgen representar-lo dignament en la terra dels pecadors.

Fins i tot recentment, a l'Iraq, combatents islamistes van donar exemple del que els vertaders fills de Déu en Crist no han de fer. Amb gran fervor religiós, van destruir estàtues gegants de dos budes. Això està permés per als musulmans fonamentalistes, i Déu els usa per a dur a terme aquesta acció, alguna cosa que als seus triats en Crist no se'ls permet fer.

Durant les Guerres de Religió, els protestants poc convençuts es creien autoritzats a retornar els colps assestats per les lligues catòliques. Així, podem observar que aquestes Guerres de Religió es van gestar i van continuar a causa de l'escalada sostinguda per les reaccions bèl·liques del bàndol protestant. En la història del protestantisme, podem identificar dues èpoques successives. I el comportament de tres homes les il·lustra a la perfecció: el pacifisme de Pierre Valdo (1190) fins a Martín Luter (1521), i la violència del ginebrí Juan Calvino (1541-1564). Aquest últim creia servir a Déu amb un zel brutal i fins i tot cruel. Havia oblidat per complet el model de mansuetud i pau que Jesús havia presentat com a model a seguir. Això és el que porta a Déu a evocar en Daniel 11.34 a aquells que « s'uniran a ells en la hipocresia »; " Ells ", sent els triats veritablement pacífics i mansos: " En el moment de la seua caiguda, rebran una mica d'ajuda, i molts se'ls uniran per hipocresia ". L'hipòcrita fingeix ser el que no és. I per la causa de Déu, el seu paper és devastador. El seu model es reprodueix a gran escala i acaba emmascarant i fent-nos oblidar el model de conducta dels veritablement triats. No obstant això, la idea mateixa de la Reforma busca restablir els vertaders valors i dogmes del cristianisme apostòlic original. Així doncs, puc definir l'Adventismo establit per Déu, a partir de 1843, com l'última forma d'un protestantisme que ha romàs protestant, perquè el protestantisme oficial, per part seua, no ha protestat durant molt de temps; i pitjor encara, s'ha aliat amb el seu enemic religiós, la fe catòlica romana papal, que va continuar sent culpable dels pecats comesos en l'època de la Reforma; pecats que ha continuat practicant i legitimant, i mai ha abandonat ni condemnat. És per això que, en unir a aquesta aliança des de 1995, la institució oficial “ Adventista del Seté Dia ” ha donat testimoniatge inconscient del seu “ vòmit ” per Jesucrist, confirmant així les paraules que ell li va dirigir, en Apocalipsis 3.16: “ Així perquè eres tebi, i no fred ni calent, et vomitaré de la meua boca ”.

Fins al gloriós retorn de Jesucrist, els seus gelosos serfs triats saben que no se senten còmodes en aquesta terra dominada per pecadors malvats. Qualsevol forma de violència els està prohibida perquè recauria sobre ells. " Ovelles enmig de llops ", la seua seguretat resideix en la " prudència " a la qual Jesús els va exhortar en Mateo 10.16: " Heus ací, jo us envie com a ovelles enmig de llops. Set, doncs, prudents com a serps i senzills com a coloms ". I aquesta " prudència " s'encarna en una actitud afable i pacífica que no s'oposa a la difusió i proclamació de la veritat revelada. Moltes persones malvades s'irriten només quan se'ls impedeix actuar, però poden romandre indiferents a les paraules de debò que simplement les desafien. Això és especialment cert en temps de pau religiosa que Déu ofereix. I deixa de ser-ho quan allibera als dimonis, de manera que la pau religiosa cessa. No obstant això, des del 24 de febrer de 2022, el context de la guerra que va començar a Ucraïna ha

influït en la ment dels éssers humans, els qui es tornaran cada vegada més irritats i menys tolerants. Els dimonis seran alliberats. Per tant, els serfs gelosos de Jesucrist hauran de ser extremadament acurats amb el seu comportament per a no atraure innecessàriament la ira popular. Recorde aquest consell de l'Esperit ensenyat per Pablo en Romans 12.18: « Si és possible, quan depenga de vostés, visquen en pau amb tots els homes ». En veritat!

Un altre tipus de malaptesa es basa a creure que l'acumulació d'arguments a favor de la veritat convencerà necessàriament a un interlocutor. Això no és així en absolut, perquè res es basa en el principi automàtic. En la vida humana intervenen nombrosos factors, i principalment la norma de caràcter de l'individu que ha de convertir és l'únic factor determinant. I només Déu coneix el resultat final; l'home que està al seu servei no posseeix aquest coneixement; només té l'esperança de veure a qui ensenya convertir i acceptar la veritat presentada. És important saber això perquè el mestre no es culpe pel fracàs observat. El mateix Jesús, poderós en la veritat, no va aconseguir convertir a tots els que ho van sentir parlar o van presenciar els seus miracles. La vida és així: la llibertat total que Déu dóna a totes les seues criatures justifica l'èxit d'alguns i el fracàs d'uns altres; això, presentant-los les mateixes dades de la veritat divina. Per a un serf de Déu, el crucial és saber destriar el límit de la seua insistència en la presentació de la veritat. En principi, qui és convertible reaccionarà ràpidament fent preguntes i sol·licitant explicacions; de no ser així, es parlarà del clima, perquè aquests seran els únics temes que es podran abordar. Al llarg de la Bíblia, es recorda constantment l'aspecte binari del projecte diví: Déu i Satanàs; « l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del malament », i això fins a la prova final de la fe, que enfronta, constantment des de 1843 i el retorn de Crist, « el segell del Déu viu », el descans del vertader seté dia, el dissabte, o el Sàbat diví santificat, i « la marca de la bèstia », el descans consagrat del primer dia, el diumenge, fals Sàbat humà i antic dia del «Sol Invicte», déu romà pagà.

La força de voluntat: el problema central

S'ha dit del Déu Creador que ell és el "Verb". I això és cert perquè va crear la vida de totes les seues criatures, posseint-la ell mateix per la seua naturalesa eterna, i perquè la vida és acció, moviment, en l'espai i el temps. Però, només ell, pot dir: "Vull i obtinc". Les seues criatures celestials i terrestres no poden dir el mateix, perquè tots els seus desitjos estan subjectes a la seua voluntat suprema. I si el seu judici caiguera sobre les seues criatures tan prompte com van pecar contra ell, ningú podria dubtar de la seua existència. Però la seua saviesa ho va portar a una altra opció: ocultar per a deixar a les seues criatures terrenals lliures d'actuar, com si ell no existira. D'aquesta manera, sense cap pressió provinent de si mateix, pot jutjar les obres espontànies produïdes per cadascuna d'elles. La naturalesa de cadascuna es revela així. Sorprenentment per a alguns, el pensament és una obra. Déu segueix el nostre pensament com segueix els nostres passos i les nostres iniciatives seculars o religioses. Fins i tot en tancar-nos la boca, els nostres pensaments ens acusen o ens justifiquen. Però només Déu els coneix, i com no és egoista, sinó que associa als seus àngels fidels amb el seu judici, guia als éssers humans a formular, de manera visible i audible, les decisions dels seus cors. Això explica la importància que concedeix en les seues revelacions profètiques a les « obres » mitjançant les quals es revela la fe o l'absència d'ella. Les obres s'expressen mitjançant «verbs» que les defineixen amb precisió. Així, positivament, en els seus manaments, Déu diu: « No tindràs, no faràs, no t'inclinaràs, recorda, guarda ». En totes les llengües suscitades per Déu després de la rebel·lió de Babel, els verbs expressen de diferents maneres les mateixes accions realitzades. Aquest és el tema de meditació que ens recorda aquest punt de semblança que ens connecta sota la mirada de Déu. Per això, en una frase, el verb és l'element essencial; els altres termes el completen i proporcionen el context. Si els homes es quedaren muts de sobte, res els distingiria entre si excepte la seua aparença física. I així és com Déu se sent amb les seues criatures, als qui va donar les nostres diferents llengües.

Només Déu pot dir: "Vull i obtinc"; però, no obstant això, no de totes les seues criatures, perquè exigeix d'elles una obediència perfecta que només obté dels seus triats. Les altres criatures ho "desobeeixen" i definitivament hauran de "morir". Siguen quals siguen els orígens i les races, en el cel i en la terra, aquests dos verbs "desobeir i morir" s'aplicaran a totes les conductes rebels que no complisquen amb la norma establida per Déu. La veritat salvadora és una, exclusiva i indiscutible, perquè Déu es va encarregar d'exposar-la clarament en la seua santa Bíblia i en el compliment de les seues profecies, en les quals es profetitza l'obra expiatòria terrenal del seu Messies Jesús. Amb tota aquesta evidència, la inconformidad amb l'expectativa i el requisit de Déu és inexcusable. Per tant, tots els que "desobeïsquen" hauran de "morir".

L'home natural no aprecia les limitacions de la seua capacitat per a aplicar els verbs "voler" i

"poder". "Voler" alguna cosa és possible, però "poder" "obtindre-ho" no ho és necessàriament. Només Déu, i fins i tot així, obtindrà el que ha volgut. L'experiència humana és molt diferent, perquè entre "voler" i "poder" entren en joc molts criteris. Però "voler" està present en tots els esperits vius creats per Déu, i això és el que es diu "voluntat". Déu beneeix als "homes de bona voluntat", però jutja "bo" solo a aquell que aprova pel que exigeix. El qualificatiu "bo" s'aplica al verb "voler" de cada voluntat. Abans de Jesucrist, la situació del jueu piadós s'expressa així: "Vull" fer bones obres que agraden a Déu, però només "no puc", o no puc fer-ho prou. L'apòstol Pau va expressar això bellament en Romans 1.14. 7.14: " Perquè sabem que la llei és espiritual; però jo sóc carnal, venut al pecat. Perquè no sé el que faig. Perquè no faig el que vull, sinó el que avorrisc, això faig. Ara bé, si faig el que no vull, entenc que la llei és bona. I ja no sóc jo qui ho fa, sinó el pecat mora en mi. I sé que en mi (és a dir, en la meua carn) no mora el bé. El voler és el que tinc, però el fer el que és bo no és el que puc. Perquè no faig el bé que vull, sinó el mal que no vull, això faig. I si faig el que no vull, ja no sóc jo qui ho fa, sinó el pecat mora en mi. Així que trobe aquesta llei en mi mateix: quan vull fer el bé, el mal està unit a mi." Perquè em delecte en la llei de Déu segons l'home interior; Però veig una altra llei en els meus membres, que es rebel·la contra la llei de la meua ment i em porta captiu a la llei del pecat que està en els meus membres. Miserable de mi! Qui em deslliurarà d'aquest cos de mort?... En aquesta admirable i perfecta construcció del raonament humà, l'Esperit ens diu a través de Pablo que desesperada és la situació del pecador terrenal. Però la resposta en Crist s'evoca després d'aquest versicle: « Gràcies a Déu per Jesucrist el nostre Senyor!... Així doncs, jo mateix sóc serf de la llei de Déu en la ment, i serf de la llei del pecat en la carn». Per tant, s'oposa un conflicte entre « la llei de la carn » i « la llei de la ment », és a dir, de la voluntat de l'esperit humà. I és per a brindar la seua ajuda indispensable que Jesús va vindre, d'una banda, a morir per a expiar els pecats comesos involuntàriament pels seus triats, i primer, el pecat original heretat d'Adán i Eva, d'altra banda, ressuscitant per a ajudar-los a véncer el pecat actiu en els seus cossos de carn. Aquesta ajuda és tan indispensable com l'anterior perquè ofereix, per si sola, la possibilitat d'aconseguir el nivell de santedat que Déu exigeix als triats perquè es beneficien del perdó en Crist i de la vida eterna que ell els ha guanyat. Per a resumir aquest ensenyament, conserve dos verbs: «véncer» i «viure» eternament, o «no véncer» i «morir» en una anihilació total, que és l'únic significat de la primera i la segona mort, segons Déu.

La seua voluntat porta a l'home orgullós a acumular riqueses per a guanyar el respecte i el servei de persones humils i submises; però aquest apetit per les coses terrenals li impedeix accedir al cel i al seu futur etern. En aquesta categoria de criatures es troben totes les religions falses, els seus líders i persones no espirituals, profanes o seculars. Aquesta elecció s'honra i promou especialment en les nostres societats occidentals, on, cada vegada més, només l'èxit professional s'ha tornat honorable i exaltat. En grans multituds, els qui es diuen a si mateixos "cristians" donen suport a aquests valors mundans, perquè no han comprés les lliçons de Jesucrist. Només han conservat una cosa del seu temps en la terra: va morir per a carregar amb el meu pecat, i ara el cel està obert per a mi. Que tràgic i terrible error! La mort de Jesús ha emmascarat en les seues ments la necessitat dels canvis de valors que ell aprova i aplicarà per tota l'eternitat. Qualsevol que haja escoltat la lliçó de Crist sap que l'èxit professional és secundari i que el més important és oferir a Déu una submissió exemplar segons el model representat per Jesús. De què serveix un model si no és per a ser reproduït? No són les creences ni les etiquetes religioses les que separen als humans de Déu, sinó el model del que aproven i desitgen implementar. Resumisc l'assumpte dient: és el model de la seua "voluntat" el que difereix del de Déu. Perquè ha d'entendre que per a viure amb Déu per l'eternitat, és necessari, abans de res, coincidir amb ell en el nivell dels seus valors. Qui vulga elevar no compleix amb els seus criteris, ja que en Jesús, Déu va llavar els peus polsosos dels seus apòstols, fer així, concreta i carnalment, serf dels seus serfs. Prou tindre en compte aquest comportament del diví Crist per a comprendre a qui Déu tanca el seu cel i a qui li ho obri.

El " testimoniatge de Jesús ", o " la fe de Jesús ", expressions citades en l'Apocalipsi, no es limita al " esperit de profecia " esmentat en Apocalipsi 19.10. El testimoniatge de Jesús és també el testimoniatge donat en la terra per Jesucrist i, com a tal, constitueix el model que, després de Jesús, Juan i tots els triats reproduiran fins a la fi del món. El mateix ocorre amb la "fe de Jesús ", és a dir, la fe atestada per Jesucrist mitjançant les seues obres terrenals. En el seu ensenyament, Jesús va vindre a mostrar en carn i esperit el que els triats han d'arribar a ser per a entrar en la seua eternitat. Per això, l'autèntica fe cristiana va acompanyada de grans canvis en la conducta i la comprensió de les coses divines, perquè es tracta d'implementar una autèntica preparació l'objectiu de la qual és l'aptitud per a l'eternitat celestial. En Apocalipsi 19:7-8, llegim: « Gaudim-nos i alegrem-nos, i donem-li glòria; perquè han arribat les noces del Corder , i la seua esposa s'ha preparat. A ella se li va concedir vestir de lli fi, net i resplendent. Perquè el lli fi és les accions justes dels sants ». En les seues imatges simbòliques, Jesús va donar a aquesta preparació concreta el nom de « vestit de noces » del «

Corder ». Per a donar suport a aquesta lliçó, prenc aquesta part de la paràbola de Jesús presentada en Mateo 22.11-14: « El rei va entrar per a veure als que estaven a la taula, i va veure allí a un home que no estava vestit de noces . I li va dir: «Amic, com vas entrar ací sense vestit de noces?». L'home es va quedar bocabadat.» Llavors el rei va dir als servents: «Lligueu-li de peus i mans, i tireu-li a les tenebres de fora; allí serà el plor i el cruixir de dents. Perquè molts són anomenats, però pocs triats ». En aquest ensenyament, el «vestit de noces » identifica als triats i desemmascara als anomenats. Aquest home que apareix sense el «vestit de noces », no obstant això, reclama la salvació de Crist. Aquest missatge confirma l'existència de dos tipus de cristians: els triats, que són rebuts, i els rebels, els anomenats però no els triats, que són rebutjats. La diferència entre tots dos grups resideix en la sensibilitat espiritual dels éssers humans: el que escolta i respon als requisits revelats per Déu en els seus missatges profètics, que inclouen fonamentalment la restauració de les seues veritats doctrinals des de 1843, i el que ignora aquests requisits profetitzats o es nega a conformar a ells.

Entre els triats i els caiguts, el que marca la diferència és el criteri del lliure albir. Els triats no dubten a qüestionar la seua herència espiritual i els seus defectes de caràcter quan és necessari i està justificat bíblica i divinament; això requereix un estudi i una anàlisis profundes. Els caiguts, per peresa o per un temor espiritual injustificat, prefereixen aferrar a l'herència rebuda i practicada durant segles; cauen en el parany del conservadorisme. Desafortunadament per a ells, la fe depén sobretot de la intel·ligència , la més bàsica: l'instint d'autoconservación que Déu va donar fins i tot als animals. Aquesta és, novament, un ensenyament donat per Jesús en la seua paràbola dels talents. El malvat, mal jutjat, amaga el talent rebut i el conserva tal com el va rebre. En canvi, el beneït triat ho fa fructificar.

Van ser els àngels enviats per Déu els qui van anunciar el naixement de l'esperat Messies als pastors que cuidaven els seus ramats. Aquesta elecció divina es va justificar pel paper que va exercir el Messies, qui va vindre en persona, com un fidel Pastor que ve a alimentar a les seues ovelles humanes. El missatge dels àngels deia en Lucas 2.14: « Gloria a Déu en les altures, i en la terra pau als homes de bona voluntat ». Aquesta és la versió bíblica de Vigouroux, ben traduïda del grec. Així doncs, per a Déu, hi ha persones de « bona voluntat », els qui troben «bona» la seua persona divina i les seues lleis, i persones de «mala voluntat», els qui no troben gens agradable a haver d'obeir-li. I recorden que en el cel, aquesta mateixa situació ja ha dividit als àngels celestials en dos bàndols: un per a Déu i un altre per a Satanàs. Ja puc imaginar que s'estan fent aquesta pregunta: Però com podem explicar aquestes decisions i comportaments tan diferents? La resposta està en la paraula «lliberteu». Però per a comprendre millor, tornem a l'anàlisi de la naturalesa de Déu. Abans de crear contraparts lliures, viu només. I en aquesta eterna soledat, la paraula "temps" manca de sentit. Només cobrarà sentit quan ell cree, davant si, criatures vives i lliures, doncs, destinades a ser provades i examinades, el temps serà comptat per a elles, i per als rebels, comptat cap endarrere. Això serà encara més cert en la terra, quan el pecat siga castigat amb la mort dels humans: la imatge del rellotge d'arena cobra llavors ple significat i utilitat, perquè en aquest temps entre el naixement i la mort, de manera visible i concreta, el temps de la vida flueix com l'arena en el rellotge d'arena. Totes les criatures creades per Déu estan dotades de la intel·ligència que els permet sospesar els pros i els contres davant els problemes que se'ls presenten. L'exemple dels àngels és revelador, ja que no es reprodueixen i, per tant, no poden atribuir la seua elecció a un do hereditari. És doncs clarament l'ús de la seua lliure intel·ligència el que ha portat a uns a l'obediència i a l'amor de Déu, i a uns altres a la rebel·lió i a l'espera d'un extermini tan justificat com necessari per a la pau eterna que seguirà al temps de la prova universal.

En la Terra, l'herència genètica se centra principalment en els aspectes físics. Les tendències de caràcter poden transmetre pels pares, però la intel·ligència humana continua sent propietària de les seues decisions. Així és com Déu a vegades troba vertadera fe en els fills d'una parella atea i lliurepensadora. D'on prové aquesta fe, en aquest cas? De la intel·ligència personal del xiquet en qui l'instint d'autoconservación i la gratitud cap a Déu o el proïsme funcionen a la perfecció. Basta descobrir l'amor de Déu manifestat en la mort expiatòria de Jesucrist per a voler seguir-lo i viure eternament en la seua companyia. Per descomptat, la criatura que només troba plaer a elevar per damunt dels altres és incapaç d'experimentar aquest desig dels triats, i aquesta incapacitat la desqualifica de la vocació celestial; aquesta va ser la tragèdia del diable i de tots els seus seguidors. El cel i la seua felicitat eterna estan tancats davant ella, perquè no porta el "vestit de noces ", l'esperit de " bona voluntat " que afavoreix la submissió a les justes exigències de Déu.

Notícies de finals de juliol de 2022: d'un xoc petrolier a un altre

Entre els joves que han arribat al poder, tant en el govern com en els mitjans de comunicació,

massa al servei dels primers, pocs tenen l'edat suficient per a haver viscut la primera crisi petroliera que va patir França en 1973. Va ser el resultat de la presa de control total de la gestió petroliera per part dels països àrabs descolonitzats. En un sol mes, els preus del petroli van augmentar un 40%, enriquint no sols als països àrabs, sinó també als Estats Units, un gran productor de petroli. Aquest augment va tindre un efecte va dominar en tot el comerç i la indústria. Va ser un moment difícil per als francesos, però amb el temps, la dificultat va ser assimilada i superada. Però enguany es va marcar com el primer en què el pressupost de França va ser deficitari i va començar a endeutar.

Des de 1973, aquest deute ha augmentat cada any. Les condicions comercials globals imposades pels Estats Units han sigut cada vegada menys favorables per als països rics; França es manté entre ells malgrat un cost social major que en qualsevol altre lloc. L'economia de mercat elimina els impostos establits entre països amb diferents nivells de riquesa. La competència es torna llavors despietada; quan l'oferta és inferior a la demanda, els preus es disparen perquè el sistema establit a Occident no frena la cobdícia. El seu domini, secundat pels Estats Units, s'imposa a quasi tots els països del món, totalment dependent de les regles establides pel país victoriós de la Segona Guerra Mundial. Fins i tot la Rússia comunista finalment accepta aquesta regla en adoptar el sistema dual capitalista extern i comunista intern. El derrotat Japó se sotmet a la directiva, i Rússia s'afona en la ruïna econòmica al voltant de 1990. els Estats Units triomfa, i la Xina absorbeix la producció del món occidental en detriment dels treballadors dels països occidentals. Aquesta és l'època feliç dels capitalistes i inversors, que obtenen enormes beneficis gràcies a la deslocalització de la producció a la Xina, que s'està tornant cada vegada més rica, inevitable i exclusiva. Fins al punt que als Estats Units, el mercat intern comença a patir les conseqüències d'aquesta extraordinària competència xinesa. Així, els Estats Units va començar a témer la competència xinesa, que ell mateix va fomentar en donar suport al seu ingrés en l'OMC (Organització Mundial del Comerç). els Estats Units, instigadors d'idees, també és sempre el primer a descobrir les conseqüències perjudicials de les seues decisions. Europa segueix sempre, amb un retard cada vegada menor, les mateixes experiències que els Estats Units. Europa es va deixar seduir pel règim capitalista en veure els fruits de la riquesa a Alemanya, que va romandre sota la influència política i econòmica dels Estats Units. França, fortament comunista després de la Segona Guerra Mundial, es va lliscar al seu torn cap al liberalisme capitalista i allí també, mandat rere mandat, el socialisme liberal va acabar imposar en detriment del Partit Comunista, que, en 2022, és només una ombra de si mateix. Després de diverses alternances entre l'esquerra socialista liberal i la dreta empresarial, igualment liberal, els francesos van acabar rebutjant a aquests dos poderosos partits polítics, que van perdre tota legitimitat als seus ulls; i amb raó. Durant aquestes alternances, França va ser venuda, desmembrada i consumida per inversors dispersos pel món. Els nostres líders obliden que els diners prestats sols genera ingressos per als prestadors, els qui repatrien els seus guanys al seu lloc de residència, és a dir, a tots els països del món on viuen. Altres préstecs, atorgats a taxes usuràries pels fons de pensions estatunidenques, generen sumptuosos guanys que financen les jubilacions dels treballadors estatunidencs. I les empreses que van acceptar aquests préstecs sovint no es van recuperar. Arruïnats, els fons de pensions els van revendre al millor postor, estranger o, més rarament, francés. Així, les empreses es van tornar cada vegada més estrangeres i cada vegada menys purament franceses. Va ser en aquest estat, ja enormement endeutat, que França va quedar sota el domini d'un jove que va aprofitar la seua participació en la segona volta de les eleccions contra el Front Nacional francés, al qual els partits liberals havien treballat incansablement per a demonitzar durant molts anys. Tant és així que, amb el creixent nombre de votants estrangers votant, aquest partit nacionalista va perdre tota possibilitat d'aconseguir el poder. I per a deixar això clar, el Déu Creador va reproduir en 2022 la mateixa situació que en 2017. Amb aquest número 17, l'any va quedar sota el signe del judici diví. I l'arribada al poder d'aquest jove sense experiència vital va preparar a França per al pitjor, no per al millor. Durant segles, França ha estat en la mira de Déu; el seu successiu suport a la religió catòlica romana papal i després a l'ateisme lliurepensador l'han convertida en el seu principal objectiu, després de Roma, on es troba la seu del papat.

El nou i jove president era financer del Banc Rothschild, la qual cosa significa que, si bé compartia les posicions europees, dirigides íntegrament per la Comissió Europea, es va posar al servei dels grans financers europeus i mundials. Perquè, sens dubte, Europa no es va crear per al benestar dels ciutadans, sinó únicament per a promoure els intercanvis comercials i financers en tots els territoris dels països units. Els diputats europeus, com en la nostra Cinquena República , només serveixen de pretext democràtic per a emmascarar la dictadura dels grans interessos financers, que són els únics que es beneficien d'aquesta UE. I per a beneficiar, es beneficien, i han fomentat enormement la deslocalització que ha destruït les nostres ocupacions industrials a França, principalment perquè el comerç es conforma tant amb vendre l'importat com el produït localment, en sòl francés. Això explica l'actual taxa de desocupació, que, després d'haver augmentat considerablement durant el

confinament per la COVID-19, s'ha reduït amb la recuperació. Lamentablement, aquesta observació es veurà ràpidament destrossada per la ruïna causada per les sancions imposades a Rússia des de la seua agressió a Ucraïna. En el seu camp, el president rus demostra una intel·ligència formidable, seré i reflexiu; compleix el que anuncia, diu el que farà i assumeix les conseqüències de les sancions; i anuncia que les mesures occidentals preses en contra seua seran contraproduents per als pobles d'aquests països; i els fets li donen tota la raó. Atrapats en el seu propi parany, els mitjans occidentals acusen el president rus de xantatge. Però potser les seues sancions no són un xantatge contra Rússia? Potser el subministrament d'armes al seu enemic no és més mortífer que el xantatge? Sóc conscient que el meu punt de vista és inacceptable i fins i tot insuportable per als qui han decidit que tenien raó en actuar com ho van fer. Però sé que aquestes decisions tenen l'únic objectiu de preparar el seu càstig diví, l'instrument del qual serà la ira assassina de Rússia i els seus aliats musulmans.

Abans que els països europeus pogueren fer-ho, prenent-los per sorpresa, el líder rus va reduir dràsticament els seus subministraments de gas, sembrant el pànic entre ells. Davant les catastròfiques conseqüències previstes, Europa es troba amb el suport de la població i descobreix que, lluny d'estar aïllada com desitjava, Rússia compta amb el suport de tots els països de l'Est, i que, de fet, és Europa la que es troba aïllada amb els Estats Units i Austràlia. Es troba contra els antics països colonitzats d'Àfrica, els països musulmans, l'Índia i la Xina, així com alguns països d'Amèrica Central i del Sud. Totalment dependent de l'energia importada, Europa està descobrint el seu punt feble i cerca desesperadament proveïdors que substituïsquen a Rússia. I per a arruïnar, recorre a països productors encara menys respectables que Rússia; no és l'última vegada que pren decisions incoherents i paradoxals. Existeixen solucions, però seran extremadament costoses i la seua implementació portarà molt temps. El temps s'esgota, ja que el tall del gas rus ha acostat abruptament l'hora del desastre. S'estan intentant campanyes de seducció, però vells odis les portaran al fracàs, i per als europeus, enormes dificultats financeres i econòmiques soscavaran per complet les seues vides despreocupades i pròsperes. Clarament, la maledicció divina recau principalment sobre Europa. I a tot el món, els partidaris dels dos principals bàndols oposats s'estan reagrupant. Al mateix temps, l'amenaça de les armes nuclears és plantejada per Rússia, però també per Corea del Nord, que no tem amenaçar obertament als Estats Units. la Xina, que planeja reclamar l'illa de Taiwan, s'arrisca a una intervenció estatunidenca. Possibles focus de tensió s'estan incendiant pertot arreu.

I aquest avivament és només l'expressió de la ira justificada del Senyor Déu Todopoderoso Jesucrist, només momentàniament reduïda i afeblida durant el seu ministeri terrenal. Així mateix, el temps del Crist crucificat, sagnant i clavat en la creu, ha acabat. Des que els seus apòstols ho van veure, ressuscitat i molt viu, i des del cel, va assistir als seus vertaders serfs, els va secundar en el martiri. Va donar a Occident un llarg període de pau que només va servir per a intensificar els seus valors cobejosos i sensuals en detriment de la fe en ell. El menyspreu que se li té justifica la seua ira divina, però en aquest moment, no és la seua aparició el que resulta temible, sinó les seues paraules citades en Apocalipsis 9.13: « I van ser deslligats els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, dia, mes i any, per a matar a la tercera part dels homes». Però anunciar la guerra i les seues múltiples morts és inútil si no vinculem aquest anunci a una causa específica. Això és encara més cert atés que els fets són esmentats per molts contemporanis no necessàriament religiosos. El meu avantatge sobre ells és assenyalar que aquest drama, que es titula " sisena trompeta ", troba la seua justificació abans del compliment de la " primera " d'aquestes " sis trompetes ". I aquesta " primera trompeta " es va consumar mitjançant les diverses invasions d'Europa que van sotmetre a sang i foc a la seua part nord entre l'any 375 i principis del segle V. I allí, cal destacar una sorpresa: els cruels i sanguinaris huns que van vindre a terroritzar als pobles d'Europa central ja estaven en territori ucraïnés. Això estableix un vincle entre la " primera " i la " sisena trompeta ". Si en la " primera " van actuar personalment contra l'Europa infidel, en la " sisena " van atraure la ira russa sobre Europa, que la destruiria amb encara major força. La causa d'aquestes devastadores plagues es troba en el 7 de març de l'any 321, data en què el sagrat Sàbat va ser reemplaçat pel nostre diumenge actual, llavors anomenat "dia del sol", venerat per l'emperador Constantí I , qui va ordenar el decret que promulgava aquest canvi. L'any 330 es va establir a Constantinoble, en l'est d'Europa. I va ser el nord d'aquesta zona oriental que els huns van devastar salvatgement després de l'any 375. La seua associació de Crist amb el seu déu sol es va interpretar com una conversió cristiana; però no va ser la veritat de Crist el que va elegir honrar; la seua elecció va recaure en el seu "déu" solar pagà, anomenat "Sol Invicte" en llatí romà, és a dir, el "Sol Invicte", al qual subtilment va obligar els cristians de l'imperi a adorar mitjançant el seu decret que el va imposar com a dia de descans setmanal. Però per a Déu, va ser el començament d'una humiliació que els culpables haurien de pagar amb malediccions que caurien sis vegades consecutives, entre el 7 de març de 321 i el 24 de febrer de 2022-2028, sobre els cristians europeus profanats per la resta dedicada a aquest déu pagà. La sisena vegada acaba de començar el 22 de febrer de 2022 des d'Ucraïna. A més, en aquesta " sisena trompeta ", segons

Daniel 11.40-45, els pobles àrabs, saquejadors per vocació, estan en acció seguint a l'exèrcit rus. D'aquesta manera, la " sisena trompeta " apareix com una renovació de la " primera ", amb danys nuclears molt majors i la participació dels antics huns. I això és summament important d'entendre: en l'època de les invasions hunes, el famós Àtila va afirmar actuar sota els ordes de Déu; el que li va valdre el sobrenom de "Àtila, l'assot de Déu". Record ací el seu terrible lema: «On va el meu cavall, l'herba no torna a créixer». Després de la «sisena» i el seu atac nuclear, «l'herba tampoc tornarà a créixer». Des que vaig desxifrar les « trompetes » de l'Apocalipsi, al voltant de 1982, he pogut demostrar que, en efecte, Déu li havia encomanat devastar Europa amb el merescut títol de «assot de Déu». I el paral·lelisme amb la « sisena trompeta » la converteix en un « sisé » «assot de Déu», que aquesta vegada recau sobre la «barbàrie» ucraïnesa i russa, i sobre els seus líders i aliats. Però els efectes del qual, aquesta vegada, s'estenen a tota Europa i a la resta del món.

Per tant, és necessari establir i identificar la cadena de culpa que conduirà als pobles europeus al pitjor; en " causa ": " pecat ", com ens permet entendre Daniel 8.12: " L'exèrcit va ser entregat amb el sacrifici (sacerdoci celestial de Crist) perpetu, a causa del pecat ; la banya va derrocar la veritat i va prosperar en les seues empreses ". " A causa del pecat " del 321, " l'exèrcit dels sants " va ser entregat al règim papal romà, " la banya ", en el 538. Tot va començar el 7 de març del 321, quan, per decret, l'emperador Constantí I va establir la transgressió del quart dels deu manaments de Déu relatiu al descans del dissabte; el que porta, hui, a Jesucrist a organitzar, després de cinc plagues prèvies, el conflicte entre Ucraïna i Rússia en la nostra era final. Va organitzar la independència d'Ucraïna en 1991 i, en 2022, la seua sol·licitud d'adhesió a l'OTAN, la qual cosa Rússia va considerar un acte de traïció inacceptable. Va esclatar la guerra i Rússia va entrar en territori ucraïnés. Les peticions d'ajuda d'Ucraïna als europeus van portar a la UE al conflicte, i Rússia acabaria devastant Europa, amb l'ajuda dels pobles musulmans de l'Est i dels pobles musulmans àrabs i africans. Segons Daniel 11.44, Rússia va ser destruïda per foc nuclear enviat pels Estats Units. La terra va ser devastada per múltiples destruccions nuclears localitzades en els principals centres urbans i zones militaritzades. D'acord amb l'anunci de Crist: « un terç (simbòlic, però probablement molt més) de la humanitat » va ser « mort pel foc i el sofre » de les armes atòmiques. Sense la protecció de Déu, les altres nacions paganes es van destruir mútuament. Els supervivents estaven llestos per a la prova terrenal final de la seua fe. Lògicament, després d'haver sigut la « causa » dels càstigs de les « sis trompetes », aquest es basarà en la glorificació del « sant dissabte de Déu », la glòria del qual resideix en el testimoniatge de fidelitat dels seus sants triats; fidels fins al punt d'acceptar el risc de mort que els sobrevindrà. Com a últim recurs, Jesucrist apareixerà per a deslliurar-los de la mort promulgada pels supervivents rebels. I després del seu arrebatamiento al regne dels cels, en la terra, els supervivents rebels s'exterminaran a si mateixos en un venjatiu ajust de comptes. He de recordar-los una vegada més: per a Déu, contràriament a les convencions humanes, el blanc de la seua ira no és només militar; també és civil, perquè totes les criatures humanes vivents han de rendir comptes del seu comportament cap a ell i les seues santes lleis divines. Això és el que distingeix a aquesta Tercera i última Guerra Mundial de les anteriors, en les quals van prevaldre les convencions humanes i van ser, en major o menor mesura, reconegudes i respectades.

Des de molt primerenc vaig notar el caràcter progressiu i gradualment intens de les successions de les " set trompetes " de l'Apocalipsi; coses que donen testimoniatge de la saviesa de Déu:

Primera trompeta : entre 321 i 538, l'Europa cristiana, haver tornat culpable, va ser atacada per perseguidors pagans des de l'exterior : els bàrbars d'Orient, una estratègia que il·lustre així: Europa "---

Segona trompeta : L'any 538 es va instaurar el règim papal; aquest va perseguir, per a convertir-los, als pobles pagans de l'exterior : entre el 700 i el 1200, als germans i als musulmans. Il·lustració: Europa --- »

Tercera Trompeta : Entre els segles XII i XVIII : El règim papal persegueix als cristians reformats europeus; l'agressió es dirigeix cap a l'interior d'Europa. Il·lustració: Europa "---" Europa.

Quarta Trompeta : Entre 1789 i 1798: Déu destrueix el poder del règim papal catòlic romà. Fi de l'agressió religiosa cristiana.

Cinquena trompeta : després de la prova de fe viscuda als Estats Units d'Amèrica en 1843 i 1844, la religió protestant, hereua del descans dominical romà, va ser entregada al diable per Jesucrist.

Sisena Trompeta : A partir del 24 de febrer de 2022, l'Europa catòlica, encara culpable i infidel, està subjecta a una destrucció parcial; els seus agressors provenen de l'Est i del Sud. Aquesta és l'"advertiment" final donat per Déu.

Setena Trompeta : Després de la fi del temps de la gràcia individual i col·lectiva, Jesucrist torna per a salvar als seus triats i destruir a tots els rebels terrenals i celestials, excepte a Satanàs, perquè aquest haurà de romandre presoner durant “mil anys” en la terra desolada, abans de ser aniquilat

amb tots els altres rebels ressuscitats per a patir el càstig de la “ mort segona ” en el “llac de foc ”; el foc volcànic o magma subterrani estés sobre tota la terra.

Així, podem seguir el desenvolupament de l'agressivitat del règim papal catòlic romà que, encara no identificat com a diabòlic en sonar la " segona trompeta ", ataca a pobles pagans estrangers per a convertir-los per la força; alguna cosa que Déu mai va ordenar. Després, en sonar la " tercera trompeta ", després d'haver sigut oficialment denunciada la seua naturalesa satànica pel monjo-mestre alemany Martín Luter, la seua agressió es dirigeix contra els qui la desemmascaren: els reformadors protestants. Però entre aquests, segons Daniel 11.34, els més " hipòcrites " s'armen i contraataquen. Després de l'acció de la " quarta trompeta ", la Revolució Francesa, es tanca el parèntesi entorn de la fe catòlica. En sonar la " cinquena trompeta ", el nou objectiu de Déu serà la fe protestant, la Reforma de la qual no s'ha completat; ha quedat només parcial, i Déu no es conforma amb el parcial; sempre exigeix, al final, la perfecció. Per això, la sacsada basada en les proves adventistes estatunidencs permet entregar al diable als qui han caigut en elles i, al mateix temps, completar i culminar la Reforma mitjançant la fe adventista del seté dia. Perquè aquest nom resumeix per si sol les dues veritats menyspreades per la fe protestant, hereua del descans dominical romà: l'interés en l'anunci profètic del gloriós retorn del nostre Senyor Jesucrist i la santificació posada en pràctica per al seu sant dissabte, que profetitza el gran descans del seté mil·lenni que ell va guanyar, mitjançant la seua mort expiatòria, només per als seus fidels triats.

En sonar la sisena trompeta el 24 de febrer de 2022, per raons diferents o compartides, les religions occidentals, catòlica, protestant i adventista, han sigut rebutjades per Déu i, per tant, entregades al diable i els seus dimonis. Havent sigut notada la imperfecció de la seua fe, només li queda a Déu dirigir-los un sever advertiment final que, a major escala, adquireix la forma de la primera trompeta : la barbàrie de tots els orígens torna a Europa Occidental, marcada pel pecat comés per Roma; el seu dia pagà ha arribat per a reemplaçar el dissabte santificat pel Déu creador totpoderós. El penediment i el fruit del penediment són ara; en sonar la setena trompeta ”, segurament serà massa vesprada.

Cada setmana, la televisió nacional francesa promou el culte religiós practicat en el que el catolicisme ha anomenat "el Dia del Senyor", que és la traducció de la paraula "diumenge", la versió francesa del nom en llatí "dies dominica". Presentat així, qui podria sospitar que aquest Senyor és el diable? Perquè des de 1843, el vertader Senyor Déu, Jesucrist, només ha acceptat el culte sabatí heretat de la pràctica imposada als jueus. A més, record ací que aquest "Dia del Senyor" va ser només el dia en què, per primera vegada després de la seua sepultura, Jesús es va aparéixer ressuscitat als seus apòstols i deixebles. Un començament de setmana per a marcar l'inici d'una aliança, la nova, i res més. A més, el primer dia de la setmana de la creació terrenal, Déu va crear la terra i el principi de la " separació " entre la " llum i la foscor ". De manera que aquest «primer dia » es vincula a la « foscor », en absoluta oposició al dissabte del « seté dia », que, santificat per Déu , és la imatge mateixa de la « llum » i de la perfecta « santedat ». La perfecta santificació dels sants està, per tant, lligada a la santificació de la resta del seté dia, en una lògica perfecta del projecte salvífico, igualment perfecte, concebut per Déu. Qui entrega tota la seua ànima al seu Creador no veu dificultat insuperable a adaptar la seua vida a les exigències del seu Déu. Per això, els qui es resisteixen i rebutgen aquesta adaptació es condemnen a si mateixos, negar a pertànyer-li en cos i esperit, amb tota l'ànima.

Sent aquest tema una qüestió de fe, aborde ací el problema del clima, que s'està tornant cada vegada més calorós. Els pagans incrèduls han trobat la seua explicació: la contaminació produïda per l'home. Sense negar l'existència d'aquesta contaminació, record que fa dos mil anys, en una barca amb els seus apòstols, els qui van presenciar el fet, Jesús va detindre la tempesta que els amenaçava; a la seua ordre, aquesta es va calmar a l'instant. Sense oblidar aquest altre exemple, el del profeta Elías, qui va fer que la pluja tornara amb la seua paraula quan a Déu li va plaure, segons 1 Reyes 17:1: « Elías tisbita, dels habitants de Galaad, va dir a Acab: «Viu el Senyor, Déu d'Israel, en la presència del qual estic, que no hi haurà rosada ni pluja en aquests anys, sinó per la meua paraula… » /1 Reyes 18.44: « A la setena vegada va dir: «Mira, un xicotet núvol com el palmell de la mà d'un home puja de la mar. I Elías va dir: «Puja i vaig donar a Acab: Prepara't i descendeix, perquè la pluja no et detinga ». Per desagradable que siga, el clima és imposat per Déu, com un assot que assota als pobles que castiga i es disposa a destruir. No és Déu el Creador d'aquesta naturalesa en la qual evolucionem? No és aquesta naturalesa, que ell controla amb la seua paraula i el seu pensament, sense la qual cap volcà entra en erupció ni cap vent comença a bufar en una direcció?» O a un altre, a les seues mans per a convertir-ho en armes formidables? Qui, sinó ell, deté o envia la pluja beneficiosa o devastadora? Buscant en altres parts les causes dels fenòmens observats, els incrèduls atribueixen la situació a un calfament global gradual causat per l'acumulació de diòxid de carboni produït pels éssers humans. Però a aquesta teoria, Déu oposa el testimoniatge històric del passat, on,

sense tecnologia contaminant, es van experimentar períodes de gran calor en la Terra. I més prop de nosaltres, com podem explicar la sobtada sequera que va marcar només l'any 1976? I després, el clima va tornar a la normalitat fins a la dècada de 2020. I per a dissipar qualsevol dubte sobre aquest tema, record que en Apocalipsi 16:8-9, « la quarta de les set últimes plagues de Déu » es referirà al « sol », i Déu ens diu que en aquest context intensificarà la seua calor. No sols calfarà, sinó que després « cremarà » mortalment la carn: « El quart va vessar la seua copa sobre el sol, i se li va donar poder per a cremar als homes amb foc; I els homes es van cremar amb gran calor, i van blasfemar el nom de Déu, que té autoritat sobre aquestes plagues , i no es van penedir per a donar-li glòria ». Notar que, en aquest context, els rebels incrèduls saben a qui obeeix el sol. Igual que les « sis trompetes » que els van precedir, les «set últimes plagues de Déu » són progressivament intenses, com les que ell havia profetitzat per a l'antic pacte en Levític 26:18. L'expressió « set vegades més », que separa les plagues, ho demostra, ja que la trobem en els versicles 21, 24 i 28: « Si malgrat això no m'escolten, els castigaré set vegades més pels seus pecats ». De fet, el número " set " designa la santificació de Déu i, per tant, el descans sabàtic que ell va adjuntar al seté dia, perquè profetitza el dia de la seua victòria sobre tots els seus enemics; aquest seté dia profetitza el seté mil·lenni del seu gran descans celestial compartit amb els seus redimits, els seus fidels triats. Així, després d'aquest número " set " està l'Esperit de Déu, qui ha " santificat " el seu dissabte i castiga la seua transgressió. I la transgressió del sant i diví dissabte ja era un tema en l'antic pacte, com el proven aquests versicles 34 i 35 de Levític 26: " Llavors la terra gaudirà dels seus dissabtes mentre estiga desolada i vosaltres estigueu en la terra dels vostres enemics; llavors la terra descansarà i gaudirà dels seus dissabtes . Mentre estiga desolada, tindrà el descans que no va tindre en els vostres dissabtes , mentre l'habitàveu". Ja ho he dit abans, però ho repetisc ací: si hem de trobar una causa per al calfament real de la temperatura de l'aire de la Terra, aquesta es troba més en les 2100 explosions nuclears realitzades en proves des del final de la Segona Guerra Mundial que en les emissions de diòxid de carboni dels nostres vehicles i les nostres indústries modernes. Sobretot perquè el diòxid de carboni es transforma en oxigen per les fulles verdes dels arbres que ho consumeixen i, per tant, ho transformen per a satisfer les nostres necessitats més importants. I encara que la seua superfície és molt reduïda, encara hi ha molts boscos en la Terra.

Quant a les accions enganyoses, cite aquest engany religiós basat en la creu sobre les tombes de tots els occidentals. He de recordar-los que, segons Ezequiel 14, els triats salvats per Jesucrist han d'estar al nivell de Noé, Daniel i Job . Aquest missatge hauria d'acabar amb multitud d'il·lusions i falses esperances; falses per infundades i totalment contradites per aquest text d'Ezequiel 14.13-14; 15-16; 17-18: « Fill d'home, si una nació peca contra mi cometent infidelitat, i jo estenc la meua mà contra ella, i li trenque el manteniment del pa, i envie fam en ella, i extermine d'ella homes i animals, i aquests tres homes, Noé, Daniel i Job , estaven enmig d'ella; ells lliurarien les seues vides per la seua justícia, diu el Senyor Yahvé . » Si jo fera passar bèsties salvatges per la terra i la devastara, i es convertira en un desert, de manera que ningú poguera passar per la seua causa, i aquests tres homes estigueren en ella , viu jo, diu el Senyor Yahvé, no salvarien ni als seus fills ni a les seues filles , sinó que només ells se salvarien , i la terra es convertiria en un desert . O si jo portara una espasa contra aqueixa terra i diguera: "Passe l'espasa per la terra", i exterminara d'ella homes i bèsties, i aquests tres homes estigueren en ella, viu jo, diu el Senyor Yahvé, no salvarien ni als seus fills ni a les seues filles , sinó que només ells se salvarien . Aquest missatge es repeteix tres vegades, revelant la seua importància per a Déu i el seu poble triat dels últims dies. Perquè, de fet, les experiències d'aquests tres homes són criteris que Déu exigeix al seu últim poble triat:

Noé: fidelitat en el moment de la separació abans de l'extermini de la humanitat.

Daniel: El testimoniatge de l'Esperit de Profecia.

Job: La víctima del testimoniatge de Déu contra Satanàs.

La religió ortodoxa

Les profecies bíbliques centrades en la fi dels temps l'ignoren i no diuen gens especial sobre la seua doctrina. No obstant això, les lliçons revelades sobre el cristianisme són aplicables a ell per diverses raons. I ja, perquè és una religió cristiana i perquè la seua separació del cristianisme occidental va tindre lloc després de l'any 321, de manera que es va aplicar, a Europa de l'Est, el descans dominical maleït per Déu, establit per l'emperador Constantí I. Les diferències religioses en comparació amb Roma són, per tant, mínimes i secundàries. Perquè la maledicció del fals dia de descans s'aplica a totes les religions que no honren el seté dia santificat per Déu. En conseqüència, el seu nom "ortodox", que significa "opinió correcta", es contradiu amb els fets, ja que la seua "rectitud" es contradiu amb la veritat bíblica.

En 1917, a Rússia, una gran revolució popular va enderrocar al tsar i el seu sistema monàrquic, transmés al llarg dels segles. El que va ocórrer a Rússia es va deure a les mateixes raons que a França. Per a observadors com nosaltres, la lliçó divina aplicada és la mateixa. Fins i tot puc dir que onsevulla que ocorren revolucions, intervenen contra règims religiosos corruptes que no compten amb la benedicció de Déu. A Mèxic, a Cuba, la causa és sempre la mateixa; la religió a enderrocar continua sent i sempre és la catòlica. A tot arreu, dóna suport al règim dels rics i poderosos, injustos i egoistes. Per això Déu els enderroca mitjançant revolucionaris. El que la profecia no esmenta, no es diu, perquè Déu apel·la a la nostra intel·ligència. Ens correspon comprendre que les lliçons donades per Déu s'apliquen a tots els homes, a tots els règims i a totes les religions. El retrat complex de la religió perfecta es revela en la conducta de Jesucrist; és la de la norma exclusiva que obri la salvació i condueix cap a ella.

A Rússia, el règim tsarista era com les nostres monarquies occidentals, fort amb els febles i embafador amb el clergat, i això per les mateixes raons que els reis occidentals: la por de veure tancada la porta de la salvació celestial. El principal defecte de tots aquests règims reals va ser confiar en els representants religiosos, per a establir una bona relació amb el Déu del cel. Van cometre l'error de confiar en l'home i van menysprear els advertiments citats en la Bíblia, exclusivament: Jeremías 17:5: « Així diu Yahvé: Maleït l'home que confia en l'home, que fa de la carn el seu braç, i el cor del qual s'aparta de Yahvé! ». Tots haurien d'haver-ho llegit personalment, com a precaució, per a assegurar de no ser enganyats. Però al no fer-ho, van menysprear al Déu creador que el va inspirar al llarg dels segles. I aquest comportament va revelar la importància que li donaven a la religió, encara que paradoxalment, per por i superstició, la majoria de les vegades buscaven evitar oposar als papes. Així com Eva, separada momentàniament d'Adán, va ser seduïda pels arguments del diable, els homes que no lligen la paraula de Déu, des del príncep fins al captaire, es deixen seduir per les mentides del clergat, sacerdots i pastors. La Bíblia, aquests " dos testimonis " de Déu segons Apocalipsis 11:3, és la nostra salvaguarda, la font dels arguments que destrueixen les mentides del diable. Aquesta preciosa arma està a l'abast de tots; encara cal decidir usar-la. I allí, cada criatura es fa responsable de la seua elecció, amb totes les conseqüències que això comporta.

El règim papal catòlic romà va comprendre ràpidament el perill que representava la Bíblia per a la seua supervivència, tan prompte com, mitjançant la seua lectura personal i directa, els vertaders reformadors anomenats per Déu van denunciar públicament les seues mentides, la seua usurpació religiosa i la seua naturalesa diabòlica. Immediatament, es va dedicar a perseguir als lectors d'aquesta preciosa "paraula de Déu" que els seus propis monjos escrigues reproduïen en els seus claustres i monestirs. La mort o les galeres eren els riscos que corria qui posseïa la Santa Bíblia. I gràcies a la invenció de la impremta, va multiplicar, difonent, irreversiblement, la paraula de la veritat de Déu.

A Rússia, la pobresa extrema i la falta d'educació impedien que la Bíblia il·luminara a les masses. De no ser així, la religió ortodoxa basava els seus ensenyaments en les imatges de les seues icones "sagrades"; originalment, un sistema educatiu accessible als incultes, posteriorment pervertit per la idolatria. Rússia i les terres d'Europa de l'Est van rebre el nom d'Esclavonia perquè el sistema medieval va persistir allí fins a l'època de l'últim tsar Nicolás II, assassinat juntament amb la seua família pels revolucionaris bolxevics. En aquesta zona d'Europa, els llauradors van romandre com a "serfs" sobre els quals poderosos i rics senyors dominaven en cos i ànima. Eren autèntics esclaus, d'ací el nom d'Esclavonia. Incapaços de llegir ni escriure, el seu ensenyament religiós era oral i només podia basar en imatges, il·lustracions d'escenes històriques testificades en la Bíblia. Només podien confiar en la seua memòria i retenien únicament el que les icones creades els presentaven. Això explica l'èxit de l'adopció del comunisme i el seu ateisme nacional, establit després de França. Amb la caiguda del règim soviètic, en la recentment oposada llibertat, la religió ortodoxa i les seues icones van ser restablides en la nova Rússia reviscuda per Vladimir Putin.

És important comprendre les divisions religioses entre Europa Occidental i Oriental. L'any 313, després de deu anys de persecució imperial romana contra els cristians, Constantino va legalitzar la pràctica religiosa cristiana a Roma. Resident a Milà, l'any 321, va emetre un decret ordenant el canvi del dia de descans setmanal. Després de cometre el seu crim, va abandonar Milà per a residir a Bizanci, que, després de la seua renovació, va adoptar el nom de Constantinoble (posteriorment canviada de nom Istanbul després de la conquesta turca). Aquesta instal·lació de l'emperador a Orient, lluny de Roma, va deixar a Roma amb la representació religiosa cristiana exclusiva. Això encara no era prestigi papal, però el simple bisbe de Roma ja es beneficiava, sobre els seus iguals dispersos per tot l'imperi, del prestigi atorgat a Roma, l'antiga ciutat imperial. Així, l'emperador regnant va abandonar Roma per a donar pas al futur emperador papal, qui s'establiria allí l'any 538 per decret de l'emperador Justinià, qui encara residia a Europa Oriental. Així es comprén com l'autoritat papal va compartir, des del principi, la seua culpa cap a Déu amb la zona oriental de l'Europa cristiana, fins que

en 1054 un cisma oficial va separar la fe catòlica romana occidental de l'ortodoxa oriental; els orientals es van negar a sotmetre a l'autoritat del Papa. Amb total independència, van reorganitzar un clergat liderat per "papes", però aquests poden casar i tindre fills, a diferència dels papes occidentals i els seus sacerdots; a més, l'Església no imposa el celibat als seus serfs. Per això aquesta ortodòxia practica el "diumenge", antigament el dia del sol invicte de l'emperador Constantí. En eixir de Roma, Constantino va portar el seu fruit maleït a Europa de l'Est i, des de 1843, quan Déu va exigir la restauració del seu sant Sàbat, aquest cristianisme comparteix la culpa de transgredir-lo, igual que el cristianisme catòlic occidental i el protestant.

Orient va pagar car l'establiment papal ordenat per Justinià. La maledicció de Déu, qui, no obstant això, la va voler, es va manifestar amb força mitjançant epidèmies mortals de plagues i fams, causades per un clima fosc i fred degut a dues poderoses erupcions volcàniques situades en l'equador: una a Indonèsia anomenada "Krakatoa" i l'altra a Centreamèrica, anomenada "Ilopango". A més, la zona oriental d'Europa va ser sotmesa a atacs turc-musulmans i conquestes territorials que justifiquen la presència musulmana a Albània i Bòsnia i Hercegovina, una zona que es va tornar explosiva durant la Guerra dels Balcans en la dècada de 1990; una guerra que, segons les últimes notícies, sembla estar a punt de ressorgir.

En resum, el cisma pel qual la fe ortodoxa es va separar de la fe catòlica romana no la va beneficiar ni va canviar la seua relació amb Déu, així com la separació de les deu tribus d'Israel de Judà no va portar cap benedicció divina a aqueixes deu tribus.

PARÍS, una ciutat maleïda al llarg del temps

Sí, aquesta ciutat va ser creada per Déu per a una destinació fatal i calcinada. En els nostres temps moderns, s'ha convertit en un lloc envejat per innombrables criatures de tot el món a causa de la seua reputació com la capital de la terra de la llibertat: França, el país fundador dels drets humans i ciutadans. També s'ha convertit en una terra de refugi on conviuen persones amb llengües estrangeres, la qual cosa li dóna una imatge similar a la Roma italiana dels conqueridors romans pagans, tant abans com després de la nostra era. Roma va conquistar a molts pobles, però la seua civilització també va atraure a moltes persones que compartien els seus valors comercials, la qual cosa la va fer encara més rica i atractiva.

El millor suggeriment diví del tràgic final reservat per a la bella ciutat de París resideix en el nom de Sodoma que Déu li atribueix en Apocalipsi 11:7: « I els seus cadàvers jauran en la plaça de la gran ciutat, que en sentit espiritual es diu Sodoma i Egipte, on també el nostre Senyor va ser crucificat ». El final del versicle és deliberadament enganyós, perquè l'expressió sembla referir a Jerusalem, la ciutat on el Senyor Jesús va ser crucificat el dimecres 3 d'abril de l'any 30 d. C. No obstant això, segons Apocalipsi 11:3, la ciutat en qüestió es troba al final dels 1260 dies-anys del regnat papal romà persecutori, és a dir, poc abans de 1798, la data de la fi d'aquest període profetitzat per Déu. En agrupar aquestes dades, s'assenyala i es designa clarament a la ciutat de París com el lloc on la lluita contra la salvació proposada per Jesucrist va aconseguir el seu punt àlgid. Per a comprendre millor l'expressió emprada per Déu, hem de recordar que Jesús va dir una vegada als seus oïdors contemporanis, els seus apòstols i deixebles, en Mateo 25:40: « I el Rei els respondrà: 'De cert us dic que quan ho vau fer a un d'aquests els meus germans més xicotets, a mi ho vau fer '» . I en Apocalipsi 11:3, Jesús s'identifica amb la Santa Bíblia, la seua paraula divina, a la qual anomena els seus « dos testimonis ». I van ser aquests escrits bíblics els que es van cremar en actuacions de fe en la Plaça Lluís XV, que després es va convertir en la Plaça de la Revolució, i des de Napoleó, en la Plaça de la Concòrdia. Els revolucionaris ja no volien ni al rei ni al Déu el dret sobirà del qual ell reclamava. L'ateisme nacional establit es va sotmetre al principi de la «raó», encara que els seus inicis van ser tot menys raonables. L'odi a l'antic poder va conduir al genocidi de quasi tota la noblesa, però el clergat catòlic romà va ser el seu principal objectiu. Els revolucionaris republicans ateus regnaven amb supremacia en la capital i en tota França, excepte en sòl vandeano. Allí, la classe llauradora i la classe adinerada dels senyors explotadors es van unir en la mateixa lluita; tots units en nom del "Sagrat Cor de Jesús" i dels sacerdots catòlics refractaris. Paradoxalment, aquesta gent noble només resava a la "Santíssima Verge". La lluita va ser atroç en aquesta Vandea, que llavors va prendre el nom de "Venjada". Però, en realitat, la venjança va ser només la de Jesús, que va colpejar tant als vandeanos pel seu catolicisme com als republicans pel seu ateisme. Sabien que aquests últims havien sigut invocats per Déu per a destruir el poder de la coalició perseguidora de la monarquia i el clergat catòlic romà papal. Un gran nombre d'ànimes van ser guillotinades, ofegades o traspassades per les espases i bales dels combatents. Després d'aquests difícils començaments,

entre imperis i repúbliques, França va trobar finalment sota la Quarta República un estat de pau i de llibertat de consciència que li va donar fama mundial.

Dels orígens de París

Si les obres de l'ateisme parisenc van justificar la comparació de París amb l'antiga Sodoma, és molt probable trobar altres similituds que connecten a aquestes dues ciutats. I ací, la història ens ensenya que abans de dir París, aquesta gran ciutat era la xicoteta «Lutetia» (en llatí: «Lutetia»), el revelador significat del qual era: pantà pestilent. De fet, ja en l'època gal·la, la conca de París estava profusament regada pel seu gran riu: el Sena. I, a l'atzar de les estacions, el seu llit es desbordava i les zones apareixien com a pantans fangosos i pudents, propicis per a malalties i les temudes picades de mosquits. Aquesta gran quantitat d'aigua es devia al relleu pla que caracteritza tota la conca de París. I observe en això una segona semblança amb l'antiga Sodoma de la Bíblia, que també s'alçava en una plana fèrtil i rica. Recordem que compartint l'elecció, Lot egoistament va triar la plana i Abraham va afavorir la muntanya en aquest testimoniatge citat en Gènesi 13.12-13: “ Abram va habitar en la terra de Canaán, i Lot va habitar a les ciutats de la plana, i va anar posant les seues botigues fins a Sodoma. Els habitants de Sodoma eren malvats i grans pecadors contra Yahvé. » Aquesta lliure elecció que Abram li va donar a Lot ens permet descobrir el seu caràcter egoista i cobejós. Malgrat això, la seua inclinació a Déu és sincer, però la seua decisió li farà experimentar terribles sofriments i decepcions, i acabarà fugint d'aquest lloc maleït per Déu, com un fumall arrancat del foc celestial, seguint l'ordre de dos sants àngels que li van enviar.

Podem comprendre fàcilment l'atractiu de viure en la plana en lloc de la muntanya. En la plana, viatjar és menys esgotador, i els camps regats garanteixen prosperitat i riquesa material; Lot es va sentir atret per aquesta perspectiva. Per part seua, en triar la muntanya, Abram va conservar la seua tranquil·litat, doncs, a l'ésser la vida més difícil allí, poca gent aniria a cobejar les seues terres; va prioritzar en la seua elecció la seguretat per a ell i el seu poble, compost principalment per pastors.

En contrast amb aquesta sàvia elecció, la plana oferia els mitjans per a satisfer tots els desitjos. I en la riquesa, fins als nostres dies, la gent es perverteix, buscant sempre noves sensacions en tots els àmbits, i primer, en l'àmbit de les perversions sexuals, de les quals Sodoma s'ha convertit en un exemple de pràctica sexual contra natura, entre dona i home, dona i dona, i especialment entre home i home. Així, a París, lliure de tabús i prohibicions bíbliques, es va renovar aquesta atracció per la perversió pròpia de Sodoma, i els judicis dictats per Déu contra els habitants de l'antiga Sodoma es van aplicar llavors als habitants del París de l'època revolucionària, però també del nostre temps de la fi. Això es deu al fet que, subtilment, l'Esperit de Déu suggereix una renovació d'aquesta mena de situació en presentar com a « Segon Ai » aquesta situació revolucionària ja simbolitzada per la « quarta trompeta », mentre que el vertader « segon ai » es refereix al compliment de la « sisena trompeta ». Mitjançant aquesta construcció cerebral suggerida, Déu connecta i denúncia la similitud de la degradació moral dels habitants d'aquestes " quarta i sisena trompetes ". Per tant, no és només "el diable qui està en els detalls", sinó que aquells als qui l'Esperit diví ens suggereix d'aquesta manera subtil i oculta són els més preuats per als seus triats, per als qui el testimoniatge de Jesús adquireix un significat concret i inimitable. Déu designa a París amb la fórmula " la gran ciutat ". D'aquesta forma, designa, en principi, a les grans capitals de nacions que s'estenen enormement, convertir en megaciudades, sobre extenses àrees de terra habitada.

Una altra " gran ciutat " també s'esmenta en Apocalipsi 17.18: " I la dona que has vist és la gran ciutat que regna sobre els reis de la terra ". Aquesta vegada, aquesta capital és Roma, a la qual Déu designa, en el versicle 5, com " la mare de les rameras i de les abominacions de la terra ". Aquesta condició de " mare " es dirigeix a les seues filles, que també són " rameras ", com ella. Cal destacar que l'Església Catòlica considera oficialment a França com la seua "filla major", la qual cosa, per a confirmar aquest vincle, ha germanat la seua capital, París, amb Roma; aquesta capital, París, d'on va provindre el seu suport monàrquic des del rei merovingio Clodoveo I , el primer rei franc a convertir a la fe catòlica romana. D'aquesta manera, proporciona el primer suport armat a la causa del Papa romà, qui li deu les seues victòries contra els seus enemics locals, les famílies llombardes. El regne franc s'unificarà gradualment i es convertirà oficialment a la religió cristiana establida segons l'estendard papal romà. Va ser llavors quan París s'adheriria definitivament al catolicisme. Després de veure la traducció de la paraula Lutecia, heus ací l'origen del nom "París". Una gran tribu cèltica, anomenada "Parisii", que significa "els del calder" (confirmant la seua funesta destinació final), es va assentar en Lutecia i el seu nom el va reemplaçar pel de París. Aquesta tribu cèltica era purament pagana i, mitjançant un joc de paraules en llatí, el seu nom va adquirir el significat de "Per Isis", nom de la deessa d'origen egipci "Isis", a qui adoraven; una poderosa i malvada deïtat femenina que els efesis de la Bíblia cridaven "Diana". Així, les religions paganes es van estendre per tota la terra

habitada i, per a això, Roma va exercir un paper fonamental. Lluny de combatre les deïtats dels seus enemics, les va adoptar i les va afegir a les que ja coneixia. La religió, per tant, no era objecte de disputa i, així, podem comprendre millor per què Déu va voler impedir que els humans convisqueren en un mateix lloc, per primera vegada, en Babel. Per això, davant la confusió de les múltiples divinitats, va respondre amb la separació de les llengües. Però durant la reagrupació a Roma, les llengües estrangeres coexistien sota l'autoritat de Roma, que no es va oposar. Roma, en primer lloc, va reclutar als seus soldats legionaris de tots els pobles conquistats i units a l'imperi. Els legionaris allistats havien d'aprendre ràpidament les ordres emeses en llatí, i la resta era opcional. Una altra similitud entre París i Roma és que ambdues organitzen legions compostes per estrangers voluntaris. França es distingeix per la seua prestigiosa "legió estrangera". Isis, o Diana, també es representa com una mare amb el seu fill en braços, i és així com, sota aquesta representació, la "santa Verge" del catolicisme serà fàcilment adoptada pels adoradors de Diana, Isis. Els parisencs podran així adoptar fàcilment la religió proposada per Roma i prompte imposada per ella i el braç secular real. En l'època del Renaixement, sota Francesc I , el ressorgiment evangèlic protestant va oferir als habitants de París l'oportunitat de convertir a la fe cristiana romana reformada. Però es van resistir feroçment, aferrar com un penjat a la seua idòlatra religió catòlica. La idolatria mai els ha preocupat, a aquest poble idòlatra per tradició. Els parisencs eren i continuen sent "per Isis". Odiaven als protestants i van participar en la seua matança en la massacre del dia de Sant Bartolomé de 1572. Van aprovar plenament els assassinats perpetrats per la família Guisa, un dels membres de la qual era cardenal. " La Bèstia ", revelada en Apocalipsi 13:1, va adoptar llavors la forma profetitzada: la d'una religió on la població civil i el component religiós del clergat secundaven junts el principi de la religió obligatòria mitjançant la imposició de cossos i ments humanes. Tinc una proposta per a explicar el nom París, abreviatura de Parisis. Déu a vegades usa lliçons heretades dels ensenyaments grecs com a suport per als seus missatges, en particular la famosa estratègia del "Cavall de Troia", que consisteix a introduir als seus soldats a la ciutat, inexpugnable per la força, mitjançant astúcia; això fent que l'enemic els introduïra ell mateix sense que ell ho sospitara. Aquesta lliçó es refereix a la religió cristiana en l'era de Pèrgam , nom que designa l'adulteri, ja siga amb dues paraules gregues, o la transgressió del matrimoni. L'ardit grec es va aplicar llavors a la vertadera fe cristiana, que va ser víctima de l'aparent suport de l'emperador Constantí I l'any 313. Va ser aquest diabòlic ardit la que va preparar la forma de la religió catòlica que coneixem, hereua del "descans dominical" imposat l'any 321 per aquest emperador. Posteriorment, va ser sotmesa oficialment al poder papal l'any 538, per decret de Justinià I , un altre emperador romà. Per a Déu, aquesta acusació d'adulteri espiritual és tan important que la paraula se cita clarament en Apocalipsi 2.22, on se la cita com a causa del càstig de la « gran tribulació », lligada als dos compliments successius en les eres de la « quarta i sisena trompetes ». Aquest paper fonamental de l'adulteri justifica encara més el nom de Paris, que era el del jove troià grec, fill del rei Príam; aquest Paris va seduir i va portar a Troia a la bella Helena, esposa del rei grec Agamèmnon. Aquesta acció va ser l'origen de la «Guerra de Troia». Però l'experiència va ser finalment castigada amb la mort dels troians idòlatres que van portar dins dels murs de Troia el cavall de fusta, abandonat a la platja pels grecs que partien. I en aquest cavall de fusta, soldats grecs ocults esperaven la nit, quan els troians, defallits per la fatiga, l'alcohol i les celebracions, la ciutat adormida estava indefensa. Llavors, en descendir del cavall, els soldats grecs van obrir les portes de la ciutat a les tropes gregues que havien tornat silenciosament al lloc. Així, la família reial troiana va perir amb tot el seu poble, i la ciutat va ser incendiada i devastada per la fúria destructora dels soldats grecs. Aquest testimoniatge, heretat d'Homer, talentós historiador i poeta grec, és molt útil per a comprendre el comportament dels francesos al llarg de la seua història. Déu profetitza sobre França i la seua capital, París, que ella mateixa obligarà els seus enemics a refugiar dins de les seues muralles, després de la qual cosa la destruiran com els grecs irats del relat d'Homer.

Amb el títol simbòlic de " quarta trompeta ", la Revolució Francesa va castigar el primer " adulteri " comés pel suport real atorgat a la religió catòlica romana papal. Mancant pa, els parisencs van retraure al rei Lluís XVI el seu descuit, preferint viure en el Palau de Versalles abans que al Louvre de París; i la fugida fallida descoberta a Varennes el va condemnar a mort per traïció. El segon càstig arriba amb la " sisena trompeta ", és a dir, la Tercera Guerra Mundial. Aquesta vegada, el " adulteri " condemna a totes les religions cristianes: catolicisme i protestantisme, adventismo oficial i ortodòxia, que ja no protesten en absolut, fins al punt de tractar com a iguals a la religió de l'Islam establida en el seu territori. La culpa de les religions cristianes aconsegueix així el seu punt àlgid, o quasi, i els genocidis nuclears profetitzats estan, per tant, per a Déu i els seus triats, perfectament justificats; una fi digna del dels troians i els habitants de Jerusalem.

Al llarg de la seua història, París s'ha distingit per la seua intolerància i suport al règim catòlic dels seus successius reis. Al final de les seues cinc repúbliques, en un comportament completament oposat a l'anterior, es va tornar acollidor i tolerant més enllà del normal i prudent. De fet, gradualment,

el pensament ateu dels lliurepensadors va arribar a reemplaçar l'adoració religiosa del catolicisme romà. No obstant això, en les cerimònies oficials, se li continuen rendint honors, però per pura herència tradicional, res més. Ara bé, per a Déu, honrar l'ateisme o el catolicisme equival al mateix resultat i, per tant, a la mateixa culpa cap a ell i la seua vertadera religió. El desenvolupament de l'educació humana no ha afavorit el retorn de la vertadera fe; molt per contra, el coneixement s'ha convertit, en si mateix, en una nova divinitat a la qual es consagren els nous idòlatres de l'era final.

El gran canvi en el comportament parisenc es va produir per la dolorosa experiència de la Segona Guerra Mundial, durant la qual París va ser ocupada per soldats alemanys enemics. Al mateix temps, després del seu alliberament, París va descobrir Amèrica i el seu nivell de vida basat en l'èxit material i comercial; aquests assoliments es van aconseguir en un ambient de pau propici per a l'optimisme. Va ser en aquest context que França va descobrir als grans "mercaders de la terra" esmentats en Apocalipsi 18. I, beneficiar de 77 anys de pau "mundial", el comerç es va convertir en el valor al qual Occident ho va sacrificar tot. A més, després de les seues últimes guerres colonials, París només buscava complaure i atraure turistes per a enriquir. Es va convertir en el far internacional de la bellesa, el luxe i els plaers prohibits fins que els va justificar i els va legalitzar. I allí, el cercle es tancarà recordant els seus orígens, perquè Lutecia o "pantà pestilent" ha preservat a París una zona anomenada "el Marais", on es reuneixen artistes de tota mena, però també pervertits sexuals amb múltiples morals abominables. Inspirat en la vida de l'Edat mitjana, l'escriptor Víctor Hugo va crear la seua famosa obra "Notre Dóna'm de París". En el seu relat, esmenta l'existència de la "cort dels miracles", composta per delinqüents, degolladores, lladres i dones desvergonyides. Per això, la imatge del pantà pestilent l'ha marcada constantment. Reconstruïda i embellida pel baró Haussmann, sota el regnat de Napoleó III, la ciutat es va guanyar la reputació de ser la ciutat més bella del món, però en el pla moral, es va mantindre igual: les belles residències i els bells edificis no han dissipat la foscor moral condemnada per Déu.

En 2022, el pensament ateu està tan arrelat en la ment humana que a ningú se li ocorre buscar en Déu les causes de les successives malediccions observades, l'una després de l'altra: la COVID-19, la guerra d'Ucraïna, la inflació mundial rècord, les crisis energètiques, el risc de fam a causa dels bloquejos en les exportacions de blat i altres cereals, però també a les males condicions climàtiques, la sequera i el desacord entre els Estats Units i la Xina. Per tant, encara és massa prompte perquè la ment humana desperte, i més precisament, per als qui han de despertar, perquè per a uns altres, el despertar mai ocorrerà.

En conclusió, Déu presenta a París com la ciutat rebel per excel·lència. Però aquesta "filla major" de l'Església Catòlica té moltes germanes seduïdes per la seua llibertat; i aquesta seducció va permetre l'organització de la UE, l'èxit de la qual va portar als europeus a creure que l'extensió de la pau es devia a ella. També és amarga la seua sorpresa en veure sobtadament esclatar de nou la guerra a Europa, alguna cosa que creien impossible. Per tant, observe aquesta comparació amb els troians que van patir el seu càstig just quan celebraven el seu aparent i enganyosa victòria. El mateix ocorre amb la conquesta i l'acolliment d'Europa, que ha crescut de sis a 27 països membres en l'estiu de 2022. I és precisament el seu èxit el que la va portar a donar suport a l'adhesió europea d'Ucraïna, separada de l'aliança russa. I una Rússia enfurida posarà fi a totes les seues arrogants esperances destruint al seu poble, els seus soldats i les seues armes. Una última vegada, l'actitud i el govern rebels de París seran la causa de la seua destrucció nuclear definitiva. París, la ciutat rebel, ja no existirà i mai tornarà a existir. Només quedarà d'ella l'aparença del «calder» de la Lutecia original, però aquesta vegada, sense els seus habitants.

La incredulitat i la incredulitat no són legítimes

Amb el pas dels dies i els drames presents, les il·lusions fermament arrelades en la ment dels occidentals comencen a trontollar davant els esdeveniments actuals. No obstant això, el detonant que els portaria a qüestionar les seues conviccions i opinions encara no s'ha produït. No obstant això, l'acumulació de fracassos patits hauria de portar a les ments incrèdules a preguntar i buscar l'explicació d'aquesta acumulació de coses en cascada en el món invisible dels esperits, perquè és allí on Déu els espera.

Molts incrèduls es justifiquen en jutjar que no danyen a ningú —a ningú visible i carnal, cal dir-ho—. Ací és on comença el seu error de judici, doncs en ignorar a Déu i els seus ordenances, es danyen a si mateixos i a Déu, a qui així menyspreen. Ja hi ha dues víctimes en aquesta actitud: l'incrèdul i Déu. Per tant, és important comprendre que Déu no sols condemna la mala acció comesa, sinó també l'absència de les bones obres que haurien de realitzar. El propi judici individual, per tant, manca de valor, perquè només compta el criteri del judici de Déu.

Els esperits rebels es manifesten a través de la seua tossuderia, la seua obstinació irracional, fins i tot davant l'evidència que ara comença a abundar. Perquè després de 77 anys de relativa pau i prosperitat, els occidentals es veuen obligats a reconéixer una cadena de successives desgràcies que els assoten. Però fidels a la seua naturalesa rebel, «ni tan sols temorosos», s'angoixen, però es mantenen en el nivell d'observació; no hi ha possibilitat d'anar més enllà. No obstant això, si la seua intel·ligència li ho permetera, s'adonarien que la situació actual és només conseqüència dels seus múltiples i permanents negatives a parar atenció als senyals d'advertiment que se'ls han presentat al llarg del temps.

Succeeix que el divendres 12 d'agost, a Nova York, els EUA, el famós escriptor indomusulmán Salman Rushdie va ser apunyalat en el coll i l'abdomen quan es disposava a parlar en una reunió. L'atacant era una dona musulmana de 24 anys. Així, 33 anys després del seu anunci, la fàtua de l'aiatol·là Jomeini va entrar en vigor. Durant els últims 33 anys, la falta d'implementació d'aquesta fàtua ha alimentat les falses il·lusions dels occidentals incrèduls. Durant tots aquests anys, es van convéncer que els seus valors humanistes podien superar tots els obstacles; l'èxit era només qüestió de temps. I el temps que els va anar favorable va semblar donar-los la raó. La convicció que es va crear s'havia tornat així molt forta i, com a resultat, l'esperança es va transformar en una arrogant afirmació i confiança en la victòria final. Aquesta convicció era encara més forta perquè l'experiència occidental oferia un excel·lent exemple d'aquest èxit. Potser la fe cristiana no s'ha adaptat a les exigències d'una societat secular? Per què no deuria l'islam ser adaptable a la imatge dels cristians? La pau religiosa europea es va aconseguir mitjançant l'acceptació de les normes civils seculars. No obstant això, els assenyale que aquest raonament oblida una cosa important: és la societat secular la que es va construir sobre el model cristià, i no a l'inrevés. La república es va establir fermament mitjançant les normes del Concordat ordenat per Napoleó I , i com a base del seu secularisme, l'emperador va prendre les de la societat cristiana i només aquestes. Aquest cristianisme era catòlic i protestant, i el poder civil secular va imposar la pau i la tolerància als dos antics bel·ligerants. Però més enllà d'aquesta obligació de pau, les dues religions no havien de fer concessions, perquè els seus dogmes i doctrines van romandre completament lliures. Això explica per què el secularisme no ha plantejat cap problema fins a la seua confrontació moderna amb l'islam, i especialment des de la seua legalització de les perversions sexuals, que els seus perpetradors estan autoritzats a casar amb homes i dones amb dones. Per tant, el secularisme ha adoptat recentment canvis que xoquen amb els valors dels cristians o musulmans religiosos. La situació és, per tant, clara: abans de les seues abominables lleis, el secularisme era compatible amb la fe monoteista; Des de l'adopció d'aquestes lleis, ja no ho és. L'opció secular és denunciada únicament pels musulmans, la qual cosa s'explica per l'apostasia cristiana generalitzada que ha caracteritzat a les religions catòlica i protestant des de 1844 i a l'adventismo institucional des de 1994.

En el camp secular, existeix la convicció que les religions estan dissenyades per a adaptar a les noves exigències que sorgeixen amb el progrés. I ací, novament, pel fet que els falsos cristians han acordat comprometre els seus valors cristians, aquesta idea s'ha legitimat i justificat. Desafortunadament per a ells, l'islam no té vocació d'adaptar a les regles establides pels "infidels" republicans seculars; la seua organització, sense un líder terrenal suprem, fa que aquesta religió siga indomable. En l'islam, que significa "submissió" només a Déu, cadascun és lliure de fer el que vulga sempre que reconega al profeta Mahoma i a l'Alcorà com el seu llibre sagrat. Per tant, és únicament degut al seu menyspreu pel subjecte religiós que el camp secular no ha aconseguit veure ni comprendre que l'islam i ell mateix són incompatibles, a causa del fet mateix dels seus principis oposats; però això també és cert per a la vertadera fe cristiana. No obstant això, el model de pau ensenyat per Jesús va acabar convertint als cristians en el model de criatures manipulables i dòcils, i en l'apostasia actual, s'han tornat encara més així. Els valors de la puresa ensenyats per Déu són així completament ignorats com si mai hagueren sigut ensenyats.

Ací és on l'Islam resulta útil a Déu; la seua naturalesa indomable el converteix en l'element bèl·lic que posa fi a la pau religiosa de les societats occidentals. Per al nostre Creador, tot té el seu temps. Fins al seu paper agressiu, entre 1958 i 1995, el latent Islam magrebí es va assentar gradualment a França i, des de 1945, a Alemanya, on s'ha assentat una gran comunitat turca. En aquests dos països, el component musulmà s'ha adaptat des de fa temps a les normes seculars dels països d'acolliment. Aquesta docilitat va ser només temporal i es va deure a un afebliment momentani de la pràctica de l'Islam. Gradualment, des de 1948, el retorn dels jueus a Israel, que des de llavors s'ha convertit en Palestina, ha provocat una guerra permanent entre jueus i palestins. En tots els països musulmans, aquest retorn, percebut com una injustícia, ha reavivat comportaments religiosos i accions bèl·liques extremistes que s'han estés gradualment a les nacions occidentals. La primera nació del pecat s'ha convertit així en la causa d'una maledicció per a totes les nacions occidentals i orientals. El pla de Déu s'ha complit tal com el va planejar. Totes les condicions propícies per a la

guerra estan establides i llistes per a colpejar a pobles culpables de diversos pecats: per a l'islam i el judaisme, el seu rebuig del Messies Jesús; i per als pobles cristians, el seu menyspreu per Crist i el seu model d'obediència.

La ira de Déu és, per tant, molt gran, encara que només vegem una xicoteta part d'ella en les maledicciones actuals. Aquesta ira és encara major perquè la humanitat ha rebut innombrables testimoniatges que han sigut rebutjats i menyspreats. No, l'home no és legítim quan tria no creure en l'existència de Déu, encara que se li deixa lliure per a prendre aquesta decisió. Però aquesta llibertat no ho protegeix de les conseqüències; perquè Déu condemna a mort al culpable que s'atreveix a menysprear-ho. Ací és on la maledicció divina es distingeix per les formes que adoptarà aquesta mort: l'espasa o les bales, les bombes, el foc, l'ofegament, tot tipus de morts no naturals.

Déu culpa a l'home modern per negar a escoltar els testimoniatges del passat: el dels màrtirs de la fe, l'últim dels quals data de fa poc més de dos-cents anys. Se li culpa per creure que aquests fidels serfs de Déu van donar la seua vida a canvi de res; sense cap raó per a fer-ho. Si bé en l'origen d'aquest heroisme es troba l'experiència de la mort i resurrecció de Jesucrist, imitada primer pels seus apòstols, testimonis presencials d'aquesta mort per crucifixió i aquesta resurrecció. En l'ensenyament secular, aquestes mateixes persones accepten creure moltes coses menys importants basar en testimoniatges tan dignes dels seus dubtes.

El dubte només és legítima a l'inici de la reflexió; en cap cas al final. Perquè entre l'inici i la fi de la reflexió, l'home pot construir la seua fe considerant les nombroses dades que Déu ofereix a la intel·ligència dels seus triats que ho busquen. Així va ser com vaig descobrir en la meua pròpia experiència que, a més dels paràmetres revelats pels textos dels quatre Evangelis, Déu podia oferir encara més en els seus missatges profètics que anuncien el futur amb tal precisió que els fets adquireixen la força de la realitat viscuda. A més, a causa de la immensa quantitat de dades favorables a la fe que es posen a la disposició de l'incrèdul, la seua incredulitat és, ineludiblement, injustificada i condemnada per Déu.

La vertadera fe està a l'abast de tot home veritablement honest amb si mateix i amb el seu proïsme. La vertadera honestedat és una força irresistible. El que distingeix a una persona triada d'una altra és la seua propensió a obeir la seua pròpia consciència. En contrast, l'incrèdul resisteix a la seua consciència, la qual reprimeix en optar per no tindre en compte els arguments de debò que rep. Encara que creada segons el mateix model de vida física i mental, la persona triada es diferencia de la persona caiguda que no pot resistir el que la seua consciència li presenta, el bé o el mal; el bé i el mal es defineixen únicament pel judici de l'Esperit de Déu. Si ell no existira, el bé i el mal no podrien definir. I això és precisament el que ocorre en les nostres societats occidentals, que s'han separat completament de Déu. El resultat directe d'aquesta separació és la incapacitat de definir el mal. Al no tindre ja el límit establit per Déu, la humanitat pot avançar sense límits en els seus excessos i atropellaments. I tots poden notar que el primer senyal d'aquesta separació total de Déu va ser l'elecció de legalitzar el matrimoni entre persones del mateix sexe i les seues desviacions condemnades per la mateixa societat fins llavors.

M'estremisc d'horror en pensar que, en aquest procés, la societat podria anar encara més lluny i acabar legalitzant les relaciones pedòfiles, com ja ho fan els pobles asiàtics, separats per sempre de Déu. Tot és qüestió del temps que Déu ens ha donat, però ara sabem que això acabarà en la primavera de 2030, en la Terra, per als bons, els justos i els malvats.

Déu ha posat en l'aspecte donat a la naturalesa innombrables proves de la seua creació. Fòssils marins oposats a les muntanyes més altes donen testimoniatge del diluvi revelat per Déu a Moisés. Però en la incredulitat, aquesta naturalesa s'associa amb fantasies evolutives des de Charles Darwin, perquè fins ell, la naturalesa es considerava una creació divina. Separat de Déu, l'incrèdul cau víctima de nombroses teories falses que pretenen tranquil·litzar-ho. Els científics li asseguren que no hi ha Déu al qual témer i que tota la vida evoluciona com la naturalesa mateixa. Veiem que el principi d'adaptació és l'element fonamental d'aquest pensament incrèdul, i és degut a aquesta opinió que l'incrèdul pensa que són les religions les que han d'adaptar a la ciència i no a l'inrevés. Només que, en el seu pensament, la ciència es priva de les conseqüències de l'existència del Déu Creador a qui devem el miracle permanent de la vida. Científics i creients veuen les mateixes coses amb diferents explicacions, i afortunadament, Déu està viu per a intervindre i posar fi a aquesta confrontació perpètua, per a la felicitat i salvació dels seus fidels triats. Perquè cap autoritat humana és competent per a fer-ho en el seu lloc. La veritat és que el principi de Déu és fer que les obres del malvat recaiguen sobre ell, i que en aquest últim extrem, la seua destinació està definitivament segellat.

Els incrèduls veuen la seua incredulitat encoratjada pels científics que els donen explicacions racionals del que veuen els ulls. Però què veiem d'aquesta naturalesa que ens parla? Només la superfície de l'escorça terrestre, que ha patit nombrosos canvis al llarg de 6.000 anys terrestres a causa de terratrémols que han format o deformat muntanyes i planes, on les aigües de la neu fosa

han creat torrents, rius i rierols. La religió no s'oposa a l'observació dels estrats superposats que constitueixen les muntanyes i tots els sòls. Però sí que s'oposa a les teories que atribueixen a aquestes coses una existència de milions i milers de milions d'anys, perquè Déu ha afirmat el contrari en revelar el seu pla de sis mil anys, des de la seua creació fins al gloriós retorn de Jesucrist. Els estrats visibles donen testimoniatge, com a molt, dels últims centenars de successions d'anys d'aquests quasi 6.000 anys, i res més; la resta és sola fruit de la ment humana inspirada pel diable, sempre treballant per a contradir i destruir les veritats divines. Però és precisament per aquesta obra enganyosa que atrapa a l'incrèdul que Déu ho ha deixat a ell i als seus dimonis rebels encara amb vida.

El diluvi ocorregut l'any 1655, després del pecat original, va donar al subsòl terrestre una aparença específica i verificable. Hem de comprendre el que va implicar aquest diluvi, que va cobrir el sòl terrestre durant aproximadament un any. La primera conseqüència va ser la mort de tot el que vivia sobre la terra en aqueix moment. La segona conseqüència va ser l'estovament del sòl i el subsòl. Els estrats antics es van mesclar amb diverses petxines i ossos d'animals terrestres i marins morts. És cert que aquest any del diluvi va crear un estrat molt gruixut i únic. A França, prop de Nimes, les pedreres ofereixen aquesta aparença: al llarg de desenes de metres, la pedra està composta per una compressió de petxines marines més o menys trencades mesclades amb arena groga; aquesta pedra tan especial es diu "travertí"; i Nimes no està a la vora de la mar, sinó a uns quaranta quilòmetres de la mar Mediterrània. Aquesta presència de fòssils marins en les zones més altes de terra ferma testifica la realitat del diluvi bíblic. Perquè en el seu relat del Gènesi, Déu revela les fases de la seua creació terrestre i en el moment en què la terra ferma va emergir de la massa d'aigua no hi havia vida ni en la terra ni en l'aigua. A més, sense un diluvi, no es pot justificar la presència d'aquests fòssils marins creats en l'aigua després d'aquesta separació de la terra ferma. És per això que cadascun d'aquests fòssils i petxines marines constitueix un testimoni visible, que justifica i confirma l'existència de l'Esperit Déu invisible, o visible en un aspecte carnal terrestre, com es va aparéixer en Jesucrist abans i després de la seua resurrecció. En muntanyes joves, com els Alps, els pics i les agulles donen testimoniatge d'un gran caos organitzat per Déu i els estrats de roques bolcades i disperses confirmen la marca dels anys i segles de les successions anuals del temps terrestre. Però res d'això autoritza l'home a fer de Déu un mentider perquè res en ells contradiu el compliment del seu projecte global de sis mil anys que serà succeït pel gran Sàbat del seté mil·lenni; Un temps global basat en l'estàndard de la setmana de set dies. I aquesta analogia atorga a la resta del Sàbat setmanal tot el seu gloriós significat com recompensa per la victòria obtinguda sobre el pecat pel nostre diví i humà Senyor Jesucrist.

L'incrèdul s'equivoca en negar l'existència de Déu, perquè la ciència i el coneixement tècnic de la vida i la matèria han avançat. Tot el que l'home descobreix és sol el que Déu va crear primer. Si qui descobreix alguna cosa reclama glòria, quant més mereix la glòria més alta concebible i demostrable qui va crear tot i tota la vida. I des dels primers atemptats islàmics perpetrats pel GIA en 1995 en sòl francés, els líders francesos han rebut proves del perill que representa per a ells l'extremisme o el fonamentalisme religiós de l'islam. Després de comprendre la dificultat de neutralitzar-ho, un darrere l'altre, els líders republicans només han sabut deplorar i constatar la progressió del perill. El seu esperit humanista ha quedat atrapat en la doble vessant de l'islam: alguns musulmans pacífics, altres agressius i assassins. Aquesta doble vessant ha portat als òrgans de govern a la immobilitat, la qual cosa ha afavorit l'hiperdesarrollo dels grups islamistes; això, fins al moment de la inevitable confrontació final, profetitzada, a més, per Déu. Perquè Déu no va voler ocultar als incrèduls francesos la destinació que els tenia reservat. I, contràriament a les profecies bíbliques, codificades bíblicament per Michel Nostradamus, els va dir en el quartet XVIII del segle I :

"Per la discòrdia de la negligència gal·la
S'obrirà el passe a Mahoma?
La terra i la mar de Senoise estaven xopats de sang,
El port foceo de veles i vaixells coberts.

L'interés d'aquesta quarteta és doble, perquè no sols anuncia clarament el drama que s'aveïna, sinó que, a més, expressa un judici diví sobre la conducta dels francesos, als qui imputa, no sense raó, un esperit de discòrdia i una conducta negligent que atribuïsc a aqueix orgull d'humanisme conqueridor que els ha caracteritzats des de fa molt temps, fins als nostres dies. L'advertiment donat va ser molt valuosa, perquè la seua ignorància és precisament la causa d'aquesta negligència esmentada. Cal assenyalar també que, igual que per als antics gals, per als francesos de hui la discòrdia és conseqüència de l'anhel de llibertat que tots reclamen, però de forma i opinió estrictament individuals. I la conseqüència d'aquestes confrontacions d'idees és la immobilitat, la impossibilitat de resoldre eficaçment els problemes plantejats; els "a favor" i els "en contra" es neutralitzen mútuament i, a la llarga, destrueixen la seua nació, facilitant les accions dels seus

enemics mortals.

El títol d'aquest missatge esmenta als "incrèduls" i als "no creients", la diferència dels quals ha de notar. En la Bíblia, només es parla d'incredulitat, perquè aquest terme designa l'absència de fe obedient en els éssers creients. Perquè la incredulitat és una raresa que va sorgir a França durant el desenvolupament de la Revolució Francesa de 1789. Fins a aqueixa data, tots els éssers humans creien en un o més déus, però tots creien en dominis divins ocults; les imatges i estàtues que els representaven eren per als adoradors només els suports visibles dels esperits de divinitats invisibles. És, a més, en aquest punt que es distingeix l'adoració del Déu vertader. Ell també roman invisible, però prohibeix als seus fidels adorar la més mínima imatge que ho represente. La fe en ell es demostra posant en pràctica el seu ensenyament, i això és suficient, perquè el Déu vertader sol vol seleccionar triats redimits, intel·ligents i obedients, tot el contrari del diable i els seus dimonis rebels, els qui estan condemnats a un indult, primer, com a exemple. Així, Israel va mostrar incredulitat en negar a reconéixer a Jesús com el Messies o el Crist diví. Però aquesta no va ser l'única falta comesa per la nació i el seu clergat, perquè Jesús va denunciar els seus molts altres pecats durant el seu ministeri terrenal. No obstant això, el rebuig del Messies va ser l'últim pecat que tindria conseqüències definitives per a l'existència de la nació jueva, destruïda l'any 70 per les tropes romanes per a confirmar el judici decretat per Déu.

Per a l'home occidental del nostre temps, és difícil comprendre que el seu comportament és una anomalia humana, ja que la raresa de la incredulitat s'ha tornat normal per a quasi tots els éssers humans occidentals del nostre temps. Però insistisc en aquest punt: això només aplica al bàndol occidental, hereu de la falsa "il·lustració" ensenyada pels lliurepensadors incrèduls del segle XVIII . Perquè, en contrast, els orientals han continuat sent molt religiosos i fanàtics, alguns fins i tot la majoria. Així, seguint el model de la incredulitat dels francesos, en uns dos segles, tots els occidentals han sigut gradualment conquistats pel rebuig del Déu viu. De manera que com més Déu demostra la seua bondat i el seu amor, més la humanitat, educada per la ciència, el rebutja i el menysprea. A Occident, en 2022, la bondat i l'amor ja no són populars. Però, d'altra banda, a Orient i Àfrica, deïtats falses, malvades i cruels són honrades i servides amb fidelitat. La incredulitat occidental ha augmentat considerablement en les últimes dècades, i especialment en l'última, quan els xiquets ja no reben instrucció religiosa en les famílies europees, i especialment a França, on aquesta incredulitat s'ha nacionalitzat per primera vegada en la història de la humanitat. Però observem que els lliurepensadors del segle XVIII no van rebutjar al Déu d'amor i bondat; van rebutjar els tribunals injustos i cruels de la Inquisició papal i catòlica romana, que pretenien representar-ho, però afavorien al noble ric en detriment del pobre. Així, en rebutjar al Déu creador, es van atribuir a la deessa «raó» la seua divinitat, encara que, amb el seu comportament, van donar l'exemple mateix de la «desraó». Perquè el seu error, les conseqüències del qual perduren fins als nostres dies, va anar no diferenciar entre Jesucrist, el Déu dels Evangelis, i l'odiosa i impura falsa santedat papal que falsament s'atribueix el títol de «vicari o serf del Fill de Déu». A més, en el seu temps, la fe protestant dels hipòcrites armats, que van retornar colp per colp a les lligues catòliques, va emmascarar el testimoniatge dels vertaders triats, màrtirs dòcils i pacífics. Les Guerres de Religió, espantoses pels horrors comesos en tots dos bàndols, protestant i catòlic, van revelar un Déu creador cruel i bel·ligerant digne d'odi. Però la Bíblia i els seus Evangelis van presentar per a Déu el vertader rostre del Déu creador, de manera que el seu rebuig pels lliurepensadors dóna testimoniatge de la seua naturalesa rebel i van aprofitar el pretext justificat de les atrocitats comeses pels falsos cristians per a rebutjar a Déu i l'obediència que li deuen totes les seues criatures. De la mateixa manera, hui, la ciència i les seues explicacions tècniques són només els pretextos després dels quals jau l'escandalós desig de llibertat dels humans que s'han tornat incrèduls per lliure elecció. Perquè a més de la Bíblia, el testimoniatge dels màrtirs escrit amb la seua sang és ignorat i menyspreat per una societat rebel que practica el revisionisme davant el rostre de Déu; Ja que reescriuen la història, esforçar per fer desaparéixer les referències religioses històriques. Record, des de 1981, l'atribució del seté dia al diumenge romà, el primer dia de la setmana establit per Déu; però també, més recentment, l'eliminació del vincle de la nostra era amb el nom de Jesucrist; una cosa observada des de la creació del calendari cristià establit pel monjo catòlic Dionisio el Xicotet en el segle VI . El nom de Crist ha de desaparéixer per a complaure a les comunitats musulmanes, ara nombroses a França, així com a la comunitat jueva. El sincretisme del pretés compromís condueix a un cretinisme abjecte i absolut. Però estem a huit anys del gloriós retorn del Messies així atacat, i la seua ira contra els culpables estarà encara més justificada. La idiotesa domina les ments rebels, ja que les persones cultes s'atreveixen a atribuir la intel·ligència i les seues complexes formes només a l'atzar; sent l'ésser humà, en la seua composició, per si mateix, un model d'aquesta complexitat creada pel Déu Creador etern, Sabio, Intel·ligent, Suprem i Totpoderós.

Segons Proverbis 22:6, Déu havia ordenat als jueus que ensenyaren les seues lleis als seus fills,

perquè quan envelliren no s'apartaren d'elles: « Instrueix al xiquet en el seu camí, i encara que fóra vell no s'apartarà d'ell ». Però hui, en envellir, el xiquet ignorant només pot romandre tancat en la seua incredulitat atea, fruit de la seua ignorància del tema religiós. I aquesta conducta, que Déu castiga amb la mort, és el fruit rebel i tardà de la revolució llibertària de la moral realitzada a França al maig de 1968.

Vida i mort

En el dia del judici, Déu presenta dos experiments realitzats successivament en el cel i en la terra. El primer dóna testimoniatge del comportament dels àngels; se li atribueix la vida perquè els àngels no moren ni es reprodueixen entre si. Van ser creats en el número desitjat per Déu, d'una vegada per sempre. I tots els àngels creats per Déu tenien coneixement de Déu, les seues lleis i els seus ordenances, que les seues criatures han d'obeir per a crear felicitat compartida. Perquè la felicitat depén de l'obediència a les regles que s'apliquen a tots. I, per descomptat, atés que aquesta necessitat s'imposa a les criatures, destinades pel Creador a ser lliures d'elecció, les ments egoistes només podien desafiar aquesta obediència necessària. I primer, el primer àngel creat va caure en el parany de la seua llibertat. No va ser la falta de coneixement de Déu i la seua bondat el que va justificar la seua rebel·lió; va ser la seua lliure elecció, la que és fruit del seu caràcter i de tot el que conforma la seua personalitat. Desconeixem el nombre exacte d'àngels creats per Déu, però l'experiència viscuda en la terra testifica que el número dels quals protesten és molt major que el dels triats, obedients i submisos en l'amor de Déu. Perquè el que és cert per a la terra també ho és per a la vida celestial: « Molts són els anomenats, però pocs els triats », segons el que va dir Jesús en Mateo 22.14. L'interés d'aquesta experiència celestial és demostrar el fruit natural que cada criatura produeix lliurement, sense estar subjecta a l'amenaça de la mort. Així, en el cel, els qui són similars es van reunir i així es van formar i es van enfrontar dos grups absolutament oposats. El mal sol podia expressar a través de pensaments i idees, ja que els cossos espirituals estaven protegits contra tota forma de sofriment físic. Però aquestes decisions preses per esperits lliures van tindre, en última instància, conseqüències mortals per al grup dels àngels rebels. I és en aquest nivell on entra en joc la necessitat de l'experiència terrenal, perquè només en la terra la maldat rebel adoptarà les seues formes més terribles: els éssers humans seran arrossegats al pitjor per les inspiracions de dimonis satànics.

Dels 6.000 anys que Déu va fixar per a la selecció dels seus triats terrenals, 4.000 van ser donats als àngels perquè triaren el seu bàndol. Atés que la seua condemnació final només va arribar en el moment de la victòria de Crist sobre el pecat i la mort, que és la seua paga, i encara que van romandre vius gràcies a l'indult, la " segona mort " els estava reservada. Així, van aprendre on condueix l'esperit de rebel·lió i van sentir en les seues ànimes el terrible que és la mort. Però fins i tot abans de preocupar definitivament per la mort, durant 4.000 anys, van comprendre el que significava per als éssers humans i van comprendre que era una amenaça divina eficaç per a obligar l'home a obeir-li. Per a trencar aquesta eficàcia, van inculcar falses creences en els éssers humans, totes elles amb l'objectiu comú de tranquil·litzar a la humanitat sobre la mort. La gran civilització grega de l'antiguitat va ensenyar als homes, a través del filòsof Plató, que l'ànima humana és immortal. Això basta per a tranquil·litzar a la criatura que ja no es considera immortal. I, no obstant això, aquesta pau mental es basa únicament en l'estúpid raonament que el que viu una vegada viu per sempre. En realitat, les coses són molt diferents, perquè Déu crea una vida del no-res i res li impedeix aniquilar-la, retornant-la al no-res, sense que quede el més mínim rastre de la seua existència momentània.

En la terra, Déu encara experimentava amb diverses condicions de la vida humana: la llarga vida dels gegants, abans del diluvi, i la breu vida dels seus successors, més xicotets. En totes dues experiències, la mort va continuar turmentant l'esperit dels éssers humans, atraient als dòcils de tornada a Déu i conduint als rebels cap a les rondalles mentideres del diable i els seus dimonis humans celestials i terrestres que els perseguien. Dos mil anys després del pecat d'Adán i Eva, i després del diluvi, la posteritat d'Abraham va donar testimoniatge del seu vincle amb el Déu del cel. La seua funció era preparar a la humanitat perquè reconeguera al Crist que vindria a posar fi al pecat i la seua conseqüència, la mort. Només que, una vegada més, el diable va intervindre en aquest projecte per a donar a la redempció dels triats una aplicació molt més àmplia que la que Déu li atorga, segons el seu principi: « Molts són els anomenats, però pocs els triats »; alguna cosa que el diable ha aconseguit transformar en: «Molts són els anomenats i tots els triats ». En presentar la garantia de

salvació als qui justifiquen les seues pràctiques pecaminoses, el diable aconsegueix un doble objectiu: condueix a la mort de criatures humanes i saboteja l'obra redemptora de Déu en Jesucrist. Però per a creure en les rondalles inventades pel diable, l'ésser humà ha d'ignorar el text bíblic o subestimar-lo. I en tots dos casos, la situació és la mateixa per a ell, perquè la Bíblia només és interessant si el seu lector la presa de debò i el seu esperit la rep, com una carta escrita pel seu Déu que li la dirigeix personalment, amb tota intimitat.

Així, durant 4.000 anys, els esperits celestials rebels van sotmetre als esperits humans rebels als capritxos i jocs que els inspiraven, portant a alguns a adorar al Sol, com els egipcis, i a tota classe de falses divinitats; a més, a relacions amb els esperits dels morts, després de les quals a vegades es presentaven. Aquest fals testimoniatge va ser molt eficaç per a arrancar la por a la mort de la ment humana. Qui pot arrancar d'una ànima ferida el plaer de mantindre amb els seus sers estimats difunts una relació que perdure en la mort? El paganisme va permetre que innombrables formes religioses paganes mantingueren aquestes seductores il·lusions. A més, Jesús va vindre, revelant el poder i les accions dels malvats àngels satànics. Amb aquesta revelació, caldria esperar que la humanitat escapara de les sofisteries i enganys dels dimonis, però no, no va anar així; va ocórrer tot el contrari. L'escassa presència de l'amor a la veritat, que fa que els triats siguen pocs, va ser confirmada per l'adopció de normes paganes per part d'aquells anomenats per Crist. Perquè la religió dominant va saber explotar l'amenaça de mort en el seu propi benefici amb un propòsit oposat al de Déu. De fet, Déu amenaça amb la mort per a retornar-li l'obediència a esperits humans naturalment rebels. Però la religió catòlica amenaça amb la mort per a obligar els éssers humans a obeir els seus dogmes diabòlics, la qual cosa impossibilitarà la seua salvació. L'amenaça de mort està, per tant, present en tots dos bàndols amb finalitats òbviament diametralment oposats. Un llarg període de total ignorància del contingut de la Santa Bíblia podria justificar l'èxit d'aquest engany papal catòlic romà. Però en el segle XVI , la producció de la Bíblia, mitjançant impremtes, va permetre multiplicar la difusió del text bíblic, portant als homes les vertaderes paraules pronunciades per Déu. Sentir també en perill de ser confosa i rebutjada, l'Església catòlica va redoblar els seus atacs i persecucions, ja no sols amenaçant amb la mort, sinó administrant-la a multituds que es resistien. Ací, novament, l'actitud cap a la mort va permetre distingir als triats dels anomenats: pocs en número, els triats van suportar el martiri i les seues diverses formes, però els anomenats, molt més nombrosos, van reaccionar volent salvar les seues pròpies vides. I per a això, van prendre les armes i van retornar colp per colp als exèrcits catòlics que els atacaven en nom de reis i papes. Així és com un cristianisme enganyós, compost segons Déu per persones "hipòcrites" segons Daniel 11.34, ha sobreviscut fins als nostres dies, on domina des dels Estats Units a totes les nacions i pobles de la terra. La seua actual "hipocresia" es revela en la seua pretensió religiosa cristiana i la seua vertadera adoració a Mammón, el déu dels diners, que en el seu nom rep el nom de dòlar. I aquesta religió és només el llegat del cruel calvinisme, nascut i desenvolupat a la ciutat de Ginebra en el segle XVI . La seua necessitat vital de riquesa està en l'origen de la seua doctrina capitalista, que li atorga el dret a explotar als homes i a tots els pobles de la terra. I ací, una vegada més, la vida humana del seu poble justifica el sacrifici de la vida d'altres pobles. Després de lluitar durant molt de temps per a establir el seu poder sobre tota la Terra, finalment només ha aconseguit el suport d'Europa Occidental, així com d'alguns altres punts estratègics a Orient, com el Japó i l'antiga illa xinesa de Formosa, convertida posteriorment a Taiwan. En les notícies, la visita d'un polític estatunidenc al líder del país acaba de provocar la irritació de la República Popular de la Xina. Aquest fet aïlla encara més als Estats Units, que es troba només amb Europa Occidental i Austràlia, enfront dels nombrosos pobles que aquest bàndol dominant i explotador ha qualificat durant molt de temps de "tercer món". L'operació militar russa a Ucraïna està tenint enormes conseqüències, causades per les reaccions del bàndol occidental, les sancions del qual contra Rússia estan resultant contraproduents. Els aliats de tots dos bàndols s'estan reagrupant, i cada dia s'acosta l'hora en què s'enfrontaran fins que perisca la " tercera part de la humanitat ", segons Apocalipsi 9.15. En un discurs recent, el president Macron va parlar de "una guerra a Europa", vinculant-la amb l'agressió russa contra Ucraïna el 24 de febrer de 2022. Això no és exacte, ja que aquesta feroç guerra va començar en 2014 com una guerra civil que va enfrontar a ucraïnesos antirussos i propolacos contra ucraïnesos prorussos que s'havien retirat a la regió del Donbás. Occident va ignorar per complet aquesta fase, però quan Rússia va entrar en territori ucraïnés en 2022, va reaccionar perquè es va sentir amenaçat. Aquest comportament caracteritza a tot el bàndol occidental, que explota als pobles del món, però cerca egoistament preservar els seus privilegis. Aquesta vegada, va fracassar, perquè el mateix Occident ha donat a l'assumpte la manera de desestabilitzar tota l'economia mundial. Les conseqüències de les mesures i sancions adoptades contra Rússia pesen sobre totes les nacions del món. I el malestar així propagat provoca el ressorgiment de vells odis reprimits o reprimits, de vells ressentiments contra els pobles colonialistes explotadors. En la seua saviesa divina, Déu acaba fent que els malvats recórreguen a la seua pròpia

maldat.

En aquesta nova situació, pocs o ningú saben que aquest líder rus, Vladimir Putin, també està subjecte a les directrius del Déu totpoderós, qui dicta les seues accions. Segons Ezequiel 38, Déu li ha posat un anell en la mandíbula per a involucrar-lo en una guerra preparada i profetitzada per endavant en Daniel 11.40-45, és a dir, 26 segles abans de la nostra era. Mentre que els occidentals li atribueixen un pla ben preparat, en realitat, Vladimir Putin es deixa portar per les reaccions del bàndol contrari, tement ell mateix una conflagració universal; la qual cosa confirma el seu desig que la seua acció sol es presente com una operació especial i no com una guerra.

Davant la mort, el comportament de les persones es revela en totes les seues diferències. A Ucraïna, el bàndol presidencial encoratja la guerra total, instant a l'esperit de sacrifici dels seus combatents, el número dels quals disminueix amb el temps. Després d'ells estan els hipòcrites estatunidencs i europeus occidentals que inciten la lluita i les seues morts proporcionant diners i armes, però especialment no homes que s'arriscarien a morir. No obstant això, Déu també els ha posat una "corretja en la mandíbula", i es veuran involucrats físicament en el conflicte que han fomentat materialment. En l'avantguarda, els Estats Units pretén explotar el sacrifici dels combatents ucraïnesos per a afeblir al màxim a Rússia, el seu enemic de sempre, la ruïna del qual ja van provocar conscientment en la dècada de 1980. L'imperialisme estatunidenc és real; l'àguila és el seu símbol. Apareix en el seu escut d'armes i en el seu dòlar. No obstant això, aquest objectiu imperialista només pot triomfar destruint als pobles rivals mitjançant l'economia o la guerra. I després d'haver derrotat al Japó i només parcialment a Alemanya, en aquesta competició trobem hui a Rússia, l'altra vencedora d'Alemanya i la Xina. la Xina, a la qual els Estats Units va introduir en l'Organització Mundial del Comerç per a explotar la seua mà d'obra esclava. Aquesta rica i poderosa Xina és, per tant, el fruit de les seues obres. I hui, l'esclau competeix amb el seu antic amo, però sobretot, amb una població de mil quatre-cents milions d'habitants. l'Índia també s'ha beneficiat de les inversions estrangeres i s'ha convertit en una gran potència, igual que el seu competidor religiós musulmà, el Pakistan.

La nova situació universal actual ens permet comprendre millor el paper del llarg període de pau religiosa que Déu ha concedit a les societats occidentals. Aquesta pau de 77 anys ha afavorit l'enriquiment i l'enfortiment del poder militar i econòmic dels antics països colonitzadors. Ja en 1973, la crisi del petroli va enriquir als països àrabs musulmans en detriment dels poderosos gestors europeus. Les vitals necessitats energètiques dels europeus han omplit les arques d'aquests països àrabs, perquè si bé Europa s'ha beneficiat de l'aigua i la vegetació, Déu no li ha donat el petroli, del qual s'ha tornat completament dependent, juntament amb el gas. I aquesta dependència és tal que la interrupció del seu subministrament només pot causar la seua ruïna total. Sent aquest risc real, les conseqüències recauran sobre les poblacions acostumades al luxe i la prosperitat. Però, si bé és agradable enriquir, és molt difícil suportar la pobresa. És en aquestes condicions que esclaten i prenen forma les guerres civils internes. Per tant, els enfrontaments mortals s'acumulen dia a dia per múltiples raons. Això és encara més cert perquè, en imposar temperatures altíssimes en països temperats que causen sequera, s'estan deslligant nombrosos incendis que consumeixen milers d'hectàrees de boscos i vegetació secs. La destrucció de la superfície terrestre està en ple apogeu. Però aquest mal ja visible no és gens comparat amb el que causaran les armes dissenyades per l'home.

Déu ha posat davant l'home dos camins, imatges de dues opcions: « la vida i el bé; la mort i el malament », segons Deuteronomi 30:19. La destinació que l'home pateix hui testifica que la seua elecció va ser la de « la mort i el mal ». Perquè si l'elecció haguera sigut la de la vida, el bé dominaria i el mal seria eclipsat pel benestar i els bons pensaments. La vida i la mort haurien sigut molt útils en el pla de Déu, qui les va crear. La vida permet descobrir tot l'apreciable; la mort ha permés a Déu reduir el temps de les males accions dutes a terme per rebels malvats. I des del final de la Segona Guerra Mundial en 1945, la decisió d'eliminar les execucions mortals en la seua concepció de la justícia ha sigut summament reveladora de la ment i el pensament humans. La seua lluita contra Déu els ha portats a destruir, abolir o distorsionar tot el que Déu ha ordenat en la seua saviesa. Així, han construït societats lliberticides en les quals, segons Déu, el mal sol podia beneficiar i multiplicar. En les ones i en els platons de televisió, entrevistats, els éssers humans consten i deploren l'agreujament de la violència de tota mena, de la inseguretat, dels robatoris i de les violacions, però com podria ser d'una altra manera quan s'ignora i es rebutja la saviesa divina?

Les manifestacions divines també es refereixen als diferents experiments polítics proposats al llarg del temps per règims monàrquics, republicans, capitalistes o, per contra, comunistes. Així, s'ha posat a prova tot model de societat imaginable, demostrant que cap era capaç de portar felicitat a homes i dones. Des de 1945, els Estats Units i Rússia han adoptat règims completament oposats. A l'egoisme del capitalisme estatunidenc, Rússia va oposar el seu model comunista, on la gent

compartia la seua pobresa per igual. L'egoisme ja no era un problema, però la nació que havia caigut en l'ateisme nacional, després de França, no va poder donar el fruit beneït per Déu. Per això, el repartiment va ser del sofriment i el terror, com a França des de l'estiu de 1793 fins a l'estiu de 1794. El guia nacional, Iósif Stalin, volia fer feliç al seu poble, però en estar separat de Déu, contra qui lluitava, va ser incapaç de fer-ho i es va convertir en el monstre fred, impassible i sanguinari que va causar la mort de milions de persones a Sibèria i altres llocs, fins i tot a Ucraïna. La Xina comunista, on es rendeix culte al "drac", tampoc pot oferir felicitat al seu poble, com tampoc Corea del Nord, on, no obstant això, el jove nou líder Kim Jong-un ha aconseguit conquistar els cors del seu poble exposant-los a la mort en un compromís bèl·lic contra els seus enemics de l'odiat camp occidental; assenyalem que, amb el seu homònim bíblic Corea, aquest país s'oposa totalment a la religió cristiana, contra la qual sempre ha combatut.

A tots, tant al bàndol occidental que busca erradicar la mort com als orientals que l'estimen, en Jesucrist, Déu anuncia una Tercera Guerra Mundial que arrabassarà als habitants de la terra tota esperança de prolongar les seues vides de manera sostenible. El simbòlic "terç de la humanitat " serà " assassinat ", i probablement més en xifres reals. Aquestes seran les últimes morts en la història de la humanitat, però sens dubte seran molt nombroses, ja que el gloriós retorn de Jesucrist marcarà l'extermini total de la vida humana en la terra. Els supervivents podran ser pocs, però degut a la fi del temps de gràcia, Déu ja no permetrà la mort de cap dels seus fidels triats. Per això, en la prova final de la fe universal, els últims triats seran "només" amenaçats de mort pels seus jutges rebels. I els últims "morts" en la història terrenal seran ells: els seus jutges. Patiran així la destinació mortal que Amman va destinar per al jueu Mardoqueo en temps de la reina Ester, i que ell mateix va patir.

LA REVELACIÓ DE L'HORA SETENA i els QUATRE “Juanes”

En un moment en què el drama absolut està a punt de complir, els presente aquest testimoniatge que revela l'evolució de l'experiència seguida pel testimoniatge de Jesús , que concerneix i constitueix la seua revelació profètica escrita i en compliment. Perquè, igual que el Déu creador que el va concebre, el projecte de Déu es construeix en una evolució progressiva, característica de tot el que viu. Aquest versicle de Proverbis 4.18 el prova: « La senda dels justos és com la llum de l'aurora, que va en augment fins que el dia és perfecte ».

La "Revelació de la Setena Hora" és el nom donat a l'última versió de les meues explicacions profètiques proposades a l'Església Adventista oficial, al seu torn anomenada "Adventista del Seté Dia". Així, amb el transcurs del temps, després del dia ve l'hora. Aquest nom de "setena hora" està plenament justificat, ja que s'ajusta al significat del seté temps de la revelació divina, precisament vinculat en Apocalipsi 3.14 amb el missatge dirigit als adventistes del període anomenat " Laodicea ", nom grec que significa judici del poble. La imatge d'un rellotge marcant una successió de set hores se suggereix en la presentació de set missatges en Apocalipsis 2 i 3. La cobertura de tota l'era cristiana d'aquestes "cartes" profètiques es confirma amb els noms del primer, seté i últim període: " Efes " i " Laodicea ", que signifiquen, en ordre: Llançament (de l'Església) i Judici del poble (de l'Església).

Aquesta noció d'hora és summament important, perquè la nació jueva deu la seua maledicció a un error de concepció de l'hora en temps del ministeri de Jesús. L'error jueu consistia en el següent: els jueus creien estar en l'hora de la venjança de Déu profetitzada en Isaïes 61:2, quan en realitat només estaven en la primera hora del projecte diví. El del "any de gràcia " citat, que precedeix a l'hora de la " venjança " de Déu en el text d'aquesta profecia: Isaïes 61:1-2: " L'Esperit del Senyor Yahvé està sobre mi, perquè m'ha ungit Yahvé per a donar bones noves als afligits; m'ha enviat a sanar als infringits de cor, a proclamar llibertat als captius i llibertat als presoners; a proclamar l'any de la gràcia de Yahvé i el dia de la venjança del nostre Déu ; a consolar a tots els que ploren ;". Per això, en llegir aquest text en la sinagoga de Natzaret, Jesús va detindre la seua lectura després del citat "any de gràcia " i va tancar el rotllo bíblic. Més tard, per a confirmar la maledicció que estava a punt de caure sobre tota la nació, Jesús va maleir una " figuera " descrita com a " estèril " perquè no donava fruit, la qual cosa era normal, ja que el text especifica que no era l'època propícia per al fruit de la figuera. I per a Per a reforçar i confirmar el just judici de Déu contra aquesta nació jueva, els deixebles de Crist van observar que, després de la maledicció pronunciada contra ella, la figuera es va assecar i va morir; una imatge de la terrible destinació de la nació jueva, víctima de la seua inclinació irracional a les normes de l'antic pacte. Al llarg del temps i fins als nostres dies, la inclinació a la tradició ha impedit constantment als creients rebre amb fe les noves llums que Déu presenta.

Aquesta tràgica lliçó per a la nació jueva es va renovar i va complir per primera vegada per a la religió catòlica en el segle XVI i en 1844 per a la religió protestant, i finalment, per a l'adventismo

institucional oficial en 1994. Entre 1982 i 1991, data del meu acomiadament oficial (novembre de 1991), vaig proposar una nova interpretació respecte a les dates atribuïdes a les tres últimes esglésies d'Apocalipsis 3: « Sardis, Filadèlfia i Laodicea ». Fins llavors, de manera tradicional, l'adventismo oficial havia vinculat la seua existència a l'únic període denominat « Laodicea ». La institució havia conservat la interpretació dels adventistes que situaven el retorn de Crist, és a dir, la fi del món, l'any 1844. El meu treball va consistir a demostrar que aquesta interpretació era falsa, perquè lògicament, la profecia inspirada i escrita abasta el temps fins al vertader i efectiu retorn de Jesús. Com a resultat, les dates no marcades pel seu vertader retorn es refereixen a les eres de Sardis i Filadèlfia, i només parcialment a la de Laodicea. La llum que va il·luminar la meua comprensió de Daniel em va permetre fixar la data de Sardis en 1844 (1843) i la de Filadèlfia en 1873. Fins al meu ministeri, l'adventismo oficial no donava cap explicació sobre aquest capítol 12 de Daniel. En preservar la interpretació profètica dels pioners de l'obra, aquest adventismo oficial es va privar de la comprensió de tres missatges que el concerneixen les eres de Sardis, Filadèlfia i Laodicea . Es va equivocar així sobre els temps del pla de Déu, igual que la nació jueva abans. I el pitjor per a ell és que aquest error es paga amb el mateix preu: la maledicció divina i la mort espiritual.

Entre 1980, data del meu baptisme, i 1994, data establida al final dels profètics " cinc mesos " o 150 anys reals del missatge de la " cinquena trompeta " d'Apocalipsi 9:5-10, una prova de fe va posar a prova a l'adventismo oficial; una prova que dóna ple sentit al missatge que Jesús li dirigeix a " Laodicea "; un missatge que, per tant, sanciona el moment del seu rebuig de la institució oficial, però no del moviment adventista que anava a continuar en dissidència, fora d'ella. Aquestes coses ja són cosa del passat, i és necessari aprofitar les lliçons que Déu ens dóna a través d'aquestes experiències.

La primera lliçó és comprendre que les dates basades en cadenes profètiques establides per Daniel i Apocalipsis no pretenien determinar amb precisió la data del vertader retorn de Jesucrist. Al contrari, Déu va usar aquest motiu per a provar la fe dels seus serfs en 1843, 1844 i 1994. Va ser només després d'aquestes tres proves històriques successives que Jesús va revelar als qui mestressa i als qui ho estimen i serveixen en dissidència, en 2018, la data del seu vertader retorn, la primavera de 2030, que no es basa en cap cadena profètica prèviament establida. També he d'aclarir que el meu estudi de les profecies mai va estar motivat per la cerca de la data del retorn de Crist. Només el meu desig de comprendre tots els misteris revelats estava en joc. I la conseqüència d'aquest estudi va ser el descobriment d'aquest període profètic de " cinc mesos " de la " cinquena trompeta " l'ús de la qual, des de la data de 1844, em va imposar la data de 1994. I com va ser el cas de 1844 per als protestants, la data de 1994 està autenticada per Déu i comporta per a l'adventismo tradicional una conseqüència espiritual mortal.

La segona lliçó es refereix a les tres dates profètiques obtingudes: 1844 (en realitat: 1843-1844), 1873 i 1994. Basades en la mateixa cadena de Daniel 9 i 8 i Apocalipsi 9:5-10, les dates de 1844 i 1994 marquen finals dramàtics del pacte diví concernent, successivament, als cristians protestants i després als adventistes. Per tant, aquestes dues dates estan marcades per la maledicció divina. Però, basada en la cadena de Daniel 12.12, la data de 1873 per si sola marca un missatge de benedicció total que va concernir l'Església Adventista del Seté Dia quan, convertida en una institució estatunidenca des de 1863, va assumir una missió de testimoniatge universal. Aquestes interpretacions ens permeten redescobrir la lògica completa dels missatges profetitzats. Així, en l'era de Sardis (1843-1844) , Jesús va beneir als adventistes perseverants i fidels, però va especificar: « Caminaran amb mi amb vestidures blanques ». Cal destacar que aquest verb està en futur, doncs al no practicar encara el dissabte, sinó el diumenge romà heretat, encara no poden aconseguir la plena santificació simbolitzada per aquestes « vestidures blanques ». Va ser sol entre 1844 i 1863 que el dissabte va ser rebut i adoptat per aquests pioners de l'obra adventista. I va ser en adoptar la pràctica del sant dissabte de Déu que van rebre aquestes « vestidures blanques » de santificació. En 1873, la santificació total i perfecta dels adventistes del seté dia va ser expressada i confirmada per Déu mitjançant el seu missatge dirigit a Filadèlfia , el significat del qual és l'«amor fraternal» que constitueix el fruit de l'Esperit. Per això, aquest missatge no conté cap maledicció. No obstant això, conté un missatge d'advertiment, la ignorància del qual costarà a l'adventismo de la següent era, " Laodicea ", en 1994, la seua maledicció i el seu rebuig per part de Jesucrist: " Vinc prompte. Retingues el que tens, perquè ningú et lleve la corona ". Les paraules de Crist tenen un caràcter paradoxal que ha de comprendre. En dir " reguarda el que tens ", Jesús no es refereix a interpretacions profètiques, sinó a l'actitud de fe i interés que els seus pioners van demostrar per aquesta paraula profètica. I la paradoxa resideix en què aquest interés consisteix precisament a saber abandonar una explicació heretada, obsoleta i injustificada, quan es presenta una nova, més coherent i justificada; com va ocórrer amb l'adventismo oficial entre 1982 i 1994. Amb la meua destitució oficial al novembre de 1991, la institució "Adventista del Seté Dia" va confirmar i va autenticar el seu rebuig

a les noves llums que Jesús li va oferir a través de mi. Així, en calcular malament l'hora, com els jueus abans, la institució adventista va caure víctima del seu propi judici erroni contra la «Revelació de la Setena Hora». Aquesta «Setena Hora» va ser la de la fi de la seua aliança amb Déu en Jesucrist.

Fidel al seu compromís, Jesús va estendre la seua benedicció sobre el meu treball i la “Revelació de la Setena Hora” va rebre una explicació més clara d'ell i des de 2018, s'ha sumat el coneixement de l'any del vertader retorn de Jesucrist i aquesta vegada, l'imminent compliment de la Guerra Mundial de la “ sisena trompeta ” confirmarà el seu retorn per a la “ setena trompeta ” en la data de la primavera de 2030.

L'evocació d'aquesta “ sisena trompeta ” em porta ara a explicar el misteri dels “quatre Juanes”, expressió citada en el títol d'aquest missatge.

En 1989, joves adventistes es van batejar en Valence i es van interessar immediatament pel meu missatge, presentat en un document titulat "Daniel i l'Apocalipsi", una obra molt completa que explicava aquests dos llibres. Aquest vincle va continuar després de la meua destitució oficial al novembre de 1991, i van voler expressar a la institució el suport que m'havien brindat i el seu desig de ser eliminats, al seu torn, dels registres oficials. Un d'aquests germans, Jean-Philippe, va convertir a un company de treball anomenat Jean-François, i així va ser com, juntament amb Jean-Marie, un altre amic de Jean-Philippe, batejat en 1991, i jo, el nom de baptisme del qual era Jean-Claude, ens unim formant els "quatre Juanes" esmentats. Un altre germà, el joveníssim Joel (+ Juan), batejat als 13 anys aqueix mateix dia, es va interessar molt pel meu missatge el mateix dia del seu baptisme i, després de diverses experiències i temps, es va unir a mi i va aportar el seu suport i la seua fidelitat permanent, així com les seues múltiples habilitats. Després del seu baptisme, per a trencar la nostra relació espiritual, el pastor de l'església no va dubtar a involucrar a les autoritats policials, però això va ser en va, gràcies a Déu. Reporte aquest testimoniatge perquè constitueix una prova de l'obra directa de Déu que parla a través de símbols. Per què va voler reunir els "quatre Juanes"? Pel simbolisme del número quatre: universalitat, i pel significat del nom Juan: Déu ha donat . Recorden que la profecia de l'Apocalipsi ja va ser revelada inicialment a l'apòstol Joan. Així, per a transmetre oficialment el seu missatge de la "Setena Hora", " Déu ha... Va donar "la seua llum" a quatre serfs que, en aqueix moment, eren "quatre apòstols" autenticats per ell. Això, independentment del seu comportament en el futur. Són quatre testimonis oficials de la seua obra en el moment del seu llançament. Dos d'ells, Jean-Philippe i Jean-François, són alts i les seues llargues cames van servir al Senyor amb zel i alegria quan organitzem cinc conferències públiques al llarg de 1992. Cadascun d'ells va distribuir en les bústies 5000 fullets d'invitacions i missatges denunciant la traïció del cristianisme oficial catòlic i protestant. Aquest zel demostrat va ser el fruit concret de la certesa de la nostra fe en el retorn de Crist per a 1994 i teníem la mateixa convicció que en 1993 presenciaríem el compliment de l'última o tercera guerra mundial. Cap de nosaltres dubtava d'aquestes coses. En 1991, la vesprada del dia en què, abans del meu acomiadament, vaig poder presentar la meua postura al pastor, assistit per tres Testimonis adventistes, com Mireille, germana de Jean-Philippe, qui va participar en aquest testimoniatge, van rebre de Déu en una visió una estrela que queia verticalment del cel mentre tornaven a casa. La "Revelació de la Setena Hora" va ser, per tant, una vegada més autenticada per Déu, considerant les conseqüències del seu rebuig oficial per part de la institució. La seua presentació, amb l'assistència de tres testimonis —Jean-Marie, Jean-Philippe i la seua germana Mireille—, es va ajustar a l'estàndard establit per Déu, qui va escriure que " el testimoniatge de dos homes és vertader ", com va dir Jesús respecte al seu ministeri i el seu testimoniatge personal: Juan 8.17: " Està escrit en la vostra llei que el testimoniatge de dos homes és vertader "; ara, érem quatre per a donar testimoniatge de la llum donada per Jesucrist.

Va passar el temps i, després de 1994, només quedàvem "quatre" que continuàvem creient en el valor de les nostres dates profètiques. Però va anar només en 1996 que l'Esperit em va portar a assenyalar la maledicció de la institució adventista, és a dir, el vertader significat del missatge associat a la data de 1994. Aquesta data va ser l'última que es va poder establir segons les duracions profetitzades en Daniel i Apocalipsis. Amb el temps, Jean-Marie es va allunyar primer, i després la prolongada espera va tindre els seus efectes: el grup es va dissoldre, perquè els meus germans ja no acceptaven ni toleraven la ineficàcia de la nostra missió. Jean-Philippe va recórrer a cristians de diversos grups, en particular als jueus. Jean-François es va llançar a un testimoniatge personal i, sense rebutjar les meues explicacions, va afegir una nova interpretació que al principi vaig rebutjar perquè el text bíblic no la justificava. I ací és on aquesta experiència resulta útil per a comprendre. Va atribuir a la sisena trompeta els cinc mesos profètics de la cinquena , prenent com a punt de partida la data de 1873, atribuïda a l'era de Filadèlfia . Quant a la interpretació de la profecia, aquest enfocament és totalment injustificat, ja que 1844 no és 1873. No obstant això, el que la profecia no diu és que res impedeix que Déu trie aquest mateix període de 150 anys reals per a complir aquesta sisena trompeta en 2023. D'aquesta manera, recompensa la fe dels adventistes, hereus de la

benedicció divina de 1873, els qui finalment veuen el compliment del drama profetitzat de la Tercera Guerra Mundial que esperaven i amb la qual acaba el temps de les nacions, destruïdes per armes modernes terriblement destructives. Així és com, molt recentment, i des del començament de la guerra a Ucraïna, vaig adoptar aquesta possibilitat que fixa la Guerra Mundial l'any 2023. Si bé la lògica textual no la justifica, la lògica espiritual sí que pot establir un vincle entre la benedicció divina i el compliment de la " sisena trompeta ", que constitueix la prova de pertinença al Déu creador revelador, segons ho especifica Apo. 17:8: " La bèstia que vist era, i no és. És necessari que puge de l'abisme e vaja a la perdició. I els habitants de la terra, els noms de la qual no estan escrits en el llibre de la vida des de la fundació del món, se sorprendran quan vegen a la bèstia , perquè era, i no és, i tornarà a aparéixer ". La causa de la "sorpresa" és doble: la ignorància del pla de Déu, però també la ignorància de la data del seu compliment. I és en aquest nivell que el coneixement d'aquesta data es converteix en el senyal de la benedicció profètica de Déu per als vertaders adventistes dissidents. Són hereus de les benediccions de l'estimada " Filadèlfia " de Jesús , mentre viuen en els deixants de la rebutjada, tèbia i formalista " Laodicea ".

En Apocalipsi 17:8, el terme " pou de l'abisme " afavoreix la identificació de la " sisena trompeta ", que constitueix la segona forma de " la bèstia que puja de l'abisme "; l'original es refereix al Terror revolucionari francés de la " quarta trompeta ". No obstant això, el context del missatge d'Apocalipsi 17:8 també se centra en el retorn de " la bèstia que puja de la mar " en la forma de " la bèstia que puja de la terra ". Per a aclarir això, els recorde: sota el títol de " testimoniatge de Jesús ", Déu revela als triats adventistes l'arribada de quatre " bèsties " o règims assassins; en ordre cronològic, la primera: " la bèstia que puja de la mar " (coalició del papat i la monarquia catòlica); la segona: " la bèstia que puja de l'abisme " (Terror francés i quarta trompeta); el tercer, i causa de sorpresa per als adventistes caiguts: « la bèstia que puja de l'abisme »: una segona i autèntica forma del « segon ai » d'Apocalipsi 9 (Tercera Guerra Mundial: segon ai i sisena trompeta); el quart: « la bèstia que puja de la terra » (règim protestant i catòlic de govern universal: la imatge de la primera bèstia).

Aprofite aquest missatge per a recordar-los que el pla revelat per Déu és segur i que els seus serfs no han de deixar influenciar pels revessos que Rússia pateix actualment en aquesta guerra a Ucraïna. Perquè, igual que els pobles occidentals amb els quals ha establit vincles i relacions comercials, Rússia s'ha acostumat a la pau i al comerç, dos valors buscats i afavorits per Occident durant 77 anys. Els últims anys viscuts abans de 2018 es van caracteritzar per un aparent èxit. Això explica la relaxació de l'entrenament militar, tant en el món occidental com a Rússia. Però mentre Rússia s'ha mantingut en les armes convencionals amb poques millores, preferint desenvolupar poderoses armes nuclears destructives a causa del paper final que Déu li assigna, a Occident, el progrés tècnic ha permés la construcció d'armes sofisticades basades en electrònica i processadors digitals; un gran avantatge en termes de precisió, però armes particularment vulnerables a les influències magnètiques de l'entorn. Aquest primer any de combat entre Rússia i Ucraïna ens ha demostrat la increïble eficàcia dels drons d'observació i destructors, que desafien el poder de tancs, canons i vaixells. Enguany també haurà contribuït a l'esgotament de les reserves d'armes tant a Occident com a Rússia, que, malgrat tot, posseeix un arsenal major. La compra de drons per part de Rússia als iranians corregeix el desequilibri que la va afeblir temporalment. El líder rus compta que els efectes de l'hivern veuran afeblir la resistència occidental, que ha decidit privar del gas rus. Però Occident, obstinat, no cedirà malgrat el malestar popular. Per això, Rússia obligarà les nacions occidentals a involucrar directament en el conflicte en contra seua, ja siga atacant-les o obligant-les a atacar-la. 2023 serà l'any del gran drama occidental, perquè d'escalada en escalada, el pitjor ocorrerà quan domine el bàndol europeu, com Déu va anunciar en Daniel 11.44: el seu territori rus serà destruït pel foc nuclear dels Estats Units. I serà en una acció desesperada i condemnada al fracàs que les forces russes restants respondran contra l'enemic occidental de manera nuclear mitjançant els seus submarins i les bases ocultes que van romandre operatives. En atribuir-li l'acció de “ exterminar multituds ”, en Dan.11.44, Déu confirma el temps marcat per a “ exterminar ” a la humanitat rebel: “ Vindran notícies de l'orient i del nord per a terroritzar-lo, i eixirà amb gran furor per a destruir i exterminar multituds ” .

Contràriament al que es diu en els programes de televisió, Rússia no ha planejat res amb antelació, perquè des de la caiguda de l'URSS i la seua divisió en repúbliques democràtiques independents, igual que Occident, ha buscat l'èxit comercial afavorit per la pau amb els pobles; Rússia no tenia gens d'interés a anar a la guerra contra els seus rics clients occidentals. Des de 2022, la resistència dels exèrcits ucraïnesos, equipats per Occident, ha incrementat gradualment la ira russa. Els fracassos i revessos patits augmenten aquesta ira, la qual cosa confirma les paraules divines que profetitzen l'absència de la seua preparació per a l'agressió bèl·lica, ja que, segons la imatge presentada en Ezequiel... 38:4, " un ganxo posat en les seues mandíbules ", Déu obliga la pacífica Rússia a anar a la guerra contra els seus objectius occidentals: " T'entrenaré i posaré un

ganxo en les teues mandíbules; et trauré, a tu i a tot el teu exèrcit, cavalls i genets, tots magníficament vestits, una tropa nombrosa portant l'escut gran i el xicotet, tots brandant l'espasa; " I el següent versicle 5 es confirma per l'agrupació d'aliances que estem presenciant en l'actualitat: " I amb ells els de Pèrsia, Etiòpia i Put, tots ells portant l'escut i l'elm; " Per a " Pèrsia " o l'Iran, i " Etiòpia " o Àfrica Negra, ja està confirmat; queda l'acció de " Puth " o Àfrica del Nord que s'unirà al bàndol rus a causa del seu vincle religiós amb Txetxènia, tant musulmana com russa, compromesa al costat de la Rússia cristiana ortodoxa.

La fe s'expressa mitjançant una actitud de confiança total que depositem en Déu i en els seus anuncis profètics. L'apòstol Pau va ensenyar en Hebreus 11:6: « Sense fe és impossible agradar a Déu »: « I sense fe és impossible agradar a Déu; perquè és necessari que el que s'acosta a Déu crega que existeix i que és galardonador dels quals ho busquen ». Aquesta fe, per tant, pot protegir-nos dels efectes destructius dels fets observats en el futur immediat que, momentàniament, semblen anunciar el contrari del profetitzat. Però l'experiència està organitzada per Déu, segons el seu pla, que finalment es compleix amb tota precisió. I el nostre Déu compta amb la demostració de la nostra confiança en ell per a ser glorificat enfront dels seus enemics, que també són els nostres. El seu pla per als seus triats és magnífic i les seues revelacions profètiques són vitals per als qui encara viuen en el seu bàndol.

Continua sent Déu, i només Ell, qui tria el moment en què la comprensió de les seues revelacions profetitzades ha de ser entesa o canviada, i és Ell qui capacita les ments dels seus triats per a adaptar a aquests canvis. És bo comprendre això perquè continuem sent, en tots els aspectes, els seus humils i febles criatures, dependents d'Ell en tot.

En l'actualitat, la vida s'accelera: tot avança més ràpid. La informació es difon per tota la Terra en temps real. Per això, la Tercera Guerra Mundial només pot ser ràpida i culminar en poc temps de forma extremadament destructiva. Els començaments són lents, però els finals són ràpids, i aquesta rapidesa també preocupa a Déu per la fi dels seus pactes. Ell la va formular respecte a l'antic pacte i també serà així respecte al nou, perquè els recorde que la destrucció de la " sisena trompeta " o Tercera Guerra Mundial és, per al nou pacte, comparable en els seus efectes i la seua motivació divina, al tercer càstig que va causar la destrucció de la nació jueva, a les mans del rei caldeu Nabucodonosor i els seus exèrcits, l'any 586.

En aquest conflicte, les aliances de religions condemnades per Déu confirmen la seua maledicció comuna revelada per la Bíblia. I mitjançant accions que revelen i confirmen el seu estatus espiritual, aquestes religions es desemmascaren, i els triats queden així preparats per a no seguir-les en les decisions que adoptaran en el context del govern universal al final, en 2029. Però aquest govern universal podrà organitzar ja en 2024, quan comence la reagrupació dels supervivents de l'hecatombe universal. La prova de fe, la definitiva, s'organitzarà al final dels set anys que encara ens queden per davant.

Cride la seua atenció novament sobre aquest error comés per l'adventismo institucional oficial. Erròniament va considerar que el diumenge romà assumiria el significat de la " marca de la bèstia " només en el moment de la prova final de la fe. D'aquesta manera, va afeblir l'alta culpabilitat d'aquesta rebel " marca " satànica, oblidant que aquest diumenge ja ha sigut, des de l'any 321, la causa dels càstigs de les primeres cinc " trompetes " i continuarà sent la causa dels càstigs mortals de la sisena i setena trompetes esdevenidores. I aquest oblit li va costar el seu rebuig per Jesucrist. Per això, tan prompte com coneguen la vertadera naturalesa d'aquest dia i el seu origen, els anomenats per Crist han d'apartar de la seua pràctica i adoptar la del vertader dissabte, sense esperar ni perdre temps. Perquè el temps no canviarà la naturalesa ni la condemnació divina que concerneix al "descans del primer dia", des de la seua adopció com el pagà "Dia del Sol", decretat el 7 de març de l'any 321 per l'emperador romà Constantí I, conegut com "el Gran". Es comprén així la justificació de la ira de Jesucrist, perquè com Déu, creador i legislador, ha patit l'ultratge d'aquest fals dia de descans des d'aqueixa data, i l'adventismo oficial li exigeix que ho continue suportant, des de 1994 fins al seu gloriós retorn, per a denunciar la seua vertadera naturalesa. Perquè els seus pensaments s'expressen en les seues accions; des de 1995, les seues bones relacions i la seua aliança amb les religions que honren aquesta " marca " maleïda per Déu ho testifiquen, ho acusen i ho condemnen. Però una vegada dins d'aquesta aliança rebel, no podrà ni voldrà denunciar la naturalesa diabòlica del dia de descans dels seus aliats. Havent-ho abandonat l'Esperit des de 1994, haurà de patir i compartir amb ells la justa ira del Déu viu, YaHWéH, Miguel, Emmanuel, Jesucrist.

Entre 1983 i 1991, durant una reunió general de la Conferència Adventista del Sud celebrada en Grenoble, Jesús va oferir ajuda a l'adventismo en la seua decadència mitjançant una pregunta que em va demanar formular davant de tota l'assemblea al pastor que dirigia la reunió i el servei. Aquesta pregunta ja contenia la resposta i era similar a la que el xiquet Jesús va dirigir als 12 anys als ancians

i sacerdots jueus del seu temps. Així que li vaig dir al pastor: «Germà, si el dissabte es considera el segell de Déu des de 1844, no podem dir llavors que el diumenge ha sigut la marca de la bèstia des d'aqueixa data?». Un moment desconcertat, el pastor va respondre alguna cosa així com: «Per la forma en què ho presenta, seria difícil dir el contrari». La meua pregunta va ser una cosa inquietant i, no obstant això, després de la sorpresa general, lamentablement no va produir cap efecte beneficiós. No obstant això, aquesta pregunta va ser una reprimenda a l'adventismo humanista, que buscava principalment establir bones relacions amb aquells als qui la profecia bíblica revela com a enemics de Déu. Per tant, el rebuig de Jesús a aquesta mena d'adventismo en 1994 està perfectament justificat.

Actualització d'Ucraïna al 24/10/2022

A mesura que passa el temps i les armes modernes proporcionades a Ucraïna per les potències occidentals de l'OTAN semblen atorgar-li un avantatge momentani contra Rússia, poques veus recorden veritats que pocs volen sentir. De fet, a Occident ens limitem a afirmar que Ucraïna, una nació sobirana, va ser atacada en el seu territori per Rússia el 24 de febrer de 2022, fa hui huit mesos. Però veus objectives, entre elles els propis testimonis ucraïnesos, recorden que la guerra a Ucraïna va començar en 2014, huit anys abans, durant la qual el bàndol nacionalista ucraïnés va lluitar incansablement contra el bàndol prorús, retirat a la regió del Donbás, a l'est del país. No obstant això, els Estats Units, Alemanya i França van arribar a un acord amb el govern ucraïnés i Rússia en 2014; aquests són els acords de Minsk. Aquests països occidentals es van comprometre a garantir la seguretat d'Ucraïna, condicionat a un acord amistós amb els prorussos del Donbás. En lloc de complir el seu compromís, el govern ucraïnés va reprendre la seua guerra en 2015 contra aquests prorussos, que eren tan ucraïnesos com ells. En aquest cas, mereixien el suport occidental? Va dir la veritat el Sr. Zelenski quan li va dir a Occident: "Som com vostés"? Moralment, és obvi; són fins i tot pitjors que nosaltres, però políticament, Europa exigeix que els seus membres respecten els seus compromisos. Aquesta qüestió ha sigut completament ignorada pels responsables occidentals de l'OTAN. Aquest és un tema que fa irreconciliables les postures de totes dues parts, però els fets són els fets; és Déu qui jutja i qui ja ha condemnat a totes dues parts per raons espirituals de les quals ni tan sols són conscients. Per tant, la mala fe té el seu lloc legítim en aquest escenari, que ve a castigar, precisament, la falta de fe de tots els actors participants, ja siguen partidaris actius o bel·ligerants.

Després de huit mesos de guerra, una cosa és clara per a tots: la guerra ha canviat per complet de forma a causa del progrés tècnic basat en la tecnologia de la informació; canons ultraprecisos i drons teledirigits contra els quals tancs i vaixells són impotents i es converteixen en objectius vulnerables. Per tant, per a aquest any 2022, tots els escenaris són possibles, incloent una derrota i retirada de les tropes russes, encara que improbable a causa de la seua determinació, que és en gran manera tan gran com la de les ucraïneses. Però siga com siga el resultat, la ira de Rússia contra Occident s'haurà intensificat al màxim; i, en conseqüència, 2023 serà l'any del càstig per a l'Occident excessivament conqueridor i arrogant ; com la " banya xicoteta " papal romà de Daniel 7:8, que és la base de totes les seues malediccions.

El meu estudi de la Bíblia i les seues profecies m'ha fet descobrir la importància dels noms que Déu dóna a les coses, i resulta que el d'Ucraïna significa: frontera. Per a un país com Rússia, la seua frontera és el tema més delicat; és intocable i no es pot moure sense despertar la ira nacional. Així s'han comportat les nacions de tot el món al llarg del temps. No obstant això, a Occident, des del final de la Segona Guerra Mundial, la devastació ha transformat profundament la mentalitat dels seus habitants, i el nacionalisme responsable d'aquesta tragèdia ha sigut temut i combatut. Això va ser el que va afavorir la renúncia a les fronteres nacionals i l'acceptació de la creació de la Unió Europea. D'aquesta manera, els occidentals van perdre de vista el que la paraula «frontera» encara podia representar per al poble rus i els seus socis orientals. Occident va renunciar a ella, però Orient la va conservar com un valor intocable, disposat a lluitar per defensar-la. Occident ha canviat els seus valors, pervertir cada vegada més, però Orient ha mantingut els seus intactes; es mantenen coherents amb el que sempre ha sigut. Per tant, més enllà de la guerra a Ucraïna, ens enfrontem a un "xoc de civilitzacions" del qual es parla cada vegada més en televisió. El progrés tècnic ha arribat a molts països, però és incapaç d'unir a éssers humans dividits per les seues religions i costums. Malgrat les aparences, als Estats Units, un model a seguir en aquest gènere, els habitants estan molt dividits i són racistes. El comerç sembla unir a tots, però la violència enfronta als protestants blancs amb els catòlics hispans, i amb ells, el grup negre, ben desenvolupat, continua sent víctima o perpetrador de la violència racial. A tot el món, el comerç oculta cada vegada més el creixement d'esperits intolerants i fanàtics que els dimonis deslligats per Déu exacerben al màxim. La Tercera Guerra Mundial, que va començar el 24/02/2022, demostra que els interessos comercials són impotents per a evitar la

confrontació bèl·lica de nacions que s'autodenominen "les més civilitzades". Això ocorre després de la Segona Guerra Mundial, fruit del nacionalisme fanàtic. Es demostra que els presidents actuals reprodueixen les obres d'antics monarques i que l'organització en nacions democràtiques no canvia res: el «temps de les nacions » pot, per tant, « acabar » oficialment, com va dir i va profetitzar el nostre Senyor Jesucrist en Mateo 24:14: « Aquesta bona nova del regne es predicarà a tot el món per a testimoniatge a totes les nacions. Llavors vindrà la fi »; però també en Ezequiel 30:3: « Perquè a prop està el dia, a prop està el dia de Yahvé, un dia fosc: serà el temps de les nacions » .

Aquest tema és delicat i contradiu el corrent dominant actual, però després del seductor actor Volodymyr Zelensky s'amaga un personatge molt més inquietant. Aquest judici es basa en un fet real: la seua campanya presidencial va ser finançada per un oligarca ucraïnés que també finança al partit nazi "Azov". I la seua plataforma incloïa el compromís de destruir la resistència prorussa en el Donbás. Déu es delecta a humiliar als seus enemics portant-los a donar suport a una nova causa nazi. I ací, de nou, els recorde que, en els seus orígens hitlerians, el nazisme va aconseguir seduir a quasi tot el poble alemany; això va ser fins al descobriment dels camps d'extermini amb les seues cambres de gas, que va estremir d'horror a tota Europa. Però és essencial comprendre: abans d'organitzar aquestes exterminacions massives del poble jueu, el nazisme, seduït per la fermesa dels seus líders i, en temps d'incertesa, els disciplinats pobles nòrdics senten la necessitat d'un líder fort i perspicaç. Abans del model alemany, el feixisme era italià, però el poble no el va apreciar per molt de temps. No obstant això, aquests feixismes resulten seductors quan reactiven l'economia i restauren la prosperitat a la població. El 24 de febrer de 2022, la presidenta de la Comissió Europea, Ursula von der Leyen, i Charles Michel, president del Consell Europeu, van sorprendre els líders de les nacions europees en fer costat immediatament a Ucraïna, seguint així la decisió ja presa pels Estats Units. Després d'aquesta postura pública, els altres membres només van poder acatar-la i secundar-la. Occident s'havia mostrat indiferent al que ocorria a Ucraïna; no obstant això, aquests fets han de tenir per a comprendre el que ha estat succeint des del 24 de febrer de 2022.

En el caos que va suposar el col·lapse de l'URSS en 1991, es van formar repúbliques. La Polònia alliberada es va sotmetre a la protecció de l'OTAN. Romania i els països bàltics van fer el mateix. Ucraïna ja era candidata, però el seu nivell de corrupció va impossibilitar la seua adopció. De fet, va nàixer en un clima anàrquic que explica per què Ucraïna va ser l'únic país on un grup nazi es va reivindicar i va representar oficial i públicament: el grup "Azov". Ucraïna ha honrat i honra des de fa molt temps la imatge de Stefan Bandera, un ucraïnés allistat en les SS alemanyes durant la Segona Guerra Mundial. I aquesta oposició entre ucraïnesos catòlics i russos comunistes o ortodoxos ha sorgit sempre que ha sorgit l'oportunitat. La pau temporal es va deure únicament al poder del vencedor de torn, rus o polonés. El comportament de la nostra humanitat actual s'explica pel fet que no va experimentar els horrors nazis de la Segona Guerra Mundial. I és degut al relleu generacional que els mateixos paranys funcionen en totes les èpoques. El nazisme comença amb el seu joc de seducció i discursos persuasius que uneixen a la gent a la seua causa, i en aquest sentit, els de Zelenski són perfectament eficaços. Ordena i pressiona als líders i als pobles, als qui acusa obertament, per a obtindre la seua ajuda financera i militar. I amb aquest mètode, els atrau i els involucra en la seua lluita. Així, els antics enemics d'Hitler secunden, a costa de les seues pròpies vides, la nova causa nazi del nostre temps. Aquesta és la conseqüència de la ceguesa de les noves generacions i fins i tot de les antigues, que no van experimentar personalment el drama de la Segona Guerra Mundial. Les ments dels occidentals solo s'interessen pel comerç i l'èxit material. Han menyspreat les lliçons de la història i els perills de les ideologies, de la mateixa manera que han menyspreat els llegats religiosos, incloent les revelacions profètiques vitals, nadant en el buit de l'ateisme i vivint només per a satisfer les seues fantasies. Així doncs, Déu els ha atrapats en els seus paranys i ara s'enfronten a un conflicte que ja no poden detindre, víctimes de la seua pròpia elecció hipòcrita, havent perdut realment tota possibilitat d'actuar lliurement a causa de les "aliances humanes" igualment hipòcrites de la UE i l'OTAN que els lliguen de peus i mans. És ací on hem de recordar aquestes paraules donades per Déu a Daniel per a la seua explicació al rei Nabucodonosor, perquè va ser per al nostre temps que van ser revelades; Daniel 2.43: " Vist ferro mesclat amb fang, perquè amb les aliances dels homes es mesclaran; però no s'uniran l'u a l'altre , així com el ferro no s'uneix al fang" .

Els qui van donar suport a la creació de la UE han afirmat durant molt de temps que aquesta va oferir i continuarà oferint pau als europeus. Hui, és Europa la que lliurement tria secundar i mantindre la guerra. L'Europa Unida no la va impedir, la va provocar, i cal destacar, un xicotet però important detall, que la principal autoritat responsable d'aquesta decisió és Alemanya. L'actual situació desfavorable afavoreix la revelació de la veritat: el duo francoalemany sol es basava en el pensament gal. Després de la fi de la Segona Guerra Mundial, colonitzada pels Estats Units capitalistes, Alemanya va utilitzar a França per a recuperar políticament i les seues opcions es van inclinar cap a

les que li van resultar més rendibles econòmicament. França va buscar prestigi fins al punt d'un sacrifici ruïnós; Alemanya, guanys i enriquiment. Durant un temps, tots dos països van aconseguir el que desitjaven, fins al nostre moment, quan tots dos compartiran la ruïna i la destrucció. L'escassetat d'energia afavorirà enormement a les faccions europees aquest hivern si fa molt fred. Quant a la guerra a Ucraïna, continuarà amb els seus diversos girs i expansions.

Quant a França, qui hauria cregut que el president Macron, enemic del Front Nacional Francés, sacrificaria l'existència de la seua nació per a donar suport al frenètic nacionalisme ucraïnés? Quina paradoxa revelar les inconsistències degudes a la maledicció divina que ha assotat a la nació i al seu líder des del seu primer rei, Clodoveo I ! Es veu obligat a recórrer al papa Francesc i als seus bons oficis per a intentar aconseguir una pau impossible, precisament hui. Però ignora que es dirigeix al líder de la primera religió terrenal, culpable davant Déu i el principal responsable de la maledicció que justifica la Tercera Guerra Mundial, el càstig anomenat " sisena trompeta " en Apocalipsi 9.13.

Una amenaça se cern sobre Ucraïna i Europa a causa de les eleccions de representants al Congrés i al Senat dels Estats Units, que se celebraran el 8 de novembre durant les eleccions intermèdies. Si els republicans guanyen, l'ajuda atorgada a Ucraïna per l'actual bàndol presidencial demòcrata hauria d'interrompre. I les enquestes apunten a aquest terrible escenari per a Europa, que haurà d'assumir en solitari la càrrega de mantindre les necessitats militars d'Ucraïna. Ací és on Europa, sens dubte, es veurà dividida als quatre vents: la fi de la bella entesa entre els membres de la UE.

Des del 24 de febrer de 2022, el món occidental ha sigut víctima d'una seducció satànica, comparable a la d'Eva, seduïda per la serp que el mateix Satanàs va usar com a mèdium. I això no hauria de sorprendre'ns, ja que aquesta seducció, encarnada en Volodymyr Zelensky, pretén desencadenar el conflicte global definitiu de la història. Confirmant el títol del prestigiós i preuat llibre escrit per la nostra germana en Crist, Ellen Gould-White, el seu "Gran Conflicte", aquesta tragèdia culmina amb una dramàtica massacre mundial que va començar en sòl ucraïnés. A l'origen, un actor, un autèntic comediant que passa del rol d'artista públic al de cabdill autoritari i seductor, portat al poder per una causa nazi que ja no commou a ningú a Occident en 2022 i des de 2014, quan els mitjans de comunicació van informar sobre aquesta presència nazi. La situació internacional universal passa així de la gran comèdia a la gran tragèdia assassina, del riure al plor per la mort de víctimes civils i militars. Els recorde que aquest conflicte és, abans de res, un càstig diví que castiga la impietat tant dels civils com dels militars. I aquest judici concerneix a tots els bàndols antagonistes i als seus partidaris, perquè tots són religiosament culpables davant ell. Des de l'expansió dels mitjans de comunicació, els esdeveniments de la vida terrenal són coneguts per tots els habitants de la terra onsevulla que estiguen, en temps real i immediatesa. Les reaccions populars suscitades redueixen les possibilitats d'acció dels líders dels pobles. La veritat i la mentida es difonen amb el mateix poder i es neutralitzen mútuament, de manera que la humanitat no es beneficia de l'avantatge de la seua transparència. Els líders són víctimes de la pressió mediàtica i prenen les seues decisions polítiques i econòmiques precipitadament, i en aquesta acceleració imposada, cometen errors irreparables. Heus ací, en resum, els avantatges del que els humans paradoxalment diuen progrés.

Però aquest terme "progrés" ens ofereix la possibilitat de comprendre la situació de la humanitat en 2022-2023, ja que l'estat mental dels occidentals ha estat en constant "progressió", o en un canvi que l'ha transformat gradualment. Com a resultat, l'home del nostre temps és molt diferent al de 1945, data en què els països vencedors van organitzar la divisió territorial europea. L'home de 1945 sentia una inclinació patriòtica al seu país i a la seua bandera nacional. Les dues primeres guerres mundials van ser causades per l'expansionisme nacionalista prussià i alemany de l'emperador Guillem II i Adolf Hitler. En aquells dies, la nació era un valor defensat per tots, perquè l'amenaça d'un atac enemic obligava els ciutadans a prioritzar la protecció de les seues fronteres, després de les quals podien viure en pau i prosperar. En la pau que va seguir a la Segona Guerra Mundial, la relaxació de les relacions internacionals va acostar a les nacions i d'ací va sorgir un esperit universalista. A França, en particular, aquest pensament universalista ha propiciat la recuperació del tema dels "drets humans", el significat original dels quals, el nacionalisme francés, s'ha tornat universalista. És fonamental comprendre aquest punt, ja que, a l'origen, aquest dogma dels "drets humans" només pretenia restablir la igualtat entre les diferents classes socials constituïdes a França: nobles, magistrats, comerciants, plebeus; totes aquestes classes estaven subjectes als mateixos drets i deures segons la Carta dels Drets de l'Home i del Ciutadà. No obstant això, només es va aplicar a França, i a la França colonial blanca, encara esclavista durant aquesta era revolucionària i fins i tot després. Amb el temps, l'esclavitud va ser condemnada, i només després de la revolta estudiantil francesa de Maig del 68, en un clima semianárquico, els "drets humans" francesos es van convertir en "drets humans universals". L'esquerra política francesa ha adoptat aquesta ideologia, i el pensament universalista ha dominat, fent que el pensament nacionalista siga odiat. La humanitat sempre opera en una reacció

absolutament oposada, seguint el vaivé d'un puja i baixa. Si bé el pensament nacionalista havia unit a la nació, ara era necessari odiar-ho i afavorir la recepció d'estrangers en territori nacional; aquest brutal canvi es justificava en nom de la Carta dels "drets humans". Hauria de sorprendre'ns aquest canvi de norma? En absolut, perquè al llarg dels segles i mil·lennis, el pensament dels contemporanis del rei Nimrod, els qui van erigir la Torre de Babel en un intent d'escapar de les malediccions divines, va ressorgir després de 1968. Al costat del lema juvenil "Prohibit prohibir" es trobava també aquest inquietant "Ni Déu ni Amo", perquè era l'expressió del pensament dels habitants de Babel. Per això, la recepció massiva d'immigrants de totes les nacions del món s'ha convertit en la norma a França, defensada aferrissadament contra els oponents nacionalistes. Però ull, al maig de 1968, els estudiants francesos estaven fortament influenciats per la vida estatunidenca, on aquesta mescla ètnica universalista ja era visible en la seua prestigiosa ciutat de la Costa Aquest: Nova York. Qui podria creure que Déu va castigar a Babel amb la confusió de llengües, sense castigar la seua nova i més recent expressió? La lliçó escrita en la Bíblia fa que els "babelistas" del nostre segle XX se senten culpables , i aquesta culpa rebrà el seu càstig. Però aquesta vegada, Déu no s'acontentarà amb separar als humans per les seues diferents llengües; aquesta vegada, mesclarà la sang vessada en la terra de les noves "Babeles".

En 77 anys, beneficiar de la maledicció divina, Satanàs ha aconseguit transformar la societat occidental en un 180°. Hui secunda el que va combatre ahir i ara condemna el que va secundar abans del seu "gran canvi", que, de fet, està en la ment de les persones, així com en els grups ètnics, els pobles, la moral, les parelles i els cossos. A més, amb tal canvi de comportament, no hauria de sorprendre que quan apareixen nous nazis, no se'ls identifique ni se'ls tema, sinó que se'ls ajude i se'ls rescate. Afortunadament, el ridícul no mata, perquè si fos així, tota Europa ja estaria despoblada. De fet, la situació actual dels europeus és la següent: Zelenski els diu: "Donen-me armes i callar!", i el que veiem és que els donen armes i callen; les coses es diuen amb un llenguatge correcte; imaginar com sona això amb un llenguatge groller.

Déu va separar a les nacions per idioma per a poder jutjar-les independentment les unes de les altres. Per a ell, cap nació té obligacions amb unes altres. Però totes les nacions són jutjades per ell amb els mateixos requisits i les mateixes lleis, perquè totes tenen obligacions i deures cap a ell.

Els esdeveniments actuals em permeten assenyalar un vincle que connecta la Tercera Guerra Mundial o la "sisena trompeta" amb la "quarta trompeta". Record que en Apocalipsi 11, versicle 14, el terme "segon ai", donat en el versicle 7 a la "bèstia que puja de l'abisme", que designa la quarta trompeta o Revolució Francesa, en realitat designa en Apocalipsi 9 a la "sisena trompeta".

En les dues "trompetes" que Déu connecta, tenim un efecte de "terratrémol" citat en Apocalipsi 11.13: " En aquella hora va haver-hi un gran terratrémol, i la desena part de la ciutat es va esfondrar; i en el terratrémol van morir set mil homes , i els altres, terroritzats, van donar glòria al Déu del cel ". Ja vaig explicar aquesta imatge en "Explica'm Daniel i l'Apocalipsi" i la repetisc ací: l'efecte de "terratrémol" consisteix a enderrocar a la potència dominant perquè siga dominada per aquells als qui va dominar. Ara, en el desenvolupament de les conseqüències de la guerra que es desenvolupa a Ucraïna, veiem com es forma el suport als dos bàndols oposats. I entre ells, els pobles del Tercer Món, durant molt de temps dominats per Occident, fan costat a Rússia contra el bàndol occidental dels antics colonitzadors. Així, la " sisena trompeta " prendrà la forma de la Revolució Francesa, però aquesta vegada a escala internacional. El suport del Tercer Món adoptarà una forma bèl·lica activa que sorprendrà les nacions occidentals, perquè aquest Tercer Món, en el seu afany de venjança i ple de ressentiment, és predominantment musulmà i concerneix els antics pobles colonitzats; l'acció atribuïda al « rei del sud » de Daniel 11.40 es confirmarà així. Així com els revolucionaris «sans-culottes» van enderrocar al rei de França, els pobles magrebins i africans enderrocaran temporalment als antics colons dominants. I tots dos esdeveniments comparteixen un clima de «terror» per al bàndol occidental, blanc de la ira de Déu en Jesucrist. I tot això, perquè els pobles hereus de la religió cristiana persisteixen a honrar el fals dia de descans establit per Roma l'any 321 i institucionalment en el 538, menyspreant així el sant dissabte del seté dia santificat per Déu des de la creació del món fa 6000 anys, en la primavera de 2030.

Els vincles de semblança entre la quarta i la sisena trompetes són nombrosos i molt significatius. Aquesta subtilesa, que Déu va voler compartir només amb els seus últims "fills de la veritat", és rica en lliçons. El paral·lelisme entre la quarta trompeta i el quart càstig de Levític 26:25 revela el significat que Déu dóna al seu càstig : la seua venjança contra els qui traeixen el seu pacte : " Portaré contra vosaltres l'espasa que venjarà el meu pacte ; quan us reuniu a les vostres ciutats, enviaré la pesta entre vosaltres, i sereu entregats en mans de l'enemic ". S'observa que Déu jutja de la mateixa manera l'antic i el nou pacte , la qual cosa confirma que ell no... No canvien , com diu en Malament. 3:6. En aquest missatge de Levític 26:25, « l'espasa » designa la guerra, l'aixecament armat civil o militar, segons el cas. I també hem de notar la similitud de la « sisena trompeta » amb la « primera »:

en tots dos casos, la invasió d'Europa pels pobles del nord-est, antic territori dels famosos i temuts huns, liderats pel seu líder Àtila, qui va actuar sota el títol, ara confirmat, de « assot de Déu». Així com l'última lliçó dirigida per Déu als cristians infidels de l'era que va acabar en 1844 va arribar en 1793-1794 en la forma del «Terror» revolucionari francés, per al període que comença en 1844, el càstig mortal arriba des del 24 de febrer de 2022 per la « sisena trompeta », que pren la forma de la « primera », i per aquesta semblança, l'Esperit renova la seua acusació contra l'abandó injustificat. Del sant Sàbat de la seua llei divina. La sisena trompeta es basa en dues fases successives: la primera, relacionada amb la guerra a Ucraïna, mitjançant la qual Europa Occidental es converteix en enemiga de Rússia, en secundar i armar a Ucraïna, la seua enemiga. La segona fase estarà marcada, a partir de la primavera de 2023, per una guerra directa lliurada per Rússia contra les nacions europees. Al mateix temps, la resta del món es veurà enfervorit per l'enfrontament entre els musulmans orientals i altres grups que els secunden contra Occident: els Estats Units, Corea del Sud, el Japó i Taiwan contra Rússia, la Xina i Corea del Nord, l'Índia contra el Pakistan i altres antagonismes internacionals.

La idea de " venjança " és fonamental perquè implica la resposta a una injustícia comesa. Injustícia cap a Déu respecte al sabbat, però també injustícia cap als pobles del Tercer Món, durant molt de temps explotats, esclavitzats i colonitzats per les riques i poderoses potències occidentals. La pau que es va imposar posteriorment va ser imposada pel país occidental que va guanyar la Segona Guerra Mundial: els mercantils i cobejosos Estats Units, insensibles a la vertadera justícia divina. El seu capitalisme fred i impassible es va convertir en la norma, i a través d'ell es va prolongar l'explotació de l'home. És degut a aquest despotisme polític i econòmic que els pobles musulmans ho van dir "el gran Satanàs". I la revelació de Jesucrist confirma la justícia d'aquest judici, sense justificar ni legitimar l'islam, que nega la mort voluntària del nostre únic i universal Salvador, el diví Senyor Jesucrist.

El tema de la llibertat també connecta les " quarta i sisena trompetes " . Després de la independència dels rebels estatunidencs en la seua lluita contra la monarquia anglesa, aquest tema es va estendre a Europa, començant per França i la seua Revolució, abans de contaminar i conquistar tota Europa Occidental, arribant fins a Rússia en 1917. La llibertat ha causat molt de vessament de sang i és insaciable. És aquesta llibertat la que explica els excessos perversos de la moral occidental, i continua sent aquesta llibertat la que va provocar l'esclat de la Tercera Guerra Mundial. Va ser, de fet, per un desig de llibertat extrema que Ucraïna va abandonar la seua aliança amb Rússia. Certament apreciem la llibertat, però no hem d'oblidar que és causa de pèrdua per a multituds; Déu l'ha jutjada com un pecat pels seus excessos llibertaris i lliberticides. Als seus ulls, aquest tema de la llibertat és tan important que al·ludeix a aquest ídol erigit com a estàtua oferida per França als EUA en aquest versicle d'Apocalipsi 11.10: " I a causa d'ells els habitants de la terra s'alegraran i s'alegraran, i s'enviaran regals els uns als altres , perquè aquests dos profetes van turmentar als habitants de la terra " .

Oficialment, a diferència dels francesos de 1793, els estatunidencs no van rebutjar a Déu ni la seua Santa Bíblia, ni als seus " dos testimonis " ni als seus " dos profetes ", però el seu cristianisme de tipus calvinista no s'ajustava a la norma divina. I en afavorir, segons la seua doctrina, el dret a l'enriquiment, entés com a signe de benedicció divina, no podia ser beneït per Déu i només podia afavorir els excessos llibertaris, segons el que Déu declara per boca de l'apòstol Pau en 1 Timoteo 6:9-10: " Però els que volen enriquir cauen en temptació i llaç, i en moltes cobdícies nècies i nocives que afonen als homes en la ruïna i la destrucció". Perquè arrel de tots els mals és l'amor als diners, el qual, posseït per alguns, es van extraviar de la fe i van ser traspassats de molts dolors. A França i a tot arreu, l'accés a una llibertat excessiva ha matat la fe, perquè com més s'allibera l'home, més es distancia Déu d'ell. En realitat, no és l'home qui rebutja a Déu; és Déu qui rebutja a l'home rebel perquè es mostra indigne del seu amor.

Per a Déu, la vertadera llibertat de les seues criatures resideix en la seua submissió a les seues justes lleis i principis, com a ensenya 2 Corintis 3.17: « El Senyor és l'Esperit; i on està l'Esperit del Senyor, allí hi ha llibertat ». I també Gàlates 5:1: « Per a llibertat ens va llibertar Crist. Mantenir ferms, i no es deixen subjectar una altra vegada al jou de l'esclavitud ». Santiago 2.12: « Parlen i actuen com si foren jutjats per una llei de llibertat». Fora d'aquest estàndard de « llibertat », l'home es converteix en víctima d'un principi anàrquic que amplia cada vegada més els seus límits, als quals només la mort posa fi.

Déu jutja els cors i els pensaments

Atés que Déu és invisible, l'incrèdul o la infidel creu que els seus pensaments són inviolables; així és com pot enganyar fàcilment als seus semblants dient-los falsedats. Pot mentir, però també dir la

veritat sense aprovar-la, i en aquest cas, la veritat mateixa adquireix per a ell el valor d'una mentida. Mentir és fruit d'una perversió mental. L'home ideal segons Déu no ha de ser deformat per cap perversió mental o física. La rectitud requerida és reaccionar de manera natural i espontània, sense calcular, com l'aigua de brollador que brolla de la muntanya i segueix el camí més fàcil, sempre cap avall: no calcula, sinó que obeeix a la llei de la gravetat terrestre, incapaç de resistir-la. Així és com en les zones més baixes, les aigües dels brolladors s'uneixen i formen, successivament, rius i rierols. Així com l'aigua no pot tornar a la seua font, l'ànima que agrada a Déu és incapaç de rebel·lar contra ell i les seues lleis morals, físiques, químiques i espirituals. Déu coneix els pensaments de les seues criatures, i per això la vida dels triats està plena d'experiències enriquidores, mentre que per a l'incrèdul, ignorat per Déu, res ocorre. És el seu Esperit Sant el que marca la diferència, doncs bé ho va expressar Jesús en Mateo 13.12: « A qui té, se li donarà més »; però qui té què? Fe, res més que fe, però tot. I aquesta xicoteta paraula, «fe», representa moltes coses, incloent precisament les reaccions lògiques i senzilles a les veritats revelades per Déu. Perquè, en enfrontar a les veritats celestials, els triats es comporten com una font d'aigua. Es deixen guiar per l'Esperit de Déu, qui inspira i enforteix les seues reflexions i la seua comprensió dels misteris revelats.

La fe no està lligada al sentimentalisme de la ment humana, doncs onsevulla que Déu la troba, obri la intel·ligència. El fruit de la fe és, per tant, l'obertura de la intel·ligència del triat. Però aquesta intel·ligència donada per Déu se suma a la nostra intel·ligència natural. Així mateix, segons el principi « a qui té, més se li donarà », qui fa bon ús de la seua intel·ligència natural obté de Déu un augment d'intel·ligència per als assumptes espirituals, però també terrenals i carnals. Perquè qui Déu il·lumina espiritualment també ha de ser capaç de jutjar les accions realitzades en el seu entorn terrenal. La intel·ligència és, per tant, el do més preuat que Déu pot oferir als qui mestressa. Precisament, als qui mestressa, perquè només importa el seu judici. Les aparences enganyen perquè molts éssers humans afirmen estimar a Déu sense ser conscients de com els jutja. Com exigeix la vida d'una parella humana, l'amor ha de ser recíproc, perquè si només funciona en un sentit, l'amor és només una il·lusió enganyosa. Els creients infidels cometen l'error de no buscar prou la resposta de Déu al seu amor per ell. El Déu Creador, font de tota intel·ligència, condemna aquesta falta d'intel·ligència, perquè qui estima de debò exigeix proves del seu amor. La relació que es construeix amb Déu és similar a la d'un home i una dona cridats a formar una sola carn . I quant a la parella humana, la parella espiritual formada pel triat i el seu Déu Creador es manté gràcies a la seua constant preocupació per donar prova de l'amor donat i sentit.

Amb raó, en 1 Corintis 13, l'Esperit ensenya una definició múltiple de l'amor, la caritat o, més precisament, del «carisma» o el «do» de Déu, el més excel·lent, tal com ell ho entén. Descriu què és i què no és, fins i tot denunciant el fals «do» basat en el coneixement estrictament intel·lectual de la veritat, que en aquest cas « unfla l'ànima » en afalagar el seu orgull. En contrast amb aquesta reacció, en el veritablement triat, el coneixement de la veritat porta goig, alegria i gran felicitat rebuda amb tota humilitat.

Al llarg de sis mil anys de vida en la terra, Déu organitza proves successives, totes destinades a posar a prova les ànimes humanes i revelar la seua fe o falta de fe en ell. I en totes les seues proves, desemmascara als falsos creients i permet que els vertaders destaquen. Tot el seu pla està subjecte a la reflexió col·lectiva, i les proves que crea ofereixen proves als seus triats celestials i terrenals. Perquè si haguera volgut, Déu podria haver permés que només els triats visqueren i impedit que els caiguts nasqueren. Però el seu pla es basa en l'alegria de compartir, i és per a obtindre aquesta alegria que el nostre Pare es va donar fills, la majoria dels quals s'han rebel·lat contra ell, les seues lleis i els seus principis. La selecció dels seus triats, basada en el terrible sacrifici de la seua vida en Jesucrist, ens revela l'abast d'aquest desig de compartir la seua existència amb persones lliures. Aquest pensament és el principal que hem de recordar, perquè està en el centre de totes les proves que ha organitzat al llarg del temps.

Quant a l'amor, Déu és extremadament exigent. Prioritza a qualsevol ésser viu. Això justifica les paraules de Crist citades en Mateo 10.37: « El que mestressa al seu fill o a la seua filla més que a mi, no és digne de mi ». Per a un home, estimar a la seua esposa no és un obstacle per a estimar a Déu, i el mateix ocorre amb la seua esposa. Però la parella terrenal ha d'acceptar estimar a Déu primer, per damunt del seu amor mutu i, per tant, de l'amor als seus fills. Aquests dos amors són complementaris, no oposats. Però el problema sorgeix quan un dels dos membres de la parella priva a Déu de la seua prioritat, i lamentablement, aquest és el cas de quasi totes les parelles formades per jueus i cristians a tot el món. Els triats són escassos en la terra, i les parelles de triats són encara més escasses. La relació amb Déu és tan individual i exigent que difícilment troba plenitud, excepte en les vides aïllades de les persones solteres o els cònjuges separats. No obstant això, la situació no és desesperançada, perquè les últimes hores de la humanitat seran propícies per a la vertadera fe de tots els últims triats, casats o no. Jesús va confirmar aquest judici individual en dir en Lucas 17.34: «

Si dues persones estan en el mateix llit, un serà pres i l'altre deixat ». La fe no es comparteix carnalment, i per tant, el judici de cada ànima és estrictament individual.

La prova de fe de 1843-1844 és un model únic; un model veritablement revelador, perquè per primera vegada, aquesta prova va ser profetitzada per Déu en la Bíblia, revelada al profeta Daniel i, en el seu temps, al profeta Juan, al final del primer segle de la nostra era cristiana. En les seues profecies, Déu revela totes les conseqüències d'una prova de fe. Una situació ombrívola es torna lluminosa, perquè a la llum de les seues revelacions, el triat del moment identifica clarament qui és maleït per Déu i qui és beneït. Aquest és el privilegi de l'elecció divina. Però cura, les proves de fe se succeeixen l'una després de l'altra, i qui romanga en peus en l'última serà l'únic veritablement triat per Crist. Al llarg de les nostres vides, el diable tendeix paranys i llaços per a fer-nos caure i perdre la nostra elecció. Això és cert a nivell individual, però també a nivell col·lectiu. Històricament, la fe cristiana apostòlica es va convertir col·lectivament en la religió catòlica romana, per a la seua desgràcia. La seua supremacia i autoritat van testificar la seua maledicció divina; El seu èxit va ser profetitzat per Déu a Daniel com a advertiment: Donen. 8.24-25: “ El seu poder serà gran, però no amb força pròpia; causarà gran destrucció, i serà prosperat en els seus camins, i destruirà als valents i al poble sant. A causa de la seua prosperitat i a l'èxit dels seus ardits, s'enorgullirà de cor i destruirà a molts que vivien en pau, i s'alçarà contra el príncep dels prínceps; però serà infringit sense cap esforç. Aquest règim papal romà està profetitzat per a un llarg regnat que abasta 16 segles de la nostra història europea; 16 segles que culminaran amb el gloriós retorn del nostre poderós Salvador i Senyor, Jesucrist, i és ell qui, en Déu Todopoderoso, " sense cap esforç ", destruirà al seu líder, al seu clergat, al seu poble i el lloc del seu tron: Roma, la ciutat i estat del Vaticà. A Europa, el model de la religió cristiana, impost a partir de l'any 538, va ser aquesta norma catòlica en la qual el diable va instal·lar les antigues formes del paganisme romà. Aquesta denúncia bíblica em permet afirmar que aquesta religió mai ha sigut reconeguda per Déu i que els qui s'adhereixen erròniament a ella ho fan a costa de perdre la vida eterna. Per a confirmar aquest judici diví, en el segle XVI , Déu va despertar el desafiament bíblic a l'obra de la Reforma. I lluny de penedir de les seues obres, la fe catòlica de Roma, a la qual Déu diu « Babilònia la Gran », es va tornar violentament contra els reformadors, i entre ells, contra els vertaders profetes de Déu en aquella època. Els homes viuen i moren; la seua vida és breu, i durant la seua curta existència, la majoria ignora i subestima el que els va precedir. És aquest desinterés pel passat històric el que els porta a ignorar les faltes que Déu imputa a la religió catòlica des del seu establiment l'any 538. L'avantatge de la profecia inspirada per Déu resideix a trobar en les seues revelacions la identificació de les faltes acumulades per Roma al llarg del temps. De fet, l'establiment del règim papal l'any 538 és només la conseqüència, o el segon càstig que Déu infligeix al poble cristià europeu per a castigar la seua adopció del pagà «dia del sol» imposat per Constantí I per a reemplaçar la resta del seté dia santificat per Déu des de la creació del món. L'home comú dels mortals contemporanis està lluny de preocupar per l'origen del dia de descans, transmés de generació en generació des del 7 de març de l'any 321, data que desconeix per complet. Però per al Déu etern és una altra cosa: la maledicció persisteix sobre el «dia del sol», rebatejat com «Domingo» o «Dia del Senyor», i les conseqüències d'aquest greu pecat comés contra ell, la seua glòria i el seu projecte salvífico, continuen fins a la fi del món.

Hui tenim el privilegi de tindre la revelació profètica de Déu totalment decodificada, fins al punt que entendre el seu judici per al nostre temps siga el més clar possible.

La fe catòlica va ser denunciada pels reformadors del segle XVI , i després de la Revolució Francesa i l'anomenada Il·lustració, el pensament filosòfic dels lliurepensadors i la denúncia del catolicisme van cessar. Puc dir, per tant, que la fe protestant es va dissoldre en el pensament dels lliurepensadors i, a partir de llavors, l'humanisme materialista va unir els esperits humans dels tres grups, així units i reconciliats, en una germanor diabòlica. L'assumpte va passar desapercebut, però en obrir la meua ment a aquests temes, Déu em va permetre confirmar aquesta anàlisi en trobar aquestes coses profetitzades en el llibre "Apocalipsi", que bé mereix el seu nom: "Revelació". I així va ser com en "Sardis", en Apocalipsi 3:1, vaig trobar la confirmació de la condemna d'un protestantisme essencialment estatunidenc que ja no protestava contra els pecats de Roma en 1843, sinó que honrava el seu diumenge sense vergonya, el senyal mateix de la seua autoritat i la seua maledicció.

La maledicció va caure sobre la fe protestant en 1843 després d'un doble judici de Déu, qui " escodrinya les entranyes, els cors i els pensaments ", segons 2 Cròniques 28:9, el text complet del qual es troba a continuació: " I tu, Salomón, fill meu, coneix al Déu del teu pare i serveix-li amb cor devot i ànim disposat, perquè Yahvé escodrinya tots els cors i comprén tots els plans i tots els pensaments. Si ho busques, es deixarà trobar per tu; però si ho abandones, et rebutjarà per sempre". Notar aquesta precisió: " tots els plans ", que significa que ell coneix un projecte que sorgeix en la ment de l'home abans de la seua execució. Entre els protestants, Déu va trobar els fruits de Roma, i això per si sol va ser suficient per a maleir-los a tots. No obstant això, per a salvar el que es podia

salvar, va organitzar la prova "adventista", mitjançant la qual, individualment, els protestants podien demostrar el seu amor per Jesús unir al projecte del seu retorn profetitzat per a la primavera de 1843 per William Miller, el predicador agricultor estatunidenc. Unes 30.000 ànimes van creure momentàniament en la possibilitat d'aquest retorn de Crist. Però al no arribar en la data anunciada, la fe va decaure després d'aquesta decepció. Alguns, més alleujats que decebuts, van tornar als assumptes terrenals. Però, al·legant un error, l'Esperit va reavivar l'esperança del retorn de Jesucrist per a la tardor de 1844. I allí, per segona vegada, al no aparéixer Jesús, el missatge adventista va ser rebutjat per tots els participants; tots excepte 50 persones. Així, amb l'ajuda de dues proves consecutives, Déu va poder desemmascarar la fe hipòcrita de 30.000 ànimes i revelar la fe real de 50 ànimes, sense oblidar als altres protestants i creients cristians que no van participar en cap dels seus anomenats i despertares profètics.

En aquestes dues expectatives adventistes, Déu buscava el goig que sentien pel seu retorn en Crist i en tots els cristians protestants estatunidencs, dels quals només 30.000 el van esperar per un temps; només 50 d'ells albergaven l'amor a la veritat i produïen el fruit beneït en 1 Corintis 13: « amor » o « carisma » que « s'alegra en la veritat ». I per a estar entre ells, el triat havia d'acceptar totes les estratègies de Déu, incloent la del «fanal», perquè Déu el sabia bé i fins i tot ho practicava en aquestes proves adventistes: «Cal predicar la falsedat per a conéixer la veritat». Va ser així com el rei Salomó, en ordenar que el xiquet en disputa fóra tallat en dues per a donar-li'l a les dues mares contendents, es va fer famós i honrat per la saviesa divina que va rebre de Déu. Déu ja havia dit sobre Israel en Isaïes 29:13: « Va dir el Senyor: “Aquest poble s'acosta a mi i m'honra amb la seua boca i amb els seus llavis, però el seu cor està lluny de mi, i el seu temor de mi és segons la tradició dels homes ”». Què significa aquest retret? Déu ens diu que, en aquesta condició, la religió jueva no és més valuosa que les religions paganes. Aquest retret, al seu torn, concerneix a tots els cristians rebutjats després que Déu ha provat la seua fe al llarg del temps. Després dels protestants en 1843 i 1844, va ser la fe adventista del seté dia la que al seu torn va ser posada a prova entre 1982 i 1991. En 1994, data de la fi de l'espera segons la meua interpretació d'Apocalipsi 9:5-10, el judici de Déu va caure sobre l'organització mundial oficial: " vomitada " per Jesucrist, per les mateixes raons que els protestants abans d'ells: l'absència de l'amor a la veritat demostrat per les seues obres; el rebuig de la llum profètica.

Menyspreu pels testimoniatges de la Bíblia

Si bé els requisits divins establits per a la restauració doctrinal de la veritat religiosa profetitzada en Daniel 8.14 orienten la ment dels triats cap a les vertaderes normes de la llei divina, el menyspreu per la Bíblia porta a l'incrèdul a carregar amb una pesada culpa: la ignorància. Segons el parer dels éssers humans, la ignorància es considera una causa que disminueix el valor de la falta comesa pel culpable; però pel que fa al menyspreu per la Santa Bíblia, per Déu, aquesta culpa no disminueix. La ignorància es deu a l'herència d'una religió pagana o al menyspreu i desinterés dels éssers humans que viuen en l'herència del cristianisme.

El primer que fa sentir culpable a l'incrèdul desdenyós és la seua actitud cap als testimoniatges escrits per homes que volien llegar a la posteritat el testimoniatge de la seua vida religiosa, plena d'experiències derivades de la seua trobada amb Déu, el Sant invisible. Com podria Déu no castigar a qui no vol saber, a qui no vol conéixer ni rebre les proves de les seues accions? Perquè la vista no és indispensable per a justificar la creença; les accions de Déu basten per a comprendre que existeix i actua amb poder il·limitat.

Entre aquests testimoniatges bíblics, destaque el del rei caldeu Nabucodonosor, la conversió del qual al Déu Creador constitueix un model únic i de gran autoritat. Aquest gran rei, que va dominar tot el Mitjà Orient en l'actualitat, va ser hereu natural d'una religió pagana fins que va descobrir el testimoniatge dels quatre joves hebreus que van arribar captius a Babilònia juntament amb molts altres. La seua conversió portaria temps, però des del principi, en exigir a les seues savis proves dels seus poders sobrenaturals, va demostrar una intel·ligència excepcional. Ja posseïa un raonament lògic que el faria mereixedor de l'elecció divina quan es va convertir per complet al Déu Creador que Daniel i els seus tres companys li van revelar. La vida del rei Nabucodonosor va ser tot menys ordinària; fins i tot va ser excepcional. Déu ho va triar perquè donara el testimoniatge més poderós d'Ell entre tots els pecadors. El seu poder era absolut i el seu govern era apreciat pel seu poble. Portava en el seu interior un sentit de justícia i va demostrar ser capaç de colpejar per igual a rics, savis i pobres, quan les lleis dels calfaments ho justificaven. Els somnis que Déu li va donar van ser explicats per Daniel, i aquests testimoniatges ho van pertorbar, però no prou com per a convertir-ho. Així doncs, Déu va emprar mesures contundents, la qual cosa demostra la importància que ell mateix

donava a la conversió i al testimoniatge d'aquest prestigiós rei, hereu del paganisme. Per a castigar-ho i fer-li conscient del seu orgull, Déu l'atontó durant set anys. En aquest estat, on es creia un animal i es comportava com a tal, encara no comprenia la lliçó que Déu li estava donant. Però al cap dels set anys, el seu esperit humà li va ser restaurat i va descobrir, per a sorpresa dels qui ho envoltaven, la destinació que Déu acabava d'infligir-li. I la lliçó va donar el seu feliç fruit; llavors es va convertir per complet al Déu Creador, que el seu immens poder va experimentar. Significa això que bastaria que Déu fera que tots els humans passaren per la mateixa experiència per a obtindre la seua conversió? En absolut, perquè Déu va actuar així amb el rei Nabucodonosor perquè, coneixent la naturalesa de la seua ànima, el va jutjar digne de ser guiat davant ell. Però això no aplica a tots els homes; alguns són irremeiablement rebels, com l'àngel demoníac Satanàs, i cap prova canviaria la seua naturalesa rebel.

Jesús no havia vingut encara a la terra, però ja la seua divinitat actuava com “ el bon Pastor que busca la seua ovella perduda ”, en aquest cas, en l'herència pagana. El rei va confirmar la seua dignitat per l'elecció divina i, en nom del Déu Creador, ens va dirigir aquest magnífic testimoniatge, recollit per Daniel en els seus escrits: Daniel 4.34-37: « Després del temps assenyalat, jo, Nabucodonosor, vaig alçar els ulls al cel, i vaig recobrar el sentit. Vaig beneir a l'Altíssim, vaig lloar i vaig glorificar al que viu per sempre, el domini del qual és etern, i el regne del qual perdura de generació en generació. Tots els habitants de la terra són res davant els seus ulls: fa el que vol amb l'exèrcit del cel i amb els habitants de la terra, i no hi ha qui puga detindre la seua mà ni dir-li: "Quins feixos?". En aqueix moment vaig recobrar el sentit; la glòria del meu regne, la meua magnificència i la meua esplendor em van ser retornats; els meus consellers i els meus nobles em van demanar que tornara; vaig ser restaurat al meu regne, i el meu poder no va fer més que augmentar.» Ara jo, Nabucodonosor, lloe, exalte i honre al Rei del cel, perquè totes les seues obres són vertaderes i els seus camins rectes, i ell pot humiliar als que caminen amb supèrbia .

És, per tant, fàcil comprendre la importància que Déu concedeix a aquestes paraules, que haurien de convéncer a tot home no rebel cap a ell, per a la seua conversió i salvació. És també, amb la mateixa facilitat, comprendre l'altíssima culpa de l'oïda que es nega a escoltar aquestes paraules que donen testimoniatge de l'existència del gran Déu invisible. La negativa a sentir o veure constitueix el primer nivell de culpa humana que condemna a la mort eterna i definitiva als qui cometen aquest error de conducta.

Massa éssers humans creuen poder protegir amb el pretext de la ignorància, però en països cristians on la Bíblia està estesa i a vegades s'ofereix gratuïtament, aquest pretext els condemna. Quant als pobles no cristians, tenen el deure de buscar al Déu vertader i no es justifiquen per la inclinació a la seua tradició religiosa. Només la fe cristiana presenta un camí lògic basat en el testimoniatge del poble hebreu, revelador de l'únic Déu i creador de tot el que existeix i viu. I tot ésser humà, havent rebut de Déu la intel·ligència que ho eleva per damunt de la bèstia, de l'animal, té el deure de raonar lògicament. En la història de Jericó, la prostituta Rahab, hereua del paganisme de la seua nació, va decidir abandonar-lo per a unir al poble del Déu vertader. Aquest testimoniatge encara hui fa sentir culpables als qui no imiten el seu comportament entre els pobles de la terra. Perquè, de fet, creure en l'existència de Déu i reconéixer que, com a criatura, tot ésser humà és responsable davant ell és el primer nivell que condueix a l'elecció. Només després d'aquest primer pas, la criatura descobrirà les lleis i ordenances que regeixen la vida sencera dels triats. La pedagogia espiritual es basa, per tant, en diversos nivells graduals successius, i en tots ells, l'elecció equivocada resulta en culpabilitat cap a Déu: el pagà menysprea la Bíblia i els seus testimoniatges; l'any 30, el jueu tradicional rebutja el projecte salvífico profetitzat i realitzat per Déu en Jesucrist i, en conseqüència, en la seua Apocalipsi, Jesús l'identifica amb « la sinagoga de Satanàs » (Apocalipsi 2:9 i 3:9); l'any 538, el cristià catòlic romà canvia la norma religiosa cristiana i restableix les normes paganes (heretades de les normes ortodoxes i anglicanes); en 1843, el protestantisme va justificar el diumenge catòlic; en 1994, l'adventismo va afavorir les relacions humanes amb els enemics de Déu. En totes les seues experiències, els culpables es neguen a tindre en compte la llum divina portada en el seu temps. Les altres religions no tenen legitimitat en el pla salvífico preparat per Déu i profetitzat pels seus serfs profètics només en la Bíblia o en els escrits que la il·luminen.

DÉU: EL MÉS GRAN DELS ESTRATEGS

Perquè tot ho controla, tot ho organitza, Déu és sens dubte el major estrateg. El seu pla de salvació es basa en una estratègia construïda sobre la reacció de la seua(s) oponent(s). Com un jugador d'escacs, prepara les seues partides basar en múltiples successions de decisions que li permeten derrotar al seu oponent i fer-li escac i mat. Quan l'home rebel decideix desobeir a Déu o fins i tot ignorar-lo, només es perjudica a si mateix. Déu permet que l'home el rebutge, el desobeïsca, el menyspree durant tota la seua vida; en conseqüència, morirà com moriria un animal, sense esperança. Sí, Déu pot tolerar aquest comportament hostil durant molt de temps, perquè només li interessen veritablement els éssers humans que demostren ser dignes de la seua elecció, dignes del seu amor, dignes de la vida eterna que continuarà en la seua presència.

L'estrateg diví va organitzar el seu pla de salvació guiant als seus triats de la foscor a la llum; això explica la seua decisió de revelar el seu amor salvador sol després de 4000 anys de foscor. Si la Bíblia presenta el nou pacte com un temps de llibertat, és perquè l'antic pacte era vist com una esclavitud doctrinal religiosa. Els nombrosos ritus que realitzaven els levites en el santuari construït pels homes eren onerosos i perillosos per als transgressors que no respectaven els detalls prescrits per Déu. I hem de recordar d'aquesta experiència que Déu va romandre igual, després de donar la seua vida en rescat per la salvació dels seus triats durant els 6000 anys del seu programa profetitzat cada setmana pels seus primers sis dies; el seté dia o dissabte, santificat per Déu, concernent solo als triats i la seua entrada victoriosa i gloriosa en el seté mil·lenni. I aquest tema em porta a assenyalar-los aquest important punt: per a Déu, el més seriós no és l'adoració al "sol" practicada pel culte religiós romà del "diumenge". El greu és la falta de respecte al dia sant que Ell ha santificat des de la creació del món, perquè aquest dia sant se situa al final de la setmana a causa del seu significat profètic, que marca la fi del gran pla de salvació preparat pel gran Déu Creador. El càstig infligit a Moisés ens va ensenyar que Déu és tan intolerant amb qualsevol distorsió del seu pla i els seus projectes per a la terra i els seus habitants. I afirmar que el dia del sol és l'últim dia elimina tot significat profètic de la seua organització de la setmana.

Molts pobles van adorar al sol fins a l'any 321, quan Constantí I va fer que els cristians de l'Imperi Romà adoptaren el primer dia per a celebrar-lo. Déu no va destruir Egipte per la seua adoració a "Ra", el seu déu solar, sinó per les persecucions imposades al seu poble hebreu. Aquests pobles eren pagans fins on és possible, sense cap relació amb Déu. Per tant, l'elecció del seu culte li importava poc. Però quan l'any 321 els cristians van adoptar el dia del sol, la situació va ser molt diferent, perquè aquesta vegada la fe cristiana del poble es va comprometre amb el vertader i gloriós Déu, el seu honor va ser atacat i el seu nom es va vincular al paganisme. Aquest versicle d'Isaïes 1.13 ens permet comprendre la causa de la seua ira i els càstigs de les trompetes i les últimes plagues que resultaran d'ella: « No em porten més ofrenes vanes; l'encens , les llunes noves, els dissabtes i les assemblees em són abominació ; no veuré iniquitat associada a les festes solemnes ». Aquest és, per descomptat, un versicle de l'antic pacte, i els culpables continuaran dient que només concernia els jueus, però els seus vertaders fills que ho estimen saben que no és així. Aquest missatge es refereix tant al nou pacte com a l'antic. Sabem que l'encens dels ritus del santuari simbolitzava l'oració d'una olor fragant que ascendeix a Déu en nom del sacrifici del corder Jesucrist. Hui, en 2022 i des de l'any 321, però imperativament des de 1843, les assemblees organitzades en el «dia del sol» s'horroritzen davant el Déu Creador anomenat Jesucrist en la terra. Aquesta odiosa pràctica és, als seus ulls, un " crim " que els cristians rebels " associen " amb la seua obra de salvació, basada en el seu sacrifici en Crist. En citar " els dissabtes ", Déu es dirigeix a tots els dissabtes, és a dir, a totes les festivitats religioses que ell ha ordenat o que els humans han inventat per a dedicar-li. Déu no espera de l'home ofrenes ni dies festius; només exigeix simple obediència al que ha ordenat en Jesucrist. I dels antics preceptes només queden algunes coses, però tot el que als seus ulls és essencial: una dieta saludable i normes d'higiene, el respecte a la seua ordre respecte al temps i el deure de reflectir amb amor i compassió la glòria de la seua naturalesa divina. Ara bé, aquestes coses no són imposades, sinó triades pels seus vertaders triats. Això és el que permet a aquests vertaders triats ser fills de la pau, perquè l'amor no s'obté amb guerres ni persecució. El fruit de la maldat el produeix el fals cristianisme, que utilitza dogmes religiosos per a perseguir als febles i dòcils. Primer, els jueus van manifestar aquest fruit de la maldat contra els primers cristians; després, els romans van actuar de la mateixa manera, fins a l'astuta i enganyosa pau concedida per l'emperador Constantí I , el fals convers que va romandre tota la seua vida adorador del "Sol Invicte", venerat pels seus pares i la seua mare, qui era summa sacerdotessa d'aquesta divinitat. És d'aquesta herència que el sol i els seus raigs solars apareixen en les imatges sagrades del culte catòlic romà per a simbolitzar la glòria de Crist.

En l'antic i nou pacte els triats són pocs i estranys, Déu ho va deixar clar en aquest versicle

d'Isaïes que Pablo cita en Romans 9.27: “ Isaïes, per part seua, clama tocant a Israel: Encara que el número dels fills d'Israel siga com l'arena de la mar, només un romanent serà excepte . Pertànyer al poble d'Israel no oferia, per tant, garantia d'elecció divina, i Déu va permetre que els seus triats el saberen per endavant. Per això, l'any 538, va atorgar a la Roma papal un domini falsament cristià que va reunir sota la seua autoritat a tots els cristians afectats per la maledicció del "dia del sol" de l'emperador Constantí, des del 7 de març de l'any 321. Sota el domini papal, aquest nom es va canviar pel de "dia del Senyor", en el llatí original "dies domenica", traduït al francés com a diumenge. No obstant això, en l'idioma anglés utilitzat pels Estats Units, s'ha conservat el nom pagà. I això no és casualitat, perquè és els Estats Units qui defensarà el fals dia del Senyor en l'última prova de fe profetitzada per Déu per a l'hora del retorn de Crist gloriós. És comprensible que la clara presència del nom "dia del sol" en el seu calendari setmanal, en espanyol "Sunday", elimine qualsevol excusa quan Déu li recorde la seua exigència de l'observança del seu sant dissabte per última vegada. L'idioma anglés donarà testimoniatge del subterfugi a favor del sant dissabte i tots aquells que no tinguen en compte aquest fet patiran la justa ira de Déu i seran destruïts per ell.

Amb el temps, en sondejar les ments humanes, Déu sempre té la capacitat de jutjar als éssers humans i conéixer la vertadera identitat de cadascun. Per tant, la seua justícia s'aplica sense possibilitat d'error a tots. Va ser perquè vaig creure en ell i en el seu poder il·limitat que vaig emprendre l'estudi de les seues profecies, la qual cosa em va fer descobrir a l'admirable i totpoderós estrateg que és. Aquesta paraula, «estratègia», és la més adequada per a definir el seu pla de salvació, perquè s'oposa a un solo enemic: el bàndol rebel i les seues múltiples formes. La responsabilitat d'aquesta rebel·lió multifacética recau sobre l'àngel caigut, hui anomenat Satanàs, perquè va ser, en la història de la vida, la primera criatura culpable de rebel·lió contra Déu. Aquells àngels que ho van imitar i van seguir no són menys culpables, perquè la decisió de rebel·lar va provindre d'ells, en el coneixement de l'amor diví. En la terra, la ignorància de la veritat bíblica, confiscada pels monjos i el clergat catòlics, no va impedir que Déu identificara ànimes belles dignes del seu amor. Déu manté aquest tipus de coses en secret, però la publicació de la Santa Bíblia en el segle XVI va canviar la situació. L'observança de les ordenances prescrites es va convertir en l'estàndard d'elecció en aquella època, i enmig d'altres falsificacions bèl·liques, la vertadera fe protestant pacífica va poder manifestar concretament en restaurar a Crist al seu minvat paper salvador en la doctrina catòlica.

Després de nombroses i completament innecessàries massacres, la Revolució Francesa va posar fi al despotisme persecutori del catolicisme romà papal. Com una espasa venjadora, va destruir massivament el bàndol catòlic, des del monarca francés Lluís XVI fins al papa Pius VI, qui va morir a València en 1799, presoner per ordre del Directori Republicà. La pau religiosa es va imposar llavors a tothom cristià occidental. Perquè, com a oposició, la guerra destructiva va enfrontar a totes aquestes nacions d'Europa Occidental contra el règim imperial francés establit per Napoleó Bonaparte . Les guerres de conquesta territorial es van succeir, però la religió ja no era el motiu de l'agressió. És en aquest context de pau religiosa que Déu situa el tema d'Apocalipsi 7, un context de pau religiosa occidental en el qual, en 1844, va introduir a Joseph Bates, un dels triats del procés adventista, a la pràctica del sabbat, abandonada des del 7 de març de 321. No obstant això, un grup no adventista havia restaurat i adoptat la seua pràctica, i es van agrupar sota el nom de "Baptistes del Seté Dia". Per tant, Déu va usar a aquest grup per a presentar el dissabte a un d'aquells als qui la prova de fe adventista havia seleccionat, i qui així es va mostrar digne de ser santificat per aquest "segell" visible del "Déu viu" invisible. Aquesta experiència ens ensenya que la pràctica del dissabte acompanyada del menyspreu per la veu profètica manca de valor per a Déu. Per a la seua felicitat eterna, Joseph Bates comptava amb tots dos temes al seu favor; el seu amor per la veritat divina va quedar perfectament demostrat. I, per tant, era digne de beneficiar de l'amor diví i totes les seues benediccions. Després d'ell, entre 1844 i 1867, altres adventistes també van adoptar la pràctica del dissabte, però cal destacar que tots eren "adventistes" primer, la qual cosa significa que van prestar gran atenció a les revelacions profètiques que van anunciar el retorn de Crist successivament per a la primavera de 1843 i la tardor de 1844. És aquesta lliçó la que sentirà terriblement culpables els cristians adventistes del seté dia, provats al seu torn pel meu anunci del retorn de Crist en 1994. Al no mostrar aquest mateix interés, Jesús els va vomitar i els va abandonar a les aliances diabòliques.

La pau religiosa establida al voltant de 1800 veuria la fi de diverses guerres, però sobretot les dues primeres Guerres Mundials, de 1914-1918 i de 1939-1945, respectivament. Aquestes dues guerres, ja molt mortíferes, van ser el fruit directe de la maledicció de Déu que va assotar als pobles catòlics i protestants d'Europa. Déu els va indicar als europeus que no estaven d'acord amb ell, els seus principis i les seues lleis. I cal destacar que aquestes dues guerres tan renyides són, en el nou pacte, l'equivalent a les dues primeres deportacions d'Israel a Babilònia, dutes a terme successivament, en temps del rei Joacim en el 605 a. C. i en temps del rei Joaquim, el seu successor,

en el 597 a. C. En la tercera deportació, en l'època del rei Sedequías, l'any 586 a. C., Israel ja no existeix com a nació; la ciutat i el temple van ser destruïts, i el poble va ser completament deportat i empresonat en les terres dominades pel rei Nabucodonosor. Lògicament, l'equivalent en la nostra era cristiana és la Tercera Guerra Mundial. En totes dues experiències, Déu revela, en el tercer nivell, el límit de la seua paciència amb els culpables, i cada vegada la seua ira es revela mitjançant una immensa destrucció de vides humanes i béns terrenals. Per a la Tercera Guerra Mundial, que profetitza mitjançant el símbol de la sisena trompeta , Jesús emet una ordre assassina en Apocalipsi 9.13-15: « El sisé àngel va tocar la trompeta. I vaig sentir una veu de les quatre banyes de l'altar d'or que estava davant de Déu, que deia al sisé àngel que tenia la trompeta: «Solta als quatre àngels que estan lligats en el gran riu Eufrates». I els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any van ser alliberats per a matar a la tercera part de la humanitat. Aquest versicle és interessant perquè cita als « quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any » ja presentats en Apocalipsi 7, on Déu estableix la seua llarga pau religiosa: versicles 2-3: « Vaig veure a un altre àngel que pujava de l'orient, amb el segell del Déu viu; i va clamar a gran veu als quatre àngels als qui se'ls havia donat el poder de fer mal a la terra i a la mar , i va dir: No feu mal a la terra, ni a la mar, ni als arbres, fins que hàgem segellat als serfs del nostre Déu en els seus fronts. » Com a resultat, podem entendre que, en alliberar a aquests " quatre àngels " demoníacs en 2022 i 2023, es completa l'obra de segellar als triats de Crist; el que significa que Déu ha seleccionat, entre tots els que viuen actualment, als pocs triats dignes de la seua salvació. Ell ja ha jutjat els cors i pensaments dels qui només esperen en ell i esperen pacientment l'hora gloriosa de la seua vinguda en Jesucrist, divinitzat i glorificat.

En termes de pau, la que Déu va concedir a Europa Occidental entre 1945 i 2022 és excepcional i notable. Però quina estratègia s'amaga després d'aquesta grata oferta? Té un doble significat: beneït per a promoure l'intercanvi de llum cap als seus triats, i un oposat, de maledicció per als altres, perquè la llarga pau els permetrà recórrer el camí de la perdició. La pau mata la fe; l'home acaba creient haver-la obtingut per les seues obres; Déu és ignorat, marginat, esborrat dels pensaments humans que veuen el futur etern com a seu. En aquest estat mental, poden donar curs a la seua imaginació, alimentada per la multitud de dimonis invisibles, però molt actius. És llavors quan reapareixen els fruits ja donats en Sodoma i Gomorra: l'homosexualitat i els seus excessos multigénero, condemnats pels pobles rus i musulmà. Per a aconseguir aquest alt grau d'impietat, va ser necessari esperar que quasi tots els últims testimonis oculars de la Segona Guerra Mundial hagueren desaparegut, d'ací aquest llarg període de pau de 77 anys.

Consideren, doncs, el seu avantatge, perquè presente amb claredat l'estratègia que Déu ha revelat per a aquesta terrible Tercera Guerra Mundial, l'última que els falsos cristians identifiquen amb la batalla de "Armagedón" citada en Apocalipsi 16.16. Al seu torn, s'equivoquen sobre la data, ja que "Armagedón" és precedit per la " sisena trompeta ", i els molts que moriran en ella no sobreviuran a aquesta última prova de fe anomenada "Armagedón".

Diàriament escolte les reflexions i anàlisis dels suposats comentaristes "especialistes" en els mitjans de comunicació. Només sent paraules que expressen l'esperança de les seues ànimes: la victòria d'Ucraïna i la derrota de Rússia. Aprofita el teu avantatge, perquè a la llum de les revelacions divines, saps abans que es complisca el fet que Rússia derrotarà als seus enemics occidentals, que envairà Israel i Egipte, saquejant les riqueses arqueològiques que tant l'han enriquida. També saps que, després d'usar la seua força destructiva contra les nacions europees, Déu farà que Rússia siga destruïda per l'arma nuclear dels Estats Units. De què valen llavors les opinions d'aquells als qui Déu no il·lumina ni inspira? La seua destinació serà, fins al final, la desil·lusió. Així que gaudeix amb mi del teu coneixement de l'estratègia divina revelada, perquè ell té el poder de fer realitat tot el que anuncia mitjançant profecia, i els qui reben el seu segell real mai més estaran subjectes a la desil·lusió. " Perquè el Senyor, Yahvé, no fa res sense revelar el seu secret als seus serfs els profetes". ", com va proclamar Amós 3:7. La desil·lusió serà la dels qui descobrisquen el curs de la guerra dia rere dia i caiguen en el parany de situacions momentàniament favorables, perquè després d'elles sorgiran situacions oposades. Però aquest és el punt central de l'estratègia divina: la situació favorable revela el comportament natural dels éssers humans. L'aparent dominació ucraïnesa, durant un temps, porta als homes a mostrar el seu suport i aprovació a la seua causa. Rússia, per tant, trobarà en això bones raons per a fer morir i patir a aquesta mena de persones. L'estratègia divina ha afavorit precisament, en el llarg període de pau establit des de 1945, el col·lapse de la Rússia soviètica, entre els anys 1989 i 1991, però comprenguem l'interés d'aquesta caiguda: els Estats Units s'ha tornat arrogant i dominant, revelant la seua vertadera naturalesa, així com la de les nacions occidentals aliades que ho van secundar. Amb Rússia afeblida, el bàndol de l'OTAN va aprofitar la situació per a expandir la seua esfera d'influència mitjançant la Guerra dels Balcans, el bombardeig de Sèrbia, aliada de Rússia, i la benvinguda als països bàltics i Polònia, no per a... Esmenten la guerra lliurada contra

l'Iraq sota el fals pretext que l'Iraq es preparava per a fabricar armes nuclears. I l'evidència d'aquesta acusació ja es basava en una interpretació enganyosa de fotos preses per satèl·lits estatunidencs. Així, l'Iraq va ser envaït, els seus exèrcits destruïts, el seu líder assassinat i el seu petroli controlat pels Estats Units. Si Rússia no s'haguera esfondrat, res d'això hauria succeït. Però gràcies a aquest col·lapse temporal, va emergir el despotisme del capitalisme estatunidenc, revelant un caràcter estatunidenc emmascarat en les seues relacions amistoses amb els seus aliats de l'OTAN. Il·luminats per la profecia, els triats del Senyor saben amb qui estan tractant. els Estats Units serà l'últim perseguidor de la història humana. Quan hagen destruït completament a Rússia, el seu poder incomparable els permetrà organitzar les vides dels supervivents de l'últim conflicte mundial. « La bèstia que puja de la terra » d'Apocalipsi 13.11, durà a terme la seua obra contra els qui observen el sant dissabte de Déu, i les sancions imposades en 2022 contra Rússia, després de l'Iraq i l'Iran, confirmen la duresa de... Les mesures que poden prendre contra els seus oponents religiosos. Déu els va profetitzar en Apocalipsi 13.17: « I que ningú poguera comprar ni vendre , sinó el que tinguera la marca o el nom de la bèstia, o el número del seu nom ». Totes aquestes coses van ser profetitzades i anunciades pel gran Déu suprem, en el nom de Jesucrist, uns vint segles abans del seu compliment. Per tant, comprenguen i comprenguen la importància i la importància vital de conéixer la seua estratègia.

En la seua saviesa incomparable, Déu sap l'important que és tranquil·litzar als seus serfs, per la qual cosa sempre els diu que, al final , obtindran la victòria amb ell contra els seus enemics. Això ho va portar a inspirar aquest versicle en el savi rei Salomó, qui el va escriure en Eclesiastés 7:8: « Millor és la fi d'un assumpte que el seu principi ; millor és un esperit pacient que un esperit altiu ». I a aquests criteris, el triat afig la seua fe, és a dir, la confiança que deposita en les promeses de Déu. Per això, els detalls del desenvolupament dels esdeveniments sol es coneixen en el seu compliment, observat dia rere dia, en accions concretes. En altres paraules, una dita popular diu: «Qui riu últim, riu millor».

En termes d'estratègia, he notat diversos exemples en les històries bíbliques en els quals la destrucció és precedida per una il·lusió d'alegria exuberant. El primer cas es refereix als soldats egipcis que es van alegrar en veure que, en el seu èxode, els hebreus s'havien atrapat en enfrontar a la mar. Donada la situació, era segur que tots serien massacrats. No obstant això, va ocórrer l'imprevist: Déu va obrir el Mar Roig davant el seu poble, i quan els egipcis, al seu torn, van entrar en el pas obert, la mar els va cobrir; i van ser ells els qui van morir. En temps de la reina Ester, el governador Amman havia preparat la forca per al jueu Mardoqueo, però va ser ell qui va ser penjat. En Daniel 11.29-30-31, per tercera vegada, confiat en la seua imminent victòria, el rei selèucida grec Antíoc IV va llançar un atac contra Egipte l'any 168 a. C. Però un llegat romà li va impedir actuar, la qual cosa el va enfurir profundament. Va ser llavors quan va saber que el rumor de la seua mort havia suscitat gaubança pública entre els jueus. A l'anterior es va sumar una segona causa d'ira, i en tornar al seu país, el va assotar amb una persecució dura i excepcionalment sagnant. Déu havia profetitzat aquest esdeveniment a Daniel com una «gran calamitat». La infidelitat del nou pacte també mereixia la seua «gran calamitat», i Jesús l'anuncia en imatges en el primer capítol de la seua Apocalipsi. Ja no és grec, sinó que pren la forma del «Sol», que es convertiria en la causa de la maledicció dels cristians a partir del 7 de març de l'any 321, quan el primer dia dedicat a ell va substituir al sant dissabte de Déu. En el moment del sisé càstig per aquesta acció arrogant, la «gran calamitat» és particularment castigada. Hui ens trobem amb la successió de "il·lusió" per a 2022 i "càstig" per a 2023. Per tant, és normal que en l'hora de la "il·lusió", el futur perseguidor rus patisca revessos; el que alegra públicament als comentaristes dels mitjans, però no s'equivoquen, la qual cosa marca la diferència sobre el terreny a Ucraïna no és el soldat, sinó el canó estatunidenc o francés d'alta precisió, sinó també la vista d'àguila dels satèl·lits dels països occidentals que permet identificar els objectius russos sobre els quals han de dirigir els trets; de manera que el discurs rus té raó quan diu que és l'OTAN la que lluita contra Rússia. Qui domina li ho deu a la tecnologia moderna emprada, i són els precisos canons i drons els que obliguen els russos a retirar del camp de batalla, a vegades, en llocs i momentàniament, abans de tornar contra els proveïdors d'aquesta alta tecnologia per al gran assalt i invasió dels països d'Europa Occidental.

L'11 de novembre de 2022, a Ucraïna, per decisió estratègica, l'exèrcit rus es va retirar de la ciutat de Jersón, que ja no era defensable a causa de la falta d'accés a armes i municions. Aquesta ciutat, situada en la riba occidental del riu Dniéper, torna així a caure en mans dels ucraïnesos, els qui, pel que sembla, no han sigut deportats íntegrament pels russos al seu campament oriental. De fet, en la plaça de Jersón, els habitants partidaris d'Ucraïna estan exultants; la gent balla i canta al voltant d'una foguera. No obstant això, Rússia no es dóna per vençuda amb aquesta ciutat, i el futur dels seus habitants probablement no serà tan feliç per molt de temps. Però aquesta mostra d'alegria demostra, una vegada més, que les acusacions llançades contra els russos pels ucraïnesos i els seus aliats

occidentals no es justifiquen amb els fets. Potser són més malvats que els propis russos? No es diu que qui vol matar al seu gos l'acusa de ràbia?

Aquest 11 de novembre, la República Francesa celebra l'Armistici de 1918 amb tot el seu cerimonial tradicional. Però què pensarien aquells "poilus" que van morir en les trinxeres de Verdún i altres llocs defensant la independència del seu país, quan, després de la seua mort, els supervivents polítics van renunciar a aquesta independència, lligats de peus, mans i caps, per una aliança europea que dicta els seus deures i lleis; i això, per sòrdids interessos comercials i financers? I el pitjor és que hui, Alemanya, dues vegades derrotada, s'ha enriquit, i França, arruïnada. És cert que la guerra sagnant a Ucraïna recorda als francesos el valor de tindre un exèrcit que els defense, la qual cosa podria justificar l'enquesta segons la qual el 80% d'ells estimen als seus exèrcits i la celebració de l'11 de novembre. Però, potser aquesta celebració no té un caràcter corporatiu que la fa especialment apreciada per polítics i exèrcits que desfilen amb orgull en aquest dia, i pels mitjans de comunicació que troben en aquesta ocasió un tema que atrau l'atenció del poble cap als seus comentaris?

En realitat, la Tercera Guerra Mundial només ataca als pobles maleïts per Déu, i els seus fills fidels no. En aquesta circumstància, el bondadós Jesús deixarà parlar la seua fúria, entregant als homes en mans d'uns altres. Per a explicar aquesta fúria, hem de comprendre que la seua sublim demostració d'amor és menyspreada, rebutjada o ignorada per quasi tots els nostres contemporanis. Aquesta actitud només és comparable a la del poble jueu, en 586 i 70. Per això, els rebels injustos i menyspreables de hui seran entregats a la mort per la mateixa ira divina, la mateixa fúria causada per la seua justa indignació.

Per a aquests temps terribles, Déu dirigeix als seus fills fidels aquest missatge d'Isaïes 26:20-21: « Camina, poble meu, entra en la teua estança i tanca la porta després de tu ; amaga't per uns moments , fins que passe la ira. Perquè heus ací, el Senyor ix del seu lloc per a castigar als habitants de la terra per la seua iniquitat ; i la terra descobrirà sang; ja no encobrirà vessament de sang ». Compare aquest versicle amb el d'Apocalipsi 9.13-15: « El sisé àngel va tocar la trompeta, i vaig sentir una veu de les quatre banyes de l'altar d'or que està davant de Déu, i dient al sisé àngel que tenia la trompeta: Deslliga als quatre àngels que estan lligats al costat del gran riu Eufrates. I van ser deslligats els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, dia, mes i any, per a matar a la tercera part dels homes.

Aquests versicles, citats en el Salm 2.10-12, ens presenten un aspecte poc conegut i desconegut de Jesucrist: “ Ara perquè, vosaltres, reis, camineu amb saviesa; vosaltres, jutges de la terra, set instruïts”. Servisquen a Yahvé amb temor i alegrar amb tremolor. Besen al Fill , perquè no s'enutge i perisquen en el camí, perquè la seua ira s'encén ràpidament . Benaurats tots els que confien en ell! »

L'experiència de la "solució final" duta a terme pels nazis d'Hitler contra els jueus constitueix un missatge de Déu dirigit als seus últims fills fidels. Els va mostrar que és perfectament possible que un règim humà decrete l'extermini d'un poble, una raça o un grup en particular; la qual cosa ocorrerà amb els últims observadors del dissabte en l'última prova terrenal de fe. No obstant això, atés que aquesta prova té lloc en el context de la fi de l'oferta de gràcia col·lectiva i individual, els últims nazis no seran autoritzats per Jesús per a dur a terme el seu pla mortal. És la seua intervenció justa i venjativa la que convertirà als jutges i botxins de l'hora en víctimes de la seua ira assassina. I els "fills de la fidelitat" entraran en l'eternitat del gran dissabte del seté mil·lenni, en la primavera de 2030. Tots els altres seran destruïts " per la resplendor de la seua vinguda ", la seua "adventus"; això d'acord amb el programa profetitzat en 2 Tes. 2:8: “ I llavors es manifestarà aquell inic, a qui el Senyor Jesús matarà amb l'esperit de la seua boca, i destruirà amb la resplendor de la seua vinguda .

Ací analitze criteris específics per a la “ sisena trompeta ” que va sonar Jesucrist.

Aquest conflicte global enfronta a pobles ja separats per les seues opcions religioses. Llavors, ignorant el pla revelat per Déu i la proximitat de la fi del món , la gent està convençuda que el moment de les negociacions que posaran fi al conflicte arribarà tard o primerenc ; encara que la seua prolongació comença a preocupar-los cada vegada més. Aquest conflicte, que comença després d'un llarg període de pau de 77 anys, ja és causat a Ucraïna per una mescla ètnica d'orígens ortodoxos russos i catòlics polonesos. Imaginen el que la mescla cosmopolita de grups ètnics pot produir a França en el moment triat per Déu! Ja he comparat aquestes recepcions universalistes amb bombes de rellotgeria.

En el front militar, a Ucraïna estem descobrint la importància estratègica dels avanços tecnològics, no sols dels drons i els satèl·lits de control, sinó també del telèfon mòbil, que permet als humans arribar al lloc on combaten i usar-lo. L'ús dels seus telèfons va causar la mort de soldats russos, ja que el GPS dels seus cel·lulars va permetre als Estats Units i Ucraïna localitzar-los i aniquilar-los amb drons assassins o bombardejos molt precisos. És urgent abandonar els hàbits de la vida civil quotidiana, ja que aquest estil de vida compromet la vida del soldat i la de la seua unitat. En temps de guerra, estem descobrint els avantatges tècnics dels Estats Units, amo de les xarxes telefòniques

mundials; tots els pobles del planeta utilitzen el seu servei de "internet" i el seu servei satel·litari, sobre el qual només ells tenen control absolut. La guerra convencional té els seus límits. A Ucraïna, veiem que les potències militars es neutralitzen mútuament perquè tots dos bàndols posseeixen armes similars. Des d'una perspectiva humana, la guerra pot continuar mentre tots dos bàndols tinguen soldats i armes. Per això, en la seua estratègia, Déu ha planejat un empitjorament de la situació, fent que, d'escalada en escalada, els pobles occidentals es vegen directament involucrats en aquesta guerra; això fins que els Estats Units destruïsca a Rússia i els seus aliats amb armes nuclears i les disperses forces russes supervivents responguen colp per colp amb el seu enorme potencial atòmic, abans de desaparéixer per complet. Al final, el just jutge Jesucrist haurà obtingut el resultat profetitzat: « un terç dels homes haurà mort ». Perquè aquest terç de la humanitat es refereix tant a civils com a militars, tots dos sent jutjats per Déu. Per això, l'ús d'armes nuclears és essencial per a dur a terme el seu sinistre pla.

El que va ser és el que serà

Déu va inspirar al savi Salomón amb aquest versicle citat en Eclesiastés 1:9: « El que va ser, això serà; i el que s'ha fet, això es farà; no hi ha res nou sota el sol ». Clar que Salomó no podia imaginar el progrés tècnic que es va desenvolupar tan ràpidament a partir de mediats del segle XIX . En la seua època, el coneixement humà era molt limitat i estable. Però hui hem de comprendre que Déu no es refereix a invents tècnics, sinó al veritablement permanent: el principi de la vida. Perquè, en efecte, des d'Adán i Eva, aquest principi de la vida col·loca a la criatura nounada davant aquests dos camins que Déu esmenta; dos camins que se li presenten: l'obediència i la vida; la desobediència i la mort. La criatura naix per a exercir aquesta lliure elecció. Però aquesta elecció només pot fer coneixent la norma d'aquests dos camins; per tant, un temps d'educació i instrucció és essencial prèviament. Aquest altre versicle de Proverbis 29:18: « On no hi ha revelació, el poble pereix; feliç el que guarda la llei! ». Sense el coneixement de la revelació divina, l'ànima humana no posa límits a la seua llibertat. I aquest principi es renova en tots els temps i en totes les èpoques, perpètuament. Això és particularment evident en la nostra societat occidental actual, que s'ha alliberat de tota obligació amb Déu amb el pretext que dubte o ja no cree en la seua existència.

Aquesta seducció provocada pel desig de llibertat no és nova, perquè es va concretar en la primera criatura creada per Déu, l'àngel de llum que, des de la seua rebel·lió, es va convertir en el diable i Satanàs. Ara bé, el diable va ser el primer portador de la desviació anomenada maldat a causa del seu desig de llibertat. No era el malament, sinó el seu propagador. I després d'ell, multituds de criatures celestials, i després terrestres, van prendre la mateixa decisió per a satisfer el seu desig de llibertat. Va ser, per tant, d'aquesta esclavitud al desig de llibertat que l'Esperit va parlar a través de Salomó. Li va anar fàcil profetitzar la renovació de la seua presència al llarg de la història de la vida terrenal. Mentre que la llibertat ens impulsa a anar cada vegada més lluny, en contrast, Déu diu als seus triats: "Reforça! Restringeix la teua llibertat!". Aquesta restricció pren una forma teòrica, escrita en la Bíblia, en forma de lleis i ordenances que l'elegit posa en pràctica.

Aquesta elecció voluntària del triat de restringir la seua llibertat s'il·lustra en la lliçó presentada en Èxode 21:5-6: “ Si l'esclau diu: ‘Jo estime al meu senyor, a la meua dona i als meus fills’, no eixiré lliure, Llavors el seu amo el portarà davant Déu i el portarà a la porta o al pal de la porta. El seu amo li perforarà l'orella amb una alena, i el serf li servirà per sempre. Recorden ja aquest missatge: el triat és l'"esclau " de Déu en Jesucrist, per qui va ser redimit. El triat tria lliurement convertir en " esclau" de l'Amo perquè l'estima . A la llum d'aquest ensenyament, poden comprendre per què la imposició d'una religió per la força no té sentit, i que els qui practiquen aquest mètode atesten contra la seua religió. En aquesta il·lustració cerimonial, Déu colpeja l'orella del seu triat. Pren possessió d'aquesta orella ; el que significa que el triat ara només ha d'escoltar-ho a ell. I aquest interés en l'oïda humana es justifica pel fet que Eva va cometre el pecat original, perquè va escoltar les paraules enganyoses de la " serp " mèdium , a través de la qual Satanàs, l'àngel rebel caigut, li va parlar. En la Pasqua de l'Èxode d'Egipte, la sang del corder havia de ruixar contra els pals de les cases dels hebreus creients i obedients. D'igual manera, la sang dels triats està connectada, per la seua audició, a la porta, el pal , de la casa de Déu. Recordem que Jesús va dir en Juan 10:9: « Jo sóc la porta; el que per mi entra, serà excepte; entrarà, eixirà i trobarà pastures »; en altres paraules, « trobarà » en la vida eterna la vertadera felicitat de viure.

La manifestació per a la qual Déu va crear la Terra es completarà en set anys. Així, en aquest període trobem un comportament humà extremadament rebel, fruit de 77 anys de pau i llibertat religiosa. Després de diverses generacions, a Occident, els xiquets han nascut i crescut completament sense l'ensenyament de Déu. Com a esponges, absorbeixen tots els aspectes

perversos dels avanços de la llibertat; tot el que el líder de Rússia denuncia i proclama en els seus discursos públics. I aquest lema que diu « el que va ser, serà » em va portar a comprendre el següent: la humanitat sempre ha sigut seduïda pel feixisme autoritari. Ja a França, en 1806, Napoleó I i la seua autoritat van glorificar la conquesta de França. Després, al voltant de 1930, a Itàlia, va ocórrer el mateix amb el règim de les «camises negres» establit per Benito Mussolini. La seua forta personalitat va seduir als italians. D'igual manera, després d'ell, en 1933, el règim nazi d'Adolf Hitler, amb els seus grandiloqüents discursos que ocultaven els seus crims, va seduir als alemanys. Cal destacar que a França, fins i tot en el seu moment, el naixement d'aquest règim nazi no va suscitar major preocupació que el nazisme present a Ucraïna en 2014; una presència, no obstant això, constatada i revelada en els mitjans de comunicació, testimonis del "putsch" que va enderrocar l'ordre presidencial legítimament establit. Però què és el nazisme? La paraula va ser inventada per Adolf Hitler per a definir la seua norma de govern, basada exclusivament en la força i la persuasió. El nazisme exalta al grup en detriment de l'individu; es vana de defensar una causa nacionalista, cerca la puresa de la seua raça original i les seues característiques físiques i psicològiques. El nou nazisme pot tindre diferències amb l'antic, però comparteix la dependència de la força i la necessitat d'eliminar físicament als seus oponents. Em vaig sorprendre pensant que si Adolf Hitler tornara a la vida, es quedaria atònit en veure, en 2022, als descendents dels qui ho van combatre i van jutjar als seus companys de les SS i als seus ministres en el Tribunal de Nuremberg en 1945 secundant i defensant amb les seues armes al nou nazisme ucraïnés. Cal dir que, per als occidentals, el nazisme sol es vincula a la seua agressió contra un altre país, com va fer Hitler contra els Sudetes i Polònia. Així que hui, per a ells, el nazisme és rus. A més, com es pot identificar a un nazi de religió jueva quan el nazisme es vincula principalment a la "Xoà", l'intent d'extermini dels jueus per part de l'Alemanya nazi? Per a mi, el primer a afirmar-ho ja és nazi; el que el grup militaritzat "Azov" està fent a Ucraïna. I que el poble ucraïnés considere a aquests nazis com els seus herois no és sorprenent, ja que els alemanys van fer el mateix entre 1933 i 1945. Certament, Occident no reivindica el nazisme com els ucraïnesos d'Azov, i no tots els ucraïnesos es proclamen nazis, però en una situació de guerra, la necessitat de combatents fervents i eficaces els fa benvolguts pel seu poble. En la seua època, el sanguinari Neró va delectar al seu poble oferint-los espectacles sagnants en les arenes de Roma i l'imperi. I el nazisme d'Hitler va ser, de fet, només un ressorgiment d'aquests règims que s'imposen temporalment mitjançant la força i el poder coercitiu.

Per al fill de Déu que observa aquestes coses, només una cosa ha de recordar: que l'aparició d'aquests poders bèl·lics és volguda i organitzada per Déu perquè els necessita per a castigar a la humanitat culpable. Quan va voler alliberar a Israel de l'ocupació filistea, Déu va preparar el pretext per a la disputa que va portar a Sansón a combatre'ls fins a destruir-los. En 2022, va fer el mateix, explotant la inclinació dels occidentals a les seues normes internacionals, que, com a vencedors de la Segona Guerra Mundial, els Estats Units havia adoptat a Occident, intentant imposar-les a la resta de les nacions i pobles de la terra a través dels mitjans oficials de l'ONU. I entre aquestes normes, les del dret dels pobles a l'autodeterminació i la inviolabilitat del seu territori s'han convertit en la causa de la ruïna progressiva de totes les nacions de la terra.

Així que, en resum, sostinc que " el que va ser i el que serà " es refereix a la conducta humana rebel que Déu ha hagut de castigar moltes vegades i continuarà castigant fins a l'últim dels seus càstigs.

A partir del 17 de novembre de 2022, la situació per a Rússia no és prometedora, ja que no s'ha preparat per a una confrontació militar convencional. Per això, obligat per l'acceleració dels esdeveniments, en particular per la sol·licitud d'Ucraïna d'unir a l'OTAN, Vladimir Putin va voler qualificar la seua intervenció de "operació especial" i no de guerra. Sobre el terreny, el seu equip va ser destruït per drons ucraïnesos, i posteriorment les seues reserves de munició i combustible van ser destruïdes per canons ultraprecisos César i Himars. Aquesta guerra està matant a moltes persones, principalment per bombardejos remots de tots dos bàndols. Els avanços ucraïnesos es deuen principalment a la retirada dels exèrcits russos, privats d'armes i municions. Els avanços russos també es van deure a la retirada ucraïnesa. La pau, establida durant massa temps, ha afeblit la cremor bèl·lica de la Rússia actual. Es desperta com un ós després de mesos d'hibernació i descobreix que el vell equip bèl·lic està obsolet. Però té el temps i la demografia, o millor dit, els números, del seu costat. El seu nou equipe iranià de drons ja li ha permés destruir un canó César francés que es desplaçava 40 km dins de la zona controlada per Ucraïna. Prompte podran actuar, al seu torn, com els ucraïnesos. Però per a aconseguir aquest resultat, Vladimir Putin haurà de satisfer les urgents necessitats expressades pels seus soldats en termes d'equip d'hivern, municions i armes modernes i efectives, i líders capaços d'organitzar estratègicament les accions de les seues tropes davant una guerra real, no una simple "operació especial". Perquè les tropes russes han sigut víctimes del seu desig de limitar la seua acció des de l'inici de la seua intervenció en sòl ucraïnés. De

fet, Déu ha preparat a Rússia per a importants intervencions contra Europa, en les quals les seues armes especials, en les quals s'ha especialitzat, seran molt efectives i molt letals. Perquè segons Jesucrist, a l'Europa cristiana infidel, " un terç de la humanitat serà assassinada ". Particularment a causa del menyspreu que mostren els falsos cristians pel sant Sàbat, el vertader seté dia, el dissabte, santificat per Déu des del seu establiment original, al final de la primera setmana de la creació i objecte del quart dels deu manaments de la seua llei real; però també a causa del seu desinterés en les profecies bíbliques que ell diu « testimoniatge de Jesús » en Apocalipsi 19.10: « I em vaig prostrar per a adorar-ho; però ell em va dir: “Cuidat amb el que fas! Sóc consiervo teu i dels teus germans que tenen el testimoniatge de Jesús. Adora a Déu, perquè el testimoniatge de Jesús és l'esperit de la profecia ”.»

La situació a Europa

La situació actual d'Europa es basa en les experiències individuals dels països que la componen des de 1945 fins hui.

Des de fa temps, Alemanya ha liderat la Unió Europea. Hi ha diverses explicacions, incloent que, igual que el Japó, derrotat pels Estats Units en la Segona Guerra Mundial, va comptar amb el suport militar d'aquest poderós país econòmic i financer. Es va beneficiar del protectorat estatunidenc i, per tant, va poder evitar costoses despeses militars; estalvis que va invertir en el desenvolupament industrial del país. Record que, en el moment de la creació de la Unió Europea, la moneda alemanya, el marc, valia quatre vegades més que el nostre franc francés. Per tant, va optar per donar-li a l'euro un valor encara més alt, entorn dels 6,60 francs. Aquest tipus de canvi la va beneficiar per ser rica, però va desfavorir a un país menys ric com França i altres nacions europees. Es va comprometre plenament amb la globalització del comerç i va començar explotant a Portugal, el menys ric dels sis països units inicialment, dins d'Europa al moment del seu ingrés. Els comissaris europeus van animar als empresaris a traslladar les seues seus empresarials als països europeus amb menys imposats. Així, la bretxa es va ampliar dins de la mateixa Europa, a mesura que els països moderadament rics van veure com les seues fonts de riquesa es desplaçaven cap a països més pobres. En 1990, la riquesa d'Alemanya li va permetre absorbir el retorn d'Alemanya Oriental, l'explotació del qual la va enriquir encara més posteriorment.

Una segona raó que explica la situació econòmica de França i Anglaterra és bàsicament que tots dos països van basar el seu enriquiment en la colonització; de manera que la descolonització els va col·locar en una posició d'endeutament amb els pobles colonitzats. Tots dos països es van sentir obligats a acollir a tota la misèria que emigrava de les seues antigues colònies. I dels dos països, França va ser la que va patir el major mal, perquè els seus principis republicans, el seu lema "lliberteu, igualtat, fraternitat" i el seu defensa dels drets humans, aplicats universalment per les generacions recents, van fer d'aquesta recepció sistemàtica una pesada càrrega que la va arruïnar. La desocupació entre els nacionals va augmentar encara més a mesura que homes i dones competien en l'activitat professional; a més, en les parelles, amb major freqüència, des del final de la Segona Guerra Mundial, el mestressa de casa s'ha tornat poc comuna, preferint o requerint una activitat professional. Per a justificar aquesta recepció, es diu a França que els treballadors estrangers no roben ocupacions franceses perquè ocupen posats que els francesos es neguen a realitzar. Això és cert, però en cedir a aquesta obligació, tota França paga el preu. Com se les arreglen les nacions que no volen rebre immigració? Les persones amb menor nivell educatiu ocupen aquestes ocupacions poc gratificants, i la nació es beneficia d'això, evitant així greus desavantatges. Però el fet que un treball tinga un aspecte desagradable no el fa menys indispensable ni, per tant, mereixedor d'una remuneració adequada.

Potser Déu va separar als pobles per idioma sense cap raó? Pot l'home violar aquest principi sense patir desavantatges? En preservar la puresa racial del seu poble Israel, a qui li va prohibir el matrimoni amb estrangers, no va donar Déu als éssers humans de tota la terra un model a imitar? Per què la mescla racial i ètnica representa un gran perill? Simplement perquè multituds de dimonis invisibles exploten aquesta situació per a convertir-la en un problema. Treballen i s'activen en les ments humanes, intentant convéncer-les que la diferència és insuportable. Déu els permet actuar lliurement, i les conseqüències de les seues activitats són només les del menyspreu mostrat cap a la norma prescrita per Déu. El racisme inspirat per dimonis és diabòlic, però el racisme inspirat per Déu només busca evitar problemes. Els seus triats són seleccionats d'entre tots els pobles, nacions,

llengües i tribus de la terra; per tant, no poden ser acusats de «racisme» en el sentit pejoratiu del terme. Després del color de la pell o l'idioma s'amaga una ànima humana convidada pel Déu celestial a entrar en la glòria d'un cos celestial que la farà idèntica als àngels fidels. Per això, per als seus triats, l'aparença física manca d'importància. No ocorre el mateix amb la religió diferent que porta l'emigrant. Aquesta ve a competir amb el pla diví i porta amb si la mort; la primera i la segona mort , encara més formidables perquè comporten conseqüències eternes.

Fins i tot dins d'aquesta Europa, composta per nacions riques i pobres, reina la competència, perquè els suposats socis competeixen entre si. I la guerra comercial interna beneficia als més rics i menys desfavorits socialment, que és, una vegada més, Alemanya. A Europa, ocupa la cúspide de la piràmide, igual que els Estats Units a nivell occidental i fins i tot global. Els pobles intermedis són explotats i mantinguts en un nivell inferior. Tal és el principi de la piràmide. La derrotada Alemanya va rebre la llet política dels Estats Units, i per tant no és sorprenent que, com la seua punta de llança, reproduïsca el seu model a Europa, fins i tot en la seua forma; els seus "Länder" s'assemblen als "estats" que conformen els Estats Units.

Actualment, el compromís d'Alemanya amb la causa ucraïnesa ha sigut decisiu; l'actual president de la Comissió Europea és alemany. Mira, Hitler, el teu tercer Reich s'ha convertit en una quarta realitat! Després d'Alemanya, les altres nacions europees s'han unit a la seua decisió, amb l'excepció d'Hongria. Qui més s'atreviria a contradir-la? Són sempre els més rics els qui imposen les seues decisions.

Cada poble està marcat per la seua experiència. França ha estat a l'avantguarda de la norma humanista des de la seua Revolució, però els recorde una vegada més que, originalment, els seus "drets humans" només concernien els francesos, i la seua aplicació universal és recent. Els francesos han assimilat aquesta norma fins al punt que els sembla universal, però això dista molt en aquest cas. En realitat, la seua concepció d'aquests drets és una excepció francesa. Per als Estats Units, aquests drets no impedeixen l'explotació d'aquest home, i no s'han contingut. La resta de les nacions només reconeixen parcialment aquests "drets humans", i alguns països de l'Est els qüestionen per complet. Això, al seu torn, converteix aquest dret en motiu de disputa i oposició bèl·lica. Convençuts d'oferir el model perfecte per als éssers humans, els francesos tenen grans dificultats per a acceptar que la seua elecció personal no siga compartida per tots els pobles. I aquest comportament s'observa a nivell europeu i fins i tot occidental, incloent els Estats Units i el Canadà. Els països de l'Est estan despertant, enriquits i poderosos, i estan donant a conéixer les seues opinions i el seu dret a ser diferents. I és el principi de llibertat, tan preuat per als occidentals, el que els atorga aquests drets. Com a resultat, Occident està atrapat en el seu pensament liberal, que s'ha tornat «llibertari» i, més greu encara, «lliberticida», presentant, segons el seu model estatunidenc, les majors taxes de delinqüència i formes d'inseguretat.

Les dates fixades per YaHWéH

Quan va sorgir la necessitat de crear la humanitat terrenal, el gran Déu Creador Yahvé va preparar una espècie de cerca del tresor espiritual per als seus estimats triats. Les experiències viscudes pels humans al llarg del temps i des del principi van ser relatades per Déu a Moisés, qui les va escriure i les va presentar a les generacions futures en els seus cinc llibres: Gènesi, Èxode, Levític, Números i Deuteronomi. Aquest testimoniatge, donat per Déu mateix, mereix i exigeix la nostra confiança. I la nostra confiança, espiritualment anomenada «fe», és recompensada perquè aquest testimoniatge constitueix la font i el mitjà que permet a les nostres ànimes recórrer el camí terrenal, sabent d'on venim, on estem i cap a on anem. Aquestes tres respostes constitueixen el tríptic del descans de l'ànima. Els fets visibles, degudament observats, són terriblement enganyosos, i el camí a la vida eterna es construeix sobretot sobre les promeses d'aquest Déu invisible, però omnipresent i omniscient.

En el seu pla, Déu es va acostar a la humanitat amb una poderosa naturalesa divina en organitzar l'Èxode del seu poble hebreu, triat per a honrar la seua promesa a Abraham. Va demostrar la seua omnipotència en destruir a l'exèrcit egipci esclavizador. Després, després d'apaivagar a aquesta assemblea, arrabassada de l'esclavitud i la mort, els va ensenyar i els va donar a conéixer les seues lleis, els seus ordenances i els seus preceptes. Així, després de presenciar la mort dels soldats egipcis, van aprendre de Déu la terrible experiència dels antediluvians, tots destruïts per les aigües del diluvi. A més, aquests hebreus tenien un coneixement complet de Déu: havien rebut prova del seu amor, la seua protecció i la seua constant fidelitat en ser alliberats d'Egipte, i també coneixien la seua capacitat per a destruir als qui se li resistiren. D'ara en avant, només s'expressaria la seua naturalesa individual: els rebels actuen com a rebels i els triats es comporten com triats. Passen mesos, anys i

segles durant els quals els profetes reben missatges de Déu per inspiració que anuncien amb major o menor claredat el futur del poble hebreu i el del poble triat. Separe aquestes dues expressions perquè els recorde, i això és molt important, que l'Israel carnal no és el poble triat, sinó simplement el poble que descendeix per herència del patriarca Abraham. I Déu va voler fer del seu vertader futur poble triat, d'aquest poble, un símbol, una imatge distorsionada del vertader poble triat. Déu va retraure contínuament a l'Israel unit, després a Judà i a les deu tribus d'Israel, els seus freqüents i permanents rebel·lions; res que es corresponga amb el comportament del vertader poble triat. I si hem d'extraure una lliçó de l'experiència viscuda en l'antic pacte, és que Déu jutja i distingeix entre els humans que es proclamen seus i aquells als qui jutja dignes de la seua elecció per a la vida eterna. Aquesta perspectiva de l'antic pacte també ens permet considerar la vida en general. Naixem per a ser triats o caiguts. I la resposta resideix en la nostra naturalesa individual.

En escriure la Bíblia, Déu no va buscar respondre a la curiositat humana profana. Va ser escrita per als seus vertaders triats, perquè només ells són guiats per ell, perquè obtinguen d'ella un benefici beneficiós. La nostra era moderna ha afavorit la divulgació de la Bíblia escrita en múltiples idiomes i difosa per tota la terra habitada; no obstant això, la seua lectura resulta ineficaç per a aquestes multituds a causa de la seua naturalesa rebel. La història ho testifica: al començament de l'era cristiana, la Bíblia estava absent i oculta, i ja la fe dels apòstols s'havia pervertit per la mescla amb tradicions paganes. Quan la Bíblia es va difondre en el segle XVI , va anar immediatament perseguida juntament amb els qui la posseïen, i fins i tot llavors, poques persones van reproduir el pacifisme demostrat per Jesucrist durant la seua vida terrenal. Potser no va dir Jesús en Mateo 22.14: « Molts són anomenats, però pocs triats »?; la qual cosa traduïsc com: hi ha molts lectors de la Bíblia, però pocs triats que aprenen d'ella i retenen les lliçons donades per Déu.

La Bíblia es compon de milers de pàgines útils perquè contenen les respostes als enigmes que apareixen en els textos profètics, codificats espiritualment. Desxifrar-los és extremadament fàcil, quasi a l'abast d'un xiquet, però només ha sigut possible per als triats per Déu, qui els aparta per a aquesta tasca. I els seus triats només entenen el que ell vol que entenguen en el seu temps i època. Així, la construcció de la revelació de les seues profecies bíbliques adquireix l'aspecte d'una cerca del tresor, en la qual cada etapa està marcada per una veritat contextual lligada al seu temps. I com marquem el temps? Mitjançant dates que vinculen les successives eres de la història humana.

Nascut a mitjan segle XX , vaig aprendre dels occidentals que el nostre càlcul del temps es basava en el suposat naixement de Crist. Aquest postulat va quedar profundament gravat en la meua ment i en la de tots els meus contemporanis. I només Déu podia lliurar-me, segons la seua voluntat, d'aquest raonament. Però no ho va fer abans del temps que ell mateix havia triat, perquè vaig haver d'afegir el meu granet d'arena a la construcció profètica establida pel poble adventista, apartat per Déu per a aquest propòsit i aquesta funció de revelar les profecies bíbliques; això després de les dues proves de fe: l'expectativa del retorn de Crist, anunciada successivament per a la primavera de 1843 i la tardor de 1844.

vesprada-demà" de les 23.00, citat en Daniel 8.14, on està escrit en una bona traducció de l'hebreu: " Fins a les 23.00, la vesprada-demà i la santedat seran justificades ". Segons el versicle 13 anterior, aquesta " santedat " designa al poble dels sants mateixos, i a partir de la data definida, comença una obra de restauració de grans veritats que concerneixen el sacerdoci perpetu " i " intransmissible de Jesucrist i a la revelació de la condemnació del diumenge per Déu, qui restaura, entre els seus triats, la pràctica del seu sant dissabte. Però subtilment, el dissabte no és nomenat, és identificat només a través del seu oposat, símbol del pecat, que constitueix el descans dominical instaurat per Roma: per l'emperador romà Constantí I el 7 de març del 321 i pel papa Vigilio I en el 538, a Roma alliberada dels ostrogots.

De tots aquests elements es desprén que el decret de Daniel 8.14 determina la data de l'inici d'una acció de restauració de les veritats bíbliques. I aquest inici culminarà al final de la segona prova experimentada el 22 d'octubre de 1844. Recentment vaig esmentar aquest versicle d'Eclesiastés 7:8: « Millor és la fi d'un assumpte que el seu principi ; millor és un esperit pacient que un esperit altiu ». La qual cosa traduïsc com: millor 1844 que 1843. És ací on hem de revisar l'escala de magnituds i prioritats. Jesús mateix va declarar en Marcos 2.27-28: « Llavors els va dir: El dissabte va ser fet per causa de l'home, i no l'home per causa del dissabte, perquè el Fill de l'Home siga també Senyor del dissabte». Ens diu clarament que, en l'escala de valors, Déu col·loca a l'home per damunt del dissabte, però no a qualsevol home, sinó només al qual Déu tria per a la vida eterna. Concloc que Daniel 8.14 atribueix la paraula " santedat " com a prioritat als sants triats redimits per Jesucrist. I els esdeveniments als Estats Units en 1843 i 1844 donen fe d'aquesta prioritat, perquè després del 22 d'octubre de 1844, Déu va donar el dissabte com a senyal de la seua aprovació als adventistes que havien superat la prova; no el va imposar, el va donar. De fet, actua amb el dissabte com el va fer amb la gràcia obtinguda per la seua crucifixió. El dissabte va ser fet per a l'home triat i té significat sol

per a ell, així com Jesús va donar la seua vida per a redimir la seua sense demanar-li la seua opinió. La iniciativa va ser presa per Déu i atribueix aquestes dues coses inseparables solo als triats als qui jutja dignes d'elles, com revela en Apocalipsis 3:3 en el missatge entregat a Sardis. De fet, el dissabte no ha d'ocultar ni encobrir a l'home per qui Jesús va morir i va ressuscitar. Durant molt de temps, hem considerat el dissabte com una ordre, un manament, perquè va ser en realitat en forma de manament que va ser presentat, però a qui? A un poble rebel que va enfurir a Déu diàriament fins que va ser destruït pels romans l'any 70 d. C. L'Israel carnal de l'antic pacte era només una mostra de tota la humanitat, els principals trets de la qual de caràcter posseïa. Després del manament, Déu va amagar en el seu sant « segell » el senyal de la recompensa reservada per als seus triats que l'estimen i esperen només en ell, esperant com a dignes «adventistes» el seu vertader retorn, la data exacta del qual finalment els va anunciar: la primavera de 2030.

Déu sabia que els seus manaments serien rebutjats i menyspreats per tots els éssers rebels. Per tant, l'existència d'aquests manaments només pretenia imposar legalment la justa sentència de mort per als éssers humans desobedients, perquè la seua desobediència els fa indignes i incapaces de viure la vida eterna en la seua presència. No obstant això, subtilment, segons el principi dels oposats, les normes dels manaments de Déu agraden enormement als seus triats perquè revelen el seu caràcter: amant gelós, espòs adorable i fidel, i el nostre coneixement del vertader significat del seu sant dissabte, que profetitza el descans celestial dels triats del seté mil·lenni, és el nostre do del cel, el nostre privilegi reservat per a la fi dels temps.

Així, la lliçó de Daniel 8.14 està més inscrita en els fets consumats que en el propi text de Daniel. 1843 és, per tant, només el començament d'una restauració progressiva de les veritats distorsionades o abandonades en l'ensenyament de la religió catòlica romana. Ara bé, aquest començament no busca una condemna, sinó oferir als triats la possibilitat de distingir de la massa de creients mitjançant una conducta aprovada per Déu. I en 1843, no es tracta ni del dissabte santificat per Déu ni del diumenge romà, sinó només, i això és digne d'esment, de l'interés mostrat en un anunci profètic que fixa una data per al retorn de Jesucrist. La decisió de Déu de començar la seua prova de creients revela la seua prioritat: els veritablement triats deuen, per damunt de tot, estimar la idea del seu gloriós retorn, i el seu interés demostrat revela, al mateix temps, la fe que depositen en els escrits de la Santa Bíblia. La resposta a aquests dos criteris converteix a 1843 en una prova de fe. Però és només una primera prova que, seguida de la decepció pel no retorn de Jesucrist, encara no condemna definitivament als competidors, tots més o menys decebuts. Per això, en corregir la data, el profeta del moment, William Miller, rellança per a Déu l'expectativa del 22 d'octubre de 1844. Sabem des de 2018 que aquesta data de 1844 no és legítima, ja que el càlcul defineix clarament la primavera de 1843. Però per a Déu, aquestes dates no són importants quant a la seua exactitud, ja que ambdues anuncien un esdeveniment que de totes maneres no ocorrerà. Només li interessen per l'efecte que produeixen en els cristians desafiats. Per això, per a Déu, 1844 adquirirà un valor espiritual major que el de 1843, perquè reforçarà el valor de la prova de fe organitzada en aquestes dues dates i fins i tot marcarà el final de la prova profètica oficial i permetrà finalment la selecció dels triats dignes. A diferència de 1843, la prova de 1844 va tindre conseqüències oficials definitives per als cristians de l'època. I va anar en aquesta tardor de 1844, el 22 d'octubre, que Déu va santificar a 50 adventistes dels 30.000 compromesos amb l'esperança del retorn de Crist. Els va santificar, és a dir, els va apartar per a si, perquè la seua lectura de les seues ànimes li va permetre conéixer la profunditat de la seua sinceritat. I aquest coneixement, que només ell posseïa, el va compartir amb els seus sants àngels mitjançant les dues proves successives de fe. Així, els àngels coneixien el seu judici, però en la terra, els homes desconeixien el que succeïa en la vida invisible. Així, així com en la seua bondat Déu va posar una marca en Caín per a protegir la seua vida, va donar als seus triats adventistes el dissabte com a senyal de la seua aprovació. Aquesta és la vertadera funció del dissabte: no és una ordenança, és una recompensa. En aquesta pràctica, cada cap de setmana, Déu es reunirà amb els seus vertaders fills que l'estimen i esperen el seu retorn amb certesa. Així, els oferirà l'experiència de l'autèntica comunió en el nom de Jesucrist. El seu Esperit, l'Esperit Sant anunciat per Jesús, els instruirà, els inspirarà, perquè la llum divina els il·lumine i els òmpliga d'alegria i goig. La construcció i preparació de la vida celestial ja comença en la terra. Déu és, sens dubte, invisible, però continua sent el Déu viu, el Totpoderós en paraula i obra.

La consagració de 1844 donaria fruits; en 1863, als Estats Units, es va establir oficialment l'Església Adventista del Seté Dia. Però el pla de Déu revelat en Daniel 12.12 té un estàndard universal, i per tant, la data de 1873, obtinguda al final dels 1335 dies (anys) d'aquest versicle, definiria la dedicació del missatge dirigit als adventistes de Filadèlfia en Apocalipsis 3:7. Sota la llum de la ploma inspirada d'Elena de White, l'adventismo es va enriquir amb una llum santificada per Déu en Jesucrist. Els seus nombrosos escrits van revelar experiències passades totalment desconegudes per als homes. Sempre que va ser possible, l'adventismo del seté dia va estar representat, però rares

vegades en grans quantitats; la qual cosa va ser bastant tranquil·litzador, ja que hi havia molts anomenats, però pocs triats . Desgraciadament, aquest número oficial és encara massa elevat, perquè el nombre de membres augmenta per herència en detriment de la vertadera fe, que només es revela quan es posa a prova, com en 1843 i 1844.

Va ser llavors, en 1980, que l'Esperit em va guiar a l'Església Adventista del Seté Dia. Cinc anys abans, havia tingut una poderosa visió que no tenia explicació bíblica. Intentava comprendre la profecia de l'Apocalipsi, convençut que aquest missatge estrany i fosc ocultava una autèntica llum divina. A més, el meu descobriment de les explicacions adventistes va respondre a la meua set de comprensió. Va ser llavors quan, aquesta vegada batejat, guiat per Déu, l'Apocalipsi va cobrar significat per a mi i una explicació lògica gràcies al missatge de Daniel 8.14, el versicle clau de l'experiència adventista de 1843 i 1844. En construir taules que s'assemblaven als temes de les Cartes dels Segells i les trompetes, el compliment del projecte profetitzat per Déu es va fer evident, clar i lògic. L'experiència que vaig viure va confirmar el significat de la visió rebuda en 1975; Déu m'ha santificat per a una obra profètica. Les explicacions donades a les profecies de Daniel i Apocalipsis es van basar en les teories desenvolupades pels pioners de l'obra. Havia transcorregut molt de temps i nombrosos esdeveniments transcendentals van permetre donar un nou significat als textos profètics. Així, el paral·lelisme entre els tres temes de l'Apocalipsi em va portar a descobrir i establir la data de 1994 com el final dels " cinc mesos " profetitzats en Apocalipsis 9:5-10. Sent 1844 en Apocalipsi el punt d'inflexió de dues eres jutjades per Déu, els " cinc mesos " o 150 anys reals acaben en 1994. I aquesta data és tan important per a l'adventismo en 1994 com ho va ser 1844 per als cristians protestants, anglicans i catòlics, que van ser posats a prova en aquells dies. En 1994, la prova basada en l'anunci del retorn de Crist va resultar tan eficaç per a desemmascarar la fe dels hipòcrites com en 1843 i 1844. Aquestes tres experiències són successives, però de creixent importància perquè la llum rebutjada i menyspreada en 1994 és infinitament superior a la de 1843 i 1844. Amb paciència, Déu va esperar aquesta data per a oferir als seus triats una il·luminació completa de totes les seues profecies de Daniel i Apocalipsis, i l'adventismo tradicional i institucional es va atrevir a menysprear-la i rebutjar-la, confirmant la negativa per la radiació del portador del missatge. L'oposició sistemàtica a una data que anunciara el retorn de Jesucrist va resultar en la ignorància de totes les explicacions que fan que la profecia siga clara, poderosa i lògica, és a dir, digna de fe. A més, Déu mateix els va rebutjar i els va entregar al campament dels caiguts ja prèviament provats i jutjats. Per als qui van ser triats en la prova de fe de 1994, ja no es tracta d'adoptar la forma d'una institució; la forma oficial rebutjada va ser, de fet, l'última. La connexió establida amb el Déu del cel no es basa en una etiqueta; totes les existents són enganyoses. La connexió, la vertadera, es basa en una comunió d'esperits celestials i terrenals. I quan aquesta comunió és real, abunda el fruit de la llum. Així, segons el principi de « al qual té, se li dóna », en 2018, el Senyor em va fer descobrir meravelles que ni tan sols havia imaginat, sobre les subtileses profètiques de la seua santa i real llei dels Deu Manaments, i la data del vertader retorn de Crist, prevista per a la primavera de 2030.

Des de 1980, sempre he estat convençut que la història terrenal es va construir al llarg de sis mil anys. No obstant això, en prendre com a base de càlcul la data del naixement de Jesucrist i no la de la seua mort, els meus càlculs no van ser reeixits. Això malgrat la rectificació de la data del seu vertader naixement, que va tindre lloc sis anys abans de la data tradicionalment atribuïda a ell. Aquesta rectificació va establir la data de 1994, l'any 2000 de la nostra era o, en teoria, l'any 6000 del programa diví. L'error ocult per Déu es referia a l'elecció del naixement i no a la de la seua mort, com ja suggeria una lectura atenta dels escrits d'Elena G. de White, perquè ella esmentava amb freqüència els "sis mil anys", però jo no havia notat la idea de situar el final dels primers quatre mil anys en el moment de la mort de Jesucrist. I per a ser precís i franc, vaig rebutjar aquesta idea que retardava massa l'esperat i esperat retorn del diví Crist glorificat. Però els fets són inflexibles i el temps ha passat, i en 2018, la idea rebutjada finalment es va imposar en la meua ment. En descobrir la data oficial de la mort de Jesús en un calendari jueu, vaig comprendre la data del seu retorn. Però, una vegada més, la fe depositada en la correcta interpretació de Daniel 9.27 justifica el descobriment i l'autenticació de la data del 3 d'abril del 30 d'abril. De fet, segons Daniel 9.27, Jesús va morir enmig d'una " setmana " profètica de set anys, però també de set dies reals. Em va bastar, juntament amb el meu consiervo i germà en Crist Joel, trobar en aquest calendari jueu la setmana en la qual la Pasqua jueva se celebrava a meitat de setmana, és a dir, del dimecres a la vesprada al dijous a la nit: el 3 d'abril del 30 d'abril corresponia perfectament a aquesta configuració. Per tant, Jesús tornarà 2000 anys després, en la primavera de 2030, i no per a la Pasqua de 2030, que se celebra 14 dies després; la qual cosa dóna sentit a aquestes paraules de Jesús citades en Mateo. 24:22: « I si aquells dies no foren escurçats, ningú se salvaria; mes per causa dels triats, aquells dies seran escurçats » . Déu estableix les festes basar en valors numèrics simbòlics. El número «14» representa el doble del número «7», que és el « segell de Déu ». Però el càlcul general del temps de sis mil anys no es basa

en aquest simbolisme, ja que és la imatge profetitzada pels sis dies profans de la setmana. A la llum del coneixement de la forma que ha d'adoptar la prova final de la fe basada en la fidelitat al sant dissabte santificat per Déu, l'expressió « mes per causa dels triats, aquells dies seran escurçats » confirma la promesa de Jesús d'intervindre per a salvar als seus últims triats, abans que se'ls aplique el decret mortífer promulgat pels rebels. De fet, Déu ha gravat en la vida terrestre i celestial el seu programa sobre la humanitat, fent començar l'any i els sis mil anys amb l'equinoccio de primavera que etimològicament significa: primer temps; aquell que Déu ha triat per al seu poble veritablement triat i redimit amb la seua mort expiatòria en Jesucrist, « el Corder de Déu que lleva el pecat del món » de qui rescata als seus triats.

La lliçó que hem d'aprendre sobre les dates construïdes per profecies sobre números triats per Déu és que només tenen valor en la mesura en què marquen esdeveniments espirituals amb conseqüències molt greus i importants. En 1844, la fe protestant, en totes les seues denominacions, va ser condemnada i rebutjada per Déu. La connexió amb ell només és possible a través del camí Adventista del Seté Dia. Però en 1994, al seu torn, l'última institució va ser posada a prova i rebutjada per Déu. I aquesta vegada, la connexió amb Déu continua sent possible solo per als adventistes dissidents que donen testimoniatge amb les seues obres d'un vertader amor per la veritat revelada pel seu Esperit. Les falses afirmacions religioses s'han tornat totalment inútils. La profecia ha revelat l'estàndard per a aquells als qui Déu salva i aquells als qui condemna. Qui coneix les explicacions de Daniel i Apocalipsis comparteix amb Déu el coneixement del seu judici: Potser Daniel no significa: «Déu és el meu Jutge»? I Apocalipsi no significa «Revelació»? Junts, aquests dos llibres “revelen” als seus triats el vertader “Judici” que Déu porta sobre la humanitat i les religions de la terra perquè no s'ajusten al model revelat requerit.

Fins ara només he tractat les dates de construcció a partir de 1844, però abans d'aquest temps de restauració de la seua veritat, en Daniel, Déu permet als seus triats descobrir la data del seu ministeri terrenal mitjançant les " setanta setmanes " esmentades en Daniel 9.24: " Setanta setmanes estan determinades sobre el teu poble i sobre la teua santa ciutat, per a acabar la transgressió, posar fi als pecats, expiar la iniquitat, portar la justícia eterna, segellar la visió i la profecia, i ungir el Lloc Santíssim ". Els detalls que permeten el càlcul es donen en el versicle 25, que segueix: " Sap, doncs, i entén que des del moment en què es va donar l'ordre d'edificar Jerusalem fins a l'Ungit, el Príncep, hi haurà set setmanes i seixanta-dues setmanes; els carrers i els fossats seran reconstruïts, però en temps perillosos " .

Si Déu no va voler ocultar la possibilitat d'obtindre la data del ministeri terrenal de Jesús, és a dir, la data de la seua primera vinguda, és per a nosaltres la millor prova de la seua intenció de revelar, també, però només en el moment triat per ell, el coneixement de la data del seu vertader retorn gloriós. A més, si estàs entre els seus triats, és també a tu a qui diu de nou: " Coneix això, doncs, i entén! ". Les explicacions són nombroses i, ara, sòlidament fonamentades.

Dit això, quin és el valor, la funció i el lloc del dissabte? El seu valor és immens per a Déu i els seus triats, perquè va ser santificat per Déu com el seté dia, el dia després de la creació o formació divina de l'home. Per tant, Jesús tenia raó en afirmar que el dissabte va ser creat per a l'home i no a l'inrevés. Però precisament si Déu ho va crear per a l'home, és perquè desitja que siga observat escrupolosament per les seues criatures humanes, i el dissabte serà honrat al llarg de la història pels homes que establisquen una relació beneïda amb ell. Aquest és el cas de tots els descendents d'Adán, que passen a través del seu tercer fill, Set (com el seté santificat), fins a Noé, qui al seu torn ho transmet als seus descendents. Llavors, Déu crida a Abram a servir-li i li ensenya les seues lleis, els seus estatuts i els seus manaments, incloent, per descomptat, i molt lògicament, el dissabte. El coneixement i el respecte per l'ordre del temps basat en la setmana de set dies el testifiquen. Al seu torn, els seus descendents, Isaac i Jacob, estendrien aquesta pràctica de les ordenances divines. No obstant això, després de l'assentament del poble hebreu a Egipte, dominat per la corrupció egípcia i finalment sotmés a l'esclavitud, els hebreus van abandonar per complet les normes divines. L'esclau no tenia dret a cap dia de descans i se li privava del benefici de descansar el seté dia. Tan prompte com es van alliberar del jou egipci, el poble hebreu va ser conduït per Déu a l'àrid i sec desert de la Muntanya Sinaí a Aràbia (Gàlates 4.25), i no al sud de la península egípcia com afirma la tradició, per a presentar la seua llei dels deu manaments i després revelar els orígens de la creació a Moisés en reunions privades. Ací, hem de comprendre que, en aquest antic pacte, Israel està constituït i format per una mostra d'humanitat rebel, per a qui obeir resulta extremadament desagradable. Sabent amb qui està tractant, Déu crea un context aterridor per a aquesta proclamació pública oficial: transforma la Muntanya Sinaí en un forn, fa tremolar la terra i fa retrunyir l'aire amb el so de trons entre llampecs. El poble que presencia aquests successos està tan terroritzat que li demana a Moisés que Déu guarde silenci. Amb el quart manament, Déu ordena el descans del seté dia, però malgrat el seu caràcter beneficiós per als qui l'observen, el dissabte és mal rebut pels esperits rebels perquè és un mandat de

Déu. La qual cosa els dóna l'aspecte pesat i pesat d'una " càrrega ", terme que Déu usa subtilment per a designar-la en Apocalipsi 2.24: " Però a vostés, tots els que estan en Tiatira, que no tenen aquesta doctrina i que no han conegut les profunditats de Satanàs, com diuen: 'Els dic que no els imposaré una altra càrrega' ". Hui, el mateix odi a l'obediència ha donat lloc, des de maig de 1968, a França, a aquest lema de protesta dels estudiants en rebel·lió: "Prohibit prohibir". Per tant, no són ells els qui es complauran a obeir a Déu, sobretot perquè un dels seus altres lemes és: "Ni Déu ni amo". Al contrari, els seus últims triats, que es banyen en la seua meravellosa llum celestial, estimen obeir a Déu. Perquè l'obediència és l'únic mitjà a la seua disposició per a respondre a l'amor que Déu els ha mostrat en Jesucrist. L'obediència, per tant, constitueix una pesada " càrrega " per a tots els esperits rebels, però una " càrrega dolça i lleugera ". Per als qui estimen a Déu segons el testimoniatge de Jesucrist. Perquè aquests manaments divins es presenten com a sàvies invitacions a emprendre el camí de la vertadera felicitat compartida.

En Daniel 8.13, Déu cita en ordre la causa i les conseqüències del pecat , que és precisament el que diu el versicle 12 que el precedeix: « L'exèrcit va ser abandonat amb el sacrifici continu a causa del pecat ; la banya va derrocar la veritat i va prosperar en el que feia » . En citar el pecat com a causa de la maledicció, l'Esperit revela l'origen del mal: l'any 321, l'abandó de la pràctica del seu sant dissabte, tema del quart dels seus deu manaments, la transgressió dels quals constitueix precisament, als seus ulls, un pecat gravíssim que comporta i, per tant , causa greus i terribles conseqüències per als cristians culpables d'aquesta transgressió. La primera d'aquestes conseqüències és que s'entreguen l'any 538, al despotisme perseguidor de la banya papal romà citat en aquest versicle. « La veritat derrocada » es refereix al pla de salvació cristiana, els manaments i ordenances de Déu; accions que impossibiliten la salvació. En Apocalipsi 8, aquest càstig és precedit per un altre càstig, el primer del tema de les " trompetes " que van vindre a colpejar al culpable Occident cristià en la forma de les invasions bàrbares d'Orient i del Nord.

En Daniel 8.13, Déu ens diu a través de Daniel: « Vaig sentir a un sant parlar, i un altre sant li va preguntar: “Fins quan durarà la visió sobre el sacrifici diari i del pecat desolador? Fins quan seran calcigats la santedat i l'exèrcit? ”». Els recorde que la paraula «sacrifici» està ratllada, ratllada, perquè no apareix en el text hebreu original. La seua addició distorsiona el significat del missatge diví i el fa inexplicable. En aquesta escena, Déu té a dos sants parlant que reapareixeran en Daniel 12:5 com a homes: « I jo, Daniel, vaig mirar, i heus ací altres dos homes estaven dempeus, un a aquest costat de la riba del riu, i l'altre a l'altre costat ». La mateixa pregunta és represa per aquests « dos homes » en el versicle 6: « Llavors un d'ells va dir a l'home vestit de lli, que estava dempeus sobre les aigües del riu: Quan acabaran aquestes meravelles?». Així, sota dues imatges, Déu il·lustra el temps de la data crucial de 1843-1844, període durant el qual es compleix la prova de fe basada en la restauració de la veritat doctrinal de la salvació en Crist; això, amb l'objectiu de restaurar la comprensió que els seus apòstols tenien d'ella. En Daniel 12.11 i 12, l'Esperit cita duracions de dies-anys, 1280 i 1335, que, a partir de l'any 538, data en què el papat regnant li va llevar el "continu" a Jesucrist, construeixen les dues dates, 1828 i 1873, que envolten les dates crucials de 1843-1844; temps que marquen la transició entre la fe que practica el descans dominical i els primers sants triats que guarden el dissabte restaurat, és a dir, els rols exercits pels " dos homes " de la visió de Daniel 12:5. Apareixen separats pel riu assassine, ja que es diu Tigris, traducció del nom " Hiddekel". Citat en Daniel 10:4: « El dia vint-i-quatre del primer mes, em trobava a la riba del gran riu Hidekel » . I aquesta imatge del tigre assassine i devorador d'homes, sotmesa a la prova de fe basada en Daniel 8.14, es confirma amb la imatge de la caiguda de les estreles, profetitzada als Estats Units en 1833, complint així l'anunci profètic del « sisé segell » en Apocalipsi 6.13: « I les estreles del cel van caure sobre la terra, com la figuera deixa caure les seues figues verdes en ser sacsejada per un fort vent » .

El dissabte va ser creat per a l'home i la seua utilitat és temporal i perpètua, vinculada al moment de la selecció dels triats. Les figues verdes del versicle citat simbolitzen als cristians que han rebutjat, entre altres veritats divines, la pràctica del vertader dissabte, preferint així honrar el diumenge de la tradició catòlica romana en lloc del vertader seté dia santificat per Déu. Hem de distingir el dissabte del seté dia, temporal i limitat en el temps, del qual profetitza: el gran dissabte del seté mil·lenni que Déu presenta i profetitza com un seté dia. No obstant això, el seté mil·lenni segueix vinculat al tema del pecat, ja que els sants estaran ocupats en el cel jutjant als pecadors morts. Per tant, també té un caràcter temporal. Només després del « judici final » i l'exterminació dels caiguts en el «llac de foc de la segona mort » començarà el temps etern en la terra renovada i glorificada per Déu, per als seus triats, on el pecat només romandrà en els seus records. perquè la redempció dels triats per Jesucrist quedarà conservada per tota l'eternitat en la memòria dels beneficiaris; i aquest serà el millor motiu per a prolongar eternament l'amor a la seua persona, tant que a través de la seua dolorosa mort expiatòria, la seua demostració d'amor cap a ells va ser sublim, incomparable i inoblidable.

El decret de Daniel 8.14 estableix clarament l'inici de la restauració de la veritat distorsionada per

Roma. I la data obtinguda, la primavera de 1843, marca la fi de la relació provisional, fins a la nova " càrrega ", de Déu amb les diferents formes cristianes del protestantisme. En aquesta primavera de 1843, Déu posa fi a les seues aliances prèvies i ofereix als cristians de totes les denominacions la mateixa oportunitat de prolongar la seua relació amb ell. Per a obtindre aquest feliç resultat, hauran de respondre a les seues noves exigències: zel per la seua veritat i escolta atenta i apassionada de les seues revelacions profètiques; en cas contrari, seran rebutjats definitivament per ell en 1844. Aquest qüestionament de la fe protestant és suficient per a sorprendre a multituds d'homes i dones, però, no obstant això, va ser anunciat i programat per Déu per a la primavera de 1843 en Daniel 8.14. Aquesta data de 1843 va ser, per tant, fatal per al protestantisme, que estava sent qüestionat. D'altra banda, la data de 1844 va marcar la fi de la prova i la selecció dels primers adventistes que van acceptar la pràctica del dissabte com a senyal de la seua pertinença al Déu Creador, després que aquest sotmetera la seua fe a prova. No obstant això, la mateixa data també va confirmar el rebuig col·lectiu definitiu de les doctrines protestants que honren el diumenge establit per Roma.

La mirada celestial

La mirada celestial és l'oposat absolut de la mirada terrenal, i per a donar suport a aquesta veritat, res veig millor que aquesta declaració del Déu viu citada en Isaïes 55:8-9: “ Perquè els meus pensaments no són els vostres pensaments, ni els vostres camins els meus camins, va dir YaHWéH. Com són més alts els cels que la terra, així són els meus camins més alts que els vostres camins, i els meus pensaments més que els vostres pensaments. »

Les diferències s'apliquen en tots els àmbits: l'home és mortal, Déu és immortal, etern; l'home és fal·lible, Déu és infal·lible; l'home és pervers i corruptible, Déu és sant i recte, perfectament incorruptible.

En el cel de Déu, els àngels fidels són un sol cor i una sola ànima, vibrant a l'uníson al ritme donat per l'Esperit etern de Déu. En canvi, en la terra, les persones són paranys les unes per a les altres. Nèciament confien en la llei dels números i acaben caient en el parany de la força que s'obté mitjançant la unió. Tota la història terrenal de la humanitat pecadora es basa en el principi presentat per Jean de la Fontaine en les seues rondalles, tan cert i educatiu: «El dret del més fort sempre és el millor». I el títol podria ser bíblic: «El Llop i el Corder». Pablo ens va advertir contra els « llops rapaços amb pell d'ovella » en Mateo 7.15: « Cuidar dels falsos profetes. Vénen a vostés amb pell d'ovella, però per dins són llops rapaços». Aquest advertiment la dóna Déu, qui coneix tan bé la realitat de les coses. I si aquest consell s'haguera pres més de debò, multitud d'éssers humans podrien haver evitat caure en paranys seductors. Per tant, he de cridar la seua atenció sobre el parany del sentimentalisme sense condemnar el sentiment dels sentiments. El sentiment d'amor és perfectament legítim entre esposos i entre una parella i els seus fills; és encara més legítim quan se sent pel nostre Pare celestial, el vertader Pare de les nostres vides.

Quan cau el sentiment en el sentimentalisme que constitueix la seua forma pervertida? Quan ens encega i ens torna sords a qualsevol altre argument de debò que explique la realitat d'una situació. Aquesta ceguesa espiritual impedeix que el nostre cervell raone i el nostre instint de supervivència es paralitza. És llavors quan «l'ovella està llesta per a ser devorada pel llop». En aquest estat, l'ànima humana ja no es defensa; els dimonis poden prendre el control total d'ella. I, vaga dir-ho, quan aquesta ànima humana consumeix drogues o tranquil·litzants, la labor d'aquests dimonis se simplifica enormement. Es converteixen en els vertaders pilots de l'ànima diabòlicament ocupada i habitada. Però, de nou, aquests dimonis no estan obligats a revelar la seua presència mitjançant un comportament anormal i sospitós. Per a moltes persones, el diabòlic o demoníac baveja, tremola o crida obscenitats. És cert que durant el ministeri de Jesús en la terra, van sorgir casos similars, i Jesús els va sanar. Però aquests exemples no són exhaustius ni únics; Totes les situacions, fins i tot les més tranquil·les i aparentment normals, amaguen una vertadera possessió demoníaca. Com a prova, cite el cas de Pedro, per la boca del qual, per un instant, el diable va parlar a Crist, dient-li paraules que brollaven del cor de Pedro, ple d'amor per Jesús: només li parla de la seua mort expiatòria, la qual anuncia: " Déu no ho vulga, Senyor! Això no et succeirà !". I Jesús immediatament li diu aquestes terribles paraules: " Lleva't de davant de mi, Satanàs! ". Però vegem de nou Mateo. 16.21-23, la seqüència dels esdeveniments: « Des de llavors, Jesús va començar a donar a conéixer als seus deixebles que havia d'anar a Jerusalem i patir molt de part dels ancians, els principals sacerdots i els escribes, i ser assassinat i ressuscitar al tercer dia ». Observen amb atenció com, en aquesta experiència, trobem l'estratègia que va emprar el diable amb Eva, la primera pecadora de la història humana. En aquest versicle, Jesús anuncia el pla salvífico de Déu als deixebles reunits, els qui escolten col·lectivament les seues paraules. El versicle que ve a continuació ens dóna un

aclariment important: per a parlar amb Jesús, Pedro ho porta apart: « Pedro, havent-ho portat a part, va començar a reprendre-ho, dient: No t'ho impedisca, Senyor! Que això no et succeïsca». Pedro deixa parlar el seu cor humà perquè mestressa a Jesús i la idea de veure-ho morir ho entristeix; la rebutja. El diable no ignora els seus sentiments, però els usarà per a temptar a Jesús per mitjans sentimentals i obligar-lo a renunciar a aquesta mort que entristirà als qui l'estimen. Sap que Jesús no és insensible a l'amor que li demostren els seus deixebles. Però Jesús resisteix els seus propis sentiments i comprén d'on prové aquesta temptació i reacciona amb promptitud: « Però Jesús es va tornar i li va dir a Pedro: “Lleva't de davant de mi, Satanàs! M'eres un escàndol, perquè no penses com Déu, sinó com els homes”. Aquesta última frase, subratllada en negreta, revela la situació terrenal on dos bàndols lluiten: el de Déu i els seus pensaments, i el dels homes amb els seus pensaments demoníacs. En realitat, Jesús dirigeix el seu missatge al diable, qui el tempta a través de Pedro, qui el mira i li parla. Jesús hauria d'haver desconfiat dels qui ho estimen més que a ningú, però era només ell? No és el mateix per a nosaltres, els seus deixebles i germans dels últims dies? Per què ens perdonaria el diable? No és el propòsit de la seua prolongada vida en la terra fer que tots els seus deixebles perden la salvació, si és possible, fins al final? Aquestes preguntes són només respostes afirmatives. Sí, el mateix enemic aguaita per a devorar-nos com el llop que devora a les ovelles, mai satisfet. En la nostra era moderna, el sentimentalisme està en l'arrel dels pensaments i moviments humanistes. Sóc adventista, no humanista perquè sóc deísta. I la meua elecció és raonada i raonable perquè ningú vol i ha fet tant com Déu per a salvar a l'home i oferir-li la vertadera eternitat. Felicitat. L'humanisme col·loca a l'home per damunt de tots els valors. Ho sent pels humanistes, però per a mi, el més gran, el més alt, és Déu, els camins del qual són molt superiors als dels humans. M'encanta el concepte que Déu té de l'home i que ens va presentar en Jesucrist, l'Home perfecte, sensible a l'amor dels qui l'estimen i que estimen tots els seus valors de justícia, compassió i abnegació; el model únic i perfecte que hem d'imitar.

El domini dels sentiments és el principal problema que caracteritza al grup dels triats. La primera persona en la terra que es va enfrontar al problema dels sentiments va ser Adán, qui no es va beneficiar de cap lliçó prèvia viscuda ni experimentada. Va estimar a Eva amb un amor apassionat i es va sentir incapaç de viure sense ella. L'objectiu de Déu es va complir: en el seu estat de fusió, eren veritablement " una sola carn ". Però aquest resultat, que frega el sublime en la seua interpretació profètica de Jesucrist i la seua Església, el seu Triat, va ser desastrós a nivell humà i la primera demostració que el poder dels sentiments podia portar a la ruïna d'un ésser humà. Des d'Adán, multituds de persones de tots dos sexes s'han negat a emprendre el camí de la salvació a causa dels sentiments que les dominaven. Tem al sentimentalisme com a la pesta, tan desastrosos són per a l'ànima humana. Sóc sensible, fins al punt de vessar llàgrimes en situacions particularment emotives, però quan es tracta de la veritat bíblica, sóc dur com una roca i inflexible. Vaig pagar per a veure i aprendre, per a actuar d'aquesta manera. Vaig veure a un germà particularment perfeccionista perdre el suport de Déu a causa del seu caràcter massa sentimental. L'amor, el vertader amor, és el que Jesús demostra: plora en veure patir, però mai renúncia als seus principis de justícia. I això és el que l'home rares vegades aconsegueix fer. Estimar, romanent sempre just, sense l'ajuda de Déu en Jesucrist, és simplement impossible. Els dimonis tenen un gran avantatge sobre els humans: no són carnals i són asexuals. L'única cosa que comparteixen amb els humans a nivell espiritual és el desig de llibertat que els va portar a rebel·lar contra Déu i el seu govern. Així, els éssers humans actuen de la mateixa manera, però també són víctimes de les lleis carnals, el desig, l'enveja, la luxúria, la malícia, la crueltat, la violència, fins i tot l'assassinat, quan els sembla necessari.

Abans de presentar en Jesucrist, Déu havia donat a conéixer l'estàndard de la seua mirada celestial en guiar a la seua Israel des del tabernacle sant durant els 40 anys de prova. Va fer regnar la vertadera justícia, donant a cadascun segons la seua necessitat, però prohibint l'excés, com el confirma aquest exemple que es troba en Èxode 16.18-19-20: « Llavors van mesurar amb l'ómer; al qual va recollir més no li va sobrar, i al qual va recollir menys no li va faltar. Cadascun va recollir prou per al seu manteniment». Moisés els va dir: «Que ningú deixe res per al matí». No van escoltar a Moisés, i va haver-hi els qui ho van deixar per al matí; però li van entrar cucs i es va posar pudent. Moisés es va enutjar amb ells . Així, va donar a la humanitat una valuosa lliçó a nivell individual, ja que, guiada pel diable, la humanitat és incapaç de posar-la en pràctica col·lectivament. Tota la infelicitat humana resideix en el desig de certs éssers de dominar als seus semblants i augmentar contínuament la seua riquesa; i aquests dominadors, en somni o en acció, s'enfronten entre si, fins al punt de lluitar en guerres costoses en vides i béns materials. La lliçó divina que dóna l'oferiment del mannà convida al triat a no adormir. Ha d'aprendre a confiar en Déu en tot, en totes les seues necessitats, dia rere dia. Qui s'enriqueix s'allunya de Déu perquè deposita la seua confiança en el que posseeix en la terra. Al no sentir ja dependent de la generosa bondat de Déu, s'allunya d'ell fins al punt d'oblidar-lo i, en el pitjor dels casos, acaba per no creure en la seua existència.

Durant el regnat del rei Salomó, la pau atorgada per Déu va afavorir temporalment la vida del poble que respectava la llei divina. Però després de la mort de Salomó, les disputes es van reprendre fins a la divisió d'Israel en dos bàndols. La situació viscuda sota el regnat de Salomó mai s'ha repetit, des de la seua època fins a la nostra. La separació s'ha convertit en el senyal extrem de la maledicció divina. I, per això, hem d'observar les innombrables separacions que podem observar en la nostra societat occidental a la fi de 2022. Cite: la separació de blocs polítics que s'han tornat bipolars; la separació de famílies i parelles, l'augment dels divorcis i el rebuig del matrimoni en favor de la cohabitació; la separació de religions, tot a causa del dret a la diferència i, especialment, a l'egocentrisme, però al mateix temps presenciem aliances antinaturals. Home casat amb home, dona amb dona, trios legalitzats, còpula amb animals; nacions amb nacions per a aliances que també adquireixen un aspecte bipolar, construït des del final de la Segona Guerra Mundial en 1945. Blocs oposats d'Orient i Occident. Però algunes d'aquestes mescles ètniques i religioses presagien vertaders drames, tan potencialment explosius són. França, que exalta els valors humanistes, fidel a aquest principi, ha acollit en el seu territori a emigrants de tot el món. Així, coexisteixen francesos individualistes, per als qui la família ja no té cap valor i que adopten la perversa moral moderna i antiga, i estrangers conservadors amb valors patriarcals i religiosos tradicionalment heretats de pares a fills durant segles i mil·lennis. Des de 1995, esporàdicament, sagnants successos perpetrats per guerrers musulmans han vingut, com a exemples, a advertir al país del risc final que representa aquesta mescla incongruent. Però, a pesar que els jueus van ser sords a aquests advertiments durant tota la seua existència, els francesos no van voler canviar; però podrien fer-ho? No és ja massa tard per a fer marxa enrere? La resposta encara resideix en el coneixement de les revelacions divines. La pregunta no es planteja en aquests termes i fins i tot perd la seua raó de ser, perquè Déu va resoldre la seua caiguda fa molt temps, i les seues decisions arriscades només confirmen la seua destinació final, decidit pel Déu de la justícia. Ha acollit, albergat, alimentat, vestit i educat a alguns dels seus futurs botxins.

La mirada celestial s'oposa a la mirada terrenal, que és la seua enemiga. Perquè fins i tot en temps de pau, entre Déu i els éssers humans, la guerra es prolonga contínuament. Per això, els llargs anys de pau, religiosa des de 1798 i civil des de 1945, han sigut enganyosos, fins al punt que la religió s'ha abandonat en gran manera i, quan encara es manifesta, és només per a enganyar als éssers humans sobre el judici de Déu, és a dir, des de la mirada celestial, sobre la vida humana i els seus esdeveniments. Els falsos religiosos no renuncien a afirmar que Déu només dóna pau, i el seu testimoniatge enganya a multituds que només desitgen escoltar aquest tipus de missatge. Perquè, ignorants de la Bíblia, les seues subtileses divines i les seues fosques profecies, les víctimes desconeixen que en 2022, després d'haver estés els seus braços cada dia cap als pobles rebels , Jesucrist va iniciar l'eliminació de l'espècie humana. Serà progressiu fins a 2030 i es deurà en part a la guerra nuclear, la fam i les epidèmies mortals, i finalment, a les seues set últimes plagues. Però finalment, després de la primavera de 2030, ja no quedarà ni una sola ànima humana amb vida en la terra. Però segons el profetitzat, retindrà durant mil anys com a únic habitant a Satanàs, el diable. Serà durant mil anys la seua presó universal. Però rellegim aquest passatge complet d'Isaïes 65:1-5, perquè tant sembla concernir el nostre temps: « He escoltat als que res preguntaven, m'he deixat trobar pels que no em buscaven; he dit: Ací estic, ací estic! A una nació que no va ser cridada pel meu nom». He estés les meues mans diàriament cap a un poble rebel, que camina pel mal camí segons els seus propis pensaments; cap a un poble que contínuament em provoca a ira en la meua cara, sacrificant en jardins i cremant encens sobre rajoles; que habiten en tombes i passen la nit en coves, menjant carn de porc i tenint coses impures en els seus atuells ; que diuen: "Vés-te d'ací, no t'acostes a mi, perquè sóc sant!"... Tals coses són com a fum en els meus nassos, un foc que crema contínuament. Això és el que he proposat en el meu interior: lluny de callar, els castigaré ...

Així que no s'unisquen als qui resen a Déu per la pau en la terra, perquè més que mai, Jesús està ocupat amb els seus àngels " portant a la terra, no pau, sinó espasa ". La seua justícia menyspreada exigeix multitud de morts, i ell les obtindrà. Com no fer-ho quan va dir en Isaïes 5.20-24: " Ai dels quals anomenen al mal bé i al bé mal, que fan de la llum tenebres, de la foscor llum , de l'amarg dolç i del dolç amarg!" Ai dels quals es creuen savis i entesos! Ai dels valents per a beure vi i per a mesclar licor; que justifiquen a l'impiu per una recompensa i priven de la seua justícia a l'innocent! Per tant, com la llengua de foc consumeix el restoll i la flama l'herba seca, així la seua arrel serà com a podridura i la seua flor es marcirà com a pols, perquè han menyspreat la llei del Senyor dels exèrcits i la paraula del Sant d'Israel. »

Al començament d'aquest versicle, Déu retrau la confusió entre el bé i el mal ; això ens remunta al principi de la creació, el context en el qual el fruit de l'arbre del coneixement del bé i del malament , prohibit per Déu, va ser menjat per Eva i després per Adán. Així, van obrir la porta a la mort que acabarà emportar a tota la humanitat a l'altra part del món, perquè ella, al seu torn, va menjar aquest

fruit prohibit... Per tant, tota la humanitat mereix la mort, excepte els triats, salvats per la gràcia concedida per Jesucrist. Però aquesta gràcia només beneficia als anomenats, als qui ell reconeix com a seus, els qui així accedeixen a la condició espiritual de triats.

Jesucrist el Metge dels triats

Aquest dijous 1 de desembre de 2022 , el nostre diví Senyor em va concedir la gràcia d'explicar les malalties físiques que causen sofriment als seus fills. Així, ens recorda que ell és, en veritat, el Metge suprem; el doctor, el coneixement del qual és il·limitat en totes les ciències. I només ell posseeix totes les respostes sobre la vida i els seus principis. Com ens recorda el títol d'aquesta obra, encara que separats per desenes, centenars i milers de quilòmetres, els triats de Crist, dispersos per la terra habitada, constitueixen el seu nou Israel, a qui ell guia dia rere dia cap al seu Canaán celestial. I, així com es va glorificar en recordar que durant els seus 40 anys de peregrinació pel desert d'Aràbia, la malaltia no havia afectat el seu poble, hui, però ja a través dels escrits d'Elena G. de White, ens revela les causes del nostre sofriment.

En 2022, el dolor d'esquena s'ha convertit en una malaltia que experimenta quasi tots els éssers humans. En realitat, aquesta malaltia específica ha existit des de la creació de l'home, ja que és conseqüència de la seua constitució. El cos humà es compon de dos blocs superposats connectats per la columna vertebral: la part inferior és la pelvis i la part superior és la caixa toràcica. Entre aquests dos elements es troben les vèrtebres lumbars, les més afectades durant la nostra existència, dia i nit. Són les que suporten el pes i els moviments de la caixa toràcica, que pot inclinar horitzontalment 360 graus. En estar molt estressades, són les primeres a patir les conseqüències dels nostres moviments. Com a únic exemple entre tots els mamífers, la posició natural de l'home és viure alçat. I aquesta actitud requereix un gran control de l'equilibri, que es manté mitjançant una adaptació permanent de la columna vertebral. Curiosament, l'home es lesiona menys durant el dia que a la nit quan dorm tombat en el sòl o en un llit. Per a poder remeiar les nostres malalties, és fonamental comprendre les seues causes. Per què les nostres nits són tan destructives quan créiem que trobaríem una reparació beneficiosa en el somni? L'explicació és la següent, resumida en dues paraules: posició i renovació cel·lular. Devem el pitjor i el millor a la renovació cel·lular del nostre cos, depenent de si aquesta es produeix en una posició positiva natural per a tot el cos o en una posició negativa, perjudicial per a tot el cos o per a una part específica. Què succeeix quan ens fiquem al llit a dormir? El nostre cos reacciona segons la llei de la gravetat: les zones pesades s'afonen en el matalàs; després, durant el somni, els nostres músculs i tendons es relaxen i, pel seu propi pes, la pelvis, la caixa toràcica i les vèrtebres lumbars que les separen, afavoreixen aquest encorbament de l'esquena. En ficar de costat, la part superior de la unió de dues vèrtebres s'estreny i, al revés, la part inferior se separa. No importa si la posició es manté durant cinc o deu minuts, però les nostres nits de descans duren almenys sis hores, i fins a huit o deu hores per als qui ho necessiten. A més, mentre algunes persones canvien de postura amb freqüència durant la nit, unes altres, com jo, preferim ficar-nos al llit sobre el costat dret o esquerre; tots dos són igualment nocius quan ens mantenen dependents. Una de les primeres cançons que Déu em va inspirar va ser "The Chained", en la qual dic: "L'hàbit és una llei ineludible; i quan creiem haver-lo aconseguit, ens domina més que mai". Per això hem de lluitar i alliberar les nostres vides de la dependència de l'hàbit per moltes raons. Perquè el nostre cervell transforma en hàbit tot el que es renova amb freqüència. On està el perill? En el cas del somni amb torsió espinal, aquest perill resideix en la renovació cel·lular. El nostre cos renova constantment les seues cèl·lules. Les cèl·lules mortes són drenades i evacuades per la sang, i es formen noves cèl·lules per a reemplaçar-les. Aquesta acció permanent, que ocorre sense que ens adonem, ens recorda que Déu continua creant-nos. Ell primer va formar a l'home, però des del pecat mortal, ha assegurat la renovació de les cèl·lules moribundes en els cossos humans. I aquest miracle es repeteix milers de milions de vegades. Si el nostre cos està en la posició correcta, aquesta renovació només és beneficiosa, però si la posició és incorrecta, les seues conseqüències són desastroses. Què ocorre quan l'articulació de les nostres vèrtebres es deforma? Entre les vèrtebres es troba el disc intervertebral, que esmorteeix el contacte entre dues vèrtebres contigües. En la part superior contreta, en ficar de costat, la renovació de les cèl·lules discals es veu limitada, mentre que en la part inferior, engrandida, la renovació de les cèl·lules d'aquest disc s'amplifica i aquest s'expandeix, en beneficiar d'un espai major. A la nit, la renovació cel·lular transforma, lenta però inexorablement, una acció beneficiosa en una acció perjudicial que es converteix en una vertadera causa de sofriment. Perquè durant el dia patim el mal que s'acumula inconscientment durant la nit. Cal destacar que aquesta deformació de l'articulació de les vèrtebres lumbars acaba comprimint el nervi ciàtic que sale de la vèrtebra a través de la medul·la espinal, la qual cosa causa dolor a

l'esquena i que descendeix fins a les cames i els peus. El dolor se sent en el costat on el disc intervertebral està esclafat. Quin és llavors la solució? Depén de l'home prendre la iniciativa per a protegir la correcta alineació de les seues vèrtebres. En estar dempeus o assegut, el suport de la columna ha de mantenir recte i vertical. S'han d'evitar els sofàs que afavoreixen la curvatura de l'esquena o col·locar un coixí ferm i resistent a l'altura dels renyons. Antigament, les cadires tenien un respatler vertical alt i incòmode que obligava a qui s'asseia a alinear la columna vertebral. Aquesta pràctica ha desaparegut perquè l'home ha preferit la comoditat destructiva de la relaxació (tant física com mental). Però per a la nit, és necessària una adaptació. Hem d'evitar que el nostre cos es corbe en dormir de costat. Propose diversos mètodes que consisteixen a adaptar el llit o el nostre propi cos. Per al llit: col·locar un tascó entre el somier i el matalàs a l'altura de la cintura, entre els malucs i la caixa toràcica perquè el matalàs no s'afone en aqueixa zona. També pot col·locar una tovallola enrotllada o qualsevol altre producte, com un corró d'espuma, davall del llençol bajera, però en tots els casos, ha d'evitar qualsevol sensació de dolor que se senta si el tascó està mal col·locada. Per això, l'altre mètode consisteix a equipar el cos mateix, envoltant la cintura amb roba de llit, una tovallola de pelfa o un llençol fins que la cintura tinga la mateixa mesura que els malucs i la pelvis. En enfortir i mantenir el cos, s'evita l'encorbament de la columna vertebral. És llavors quan opera el miracle de la vida: cura la seua malaltia mentre dorm, sense medicaments, sense cap fàrmac, sense fisioterapeuta, quiropràctic o, simplement, un oseoterapeuta. És la renovació cel·lular la que recarrega el disc lumbar en el seu equilibri correcte en 360 graus. Aquesta renovació cel·lular continua fins al final de la vida humana, és a dir, fins a quin punt la situació creada per la malaltia està lluny de ser desesperada.

Conscient de la importància de la postura en dormir, vaig comprendre l'existència de moltes altres conseqüències. Considerem que dormim entre una habitació i un terç de la nostra vida, i jo vinc a dir: "Dis-me com dorms i et diré qui eres". Es diu que les cèl·lules de tot el nostre cos es renoven per complet després de set anys. Al voltant dels 40 anys apareixen les primeres conseqüències dels mals hàbits adquirits des del naixement; i, per descomptat, com a norma inevitable i causa principal, la postura corporal durant el somni nocturn. En ficar de costat, no sols es danyen els discos lumbars, sinó també la cara i els ulls. Durant la nit, el cap reposa sobre un dels seus dos costats en el coixí, que recomane gruixuda i ferma per a cobrir els 10 a 15 centímetres que separen el costat de la cara de la vora del muscle; i aquesta part inferior, que reposa sobre el coixí, s'esclafa durant tot el somni. Els canvis musculars es deuen al principi de la renovació cel·lular. Amb el pas de les dècades, canviem la nostra aparença i morfologia. Els músculs oculars també pateixen aquests canvis, i apareixen els primers signes concrets: la modificació de la visió a causa de la deformació dels músculs orbitals. L'ull, originalment molt redó, s'ha tornat més o menys ovalat. Però aquest mal no té remei, i llavors comença l'esclavitud de les ulleres, que només empitjorarà amb el temps. Malgrat els seus desavantatges, dormir de costat ofereix un avantatge per al descans muscular de les cames, que s'obté únicament amb una lleugera flexió d'aquestes, alguna cosa a dormir boca amunt no permet. D'altra banda, dormir boca amunt no causa cap molèstia per a les vèrtebres lumbars ni els músculs facials. Com a regla general, perquè un somni siga veritablement reparador, la roba de llit ha d'adaptar a la forma del cos humà, basar en el principi de l'ergonomia. El nostre cap no necessita un coixí de plomes ni una espuma massa blana, ja que la zona que ha d'estar fermament secundada és el coll i el clatell; en aquest cas, recomane usar un llençol d'espuma de densitat ferma o un coixí bastant ferm. Dormir boca amunt és molt beneficiós i causa poques molèsties. Per regla general, el canvi de postura corporal és ideal per a escapar de l'hàbit. D'aquesta manera, cap part del cos patirà una exposició prolongada i perjudicial. En aquesta posició, el coixí es torna inútil llevat que siga modelada i ergonòmica. No obstant això, per a la comoditat i protecció del coll, recomane col·locar una tovallola gruixuda enrotllada a la seua altura. Hem d'aconseguir el somni, independentment de la posició que adoptem. I quan s'apliquen els mitjans que he proposat per a remeiar el problema de la columna vertebral corbada, el cos pot girar a la dreta, a l'esquerra o boca amunt sense cap molèstia. He exclòs deliberadament dormir boca avall, ja que en aquesta posició les molèsties afecten els músculs del coll i el clatell. Així, prolongada durant la nit, la posició del cap girat, a 90 graus, sol ser la causa del famós "torticoli" que se sent dolorosament en despertar.

Les adaptacions proposades fins ara tenen més com a objectiu evitar el dolor d'esquena que tractar-lo quan ja és dolorós. Sanar el problema dolorós requereix un mètode una mica més muscular. I en aquest sentit, els fills del Déu Creador no han de deixar infantilitzar pels metges de la ciència mèdica humana. El sentit comú i la intel·ligència que Déu ens dóna valen molt més que les lliçons apreses i repetides pels metges, lloros arrogants i orgullosos. Per a Déu, el primer pas cap a la curació és detindre la causa del dolor, que per tant ha d'identificar clarament. Després, per a curar el pinçament de les articulacions vertebrals, aprofitarem el principi d'arrodoniment, afavorit per la flexibilitat del llit, invertint la posició del cos i accentuant el buit format. Si el dolor ciàtic se sent en el

costat esquerre, un ha de ficar sobre el costat esquerre i estimular l'arrodoniment de la columna col·locant un coixí davall de la part inferior dels malucs i un altre davall de la caixa toràcica. En aquesta posició, les vèrtebres pinzadas se separen. En la relaxació muscular absoluta, un alliberament complet de la relaxació, el pes del cos força aquesta obertura. I si és necessari i està disponible, l'ajuda d'un tercer pot ser molt útil, pressionant amb xicotetes sacsejades la cintura de la persona tombada, la relaxació muscular de la qual és absolutament necessària per a no lesionar els tendons i músculs que connecten aquestes vèrtebres. Acabe de descobrir en un documental de televisió el mètode d'un mestre massatgista tailandés que utilitza un mall de fusta per a colpejar els músculs del seu client. Els colps s'esmorteeixen i es dirigeixen a una massa de teixit tibant que adquireix forma cilíndrica mitjançant l'enrollamiento d'una corda. La seua explicació és molt convincent. Així, provoca en els músculs ones de xoc de gran intensitat que desperten l'organisme mitjançant un flux sanguini que constitueix la respiració muscular. El resultat final obtingut va ser més que sorprenent. El pacient, que patia, es va sentir completament relaxat al final de la sessió i va demostrar la seua major flexibilitat inclinar i tocant el sòl amb els dits, amb les cames estirades. El massatgista va combinar encantaments religiosos pagans dirigits als esperits amb la seua tècnica física, però deixant això de costat, el mètode mereix ser recordat i practicat. A Orient, la curació pot aconseguir mitjançant pràctiques brutals no acceptades a Occident. No obstant això, aquestes pràctiques brutals demostren la seua eficàcia; això no sempre ocorre amb les tècniques occidentals. De fet, necessitem comprendre el comportament del nostre cervell, que revela els senyals enviats per tot el cos físic. Sense un dolor específic, el cervell sembla ignorar l'existència del cos; però si es produeix un traumatisme per xoc o pessic, els nervis envien un missatge al cervell que assenyala una agressió anormal, que aquest expressa mitjançant dolor. El dolor se sent amb intensitat quan la resta del cos es troba en un estat normal de repòs. Però si altres punts també comencen a assenyalar l'agressió, el dolor inicial se sent de forma atenuada. Tot succeeix segons aquesta imatge: en la foscor de la nit, un ciri encés crida l'atenció. Però si mil ciris s'encenen al mateix temps, desapareix entre la multitud i ja no és perceptible ni identificable. Això és el que provoca la multiplicació de colps de maça d'aquest massatgista tailandés en tots els punts musculars vitals del cos dels seus pacients. Però no es limita només a aquests colps. Amb el peu, pressiona fermament els músculs durant uns segons i després afluixa. D'aquesta manera, bloqueja i desbloqueja la circulació sanguínia, des dels panxells, les cuixes i els músculs de l'esquena fins al coll. Aprecie aquest enfocament purament mecànic del cos humà, perquè això és el que som: màquines dotades de l'esperit de vida donat per Déu. He experimentat personalment aquest colp directe amb un mall de fusta i, si el colp no és massa fort, no causa dolor, però certament desperta la circulació sanguínia en els músculs adormits. I crec que aquest mètode pot ajudar a evitar obstruccions en les artèries i, per tant, problemes circulatoris greus com a infarts o aneurismes cerebrals. Un detall a aclarir: l'objecte utilitzat pel massatgista tailandés per a esmorteir els colps estava compost de la següent manera: enmig d'un quadrat de tela blanca, recollia herbes aromàtiques com a menta i altres herbes sense moldre-les ni triturar-les; En alçar les cantonades de la tela, es formava una bola, tancada amb un cordó que l'envoltava fins a la part superior. En colpejar aquesta part superior, l'essència de les plantes contingudes en la bola inferior s'estenia per la pell i els músculs afectats. El massatge tailandés no és una carícia, sinó una acció brutal, mesurada i controlada que provoca una reacció beneficiosa en els músculs tractats i una vertadera curació obtinguda sense cap medicament químic. D'aquest testimoniatge sol em quede amb " el que és bo ", com Déu ens convida a fer en aquest versicle d'1 Tesalonicenses 5.21: " Examineu-ho tot; retingueu el que és bo ". Encara que aquest versicle es refereix principalment a " profecies ", crec que també pot aplicar a tot el que pot ser bo, en tots els aspectes de la vida. Rebutge les teories religioses tailandeses, però conserve les pràctiques físiques de la seua atenció mèdica. Els dimonis els han donat el benefici del seu profund coneixement de la vida humana, el seu cos i els seus òrgans. El meu interés per aquest mètode es justifica pel fet que des de fa alguns anys ja he adquirit l'hàbit de tractar el meu dolor ciàtic mitjançant colps en la zona adolorida prop de les vèrtebres lumbars.

La segona lliçó de salut d'aquest estudi es refereix a la dieta, i en aquest tema, no hem aprés totes les lliçons que ens ensenya la Bíblia. Viu a Occident, a França, una regió global maleïda per Déu des de l'any 321, oficialment. Els nostres costums i tradicions alimentàries s'han heretat i transmés de generació en generació, durant segles, fins a la nostra era moderna, on trobem l'estàndard de tres menjars al dia: desdejuni, esmorzar o sopar, i sopar o esmorzar. Aquests tres menjars diàries, tradicionalment consumides, són absolutament innecessàries, però en la pròspera Europa, la gent menja més per plaer que per necessitat. De xiquet, em van ensenyar proverbis i dites com aquest: cal menjar per a viure, no viure per a menjar. Com la majoria d'aquests de saviesa, aquest ha sigut completament ignorat i oblidat pels éssers humans. Per això, el model correcte no es trobarà entre els homes, sinó només en la Bíblia, en els ensenyaments divins. Déu ens va presentar

aquest model ideal quan va alimentar al seu poble Israel durant 40 anys en el desert. L'aliment prescrit era exclusivament mannà, el sabor del qual, com llegim en Èxode 16.31, era " a mel de canya ": " La casa d'Israel va cridar a aquest aliment Mannà. Era com a llavor de coriandre; era blanc, i el seu sabor era com el d'una mel de canya ". L'aliment es donava només una vegada al dia, després de la rosada del matí. Aquesta lliçó és particularment rellevant per als qui aspirem a l'elecció celestial, guiats per Déu cap a la seua Canaán celestial. Què ens diu Déu en aquesta experiència? Ens diu que les necessitats calòriques dels éssers humans durant un període de 24 hores poden satisfer amb un sol menjar en la matinada. Adéu a les tres menjades que, recomanades pel diable, sobrecarreguen el cos en encadenar hores de digestió que se superposen al llarg del dia i fins i tot de la nit. Quina qualitat de descans pot tindre el somni quan el cos continua gestionant el seu procés digestiu durant diverses hores? Una qualitat tan baixa que la necessitat de medicaments calmants i soporífers es torna essencial. Però en despertar, el café tòxic es torna essencial per a mantindre el cos despert i excitat. D'aquesta manera, la màquina humana es veu sotmesa a una cadena cíclica de frenades i acceleracions sobtades que absorbeixen tota la seua energia i fomenten l'estrés; això, fins al xoc final, una crisi nerviosa, un aneurisma coronari o altres problemes més o menys fatals d'aquest tipus.

En contrast amb aquests estàndards de vida negatius, Déu ordena als seus triats, per al seu bé, que acumulen les calories necessàries per a 24 hores, només al matí primerenc. L'aliment absorbit permetrà al cos humà realitzar totes les seues tasques, totes les seues activitats, durant 24 hores. El cos agraeix aquest principi perquè, després d'un menjar abundant, el menjar es transforma immediatament en energia, que estarà disponible fins a l'hora de dormir. L'activitat diürna no interfereix amb la digestió; ambdues són controlades pel cervell en la seua fase conscient. I quan arriba l'hora de dormir, el cos no necessita aliment, sinó sol descans físic i mental. En aquesta fase d'inconsciència, el cervell proporciona als òrgans un merescut descans. Un menjar ingerit entre les 6 i les 7 del matí es digereix completament al voltant de la 1 de la vesprada. Però el cos normalment és capaç de proporcionar l'energia necessària per a les 5 o 6 hores d'activitat que encara queden fins al final de la jornada laboral. I aquest temps es redueix encara més en el cas d'una jornada contínua de 8 hores. L'activitat que començava a les 8 a. m. acabava a les 4 p. m. Vaig experimentar personalment aquest ritme de treball professionalment en 1976. En eixir a les 4 p. m., tenia tres hores per a fer la compra i sengles per a preparar el menjar del matí següent; després, podia recuperar-me amb una nit de somni molt necessària i merescuda. El meu ocupador va acceptar aquest règim en particular perquè treballava només, sense conseqüències per als altres treballadors. Desafortunadament, hui dia, els fills de Déu depenen de l'organització de la humanitat maleïda i han de respectar els principis establits col·lectivament. No obstant això, l'elecció del mètode dietètic continua sent individual i el model ordenat per Déu, o suggerit per ell, és, per tant, aplicable per a qui vulga seguir-lo. En la societat, els models adoptats són els que el diable i els seus dimonis han inspirat en els homes rebels. Són destructius per a les vides i els esperits. Al contrari, Déu ens mostra el que és bo, agradable i perfecte per a nosaltres, i només els seus triats ho comprenen i ho aproven per al seu major bé, ja en aquesta terra marcada per la maledicció humana. A més, el menyspreu mostrat per la seua selecció d'aliments purs i impurs recau sobre ells en forma de malalties que els condueixen a la mort.

En una lliçó anterior, el versicle de l'Èxode ens va recordar que les necessitats nutricionals de cada persona són individuals i diferents. De fet, en l'espècie humana, només tenim en comú l'aparença general, perquè existeixen diferències en totes les àrees externes visibles, però també en el comportament i les reaccions dels nostres òrgans: depenent dels gens heretats de naixement, alguns mengen molt sense que el seu cos es beneficie, mentre que per a uns altres, ocorre el contrari: menjar poc els porta a engreixar, i els casos hormonals poden justificar l'obesitat. Per aquesta raó, Déu deixa a cada hebreu la possibilitat d'assaciar amb mannà segons la seua necessitat personal, determinada per la seua naturalesa. Ell fa el mateix amb nosaltres hui: cadascun estableix la quantitat d'aliment que considera consumir, però aquesta lliure elecció de quantitat no es limita a la qualitat. Déu ha prescrit regles sobre aquest tema que els seus triats només poden honrar i aplicar amb plaer i confiança.

Hi ha alguna cosa que marca la diferència entre la sanació que Déu dóna i la que donen els metges d'aquest món. Déu pot aconseguir una curació perfecta i total, mentre que els homes només busquen que desaparega el dolor causat per la malaltia. Però per a obtindre una sanació completa de Déu, ell exigeix que el pacient pose fi al que li causa mal; i aplica aquest principi tant a la malaltia física com a l'espiritual. Per a comprendre aquesta necessitat, la imatge de Penélope, l'esposa del grec Ulisses i del poeta Homer, és perfectament adequada: va desfer a la nit el mocador que va teixir durant el dia per a retardar el matrimoni que el seu poble volia imposar-li; va actuar així perquè encara esperava el retorn d'Ulisses, el seu espòs, qui havia partit molts anys abans per a participar en la Guerra de Troia. Així, si la causa de la malaltia no desapareix per complet, les cures rebudes no són

més que successius pal·liatius incapaços de conduir a una curació completa. Havent patit personalment de dolor ciàtic en diverses ocasions, record d'aquestes experiències que, després d'haver recorregut a les manipulacions realitzades amb èxit per hueseros, cap d'ells va pensar a aconsellar-me sobre com revertir i eliminar la causa del meu dolor, ara crònic. Vaig anar buscant alleujament, m'ho van donar, i res més.

És doncs al gran Mèdic Jesucrist a qui dec el poder adonar-me hui que tots els mals són curables si s'eliminen les causes que els provoquen; i només en aquesta condició única.

Reflexionant, puc atribuir la deformació de la meua columna a la base metàl·lica del llit on dormia d'esquena amb el meu germà major, estant jo mateix sobre el meu costat dret, quan era xiquet. Nit rere nit, el problema es va agreujar fins a cronificarse quan es va atrofiar el disc lumbar del costat esquerre. Identificar l'origen del problema indica la manera de solucionar-lo: n'hi ha prou amb revertir la situació. I si no ho vaig fer abans, és perquè aquest hàbit, en haver convertit en una cosa natural, em va semblar que afavoria el somni. Aquest raonament va tindre com a conseqüència prolongar i accentuar el problema.

El mateix ocorre amb el pecat. En el món del diable, els falsos cristians creuen que poden ser salvos per la sang de Crist si continuen practicant el pecat; no és el que diuen, sinó el que fan. Per tant, el gran Metge de les ànimes no pot salvar-los com ells esperen, creuen, amb fe. Però la pràctica contínua del pecat testifica contra el que anomenen "la seua fe", i els nombrosos textos d'advertiment citats en la Santa Bíblia, la Paraula de Déu, en els escrits del nou i antic pacte, els condemnen a la més cruel de les desil·lusions. Jesucrist va vindre a " posar fi al pecat ", segons Daniel 9.24, no sols a " expiar-lo ". I " el pecat " al qual va posar fi és aquell que els seus triats abandonen en col·locar-lo sobre " el Corder de Déu que lleva el pecat del món ", fent expiació només per a benefici d'aquests triats. Aquesta és l'ensenyament complet del cerimonial jueu de "Yom Kipur" o "Dia de l'Expiació", el tema revelat en imatge en Levític 23.16-32, i de la Pasqua jueva. El propòsit d'aquest cerimonial escenificat es resumeix en un sol versicle de Jeremías 31:34: " Ja no s'ensenyaran l'u a l'altre, ni cadascú al seu germà, dient: 'Coneix a Yahvé! Perquè tots em coneixeran, des del més xicotet fins al més gran, diu Yahvé; perquè perdonaré la seua iniquitat i no em recordaré més del seu pecat '" . Un projecte salvífico el compliment en Jesucrist del qual es confirma en Hebreus 8:8-13. A la llum d'aquest versicle, els dic als qui creuen ser salvos "en el seu pecat": com pot Déu " oblidar " el seu " pecat ", si encara es practica i roman visible sota la seua justa mirada com a Jutge Suprem? Déu només pot " oblidar " el que ha desaparegut. El mateix ocorre amb el “ pecat ”, que desapareix només després de ser abandonat per l'ésser humà culpable.

Observe que en aquest versicle, Déu esmenta " pecat " i no " pecats ". Això confirma la idea que, per a ell, " pecat " designa, globalment, una actitud rebel que pot manifestar de múltiples maneres. I aquesta idea l'expressa l'apòstol Santiago quan declara a Santiago 2.10: " Perquè qualsevol que guarda tota la llei, però ofén en un punt, es fa culpable de tots " . Aquest text, per tant, confirma el requisit de Déu que la pràctica del " pecat ", que és, segons 1 Juan 3:4, " la transgressió de la llei divina ", desaparega per complet en la vida dels qui salva en Crist. "Tot aquell que piga, infringeix la llei, i el pecat és infracció de la llei. "; que designa tota paraula que sale de la boca de Déu en els seus dos pactes successius.

La vida confirma la necessitat d'abandonar la causa del mal en tots els àmbits. Pot un bevedor alcohòlic curar sense deixar de beure alcohol? Pot un fumador alliberar de la seua addicció si continua fumant? Aquests dos exemples demostren la necessitat de l'abandó absolut de les pràctiques que causen el mal. I aquestes cures sol s'obtenen mitjançant l'esforç i la lluita contra l'hàbit i la seua dependència. Per a aconseguir aquesta victòria, la víctima ha de ser perseverant i estar decidida a véncer, o ser capaç de "negar a si mateixa i prendre la seua creu per a seguir " a Jesucrist, l'únic gran Metge de cossos i ments, víctimes de malalties, totes degudes al " pecat " heretat d'Adán i practicat per tots els éssers humans després d'ell.

Si s'ha de jutjar pel resultat, el pla de Déu per a eliminar el pecat ha fracassat per complet. Així és com sembla ser la situació global del món. Però el pla de Déu mai va tindre com a objectiu convertir a tota la humanitat per a salvar-la. El seu pla salvador sol es realitza en la vida dels pocs triats dispersos per la terra entre totes les nacions. Ell pot salvar a aquests triats perquè han escoltat, rebut, comprés i acceptat obeir les seues exigències; això els fa dignes de viure en la seua presència, en un amor compartit, en l'eternitat que ve i que ell els concedeix.

EL TEMPS DE LA FI

El " temps de la fi " s'esmenta diverses vegades en el llibre de Daniel, però també en el testimoniatge personal del Senyor Jesucrist. Hui estudiaré els diversos significats que Déu li dóna a

aquesta expressió, encara que crec que per a Déu només té un: per a ell, el " temps de la fi " arriba quan s'ha fet tot el possible per a arrabassar de la mort a les ànimes fidels dignes de ser salvades. Per a recolzar aquest raonament, tenim la història dels antediluvians destruïts per les aigües del diluvi. Ara bé, la causa d'aquesta destrucció va ser la impossibilitat de salvar-los malgrat el testimoniatge de Noé i els seus fills. Tota la humanitat d'aquell llavors ho coneixia i es burlava obertament de la seua construcció de l'arca que els salvaria a ell i a la seua família. Però, a l'hora triada per Déu, les finestres dels cels es van obrir i tota la humanitat va perir ofegada com a rates, juntament amb tots els animals terrestres escampats per la terra; excepte aquells que van entrar en l'arca per a salvar als de la seua espècie. El testimoniatge del diluvi és summament important perquè, mitjançant aquesta acció, Déu va demostrar a la humanitat la seua capacitat per a destruir la vida que va crear. Després del diluvi, l'amenaça pesa sobre la humanitat rebel i incrèdula, però és molt més que una simple amenaça: és un advertiment, perquè ha programat per al "temps de la fi " una nova exterminació al retorn de Jesucrist al començament del seté mil·lenni, però també, al final d'aquest seté mil·lenni després del judici final, mitjançant el " diluvi de foc " profetitzat en 2 Pedro 3:7: " mentre que, per la mateixa paraula, els cels i la terra actuals estan reservats, guardats per al foc en el dia del judici i de la destrucció dels homes impius " . Aquest " diluvi de foc " cobrirà la terra amb magma subterrani, la qual cosa li donarà l'aparença del " llac de foc " esmentat en Apocalipsi 20.14, en el qual tots els rebels jutjats per Déu i els seus triats rebran el càstig de la " mort segona ". Aquest extermini per un autèntic "diluvi de foc" marcarà la vertadera fi del projecte salvífico terrenal, el temps omega o "Z" en relació al principi alfa o "" que en realitat no és només el de la creació terrestre, sinó que és aquell en el qual Déu va crear al seu primer oposat lliure, l'àngel anomenat "Estrella del Matí" i que morirà com "Satanàs" i "diable", adversari i enemic de Déu i de tota la humanitat; fins i tot d'aquella que li serveix més o menys inconscientment.

En les notícies de febrer de 2022, vam veure que els russos van pintar una gran "Z" blanca en els seus vehicles militars. Ningú ha explicat realment aquesta lletra "Z", que no existeix en l'idioma rus, però que, de fet, és l'última lletra de l'alfabet de les llengües occidentals. Per això crec que és un senyal donat per Déu per a benefici dels seus triats que comparteixen els seus secrets. De fet, el senyal és sinistre, ja que anuncia la fi d'Occident, que concentra tota la ira de Déu. El color blanc és diví i un signe de puresa: Déu decreta la fi de la dominació dels pobles occidentals que han traït i distorsionat el seu pla de salvació basat en la mort expiatòria de Jesucrist. La "Z" anuncia clarament un missatge relacionat amb el " temps de la fi ". Aquesta "Z" específicament occidental revela la lògica de la motivació de la "operació especial" llançada pels russos contra Ucraïna, a la qual retrauen precisament la seua aliança amb els països d'Europa Occidental i Amèrica. En denunciar els excessos perversos de la moral occidental, els russos només proclamen amb paraules concretes la idea del judici diví. És obvi que a Occident, aquestes acusacions no poden ser escoltades ni justificades, com tampoc la nació jueva va poder acceptar i reconéixer els justos retrets que Déu li va dirigir a través dels seus profetes, fins a la fi de la nació, destruïda, doncs en perdre tota eficàcia, les apel·lacions es van tornar inútils; només es va imposar el càstig final.

En Mateo 24:14, Jesús va declarar: « Aquest evangeli del regne serà predicat a tot el món per a testimoniatge a totes les nacions. Llavors vindrà la fi » . Com es va predicar l'evangeli del regne a tot el món? La resposta és: mitjançant la difusió de la Santa Bíblia. Des del moment en què es va imprimir, va distribuir i va posar a la disposició de tots en tots els idiomes, tots els habitants de la terra van ser enfortits davant Déu. La Bíblia, la paraula escrita de Déu, proporciona respostes úniques a les justes preguntes dels éssers humans; Déu no pot fer res més per ells. L'evangelització va perdre el seu significat quan, en mans dels protestants, la Bíblia i la seua veritat divina van ser distorsionades i traïdes. Però aquesta traïció no va ser l'última, perquè al seu torn, sotmesa a una prova de fe profètica entre 1980 i 1994, la fe de l'adventismo institucional va demostrar el seu menyspreu per l'advertiment profètic donat per Déu en la seua Santa Bíblia. I aquesta última traïció és pitjor que les anteriors perquè la llum ha abundat per a donar sentit al pla salvífico de Déu. El coneixement i la restauració de la pràctica del sabbat han esclarit les causes del dramàtic sofriment degut a les persecucions religioses imposades per la religió catòlica quan els reis la van secundar amb la seua força armada. Ara, després d'haver revelat als pioners de l'obra la identificació d'aquesta religió catòlica amb la " bèstia que puja de la mar " en Apocalipsi 13, successivament, la religió protestant i l'adventismo oficial s'han aliat amb ella. Això, en realitat, determina per a Déu la data del començament del " temps de la La fi és el moment en què la traïció humana aconsegueix el seu punt màxim. I aqueixa data és 1994, ja que els esforços secrets dels adventistes per a establir aquesta aliança antinatural van ser revelats oficialment als adventistes a principis de 1995.

En Daniel 11, trobem diverses cites del " temps de la fi ", que designaran, per tant, aquest any 1995. Hem de comprendre el pensament del nostre Creador, qui va compondre la construcció de tota la seua revelació profètica bíblica, destinada, en realitat, únicament als seus últims triats del " temps

de la fi" . fi ." I aquest terme m'obliga a recordar aquest versicle on Déu diu per mitjà de Salomó, " la fi d'una cosa és millor que el seu principi "; és tan lògic: el principi està ple de preguntes en una situació fosca mentre que el " temps de la El final està ple de respostes a totes les preguntes. De fet, la profecia completa havia de comprendre adequadament només quan tot el profetitzat s'anava a complir o estava a punt de complir. Perquè aquest és el vertader propòsit de tota profecia: és el seu compliment, esperat amb fe pels seus serfs, la qual cosa alimenta encara més la seua fe en el moment en què es compleixen les coses profetitzades. Però un només espera el que sap que ha d'esperar; això és impossible per als qui menyspreen les profecies. La profecia és, per als últims dies de la humanitat, l'única expressió de la vertadera fe. Nombroses cites exhorten als candidats a la salvació divina a " vetlar ", la qual cosa consisteix precisament a rebre i comprendre els anuncis profetitzats per Déu en la seua Santa Bíblia. Qui " vela " espera i no se sorprén per l'esdeveniment que espera.

Aquests dos versicles de Daniel esmenten " el temps de la fi ": Daniel 11.27: " Els dos reis buscaran en els seus cors fer el malament, i en la mateixa taula parlaran mentides. Però no tindran èxit, perquè la fi no arribarà fins al temps assenyalat ". El context es refereix a Antíoc IV i al seu nebot Ptolemeu, rei d'Egipte, els qui, en aquest antic context, són respectivament el " rei del nord " i el " rei del sud " en la profecia. La mateixa expressió " perquè la fi no arribarà fins al temps assenyalat " se cita de nou en el versicle 35: " Alguns dels savis cauran, per a ser refinats, purificats i emblanquits, fins al temps de la fi , perquè no arribarà fins al temps assenyalat " . Però aquesta vegada, el context al qual es refereix aquesta " fi " és el del " temps de la fi ", que es desenvoluparà en el versicle 40. L'expressió " temps assenyalat " suggereix un temps o una data construïda per les duracions profetitzades en "dia-any" per Déu en les seues profecies. Aquestes dates construïdes estan, per tant, doblement marcades, ja que representen esdeveniments programats per Déu d'importància primordial i són revelats als seus triats. I la que marca l'inici del " temps de la fi ", o 1994, és de summa importància, perquè és l'últim que la profecia permet construir. Déu dóna als seus últims triats aquest punt de referència que permet interpretar el conflicte descrit en els versicles 40 al 45, el context del qual és la fi de l'evangelització de la fe cristiana. Aquesta vegada, en aquest context final, el " rei del nord " designa a Rússia i les repúbliques musulmanes orientals que la sustenten, i el " rei del sud " representa a les nacions musulmanes situades principalment al sud de la mar Mediterrània, els àrabs i els africans. Se'n diu " rei del sud " degut a l'origen àrab de la religió de l'Islam, nascuda en La Meca a principis del segle VII . En el versicle 27, evocant un context antic, Déu dirigeix a la intenció dels seus últims triats una al·lusió que es referirà també al « temps de l'En la fi , els dos últims reis del nord i del sud , és a dir, la Rússia cristiana ortodoxa i les nacions musulmanes unides en una aliança antinatural, duen a terme, al seu torn, intercanvis basats en la falsedat denunciada per l'Esperit en aquest versicle 27. Aquesta al·lusió és l'única revelació d'un judici diví contra la fe ortodoxa, doncs, a part d'aquest cas, la profecia de Daniel i l'Apocalipsi ignora l'existència d'aquesta fe cristiana ortodoxa, proclamada i practicada als països d'Europa de l'Est. La profecia sol es dirigeix a la fe catòlica romana i a la fe protestant, nascuda de la Reforma d'aquesta església catòlica, i, finalment, a la seua forma "adventista", forma oficial que acaba sent " vomitada " per Jesucrist. Aquest verb "vomitar" confirma el seu estat original de benaurança. En canvi, la fe catòlica i la fe protestant no van ser "vomitades" per Jesús, perquè mai va reconéixer la primera i només va acollir provisionalment la segona, a causa de la seua imperfecció doctrinal, fins a 1844, data de la prova de la seua fe.

A la llum d'aquestes dades que fan de 1994 la data de l'inici del “ temps de la " Fi " de Daniel 11.40, l'enfrontament del " rei del sud " contra el " rei " papal, del qual parla la profecia des del versicle 36, té com a blanc la falsa fe cristiana de tota l'Europa occidental; i en aquesta Europa, França, única potència militar i "filla major de l'Església catòlica, la seua mare".

França ha de pagar un alt preu a Déu pel seu constant suport a l'Església catòlica romana. Amb el "rei del sud " musulmà, ha de pagar un alt preu per la seua antiga colonització dels països musulmans de la costa nord d'Àfrica. Així, el 25 de juliol de 1995, assistim a un primer atemptat musulmà mortífer perpetrat pel GIA, el grup islamista algerià, que va perpetrar un atemptat amb bomba en sòl francés en l'estació "Saint-Michel Notre-Dóna'm" del RER B parisenc. Jesucrist, el vertader Saint-Michel, va ser el promotor d'aquesta acció punitiva contra el culte a la Mare de Déu, designada amb el nom de "Notre-Dóna'm". Després d'aquest atemptat, van seguir uns altres, perpetrats successivament per Al-Qaeda i Daesh. L'hostilitat musulmana cap a la religió cristiana ja no està en dubte; és evident. L'11 de setembre de 2001, a Nova York, la destrucció de les dues torres del World Trade Center, aconseguides per dos avions de passatgers utilitzats en un atemptat suïcida de tipus "kamikaze" japonés, va confirmar aquesta odiosa oposició contra tot l'Occident cristià.

La profecia revela dues fases principals d'agressió per part dels enemics d'Europa. La segona es refereix a l'agressió russa que es gesta en l'actual guerra a Ucraïna. Déu profetitza que Europa serà atacada successivament per nacions musulmanes i, finalment, per les nacions russes de l'Est, els qui

la destruiran severament.

La fi dels temps és la fi de l'arrogant dominació d'Europa Occidental, de la qual van sorgir diverses nacions gegantesques: els Estats Units, el Canadà, Austràlia i Sud-amèrica. La prova que Europa és el blanc principal de la ira de Déu en Jesucrist resideix en el símbol de l'Eufrates , que la designa en el càstig de la sisena trompeta en Apocalipsi 9.13. I sota aquest símbol, l'Eufrates , Déu es dirigeix al suport europeu brindat a la religió catòlica romana papal , el nom simbòlic de la qual és precisament « Babilònia la Gran » , és a dir, el de la ciutat assentada sobre el riu Eufrates dels antics calfaments.

La fi dels temps constitueix en si mateix un poderós suport a la vertadera fe dels triats i una prova concreta de la seua existència. En els campaments rebels, ningú creu, ni vol creure, en una vertadera fi del món. Per tant, la ment es dirigeix constantment a l'esperança i l'expectativa del temps de les negociacions finals, mitjançant les quals es donarà un final feliç al conflicte actual. És necessari conéixer veritablement i compartir amb Déu el seu pla general revelat per a saber que aquestes negociacions mai arribaran. Només els triats que comparteixen el coneixement dels seus designis saben que la història humana s'inscriu entre un principi i una fi , que serà feliç per als triats i mortal per als rebels. I tota aquesta revelació es va construir entre la creació del Gènesi i la revelació final de Crist anomenada "Apocalipsi".

En Daniel 11.44-45, Déu profetitza: « I notícies de l'orient i del nord el torbaran, i eixirà amb gran fúria per a destruir i aniquilar a molts . I plantarà les tendes del seu palau entre les mars, en la muntanya gloriosa i sant. I arribarà a la seua fi , i ningú l'ajudarà ». Així, després d'haver destruït i aniquilat a molts a Europa i Amèrica, la poderosa Rússia serà aniquilada pels Estats Units. Les seues tropes seran perseguides i exterminades en la terra d'Israel. Amb aquest nivell de destrucció, la humanitat es veurà greument reduïda. A Europa, « un terç de la humanitat » haurà sigut assassinada, i potser més. Però què passarà amb els pobles no cristians? No se salvaran i s'atacaran entre si. Perquè tots els pobles de la terra tenen un enemic potencial contra el qual lluitaran i es destruiran mútuament. Els supervivents seran sotmesos a una prova final de fe basada en les confessions cristiana i fesol. Les nacions paganes deurien, doncs, haver desaparegut; la prova final no els concerneix.

No caure en falses il·lusions continua sent el privilegi innegable dels triats dels últims dies. Aquesta és la porció que Déu concedeix als qui estimen la seua veritat i la veritat en totes les coses.

La " fi del temps " continua sent aquest: 2 Tim. 3:1 al 7: " També has de saber això: que en els darrers dies vindran temps perillosos. Perquè hi haurà homes amadors de si mateixos, avars, jactanciosos, superbs, blasfems, desobedients als pares, ingrats, impius, sense afecte natural, implacables, calumniadors, intemperantes, feroços, aborrecedores del bo, traïdors, impetuosos, infatuados, amadors dels delits més que de Déu, que tindran aparença de pietat, però negaran el seu poder . A aquests evita . Perquè entre ells hi ha alguns que es fiquen a les cases i porten captives a mujerzuelas carregades de pecats, arrossegades per diverses concupiscencias, sempre aprenent i mai capaces d'arribar al coneixement de la veritat. Quina és la raó d'aquest trist panorama que descriu el caràcter general de la humanitat en el « temps de la fi »? Als 77 anys de pau obtinguts de Déu després de la fi de la Segona Guerra Mundial, és a dir, des de 1945. Des d'aqueixa data, tot Occident s'ha deixat modelar pel poderós vencedor de l'època, l'Amèrica liberal capitalista. Per primera vegada en la història de la humanitat, l'home s'ha convertit en un ser explotable, una eina d'enriquiment per a una societat organitzada de forma piramidal, inspirada pel diable i la maçoneria imperant en aquest país. Els humans s'han convertit, lamentablement, en "consumidors". El comerç i la indústria els impulsen a consumir, i per a atraure als més pobres a aquest principi, se'ls ofereixen préstecs. Quan aquesta persona pobra es veu endeutada, ja no té opció i ha de treballar imperativament en les condicions desavantatjoses que li proposen els "patrons", nom que té com a arrel la paraula llatina "pater", que significa pare; però aquest nom també prové de la paraula "patrici", que designava al protector dels més febles entre els romans, i en la qual trobe una semblança de forma i significat amb el verb "pasturar". I a qui pasturaran "" aquests "patres"? A les ovelles, per descomptat, els més febles, entregats a l'egoisme i la cobdícia d'aquests nous pastors especials. És en aquest país, on el president electe es compromet amb la Bíblia, on els manaments de Déu seran més atacats, a causa de l'enriquiment fomentat que desperta la cobdícia entre els pobres. Els recorde: aquesta és la concepció religiosa ensenyada pel protestant ginebrí Juan Calvino, per a qui l'enriquiment constitueix una prova de la benedicció de Déu, just el contrari del que ell aprova, com ho indica aquest versicle d'1 Timoteo 6.10: « Perquè l'amor als diners és arrel de tots els mals ; i alguns, posseïts per ell, s'han extraviat de la fe i s'han entregat a molts turments». » ; i Santiago 5:1 ho confirma dient: « Anem, rics! Ploren i lamenten les desgràcies que els sobrevindran ». I per a satisfer aquesta cobdícia, la resposta més simple per als pobres és el robatori i el crim, l'assassinat atroç. Aquest desastrós model estatunidenc de societat s'ha reproduït en tots els països occidentals, però sempre a un nivell inferior i amb un retard d'alguns anys. A causa dels orígens de la seua fundació, el

poble estatunidenc es va construir sobre la multiplicitat ètnica, i els nous emigrants tenien tots els mateixos drets, independentment del seu origen. Això és cert en principi, però en realitat, la cohabitació va adoptar una forma racista i els negres, considerats en aquells dies esclaus, van patir especialment els excessos dels blancs. Els indígenes rojos no van ser tractats millor, ja que van ser quasi completament exterminats. Va ser a Amèrica del Nord on els drets humans establits a la França republicana es van desviar del seu significat original, precisament a causa de la seua mescla ètnica, que encara no existia a Europa a aquest nivell, en cap país. Aquests drets humans, que pretenien anivellar les classes socials i abolir els privilegis dels monàrquics i del clergat catòlic romà a França, es van convertir, a Amèrica, en drets internacionals impostos a les nacions de la Terra. Els francesos van establir aquesta carta per a resoldre un problema nacional, estrictament intern, però en ser assumit per Amèrica, aquest dret nacional es va internacionalitzar. Influenciats pels Estats Units, els pobles europeus van adoptar un darrere l'altre la concepció estatunidenca d'aquests drets. I, paradoxalment, és a través dels drets humans que Amèrica sotmet a les nacions que es converteixen en "consumidores" dels productes que inventa i que sedueixen als pobles europeus, però no sols, perquè el seu model de societat aconsegueix conquistar a quasi totes les nacions de la Terra. Per tant, no és casualitat que, en Apocalipsi 18, Jesús cite diverses vegades l'expressió " mercaders de la terra ", al·ludint a aquesta naturalesa comercial típicament estatunidenca.

El lamentable i terrible panorama que Pablo presenta a Timoteo és visible hui dia en totes les nostres societats occidentals. Però el pitjor continua estant als Estats Units, on han sorgit colles i on les seues grans ciutats, suposadament civilitzades, presenten altíssims índexs de criminalitat, molt més alts que en qualsevol país europeu. Tant és així que, als carrers d'aquestes ciutats, l'incessant so de les sirenes dels vehicles policials eclipsa el soroll ambiental dels cotxes que circulen un darrere l'altre. Aquestes sirenes han reemplaçat el cant dels ocells que abandonen aquestes zones inhòspites i perilloses. En tot el país, però especialment en aquestes grans ciutats, el somni americà s'està convertint en un malson. I en veure aquestes coses, només puc comparar-les amb la situació que va precedir al diluvi en temps de Noé, però també amb la qual va caracteritzar a Sodoma i Gomorra en temps de Lot i Abraham, una situació d'iniquitat reproduïda per la legalització estatunidenca i occidental del matrimoni homosexual i els drets LGBT exigits pel moviment woke i les lligues feministes del moviment "Em too". Així com Lot va ser seduït per les riqueses de Sodoma situada en una vall fèrtil, els "Lots" del nostre temps són seduïts per l'aparent brillantor dels Estats Units, una terra on els més persistents cobejosos poden realitzar el seu somni d'enriquiment; una terra de joc on sense cap cansament, el més enganyós gana segons el principi del joc de cartes anomenat "Poker".

En 2022, la " fi del món ", els Estats Units pot presumir d'haver imposat amb èxit el seu model a totes les nacions europees, excepte a la recalcitrant Hongria. Així mateix, amb l'excepció de Polònia, tots els altres països d'origen monàrquic han adoptat el seu model multiètnic obrint les seues fronteres. Com a resultat, tots pateixen els desavantatges d'aquestes insuportables cohabitacions, però cap pot fer marxa enrere, perquè estan emmordassats pel govern supranacional de la Unió Europea, que els manté sota control amb els seus subsidis financers. Les diferents experiències estatunidenques i europees no condueixen al mateix resultat. A diferència dels Estats Units, Europa reuneix antigues monarquies independents, i els avantatges nacionals d'aquesta independència encara se senten amb nostàlgia pels pobles d'aquestes nacions; això fins al punt de promoure la possibilitat de fracturar la unió reeixida. Perquè Europa només pot salvar la seua unió sent la més forta, i no és així, perquè en aquest aspecte Amèrica està veritablement unida, si no per a bé, almenys per a mal, per a realitzar les obres fatals que Déu té preparades per a ella i revelades als qui l'estimen i l'obeeixen.

La fi dels temps continua sent el de les últimes desconstruccions, i abans de les dels béns materials, que seran destruïdes pels bombardejos, vénen aquelles que ataquen els ensenyaments de Déu. Perquè hem vist com el diable ha portat a la gent a menysprear i abandonar el respecte per les lleis de la salut i els Deu Manaments de Déu des de l'any 321, és a dir, en termes més generals, des de principis del segle IV . Després, en el segle XVI , l'aparició de la competència dels reformadors protestants va portar a l'església papal romana a destruir, per reacció oposada, l'ensenyament de la salvació obtinguda únicament per la gràcia portada per Jesucrist. Després, en 1844, quan Déu va exigir la restauració del vertader seté dia del descans sabàtic, el campament maleït per Déu el va rebutjar i es va aferrar encara més a justificar el seu diumenge, el primer dia de la setmana divina, heretat sota el títol de "dia del Sol", deïficat des de Constantí I. Finalment, en 2022, sota la instigació venjativa de la joventut afroamericana que practica el racisme antiblanco, les regles establides pels blancs es qüestionen, atacant l'ordre sexual establit per Déu des del principi de la seua creació terrenal. Les paraules "dona i home" ja no s'accepten perquè la llibertat que es reclama ataca fins i tot aquesta definició establida pel gran Déu creador. Inspirats per dimonis, aquests últims rebels volen imposar la llibertat de triar el propi gènere sexual; això, a causa del progrés de la cirurgia mèdica.

Després del "lifting" facial oferit a les dones, va vindre l'oferta de reconstrucció de sins i altres parts del cos incloses les parts sexuals, sense esmentar l'abominable possibilitat oferida als anomenats homes "transsexuals" de fer créixer i engrandir els sins femenins, i de crear quirúrgicament una vagina artificial en els homes.

No s'equivoquen! Aquestes coses són sobretot fruit de la lluita del diable i els dimonis contra Déu, i els homes i dones que utilitzen són només víctimes inconscients del seu menyspreu per aquest mateix Déu; que és la seua vertadera culpa, la que els fa mereixedors de la mort eterna, perquè és definitiva.

La " fi dels temps " també està marcat per paraules, noms que els seus significats subtilment profetitzen coses. És el cas del nom "Renaixement", sota el qual, per al seu segon mandat presidencial, Emmanuel Macron va fer triar al seu partit LREM, juntament amb el partit "Horitzons", fundat pel seu ex primer ministre Edouard Philippe. En la història francesa, el nom "Renaixement" està vinculat al regnat de Francesc I. Hi ha diversos aspectes destacables d'ell. Va unificar al poble francés imposant el francés en totes les províncies. Va iniciar l'hostilitat i la persecució contra els reformadors protestants. Maleït ell mateix, precedeix als "reis maleïts", com la història crida als tres fills de la reina Catalina de Médici, d'origen italià i de la fe catòlica papal. Els seus tres fills (Enric II, Carles IX i Enric III) van morir sobtadament, un darrere l'altre. Déu no va poder haver donat un millor senyal per a confirmar la maledicció de la religió catòlica. Però què veiem? Aquest partit polític, anomenat "Renaixement", es comporta de forma particularment autocràtica, ja que, en negar a negociar amb els seus oponents, segons els principis democràtics, el seu últim govern, liderat per una dona, utilitza, per a votar el pressupost nacional de 2023, deu vegades consecutives (fins al 17 de desembre de 2022), l'Article 49-3 de la Constitució francesa; un article que permet l'aprovació forçosa d'una llei i que converteix a la "V República " en una autèntica "dictadura" concebuda pel general De Gaulle, el gran líder de la República. I amb gran aplom i arrogància, Madame es permet dir al poble francés que no desespera d'obtindre la majoria que els votants li van negar. Per tant, declara, implícitament, que per a ella l'única manera de governar és tindre majoria absoluta o exigir l'Article 49-3. Però en tots dos casos, l'oposició present en l'Assemblea Nacional només és ací per a oferir a aquest govern i al poble francés l'enganyosa afirmació que encara es troben en un règim republicà democràtic. En realitat, aquesta oposició no és més que una excusa democràtica, ja que la seua opinió és total i sistemàticament ignorada pel govern. Això és cert per als diputats de l'oposició al govern francés, però el mateix principi s'aplica a aquest govern autocràtic, subjecte a les directives imposades pels comissaris europeus a través dels diputats del Parlament Europeu, els qui també són excuses democràtiques per a la governança europea. Així, veiem que des de 2012, Déu ha posat en el poder a una joventut autocràtica la missió de la qual és destruir, lenta però inexorablement, els principis republicans. La llibertat i els drets adquirits pels francesos es redueixen dia a dia per a respectar els dels immigrants, amb un nombre cada vegada major de costums, tradicions i religions diferents. La llibertat republicana és, per tant, visiblement lliberticida.

En aquesta última època del "Renaixement", es restaura el govern autocràtic, i el context bèl·lic ucraïnés afavorirà aquest govern autoritari fins a l'hora de la destrucció de béns i vides programada per Déu, contra les " deu banyes " o deu regnes, alguns dels quals s'han convertit des de llavors en nacions republicanes, però que han conservat com a herència la maledicció de la seua submissió religiosa a Roma. D'aquesta manera, ja no tenim "tres reis maleïts", sinó "deu" que, simbòlicament, representen en Daniel 7:8 i 24, i Apocalipsi 13:1, els antics regnes que van formar les actuals nacions republicanes catòliques i protestants d'Europa Occidental i les seues poderoses derivacions dels Estats Units, el Canadà, Austràlia, Sud-amèrica i Centreamèrica. La fe ortodoxa oriental no és una excepció a aquesta maledicció, ja que va heretar i va adoptar la pràctica del diumenge catòlic abans de separar de l'Església papal romana mitjançant un cisma religiós que ha continuat fins als nostres dies, marcat per la seua odiosa i destructiva confrontació bèl·lica. D'aquesta manera, « el temps de la fi » es confirma com una època de «Renaixement», on la intolerància religiosa manifestada per Francesc I reapareix amb tota la seua violència, rampell, per tota Europa. Però «els reis maleïts» eren reis de França, per la qual cosa els del nostre «renaixement final» són principalment els presidents i primers ministres que han governat successivament aquest país des de 1995. De fet, totes aquestes successions són similars, perquè el model establit pel socialista François Mitterrand a partir de 1981, un model caracteritzat per l'humanisme social, continuarà en els nostres temps; fins i tot ha sigut adoptat a nivell europeu. Per això, el seu símbol, basat en «la rosa», la flor de l'amor, encara designa el model europeu hui dia; el que justifica la quarteta escrita pel profeta Michel Nostradamus, que diu: «Romà pontífex, vés amb compte d'acostar-te a la ciutat regada per dos rius; la teua sang escopirà allí, la teua i la teua, quan la rosa florisca». Per a fugir de l'agressió contra Itàlia, l'actual papa, Francesc I , es refugiarà a Lió. Però perirà en aquest lloc al costat dels catòlics que l'honren. Un xicotet però important detall a destacar: Lió és la ciutat de María, la santa verge de la religió catòlica,

el culte de la qual és abominació a Déu.

Si reis o presidents maleïts anteriors van preparar la ruïna de França, l'últim d'ells és el jove president actual, i sobre ell recauen les conseqüències de les decisions dels seus predecessors. A més, no fa res per a revertir la situació i confirma la direcció imposada des de François Mitterrand, la qual cosa el seu successor, Jacques Chirac, va dir "el pensament únic". Què deia aquest "pensament únic"? Deia: "França, obri't i sacrifica la teua prosperitat en l'altar de la construcció europea. Privatitza les teues empreses nacionalitzades i dóna la benvinguda a tota la misèria del món que t'arriba". I així es va fer. Si Jacques Chirac va saber resistir-los, en canvi, el seu successor, Nicolas Sarkozy, es va deixar seduir pel cant de sirena del capitalisme estatunidenc, al qual va entregar a França en reincorporar a l'OTAN. Va lluitar contra Líbia sota el comandament del coronel Gadafi, qui va ser assassinat pels seus enemics, mentre es posicionava com a defensor de França contra els atacs islamistes. Es pot trobar millor fruit de la maledicció? Després d'ell, el president François Hollande va entregar França al sector financer generalitzant les assegurances privades de les mútues i va imposar en tot el país l'abominació del matrimoni igualitari en totes les seues formes. I finalment, Emmanuel Macron va confirmar totes aquestes decisions, arruïnant el seu país amb un bloqueig sanitari de l'economia (COVID-19) i convertint a França en blanc de la ira russa en proporcionar armes modernes altament efectives a Ucraïna, atacada per aquesta venjativa Rússia des del 24 de febrer de 2022. Aquests són els fruits dels nostres "reis maleïts" de l'era del "Renaixement" de la " fi dels temps ".

Però per als seus triats, Déu va donar al nom de «Renaixement» un significat molt més positiu, perquè va ser en aquesta època del segle XVI quan la seua reveladora Santa Bíblia es va imprimir, va distribuir i, per tant, es va posar a la disposició dels seus serfs protestants. Des de llavors, ha estat en l'origen del renaixement religiós i la causa del « renaixement » espiritual o la conversió dels triats al « nou naixement », fins als nostres dies. Li devem tot, i en particular, a les revelacions profètiques que ens fan compartir la idea del judici del nostre Déu, i sense elles, no podríem obeir la seua voluntat, perquè només ella la revela.

Finalment, notem que en la nostra era del "Renaixement", el Papa actual porta el nom de "Francesc I " . Cal voler realment ignorar aquest missatge proposat pel gran Déu subtil, en nom de Jesucrist.

Per a resumir tot això, en la nostra època de la " fi dels temps ", s'està produint un renaixement de l'agressivitat religiosa degut, aquesta vegada, a l'acció dels àngels malignes, finalment alliberats per Déu (esperats des de la tardor de 1844, segons Apocalipsi 7:1-3), per a destruir i matar principalment, a Europa Occidental, simbòlicament designat amb el nom de " Eufrates ", a un " terç " igualment simbòlic de la humanitat , segons l'anunci d'Apocalipsi 9.13-16: " El sisé àngel va tocar la trompeta. I vaig sentir una veu que eixia de les quatre banyes de l'altar d'or que estava davant de Déu, dient al sisé àngel que tenia la trompeta: ' Deslliga als quatre àngels que estan lligats en el gran riu Eufrates' . I van ser deslligats els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any, per a matar a la tercera part de la humanitat" . El nombre de genets en l'exèrcit era dos-cents milions per deu mil: vaig sentir el seu número . L'última frase revela el nombre de combatents en aquesta guerra: dos-cents milions. Aquesta precisió ens permet rebutjar totes les falses interpretacions donades a aquest conflicte fins a la nostra " fi dels temps ", és a dir, des de 1995. Però a qui devem aquest retorn de la intolerància religiosa? A una religió que no reconeix la tolerància: l'islam. I aquesta és la paradoxa de la situació, que es torna incomprensible per a qualsevol que no siga el triat de Déu en Jesucrist. Doncs als ulls dels homes, l'actual enemic principal de Déu, el blanc de la seua ira divina, es comporta de la manera més pacífica i humanista de totes les religions de la terra. Les seues faltes són pecats comesos contra Déu, identificables solo de manera doctrinal. Però qui en la terra, a part dels seus triats, es preocupa pels atacs contra Déu i els seus principis? A Occident, quasi ningú, i a Orient, la justícia de Jesucrist i la revelació de... Falten les Sagrades Escriptures; de manera que les indignacions musulmanes, no basades en la veritat del pla diví de salvació, no justifiquen als qui les demostren i les exhibeixen amb zel, violència i gran soroll.

L'aigua de la vida

En triar simbolitzar la vida humana amb la “ aigua ”, Déu, el nostre Creador, va voler donar als qui li pertanyen, als seus esclaus voluntaris, molts ensenyaments útils per a rebre i comprendre.

Tots sabem què caracteritza a la " aigua ", i a nivell espiritual, Déu ens ha revelat que la terra va ser creada originalment en forma d'una esfera de "aigües". Aquesta veritat fonamental s'ensenya en Gènesi 1:2: " La terra estava desordenada i buida, i les tenebres cobrien la faç de l'abisme, i l'Esperit de Déu es movia sobre la faç de les aigües " . Això degué ser important, ja que es recorda en 2 Pedro 3:5: " Perquè ignoren que els cels van existir en l'antiguitat per la paraula de Déu, i que la terra es va

formar de l'aigua i mitjançant l'aigua". El següent versicle ofereix una primera justificació de la importància de la " aigua ": " i per aquestes coses el món de llavors, inundat per l'aigua, va perir ...". La " aigua " adquireix ací el seu significat més terrible, perquè dóna lloc a la mort, la cessació total de la vida; la qual no s'estén immediatament a una dimensió celestial ni a un "nirvana" inspirat en els homes per dimonis celestials. És aquest aspecte definitiu el que fa que la mort siga tan terrible per als éssers humans; el que no es va obtindre durant la vida terrenal es perd per sempre. Hostil en massa per a la humanitat, l'"aigua" l'ofega i la mata. I en Gènesi 1:9-10 llegim: "I va dir Déu: Ajuntar les aigües que estan davall dels cels en un lloc , i descobrir l'asseque". I va anar així. Déu va cridar al sec Terra, i a la reunió de les aigües va dir Mars. I va veure Déu que era bo ." Per a obtindre aquesta " reunió de les aigües en un sol lloc ", Déu va fer que la superfície de l'escorça terrestre, que fins llavors havia estat coberta d'aigua, s'ahuecara. I ja, obeint la llei de la gravetat creada per Déu, l'aigua subjecta a aquesta llei va començar a seguir el camí més fàcil que la va portar al nivell més baix, el més pròxim al centre axial del globus terrestre i el més allunyat del cel i les estreles solars que Déu crearia en el quart dia. I Déu li va donar a aquesta " reunió de les aigües " el nom de " mar ". És aquest nivell de la " mar " el que serviria de referència perquè els homes establiren i mesuraren l'altura dels nivells del sòl " sec " anomenat " terra ". Ara, apliquem la definició d'aigua que s'acaba de donar a la humanitat que simbolitza. Això llança llum sobre el missatge citat en aquest versicle d'Apocalipsi 8:8-9: " El segon àngel va tocar la trompeta, i alguna cosa com una gran muntanya cremant en foc va ser llançat a la mar ; i la tercera part de la mar es va convertir en sang, i va morir la tercera part de les criatures que estaven en la mar i que tenien vida, i la tercera part de les naus va ser destruïda. Precedida per " com ", aquesta imatge és altament simbòlica i, per tant, no es refereix a la " mar " pel qual naveguen les barques, o almenys només el fa parcialment. De fet, sota aquest símbol, " mar ", Déu designa a la humanitat pagana escampada per tota la terra habitada i, en particular, a la pròxima al lloc il·luminat per la seua llum; és a dir, Europa Occidental i Orient Mitjà, d'on van emanar la seua llum divina i el seu suprem coneixement religiós. Això concerneix a tots els pobles i tribus que habitaven les costes de la " mar " Mediterrània, al nord, al sud i a l'est, perquè l'oest d'aquesta " mar " encara conservava, en el moment assenyalat, tot el seu misteri. En el pensament de Déu, les vides paganes es reuneixen i es col·loquen sota el mateix estatus espiritual: el de la seua condemna a la mort eterna, a causa de l'herència del pecat transmesa per Adán i Eva. I el que aquests pobles pagans tenen en comú amb " les aigües " és que també segueixen els camins més fàcils i naturals que els imposa la llei de l'herència tradicional. Res és més fàcil per a l'home que conformar a les tradicions del seu poble i els seus pares. La gran majoria de les criatures de Déu obeeixen aquesta llei imperativa de la tradició, la qual causa la seua caiguda. Entre els animals, aquest principi és una normalitat natural i legítima, perquè obeeixen únicament al principi de la "preservació de la vida"; la majoria mata només per a alimentar, per una necessitat que s'ha tornat indispensable des que el pecat va entrar en la vida terrenal per culpa de l'home. Però els éssers humans es diferencien dels animals que Déu els ha dotats d'una intel·ligència superior que s'expressa en la seua capacitat de jutjar, triar, resistir o cedir davant totes les situacions que sorgeixen en les seues vides. Els compromisos religiosos, fins i tot en les seues formes paganes, confirmen la presència d'aquesta consciència de la seua precarietat, perquè Déu afirma que ha posat en el cor de l'home " el pensament de l'eternitat ", la qual cosa es confirma en Ecl. 3.11: « Ell fa tot bé al seu temps; fins i tot ha posat eternitat en els seus cors, encara que cap home pot comprendre l'obra que Déu fa de principi a fi ». Aquest pensament és posat per Déu en el cor de l'home, la qual cosa significa que naturalment li agrada. Aquesta afinitat natural per l'eternitat és conseqüència d'una herència tradicional natural transmesa genèticament als éssers humans per Adán i Eva, els qui la van perdre. Però sota la inspiració i la intensa activitat dels dimonis celestials, els homes han pensat a obtindre aquesta eternitat per molts mitjans que Déu desconeix. Aquells als qui Déu reuneix sota el símbol de la mar es troben entre ells. Tots ells són, de diferents maneres, idòlatres. I entre ells es troba « la muntanya ardent » o « Babilònia». la gran ", la institució papal catòlica romana, quan es va establir en 538 a Europa Occidental, a Itàlia, a Roma.

Cal destacar l'ús plural de la paraula " aigües " en totes les cites divines. En contrast, en l'ús humà, com a matèria, " aigua " és singular. Aquesta elecció divina del plural es justifica pel seu significat simbòlic, que designa una reunió d'éssers humans. I en Apocalipsi 8.11 es confirma aquesta interpretació: " El nom d'aquella estrela és Absenta; i la tercera part de les aigües es va convertir en absenta, i molts homes van morir a causa de les aigües , perquè es van amargar ". En aquest versicle, Déu li dóna a " aigües " un doble significat, perquè el missatge del seu pla salvador també es compara amb " l'aigua de la vida " en les paraules pronunciades per Jesucrist en Apocalipsis 21:6: " I em va dir: Fet està! Jo sóc l'Alfa i l'Omega, el principi i la fi. Al qual tinga set, li donaré gratuïtament de la font de l'aigua de la vida ". I novament, en Apocalipsi 22.17: " I l'Esperit i l'Esposa diuen: Veuen! I el que sent, diga: «Veuen». I el que tinga set, vinga; i el que vulga, prenga de l'aigua de la vida

gratuïtament. » Això perquè Déu va dir de Jesús, el primer just i el seu vertader triat, en Proverbis 10.11: « La boca del just és font de vida , però la boca de l'impiu està coberta de violència ». D'igual manera, en Proverbis 13.14: « La doctrina del savi és font de vida , per a apartar dels paranys de la mort ». Per tant, el vertader Evangeli també es compara amb un « brollador » de « aigües de vida». Quan jutja a l'home i l'examina, Déu primer examina la seua ment, aqueixa cosa immaterial produïda pel funcionament del nostre cervell. I allí troba els nostres pensaments, les nostres afinitats, els nostres afectes, els nostres amors, nostres detestaciones, és a dir, totes les nostres aspiracions profundes, reals i secretes, ocultes al coneixement humà, però també als àngels celestials del bé i del mal. Només Déu pot llegir els nostres pensaments silenciosos. Per a ell, l'ànima humana és, per tant, principalment, només el que conté els seus pensaments. Jesús va cridar l'atenció dels seus apòstols sobre la importància d'aquests pensaments secrets i ocults en Mateo 15.18-20: « Però el que sale de la boca, del cor ix, i això contamina a l'home ...». Perquè del cor ixen els mals pensaments , els homicidis, els adulteris, les fornicacions, els robatoris, el fals testimoni i les calúmnies. Aquestes són les coses que contaminen a l'home; però menjar amb les mans sense llavar no ho fa. En l'home, el cor sol expressa, a través del ritme dels seus batecs, les emocions que sent en la seua ment o, en realitat, en el seu cervell. Però què és exactament el que mou el cor dels homes i les dones? L'amor de Déu i les seues veritats o els valors del món rebel? Només Déu sap la resposta i pot respondre a aquesta pregunta que marca la diferència entre els triats i els rebels; tots dos són capaços d'estimar... però no les mateixes coses ni a les mateixes persones. Així, els pensaments dels triats estaran plens d'amor a Déu i a la seua veritat doctrinal, així com a les seues profecies, mentre que els dels rebels occidentals s'han omplit d'una adoració abominable a la criatura humana i a la seua suposada autoritat religiosa per part del règim papal catòlic romà, l'ensenyament del qual mentidera es compara en aquest versicle d'Apocalipsi 8.11 amb aquesta beguda alcohòlica tòxica i mortal que constitueix la beguda embriagadora anomenada " absenta ", feta d'una mescla d'alcohol i extractes de la planta " absenta ". En el segle XVI , concernit per la profecia, el "molt amarg " "vi d'absenta" s'usava per a tractar, segons es diu, eficaçment les malalties estomacals. I aquest detall és important, perquè la vertadera paraula de Déu es compara a la " dolçor " Mel " en Apocalipsi 10:9: " I vaig ser a l'àngel i li vaig dir: Dóna'm el librito. I ell em va dir: Pren-ho i menja-ho; serà amarg per al teu ventre , però en la teua boca serà dolça com la mel. Aquest versicle ens revela què constitueix l'"amargor " citada en Apocalipsi 8.11: l'oposició religiosa organitzada i persecutòria contra la "dolçor de la mel " del vertader Evangeli apostòlic, confirmat i restaurat en el temps final dels últims triats, il·luminats per la profecia. Així com la boca dels triats expressa la dolçor de l'amor diví, la de l'enemic catòlic expressa l'odi, l'amargor i la crueltat que el diable inspira en els líders i seguidors fanàtics d'aquesta religió, fruit de l'apostasia cristiana. Però demà, aquest fruit també serà el dels protestants i adventistes apóstatas "vomitats" per Jesucrist. En Apocalipsi 10:9, Déu connecta les " entranyes " de l'home, seu del dolor abdominal físic, amb les persecucions, tant físiques com mentals, que les causen. En l'exemple donat, el missatge de debò, rebut per aquell a qui Juan representa i profetitza, atraurà sobre ell l'odi del diable i dels instruments humans que utilitza. La molèstia i la lluita que es lliura contra ell crearan aquests amargs sofriments en el seu cos. Així, en l'"absenta " que causa amargor en els cors dels homes i en la " aigua " revelada que té sabor de mel , existeixen dos conceptes religiosos cristians diametralment oposats, com la nit i el dia, la foscor i la llum. Tots dos conceptes religiosos, per tant, porten a la humanitat a sentir amargor, però el remei proposat és absolutament oposat. El que Déu proposa té l'avantatge d'oferir als triats, en les seues boques , un agradable i dolç sabor de mel . El missatge diví que ha d'extreure és que la religió anomenada " ajenja " és una versió fermentada que competeix amb la pura veritat de l'Evangeli de salvació, originalment ensenyat correctament pels apòstols de Jesucrist. L'amargor és en si mateixa el fruit de la maldat i la crueltat transmeses per les lligues catòliques i els tribunals de la inquisició papal romana del segle XVI , objecte de la profecia. Els homes són influenciats per l'ensenyament religiós que reben, i la que imparteix la religió catòlica romana és... norma pagana; és mortal i com aqueix vi anomenat “espiritual” l'ús immoderat del qual té l'efecte d'una droga que ha portat a artistes a morir en una bogeria anormal; com ho confirma, entre altres, el cas del pintor Van Gogh.

" aigües " humanes, embriagades per l'ensenyament de la " absenta amarga ", atacaran i mataran a altres " aigües amargues " que les combaten en nom de l'Evangeli, perquè l'esperit dels qui s'alcen en armes en el bàndol protestant comparteix, amb el catòlic, la mateixa " amargor " i la mateixa crueltat. En la mateixa època de les "Guerres de Religions", els triats de Déu són conduïts amb major freqüència a la captivitat, a presons o a les galeres dels reis. I uns altres moren en el Senyor com a autèntics màrtirs de la fe.

La comparació de la " aigua " amb l'home es justifica encara més pel fet que l'home està compost físicament per un 75% d'aigua, la qual cosa significa que, completament deshidratat, un cos humà de 100 kg pesa només 25 kg. Per això, l'home pot passar mesos sense menjar, però no sobreviu a una

privació d'aigua d'una setmana; alguns diuen que no més de tres dies. La " aigua " és, per tant, un component fonamental de la vida humana. I el seu caràcter indispensable la converteix en la imatge perfecta per a simbolitzar la paraula divina revelada, segons Mateo 4:4: " Va respondre Jesús: Escrit està: No sols de pa viurà l'home, sinó de tota paraula que sale de la boca de Déu ". El que és cert per al " pa " esmentat en aquest versicle és encara més cert per a la " aigua " indispensable que ens compon. I la paraula de Déu en Crist és alhora " pa " nutritiu per a la fe i " aigua de la font de la vida ".

En la seua composició molecular física, l'aigua es compon de dos gasos principals: hidrogen i oxigen (H_2O) . A més, el contacte de l'oxigen de l'aigua amb el de l'aire promou un desplaçament d'àtoms, la qual cosa explica el procés d'evaporació, un fenomen constant que es veu amplificat per la calor o el vent. Però aquesta aigua , que s'evapora de mars i llacs, és reemplaçada per aportacions d'aigua que tornen en forma de pluja, torrents de muntanya, rius i rierols. El mateix ocorre amb la humanitat: arrabassades per la mort, les ànimes humanes difuntes s'evaporen i són reemplaçades per nous naixements de criatures humanes. I aquest principi de renovació també és constant mentre la vida humana continue en la Terra sota les condicions actuals.

És en Daniel 7:2 que la paraula " mar " apareix per primera vegada per a designar simbòlicament la reunió global de la humanitat pagana en les seues profecies dirigides als seus últims triats: " Daniel va començar i va dir: Vaig veure en la meua visió nocturna, i heus ací, els quatre vents del cel combatien en el gran mar " . En especificar el " gran mar ", l'Esperit designa clarament a la " gran " humanitat prolongada en el temps per successions de grans dominadors fins al temps final que estarà marcat pel retorn de Jesucrist. El versicle 3 que segueix confirma en dir: " I quatre grans bèsties van pujar de la mar , diferents entre si ". Les eixides successives d'aquestes bèsties es confirmen per l'ordre numèric de les seues respectives aparicions: " la primera "; " la segona "; " la tercera "; " la quarta ".

El missatge que sorgeix d'aquesta comparació de la " mar " amb la humanitat sense Déu és terrible. Perquè la "mar " està plena de vida animal que viu o mor segons el principi que el més gran es menja al més xicotet. Per tant, no hauria de sorprendre'ns trobar en les societats humanes l'aplicació d'aquest mateix principi fonamental: els més rics prosperen explotant la vida dels més pobres. Per a compensar i reduir aquest principi de la vida animal, la humanitat ha establit autoritats de justícia, però com pot aplicar la justícia si els homes només són capaços de crear lleis injustes? Perquè, com va dir el Sr. Jean de la Fontaine: "la raó del més fort sempre és la millor".

« L'aigua de la vida » es refereix a la vida eterna, que continua sent el desafiament de la lluita de la fe per als qui responen positivament a l'anomenat de Déu. Aquesta vida eterna s'ofereix encara hui només en el nom de Jesucrist, però també, amb la condició que Jesús considere i jutge dignes de la seua salvació als candidats que reclamen els beneficis de la seua gràcia. No obstant això, la situació és terrible i tràgicament enganyosa. Déu no respon a aquesta afirmació, però fins i tot sense la seua resposta, l'esperit humà rebel persisteix i signatura; reclama les promeses de Déu, però oblida o es nega a considerar les condicions imposades per Déu per a obtindre-les. No obstant això, des del començament del seu camí religiós, la seua causa està perduda per endavant, ja siga pel fals ensenyament rebut d'una institució condemnada per Déu, o per la seua incapacitat personal per a produir el fruit de la fe que agrada al Senyor de la veritat. El risc de perdre la vida eterna és només per als qui l'han rebuda com a promesa, perquè el seu comportament ha sigut aprovat per Jesucrist. I ací és on tots han de comprendre: «on està el Senyor, allí està la seua veritat», «on mora l'Esperit Sant de Jesús, abunden les respostes a les preguntes religioses», i les seues profecies reben totes les explicacions que aclareixen la seua comprensió; això es deu al fet que Déu està viu i no mort; perquè l'esperit viu actua mentre que el mort ja no actua. Tot home sincer i digne rep una resposta de Déu durant la seua existència. Déu coneix els noms dels triats des del principi de la seua creació de la vida lliure, per la qual cosa cap ànima digna de la seua salvació faltarà en la reunió final dels triats transmutados que parteixen cap al regne celestial on Jesús els ha « preparat un lloc », segons Juan 14; però innombrables creients enganyats experimentaran la més amarga desil·lusió, perquè hauran subestimat els anomenats rebuts en moments favorables. Ara bé, Déu no transmet aquests advertiments directament. Per a això, es val dels seus fidels serfs humans, i és a través de les seues boques que llança els seus anomenats. Rebre l'ensenyament de la veritat proposada per Déu exigeix perquè vertadera humilitat per part dels candidats, perquè han de rebre l'ensenyament presentat i transmés per homes senzills, sense diplomes, sense aparences físiques seductores; la seua capacitat d'explicar les coses divines és el seu únic criteri d'autenticitat .

En aquest dia 13/12/2022, el Déu de llum i veritat, a qui servisc en nom de Jesucrist, m'ha concedit la immensa gràcia d'una revelació veritablement excepcional que il·lumina de manera insospitada la història del primer dia de la creació de la terra. Aquest missatge sobre l'«aigua de la vida » l'ha preparat. És clar i està demostrat que « les aigües » representen pobles, masses humanes vives. El Senyor de la veritat acaba de permetre'm comprendre el significat de la forma donada a la

història de la seua creació, que comença amb una bola d'aigua. Aquestes « aigües » representen vides; en aquesta imatge, la terra està coberta de vides, i aquesta precisió només profetitza l'aparença que tindrà la nova terra que Déu crearà a partir de la terra actual. Perquè, de fet, en Apocalipsi 21:1 llegim: « Vaig veure un cel nou i una terra nova ; perquè el primer cel i la primera terra van passar, i la mar ja no existia » . El final d'aquest versicle especifica: « i la mar ja no existia » . No existirà més perquè la vida dels triats, profetitzada en Gènesis 1:1-2, la reemplaçarà per a cobrir « la terra nova ». Així, en el moment en què Déu la va crear, l'actual « terra », coberta al principi per « les aigües », va profetitzar el seu futur estat etern glorificat com una « terra nova » que acollirà, després del seté mil·lenni, el tron de Déu i dels seus triats, als qui va redimir i va seleccionar per mitjà de Jesucrist, durant els primers 6.000 anys programats per a tal fi.

El relat dels primers dies de la creació citat en Gènesi 1 té, per tant, un abast molt major que el que pretén conéixer l'origen de la terra. Conté, per a benefici dels seus últims triats, una promesa que es complirà només al final de totes les proves i que es refereix a la « nova terra », que serà el nou paradís, el nou Edén, el jardí etern de Déu, la porció dels triats que venceran el pecat com Jesucrist va ser el primer a véncer-lo. Així, l'aparença que la terra té des del principi profetitza el que tindrà al final, en la renovació de totes les coses. Entenent això, en el primer dia, Déu revela el seu pla, que consisteix a « separar la llum de les tenebres », la qual cosa caracteritzarà la vida humana lliure que cobrirà la terra durant 6000 anys. I aquest missatge està vinculat al primer dia de la setmana, que serà, durant l'era cristiana, « la marca de la bèstia » en l'Apocalipsi de Jesucrist. El primer dia dedicat al descans es convertirà finalment en la marca del campament de les tenebres . Déu ho profetitza des del primer dia de la creació. Aqueix mateix dia, declara que la seua llum és bona , la qual cosa designa la seua voluntat, les seues revelacions, les seues lleis, els seus manaments, és a dir, totes les formes de la seua veritat que els seus triats s'encarregaran d'honrar mitjançant la seua obediència.

En el segon dia, Déu separa les " aigües inferiors " de les " aigües superiors ". Ací, novament, es confirma la destinació terrenal del pecat. Les aigües inferiors es dirigeixen a la humanitat terrenal, clavada en la terra. Les " aigües superiors " designen les vides angelicals celestials a les quals els éssers humans no tenen accés. Però la imatge encara profetitza la fi, perquè " el superior " és el cel, on durant " mil anys " les " aigües superiors " triades jutjaran a les "aigües inferiors ", que designen als rebels que han romàs per sempre en la terra, perquè mai entraran en el cel. Ací, novament, es tracta de la separació del campament de la "llum superior" del campament de les "tenebres inferiors". Ja és clar que aquesta lectura del relat bíblic reverteix el curs de la història. De fet, abans que la " nova terra " albergue als triats, una S'haurà aconseguit la separació definitiva dels dos bàndols " llum " i " foscor ".

En el tercer dia, la creació ens ensenya que abans d'aquesta separació final , hi haurà hagut una separació en la terra mateixa per raons religioses, profetitzada per la separació del sec , anomenat terra , i les aigües , anomenades mar . En sorgir de l'aigua de la mar , la terra seca profetitza la separació de la fe protestant reformada de la fe de l'Església Catòlica Romana papal no reformada.

Retrocedint en el temps, en el quart dia, Déu crea les estreles del cel, entre les quals, i en primer lloc, apareix el sol , al qual precisament la vida humana, animal maleïda, honrarà com a deïtat pagana. I ací tenim la causa de la maledicció de la religió catòlica romana papal. Perquè precisament en aquest quart dia, Déu confirma haver creat les estreles que omplin el nostre cel, i consegüentment, no poden ser deïtats. Els qui ho facen només manifesten i mostren un menyspreu total per Déu i la seua revelació bíblica. Per tant, hauran de patir la seua justa ira.

Retrocedint en el temps, en el cinqué dia, Déu ordena la producció de tota forma de vida en la mar i en l'aire. En l'"aire ", Déu crea els ocells, una imatge profètica dels àngels celestials el líder dels quals del campament demoníac és anomenat " el príncep de la potestat de l'aire " en Efesis 2:2. Apocalipsi 18:2 confirma aquesta interpretació: " I va clamar a gran veu, dient: Ha caigut, ha caigut la gran Babilònia, i s'ha convertit en habitació de dimonis , cau de tot esperit immund i alberg de tot ocell immund i avorrible !". Mitjançant la " producció " de vida animal escampada en la " mar ", l'Esperit revela el seu judici sobre la fe catòlica romana papal. Perquè aquesta domina religiosament a la monarquia que la sustenta i persegueix per la seua causa als sants fidels que pertanyen a Jesucrist. En aquest comportament " abominable ", l'home perd el seu valor com a home i es converteix en un animal per a Déu, com el confirma 1 Corintis. 2.14: « Però l'home natural no percep les coses que són de l'Esperit de Déu, perquè per a ell són bogeria, i no les pot entendre, perquè es destrien espiritualment ». Aquest animal humà és més o menys feroç i carnívor, i confirma el seu nom: « la bèstia que puja de la mar » en Apocalipsi 13:1.

Retrocedint en la història, el tema del sisé dia ens porta a la creació dels animals terrestres. Aquests continuen sent vides animals, la qual cosa revela una vegada més el judici que Déu està emetent aquesta vegada sobre la religió protestant, designada simbòlicament per la paraula " terra ".

Així, podem entendre que els triats protestants no van ser nombrosos, perquè aquells als qui Déu va salvar entre ells ho van ser malgrat una gran imperfecció en la veritat doctrinal. Apocalipsi 2.24 confirma aquest favor diví provisional en dir: " No els impose cap altra càrrega; solament retinguen el que tenen fins que jo vinga ". En general, la fe protestant ha romàs sota maledicció des de 1844, perquè no ha acceptat l'exigència de Déu de restaurar la pràctica del descans sabàtic del seté dia. Per tant, la fe protestant roman sense valor per a ell, i els seus seguidors també perden la seua condició humana i reben una condició animal, que Apocalipsi 13.13 confirma en cridar-la la " bèstia que puja de la terra ".

Llavors, en aqueix mateix sisé dia, Déu crea a l'home format a la seua imatge ; això ens remunta al començament de l'era cristiana, quan Jesucrist, el nou Adán , a la perfecta imatge de Déu , va iniciar el seu ministeri terrenal i ho va completar oferint la seua vida perfecta com a sacrifici per a expiar els pecats dels seus únics triats, als qui selecciona i tria quan demostren ser dignes de la seua salvació. Col·lectivament, els seus redimits constitueixen la seua Esposa , és a dir, el seu Eva, qui va nàixer, va ser formada d'ell i per ell en rebre el seu Esperit Sant.

I aquesta història acaba amb el final de Gènesi 1. Perquè, en Gènesi 2, s'alça la imatge del seté mil·lenni, on ja no hi haurà separacions, perquè es van fer amb el retorn de Jesucrist, al començament d'aquests últims " mil anys ". Aquest tema és el del dissabte, que profetitza, al final de cada setmana, el gran descans de " mil anys " en què Déu i els seus redimits entraran simultàniament; aquest descans resulta de la destrucció dels rebels celestials i terrestres, tots morts jaient sobre la terra, excepte el líder del bàndol del mal: Satanàs, el diable, que roman només, aïllat durant " mil anys " en la terra desolada que s'ha convertit en la seua presó, a l'espera del seu extermini en el judici final.

Per a Déu i els seus triats, el significat d'aquest descans sabàtic és la cessació del mal; la cessació de tot sofriment físic o mental. I aquesta feliç perspectiva justificava amb escreix la santificació del seté dia per part de Déu.

Aquesta nova lliçó, basada en una lectura retrospectiva, em porta a comprendre diverses coses. I ja, aquest enfocament es refereix a la successió dels capítols 7, 8 i 9 del llibre de Daniel , ja que en el seté capítol s'aborda el règim papal de Roma; en el huité , el tema és la retransmissió de les dues fases successives de la Roma imperial i la Roma papal; i en el nové capítol , trobem el tema del ministeri terrenal de Jesucrist, el fundador de la religió cristiana, objectiu de Déu en tots els seus aspectes, en tota la seua construcció profètica de Daniel i Apocalipsi. I ja trobem en Daniel 2.44 el missatge de la promesa divina concernent als seus sants redimits: « En els dies d'aquests reis, el Déu del cel establirà un regne que mai serà destruït ni entregat a altres pobles; esmicolarà i aniquilarà tots aquests regnes, i ell mateix romandrà per sempre ». El final del versicle ja es refereix al nou « Edén » de la « nova terra » presentada en Apocalipsi 21 i 22. Només en aquest moment de la història humana, és a dir, al final dels 7000 anys programats, el paradís de Déu cobrarà forma i existirà. I els homes han de ser sords i obstinats per a afirmar i creure el contrari, perquè Jesús va declarar als seus apòstols i als seus sants serfs, els seus esclaus voluntaris, en Juan 14:1-3: « No es torbe el vostre cor. Creieu en Déu i creieu en mi. A la casa del meu Pare hi ha molts estatges. Si no fóra així, us ho hauria dit». Els prepararé un lloc. I si em vaig i els prepare un lloc , vindré una altra vegada i els prendré amb mi , perquè on jo estic, vostés també estiguen. » Jesús ho va deixar clar: « Tornaré i us portaré amb mi ”, la qual cosa significa que el conjunt dels triats no entra en el paradís fins que Jesús torna per a portar-li'ls amb si. El dogma, basat en la interpretació “ hui estaràs amb mi en el paradís ”, s'esfondra, perquè Jesús havia dit: “ hui et dic: Estaràs amb mi en el paradís ”… quan siga creat, és a dir, en la renovació de totes les coses, després del final del seté mil·lenni. Existeixen estranyes excepcions assenyalades per la Bíblia, i es refereixen successivament als casos d'Enoc, Moisés, Elías i els sants als qui Déu ressuscita a Jerusalem en el mateix moment de la mort de Jesús. I això és tot. Tots els altres esperen en el somni i l'anihilació de la mort l'hora de la primera resurrecció reservada per als sants i la de la segona resurrecció reservada per als humans caiguts i rebels; les dues resurreccions estan separades per “mil anys” segons Apocalipsis 20:4 a 7.

Aquest estudi prova que, en crear la terra actual, Déu tenia al cap el seu pla per a una " nova terra ". Però la primera forma va ser la de portar el pecat, i les aigües de la mar que la cobrien portarien la mort als pecadors en el diluvi. La " primera terra " es refereix al principi, mentre que la " nova terra " apareix, en la seua forma purificada i glorificada, només al final. Ara bé, aquestes paraules " principi i fi " donen un nou significat a aquesta expressió que Jesús cita amb força en la seua Apocalipsi, on també apareix en la forma " alfa i omega ", que designen respectivament, en l'ordre citat, la terra original i la seua renovació final. Llegim en Apocalipsi 20.14: " I la mort i l'Hades van ser llançats al llac de foc. Aquesta és la mort segona, el llac de foc". " El paper de la mort, que castiga el pecat,

cessa, la qual cosa justifica la desaparició de la " mar " assassine en la " nova terra ".

Torne ara a la creació de les estreles per Déu, en el quart dia. En aquest moment de la creació, Déu presenta a l'home el seu projecte salvador, que es complirà al llarg de 7000 anys. Per tant, l'home necessitarà punts de referència per a situar en el pas del temps. Amb les estreles i els cossos celestes, li ofereix un rellotge amb un funcionament precís, perpetu i indestructible que li permetrà construir un calendari, segons el que l'Esperit declara en Gènesi 1.14: «I va dir Déu: Hi haja llumeneres en l'expansió dels cels per a separar el dia de la nit; i servisquen de senyals per a les estacions, per a dies i anys » .

El fet és que els científics hauran de respondre davant Déu per la seua incredulitat, ja que el funcionament d'aquestes estreles, el seu moviment, les seues òrbites circulars o el·líptiques, les seues adreces i velocitats de rotació, són molt diferents entre si i no semblen obeir a cap llei lògica; la qual cosa els fa sentir culpables. Perquè aquest aparent caos està organitzat i controlat únicament pel pensament del gran Déu creador, el Totpoderós; perquè ell va crear les lleis físiques i químiques que observen els científics humans, però ell mateix no està subjecte a elles; la qual cosa explica els miracles realitzats per Jesucrist i els seus apòstols.

No necessitem buscar en el cel evidencia d'aquest funcionament il·lògic, perquè ja afecta a la Terra en la qual vivim. Aquesta il·lògica ocorre amb el pecat, quan la inclinació de la Terra de 23° 26' sobre el seu eix va posar en marxa, durant set mil anys, el principi de les quatre estacions successives. Abans del pecat, l'equador del nostre globus terrestre rebia llum solar a 90°, és a dir, la màxima calor. I el nostre paral·lel 45 de l'hemisferi nord, on viu, era més càlid que hui. A partir del pecat, la Terra va començar a girar al voltant del Sol per a marcar el cicle anual, descrivint una òrbita circular. Però al mateix temps, com si l'obligara una mà de ferro, gira sobre el seu eix cada 24 hores, mantenint el seu eix en una alineació paral·lela constant, que es manté al llarg del seu cicle solar anual d'aproximadament 365 dies. Aquest manteniment paral·lel explica les estacions i cap llei gravitacional pot justificar-lo. El testimoniatge que dóna la naturalesa és, per tant, confús i dramàtic per a les ments científiques i cientificistas rebels. Aquesta constant inclinació paral·lela crea, a banda i banda del sol, en oposició absoluta; és a dir, durant sis mesos, les estacions de primavera i tardor, que marquen dues equinoccios (dia i nit iguals), oposats i a meitat d'aquesta òrbita; estiu i hivern, que marquen dos solsticis (màxima diferència entre el dia i la nit), oposats i invertits. Ha d'entendre que l'eix de la Terra apunta cap al Sol sol pel seu Polo Sud, a l'estiu, per a l'hemisferi sud, la qual cosa situa al mateix temps a l'hemisferi nord a l'hivern; i sis mesos després, a l'altre costat del sol, l'ordre s'inverteix. Al començament de les estacions de primavera i tardor, aquest eix de la Terra no apunta cap al Sol, sinó que és paral·lel a ell. I al llarg del cicle solar, les estacions dels hemisferis Nord i Sud s'inverteixen. És veritablement un sistema complex que només pot explicar perquè Déu així ho va voler. El cicle solar anual comença amb el naixement de la vegetació i acaba amb la seua mort. Així, profetitza a la humanitat el significat que Déu dóna a la seua precària existència, per efímera que siga. Cada any, la naturalesa es converteix en profeta i recorda als humans que « la mort és la paga del pecat », segons Romans 6.23: « Perquè la paga del pecat és mort, però l'obsequi de Déu és vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre » .

Déu va triar el començament de l'equinoccio de primavera com el començament dels temps. Li ho va ensenyar al seu poble hebreu durant el seu èxode de la terra d'Egipte, segons Èxode 12:1-2: « Yahvé va dir a Moisés i a Aarón en la terra d'Egipte: Aquest mes serà per a vosaltres el primer dels mesos; serà per a vosaltres el primer dels mesos de l'any. » Així, va fixar la festa de la Pasqua en el dia 14 de la primavera, la qual cosa la converteix en la festa de l'alliberament del pecat d'Egipte. I només per a confirmar l'absoluta oposició entre la justícia i el pecat, Déu establirà la festa de la "expiació del pecat", o en hebreu "Yom Kipur", en el seté mes de l'any, és a dir, la màxima diferència que pot separar-la de la festa de la Pasqua, que celebra l'ofrena de la justícia divina al pecador per al perdó dels seus pecats. A més, aquesta festa de Yom Kipur havia de prolongar només fins a la primera vinguda del Messies, la mort voluntària del qual la va consumar en la seua perfecció, fent-la així, després de Jesús, obsoleta i inútil. De fet, ja tenim, en la Pasqua, la representació del pecat, per ser pecat, la qual cosa fa necessari el sacrifici expiatori mortal del "Corder de Déu " i l'ofrena de la seua justícia eterna i perfecta als pecadors sincers i penedits, als qui accepta redimir amb la condició que obeïsquen a Déu.

Així, iniciat en la primavera, acabarà el recompte dels set mil anys d'història del pecat terrenal, donant pas a una primavera renovadora on " aigües vives ", autèntiques " aigües de vida " redimides per la mort expiatòria de Jesucrist, vindran a substituir " a la mar " en la " terra nova " així dita, perquè Déu donarà un aspecte gloriós, pur i perfectament sant a la terra vella, sobre la qual prèviament " el foc de la segona mort " haurà destruït i aniquilat per sempre als malvats rebels, àngels i humans.

La prova està així donada que el relat de Gènesi 1 transmet un missatge més aviat literal en la seua lectura creixent del temps i, per contra, la seua lectura a l'inrevés revela un missatge ocult

altament espiritual que en última instància confirma l'ensenyament revelat en la seua Revelació anomenada Apocalipsi.

La preparació dels missatges de Déu, basada en la lectura retrospectiva, ens revela la seua intenció de permetre que només els seus serfs del " temps de la fi " descobrisquen i comprenguen les lliçons ensenyades per aquest mitjà. Aquesta explicació es justifica pel fet que, en el pròleg de la seua Apocalipsi, l'Esperit captura i transporta la ment de Juan " al temps de la fi ", precisament, al gloriós retorn del nostre Senyor Déu i Maestro Todopoderoso, Jesucrist. Com indica aquest versicle, el seu retorn, on torna per a emportar amb si als qui la seua sang vessada ha redimit, serà visible en tota la terra i indiscutiblement: Apocalipsi 1:7: " Heus ací, ve amb els núvols; i tot ull li veurà, i també els que li van traspassar; i totes les tribus de la terra faran lamentació per ell. Sí, amén!". » Entendre: " els que li van traspassar ", és a dir, els seus enemics de tots els temps que ho van combatre perseguint als seus redimits al llarg de la història terrenal.

L'aliança dels mercaders de la terra

Aquesta aliança s'ha anat formant gradualment des de 1945, al final de la Segona Guerra Mundial. En Yalta, Crimea, els vencedors es van repartir Europa i, com a botí i compensació per la guerra, Rússia es va annexionar els Estats Bàltics i va ocupar Polònia i la part oriental d'Alemanya; els Estats Units es va apoderar llavors de la resta occidental d'Alemanya i va colonitzar, en certa manera, les altres nacions d'Europa Occidental. Immediatament després de llançar el "Pla Marshall", els Estats Units va invertir quantioses sumes de diners per a remeiar la situació a Europa, devastada i arruïnada per quatre anys de guerra. Van imposar a aquesta reconstrucció el model que desitjaven, un model que afavoria el comerç i l'enriquiment del seu propi país i, en segon lloc, de les nacions així educades. Les concepcions polítiques i econòmiques, oposades en termes absoluts, van crear un mur de ferro entre el bàndol capitalista occidental i el bàndol nord-oriental, soviètic, rus, comunista i obertament ateu.

Atés que l'Alemanya nazi d'Hitler va ser la causa d'aquest conflicte europeu, el nazisme es va convertir universalment en "la bèstia negra", objecte d'execració per part de tots els pobles... o quasi, almenys en aparença. Perquè alguns dels qui van donar suport a aquest nazisme van lamentar la seua caiguda i van conservar un record nostàlgic d'ell; en particular, en les nacions que formaven part de l'aliança del "eix", incloent Alemanya, Polònia, Croàcia, Eslovènia, Itàlia i l'Espanya del general Franco, que no obstant això es va mantindre neutral; Suïssa, també neutral, es va beneficiar enormement de la situació bèl·lica en les seues relacions amb els dos bàndols oposats. Per tant, el nazisme va ser interpretat de manera diferent pels pobles. A Occident, i en particular a França, va deslligar l'odi al nacionalisme, però sobretot, es va convertir en la imatge mateixa de l'intent d'anihilació dels jueus europeus. Però és important recordar que, tan prompte com va acabar la guerra, els Estats Units va organitzar la fugida de les "grans ments" nazis i les va acollir en sòl estatunidenc. Entre aquestes grans ments es trobava el famós Von Braun, a qui els Estats Units deu el desenvolupament i els èxits espacials de la seua NASA. Cal destacar que aquest home tenia experiència, ja que va ser l'inventor dels destructius coets V1 i V2 utilitzats per Alemanya contra Anglaterra, i en particular contra la seua capital, Londres.

Què era llavors realment aquest nazisme alemany? Un somni fanàtic de puresa perfecta. Un "somni" perquè era irrealitzable; "fanàtic" perquè la puresa legítima s'emporta a l'extrem; "de puresa perfecta" perquè la puresa perfecta no és accessible a la humanitat, i l'únic que la va encarnar, Jesucrist, va descendir del cel, nascut en el cos d'una jove verge anomenada María. Va ser també un despertar nacionalista excepcional, perquè Hitler anhelava venjar la humiliació patida en signar l'armistici al final de la Primera Guerra Mundial. En el seu testimoniatge literari titulat "Mein Kampf" o "La meua Lluita", ja inspirat per l'antisemitisme rus del lliure "Protocols dels Savis de Sión", escrit per policies ortodoxos extremistes, Hitler no havia ocultat res de les seues intencions, revelades així al seu poble alemany, ni tampoc a les altres nacions del món. El drama que s'aveïnava s'anunciava així. Però com arribem a la guerra mundial? Inicialment, Alemanya va amenaçar a Txecoslovàquia pels "Sudetes", que reclamava com a seus. Rússia va repetir aquesta estratègia el 24 de febrer de 2022 per Ucraïna. Però què va ocórrer llavors? Quan Hitler va atacar Polònia, Anglaterra i França van declarar oficialment la guerra a Alemanya, i el conflicte es va estendre a tota Europa Occidental i Oriental. Hui, en 2022, escudar en una actitud no cobeligerante, il·legítima i enganyosa que només s'enganya a si mateixa, Occident combat a la Rússia reclamant amb les seues armes modernes; això suggereix un desenvolupament en tota Europa, però també, depenent del context final del nostre temps, un desenvolupament universal.

Analitzem ara la història ocorreguda després de 1945 en el bàndol soviètic rus. Traïda per

l'Alemanya nazi, amb la qual havia pactat, Rússia va patir, sobretot, la ferocitat destructiva dels exèrcits alemanys. A més, en 1945, la seua venjança es va multiplicar per deu i el seu odi al nazisme va aconseguir el seu punt àlgid. Però la seua aliança momentània amb Hitler té la seua explicació: van acordar el pla de dividir Polònia i els Estats Bàltics; a més, si bé Polònia els va acollir de grat, a Rússia els jueus no eren ben vistos i ja eren molt perseguits, aquest aspecte del nazisme no va constituir un obstacle. I aquest odi rus cap als jueus li confereix a la mateixa Rússia un aire nazi heretat i preservat, fins i tot en els nostres dies.

La situació actual és tan confusa que tots s'etiqueten mútuament amb l'etiqueta de "nazi", que substitueix la paraula "diable" per als pobles increduls actuals. Es fa difícil jutjar als actors, atés que les demandes dels dos bàndols oposats són tan legítimes. Déu té els mitjans per a crear aquest tipus de situació insoluble, i va donar una primera prova d'això amb el problema del poble palestí, víctima del retorn dels jueus a l'antic territori del seu poble: Israel, després de ser restituït al seu antic territori nacional des de 1947. I dóna una segona prova d'això hui, en 2022, amb el problema insoluble d'Ucraïna i Rússia, que disputen la legitimitat de la possessió del Donbás.

Davant totes aquestes legítimes reivindicacions, Déu es manté ferma, poderós, recte i ferm en la seua divina legitimitat. I les nostres societats actuals, que ho ignoren o ho menyspreen, només podrien escandalitzar, terroritzar i horroritzar al saber que ell mateix va organitzar el genocidi del diluvi i, posteriorment, el dels amorreus, habitants de la terra de Canaán. I se sentirien encara més horroritzats al saber que Déu va organitzar la "Xoà" dels jueus entre 1942 i 1945.

Per això hem d'analitzar amb saviesa les causes d'aquests diversos tipus de genocidis. I primer, i amb tota legitimitat, comprendre per què Déu organitza la matança dels éssers humans que ha creat. En crear vides angelicals lliures, tant celestials com terrestres, Déu ofereix a aquestes criatures l'oportunitat de triar-ho com el seu Amo i Senyor. Els qui no fan aquesta elecció perden tota importància per a ell, perquè no són més que criatures que es beneficien d'un indult abans de morir, aniquilats per sempre. La relació que s'estableix entre Déu i els qui voluntàriament es converteixen en els seus esclaus rep el nom de «religió», que significa «lligar», del llatí «relligara». La relació que s'estableix amb Déu implica deures i recompenses, i aquests deures es manifesten en forma de lleis, preceptes i ordenances; els Deu Manaments de Déu resumeixen els deures essencials dels seus serfs. Les recompenses, ja en la terra, són la pau amb Déu per a la ment, la salut per al cos i la protecció divina per a tota l'ànima, nodrida per la seua llum. Després, al retorn de Crist, vindrà l'entrada a la dimensió celestial per a l'eternitat.

En l'antic pacte, Israel era una congregació carnal basada en l'herència religiosa i nacional. Déu va organitzar la seua protecció religiosa mitjançant prohibicions, incloent el matrimoni amb un cònjuge estranger. No va imposar aquesta prohibició per raons racistes en el sentit modern; la justificació va ser el risc religiós que representava la religió idòlatra del cònjuge estranger. La motivació de Déu per a aquesta prohibició es justificava pel seu desig de salvar la vida de les seues criatures, als qui hauria de deixar en el camí de la mort si transgredien les seues prohibicions. El primer Israel, encara que carnal, a vegades estava format per estrangers que desitjaven unir al poble de Déu per a honrar al Déu vertader. I des de la seua dispersió per totes les nacions de la terra, aquest Israel carnal ha reunit persones de totes les races. És doncs, enganyosament, comparable amb el vertader Israel de Déu, que és una nació espiritual formada per membres cristians igualment dispersos per tota la terra: la diferència entre aquests dos Israels resideix en la presència o absència de fe en Jesucrist, i particularment en el nostre temps final, del seu " testimoniatge " que és " l'esperit de profecia " segons Apocalipsi 19.10.

Així, en repetides ocasions, el Déu que va crear totes les formes de vida, la matèria i les lleis es resigna a destruir en massa a criatures que s'han tornat irredimibles.

Aquest no és el cas de les accions humanes, la motivació de les quals és bàsicament l'odi, la detestación de normes diferents. Hitler va exaltar la puresa de la raça ària, de la qual va fer una descripció precisa: cabell ros, ulls blaus, etc. Cal destacar que ell mateix no era ros. En el seu somni, va voler transformar tota Alemanya perquè la seua població adoptara aquesta aparença idealitzada, com a clons. La seua dieta vegetariana no li va impedir actuar de manera monstruosa. Però també ací, quan la situació ho requereix, Déu suscita aquest tipus de monstre útil per a dur a terme el seu pla destructiu; això ho confirma Romans 9.17: « Perquè l'Escriptura diu a Faraó: «Per a això mateix t'he alçat, per a mostrar en tu el meu poder, i perquè el meu nom siga anunciat per tota la terra » .

Podem jutjar les accions que Déu vol? Òbviament no. Els seus fills fidels deuen i poden acceptar la idea que Déu també té el deure d'aniquilar les vides rebels i irredimibles. I ell, que sondeja les ments i els pensaments humans, sap quan la situació és tan desesperada. Perquè portem després de nosaltres 77 anys de pau que han destruït la fe en Déu. I en la multitud actual, innombrables vides humanes ja són irredimibles. Per això, enfront dels motius divins, trobem innombrables motius humans que condueixen, des de l'odi fins a l'extermini, a la destrucció dels qui ja no són tolerats.

Com hem vist, en el bàndol de Déu, l'ordre es basa en el respecte a les normes establides per ell. En l'organització mundial, aquest principi també és necessari, però ací radica el problema: no tots accepten les normes realment establides pels Estats Units sota l'excusa de l'ONU. Així, en tots dos bàndols, occidental i oriental, les normes reconegudes i justificades no són les mateixes, i cadascun reivindica la seua legitimitat. Aquesta és la tragèdia de la història humana; està en constant canvi. És cert que, afeblida i arruïnada, Rússia va acceptar en 1991 les normes estatunidenques de l'ONU, però des de llavors, reviscuda per Vladimir Putin, ha recuperat el poder i el nacionalisme. Guarda en el seu cor el record d'una humiliació nacional marcada per la instauració d'una gran inseguretat quan el gangsterisme estatal li va imposar un model capitalista. I el poble sol ha conservat del model occidental la inseguretat que aquest li va portar en una situació de ruïna. Sota el règim soviètic, aquesta inseguretat no existia, i en passar d'un model a un altre, el poble rus pot apreciar la diferència. La majoria del poble rus prioritza la seguretat de la seua societat sobre la prosperitat. I a Occident, la disjuntiva és la contrària, perquè la gent no ha experimentat la ruïna i la inseguretat simultàniament. A França, on viu, la inseguretat va entrar en una època de gran prosperitat, i la causa d'aquesta inseguretat, des de 1962, ha sigut la implantació de l'islam a la França metropolitana, accelerada en 1976 amb l'aprovació de la llei de reunificació familiar. Com a resultat, la inseguretat no fa més que augmentar en aquest país cada vegada més empobrit. Amb el pas dels anys, els governs conscients del problema fingeixen ignorar-lo mentre ostenten el poder executiu: com a gats, s'abracen l'esquena i es desentenen del tema, silenciant als acusadors preocupats anomenant-los "racistes"; el pitjor malament des de la Segona Guerra Mundial. Però el temps pansa, la situació empitjora i prompte patirem col·lectivament, de forma molt més dramàtica, les conseqüències d'aquesta «discòrdia i negligència gal·la que va obrir el camí a Mahoma», segons les paraules de la quarteta profetitzada per Michel Nostradamus.

En els bàndols oposats, cadascun reclama els seus drets basar en les normes que justifica. A Occident, la norma és el dret dels pobles a l'autodeterminació. Però si aquest és el cas, benvolguts amics occidentals estatunidencs i europeus, què van fer a Corea i Vietnam, a l'Iraq, a Iugoslàvia, a l'Afganistan i, més recentment, a Líbia? Aquest dret és molt perillós perquè autoritza minories concentrades i agrupades a separar i exigir el dret a la independència. Occident va legitimar el model en oferir als albanesos el Kosovo serbi, mentre que hui ens oposem a la secessió del Donbás rus d'Ucraïna. Qui decideix la legitimitat de la demanda? Una única resposta en tots els casos: el més fort, el més poderós, el més armat. Les normes i els tractats només són vàlids per als qui els accepten mentre esperen un canvi en la situació. Això és el que tot ésser humà hauria de comprendre, deixant de costat qualsevol falsa il·lusió basada en el testimoniatge històric de temps passats. I ací és precisament on radica el problema. La humanitat actual reacciona com si no tinguera passat. Aquesta subestimació del testimoniatge històric explica el comportament actual de la societat occidental, tant a nivell civil com religiós. El seu únic valor és l'humanisme, i en nom d'aquest nou déu, creu poder cometre el pitjor sense haver d'assumir les conseqüències. M'explique: uneix religions rivals, algunes de les quals es mouen per l'odi mutu, i cree, malgrat tot, que pot evitar les confrontacions. Però les persones pacífiques són incapaces de convertir a les persones agressives en pacífiques com elles. El llarg període de pau que hem gaudit a Occident només ha agreujat el problema. A França, s'ha concedit la nacionalitat a enemics religiosos odiosos i venjatius, el número dels quals no ha fet més que augmentar amb els anys.

L'humanisme, nascut i desenvolupat a França, va ser adoptat als Estats Units, però allí va rebre un valor diferent: l'intercanvi comercial i l'afany de lucre. Aquest és l'estàndard que els Estats Units ha importat a Europa des de 1945. Si bé aquests dos valors no són realment compatibles, és, no obstant això, el primer model basat en l'ara famós "al mateix temps" que caracteritza al nostre jove president Emmanuel Macron, i que s'ha imposat en la nostra època a persones criades en la cultura estatunidenca. El nostre president francés és la imatge típica, el model del francés americanitzat, i a la seua imatge, tot un jove lideratge que ocupa els llocs de lideratge de les nostres societats. El "pensament únic" denunciat pel president Jacques Chirac ja era aquest model de l'Europa americanitzada. Com a resultat, les fronteres nacionals s'han sacrificat perquè, malgrat la supervivència de nacions separades per les seues llengües, les poblacions occidentals ja no formen un únic "pensament únic"; l'únic model legitimat és el del " mercader de la terra ", alhora humanista. I per a respondre a l'afany d'enriquiment d'aquests " mercaders ", les persones han de convertir imperativament en consumidors. I els invents tecnològics són ací per a estimular la seua cobdícia. Per això, creient que tots els pobles de la terra són tan cobejosos i consumistes com ells, els occidentals utilitzen el boicot estatunidenc per a castigar als qui es resisteixen i s'oposen als seus valors i directrius. els Estats Units va utilitzar aquest boicot contra l'Iraq en la seua guerra; hui, en 2022, hem vist al bloc europeu i als Estats Units adoptar aquest tipus de sancions comercials contra Rússia. Aquest testimoniatge històric actual dóna tot el seu significat a l'expressió " mercaders de la terra "

citada en Apocalipsi 18:3; la qual cosa prova que el compliment de les profecies està a prop, és imminent. I això confirma la vinguda de Crist en glòria en la primavera de 2030. Els actuals "senyals dels temps" anuncien el compliment dels últims grans esdeveniments programats per a organitzar la fi del món. El conflicte que es gesta davant els nostres ulls no oposa a nacions entre si, sinó a blocs polítics i religiosos que reuneixen molts pobles. El xoc dels "Titanes" moderns es prepara perquè l'interés pel lucre és la clau. Aquests blocs d'Occident, el Nord-est, Orient Mitjà i el Llunyà Orient competeixen política, econòmica i religiosament; tres raons per a lluitar entre si i eliminar la competència. Però no sols s'eliminarà la competència, sinó gran part de la humanitat. Paradoxalment, just quan la Terra arriba a albergar a huit mil milions d'éssers humans, comença l'extermini de la seua població. Això es complirà durant els últims set anys, que començaran en la primavera de 2023. En la seua profecia, Déu ens va anunciar els esdeveniments que se succeiran un darrere l'altre. és a dir segons Apocalipsi 11.18: " les nacions es van enutjar ", " la ira de Déu " vessada en forma de les " set últimes plagues " d'Apocalipsis 16, després al retorn de Crist, per als seus triats vindrà, segons Apocalipsis 11.18, " el temps de jutjar als morts " en el cel en les mansions preparades per Jesús.

El privilegi de la vertadera fe, beneïda i reconeguda pel Senyor de la glòria, és esperar el compliment de tot el que el seu amor ha revelat als seus únics triats vertaders. Prompte tindrem la sensació de viure un vertader malson a la qual estarem sotmesos sense poder evitar-la. Però al final d'aquesta espera, nostra recompensa ve en el poder del retorn del nostre estimat Déu, perquè les seues promeses es compleixen i la seua fidelitat és segura i perfecta.

Separada de Déu, la humanitat és capaç de tot, especialment d'autodestrucció. Això ocorre en una època en la qual les persones es tornen incapaces d'escoltar les raons dels qui les acusen i les dirigeixen amb justos retrets. Però per què haurien d'escoltar si ja han demostrat que no saben escoltar a Déu i els seus anomenats misericordiosos? Durant dècades, l'interés comercial ha sigut un ciment artificial que enganyosament feia l'efecte d'enteniment universal, i actualment, aquest vincle perdura per poc temps. Amb els valors familiars destruïts o afeblits, només aquest vincle comercial roman entre els humans. Als Estats Units, l'home es valora segons el seu valor en dòlars, la qual cosa atorga al seu humanisme un estàndard singular. La vella Europa encara resisteix una mica, però el model estatunidenc s'imposa cada vegada més. L'externalització d'ocupacions a la Xina ha reduït les ofertes de treball a Europa, i en particular a França, a causa de les decisions preses pels líders. No obstant això, aquests mateixos líders animen als joves estudiants a deixar petjada lluitant per l'èxit i la riquesa. Així, l'ocupació es considera com un bitllet de loteria, on molts paguen, però només un s'emporta el premi. El comerç sempre ha existit en la Terra com a mitjà d'intercanvi de productes i materials. Però sempre ha sigut lliure i no organitzat de forma imposada. Els preus comercials s'aconseguien mitjançant la negociació i, en última instància, es concloïen per acord entre el venedor i el comprador. La desgràcia va arribar amb la creació de l'OMC, organitzada, per descomptat, pels Estats Units, vencedors de la Segona Guerra Mundial, a la qual una Europa arruïnada no va poder oposar. els Estats Units va adoptar primer la seua moneda, el dòlar, com a patró, reemplaçant a l'or. Amb l'autoritat de l'OMC, va prendre el control comercial de tot el planeta. Obligats a respectar les seues normes i els seus tribunals comercials, tots els països de la Terra van quedar sotmesos i es van tornar dependents de la seua autoritat. Així doncs, segons el testimoniatge d'aquests fets, sí, els comerciants dels EUA i els seus descendents europeus junts formen " els mercaders de la terra " esmentats en Apocalipsi 18:3. I la profecia ens diu que estan angoixats en presenciar la destrucció de la ciutat de Roma, « mantenir a distància per temor al seu turment », especifica el text; aquest temor està ben justificat. Perquè si Roma és destruïda pels seus falsos ensenyaments religiosos, quina serà la seua destinació, els qui han abandonat la religió protestant heretada per a honrar al déu del «comerç»? Jesucrist els diu, com als jueus del seu temps, en Mateo 6.24 i Lucas 16.13 : « No podeu servir a Déu i a les riqueses ». I és a aquest interés comercial que els Estats Units deu el desenvolupament de la religió catòlica romana en el seu territori. Amb la ment posada en el comerç i els seus guanys, es va ignorar el perill de la conquesta dels Estats Units per la religió catòlica. I aquesta nova situació s'ha convertit en una normalitat, secundada per l'esperit humanista, sempre favorable a l'acolliment dels immigrants catòlics hispans de la frontera mexicana. Així, en tota la terra, sotmesa a la influència del seu model, s'han ignorat les lliçons divines inscrites en la història i en les seues profecies. El protestantisme i el catolicisme són ara un i per tant estaran llestos per a lliurar junts, sota l'ègida de " la bèstia que puja de la terra " d'Apocalipsi 13.11, la seua última guerra religiosa contra el sant dissabte de Déu i els seus fidels observantes: " Després vaig veure una altra bèstia que pujava de la terra; i tenia dues banyes com de corder, però parlava com a drac. Va exercir tot el poder de la primera bèstia en presència d'ella, i va fer que la terra i els habitants d'ella adoraren a la primera bèstia, la ferida mortal de la qual va ser sanada. Va realitzar grans senyals, de tal manera que va fer descendir foc del cel a la terra a la vista dels homes. Va enganyar als habitants de la terra amb els senyals que se li va permetre realitzar en presència de la bèstia, dient-los que li feren una

imatge a la bèstia que tenia la ferida d'espasa i va viure. També se li va permetre infondre vida a la imatge de la bèstia, perquè aquesta parlara i fera que tots els que no l'adoraren foren assassinats. Va fer que a tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, se'ls posara una marca a la mà dreta o en el front; i que ningú que tinguera la marca, el nom de la bèstia o el número del seu nom poguera comprar ni vendre. Ací hi ha saviesa: el que tinga enteniment, compte el nombre de la bèstia. Perquè és número d'home, i el seu número és sis-cents seixanta-sis. ".

Els " mercaders de la terra " només van poder concloure la seua existència terrenal com a líders i organitzadors de l'última persecució de la història sota el nom simbòlic de la " bèstia que puja de la terra ". I l'expressió " de la terra " és la signatura que els designa, en aquestes dues expressions, com a hereus de la religió protestant, és a dir, la qual cosa els Estats Units va ser des de la seua construcció històrica. En el versicle citat, es fa referència a " la primera bèstia ", el nom de la qual és, segons Apocalipsi 13:1, " la bèstia que puja de la mar ", i que designa el règim de coalició del papat catòlic i els deu regnes d'Europa Occidental. Les paraules clau, " mar i terra ", que els diferencien, cobren significat en el relat de la Creació: veiem " la terra sorgint de la mar ", de la mateixa manera que la fe protestant o reformada va sorgir de la religió catòlica romana papal en adoptar el nom d'Església Reformada en el segle XVI .

El retorn de Jesucrist

Anunciar el retorn de Jesucrist implica que ja ha vingut a la terra dels éssers humans. Els qui no van reconéixer aquesta primera vinguda, com els actuals hereus jueus o qualsevol altra religió, no van poder beneficiar de la gràcia oferida pel seu sacrifici expiatori voluntari. Però fins i tot per a aquestes persones, la situació no està tancada, perquè la fe pot manifestar fins a l'hora de la fi, tant col·lectiu com individual, del temps programat per Déu per a l'oferiment d'aquesta gràcia. En l'últim moment, quan la fe es debata públicament, els últims triats de Crist comprendran la perfecta harmonia del gran pla salvífico concebut pel Déu de la veritat en tres fases, complides al llarg de la història humana.

La primera fase es refereix a l'èxode d'Egipte, quan Déu va vindre en persona per a guiar al seu poble a la llibertat, alliberant-lo de l'esclavitud egípcia, una imatge de l'esclavitud del pecat que la proclamació dels seus manaments va definir clarament. « Perquè el pecat és infracció de la llei », segons 1 Juan 3:4. En aquesta experiència, Déu va profetitzar l'objectiu final del seu pla salvífico. Ell organitzarà la salvació dels seus triats, als qui guiarà, no a la Canaán terrenal, sinó a la Canaán espiritual celestial, és a dir, al seu regne celestial. L'experiència terrenal d'aquesta primera fase concerneix els hebreus, descendents d'Abraham, i aquest exemple d'humanitat està compost per homes i dones que no han heretat les qualitats de caràcter del seu patriarca beneït per Déu. Com a resultat, la fe imputada a la justícia mancada en aquest ramat, i aprenem que només Caleb i Josué seran trobats dignes d'entrar en la terra de Canaán que Déu dóna al seu poble experimental com la seua pàtria. M'agradaria assenyalar que aquest número de dos hebreus beneïts no es refereix a la multitud d'hebreus sinó als dos en els qui Déu va trobar fe i confiança en ell, dels 12 hebreus enviats com a espies a la terra de Canaán. Déu va triar destacar a Caleb i Josué perquè la seua fe es revela pel seu comportament en una prova oficial de fe a la qual van ser sotmesos 12 hebreus que representaven a les 12 tribus d'Israel. Ja podem notar que després del cisma produït després de Salomó, trobarem aquests números 2 i 10, és a dir, les tribus de Judà i els levites en un campament i les altres 10 tribus que constitueixen els primers rebels hebreus en l'altre campament. Ja, aquest cisma que separava a l'Israel de Déu no era un bon auguri per als dos campaments formats. I sabem que les 10 tribus van caure primer en l'apostasia, seguides poc després per les altres dues tribus que també van acabar en l'apostasia; Això fins al punt que la nació va ser entregada al rei caldeu Nabucodonosor, qui, després de destruir Jerusalem i el seu sant temple l'any 586, va portar captius als hebreus supervivents a Babilònia. Has d'entendre que aquesta experiència de l'antic pacte va tindre només un propòsit pedagògic per a Déu, perquè la santedat organitzada en forma de ritus religiosos era només fictícia i teòrica. Tots aquests ritus tenien l'únic propòsit de profetitzar mitjançant símbols el mitjà pel qual Déu redimiria les ànimes dels seus triats. Com a resultat, la vertadera santedat es relacionarà amb el nou pacte que Déu construirà sobre l'obra realitzada en Jesucrist.

La segona fase del projecte salvífico, per tant, es refereix a l'establiment del nou pacte, que només començarà després de la mort i resurrecció de Jesucrist. Perquè durant els tres anys i mig del seu ministeri terrenal, les regles vigents continuen sent les de l'antic pacte. Imaginen la dificultat a la qual s'enfronta: durant tres anys i mig, ha de mostrar perfecta obediència a les lleis i ritus religiosos de l'antic pacte, mentre prepara als seus apòstols i deixebles, en el seu ensenyament, perquè abandonen aquestes pràctiques rituals en entrar en el temps del nou pacte, és a dir, després de la

seua mort. Cuidat! No tot haurà d'abandonar! Només el que la mort i resurrecció de Jesucrist va complir a la perfecció; això es refereix únicament als ritus religiosos festius. I com especifica Daniel 9.27, els ritus religiosos de sacrificis i ofrenes d'animals cessen, com a prioritat. El sacrifici profetitzat per aquests desafortunats animals es compleix ara a la perfecció mitjançant la mort d'un home sant autènticament perfecte, i mitjançant la seua perfecció dóna origen a la vertadera santedat. Aquesta vegada, la santedat ja no és animal, sinó humana i divina, com ho va ser la vertadera naturalesa del nostre Senyor Jesucrist. L'antic pacte, la fase profètica, desapareix com una ombra davant la realitat realitzada per Jesucrist. Hem de comprendre la dificultat que van experimentar els hebreus del seu temps en sentir-li dir: « Heu sentit que ... però jo us dic que ...». Les paraules que van sentir provenien de la boca d'un home senzill i sense artificis. Tals paraules van adquirir un caire provocador contra l'orde religiós establit durant uns 1500 o 1600 anys. A més, mentre va viure, els seus missatges no van aconseguir convéncer a ningú entre els seus oïdors, inclosos els dotze apòstols que havia triat com a testimonis de la seua obra. Ell ho sabia, perquè Daniel ho havia profetitzat en Daniel 9.25: « Després de les seixanta-dues setmanes, un Ungit serà llevat de la vida, i no tindrà successor . El poble d'un líder que vindrà destruirà la ciutat i el santuari, i la seua fi serà com un diluvi; està determinat que les devastacions duraran fins a la fi de la guerra ». A causa de la maledicció que ja pesava sobre la religió protestant, en la seua traducció d'aquest versicle, Louis Segond va traduir l'hebreu amb l'expressió «i no tindrà successor». No obstant això, en una nota al marge, va escriure: Literalment: « ningú ni res per a ell ». I, per descomptat, és aquesta traducció literal la que hem de conservar, perquè confirma que Déu sabia que, durant la seua vida, Jesús no convenceria a ningú; realment a ningú. De fet, va anar només a través de la seua resurrecció i la seua aparició entre els seus apòstols i deixebles que la vertadera fe va cobrar forma i es va desenvolupar. Tots van haver de veure per a creure, i el cas de Tomás no va ser únic, sinó generalitzat. Aquesta lliçó em permet comprendre que la vertadera fe sol es forma després de l'observació. El que es pot observar pot ser diferent i, hui dia, manifestar com una llarga construcció profètica que revela l'existència de la intel·ligència divina que la va concebre. Aquest descobriment equival a l'aparició de Crist als seus apòstols després de la seua mort, ja que produeix la mateixa certesa indiscutible en la ment humana. És fonamental comprendre això: Déu mai ha exigit a l'home que crega res sense proves. Aquesta concepció de la fe és completament falsa, perquè la vertadera fe només pot construir sobre un element concret i convincent. I en comprendre això, comprenc que els incrèduls inciten als seus fills a creure en rondalles i en Papà Noel, perquè ells mateixos creuen en Déu de la mateixa manera idòlatra i injustificada. De manera que el resultat d'aquesta fe construeix una imatge de Déu segons la concepció desitjada per l'home, i no la de Déu tal com és en realitat. I aquesta és l'explicació de l'aparició de les múltiples denominacions religioses cristianes, ja que hi ha tantes concepcions diferents de Déu com incrèduls. Però gràcies a Déu! Per als seus triats, la Santa Bíblia ofereix d'ell la representació més exacta, precisa i vertadera d'un robot, i els protegeix de les falses concepcions divines. La vertadera fe no es permet imaginar ni crear nous dogmes que no s'ajusten als escrits de la Bíblia. S'acontenta amb seguir pas a pas el camí espiritual traçat per les profecies que Déu va inspirar en els seus triats al llarg de la història. Aquest camí és el de la veritat traçat per Jesucrist; és lògic i sempre perfectament coherent.

Al final del seu ministeri, després de la seua resurrecció, Jesús va deixar als seus apòstols i deixebles, ascendint al cel i desapareixent de la seua vista. Llegim en Fets 1.10-11: « I mentre ells fixaven la vista en el cel, mentre ell s'anava, heus ací, dos homes amb vestidures blanques es van posar al costat d'ells, I va dir: «Homes galileus, per què estan mirant al cel? Aquest mateix Jesús, que va ser pres d'entre vostés al cel, vindrà de la mateixa manera com el van veure pujar al cel» . Aquesta afirmació celestial, escoltada i transmesa pels éssers humans, és la base de la nostra fe adventista, ja que aquesta paraula significa advent. I és per a viure aquesta experiència excepcional que Déu ens nodreix amb la seua veritat profètica. Ell treballa constantment en la nostra preparació, per la qual cosa és necessari i beneficiós per a cadascun de nosaltres tindre aquestes coses presents. El món i les seues perversions segueixen el seu camí que els porta a la perdició, però protegits per una cortina de ferro invisible, nosaltres, els seus triats que estimem i honrem la seua voluntat, el nostre camí, la seua senda, ens porta a la salvació eterna.

En la tercera fase, Déu prepara la seua trobada amb els seus triats.

Entre 1843 i 1844, va organitzar les proves de fe adventistes per a donar als seus representants electes una primera forma institucional estrictament estatunidenca en 1863. Deu anys després, en 1873, va conferir a la seua obra una missió universal per a donar a conéixer a tots els cristians el cridat a conformar a la seua exigència dogmàtica religiosa; els dos temes principals eren l'expectativa del retorn de Crist i la restauració del seu sant dissabte. En 1994, posat a prova al seu torn per una prova de fe basada en l'anunci del retorn de Jesús per a 1994, l'adventismo oficial, considerat " tebi " i

" nu ", va ser "vomitat" per Jesucrist. L'obra adventista va continuar de manera dissident amb els representants electes que ell selecciona de l'adventismo i després de la multitud humana, on els seus últims representants electes encara es troben anònimament.

En la Terra, la situació s'agreuja i, després de les dues guerres mundials anteriors, a partir del 24 de febrer de 2022, a Europa de l'Est, esclata un conflicte a Ucraïna, atacada per Rússia. Gradualment, el conflicte adquireix una extensió europea i fins i tot global, i després de l'ús d'armes nuclears, amb Europa destruïda i Rússia aniquilada, els supervivents es reorganitzen sota la tutela del vencedor estatunidenc. En aquest resum, només conserve els ensenyaments profetitzats dirigits exclusivament a les nacions cristianes. Vaga dir que les nacions paganes no es deslliuren d'aquest programa destructiu dirigit per Déu i els dimonis alliberats per a aquesta tasca.

Des de la primavera de 2018, el Déu de la veritat ha donat a conéixer als seus triats la data exacta del seu retorn, concretament la primavera de 2030. Per a beneficiar d'aquest ensenyament, la fe dels triats es basa en dues veritats principals: la fe en el reconeixement dels 6000 anys abastats per les revelacions divines bíbliques i el reconeixement del moment de la mort expiatòria de Jesucrist, concretament el dimecres 3 d'abril de l'any 30 del nostre calendari cristià habitual. Aquest missatge no es basa en la lògica d'anteriors estudis adventistes, tots basats en la data estimada del naixement de Jesucrist. Havent sigut personalment el portador de l'últim missatge sobre la data de 1994, puc confirmar aquesta elecció del naixement de Jesucrist. Aquest raonament va ser sostingut per Jesús fins a 2018. Sobre aquest tema, una quarteta profètica de Michel Nostradamus demostra que Déu va voler animar als homes a prendre el naixement de Jesús com a base dels seus càlculs profètics. Ací està el text del setanté segon quartet del seu segle X : « L'any mil nou-cents noranta-nou, set mesos després, del cel vindrà un gran Rei del terror, per a ressuscitar al gran Rei d'Angumois, abans i després de Mart per a regnar amb felicitat ». Aquest estil, una miqueta telegràfic, resulta prou clar com per a ser interpretat. El profeta anuncia per al mes d'agost (havent passat el seté mes , és a dir, juliol) de l'any 1999 la vinguda de Jesucrist, el Rei que ve del cel per a atemorir a la humanitat, ressuscitant així al gran Rei dels àngels (en al·lusió al seu nom Miguel) i, per tant, abans i després de Mart, déu grecoromà de la guerra o de la primavera, el seu regnat establirà (només per als seus triats) la felicitat. Nostradamus sempre ha profetitzat dates que corresponen al nostre calendari habitual. Per tant, no modificaré aquest principi. L'objectiu és desxifrar el seu missatge i em toca després adaptar-lo al temps real fixat per Déu, és a dir l'any 2029.

La data de 1999 assumeix l'any 1999 des del naixement de Crist, estimat erròniament amb sis anys de retard en el nostre calendari actual i habitual, desenvolupat pel monjo catòlic Dionisio el Xicotet. Però oblidem aquests errors, que ja no tenen importància. En el vertader pla de Déu, aquesta data de 1999 designa l'any 2029, en el qual acabaran 6000 anys de pecat terrenal. Nostradamus cal: estableix la data de "els set mesos de l'any 1999" com el mes d'agost de 1999. No obstant això, tot és fals en aquest calendari: no sols la data de 1999 designa l'any 2029, sinó que aquest "seté mes" en realitat designa des de la primavera, és a dir, des del 20 de març, el 20 o el 21 de setembre del calendari real establit per Déu per al seu Israel. Cal destacar que la paraula setembre conté el número set, la qual cosa recorda als homes la seua vertadera posició en l'estàndard de temps basat en les estacions terrenals. Però Nostradamus ignora aquestes subtileses i no les comprén. Situa el seu anunci sota el tema de la por i sembla voler assenyalar aquesta data del mes d'agost, posterior a juliol, com la data en què, des del cel, les obres dels àngels de Déu començaran a atemorir als éssers humans rebels. I aquest anunci es confirma en Apocalipsi 6.15-17: « Els reis de la terra, els grans, els capitans de guerra, els rics, els poderosos, tot esclau i tot lliure, es van amagar en les coves i en les roques de les muntanyes. I deien a les muntanyes i a les roques: Caieu sobre nosaltres i amagueu-nos del rostre d'aquell que està assegut en el tron, i de la ira del Corder; perquè el gran dia de la seua ira ha arribat, i qui podrà sostenir en peus? ». Apocalipsi 1:7 també confirma aquest temor per les tribus cristianes i fesols infidels : « Heus ací, ve amb els núvols». I tot ull ho veurà, fins i tot els que ho van traspassar; i totes les tribus de la terra faran lamentació per ell . Sí! Amén! El temor queda, per tant, ben confirmat, i Apocalipsi 16 presenta les set últimes plagues de la ira de Déu, que provocaran i irritaran cada vegada més als rebels abans que Jesús aparega per a condemnar-los i destruir-los. L'expressió « tribus de la terra » designa subtilment a les « tribus » espirituals formades per la religió protestant, simbolitzades per la paraula « terra ». Però aquest nom, « tribu », es refereix a les dotze tribus d'Israel, és a dir, al poble de Déu al qual afirmen pertànyer totes les religions cristianes que ell va rebutjar, i entre totes elles, l'última, la de l'adventismo oficial. Jesucrist la va vomitar i va rebutjar perquè ja no està a l'altura de la santedat dels vertaders sants que Apocalipsis 7 descriu amb les simbòliques « dotze tribus » que reben com a testimoniatge de la seua aprovació el « segell del Déu viu ».

La " por " anunciada per Nostradamus pot, per tant, abastar el temps assenyalat per la " fi de la gràcia " oficial , que podria començar a l'agost de 2029 amb la caiguda de la primera de les " set

últimes plagues de Déu ". Aquesta plaga assota als rebels en forma d'una dolorosa " úlcera maligna ", similar a la que va assotar als egipcis rebels en la seua època. Resumisc la seqüència d'esdeveniments: a l'agost de 2029, la llei dels rebels prohibeix el descans del vertader dissabte santificat per Déu en el seu seté dia, fent obligatori el descans del diumenge romà, que l'ha reemplaçat des del 7 de març de 321. Una vegada promulgada aquesta llei, en el cel, Jesús posa fi definitivament al seu servei d'intercessor; ja no hi haurà més conversió per a obtindre la salvació per la seua gràcia. I, revestit de venjança, envia als seus àngels per a castigar als rebels amb els seus " set últimes plagues ". Una nova plaga assota als humans rebels cada mes, i aquestes plagues se sumen amb el temps, intensificant l'odi i la ira dels afectats. La " sisena plaga " és preparada pels propis rebels. Després de consultes entre els dimonis, l'autoritat papal catòlica i l'autoritat protestant estatunidenca, s'acorda donar als observadors del dissabte un termini per a sotmetre a la llei promulgada, o seran castigats i exterminats.

Després d'aquest temps de temor, Nostradamus profetitza felicitat per a " abans de Mart ". La nostra esperança es basa en les dades profetitzades i el testimoniatge històric que ja han establit la primavera com el moment de la gloriosa vinguda de Jesucrist. Quin significat hem de donar-li al nom Mart ? Aqueixa és la qüestió fonamental. En la profecia, Apocalipsi 19 presenta el retorn de Crist sota la imatge d'una " batalla " lliurada contra " els reis de la terra" . Com a tal, "Mart" designa aquesta guerra, aquesta " batalla ", i l'expressió " abans de Mart " pot significar que la vinguda de Jesús porta felicitat als seus triats en protegir-los de la mort que estava a punt d'assotar-los; aquest " abans " que la seua batalla es torne contra els seus enemics per a destruir-los. Però en aqueixa hora, els triats ja han ascendit al cel, al regne de Déu. I per a ells, la felicitat eterna ha començat i mai acabarà. Però al mateix temps, l'esment del mes de març confirma el retorn de Crist, salvador dels seus estimats triats, és a dir, el tema de la setena de les set últimes plagues ; que també constitueix el moment del compliment de la setena trompeta citada en Apocalipsi 11.15. Els triats que han entrat al cel en la terra, els reis de la terra , seduïts i enganyats, executen per a Déu el càstig de la verema , que consisteix a massacrar als falsos pastors i mestres de la religió cristiana i jueva, és a dir, els sacerdots i pastors que van ensenyar i van justificar les mentides religioses del catolicisme romà. Tots els habitants de la terra pereixen llavors sota una pluja d'enormes calamarses que cauen i marquen el final de la setena de les set últimes plagues de la ira de Déu . Se cita en Apocalipsi 16.21.

De fet, l'expressió “ abans i després de Mart ” transmet un missatge molt important, perquè què significa “ abans i després ”? En poques paraules, la data fixada per " després de Mart ", és a dir, la de la Pasqua del 3 d'abril de 2030, serà " escurçada " i retrotreta al dia de la primavera , l'abans d'aquest després del qual és l'únic punt de referència per al càlcul del temps ordenat per Déu al seu poble Israel en Èxode 12:2: " Aquest mes serà per a vosaltres el primer dels mesos; serà per a vosaltres el primer dels mesos de l'any " . I, per part seua, Mateo 24:22 confirma la intenció de Jesús de "escurçar els temps " fixats per la lògica de la construcció profètica, és a dir, la Pasqua del 3 d'abril de 2030: " I, si aquells dies no s'escurçaren , ningú se salvaria; però, per causa dels triats, aquells dies s'escurçaran " . En Mateo 24, Jesús confon deliberadament la resposta que dóna als seus apòstols que li pregunten sobre " els senyals de la fi dels temps ". Perquè després de profetitzar les persecucions que... Assotarà als seus triats al llarg de l'era cristiana després de l'inici de la seua Església. Repeteix diverses vegades la seua descripció dels esdeveniments que es compliran en la « fi dels temps », clarament definit en el versicle 14: « Aquesta bona nova del regne es predicarà a tot el món per a testimoniatge a totes les nacions. Llavors vindrà la fi » . I en una d'aquestes repeticions, introdueix en el versicle 22 aquest important aclariment dirigit als seus serfs de la fi dels temps: « I si aquells dies no s'escurçaren , ningú se salvaria; Però per causa dels triats, aqueixos dies seran escurçats ." Perquè es veuran personalment afectats pel decret de mort promulgat pels últims rebels en la història del pecat terrenal. D'altra banda, podem comptar amb el poder de Déu per a vetlar la intel·ligència i obligar els rebels a donar importància únicament a aquesta data de la Pasqua del 3 d'abril de 2030, que és la data lògicament fixada per la culminació dels 2000 anys iniciats el 3 d'abril de 2030, data de la mort expiatòria del Salvador dels triats. Qui pot escapar de la ceguesa ordenada per Déu Todopoderoso? Cap de les seues criatures, i especialment els seus enemics. Puc donar fe d'això, havent sigut sotmés personalment a aquest poder diví quan, segons el seu pla, vaig haver de convéncer-me del retorn de Jesucrist per a l'any 1994, i els arguments a favor d'aquesta esperança no faltaven. A més, quina millor data poden triar per a executar als últims triats que l'aniversari de la mort de Jesús? I afig aquest argument que... Expressa el possible raonament d'aquests malvats rebels: «Ja que afirmen esperar el retorn de Jesús el 3 d'abril de 2030, segons el seu càlcul, donem-los fins a aqueixa data, i si Jesús no ha intervingut per a salvar-los, llavors tindrem tota la legitimitat per a matar-los».

És brillant observar com la resposta de Jesús als seus contemporanis va tindre un doble significat per a ells i per a nosaltres. Observem que per a ells també, el temps es va escurçar per a escapar de

la massacre que va assotar als habitants de Jerusalem l'any 70, entregats als exèrcits romans. Abans de destruir la ciutat, van alçar el setge i van marxar, i va ser aquesta partida, organitzada per Déu com un temps escurçat, la qual cosa els va permetre abandonar la ciutat abans que els romans tornaren i massacraren a tots els seus habitants, destruïren la ciutat i el seu sant Temple. A més, en Mateo 24:15-20, els anuncis de Jesús els concernien particularment: « Per tant, quan vegeu en el lloc sant l'abominació de la desolació, de la qual va parlar el profeta Daniel, qui llija, que entenga. Llavors els que estiguen a la Judea, fugen a les muntanyes; El que estiga en el terrat, que no baixe a traure res de la seua casa; i el que estiga en el camp, que no torne a recollir el seu mantell. Ai de les quals estiguen embarassades i de les quals donen a llum en aqueixos dies! Oren perquè la seua fugida no siga a l'hivern ni en dissabte. En el seu context històric, la urgència era la condició per a la salvació. En els últims temps, la situació serà molt diferent, perquè les mesures adoptades contra els últims sants es prendran progressivament fins a la decisió final d'executar als insubmisos, injustament considerats responsables de la justa ira de Déu. A més, la salvació dels últims sants dependrà únicament de la intervenció de Jesucrist. En el seu missatge, Jesús cita a Daniel en referència a l'anunci de Daniel 9.26-27: « I després de les seixanta-dues setmanes, es llevarà la vida a un Ungit, i no tindrà successor. El poble d'un governant que vindrà destruirà la ciutat i el santuari , i la seua fi serà com un diluvi; està determinat que les devastacions duraran fins a la fi de la guerra ». La primera part del versicle 27 es refereix al ministeri del Messies Jesús, el tema principal de la profecia: « Farà un pacte ferm amb molts durant una setmana, i a la meitat de la setmana farà cessar el sacrifici i l'ofrena; "Després, la segona part del versicle torna a apuntar a les accions " abominables " comeses per Roma en les seues dues fases imperial i papal successives: " el desolador cometrà les coses més abominables, fins que la destrucció i el que ha sigut determinat caiguen sobre el desolador ". Aquesta traducció proposada per Louis Segond és incorrecta; ací està la traducció correcta: " I sota l'ala [estaran] les abominacions de la desolació; i fins a una destrucció completa i serà infringit [segons] el que s'ha decretat, en la [terra] desolada ." El fet d'intercalar el tema del ministeri de Jesús entre les dues evocacions de les accions romanes dóna a tot el versicle una seqüència cronològica dels esdeveniments profetitzats. El ministeri de Jesús se situa entre la tardor del 26 i la seua mort, que es compleix el 30 d'abril. Llavors, com a conseqüència de la incredulitat jueva profetitzada en el versicle 26, " i ningú per a ell ", la nació és destruïda en el 70 per les tropes romanes que destrueixen de manera " abominable ", però per ordre de Déu, el sant Temple de Jerusalem i tot el que representa " la santedat " de l'antic pacte, incloent al clergat jueu, particularment culpable d'aquesta incredulitat, jutjat i condemnat per Déu.

El judici del Nadal idòlatra

Des de l'inici del meu ministeri profètic, al qual em va dir el Senyor Déu Jesucrist, he anat descobrint coses noves, i amb el temps he arribat a comprendre l'enorme importància que Déu atorga profèticament a les coses que ha organitzat després de crear-les. De fet, per a ell, tot cobra valor profètic perquè, en el seu pensament, Déu tix múltiples vincles entre el passat, el present i el futur de la vida.

Hui, convoque el judici del Nadal Idòlatra. I presentaré aquest judici tal com es presentaria en un tribunal, tal com es presenta en la terra. Cadascun, per torn, dos advocats, un de l'acusació i un altre de la defensa, presentaran els seus arguments davant els jurats que representen. Els debats es duran a terme sota la presidència del Déu de la veritat.

Es dóna la paraula a la defensa:

“Senyoria, senyors del jurat, la festa és antiga i porta alegria als homes que la celebren i l'honren; porta alegria als xiquets i als pares”.

Es dóna la paraula a la Fiscalia:

"El temps no transforma la mentida en veritat i no dóna lloc a cap legitimitat; alegra als homes i als xiquets, però entristeix al Déu de la veritat."

Es dóna la paraula a la defensa:

"Té el mèrit de recordar el naixement de Jesucrist."

Es dóna la paraula a la Fiscalia:

Jesús no va vindre a la terra per a celebrar el seu naixement, sinó la seua mort expiatòria; ara bé, el record de la seua mort implica en si mateix la necessitat del seu naixement; el seu naixement no dóna res a l'home pecador, mentre que la seua mort pot salvar-ho.

Es dóna la paraula a la defensa:

"La celebració, establida com a tradició anual, obliga la humanitat a recordar la vinguda de Jesús a la terra".

Es dóna la paraula a la Fiscalia:

Jesús no va vindre a la terra per a obligar a ningú a tindre en compte aquesta vinguda. Vi per a demostrar l'amor diví, deixant als éssers humans la llibertat de tindre'l en compte o no. Afig que, per a mantindre la memòria del naixement i la mort de Jesús, Déu va establir des de la creació del món el descans santificat del vertader seté dia, anomenat des de llavors dissabte. El quart manament, que el prescriu i l'ordena, comença precisament amb l'expressió: « Recorda't del dissabte per a santificar-lo...» . L'obediència a aquest manament, per tant, promou la memòria de l'obra realitzada per Jesucrist; molt més com que el dissabte setmanal profetitza el descans final del seté mil·lenni en el qual, redimits pel seu sacrifici expiatori, els seus triats entraran per a l'eternitat.

Es dóna la paraula a la defensa:

“El Nadal és un temps de comunió i de trobada entre persones i pobles, entre pares i fills”.

Es dóna la paraula a la Fiscalia:

De què serveix aquest breu període de comprensió, si la naturalesa malvada dels humans torna a dominar quan acaba la festa, i a vegades fins i tot durant el menjar festiu? Aquest moment de comprensió adquireix un caràcter il·lusori i hipòcrita.

Es dóna la paraula a la defensa:

“Aquesta tradició agrada als éssers humans als qui els agrada fer regals i als xiquets els agrada rebre'ls”.

Es dóna la paraula a la Fiscalia:

Durant quasi 6000 anys, els humans s'han complagut a pecar contra Déu. Potser això legitima el pecat? I quines són les conseqüències d'aquests intercanvis de regals i quins efectes tenen en els xiquets? La ment humana, incloent als seus fills, està així condicionada a la necessitat i expectativa de recompensa. No és així com eduquem als animals domèstics o salvatges? No seria més beneficiós per al seu desenvolupament mental oferir regals que rebre'ls? En qualsevol cas, això és el que Déu fa per les seues criatures.

Es dóna la paraula a la defensa:

"Aquesta festa és molt útil perquè fomenta el comerç i permet que moltes persones puguen guanyar la vida."

Es dóna la paraula a la Fiscalia:

Aquest argument és precisament el que fa que aquesta festivitat siga particularment desagradable per a Déu. Perquè el Nadal, com totes les festivitats religioses establides per la religió catòlica romana papal, constitueix el pretext religiós que enriqueix amb el temps als " mercaders del temple " que es beneficien d'ella. És precisament en oferir-los aquests mitjans d'enriquiment que la falsa religió catòlica s'ha tornat apreciada pels occidentals. Vegem en què s'ha convertit aquesta festivitat durant el segle XX ; els Estats Units la va aprofitar per a crear des de zero el personatge de Papà Noel, emmascarat per una barba blanca i vestit amb un abric roig, segons els colors de la seua famosa beguda, la Coca-Cola; sent el roig precisament el color simbòlic del pecat. A més, què faria Jesús si apareguera hui en ple Nadal? Prendria un fuet i expulsaria de la seua era a tots els " mercaders de la terra " esmentats en Apocalipsi 18:3, perquè són, en el nostre temps, els nous " mercaders del temple " que contaminen el tema religiós amb la seua actitud.

Es dóna la paraula a la defensa:

"Gràcies, Senyoria, però no tinc més arguments."

Per tant, l'acusació pot continuar:

La festa de Nadal no té legitimitat religiosa perquè, amb la seua mort, Jesucrist va posar fi a totes les festes religioses de l'antic pacte i no les va reemplaçar amb noves festes. La religió no es tracta d'honrar les festes, sinó d'honrar el sacrifici de Jesucrist, que es tracta de renovar una relació d'amor amb Déu, el vertader Pare que ens va crear en Adán i Eva, els nostres primers pares carnals. Darrere de la festa de Nadal es troba una herència pagana que ja existia a la Roma imperial, que anomenava a aquest període "la festa de les Saturnals". Celebrava el naixement del sol després del moment del solstici d'hivern. El dia assolellat, reduït al seu temps més curt, va començar a reprendre el seu cicle de creixement, i els pagans van col·locar aquestes coses sota el culte de Tamuz, heretat del rei Nimrod en l'època de la " Torre de Babel ". Tamuz era el seu fill, deïficat després de la seua mort, i afirmava haver reunit amb el sol. En la nostra època, la forma d'aquestes antigues festes paganes, caracteritzades pel menjar i les orgies sexuals, reapareix amb un aspecte cada vegada menys religiós i generalitzat. L'objectiu restant és celebrar i gaudir de nous menjars que són completament irrespectuoses amb les normes de salut establides per Déu. Els recorde que la mort de Jesucrist no va convertir la carn de porc, classificada en Levític 11 com un aliment impur, en un aliment pur; el mateix ocorre amb els mariscos i mariscos, que sovint són causa d'intoxicacions alimentàries greus, a vegades mortals, perquè, com a filtres marins, concentren totes les impureses marines que constitueixen el seu aliment. Hi ha un aspecte del Nadal que li resta tota legitimitat. És la seua data,

que suposadament celebra l'aniversari del naixement de Jesús. No obstant això, resulta que Déu no ha permés que els homes establisquen aquesta data amb precisió. Em sembla legítim veure en ella el seu desig que no se celebre. De fet, tota la humanitat, inclosos els seus últims serfs fidels, Ha sigut víctima d'aquest interés en el naixement de Jesús. Els falsos cristians volien celebrar-ho, i els seus triats sempre han considerat que aquesta data de naixement era important en els càlculs profètics. Però què va succeir? Aquesta data ignorada va resultar ser totalment inútil, perquè els càlculs realitzats a partir de les duracions profètiques citades en les profecies de la Bíblia es basen únicament en els esdeveniments que marquen l'inici i el final d'aquestes duracions. Així, la data del naixement de Jesús va ser ignorada i passada per alt sense cap inconvenient; la construcció profètica va ser possible, sense saber-lo, a pesar que els punts de referència històrics es basaven en un calendari completament fals establit en el segle VI pel monjo catòlic Dionisio el Xicotet. La terra es va convertir des del principi en una terra de pecat, però hui, al final dels dies, també és la terra de la mentida. Així, reconeixem en ella el retrat del seu vertader pare, el diable, Satanàs, « mentider i assassí des del principi », segons les paraules de Jesús en Juan 8.44: « Vosaltres sou del vostre pare el diable, i el... Els desitjos del vostre pare voleu complir. Ell va ser homicida des del principi, i no roman en la veritat, perquè no hi ha veritat en ell. Quan diu mentida, de seu parla; perquè és mentider i pare de la mentida . Sa senyoria, senyors del jurat, la meua acusació acaba ací, i persistisc i signe per a declarar el Nadal una festa il·legítima d'idòlatres.

Els jurats que representen, doncs, només han de jutjar el festival presumptament culpable i provat. Quant a Déu, president del tribunal, el va jutjar i va condemnar fa molt temps, però sense impedir que els humans el celebraren; i això també aplica a innombrables pecats, males accions i pensaments perversos que permet desenvolupar lliurement sense aprovar-los. Només quan arriba el moment d'ajustar comptes, mitjançant els seus càstigs, la seua ira, reprimida i continguda, aconsegueix el seu vertader nivell.

En aquesta segona part, els convide a una mirada profètica als esdeveniments que marquen el naixement de Jesús. L'Evangeli de Lucas aborda particularment aquest moment del naixement del Salvador dels triats. Tinguen present que aquests esdeveniments estan completament organitzats per Déu, perquè contenen missatges profètics de summa importància, com veuran.

En primer lloc, observe que es va organitzar un cens del poble jueu, l'Israel de Déu. Per tant, els arxius romans i jueus registrarien aquesta acció i normalment ens permetrien datar l'any del naixement de Jesucrist. No obstant això, no va anar així. I a causa d'una acumulació d'errors, la data oficial triada es va distorsionar sis anys. Jesús va nàixer sis anys abans de l'inici de l'any 1 que se li atribueix en el nostre calendari catòlic romà. Llavors, el cens va provocar una saturació de places lliures en les posades i hotels repartits per tota la terra d'Israel, fins al punt que José i María no van poder trobar habitació on dormir. Va ser en aquesta situació que María donaria a llum al seu diví fill, Jesús. En l'últim moment, se'ls va oferir un estable, el lloc on es refugien els animals, com a lloc on allotjar. Destrie en aquest fet un terrible anunci profètic que Déu dirigeix primer al poble jueu, però també a tota la humanitat. Quin és, llavors, el seu missatge? El món sencer està entregat al diable i el Fill de Déu no té cabuda en ell. Serà tractat en la terra com un animal, de fet, com un corder que serà entregat a la mort, després del sacrifici de multitud de corders per a profetitzar la seua obra salvadora. En nàixer, Jesús no és col·locat en un bressol, sinó en un pesebre de bous, recolzat sobre la palla; ací tenim l'anunci que el seu cos serà oferit com a aliment, la qual cosa confirmarà dient en la vespra de la seua mort als seus apòstols, als qui va oferir pa sense llevat: « Aquest és el meu cos; mengen tots d'ell ». Déu té totes les raons per a afavorir als pastors de Betlem, perquè, en Jesús, es convertirà en el suprem « Bon Pastor ». És a aquestes persones de rang inferior als qui Déu concedeix el privilegi de glorificar al xiquet Messies. En aqueixa època de primavera, en nits encara fresques, els pastors probablement conversaven al voltant d'una fogata, quan el cel al seu voltant es va il·luminar amb la llum sobrenatural creada pels sants àngels que Déu els va enviar. Aquesta llum angelical vi a donar testimoniatge del naixement, en la terra, de Jesucrist, « la llum del món ». Però ja la impossibilitat de trobar allotjament en un hotel profetitzava aquestes paraules de Juan: « Però les tenebres no la van véncer ». Aquest ombrívol presagi ja s'havia confirmat des de l'època de Daniel, qui va escriure sobre el « Messies tallat » en Daniel 9.26: «... ningú per a ell ». Però immediatament va especificar quina seria la resposta de Déu davant aquesta demostració d'incredulitat rebel: « El poble d'un governant que ha de vindre destruirà la ciutat, el santuari i la santedat, i la seua fi vindrà com un diluvi; està decretat que les devastacions duraran fins a la fi de la guerra ». La prova d'incredulitat demostrada l'any 30 va rebre el seu càstig l'any 70 per les mans i les armes romanes. Aquests 40 anys de retard final recorden els 40 anys de peregrinació en el desert àrab del naixement nacional d'Israel; els dos marcant així els temps del “ Alfa i l'Omega ” de l'antic pacte.

L'Evangeli de Mateo complementa el de Lucas, revelant la visita dels mags orientals que van

vindre a saludar, honrar i oferir or, encens i mirra al xiquet Jesús. La sagrada família va viure quaranta dies a Betlem, però després d'aquest temps de purificació, van partir cap a Egipte per ordre de Déu, i al seu retorn van residir a Natzaret, la seua ciutat.

Després dels pastors, el naixement de Jesús va ser honrat per estrangers orientals, de fet astròlegs particularment interessats en els fets relatius a Israel. Aquest poble intrigava a tots els pobles de la terra a causa de la seua adoració a un solo Déu. Així, igual que els samaritans del ministeri de Jesús, els estrangers envejaven la glòria religiosa dels jueus. Ells també desitjaven servir i honrar al gran Déu creador revelat pels jueus. En realitat, com a creador de tota vida, Déu es va autoproclamar Rei d'Israel només per a despertar l'enveja d'altres pobles esclavitzats pel pecat i les seues pràctiques paganes idòlatres. Els tres mags practicaven l'astrologia, una ciència que els portava a observar els cels, la qual cosa els fascinava. I davant aquesta immensitat, es va despertar en ells la idea de l'eternitat , que atribuïen a l'únic Déu d'Israel. Aquests tres Reis Mags, que no eren reis, se'ns presenten com a precursors de l'entrada dels pagans en la gràcia de Crist, mentre que, paradoxalment, els jueus, depositaris oficials dels seus oracles i ordenances, s'excloïen del seu pacte. Les ofrenes portades al xiquet Jesús contenien missatges profètics. L'or profetitzava la fe que aquests pagans, menyspreats pels jueus, li mostrarien. L'encens profetitzava l'embalsamament del seu cos, preparat per a romandre durant tres dies i tres nits , que en realitat van ser tres nits i tres dies , en la tomba de José d'Arimatea. I " la mirra " va profetitzar que la seua vida i la seua mort serien sentides per Déu i tots els seus triats com " una fragància fragant " que ho convertiria en l'intercessor ideal, perfecte en tot, per a fer acceptables al gran Déu Creador les oracions dels sants triats penedits, ofesos pels pecats comesos.

Després d'aquesta visita, avisats en somni per Déu, van tornar directament al seu país a Orient. Per part seua, José, María i Jesús es van anar a viure a Egipte per ordre d'un àngel fins a la mort del rei Herodes el Gran. Per tant, no va rebre la resposta que esperava dels mags. Però segons Mateo 2.16, sabem que « dos anys » després d'aquesta visita, va traure foc pels queixals assassina i va massacrar a tots els xiquets «de dos anys o menys » a la ciutat natal de Jesús: Belén de la Judea. Va morir poc després d'aquesta terrible acció, i va ser aquesta data de la seua mort la que el monjo Dionisio el Jove va atribuir al naixement de Jesús. En establir el seu calendari sobre la fundació de Roma, en la qual es va equivocar per quatre anys, amb els dos anys citats en Mateo 16, obtenim els sis anys d'error total en el nostre calendari habitual. Va fer Déu pagar als habitants de la regió per la seua indiferència davant el naixement del seu Messies amb aquesta massacre de xiquets? Més aviat, veig en aquesta acció un ombrívol presagi que afectarà a tota la nació l'any 70, perquè en aqueix moment pagarà pel seu rebuig al Messies presentat per Déu. La massacre de xiquets es dirigeix profèticament a la generació de Jesús. Quan muira crucificat a l'edat de 35 anys i 14 dies, les persones de la seua edat en tota la nació carregaran amb càrrecs autoritaris, fent-los particularment responsables i culpables de la incredulitat nacional. De la mateixa manera, la generació francesa rebel de Maig del 68 es va trobar al comandament de França durant els últims dies de la maledicció.

Després de la visita dels Reis Mags, quaranta dies després del naixement de Jesús, la seua família terrenal el va presentar en el temple de Jerusalem. Aqueix dia, Jesús va ser reconegut i adorat per dos ancians. El piadós Simeón i la profetisa Ana li van retre homenatge al seu torn. Els pares van rebre així una confirmació més que Jesús, el seu fill prestat per Déu, era en realitat el Messies esperat pel seu poble Israel. Tanmateix, això no va despertar a la nació adormida en els seus ritus tradicionals, i la predicció de Simeón en Lucas 2.34 es compliria al peu de la lletra: quan despertaren sobre ell, seria per a disputar, per a una controvèrsia mortal: « Simeón els va beneir i va dir a la seua mare María: 'Mira, aquest xiquet està destinat a provocar la caiguda i l'aixecament de molts a Israel, i a convertir en senyal que provocarà contradicció '».

Ira divina i justa

Per a molts, Déu no pot ser objecte d'ira perquè és amor. Els qui raonen així s'enganyen, perquè en la Bíblia, Déu parla sovint de la seua ira, però és essencial qualificar-la de "justa"; perquè sense aquesta qualificació, no podria reconciliar amb la seua naturalesa de Déu d'amor. Aquestes persones cometen l'error d'interpretar la ira divina segons el model humà. Però obliden que entre ells i Déu existeixen enormes diferències fonamentals, i la primera i més important és aquesta: són malvats i Déu és bo. La ira humana és injusta perquè és conseqüència d'un esperit maligne. I, per contra, la ira de Déu és justa perquè és bo i veritablement amorós. Quan l'home es veu frustrat en el seu desig, s'enutja i sent la necessitat de danyar als qui l'envolten, però també a si mateix. Per a Déu, quan es veu frustrat en l'obediència que li correspon, per ser el Déu creador a qui tota vida deu la seua existència, la seua frustració li causa sofriment i dolor. El seu sofriment es basa en la necessitat

d'haver de castigar i causar sofriment a les seues criatures. Per a usar una imatge, Déu és un lleó que mata només per a menjar, mentre que l'home malvat és un tigre que mata pel plaer de matar.

Jesús va donar testimoniatge amb les seues paraules d'aquest desgrat diví que consisteix a ferir a les seues criatures en Lucas 9.54-55: “ Veient això els seus deixebles Jacobo i Juan, van dir: Senyor, vols que manem que descendisca foc del cel, i els consumisca, com va fer Elías? Jesús es va tornar cap a ells i els va reprendre, dient: « No saben quina classe d'esperit tenen . Perquè el Fill de l'Home no va vindre a destruir la vida de les persones, sinó a salvar-les ». I es van anar a un altre llogaret. Aquest exemple ens revela per què la nació jueva rebutjarà al seu Messies. Santiago i Juan són dos homes jueus els esperits dels quals s'han nodrit del gloriós passat de l'Israel de Déu. S'enorgulleixen de pertànyer a aquest poble, al qual Déu va alliberar de l'esclavitud egípcia, i també s'enorgulleixen de conéixer les revelacions que Déu li va donar a Moisés. Han rebut amb fe el testimoniatge de la destrucció dels enemics de Déu per " foc del cel ", el cas de Sodoma i Gomorra, i el cas realitzat per Elías, el profeta segons 2 Reyes 1.10: " Llavors Elías va dir al capità de cinquanta: 'Si sóc home de Déu, descendisca foc del cel i consuma'l a tu i als teus cinquanta'. I va descendir foc del cel i el va consumir a ell i als seus cinquanta' ". Això es va repetir dues vegades, per la qual cosa Santiago i Juan només estaven donant testimoniatge de la seua fe en Déu i les seues revelacions bíbliques. No obstant això, com en el cas de Pedro, a qui li va dir: " Lleva't de davant de mi, Satanàs!". Jesús els va dir a Santiago i Juan: « No saben de quin esperit són »: si del diable, d'un dels seus dimonis o fins i tot del seu propi esperit maligne. I explica per què encara no és el moment d'activar el « foc del cel »: « Perquè el Fill de l'Home no va vindre a destruir les ànimes dels homes, sinó a salvar-les ». En l'època del ministeri de Jesús, ningú sabia que el Messies va vindre entre ells només per a morir; que era l'única manera de salvar les seues ànimes. Els seus apòstols ho comprendrien només després de la seua resurrecció, després del compliment de la seua mort expiatòria. Però, en la seua resposta, Jesús vincula clarament aquesta impossibilitat d'activar el «foc del cel » amb el moment de la seua vinguda a la terra. De fet, aquest ministeri terrenal ve a revelar al Déu d'amor que el Déu de justícia havia amagat en la ment dels homes. El « foc del cel » havia descendit sobre els homes rebels per a atestar que Déu pot destruir la vida que ha donat quan és desobedient. Però després de la seua demostració d'amor en Crist, El " foc del cel " ja no caurà, perquè aquest testimoniatge ja no té cap significat per a ell. Aquest és un criteri molt important que caracteritza el que Déu diu " la nova aliança ", i el que la fa " nova " és precisament la seua demostració d'amor sol pels seus triats, perquè només pot beneficiar-los.

A partir d'aquesta prova del seu amor, com un pescador que tira la seua xarxa a la mar, Déu espera pacientment al fet que la seua xarxa s'òmpliga de peixos i, quan la reculla al seu gust, per a tota la humanitat serà la fi del temps de gràcia. El diví intercessor deixarà d'intercedir; els seus triats seran custodiats i protegits pels seus sants i fidels àngels; ja no correran cap risc davant els malvats humans ni els àngels. Però en aquesta nova situació, Jesús es revestirà de la seua vestidura de venjança , profetitzada en Isaïes 61:2: « Per a proclamar l'any del favor de Yahvé, i el dia de la venjança del nostre Déu; per a consolar a tots els que ploren ». Havent acabat l'any o temps del favor , arriba l'hora de la venjança i Déu pot expressar tota la seua justa ira.

L'exemple d'aquesta ira justa és el càstig de “ Babilònia la Gran, la ramera ” esmentada en Apocalipsi 17 i 18. Aquest tema s'anuncia sota diversos símbols durant aquesta revelació profètica. Aquest primer versicle d'Apocalipsi 10:2 revela les dues causes principals de la ira de Déu en Crist: “ Vaig veure a un altre àngel poderós que descendia del cel, embolicat en un núvol; i sobre el seu cap estava l'arc de Sant Martí , i el seu rostre era com el sol , i els seus peus com a columnes de foc ”. La primera d'aquestes dues causes es refereix a l'ús abominable i pervers que les persones LGBT han fet de la imatge del “arc de Sant Martí ”, que han pres com a símbol universal. Per a entendre la “ ira justa ” que això desencadena en Déu, hem de recordar que ell va donar “ l'arc de Sant Martí ” als homes com a senyal que ja no destruiria als esperits malignes rebels amb un “ diluvi d'aigües ”. Ara, en els dies de la " fi dels temps ", els últims rebels s'apoderen d'aquest símbol per a representar les seues exigències llibertàries, llibertines, depravades i perverses, jutjades per Déu i els seus triats, com a " abominables". La segona causa és el culte al descans del primer dia de la setmana, que constitueix el diumenge romà, originalment adoptat com el pagà "dia del sol invicte " el 7 de març de l'any 321, per ordre i decret de l'emperador Constantí I , conegut com "el Gran". Cal destacar que " els seus peus " són com a " columnes de foc ", és a dir, segons l'aparença amb la qual Déu va contindre als exèrcits egipcis, el moment d'obrir un camí perquè el seu poble hebreu creuara el Mar Roig, de manera que pogueren passar a Aràbia i trobar fora de perill. Però ací, aquestes " columnes de foc " atacaran als seus dos principals enemics de l'era cristiana i als qui s'alien amb ells . El versicle 2 ens diu: " Tenia a la mà un librito obert. Va posar el seu peu dret sobre la mar i l'esquerre sobre la terra " . Els seus dos enemics són, en ordre de magnitud i cronològic: la religió papal i la catòlica romana, autoritat religiosa del primer règim de coalició perseguidor, simbolitzada per la mar ; I en segon lloc,

simbolitzat per " la terra ", el protestantisme, organitzador de l'últim règim de coalició perseguidor. Tant el catolicisme com el protestantisme reclamen la salvació portada per Jesucrist i les seues accions " abominables ". » Per tant, s'atribueixen al mateix Jesús; això és el que els converteix en els seus majors enemics en la història religiosa. Però Apocalipsi 10:1-2 apunta al moment del seu retorn, i en aquest moment de venjança, Jesús es presenta amb " un xicotet llibre obert " que designa tota la seua revelació profètica que tots dos han menyspreat. Aquest " xicotet llibre " estava originalment tancat per " set segells " segons Apocalipsis 5:1: " I vaig veure a la mà dreta del qual estava assegut en el tron un llibre escrit per dins i per fora, segellat amb set segells " . Aquests " segells " s'obrin amb el temps i la comprensió dels temes es revela segons Apocalipsis 6. I l'últim, el " seté ", designa el tema del " segell del Déu viu " d'Apocalipsi 7, o el seu " Dissabte de Seté dia "que l'última coalició falsament cristiana voldrà destruir i fer desaparéixer per complet. Aquests detalls ens permeten comprendre fins a quin punt la ira final expressada per Déu estarà justificada. I ho estarà encara més perquè aquests dos falsos cristianismes prediquen al Déu d'amor i justifiquen la seua desobediència en nom d'un canvi de pacte. I des d'aquesta perspectiva, podem entendre per què en Apocalipsi 6.15-17, aquests últims rebels terrenals són presa d'una por terrible en veure aparéixer a Jesús: " Els reis de la terra, els grans, els capitans de guerra, els rics, els poderosos, tot esclau i tot lliure, es van amagar en les coves i entre les roques de les muntanyes, i van dir a les muntanyes i a les roques: Caieu sobre nosaltres i amagueu-nos del rostre d'aquell que està assegut en el tron, i de la ira del Corder; perquè el gran dia de la seua ira ha arribat, i qui podrà sostenir en peus?". » Apocalipsi 7 proporciona la resposta a aquesta pregunta: només els últims representants vius de l'obra divina, I no de la institució "Adventista del Seté Dia", podran sobreviure, perquè compten amb l'aprovació de Déu. Aquesta ira divina es profetitza novament en Apocalipsi 11.18, on abasta les accions divines realitzades després de la fi del temps de gràcia, el tema d'Apocalipsi 15: " Les nacions s'airaron; i la teua ira ha vingut , i ha arribat el temps de jutjar als morts, de donar el guardó als teus serfs els profetes, als sants i als quals temen el teu nom , als xicotets i als grans, i de destruir als que destrueixen la terra". Aquest versicle és interessant perquè revela l'ordre cronològic de la successió de la Tercera i última Guerra Mundial, en la qual les nacions s'airaron . Després arriba la fi del temps de gràcia, marcat per la ira de Déu, expressada en les seues set últimes plagues . Revelant novament l'ordre cronològic, primer, Jesús ressuscita als seus triats morts i, amb ells, els triats que van romandre vius reben un cos celestial incorruptible i ascendeixen al cel, on tenen accés a l'eternitat; aquesta és el seu recompensa, que només concerneix els seus serfs els profetes, als sants i als quals temen el seu nom . Han donat prova d'això obeint els seus manaments i totes les seues ordenances durant la seua vida beneïda per Déu en la terra. En aquesta llista, Déu col·loca als seus serfs els profetes al capdavant, perquè en el temps de la fi , l'amor a la veritat revelat en les seues profecies bíbliques és el model de la vertadera fe i l'autèntica santedat. La necessitat de recuperar el temor de Déu està en primer lloc. Missatge de l'àngel d'Apocalipsi 14:7: " I va dir a gran veu: Temeu a Déu , i doneu-li glòria, perquè l'hora del seu judici ha arribat; i adoreu a aquell que va fer el cel i la terra, la mar i les fonts de les aigües. Igual que amb l'encreuament del Mar Roig, Déu posa als seus triats en absoluta seguretat en portar-los al seu regne celestial. No presenciaran les massacres de sacerdots i pastors apóstatas. I aquesta fase de la " venjança " divina es designa, en Apocalipsi 14.18, amb el símbol de la " verema ": " I va eixir de l'altar altre àngel, que tenia poder sobre el foc , i va parlar a gran veu al qual tenia la falç aguda, dient: Fica la teua falç aguda, i verema els raïms de la terra, perquè el raïm de la terra estan madures "; el que significa que la iniquitat humana ha arribat al seu punt màxim. Notar que aquesta acció de la " collita " està vinculada al " foc " o a les " columnes de foc " que designen els " peus " destructius de Jesús en Apocalipsis 10:1. Aquest temps de "ira" final dirigida contra les falses religions cristianes apareix de nou en Apocalipsis 16, on es compleix després de la " setena de les set últimes plagues ". Segueix a... El gloriós retorn de Jesucrist, qui posa aquesta acció punitiva en mans de les víctimes enganyades pels falsos ensenyaments religiosos cristianes. En Apocalipsi 16.19, Déu diu: « I la gran ciutat va ser dividida en tres parts, i les ciutats de les nacions van caure. I la gran Babilònia va vindre en memòria davant de Déu per a donar-li la copa del vi de la cremor de la seua ira ». Davant la presència del gloriós Crist i el seu suport als seus triats, als qui estava decidit a exterminar, la coalició rebel es va dividir en tres parts ; els tres que s'havien unit en Apocalipsis 16.13: « I vaig veure eixir de la boca del drac, i de la boca de la bèstia, i de la boca del fals profeta, tres esperits immunds com a granotes ». Sota aquests tres símbols, trobem, en l'ordre citat, al diable Satanàs, la religió catòlica, ja simbolitzada per la mar , i la religió protestant, ja simbolitzada per la terra .

L'acció d'aquesta " verema " es desenvolupa en Apocalipsi 18. Estant els triats fora de perill en el cel i ja entrats en l'eternitat, les paraules de Déu es dirigeixen a les víctimes de les mentides religioses cristianes, els qui executaran en el seu lloc el càstig dels seus falsos pastors religiosos. Déu els diu, en Apocalipsi 18:6: " Pagueu-li com ella va pagar, i doneu-li el doble segons les seues obres. En la

copa on ella va vessar, vesseu-li el doble ". Ens sorprén llavors que Déu només castigue al seu poble malvat el doble per les seues accions malvades i cruels. Per a comprendre aquesta limitació, hem de tindre en compte primer que aquesta maldat no es refereix als greuges infligits als triats de Jesucrist, ja que ell va impedir que l'acció es complira plenament. El principal greuge infligit a les víctimes seduïdes i enganyades és, per tant, la pèrdua definitiva de l'esperança de l'eternitat. En escoltar les mentides que creien vertaderes, la gent va creure que algun dia entraria en aquesta eternitat celestial o terrenal. Havent perdut la possibilitat de viure eternament, és just que lleven la vida als mentiders que els van ensenyar. Però per a justificar el doble càstig, la segona dosi ha d'atribuir a la ira de Déu, justificada pel fet que aquests mentiders, als qui hui condemna a mort, li priven del plaer d'oferir-los la vida eterna. La doble dosi s'explica per la doble culpa dels falsos mestres cap a Déu, en primer lloc, i cap a l'home, en segon lloc, però també com a senyal de la " segona mort " que els està reservada per al " judici final ". Trobem en Apocalipsi 18:8 el càstig per foc profetitzat des d'Apocalipsi 10:1: " Per la qual cosa les seues plagues vindran en un sol dia: mort, plor i fam; i serà consumida pel foc ". Perquè el Senyor Déu és poderós, qui l'ha jutjada . Però després de la verema , els executors de la sentència divina seran destruïts i assassinats per Jesucrist i la seua terrible última plaga: la pluja de calamarses , amb enormes calamarses molt efectius segons Apocalipsis 16.21: « I una gran pedra de calamarsa, el pes de la qual era un talent, va caure del cel sobre els homes; i els homes van blasfemar contra Déu a causa de la plaga de la calamarsa, perquè la plaga era molt gran» . El pes d'un talent equivalia aproximadament a 42 quilograms entre els romans.

En el judici final, la ira divina es despertarà perquè Déu es trobarà de nou amb els seus triats en presència dels rebels malvats ressuscitats, només per a escoltar i descobrir el judici dels sants i de Jesucrist que els concerneix individualment i patir " la segona mort en el llac de foc ", com s'ensenya en Apocalipsi 19.20: " I la bèstia va ser capturada, i amb ella el fals profeta que havia fet davant d'ella els senyals amb les quals havia enganyat als que van rebre la marca de la bèstia i als quals havien adorat la seua imatge. Tots dos van ser llançats vius al llac que crema amb foc i sofre "; i també en Apocalipsi 20.10: " I el diable que els enganyava va ser llançat al llac de foc i sofre, on estan la bèstia i el fals profeta. I seran turmentats dia i nit pels segles dels segles ". Apocalipsi 20.12 resumeix el principi del judici dels malvats ressuscitats al final del seté mil·lenni anomenat " mil anys". » En Apocalipsi 20:5: « Els altres morts no van tornar a la vida fins que es van complir els mil anys . Aquesta és la primera resurrecció. » L'edició d'aquest versicle és deliberadament enganyosa. Aquesta precisió subratllada en negreta, que es refereix a la «segona resurrecció» en la qual participen els rebels condemnats per Déu, apareix com un parèntesi dins del missatge principal, que és la « primera resurrecció », reservada, per part seua, només per als triats de Jesucrist. Per tant, llegim en Apocalipsi 20.12: « I vaig veure als morts, grans i xicotets, dempeus davant el tron. Es van obrir els llibres. I un altre llibre va ser obert, que és el llibre de la vida. I els morts van ser jutjats segons les seues obres, per les coses que estaven escrites en els llibres. La fi de la ira divina s'evoca amb la destrucció de la mort en el versicle 13: « La mar va entregar els morts que hi havia en ell, i la mort i l'Hades van entregar els morts que hi havia en ells; i cadascun va ser jutjat segons les seues obres ». Notar la interpretació literal de la paraula « mar » i del substantiu « hades », que ací designa la pols de la terra. El versicle 14 especifica a més: « I la mort i l'Hades van ser llançats al llac de foc. Aquesta és la segona mort, el llac de foc ». I el tema de la justa ira divina conclou amb el versicle 15: «I el que no es va trobar inscrit en el llibre de la vida va ser llançat al llac de foc ». Aquest últim aclariment confirma que Déu ha posat davant les decisions humanes només dos camins oposats en extrem: un que condueix a la vida eterna, l'altre a la «segona mort », igualment eterna perquè és definitiva.

Vaga dir que, com Déu d'Amor, el nostre Creador, el nostre Pare celestial pateix terriblement en haver d'enutjar per la naturalesa rebel de la majoria de les criatures que va crear en el cel i en la terra. També els guarda un profund ressentiment perquè, en aquesta situació, ell, el Déu Totpoderós, pateix pel fet mateix d'haver donat existència a vides lliures. I quan Déu pateix, igual que les seues criatures, anhela trobar descans per al seu Esperit. Perquè no obliden, abans de res, que Déu és Esperit; el concepte de cossos celestes i terrestres va ser concebut i creat per ell. I, en ser absolutament independent de les lleis que crea, pot prendre la forma d'un cos celeste i aparèixer als àngels en l'aspecte de "Miguel" o en el d'un cos humà, com el va fer en dues ocasions: la primera en visitar a Abraham, acompanyat de dos àngels, per a anunciar-li la destrucció de Sodoma i Gomorra, i la segona, en encarnar en la carn de l'ésser humà anomenat "Jesús". I els recorde que, en prendre aquest nom, " Jesús ", que significa "Yahvé salva", Déu es va prohibir qualsevol acció punitiva durant el seu ministeri terrenal, però només durant aquest període de tres anys i sis mesos durant el qual va atestar abans de morir. No obstant això, segons Daniel 9.27, la duració d'aquest pacte de pau va ser de " set " anys, és a dir, tota una "setmana " profètica que va culminar amb la lapidació del diaca Esteban.

Així és com podem entendre per què Déu ja anhelava el descans de la seua ànima, el seu Esperit Sant, en crear la nostra terra. Satanàs, el diable, ja conspirava amb els àngels contra ell. Encara vivia en companyia dels àngels, i Déu ho confirma en dir en Gènesis 3.22: « Llavors Jehová Déu va dir: 'Heus ací, l'home s'ha fet com un de nosaltres , coneixent el bé i el mal. Ara, doncs, impedim-li que estenga la mà i prenga de l'arbre de la vida, i coma, i viva per sempre '» . Aquest « un de nosaltres » es referia a Satanàs. La rebel·lió, cada vegada més manifesta, va entristir a Déu i ho va fer patir. Però el seu sofriment va augmentar encara més en pensar en el sofriment físic que hauria de suportar en Jesucrist per a salvar als seus triats, als qui la seua mort expiatòria voluntària redimiria. Coneixent el preu que hauria de pagar personalment, la seua inflexibilitat, demostrada en el temps de l'antic pacte i abans d'ell, abans del diluvi de les aigües, està perfectament justificada.

Al seu sofriment personal es va sumar el de les seues criatures seduïdes i enganyades, i, en el cas dels humans, el dels seus triats que serien perseguits. Aquesta càrrega de sofriment, que hauria de suportar durant els 6000 anys de la seua selecció de triats terrenals, ho va portar a beneir i santificar el seté mil·lenni, al començament del qual, segons el seu pla, en la terra i en el cel, cessarien les disputes i les rebel·lions mitjançant la destrucció dels agents rebels. Això es compliria amb el gloriós retorn de Jesucrist; un retorn visible per a tots els habitants de la terra. Vaga dir que la creació no fatiga al Déu Esperit Creador. Per això, la seua santificació del seté dia de la setmana es justifica, únicament , pel seu caràcter profètic, que profetitza el seté mil·lenni de pau universal en el cel i en la terra. La pau així obtinguda serà apreciada només pels triats que es troben encara amb vida i aquesta pau serà apreciada tant més per ells perquè, per a obtindre-la, hauran hagut de patir física i mentalment, a causa de les persecucions i tribulacions organitzades pels seus enemics celestials i terrestres.

La ira de Déu està, per tant, plenament justificada, perquè sorgeix d'un sentiment d'indignació comprensible, atés que el seu amor demostrat és menyspreat i menyspreat per incrèduls. Déu va crear a l'home a la seua imatge, és a dir, perfecte a l'origen, però des del pecat, encara que ha perdut aquesta perfecció, encara pot experimentar, com la seua imatge divina, el sentiment d'indignació. I és precisament aquesta indignació la que caracteritza les ànimes dels triats, com confirma l'exemple citat en Ezequiel 9:4: «Llavors Yahvé li va dir: Passa per enmig de la ciutat, per enmig de Jerusalem, i posa un senyal en l'enfront dels homes que gemeguen i clamen a causa de totes les abominacions que es cometen enmig d'ella ». Aquest missatge ens revela la vertadera naturalesa del « segell de Déu », perquè el dissabte és només el seu aspecte « laboral ». El vertader significat del " segell del Déu viu " està en el sentiment que se sent en la ment dels triats, perquè en condemnar les obres abominables realitzades per humans rebels, ells donen testimoniatge, en les seues ments i pensaments, de la seua idoneïtat per a viure eternament amb Déu, sota la seua bondadosa i tendra autoritat suprema.

En la nostra carn i el nostre esperit humà, sabem apreciar l'obediència dels nostres sers estimats. Notem allí, de grat, el senyal de la confiança depositada en nosaltres. I quan aquesta confiança mancada, la relació no és sostenible, i en qualsevol cas, desagradable. Per tant, tenim l'oportunitat perfecta per a comprendre el que Déu sent segons li obeïm o li desobeïm. Llavors sabem què desencadena la seua " justa ira ". I aquesta és la raó per la qual Jesús va dir als seus apòstols que ho estimaven i obeïen en tot, segons Juan 15.14-15: " Vostés són els meus amics , si fan el que jo els mane . Ja no els dic serfs, perquè el serf no sap el que fa el seu senyor; però els he anomenats amics, perquè tot el que he sentit del meu Pare li'ls he donats a conéixer " . I Jesús especifica a més en el versicle 16 que segueix, això que ha d'entendre: " No són vostés els qui em van triar ; però jo us vaig triar a vosaltres , i us he posat perquè aneu i porteu fruit, i el vostre fruit romanga; perquè tot el que demaneu al Pare en el meu nom, ell us el concedisca. Així és, per a tots els seus triats, fins a la fi del món.

Tres dies i tres nits…com Jonás

En Mateo 12.40, trobem aquesta expressió profètica citada per Jesucrist: « Perquè així com Jonás va estar tres dies i tres nits en el ventre del gran peix, així també el Fill de l'Home estarà tres dies i tres nits en el cor de la terra ». Amb aquestes paraules, va anunciar el temps total durant el qual, a causa de la seua mort, estaria separat dels seus apòstols i deixebles. Però, de fet, seguint la cronologia dels esdeveniments consumats, hem de corregir l'expressió « tres dies i tres nits » per a reemplaçar-la per « tres nits i tres dies ». En la seua encarnació terrenal, Jesús va adoptar l'ordre «dia-nit» preferit per la humanitat, però els esdeveniments consumats es van mantindre de conformitat amb l'ordre «nit-dia» establit per Déu des de la primera setmana de la seua creació terrenal. I aquest fals ordre enganyarà eficaçment a les falses religions cristianes afectades per la

seua maledicció fins a l'arribada de la llum adventista.

Podem veure que la seua comparació amb el Jonás de la Bíblia es limita a l'aparent duració de la mort; doncs als ulls dels homes, Jonás també va desaparéixer durant « tres dies i tres nits », mentre va sobreviure, sense que ningú en la terra ho sabera, en el ventre d'un gran peix. Però les comparacions acaben ací, perquè així com Jonás fuig per no voler presentar als cruels ninivites l'advertiment del Déu viu, una amenaça de mort, així també Jesús es mostra gelós en anunciar a l'Israel pecador la possible salvació oferida en nom de la gràcia divina, en la qual la seua mort expiatòria voluntària servirà de rescat. Dita i comprés això, descobrirem que aquest anunci de Jesucrist aporta gran llum al projecte profetitzat per Déu.

En primer lloc, atés que es tracta de " tres nits i tres dies ", la teoria de la Pasqua del divendres, vespra del sabbat setmanal ensenyat en la religió catòlica romana, perd tota justificació. Per contra, aquestes " tres nits i tres dies " confirmen un compliment literal de la " meitat de la setmana " durant la qual el Messies faria " un pacte ferm amb molts ", segons Daniel 9.27: " Farà un pacte ferm amb molts per una setmana , i per la meitat de la setmana farà cessar el sacrifici i l'ofrena ;... "; el compliment d'aquesta " setmana " és, per tant, literal i, a més, espiritualment profètic d'una " setmana " de " set dies " d'anys reals. Però les coses no acaben ací, perquè " un dia és com mil anys, i mil anys és un dia " per a Déu, segons 2 Pedro 3:8: " Però, estimats, no oblideu això: que per al Senyor un dia és com mil anys, i mil anys són com un dia ". D'això es desprén que aquesta setmana de pacte sòlid abasta els set mil anys de pecat terrenal, programats per a seleccionar a molts triats els noms dels quals van ser escrits per Déu en el llibre de la vida, des del començament de l'execució del seu pla salvífico. Per tant, antediluvians, posdiluvianos, israelites de l'antic i nou pacte, i pagans conversos que van entrar en aquest nou pacte es veuen afectats per aquesta salvació universal única obtinguda per la mort expiatòria de Jesucrist.

Fins al ministeri terrenal de Jesucrist, el poble de Déu desconeixia la duració de l'experiència terrenal. Durant el seu ministeri messiànic, Jesús va proporcionar detalls que van romandre malinterpretats, i només a la llum de l'Apocalipsi revelada a Juan, ofereix als seus últims triats la possibilitat de comprendre que el temps total profetitzat va ser de set mil anys. I la paraula clau de l'enigma és el període de " mil anys ", citat sis vegades en Apocalipsis 20:2-3-4-5-6 i 7, és a dir, sis vegades com els "sis mil anys" que precedeixen a aquest últim període de " mil anys" . I aquests "sis mil anys" estan confirmats per la història consumada, és a dir, 4000 anys des de la creació fins a la fi de l'antic pacte, i 2000 anys que abasten el nou pacte fins al "gloriós retorn de Crist Jesús", esperat pels seus triats per a la primavera de 2030.

Així, amb el temps, la setmana de set dies va adquirir successivament el valor de "set dies reals" de vint-i-quatre hores, després, profèticament, de "set anys" i, finalment, de "set mil anys". Lògicament, Déu havia reservat només per als seus últims triats aquest coneixement dels "set mil anys" del seu pla de salvació, perquè viuran en el moment del gloriós retorn de Jesucrist, el "Miguel", Cap Suprem dels àngels, segons Apocalipsis 12:7: " Va haver-hi una gran batalla en el cel. Miguel i els seus àngels van lluitar contra el drac. I el drac i els seus àngels van lluitar ". El nostre coneixement del temps del pla de Déu ens permetrà comprendre millor el desenvolupament dels fets ocorreguts durant les " tres nits i tres dies " que, als ulls dels éssers humans, abasten el temps de la desaparició de Jesucrist.

En el sentit profètic espiritual d'anys reals, els " set " dies de " la setmana " de Daniel 9.27 van cobrir " set " anys entre la tardor del 26 i la tardor del 33. Jesús va ser crucificat " al mig " d'aquests " set " anys, és a dir, en el matí de la vespra de la Pasqua en la primavera de l'any 30.

setmana de Pasqua també adquireix el significat dels 4000 anys dedicats als dos pactes successius que Déu estableix amb els seus triats redimits en la terra. Perquè l'antic pacte es basa en el pacte que Déu va fer amb Abraham, 2000 anys abans de la mort de Jesucrist, quan va haver d'oferir al seu únic fill, Isaac, com a sacrifici; segons Gènesi 22.16-18: « I va dir Déu : Per mi mateix jure —diu Yahvé—, perquè has fet això i no m'has negat al teu fill, el teu únic fill, et beneiré i multiplicaré la teua descendència com les estreles del cel i com l'arena arran de mar; i la teua descendència posseirà les portes dels seus enemics. En la teua descendència seran beneïdes totes les nacions de la terra, perquè has obeït la meua veu». El número "7" de la " setmana ", de Daniel 9.27, comporta llavors el significat de la plenitud de la santificació divina, que és el vertader significat simbòlic del número "7"; això, des de la " santificació del seté dia " pel Déu creador, en Gènesi 2:2: " Déu va beneir el seté dia i el va santificar , perquè en ell va reposar de tota l'obra que havia creat en fer-ho ". Aquests 4000 anys es componen així: des d'Abraham i el sacrifici d'Isaac fins a la mort de Jesús tenim 2000 anys, i des de la seua mort fins al seu retorn també tenim 2000 anys; amb perfecta precisió digna de Déu, el Crist redemptor es va oferir en sacrifici en la " meitat " exacta dels dos pactes divins. En Apocalipsi 3, Déu confirma la seua " santificació " de l'obra Adventista del Seté Dia, la seua última institució oficial reconeguda per ell al nivell de la doctrina establida pels seus pioners,

provada en 1843 i 1844. Això, en marcar amb els números "7 i 14" els versicles que es refereixen al " principi i la fi " o " l'alfa i l'omega " d'aquesta institució, expressions emfatitzades amb insistència per Jesús en el "pròleg i l'epíleg" de la seua revelació, l'Apocalipsi. En 1994, noves llums que corregeixen errors són rebutjades i provoquen la caiguda de l'organització institucional universal "Adventista del Seté Dia".

Cal destacar que en Gènesi 2:2 i 3, la santificació del seté dia es justifica únicament pel descans obtingut per Déu; no es formula cap ordenança donada als primers éssers humans creats i formats per Déu, Adán i Eva, per a observar aquest descans , encara que el van rebre d'ell. La raó és aquesta: en referir únicament al descans per a Déu, el missatge confirma el sentit profètic del seté mil·lenni, en el qual només el cessament de l'activitat dels pecadors, en el cel i en la terra, li haurà donat a Déu el descans mental i la pau perfecta que el seu amor i naturalesa divina afavoreixen i requereixen. El seu descans serà perfecte quan ja no es veja frustrat per les accions odioses dels seus enemics en el cel i en la terra.

En sentit literal, la « setmana del pacte fet amb molts », de Daniel 9.27, abastava la « setmana » que s'estenia, després del dissabte del 30 de març de l'any 30, des de la posta del sol del primer dia, el nostre actual diumenge 31 de març, fins al final del dissabte del 6 d'abril de l'any 30. Cal destacar que aquesta setmana de Pasqua es va presentar de la mateixa forma que la de la creació: des del primer dia fins al seté, santificats per al repòs de Déu. Això confirma la possibilitat d'atorgar a la paraula « setmana » el valor profètic dels set mil anys reservats per Déu per al tractament del pecat, és a dir, des del pecat d'Adán i Eva fins a la « segona mort » del judici final que aniquila a tots els pecadors al final del seté mil·lenni. Per als triats en Crist, els primers sis mil anys són decisius, perquè és el moment en què Déu realitza la seua selecció. Per això, en el relat de la creació, els primers sis dies s'agrupen en Gènesis 1. I, quant als triats que han entrat en la vida eterna, se cita el seté dia en Gènesi 2, separat i apartat, és a dir, « santificat ». Record de nou que, a causa de la seua imatge del seté mil·lenni, on els triats ja han entrat en la vida eterna, en Gènesi 2 el tema del « seté dia » no es tanca amb l'expressió « i va ser la vesprada, va ser el matí ...». A més, la raó es justifica pel fet que no hi haurà més nit durant aquest seté mil·lenni, com a ensenya l'Esperit en Apocalipsi 21.25: « Les seues portes no es tancaran de dia, perquè allí no hi haurà nit ». ".

Jesucrist va ser crucificat a les 9.00 a. m., enmig d'aquesta setmana particularment santa , el dimecres 3 d'abril de 1930; i va expirar aqueix mateix dia a les 3.00 p. m. La seua permanència en el si de la terra va començar, per tant, la nit del dijous 4 d'abril de 1930. I en evocar aquesta explicació, voldria assenyalar que, havent posat en pràctica aquest versicle d'1 Tesalonicenses 5.21: « Examineu-ho tot; retingueu el bo », vaig conservar una interpretació de la Pasqua de Crist revelada en un estudi publicat en una revista titulada «La pura veritat». Encara que llavors era un nou Adventista del Seté Dia, vaig conservar una explicació presentada per una altra denominació religiosa cristiana, perquè les seues explicacions em van semblar molt convincents, coherents i dignes de la paraula «veritat». En aquells dies, aquest grup religiós encara honrava el vertader Sàbat diví, el dissabte, el seté dia de la setmana divina. Va poder llavors rebre la llum de Crist.

Sabem que Jesús es va aparéixer als seus deixebles i apòstols , viu i ressuscitat, el 7 d'abril de l'any 30, a l'alba del primer dia de la setmana posterior a la Pasqua, és a dir, el diumenge, que en el nostre grup cridem «Soldi» per a recordar el seu costum pagà; igual que en espanyol, aquest dia es diu «Sunday» o «Dia del Sol». Però res es revela sobre el que realment va ocórrer durant aquestes tres nits i tres dies , ocults pel secret de la tomba. No obstant això, a la llum del seu valor profètic en anys reals i en mil anys , podrem revelar aquest secret.

Des de la seua mort fins a la seua resurrecció, trobem "tres dies complets" com els "tres mil anys" que prendran la forma de dues " mil anys " fins al seu gloriós retorn i els últims " mil anys " celestials del seté mil·lenni. Aquest últim està representat pel dissabte del seté dia de la Setmana Santa de Pasqua. Ara, al començament del dissabte del seté mil·lenni, els redimits de Jesucrist ressuscitaran, segons Apocalipsis 20:4: " I vaig veure trons, i als quals s'asseien en ells se'ls va donar autoritat per a jutjar. I vaig veure les ànimes dels decapitats per causa del testimoniatge de Jesús i per la paraula de Déu, i dels quals no havien adorat a la bèstia ni a la seua imatge, ni van rebre la marca en els seus fronts ni a les seues mans. Van tornar a la vida i van regnar amb Crist mil anys ". Des del seu inici, aquest dissabte, símbol d'aquests últims " mil anys " del seté mil·lenni, s'ha col·locat sota el signe de la vida redescoberta. Jesús, per tant, no tenia per què estar retingut per la mort, inconscient, en aquest últim dissabte de la setmana de Pasqua. Atés que el dissabte és la imatge del descans de Déu i dels seus triats, als qui reuneix, vius i morts en Crist, Jesús va ressuscitar, com havia dit abans de morir als seus deixebles, però ho va fer al començament d'aquest dissabte setmanal de la setmana de Pasqua, per a trobar la grata i amorosa companyia dels seus àngels fidels. Per tant, només va romandre mort en la tomba durant «dos dies sencers», tal com oficia després de la seua mort en el cel, separat dels homes durant «dos mil anys» fins a la seua vinguda triomfal, venjador per

a arrabassar de la mort als seus últims triats fidels que van romandre amb vida.

En aquesta santíssima setmana de Pasqua, un dissabte excepcional, vinculat a la festa de la Pasqua, es va presentar des de la vesprada en què Jesús va entrar en el sepulcre. Vi a confirmar el vincle que connecta el sacrifici expiatori de Crist amb la resurrecció dels sants del seté mil·lenni celestial, els qui rebran la vida eterna, és a dir, des de l'hora en què Jesucrist va expiar el pecat i el moment en què ell oferirà la vida eterna als seus triats; això després de la fi del temps de gràcia, que posarà fi definitivament a l'oferta de salvació. Per als pecadors que no es convertisquen a les exigències divines, serà massa vesprada.

De fet, dels dos mil anys que van precedir al seu retorn, setze segles van estar marcats pel domini de les religions cristianes fosques; el que situa aquests dos mil anys , en la seua majoria, sota l'aspecte d'una mort espiritual, i més concretament, els setze segles, com suggereix la paraula estadis i el sentit temporal que se li dóna a la paraula extensió en aquest versicle d'Apocalipsi 14.20: « I l'almàssera va ser trepitjada fora de la ciutat, i de l'almàssera va eixir sang fins als frens dels cavalls, per mil sis-cents estadis » . Aquest període de setze segles o etapes abasta des del segle IV, l'època de l'apostasia catòlica i l'apostasia protestant, és a dir, els mestres religiosos sobre els qui recau la ira de Jesucrist, segons la imatge que indica aquest versicle de Santiago 3:1-3: « Germans meus, no us feu mestres molts de vosaltres, perquè sabeu que serem jutjats amb major severitat» . Tots entropessem de moltes maneres. Si algun no entropessa en paraula, aqueix és un home perfecte, capaç de refrenar tot el seu cos. Si posem fre en la boca dels cavalls perquè ens obeïsquen, també controlem tot el seu cos. »

En el càstig de la " verema " , el " ensenyament " religiós és la causa principal. En acusar-la de " ensenyar als seus serfs ", Jesús revela la identitat catòlica romana de " la dona Jezabel " en Apocalipsi 2.20: " Però tinc unes coses contra tu: que permets que aqueixa dona Jezabel, que es diu profetisa, ensenye i seduïsca als meus serfs a cometre immoralitat sexual i a menjar coses sacrificades als ídols ". Així, advertits del mal comés per la religió catòlica romana papal, els seus serfs de la Reforma, al seu torn, es tornaran altament culpables de les mateixes acusacions a partir de 1844, quan preferiran honrar el descans dominical catòlic al descans sabatí santificat per Déu des de la creació del món. No obstant això, la prova de fe de 1844, es va basar molt més subtil i lògicament en una demostració d'interés en la seua paraula profètica bíblica i en 1844 i 1994, els protestants i adventistes que van oblidar que Jesús només justifica la santedat de la fe jutjada digna per ell, van ser rebutjats i entregats al diable i al seu catolicisme romà.

En revelar l'origen protestant de l'autoritat de " la bèstia que puja de la terra " d'Apocalipsi 13.11, Déu confirma la caiguda i l'apostasia de la religió reformada i deformada des de 1844. Com a resultat d'aquesta caiguda, acaba reproduint la conducta persecutòria del règim papal romà quan era secundat per monarquies cegues i submises. Unides per l'anomenada aliança ecumènica, les dues religions oposades col·laboraran per a imposar severament l'obligació d'honrar el diumenge com a únic dia de descans setmanal. Però els triats, il·luminats per Jesucrist, sabran resistir fins al seu alliberament, obtinguda pel seu poderós i gloriós retorn.

Així, només els sants àngels van assistir a la resurrecció de Jesucrist la vesprada del divendres 5 d'abril, és a dir, al començament del sabbat del 6 d'abril; això, mentre la pesada pedra redona continuava tancant l'accés a la tomba, custodiada per dos guàrdies romans assignats a aquesta tasca a petició dels líders religiosos jueus. Poden imaginar l'alegria dels àngels en trobar amb vida al seu diví líder, «Miguel». Sens dubte, va ser tan gran com la de les dues Marías, Juan i Pedro, que ho van tornar a veure només en el matí del primer dia de la nova setmana que va seguir a la setmana de Pasqua. Va ser per a aquesta humanitat, encegada per Déu, que els «dos mil anys» de l'aliança cristiana o nova aliança estaven a punt de començar. Tenien davant sí els últims «tres mil» anys dels «set mil» del projecte terrenal, centrat en el pecat i el seu càstig final. I mentre escric això, s'acosta la primavera de 2023, que ens situarà set anys abans de l'entrada en aquest seté mil·lenni. la qual cosa significa que, des del pecat d'Adán i Eva, entrarem l'any 5994 dels 6000 anys durant els quals Déu va dur a terme la selecció de tots els seus triats redimits en la terra.

També observe aquest detall que profetitza la maledicció del calendari establit per Roma. Si bé la numeració dels dies d'aquesta setmana de Pasqua obeeix al criteri diví establit en la creació, és a dir, des del primer dia fins al seté dia (dissabte), la numeració del calendari romà aplicada a aquests dies obeeix al criteri de l'apostasia actual, que atorga al primer dia el valor de «seté dia», ja que aquest primer dia, quan Jesús es va aparéixer viu als seus deixebles, va ser el primer dia o diumenge actual del 7 d'abril del 30 d'abril. Per a major claredat, l'atribució del número «7» al primer dia de la setmana profetitza la seua condició de «seté dia», adoptada des de 1981 a Europa Occidental; una acció que afavorirà la seua imposició per part del règim apóstata universal, que l'imposarà legalment per a marcar la fi del temps de gràcia col·lectiva i individual.

Jo reprenc i càstig a tots els que amo.

En abordar aquest tema, he de recordar-los que, en nom de l'interés nacional col·lectiu i, a vegades, d'interessos molt privats en l'àmbit profà, les nacions de la terra s'autoritzen a castigar amb major o menor severitat les faltes i crims comesos entre elles per cada home, cada dona, cada ancià i, a vegades, cada xiquet. Per tant, no veig raó que justifique que el gran Déu Creador no actue de la mateixa manera. Això, molt més com que, a diferència de les nacions que s'aprofiten dels individus, Déu es va encarnar en la persona de Jesucrist per a vindre a la terra a redimir, mitjançant la mort voluntària de la seua vida perfecta i exemplar, a les ànimes humanes sensibles al seu acostament, l'estat mortal del qual pot transformar en etern. Aquest és l'únic significat que hem de donar a la paraula «elecció», que és l'estat dels seus «triats», és a dir, el dels companys que selecciona per a viure en la seua companyia durant l'eternitat que ve i que ara està a set anys i uns tres mesos de nosaltres. El dret a castigar a Jesucrist està encara més justificat atés que ell mateix va anar atroçment torturat per a obtindre tant la salvació dels seus triats, els pecats comesos dels quals contra Déu va expiar, com el legítim dret a destruir, sense pietat, als éssers humans que mostren un comportament rebel idèntic al de l'àngel rebel, « el diable i Satanàs », i els seus sequaços angelicals, tant en la vida celestial com en la terra. Perquè després de la seua victòria sobre el pecat i la mort, Jesús els va prohibir viure en el cel i els va confinar a la dimensió terrenal. Els sofriments que va suportar Jesús van ser horribles i van aconseguir el nivell més alt de l'època romana; la seua crucifixió va ser precedida per la flagel·lació amb un fuet fet amb tres corretges de cuir amb elements de ferro en els extrems per a estripar la carn del torturat. En el Sant Sudari de Torí, Déu va deixar la imatge de la petjada de cent vint colps infligits al cos de Jesucrist. La nit del seu arrest, no va poder dormir, perquè va ser dirigit a les diverses autoritats jueves i romanes de l'època per a obtindre la decisió d'executar-lo. Així doncs, després d'una nit esgotadora, va ser assotat i col·locat en la creu a les 9 del matí. La seua agonia va durar sis hores, breu per a l'època, però la flagel·lació que va rebre va afavorir aquesta reducció del seu sofriment. D'altra banda, Jesús patia enormement en sentir abandonat per Déu. Ho va expressar dient: " Déu meu! Déu meu! Per què m'has abandonat? ". En el seu dolor delirant, Jesús va oblidar momentàniament per què havia de ser " abandonat " pel Pare. La resposta de Déu a la pregunta de Jesús és senzilla: "Perquè des del teu arrest, en carregar només amb els pecats dels meus triats, els salves, però t'has convertit en la imatge del pecat que la meua santedat avorreix i no pot veure sense sentir repulsió". I en un últim sospir, en recobrar la lucidesa, acaba dient: « Pare, a les teues mans encomane el meu esperit. Tot està complit ». Dit això i ben comprés, trobem el versicle en el qual Jesús diu als seus triats: « A tots els que amo, els reprenc i els castigue ».

Aquesta declaració la fa Jesucrist en Apocalipsi 3.19: « Jo reprenc i càstig a tots els que amo. Sé, doncs, gelós i penedeix-te ». Aquest aclariment confirma que l'organització religiosa a la qual es dirigeix ha sigut reconeguda per ell, fins al moment en què, segons el versicle 16, està a punt de « vomitar-la »: « Puix que eres tebi, i no fred ni calent, et vomitaré de la meua boca » . Aquest aclariment és útil perquè confirma el vincle d'identitat amb el missatge anterior , que es refereix a la fase de l'inici del «Adventismo del Seté Dia», simbolitzada pel «amor fraternal», expressat en el seu nom simbòlic « Filadèlfia ». Així, l'«Adventismo del Seté Dia» comença en l'«amor fraternal» del nom « Filadèlfia » i acaba, trist i espiritualment, mortalment, en la fase del «judici del poble» o del «poble jutjat», simbolitzat pel nom « Laodicea ». Observem que Jesús va advertir a l'organització oficial contra el risc que li "llevaren la corona ". L'advertiment no va anar en va, sinó justificada, perquè " vomitada " a " Laodicea ", la "corona " es perd en efecte per la institució que, com a " serf infidel ", Jesús diu estar " nua ", és a dir, sense la vestidura de la seua " justícia eterna " obtinguda pel seu sacrifici segons Daniel 9.24: " Setanta setmanes han sigut determinades sobre el teu poble i sobre la teua santa ciutat, per a per a posar fi a les transgressions i als pecats , Per a expiar la iniquitat i portar la justícia eterna , per a segellar la visió i la profecia, i per a ungir el Lloc Santíssim. Aquest versicle revela als triats el propòsit que Déu dóna al seu ministeri salvífico realitzat en Jesucrist. Per a aconseguir aquest resultat, els porta el nou naixement, és a dir, la possibilitat de transformar concretament el seu estat natural de pecadors en el d'éssers purs i sants, sans de cos i ment. Es veu, llavors, que la vertadera fe no és una etiqueta; és un canvi concret de comportament i naturalesa; aquest canvi està motivat per l'amor a Déu i el seu concepte de la vida. En aconseguir aquest resultat, Déu justifica tots els sofriments que va patir en Jesucrist, així com aquells que ho van fer patir mentalment durant els sis mil anys de pecats practicats sota la seua mirada per éssers humans i àngels malignes.

La divisió de l'Apocalipsi en capítols i versicles està justificada per Déu per raons espirituals específiques: els números tenen significats espirituals tan importants com les paraules i els noms. El

pensament diví abasta i controla tot el que existeix i està organitzat en el cel i en la terra. Això també concerneix la creació d'idiomes, i sabent que el francés seria l'idioma a través del qual presentaria les explicacions finals de les seues profecies de Daniel i l'Apocalipsi, apareixen jocs mentals basats en l'expressió fonètica en l'idioma francés, per exemple: Luter i « la terra », que es refereixen a la fe reformada, oficialment, en 1517.

L'expressió « et vomitaré de la meua boca » és subtil i enganyosa, ja que aquest verb conjugat en futur segueix l'observació de « tebiesa » evocada en present d'indicatiu. Per descomptat, podem veure una cadena lògica de causa i conseqüència, però aquest futur suggereix sobretot el tràgic moment de la prova final de la fe. Serà en aqueix moment que la fe adventista necessitarà amb urgència el suport i la benedicció de Jesús. I serà en aquesta hora decisiva que Jesús negarà la seua ajuda als creients adventistes el comportament dels quals es jutja « tebi », però també « desventurat, miserable, pobre, cec i nu ». En aquest missatge des de « Laodicea », Jesús cancel·la la promesa feta a « Filadèlfia », una promesa citada en Apocalipsi 3.10: « Perquè has guardat la paraula de la meua paciència, jo també et guardaré de l'hora de la prova que ha de vindre sobre el món sencer, per a provar als que habiten sobre la terra ». La promesa de Jesús era condicional. Per a preservar-la, l'adventismo oficial va haver de mantindre la paraula de perseverança en el seu nom , i en el moment en què la va posar a prova, entre 1982 i 1994, això ja no era així. Al no trobar en l'era de Laodicea la qualitat de fe observada en l'era de Filadèlfia , Jesús pot, amb tota justícia, cancel·lar la promesa que concernia els adventistes de l'època del llançament de l'Adventismo del Seté Dia oficial. Aquesta serà la forma en què el seu rebuig es complirà concretament. Però els triats il·luminats ja poden notar un senyal d'aquest rebuig espiritual, visible amb l'entrada de l'adventismo oficial en l'aliança protestant condemnada des de 1843 i 1844; això, des de principis de 1995, és a dir, l'any següent a la derrota de la prova de fe de 1994.

En la seua Apocalipsi, i ja en Daniel, Déu confirma la seua relació amb els seus vertaders serfs, encara que només se'ls reconega momentàniament abans de la seua caiguda i apostasia, en dirigir a ells directament. Es dirigeix a ells informalment, com un amic parla amb el seu amic. Tenint en compte aquesta regla, podem seguir el seu judici sobre la religió cristiana al llarg dels dos mil anys de la seua era. Així, Jesús es dirigeix als seus serfs informalment en l'era d'Efes , però es refereix a la seua enemiga Roma sota el nom dels " nicolaítas ", que les seues obres condemna; aquest nom " nicolaítas " significa poble victoriós, és a dir, els qui fan de la Victòria una divinitat pagana venerada. També es dirigeix informalment, i sobretot, a aquells que són terriblement perseguits a causa del seu nom entre els anys 303 i 313, en l'era d'Esmirna , on la seua enemiga Roma és citada com " el diable ". En aquest mateix missatge, Jesús afirma la seua condemna dels jueus rebels que calumnien als cristians fidels i als qui anomena obertament " la sinagoga de Satanàs ". Després, en l'era de Pèrgam , es dirigeix als seus últims serfs fidels que es resisteixen a l'ensenyament romà, heretada de Constantí I ; l'ensenyament catòlic imposat per la força i amb el suport de l'emperador Justinià. I de nou, en aquest missatge, designa al seu enemic etern, Roma, a la qual atribueix aquesta vegada el " tron de Satanàs " i la "doctrina dels nicolaítas ". Amb el canvi d'era, les " obres dels nicolaítas " de l'era d'Efes s'han convertit, en l'era de Pèrgam , en la "doctrina dels nicolaítas ". Això confirma l'aparent conversió de Roma a la religió cristiana. Però Jesús no la reconeix ni li parla directament.

Després de llargs segles de foscor, durant l'era de Tiatira , va trobar, il·luminat per la Bíblia impresa i difosa, interlocutors considerats imperfectes, però no obstant això dignes de la seua salvació, en certs fidels serfs de l'època de la Reforma Protestant. Els primers van ser els valdenses convertits per Pierre Vaudés, anomenat Valdo, els qui, a partir de 1170, es van distingir dels seus successors per una perfecta comprensió teològica i doctrinal. La Reforma va aconseguir el seu apogeu amb les declaracions públiques del monjo mestre alemany Martín Luter en 1517. Però el calvinisme protestant, imatge cruel del catolicisme, va triomfar i es va imposar en establir en els acabats de descobrir Estats Units. Malgrat l'apostasia massiva de la fe protestant, Jesús va trobar, enmig de les persecucions catòliques, vertaders serfs als qui va jutjar dignes del seu amor i la seua justícia eterna. Aquestes ànimes salvades són rescatades de la condemnació del pecat d'una manera " excepcional ", la qual cosa Jesús subratlla en dir en Apocalipsi 2.24: " Però a vosaltres, tots els que esteu en Tiatira, que no teniu aquesta doctrina, i no heu conegut les profunditats de Satanàs, com ells diuen: Us dic que no us impose una altra càrrega ; " però especifica per a confirmar aquesta excepció: " solament el que teniu, retingueu-ho fins que jo vinga " .

Aquest aclariment, donada per Jesús, mereix un desenvolupament vital. Tota persona intel·ligent i raonable pot comprendre que el Déu Creador totpoderós no pot conformar amb una obediència parcial a la totalitat del seu ideal legal. El que s'accepta provisionalment patirà, per tant, un desafiament inevitable i predictible. La " càrrega " posposada es referia a l'observança del vertader Sàbat, el dissabte, el vertader seté dia de l'ordre setmanal de Déu. Però en dir: " Només el que tens, retingues-ho fins que jo vinga ", Jesús va voler confirmar la seua benedicció per al lema adoptat pels

vertaders protestants: en llatí, "sola scriptura", o en espanyol, "només l'Escriptura". Recolza aquest judici i anima als seus serfs a romandre ferms i resolts en aquesta concepció de la fe fins al seu retorn. I ja en 1843 i 1844, en organitzar les seues proves de fe adventistes, va donar als seus serfs protestants estatunidencs d'aquella època l'oportunitat de demostrar que la seua fe encara es basava en el principi de "solo l'Escriptura". Però havia passat el temps des de Luter, i la fe havia mort i mancava de fonament. Així, de 30.000 adventistes compromesos a esperar el retorn de Jesús el 22 d'octubre de 1844, només 50 van ser rebuts i jutjats dignes per Déu d'entrar en la santedat del seu dissabte, senyal profètic del seu recompensa en el seté mil·lenni. Ells es convertirien en els pioners fundadors de l'Església Adventista del Seté Dia, establida als Estats Units en 1873. Aquests resultats, revelats per Jesucrist a la seua serva d'aquell llavors, Elena G. de White, encara demostren hui la grandesa del requisit diví com a norma de fe. Els triats de Crist, els vertaders, es mostren sensibles a aquesta revelació, però en el temps de la fi, i de manera creixent des de 1844, les religions cristianes reclamen herències de les quals es mostren totalment indignes. I en particular, en primer lloc, la poderosíssima religió catòlica reivindica l'herència de Sant Pere, enganyosa i injustament, perquè Pedro, el gelós serf de Jesucrist, mai va ser durant la seua vida «cap» de l'església cristiana «perquè en el seu temps, l'Església dels veritablement triats va reconéixer un sol « cap »: Jesucrist; alguna cosa que confirma Pablo, en Ef. 5.23: « perquè el marit és cap de la dona, com Crist és cap de l'església , la qual és el seu cos, de la qual ell és el Salvador » .

En endinsar-nos en Apocalipsi 3, la nostra perspectiva i avanç en l'era cristiana ens porta a 1843 i 1844, les dues dates de les dues proves de fe adventistes successives de l'època. Els recorde de nou que si la primavera de 1843 marca l'inici de la prova, el 23 d'octubre de 1844 marca el final d'aquestes proves. Per tant, en aquesta data de 1844, Jesús revela el seu judici sobre els participants i pronuncia el seu veredicte suprem contra els qui no la van superar. Organitzades als Estats Units, les dues proves es dirigien principalment als cristians protestants, per la qual cosa és a ells als qui, com va profetitzar el « serf malvat i infidel » en les seues paràboles, Jesús es dirigeix amb una familiaritat que ja no resulta amistosa, dient-los: « Se't considera viu i estàs mort ». Després d'aquest missatge de Pèrgam , la fe protestant mai tornarà a ser tractada informalment, sinó com l'Església Catòlica Romana. No obstant això, la fe cristiana autenticada per Jesús no desapareix per complet; es va prolongar gràcies a les benediccions dels victoriosos de les dues proves, a saber, les cinquanta persones revelades per Jesucrist a la seua serva Elena G. de White. I des de llavors fins al retorn de Crist, només la fe adventista es beneficiarà de la recepció de la llum divina proposada per Jesucrist . Per descomptat, en ser ignorats aquests judicis divins per les multituds humanes en la terra, les religions rebutjades es multipliquen i donen a la religió cristiana l'aparença d'una confusió a l'estil de " Babel ", en la qual ens parlem, ens enganyem i ens seduïm mútuament, amb la més perfecta hipocresia.

Atés que les conductes humanes es reprodueixen en totes les èpoques segons el pas del temps, la més recent institució Adventista del Seté Dia no va poder escapar a aquesta regla sistemàtica. Sotmesa a prova entre 1982 i 1994 quant a la seua fe adventista i al criteri protestant de "solo l'Escriptura", va fracassar i va ser " vomitada " per Jesucrist, com la fe protestant que la va precedir en 1844. La pau humanista, secundada per les falses religions cristianes i per republicans i demòcrates incrèduls, va seduir als adventistes sensibles a aquests valors humanistes. Igual que les religions que la van precedir, la fe adventista s'ha tornat tradicional i sense vida, la qual cosa Jesús diu la " tebiesa " que ho porta a " vomitar-la ". Però només pot " vomitar " en l'era " Laodicea " el que prèviament s'ha "engolit" i "reconegut"; això caracteritza al beneït adventismo de l'era " Filadèlfia ". I paradoxalment, atés que la pau en la terra ha aniquilat la vertadera fe, la situació de la guerra mundial que s'aveïna afavorirà la seua despertar i les vertaderes conversions. La pau adorm a la gent, però la guerra desperta als homes alliberant-los dels seductors paranys del consum de béns materials. Davant el risc de mort, els vertaders valors recuperen el seu interés, i l'existència de Déu Todopoderoso torna a ser la sustentació de la fe i l'esperança de salvació per a l'home mortal. No tots reaccionaran segons aquest escenari, però els últims triats convertits actuaran així per a la salvació eterna de les seues ànimes i la glòria del Déu de la veritat, el Totpoderós revelat en la persona de Jesucrist. Des de 1994, més que mai, l'Església, la Triada de Crist, està dispersa per tota la terra habitada. L'últim Israel espiritual és invisible i anònim, perquè ja no té representació institucional. El paper de la institució ha acabat i ha sigut reemplaçat per la fe provada dels adventistes dissidents que s'aferren a l'últim testimoniatge de Jesús . Això continua sent, segons Apocalipsi 19.10, « l'esperit de profecia ». El Déu que els reconeix i els reuneix espiritualment en la seua benedicció és l'Esperit Sant, que jutja i inspira els seus esperits, revelant-los els secrets de la seua santedat per a autenticar la seua santificació. » que només ens permetrà veure a Déu i viure en la seua santíssima companyia com ens insta Pablo a fer, dient en Hebreus 12.14: “ Busquen la pau amb tots i la santedat , sense la qual ningú veurà al Senyor ”. El final d'aquest versicle dóna testimoniatge de la vital importància d'aquesta “ santificació ”

requerida per Déu, expressada concretament en el nostre temps, per l'amor a la veritat de les revelacions profètiques bíbliques presentades per Déu en el nom de Jesucrist.

En la seua Revelació bíblica, Déu ignora per complet la religió de l'islam, la qual cosa significa que no la reconeix en absolut. El seu pla de salvació, vàlid per a tot home, dona, xiquet o ancià que viva en qualsevol lloc de la terra, passa i es basa únicament en l'obra de redempció realitzada per ell mateix sota el nom de Jesucrist. Fets 4.12 ho confirma en dir: « I en cap altre hi ha salvació, perquè no hi ha un altre nom sota el cel, donat als homes, en què puguem ser salvos ». Per tant, la salvació divina passa únicament per Jesucrist crucificat i ressuscitat, i qualsevol afirmació en contra és, per tant, falsa i mortal per als qui són seduïts i enganyats.

En les seues Revelacions de Daniel i Apocalipsis, Déu ens va ensenyar a identificar les doctrines religioses cristianes que li agraden, li desagraden o ja no li agraden. Quan diu: « Reprenc i càstig a tots els que amo », Jesús revela el seu amor com a Pare que s'encarrega d'educar als seus fills. Arrancant-los del pecat i de la vida pecaminosa, com a fràgils arbustos fruiters, els poda per a transformar el seu aspecte espiritual, que és el fruit desitjat per Déu segons el model que desitja obtindre. Però què passa amb aquells que li desagraden o ja no li agraden? Els ignora i no busca transformar-los, perquè respecta la seua decisió d'infortuni. Això no els impedirà ser castigats pel seu menyspreu i indiferència, i més encara, pel seu desig de desobeir. Però aquest tipus de càstig sovint comporta una mort definitiva, perquè la prolongació de la seua vida seria, per a aquests rebels, incapaç de portar-los al penediment necessari. Aquest tipus de càstig va colpejar durament la fe catòlica, representada en 1789 pel clergat catòlic i el règim monàrquic de Lluís XVI. Aquest pobre rei, més aviat pacífic, es va convertir en el boc expiatori sobre el qual requeien les culpes i els pecats de tots els seus predecessors; precisament, sobre el seu cap decapitat, a causa d'aquesta culpa, que consistia simplement a donar suport a una falsa religió cristiana. Aquesta execució va tindre lloc el 21 de gener de 1793, és a dir, 258 anys després del 21 de gener de 1535, on, en el mateix lloc, el mateix rei catòlic Francesc I va manar executar als primers màrtirs protestants arrestats en Meaux. La causa d'aquestes execucions va ser la negativa a participar en la missa catòlica. I al mateix temps, el cap papal d'aquesta falsa església va morir a la presó a la meua ciutat de Valence, França, en 1799. En la decapitació quasi mecànica organitzada durant un any, del 27 de juliol de 1793 al 27 de juliol de 1794, milers de caps catòlics de sacerdots i aristòcrates monàrquics van caure. Amb aquesta mena d'assassinat, Déu va revelar la seua condemna dels pensaments religiosos formats segons el model del catolicisme romà. El cap separat del cos ja no pot pensar, i Déu s'alleuja d'una molèstia contínua causada per individus rebels que distorsionen la seua imatge divina i, pretenent ser seu, ho defineixen com un Déu arbitrari, inconstant i injust. Tot el contrari de la seua vertadera naturalesa, perquè és pacient, amorós, misericordiós i capaç de la més alta abnegació, com va atestar a través del seu ministeri salvífico en Jesucrist. Com a senyal de la maledicció que continuava pesant sobre les falses religions cristianes occidentals, Déu va organitzar guerres, però sobretot la Primera i la Segona Guerra Mundial, respectivament, en 1914 i 1939. Aquestes guerres no són objecte d'una revelació divina bíblica, però la ment humana il·luminada pot destriar una reproducció de les tres deportacions del poble jueu a Babilònia. I lògicament, la tercera deportació, amb terribles conseqüències per a la nació jueva, momentàniament destruïda, troba el seu tipus en l'esclat de la Tercera Guerra Mundial, que va començar enfrontant a Rússia amb Ucraïna el 24 de febrer de 2022. En anunciar la mort del " terç dels homes " que vivien a Europa Occidental en aquest tercer conflicte mundial, Déu organitza de nou una massacre per a castigar, aquesta vegada, no sols a la religió catòlica, sinó també a la protestant, l'anglicana, l'ortodoxa, el fesol, aquesta última, l'adventista, però també al seu enemic permanent, l'islam. Tots, jutjats culpables per Déu, reben el mateix càstig, portant-los a destruir mútuament per a deixar amb vida només una xicoteta mostra representativa dels triats i els caiguts de les religions cristianes. Tot el que Déu organitza té sentit i justificació. L'experiència humana terrenal és organitzada i supervisada per l'ésser que representa la font infinita d'intel·ligència. Per tant, a la llum de totes les seues revelacions, el pla salvífico que ell va concebre i va dur a terme es torna clar i comprensible. Però per a dominar aquest tema, l'home ha de nodrir contínuament d'ell. Igual que en els assumptes seculars, el domini en l'àmbit religiós requereix una profunda i completa dedicació de tota l'ànima humana; per tant, les persones superficials i artificials no són aptes per a obtindre de Déu la seua elecció per a l'eternitat.

Des de 1995 i en els anys previs al 24 de febrer, l'anomenat islam fonamentalista, representat per grups armats islamistes, ha lliurat una guerra religiosa contra l'Occident catòlic, autor de les Croades contra els musulmans assentats en Palestina i Jerusalem en l'Edat mitjana. Aquests antics rancors es van veure reforçats per la colonització del nord i centre d'Àfrica, i de tota Àfrica. Els líders occidentals han oblidat fàcilment la seua culpa, però les víctimes d'aquestes colonitzacions han conservat un rancor tenaç i un desig insatisfet de venjança. Déu troba en aquests grups ètnics i pobles anteriorment colonitzats instruments ben preparats per a venjar el seu honor, calcigat i menyspreat

per l'Occident rebel, pervers i incrèdul.

A principis de 2023, es prepara i s'acosta el càstig d'aquells als qui Jesús ja no mestressa o mai va estimar. En el bàndol rus, la religió de l'islam està àmpliament representada, i una comprensió tan injustificada com sorprenent uneix la fe cristiana ortodoxa i la fe musulmana, apegada a la seua identitat russa. Les hordes bàrbares de l'antiguitat reapareixeran per a renovar el càstig dels europeus culpables d'incredulitat i perversió. Per tant, els homes es venjaran venjant a Déu, després de la qual cosa moriran al seu torn sense esperança de salvació o amb una esperança enganyosa.

Durant les festes nadalenques, un greu incident va confirmar la tràgica destinació de França i la seua capital, París. Durant una visita a Donbass, a la regió de Donetsk, amb dos camarades russos, oligarques del govern rus van ser víctimes d'un bombardeig ucraïnés llançat per un canó César donat per França a Ucraïna. Dos d'aquests oligarques van morir i el tercer, que va sobreviure a l'atac, va resultar ferit. Es van extraure mostres del projectil disparat i es van extraure del seu cos. L'anàlisi d'aquests fragments confirma l'ús d'un projectil francés disparat per un canó César. Com a resultat, aquest supervivent, anomenat Dmitri Rogovin, va decidir enviar un fragment extret del seu cos al Palau de l'Elisi perquè en prengueu coneixement per part del president francés, Emmanuel Macron. Aquesta acció culpa directament a França, i no hi ha dubte que el desig de venjança d'aquest home i el seu poble es veurà satisfet. Així, dia a dia, es confirma el pla de Déu per a destruir París, la capital que ha fet de la llibertat la seua divinitat compartida amb el poble estatunidenc, però també amb els pobles units en l'aliança europea.

Completament cecs davant el tema de la seua victòria, els europeus occidentals, australians i els aliats dels Estats Units a través del pacte de l'OTAN es mostren cada vegada més arrogants i ansiosos per derrotar al bàndol rus. I no s'equivoquen, la feblesa actual de l'exèrcit rus, en servei fins a principis de 2023, no reflecteix la força de la qual és capaç aquest país. Principalment perquè Vladimir Putin va voler donar-li a la seua intervenció el caràcter mínim d'una "operació especial". Buscant evitar mobilitzacions massives de la població russa, va recórrer a mercenaris, però no és l'únic a actuar d'aquesta manera, perquè les pròpies potències occidentals estan utilitzant a Ucraïna com a mercenaris que lluiten per la glòria d'Occident i els seus valors, que Déu mateix considera perversos i abominables. En proporcionar ajuda militar i armes cada vegada més poderoses, Occident està tirant llenya al foc, quan la situació el requereix. Com a resultat, l'"operació especial" desembocarà en una vertadera "Guerra Mundial" i Occident descobrirà amb terror el poder dels exèrcits russos quan entren en els seus territoris per a saquejar-los i devastar-los. Això, abans que comence la destrucció de la vida a una escala mai abans vista, quan els EUA destruïsca el territori de Rússia amb armes nuclears. Si Rússia dubta a usar-les en la seua guerra, davant l'augment del poder de conquesta de Rússia, els EUA ja no tindrà l'opció ni els escrúpols per a no fer-ho. D'aquesta manera, l'ús d'armes atòmiques li donarà al Crist humiliat la mort de la tercera part de les poblacions occidentals cristianes infidels, i en altres parts del món, moltes més víctimes entre els pobles pagans orientals. No hem de perdre de vista que la humanitat haurà de desaparéixer per complet de la nostra terra en el dia del gloriós i venjatiu retorn de Jesucrist. Els " mil anys " profetitzats en Apocalipsis 20 falsament van generar esperances d'un mil·lenni terrenal anomenat l'edat d'or. Això no serà així, perquè durant aquests " mil anys ", la terra completament desolada no tindrà a ningú habitant-la excepte Satanàs, el diable. s'haurà convertit en la seua presó, el seu corredor de la mort, a l'espera del judici final on serà executat amb tots els altres rebels, àngels i humans condemnats.

Després de les decapitacions de les autoritats revolucionàries rebels en 1793 i 1794, els grups armats islamistes també van practicar la decapitació dels seus presoners. Igual que en l'època dels revolucionaris, aquest tipus d'assassinat transmet el mateix missatge diví. Les primeres víctimes van ser set sacerdots catòlics segrestats i decapitats a Algèria pel grup GIA (Grup Islàmic Algerià). Després de les accions dutes a terme per Al-Qaeda contra Occident i el "Gran Satán" estatunidenc, les decapitacions massives es van convertir en el segell distintiu del califat de l'ISIS. Aquestes accions donen testimoniatge que Déu no canvia: derroca als qui honren el que ell odia i als qui detesten el que ell eleva a la més alta santedat, és a dir, tota la seua veritat, els seus ordenances, els seus manaments i les seues profecies.

Distorsionats per la seua naturalesa incrèdula i massivament difosa, els occidentals no comprenen el retorn de la religió al poble rus. Han oblidat les lliçons que els va donar l'experiència dels seus "pares", els qui, després del sagnant règim revolucionari francés, van tornar a buscar l'ajuda del pensament religiós, com recorda l'Esperit en citar-lo en aquests versicles d'Apocalipsis 11.13: " En aquella hora va haver-hi un gran terratrémol, i la desena part de la ciutat es va esfondrar; i en el terratrémol van morir set mil homes; i els altres van témer i van donar glòria al Déu del cel " . L'expressió " En aquella hora " es refereix particularment al període dels dos grans "Terrors" experimentats del 27 de juliol de 1793 al 27 de juliol de 1794. Llavors, Déu compara els efectes d'aquesta Revolució Nacional Francesa amb un " gran terratrémol " que profèticament va anunciar el

que va assotar la ciutat catòlica de Portugal, Lisboa, en 1755. Però aquest terratrémol és també el símbol d'aquesta Revolució en Apocalipsi 12.16: " I la terra va ajudar a la dona, i la terra va obrir la seua boca i es va engolir el riu que el drac havia tirat de la seua boca " . el desert, després de l'èxode d'Egipte, els rebels " Coré, Datán i Abiram " també van ser engolits i engolits per la terra que " va obrir la seua boca " o, les seues falles, segons Núm. 16.19 al 33: " I Coré va convocar a tota l'assemblea contra Moisés i Aarón, a l'entrada de la botiga de reunió. Llavors la glòria de Yahvé es va aparéixer a tota l'assemblea. I Yahvé va parlar a Moisés i a Aarón, dient: Aparteu-vos d'enmig d'aquesta assemblea, perquè jo els consumisca en un moment…/… Yahvé va parlar a Moisés, dient: Parla a l'assemblea i vaig donar: Retirar de l'estatge de Coré, Datán i Abiram per tots costats. …/… Moisés va dir: En això sabreu que Yahvé m'ha enviat per a fer totes aquestes coses, i que no ho he fet pel meu compte. Si aquest poble mor com moren tots els homes, si pateixen la destinació de tots els homes, Yahvé no m'ha enviat; però si Yahvé fa una cosa increïble, i la terra obri la seua boca per a engolir-li'ls amb tot el que tenen, i descendeixen vius a la tomba , llavors sabreu que aquest poble ha menyspreat a Yahvé. En acabar de pronunciar aquestes paraules, la terra que estava davall d'ells es va partir. La terra va obrir la seua boca i els va engolir, a ells i a les seues cases, amb tots els homes de Coré i totes les seues pertinences. Van descendir vius al sepulcre , ells i tot el que tenien; i la terra els va cobrir, i van desaparéixer d'enmig de l'assemblea. La precisió " van descendir vius " profetitza " la segona mort en el llac de foc ", reservada per als grans culpables religiosos cristians, simbolitzats en Apocalipsis 19.20 per " la bèstia i el fals profeta ". Aprofite aquest últim versicle per a confirmar que en Apocalipsi 20.14, " l'estatge dels morts " es refereix a la terra i la seua pols que està sota els nostres peus: " I la mort i l'estatge dels morts van ser llançades al llac de foc. Aquesta és la segona mort, el llac de foc ". En aquest context històric, " la terra va obrir la seua boca ", però aquesta acció va preparar una lliçó espiritual que Déu vol atribuir a la religió catòlica romana, blanc de la seua ira mitjançant els furiosos revolucionaris de 1789 a 1798, és a dir, al final dels 1260 dies del regnat papal catòlic, com s'especifica en el muntatge cronològic profetitzat en Apocalipsi 11:3 i 7: " Donaré als meus dos testimonis poder per a profetitzar, vestits de cilicio , per mil dos-cents seixanta dies . .../... Quan hagen acabat el seu testimoniatge, la bèstia que puja de l'abisme farà guerra contra ells, els vencerà i els matarà. I els seus cadàvers jauran en la plaça de la gran ciutat , que espiritualment es diu Sodoma i Egipte , on també va ser crucificat el nostre Senyor". Aquests versicles mereixen un estudi més profund perquè la seua revelació cobra vital importància en el nostre temps. Els " dos testimonis " designen la Bíblia, la santa Paraula escrita de Déu. De fet, la Bíblia va ser ignorada i retirada de la lectura de l'home comú, perquè s'ocultava en claustres catòlics on els monjos la reproduïen a mà. L'expressió " vestits de cilicio " al·ludeix a la pràctica dels jueus quan volien mostrar a Déu la seua aflicció. La Santa Bíblia va ser, de fet, perseguida i afligida, quan va ser impresa i distribuïda per venedors ambulants protestants, exposar a l'amenaça de mort, presó o les galeres del rei. Després d'aquest període de dolorosa predicació, sota el nom simbòlic de " bèstia que sorgeix de l'abisme ", l'ateisme revolucionari francés va intentar fer desaparéixer tots els escrits religiosos, en primer lloc la Santa Bíblia; tots van ser consumits en les fogueres enceses en la gran i prestigiosa plaça de París, anomenada llavors "Plau de la Révolution"; això, després d'haver sigut anomenada "Plau Louis 15". Després, des de Napoleó, es va convertir en la "Plau de la Concorde"; és a dir, tants noms com experiències. Que Déu va vindre. No sorprén que se li donaren simbòlicament els noms de « Sodoma i Egipte », atés que, creure alliberats de l'amenaça divina, els seus ciutadans ja no tenien límits en el seu comportament sexual i la pràctica de la sodomia, considerada abominable per Déu, es va convertir, com en la nostra era anterior, en una norma natural, legitimada i, hui dia, legalitzada. No s'havia produït una rebel·lió similar des de la del faraó de « Egipte » en temps de Moisés. De manera que París es va convertir, per a Déu i els seus vertaders triats, en la imatge real i actualitzada del « pecat d'Egipte ». Llavors, Déu ens dóna una precisió desconcertant. Diu: « El mateix lloc on van crucificar al seu Senyor». A primera vista, aquestes paraules semblen referir a Jerusalem. Però, en realitat, es tracta de París, perquè l'expressió « el seu Senyor » designa a un poble cristià, alguna cosa que mai va ocórrer amb Jerusalem. L'explicació d'aquesta expressió és la següent: Crist va cometre la « crucificación » per a « posar fi al pecat », segons Daniel 9.24. Ara bé, en restablir el « pecat » que representa la seua lluita contra Jesucrist, els parisencs, fins llavors fidels partidaris de la religió catòlica, « van crucificar » a Jesús de nou. I això és el que continuen fent en els nostres últims temps, justificant abominacions i les pitjors perversions sexuals i mentals. Per això, França sempre està a l'avantguarda de les iniciatives que preparen la seua destrucció. El tema del «càstig» en aquest estudi el concerneix en particular pel seu paper exemplar i nociu, que les nacions occidentals han intentat reproduir l'una després de l'altra. Els seus textos sobre «Drets Humans» s'han convertit en la base de les lleis occidentals. I encara que menor en número i poder, pel seu paper històric, França és el principal blanc de la ira divina després de Roma, però abans dels Estats Units, que... És només una conseqüència de l'Europa maleïda pel diví Jesucrist. Per analogia amb els càstigs profetitzats per a

Israel en Levític 26, el del versicle 25 correspon a l'acció de « la bèstia que puja de l'abisme» , la « bèstia » revolucionària atea : « Portaré contra vosaltres una espasa que venjarà el meu pacte; quan us reuniu a les vostres ciutats, enviaré la pesta entre vosaltres, i sereu entregats en mans de l'enemic ». Però en l'era cristiana, Déu va haver de renovar l'aplicació d'aquest càstig dues vegades. La primera es refereix a la « quarta trompeta » d'Apocalipsi 8.12, que entre 1789 i 1798 marca la fi del regnat del catolicisme papal, enemic de Déu. Després d'ella, com a senyal del temps, entre 1798 i 1844, l'àguila imperial de Napoleó I va dominar les guerres europees, segons l'ensenyament d'Apocalipsi 8.13: « Vaig mirar, i vaig sentir una àguila volar per enmig del cel, que deia a gran veu: Ai, ai, ai dels habitants de la terra, a causa dels altres tocs de trompeta dels tres àngels que estan per a sonar! ». I després d'aquest senyal, en 1844, arriba la data crucial preparada per Déu en Daniel 8.14, per a marcar l'inici del « temps de la fi ». I és per això que, en Daniel 11.40, l'inici del vertader « temps de la fi » està marcat per una guerra a la qual Déu atribueix el mateix paper que a la Revolució Francesa. Per a demostrar aquest vincle, organitza una confusió entre la quarta i la sisena trompeta , en atribuir a la quarta trompeta d'Apocalipsi 11 el nom de segon ai , que en realitat es refereix a la sisena trompeta d'Apocalipsi 9. La conseqüència d'aquesta subtilesa és que podem entendre que Déu ha encomanat a Rússia, des del 24 de febrer de 2022, la mateixa missió sagnant que va confiar entre 1793 i 1794 als revolucionaris francesos, sota el títol de « espasa que ve a venjar la seua aliança », segons Levític 26:25. França i Rússia comparteixen haver viscut la gran Revolució dels seus pobles; per a Rússia, va anar en 1917, any en què va enderrocar i va executar al seu tsar Nicolás II i a tota la seua família, incloent al seu fill i filles. D'igual manera, en 1793, a França, Lluís XVI va ser guillotinat, i la seua esposa, al seu torn, uns mesos després. Podemos així entendre que Déu atribueix a aquestes dues execucions oficials la mateixa causa: la religió culpable , que equipara de manera perjudicial a la fe catòlica romana i a l'ortodòxia russa, que ja s'enfronten a Ucraïna i prompte en tota Europa i el món. La culpa que tots dos bàndols carreguen es refereix al descans dominical heretat, successivament, de Constantí I des del 7 de març de 321 i de Justinià I des de l'any 538 del nostre fals calendari catòlic romà. De què serveixen llavors les conversions religioses russes? Pot ser que a vegades siguen sinceres, però no seran beneïdes per Déu mentre no es restaure la veritat sobre la pràctica del sabbat. El poble rus va heretar una naturalesa idòlatra de Roma abans del cisma que el va separar del catolicisme occidental; d'ací la seua inclinació a les icones sagrades. Però els dos culpables són molt similars, i la seua rivalitat explica en gran manera el seu desacord; la pompa juga un paper important per a tots dos, però és sobretot l'oposició del Papa i els papes la que manté la divisió.

Un clima tibant, quasi insurreccional, reina actualment a Occident. Les ments humanes s'estan tornant cada vegada més rebels i egoistes , fins al punt que les normes democràtiques reben cada vegada menys suport i respecte. Al mateix temps, els béns materials que apreciem són cada vegada més cars i menys accessibles. Per tant, la gent està cada vegada més frustrada i irritable. En aquest món occidental, un gran perill aguaitarà als seus pobles rebels, ja que en cada país trobem divisions que enfronten al 50% de la població. El risc de grans guerres civils és cada vegada més evident i, per tant, imminent. A això se suma la conseqüència d'haver creat herois malvats, rebels i horribles al cinema, com la pel·lícula "El Padrí", que ret homenatge a la màfia siciliana establida als Estats Units. El mentider és honrat i es converteix en un model reproduït a gran escala. Però en una societat acostumada a la mentida, qui pot confiar i en qui?

Legitimitats vertaderes i falses

No hi ha res més difícil per a una criatura del Déu Creador que reconéixer la seua maldat. En aquest exercici, el diable, l'àngel de llum, la primera criatura creada, va fallar. Per a satisfer aquesta necessitat, un ha de ser veritablement humil, i fins i tot en aqueix cas, l'orgull reemplaça a l'arrogància i dificulta la tasca. No obstant això, Déu exigeix aquesta capacitat de reconéixer la pròpia maldat, com exigeix l'estàndard d'humilitat perfecta d'aquells amb els qui compartirà la seua eternitat. I allí, sense necessitat d'enganyar, indaga i coneix a fons els pensaments i el caràcter de cada candidat i de tot el que viu en el cel i en la terra. Condemna l'orgull de Satanàs i de les multituds d'àngels malvats que comparteixen la seua opinió i caràcter. I en la terra, la mateixa llibertat produeix els mateixos efectes, fins al punt que tota la humanitat, o quasi, també comparteix els pensaments i el caràcter de Satanàs. I enmig d'aquesta multitud, Déu selecciona a uns pocs triats, tan estranys com l'or o les pedres precioses trobades enterrades en les vetes de la terra i extretes per a ser rescatades a costa de gran fatiga i grans perills accidentals i mortals. L'ànima per la qual Jesús va acceptar patir com a màrtir voluntari per a salvar-la, està per a ell en aquesta imatge; Com a ensenya en Apocalipsi 21.19-21: «

Els fonaments del mur de la ciutat estaven adornats amb tota classe de pedres precioses: el primer fonament era de jaspi, el segon de safir, el tercer de calcedonia, el quart de maragda, el cinqué de sardónice, el sisé de sardio, el seté de crisólito, el huité de berilo, el nové de topazi, el dècim de crisoprasa, l'onzé de jacint, el dotzé d'ametista. Les dotze portes eren dotze perles; cada porta era d'una sola perla. El carrer de la ciutat era d'or pur, com a cristall transparent ». Així jutja Déu als seus triats, i si es malinterpretara, encara quedaria aquest altre versicle: Zacarías 2:8: « Perquè així diu Jehová dels exèrcits: Després d'això vindrà la glòria! M'ha enviat a les nacions que us han despullat; perquè qui us toca, toca la xiqueta del seu ull». En la imatge de l'Apocalipsi, la divisió de les dues fases de l'era cristiana justifica la diferència en els símbols que representen als triats: els qui van ser seleccionats abans de 1844 es representen amb " pedres precioses " que requereixen un tall per a alliberar i revelar la seua admirable bellesa. Però a causa de la mateixa importància que Déu li atorga al dissabte, finalment restaurat, atorga als qui salva després de 1844 l'aspecte de la " perla ", que no requereix obra humana per a revelar la seua bellesa. Naturalment, tots els triats gaudeixen del mateix amor de Déu, però aquest gran Jutge Suprem ens revela quant li delecten i li omplin la restauració del seu sant dissabte i l'amor ple de la seua veritat. En la seua paràbola, Jesús compara la veritat de la salvació amb una " perla " de gran preu. Així, el símbol de la " perla ", que il·lustra la concepció de fe dels últims triats, mostra que el " pecat " que va existir durant 1260 anys entre l'era apostòlica, doctrinalment perfecta, i la fi ha sigut completament eliminat. El propòsit pel qual Jesús va vindre a patir en la terra s'ha complit; segons Daniel 9.24: "... per a acabar amb el pecat ". En les seues vides, els últims triats "han acabat amb el pecat ". En contrast, el símbol de les " pedres precioses " que han de ser tallades va revelar la presència parcial del pecat romà, apuntant així a la pràctica del descans dominical en el primer dia heretat de les dues Romes: la imperial de Constantí I i la papal de Vigilio I sota l'emperador Justinià I. Recordatori : Vigilio I no va ser el primer bisbe de Roma, sinó el primer papa en títol i poder temporal. Déu va confirmar així la naturalesa excepcional de la salvació oferida, provisionalment, als triats de la Reforma imperfecta del segle XVI , segons Apocalipsi 2.24: " A tots vostés, els que estan en Tiatira, que no tenen aquesta doctrina, i que no han conegut les profunditats de Satanàs, com ells els criden, els dic: No els impose cap altra càrrega ".

legitimitat de Déu resideix en què és el creador de totes les coses i de tota la vida. Per tant, és legítim que la seua concepció dels estàndards donats a l'existència siga reconeguda per totes les seues criatures. I això és el que, en última instància, obté dels seus triats, als qui ajuda a perfeccionar durant el seu camí terrenal. Qui és més digne d'honor i adoració que aquest Déu d'Amor i Justícia, l'únic que defensa la vertadera igualtat per a tots els seus triats? El que els ofereix és incomparable, perquè imprimeix el segell de la perfecció en tot tema imaginable o abordat. Per tant, té, per naturalesa, dret a la legitimitat en totes les coses.

En el bàndol de l'adversari, el diable, davant l'absència d'una legitimitat justa i natural , es crea una falsa legitimitat basada únicament en el número i la força dels qui la secunden. En aquest bàndol, s'agrupen éssers orgullosos i arrogants, incapaços de reconéixer individualment els seus errors, per la qual cosa, col·lectivament, es mostren encara menys capaços de fer-ho. Però la unió fa la unitat i la unió fa la força; i aquesta força permet imposar una falsa legitimitat a les masses humanes manipulades fins a l'extrem.

Després de la creació de l'home, Déu no va ordenar el nomenament d'un líder fins al diluvi en temps de Noé. Però sota la inspiració del diable, els éssers humans van adoptar el principi de confiar en un líder triat entre ells. Legítimament , els majors tenien una espècie de dret natural que Déu va confirmar posteriorment en els seus pactes. Però en el bàndol del diable, aquest líder es va convertir en un rei que podia transmetre el seu domini als seus descendents; de manera que aquest poder no va fer més que augmentar, igual que la riquesa del rei i els seus hereus. He de recordar ací la postura de Déu sobre aquest tema. Ell no estava visiblement a favor del govern d'aquests reis, ja que en prendre el control i organitzar al seu poble Israel, no els va donar un rei, sinó només un guia, Moisés i, després d'ell, Josué, perquè foren els pastors del seu ramat. I en organitzar al seu Israel d'aquesta manera, Déu va aplicar un estendard celestial que serà el que perdure, només per als triats, en l'eternitat portada per Jesucrist. Record que, en el seu testimoniatge personal directe, va posar en pràctica aquesta llei celestial, basada en l'abnegació total dels éssers vius. Jesucrist, el gran « Rei de reis i Senyor de senyors » d'Apocalipsis 19.16 (en la seua vestidura i en la seua cuixa tenia escrit: «Rei de reis i Senyor de senyors »), va voler llavar els peus dels seus deixebles la vespra de la seua mort per a donar exemple d'aquesta llei celestial, oposada en termes absoluts a les normes de les lleis humanes terrenals. En el cel tot és lliure; per tant, no existeix el valor de mercat, ni els guanys ni l'interés. Això permet a les criatures celestials viure en perfecta igualtat de drets i poder. En Daniel 10.13, es fa referència a Miguel , qui és Déu en forma d'àngel, com un dels principals prínceps : « El príncep del regne de Pèrsia em va oposar resistència durant vint-i-un dies; però heus ací, Miguel, un dels principals prínceps , va vindre en la meua ajuda, i vaig romandre allí amb els reis de Pèrsia ». En

la terra, només després de múltiples rebel·lions, aquest poble d'Israel va exigir a Déu el dret a ser governat per un rei, com les altres nacions paganes de la terra. En altres paraules, aquesta petició significava: «Déu, desapareix i deixa'ns entre els homes!». Aquest primer rebuig de Déu va profetitzar el futur rebuig del Messies Jesús per part dels descendents carnals d'aquest poble. Amb una comprensió clara de la situació, Déu va cedir i va respondre favorablement a aquesta demanda humana. Però el preu a pagar estava inclòs en el contracte, perquè advertia a Israel que el seu rei tindria els mateixos drets que els d'altres pobles pagans que els sotmetien a una dura esclavitud. I l'esclavitud voluntària dels hebreus va començar, fins a la seua culminació sota el tirà Herodes el Gran, en el moment del naixement de Jesucrist per a la seua missió terrestre.

Aquesta reflexió sobre la legitimitat pot ajudar-nos a comprendre els esdeveniments mundials que s'estan produint a principis de 2023. I, en primer lloc, prenguem consciència de l'origen de la nostra herència. Els qui vivim a Europa Occidental hem heretat una falsa legitimitat ; des del principi, aquesta falsa legitimitat monàrquica d'inspiració pagana que va fer de Clodoveo I , el primer rei dels francs. Aquest rei pagà va ser seduït per la falsa fe cristiana, per la qual cosa el seu compromís cristià també va ser fals i enganyós. Va tindre la desgràcia de ser convertit en 496 pels enviats de Roma que van trobar, en ell, un defensor secular de la seua autoritat. Així, secundada per un poder militar ben armat, la religió proposada pel bisbe de Roma en la marxa cap al poder papal, va rebre una altra falsa legitimitat entre els humans . Perquè, desgraciadament per a tots nosaltres, des del 7 de març de l'any 321, aquesta fe cristiana s'havia intoxicat i convertit en un verí mortal a causa de l'adopció del primer dia de descans imposat per l'emperador Constantí I i consagrat per ell i els adoradors pagans al culte del «dia del Sol Invicte». I la conseqüència d'aquesta adopció va ser que el suposat representant de Jesucrist no era més que un enganyós i seductor règim de pecat. Aquests fonaments, establits llavors, estan en l'origen de tota la falsa legitimitat religiosa que reivindica el règim catòlic romà papal fins als nostres dies.

Després d'enderrocar la monarquia en una massacre, la França republicana va recuperar la seua legitimitat democràtica , basar, una vegada més, en la força numèrica, que sempre venç als seus oponents. Alguns somiant amb la igualtat, uns altres volent preservar els seus privilegis i avantatges, la França republicana va intentar trobar el seu model, passant per cinc repúbliques. Sota la Tercera República, els rics terratinents van impulsar les iniciatives de colonització obtingudes gràcies al suport militar del país, que així es va tornar encara més ric i pròsper. I ací, novament, el poble francés es va atorgar una falsa legitimitat en atorgar el dret de colonitzar a altres pobles estrangers amb religions i costums diferents, preparar així per a terribles problemes. Perquè allí, França va caure en el parany del seu menyspreu religiós, al no comprendre que la fe cristiana d'un gran nombre dels seus ciutadans no era compatible amb l'islam nord-africà ni amb les religions paganes asiàtiques de les seues colònies. A més, aquestes incompatibilitats han produït, a més o menys llarg termini, la previsible ruptura des d'una perspectiva espiritual. La colonització havia portat a França a l'envejat lloc de quarta potència mundial, darrere dels Estats Units, la Rússia soviètica i Anglaterra; la descolonització i la recepció humanista i social l'han arruïnada a poc a poc, i ara ocupa el lloc 15 entre les nacions europees. Què representa França en 2023? Ja no representa a França, sinó un pensament humanista europeu únic, és a dir, proeuropeu. Un clar senyal va ser l'abandó del franc com a moneda nacional en detriment de l'euro. No somiem més: França ha mort i Europa viu. Déu la va organitzar per a reunir en un mateix bàndol els llegats de les " deu banyes " col·locats sota la maledicció del "onzé " o " banya xicoteta " de Daniel 7:7-8 i 24-25. Al gener de 2023, el president de França, Emmanuel Macron, a qui alguns russos irritats criden "Emmanuel Hitler" en les notícies, sembla ser la figura principal de l'organisme europeu, simplement perquè, fins i tot arruïnada, França continua sent l'única potència militar d'Europa. Això és encara més cert des que Anglaterra va abandonar la Unió Europea. No obstant això, aquest poder militar francés és relatiu; va ser suficient per a colonitzar pobles del Tercer Món, però en absolut capaç d'enfrontar a una potència com Rússia. No obstant això, des que va secundar oficialment la causa ucraïnesa, França ha continuat irritant a Rússia amb les seues ofertes d'armes al seu enemic. I en les notícies de hui, sent als mitjans russos parlar del desig d'atacar a França, d'enviar-li un míssil per a donar exemple i calmar a la resta de les nacions europees, que també han entrat en una espècie de competició; una competició per a veure qui arma millor a Ucraïna.

Per a comprendre com arribem a aquest punt, hem de considerar el dret a la falsa legitimitat que els éssers humans hereten des del seu naixement, perquè està condicionat pel clima polític que descobreixen en nàixer. Els éssers humans mai s'inclinen a qüestionar la legitimitat dels drets que s'atorguen. Hereten aquesta legitimitat que els és inherent. Per tant, hem de prendre distància de la vida humana i de nosaltres mateixos per a descobrir l'existència de la falsa legitimitat . De fet, com més mire al cel, com més escolte els seus missatges, més m'adone de quant es basa l'ordre terrenal en l'oposició a drets il·legítims . Cada vegada, qui gana, guanya per la seua força, i aquesta força

legitima , falsament , el seu dret a imposar als més febles.

Al costat d'aquestes oposicions de poders terrenals, Déu intervé per a complir els seus plans. Ara bé, els recorde que, en dividir a la humanitat per llengües estrangeres en " Babel ", fa poc més de 4000 anys, Déu va voler separar als pobles per a poder jutjar-los i castigar-los independentment els uns dels altres. Aquests càstigs eren naturals: sequeres i onades de calor, o per contra, grans inundacions, tempestes i ciclons devastadors, sismes submarins, terratrémols, erupcions volcàniques, fred glacial, devastació per llagostes. No li van faltar maneres de danyar a les seues criatures rebels. No obstant això, en els nostres últims temps, amb el desenvolupament tecnològic en joc, la Terra sencera s'ha convertit en un llogaret, on tots segueixen les notícies mundials en viu, en temps real, des del seu telèfon intel·ligent, computadora o televisió; de la qual cosa jo també em beneficie.

Les falses legitimitats s'han agrupat en dos bàndols per a enfrontar i permetre que la guerra " mat a la tercera part de la humanitat ", segons el desig de Déu en Jesucrist, revelat en Apocalipsi 9.15: " I els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any van ser deslligats per a matar a la tercera part de la humanitat " . No obstant això, la guerra entre Ucraïna i Rússia es deu directament a l'oposició de dues legitimitats que es van basar en el camí de la maledicció divina. Per tant, aquestes dues falses legitimitats només podien conduir als dos bàndols involucrats a la guerra. I no hi ha ningú en la terra amb l'autoritat i la saviesa per a arbitrar les dues demandes en conflicte. Déu ens ha donat, amb l'exemple de la situació creada pel retorn dels jueus a Palestina des de 1947, una prova de la seua capacitat per a crear situacions conflictives insolubles. Hui, ho està fent de nou, i en el bàndol de Rússia i els països de l'Est, existeix un rebuig als valors occidentals, el poder actual dels quals es va establir per la força, mitjançant la colonització temporal de pobles d'Àfrica, Àsia i Orient Mitjà. Després de la victòria dels Estats Units, els vencedors de la Segona Guerra Mundial es van repartir el món i els seus pobles; almenys, pel que fa a la seua influència política i econòmica. Subtilment, els Estats Units es va cuidar de no donar al seu enfocament l'odiada forma de colonització. Simplement pretenien col·locar als pobles en una actitud de cooperació econòmica basada en l'acceptació de les regles establides pel capitalisme angloamericà. La terra no els interessava; només els interessaven les finances. Però per a aconseguir aquesta submissió, no van dubtar a provocar guerres mortíferes, revoltes i aixecaments, amb l'objectiu de col·locar líders favorables al seu capitalisme en països recalcitrants. Això en nom d'una falsa legitimitat .

El jove president E. Macron va heretar des del seu naixement el concepte de la legitimitat dels drets que la seua nació, França, s'havia atorgat en aquells dies. Va créixer en un context on aquests drets fonamentals eren la norma absoluta, i és cert que mai se li va ocórrer jutjar ni qüestionar la legitimitat reconeguda i adoptada per França i la seua població. No obstant això, n'hi ha prou amb repassar la història per a comprendre com el dret nacional ha anat derivant perversament, buscant imposar mitjançant la guerra a altres pobles. No obstant això, he de reconéixer que la França revolucionària va caure en el parany de ser ella mateixa objecte d'atac per part d'altres monarquies europees. Però en aquells dies, bloquejar els atacs enemics no era suficient, i tanmateix, això és el que Occident exigeix hui a Ucraïna. Amb la victòria dels republicans francesos en Valmy en el conflicte, la guerra hauria d'haver acabat allí. Però Àustria, país d'origen de l'executada reina francesa María Antonieta, encara s'enfrontava a la República Francesa, i Napoleó I va obtindre temporalment la victòria sobre les monarquies europees; el temps just per a instaurar la llibertat republicana als pobles d'aquestes monarquies derrotades. Així és com l'ideal republicà va conquistar les ments a Europa, segons el model creat per França. Ara bé, per a Déu, aquest model és el d'un règim de " pecat " legalitzat i legitimat , simbolitzat pel color " escarlata " de la " bèstia " republicana de la fi dels temps presentada en Apocalipsi 17:3: " Em va portar en l'Esperit al desert. I vaig veure a una dona asseguda sobre una bèstia escarlata plena de noms de blasfèmia, que tenia set caps i deu banyes ". França, per tant, continuarà sent el blanc principal de la ira divina fins al càstig final que Rússia li infligirà. Perquè les amenaces verbals que apareixen en els mitjans russos no fan més que confirmar la condemna i la destrucció de París, la capital de França, on, al llarg dels segles, des del Louvre fins al Palau de l'Elisi, actual seu presidencial, s'han pres totes les decisions nacionals dirigides contra Déu o contra altres pobles. Perquè Déu només reconeix una legitimitat : la seua.

Quant a la legitimitat de la vida creada per Déu, la qüestió es resumeix en aquesta famosa expressió extreta d'una rondalla de Monsieur Jean de la Fontaine: «La raó del més fort sempre és la millor». I afortunadament per als seus triats, el més fort és el Déu creador, també el més fidel, el més just i el més amorós. Jesús « va eixir vencent i per a véncer », segons Apo. 6:2: « Vaig mirar, i heus ací un cavall blanc. I el que ho muntava tenia un arc; i se li va donar una corona, i va eixir vencent i per a véncer » . En el seu ministeri terrenal, amb la seua vida perfecta, va véncer successivament al diable i, amb la seua mort voluntària, al pecat . Només li queda destruir als pecadors que constitueixen les multituds humanes escampades per la terra. Els destruirà en part mitjançant la guerra, i la resta dels supervivents seran destruïts al seu poderós i gloriós retorn. Després, després

dels " mil anys " del seté mil·lenni, durant els quals, en el cel, els triats redimits jutjaran als humans i àngels més culpables, els ressuscitarà en una segona " resurrecció ", perquè patisquen l'anihilació de la " mort segona " en el "llac de foc " format per la terra coberta amb el magma subterrani actual, vist de tant en tant en els fluxos volcànics. Així periran tots els que han pensat, aprovat i donat suport a la mentida , el pare de la qual és el diable , segons Juan 8.44: « Vosaltres sou del vostre pare, el diable , i els desitjos del vostre pare voleu fer. Ell ha sigut homicida des del principi, i no ha romàs en la veritat, perquè no hi ha veritat en ell. Quan parla mentida, de seu parla; perquè és mentider i pare de mentida » . Finalment, Jesucrist declara en Apocalipsi 22.15: « Fóra els gossos, els embruixadors, els immorals, els assassins, els idòlatres i tot aquell que mestressa i practica la mentida ! ». Aquells als qui condemna han viscut sota falses legitimitats , és a dir, en pecat .

Aquest tema de les mentides és de gran importància en l'actualitat, ja que Occident presenta constantment al líder de Rússia, Vladimir Putin, com un mentider nat . Però què està succeint realment? Putin amenaça a Occident i especifica que no està fanfarronejant. Llavors, on està la mentida ? El problema resideix a Occident, tan acostumat a les mentides polítiques que els seus ciutadans i líders polítics i mediàtics creuen que el líder rus se'ls sembla, segons la vella dita: «Jutgem als altres per nosaltres mateixos». Perquè, qui honra als presidents mentiders que enganyen als seus votants? No és França, on el major mentider fins a la seua època va ser Jacques Chirac, qualificat pels mitjans de «supermentiroso»? I després d'ell, no va ser elegit el president Hollande basar en la seua declaració: «El meu enemic són les finances»? Si bé va triar a Emmanuel Macron, financer del banc Rothschild, com a assessor i ministre, i posteriorment va imposar el sistema d'assegurança mèdica de les mútues d'assegurances, que va duplicar el cost de gestió ja cobert pel servei nacionalitzat de la seguretat social, el bàndol de la " mentida " és, en efecte, aquest Occident simbolitzat des de Daniel 2 i 7 pels símbols dels " deu dits " i les " deu banyes ", que Déu ara vol colpejar amb força organitzant el compliment de la " sisena trompeta " de la seua Apocalipsi, és a dir, el tema sota el qual Apo. 6.11 simbolitza la Tercera Guerra Mundial que va començar el 24 de febrer de 2022 a Ucraïna.

Als països principalment involucrats en aquesta guerra, l'estàndard de legitimitat l'estableix cadascun segons el seu ateisme, religió i costums. Occident se sotmet a l'estàndard establit pels EUA i els acords regeixen les regles imposades a la pròpia guerra. A Orient i als països vinculats a Rússia, aquestes regles occidentals no es reconeixen i les seues guerres manquen d'elles. Per això, els occidentals estan profundament commocionats en veure que Rússia envia al grup armat privat "Wagner" al combat. Rússia volia limitar la participació dels seus joves reclutes. Però des del 24 de febrer de 2022, els occidentals han estat utilitzant a combatents ucraïnesos com a mercenaris, proveïts d'armes i pagats per capital occidental. I a principis de l'any 2023 del fals calendari, les coses estan canviant, perquè Rússia s'està mobilitzant massivament, preparar per a severes ofensives que prompte es llançaran contra l'exèrcit ucraïnés. Per a Occident, ja massa compromés amb la seua ajuda i les armes entregades als ucraïnesos, ja és massa vesprada per a fer marxa enrere...

Ara aborde una altra il·legitimitat relacionada amb la pràctica d'usar el "vosté" formal en parlar amb una altra persona. Això pot semblar benigne, però no ho és. Al contrari, tenim ací un senyal que revela l'orgull de tota la societat occidental contemporània. Ara bé, Déu ha declarat solemnement la seua avorrició de l'orgull , que va ser la causa de la caiguda del primer àngel creat per ell. Aquest versicle d'1 Pedro 5:5, représ a Santiago 4:6, expressa un pensament diví fonamental: " Així mateix, joves, estigueu subjectes als ancians. I tots, en les vostres relacions mútues, revestiu-vos d'humilitat; perquè Déu resisteix als superbs , però dóna gràcia als humils". Aquesta descripció del caràcter beneït per Déu és contrària als valors establits per l'Església Catòlica Romana papal. I sí! És d'ella de qui s'hereta l'orgull que es manifesta actualment. Record que el règim papal va ser obtingut inicialment per un intrigant anomenat Vigilio. Va obtindre aquest títol degut a les seues relacions íntimes amb la prostituta Teodora, amb qui es va casar l'emperador Justinià I. Així, tractar amb els grans i poderosos, el règim papal compartia el seu gust pel benestar material, la comoditat i la riquesa. Però és realment a l'associació de Lluís XIV i els seus traïdors sacerdots, bisbes i cardenals als quals devem la nostra pràctica actual del "vous" (tractament formal). Aquest rei despòtic, l'orgull i la megalomania del qual van superar a tots els altres regnats de la història terrenal, va ser un fervent defensor de la religió catòlica. I va ser ell qui, en els seus edictes, va ser el primer a expressar personalment dient: "Nosaltres, Luis, catorzé del nom, nosaltres...". I això podria haver justificat... La legió de dimonis que habitava en ell, però era precisament sobre la seua pròpia persona que usava el terme "nous". Fins llavors, en francés, cada francés tenia a la seua disposició tres formes per al singular: "je, el teu, il ou doble ela" i tres formes per al plural: "nous, vous, ils ou dobles eles". I, lògicament, fins i tot per a dirigir a un rei, s'usava el "tutoiement". En la Bíblia, veiem a Daniel dirigir al gran i poderós rei Nabucodonosor amb el familiar "el teu", i també a Pablo dirigir al rei Herodes Agripa amb el familiar "el teu", i ningú va criticar aquesta pràctica. Per tant, era necessari que un xiquet de

cinc anys arribara al tron de França perquè l'orgull excessiu s'apoderara de les ments humanes, i primer, per descomptat, de les dels rics, els adinerats, els poderosos, aquells als qui Déu diu " els grans ". Així, subjugant als reis del seu temps amb el seu luxe, la seua pompa i els seus sumptuosos festins organitzats en el seu palau. Construïda en Versalles, l'obra del rei Lluís XIV va ser imitada i reproduïda en tots els altres regnes de la seua època. Així, en anglés, el terme "tu", que expressava nostre "tu", va anar gradualment abandonat en favor del terme "you", que originalment designava únicament nostre "vous". Per a Déu, aquest "vous" injustificat, justificat únicament per l'orgull, és tan odiat i insuportable que, quan, per ordre seua, el càstig de la Revolució Francesa va caure sobre tota l'aristocràcia, el primer que van fer aquests rebels va ser reemplaçar el "vous" pel "el teu" (en la forma de tractament). Aquesta obra, practicada pels revolucionaris, va anar en realitat volguda i organitzada per Déu, perquè als seus ulls, l'orgull de les seues criatures és el pitjor dels seus mals; perquè per a la criatura orgullosa, la vida eterna sota el govern de Déu és impossible.

No em faig il·lusions que el món abandone aquesta pràctica d'usar el "tu" formal, però dirigisc aquest missatge en nom de Déu als seus vertaders fills que veritablement desitgen agradar-li, per a correspondre al seu amor. Individualment, diem "tu" en dirigir-nos al Déu Creador totpoderós. Potser es pot honrar més a les criatures que a un mateix nomenant amb un terme plural a un individu amb el caràcter i la naturalesa del singular? L'ús del "tu" formal per a referir a una sola persona és una perversió mental, i el pretext d'aquest ús per raons de cortesia és il·legítim i infundat. L'ús del "tu" informal no impedeix la cortesia, així com el "tu" formal no impedeix la grolleria i els insults. L'ús del "tu" formal és un signe de superioritat heretat de l'aristocràcia, i en algunes famílies aristocràtiques, els fills usen el "tu" formal en dirigir als seus pares; què deriva tan perversa! Tot això, perquè sacerdots ignorats per Déu van ensenyar als seus pares a dir "vous" al Déu del cel. En els nostres dies, la paraula "Monsieur" és tan il·legítima com el formal "vous", perquè és la forma abreujada de l'expressió "el meu senyor". De nou, aquest terme ens remunta a l'època de Lluís XIV, perquè el nom "Monsieur" designava particularment al seu germà menor, Felip d'Orleans, qui tenia tanta afinitat amb les seues "mignons" com el seu germà, el rei, amb les seues nombroses cortesanes. L'observació d'aquests fets dóna testimoniatge de la vertadera situació del concepte de la vida moderna: en temps de la Cinquena República , tot el que la Primera República va destruir i va abandonar judiciosa i justament va ser reconstruït i restaurat. Així doncs, record que, per part seua, el nostre Déu Creador, amb raó i justícia, també exigeix que els seus vertaders fills produïsquen el fruit de la vertadera fe, obeint al seu desig de restaurar tots els seus valors divins. Entre aquests, el descans sabàtic és només un aspecte doctrinal i un senyal de la seua aprovació, que no obstant això pot conservar, fins a l'última prova de fe, un caràcter encara enganyós. Perquè des de 1994, el descans del vertader Sàbat, el dissabte, ha exercit el paper de " segell de Déu ", només per als qui manifesten amor per les seues últimes revelacions profètiques.

Entre els anomenats per Déu, els qui, com jo, vam nàixer a França o Europa Occidental, hem de comprendre que tots heretem valors que Déu no aprova. Hem sigut formats pel nostre entorn social, i ara tenim el deure de jutjar aquesta herència per a generar en les nostres ments la idea d'un judici compartit amb Déu; perquè ell és l'Esperit Sant qui escodrinya els nostres pensaments i cors. Déu rebutja amb vehemència les ments que qüestionen la saviesa i la justícia dels seus pensaments; per tant, la perfecta adhesió a la seua opinió és un requisit absolut per a entrar en la seua eternitat. En la construcció del que ens hem convertit, el cinema ha exercit un paper fonamental. Pel·lícules de capa i espasa, com "Els tres mosqueters", ens van fer somiar, però també, insidiosament, ens van fer acceptar les normes dels règims despòtics de les monarquies aprovades i dirigides pel papat romà. A França, el període de la Reforma va començar en l'època anomenada "Renaixement". Déu va triar sàviament el nom que portaria. L'arribada de la vertadera llum de la Bíblia, en aquells dies en el segle XVI , però històricament des del segle XII , va crear precisament la possibilitat de trobar la salvació oferida per Déu per gràcia en el nom de Jesucrist, és a dir, el " nou naixement ". Els increduls atribueixen aquest nom, en aquells dies, a raons culturals. I ací, novament, aquest renaixement cultural es deu al matrimoni de Francesc I amb la catòlica italiana María de Médici. Va ser en aquesta trobada que el rei de França va descobrir l'estil de vida refinat que ja caracteritzava a la Itàlia del seu temps. A Roma, talentosos pintors i escultors adornaven els carrers i palaus d'Itàlia amb les seues prestigioses obres. Així va ser com el famós Leonardo da Vinci va arribar a pintar per al rei de França en establir en aquest país. La seducció catòlica italiana va aconseguir llavors el seu apogeu a França. I l'admiració per les obres culturals va fomentar l'apreciació de la religió italiana: el catolicisme romà papal, ja ben establit, es va beneficiar encara més. Però després de l'aparent aparença d'una societat refinada, el model italià importat i adoptat va portar amb si la seua naturalesa de crim organitzat. Alguna cosa que va caracteritzar el ministeri papal d'Alexandre VI, nascut Borgia, qui va manar assassinar a les seues víctimes al seu fill César, nomenat cardenal pel seu pare. Aquest model, establit a França, en el precís moment en què la llum bíblica va arribar a qüestionar el valor de la

religió catòlica, falsa i il·legítima , va fer inevitables les mortíferes persecucions dels vertaders profetes de Déu. I així, a causa de certs protestants poc convençuts, es van produir sagnants lluites que van oposar a les lligues catòliques als combatents hugonots protestants. De tots aquests successos terribles, tenim el testimoniatge històric de les "Guerres de Religions", tema de la " tercera trompeta " d'Apocalipsi 8.10 i 11. I va anar precisament en 1572 que el crim i la perfídia van aconseguir el seu punt àlgid d'horror amb la massacre del "Dia de Sant Bartolomé", on, convidats a París al Louvre per a celebrar el compromís del futur rei Enric IV amb la princesa Margarita, coneguda com "Margot", els líders protestants van ser massacrats per les lligues catòliques dels Guisa i els parisencs, al toc de mitjanit: "l'hora del crim". Però, al mateix temps, aquest fet revela el judici de Déu sobre el protestantisme armat de l'època: reivindicava la fe reformada, però ho feia amb les armes a la mà, alguna cosa que Jesús va prohibir formalment als seus vertaders triats la mateixa nit del seu arrest pels guàrdies jueus, abans d'oferir la seua vida com a sacrifici d'expiació per ells. I a tots nosaltres continua dient-nos: " Meua és la venjança i el càstig! "; no se'ns permet venjar-nos nosaltres mateixos. En el moment triat per ell, confia aquesta tasca punitiva a les víctimes caigudes, seduïdes i enganyades per mentides religioses.

L'única VERITAT

A mesura que les nostres societats occidentals s'uneixen i es congreguen en nom de compartir un "pensament únic" consolidat sobre el llegat del model republicà i el règim democràtic, enfront d'elles s'alça l'únic Déu de la VERITAT, el model de pensament de la qual també és "únic". El tema que desenvolupe ací es refereix a un aspecte de la VERITAT odiat per la falsa fe que es reuneix en l'aliança ecumènica. En aquesta aliança, res és més odiat i combatut que l'home que afirma posseir tota la VERITAT. I ja en el seu temps, el nostre Senyor Jesucrist va ser odiat pel clergat jueu a causa de la seua capacitat per a donar respostes a totes les coses. Per això, els fills de Déu del nostre temps es distingeixen dels del diable pel fet que atribueixen a l'únic Déu Creador un pensament únic i singular. Perquè Déu no pensa tot i el seu oposat, com podrien fer creure les pretensions de benedicció de totes aquestes doctrines religioses oposades. Al llarg de la Bíblia, Déu dóna testimoniatge d'un pensament constant i immutable: aprova o censura i condemna.

Com a regla general, els éssers humans tenen el legítim dret a opinar sobre temes i assumptes de l'àmbit secular. I, com bé diu el vell refrany francés: «de gustos i colors no es parla»; però aquest principi s'aplica únicament a assumptes seculars. Per al subjecte religiós, és tot el contrari, perquè el pensament únic del Déu únic no es discuteix. Déu roman constantment en el mateix judici sobre les coses i els valors morals. I has de comprendre que, en expressar una opinió sobre un tema religiós, no sols expresses la teua opinió, sinó que impliques el Déu Creador, qui jutja aquestes coses ell mateix en atribuir-li els teus propis pensaments. Ara bé, no hi ha res que Déu deteste més que que se li atribuïsquen pensaments que ell no comparteix ni aprova. Al contrari, si li pertanys, els teus pensaments són seus, ell els comparteix i inspira, i per tant, amb raó, pot beneir-los. Jesús va orar per la comunió dels seus triats, " perquè siguen un ", segons Juan 17.21-22: " perquè tots siguen un, com tu, Pare, en mi, i jo en tu, que també ells siguen un en nosaltres, perquè el món crega que tu em vas enviar. La glòria que em vas donar, jo els he donat, perquè siguen un, com nosaltres som un... ". Jesús afig i especifica de nou en el versicle 24: " Pare, vull que els que m'has donat estiguen amb mi on jo estic, perquè vegen la meua glòria, la glòria que m'has donat, perquè m'has estimat des d'abans de la fundació del món ". Ara retalle aquest versicle tan important en el seu ensenyament, Jesús diu: " Pare, vull que els que m'has donat estiguen amb mi on jo estic ". Els triats certament seran presos de la terra i col·locats en la presència de Jesús en el moment de la " primera resurrecció ", però això s'aconseguirà només amb la condició que la "unitat" siga real i d'acord amb el pensament diví. Aquest ensenyament dista molt de la idea que suggereixen les innombrables creus de fusta, pedra, ferro o marbre que s'alcen en tots els cementeris. Totes aquestes creus confirmen el valor de "etiqueta" que la falsa religió atorga a la fe cristiana. Aquestes nombroses creus només confirmen l'aspecte de "supermercat" que aquesta falsa religió atribueix a l'elecció del Déu Creador. Així, es poden comprendre les raons de la seua ira ardent, que ve a castigar als pecadors durant els últims deu anys de la fi dels sis mil anys de pecat que han posat i continuen posant a prova la seua paciència. Així com els homes no suporten ser tractats com el que no són, Déu condemna i castiga amb la mort eterna, o definitiva, als qui li atribueixen accions i pensaments que no són seus.

La VERITAT no és només una paraula, és sobretot una persona, una entitat única, que defineix el pensament i el judici del Déu Creador. Per això, la doctrina de la Trinitat és fruit d'una apostasia religiosa en definir a Déu com tres persones, mentre que Déu expressa la seua unitat revelada en el

seu pla de salvació. Perquè la Trinitat, «del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant», recorda als triats els tres rols successius de l'únic Déu en la realització d'aquest pla de salvació. Sota el nom de « Pare », Jesús va recordar al Déu de l'antiga aliança, és a dir, al Déu creador i legislador, l'ordinador dels seus deu manaments i de totes les ordenances i preceptes d'aquesta antiga aliança. Amb el nom de « Fill », Jesús va recordar als triats que la seua salvació es va obtindre únicament per ell, mitjançant la seua mort voluntària, el seu sacrifici expiatori oferit per a la redempció dels seus pecats. Llavors, amb el nom de " Esperit Sant ", va anunciar el paper que ell, Jesús, exerciria en actuar en nom dels seus triats, després de la seua mort i resurrecció. Potser hi ha acció de tres persones? No! Perquè el mateix esperit de Déu dirigeix aquestes tres accions. Aquest aclariment és fonamental: Déu és esperit i només pot ser, en realitat i per naturalesa, perfectament Sant i Esperit. El que defineix a una persona és únicament el seu esperit. La seua aparença pot ser indistintament celestial o terrenal, però cada criatura de Déu és jutjada com a esperit. Per tant, les aparences físiques no compten per al gran Jutge, perquè ell jutja els pensaments i els cors, és a dir, les decisions sobre el que les seues criatures estimen. Successivament, Déu es va presentar als àngels en l'aspecte de l'àngel "Miguel", i després als éssers humans, en l'aspecte de l'home anomenat "Jesús de Natzaret". Així, " Miguel " va deixar als seus àngels celestials per a nàixer en el cos de la jove verge María, miraculosament, sota el nom de " Jesús ". " Miguel i Jesús " són, per tant, un mateix esperit diví. Dues formes en les quals l'Esperit, el Déu Creador, es revela a les seues criatures. Qui crea la vida i els aspectes que li confereix pot així adoptar l'aparença que desitge, quan vulga. Aquesta lògica escapa als musulmans que es neguen a creure en la divinitat de Jesucrist perquè només veuen en ell l'aparença de l'home. Però durant el seu ministeri terrenal, Jesús només es va referir al Pare que s'ocultava en ell. La fe es basa en l'acceptació de l'existència del Déu Creador per a qui res és impossible. I és així com, en negar l'existència d'aquesta impossibilitat divina, la falsa fe es desemmascara i es revela com el que realment és.

D'acord amb aquesta idea, el fals cristianisme no produeix en els seus seguidors el canvi de comportament que el Déu Creador exigeix dels seus vertaders triats, als qui salva mitjançant la mort de Jesucrist. A més, el seu desinterés per la Paraula de Déu i les seues profecies el manté en la ignorància de la seua intenció d'exigir als seus triats la culminació completa de la Reforma empresa en els segles XV i XVI ; això, des de l'any 1843, establit en Daniel 8.14. Aquest resultat és conseqüència directa de la seua concepció errònia sobre el caràcter de Déu i les seues il·limitades possibilitats. No comprenen l'absoluta necessitat del canvi d'estatus obtingut mitjançant un canvi concret en el caràcter mental d'aquell anomenat per Crist; un canvi complet que Jesús diu el « nou naixement ». La falsa fe presenta la fe com un principi teòric basat en la creença que Déu existeix i que va vindre en Crist per a expiar els pecats dels qui creen en aquesta acció divina. La redacció és correcta, però mancada el que implica aquesta oferta de salvació: el canvi concret que transforma a un pecador desobedient en un triat obedient, sant i fidel a Déu i les seues ordenances.

Trobem en l'Apocalipsi, la seua revelació divina, les coses que Déu retrau als seus serfs i les que imputa a la falsa religió, la qual, igual que l'Església Catòlica Romana, s'atribueix el poder temporal, trencant així amb la norma establida per Jesucrist, qui va dir clarament al procurador romà Ponç Pilat en Juan 18.36: « El meu regne no és d'aquest món», va respondre Jesús. «Si el meu regne fora d'aquest món, els meus servidors haurien lluitat per mi perquè no fóra entregat als jueus; però ara el meu regne no és d'ací». El seu « regne », per tant, no té caràcter temporal; no reclama drets en l'àmbit civil secular, sinó només en l'àmbit religiós espiritual. Fins al seu gloriós retorn, Jesús deixa al diable i als seus representants terrenals el domini i el poder de governar les coses terrenals. Va confirmar aquesta lliçó en dir-los als jueus en Marcos 12.17: « Llavors els va dir: Doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu». I es van meravellar d'ell . La sorpresa esmentada es devia al fet que els jueus esperaven veure a Jesús destruir el poder romà establit a Israel. Aquesta sorpresa es convertiria ràpidament en decepció i, per als més decebuts, en odi contra Jesús, perquè no els va deslliurar de la dura i cruel ocupació dels soldats romans.

Les reprimendes que Jesús dirigeix als seus serfs demostren que exigeix dels qui salva un comportament sant que ha de reemplaçar al dels éssers pecadors. Si bé les reprimendes citades es refereixen als seus serfs durant l'era cristiana, podem considerar-les una lliçó integral dirigida a tots els seus triats de tots els temps.

Llegim en Apocalipsi 2:4: « Però tinc unes poques coses contra tu: que has deixat el teu primer amor ». Jesús ací fa un retret que afecta a quasi tots els cristians víctimes del pas del temps. Perquè el moment del baptisme, un moment d'alegria i entusiasme per als qui el sol·liciten com a adults, dóna pas a la rutina i el costum que fan que la fe siga formalista i tíbia. Aquest afebliment del compromís dels anomenats causarà la seua pèrdua eterna, com l'amenaça el versicle 5, que segueix a l'ensenyament: « Recorda, doncs, d'on has caigut, i penedeix-te, i fes les primeres obres; si no, vindré a tu i llevaré el teu candeler del seu lloc, si no et penedeixes». Aquesta lliçó sobre « deixar el teu

primer amor » s'aplica en Apocalipsi 3:7 i 14; les dues eres del principi i la fi de l'església oficial i institucional de l'Adventismo del Seté Dia, a saber, les eres anomenades « Filadèlfia i Laodicea ». El " primer amor " es refereix a la benaurada era de " Filadèlfia " l'any 1873, segons Dan.12.12, i " l'abandó d'aquest primer amor " s'aplica a l'era final de " Laodicea " en 1994, any definit com la fi dels " cinc mesos " o 150 anys del període donat per Déu a la seua última església institucional, en Ap.9:5-10, per a jutjar el valor de la seua fe que, jutjada " tèbia ", li porta a entregar-la al campament dels " falsos profetes " del cristianisme universal.

Els contextos històrics d'aquests dos períodes de l'era cristiana situen l'època d'Efes en una època de cruels persecucions a causa de l'emperador romà de l'època, Domiciano. En contrast, la fi de Filadèlfia i Laodicea es caracteritza per la pau religiosa. Cal destacar que la guerra religiosa es va reprendre en 1995, tan prompte com Jesucrist va vomitar Laodicea , és a dir, en 1994. L'oposició religiosa que es va manifestar llavors va ser musulmana. En aqueix moment, regnava la pau entre els enemics catòlics i protestants, reconciliats per la seua aliança ecumènica, als quals es va unir oficialment la falsa fe adventista en 1995. Per tant, la pau no va afavorir la fe; al contrari, la va aniquilar. Ací és on podem comprendre que el valor de la fe no depén del context de l'època. La persecució o la pau no canvien el resultat, perquè la fe depén de la naturalesa individual dels éssers humans. Som el que som, i Déu ho sap des de la creació del món. Per a ell no hi ha sorpreses; la sorpresa és només per a nosaltres, les seues criatures, que descobrim la nostra destinació individual, dia rere dia.

Déu selecciona als seus triats segons la seua capacitat de ser fidels i gelosos, és a dir, " calents " de manera permanent i perpètua. Al seu judici, el cas de " Laodicea " és pitjor, molt més greu, que el de l'època de " Efes ", a la qual Jesús reconeix com a model de la seua veritat doctrinal, en els versicles 2 i 3: " Conec les teues obres, el teu treball i la teua perseverança, que no pots suportar als dolents; que has provat als que es diuen ser apòstols i no ho són, i els has trobats mentiders ; Que tingues perseverança, que hages patit pel meu nom i no hages desmaiat. No ocorre el mateix en l'època de Laodicea , on li diu al seu serf institucional oficial, en Apocalipsi 3.17: « Perquè dius: «Sóc ric, m'he enriquit i de cap cosa tinc necessitat; i no saps que tu eres un desventurat, miserable, pobre, cec i nu » . Aquestes expressions condemnen i qüestionen tota l'herència doctrinal de l'adventismo institucional oficial universal, que, en anomenar-ho « nu », Jesús confirma la seua negativa a atribuir-li la « vestidura » de la seua « justícia eterna ».

Ja he assenyalat les diferències en les obres assenyalades per Jesucrist, obres que ell atribueix a l'adventismo primerenc i tardà en les eres de Filadèlfia i Laodicea . Els dos missatges són totalment oposats. Sens dubte, es preguntaran i voldran comprendre per què i com l'ensenyament donat per Déu en l'era de Filadèlfia pot ser tan qüestionada per Jesús en l'era de Laodicea . I aquesta explicació és legítima i necessària. La principal causa del canvi observat resideix en el comportament dels adventistes respecte a l'interés donat a la paraula profètica, perquè aquest tema ha cobrat una importància fonamental des de 1844, data en la qual, només la vertadera santedat , estimada per Déu, obté la protecció de la seua justícia eterna ; la qual cosa Daniel 8.44 expressa en aquests termes: « Fins a dos mil tres-centes vesprades i matins, i la santedat serà justificada ». Aquesta és la traducció correcta i autèntica d'aquest versicle segons el text hebreu original. Per tant, ja s'ha assenyalat que l'adventismo oficial s'ha basat, des dels seus inicis, en una traducció falsa d'aquest versicle, que constitueix la plataforma de tot el seu ensenyament doctrinal. L'adventismo oficial només ha reconegut la traducció falsa proposada fins ara en les diferents versions de la Bíblia, a saber: « Fins a dos mil tres-centes vesprades i matins, i el santuari serà purificat ». No obstant això, en el text hebreu, no es tracta d'un « santuari purificat », sinó d'una « santedat justificada ». A més, sobre aquesta falsa base del " santuari purificat ", l'adventismo ha construït el seu dogma del suposat judici "investigativo" en malinterpretar les imatges presentades en Daniel 7:9-10: " Vaig mirar mentre es col·locaven trons. I l'Ancià de Dies estava assegut. La seua vestidura era blanca com la neu, i el cabell del seu cap era com a llana neta; el seu tron era com anomenes de foc, i les rodes com a foc ardent. Un riu de foc eixia i eixia de la seua presència. Milers de milers li servien, i milions de milions estaven dempeus davant ell. Els jutges es van asseure, i els llibres van ser oberts". En aquest versicle, la frase " Un riu de foc eixia i eixia de la seua presència " es refereix al judici dels malvats ressuscitats per a la segona resurrecció , a diferència de la frase en Apocalipsi 22:1: " I em va mostrar un riu clar d'aigua de vida, com a cristall, que eixia del tron de Déu i del Corder ", que il·lustra el judici de Déu sobre els seus sants redimits en la " nova terra ". Un riu d'aigua de vida reemplaça al destructiu riu de foc . L'obertura dels llibres es va interpretar com una acció celestial realitzada per Jesús a partir de 1844, mentre profetitza l'acció dels sants que jutjaran als malvats caiguts durant el seté mil·lenni que s'aveïna i començarà amb el gran i vertader retorn de Jesucrist, en la primavera de 2030. L'adventismo oficial va acumular i va ensenyar així, fins al seu judici diví en 1994, la normalització d'interpretacions profètiques errònies imposades per Déu mateix fins a la seua plena

llum, que va arribar entre 1980 i 1991, any en què la seua negativa a creure en la possibilitat del retorn de Crist en 1994 el va condemnar a ser " vomitat " o abandonat per Jesucrist.

Així com Déu va posar com a exemple la falta de Moisés, qui va distorsionar el pla de salvació profetitzat per Ell en colpejar per segona vegada la roca d'Horeb, perdent així el dret a entrar en la Canaán terrenal, Déu castiga amb la prohibició d'entrar en la seua Canaán celestial a l'adventismo oficial que va voler privilegiar els seus errors en lloc de les belles veritats que li vaig presentar en el seu nom. Déu no canvia; el seu judici i les seues exigències romanen eternament iguals.

Desigualtat de gènere en les parelles al llarg de la humanitat

Els recorde que les afirmacions fetes en aquest document no expressen un simple judici humà, sinó que tenint les seues fonts en la Santa Bíblia, revelen clarament el judici de Déu Todopoderoso, el nostre Creador.

Podrem veure com aquest judici diví és atacat i calcigat per una societat moderna marcada per un esperit rebel que aconsegueix el seu màxim apogeu. Perquè en temps de reivindicacions feministes com els grups "MLF", "Femen Ucraïnesa", "Jo també", etc., i els grups "LGBT", el judici de Déu és visiblement ignorat i menyspreat per multituds d'homes, dones, ancians i xiquets destinats, per la seua elecció de valors, a morir de diverses maneres, fins a l'última.

En temes anteriors, vaig recordar aquest versicle tan important de Santiago 4:6 i 1 Pedro 5:5, on Déu declara que « resisteix als superbs i dóna gràcia als humils ». Per tant, Déu exigirà especialment aquesta humilitat a la dona, a causa de la seua condició de « ajuda » per a l'home, que li va atorgar fins i tot abans de ser formada d'una costella d'Adán, el primer home format a la seua imatge. Déu ho confirma en Gènesi 2.18: « Va dir Yahvé Déu: No és bo que l'home estiga sol; li faré una ajuda idònia per a ell». Aquesta condició de « ajuda » no iguala a la dona casada a l'home. Déu dóna vida a la dona perquè puga assistir i donar a llum als fills de l'home, el seu espòs. Aquest és clarament un rol de servei. Però aquest terme no té res de degradant, ja que Jesús mateix es va fer serf dels seus apòstols i deixebles, arribant fins i tot a llavar-los els peus tacats de pols.

No obstant això, he de dir immediatament que aquest estudi se centra únicament en la condició de la dona com a esposa. Perquè, en estat de solteria o viudez, la seua condició és estrictament igual a la de l'home, perquè Déu la va crear com a dona únicament per a condicions terrenals. Salvada per Jesucrist, en la seua eternitat, serà com els homes, convertida en un àngel entre altres àngels, completament asexual. En la terra, la dona no té per què ser considerada la serventa de tots els treballs dels homes. El maltractament a la dona és un abús pervers per part dels homes de l'espècie humana. A més, poden comprendre per què, cansada de patir la llei dominant dels homes, el gènere femení es rebel·la, i no injustament. L'anàlisi del tema que segueix, per tant, se centra únicament en la condició de la dona com a esposa de l'home que mestressa i que la mestressa; tots dos, vivint junts, en fidelitat mútua, la qual cosa constitueix la base del vertader matrimoni davant Déu. La resta, les cerimònies i les convencions oficials, són assumpte dels humans per raons civils.

L'home modern ha de comprendre que la norma divina s'aplica doblement als sentits espiritual i literal. Perquè un no exclou a l'altre, sinó que, per contra, tots dos honren a Déu, qui organitza el pla de salvació per a la vida humana creada. En el sentit espiritual, el " home " representa i profetitza a Jesucrist, i la " dona " fa el mateix respecte a l'Església, que serà la reunió dels triats als qui el seu sacrifici expiatori redimirà. Aquesta lliçó va ser entesa i revelada per l'apòstol Pau en Efesis 5.22-23: " Les casades estiguen subjectes als seus propis marits, com al Senyor. Perquè el marit és cap de la dona , així com Crist és cap de l'església , la qual és el seu cos i el seu Salvador". Notar que Pablo no diu " home ", sinó " marit ", la qual cosa confirma la meua explicació anterior, segons la qual l'estatus que Déu atorga a la dona el concerneix únicament com a " esposa " del seu " marit ". De fet, Pablo podria haver dit: "perquè el marit és cap de la dona". Però l'abast de les seues paraules és també espiritual, i en aquest cas la forma triada és la més adequada per a designar a Crist i a l'Església, que és única: ella és la Triada, per tant « la dona ».

Abans de continuar, voldria assenyalar que aquestes paraules de l'apòstol Pau, igual que els meus escrits, es dirigeixen als triats de Jesucrist, és a dir, a homes i dones plens d'amor per la seua persona i la seua veritat, capaces de comprendre la vertadera justícia pensada per Déu. Ara bé, el que Pablo ens diu constitueix un ideal de la fe humana, que és la norma divina requerida per a la salvació eterna. La comparació amb « Crist i l'Església » sol s'aplica al cas en què els dos cònjuges són triats i redimits per Jesucrist; i aquest cas és extremadament estrany, si és que encara existeix hui... Els que protesten seran, per tant, molt nombrosos, però no és a ells als qui es dirigeixen els meus escrits. El filtre que permet l'adhesió a aquest judici diví és l'amor, el vertader, el pur amor a la

veritat, i el testimoniatge concret que l'acompanya i prova: la humilitat perfecta. La presència, fins i tot del més mínim orgull, incapacitarà, per tant, als anomenats per a obtindre la condició d'elegits. No obstant això, l'elecció sol s'obté en la vertadera santificació , i qui decideix, amb tota justícia, santificar o no a la seua criatura esclavitzada al pecat, és Déu i només Ell. Seguim, doncs, les paraules de l'apòstol Pau: versicle 24: « Així com l'església se subjecta a Crist, també les esposes han de subjectar als seus esposos en tot ». Ací, l'Esperit confirma la validesa del principi en el sentit espiritual i la seua aplicació literal, perquè Déu és un Déu d'ordre, i l'ordre sol s'obté mitjançant l'acceptació de la disciplina i el principi de l'obediència. Però, per a obtindre aquest resultat, l'amor ha d'actuar en el cor de l'home casat o no, i Déu el trobarà en el cor dels veritablement triats: versicle 25: « Marits, estimen a les seues esposes, com Crist va estimar a l'església i es va entregar per ella ». Ací, l'Esperit revela la condició indispensable perquè es complisca el seu ideal de la relació entre esposos. Aquest versicle de cap manera autoritza l'home a violar a la seua esposa ni a una altra dona. Fins i tot en el contracte matrimonial tradicional francés occidental, s'estableix que «els cònjuges es deuen mútuament assistència, fidelitat i solidaritat, fins que la mort els separe»; per tant, Déu només pot aprovar aquesta clàusula del matrimoni civil o religiós. I en posar com a exemple la forma en què Crist va entregar la seua vida per a oferir la vida eterna a la seua Església, la seua Triada, la seua Esposa, fa que l'home carregue amb gran part de la responsabilitat en la seua relació amb la seua esposa. Però pot succeir que l'amor de l'home, encara que irreprotxable o quasi, siga ineficaç i no aconseguisca l'ideal desitjat per Déu. Aquest és el cas quan la dona és « contenciosa », com diu el proverbi citat en Proverbis 21:9: « Millor és viure en un racó del terrat que compartir la casa d'una dona contenciosa ». A més, en el pitjor dels casos, el matrimoni uneix a una dona « contenciosa » amb un home incapaç d'estimar com Jesús va estimar a l'Església, i aquest tipus de situació explica l'augment del nombre de solters en la nostra societat occidental contemporània. I en altres parts del món, sense l'ajuda de Jesucrist, les dones són tractades com a esclaves per esposos injustos i, a vegades, brutals i torturadors. Pablo també diu en els versicles 26-27: «... per a santificar-la amb la paraula, havent-la purificat en el lavamiento de l'aigua, a fi de presentar-li-la a si mateix en glòria, sense taca ni arruga ni cosa semblant, sinó santa i immaculada ». L'Esperit defineix ací clarament el seu pla de salvació; el resumeix en aquests dos versicles que suggereixen, successivament, les dues fases de « purificació » i « santificació ». El « baptisme » imputa la justícia de Crist, però l'abandó de la pràctica del pecat, que concretament la fa « irreprensible », realitza l'etapa de « santificació » que Déu exigeix als triats als qui salva. Déu especifica encara més el seu pensament en els versicles 27 al 30: « Així també els marits han d'estimar a les seues dones com als seus propis cossos . El que mestressa a la seua dona, a si mateix s'estima. Per això deixarà l'home al seu pare i a la seua mare, i s'unirà a la seua dona, i els dos seran una sola carn. Aquest és un gran misteri; ho dic en relació amb Crist i l'església. A la llum d'aquestes paraules, la dona casada és la primera persona que el seu marit ha de guanyar per a l'evangeli de Déu; la primera que ell ha d'esforçar per convertir perquè ella se salve. Però la situació és al revés, si és el marit qui ha de convertir a la salvació de Crist. Aquest misteri és ara comprés i il·lustrat per Déu en els meus escrits. La relació entre la realitat i el significat profètic dels símbols es defineix i interpreta correctament. Sota aquesta llum, Déu és glorificat i la humanitat és humiliada, perquè només ella carrega amb la responsabilitat dels seus fracassos. En Jesucrist, Déu li ha presentat de manera concreta un model exemplar la perfecció del qual condemna la imperfecció humana. Les vulgars « pedres » rebutjades Ell i les " pedres precioses i perles " ho van rebre. El versicle 33 conclou el tema: " Finalment, cadascun de vostés ha d'estimar a la seua esposa com a si mateix, i que l'esposa respecte al seu espòs ". I aquest últim versicle confirma encara més la desigualtat entre l'home i la dona: " Finalment, cadascun de vostés ha d'estimar a la seua esposa com a si mateix, i que l'esposa respecte al seu espòs". Enfocar estrictament en l'aplicació carnal del missatge, Pablo exhorta a l'home a " estimar a la seua esposa " i a la dona a " respectar al seu espòs ". Ara bé, " estimar " és el deure del més fort, i " respectar " és el del més feble. La "feblesa" de la dona és una cosa natural que de cap manera és degradant ni vergonyós. Aquesta "feblesa" només imposa a l'home deures de suport i protecció cap a la seua esposa, perquè Déu ho va crear "fort" en la seua naturalesa.

Trobem en els personatges bíblics a triats que s'ajusten al model requerit per Déu, entre ells Abraham, a qui la seua esposa Sara va dir " el seu senyor" segons 1 Pedro 3:5-6: " Així s'adornaven en el passat les santes dones que esperaven en Déu, sotmetre als seus marits , com Sara, que obeïa a Abraham i el deia senyor . Vosaltres vau arribar a ser les seues filles, fent el bé i sense deixar-vos inquietar per cap temor. "

En una cerca, vaig trobar aquest versicle de Gènesi 24:36: « Sara, l'esposa del meu amo, li va donar un fill al meu amo en la seua vellesa, i ell li va donar tot el que tenia ». Podem veure com l'experiència d'Isaac profetitza la de Jesucrist. Abraham exerceix en aquest versicle el paper de Déu, qui profetitza el naixement tardà de Crist Jesús, en la seua vellesa, és a dir, després de quasi 4000

anys des del pecat d'Adán i Eva. I Déu li donarà al Crist victoriós, el seu « Fill », també « tot el que posseeix ». En Juan 5.22, Jesús ho confirma: « El Pare no jutja a ningú, sinó que tot el judici el va encomanar al Fill ...». Hi ha un sol « Senyor », però molts « senyors », com ho indica el títol que Déu es dóna en Crist: « Rei de reis i Senyor de senyors » en Apocalipsis 19.16: « Tenia en la seua vestidura i en la seua cuixa escrita aquest nom: Rei de reis i Senyor de senyors ». El terme « senyor » és laudatori perquè originalment designava al ric i poderós que defensa als pobres i febles. Però la maldat natural, intensificada per la falsa religió cristiana, ha reclamat indignament aquest noble títol. No obstant això, el vertader model del « senyor » sempre es percep en la persona divina del nostre Déu creador, revelat per Jesucrist. L'expressió « Senyor de senyors » es refereix a Déu en Deuteronomi 14.17. 10.17-19: « Perquè Yahvé, el vostre Déu, és Déu de déus, Senyor de senyors, Déu gran, poderós i temible, que no fa accepció de persones ni accepta recompenses, que fa justícia a l'orfe i a la vídua, que mestressa a l'estranger i li dóna pa i vestit. Estimareu a l'estranger , perquè estrangers vau ser en la terra d'Egipte». Aquest « amor » del «estranger » es limitarà a acollir-lo en quantitats raonables, perquè, per contra, excepte l'excepció dels qui es converteixen al Déu vertader, el matrimoni de l'estranger amb l'hebrea ha romàs prohibit per Déu. Però aquest versicle defineix perfectament la naturalesa moral d'un vertader « senyor » segons Déu.

La humanitat ha perdut molt en ignorar a Déu i els seus vertaders valors, i aquesta és la causa de tots els seus fracassos. El llarg període de pau concedit per Déu entre 1945 i 2022 va permetre a homes i dones de les societats occidentals dominants suportar les conseqüències dels seus defectes al màxim; faltes i pecats per Déu. L'egoisme, la desconfiança, la cobdícia i la violència sabotegen la possibilitat d'una vida harmoniosa. El matrimoni atemoreix tant a homes com a dones, i cada vegada més, tots prefereixen preservar la seua llibertat.

En l'àmbit econòmic, els humans impius veuen la competència com una cosa positiva. Hauria de promoure menors costos, però en realitat, només augmenta el nombre d'explotadors que acaben accedint a promoure preus de venda més alts en detriment dels consumidors. De fet, la humanitat no necessita competència, sinó complementarietat. Per a viure en multituds, els éssers humans aporten talents complementaris que són útils per a tots. Cada ésser humà depén dels talents rebuts per uns altres, i això és el que fa que la multiplicació del número de les seues criatures siga beneficiosa, no sols per a Déu mateix, sinó també per a les vides que crea. En primer lloc, la vida espiritual i l'obra organitzada per Déu es basen en els talents específics que ell atorga als seus fidels servidors, els seus esclaus voluntaris. La complementarietat és la força de la construcció de la veritat, la font de la seua edificació.

La Bíblia proporciona àmplia evidència de la importància que Déu concedeix a aquesta complementarietat, particularment a través dels testimoniatges dels quatre Evangelis de la Nova Aliança. Però després d'ells, l'Apocalipsi, obscurament anomenada «Apocalipsi», es basa íntegrament en aquest principi de complementarietat. Els dos pactes successius també tenen un propòsit educatiu complementari, igual que les profecies de Daniel i l'Apocalipsi. En primer lloc, en la seua concepció, l'home és producte de la complementarietat de tots els òrgans i membres que ho constitueixen; d'aquesta manera, tota la vida està dissenyada per Déu per a funcionar segons el principi de complementarietat. En 1 Corintis 12.17, l'Esperit ens diu per mitjà de Pablo: «Ni l'ull pot dir a la mà: 'No et necessite', ni el cap als peus: 'No tinc necessitat de vosaltres'». I aquesta observació defineix la vida com una acumulació de recursos, que el «comunisme» polític ha distorsionat i destruït, perquè Déu va ser rebutjat i absent. Els talents rebuts per cada persona, en tindre un rol complementari, no poden ser elevats els uns sobre els altres ni justificar cap privilegi superior. La vida segons Déu és perfectament igualitària, i les desigualtats actuals entre els sexes sol s'estableixen provisionalment per a l'època del pecat terrenal. Perquè, després de l'aspecte carnal diferent de la dona, es troba l'esperit d'una vida que, si és redimida per la sang de Crist, es convertirà, com la dels homes igualment redimits, en un ser celestial asexual a imatge dels àngels celestials, segons el que diu Jesús en Mateo 22.30: « Perquè en la resurrecció no es casaran ni es donaran en matrimoni, sinó que seran com els àngels de Déu en el cel » .

En competir amb el sexe masculí, les dones han assumit treballs destinats als homes. I, al mateix temps, han deixat la criança dels seus fills en mans de desconeguts. Aquests xiquets criats per nodrisses o agències especialitzades no s'han beneficiat de l'amor i la dolçor de les seues mares, ni dels seus justos i útils retrets i càstigs. Els canvis en els bons principis fonamentals han provocat canvis en la naturalesa dels xiquets, frustrats pel suport de les seues mares. Els efectes són generalitzats i resulten en la defensa dels drets individuals, però sempre hi ha excepcions, perquè independentment d'aquests principis generals, la naturalesa profunda de l'ésser humà marcarà la diferència. Els qui van mancar d'amor en la infància poden trobar-ho en Déu a través de Jesucrist i, a través d'ell, ser satisfets en les seues necessitats. És notable que la humanitat, en entrar en la modernitat, haja sacrificat el principi i la fi de l'existència en l'altar de l'egoisme. El principi, en deixar

als xiquets xicotets en guarderies, i el final, en col·locar als seus pares ancians en llars especialitzades com "EPHAD". Això obeeix als imperatius d'una elecció social qüestionable on l'activitat professional absorbeix el temps de les persones. I l'egoisme és la causa, perquè aquests abandons són conseqüència de l'interés que els homes i dones casats dediquen a la seua activitat professional. Algunes parelles trien sàviament la solució que l'un o l'altre deixe de treballar per a cuidar als fills, i la naturalesa mateixa dóna preferència a la mare que els cria i cuida. Si bé el sentit comú diu que cal menjar i treballar per a viure, la perversió del temps es manifesta en què les parelles casades viuen per a treballar i menjar. La vida moderna allunya als humans dels vertaders valors de la vida, fomenta l'enriquiment material i el plaer del consum. Així, la necessitat de diners es torna cada vegada major i els béns per a comprar cada vegada més cars. Però aquest canvi també és conseqüència del canvi en l'estil de vida que, abans viscut en el camp, en granges que cobrien bona part de les necessitats nutricionals, s'ha trobat des de l'era industrial, al voltant de 1850, concentrat a les ciutats on tot ha de comprar, des del menjar fins al plaer de l'entreteniment.

En la Bíblia, Déu no va ordenar la forma de la cerimònia matrimonial, la qual es va organitzar de diferents maneres entre els pobles de la terra. Aquestes cerimònies tenen en comú el caràcter de gaubança i celebració compartits amb les famílies i amics dels esposos. El pensament de Déu sobre el matrimoni es revela, tardanament, en la «Nova Aliança», mitjançant la cerimònia del baptisme ordenada per Jesucrist. Record que el baptisme concerneix només els éssers humans amb l'edat suficient per a prendre una decisió seriosa que compromet el seu futur etern. En la seua condició d'adults o adolescents, els batejats fan una aliança eterna amb Déu; una aliança, és a dir, un matrimoni. Entren, individualment, en una comunitat dels triats que l'Esperit diu " l'Esposa " en Apocalipsi 19:7-8: " Gaudim-nos i alegrem-nos i donem-li glòria; perquè han arribat les noces del Corder, i la seua esposa s'ha preparat . A ella se li va concedir que es vestira de lli fi, net i resplendent. Perquè el lli fi és les accions justes dels sants". Al llarg de la Bíblia, trobem el requisit diví de " fidelitat "; aquesta necessitat es recorda constantment fins i tot en l'Apocalipsi. En Apocalipsi 2.10: " No tinguen por del que patiran. Heus ací, el diable tirarà a alguns de vostés en la presó perquè siguen provats, i tindran tribulació durant deu dies". Sigues fidel fins a la mort , i jo et donaré la corona de la vida "; en Apocalipsi 2.19: " Jo conec les teues obres, el teu amor, la teua fe, la teua fidelitat , la teua paciència, i que aquestes últimes obres són més que les primeres "; en Apocalipsi 3.14: " I escriu a l'àngel de l'església a Laodicea: Heus ací l'Amén, el testimoni fidel i vertader , el principi de la creació de Déu, diu això : En aquest tercer esment, Jesús es presenta com a " testimoni fidel i vertader ". Associa així la " fidelitat amb la veritat ", que, en l'última era, adquireix l'aspecte brillant d'una gran llum que ha vingut a il·luminar l'enteniment dels últims triats; com a resultat, les profecies es comprenen perfectament i el gran pla salvífico de Déu s'il·lumina plenament. Aquestes paraules " fidelitat i veritat " constitueixen la condició per a mantindre l'aliança eterna feta amb Déu en Jesucrist. El retorn de Jesús es compara amb el " retorn de l'Espòs " en la "paràbola de les deu verges" . Què li demana l'Espòs a la seua Esposa ? La seua " fidelitat " en la " veritat ". Aquesta petició legitima la seua aplicació en els matrimonis humans. Per grandioses i solemnes que siguen, les cerimònies nupcials terrenals són enganyoses i estan condemnades al fracàs en la majoria dels casos, perquè Déu no és l'organitzador de la trobada dels esposos. I la causa d'aquests fracassos serà, amb major freqüència, la " infidelitat i la mentida ", els dos fruits de la diable que domina a les criatures no protegides per Déu en Jesucrist.

En resum, la fidelitat pot conduir a l'èxit de la unió d'una parella, però només la fidelitat a la veritat de Crist permet la unió amb Déu per a la vida eterna. Però com podria una humanitat dominada per l'esperit de rebel·lia i egoisme ser sensible al deure d'estimar i practicar la fidelitat a la veritat ? Col·lectivament, ja és massa vesprada, però individualment, això continua sent possible, esperat i anhelat fins a la fi de la gràcia, per Déu en Jesucrist.

En cas que un dels cònjuges no obtinga la santificació divina, per a qui sí que la rep, la fidelitat a Déu té prioritat. Aquesta prioritat es refereix únicament a l'aspecte religiós i a la forma que Déu exigeix per a la seua pràctica concreta. Així mateix, la lluita del bé contra el mal i del mal contra el bé pot conduir a persecucions en parelles mal unides o separades. És aquest tipus de cas el que porta a Jesucrist a declarar el que succeirà quan torne per a emportar als seus triats, en Lucas 17.34: « Els dic que aquella nit dues persones estaran en un llit; un serà pres i l'altre deixat ». « En aquella nit », la validesa de la fe marcarà la diferència. Però aquest exemple demostra que Déu no s'oposa a una vida en comú on la concepció de la fe no és compartida unànimement; això és encara més cert atés que, en la majoria dels casos, la parella estava unida abans de la vertadera conversió religiosa de l'espòs o l'esposa. D'altra banda, com a regla general, Déu convida als seus fidels triats a buscar la pau i a fugir de situacions conflictives; en aquest cas, una bona separació acceptada per tots dos cònjuges és molt millor que una mala unió. Però l'exemple de Jesús també ens diu que el cònjuge santificat volia respectar i honrar l'estatus que Déu li va atorgar, ja fóra home o dona. Aquest respecte per

l'estatus establit per Déu, per a l'home, la dona i els animals, des de la creació del món, és fruit de la vertadera fe que Déu aprova, beneeix i santifica. En la mesura en què Déu l'ordena, la desigualtat només pot ser acceptada pels seus vertaders triats. De fet, l'única igualtat que Déu dóna a l'home i a la dona és precisament el deure d'acceptar la desigualtat; respecte als seus vertaders triats, homes o dones, als qui pot salvar, perquè es mostren dignes d'ella, i això és un signe concret de vertadera fe i vertadera religió. No va ser Jesús víctima de molt més que la desigualtat? Els qui ho segueixen també han d'acceptar portar la seua creu.

No obstant això, és bo saber que Déu imposa desigualtat als seus triats només durant la seua estada en la terra del pecat. Perquè Jesús ho va demostrar concretament en les seues obres i comportament terrenals: per l'eternitat, segons la llei del cel, el major es farà serf de tots.

Europa i el nou “Àtila”

"On va el meu cavall, l'herba no torna a créixer"; tal era el lema d'aquest líder hun que va vindre a atacar a la infidel Europa romana cristiana, com la " primera trompeta " en Apocalipsi 8:7: " El primer va tocar la trompeta, i va haver-hi calamarsa i foc mesclats amb sang, i va ser llançat sobre la terra; i la tercera part de la terra es va cremar, i la tercera part dels arbres es va cremar, i tota l'herba verda es va cremar ". Entre 375 i 538, altres líders bàrbars van llançar atacs contra les províncies de l'Imperi Romà en l'actual Europa Occidental. Però el que interessa als "fills i filles de Déu" és que només "Àtila" va rebre el nom de "assot de Déu". Ell mateix va confirmar que va llançar aquests atacs per ordre de Déu; alguna cosa que la " primera trompeta " confirma i autentica. I record que l'acció d'aquest "assot de Déu" tenia com a objectiu castigar l'abandó del vertader sabbat jueu; Abandó ordenat per l'emperador romà Constantí I des del 7 de març de l'any 321. Aquesta data, amb números decreixents, sembla marcar l'inici de la maledicció del « pecat », les conseqüències del qual es prolongaran fins a la fi del món, que estarà marcat pel gloriós retorn de Jesucrist en la primavera de 2030.

Des del 24 de febrer de 2022, un nou "Àtila" ha vingut a renovar l'acció del primer del nom, per a complir l'acció de la " sisena trompeta " d'Apocalipsi 9.11-21; això, per la mateixa raó que l'anterior. I la seua acció ha de ser encara major, ja que ve a castigar, per Déu, la indiferència religiosa mostrada cap a les quatre " trompetes " intermèdies, és a dir, les quatre malediccions infligides com a advertiments simbolitzats per la paraula " trompeta ". La culpa del " pecat " s'ha intensificat; Això, malgrat la missió de la Reforma Protestant i les proves de fe adventistes de 1843, 1844 i 1994. Disputada i combatuda, la llum donada per Déu no ha sigut rebuda i les paraules de Juan 1:5 es renoven: « La llum brilla en les tenebres, i les tenebres no la van comprendre ». La justa ira de Déu va anar així despertada pels qui diuen ser els seus seguidors, com en l'antic pacte. L'Adventismo del Seté Dia, l'última forma institucional del seu Triat, es va unir al bàndol dels culpables en ser expulsat per Jesucrist en 1994. Amb el bàndol dels culpables així completat, el 24 de febrer de 2022, Déu va llançar la missió punitiva del nou «Àtila». I si s'ha de jutjar per les imatges difoses pels mitjans, el lema del primer Àtila li senta de meravella. Però els occidentals s'autoconsuelan falsament pensant que la tragèdia només afecta a Ucraïna, que està sent gradualment destruïda i devastada. Ignoren el que Jesús va revelar. Als seus únics serfs vertaders en les seues profecies bíbliques: són ells, els occidentals, el blanc principal d'aquesta ira divina destructiva. El deute a pagar és gran: primer, l'abandó del Sàbat santificat per Déu des de la fundació del món i recordat als hebreus pel text del quart dels deu manaments sobirans; després, l'obstinació a donar suport a la religió catòlica romana papal i la pràctica del seu diumenge d'origen pagà; després d'haver " engolit aquests camells ", " s'engulen " de nou " els mosquits ", és a dir, ignoren totes les ordenances sanitàries i dietètiques, no obstant això secundàries en l'ensenyament diví. Qui és aquest nou "Àtila"? És Rússia, i aquesta vegada el nom del seu líder no importa, ja siga l'actual president en el poder durant 23 anys, Vladimir Putin, o un successor, no importa, perquè la missió divina deu i es complirà exactament com Déu vol i l'ha feta saber. Ve a complir la missió del " rei del nord " de Daniel 11.40 al 45 confirmat per " Gog " en Ezequiel 38. Ha d'envair i destruir Europa Occidental abans de ser destruïda pels atacs nuclears estatunidencs.

El meu país, França, ha tingut una relació turbulenta amb Rússia. Després de la derrota de Napoleó I en 1812, els russos van envair París en 1814, i va anar durant la seua estada en la capital francesa que es va adoptar la paraula "bistro", que significa "ràpidament" en rus, per a referir a les tavernes que buscaven atendre els seus clients amb rapidesa. Originalment, la paraula "bistro" va ser sol·licitada pels russos que saquejaven les propietats parisenques. Els russos apreciaven enormement la cultura francesa i el seu refinament, i és a aquesta apreciació i admiració a la qual la ciutat de París deu la seua supervivència. Així, França ha pogut continuar seduint i influint al món a

través dels seus autors, les obres dels quals s'han llegit en nombrosos idiomes. Han forjat la reputació de França: el primer país lliure de la monarquia, de la religió catòlica romana i de l'autoritat divina.

Sota la Quarta i la Cinquena República , les relacions entre França i Rússia eren oficialment corteses i bones; tots dos països havien patit el poder assassine de l'Alemanya nazi. Però el preu pagat va ser molt diferent: el de Rússia va ser immens, considerable: milions de civils i militars van morir a causa de l'ofensiva alemanya. A més, en 1945, la venjança russa va ser terrible i Berlín va quedar completament destruïda, com "Mariupol" a Ucraïna, en 2022. És cert que Déu no es decebrà amb l'acció russa. Devastarà i exposarà a l'orgullosa "Europa", que mai deixa d'irritar-ho. Dins d'un mes, es commemorarà aquesta " sisena trompeta ", que va entrar en la seua fase preparatòria el 24 de febrer de 2022. Perquè els fabricants de bombes ho saben bé: per a detonar una bomba, cal encendre una metxa ; aqueixa és la funció de la guerra que es lliura a Ucraïna. En els últims dies, hem vist a Polònia pressionar a Alemanya perquè autoritze el subministrament de tancs "Leopard" alemanys a Ucraïna. I ja podem veure el parany que constitueix l'aliança de l'OTAN. Cada membre tem quedar aïllat, convençut que la seua aliança el protegeix, i el país que força la decisió és els Estats Units, el suport de la qual és fonamental per a Alemanya. Tot funciona com un joc de construcció les peces assemblades de la qual són interdependents; el conjunt depén de la decisió estatunidenca. Per això, en les notícies, la lluita contra Ucraïna, mercenària dels Estats Units, està arrossegant a tots els occidentals a una guerra contra Rússia, potencial enemic permanent dels Estats Units des de 1945. Aquest últim compleix així el desig del general "Patton", qui odiava als russos i volia lluitar contra ells des de 1945, any de la seua mort, oficialment accidental.

Jean de la Fontaine va deixar la rondalla de la granota que volia ser tan gran com el bou: va morir rebentant; Europa farà el mateix. Perquè Europa estava composta originalment per només sis països, i d'adhesió en adhesió, ara inclou 27 països o nacions. Anglaterra ha abandonat Europa i recuperat la seua independència total, però abans de partir es va beneficiar de les mesures privilegiades que li van atorgar els líders europeus. La seua insularitat, el manteniment de la seua moneda nacional, els seus llocs comercials orientals establits a l'Índia i Hong Kong, van afavorir el seu comerç i el seu enriquiment. Al mateix temps, França, que va perdre les seues colònies, va traslladar les seues ocupacions a Romania, a Europa, i després a la República Popular de la Xina. Com a resultat, va deixar de crear suficient riquesa i va decaure. Alemanya va aprofitar l'escut armat dels Estats Units i es va convertir en el país europeu més ric. D'aquesta manera, va absorbir el cost de l'annexió d'Alemanya Oriental, que havia romàs sota ocupació russa des de 1945 fins a 1989. Fins llavors, Europa estava formada principalment per països que representaven el territori dels deu regnes occidentals o « deu banyes » profetitzades des de Daniel 7:7: « Després d'això, vaig veure en les visions nocturnes, i heus ací una quarta bèstia, terrible i espantosa, i en gran manera forta; tenia grans dents de ferro; devorava, esmicolava i calcigava el que quedava; era diferent de totes les bèsties anteriors, i tenia deu banyes » . Les accions descrites en aquest versicle es referien principalment a les atribuïdes a l'Imperi Romà. Però la història confirma que aquest poder europeu va continuar en el temps, després de l'Imperi Romà, a través de l'imperi espiritual del règim papal romà establit l'any 538 en la seu de Roma. La Revolució Francesa va arribar, per ordre de Déu, per a posar fi a aquests regnats despòtics de la monarquia i el papismo en 1798, és a dir, la fi dels 1260 dies-anys profetitzats en Daniel 7.25: « Parlarà paraules contra l'Altíssim, oprimirà als sants de l'Altíssim, i pensarà a canviar els temps i la llei; i els sants seran entregats a la seua mà per un temps, temps i la meitat d'un temps ». En aquest versicle, els 1260 dies es presenten en la forma: un any, dos anys i mig any, és a dir, 360 dies + 720 dies + 180 dies = 1260 dies d'anys reals. Després de la recepció d'Alemanya Oriental, Polònia, alliberada per Rússia, va trucar a la porta d'Europa, que llavors, per a la seua futura desgràcia, la va rebre cordialment. Perquè en entrar a l'Europa Unida, Polònia va portar amb si el seu odi cap a Rússia; Un odi, a més, ben justificat, perquè després de grans massacres durant la Segona Guerra Mundial, va anar terriblement explotat per la Rússia ocupant, i les seues riqueses, el seu bestiar, totes les seues produccions van ser confiscades i distribuïdes entre les nacions soviètiques russes.

Cal dir que aquesta maledicció no va ser immerescuda, ja que, en aquest país catolicizado, el missatge adventista va ser feroçment perseguit entre 1919 i 1939. Els creients adventistes van ser assassinats, perquè el règim catòlic polonés no acceptava competència religiosa. Trobem ací una bona raó perquè Polònia es convertira en un parany per a la maledicció de totes les altres nacions cristianes fins al retorn de Jesucrist. I el parany funciona encara millor perquè Polònia va donar al cristianisme catòlic al papa Joan Pau II, el gran seductor de pobles.

Per als països europeus originals, cada nova arribada implicava la concessió de noves ajudes financeres als països nouvinguts, més pobres. Els subsidis pagats a aquests nous membres eren finançats pels antics membres d'aquesta Europa "granota". Els antics membres es van empobrir i els nouvinguts es van enriquir. I en aquesta situació, només les nacions europees més riques i

avaricioses es van beneficiar d'aquesta ampliació europea en reubicar la seua producció als països on la mà d'obra era més barata; primer dins d'Europa i després fora, cap a l'Est i la Xina; i Alemanya va ser la primera a aprofitar els avantatges inesperats del dirigisme europeu: la Comissió Europea establida a Brussel·les.

Cal assenyalar que els Estats Units està darrere de l'entrada de la Xina en l'OMC, l'Organització Mundial del Comerç. Per tant, ha afavorit el seu enriquiment, en detriment propi i d'Europa i els seus aliats de l'OTAN, els qui han traslladat la principal producció industrial de les seues nacions a la Xina. Tant és així que hui es presenta com la major amenaça per a Occident, amb les seues bombes nuclears, míssils, coets, satèl·lits, tancs de guerra, drons i, sobretot, la seua població de mil quatre-cents milions d'habitants . Per tant, pot preocupar encara més als Estats Units, ja que no oculta el seu pla de reconquerir l'illa de Formosa, que s'ha convertit en el Taiwan amistós dels Estats Units. La maledicció de Déu que colpeja al bàndol occidental es fa evident, ja que les futures víctimes han finançat l'ascens al poder dels seus futurs enemics, russos i xinesos, però també musulmans, àrabs, turcs, iranians, pakistanesos, etc.

Entre 1945 i 1990, la Polònia catòlica romana va estar sota el domini de l'atea Rússia soviètica. Polònia va ser alliberada quan un papa la va representar en la Seu de Roma: Karol Wojtyla o Joan Pau II. La fe catòlica va guanyar així popularitat i suport nacional, i com a resultat, l'odi a la religió ortodoxa russa a causa de la colonització anterior es va intensificar. El cuc havia entrat en el fruit, o com va dir Jesús, el "llevat " de l'odi contra els russos va entrar en la "massa" europea , i a poc a poc, en fomentar la independència d'Ucraïna, les nacions provinents de l'Est van aconseguir sembrar l'odi contra Rússia en totes les nacions europees. Perquè l'arma suprema de Déu és la religió. És, per a ell, el millor mitjà per a enfrontar als pobles que no li obeeixen, fins que, mitjançant la guerra, es maten entre si.

A França, en els noticiaris de televisió, escolte intercanvis patètics on els qui parlen volen creure en la possibilitat de derrotar a Rússia. Ja no estem en el realisme, sinó en l'anomenat mètode Coué, que exigeix que el repetit es convertisca en realitat. Abans de totes les guerres, i en tot moment, la humanitat expressa la seua esperança abans d'enfrontar a la dura realitat. Això continuava sent així abans d'aquesta última i terrible Guerra Mundial. I amb el subministrament de tancs pesats, l'evidència de l'espiral i l'escalada infernal es fa cada vegada més evident. Els més obstinats es tranquil·litzen amb el fet que Rússia encara no ha reaccionat contra Occident de manera bèl·lica. Però aquests necis obliden que s'ha travessat la línia roja i que Rússia no està obligada a dir-li-ho als seus enemics. Tot succeirà al seu degut temps; Rússia, ja ocupada amb Ucraïna, no busca lluitar contra les tropes occidentals. Només ho farà després d'haver resolt el problema d'Ucraïna a la seua manera. També observe en aquests informes que, en analitzar les declaracions dels russos, els comentaristes no qüestionen si el que diuen és cert o fals . Tanmateix, això és l'única cosa que ha de recordar en un discurs. Els periodistes, per tant, s'autodeclaran una falta d'imparcialitat vital; són parcials i s'han posicionat a favor d'Ucraïna en contra de Rússia, i els oïdors i espectadors que els escolten són víctimes de la seua propaganda. En ser tots blanc de la ira de Déu, aquesta ceguesa generalitzada els porta a afavorir l'escalada bèl·lica que vindrà a destruir-los. Rússia no és legítima en la seua agressió contra la Ucraïna lliure i independent, però des que la terra ha engendrat homes i dones, el més fort ha imposat la seua llei al més feble. I en el món occidental, separat de Déu, hem començat a somiar amb un ordre definitivament establit, destinat a ser reconegut per tots els pobles de la terra. Però entre el somni i la realitat, hi ha un abisme. Així es complirà plenament el projecte destructiu que Déu diu la seua " sisena trompeta ", amb la qual posa fi al " temps de les nacions ". i després d'ella, la " setena trompeta " aniquilarà als últims rebels " supervivents " mitjançant el gloriós retorn del nostre diví Senyor i Maestro, Jesucrist àlies Miguel, en la primavera de 2030, és a dir, 2000 anys - 14 dies després de la seua crucifixió en la Pasqua de l'any 30.

Així, amb aquestes dues últimes trompetes vénen dues Atilas , després dels quals l'herba no tornarà a créixer. El primer és terrenal; el segon, celestial i diví. Amb el primer, la destrucció es durà a terme mitjançant bombes nuclears, i sobre aquest tema, he d'aclarir que, encara sense ser adventista, ja en la meua lectura d'Apocalipsi 13.13, l'Esperit de Déu em va permetre comprendre que l'actor de les accions citades va ser els Estats Units d'Amèrica: « Va realitzar grans prodigis, fins i tot fent descendir foc del cel a la terra a la vista dels homes». Aquest « foc del cel » es va usar contra el Japó a les ciutats d'Hiroshima i Nagasaki, i va oferir als Estats Units la victòria i la dominació terrenal. Però aquesta dominació no va poder ser completa a causa de la permanent oposició política i econòmica de Rússia. Per tant, aquest problema es resoldrà quan els Estats Units destruïsca el territori rus. Però, desafortunadament per a Europa Occidental, aquesta decisió la prendran els estatunidencs abans o després que els russos hagen devastat i destruït Europa i les seues capitals, incloent en particular París, a la qual Déu designa com a blanc privilegiat de la seua ira com la primera nació atea de la història de la humanitat, després d'haver sigut el primer suport militar del seu enemic, la religió

catòlica romana papal. Aquesta lliçó apareix en Apocalipsi 11:7, on Déu designa a París amb els noms simbòlics de « Sodoma i Egipte », és a dir, la imatge típica de l'abominació sexual que Déu castiga amb « foc del cel » en l'època d'Abraham i del pecat : « I els seus cadàvers estaran en la plaça de la gran ciutat, que en sentit espiritual es diu Sodoma i Egipte , on també va ser crucificat el nostre Senyor » .

Em queda per explicar-los com es van preparar gradualment les reaccions actuals dels països d'Europa Occidental. Les dues primeres Guerres Mundials ja albergaven causes nacionalistes i desitjos d'expansió per part dels successius dominadors: en la primera guerra de 1914-1918, l'emperador alemany Guillem II, i en la segona, el canceller alemany Adolf Hitler. Després d'aquesta segona guerra, les nacions europees, encara independents, tenien la mirada posada en el món sencer, i els seus líders eren conscients i respectaven les diferències i opinions de cada poble i de cada grup ètnic representat en la Terra. Llavors, el vencedor estatunidenc va organitzar el pacte de l'OTAN, oferint així la seua protecció als països membres amb la condició que acceptaren complir amb les seues lleis comercials i principis culturals. En acollir a aquesta protecció, els països membres van entrar en una bambolla de protecció i van perdre de vista el dret a la independència total dels altres països que poblen la Terra. Any rere any, l'autoritat de l'OTAN s'ha reafirmat, arribant fins i tot a atorgar el dret a intervindre en països que no són membres del seu pacte. Així que, exercint el paper de remediador, com el policia del món, aquesta OTAN ha intervingut per a "resoldre conflictes", però en realitat per a imposar la seua autoritat. De manera que l'OTAN ha reconstituït la dominació autoritària de l'antiga Roma republicana, que va enviar les seues legions armades a intervindre successivament cap al sud combatent a Cartago, després cap a l'est colonitzant Grècia i colonitzant Palestina, " la més bella de les terres ", segons l'ensenyament profetitzat en Daniel 1.17. 8:9: « D'un d'ells va sorgir una banya xicoteta , que va créixer molt més cap al sud , cap a l'est i cap a les terres més belles » . Hui dia, els països membres de l'OTAN no comprenen que Rússia i molts altres pobles i nacions de la terra no accepten la cultura i l'autoritat d'aquesta OTAN occidental. No més del que els romans van acceptar reconéixer el dret a la independència dels pobles que van conquistar, incloent als gals i Anglaterra. Déu va tendir un segon parany als pobles cristians infidels mitjançant la construcció de l'aliança europea. Li devem la imposició d'un pensament únic, basat en el model aprovat pels EUA I la necessitat actual d'Alemanya d'un acord i el compromís estatunidenc de subministrar els seus propis tancs "Leopard" a Ucraïna són la millor prova d'això. els EUA ha aconseguit convertir als països europeus en vassalls servils, obedients solo a la seua voluntat. Això ja confirma l'imminent compliment del seu paper com " la bèstia que puja de la terra ", segons el Reverend. 13.11: « Vaig veure una altra bèstia que pujava de la terra; tenia dues banyes com els d'un corder i parlava com un drac ». Aquesta bèstia , encarnada pel protestantisme apóstata estatunidenc, que s'ha convertit en perseguidor dels seus oponents, té el propòsit d'imitar a la primera bèstia que puja de la mar ; per tant, podem atribuir-li aquest text que, en el versicle 4, expressa el pensament dels seus defensors: « I van adorar al drac, perquè havia donat autoritat a la bèstia; i van adorar a la bèstia, dient: Qui com la bèstia, i qui podrà lluitar contra ella? ». Adaptat a la nostra situació actual, aquest versicle es converteix en: « Qui és aquesta Rússia que s'atreveix a lluitar contra la bèstia?». Abans, Rússia, l'Iraq, Sèrbia i Líbia van pagar el preu d'oposar a la " bèstia " de l'OTAN, construïda pels Estats Units. Aquesta vegada, els toca als membres de l'OTAN pagar per l'abús d'autoritat del seu suposat règim "democràtic". Déu ha confiat aquesta tasca a Rússia, que s'ha mantingut lliure i independent... i molt poderosa, en número i armament nuclear, per a exercir aquest paper com l'últim "Àtila" humà sobre la Terra.

Mentre espera el pitjor, el jove president d'Ucraïna, Volodymyr Zelensky, encara que jueu, posa en pràctica a la perfecció aquest missatge de Jesucrist: " Demaneu, i se us donarà ". D'aquesta forma, realitza una proesa i obté del bàndol occidental finançament, uniformes de combat, municions, entrenament militar, míssils, canons i, des del 6 de febrer, la promesa de lliurament de tancs pesats. Hui exigeix avions, ràpid vaixells i, per què no, bombes atòmiques?

En tots dos bàndols oposats, el conflicte a Ucraïna es compara amb la Segona Guerra Mundial. En el bàndol rus, l'arribada dels tancs Leopard alemanys al terreny reviu el record de la invasió dels Panzer amb la creu nazi alemanya, i en el bàndol europeu, l'agressió russa contra Ucraïna es compara amb els successius atacs ordenats per Adolf Hitler. És cert que tenen moltes coses en comú; en primer lloc, el fet que tots dos actuen sense ser conscients que Déu els està utilitzant per a castigar la infidelitat cristiana occidental. En segon lloc, en tots dos casos —els Sudetes, Polònia i, en els nostres dies, Ucraïna— es reclamen territoris perduts i han de ser recuperats. Però les naturaleses dels dos líders són molt diferents i oposades; així com Hitler estava furiós i cridava, Putin és seré, reflexiu, decidit i pacient. Per això, l'inici de la guerra no pot atribuir únicament a l'home que actua. Per damunt d'ells està Déu, i és només una obra divina la que realitzen amb els seus caràcters oposats. Trobem prova d'això en aquest text d'Ezequiel 38:4 on Déu li diu al líder de Rússia: " Et

trauré i posaré garfis en les teues maixelles; et trauré a tu i a tot el teu exèrcit, cavalls i genets, tots ells magníficament vestits, una companyia nombrosa amb escut i cendra, tots ells brandant espases; " el context d'aquesta acció està definit pel retorn dels jueus a la terra d'Israel segons el versicle 8: " Després de molts dies estaràs al capdavant d'ells; al cap d'anys marxaràs contra la terra els habitants de la qual, havent escapat de l'espasa, s'hauran reunit de molts pobles en les muntanyes d'Israel". abandonats des de fa molt temps , retirats d'enmig dels pobles, tots estaran segurs en les seues llars .

Els jueus i la vinguda del Messies

És útil i molt interessant comprendre la interpretació que els jueus podien donar a la seua lectura de Daniel 11 durant l'Antic Pacte. Perquè en l'època de Daniel, els jueus ja esperaven la vinguda del Messies, i per a ells aquesta vinguda era única i definitiva. De fet, va ser necessari que Jesús es deixara crucificar perquè el coneixement de la seua segona vinguda i el seu gloriós retorn poguera ser revelat per ell als seus serfs cristians. Veurem que Déu, en efecte, havia ocultat aquesta doble vinguda.

La progressió del capítol 11 de Daniel ens porta al versicle 21, que tracta del regnat del rei selèucida grec Antíoc IV Epífanes. Continuant el text, en el versicle 30, la profecia evoca la dura persecució que va infligir al poble jueu l'any 168 a. C.: « Naus de Quitim vindran contra ell; desanimat, es tornarà arrere. Llavors, furiós contra el pacte sant, no romandrà inactiu; al seu retorn, posarà la mira en els qui l'han abandonat. Exèrcits apareixeran a la seua ordre; profanaran el santuari, la fortalesa, faran cessar el sacrifici continu i erigiran l'abominació de la desolació ». Ignorant les subtileses divines que situen la successió papal després de l'evocació d'aquest rei, els jueus de l'època van interpretar l'«ascensió de Miguel» al final del capítol com l'anunci de l'única vinguda del Messies que les Escriptures els anunciaven. I els recorde que ningú abans que jo ha sigut il·luminat per l'Esperit de Déu per a comprendre la subtilesa del muntatge profètic basat en el paral·lelisme dels ensenyaments dels capítols 2, 7 i 8 del llibre de Daniel. Les taules que he elaborat evidencien aquesta interpretació bíblica exclusiva. Havent succeït això després de 1980, podem entendre que els jueus no van poder haver conegut l'existència d'aquestes subtileses al principi. Això és encara més cert perquè, segons les paraules de Déu dirigides a Daniel per l'àngel Gabriel, la comprensió del seu llibre es va mantindre reservada per al temps de la fi, segons Daniel. 12:9: « Ell va respondre: «Camina, Daniel, perquè aquestes paraules es mantenen secretes i segellades fins al temps de la fi ». I per a confirmar aquesta elecció de Déu, el llibre de Daniel va ser classificat i col·locat en la Bíblia dels Hebreus, el Torà, juntament amb els llibres històrics, mentre que el seu contingut mereixia unir als llibres profètics com Isaïes, Jeremías, etc. Va ser necessari que el mateix Jesús esmentara el nom de Daniel anomenant-lo «profeta», perquè aquest llibre es trobe al costat dels dels altres profetes de la història bíblica, i això només en les versions cristianes de la Bíblia. De fet, Jesús va declarar en Mateo 24:15: « Per tant, quan vegeu en el lloc sant l'abominació de la desolació, de la qual va parlar el profeta Daniel , —que el lector entenga! —». Vaig aprendre com l'elecció de paraules i expressions utilitzades en la Bíblia és precisa i reveladora. I en aquestes paraules pronunciades per Jesucrist, observe l'expressió « que el lector entenga! ». I aquestes paraules es repeteixen en Apocalipsis 1:3: « Benaurat el que llig, i els que senten les paraules de la profecia, i guarden les coses escrites en ella, perquè el temps està a prop». Òbviament, les paraules de Jesús anaven més enllà dels seus apòstols i deixebles contemporanis, i es dirigien al meu ministeri profètic, programat per a la fi dels temps. I en complir aquest ministeri, Jesús em va dedicar aquesta «benaurança»: «Benaurat el que llig». I puc donar testimoniatge d'aquesta felicitat que em brinda en permetre'm comprendre totes les subtileses ocultes en la seua Revelació profètica bíblica. Gràcies a aquesta llum que m'ha sigut donada, em sent feliç d'oferir i compartir aquest missatge diví amb els qui escolten i, així, poden guardar concretament els ensenyaments de la divina veritat bíblica.

El llibre de Daniel només va cobrar interés quan, en 1816, el profeta William Miller va trobar en ell la base per al seu anunci profètic del retorn de Jesucrist en la primavera de 1843 i posteriorment en la tardor de 1844. Fins a aquesta primera data, 1816, aquest llibre va ser ignorat per jueus i cristians. I des de llavors, com Déu li havia profetitzat a Daniel, el coneixement dels seus ensenyaments ha augmentat gradualment . Llegim en Daniel 12:4: « Tu, Daniel, guarda aquestes paraules en secret i segella el llibre fins al temps de la fi . Llavors molts ho llegiran, i el coneixement augmentarà » . Això ens permet comprendre que el text bíblic ens presenta diversos « temps finals » per a confondre la comprensió del seu missatge. La primera " fi dels temps " es refereix al regnat del rei perseguidor Antíoc IV Epífanes, al voltant de l'any -175, en Daniel 11.27: " Els dos reis buscaran en els seus cors fer el malament, i en la mateixa taula parlaran falsedat. Però no tindran èxit, perquè la fi no arribarà

fins al temps assenyalat ". La segona " fi dels temps " sembla referir encara a aquest rei grec, però ja evoca una generalitat que concerneix la fe cristiana del Nou Pacte: versicle: " Alguns dels mags cauran, per a ser refinats, purificats i emblanquits , fins al temps de la fi, perquè no arribarà fins al temps assenyalat " . Amb aquest doble sentit, aquest versicle afavoreix enganyosament la idea de la prolongació del regnat del rei grec. Això portarà als jueus a interpretar la resurrecció de Miguel com una vinguda única i singular del Messies esperat. Una tercera " fi del temps " se centra en el ministeri històric de William Miller, fundador del moviment adventista, entre 1816 i 1844. Una tercera " fi del temps " es refereix al temps del meu ministeri, realitzat entre 1980 i 2030. En aquesta ocasió, se cita clarament en Daniel 11.40: " I al temps de la fi, el rei del sud el contendrà. I el rei del nord l'atacarà com un remolí, amb carros i gent de cavall, i moltes naus; i penetrarà terra endins, i inundarà com un torrent, i es desbordarà ". I com a prova d'aquesta interpretació, trobem en el versicle 42 que Egipte, en el campament occidental, és atacat pel rei rus del nord: " Estendrà la seua mà contra les terres, i la terra d'Egipte no escaparà". I la cosa sol es va tornar coherent amb aquest anunci profètic en 1979, data en què Egipte es va aliar amb Israel i els seus aliats occidentals als Estats Units, en Camp David. Així, la profecia sol es va tornar interpretable a partir de l'any anterior al meu baptisme en la institució Adventista del Seté Dia de Valence sud Rhône, França.

Les veritats fermament establides en el text bíblic original, hebreu i grec, qüestionen molts ensenyaments heretats tradicionalment. De manera que Jesús pot dir de l'herència adventista de 1844 que ja no té valor en el seu missatge dirigit a la seua Església per a l'era de Laodicea, segons Apocalipsi 3.17: « Perquè dius: « Sóc ric, m'he enriquit i de res tinc necessitat ; i no saps que tu eres un desventurat, miserable, pobre, cec i nu ... ». Si l'última institució creada per Jesucrist es troba en tal estat espiritual, quant més ho serà per als jueus de l'Antic Pacte, als qui Jesús designa obertament com « la sinagoga de Satanàs » en Apocalipsi 2:9: « Conec la teua tribulació i la teua pobresa (encara que eres ric), i la calúmnia dels quals es diuen jueus i no ho són , sinó una sinagoga de Satanàs » . i 3:9: " Heus ací, jo faré que de la sinagoga de Satanàs, els que es diuen ser jueus, i no ho són , sinó que esmenten; heus ací, jo faré que vinguen i es prostren als teus peus, i sàpien que jo t'he estimat. " Observe, de pas, aquesta doble referència al número 9, que és temut pels jueus a causa del 9 d'Av, que sovint estava marcat per a ells per dramàtics esdeveniments catastròfics per a la seua nació i el seu grup ètnic.

Aquesta reflexió preliminar ens permet comprendre millor l'estatus espiritual que Déu va poder atorgar a la seua antiga o primera Aliança, en la qual tot el seu pla de salvació es va presentar només en formes simbòliques. I mancant explicacions sobre el significat donat a aquests símbols, els jueus de l'antiga Aliança van creure erròniament que els seus ritus religiosos havien de practicar perpètuament en la terra. No obstant això, hui sabem, i des de l'època dels apòstols de Jesucrist, que aquests ritus jueus eren només ombres de la realitat realitzada només en ell: Jesucrist. A partir d'aquesta observació, comprendrem millor el versicle que els concerneix en Isaïes 9:2: « El poble que caminava en tenebres va veure una gran llum; sobre els quals habitaven en terra d'ombra de mort, una llum va brillar ». Aquest versicle profetitza la primera vinguda de Crist, qui va declarar « Jo sóc la llum » en Juan 8.12: « Jesús els va parlar de nou, dient: « Jo sóc la llum del món; el que em segueix no caminarà en tenebres , sinó que tindrà la llum de la vida ». Aquest versicle confirma el pas de les tenebres a la llum dels seus triats, que s'aconsegueix mitjançant el canvi del Pacte diví. En construir el Nou Pacte sobre l'expiació dels pecats dels seus triats únicament, els altres redimits no triats, els incrèduls i els no creients, hauran de pagar amb la seua mort la paga del pecat , d'acord amb aquest versicle de Romans 6.23: « Perquè la paga del pecat és mort , però l'obsequi de Déu és vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre ».

A causa del valor que donaven als sacrificis d'animals, que per a ell eren purament simbòlics, Déu va fer que Daniel profetitzara en Daniel 9.27 el cessament oficial dels ritus sacrificials del culte hebreu: « Per una setmana farà un pacte ferm amb molts, i a la meitat de la setmana farà cessar el sacrifici i l'ofrena ; el desolador cometrà les coses més abominables, fins que la destrucció i el que està determinat caiguen sobre ell ». Els fonaments de la norma del Nou Pacte van quedar així escrits i profetitzats bíblicament, de manera ferma i oficial.

Incapaços d'imaginar el vertader pla de salvació concebut per Déu, el símbol es considerava una realitat i un objectiu final. Cal dir que Déu no els va facilitar la comprensió del seu pla de salvació, el qual els va ocultar acuradament. La salvació basada en l'expiació voluntària de Crist va anar gelosament guardada per Déu, perquè constituïa l'element clau de la lluita que va liderar contra el bàndol del diable. Això em porta a revisar, per exemple, la interpretació que es dóna a aquesta cita de Jesús sobre Abraham, en Juan 8.56: « Abraham, el vostre pare, es va alegrar que havia de veure el meu dia; el va veure i es va alegrar». Què significa « el meu dia » en aquest versicle, i què va veure Abraham per a alegrar ? Aquesta paraula, « dia », triada per Jesús, designava el seu «dia de glòria», el del seu triomf final, en el qual Abraham mateix ressuscitaria per a obtindre el seu recompensa: la

vida eterna. De fet, el Senyor sempre és molt precís en la seua elecció de paraules. Així, en Isaïes 61:1-3, les seues accions per a les seues dues vingudes estan profetitzades amb aquestes paraules: « L'Esperit del Senyor Yahvé està sobre mi, perquè m'ha ungit Yahvé per a donar bones noves als abatuts; m'ha enviat a sanar als infringits de cor, a proclamar llibertat als captius i llibertat als presoners; a proclamar l'any agradable de Yahvé i el dia de venjança del nostre Déu ; a consolar a tots els que ploren; a concedir als que ploren en Sión bellesa en lloc de cendra, oli d'alegria en lloc de dol, mantell de lloança en lloc d'esperit angoixat; perquè siguen anomenats arbres de justícia, cultivable de Yahvé, per a ser glorificats per ell». » L'estructura d'aquests tres versicles revela successivament les accions realitzades per Jesús, per a la seua primera vinguda, després, després d'haver evocat les paraules « dia de venjança », el tercer versicle profetitza les seues accions per a la seua segona vinguda visible per als éssers humans. Defineix aquest " dia " com un " dia de Venjança contra els seus enemics, perseguidors dels seus triats. Després profetitza la glorificació dels seus redimits, vius i ressuscitats, glorificats en rebre un cos celestial. Podem notar en el primer versicle l'esment de la " bona nova ", que és el significat de la paraula Evangeli, citada en el Nou Pacte per a designar l'obra salvadora de Jesucrist. Les accions de Jesús es van complir literal i espiritualment, perquè les seues curacions es van dirigir tant a la malaltia física com al pecat que manté captives les ànimes dels seus triats. Va sanar tots dos tipus de malalties, però va donar major valor a la seua acció espiritual que, alliberant-los del diable i del pecat, va portar vida eterna als seus triats.

La forma de coneixement que Déu ha donat als seus triats al llarg del temps és de poca importància. La raó de la seua selecció sempre ha sigut únicament l'amor que sentien pel seu Creador. És pel seu amor al Déu vivent que l'ancià Enoc va voler caminar amb ell, fidelment, durant els 300 anys de la seua vida terrenal. I després d'ell, Noé, i després d'ell, Abraham, Elías, Job, Daniel... i tots aquells els noms dels quals van ser escrits per Déu en el seu llibre de la vida. Tots van estimar amb bogeria a Déu, la seua veritat, les seues lleis, els seus ordenances, els seus manaments i el seu concepte de felicitat, que només pot realitzar en caràcters formats a la seua imatge, revelats en Jesucrist: abnegació, sentit de servei i sacrifici, sentit de compartir i acceptació de la disciplina encarnada en la perfecta obediència a totes les seues ordenances.

La comprensió de la veritat divina no depén de l'home, sinó només de Déu. Jesús diu en Apocalipsi 3:7: « Escriu a l'àngel de l'església de Filadèlfia: Això diu el Sant, el Vertader, el que té la clau de David, el que obri i ningú tanca , i tanca i ningú obri » . Cita aquest versicle d'Isaïes 22.22: « Posaré sobre el seu muscle la clau de la casa de David; quan òbriga, ningú tancarà ; i quan tancament, ningú obrirà ». Després de la imatge de « la clau de David » es troba el principi de la intel·ligència espiritual que Déu tanca o obri a voluntat en les seues criatures. En presentar aquesta « clau » com col·locada sobre el « muscle » del Messies anunciat, Déu també al·ludeix a la creu, o al «patibulum», que Jesús va carregar sobre el seu muscle fins que la seua feblesa ja no li ho va permetre. Llavors va ser reemplaçat i Simón de Cirene la va portar per ell fins al peu de la muntanya Gòlgota, on va ser crucificat. La clau de David reuneix en la seua imatge la salvació obtinguda per gràcia i l'obertura de la intel·ligència dels vertaders triats per Déu. Aquesta clau també permet l'accés al regne celestial preparat per Déu per als triats als qui salvarà. Seran arrabassats de la terra el dia de la seua gloriosa vinguda per a entrar, aqueix mateix dia, en l'eternitat de la vida celestial.

Com que Déu només dóna la seua llum espiritual per a compartir amb els seus triats, els qui la comparteixen amb ell són divinament honrats i aquest privilegi constitueix l'inimitable, únic i oficial " testimoniatge de Jesucrist ".

Atés que Déu només va trobar a dos ancians, un home i una dona, Simeón i Ana, dignes de reconéixer en el xiquet Jesús al seu Messies redemptor, és lògic que la resta dels jueus, considerats indignes d'aquest honor per Déu, interpretaren erròniament les Escriptures. Així, aquest admirable i sagrat capítol d'Isaïes 53, on Déu revela amb claredat la missió sufriente del seu Messies Jesús, va ser i continua sent distorsionat pels jueus, que es col·loquen en el paper de l'injustament perseguit i sacrificat. El seu raonament tenia sentit. Potser no eren ells els membres de l'únic poble triat per Déu per a representar al seu Israel entre totes les nacions de la terra? Aquest poble, per tant, es veia a si mateix com a màrtirs sacrificats per a expiar els pecats de tota la humanitat. Podem llavors comprendre la seua dificultat per a reconéixer, en el «Corder de Déu » anomenat Jesús, al gloriós i poderós Messies que esperaven per a alliberar-los del domini dels cruels i cruels romans que ocupaven el seu territori.

Insistisc en la importància d'això, que ha de ser ben comprés i rebut. No és anormal que els éssers humans no comprenguen els misteris profetitzats. Perquè Déu només dóna aquest enteniment als qui ell mateix tria per a il·luminar-los com a serfs profetes, i hem vist en Apocalipsis 1:3 que la seua llum entra en la humanitat a través d'un sol home a qui l'Esperit designa com « el que llig ». És a partir d'aquesta persona il·luminada que Déu estendrà la seua llum, comunicant-la als seus altres serfs assedegats que vetlen i esperen l'arribada de les respostes que desitgen obtindre d'ell. Existeix,

per descomptat, un límit per a les respostes divines, que només es concedeixen per a les coses que ell consent a revelar; més enllà d'aquest límit, Déu guarda els seus secrets. És en Isaïes 29:11 que l'Esperit ens permet comprendre que, en un missatge profètic, al verb llegir se li atribueix el significat de desxifrar i comprendre clarament el que la seua voluntat codifica amb una base pura i estrictament bíblica. Això converteix el meu missatge desxifrat en una herència beneïda de la fe protestant, autora de l'expressió "Escriptura i només Escriptura". Ací està el que diu Isaïes 29:11 al 14: " Tota la revelació és per a vostés com les paraules d'un llibre segellat que se li dóna a un home que sap llegir, i li diu: 'Lee això!'. I ell respon: 'No puc, perquè està segellat; O com un llibre que se li dóna a un home que no sap llegir, dient-li: «Lee això!». I ell respon: «No sé llegir ». Déu llavors denuncia el fals amor que se li mostra, que justifica aquesta incapacitat per a comprendre els seus misteris revelats: « El Senyor va dir: «Quan aquest poble s'acosta a mi, m'honra amb la boca i amb els llavis, però el seu cor està lluny de mi , i el temor que em tenen és només un precepte de la tradició humana. Per tant, tornaré a ferir a aquest poble amb senyals i prodigis; i la saviesa dels seus savis perirà , i la intel·ligència dels seus prudents desapareixerà ».

Per tant, pel nom de Jesucrist, siga lloat i exaltat el Déu viu pel seu do més preciós: la seua sapiència o saviesa divina.

Confusió romana

Roma, Roma i Roma! Potser pensen que estic obsessionat amb ella, i és cert, però per a entendre el que vull dir, vegen el que Déu diu sobre ella en Apocalipsi 18.23-24: « Llum de llum no il·luminarà en tu , ni se sentirà en tu veu de nuvis ; perquè els teus mercaders eren els grans de la terra, i totes les nacions van ser enganyades per les teues fetilleries; i la sang dels profetes i dels sants, i de tots els que han sigut assassinats en la terra, es va trobar en ella ». Observen primer l'última frase d'aquest missatge: « i la sang dels profetes i dels sants , i de tots els que han sigut assassinats en la terra, es va trobar en ella » . I el més sorprenent és que aquesta acusació està completament justificada. Així que comprenguen que davant meu el Totpoderós ha fixat el seu diví Esperit en «ella». I els explicaré com aquesta acusació està perfectament justificada.

Roma va nàixer oficialment l'any 753 a. C. Va ser una monarquia fins a l'any 510 a. C. En aqueixa època, una revolució va enderrocar la monarquia per a instaurar la República. I ací trobem un punt en comú amb la història de França, que va estar governada per la monarquia fins a 1789 i 1992, any de la proclamació de la República. Després d'experimentar successivament diversos tipus de govern —el consolat, la dictadura i el triumvirat—, es va convertir en imperial amb el naixement de Jesucrist; el seu primer emperador va ser Cèsar August, de l'acabalada família Juliol, l'oncle del qual va ser el famós Juli Cèsar, assassinat per una conspiració de senadors republicans. Aquesta dominació imperial romana es va imposar a tots els pobles derrotats i conquistats. Les lleis i la cultura romanes es van imposar a tots els habitants de l'imperi. Oferint a cadascun una àmplia gamma de cultes religiosos, el diable que va inspirar aquest poder romà va atraure la ira del poble contra el grup religiós dels primers cristians, acusat d'haver incendiat Roma, quan l'instigador d'aquesta acció no era un altre que el mateix emperador demoníac Neró. Trobem ací la primera forma de "calúmnies" contra el poble de Jesucrist; calúmnies que Déu imputa als jueus de "la sinagoga de Satanàs", la gelosia i la maldat de la qual els van portar a organitzar contra l'Església de Crist, acusacions mentideres que van acabar donant fruits amargs per als serfs de Déu en Jesús. Per a divertir i apaivagar la ira del poble, Neró els va fer devorar vius per feres en la seua arena del Coliseu, en la sagnant Roma. Roma ja havia crucificat al capdavant de l'Església de Déu, Jesucrist, el 3 d'abril de l'any 30, i a molts altres després d'ell. I entre el 65 i el 68, en la mateixa Roma, la nova comunitat de sants va patir morts massives a les mans dels romans. Notar, ja, que aquests fets justifiquen la declaració feta per Jesús en Apocalipsi 18.24: " i perquè en ella es va trobar la sang dels profetes i dels sants, i de tots els que han sigut massacrats en la terra ". Però aquestes coses només concernien les accions de Roma, que recentment s'havia tornat imperial.

Amb el temps, l'Imperi Romà va perdre la seua unitat i poder a partir de l'any 395. Des de l'any 313, l'imperi va ser governat per Constantí I el Gran. Va preferir viure a Constantinoble, l'antiga Bizanci arrabassada als turcs, que ell mateix havia embellit i ampliat. En la mateixa Roma, la fe cristiana, legalitzada per l'emperador, va dividir més que va unir, perquè des de l'any 321, l'abandó del dissabte santificat per Déu, per ordre i decret imperial, va col·locar a aquest cristianisme en una situació de pecat contra Déu. El fruit de la maledicció es va manifestar llavors en desunió i oposició. Les disputes doctrinals van enfrontar a les persones entre si. La gran majoria dels nous cristians falsos "conversos" van obeir el decret imperial i van fer del primer dia de la setmana, consagrat pels pagans al seu culte al "venerable Sol invicte", el dia de descans religiós setmanal. Va ser en aquesta

època de llibertat religiosa que la doctrina catòlica romana, que encara no era papal, va nàixer i va cobrar força. Al llarg de l'imperi, les comunitats cristianes designaven com a "bisbe" a un líder local reconegut pel seu coneixement i capacitat per a justificar la seua fe. Tots aquests bisbes es reunien per a confrontar les seues opinions. Però el bisbe de Roma ja gaudia d'un prestigi superior perquè practicava la seua fe en la prestigiosa ciutat de Roma, l'antiga ciutat imperial que governava tot l'imperi. Per tant, era aquesta seu de l'autoritat romana la que atorgaria la supremacia natural a la concepció religiosa reconeguda en aquesta ciutat: Roma.

En aquella època, quan ja estava sota la maledicció del pagà "dia del sol", aquesta religió catòlica romana va obtindre el suport del primer rei dels francs, Clodoveo, convertit al catolicisme per la seua esposa Clotilde. En el seu zel religiós, va brindar el seu suport militar a la causa del bisbe de Roma i va acudir a Roma per a defensar-lo dels seus enemics locals, els llombards. És a aquesta ajuda, que se li va oferir inicialment, que França deu el seu sobrenom de "filla major de l'església". I aquest títol, que tots coneixen, justifica la revelació de Déu que ens parla de Roma, a la qual simbolitza amb el nom de " Babilònia la Gran " en Apocalipsi 17:5: " En el seu front estava escrit un nom, un misteri : Babilònia la gran , la mare de les rameras i de les abominacions de la terra". Aquest " misteri " és el de la " iniquitat " segons 2 Tesalonicenses 4:1-5. 2.17: « Perquè el misteri de la iniquitat ja està en acció; només que qui encara ho reté ha de ser llevat». Si Déu crida a l'Església Catòlica Romana «mare de rameras», les seues rameras són les seues filles, i hem de poder identificar-les perquè són elles els qui li donen a la religió el seu aspecte de «confusió» religiosa. Per tant, tornaré a aquest tema en breu.

Segona fase: Roma Papal.

Entre 533 i 538, Roma va estar sota l'ocupació ostrogoda. En aqueixa època, l'intrigant Vigilio, amic de Teodora, la nova esposa de l'emperador Justinià I , pretenia obtindre el govern religiós de l'imperi i unificar la religió mitjançant una disciplina imposada a tots els seus habitants. Aquesta manera de posar fi a les disputes entre les diferents oposicions religioses va seduir a l'emperador Justinià, qui va accedir a la seua petició. Un decret el va nomenar líder papal amb poder temporal; això va constituir una gran novetat per a la fe cristiana, que fins llavors s'havia mantingut lliure i tolerant. És aquesta falsa religió cristiana la que Déu prendrà d'ací d'ara en avant com a blanc permanent de la seua guerra, concretada pels càstigs de set plagues principals i primeres anomenades «trompetes»; les sis primeres es presenten en Apocalipsis 8 i 9, i l'última, la «setena», es revela en Apocalipsi 11.15. Déu dirigeix els seus retrets a ell en Daniel 11.15. 7:8 al 26. Recorden especialment aquest versicle 25, perquè conté l'essència de la seua culpa: « Parlarà paraules contra l'Altíssim, infringirà als sants de l'Altíssim, i pensarà a canviar els temps i la llei; i els sants seran entregats a les seues mans per un temps, temps i la meitat d'un temps » .

Fins a la Revolució Francesa, aquesta enemiga religiosa de Déu, emmascarada per la seua aparença enganyosa o etiqueta cristiana, va ser protegida i secundada pel poder militar dels monarques francesos, guanyar així el sobrenom de "filla major de l'Església".

Examinem ara a les " filles immodestes " d'aquesta " mare immodesta " romana . Aquestes " filles " són grups religiosos que, si bé es van separar d'ella al llarg de la seua història, han conservat indicis de la seua autoritat. I la primera religió cristiana a trencar el seu vincle amb ella és hui la religió ortodoxa, que, no obstant això, ha heretat totes les maledicciones que van assotar a Roma en el moment de la seua separació. En comparar la seua doctrina religiosa, podem veure que són idèntiques: la primera " filla " és a imatge de la seua " mare "; la mateixa pràctica de descans en el "dia del sol", rebatejat com a diumenge, els mateixos cultes idòlatres dirigits als sants "difunts"; sembla clar que la causa de la separació va ser només una disputa entre líders. Els ortodoxos no volien sotmetre a la tutela espiritual i temporal del Papa romà. No obstant això, van establir un líder ortodox anomenat Papa, i fins i tot varis, que s'oposen a la vertadera doctrina que estableix que Jesucrist és l'únic cap de la seua Església , la qual només concerneix la reunió espiritual dels seus vertaders triats, la qual cosa explica la diferència. Des del segle XI fins a l'actualitat, la ruptura entre la fe occidental i l'oriental ha sigut total. Totes dues religions encara es consideren enemigues i oposen el bàndol occidental a Rússia. Però l'ortodòxia és una còpia exacta del seu model catòlic. Ambdues reprodueixen el model pagà oriental dels bonzes que viuen en comunitats tancades en monestirs. Les invocacions i la repetició d'oracions també els caracteritzen. Els bonzes fins i tot usen rodes d'oració per a reemplaçar les seues oracions. I, conscients de la seua condició de maleïts divins, les oracions catòliques i ortodoxes tenen tant efecte amb Déu com aquests molins pagans.

Segona fase: la fe anglicana

Durant el segle XVI , una segona " filla " es va separar. Es tractava de la religió anglicana. I ací, novament, l'objectiu era alliberar de la tutela del Papa, però aquesta vegada per una raó encara menys legítima, ja que l'autor d'aquesta acció, Enric VIII, va provocar la seua ruptura, ja que el Papa no va acceptar justificar el seu divorci de la seua legítima esposa, l'espanyola Catalina d'Aragó,

perquè volia casar amb la jove i atractiva Ana Bolena. Arribem ací al súmmum de l'abominació. Imaginen com pot Déu jutjar una religió creada per a justificar l'adulteri pel rei anglés! Però sota la coacció i el temor del poder real i els seus botxins, les masses populars no van tindre opció ni capacitat per a jutjar la situació, i amb el temps, l'anglicanismo va vindre a augmentar la " confusió de la religió romana ". Perquè, a més del rebuig a l'autoritat papal, la religió anglicana és també una còpia exacta del model catòlic romà. Nomena bisbes i un arquebisbe, cap de l'anglicanismo, i honra, com " la seua mare i germanes ", a la falsa "divina" María, mare de Jesucrist. I voldria assenyalar que l'anglicanismo va perseguir als cristians de la fe protestant reformada, amb la qual s'assimila erròniament hui, fins i tot expulsant-los d'Anglaterra i obligant-los a exiliar a Amèrica a bord del famós vaixell Mayflower.

Oficialment, des del mateix segle XVI, però en realitat des del segle XII, el descobriment del text bíblic va ser l'origen de la vertadera doctrina de la fe cristiana apostòlica, i la perfecció de la seua aplicació va caracteritzar la fe dels valdenses que s'havien refugiat al Piemont italià. Lògicament, l'obra de la Reforma doctrinal es va denominar fe reformada o fe protestant. Però per al segle XVI, la perfecció valdense havia desaparegut i la Reforma ensenyada pel monjo alemany Martín Luter no va restaurar el sabbat com ho havia fet abans Pedro Vaudés, anomenat Valdo, ja en 1170. En preservar el descans setmanal del fals "Domingo del Senyor" establit per Roma, la religió protestant va continuar sent una " filla immodesta " de la seua " mare " romana . La religió protestant es va estendre baix múltiples denominacions, fundades per líders com el ginebrí Juan Calvino, de qui va nàixer el calvinisme dominant als Estats Units. Totes aquestes diferents denominacions han afavorit i intensificat la " confusió romana ". Perquè, secundades per Déu fins a 1843, després d'aquesta data, el requeriment diví de la restauració teològica i pràctica del seu sant dissabte, el vertader seté dia, les va convertir en dignes " filles " de la seua " mare " romana . En Apocalipsi 2.24-25, Déu dirigeix un missatge en el qual evoca una imperfecció doctrinal de la seua pràctica religiosa, al·ludint així a la transgressió del seu vertader dissabte, practicada sempre pels jueus, en tot temps i lloc. Jesús declara: " A tots vostés, els que estan en Tiatira, que no reben aquesta doctrina i que no han conegut les profunditats de Satanàs, com ells els criden, els dic: No els impose cap altra càrrega ; solament el que tenen, retinguen-ho fins que jo vinga ". En dir " fins que jo vinga ", Jesucrist confirma la imminent arribada d'un temps en el qual l'expectativa del seu retorn es convertirà en una qüestió de vida o mort espiritual. En participar en l'avivament adventista, nom derivat del llatí "adventus", que significa vinguda, entre 1843 i 1844, Jesús, en lloc de tornar, entra en contacte espiritual amb els triats que selecciona en aquestes dues proves successives de fe, on aquests demostren la seua dignitat per l'amor que senten per les veritats profètiques proposades per Déu en la seua santa Bíblia. En aquest beneït contacte, Jesús els guia cap a la restauració de la pràctica del descans sabàtic, santificat per Déu des de la creació del món, segons Gènesi 2:1-3, i recordat pel quart d'aquests deu manaments al poble hebreu de l'antic pacte. En aquesta experiència, el dissabte recupera el significat de senyal d'aprovació divina que la Bíblia li atorga en Ezequiel 1:1-3. 20.12 i 20: « Els vaig donar també els meus dissabtes com a senyal entre ells i jo , perquè saberen que jo sóc Yahvé que els santifice.../... Santificeu els meus dissabtes, i siguen un senyal entre vosaltres i jo , perquè sàpien que jo sóc Yahvé, el vostre Déu ». És important comprendre que el nostre desig d'honrar el seu « dissabte » és únicament obra de l'Esperit Sant, que actua en nosaltres. Déu ens escodrinya i ens coneix a la perfecció, i és ell qui ens dirigeix cap a la seua veritat i cap als qui la porten per a ell, perquè els ha triats com els seus depositaris. És per aquesta funció de la seua aprovació divina que el «dissabte » donat per Déu constitueix un senyal extern de la seua santificació dels seus vertaders anomenats en vista de la seua elecció final. Però perquè el dissabte adquirisca aquest significat de santificació, l'anomenat ha de demostrar ser digne d'ell. És allí on l'amor a la veritat bíblica divina, i especialment a la veritat profètica, afavoreix l'elecció de l'anomenat. I com aquest amor total és excepcional, Jesús va dir en Mateo 22.14: « Perquè molts són anomenats, però pocs triats ». En Apocalipsi 9:1 al 12, sota el símbol de la seua « cinquena trompeta », Jesús representa la profusió de formes de protestantisme universal des de la seua seu mundial situada als Estats Units, en comparar la seua acció amb « fum embriagante » en el versicle 2: « I va obrir el pou de l'abisme. I va pujar fum del pou, com el fum d'un gran forn; i el sol i l'aire es van enfosquir pel fum del pou ». Si Déu mateix no haguera proporcionat el codi de transcripció per a aquestes imatges, el missatge seria indesxifrable. Però ho dóna, en aquest mateix llibre de l'Apocalipsi, el " fum " simbolitza " les oracions dels sants ", el " sol ", la llum vertadera i " l'aire ", l'àrea d'activitat del diable i els seus dimonis, segons el que està escrit en Efesis 2:1-2: " Estàveu morts en els vostres delictes i pecats, en els quals vau caminar en un altre temps, seguint el corrent d'aquest món, conforme al príncep de la potestat de l'aire , l'esperit que ara opera en els fills de desobediència ". Els tres símbols reunits revelen que les oracions protestants inspirades pel diable omplin " l'aire ", l'element celestial de la terra en el qual amb els seus dimonis evoluciona i està actiu per a dominar les ments de tots els habitants de la terra; els vertaders triats de Crist, excepte perquè

Jesús els protegeix. I aquest missatge es confirmarà en el versicle 11 d'Apocalipsi 9, on llegim: « I tenien per rei sobre ells a l'àngel de l'abisme , el nom del qual en hebreu era Abadón i en grec , Apolión ». No repetiré ací l'estudi versicle per versicle ja realitzat i presentat en l'obra « Explica'm Daniel i l'Apocalipsi ». Record ací alguns arguments de debò particularment precisos i confusos per als temes esmentats. En aquest versicle 11, Déu confirma haver entregat, des de 1843, el protestantisme universal al diable, el futur « àngel de l'abisme », és a dir, Satanàs, que estarà, segons Apocalipsi 20:2-3, lligat « per mil anys » en la terra desolada que recuperarà el seu nom de « abisme », perquè després del gloriós retorn de Jesucrist, tornarà a estar desolada, sense cap forma de vida, com ho va estar en el « primer dia » de la Creació, segons Gènesi 1:2. I els noms “Destructor” que Déu li dóna “ en hebreu i en grec ” suggereixen l'ús destructiu, injust i distorsionat de tota la Bíblia escrita “ en hebreu ” per a l'antic pacte i “ en grec ” per al Nou Pacte; això, conforme a la inspiració que el diable i els seus dimonis vénen donant als protestants abandonats per Déu des de 1843, data de l'entrada en vigor del decret de Daniel 8.14.

Les " filles impúdiques " de la " mare " catòlica romana són tan nombroses que no m'és possible enumerar-les totes, però Déu ens ho ha facilitat, perquè ens basta saber que el descans setmanal practicat i justificat és el diumenge romà per a saber que es troben entre les religions afectades per la seua maledicció. Llavors, on es practica el sabbat, ha de demostrar amor a la veritat. Com que la pràctica del sabbat només pot justificar per la mera herència religiosa, així, sense amor a la veritat profètica de la Bíblia, el sabbat practicat no té més valor que la pràctica del diumenge romà. I aquesta situació és la dels jueus segons la carn i la nació des de l'any 30 i la de la institució universal anomenada "Adventista del Seté Dia", des de l'any 1994. Va ser beneïda des de la seua fundació en 1863 als EUA, i segons Apo. 3.16 " vomitat " per Jesucrist en 1994, després de l'observació que Jesucrist va fer, qui va posar a prova la seua fe profètica en anunciar el seu retorn en 1994 a l'església adventista de Valence sud Rhône, França. Així, en aquest primer bastió històric francés de l'Adventismo del Seté Dia en aquest país, els líders religiosos es van arriscar a formalitzar el seu rebuig a l'anunci que els vaig presentar des de 1991, any en què van separar dels seus membres a l'inspirat serf de Jesucrist que sóc i demostre en aquestes pàgines que escric, treballant en la seua llum creixent i al seu servei des de 1980.

Quarta fase: adventismo institucional.

Des de 1994, s'ha convertit en una de les filles de Babilònia la Gran en unir a la federació protestant. I aquest error mereix ser ben argumentat.

Per a comprendre millor, hem de recordar que en l'antic pacte, Déu va reprendre severament a Israel per la seua aliança temporal amb Egipte, figura i símbol del pecat. Aquesta reprimenda constitueix un solemne advertiment dirigit a la humanitat perquè no repetisca aquest greu error que castiga amb la seua maledicció i rebuig. No obstant això, en gran silenci, les negociacions amb les autoritats protestants van tindre èxit, i va anar només a principis de 1995 que els funcionaris adventistes van anunciar l'adhesió de l'Adventismo del Seté Dia a la Federació Protestant Mundial. Els pastors i els seus presidents regionals van ignorar el contingut exacte i precís de les Revelacions divines de Daniel i Apocalipsis, en les quals, precisament, Déu revela el seu judici sobre la fe protestant i sobre les quals declara des del 23 d'octubre de 1844, data de la fi de la segona expectativa del retorn de Jesús, segons Apocalipsi 3:1: « Se't considera viu i estàs mort », especificant: « perquè no he trobat les teues obres perfectes davant el meu Déu ». Així, en entrar en l'aliança protestant ja aliada amb la fe catòlica ecumènica, l'adventismo caigut ha fet una aliança amb la mort.

Habiendome convertit a l'adventismo des del dissabte 14 de juny de 1980, vaig heretar les interpretacions tradicionals transmeses per la serva del Senyor Elena Gould White. Però les seues explicacions profètiques van ser les que Jesús va voler donar provisionalment mentre esperava el temps final de la gran llum. I encara hui em veig obligat a qüestionar la interpretació dels tres missatges citats en Apocalipsis 14:7-8-9 i 10. Tradicionalment, aquests missatges es vinculaven amb els dos anuncis del retorn de Crist per a la primavera de 1843 i el 22 d'octubre de 1844. No obstant això, poden veure que els missatges del primer i segon àngel no es refereixen al retorn de Jesucrist. La interpretació que done a aquests dos missatges, i fins i tot hui al tercer, és molt més lògica. De fet, els àngels es "segueixen" en un sentit espiritual de relació entre els missatges donats. El segon presenta les conseqüències del primer, i el tercer, les conseqüències del segon. Estic desenvolupant el meu pensament: el primer missatge assenyala l'inici d'un judici diví sobre la fe cristiana, tal com la practicaven els protestants en 1844: « Va dir a gran veu: Temeu a Déu i doneu-li glòria, perquè l'hora del seu judici ha arribat; adoreu a aquell que va fer el cel i la terra, la mar i les fonts de les aigües ». En el seu missatge, aquest àngel designa la pràctica del dissabte, que, precisament en el text del quart dels Deu Manaments, té com a objectiu « donar glòria » al gran Déu creador segons Èxode 20.11: « Perquè en sis dies va fer Yahvé els cels i la terra, la mar i tot el que en ells hi ha, i va reposar

en el seté dia; per tant, Yahvé va beneir el dissabte i el va santificar » .

L'exigència de la restauració del seu sant dissabte resulta en la designació de l'Església Catòlica Romana, que va legitimar el seu abandó des del 7 de març de l'any 321 i l'any 538, data en què va assumir el papat. Per això, el segon àngel la designa dient: « I un altre, un segon àngel, la va seguir, dient: Ha caigut, ha caigut la gran Babilònia, perquè ha fet beure a totes les nacions del vi de la ira de la seua fornicació!» En aquest versicle, les nacions que han sigut obligades a beure el vi de la ira de la seua fornicació es refereixen a les nacions catòliques, però també a les protestants que honren i practiquen el seu primer dia de descans, l'antic "dia del sol invicte", profanat pel culte pagà. La falta és tan greu i mortal que un tercer àngel els segueix per a presentar aquest missatge: « I un altre, un tercer àngel, els va seguir, dient a gran veu: Si algun adora a la bèstia i a la seua imatge, i rep la marca en el seu front o a la seua mà , beurà del vi de la ira de Déu, que ha sigut buidatge pur en el calze de la seua ira, i serà turmentat amb foc i sofre davant dels sants àngels i del Corder ». Devem, doncs, extraure totes les conseqüències d'aquest advertiment que Déu dirigeix als protestants, però també als propis adventistes, en especificar en aquest versicle que « ell també beurà ». En aquest missatge es pot trobar un advertiment i les conseqüències del seu menyspreu. Per això hui em sent impulsat a connectar el missatge d'aquest tercer àngel amb la prova de la fe adventista de l'any 1994, quan l'adventismo va perdre la gràcia de Crist, qui el va designar "nu". La seua inclinació a la federació protestant ho porta a prendre la marca de l'autoritat romana, col·locant-ho en la poc envejable situació de víctima destinada a patir la segona mort en el llac de foc, d'acord amb l'advertiment del missatge del tercer àngel. En el seu missatge, l'àngel presenta l'acció de prendre la marca usant aquest verb en present, la qual cosa es refereix a la fe protestant de 1843 i 1844 i a l'adventismo oficial des de principis de 1995, data de la seua aliança amb la federació protestant, ja condemnada per la seua obediència a l'autoritat catòlica romana. Aquesta aplicació del missatge del tercer àngel a l'adventismo vomitat no exclou, no obstant això, la seua aplicació al context final del govern universal que buscarà obligar a tots els supervivents de la Tercera Guerra Mundial Nuclear a honrar el diumenge romà. Els adventistes tradicionalment coneixien l'anunci d'aquesta prova final de fe adjunta a la llei que feia obligatori el descans dominical, però no sabien que l'advertiment del tercer àngel els condemnaria primer, ja en 1995, és a dir, després de la prova de fe completada en 1994.

Comparem les experiències. En 1843 i 1844, els burladors i indiferents van saber esperar, amb saviesa i temor, fins que les dates anunciades hagueren passat per a condemnar i burlar obertament de la credulitat dels Adventistes del Primer Dia, perquè encara no es tractava del dissabte, sinó només de l'anticipació del gloriós retorn de Jesucrist. En passar les dates, els vertaders adventistes van ser expulsats i rebutjats pels membres de les seues esglésies, i Déu els va reunir per a formar, després de l'adopció del seu sant dissabte, la seua Església Adventista del Seté Dia. Per contra, en la prova de fe basada en l'expectativa del retorn de Crist en 1994, l'adventismo tebi i formalista no va esperar que passara 1994 per a condemnar i rebutjar el missatge de Déu, perquè a la fi de 1991, tres anys abans de la data anunciada, va optar per expurgar al missatger, confirmant el seu rebuig definitiu del missatge profetitzat. I ací, novament, el missatge de Jesús a Laodicea presenta la seua resposta a aquest comportament odiós. Ací, novament, usa els temps verbals present i futur, que expressen successivament la causa i la seua conseqüència: « Així doncs, perquè eres tebi, i no fred ni calent, et vomitaré de la meua boca ». No obstant això, l'observació es va fer a la fi de 1991 i la conseqüència, el vòmit de Jesús, vindria tres anys després, a principis de 1995. Aquest vòmit es confirma llavors per l'adhesió de l'adventismo oficial al bàndol protestant anomenat « mort » per Jesucrist des de 1844, en Apocalipsi 3:1: « Escriu a l'àngel de l'església en Sardis: Aquestes són les paraules del qual té els set Esperits de Déu i les set estreles: «Conec les teues obres. Sé que es diu que vius, i estàs mort». ".

L'adventismo oficial no ha pogut aprendre totes les lliçons de les revelacions rebudes i transmeses per la nostra germana Ellen Gould-White. En la seua interpretació dels missatges dels tres àngels, va especificar, respecte al comportament humà davant els anuncis adventistes de William Miller, que Jesús va ordenar als seus àngels que no tractaren més amb els cristians que rebutjaren i menysprearen els anuncis proclamats pel seu missatger . El mateix judici va caure sobre l'adventismo oficial en 1995, per la mateixa raó. I ja aquest missatge transmés per Ellen Gould-White en els seus escrits va confirmar la meua comprensió del ja molt comprensible declivi del camp protestant, a causa del requisit diví del dissabte des de 1843 i 1844. Però per a aconseguir-ho, vam haver de dedicar-los tot el nostre cor i ànima, molt de temps i perseverança. Però també va ser necessari ser triats i guiats per Jesucrist o el seu àngel Gabriel, el nostre company de servei, qui també mostra una completa abnegació en el seu servei a Déu en Jesucrist.

En els 2000 anys previs a la seua gloriosa segona vinguda, Jesucrist va experimentar felicitat en la seua relació amb els seus redimits només en les eres apostòlica i adventista, i la causa d'aquesta felicitat és fàcil d'identificar: en totes dues eres, els seus fidels serfs van guardar i van honrar el seu

sant dissabte. Per això, tota la seua revelació profètica es basa en aquests dos fonaments: de l'any 30 al 321, o 291 anys, i de l'any 1844 al 2030, o 186 anys. Aquestes són dos eres en les quals el seu " sacerdoci celestial etern " i l'observança del seu dissabte, santificat des de la fundació del món, van ser i són novament reconeguts i honrats pels seus redimits. A més, aquests dos períodes constitueixen les " portes " i els " fonaments " de la " Nova Jerusalem ", la imatge simbòlica del Triat redimit, en Apocalipsi 21.12 i 14: " I tenia un mur gran i alt, amb dotze portes, i a les portes dotze àngels, i noms escrits sobre ells, els noms de les dotze tribus dels fills d'Israel : .../...El mur de la ciutat tenia dotze fonaments, i sobre ells els dotze noms dels dotze apòstols del Corder ". Entre aquests dos períodes, l'usurpador papal va desviar cap a sí els honors i les oracions dels creients catòlics i d'una gran majoria de protestants als qui Déu va jutjar " hipòcrites " en Daniel 11.34: " I quan caiguen, rebran una mica d'ajuda, i molts s'uniran a ells en la hipocresia ". Per tant, tota l'Apocalipsi ha d'analitzar sota els estàndards doctrinals aplicats en aquestes dues èpoques, perquè entre ambdues, el règim del « pecat », estigmatitzat i denunciat per Déu en Daniel 8.12, va arribar a dominar la religió cristiana: « L'exèrcit va ser alliberat amb el sacrifici perpetu , a causa del pecat ; la banya va derrocar la veritat i va prosperar en les seues empreses ». La paraula «sacrifici» no se cita en el text hebreu original. Afegida injustament, distorsiona el significat del missatge i suggereix el context de l'antic pacte, mentre que Déu, amb el seu missatge, es dirigeix a l'era cristiana del Nou Pacte.

En restaurar el dissabte, és a dir, a partir de 1844, segons Apocalipsi 7:2, Déu va emprendre l'obra de segellar als seus vertaders triats, els qui van descobrir, en oposició al « segell del Déu viu » del dissabte, que el diumenge constituïa la principal « marca de la bèstia » citada en Apocalipsi 13.15: « I feia que a tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, se'ls posara una marca a la mà dreta o en el front » . Notar aquesta precisió: el text no diu « la marca », sinó « una marca », la qual cosa suggereix que aquesta « marca » pot adoptar diverses formes concretes, però totes representen un signe de l'autoritat religiosa romana i papal. En aquest sentit, el descans del primer dia establit per Constantino és una marca , l'adoració a María és una marca , l'adoració als sants és una marca , la missa catòlica és una marca ... etc. Això justifica la condemna de l'adventismo oficial, que rebutja la llum divina en 1991 i s'alia amb la maleïda fe protestant per la seua respecte al dia de descans romà; el que porta a l'adventismo oficial a prendre, ell mateix, una marca de l'autoritat romana a la mà i en el front ; a la mà com una obra i en el front com un signe de la seua pròpia voluntat i elecció personal responsable.

Fins al gloriós retorn de Jesucrist, l'observança del " descans del seté dia santificat " per Déu, en Gènesi 2:2-3, constitueix, en profecia, " el segell del Déu viu ", però la Bíblia li dóna un significat complementari a aquest " segell de Déu ". Llegim en 2 Timoteo 2.19: "... No obstant això, el sòlid fonament de Déu roman, tenint aquest segell : El Senyor coneix als que són seus ; i: Tot aquell que invoque el nom del Senyor, apartar de la iniquitat ".

Després d'aquestes explicacions, la « confusió romana » es torna transparent com el cristall. El « misteri de la iniquitat » queda clarament identificat.

En camí cap a la seua governança global

El diumenge 7 de desembre de 1941, a les 10.00 a. m., hora triada per al culte protestant, el Japó va llançar un atac aeri contra la base estatunidenca de Pearl Harbor, en l'oceà Pacífic. Després de l'atac, el Japó va declarar oficialment la guerra als Estats Units, violant així les normes convencionals adoptades per la Societat de Nacions, organitzada per Occident.

Els estatunidencs van rebre ajuda en el seu desenvolupament gràcies a científics jueus que havien fugit d'Alemanya abans de l'inici de la Segona Guerra Mundial. El 6 i el 9 d'agost de 1945, es van llançar dues bombes nuclears sobre Hiroshima i Nagasaki, obligant els japonesos a reconéixer la victòria estatunidenca. Bons prínceps, els Estats Units ajudaria al Japó a recuperar oferint-li el seu protectorat; la colonització estatunidenca de les ments havia començat. Però per a entendre com arribem ací, hem de remuntar-nos a 1944. El 6 de juny d'aqueix any, el campament aliat occidental va desembarcar a Normandia, a les platges del nord de França. Els russos van entrar a Berlín el 2 de maig de 1945, i els estatunidencs van entrar al seu torn dos mesos després. Els líders nazis van ser arrestats, jutjats i penjats pel camp victoriós després dels sensacionals judicis de Nuremberg, que van començar el 20 de novembre de 1945 i van acabar l'1 d'octubre de 1946. Però tan prompte com van entrar a Berlín, els estatunidencs van evacuar als "cervells grisos" del camp nazi alemany.

Així, els Estats Units compta, juntament amb el Japó, amb una base de producció industrial molt rendible, i s'obtenen enormes beneficis amb la reubicació d'empreses estatunidenques en aquest país. els Estats Units es beneficiarà del coneixement del famós físic Von Braun, qui va desenvolupar

els míssils alemanys V1 i V2 que van destruir Londres. I tots els reeixits avanços espacials de la NASA es deuen a ell.

A Europa, la guerra havia causat gran devastació, i els Estats Units, sempre un príncep bondadós, va contribuir a la seua recuperació. Van organitzar el Pla Marshall i van invertir quantioses sumes per a ajudar als pobles europeus del bàndol occidental, simplement perquè, des de la partició de Yalta, el bàndol rus havia ocupat Polònia i Alemanya Oriental fins a Berlín. La poderosa maquinària industrial i química estatunidenca s'havia posat en marxa, i l'ús del DDT va impulsar el rendiment dels cultius en destruir les plagues i insectes que atacaven els productes agrícoles. La venda d'aquest producte estatunidenc va enriquir encara més als Estats Units. Però a França, el general De Gaulle, líder del país, veia amb recel aquesta nova forma de colonització, ja que des del final de la guerra, els exèrcits estatunidencs havien estat estacionats per tota Europa Occidental. I a costa de saldar un quantiós deute de guerra, finalment va aconseguir la seua eixida del sòl francés. L'esperit republicà portaria als francesos a enderrocar a aquest líder militar. Però França no és immune a la influència estatunidenca que la seua joventut admira i presa com a model. I ací, en tota Europa Occidental, tenim una nova colonització de ments humanes.

En el món, una lluita per la influència enfronta ara a dos blocs oposats en tots els àmbits: polític, econòmic i religiós: el capitalisme estatunidenc contra el comunisme rus-soviètic; la religió protestant estatunidenca contra l'ateisme del poble rus. El "Teló d'Acer" separa a tots dos bàndols, que s'odien mútuament. Entre aquests dos gegants, els europeus estan dividits sobre l'un o l'altre, fins i tot dins de les pròpies nacions. Tots dos dominen l'arma atòmica de la dissuasió suprema. I les nacions s'estan reconstruint de manera bipolar, com les dues grans potències.

França va perdre les seues colònies i el retorn al poder del general De Gaulle en 1958 va instaurar una nova Constitució: la Cinquena República . Aquest líder militar necessitava poder absolut i va ser tan astut que va dissenyar una Constitució que li assegurava un poder autocràtic, conservant les formes republicanes democràtiques. La Cambra de Diputats va perdre la seua influència, que ara pertanyia únicament al president i la seua delegació majoritària, els qui al seu torn obeïen al govern format pel seu primer ministre. Ocupats a consumir cada vegada més, aquest nou règim no va incomodar als francesos, poc interessats en les qüestions polítiques. Però la política marcava les pautes econòmiques, i any rere any, rics financers i grans industrials organitzaven la vida econòmica segons els seus interessos i guanys. D'ací va sorgir la idea de crear una Europa unida, inicialment estrictament comercial, sota la forma del "mercat comú". França depenia d'Alemanya, que era igual d'exigent, però a diferència de França, Alemanya va romandre sota el protectorat estatunidenc. I, en última instància, va anar gràcies a Europa que França es va reincorporar a l'organització estatunidenca, l'OTAN, de la qual el general De Gaulle l'havia expulsada. Aquest retorn va ser triat per un sol home, el president Nicolas Sarkozy. La reincorporació es va confirmar els dies 3 i 4 d'abril de 2009. És en aquesta acció on es pot comprendre la maledicció que constitueix aquesta Constitució de la Cinquena República . La nació sencera veu la seua destinació compromesa, per a bé o per a mal, a la decisió d'un sol home. I el pitjor per a França és que Déu l'ha maleïda des del seu primer rei, Clodoveo, rei dels francs. Les decisions preses pels seus líders només poden conduir a la catàstrofe i la destrucció. Però Déu li va donar temps i ja li va evitar la ruïna durant la Segona Guerra Mundial i el seu judici per col·lusió amb l'Alemanya nazi. La raó d'aquesta protecció està en aquestes línies que encara escric. És en Valence sud Rhône que Déu va triar per a portar la seua última i poderosa revelació profètica i l'elecció d'aquest lloc es basa en els següents fets: En Valence, el seu enemic de llavors, el Papa Pius VI, arrestat en 1798 (final dels 1260 anys del regnat papal segons Dan 7.25) va morir a la presó de la Ciutadella en 1799. En la Catedral d'aquesta ciutat, hi ha un deixant en la qual es va conservar el seu cor. Ara bé, la mort d'aquest papa és també el compliment de la profecia d'Apocalipsi 13:3: « Vaig veure una dels seus caps com a ferida de mort , i la seua ferida mortal va ser sanada. I es va meravellar tothom darrere de la bèstia ». De fet, el papa Pius VI era el « cap » religiós de la « bèstia » que, en conjunt, constituïa el poder religiós i el poder monàrquic civil; l'altre « cap » d'aquest règim, la de Lluís XVI, havia caigut el 21 de gener de 1793, aniquilada per la guillotina dels revolucionaris francesos. Després, encara en Valence, trobem l'estada del jove oficial d'artilleria Bonaparte Napoleó, qui es convertiria en 1804 en l'emperador de França, Napoleó I. Déu ho designa amb la imatge d'una «àguila » que caracteritzava l'estil imperial, en Apo. 8.13: « Vaig mirar, i vaig sentir una àguila volar per enmig del cel, que deia a gran veu: Ai, ai, ai dels habitants de... la terra, a causa de les altres veus de la trompeta dels tres àngels que estan a punt de sonar! Això li va valdre al seu fill el sobrenom de " l'aguiló ". Valence, per tant, està vinculada, una vegada més, a la profecia i, segons aquest versicle, a anunciar les tres últimes trompetes presentades, successivament, en Apocalipsis 9, per a la cinquena i la sisena ; i en Apocalipsi 11.15, per a la setena ; coses que he identificat, interpretat i explicat en la meua obra "Explica'm Daniel i l'Apocalipsi". I si aquesta llum va arribar a Valence, és perquè allí es troba la institució adventista del seté dia més antiga de França; la

primera a establir allí després de Suïssa. I va anar allí on vaig demanar i vaig rebre el baptisme de Jesucrist. Aquestes tres raons justifiquen l'elecció de Déu de portar la seua llum a aquesta ciutat francesa. I l'excepcionalitat de la seua història es confirma encara més pel fet que en Valence, la guillotina dels revolucionaris no va causar cap derrota, a diferència de totes les altres ciutats de França en aquella època. Per tant, és en virtut d'aquesta elecció divina. que aclarisca el fosc i ignorat, conforme a l'escrit en Amós 3:7: « Perquè el Senyor Yahvé no fa res sense revelar el seu secret als seus serfs els profetes ». Així, el testimoniatge de Jesús adquireix, a través d'aquests escrits, una forma concreta, edificant i salvadora.

Parlar de l'imperialisme, renovat a França per Napoleó I , ens connecta amb l'imperialisme estatunidenc contemporani. Perquè els Estats Units també anhela aquest lloc suprem per damunt de tots els dominadors del món. Després de lliurar successives guerres infructuoses contra Corea del Nord i Vietnam, totes dues secundades pels bàndols soviètic, rus i xinés, els estatunidencs van tornar a fracassar contra l'Iraq i després contra l'Afganistan musulmà. Es van replegar sobre si mateixos i, sota la presidència de Trump, van voler posar fi al seu paper de policies mundials; la qual cosa ja era, sense dir-ho, una admissió de culpa. Però no, va anar només per raons de cost financer que aquest intervencionisme estatunidenc va haver d'acabar. Amb la competència de Rússia i la Xina, que s'havien incorporat al capitalisme internacional, es van reduir les possibilitats d'aconseguir la dominació mundial. Però ara, gràcies a un canvi de president, l'agressió de Rússia contra Ucraïna l'obliga a reprendre el seu paper de policia mundial. El president demòcrata Joe Biden té interés a Europa i vol mantindre el seu lideratge, la seua colonització de les ments dels pobles que s'han unit a l'OTAN. I quan, atacada per Rússia, Ucraïna expressa el seu desig d'unir a l'OTAN, els Estats Units només pot acudir en la seua ajuda. Però de moment, vol evitar coste el que coste una confrontació directa amb la Rússia nuclear. Per tant, es limita a subministrar armes a Ucraïna, que sempre exigeix més, i sempre exigirà més, a causa del poder del país rus que lluita contra ella.

Sota el poder de Déu, els europeus es veuen impulsats a una escalada bèl·lica per les decisions dels seus líders, els qui responen a la història i les experiències del seu país. Les relacions internacionals els atorguen cada vegada més poder, i aquesta característica moderna actual és revelada per Déu en el seu missatge altament codificat de la " sisena trompeta ", el tema d'Apocalipsi 9, en els versicles 17 al 19: " Vaig veure en la visió els cavalls, i als quals els muntaven, amb cuirasses de foc, jacint i sofre. Els caps dels cavalls eren com a caps de lleons, i de les seues boques eixien foc, fum i sofre ". Aquest missatge, d'una altra manera completament incomprensible, ja no ho és. Per a comprendre-ho, simplement substituïsca la paraula " cavalls " per grup o tropa, segons Santiago 3:3; " els que els muntaven " per líders militars; la paraula " cuirasses " per justícia i protecció. La paraula " jacint " és, simbòlicament, la flor del déu sol Apol·lo, i el seu origen és Turquia, Síria i Líban. La paraula " caps ", substituïda per magistrats o governants, segons Isaïes 9.14; la paraula " lleó ", per força, segons Jutges 14.18; la paraula " boques ", per paraula, és a dir, ordres, decisions i oracions; la paraula " foc ", per destrucció; la paraula " fum ", per oració, segons Apocalipsi 8:4, però també intoxicació i enfosquiment, segons Apocalipsi 9:2; la paraula " sofre ", per nuclear, o " foc del cel ", segons Apocalipsi 13.13, o foc volcànic subterrani, el magma del "llac de foc i sofre ", segons Apocalipsi 20.15, és a dir, l'infern mític del catolicisme i els grecs. El versicle 18 confirma i resumeix: " Per aquestes tres plagues va morir la tercera part de la humanitat: pel foc, pel fum i pel sofre que eixien de les seues boques ". El versicle 19 proporciona explicacions que estableixen la relació entre aquests símbols. Des de la perspectiva contrària a la dels analistes civils, Déu confirma la causa espiritual dels enfrontaments esmentats: « Perquè el poder dels cavalls estava en les seues boques i en les seues cues; les seues cues eren com a serps amb caps, i amb elles feien mal ». En aquest versicle, el nou símbol citat, la paraula « cua », designa al «profeta que ensenya mentides », segons Isaïes 9.14; i la paraula « serp » designa a la « astuta » i seductora « serp » que el diable va usar com a mèdium per a parlar amb Eva i seduir-la amb les seues mentides, en Gènesis 3:1. Traduït i reconstruït, aquest missatge significa: « Perquè el poder dels exèrcits estava en les seues paraules i en els seus falsos profetes que ensenyaven mentides; els seus falsos profetes eren astuts engañadores que enganyaven a magistrats i governants, i era a través d'aquests magistrats i governants que els falsos profetes feien mal ». Déu ací sol confirma aquestes acusacions contra les falses religions cristiana i musulmana involucrades en aquesta Guerra Mundial centrada en Europa Occidental. Quant al mal que es fa, el versicle 18 l'ha resumit en aquests termes: " La tercera part de la humanitat va ser morta per aquestes tres plagues: pel foc, pel fum i pel sofre que eixien de les seues boques ". La falsa creença produeix en aquesta guerra, " foc ", destrucció física; " fum ", destrucció espiritual; " sofre ", destrucció nuclear i la " mort segona " en el "llac de foc "; totes coses ordenades per les " boques " dels poderosos caps d'estat.

En aquests missatges de la " sisena trompeta ", trobem els símbols citats en el de la " cinquena trompeta ". Es confirma així el vincle espiritual que els connecta. Explicació: Des de 1844, Déu ha

concedit 150 anys, simbolitzats pels " cinc mesos " d'Apocalipsis 9:5-10, als falsos profetes protestants, anglicans i ortodoxos, per a conduir als habitants de la terra a la seua caiguda. Al final d'aquests 150 anys, al gener de 1995, l'Adventismo del Seté Dia oficial es va unir a ells, completant així el número dels caiguts. Uns anys després, en 2022, Déu activa la " sisena trompeta ". Allibera als àngels malignes i comença la guerra a Europa amb l'agressió russa a Ucraïna, a l'espera que aquesta Tercera Guerra Mundial s'estenga a totes les nacions europees i a les altres grans nacions del món.

En preparar aquest estudi, vaig descobrir el significat de la paraula " jacint ", citada en Apocalipsi 9.17. Aquest nom designa simbòlicament la flor del déu grec del Sol, Apol·lo, o déu grec de la Llum. Aquest significat el vincula amb l'àngel destructor anomenat " Apolión ", o Apol·lo, en la " cinquena trompeta " del versicle 11: " I tenien sobre ells per rei a l'àngel de l'abisme, el nom del qual en hebreu era Abadón, i en grec, Apolión". Amb aquest nom, Déu designa al diable, inspirador del culte pagà al déu Sol. Però les paraules " hebreu" i "grec " designen la Bíblia, escrita com la Llum de Déu. Per tant, Déu culpa tant de l'ús destructiu de la Bíblia com de la destrucció comesa en la Tercera Guerra Mundial a la religió cristiana, que honra l'antic "Dia del Sol", establit per l'emperador romà Constantí I el Gran el 7 de març de l'any 321. El gran pla de Déu s'està complint davant els nostres ulls. I després de 150 anys de pau planejada per a les religions cristianes, la destrucció física dels culpables està en marxa amb l'alliberament dels àngels dolents " preparats per a l'hora, dia, mes i any " des del començament del sellamiento dels triats d'Apocalipsis 7:2-3. Aquesta expressió designa " l'hora " triada pel Déu Creador segons el seu càlcul del temps, la qual cosa qüestiona les dates fixades pel fals calendari humà: " Vaig veure a un altre àngel que pujava de l'orient , i tenia el segell del Déu viu . Va clamar a gran veu als quatre àngels, als qui se'ls havia donat el poder de fer mal a la terra i a la mar , i va dir: " No feu mal a la terra, ni a la mar, ni als arbres, fins que hàgem segellat en els seus fronts als serfs del nostre Déu". Què significa la fi del segellament dels triats? Primer, cal destacar que aquest temps de segellament acaba quan comença la Guerra. Segon, l'entrada en la guerra significa que el número de triats està complet i que, a partir d'aqueix moment, els nous naixements no podran beneficiar de l'oferta de salvació. La humanitat entra llavors en el procés de la seua destrucció progressiva, que serà total al retorn de Jesucrist.

Hem de recordar el paper fonamental de la reacció estatunidenca per a justificar l'escalada bèl·lica que està portant a la humanitat europea a perdre simbòlicament " un terç de la seua població". I aquesta contínua escalada armamentística d'Ucraïna està portant a la guerra a adoptar una forma nuclear definitiva, extremadament destructiva de vides, propietats i territoris prohibits a causa de la radioactivitat terrestre.

Després de conéixer l'anunci d'aquest judici diví, podem trobar aquestes coses concretament en la situació global actual. Als Estats Units, el cap d'Estat Joe Biden és un president catòlic d'un país oficialment protestant calvinista; enfront d'ell, el líder rus Vladimir Putin és cristià ortodox; el cap d'Estat d'Ucraïna, Volodymyr Zelensky, és jueu d'origen rus i el seu nom és polonés. Polònia, el seu principal partidari, és catòlica; Anglaterra és anglicana; França, oficialment agnòstica, es compon d'una mescla religiosa d'ateisme, cristianisme catòlic i protestant, i islam. Però la llista no és exhaustiva, perquè seria més fàcil dir quina religió no està present, atés que ha acollit a persones de totes les nacions de la terra en el seu sòl i territoris d'ultramar.

En observar el que succeeix, veig a líders preses del pànic, buscant patèticament una solució, sentir atrapats en un parany que se cern sobre ells inexorablement. Aquest parany els va ser tendida pel gran Déu Creador, qui pretén expiar el seu menyspreu per la seua llum bíblica, les seues lleis i la seua persona, malgrat el testimoniatge d'amor que els va oferir mitjançant el sacrifici mortal de la seua vida en Jesucrist. La situació és inextricable, insoluble, perquè se'ls imposen dues opcions oposades: fer costat a Ucraïna i exposar a la venjança russa o negar a ajudar a Ucraïna i semblar egoistes, individualistes, malvats i traïdors davant els qui donen suport a l'ajuda a Ucraïna. L'esquizofrènia s'està apoderant de la societat, i sent al president de França, Emmanuel Macron, fer comentaris insensats, repetits a l'uníson pels partidaris del seu govern. Així, per a tranquil·litzar als francesos, presenta tres condicions per a entregar avions a Ucraïna. Però, encegats per Déu, no s'adonen que aquestes tres condicions ja han sigut transgredides i contradites pels fets: 1- Utilitat per a Ucraïna : útil que siga destruïda cada vegada més pels bombardejos russos; 2- Sense escalada : hi ha hagut una escalada contínua des del 24 de febrer de 2022. Rússia està intensificant els seus atacs i mobilitzant cada vegada a més combatents; 3- Sense afeblir a França : qualsevol oferta d'armes i despeses militars té un cost per a França i l'afebleix, sense oblidar la venjança russa que li sobrevindrà.

La ceguesa de les ments per part de Déu segueix a la colonització de les ments europees per part dels estatunidencs. Per als Estats Units, el moment d'aconseguir el seu objectiu de dominació s'acosta, però l'ignora. Perquè tots els actors globals desconeixen el pla preparat pel gran Déu Creador. Aquest privilegi està reservat per als seus fills fidels i perseverants. Això ja ens permet veure

la diferència que Déu estableix entre els qui li serveixen i els qui no . Però la vertadera diferència final entre tots dos serà la de la vida i la mort.

En el paper de la seductora " serp ", el jove actor i president d'Ucraïna exerceix el paper principal. En tota la història de la humanitat, mai un sol home ha seduït a tants caps d'estat fent-los sentir públicament culpables. I el secret del seu èxit resideix en la dependència d'aquestes nacions unides en l'OTAN, que les sotmet i les obliga a obeir les decisions estatunidenques. Aquesta actual dominació estatunidenca sobre les ments europees dóna una idea del pes que tindrà en el seu règim universal de la " bèstia ", programat en Apocalipsi 13.11. Els "policies" de la terra, els nous romans, es convertiran llavors en els " caps " que imposaran les seues idees a tots els supervivents de la gran destrucció bèl·lica. I nosaltres, els serfs de Déu, serem el blanc de la ira dels éssers caiguts, assotats per les " set últimes plagues de Déu " descrites en Apocalipsis 16. Això, fins a tal punt, que la nostra mort serà decretada, d'acord amb l'anunci d'Apocalipsi 13.15. I l'única precisió que Déu ens dóna sobre la seua intervenció per a salvar-nos, en l'últim extrem , es basa en el nom " Benjamin " que dóna a la dotzena de les " dotze tribus segellades " pel seu " segell " en Apocalipsi 7:8: " de la tribu de Zabulón, dotze mil; de la tribu de José, dotze mil; de la tribu de Benjamí , dotze mil segellaments ". Darrere d'aquest nom " Benjamin " es troba aquest missatge sobre el qual ha de consolidar tota la confiança i la fe dels últims triats: Gènesi 35:18: " I quan estava a punt d'entregar l'ànima, perquè s'estava morint, ho va cridar Ben-Oni; però el seu pare el va dir Benjamí " . En aquesta imatge trobem la situació final, aparentment desesperada, dels triats condemnats a mort. Però Déu, " el Pare ", intervé i canvia la destinació dels seus fills fidels; de " Ben-Oni ", que significa "fill del meu dolor", el canvia a "fill del meu dret", traducció del nom " Benjamin ". El costat dret de la benedicció divina atorgada als triats, segons Mateo 25:32-34: « Totes les nacions seran reunides davant ell. Ell separarà als uns dels altres, com el pastor separa les ovelles dels cabrits; i posarà les ovelles a la seua dreta i els cabrits a la seua esquerra. Llavors el Rei dirà als de la seua dreta: Veniu, beneïts del meu Pare , prenguen possessió del regne preparat per a vosaltres des de la fundació del món » .

Jo, que vaig nàixer al final de la Segona Guerra Mundial, mesure com el llarg període de pau atorgat per Déu, entre 1945 i 2022, està tenint conseqüències dramàtiques hui, ja que les persones en edat de governar són joves, perquè moltes d'elles van nàixer en un context de " pau i seguretat " garantit per la Unió Europea i fermament arrelat en la ment humana. De manera que aquestes paraules de Pablo citades en 1 Tesalonicenses 5:3 es compleixen hui per primera vegada, la segona respecte al govern universal del temps del gloriós retorn de Jesucrist: " Quan la gent diga: ' Paz i seguretat !', Llavors els sobrevindrà una destrucció sobtada, com a dolors de part a una dona embarassada, i no escaparan . » La guerra, la vertadera, era per a ells només un record dels seus pares, tal com els seus pares havien crescut sentint-los comptar les terribles experiències de la Primera Guerra Mundial de 1914-1918. Cada generació tenia el record de la seua guerra; la de hui, no. I aquesta és també la causa de les reaccions arrogants, imprudents i bel·ligerants dels nostres joves líders actuals. També hem d'entendre que Déu va preparar la Tercera Guerra Mundial des del final de la Segona . Perquè la Tercera va començar amb el qüestionament de la partició de Yalta en 1945. Rússia va permetre que diversos països abandonaren la seua aliança, Polònia, els països bàltics, Txecoslovàquia, Romania, però Ucraïna... la seua frontera era un país de més .

A Occident, presa de la incredulitat, l'anunci d'una guerra nuclear s'ha tornat inversemblant. Per això, multituds moriran sense conéixer la causa espiritual divina de la guerra que provoca la seua desaparició.

Per als occidentals, la decisió d'armar a Ucraïna es presenta així: cara, jo guanye; creu, tu perds. Això és el que veig: Ucraïna té l'avantatge, ajudem-la a guanyar; Ucraïna perd l'avantatge, ajudem-la a evitar la derrota. Mentre denuncie i record la inexperiència i immaduresa que el mateix president Macron va al·legar, abans de la seua primera elecció, m'assabente que una líder russa comenta les declaracions del nostre president francés, qui va afirmar que enviar armes pesants no constitueix una escalada de la guerra. Diu sobre ell: «Aqueixes no són paraules d'un adult». Els límits de la immaduresa comencen a aparéixer i els primers a descobrir-los són els nous enemics russos; per part seua, els francesos no veuen res. Per tant, ja és massa vesprada; la justícia del Déu viu està «en marxa » per a destruir als qui no mereixen la vida.

En el curs d'aquest estudi, l'Esperit m'ha guiat a noves interpretacions del símbol " sol ", citat diverses vegades en l'Apocalipsi. Apareix per primera vegada en Apocalipsi 1.16: " Tenia en la seua destra set estreles, i de la seua boca eixia una espasa aguda de dos talls; i el seu rostre era com el sol quan resplendeix en la seua força " . La seua definició com a símbol del déu grec de la llum, " Apol·lo ", enriqueix les meues explicacions prèvies. Es confirma la visió de la gran calamitat anunciada a Daniel en Daniel 10:1. En aquest context cristià, el "llamp " del déu grec Zeus, o el Júpiter romà de Daniel, és reemplaçat pel " sol ", " Apol·lo ", causa de tota la maledicció que ha plagat al fals cristianisme des del 7 de març de 321 fins al retorn de Crist. En completa oposició al seu

símbol de la vertadera llum divina, aquest " sol " designa el culte solar pagà que històricament va aconseguir el seu apogeu amb el regnat del rei de França, Lluís XIV, anomenat el "rei sol". A més, en Apocalipsi 8.12, el "sol com cilicio " enfosquit ataca directament a la monarquia i a la religió catòlica romana papal, secundada i practicada per aquest rei despòtic, perseguidor de la vertadera fe reformada i, amb ella, de la Bíblia mateixa, la vertadera llum divina. D'igual manera, en Apocalipsi 8.12, la " tercera part del sol " abatuda pels revolucionaris francesos es refereix a aquests mateixos objectius monàrquics catòlics. Però tot el versicle també suggereix un atac dels revolucionaris contra l'ordre diví del temps, com està escrit en Gènesi 1.14, respecte a les " estreles i els cels ": "I va dir Déu: Hi haja llumeneres en l'expansió dels cels per a separar el dia de la nit ; i servisquen de senyals per a les estacions, per als dies i per als anys ; i servisquen de senyals per a les estacions, per als dies i per als anys ". » Ara, per primera vegada en la història de la humanitat, els revolucionaris francesos volien establir un calendari especial reemplaçant la setmana divina de set dies per setmanes de deu dies. Però l'ordre de la setmana divina va ser restaurat després d'aquest temps revolucionari. Déu frustra tots els intents humans de destruir l'ordre del temps establit per ell. I aquests intents confirmen aquest versicle fonamental de la profecia, Daniel 7.25, perquè revela un pla concebut per Satanàs, el diable, l'enemic de Déu i els seus triats: « Parlarà paraules contra l'Altíssim i infringirà als sants de l'Altíssim, i pensarà a canviar els temps i la llei ; i els sants seran entregats a la seua mà per un temps, temps i la meitat d'un temps». » No obstant això, des de 1981, a França, ha aconseguit que s'atribuïsca el nom de «seté dia» al «primer dia» del temps fixat per Déu, alguna cosa que la Xina i els països bàltics, a Europa, ja practicaven des de feia segles, i va aconseguir establir el començament del dia a la mitjanit. L'inici de l'any es va situar a l'inici de l'hivern des de 1564, quan aquesta norma va ser imposada pel Concili del Rosselló, a França, en presència de la reina Catalina de Médici. La mesura va ser generalitzada pel papa Gregori XIII en 1582. Per tant, l'avanç del temps és observable i notat. La implicació dels tres reis maleïts per la profecia de Miguel Nostradamus en aquestes modificacions del temps diví es confirma, ja que aquesta última mesura va ser exigida per Carles IX, qui va morir als 23 anys, colpejat per Déu.

En 1986 es va complir un esdeveniment que va servir d'advertiment profètic: l'accident nuclear de la central nuclear de Txernòbil , a Ucraïna. El nom Txernòbil significa " absenta " o herbes " amargues ", i, en dues paraules, significa: blanc i negre , imatge de l'oposició absoluta de gènere, " nit i dia; foscor i llum " (Gènesi 1:4-5). L'accident va profetitzar que Ucraïna donaria fruits " amargs " per als occidentals; " amargs " com el fruit de la fe catòlica romana, que Déu va comparar amb la " absenta " en el missatge de la " tercera trompeta " en Apocalipsi 8.11: " El nom d'aquella estrela és Absenta ; i la tercera part de les aigües es va convertir en absenta , i molta gent va morir a causa de les aigües, perquè es van amargar " . Ara, en la guerra actual, Polònia, bastió del catolicisme romà des que el papa polonés Joan Pau II es va guanyar el favor popular durant els seus 26 anys de pontificat (26: el número del nom de Déu: YaHWéH), és el primer país a fer costat als ucraïnesos i el més gelós a declarar la guerra a Rússia, l'escull que arrossega a les nacions europees cap a la ruïna anunciada. I Polònia gaudeix del suport i l'aprovació de diversos xicotets països veïns, tots gelosos de la fe catòlica.

Occident està a punt de descobrir que és més fàcil signar acords comercials i aliances polítiques que aconseguir que les ments humanes s'adherisquen als mateixos valors morals, polítics, econòmics o religiosos.

El Triat i la Llei Divina

En Deuteronomi 6:5, el nostre Senyor va declarar per mitjà de Moisés, el seu serf i guia d'Israel: « Escolta, Israel: Yahvé el nostre Déu és l'únic Yahvé. Estimaràs a Yahvé el teu Déu amb tot el teu cor, amb tota la teua ànima i amb totes les teues forces ». Més tard, segons Mateo 22.26-40, quan se li va preguntar: « Maestro, quin és el gran manament de la llei? », Jesús va donar la seua resposta: « Jesús li va respondre: Estimaràs al Senyor el teu Déu amb tot el teu cor, amb tota la teua ànima i amb tota la teua ment. Aquest és el primer i el major manament . I el segon és semblant: Estimaràs al teu proïsme com a tu mateix». D'aquests dos manaments depén tota la Llei i els Profetes » .

El primer que cal destacar és el mandat « estimaràs », comú i present en aquests tres manaments. El segon és que, en posar les mateixes paraules en boca de Moisés i Jesús, Déu li dóna a Moisés una imatge profètica de Jesucrist; alguna cosa que el mateix Moisés va confirmar en dir sobre Jesús, el Messies que havia de vindre, en Deuteronomi 18.15: « Yahvé, el teu Déu, t'alçarà un profeta d'entre els teus germans, com jo ; a ell escoltaràs». Moisés i Jesús van ser profetes i guies de Déu per a guiar a Israel cap a la veritat divina. Però en les seues declaracions, Jesús dóna a la veritat divina una definició precisa i fonamental: « estimaràs ». La presenta en forma de manament. No

obstant això, la nostra intel·ligència humana és suficient per a comprendre que l'amor i la capacitat d'estimar no depenen d'un ordre, sinó d'un do natural. L'home és així, en la seua llibertat, mestressa o no estima les coses o a les persones. Quin és llavors el propòsit que Déu li dóna a aquesta mena de manament? La resposta és senzilla: revela als seus futurs triats quina és la seua pròpia naturalesa: Amor; però un Amor perfecte, capaç de perdurar eternament. D'ací d'ara en avant, és fàcil comprendre que totes les seues ordenances es dirigeixen únicament als qui ho estimen, perquè, en la seua obediència, justificada per l'amor i la confiança absoluta que li tenen, puguen beneficiar de tots els avantatges del seu perfecte coneixement de les condicions que només poden crear la vertadera felicitat.

La Bíblia està plena de pàgines on Déu presenta les seues lleis. I sembla que totes aquestes lleis són justes i tenen com a objectiu preservar la salut física i mental de la humanitat. Això és el que porta a l'apòstol Santiago a parlar de la " llei de la llibertat " a Santiago 2.12: " Parlen i actuen com si foren jutjats per la llei de la llibertat ". Parlar d'una " llei de llibertat ", expressada en múltiples " manaments i ordenances ", constitueix una paradoxa que pot sorprendre éssers senzills que, naturalment, tendeixen a considerar les ordres com a càrregues pesades i desagradables . A més, hem d'entendre que aquestes ordenances no els concerneixen realment, perquè Déu sap per endavant com reaccionaran als seus ordenances i manaments els qui no ho estimen prou. I atés que aquestes coses només concerneixen els seus triats, és només per a ells que les lleis divines representen la " llei de la llibertat ". Com podem explicar aquesta lògica? En poques paraules: en la ment del Triat col·lectiu, el desig d'obeir es fusiona amb el deure d'obeir , de manera que el manament deixa de ser un només. El Triat no necessita forçar a obeir a Déu, perquè ho fa pel desig d'agradar-li.

Quan comprenem això, ens adonem del vana i inútil que és la religió falsa. Perquè, per la seua pròpia naturalesa, qualsevol falsedat no té possibilitat d'establir una relació amb el Déu de la veritat. Obertura és l'evangelismo forçat, obertura és l'adoctrinament fals, vanes són les formes religioses establides pels homes, vanes són les religions de deïtats falses, i obertures són tots els intents d'imposar una religió per la força en cossos i ments, fins i tot si es tracta del vertader Déu Creador. A través de Moisés i Jesús, els qui van dir: « Estimaràs », Déu va establir el « amor » com l'única condició per a comunicar amb Ell. Per tant, com a conseqüència d'aquesta regla absoluta, tots aquells que no compleixen amb aquest estàndard no compten per a Ell. Els números no tenen importància als seus ulls perquè Ell busca i exigeix la qualitat de l'ànima. O bé està dins de la seua norma i ho conserva per a la seua eternitat, o no ho està, i roman en els seus ulls només com un " alé " momentani que passa i desapareix com el seu Esperit li va fer dir en Sal. 144,4: " L'home és com un bufe , els seus dies com una ombra que passa " .

En 1 Corintis 13, l'apòstol Pau lloa el " amor " segons la comprensió de Déu. Traduïda com a " caritat " o " amor ", la paraula grega original designa carisma, o do. I és cert que el do més excel·lent que Jesús va confirmar és el do de l'amor, el do de conéixer i poder estimar a Déu i al proïsme. Pablo, per tant, pinta un retrat complex del triat, estimat i triat per Déu. I una cosa és certa: qui estima veritablement a Déu no discuteix la seua obediència ni discuteix amb ell. La disputa, que reemplaça a la discussió, és fruit d'éssers rebels, per als qui el primer àngel perfecte es va convertir en model, amb el pas del temps.

Podrem així comprendre millor la imatge del " mestre " que Pablo dóna a la llei divina en Gál. 3,24-25: " Així que la llei va vindre a ser el nostre mestre, per a portar-nos a Crist, a fi que fórem justificats per la fe". Ara que ha arribat la fe, ja no estem sota la tutela d'aqueix mestre . Què és un « mestre »? Entre els grecs, aquesta paraula designava a la persona encarregada d'acompanyar a un xiquet a l'escola. No es tractava del mestre en si, sinó d'un serf encarregat de guiar al xiquet a la seua escola. Això li atorga un paper intermedi, no el principal. I aquest paper inferior és assignat per l'Esperit a la llei escrita. La seua utilitat és, per tant, veritablement provisional i, no obstant això, necessària, pel fet que l'ésser humà creat no coneix a Déu i desconeix la seua existència i caràcter. La llei li fa descobrir el seu amor i les bondadoses atencions que Déu li mostra. I, en la seua lluita contra el líder dels manifestants, convertit en Satanàs o el diable, Déu revelarà en Jesucrist i en l'ofrena voluntària de la seua vida crucificada per a pagar pels pecats dels seus triats, només ells, l'immens amor amb el qual és capaç de compartir amb aquells als qui salvarà d'aquesta manera. És llavors quan podem comprendre que les paraules « fe i amor » constitueixen l'objectiu final del pla salvífico de Déu, ja que La llei divina guia als triats com a " pedagogs " cap a aquestes dues paraules que concerneixen i designen la norma del " amor " definida per Déu. El més sorprenent és adonar que Déu, autor de la llei, és el ser menys legalista de tots els que viuen o han viscut. Perquè, quan es practica, l'amor perfecte fa que la llei siga inútil. I Déu ens va donar prova d'això en permetre que David menjara el pa santificat de la proposició per al culte diví quan, perseguit pel rei Saúl, va entrar en el temple i va menjar aquests pans per a assaciar la seua gana; alguna cosa que Jesús recorda en Mateo 12:3-4: « Jesús els va respondre: No han llegit el que va fer David quan va tindre gana, ell i els

que estaven amb ell, com va entrar a la casa de Déu i va menjar el pa de la proposició, que no els era lícit menjar ni a ell ni als quals estaven amb ell, sinó només als sacerdots?» Déu va demostrar en aquesta experiència que, per a ell, els qui li són fidels són més importants que les regles de les seues lleis, les quals tenen un caràcter provisional, lligat a les condicions dels 6.000 anys reservats per al pecat d'éssers celestials i terrestres. Però en contrast amb aquesta excepció que l'amor justifica, Déu també va donar exemples de la destrucció de les vides de criatures humanes rebels. I això, des del començament de l'èxode d'Egipte, durant la marxa d'Israel pel desert. Coré, Datán i Abiram van caure vius a terra oberta, perquè eren idòlatres i van qüestionar l'autoritat que Déu havia donat a Moisés. Déu va donar, en aquestes circumstàncies, una prova concreta de com jutja als qui li serveixen i als qui no, i qüestionen el seu deure d'obeir-li.

En la vespra de la Pasqua, Jesús va declarar obertament als seus dotze apòstols que un d'ells era un dimoni; no el va nomenar, però sabia que era Judes i va arribar fins i tot a dir-li en particular: « El que has de fer, fes-ho prompte! ». El que havia de fer era útil per a complir el pla de salvació, ja que Jesús va vindre a la terra dels homes per a morir voluntàriament com a sacrifici expiatori pels pecats dels seus triats. Però els altres apòstols desconeixien la naturalesa demoníaca de Judes, qui aparentment servia a Jesús com ells. I aquest personatge de Judes és molt interessant perquè només ell representa a multituds de falsos creients. Judes simplement volia obligar el seu Maestro a comprometre oficialment amb el seu domini com a rei dels jueus. En veure que les coses no avançaven amb la rapidesa que desitjava, va voler obligar a Jesús a actuar. No obstant això, ignorava per complet el vertader pla de salvació de Déu. En el precís moment en què va vendre a Jesús, els altres apòstols desconeixien igualment aquest pla salvador, però a diferència de Judes, no van intentar obligar-ho a obeir el seu desig. I ací radica la diferència entre el caigut Judes i els altres onze apòstols triats. Víctimes de segles de falsos prejudicis, els apòstols creien que el Messies seria un rei com David, amb qui les Escriptures profètiques el comparaven. I malgrat les clares explicacions, no van comprendre les seues paraules. Només després de la seua mort i resurrecció, davant l'evidència, comprendrien el pla diví de salvació atorgat per gràcia en nom de l'expiació realitzada per l'home diví perfecte, oferit com a sacrifici perfecte per a obtindre una redempció perfecta pels pecats dels seus triats. Per part seua, en veure a Jesús crucificat i mort en la creu, Judes va veure enfonsar tots els seus somnis de glòria suprema que esperava obtindre al servei del Rei Jesús. La seua desesperació ho va portar al suïcidi. Així, podem entendre que Judes no estimava a Jesús malgrat servir-li, i Jesús fins i tot sabia que era un lladre, però així i tot li va confiar el tresor del seu grup. En Judes, Déu ens dóna una imatge profètica d'aquest fals cristianisme catòlic romà que es va convertir en papa l'any 538. L'amor als diners i a les riqueses és la base de tota la seua organització. Atés que el primer papa en títol i poder temporal va ser un conspirador anomenat Vigilio, com un lladre, va entrar en un servei religiós presentar oficialment com a subjecte al Senyor Jesucrist. Però en aquest servei, va establir formes i ritus presos dels pagans i en part dels jueus. La construcció de l'ordre religiós catòlic, amb les seues jerarquies i clergat, no va ser legítima, perquè després de la mort de Jesús i la seua resurrecció, obtinguda la redempció dels pecats dels triats, l'ordre religiós institucional va resultar inútil. Per a confirmar-ho, Déu va manar destruir Jerusalem i el seu sant temple a les mans dels romans l'any 70, i la profecia de Daniel 9.26 el confirma: « Després de les seixanta-dues setmanes, es llevarà la vida a un Ungit, i no tindrà successor . El poble d'un líder que vindrà destruirà la ciutat i el santuari, i la seua fi serà com un diluvi; està determinat que les devastacions duraran fins a la fi de la guerra ». La causa d'aquest càstig s'anuncia en aquest mateix versicle: « no tindrà successor », i és la traducció literal del text hebreu que Louis Segond proposa en un comentari al marge de la seua versió de la Bíblia. Fins i tot hui, malgrat les multituds que diuen ser els seus seguidors, Déu troba molt pocs que estiguen amb ell. Perquè estar amb ell és estimar-ho, i estimar-ho de debò, com els seus onze apòstols ho van estimar de debò, desesperats per la seua mort. Ho van estimar de debò i ho van demostrar sotmetre en tot a la seua santa voluntat. I al no comprendre el que succeïa, van patir terriblement fins que la seua resurrecció els va retornar a l'alegria i la felicitat. Ara eren lliures, alliberats i il·luminats, i van romandre al servei del seu estimat Maestro fins al final de les seues vides, culminant en un martiri consentit i acceptat. L'Església de Crist està lliure de tota forma institucional, perquè la història ha demostrat que la forma institucional és una camisa de força que confina la veritat divina i impedeix el seu creixement, oposar sempre a les noves llums que l'Esperit diví va donar en Jesucrist. De manera que la humanitat encara hui es compon d'aquests dos models de vida humana, oposats en termes absoluts: el dels caiguts, com Judes, i el dels triats, com els onze apòstols de la primera hora. Els Judes volen usar a Déu mentre que els triats li serveixen com a esclaus voluntaris que renuncien a la seua pròpia voluntat . Per això, els Judes s'uneixen en el bàndol de l'anomenada aliança ecumènica, l'aliança d'aquells als qui Déu va profetitzar sota el nom de " hipòcrites " en Daniel 11.34: " En el temps de la seua caiguda, rebran poca ajuda, i molts s'uniran a ells en la hipocresia " . En aquests " hipòcrites ", Déu reuneix a totes les institucions religioses cristianes formades des del 7

de març de l'any 321 fins al nostre temps de preparació per a la fi del món. Tots tenen en comú la culpa d'haver rebutjat la llum divina en el seu temps, i el seu menyspreu per la paraula profètica els va portar a ignorar que aquestes profecies van permetre la seua identificació. A més, a tots els Judes només els queda patir el just càstig de Déu en Jesucrist. I als seus vertaders triats, conformats a la imatge dels onze apòstols, Jesús els guardarà sota la seua protecció benèvola i fidel fins al seu poderós i gloriós retorn venjatiu, després de la qual cosa els conduirà al seu regne on els ha " preparat un lloc ", segons Juan 14:1 al 4: " No es torbe el vostre cor. Creieu en Déu i creieu en mi. A la casa del meu Pare molts estatges hi ha. Si així no fora, jo us ho hauria dit. Vaig, doncs, a preparar-vos lloc. I si m'anara i us preparara lloc, vindré una altra vegada i us prendré a mi mateix, perquè on jo estic, vosaltres també estigueu." Sabeu a on vaig i coneixeu el camí. Aquest " camí " va ser el model de la seua vida perfecta i exemplar.

Enganyar una vegada i una altra, multituds de Judes afirmen haver rebut la salvació de Jesucrist, però aquestes persones haurien d'aprofitar la lliçó que Jesús va donar en Juan 8 en el seu diàleg amb els jueus fariseus. Versicles 39-44: « Li van respondre: «El nostre pare és Abraham». Jesús els va dir: «Si foren fills d'Abraham, farien les obres d'Abraham». Però ara busquen matar-me, a un home que els ha dit la veritat, la qual vaig escoltar de Déu. Abraham no va fer això. Estan fent les obres del seu pare. Li van dir: «No som bastards; tenim un sol Pare, que és Déu». Jesús els va respondre: «Si Déu fóra el seu Pare, m'estimarien, perquè jo vaig procedir de Déu i vinc de Déu. No vaig vindre de mi mateix, sinó que ell em va enviar. Per què no entenen el que dic? Perquè no poden escoltar les meues paraules. Vostés són del seu pare el diable, i els desitjos del seu pare volen fer. Ell va ser un assassí des del principi i no roman en la veritat, perquè no hi ha veritat en ell. Quan diu mentida, parla de la seua pròpia naturalesa; perquè és mentider i pare de la mentida. I perquè dic la veritat, no em creuen » .

Si Jesús es presentara davant els nous Judes, presenciaríem el mateix diàleg entre els justos il·luminats i els rebels sords. Comprenent la lliçó que va ensenyar a través d'aquesta experiència amb els jueus, Jesús ens va ensenyar a no jutjar la religió pel seu nom ni per les seues pretensions, sinó únicament pels seus fruits, és a dir, la seua conformitat amb el model revelat en i per Jesucrist, el model diví perfecte.

Fets històrics altament profètics

Des del 6 de febrer de 2023, s'han complit esdeveniments històrics de gran valor profètic. Es tracta, un darrere l'altre, dels terratrémols de gran magnitud que acaben d'assotar la frontera entre Turquia i Síria. El dimecres 8 de febrer, el president d'Ucraïna, Volodymyr Zelensky, va viatjar primer a Anglaterra i després a França, on es va reunir amb el canceller alemany Olaf Scholz i el president francés Emmanuel Macron. Al matí següent, els tres homes van ser a Brussel·les per a reunir amb l'assemblea de diputats europeus. Allí, el president d'Ucraïna va reiterar les seues crides i agraïments als diputats presents. No obstant això, vaig notar l'escassa que era l'assemblea. Tots els amics d'Ucraïna eren allí, però els altres estaven absents. I la foto d'aquesta assemblea testificava que la qüestió ucraïnesa podria convertir en una causa de ruptura dins de la Unió Europea.

El 6 de febrer, Turquia va ser assotada per un poderós terratrémol que va aconseguir una magnitud de 7,8 en l'escala de Richter, amb un total de 9. Després del primer, es van produir altres tremolors que van causar un nombre creixent de víctimes, i hui, 18 de febrer, s'estima que el nombre de morts supera els 44.000, xifra que probablement ascendirà a 60.000 o més. Aquesta regió està acostumada als terratrémols, però a menys de dos mesos i set anys del retorn de Crist, aquests esdeveniments adquireixen un caràcter profètic. La zona afectada pel terratrémol està vorejada i travessada pel riu Eufrates . En la seua Apocalipsi, Jesucrist esmenta aquest nom dues vegades, la qual cosa li confereix el significat simbòlic d'un poble sotmés al domini del catolicisme romà papal, és a dir, Europa i els Estats Units, que són una conseqüència d'aquesta Europa Occidental. En comparar les imatges que ofereix la profecia, Europa i les seues ramificacions del Canadà, els Estats Units i Austràlia constitueixen la representació final de les " deu banyes " profetitzats en Daniel 7:7 i Apocalipsi 17:3: " Em va portar en l'Esperit a un desert . I vaig veure a una dona asseguda sobre una bèstia escarlata plena de noms de blasfèmia, que tenia set caps i deu banyes " . En aquesta descripció, Déu il·lustra a tot el campament occidental, situat en un temps de prova simbolitzat per la paraula " desert". ".

La primera prova que se li imposa és el càstig de la “ sisena trompeta ” segons Apocalipsi 9.14, on aquest campament se sotmet a “ Babilònia la gran”. » o, Roma, es diu simbòlicament « Eufrates »: « I dient al sisé àngel que tenia la trompeta : Deslliga als quatre àngels que estan lligats en el gran riu Eufrates » . Per a Déu, aquest bàndol occidental recrea la norma de l'antiga Roma imperial, però

aquesta vegada es recolza en el poder militar dels EUA, les noves legions de la nova Roma. Perquè, malgrat el seu poder, els EUA és la víctima inconscient del diumenge romà heretat, preservat i venerat pels grups protestants. Aquesta primera prova ens afecta profundament, ja que s'està implementant en els nostres esdeveniments actuals, com a conseqüència de l'escalada bèl·lica del suport brindat a Ucraïna. El preu a pagar per aquesta prova és alt: « I els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any van ser deslligats perquè pogueren matar a la tercera part dels homes » .

La segona prova que se li prepara es presentarà sota el símbol de la sisena de les set últimes plagues de Déu , en Apocalipsis 16.12, on el campament dels nous romans encara se simbolitza sota el nom d'Eufrates : « El sisé va vessar la seua copa sobre el gran riu Eufrates , i les seues aigües es van assecar, perquè es preparara el camí als reis que venien de l'orient » . Cal destacar el propòsit que Déu li dóna a aquesta sisena de les set últimes plagues de la seua ira . Evoca els preparatius per a la batalla d'Armagedón , és a dir, la prova del decret de mort promulgat contra els fidels observantes del dissabte diví.

En la superficialitat del seu estudi d'aquest tema de l'Apocalipsi, els falsos cristians s'equivoquen sobre el « Armagedón » i l'interpreten com la Tercera Guerra Mundial de la « sisena trompeta ». I Déu s'aprofita d'aquesta confusió, donant a la preparació de la Tercera Guerra Mundial formes idèntiques a les quals evoquen la preparació del vertader « Armagedón ». Per això, puc trobar en el relat del vertader « Armagedón » una descripció dels fets que s'estan complint davant els nostres ulls en l'actualitat per a l'organització de la Tercera Guerra Mundial.

Així doncs, prenguem Apocalipsi 16.12: « El sisé àngel va vessar la seua copa sobre el gran riu Eufrates , i les seues aigües es van assecar, perquè es preparara el camí als reis que venien de l'orient » . És fàcil interpretar aquests fets com el compliment del terratrémol que assota la zona del naixement del riu Eufrates, a la frontera entre Turquia i Síria. Tanmateix, això no és així, ja que les plagues descrites en Apocalipsis 16 són les « últimes plagues » segons Apocalipsis 15:1: « Vaig veure un altre senyal en el cel, gran i admirable: set àngels que tenien les set plagues , les últimes plagues , perquè en elles es consumeix la ira de Déu ». Cal destacar que sense aquesta precisió de « últimes » donada per Déu, la confusió entre les plagues de les «trompetes» i les últimes plagues d'Apocalipsis 16 seria possible, i fins i tot legítima. No obstant això, la relació entre les primeres i les últimes plagues reflecteix revelacions que comparteixen. Així, el « secamiento de les aigües de l'Eufrates » pot representar l'anunci de la desaparició parcial, és a dir, de la « tercera ", del poble europeu simbolitzat per la paraula " aigua ". I aquesta interpretació crea un vincle entre la Segona Guerra Mundial europea i l'última batalla anomenada " Armagedón ", lliurada pels " supervivents " del campament d'Europa Occidental contra els triats que van romandre fidels al sant dissabte de Déu.

Per això, la Tercera Guerra Mundial també es prepara mitjançant un atac diví des de Turquia a l'altura del riu Eufrates , font de riquesa per a Síria i l'Iraq. Per a aquests països musulmans, es produirà una tràgica ruïna econòmica que avivarà els odis religiosos i afavorirà la reagrupació de les forces de l'islam universalment estés. Adoptaran així l'aparença d'aquests " reis d'Orient " per a lluitar contra les forces russes, els exèrcits i els pobles occidentals. Cal destacar que el lloc afectat pel terratrémol es troba en la zona on es troba la ciutat d'Antioquia, on els deixebles de Jesucrist van rebre per primera vegada el nom de "cristians". Per tant, podem veure en la tragèdia que afecta a Turquia un càstig imposat per Jesucrist contra l'islam, que va vindre a reemplaçar i erradicar la fe cristiana en aquest bressol del cristianisme. Concloc amb aquesta reflexió.

Les similituds no acaben ací; continuen en Apocalipsi 16.13 i 14: « Vaig veure eixir de la boca del drac, de la boca de la bèstia i de la boca del fals profeta, tres esperits immunds, com a granotes. Perquè són esperits de dimonis, que fan miracles i van als reis de la terra i del món sencer, per a reunir-los a la batalla d'aquell gran dia del Déu Totpoderós ». De nou, en aquesta descripció, és fàcil veure la imatge dels missatges de crides llançades pel president d'Ucraïna a tots els caps d'estat del món, i en particular del bàndol occidental, i per consegüent la seua visita del 8 i 9 de febrer a Anglaterra, França i Brussel·les. Una crida tan seductora, dirigit a « reunir » els pobles contra Rússia, és nou i excepcional. Sent el propòsit d'aquesta reunió la « batalla del gran dia del Déu Totpoderós », és fàcil atribuir a aquesta « batalla » el caràcter de la Tercera Guerra Mundial. Però aquestes són només semblances enganyoses de dos assoliments successius separats en el temps per la fi del temps de gràcia. Però aquestes imatges especulars de la Revelació divina no tenen l'únic propòsit d'enganyar als incrèduls superficials. Déu ens dóna amb això una lliçó: ens diu que els càstigs de la sisena trompeta i la sisena de les últimes plagues castiguen la mateixa falta comesa contra el seu gran dia , aquell que va santificar amb un propòsit profètic, el seté dia de la seua creació terrenal. I sota el títol de gran dia del Déu Totpoderós , els culpables han de bregar amb el poder omnipotent d'aquest Déu creador únic. És ell qui els entrega a l'esdevenidora guerra nuclear i també serà ell qui destruirà als seus supervivents durant el seu gloriós retorn, en la primavera de 2030, per a la

vertadera batalla de l'Armagedón .

Cal assenyalar que el president d'Ucraïna adapta el seu comportament segons les persones a les quals es dirigeix. Entén que a França, els diputats francesos no representen res, ja que el poder executiu resideix únicament en mans del seu president. Per tant, no va perdre temps reunir amb diputats francesos; només va conviure amb el president autocràtic que ho decideix tot.

Les connexions espirituals establides entre els nostres esdeveniments actuals i els esdeveniments finals del temps de les últimes plagues profetitzen les dates d'aquests esdeveniments finals. Així, el 6 de febrer de 2030, els rebels es consultaran per a adoptar, per a la llei dominical establida des de la fi del temps de gràcia, un decret de mort contra els observadors del dissabte que es resistisquen a honrar el primer dia de descans imposat per Roma des de l'emperador Constantí el Gran, el 7 de març de 321. Els nostres esdeveniments actuals són, per tant, veritablement profètics.

Aprofite aquest missatge, que recorda que la causa dels càstigs de Déu és la transgressió del seu gran i sant " seté dia " anomenat " dissabte ", per a denunciar els atacs humans contra l'ordre temporal establit per Déu. I aquests atacs són antics, perquè els jueus que van romandre sota l'antiga aliança ja es van permetre adoptar, juntament amb el calendari religiós ordenat per Déu, un calendari civil diferent i extremadament oposat. Segons Èxode 12:1-2, i segons l'ordre temporal establit per Déu, l'any comença a principis de la primavera, mentre que l'any civil jueu comença a principis de la tardor. No obstant això, no trobem cap ensenyament en les Sagrades Escriptures destinada a establir un calendari civil. I això per la senzilla raó que, en crear a Israel, Déu li va donar a aquest poble una vocació religiosa. Per tant, la iniciativa no va ser seua, sinó que aquesta elecció dels jueus va adquirir un profund significat profètic. Perquè Déu afavoreix la vida amb la primavera, mentre que els jueus afavoreixen la mort amb la tardor, anomenat "l'estació morta", en el desé dia de la qual Déu havia establit la seua festa de Yom Kipur, que celebrava la fi del pecat. La tardor, per tant, reuneix els subjectes del pecat i la mort, que és la seua paga segons Romans 6.23. Els qui adopten la tardor com a inici de l'any profetitzen que viuran i moriran en el seu pecat. Podem entendre així que l'adopció d'aquest calendari civil, realitzada a principis del segle IV de la nostra era cristiana, va ser inspirada per Déu per a confirmar la nova condició de pecadors del poble jueu; la qual cosa confirma Daniel 8.23: " Al final del seu domini, quan els pecadors siguen consumits , s'alçarà un rei insolent i astut ". En absolut contrast, els triats honren la primavera, en el dia de la qual 14 Jesucrist, el Corder de Déu, els ofereix la seua justícia eterna. Com a resultat, no patiran la "segona mort ", sinó que viuran eternament en la justícia de Déu.

L'expressió "Déu Todopoderoso" proclama que Déu organitza tot en la vida de les seues criatures, dividint-ho en bé i malament. El seu model de bé està reservat per als seus triats, seleccionats pel seu amor cap a ell. El seu model de maldat és la porció d'aquells que rebutja i lliurament a Satanàs i els seus dimonis, les obres dels quals ha preparat, segons els seus plans, fins a la seua anihilació total i definitiva.

És el seu poder i la seua intel·ligència, tots dos il·limitats, la qual cosa permet al gran Déu Creador organitzar hui la construcció de la Tercera Guerra Mundial mitjançant esdeveniments que profetitzen i daten els esdeveniments que concerneixen l'última prova de fe. En aquest context final, considerat el blanc de la irritació de les nacions caigudes, els últims representants del vertader Adventismo del Seté Dia tindran l'oportunitat de demostrar concretament la confiança en Déu que els haurà donat el coneixement de les profecies revelades. Això serà per a Déu en Jesucrist objecte de gran glòria contra el diable i els seus aliats celestials i humans.

Vaig observar en la data local del terratrémol ocorregut a Turquia el 6 de febrer a les 4.17 a. m. el significat dels següents números: 6, 2, 4, 17: sisena trompeta ; imperfecció; universal; judici. El mateix esdeveniment està vinculat en temps UTC a la 1.17 a. m. El número 17 confirma encara més la paraula "judici".

Amb el temps, l'Europa original de les sis nacions catòliques occidentals va acollir a altres països, fins al punt de reunir hui 27. Aquesta expansió es va aconseguir gràcies a l'entrada dels països orientals, que van romandre durant molt de temps sota el govern i la política comunista russa. Van vindre a la recerca de la protecció i la prosperitat del capitalisme estatunidenc, protegint a cinc de les sis nacions originals; França es va excloure temporalment. Però què hauran trobat allí? La maledicció divina que ha assotat a aquesta Europa des de l'any 321. I lluny de gaudir de pau allí, aquests països orientals hauran portat a Europa la guerra i, la més tràgica, la Tercera Guerra Mundial nuclear. L'Europa catòlica romana, protestant i anglicana dels " set caps i deu banyes " i les seues poderoses ramificacions compartiran la ira divina amb els altres pobles de la terra: cristians ortodoxos, jueus, musulmans, hindús, budistes, xintoistes i altres, tots condemnats pel Déu vertader pel seu paganisme hereditari.

La inversió humana dels valors divins

En la Bíblia, en Isaïes 5.20, trobem aquesta imprecació divina: " Ai dels quals anomenen al mal bé i al bé mal, que fan de la llum tenebres i de la foscor llum, que fan de l'amarg dolç i del dolç amarg! ". Aquest és un exemple típic de la inversió dels valors divins que atrau la maledicció i la ira de Déu sobre els qui actuen d'aquesta manera. Ara bé, aquest comportament caracteritza particularment a la humanitat en el nostre temps, que és un preludi de la fi del món.

En aquest estudi desmuntaré i demostraré les causes que expliquen per què hem arribat a aquest punt.

La raó principal és la incredulitat que justifica l'ateisme, però també la incredulitat que concerneix als qui construeixen la seua religió a la carta segons els seus propis desitjos. El problema amb aquestes persones és que romanen limitades per la seua incapacitat d'adoptar un model diferent al propi ésser humà. Els qui creem i creiem en Déu sabem que ell va crear a l'ésser humà limitant les seues possibilitats. Com a resultat, el raonament humà gira en un cercle viciós extremadament limitat. La seua ment percep l'existència de lleis morals, físiques i químiques que el seu esperit rebel l'impulsa a eludir i superar. Les lleis que percep ho remeten a la seua naturalesa limitada, de manera que tant el mal com el bé es consideren naturals. I si aquestes coses són naturals, ja no són condemnables als seus ulls. En basar les seues reflexions en el seu propi raonament, els éssers humans es condemnen a morir en els seus pecats, sense poder beneficiar de la gràcia divina oferida gratuïtament per Déu en Jesucrist.

Què és l'home? La Bíblia respon: « un bufe ». Però és sobretot l'espècie vivent superior que Déu va crear originalment « a la seua imatge » en la terra, entregada al pecat. En la terra, és un element vital per a l'home; és « l'aire » que plena els seus pulmons amb cada respiració. En la Bíblia, la paraula hebrea « ruah » designa indistintament a l'esperit o al vent, és a dir, al bufe. Del diable es diu que és « el príncep de la potestat de l'aire ». « El príncep », però no « el rei », perquè el vertader « rei » del « aire » és el mateix Déu creador; ell, el « Rei de reis i Senyor de senyors ». Per tant, Déu es compara amb « l'aire » que plena tota l'atmosfera de la terra. I aquesta imatge confirma la seua naturalesa « Esperit ». El seu Esperit està a tot arreu, vigilant i controlant tot en totes les dimensions, és a dir, els conceptes de les creacions que va crear.

En la Terra, l'home atribueix l'existència de la seua ment al funcionament del seu cervell. Això és només parcialment cert. Perquè en la seua condició humana, la consciència de la seua existència depén del seu cervell, però aquest és només el registrador de múltiples dades que emmagatzema en la seua memòria. I només en la Terra aquesta memòria depén d'un cervell. Ara bé, el cervell és només un òrgan motor creat per l'Esperit de Déu. De manera que la vida no depén del cervell, sinó de la poderosa voluntat de Déu, qui va crear a l'home. El mateix ocorre amb tots els nostres òrgans; van ser imaginats pel pensament de l'Esperit de Déu. I obeeixen a les limitacions que Déu els va donar.

El vertader estàndard de vida resideix en les il·limitades possibilitats de l'Esperit de Déu. Res és impossible per a Ell, perquè Ell estableix les regles, lleis, possibilitats i impossibilitats assignades a la vida de les seues criatures de maneres específiques per a cada dimensió creada.

L'Esperit de Déu és la tela amb la qual tix els seus plans i els dóna vida. Jesús ens va recordar en Juan 4.24 que « Déu és Esperit », perquè els éssers humans donen massa importància al cos i als òrgans que governen els cinc sentits. Així, en Juan 14:8-11, Felipe li diu a Jesús: « Mostra'ns al Pare ». Jesús li va respondre: «Tant de temps fa que estic amb vosaltres i no em coneixes, Felipe? El que m'ha vist a mi, ha vist al Pare; com dius: “Mostra'ns al Pare”?». No creuen que jo estic en el Pare i el Pare en mi? Les paraules que els parle no les parle pel meu propi compte; el Pare que mora en mi, ell fa les obres. Creguen-me que jo estic en el Pare i el Pare en mi; almenys creen per les obres. Enmig dels seus dotze apòstols, en Jesucrist, el Pare va manifestar el seu Esperit. I així podem comprendre la lliçó que va donar Jesucrist, qui era Déu en un cos humà. Els triats han d'aprendre a conéixer a Déu en esperit i a donar menys importància a l'aparença que el seu cos puga adoptar. Perquè és l'Esperit diví qui va imaginar i va crear el concepte del cos. Aquest terme mancava d'interés quan estava sol, sense cap oposat vivent lliure. L'esperit de Déu és il·limitat, a diferència de l'aparença d'un cos que el defineix i el limita als ulls del seu oposat. L'Esperit de Déu va habitar en el cos celestial anomenat Miguel, i després en el cos terrenal de Jesucrist, però en totes les seues representacions, Déu es mostra només parcialment. El seu Esperit és insondable, com diu la Bíblia, i només ell mateix ho comprén. Per a descriure el seu Esperit, les paraules «gran o xicotet» perden el seu sentit, perquè la grandària de les coses sol s'aplica a les seues creacions de vida i matèria. No obstant això, ell és el

més gran en el sentit dels valors que aprova, per la seua sublim perfecció i per ser l'únic creador de tot l'existent.

La nostra dimensió terrestre dóna testimoniatge de les il·limitades possibilitats de les creacions divines. Així, en tota la Terra, s'apliquen les mateixes lleis en tota la seua superfície i en el volum de la seua atmosfera. Però en contrast amb aquesta unanimitat de condicions terrestres, en el cel, en el cosmos interestel·lar, ocorren coses increïbles; les estreles obeeixen a regles individuals que no s'apliquen a totes les estreles, planetes i forats negres del nostre cel. Algunes s'atrauen, unes altres es repel·leixen, giren sobre si mateixes o no en diferents moments, i Déu, així, dóna testimoniatge que ell és, en efecte, el creador de tota mena i forma de llei que ha imposat en el cel i en la terra a totes les seues creacions.

Rebel·lar contra tal poder, tan infinit, demostra una terrible falta d'intel·ligència. Però és cert que l'orgull cega i redueix la capacitat de raonament dels éssers humans, i fins i tot abans d'ells, la del diable i els seus dimonis celestials. L'home té la fortuna de poder beneficiar de l'experiència rebel dels àngels malignes, els qui van ser definitivament condemnats a mort a causa de la victòria de Jesucrist sobre el pecat. L'eternitat que van perdre encara està disponible per a tots aquells homes que veritablement raonen amb intel·ligència. I la reflexió val la pena perquè l'estudi del tema ens permet descobrir la naturalesa amorosa del Déu vertader. Ja no es tracta de reflexos de supervivència, sinó del desig de compartir amb ell una felicitat perfecta, única i inimitable, per l'eternitat.

La comunió amb Déu és possible permanentment, perquè ell mateix està disponible les 24 hores del dia; no demana cites, sinó que sempre està disposat a combregar a qualsevol hora amb els qui l'estimen. Ho he dit moltes vegades i ho repetisc ací: la realitat divina supera tota ficció imaginada per l'home. I això per la senzilla raó que la imaginació humana és limitada, mentre que la de Déu és il·limitada.

Per això, mirar a Déu ens permet corregir l'ordre dels valors divins, distorsionat per la referència al model humà. Sempre he sigut conscient de l'existència de Déu totpoderós i sabia que res era impossible per a ell. Per això sabia que ell tenia totes les respostes a les meues preguntes i, al llarg dels anys i les experiències, ha respost superant totes les meues expectatives. A més, és una gran alegria per a mi deixar que m'instruïsca des del matí, entre el somni i el despertar complet. Llavors m'afanye a escriure els ensenyaments rebuts per a compartir-les amb vostés.

En la Bíblia, Déu ens diu que crea les coses mitjançant la seua paraula. Això es deu al fet que el seu missatge es dirigeix als seus semblants terrenals, els qui han d'escoltar les seues revelacions. Però en realitat, les seues creacions són producte del seu pensament creatiu, i la importància que se li dóna a la seua paraula pretén presentar-lo com el dador d'ordres. Aquell a qui els éssers humans han d'obeir per a la seua seguretat i felicitat. I és, en última instància, a través de la seua paraula escrita que l'Esperit de Déu revela el seu pla de salvació als seus triats. Per això la Bíblia bé mereix el nom de "paraula de Déu", que revela els seus pensaments secrets i els seus judicis sobre les seues criatures celestials i terrenals.

La revelació de la Bíblia era absolutament necessària perquè, sense ella, la Creació ofereix paranys irresistibles als incrèduls. Però a causa de l'existència d'aquesta Bíblia, en la qual Déu va revelar els orígens de la Terra i les vides que alberga, no tenen excusa i Déu els condemna per haver ignorat les seues revelacions. En ignorar a Déu i les seues precisions, els científics troben estreles i galàxies en el cel distants entre si, i aquestes distàncies es mesuren en centenars i milions d'anys llum. Per tant, atribueixen aquests gegantescos estàndards a l'edat de la nostra Terra i es perden en xifres de milions o milers de milions d'anys sense poder ser precisos. Perquè saben que no poden provar res i que les seues explicacions no són més que hipòtesis completament indemostrables. Tot això es deu al fet que no tenen en compte l'existència del Déu Creador, qui crega en un instant coses separades per centenars i milions d'anys llum. Però aquesta postura és només conseqüència d'una negativa rebel a reconéixer la seua condició de criatures que han de rendir comptes al seu Creador i, ja com a tals, rendir-li glòria i honor; el que Déu exigeix i ens recorda en 1844, mitjançant la veu del « primer àngel », en Apocalipsi 14:7: « I va dir a gran veu: Temeu a Déu i doneu-li glòria , perquè l'hora del seu judici ha arribat; i adoreu a aquell que va fer el cel i la terra, la mar i les fonts de les aigües » . Les seues teories térboles només atrapen als qui, com ells, busquen eludir el deure religiós. Els veritablement triats no cauen en aquest parany i troben en les revelacions divines tota la seguretat que els falta als altres. Respectar els valors divins qüestionant els valors humans condueix als triats a la vertadera felicitat i a l'autèntica pau amb Déu en Jesucrist; l'elecció correcta per a les seues ànimes.

El mal que es practica hui en la nostra societat occidental no és nou, perquè Déu ja l'ha censurat amb terribles càstigs en repetides ocasions. El primer es va expressar mitjançant les aigües mortals del diluvi. El segon va assotar les dues pròsperes ciutats de la vall del Jordán, Sodoma i Gomorra, on Lot, nebot d'Abraham, havia volgut establir, mitjançant una pluja de pedres de sofre ardent que Déu

va fer caure del cel. Déu ho va obligar a partir, per a salvar-li la vida, en l'últim moment, donant-nos així una imatge profètica que es referirà al rapte dels últims triats abans que « la setena de les set últimes plagues » vinga de la mateixa forma per a destruir les últimes vides terrenals rebels, després del gloriós retorn de Jesucrist. La tercera vegada es va complir, segons la imatge comparativa donada en Levític 26:25: « Portaré contra vosaltres una espasa que venjarà el meu pacte ; quan us reuniu a les vostres ciutats, enviaré la plaga sobre vosaltres, i sereu entregats en mans de l'enemic ». En l'era cristiana, aquest càstig es renova amb l'"espasa venjadora " de la guillotina dels revolucionaris francesos durant un any sencer, del 27 de juliol de 1793 al 27 de juliol de 1794; és a dir, 200 anys abans de l'última data profètica proposada per Déu en la seua Bíblia. L'any designat, 1994, va marcar, per tant, la fi dels " cinc mesos " profètics d'Apocalipsis 9:5-10, o 150 anys reals que van posar fi a la seua aliança amb l'Adventismo del Seté Dia institucional oficial. Després d'aquesta data, el malament adquiriria un aspecte encara més atroç a França, sota la presidència de François Hollande, sota l'autoritat de la qual es van legalitzar totes les formes de maldat censurades per Déu. És en aquesta legalització oficial que la humanitat exalta el principi esmentat al començament de l'estudi d'aquest capítol, és a dir, la qual cosa condemna aquest versicle d'Isaïes 5.20: " Ai dels quals anomenen al mal bé i al bé mal; que fan de la llum tenebres i de la foscor llum; que fan de l'amarg dolç i del dolç amarg! ". Però, no m'equivoque, potser Déu anuncia que el " ai " castiga aquest tipus de coses? Doncs sí, i segons Apocalipsi 8.13, és precisament sota el títol de " segon ai " que s'anuncia la " sisena trompeta " o Tercera Guerra Mundial d'Apocalipsi 9.13-21. I l'Esperit va voler emfatitzar la importància de l'assumpte en dir en Apocalipsi 9.12: « El primer ai ha passat. Heus ací, hi ha dos ayes més després d'aquest » . És important entendre que en 1994, el mal encara no havia aconseguit el nivell aconseguit sota la presidència d'Hollande a França, però també en tots els altres països occidentals que van legalitzar, abans que França, el matrimoni oficial d'homosexuals i altres persones LGBT. El « segon ai » de la « sisena trompeta » s'està complint davant els nostres ulls a causa del disgust que el poble de Rússia i el seu líder, Vladimir Putin, senten cap a l'abominable i decadent moral dels pobles occidentals. Perquè aquesta és la principal causa de la negativa del líder rus a permetre que Ucraïna s'unisca a aquest bàndol occidental que justifica el que Déu considera abominable . És, sens dubte, una gran paradoxa que aquest país, ateu des de fa molt temps, s'alce tan escandalitzat per l'abominació. Però és precisament aquesta ruptura temporal de la relació amb Déu la que afavoreix un retorn religiós en aquesta Rússia, llargament separada d'Occident per murs i una significativa "cortina de ferro" simbòlica. Aquest procés de retorn a Déu ja ha caracteritzat el comportament dels " supervivents " de la " quarta trompeta ", anomenada " la bèstia que puja de l'abisme ", com l'indica i confirma Apocalipsi 11.13: " En aquella hora va haver-hi un gran terratrémol, i la desena part de la ciutat es va esfondrar; i en el terratrémol van morir set mil homes, i els altres, terroritzats, van donar glòria al Déu del cel " . I per a indicar al seu profeta que l'hecatombe d'aquesta situació espiritual i històrica de 1793-1794 es repetiria en el context històric de la " sisena trompeta ", Déu dóna a l'evocació d'aquesta " quarta trompeta " el nom de " segon ai " de la " sisena trompeta ". Apocalipsi 11.14: « El segon ai ha passat; heus ací, el tercer ai ve prompte » . I el que ens permet no confondre tots dos compliments és precisament el comportament dels supervivents dels dos càstigs històrics divins. Perquè, a diferència dels de 1794, els qui sobreviuen després de la sisena trompeta ja no es penedeixen , segons Apocalipsi 9.20-21: « Els altres homes que no van morir per aquestes plagues no es van penedir de les obres de les seues mans , ni van deixar d'adorar a dimonis ni a ídols d'or, plata, bronze, pedra i fusta, que no poden veure, ni sentir, ni caminar; i no es van penedir dels seus homicidis, ni de les seues fetilleries, ni de la seua immoralitat sexual, ni dels seus robatoris » .

Un altre punt en comú entre els càstigs de 1793 i 2023 és el recompte de víctimes mortals per part de Déu: en 1793-1794, segons Apocalipsi 11.13: « En aquella hora va haver-hi un gran terratrémol, i la desena part de la ciutat es va esfondrar ; set mil homes van morir en el terratrémol ; i els altres, temorosos, van donar glòria al Déu del cel » . I en 2022-2023, segons Apocalipsi 9.15: « I van ser deslligats els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any, per a matar a la tercera part dels homes » . El context nacional francés de la « quarta trompeta » es converteix en un context europeu internacional en la « sisena trompeta », i aquesta vegada, és « una tercera part » de la població europea la que mor.

En arribar a l'altra part del món, els triats de Jesucrist poden comprendre que ell els salva, no sols pel seu sacrifici expiatori al seu favor, sinó també per la llum profètica que il·lumina la seua comprensió dels esdeveniments que ocorren en el seu temps. Aquesta comprensió és veritablement el fruit de l'autèntic « testimoniatge de Jesús », és a dir, el «testimoniatge » que reben del Déu de la veritat, el Déu viu que els estima i els salva protegint-los del mal causat per la mentida.

Competència i complementarietat

Aquestes dues paraules, " competència i complementarietat ", resum per si soles els principis oposats de la vida sostinguts pel diable i el gran Déu creador.

L'elecció del diable és la que s'aplica a la Terra, que ha estat sota el seu control durant quasi sis mil anys. Segons aquest principi, la competència estimula el desenvolupament d'iniciatives, i en ella hi ha guanyadors i perdedors. L'objectiu és superar a l'altre competidor fins a la seua eliminació. Perquè la fi última de la competència és obtindre un monopoli. I segons el proverbi, «la fi exigeix els mitjans», qui vol guanyar coste el que coste no es prohibeix cap mitjà. El principi de la competència afavoreix el desenvolupament de la immoralitat. En els nostres temps moderns, aquesta competència està en certa manera controlada per les regles establides pels tribunals occidentals, i principalment estatunidencs. Però gens dura molt, i aquestes regles canvien segons els desitjos dels vencedors. Des de 1990, a Occident, hem vist un canvi de valors, passant de la censura a la llibertat sexual més desenfrenada i perversa. A més, Crist va advertir als triats que no es deixaren enganyar per les normes dels valors de la seua època; Hui en pau, però demà en guerra; hui lliures i demà esclaus d'un règim universal despòtic. Per això hem d'allunyar-nos del nostre context contemporani i mirar arrere, a la història de la humanitat, feta de guerres incessants. Els nostres 77 anys de pau occidental van ser excepcionalment atorgats per Déu per raons estratègiques, però tan prompte com acaben, la naturalesa cruel i autoritària tornarà a ser la norma d'existència per als últims éssers humans que sobrevisquen després de l'hecatombe provocada per les armes nuclears de la Tercera Guerra Mundial o la " sisena trompeta " d'Apo. 9.

En el passat i fins a l'actualitat, la competència ha portat als homes a reptar en jocs organitzats o, sovint, en duels mortals. La competència era el motor de la vida en l'Imperi Romà. Per a ascendir a la supremacia, els més decidits no dubtaven a recórrer a l'eliminació física dels seus competidors, mitjançant l'assassinat per qualsevol mitjà. Així mateix, al llarg del temps, la competència ha generat sofriment, crits de desesperació i llàgrimes inconsolables per a la humanitat. La competència es veu afavorida pel principi de la recompensa que beneficia al guanyador, i, en una injustícia total, aquesta recompensa és variable i pot aconseguir cotes exorbitants. En l'antiguitat, la riquesa només era accessible per als reis, els grans, les herències dels quals, transmeses de generació en generació, no feien més que créixer, llevat que un esdeveniment brutal posara fi a aquesta descendència.

En la nostra època, el principi de la competència per si sol explica el funcionament de la societat estatunidenca. I, en una ceguesa moral total, la majoria dels estatunidencs considera normal que el president d'una empresa s'enriquisca per si sol més que països sencers de la resta del món. I si aquesta situació persisteix sense escandalitzar massa a la humanitat, és perquè la possibilitat d'enriquir s'ofereix a tots, i quasi tots somien amb aprofitar-la. La competència provoca enveja perquè uneix i enfronta a pobres i rics. I el món del diable està organitzat de tal manera que els diners és una necessitat vital perquè ho compra tot: menjar, roba, habitatge, plaer i poder polític. Va ser gràcies a la seua enorme riquesa familiar que el nebot de Juli Cèsar, el jove Octavio, es va guanyar el suport de la plebs romana i es va convertir en el primer emperador romà de la història amb el nom de Cèsar August (il·lustre). Durant l'Edat mitjana, la competència va enfrontar als senyors locals, i el senyor derrotat es va convertir en vassall del vencedor, perdent una part significativa de les seues propietats, que van passar a les mans d'aquest. Va ser novament la competència, sense el suport de l'Església Catòlica Romana, la que va provocar les guerres religioses que van marcar l'era de la impressió mecanitzada de la Bíblia.

Després d'observar els desavantatges de la competència, és fàcil comprendre que, per a aconseguir la vertadera felicitat, aquest principi ha de desaparéixer per complet. I el principi de vida que el reemplaçarà és el de la complementarietat, que s'aplica a tot: humans, animals, plantes, arbres, vegetals, fruites, etc. Però també, i sobretot, a la Santa Bíblia, el principi essencial de la qual és precisament aquesta complementarietat, des del seu primer llibre, el Gènesi, fins a l'últim, l'Apocalipsi.

En construir la Bíblia sobre aquest principi de complementarietat , Déu no sols ens revela la història religiosa de la humanitat, sinó també, principalment, el principi rector sobre el qual construirà la felicitat perfecta dels seus triats i els seus àngels per l'eternitat. La diferència que aporta l'altre és un benefici per a tota la comunitat. I atés que la recompensa ja no existeix, la contribució d'una personalitat diferent és totalment positiva. La imatge d'una cadena de bicicleta il·lustra la situació d'una societat construïda sobre el model de complementarietat . Les baules que formen aquesta cadena són perfectament iguals. La vida segons Déu condueix a la mateixa igualtat de drets, encara que les tasques i l'ordre jeràrquic siguen diferents. Per tant, l'eternitat només és desitjable per als qui troben plaer en aquest compartir complementari . Per això, Déu mai ha intentat que totes les seues

criatures s'adherisquen al seu model. Sap, abans de res, que convéncer-les a totes és impossible i se satisfà plenament seleccionant amb el temps als triats que tenen el perfil adequat per al seu model de salvació i les condicions de la vida celestial eterna.

Al llarg de les seues pàgines, la Bíblia ens presenta les experiències terrenals dels serfs de Déu. El nostre coneixement de Déu comença amb la lectura de Gènesi 1 i 2. En aquests versicles, aprenem què aprova o condemna Déu: aprova la llum i condemna la foscor, símbols del bé i del mal. En Gènesi 2, llegim: « I va beneir Déu el seté dia i el va santificar ». És allí, en aquestes paraules, que aprenem que important és el descans del « seté dia » per a ell, i també per als seus vertaders triats que comparteixen els seus gustos i valors. Per això, després de recordar aquesta importància, en presentar com el quart dels Deu Manaments de Déu, la paraula «dissabte» mai s'esmentarà en les seues profecies de Daniel i Apocalipsis. La seua identificació amb el « segell del Déu viu » d'Apocalipsi 7:2 es basa en un acte de fe, que depén del coneixement de Déu. Aquest principi confirma la declaració de Jesucrist, qui va dir: « I aquesta és la vida eterna: que et coneguen a tu, l'únic Déu vertader, i a Jesucrist, a qui has enviat ». Així mateix, en aquestes profecies, el « pecat » no s'identifica perquè no s'esmenta la paraula «dia del sol», i la seua identificació també depén de la fe, que coneix o no a Déu. La profecia divina no esmenta les coses amb claredat; només les suggereix, i és l'Esperit de Jesucrist qui dóna o no convicció de la interpretació als qui l'estudien, segons els jutge dignes d'ella o no. El nostre coneixement de Déu augmenta amb el temps i les experiències revelades. Ja en Gènesi 3 aprenem que les amenaces de Déu no han de prendre a la lleugera, perquè la desobediència d'Eva, i posteriorment la d'Adán, va ser castigada amb la mort, com Déu li havia dit a Adán. Així mateix, l'arribada del diluvi en 1655, després del pecat, va confirmar aquesta necessitat d'obeir la seua paraula sota pena de genocidi humà. Els quaranta anys que Déu va alimentar al seu poble en el desert van confirmar encara més la seua capacitat per a fer-los viure o morir. Després, mitjançant jutges i reis, la mateixa lliçó es va renovar al llarg de l'antic pacte. Llavors, Israel, beneït per Déu, va entrar en el nou pacte basat en la sang vessada per Jesucrist. En aquest punt de la història, es van complir les paraules de Crist: « Consumat és ». La reconciliació de Déu amb els triats pecadors es va fer possible, i en renunciar al pecat, l'ofrena de la sang justa va produir concretament el fruit de la gràcia divina en les seues vides. Jesús els va purificar literal i espiritualment dels seus pecats. Tristament, amb el temps, el 7 de març de l'any 321, la joia de Déu, la seua perla de gran preu, el seu dissabte sagrat, va ser abandonada per un decret imperial romà ordenat per l'emperador Constantí I el Gran. Com a resultat, les malediccions del càstig diví continuarien fins a la fi del món, al retorn de Jesucrist. Però Déu havia profetitzat la seua intenció de restaurar la seua veritat, si no en tota la terra de pecat, al principi, en la fe adventista del seté dia que va ser restaurada oficialment pel decret de Daniel 8.14 que fixa la data d'aquesta restauració en la primavera de l'any 1843. Però en aquest moment, aquesta restauració encara no s'ha realitzat literalment, no obstant això ja condemna la pràctica del diumenge romà observat fins a aquesta primavera de 1843. El dissabte serà practicat pels triats seleccionats només després del final de la segona prova adventista del 22 d'octubre de 1844, és a dir, a partir del 23 d'octubre de 1844.

Al mateix temps que exigia la restauració de la pràctica del seu sant dissabte, des de la primavera de 1843 i la tardor de 1844, Déu va començar a portar als seus triats la seua gran Revelació. Quina novetat podia aportar, després del ministeri terrenal de Jesucrist? Només la revelació de l'existència del « pecat » que el diable havia restablit a l'Església cristiana, després d'aquest ministeri de Jesucrist. I per a concretar aquesta revelació, Déu la va basar en dos llibres profètics: Daniel en l'antic pacte i l'Apocalipsi en el nou pacte. I ací, novament, és impossible donar major importància a l'un o l'altre d'aquests dos llibres, perquè són indiscutiblement complementaris . Sense Daniel, l'Apocalipsi és incomprensible, i sense la Revelació donada a Juan, Daniel roman imprecís i misteriós. Daniel proporciona molts menys detalls que l'Apocalipsi, però aquesta escassetat es compensa amb la qualitat de la seua revelació, perquè ens presenta les bases essencials per a comprendre el judici que Déu emet sobre les religions jueva i cristiana. Per a la religió cristiana, aquestes bases es resumeixen de forma molt senzilla: Daniel 8.12: « L'exèrcit va ser entregat amb el càstig perpetu a causa del pecat »; quan? L'any 538; Data de l'establiment del " pecat ": 7 de març de l'any 321. El temps d'aquest abandó a l'església romana és de 1260 dies-anys, presentats com a " temps, temps i mig temps " en Daniel 7.25: " Parlarà paraules contra l'Altíssim, oprimirà als sants de l'Altíssim, i pensarà a canviar els temps i la llei; i els sants seran entregats a les seues mans per temps, temps i mig temps " . » El mateix període es presenta com " quaranta-dos mesos " i " 1260 dies " en Apocalipsis 11:2-3: " Però l'atri exterior del temple deixa'l a part, i no el mesures, perquè ha sigut entregat als gentils, i la ciutat santa serà calcigada per quaranta-dos mesos . I donaré autoritat als meus dos testimonis, vestits de cilicio, perquè profetitzen per mil dos-cents seixanta dies " .

Després d'aquests 1260 anys reals de regnats persecutoris dels papes romans i les monarquies europees, en Daniel 8.14, Déu estableix l'any en què començarà la revelació del seu judici. Això és

possible gràcies a la selecció dels triats, la fe dels quals és posada a prova fins al punt que Déu els declara " dignes " en Apocalipsis 3:4: " No obstant això, tens uns pocs homes en Sardis que no han tacat les seues vestidures; caminaran amb mi en vestidures blanques, perquè són dignes " . Sobre quina base els jutja Déu dignes? A diferència de multituds de falsos cristians tradicionalistes, els triats de Déu es distingeixen per la coherència del seu comportament, d'acord amb les seues paraules. Afirmen la salvació de Jesucrist i Déu els autentica perquè s'esforcen per obeir-ho i donen vital importància a les seues revelacions profètiques bíbliques. Les profecies divines van ser escrites en la Bíblia, però només són comprensibles quan el seu Esperit Sant il·lumina la ment dels seus triats. Aquestes persones, que per naturalesa només desitgen fer i complir la seua divina voluntat, descobreixen que és Déu mateix qui, coneixent la seua naturalesa profunda i vertadera, les ha guiades i conduït cap a la seua obediència. Segons la imatge bíblica, no és l'ovella la que cerca al seu amo, sinó el contrari: és el «bon pastor » qui « ve a buscar a l'ovella perduda ». I Jesús va afegir: « Les meues ovelles coneixen la meua veu; les cride i em segueixen ». Aquest tema em porta a parlar de la conversió de Pablo. Va ser possible perquè Pablo va estimar sincerament la veritat revelada al seu poble, Israel, a qui Déu havia fet custodi dels seus oracles. Estava cegament animat per un zel sincer, a diferència d'altres jueus enganyosos i calculadors, com el summe sacerdot Caifás o Judes. Déu, que escodrinya les ments, els cors i els esperits, coneixia perfectament la seua vertadera naturalesa. Per tant, ho va impulsar, mitjançant una visió encegadora, a convertir i servir-li. Pablo és el cas típic de la « ovella perduda » a la qual Jesús ve a rescatar del campament del diable perquè és digne.

Igual que la veritat divina, els triats són persones senzilles i, sobretot, molt lògiques. Per a ser compresa, la revelació divina no requereix una educació superior, perquè les coses revelades són accessibles als homes més senzills, perquè Déu els ha donat la intel·ligència.

Així, després de la gran llum rebuda en Jesús pels seus primers apòstols, segles de foscor espiritual van dominar la vida humana fins al retorn de la llum que va arribar després de la prova de fe "adventista" en la tardor de 1844. Aquest va ser només el començament del retorn de la llum divina, però es van restablir els elements essencials: la pràctica del vertader descans del dissabte i la consciència de la importància de la revelació profètica de la Bíblia, que confirma l'anunci del gloriós retorn final de Jesucrist. Les interpretacions de les profecies encara eren falses i provisionals, però l'actitud dels serfs de Déu era digna de la salvació de Crist. Perquè escodrinya els cors i els pensaments, Déu selecciona als seus triats segons criteris de debò que toquen la naturalesa humana. La vertadera comprensió dels misteris revelats depén només del temps, perquè s'aconsegueix gradualment i aconsegueix el seu apogeu sol en els últims dies dels sis mil anys de la selecció dels triats pel projecte diví.

El " pecat " revelat en Daniel 8.12 és el vincle que connecta les imatges d'Europa il·lustrades en l'Apocalipsi pels símbols de les " deu banyes i els set caps" . Aquest simbolisme de les " deu banyes ", citat per primera vegada en Daniel 7:7, és l'objectiu de Déu en l'Apocalipsi en tres èpoques diferents, identificables per l'absència o presència de " diademes " col·locades sobre els "caps " o sobre les "banyes ". En aquest enfocament, Déu apel·la de nou al principi de complementarietat . Així, quan aquestes " diademes " estan sobre els " set caps " en Apocalipsis 12:3, s'apunta a Europa en la seua fase imperial romana, la qual cosa evoca les persecucions dels primers cristians, fins a la pau enganyosa establida per l'emperador Constantí, qui va ordenar l'abandó del dissabte diví el 7 de març de 321. Va ser llavors quan es va establir aquest " pecat " denunciat per Déu en Daniel 8.12. Però això va quedar emmascarat per l'adopció del "dia del sol", que el va reemplaçar com el primer dia de la setmana. I és així que, amb aquesta substitució del sant i diví dissabte, el "dia del sol", venerat pels pagans romans i el primer dia de la setmana divina, es va convertir en la marca de l'autoritat romana, en oposició al dissabte, que constitueix, en si mateix, el segell real del Déu viu . Han de comprendre quant això es va percebre com una traïció i un afront per part del Déu Creador, i com a resultat, la gràcia de Crist ja no podia ser obtinguda pels pecadors que cometien un pecat voluntari. Perquè les paraules " seté i primer " culpaven als qui van legitimar el canvi introduït per aquest emperador romà. Però el canvi del dia de descans setmanal va ser ben anticipat pel cessament dels " deu " anys de terrible persecució, profetitzats en Apocalipsi 2.10, perpetrats per l'emperador romà Diocleciano i els seus emperadors associats en la seua tetrarquia, entre 303 i 313. Ordenat per Constantino, el cessament de les persecucions va afavorir el desenvolupament de la religió cristiana, i multitud d'inconversos es van batejar per a entrar en la nova religió protegida pel propi emperador. Totes aquestes conversions superficials van acceptar el canvi del dia de descans sense problema. Perquè en aquells dies, els triats, els vertaders, capaços de resistir, eren tan pocs com en qualsevol altra època, fins a la nostra. Amb l'adopció del descans del primer dia, presenciem la formació original de la religió catòlica romana. Així com el cuc està en el fruit, la "marca " diabòlica ha entrat en la doctrina i la pràctica religiosa cristiana, i per perpetuïtat terrenal, fins al gloriós retorn de Jesucrist.

Subtilment, en Apocalipsi 13:1, les " diademes " passen dels " set caps " a les " deu banyes ". L'Esperit indica així que l'Europa de les monarquies se centra en el context de la seua submissió al règim papal romà establit des de l'any 538 fins a 1798, és a dir, la qual cosa Daniel 8.24 va profetitzar en dir: " Les deu banyes són deu reis que sorgiran d'aquest regne. Un altre sorgirà després d'ells, serà diferent del primer , i sotmetrà a tres reis ". Per tant, és aquest altre " rei " de Daniel el que es designa amb el símbol dels " set caps " en l'Apocalipsi. En aquest versicle, hem de destacar la importància de la precisió " serà diferent del primer ", ja que aquesta " diferència " és el seu poder religiós papal. Per tant, contràriament a les afirmacions de l'església papal romana, els papes no són successors de l'apòstol Pere, ja que Déu situa l'aparició del règim papal després del desmembrament de l'Imperi Romà. La qual cosa es va complir a partir de l'any 395. El vincle que connecta aquesta era europea de les " deu banyes " continua sent el " pecat " establit per l'emperador Constantí. Però aquesta vegada, el "dia del sol" és imposat per una organització religiosa, i a més, ha sigut rebatejat com a "dia del Senyor" o, en llatí, "Dies Domenica" i en francés, "Domingo". A partir del nostre coneixement d'aquests fets, el valor de la nostra fe dependrà de la nostra reacció. Ens sentim indignats, atònits, desafiats, sorpresos, commocionats, indignats o ens deixa freds i indiferents? Qui va patir l'afront no és qualsevol. Aquest és el gran Déu, creador de tota vida, coses, lleis i principis, i el preu a pagar és proporcional a la seua omnipotència. Conscient o inconscientment del problema, tota la humanitat està pagant les conseqüències d'aquesta lesa majestat divina mitjançant incessants i múltiples malediccions que l'assoten de diverses maneres: erupcions volcàniques, terratrémols, tsunamis, ciclons devastadors, invasions d'insectes destructius, inundacions, calamarses i guerres mortíferes, etc. A la culpa de l'emperador Constantí, el papat romà va afegir l'"arrogància " que Daniel 7:8 i 20 li imputa, en atrevir a transformar el text original dels deu manaments de Déu, arribant fins i tot a gosar esborrar el text del segon manament, pel qual Déu prohibeix prostrar davant imatges tallades de qualsevol criatura terrestre o celestial. Ignorant aquesta prohibició divina, multituds de persones es prostren davant imatges de sants canonitzats per la pròpia Església Catòlica Romana, cometent així abominacions piadoses. Amb el temps, els humans reprodueixen els mateixos comportaments, fins i tot si el context històric canvia. Però en la nostra època, la llarga pau que es va prolongar fins a l'any 2022 ha accentuat el fenomen. Déu i els seus principis són injusta i odiosament ignorats i menyspreats. L'Església papal va formalitzar així la forma pagana donada al cristianisme des de l'any 321. I quan, entre 1170 i 1789, la veritat divina es va difondre a través de la Bíblia, va perseguir a mort als profetes protestants de Déu i a la pròpia Bíblia, la lectura de la qual estava prohibida; els infractors s'exposaven a la mort, la presó o les galeres del rei.

Per a posar fi a aquesta abominable dominació, Déu va desencadenar la Revolució Francesa i la seua venjativa massacre, que va cobrar com a víctimes als principals culpables: la monarquia i el clergat del catolicisme romà, incloent al papa Pius VI, qui va morir a la presó en Valence, Drôme, en 1799. La pau religiosa establida per Déu després d'aquestes massacres va afavorir la restauració de la seua veritat doctrinal. Va ser, per tant, en aquest període de pau religiosa que es van dur a terme els judicis adventistes de 1843 i 1844. Però, a més dels triats seleccionats en aquestes proves de fe profètica, la pau va afavorir especialment el desenvolupament del lliure pensament i l'ateisme, arrelats en la ment dels revolucionaris francesos. I aquest model es va estendre a totes les nacions occidentals d'Europa, mitjançant les guerres liderades per Napoleó I , emperador de França. La situació només va poder empitjorar amb el temps, fins al « temps de la fi » profetitzada en Daniel 1:1-2. 11.40: « En el temps de la fi , el rei del sud l'assetjarà. I el rei del nord l'atacarà com un remolí, amb carros, genets i moltes naus; s'endinsarà a l'interior, s'estendrà com un torrent i es desbordarà» . Aquest « temps de la fi » ocorre al final del temps del segell dels triats, segons Apocalipsis 7:3: « No danyen la terra, ni la mar, ni els arbres, fins que hàgem segellat als serfs del nostre Déu en els seus fronts ». Un càstig final, similar al genocidi francés de 1793-1794, arriba llavors per a assotar a l'Europa culpable i al món.

L'última era d'Europa es caracteritza per l'absència total de diademes en les deu banyes i els set caps , com la imatge d'Apo. 17:3: « Em va portar en l'Esperit al desert. I vaig veure a una dona asseguda sobre una bèstia escarlata plena de noms de blasfèmia , que tenia set caps i deu banyes » . La desaparició de les diademes en les deu banyes significa que l'Esperit apunta a Europa en una època en la qual les monarquies han sigut reemplaçades principalment per règims republicans. No obstant això, des de l'era anterior, aquestes nacions republicanes han conservat les blasfèmies associades a les set caps, és a dir, associades a la ciutat papal romana. De la mateixa manera, la nova bèstia " escarlata " porta el color associat amb el règim papal catòlic romà anomenat " Babilònia la Gran " en Apocalipsi 17:4: " La dona estava vestida de porpra i escarlata , adornada amb or, pedres precioses i perles. Tenia a la mà una copa d'or plena d'abominacions i de la immundícia de la seua fornicació ". I el " escarlata " és, com el "carmesí " i la " porpra ", el color del " pecat " segons Isaïes 1.18: " Veniu després, i estiguem a compte!", diu Yahvé. " Si els vostres pecats anaren com la grana ,

com la neu seran emblanquits; si foren rojos com el carmesí , vindran a ser com a blanca llana " . » Un " mantell " roig escarlata simbolitzava el " pecat " impost sobre Jesús en Mateo 27:28: " I li van despullar de les seues vestidures, i li van posar damunt un mantell escarlata ". Però aquest “ mantell escarlata ” també el confirmava com a “ rei dels jueus ”; sent “ escarlata ” també un signe de reialesa.

Aquesta imatge que es dóna en Apocalipsi 17:3 és la del nostre grup occidental, que comparteix l'herència religiosa de l'església papal romana. Aquest compartir es refereix a... També les nacions protestants hereues del descans del primer dia ensenyat per l'església romana. Però també és la imatge de l'últim govern universal que formaran i establiran els rebels supervivents de la Tercera Guerra Mundial. Aquest últim règim autoritari terrestre està simbolitzat en Apocalipsi 13.11 per la " bèstia que puja de la terra ". Apareix, amb el temps , després de la " primera bèstia ", que, al seu torn, " va pujar de la mar " en Apocalipsi 13:1. En aquesta successió " mar-terra ", Déu profetitza les successives dominacions, la catòlica romana i després la protestant estatunidenca, segons la imatge proposada en Gènesi 1:9-10: "I va dir Déu: Ajuntar les aigües que estan davall dels cels en un lloc, i descobrir l'asseque. I va anar així. Déu va cridar al sec Terra , i a la reunió de les aigües va dir Mars . I va veure Déu que era bo ".

naturalesa complementària del muntatge profètic es demostra mitjançant successives visions generals de l'era cristiana des de diferents perspectives, i totes aquestes visions se superposen per a formar els missatges complementaris revelats per Déu. La importància de la profecia sol es farà evident per a alguns dels triats quan vegen evidència convincent de les interpretacions que se'ls proposen. Els recorde que per a alguns serà massa tarde quan la profecia es complisca, ja que Déu declara en Ezequiel 1:1-3. 33:33: « Quan aquestes coses succeïsquen, i heus ací que succeeixen! Sabran que hi havia un profeta entre ells ». Ho sabran, sí, però massa tard, perquè aquest missatge es refereix a aquells als qui Déu li diu al seu profeta, en el versicle 32: « Mira , eres per a ells com un cantor agradable, de bella veu i expert en música. Escolten les teues paraules, però no les posen en pràctica » . Conec bé aquest versicle, ja que va ser presentat per l'Esperit a algú que em preguntava sobre aquest tema. Els contextos canvien, però la conducta humana rebel continua en la incredulitat. No, per a agradar a Déu, l'home no ha d'esperar el compliment de les profecies, sinó creure en el seu compliment abans de tindre la prova. La fe és una confiança depositada per endavant en el Déu revelador. I quan arriba el compliment de les coses, Déu només reté la falta de fe prèviament demostrada pels incrèduls o, per contra, la fe observada en els seus vertaders triats. Per això les proves Les profecies que s'ofereixen als triats no es refereixen al seu compliment, sinó que es manifesten en el descobriment i la comprensió de les subtileses que Déu demostra en el seu pla profètic. Aquesta és la prova que Déu considera grata, perquè els seus triats descobreixen i admiren la saviesa i intel·ligència infinites i il·limitades de la seua divinitat. Comprendre la profecia bíblica constitueix la concessió d'un diploma espiritual que Déu ofereix al triat que es demostra digne d'ell. Perquè les profecies bíbliques condensen i reprodueixen els ensenyaments de tota la Bíblia, des de Gènesi fins a Apocalipsi. És aquest estudi profètic el que ens permet afirmar que tots els llibres que componen la Bíblia són l'expressió de la inspiració de l'únic Esperit de Déu que ens va visitar ocult en un cos humà en Jesucrist.

De xicoteta llum a gran llum

Amb raó i utilitat, donem importància a les dates de 1843 i 1844 dels dos primers judicis adventistes. Però és hora de saber que la data de 1994 va estar marcada per una glòria major que aquestes dues dates. I això malgrat el caràcter reprimit i ignorat d'aquesta experiència espiritual pels adventistes escampats pel món. No obstant això, és en aquesta data de 1994 que Déu va presentar la gran llum profetitzada en la primera visió que va donar a la seua profetisa Elena Gould White, i que ella relata i descriu en la seua obra "Primers Escrits". Aquesta gran llum mereix aquesta qualificació, perquè a diferència de l'anterior, establida entre 1844 i 1873, és definitiva i mai serà qüestionada. La seua importància es confirma pel fet que Déu nega el valor de l'herència adventista original en dir en el seu missatge a " Laodicea ", el nom de l'última era de l'adventismo institucional oficial, en Apocalipsi 3.17-18: " Perquè dius: 'Jo sóc ric, i m'he enriquit, i de cap cosa tinc necessitat'; i no saps que tu eres un desventurat, miserable, pobre, cec i nu, jo t'aconselle que de mi compres or refinat en foc, perquè sigues ric, i vestidures blanques per a vestir-te, i que no es descobrisca la vergonya de la teua nuesa; i ungeix els teus ulls amb col·liri, perquè veges ". En aquest versicle, la necessitat d'obtindre de Jesucrist " vestidures blanques " confirma el qüestionament de l'estatus dels pioners de l'adventismo, als qui Déu assenyala i designa en Apocalipsi 3:4, en dir sobre ells aquestes paraules de benedicció: " No obstant això, tens en Sardis uns pocs homes que no han tacat les seues vestidures; caminaran amb mi amb vestidures blanques , perquè són dignes " . Òbviament, aquesta

dignitat s'ha perdut i la necessitat de qüestionar l'herència doctrinal de la tradició adventista és evident i està recolzada. I això, sobretot, perquè el versicle fundacional de l'adventismo, Daniel 8.14, ha de ser completament retraduït. L'antiga traducció " Fins a dues mil tres-centes vesprades i matins, llavors el santuari serà purificat " es converteix, segons el text hebreu, en: " Fins a dos mil tres-centes vesprades i matins; i la santedat serà justificada ". Aquesta no és una simple purificació, sinó una retraducción completa. I aquesta vegada, el missatge té l'avantatge de tornar clar i comprensible, perquè ja no es tracta d'un santuari celestial que ha de ser purificat, sinó de la " santedat " divina i humana que ha de ser " justificada " per la " justícia eterna " portada per Jesucrist, segons Daniel 9.24: " Setanta setmanes estan determinades sobre el teu poble i sobre la teua santa ciutat, per a acabar les transgressions i posar fi als pecats, per a expiar la iniquitat i introduir la justícia eterna , per a segellar la visió i la profecia, i per a ungir el Lloc Santíssim " . El missatge de Daniel 8.14 es torna lògic i coherent, ja que apareix després de les acusacions que Déu fa contra el fals cristianisme, hereu de les abominacions catòliques romanes citades en el versicle 13 que el precedeix: " Vaig sentir a un sant que parlava, i un altre sant li va preguntar al que parlava: Fins quan durarà la visió sobre el sacrifici continu i del pecat desolador? Fins quan durarà el santuari , la santedat i... Serà calcigat l'exèrcit ? Des de la primavera de 1843, al final de les 2300 tardes-matins que comencen en la primavera de l'any 458, Déu tanca la porta de la seua gràcia a aquest fals cristianisme que afecta a totes les religions cristianes oficials que practiquen la resta del primer dia romà. La selecció dels triats adventistes pot, per tant, començar des d'aquesta primavera de 1843, i aquest és el propòsit dels dos falsos anuncis del retorn de Jesucrist, primer per a la primavera de 1843 i després per al 22 d'octubre de 1844. Per a Déu no importa que Jesús no vinga en aquestes dues dates; per a ell, l'única cosa que importa és com aquests anuncis són rebuts pels candidats a la prova de fe. I en aqueix cas, els deixebles de Descartes queden automàticament desqualificats, perquè el raonament de Déu no té res de cartesià, sinó que és extremadament subtil. Perquè per a ell, la falsedat compleix el paper de debò, durant un temps limitat de prova. La falsedat que usa Déu no és mentida, perquè Déu ho usa per a salvar als seus triats, a diferència del diable que usa la falsedat de les seues mentides per a destruir les ànimes humanes.

Quant a la comprensió profètica, la xicoteta llum de 1844, simbòlicament dita " el clam de mitjanit " segons la "paràbola de les deu verges ", ja no té comparació amb la gran. De fet, en 1994, la llum portada per Déu va il·luminar plenament els 12 capítols del llibre de Daniel i els 22 de l'Apocalipsi. No va ser fins a 2018 que noves llums em van portar a estudiar i compartir les perles profètiques que amaga el llibre del Gènesi. Va ser en aqueixa mateixa data que l'Esperit em va permetre descobrir l'existència d'un missatge profètic contingut en el text original dels deu manaments de Déu. I va anar de nou en la primavera d'aquest any 2018 que l'explicació que porta a fixar el retorn de Jesucrist per a la primavera de 2030 em va ser revelada a mi i al meu germà en Crist Joel, qui em dóna suport i m'ajuda eficaçment gràcies als dons i a l'excepcional memòria històrica que Déu li va concedir.

He estat esperant des de 1982 el compliment de la Tercera Guerra Mundial, que es preparava per a esclatar a Ucraïna des del 24 de febrer de 2022. I finalment ho estic veient. No perquè tenia pressa per entrar en aquest aterridor context, sinó perquè sabia que l'esdeveniment era inevitable, perquè havia sigut profetitzat pel Déu Creador. Aquesta terrible etapa estava davant meu, i després, l'encara més terrible: la prova final de la meua fe, en la qual es dictarà un decret de mort contra tots els que observen el sant dissabte de Déu. I al final d'aquesta prova, finalment, l'alliberament portat pel gloriós i diví Jesucrist.

El creixement constant de la llum divina també ha incrementat el meu coneixement de Déu, i he pogut comprendre quant ignoren la seua vertadera imatge els habitants de la terra, i sobretot, és una vergonya per a ells, des dels cristians fins als Adventistes del Seté Dia, abandonats per Déu des de 1994. Amb el temps i la tecnologia, la terra s'ha convertit en un xicotet llogaret on tots descobreixen l'existència i els costums dels altres. Com a resultat d'aquests intercanvis internacionals, s'està desenvolupant un tipus d'humanitat internacional en tota la terra. Els mateixos gustos pel consum, el mateix interés per la tecnologia i el seu progrés, els mateixos tipus de menjar i beguda, i també, i sobretot, la mateixa falsa concepció del Déu creador. A la Xina, el país que adora al gran Drac, el "ying i el yang" representen els principis oposats del bé i del mal. Les forces són iguals, i a vegades guanya un, a vegades l'altre. Aquestes filosofies han penetrat en la nostra societat occidental. I això s'ha facilitat encara més perquè la religió catòlica romana ha presentat des de fa molt temps la fe cristiana sota aquest principi: Déu és el déu del bé, Satanàs el diable és el déu del mal. Seria més requerisc dir: Déu és la veritat, Satanàs el diable és el mentider i la mentida. Tot això perquè Déu a vegades danya a homes rebels i àngels malvats. D'igual manera, per a seduir a les seues víctimes, Satanàs pot ocasionalment fer-los el bé. Però el temps del "sèrum" ha acabat; ara hem d'alliberar-nos dels falsos prejudicis transmesos per les tradicions religioses humanes. No, no existeix un Déu del bé

i un déu del mal com el conceben molts occidentals amb els xinesos o els hindús orientals. La situació real és molt diferent, perquè només hi ha un Déu, l'Esperit Creador, que dóna el bé o el mal. Quan infligeix el malament, pot fer-ho directament a través de la naturalesa, o pot confiar l'acció al diable i els seus dimonis. Però ell, i només ell, ho decideix tot. Els dimonis ja han demostrat que no poden resistir el poder del Déu Creador encarnat en Jesucrist. Li temen i se sotmeten a la seua autoritat. Per tant, el bàndol del bé i el del mal no són en absolut iguals. Però aquesta falsa concepció de les coses persisteix perquè els homes són víctimes de la seua ignorància bíblica i de la influència de falses filosofies estrangeres.

Com a resum final del meu coneixement de la profecia bíblica, observe similituds entre les eres fixades per la divisió del temps profètic. La divisió principal se centra en la data de 1844. Per tant, tenim una era entre l'era apostòlica i 1844, i una era entre 1844 i el retorn de Jesucrist. Ara bé, aquestes dues eres segueixen la mateixa doble experiència. Comencen en un temps de llum, passen per un temps de domini de les tenebres i la llum divina torna per a reparar els errors doctrinals adoptats. Desenvolupe aquesta idea per a l'era situada abans de 1844. Comença en la llum apostòlica doctrinalment pura i perfecta, després passa entre 538 i 1798 per un temps de profunda foscor, però per a la Reforma del segle XVI , la llum bíblica restaura veritats evangèliques com la salvació donada per gràcia i la fe basada només en l'Escriptura bíblica. Per al període posterior a 1844: els judicis adventistes produeixen la fe adventista del seté dia gelosa per la veritat divina; La fe adventista reprodueix la fe perfecta dels apòstols. Amb el temps, l'adventismo es mundaniza i perd el seu amor per la veritat, i la foscor el domina fins a 1994, quan Déu suscita una nova esperança adventista per al retorn de Jesucrist. La gran llum profètica que acompanya a aquesta esperança és rebutjada i menyspreada malgrat l'advertiment diví en 1 Tesalonicenses 5.19-20-21: « No apagueu l'Esperit. No menyspreeu les profecies. Examineu-ho tot; retingueu el bo ». I en aquesta prova de fe, Déu selecciona als seus últims triats, portadors del seu gran i inimitable llum. En l'era adventista, la data de 1994 és, per tant, comparable a la del segle XVI . Així, podem comprendre millor com en 1844 Déu reinicia el compte a zero. La seua exigència del vertader dissabte estableix nous fonaments que condicionen l'obtenció de la salvació. La gràcia s'obté ara amb la condició que l'anomenat demostre ser digne de l'elecció pel seu amor a la veritat profètica bíblica. El coneixement del dissabte adoptat reprodueix progressivament, mitjançant el símbol de les « dotze tribus » d'Apocalipsis 7, una etapa inicial de plena il·luminació comparable a l'època dels « dotze apòstols ». Així, la successió de les dues eres justifica l'evocació dels « 24 ancians » d'Apocalipsis 4:4: « Al voltant del tron vaig veure vint-i-quatre... » Trons , i sobre ells se senten vint-i-quatre ancians , vestits de blanc i amb corones d'or al cap . Aquests ancians estan asseguts perquè han obtingut la victòria, com Crist abans que ells, a qui Déu li diu profèticament en el Salm 110:1: « Salm de David. Yahvé diu al meu Senyor: Asseu-te a la meua destra, fins que pose als teus enemics per estrada dels teus peus » .

Des de 1844 fins a l'actualitat, la fe cristiana no combatent s'ha tornat tèbia, formalista, tradicional i, per tant, molt superficial. En el capítol anterior, vaig citar aquest versicle on Jesús va dir: «Aquesta és la vida eterna: que et coneguen». Tu, l'únic Déu vertader, i Jesucrist, a qui has enviat ». Ara bé, en Gènesi 4:1, l'Esperit ens diu: « Adán va conéixer a Eva, la seua dona, la qual va concebre i va donar a llum a Caín, i va dir: «He format un home amb l'ajuda de Yahvé» . En aquest versicle, el verb « conéixer » adquireix una forma sexual, la qual cosa demostra que Déu no pot conformar en cap cas amb una relació superficial, perquè exigeix dels seus vertaders triats una comunió profunda, sincera i màxima; la qual cosa desqualifica a les religions cristianes tradicionalistes.

Durant molt de temps, i fins al rebuig de Déu a l'adventismo institucional, els seus teòlegs es van equivocar en interpretar els retrets que Jesús dirigeix als seus serfs en el seu missatge de « Laodicea ». Sempre van interpretar la seua « tebiesa » com a falta d'amor fraternal, particularment notada com a senyal de benedicció en el missatge de « Filadèlfia », el nom del qual significa precisament «amor fraternal». On està, llavors, el seu error? Es basa en el fet que Jesús no pot retraure a la seua Triada la falta d'amor fraternal, perquè aquest fruit no depén d'ella, perquè l'amor fraternal és un do de Déu: ell ho dóna o no ho dóna. D'altra banda, la Triada càrrega amb la responsabilitat del que impedeix que Déu la faça donar aquest fruit d'amor fraternal. És també mancada d'amor, però més espiritualment, falta d'amor a la veritat profètica divina que Jesucrist proclama com el « camí que per la veritat condueix a la vida eterna », segons Juan 14:6. Llevem aquesta « veritat », com ocorre amb el Triat « Laodicea »; el « camí » s'interromp i ja no condueix a la « vida eterna ». En aquesta expressió, « la veritat » cobra una importància fonamental, perquè és aquesta la que connecta « el camí a la vida eterna ».

No oblidem, com a confirmació, aquesta altra cita, sovint mal traduïda, en la qual la paraula “fidelitat” substitueix a la paraula “ veritat”. » original: “ la veritat de YaHVéH roman per sempre ”, segons Sal.117:2.

El que l'adventismo oficial no ha comprés és que el missatge formulat per Jesucrist es basa en una experiència específica, no en una generalitat. En circumstàncies històriques específiques, és a dir, entre 1980 i 1991, per Déu en Crist, vaig presentar als líders locals del bastió adventista de Valence, en Drôme, França, la llum de les profecies de Daniel i l'Apocalipsi, desxifrades perfecta i íntegrament únicament per mitjà de la Bíblia, els ensenyaments dispersos de la qual proporcionen totes les respostes i explicacions. I com aquesta llum venia acompanyada d'un anunci del retorn de Crist per a l'any 1994, el missatge va ser rebutjat i el seu missatger, és a dir, el meu humil i senzilla persona, va anar oficialment expulsat de la institució, però no en 1994, quan els fets haurien demostrat el meu error, sinó sense esperar a aquesta data, a partir de la tardor de 1991; la qual cosa és encara més injustificat i, per tant, supremament condemnable pel Déu just i bo. Perquè, els recorde, en 1843 i 1844, va anar precisament mitjançant dos falsos anuncis del retorn de Crist que Déu va posar a prova la fe dels cristians d'aquells temps. I per què aquests falsos anuncis? Per a apartar, o santificar, als seus vertaders triats d'aquell temps. La veritat o la falsedat tenien un solo objectiu: revelar la profunda i real naturalesa espiritual que cada cristià amaga en el seu interior. Aquestes experiències adventistes són similars al càlcul del raonament inspirat per Déu al savi Salomón en el cas del xiquet disputat per dues mares. En ordenar que el xiquet fóra tallat en dos, Salomón sabia que la seua ordre no hauria de complir, perquè la vertadera mare preferiria perdre al seu fill abans que veure'l morir. Així mateix, Déu sabia que Jesús no vindria en 1843, ni en 1844, ni en 1994, sinó que cada vegada, en la fosca massa de falsos cristians hipòcrites d'aquells temps, com les estreles en el cel fosc, la naturalesa invisible dels seus vertaders triats brillaria amb força. I en 1844 va obtindre el que anhelava: una assemblea de triats , però triats només per un breu període, fins que la foscor satànica la va controlar i dominó, fins al punt que Déu es va veure obligat a abandonar-la al bàndol del mal en 1994. I des de principis de 1995, l'aliança oficial de l'adventismo amb la federació protestant va consagrar concretament aquest abandó, convertir l'Església Adventista en una assemblea de persones caigudes . En paraules de Jesucrist, va anar llavors " vomitada " per ell. I aquesta elecció del verb "vomitar" és rica en lliçons. Perquè qui vomita sent nàusees. En aquesta imatge, l'amor de Jesucrist rebutja amb repugnància als anomenats indignes que el menyspreen.

La posteritat d'Abraham

Aquest tema ha sigut molt discutit pels cristians des de l'apòstol Pau fins als nostres dies, però hui us convide a descobrir aspectes nous i originals d'aquest tema de reflexió.

No qüestione l'explicació de Pablo que la descendència d'Abraham és Crist. Demostraré que, en realitat, hi ha dos tipus de descendència d'Abraham: una carnal i una altra espiritual.

Literalment, la primera descendència d'Abraham es refereix al seu fill Isaac. El següent estudi mostrarà que la successió dels descendents d'Abraham reprodueix una forma anàloga a l'experiència viscuda per Adán. Aquesta consisteix a convertir a Abraham en un nou Adán. Seguim aquestes etapes de la seua descendència.

El seu fill Isaac naix com Crist per un miracle realitzat per Déu.

El seu fill Isaac és maltractat pel seu germà Ismael com Crist serà maltractat pels seus germans jueus.

El seu fill Isaac consent a ser sacrificat en l'altar erigit pel seu pare en obediència al mandat de Déu. Així mateix, Jesucrist consent a oferir la seua vida en obediència al mandat del Pare.

D'adult, Isaac pren com a esposa a la qual Déu tria per a ell. D'igual manera, Jesucrist tindrà com a esposa a la seua Triada, formada a partir de la reunió dels seus triats redimits per la seua sang vessada en la creu. I aquesta "Núvia" espiritual està composta per triats, triats per Déu.

Aquesta comparació amb Crist també funciona amb Adán, el primer home creat per Déu a imatge de Crist.

Adán tampoc va triar a la seua esposa, va anar Déu qui li la va donar.

Adán va engendrar dos fills, Caín i Abel, i Abraham va engendrar dos fills, Ismael l'il·legítim i Isaac el fill legítim.

Caín mata al seu germà Abel per gelosia; així mateix Ismael té gelosia d'Isaac, el fill legítim i hereu, i el maltracta.

Per a reemplaçar a Abel, qui va ser assassinat pel seu germà Caín, Déu li va donar a Adán un nou fill anomenat "Set". D'igual manera, els dos fills d'Isaac eren oposats: Esaú era carnal, Jacob era espiritual. Jacob es va sentir amenaçat de mort pel parany que li havia jugat al seu germà per a llevar-li la seua primogenitura en benefici propi. No va ser Esaú qui va lluitar contra ell, sinó Déu mateix, i al

final de la lluita, Déu ho va matar espiritualment en canviar-li el nom a Israel. Sota aquest nou nom, Israel era comparable a Set, el tercer fill d'Adán, qui també era molt espiritual i beneït per Déu.

Set produirà descendència de " fills de Déu " fins a la fusió dels matrimonis dels últims descendents amb les " filles dels homes ", segons Gènesis 6:2. D'igual manera, Israel produirà dotze fills que es convertiran en els patriarques fundadors de les dotze tribus de l'Israel carnal de l'antic pacte, condemnat a la llarga per Déu per les seues aliances antinaturals, els seus pactes amb els seus enemics i el seu rebuig del messies Jesús.

L'apostasia dels fills de Set és castigada amb les aigües del diluvi. D'igual manera, l'apostasia final de l'Israel carnal és castigada amb la mort de la seua nació, després del rebuig del seu messies.

Aquesta demostració prova que a través d'Isaac, Déu va emprendre una nova construcció humana que va prendre la forma de l'Israel de l'antiga aliança en la qual va nàixer Crist, redemptor dels pecats dels seus triats.

Ara bé, la gran lliçó d'aquesta demostració és comprendre com aquest antic pacte estava programat per a desaparéixer en ser reemplaçat pel nou pacte. I això em porta a assenyalar el següent.

Qui va ser Abraham? Un home entre tots els pecadors que van poblar la terra en el seu temps. Va viure en Ur dels Calfaments entre gent corrupta i pecadora davant Déu. Però Déu ho va arrabassar del seu entorn per a beneir-lo perquè era digne. I en aquest punt de la història terrenal, Abraham és el pare espiritual dels vertaders creients, la imatge dels triats als qui la sang de Crist redimirà d'entre tots els pecadors de la terra. Per tant, és essencial recordar que, abans de ser el fundador d'una posteritat que prendrà la forma de l'Israel carnal, Abraham és la imatge dels triats seleccionats entre els pobles pagans. Ignorant durant molt de temps la història d'Abraham, les nacions paganes van ignorar el vertader programa de salvació planejat per Déu. Cal dir que, gelosos del seu privilegi, els jueus no eren, ni són, partícips. Jesucrist recorda la gelosia dels « jueus de la sinagoga de Satanàs » en la seua Apocalipsi, en Apocalipsi 2:9 i 3:9. L'oferta cristiana de salvació proposada als pagans els va irritar terriblement i van lluitar contra aquesta nova competència amb mètodes odiosos, la fi dels quals era fer-los morir, com Jesucrist, el seu Maestro, abans que ells.

Ara que aquestes coses i aquest antic pacte han quedat arrere, podem apreciar plenament el vertader pla de salvació que Déu ha preparat per a tots els seus triats. Perquè, malgrat la seua aparença o el seu idioma, els triats són seleccionats de tota la terra, únicament pel seu amor a la veritat de Déu i a la veritat profana, perquè en totes les seues formes, la mentida és odiosa; això es deu al fet que sempre causa sofriment. És fàcil per a un ésser humà enganyar a un altre, però enganyar a Déu és impossible. Per això, en el seu estàndard de salvació eterna, la mentida ja no té cabuda, com ens recorda Jesús en Apocalipsi 22.15: " Fóra els gossos, els embruixadors, els fornicaris, els assassins, els idòlatres i tot aquell que mestressa i practica la mentida! "

Per a Déu, no hi ha mentides xicotetes ni grans; només mentides, fruit de l'esperit diabòlic de Satanàs i els seus dimonis, condemnats a mort per Déu. Per això, en oposició absoluta, exalta la puresa, la perfecta transparència del caràcter requerit per als seus triats, que adopten la imatge del " cristall ", en Apocalipsi 22:1: " I em va mostrar un riu d'aigua de vida, resplendent com el cristall , que eixia del tron de Déu i del Corder " . Què ens diu Déu en aquesta imatge? Traducció: i em va mostrar un poble viu, el caràcter del qual, resplendent com el cristall, estava d'acord amb el judici (tron) de Déu en Jesucrist, qui ho va construir i ho va produir.

Al llarg dels segles i mil·lennis, l'existència de l'Israel carnal ha frenat, però no impedit, l'entrada de pagans al poble de Déu. Rahab, la prostituta de Jericó, va ser un exemple paradigmàtic. Rut, la vídua d'origen estranger, és un altre exemple. Déu mai va impedir que un pagà considerat digne de la seua salvació entrara al seu poble. Però és cert que no va ser fins a la mort i resurrecció de Crist que van abraçar la veritat en massa.

En resum, la història, sota el signe de l'antiga aliança, es presenta com una experiència de vida concreta, subjecta a la norma de les lleis divines, entre les dues fases de la salvació presentades als pagans. Déu ens ofereix aquesta experiència com a exemple, perquè sapiem, en essència, la qual cosa no hem de repetir en absolut. Perquè en aquesta experiència, els bons models a imitar són molt escassos. I en la majoria dels casos, se'ns presenten sobretot mancades, errors de judici i accions rebels, perquè es revele la condemna divina d'aquestes coses. Els veritablement triats no cometran aquestes faltes, perquè la seua naturalesa obedient els protegeix d'elles. El seu amor a Déu i a la seua veritat és la seua armadura i la seua cuirassa, perquè no senten plaer a danyar al Déu que estimen amb tota la seua ànima.

Aquest estudi ens ajuda a comprendre millor per què, quan Jesús es va presentar davant ells, els jueus van afirmar ser descendents d'Abraham. Havien oblidat per complet que Abraham mateix va ser des del principi un simple pagà. La seua concepció carnal d'Israel els havia portats amb orgull a considerar als pagans com a simples " pedres " sense ànima. I coneixent els seus pensaments

secrets, Jesús va profetitzar la conversió dels pagans en dir-los, en Mateo 3:9: " I no pensen dir dins de vostés mateixos: 'Tenim a Abraham per pare!' Perquè els dic que Déu pot alçar fills a Abraham d'aquestes pedres ". I això era precisament el que estava a punt de fer.

Massa apegat al seu judaisme, Pablo no va comprendre aquest origen pagà del projecte diví de salvació, però el seu ensenyament de Romans 11 recorda les lliçons essencials; en particular, el risc que els pagans convertits reproduïren les faltes de la incredulitat jueva, la qual cosa resultaria d'ignorar l'advertiment bíblic i històric que van pagar tan car els jueus exclosos de la salvació. Lamentablement, els advertiments són sistemàticament ignorades per éssers humans que són naturalment rebels i orgullosos, o simplement, indiferents. La desobediència dels incrèduls no és, per tant, una sorpresa, però continua sent objecte d'una observació que justifica, a llarg termini, el judici de Déu i el seu càstig mortal.

En Abraham, Déu crea, en paral·lel amb els descendents d'Adán, una nova humanitat en la qual planeja revelar. I aquest verb "revelar" per si sol resumeix tot el seu programa, ja que la revelació bíblica general culmina precisament amb la seua gran Revelació profètica anomenada Apocalipsi, que significa Revelació. I el primer versicle del capítol 1 confirma la seua funció: « La Revelació de Jesucrist, que Déu li va donar per a manifestar als seus serfs les coses que han de succeir prompte, i que va donar a conéixer enviant el seu àngel al seu serf Juan » . Però atenció, aquesta Revelació és només l'extensió de la seua gran Revelació en Jesucrist. Aquesta profecia final és útil per als seus serfs que ho van reconéixer en Jesucrist. La culminació de la revelació de Déu va ser, per tant, la seua encarnació en la carn divina i humana anomenada Jesús de Natzaret. Perquè malgrat tota la seua aparença i la seua conformitat amb el model humà normal, aquest cos va ser marcat per Déu amb una particularitat a nivell del seu genoma. El descobriment de l'arca que contenia la seua sang per Ron Wyatt va permetre saber que la de Jesús tenia 23 cromosomes X i un sol cromosoma I. A part d'aquesta particularitat, el cos de Jesucrist era com el nostre: la mateixa capacitat per a patir, ja siga fam, set o contusions físiques. Déu va vindre a revelar el seu caràcter amorós, que el seu aterridor aspecte diví ocultava parcialment en l'antic pacte. No obstant això, ja manifestava poderosament el seu amor per les seues criatures, però en enfrontar a humans rebels, sovint va haver de castigar. Moisés, Caleb i Josué van percebre i van respondre a aquest amor diví. De manera que van representar, en el seu temps, als pocs triats que Jesús pot reconéixer hui com els seus fills per la seua obediència, fruit de l'amor que li tenen. Es fa evident, llavors, que, per part seua, Déu no ha canviat, ni en Esperit ni en Veritat, ni en caràcter, ni en la seua reacció punitiva, perquè en les paraules de Jesucrist trobem tot això: tendresa cap als qui ho estimen i severs advertiments cap als seus enemics.

La Revelació de Déu es va basar, per tant, en la seua encarnació en la carn i l'esperit de Jesucrist. Aprenem en Gènesi 4.26 que el nom de Déu, Yahvé, va ser evocat només des del moment en què Set, el tercer fill d'Adán, va engendrar al seu fill Enós: « Set també va tindre un fill, i el va cridar Enós. Llavors la gent va començar a invocar el nom de Yahvé ». Això confirma el vincle paral·lel revelat anteriorment amb el naixement de Jacob, reemplaçat per Israel, qui així pren la forma d'un tercer fill d'Isaac. I aquest nom «Yahvé» revela en si mateix el pla de Déu per a revelar. Perquè, la traducció correcta d'aquesta paraula és un verb que ha de conjugar tant en present com, especialment, en futur, la qual cosa llavors es tradueix com: Ell és i es revelarà, o revelarà el que és. Aquest nom que Déu es va donar des dels temps de Set, per tant, transmetia un missatge del qual les religions jueva i cristiana es van privar. Els jueus no ho pronunciaven, perquè els falsos cristians ho van canviar pel nom "Etern". Perquè, per a Déu, el seu projecte de revelar la seua naturalesa d'amor i justícia era més important que convéncer als éssers humans de la seua eternitat. Per tant, la falsa fe ha frustrat constantment al Déu creador en negar a pronunciar el seu vertader nom. I hui entenc per què em veig obligat a rectificar aquest error en tots els meus escrits. Déu té un nom: YaHWéH, el número del qual és 26; Iod = 10, Heth = 5, Wav = 6, Heth = 5. Resulta que el departament de Drôme, on viu, també porta el número 26. I vaig trobar en Levític 26 les claus per a interpretar les " trompetes " de l'Apocalipsi. Però hi ha encara més per descobrir: quan Déu mateix pronuncia el seu nom, no diu: "Ell serà", sinó "Jo seré", o "Si no, revelaré el que sóc". En hebreu, l'escriptura del seu nom canvia i es converteix en AHWH, el número del qual és llavors 17: Aleph = 1, Heth = 5, Wav = 6, Heth = 5; és a dir, el número simbòlic del "judici", segons Apo. 17. Aquest número 17 està format per un 1 i un 7, és a dir, dos números que caracteritzen a Déu = 1, creador = 7. Però 17 també és 10 + 7, 10 = la llei dels deu manaments + 7 Déu creador; ací, novament, els estàndards de la justícia divina. Res del que afecta a Déu es deu a l'atzar, sinó que, per contra, tot està calculat, pensat i organitzat per l'Esperit il·limitat del Déu totpoderós. Però atenció, l'aplicació del xifrat de lletres sol s'aplica als idiomes on aquest principi existeix normalment, és a dir, hebreu, grec i llatí.

Per tant, hem de recordar que Déu ha anunciat dues vegades la seua intenció de revelar el seu caràcter i naturalesa. I en cada ocasió, va presentar aquest anunci al llinatge portador de la seua

benedicció: el de Set, a qui Gènesi 6:2 designa com a « fill de Déu », i al llinatge d'Israel, a qui Déu va crear com el seu poble per a la seua demostració històrica, pedagògica i universal. Fins al seu rebuig de Jesucrist, el « poble de Déu » era també dit amb freqüència « els fills d'Israel », nom que evoca la promesa divina feta al seu patriarca, « Israel ». Però aquest nom els vincula a l'herència religiosa tradicional i carnal, la qual cosa suggereix una duració provisional. L'establiment de la nova aliança confirmarà aquest caràcter temporal de l'antiga.

Després de la destrucció del llinatge de Set per les aigües del diluvi, el llinatge d'Israel ve a reemplaçar-lo i estendre'l. La mort col·lectiva provocada pel diluvi deixa en la història una solemne i terrible advertiment diví. Però el propòsit principal de Déu és salvar als triats mitjançant la seua encarnació en Jesucrist, i això es materialitzarà en el llinatge edificat sobre Israel, nascut Jacob, fill d'Isaac, fill d'Abraham.

Roma perpètua

Sota aquesta presentació, record que Roma no és la "ciutat eterna" que els seus adoradors li atribueixen, sinó una ciutat la vida de la qual haurà sigut llarga, però perpètua. També té el privilegi de veure la seua destrucció anunciada i descrita per Déu en les seues revelacions profètiques de Daniel i Apocalipsis. Llegim en Apocalipsi 17.16-17: " Les deu banyes que vist i la bèstia odiaran a la ramera, la despullaran per complet, devoraran les seues carns i la consumiran amb foc. Perquè Déu ha posat en els seus cors executar el seu propòsit, i un sol propòsit: donar el seu regne a la bèstia, fins que es complisquen les paraules de Déu " . Apocalipsi 18 es dedica per complet a la descripció de l'execució del judici diví. Jesucrist va dir a les víctimes de les seues històricament famoses mentides i persecucions religioses: Apocalipsi 18:6-8: " Pagueu-li com ella va pagar, i doneu-li el doble segons les seues obres. En la copa en què ella ha abocat, doneu-li el doble". Puix que s'ha glorificat i ha viscut en delits, tant de turment i dol donen-li. Perquè diu en el seu cor: «Estic asseguda com a reina, no sóc vídua, i no veuré dol ». Per tant, les seues plagues vindran en un sol dia: mort, dol i fam; i serà consumida pel foc. Perquè poderós és el Senyor Déu que l'ha jutjada. En aquest versicle, Déu subratlla la seua afirmació de ser una «ciutat eterna»: « No veuré dol» . El seu càstig arribarà després del gloriós retorn de Jesucrist, qui revela a les seues víctimes seduïdes i enganyades la seua vertadera naturalesa malvada.

La primera prova d'aquest missatge, que Déu ens dirigeix respecte al caràcter perpetu de la mena de dominació de Roma, resideix en el seu paper com el « quart » i últim imperi de les successions terrenals, anunciat en Daniel 2, mitjançant la imatge de la «estàtua », i en Daniel 7, on l'Imperi Romà també és designat pel « quart » i últim « animal ». En aquests dos capítols, l'Imperi Romà es presenta com l'últim imperi universal dominant.

La nostra visió i anàlisis humanes són molt breus, a diferència dels de Déu, que abasten esdeveniments fins a la fi del món i més enllà. I aquesta diferència concerneix la nostra perspectiva històrica sobre Roma. Els historiadors ens ensenyen que l'Imperi Romà es va dividir i va desmembrar a partir de l'any 395, sota el regnat de Teodosio. És cert que Roma va perdre la seua forma imperial, però el seu esperit romà es va estendre per tota Europa Occidental i Oriental, és a dir, onsevulla que s'establira la civilització romana, voluntària o forçosament. Això és tan cert que aquest ens recorda: «Tots els camins porten a Roma». Això es deu al fet que totes les legions romanes conqueridores van abandonar Roma i van construir camins que conduïen a tots els països conquistats i colonitzats. El règim imperial va succeir a les diverses formes del règim republicà romà, que ja portaven dins el caràcter imperialista que estigmatitza a la civilització romana. Déu li va donar el « ferro » com a símbol. I aquest símbol li senta bé, perquè reprodueix la severitat de la disciplina imposada als soldats mercenaris a sou, però també en el seu equip, el pit i els muscles del qual estan protegits per una armadura de « ferro » i cuir gruixut. Les espases de bronze, massa fràgils, són substituïdes per gujas romanes, espases curtes de doble tall però amb la duresa i resistència del ferro . Els romans innoven en l'art de la guerra gràcies a un enginyós maneig de la disciplina: les legions adquireixen aspectes inesperats per als seus enemics en combat: els romans formen un cercle, i el grup adopta l'aparença d'una tortuga la closca de la qual està format per alts escuts protectors. Enfront d'ells, els seus adversaris es llancen a l'atac en gran desordre, sense cohesió col·lectiva. I les tàctiques romanes aconsegueixen la victòria, augmentant així contínuament el poder de Roma. I aquest poder només pot créixer, ja que, després de la victòria, Roma recluta mercenaris de l'exèrcit del país derrotat per a conquistar nous territoris. La victòria sobre els jueus de Masada demostra la tenacitat dels romans. No van dubtar a alçar una rampa fins a arribar al cim de la roca en l'altiplà on el rei Herodes havia construït una fortalesa on s'havien retirat i assentat els primers rebels jueus. La paciència i la

determinació absoluta van caracteritzar a l'exèrcit del poble romà i el van portar a la victòria. Per això, en Apocalipsi 2:6 i 15, Déu designa al poble romà amb el nom de " Nicolaítas ", paraula composta per dos termes grecs: "Nike", nom de la divinitat de la Victòria personificada, i "Laos", que significa poble. L'anhel de victòria és el senyal d'identitat de la civilització romana. Apocalipsi 2:6: " Tens això: que avorreixes les obres dels nicolaítas , les quals jo també avorrisc " . Apocalipsi 2.15: " Així mateix, tens a uns altres que sostenen la doctrina dels nicolaítas " . Cal destacar que, des de l'evangelització de Roma i el seu domini papal, les " obres dels nicolaítas " s'han convertit en una " doctrina " religiosa falsament cristiana .

Tot el que acabe de descriure és la norma de l'imperialisme romà. I llavors és possible que comprenguem millor el que Déu volia dir-nos sobre Roma, el caràcter del qual perduraria fins a la fi del món. Aquest caràcter romà imprimeix a Occident un tipus de civilització l'esperit imperialista de la qual no desapareixerà fins a la fi del món. Igual que Roma abans, Europa Occidental experimentarà amb diversos tipus de govern seguint el mateix procés: Monarquies, Repúbliques, Dictadures i imperialisme. No necessàriament en aquest ordre, ja que després de la monarquia, sota Carlemany, Europa Occidental té, momentàniament, un emperador. Trobarà uns altres, amb Carles V, Napoleó I , després Napoleó III, abans que a França s'instaure definitivament la República.

Però el llegat d'Europa és la seua civilització d'estil romà. Roma es va imposar gràcies al seu enginy inventiu i a la seua capacitat per a convertir la seua perspectiva de la vida en un model cultural, fóra del qual qualsevol altre model es qualifica pejorativament de bàrbar. I aquesta mentalitat ha persistit entre la majoria dels habitants d'Europa Occidental. Davant els nostres ulls, hui dia, s'aplica a Rússia i als pobles d'Orient, menyspreats per l'orgull occidental.

A més, aquest model desdenyós, arrogant i orgullós s'ha beneficiat del suport espiritual del primer papa del catolicisme universal, instal·lat en la seua seu pontifícia a Roma, des de l'any 538. A qui se li ocorreria qüestionar un tipus de civilització aprovat pel suposat representant de Déu en la terra?

Quin era, llavors, el model de vida dels bàrbars? Un tipus de vida tribal en la qual la divisió era molt gran a causa de la individualitat dels membres dels pobles. Però aquest individualisme estava lligat a la inclinació a la llibertat de cadascun. L'ús de la força s'emprava per a la defensa, tribu contra tribu, família contra família, individu contra individu. Però el desig de dominar a tots els pobles no estava present en la ment dels bàrbars. Els bàrbars, igual que els romans, eren pagans els cultes dels quals eren condemnats pel Déu Creador. I tots dos podien ser utilitzats per ell com a instruments de la seua maledicció. I Déu va fixar la seua elecció a la ciutat de Roma, per a manifestar, a través d'ella, els fruits de les seues malediccions contra la infidelitat i incredulitat del seu poble. Prioritaris en tot, els jueus van ser el blanc de les crueltats romanes i Jesucrist va ser crucificat per aquests instruments de la justa ira divina que castiga el pecat.

Al llarg dels segles, Europa ha conservat, en tots els seus pobles, el caràcter bel·ligerant i conqueridor de Roma. Les guerres han enfrontat constantment als regnes europeus, i posteriorment, l'afany de conquesta s'ha centrat en terres estrangeres, i en primer lloc, als països musulmans establits en Palestina, en els llocs sagrats del cristianisme. La falsa fe cristiana, que constitueix el catolicisme romà papal, ha ordenat "croades" totalment injustificades, ja que aquestes terres santes van ser entregades als pagans romans per voluntat de Déu, com a ensenya Daniel 9.26: "I després de les seixanta-dues setmanes es llevarà la vida a un Ungit, i no tindrà successor . El poble d'un líder que vindrà destruirà la ciutat, el santuari i la santedat, i la seua fi vindrà com un diluvi; està determinat que les devastacions duraran fins a la fi de la guerra " .

Les agressions occidentals de les «Croades» mai seran oblidades pels pobles musulmans, que encara hui guarden ressentiment i ànsies de venjança contra l'anomenat Occident «cristià». Aquesta acció de les «Croades» és un segell distintiu de la civilització romana conqueridora. Se'ls brindarà a aquests pobles atacats l'oportunitat de venjar, en el context de la Tercera Guerra Mundial, el principal objectiu de la qual és precisament Europa Occidental. En el tema de les " trompetes ", l'agressió dels països mediterranis estrangers caracteritza l'establiment papal de la " segona trompeta ": Apocalipsi 8:8-9: " El segon àngel va tocar la trompeta, i alguna cosa com una gran muntanya cremant en foc va ser llançat a la mar ; i la tercera part de la mar es va convertir en sang, i va morir la tercera part dels éssers vivents que estaven en la mar , i la tercera part de les naus va ser destruïda ". La repetició de " en la mar " confirma l'establiment de " la bèstia que puja de la mar " d'Apocalipsi 13:1. Però, d'igual manera, literalment, la paraula " naus " es refereix a la zona mediterrània, que el seu aquest ja era musulmà. No obstant això, més enllà del Mediterrani, aquesta paraula " naus " també es refereix a les últimes conquestes occidentals del continent sud-americà, dividit pel papat entre Espanya i Portugal. Aquesta expansió de la religió catòlica va ser profetitzada per Déu com una acció de la civilització romana. Malgrat les aparences, l'imperialisme romà ha continuat fins als nostres dies. Aquest bàndol occidental reuneix nacions de diverses grandàries i importància. Però, innegablement, qui la domine hui pot fer-ho gràcies a la demostració del seu poder bèl·lic segons un principi molt romà. Hui, per a

guanyar el suport del poble, els Estats Units es presenta com a defensor de la llibertat. Però la llibertat que pretén defensar és sol la que li autoritza a explotar als pobles de la terra i, en primer lloc, als qui la secunden. En la seua època, la Roma republicana i la Roma imperial no pensaven ni actuaven de manera diferent. Roma tenia el seu Capitoli, i als Estats Units, Washington també té el seu. A Roma, dictadors i emperadors es van esforçar per seduir al poble romà; a través dels seus discursos, Joe Biden fa el mateix hui, 21 de febrer, a Polònia, el seu nou bastió europeu-estatunidenc. La seducció està funcionant perquè els polonesos finalment estan obtenint el suport oficial estatunidenc que buscaven en unir a l'OTAN. Però aquest acostament a Rússia, que constitueix un avanç cap al seu territori, dóna la raó a Vladimir Putin, qui denuncia constantment l'avanç de l'OTAN cap a la seua Rússia. La subtilesa de l'avanç d'Occident cap a Rússia resideix en... El fet és que no és resultat d'una invasió militar directa dels països de l'OTAN, que simplement afirmen estar ajudant a Ucraïna a defensar la seua llibertat nacional. I el pitjor és que és cert. Perquè va ser Ucraïna qui va anomenar a la porta de l'OTAN, i no a l'inrevés, almenys en aparença.

Durant l'era cristiana, el regnat de Carlemany, emperador de la Gàl·lia i del Sacre Imperi Romanogermànic, va representar particularment el model per a l'antic Imperi Romà. Animat pel papismo diabòlic, va imposar el catolicisme amb l'espasa de ferro. Els teutons germànics van haver d'acceptar el baptisme o morir. La Paraula de Déu es va convertir així en una espasa de ferro i acer que mata i curta caps. La culpa del règim papal romà va aconseguir així el cim de l'horror i l'abominació. I en aquest context i després d'ell, compare les situacions. El Senat de l'Imperi Romà va ordenar i va finançar les guerres de conquesta. En l'era cristiana, el règim papal reemplaça al Senat romà i és aquest règim el que ordena als regnes vassalls conquistar pobles i sotmetre'ls a la seua religió catòlica romana. Llegim en Daniel 1:1-2. 11.39: « Amb el déu estranger actuarà contra les places fortificades; honrarà als qui ho reconeguen, els posarà al comandament de molts i els repartirà terres com recompensa» . Aquest « déu estranger » es refereix al diable, l'existència del qual revela el poble jueu, « estranger » a Roma. Déu revela l'estratègia ideada pel diable per a obtindre el suport del poble per al règim papal. Denúncia així l'estratègia d'astúcia i seducció, i ens revela la vertadera naturalesa del principi denunciat que caracteritza a tota la civilització occidental: « honrarà als qui ho reconeguen, els posarà al comandament de molts i els repartirà terres com recompensa ». Aquestes coses eren cobejades i anhelades pel traïdor Judes, però Déu no va respondre a la seua esperança; pel que la seua gran desesperació el va portar a penjar. Però el que Judes volia, el papismo ho va col·locar en un pedestal i el va convertir en un valor típicament occidental. La divisió de les terres de... El continent sud-americà es confirma al final del versicle: « Els repartirà terres com recompensa ». Aquest poder temporal caracteritza a la perfecció el règim papal romà. El principi també es refereix al títol imperial atorgat pel papismo als reis que van incrementar el seu poder. Les conquestes proporcionen terres al conqueridor, i les conversions forçades dels pobles conquistats augmenten el poder del règim papal catòlic a Roma.

És interessant notar que aquest poder per a distribuir terres precedeix a l'anunci de la "Tercera Guerra Mundial", que s'esmenta en el versicle 40: " A l'altra part del món, el rei del sud l'atacarà . I el rei del nord l'atacarà com un remolí, amb carros i genets, i amb nombroses naus; avançarà terra endins, s'estendrà com un torrent i es desbordarà " . Aquest versicle presenta a tres reis: el rei papal (ell); el rei musulmà i africà (rei del sud); i el rei rus (rei del nord) . Les relacions entre aquests tres reis es van centrar en la conquesta de territoris que se'ls van oposar en guerres sagnants. La "Tercera Guerra Mundial" combina tots els odis acumulats al llarg del temps. Per a aquests tres reis, es designen tres religions oposades que competeixen irreconciliablement: l'anomenat catolicisme cristià, el cristianisme ortodox i l'islam. I ja en el primer any de la guerra a Ucraïna, el motiu es refereix a una reclamació de territoris per part de la Rússia ortodoxa. En un discurs final, el líder rus parla de "terres històriques". els Estats Units i la Polònia catòlica estan armant a Ucraïna, i els musulmans txetxens lluiten al costat de la Rússia ortodoxa. On està llavors el " déu estranger " en aquesta guerra? En els tres bàndols la ruïna final dels quals profetitza Jesús en Mateo 12.25-26: " Coneixent Jesús els seus pensaments, els va dir: 'Tot regne dividit contra si mateix queda assolat, i tota ciutat o casa dividida contra si mateixa no romandrà. Si Satanàs expulsa a Satanàs, està dividit contra si mateix; com, doncs, romandrà el seu regne?' "

Observe que els estatunidencs estan tan convençuts de ser els millors amics del món que aquest sentiment domina el seu llenguatge en tots els seus discursos. Presenten idees recolzades per la comunitat mundial, opinions reconegudes i secundades només pels pobles de l'OTAN, i així i tot no per tots. I aquest comportament és conseqüència d'un llarg procés. Victoriosos en la Segona Guerra Mundial, van organitzar, abans de res, les relacions globals segons el seu únic desig i model. L'ONU té la seua seu als EUA; en substituir el patró or, el dòlar, la moneda estatunidenca s'ha convertit en el valor estàndard mundial; els tribunals estatunidencs tenen prioritat en la resolució de problemes comercials internacionals; qualsevol que s'opose als EUA està subjecte a sancions econòmiques. Els

acords comercials del GATT exigien als "socis" europeus comprar, en quantitats fixes, gra i altres productes estatunidencs. Aquest és el model de llibertat que defensa els EUA Actua de manera diferent el gánsterismo mafiós? Sabent que, seduïda per aquest model, Europa l'està reconstruint a casa, podem comprendre que just i merescut és el judici diví que ha vingut a assotar-la.

En la nostra època, el règim papal treballa en secret per a defensar els seus interessos, però ja no té el domini que reconeixien les monarquies. No obstant això, amb el temps, la religió catòlica ha crescut enormement als Estats Units, territoris oficialment protestants. Això es deu a la important immigració hispana, que s'està convertint quasi en la majoria en els estats del sud. A més, sota la presidència catòlica de Joe Biden, els Estats Units està reemplaçant al papat i a l'antic Senat romà per a ordenar i fomentar la conquesta de noves terres arrabassades al bàndol rus o que van romandre neutrals fins als nostres dies. Igual que l'antic Senat, el nou i els seus aliats europeus financen la guerra i als mercenaris disposats a morir per la llibertat, tant del concepte estatunidenc com de tot el bàndol occidental.

Els orígens de Roma: Els homes llop

Per a comprendre plenament la naturalesa dels romans, hem de considerar la història de l'origen de Roma. Pot ser que ens sorprenga, però com res és impossible per a Déu, qui va fer parlar a la serp d'Eva i al ruc de Balaam, podem creure en l'autenticitat del seu testimoniatge històric. Roma va ser fundada l'any 753 a. C., segons el nostre calendari oficial, per dos bessons alimentats amb la llet d'una lloba; els seus noms eren Ròmul i Rem. Ja en aquesta experiència original, trobem l'origen d'una humanitat que va heretar la ferocitat carnívora del llop , aquesta bèstia agressiva i perillosa, el caràcter disciplinat de la qual és digne d'esment . Els llops viuen en clans i respecten al líder. Aquest menja primer i, quan està satisfet, els altres llops poden menjar al seu torn. El principi de la reialesa es basa en aquesta llei dels llops, i així podem entendre que Déu desitjava per al seu Israel un altre model d'organització, però en la seua maledicció, els hebreus van preferir un rei, malgrat tots els desavantatges que aquesta elecció representava. Els llops cacen en ramats de forma organitzada i disciplinada. Enemics depredadors de les ovelles, en atacar un ramat, alguns llops vigilen, mentre que uns altres avancen silenciosament arrossegar fins al punt d'abalançar sobre les ovelles i massacrar-les . Al llarg de la seua història, els guerrers romans van replicar aquest comportament de llops rapaços i van obtindre grans victòries. Van conquistar colònies que els van portar a la dominació imperial. Des dels seus inicis, Roma s'ha caracteritzat per dues coses: en llatí, la paraula "lupa", que significa lloba, també designa a una "prostituta", i com a fill del " diable ", " assassí des del principi ", segons Jesús, Ròmul va matar al seu germà Rem, igual que el líder dels llops mata a un llop rival. Per tant, va ser el primer rei de Roma i es diu que va ser bel·licós i odiat. Cal destacar que l'últim emperador romà d'Occident, deposat pel rei herulo Odoacro en 476, es deia Ròmul Augusto. Per tant, és a la seua herència del caràcter dels llops al que Roma deu l'aspecte disciplinat i estructurat de les seues tàctiques i estratègies de guerra. Cap altre poble va demostrar tanta disciplina i organització abans dels romans. I la severitat de la llei animal dels llops es trobava en la màxima de les legions romanes: «La llei és dura, però la llei és la llei», en llatí: «Dvra lex set lex». Així com els llops « degollan » a les ovelles, llegim en Apocalipsis 18.24: «... i perquè en ella es va trobar la sang dels profetes i dels sants i de tots els que han sigut assassinats en la terra ». Déu atribueix a Roma « la sang de tots els que han sigut assassinats en la terra », com les ovelles « degollades » per « llops rapaços ». Aquells contra els qui Jesús adverteix als seus triats en Mateo 18.24. 7.15: " Cuidar dels falsos profetes. Vénen a vostés amb vestits d'ovelles, però per dins són llops rapaços . "

Els llops demostren gran intel·ligència en atacar únicament a éssers febles, als qui poden véncer i matar fàcilment, sense arriscar les seues vides. Fugen de la presència de l'home, al qual temen, però poden atacar-lo si es troben en una situació avantatjosa. No obstant això, mai ataquen a animals forts i vigorosos. Aquesta descripció encara caracteritza el règim romà, basat en cadenes d'intrigues, enganys, ardits i assassinats; factors que també caracteritzen i expliquen l'èxit del règim papal romà entre els reis de tots els països occidentals, com Dan. 8.24-25 profetitza: « El seu poder augmentarà, però no per si mateix; causarà estralls increïbles, prosperarà en les seues empreses i destruirà als poderosos i al poble sant. A causa de la seua prosperitat i a l'èxit dels seus ardits , s'enorgullirà de cor i destruirà a molts que vivien en pau , i s'alçarà contra el príncep dels prínceps; però serà infringit sense l'esforç de cap mà » . Les « ovelles » de Jesús, « degollades », són en aquest versicle « molts que vivien en pau ».

Així, Roma està en l'origen d'una raça d'homes-llop la naturalesa feroç del qual s'ha transmés de segle en segle fins als nostres dies, des de l'any 753. Però hui, la influència d'aquest caràcter romà ha transformat a tots els pobles que van heretar les seues mentides religioses en llops rapaços, com ella. I Déu ens revela així l'explicació del comportament feroç i cruel de la nostra humanitat occidental,

bel·ligerant, arrogant i orgullosa. Perquè és aquesta insaciable Roma papal la que càrrega amb la responsabilitat de les agressions d'altres pobles de l'Est o del Sud, i són aquestes agressions les que els han transformats al seu torn en bèsties feroces. Aquesta transmissió del caràcter romà s'ensenya en aquesta imatge de la " tercera trompeta " en Apocalipsi 8.10-11: " El tercer àngel va tocar la trompeta, i va caure del cel una gran estrela, cremant com una torxa , i va caure sobre la tercera part dels rius i sobre les fonts de les aigües. El nom d'aquella estrela és Absenta ; i la tercera part de les aigües es va convertir en absenta , i molts homes van morir per causa de les aigües, perquè es van fer amargues .

Ací presente la lògica de la seqüència de " trompetes ".

La « primera trompeta » evoca les invasions bàrbares que van provocar la caiguda de l'Imperi romà. És la resposta de Déu a l'abandó del respecte al seu descans sabàtic, datat el 7 de març de l'any 321. La Gàl·lia va experimentar una profunda transformació: les tribus cèltiques que la poblaven van ser reemplaçades o conquistades per: en el nord-est, els francs, procedents de l'actual Bèlgica; en el sud-oest, i fins al Loira, pels visigots, procedents de l'est de la mar Negra i assentats a Espanya; i en el sud-est, pels galorromanos, o gals, que van adoptar el tipus de civilització de Roma. En el centre-est, el regne germànic dels burgundis, que hui es refereix a l'actual Borgonya. Gradualment, el regne dels francs s'estendrà per tot el país i la conversió del seu rei Clodoveo I a la fe catòlica romana afavorirà, mitjançant el suport militar civil inicial, el reconeixement i la supremacia del bisbe de Roma, qui es convertirà, en 538, en el primer papa del règim papal romà. Però tres països s'oposen al bisbe de Roma. Són derrotats successivament i obligats a sotmetre a l'autoritat d'aquesta religió catòlica romana. Primer, en 535, els vàndals de religió arriana, feroços enemics del catolicisme, són esclafats; segon, els ostrogots arrians instal·lats a Roma són derrotats pel general Belisario enviat per Justinià I entre 533 i 538; i tercer, en 565, els hèruls, altres arrians, són derrotats al seu torn. Amb Roma alliberada, el primer papa regnant, l'intrigant Vigilio, pot asseure en el Palau de Letrán a Roma. I aquesta acció compleix l'anunci de la " segona trompeta " d'Apocalipsi 8:8-9: " El segon àngel va tocar la trompeta, i alguna cosa com una gran muntanya cremant en foc va ser llançada a la mar ; i la tercera part de la mar es va convertir en sang, i la tercera part de les criatures que hi havia en la mar, que tenien vida, va morir, i la tercera part de les naus va ser destruïda " . Déu compara l'establiment del règim papal catòlic romà amb " una gran muntanya cremant en foc llançada a la mar ", " la mar ", que simbolitza a la humanitat. Podem entendre que " la mar ", és a dir, la humanitat, al seu torn "serà incendiat ". Històricament, això s'aconseguirà mitjançant l'agressió religiosa de les conversions forçades i les croades lliurades contra l'Orient musulmà. En aquesta descripció apareix la paraula " gran ", que crea un vincle amb " Babilònia la gran " en Apocalipsi 17:5: " En el seu front tenia escrit un nom, un misteri : Babilònia la gran , la mare de les rameras i de les abominacions de la terra " . Però hui, aquest nom, " Babilònia la gran ", ja no és un misteri , perquè la profecia il·lustrada l'ha aclarit i eliminat. De fet, el misteri era el de la iniquitat profetitzat en 2 Tesalonicenses 2:3 al 7: " Que ningú us enganye en cap manera. Perquè aqueix dia no ha de vindre sense que abans vinga l'apostasia , i es manifeste l'home de pecat , el fill de perdició, el qual s'oposa i s'exalta contra tot el que es diu Déu o és objecte de culte, de manera que se senta en el temple de Déu, fer passar per Déu ". No recordeu que mentre estava encara amb vosaltres us deia aquestes coses? I ara ja sabeu el que ho deté, perquè no aparega fins al seu temps. Perquè ja està en acció el misteri de la iniquitat ; només que hi ha qui encara el deté, i és necessari que siga llevat. I llavors es revelarà aqueix inic , a qui el Senyor Jesús consumirà amb l'alé de la seua boca i destruirà amb la resplendor de la seua vinguda . Déu va advertir a Pablo sobre l'arribada de l'apostasia establida pel règim papal de Roma. Perquè, a qui es refereix « l'home de pecat, el fill de perdició, l'opositor que s'exalta per damunt de tot el que es diu Déu o és objecte de culte, fins al punt d'asseure en el temple de Déu, fer passar per Déu »? Aquest « inic » solo pot designar, segons la Bíblia, el règim papal romà profetitzat en Daniel 7:8: « Vaig observar les banyes, i heus ací, una altra banya xicoteta eixia d'entre ells, i davant d'ell van ser arrancats tres de les primeres banyes; i heus ací, tenia ulls com els d'un home, i una boca que parlava grans coses » .

En la " tercera trompeta ", una batalla enfronta a dos clans d'homes llop: el clan dels llops catòlics contra els llops protestants. Per a explicar la causa d'aquesta batalla, Déu ens diu en Apocalipsi 11:3: " Donaré als meus dos testimonis el poder de profetitzar, vestits de cilicio , per mil dos-cents seixanta dies" . Aquests " dos testimonis " són les Sagrades Escriptures bíbliques de l'Antic i el Nou Pacte. Déu profetitza l'odi catòlic cap a les revelacions de la Bíblia. L'Església romana prefereix el seu "missal". No obstant això, amb la invenció de la impremta en el segle XVI , la Bíblia és difosa i llegida per la gent comuna. En llegir-la, descobreixen l'engany i les mentides de la religió catòlica romana sobre les vertaderes condicions per a obtindre la salvació divina. Descobreixen que la salvació per la gràcia divina gratuïta és venuda per l'església de Roma. Indignats amb raó, denuncien les mentides catòliques amb protestes. Desemmascarat, el règim papal va reaccionar amb ira i crueltat contra

aquests "protestants". Això va despertar la persecució bèl·lica de reis i poderosos, particularment a França, on els reis catòlics, successors de Francesc I, van defensar aquesta religió papal. El suport va aconseguir la seua màxima esplendor sota Lluís XIV, qui, defensant la causa de la foscor, es va comparar amb el sol. Va ser aquesta publicació dels " dos testimonis " bíblics el que va permetre als protestants de l'era de " Tiatira " associar les " profunditats de Satanàs " amb la religió catòlica dominant del seu temps; Apocalipsi 2.24: " A tots vostés, els que estan en Tiatira , que no tenen aquesta doctrina i que no han conegut les profunditats de Satanàs, com ells les criden , els dic que no els imposaré cap altra càrrega ". Així, el just judici de Déu converteix als jueus en " la sinagoga de Satanàs " i a la doctrina catòlica falsament cristiana en " les profunditats de Satanàs ". I aquesta expressió al·ludeix a les amenaces catòliques del càstig del “infern”, en el qual, precisament, Déu prepara un lloc per al Judici Final, mentre que segons Jesús, es prepara un lloc per als seus triats a la seua casa celestial.

En 1755, el terratrémol de Lisboa va profetitzar el terratrémol espiritual del genocidi de l'aristocràcia francesa de 1793-1794. En 1780, el dia fosc de 24 hores va profetitzar la fi del testimoniatge bíblic dels dos testimonis , anunciat en Apocalipsis 11:7: « Quan hagen acabat el seu testimoniatge , la bèstia que puja de l'abisme farà guerra contra ells, els vencerà i els matarà » . Aquesta precisió és important: « Quan hagen acabat el seu testimoniatge ». Per a Déu, la Bíblia, la seua paraula escrita, està disponible; la seua publicació ofereix a tot home i dona l'oportunitat d'escoltar la veritat que ell va construir i va revelar en tots els seus llibres. A més, la seua publicació ha obligat el seu enemic catòlic a reaccionar violentament, revelant així a tots la seua naturalesa diabòlica. El seu paper revelador ha conclòs momentàniament i ha arribat el moment de castigar a aquesta religió diabòlica. L'executor d'aquesta sentència divina serà el règim republicà revolucionari francés, que assestarà el colp final i posarà fi a les atrocitats comeses per les monarquies franceses i estrangeres associades amb el règim papal catòlic romà. Els llops catòlics moriran en la guillotina a França entre juliol de 1793 i juliol de 1794. Però, per a aconseguir aquest resultat, és necessari apel·lar a un mal encara major: l'ateisme i el lliure pensament. En una imatge simbòlica, « la bèstia que puja de la mar » només pot ser destruïda per « la bèstia que puja de l'abisme », com la flama Déu en Apocalipsi 11:7: « Quan hagen acabat el seu testimoniatge, la bèstia que puja de l'abisme farà guerra contra ells, els vencerà i els matarà ». I el pitjor és que l'ateisme « matarà » la fe en la Bíblia per sempre, fins a la fi del món. Ara bé, en el relat de la creació, « l'abisme » es refereix a l'aigua abans que reba el nom de « mar » i mostre el més mínim senyal de vida. D'aquesta manera, Déu presenta l'ateisme com una retirada religiosa de la religió catòlica. Era un malament, sí, però un mal necessari per a castigar la culpa compartida de la monarquia i el clergat catòlic romà. Un regal del cel: el meu descobriment dels missatges paral·lels de Levític 26 i les primeres sis trompetes de l'Apocalipsi li atorga a aquesta quarta trompeta , o quart càstig diví (Apocalipsi 8.12), el paper d'una espasa que venjarà el pacte diví (Lev. 26:23-26: « Si aquests càstigs no els corregeixen, i si em resisteixen, jo també els resistiré i els castigaré set vegades més pels seus pecats. Portaré contra vostés l'espasa que venjarà el meu pacte . Quan es reunisquen a les seues ciutats, enviaré la pesta entre vostés, i seran entregats en mans de l'enemic. Quan jo els trenque el manteniment del pa , deu dones couran el seu pa en un forn i els portaran el seu pa per pes ; menjaran, però no s'assaciaran» . En aquests versicles, Déu profetitza, amb una aplicació literal per a l'Israel de l'antic pacte i una aplicació espiritual per al context del nou pacte. Així, a causa del mateix disgust mostrat per la veritat bíblica divina, Déu provoca un genocidi aristocràtic mitjançant la guillotina, que ve com una espasa per a venjar la santa aliança traïda i perseguida. Però aquest versicle també anuncia la fi del testimoniatge bíblic i les seues conseqüències per a les religions cristianes. Déu presenta la Bíblia com el "manteniment del pa partit". I l'apostasia general resultant es reflecteix en el missatge " deu dones enfornaran el teu pa en un sol forn" . Aquestes " deu dones " són les esglésies protestants de la paràbola de les " deu verges " que treballaran en el " únic forn " catòlic romà fins al començament del judici de 1844. I el seu abandó per part de Déu tindrà la conseqüència espiritual: " menjaràs, i no t'assaciaràs ".

En Apocalipsi 8.12, l'espasa que vinga el pacte ve a ferir al culpable: « El quart àngel va tocar la trompeta. I va ser ferida la tercera part del sol , i la tercera part de la lluna, i la tercera part de les estreles, fins que es va enfosquir la tercera part d'ells; i el dia no va brillar durant la tercera part de la seua duració, ni tampoc la nit » . Notar la presència del verb « ferir », que confirma la connexió amb el càstig de Levític 26. Aquest versicle ens dóna el seu significat en dir: « El dia no va brillar durant la tercera part de la seua duració, ni tampoc la nit ». Aquest aclariment indica que tant els bàndols del bé com els del malament pateixen per igual les conseqüències del genocidi organitzat pels revolucionaris francesos. En una visió que va rebre José, Israel, el seu pare, va interpretar el significat del sol, la lluna i les estreles en Gènesis 37:9-10: « Va tindre un altre somni i li ho va explicar als seus germans. Va dir: «He tingut un altre somni. I heus ací, el sol, la lluna i onze estreles m'adoraven». Li

ho va explicar al seu pare i als seus germans. El seu pare el va reprendre i li va dir: «Quin somni és aquest que has tingut? Potser la teua mare, jo i els teus germans hem de vindre a adorar-te en la terra? ». Segons aquesta interpretació, el sol és la imatge simbòlica de Déu, el Pare , la lluna , la de la dona del pecat, Babilònia la gran, la mare de les rameras de la terra , segons Apocalipsi 17:5. Les estreles són els fills tant dels catòlics practicants com dels protestants, als qui Déu els diu: « Menjaràs i no t'assaciaràs ».

Hem de comprendre que, després del genocidi aristocràtic, la humanitat es troba en pitjor estat que abans d'aquesta acció. Els homes llop adopten l'aparença d'ovelles, però només amb una aparença enganyosa que Déu revela en el seu missatge de la cinquena trompeta , on els designa com a falsos profetes , simbolitzats per la paraula « cua », segons Isaïes 9.14: « L'ancià i el magistrat és el cap, i el profeta que ensenya mentides és la cua » . Aquesta « cua » és la dels escorpins , la qual cosa els designa com a rebels , segons Ezequiel 2:6: « I tu, fill d'home, no els tingues por, ni de les seues paraules; perquè entre esbarzers i arços mores, i entre escorpins mores ; no temes les seues paraules ni et desanimes davant els seus rostres, perquè són una casa rebel». Déu multiplica les imatges amb les quals presenta el seu judici sobre els rebels religiosos cristians. I revela en Apocalipsi 9.11 la raó per la qual la seua lectura de la Bíblia no els satisfà o ja no els satisfà: « Tenen sobre ells un rei, l'àngel de l'abisme, el nom del qual en hebreu és Abadón, i en grec, Apolión ». A causa de la seua multitud, Déu els compara amb les llagostes , l'insecte nociu que devasta i destrueix les collites agrícoles humanes. Aquestes llagostes simbòliques danyen espiritualment la causa de la seua veritat. I això s'explica fàcilment, ja que, en reemplaçar a Jesucrist, des de 1844 pel protestantisme i des de 1994 per l'adventismo , el diable s'ha convertit en el seu rei i, com a tal, inspira la seua lectura de la Bíblia escrita en hebreu i grec .

Des de 1799, el món cristià ha gaudit de pau religiosa, però què va succeir amb els homes llop d'abans d'aqueixa data? Segons Apocalipsi 9:8, es van convertir en bèsties salvatges emmascarades per les aparences enganyoses de les esglésies cristianes: « Tenien cabells com a cabells de dona , i les seues dents eren com a dents de lleó ».

Les màscares enganyoses cauen quan el context bèl·lic de la sisena trompeta revela la seua vertadera naturalesa: la de lleons amb dents afilades . Aquesta vegada, Déu permet als falsos profetes cristians literalment matar a criatures humanes; alguna cosa que estava prohibit durant els cinc mesos o 150 anys de la cinquena trompeta , segons Apocalipsi 9:5: « I els va ser donat, no que els mataren , sinó que foren turmentats durant cinc mesos; i el seu turment era com a turment d'escorpí quan fereix a l'home » . La presentació de l'assumpte és enganyosa i subtil. El turment serà causat per la segona mort del llac de foc i només arribarà en l'hora del judici final, segons Apocalipsi 20.14: « I la mort i l'Hades van ser llançats al llac de foc. Aquesta és la segona mort, el llac de foc ». Perquè és només el mitjà per a caure sota aquesta condemnació final que es dóna als " falsos profetes " durant 150 anys multiplicant el nombre de membres de les esglésies fins que, unit finalment a l'adventismo oficial " vomitat " al final d'aquesta duració, en 1994, el nombre de " falsos profetes " estiga complet.

El mandat de " matar a la tercera part de la humanitat " a l'Europa catòlica romana o atea, lliurepensadora, prové directament del cel, de la boca de Déu en Jesucrist, segons Apocalipsi 9.13-15: " El sisé àngel va tocar la trompeta, i vaig sentir una veu de les quatre banyes de l'altar d'or que està davant de Déu , que deia al sisé àngel que tenia la trompeta: 'Deslliga als quatre àngels que estan lligats al costat del gran riu Eufrates' . I van ser deslligats els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, dia, mes i any, per a matar a la tercera part de la humanitat ' . L'objectiu de la " matança " és " el gran riu Eufrates ", o, traduït, els grans pobles d'Europa sotmesos a la maledicció de la religió catòlica de l'església papal, anomenada " Babilònia la Gran " en Apocalipsi 17:5. Després dels homes llop, els homes lleó es mataran entre si a causa del menyspreu mostrat cap al Déu Creador, el seu sant dissabte, i la seua santa llei revelada per tota la Bíblia.

El nom simbòlic " Eufrates ", que Déu dóna a l'Europa catòlica, es converteix en un símbol dels esdeveniments actuals. La zona geogràfica del vertader " riu Eufrates ", a Turquia i Síria, pateix terratrémols devastadors. El missatge de Déu es dirigeix a la regió d'Antioquia, la ciutat on els deixebles de Jesucrist van rebre el nom de "cristians". El missatge diví es dirigeix doblement a la Turquia i Síria musulmanes, i als falsos cristians d'Europa. El càstig de Déu recaurà sobre tots aquells que han distorsionat el seu pla de salvació basat en Jesucrist i en la redempció dels pecats dels seus únics triats, als qui ell mateix tria sobiranament; ignorant i castigant tota falsa afirmació sobre la salvació eterna.

La principal lliçó que Jesús va portar a través de la seua revelació a Juan, la seua Apocalipsi, es refereix a la maledicció del «dia del sol», impost al primer dia de la setmana com a dia de descans religiós setmanal, en reemplaçament del sant dissabte, la santificació del qual per Déu es va recordar

en el quart dels seus deu manaments reals i divins. El paper profètic del dissabte, durant el seté mil·lenni, va profetitzar la recompensa dels triats seleccionats pel seu pla de salvació. Atacar el dissabte, per tant, equivalia a distorsionar el pla de salvació, i això va constituir, després de la falta de Moisés, qui va colpejar la roca d'Horeb dues vegades per error i exasperació, la falta més greu que la humanitat podia cometre. I la gravetat de tots dos casos resideix en la seua aplicació per part dels propis serfs de Déu. Que els pobles pagans pequen és lògic i natural per a Déu, ja que no ho coneixen. Però Moisés i l'església cristiana estaven en estret contacte amb ell. I així com Jesús diu que el mal infligit als seus adeptes s'infligeix a si mateix, el contrari també és cert: el mal infligit pels seus l'afecta i l'involucra personalment. Central per la seua posició en el llibre, el tema de les trompetes també ho és per la seua importància per als temes revelats. Perquè la lliçó que dóna Levític 26 ens permet comprendre l'extensió de la causa dels successius càstigs profetitzats. Però, per descomptat, amb el temps, el context històric de cada trompeta apunta a l'aparició de noves causes de culpa que se succeeixen i s'acumulen fins al retorn de Jesús, el moment de la setena trompeta i la setena de les últimes plagues de la ira divina. El que Apocalipsi 18:5 expressa en aquests termes: « Perquè els seus pecats han arribat fins al cel, i Déu s'ha recordat de les seues iniquitats ». Per tant, sembla necessari identificar els nous pecats associats a cadascuna de les set trompetes.

El punt de partida és l'abandó del dissabte el 7 de març de l'any 321.

Primera Trompeta : L'Església Cristiana Romana cerca el suport de la força humana i troba el del rei franc Clodoveo I. « Ai de l'home que confia en l'home, que es recolza en la carn!...»

Segona Trompeta : L'Església Cristiana Romana adopta un líder terrenal: el Papa, qui entra en competència directa amb Jesucrist, el Líder celestial i intercessor perpetu. Ataca als pobles estrangers en va.

" Tercera Trompeta ": L'Església Catòlica Romana papal cristiana lluita contra la difusió de la Bíblia i els seus partidaris protestants. Ataca l'autèntica fe cristiana.

" Quarta Trompeta ": L'església papal i la monarquia catòlica romana espenten al poble de França cap al lliure pensament i l'ateisme.

La Cinquena Trompeta : Assotada per la maledicció divina des de 1844, la fe protestant ha crescut i s'ha multiplicat. Recentment, ha format una aliança amb la religió catòlica, l'antic enemic denunciat com a diabòlic pel monjo Martín Luter, fundador oficial de la Reforma. Després de 1994, l'adventismo institucional oficial, " vomitat ", es va unir oficialment a principis de 1995.

Sisena Trompeta : El bàndol occidental, maleït per Déu i dominat per la perversió moral, s'enfronta al bàndol ortodox oriental, també maleït per Déu. Tots dos bàndols es deuen al diumenge romà heretat. Amb armes nuclears, la població mundial es veu extremadament reduïda i està condemnada a morir a curt termini.

Setena Trompeta : Jesucrist torna en glòria per a destruir als últims rebels catòlics i protestants que, constituint l'autoritat d'un règim universal, es preparaven per a donar mort als últims sants de Déu que guardaven fidelment la pràctica del seu sant Sàbat. I llavors, Déu diu: "Alt!" " Perquè així diu Yahvé dels exèrcits: Després d'això vindrà la glòria! M'ha enviat a les nacions que us han saquejat; perquè qui us toca, toca a la xiqueta del seu ull. " El temps és el de la " venjança " profetitzada en Isaïes 61:2-3: " Per a proclamar l'any agradable de Yahvé , i el dia de venjança del nostre Déu ; per a consolar a tots els que ploren; per a concedir als que ploren en Sión, per a donar-los bellesa en lloc de cendra, oli d'alegria en lloc de dol, mantell de lloança en lloc de l'esperit angoixat, perquè siguen anomenats arbres de justícia, cultivable de Yahvé, per a ser glorificats per ell. » Destaca l'estreta relació entre l'any de gràcia i el dia de venjança que ve, precisament, a castigar el menyspreu mostrat cap a aquest any de gràcia.

Comparar les expressions « un any de gràcia de Yahvé » i « un dia de venjança del nostre Déu» . El nom «Yahvé» representa el vincle d'amor entre Déu i els seus triats, mentre que el terme «Déu» representa el retir i la mirada del jutge aterridor del Déu totpoderós que dóna vida i mort.

L'evolució del mal: dels Estats Units a Ucraïna

Durant segles, fins i tot milers d'anys, les famílies humanes es van construir segons el model patriarcal. L'autoritat residia en tots dos progenitors, el pare i la mare, i la parella feia tot el possible per criar als seus fills en el respecte i l'obediència a aquest principi elemental. Els pares s'atribuïen el dret de controlar als seus fills, fins i tot castigant-los físicament quan era necessari. El xiquet havia d'aprendre ràpidament qui era el seu amo. I aquesta amarga justícia era acceptada amb major freqüència perquè els gestos d'amor patern compensaven i equilibraven les seues accions. El Déu

Creador, el nostre vertader Pare, actua de la mateixa manera amb nosaltres, i en Apocalipsi 3.19, Jesús ho confirma dient: « Jo reprenc i càstig a tots els que amo. Sé, doncs, gelós i penedeix-te ». Potser podria algú ser més intel·ligent i just que Déu en Jesucrist? No, i ja en l'antic pacte, Déu va dir a través del més savi dels seus profetes, en Proverbis 23.13-14: « No li negues la correcció al xiquet; si el castigues amb la vara, no morirà». Colpejant-ho amb la vara, alliberes la seua ànima del sepulcre . Privar a un fill de la correcció que mereix és, per tant, per a Déu, un acte criminal. En arribar a la vida, un xiquet ha d'aprendre que la seua llibertat està limitada pels drets dels qui el crien; és a dir, en primer lloc, els seus pares. Els qui treballen la terra saben que els brots joves poden necessitar un tutor per a créixer i mantenir alçats. Oblidem, per un moment, el missatge espiritual de l'home creat a imatge de Déu que el pecat original va destruir, què queda de l'home? No és més que l'animal més desenvolupat del planeta Terra. I com tots els animals, els fills dels homes han de ser educats pels seus pares. I aquesta educació no és res, perquè la seua supervivència depén d'ella, i més enllà d'això, la vida eterna que Déu proposa depén principalment d'ella. Recorde una època en la qual, a les aules d'escoles laiques i escoles catòliques independents, els xiquets rebels o desobedients eren castigats amb colps en les gemmes dels dits amb una regla. El dolor que sentien ensenyava als xiquets a témer el càstig i, per tant, els animava a ser més... Dòcil. Els assots i les galtades queien espontàniament sobre els més rebels dels xicotets. I alguns pares d'aquella època tenien el reflex de bufetejar al seu propi fill que es queixava d'haver sigut bufetejat pel seu mestre. Aquesta etapa de la vida va ser decisiva perquè, en arribar a l'adolescència, el canvi es va tornar impossible o quasi impossible. Perquè la resposta sempre és individual i un xiquet pot descobrir per si mateix la necessitat de ser més obedient.

Havent establit aquest criteri bàsic dels principis d'obediència, disciplina i càstig merescut, és fàcil comprendre que el malament apareixerà quan aquests no s'apliquen o deixen d'aplicar. Ací és on el poble estatunidenc entra en escena. La guerra va mobilitzar a homes i tota una joventut va créixer sense pare entre 1941 i 1945. I això, en tots els països involucrats en la mateixa guerra mundial europea i japonesa. No obstant això, va anar en aquest país tan purità i protestant dels EUA on va aparéixer el mal de la joventut. En un context de desenvolupament tècnic, amb un rerefons musical de rock and roll molt rítmic, la joventut estatunidenca va emergir del silenci i es va fer notar amb força davant la generació dels seus pares. El mal es va apoderar d'aquesta joventut, com l'expressa clarament el títol de la pel·lícula "Rebel sense causa". Aquesta fúria dels anys 60 es va materialitzar en una exigència del dret a fer el que volguera, on volguera i quan volguera. La rebel·lió va començar i no acabaria fins al retorn de Jesucrist, amb la destrucció de tots els rebels.

Nascut als EUA, el mal és una bèstia que camina sobre dues potes, l'esquerra pels EUA i la dreta per Europa Occidental. Des del final de la guerra, els EUA i la derrotada Europa s'han observat i copiat mútuament. Però la seua posició com a vencedora afavoreix el model estatunidenc. I la ràdio i el cinema presenten constantment el model de vida estatunidenca. La idolatria de les estreles de la música promou el comerç i enriqueix l'àmbit cultural estatunidenc. Europa fa el mateix, encara que amb un lleuger retard. Però, com a resultat de la decadència de 1844, una evolució del malament arriba sobtadament des de Suècia, aqueix país de monarquia protestant. Allí, els tabús sexuals es derroquen, i la pornografia i les seues desviacions s'estenen gradualment per la societat occidental. Suècia, Dinamarca, Holanda: els instigadors i els seus imitadors: Alemanya, Itàlia, França, Anglaterra en 1970. Sota el règim del seu dictador, el general Franco, Espanya va estar protegida temporalment, però després de la seua mort, Espanya va descobrir les delícies de la llibertat i la va utilitzar amb major libertarianismo que qualsevol altre país. I això és digne d'esment: avançant en el temps, els últims països a obtindre la llibertat van ser els més desmesurats en les seues pràctiques llibertàries. Per tant, es pot dir que amb cada país alliberat de tabús morals, el mal s'agreuja. En aquest auge del malament, l'homosexualitat s'ha convertit en un dret que els països occidentals han legalitzat plenament un darrere l'altre. Només Itàlia es resisteix, probablement a causa de la presència del Vaticà en el seu territori. Una vegada legalitzada, les persones LGBT i altres persones exigeixen respecte i el reconeixement dels seus drets. El mal no sols ha de ser tolerat, sinó també legitimat. I aquesta reculada ens porta a 2012-2013, quan va esclatar l'agitació nacional a Ucraïna.

Ucraïna perversa

Va obtindre la seua independència en la dècada de 1990, quan la Rússia soviètica s'enfonsava econòmica i políticament. El secretari Gorbatxov va veure aquest afebliment nacional com una oportunitat per a forjar llaços amb Occident. Van caure les fronteres, Polònia va recuperar la seua llibertat i es va unir a l'OTAN a Europa. Amb la porta de la gàbia oberta, els ocells amants de la llibertat van volar i van escapar. Els altres, afortunadament més nombrosos, van romandre en les seues gàbies, on se sentien més segurs. Però Rússia i el planeta sencer pagarien car les conseqüències d'aquest afebliment de la Rússia soviètica. Perquè fins llavors, tots es beneficiaven del "teló d'acer" que separava la societat capitalista occidental de la societat comunista russa. Amb

l'obertura, alguns residents russos van desitjar viure com a occidentals, i Ucraïna va optar per obtindre la seua independència per a aconseguir-ho. A Rússia, la relaxació de la disciplina va entregar al país al domini de les màfies; els més pobres van pagar el preu. I a Ucraïna, la nació independent es construeix en una gran anarquia que sempre apareix quan l'autoritat no existeix o no es construeix. Aquesta paraula, anarquia, juga un paper tan important que he de definir-la com el principi que converteix a l'home en "el ruc". El joc mental està justificat, perquè el ruc és aqueix animal extremadament testarrut, com diu aquest: "tossut com un ruc". I resulta que els esdeveniments actuals em donen la raó sobre Ucraïna, decidida a derrotar a Rússia, tossuda com un ruc.

Però abans de convertir en el blanc de les notícies en 2022 i 2023, Ucraïna va donar senyals preocupants de la seua naturalesa. En el seu caldo de cultiu anarquista, va sorgir l'antireligiosa i inconformista "Femen", que denunciava els seus pits i cossos com a suport a les seues reivindicacions inoportunes contra l'ordre establit pels homes. Aquest tipus de comportament va sorgir a Ucraïna, defensat per tots els pobles occidentals. Però els devem un ultratge encara més indigne i culpable: a Ucraïna, van serrar les creus de fusta dels crucifixos instal·lats en diversos llocs, expressant el seu odi a la religió cristiana. Aquesta actitud pot interpretar de diferents maneres. Però, en qualsevol cas, castiguen a les religions cristianes condemnades per Déu. Ja en 1793, la indignació del poble francés es va traduir en ira contra l'Església catòlica i la monarquia, i per analogia, les "Femen" d'Ucraïna continuen atacant a les religions que s'oposen a Déu i a la humanitat. Però la justa acusació contra les religions falses no justifica, no obstant això, la decisió d'ignorar el vertader missatge d'amor donat per Déu en Jesucrist. Continua sent necessari que un cor carregat d'odi siga sensible a l'amor; la qual cosa és improbable, o fins i tot possible. Ucraïna, l'última a obtindre la llibertat, va superar el model espanyol en els seus excessos i exhibicions sexuals. I en aquesta mena d'accions, el seu jove president, un popular ex actor, va ser un mestre del gènere. La primera sol·licitud oficial d'Ucraïna per a unir a l'OTAN va ser rebutjada per Alemanya a causa de la corrupció generalitzada del país. El naixement de les nacions és un període difícil de gestionar, perquè en nom de la llibertat reclamada, tots intenten aprofitar de la situació per al seu propi benefici. Sota la Primera República, França va veure al corrupte Georges Danton i a l'incorruptible Maximilien Robespierre oposar. I aquest últim va manar decapitar al primer, abans de ser decapitat al seu torn, quatre mesos després. Aquestes comparacions es justifiquen perquè la guerra lliurada per Ucraïna prepara el segon compliment de l'acció de " la bèstia que sorgeix de l'abisme ". El primer d'ells es va aconseguir amb la Revolució Francesa.

Per tant, en fer costat a aquest país, Ucraïna, que tenia tot per a desagradar, els líders occidentals, a l'unísson, van condemnar el seu futur nacional. Perquè la guerra d'Ucraïna, el motiu de la qual és el nacionalisme més fort, fanàtic i exacerbat, està preparant la fi de les nacions. Desapareixeran en l'intercanvi final de bombes nuclears. I els supervivents mai tornaran a lluitar per una causa nacionalista. Es reagruparan sota un únic govern universal organitzat pels supervivents estatunidencs.

Avantatges i desavantatges d'Ucraïna

El costat positiu és que la nació està representada per joves. Són moderns i experts en les noves tecnologies informàtiques. En la lluita contra els russos, la seua inferioritat numèrica es compensa amb la seua adaptabilitat a les situacions. A més, equipats amb canons i míssils occidentals d'extrema precisió, poden destruir fàcilment les reserves de munició russes detectades. En aquest sentit, es beneficien de la infraestructura de satèl·lits estatunidencs alineats al voltant de la Terra en diferents òrbites. Aquesta visió d'àguila sempre donarà avantatge als Estats Units, que posseeix aquesta tecnologia suprema. Això em porta a dir que l'exèrcit ucraïnés exerceix un paper secundari en aquest conflicte, on els qui estan matant als russos són els canons i míssils dels EUA i Europa, incloent França i els seus prestigiosos canons César. La tecnologia de drons s'ha tornat especialment popular a Occident a causa del seu cost i al nivell de vida dels seus habitants. Els joves s'han familiaritzat amb aquestes xicotetes màquines voladores i hui, a Ucraïna, s'explota el seu talent en el front de batalla: per als qui les piloten, és com a casa, llevat que detecten a l'enemic per a eliminar-lo de debò, i un mateix pot morir si cau una bomba russa on es troba. Sens dubte, per a Ucraïna, la joventut del seu president i els seus funcionaris governamentals ha afavorit l'ús de tota aquesta tecnologia electrònica. Un altre avantatge d'Ucraïna és que s'enfronta a un exèrcit rus liderat per líders militars que confien en la seua experiència tradicional, en la qual l'ús de drons i satèl·lits no ha cobrat la importància que mereix. Aquest malentés té conseqüències en el terreny del conflicte: els tancs i objectius russos són destruïts com en un videojoc.

Els desavantatges per a Ucraïna també són nombroses. I, en conseqüència, la joventut del seu president, qui, sense saber-lo, acumula el desavantatge d'haver nascut jueu i liderar un bàndol ucraïnés marcat pel catolicisme polonés i una ortodòxia que, encara que separada de l'ortodòxia russa, està, igual que el catolicisme, colpejada per la maledicció de Déu. Sent els protestants

estatunidencs igual d'importants, és tot el bàndol occidental el que pateix aquesta maledicció divina: segons Romans 2:9: « Tribulació i angoixa sobre tota ànima humana que fa el malament, del jueu primerament i també del grec! ». Però, afortunadament, ocorre el contrari respecte als seus funcionaris electes: « Gloria, honor i pau a tot el que fa el bé, al jueu primerament i també al grec! ». Inevitablement, la joventut pateix per la seua falta d'experiència, i la major determinació, o tossuderia, està condemnada a haver de suportar la dura realitat quan contradiu les expectatives i esperances. Tots els que lluiten entre si creuen i esperen eixir victoriosos, però en qualsevol cas, al final només hi ha un guanyador i un perdedor. El segon desavantatge d'Ucraïna és la seua dependència de les donacions d'armes dels seus aliats occidentals. Zelenski viu amb el temor constant de quedar sense armes i municions i de veure a Rússia envair tot el seu territori. Per tant, la seua situació i posició no són envejables. Si sabera el que Jesucrist va revelar als seus estimats triats, sabria que el seu somni de victòria acabarà en un malson de derrota. Però tots aquells que participen en una escalada bèl·lica al costat d'Ucraïna contra Rússia també ignoren aquestes revelacions i, sense saber-ho, estan complint el pla de Déu. En aquest pla, ells són els objectius que seran destruïts en gran manera per les explosions nuclears.

La Bíblia no descriu els tipus de pecats comesos pels antediluvians. Tot el que Déu diu sobre ells es troba en aquestes paraules, citades en Gènesis 6.15: « I va veure Jehová que la maldat dels homes era molta en la terra, i que tot designi dels pensaments del seu cor era de continu solament el mal ». Crec que aquest judici s'aplica hui a tota la humanitat: Occident, Orient, Nord i Sud. Ni una sola nació, poble, regne o llengua escapa a aquesta condemnació divina. La Santa Bíblia expressa l'estàndard del seu judici, que cap nació honra degudament. La humanitat està madura per a rebre el seu diluvi de ferro i foc.

En les notícies, s'ha presentat una impactant demostració de la condemna de la societat occidental. Un adolescent de 16 anys va apunyalar i va matar fredament a la seua professora d'espanyol de 52 anys, mare de dos fills. Afirmant estar posseït, va confessar que el dia anterior, en un somni, havia sentit una veu que li ordenava matar a la seua professora. Però aquesta veritat és inacceptable per a una societat majoritàriament atea o agnòstica. Aquesta incredulitat es veu accentuada pel lloc on va ocórrer: l'institut catòlic de Saint-Thomas d'Aquin a la ciutat de Sant Joan de Llum. Un Tomás, el típic incrèdul, i dos sants, entre ells Juan de Llum o Sant de la Llum, testimoni de l'Apocalipsi; hi ha molts símbols religiosos en aquest assumpte que revelen la incredulitat dels jutges. Però el pitjor és que l'incident va ocórrer en un col·legi catòlic on el testimoniatge d'una veu demoníaca no ha de rebutjar, sinó secundar. L'escola hauria de comprometre a defensar l'explicació del jove posseït; però no és així. On s'ensenya la religió atribuïda a Déu, també hauria d'ensenyar l'existència del diable i els dimonis, ja que, durant el seu ministeri terrenal, Jesús mai va deixar d'expulsar dimonis per a sanar als posseïts i advertir als seus serfs contra Satanàs. En tal cas, l'església hauria de donar suport a l'explicació del jove posseït, però davant la incredulitat de les autoritats franceses, guarda silenci. No obstant això, innombrables testimoniatges d'assassins empresonats han sigut escoltats. Aquest nou cas se suma als anteriors, però la joventut del posseït hauria de portar a les autoritats a qüestionar aquests assumptes espirituals que desconeixen.

Aquest tema em porta a recordar que, durant segles, l'Església Catòlica ha afirmat expulsar dimonis mitjançant els seus sacerdots exorcistes. Sabent que Satanàs la governa, es pot entendre que s'expulsa a si mateix o als seus dimonis. El vertader alliberament dels esperits angelicals rebels solo la poden aconseguir els vertaders serfs de Jesucrist, perquè només ell expulsa dimonis, i pot fer-ho perquè té el poder interior per a fer-lo. En la terra, els dimonis li van obeir perquè no poden resistir-ho, ni ahir, ni hui, ni demà.

En absència de fe, el problema es remet als psiquiatres. Així que els recorde que la psiquiatria no és una ciència exacta. És sol producte de la imaginació dels incrèduls que han de donar explicacions a altres incrèduls per a tranquil·litzar-los.

Sequera climàtica per a cors secs

Les olles de fang humanes ignoren que ja pateixen les primeres conseqüències dels càstigs infligits per l'olla de ferro divina. Déu no necessita que ningú danye a la humanitat rebel, perquè posseeix una arma formidable: la naturalesa i les seues condicions climàtiques. Ell és qui produeix la pluja i el bon temps, però també és qui causa la sequera i la consegüent fam. En ordenar que la tempesta es calmara, la qual cosa va ocórrer a l'instant, Jesús va donar als seus primers apòstols una prova irrefutable de la seua divinitat. La pregunta que es van fer els deixebles: "Qui és aquest a qui obeeixen el vent i la tempesta?", tenia una sola resposta: l'Esperit encarnat de Déu Todopoderoso. La nostra societat moderna ha perdut de vista a aquest Déu, creador de totes les coses i de la vida, i la

seua mirada inquisitiva es dirigeix als científics, els qui solen tindre la resposta a tot. Déu li va oferir un llarg període de pau i prosperitat que va fer que la gent oblidara fins i tot la seua existència. Els drames que se succeeixen haurien d'acabar terroritzant als menys endurits de la humanitat, fins al punt d'obligar-los a recordar que el poder natural és propietat exclusiva del Déu Creador. És bo recordar els contextos històrics en els quals Déu va castigar al seu poble Israel i a la humanitat pagana amb l'assot de la sequera. Això es deu al fet que, en els nostres temps moderns, l'aigua s'ha tornat més essencial que mai per a la vida i l'activitat econòmica i industrial. La sequera de l'aigua dels rius mata l'agricultura, però també obliga la humanitat a tancar les centrals nuclears, ja que l'aigua és necessària per a refredar el combustible fos. Però si l'aigua desapareix, també són les centrals hidroelèctriques de les preses dels rius i les muntanyes les que deixen de produir electricitat. Ara bé, tota la civilització moderna depén, tant a Occident com a Orient, d'aquesta energia elèctrica; en cas contrari, es fa necessari el retorn al carbó, i al no poder mantenir, el nivell actual d'activitat industrial col·lapsa, sumint a la humanitat en una gran angoixa. Els recorde que l'aigua és l'element que compon el 75% del nostre cos físic, la qual cosa explica el sofriment causat per les onades de calor que assequen els cossos humans i les plantes. En atacar l'aigua, Déu està donant un senyal terrible que anuncia l'inici del procés de deshumanització de tota la terra perquè ara està enterament habitada.

El primer cas registrat en la Bíblia va ocórrer quan José, el fill major de Raquel i Jacob, va ser venut pels seus germans i es va trobar en el lloc de gran visir, servint al faraó del poderós Egipte. El do de profecia que Déu li havia atorgat l'havia portat des de les presons reals fins al cim del poder egipci. I en explicar una profecia rebuda personalment pel faraó, José va ser reconegut per aquest com el ser intel·ligent i savi, digne de governar, després del rei, tota la terra d'Egipte. Aquesta visió, basada en set vaques grosses i set vaques flaques, d'una banda, però també en set belles espigues de blat unflades i set espigues de blat seques, va profetitzar la successió de set anys d'abundància seguits de set anys de fam. El relat complet d'aquests esdeveniments es troba en Gènesis 40 i 41. En aqueix moment, Déu estava preparant els mitjans per a donar al seu poble poder i prosperitat. Per tant, el mateix Egipte pagà es va beneficiar de la bondat i el poder de Déu. En advertir-ho amb antelació, les mesures preventives propugnades per José es van posar en marxa sota la seua autoritat. El pla de Déu era que tota la beneïda família de Jacob, les seues dues esposes i els seus fills i filles, s'establira a Egipte. Mitjançant aquesta experiència, Déu va anunciar el seu pla de salvació, complit en el seu temps per Jesucrist. El fill venut pels seus germans i entregat als pagans es convertiria en causa de benedicció per al poble de Déu. Aquesta primera sequera va tindre un propòsit profètic benèfic, però una altra sequera va aparéixer en temps del profeta Elías i aquesta va ser infligida a Israel com a càstig, perquè el poble de Déu es trobava, en aqueix moment, en total apostasia. Desobeint l'orde de Déu, el rei Acab s'havia casat amb una estrangera que adorava a Baales i que havia assassinat als profetes de Déu. Tota la nació va pagar el preu amb una fam de tres anys. I davant l'oració del profeta Elías, va tornar la pluja benèfica. Aquesta acció va tindre un final feliç perquè el pla de Déu encara no s'havia completat. A Europa, les onades de calor apareixien de tant en tant, però mai per molt de temps, com si Déu haguera volgut presentar aquesta amenaça a la humanitat moderna. No obstant això, aquesta amenaça va resultar ineficaç perquè el món occidental ha deixat de preocupar per saber el que Déu pensa, perquè ho desconeix per complet. A més, l'hora del càstig els arriba sense que l'hagen vista vindre, i el període dels set anys de sequera per a la terra i els cors humans començarà en la pròxima primavera de 2023. Aplicant el model experimentat sota el regnat de Josep, set anys de prosperitat preventiva haurien començat en la primavera de 2015. Però quin esdeveniment important trobem en aquest any 2015? El dia de primavera, l'equinoccio del 20 de març de 2015, està marcat per un eclipsi solar total, un esdeveniment molt poc comú, però de gran valor espiritual. Perquè la ira divina es dirigeix contra els observadors occidentals del descans del "dia del sol". El 26 de juny, la Cort Suprema dels Estats Units va dictaminar que el matrimoni entre persones del mateix sexe és legal en tot el país. El 13 de novembre de 2015, islamistes van organitzar una massacre a la sala de concerts Bataclan de París; el resultat: 413 ferits i 131 morts, incloent 7 dels 9 terroristes. No veig gens positiu en 2015, quan una guerra a Ucraïna enfronta a les províncies de Donetsk i Luhansk contra l'exèrcit lleial ucraïnés. Aquesta guerra continuarà fins a 2022, quan la invasió russa inicie la Tercera Guerra Mundial, perquè, després de la intervenció dels Estats Units, Anglaterra i Polònia, tota l'OTAN proporciona suport financer i armes a la Ucraïna envaïda.

Déu només concedeix la benedicció dels seus fills a partir de la primavera de 2018, cinc anys abans de les últimes set vaques flaques, o dotze anys abans de la data del seu retorn. Aquest número, 12, símbol del pacte establit entre Déu i l'home, o 7 + 5, és també el número simbòlic de les tribus segellades de la seua Israel espiritual segons Apo. 7. Déu porta un torrent de llum que informa els seus fidels serfs de la data prevista per al seu gloriós retorn en Jesucrist. El coneixement d'aquesta data els permetrà comprendre millor el significat dels esdeveniments que s'estan complint

gradualment. En 2020, el campament rebel es veu afectat per una epidèmia mortal, combatuda mitjançant el confinament dels habitants i el cessament parcial o total de les activitats professionals durant dos anys. Això resulta en una crisi econòmica que empobreix a tot Occident, on la reacció és idèntica. Com a resultat d'aquest problema, Occident presencia la invasió russa d'Ucraïna, que expressa el seu desig d'unir a l'OTAN. Ursula von der Leyen, presidenta de la Comissió Europea, compromet a Europa a ajudar a Ucraïna. Després d'aquesta decisió, els líders també comprometen als seus propis països. El món occidental està ara governat per persones nascudes en pau que només han conegut la pau. Per a ells, la guerra era simplement un videojoc, una pel·lícula o una guerra real, encara que distant. Hi ha hagut atemptats islamistes els efectes temporals dels quals s'obliden ràpidament, i la societat occidental reacciona com un xiquet acaronat que triomfa en tot i sempre aconsegueix el que vol. Però els xiquets acaronats desenvolupen caràcters molt reactius i capritxosos. A més, la invasió russa d'Ucraïna va provocar reaccions impulsives sobtades i desmesurades en els nostres xiquets acaronats. Com a resultat, el suport moral i actiu, materialitzat en donacions d'armes a Ucraïna, ha convertit als nostres xiquets acaronats en els futurs blancs de la ira del poble rus. La guerra encara no els afecta directament, però no mesuren les conseqüències d'aquest suport frenètic, que els portarà a patir, al seu torn, els mals que actualment només afecten russos i ucraïnesos. Descobriran al seu torn l'horror de la guerra real, com el van experimentar els seus avantpassats dels anys 14-18 i 39-45. El president Putin ara denúncia clarament la condició de cobeligerantes del bàndol de l'OTAN. I confirma la seua determinació de dur a terme la seua "operació especial" fins a aconseguir l'objectiu que s'ha fixat.

A Occident, oblidar les lliçons de la Segona Guerra Mundial té repercussions dramàtiques hui dia. Les experiències del bàndol europeu de l'OTAN i les d'Ucraïna van ser molt diferents, ja que es van trobar en bàndols oposats en aqueix context. Europa lluitava contra l'Alemanya nazi d'Adolf Hitler, però per raons oportunistes, aprofitant la feblesa temporal de la Rússia soviètica, Ucraïna es va aliar amb les tropes nazis, ja secundades per la derrotada Polònia. Amb el desig de separar de Rússia, els nacionalistes ucraïnesos de l'època es van aliar amb l'exèrcit nazi, convertint-los en aliats en la lluita contra Rússia. Va ser durant aquest període que els líders nazis alemanys es van convertir en herois per a aquesta Ucraïna nacionalista, i malgrat el pas de les dècades, la imatge nazi ha romàs com a símbol de l'heroisme nacional. D'altra banda, a Europa, el pensament nazi es va convertir en el mal absolut des de 1945 fins a la dècada del 2000, quan la maldat comesa per aquest nacionalisme cruel i fanàtic va ser oblidada pels joves líders que van arribar al poder. La ment de tots es va veure seduïda pel projecte d'establir la pau universal; La qual cosa va requerir oblidar les faltes del passat. Creixent gradualment com una bola de neu, l'Europa dels Sis es va convertir en l'Europa dels Vint-i-huit abans de retrocedir als Vint-i-set; per tant, els fets semblaven favorables al projecte de pau. Però això era comptabilitzar sense Déu, qui compta els pecats humans i no oblida cap. A més, brutalment, la guerra a Ucraïna va retornar la ment humana a la crua realitat; ara han de rendir comptes al Déu viu, a qui van ignorar i van menysprear.

Entre el tremolor de terra, l'esgotament de les aigües i els bombardejos que continuaran i intensificaran, ja no hi ha dubte: Déu ha començat el procés de desconstrucció de la seua creació terrenal. El poder d'Occident es basava en la seua riquesa, per la qual cosa Déu l'està afeblint en arruïnar-lo. La comoditat i l'opulència occidentals es van basar en l'energia barata, per la qual cosa el preu del gas i el petroli es dispara, i ningú sap, excepte Déu, quant pujaran els seus preus. En una reacció en cadena, els aliments escassejaran i aconseguiran preus desorbitats. I per als qui ja no puguen pagar, l'elecció serà entre el robatori, el crim o la mort per inanició. Durant els seus últims set anys en la terra, tota la humanitat patirà els " quatre terribles càstigs de Yahvé " esmentats en Ezequiel. 14.21-22, però l'objectiu principal continua sent l'Occident cristià infidel: « Perquè així diu el Senyor Yahvé: Encara que jo envie contra Jerusalem els meus quatre terribles càstigs : l'espasa, la fam, les feres i la pesta, per a exterminar d'ella homes i bèsties, així i tot quedarà un romanent que escaparà, que eixirà d'ella, fills i filles. Heus ací, ells vindran a tu; i veuràs els seus camins i les seues accions, i rebràs consol a causa del mal que porte sobre Jerusalem i de tot el que porte sobre ella » .

Europa i tot el bàndol occidental hauran de pagar un alt preu pel privilegi d'haver sigut portadors del missatge evangèlic de Jesucrist. Com Israel espiritual, després de l'Israel de l'antic pacte, ha tingut part en el coneixement del pla salvador de Déu que descansa en Jesucrist, però a causa de tots els seus pecats perpetrats al llarg dels segles, haurà de ser castigat de diverses maneres fins al seu extermini final, quan, com el gran Totpoderós Vencedor, el diví Jesucrist tornarà en la glòria dels seus àngels. Ezequiel 14.23 també ens diu: « Ells us consolaran quan vegeu el seu camí i les seues accions; i sabreu que no és en va que faig tot el que els faig, diu el Senyor Yahvé » .

Aquests versicles havien de complir dues vegades. La primera, per a l'inici del nou pacte. L'entrada dels pagans conversos al pacte jueu tenia com a fi consolar als jueus piadosos per les desgràcies que van destruir la ciutat de Jerusalem l'any 70 d. C., juntament amb tota la seua

santedat, tant real com falsa: el seu clergat i els seus ritus simbòlics.

El segon es complirà amb el retorn de Crist. En aquest context, Israel haurà patit la invasió russa i les massacres de la Tercera Guerra Mundial, i els últims jueus piadosos seran consolats pel testimoniatge dels últims Adventistes del Seté Dia sobre el sant dissabte en Jesucrist. La llum divina descendirà sobre ells i comprendran llavors totes les causes de les successives malediccions que els han assotats durant l'era cristiana. Llavors compartiran el consol que Déu brinda a tots els seus fills i filles de la veritat, seleccionats en els seus dos pactes. Però aquesta conversió final només afectarà els jueus veritablement piadosos, així com la salvació de Crist salva només als pagans convertits veritablement piadosos, segons el just judici de Déu en Jesucrist.

Per què Ucraïna?

Aquest país és usat per Déu només com a detonador. La seua funció és simplement avivar la ira explosiva del poble rus, un compatriota eslau com ell. Perquè, malgrat les aparences, va ser la regió de Kíev la que primer va portar el nom "Rus", que hui s'ha convertit en "rus". Aquest poble mai ha aconseguit mantenir independent. Des dels seus orígens, ha estat compost per dues influències, la d'Orient i la d'Occident. I ja en això, Déu va posar el senyal de la seua maledicció, materialitzada per l'oposició religiosa: Occident era catòlic polonés, amb l'alfabet grecollatí; Orient, ortodox russoparlant, amb l'alfabet ciríl·lic. Aquestes diferències encara els oposen hui, en la guerra que es lliura contra el Dombás russoparlant des de 2014. En les revelacions d'Apocalipsis 10.11, Déu parla de les poblacions europees: « Llavors se'm va dir: És necessari que profetitzes de nou davant molts pobles, nacions, llengües i reis ». Déu recorda el senyal de la maledicció de Babel: « de les llengües ». Perquè són precisament les separacions de les « llengües » les que impedeixen la vertadera unitat de les aliances entre els pobles. Les « llengües » exerceixen un paper de repulsió, ja que el diàleg és impossible amb una persona que parla una llengua estrangera desconeguda. Les nacions construeixen la seua unitat a través de l'intercanvi social, que possibilita la pràctica de la « llengua » comuna. Per això Déu pot parlar de les aliances entre països amb diferents « llengües » en Daniel 10.11. 2.43: « Vist ferro mesclat amb fang, perquè es mesclaran amb les aliances humanes; però no s'uniran entre si, com el ferro no s'alia amb el fang». « El ferro i el fang » no poden mesclar, així com els pobles tenaços, units per la seua « llengua », no poden unir amb pobles pacifistes, també unificats per la seua pròpia « llengua ». I què determina el caràcter tenaç o pacífic d'un poble? La seua història, la seua herència i les condicions climàtiques a les quals està subjecte. Els qui viuen en el nord d'Europa estan exposats a climes molt freds que endureixen la naturalesa humana. La vida es manté a costa d'enormes esforços i lluites que els habitants de les zones temperades desconeixen. El particular enduriment dels ucraïnesos també es basa en la contínua obstrucció de la seua independència. Sempre ha estat sota el control de Rússia o Polònia, i durant la guerra de 1941-42, d'Alemanya. No obstant això, paradoxalment, la poderosa Rússia actual, que s'enfronta a Ucraïna, va nàixer a Kíev, Ucraïna; El xiquet no vol matar a la seua mare, la qual cosa explica la feblesa de les mesures russes cap a Kíev, el bressol de Rússia. Aquest vincle familiar hereditari fomentarà la reconciliació entre els països germans que han entrat en disputa. Polònia, Ucraïna i Rússia parlen llengües eslaves molt similars, i aquest criteri els connecta naturalment. A més, Polònia i Ucraïna pateixen terriblement la falta d'entusiasme d'altres països de l'OTAN, que limiten la seua ajuda i la seua participació armada. Una vegada que el detonador haja fet efecte, el bàndol eslau reunificat es tornarà contra la UE i complirà, per a Déu, l'obra destructiva profetitzada. Aquesta acció donarà a la " sisena trompeta " la forma d'una reproducció de l'acció de la " primera trompeta ", en la qual, ja, els mateixos pobles nòrdics de l'Est van vindre a sotmetre a Europa Occidental, del Nord i de l'Est, a " foc i espasa ". Perquè la " sisena trompeta " arriba, al final de l'era cristiana, per a tancar els càstigs infligits per Déu sota el títol de " advertiments ". Vinculada al retorn de Jesucrist, la setena trompeta aconseguirà l'extermini dels rebels terrenals que no van atendre l'últim advertiment de la sisena . En les seues expressions, Jesús compara a aquests rebels amb palla que es crema fàcilment si està seca. Suggereix així la sequedat dels cors humans, insensibles al sofriment que ell va suportar per a oferir la seua salvació a tots els éssers humans, hereus del pecat que els condemna a la mort eterna. A més, amb tota justícia, escassejarà l'aigua que sustenta la vida d'aquests éssers humans de cor sec. Multituds hauran de morir de sequera, fam, epidèmies i guerra. I els més rebels i els veritablement triats seran preservats per al temps de les set últimes plagues de la ira divina. Els últims cors secs reconstruiran en la terra la imatge de la Babel del rei Nimrod . Havent posat fi a l'individualisme nacional, creuran haver establit un règim capaç d'oferir-los la garantia de la pau, seguretat i protecció ." Serà llavors quan la "ruïna " profetitzada caurà del cel sobre ells en la forma de les " set últimes plagues de la ira de Déu " descrites en Apocalipsis 16.

1 Tes. 5:3: « Quan diguen: “ Paz i seguretat !”, llavors els sobrevindrà una destrucció sobtada , com els dolors de part a la dona encinta, i no escaparan » . El vertader compliment d'aquest anunci

inspirat a l'apòstol Pau es refereix a aquest temps final, però això ja s'ha complit per a l'Europa de la UE des de la invasió russa d'Ucraïna. La ruïna parcial així provocada prepara el camí per a la ruïna total.

Déu no condemna la riquesa, sinó només l'avarícia. Perquè els rics poden, amb el temps, continuar sent generosos. L'avar, per contra, no pot ser-ho, perquè mai se satisfà en el seu desig d'acumular cada vegada més riquesa i diners. Resulta que aquesta avarícia caracteritza als qui Déu diu els " mercaders de la terra " en Apocalipsi 18, perquè per a aquests avars la fe manca de valor. Per tant, la justa ira de Déu recau sobre ells amb totes les conseqüències de les seues malediccions. Així és com tot el bàndol de l'OTAN, caracteritzat per aquesta avarícia, va preparar la seua pròpia desgràcia. Per a obtindre guanys lucratius i luxosos, van especular amb la idea de traslladar plantes de producció a la República Popular de la Xina, on una mà d'obra forçada i molt mal pagada podia produir a un menor cost. Així, durant uns trenta anys, van obtindre enormes guanys, destruint els equilibris financers mantinguts fins llavors. Però la Xina també s'ha beneficiat del coneixement tècnic occidental i s'ha enriquit enormement amb el temps, fins al punt d'aparéixer en 2023 com la potència militar més formidable del planeta. els Estats Units i la UE han confiat en ella, cedint-li el monopoli virtual de la fabricació global dels productes disponibles en el mercat, així com dels productes electrònics omnipresents en l'armament modern. Desitjant reconquerir l'illa de Taiwan, igual que Rússia vol recuperar a Ucraïna, la Xina es prepara per a subministrar a Rússia drons d'altíssim rendiment. Això irrita enormement als Estats Units. En negar a condemnar la invasió russa d'Ucraïna, la Xina s'està posicionant del costat rus, i un conflicte directe amb els Estats Units, els protectors amistosos de Taiwan, s'aveïna en un futur pròxim. La culpable OTAN, principal blanc de la ira divina, ha construït així, afeblir per la seua cobdícia, el monstre xinés al qual haurà d'enfrontar. Aquest segon camp de batalla, per tant, afavorirà al bàndol rus, al qual també s'oposa i li irrita l'OTAN a causa del seu suport al seu adversari, Ucraïna. Per a aquest bàndol de l'OTAN, que inclou als Estats Units i als països bel·ligerants de la UE, el pas del temps comporta, cada dia que passa, un empitjorament de la situació, que adquireix un aspecte cada vegada més pesadillesco.

El nou colonialisme

Abans de descriure el nou colonialisme, convé definir què va ser l'antic colonialisme, en el qual van participar Anglaterra, França i Bèlgica en ordre descendent. Mentre que aquest últim consistia a conquistar noves terres estrangeres per la força armada per a explotar-les a elles i a la seua població indígena, el nou colonialisme conquista seduint a la humanitat per a explotar-la econòmicament. L'antic colonialisme va ser iniciat per Anglaterra i les seues conquestes es van estendre fins a l'Índia. França es va expandir per Àsia fins a Corea, Cambodja i Vietnam, i al nord i centre d'Àfrica. Però després de la fi de la Segona Guerra Mundial, cap país va aconseguir conservar les seues colònies, i quasi totes van recuperar la seua independència nacional. L'aixecament dels colonitzats és inevitable amb el temps. Per això, quan Déu va voler entregar la terra de Canaán al seu poble Israel, va exterminar als gegants que l'habitaven juntament amb altres pobles, i d'aquesta manera, Israel no va haver de patir la ira i l'odi dels descendents dels pobles exterminats. No obstant això, en la història de l'origen d'Israel, segons 1 Samuel 15, va haver-hi una excepció per al rei Agag, quan el rei Saúl el va perdonar i va desobeir l'ordre del seu Déu Yahvé; aquest error va portar conseqüències mortals i el seu rebuig per part de Déu. Aquest tema de l'extermini va ser recordat per Déu a la humanitat atenta mitjançant la decisió de l'Alemanya nazi d'implementar la seua "solució final", l'objectiu anhelat de la qual era, en efecte, destruir i exterminar a la raça jueva de la terra. Per part de Déu, aquest senyal va ser un gran retret dirigit al poble jueu, colpejat per la seua maledicció, des del seu rebuig a Jesucrist. Mitjançant la "solució final" que els concernia, Déu els va recordar que havia d'exterminar als gegants de Canaán per a oferir-los una terra nacional, i precisament, aquest intent d'erradicar-los afavoriria el seu retorn a la terra dels seus avantpassats, en 1947-48. La Palestina àrab es va convertir una vegada més a l'Israel dels jueus, però un Israel que carregava amb tota la seua maledicció divina. No obstant això, la riquesa acumulada va permetre als països dels antics colonitzadors mantenir poderosos i dominants sobre altres nacions. Es van signar acords amb els països que continuaven depenent financerament d'ells, però l'època de la colonització forçada havia acabat, definitivament, segons s'esperava, gràcies a l'acceptació de la nova situació global establida. En l'antic sistema, als països colonitzadors no els interessava la ment dels colonitzats, perquè ja als països rics el valor moral es veia eclipsat pel valor monetari de les coses i dels propis éssers humans. És ací on hem de recordar els advertiments del Senyor Jesús, qui va dir en Lucas 6.24: « Ai de vosaltres, els rics!, perquè ja teniu el vostre consol! ». Això coincideix amb 1 Tesalonicenses 6.10, on Pablo diu: «

Perquè l'amor als diners és arrel de tots els mals ; i alguns, posseïts per ell, es van extraviar de la fe i es van turmentar en molts dolors ». I el nostre Déu sap del que parla, perquè ho va saber per endavant i va veure amb el temps, pels fruits dels éssers humans, la justificació del seu judici. Notar bé que els " diners " no té res a veure, perquè només l'"amor als diners " és el que Déu retrau a les seues criatures humanes. Els "diners " és un valor de canvi útil per al comerç, però l'"amor als diners " impulsa a l'home a explotar-lo per a guanyar diners. En els orígens del comerç, els pobles es dedicaven a la "barata", intercanviant béns. I ja els colons americans intercanviaven coses trivials per coses útils i valuoses amb els pobles natius americans; per exemple, espills, pintes, ganivets per pells de castor. Des del començament de la seua colonització pels europeus, Amèrica ja presentava el seu caràcter de terra "amarga", com el seu nom el profetitzava. Creixent amb el temps, portaria al cim del possible l'esperit del "capitalisme", heretat de la conquesta d'Anglaterra, d'on provenien els seus primers pioners. El verb "capitalitzar" defineix encertadament l'aspecte latent i especulatiu dels diners. I l'especulador mai se satisfà; sempre vol més i ja ni tan sols necessita treballar, perquè els seus diners treballa per a ell. Aquest és el costat pervers de l'ús dels diners que Déu amb raó condemna. Perquè, com la llei dels líquids, la dels diners flueix en benefici dels qui més tenen. Això s'aplica a la mar, que recull tota l'aigua que baixa del cel sobre les muntanyes de la terra en forma de pluja, neu o gel. Seguint el camí imposat per la configuració de la terra, a través de rius i rierols, torna a les mars i oceans. L'antiga norma de la colonització ja no és acceptada per cap país; la nova norma ha ocupat el seu lloc insidiosament.

La violència queda ara descartada, i dues ideologies diametralment oposades s'enfronten: el capitalisme estatunidenc a Occident i, des de 1917, el comunisme antireligiós de la Rússia soviètica. Per a evitar una confrontació directa i mortal, els dos bàndols oposats van romandre separats per una frontera que constituïa pràcticament el «Teló d'Acer». A mig camí entre tots dos bàndols, es troba Europa, cobejada per tots dos. Comença llavors un joc de seducció, i Europa queda dividida entre totes dues ideologies. El general De Gaulle es resisteix a la influència purament estatunidenca, i França governa entre tots dos bàndols. Des d'Occident, adopta la llibertat d'activitat per als seus empresaris i artesans, i des d'Orient, els drets socials per als seus treballadors. Però els drets socials tenen un cost que encareix els productes francesos, que rares vegades s'exporten, i principalment a antics països colonitzats. A Europa Occidental, el cas d'Alemanya és molt diferent, perquè s'ha desenvolupat des de 1945 sota la tutela i presència dels exèrcits estatunidencs i representa el seu model purament "capitalista". El general De Gaulle va buscar la reunificació dels països europeus per a protegir a Europa de la cobdícia dels dos bàndols extrems. Però després de la seua partida, el seu successor, Georges Pompidou, financista del banc Rothschild, acceptarà compromisos i afavorirà el capitalisme alemany. En la cistella de les noces, França haurà de renunciar gradualment a les seues empreses nacionalitzades: EDF, GDF, Total, La Pal, el seu banc CNEP, la seua SNCF i, posteriorment, a les seues fàbriques tèxtils i foses de l'Est. El capitalisme no pot competir amb el baix cost de les empreses nacionalitzades; per tant, aquestes van haver de ser privatitzades i desmantellades. Ja en aquests fets, podem veure els signes de la maledicció divina que pesava sobre França. De fet, l'estratègia de seducció s'aplica a la perfecció, perquè se suposava que el capitalisme atroç seduiria a la França lliure i social per a convertir-la a les seues idees i principis. I tot va funcionar sense canonades ni bombardejos, gràcies a l'avarícia dels líders polítics i empresaris francesos. No va haver-hi pressió sobre els quals prenien les decisions, excepte per suborns en alguns casos individuals, però la corrupció està present en la naturalesa humana i en tots dos bàndols, Occident i Orient. Aquesta seducció es va manifestar en la dècada de 1960. Per a comprendre-ho plenament, cal saber com funciona el sistema capitalista estatunidenc, en el qual el social es redueix a res o quasi a res. Els treballadors reben un salari i, per a obtindre una pensió, han de cotitzar i pagar, amb càrrec al seu salari, diners a empreses financeres encarregades de fer créixer els seus actius per a pagar-los una pensió quan l'edat ho requerisca. Aquestes empreses es diuen "fons de pensions" i, per a augmentar els fons depositats, han de prestar sumes a prestataris estrangers o nacionals. Aquests préstecs són a curt termini i a tipus d'interés molt alts, que haurien de dir "usurers" en la nostra cultura europea, perquè poden aconseguir el 16%, o fins i tot més, ja que l'oferta roman sense control estatal. En la dècada de 1960, aquests financistas de les "caixes de pensions" estatunidenques van presentar les seues ofertes als empresaris francesos, argumentant que, en poc temps, els seus préstecs els permetrien desenvolupar els seus negocis a nivell de comerç global. Molts d'aquests empresaris es van deixar seduir, però el simple reembossament dels interessos del préstec obtingut va absorbir una gran part dels guanys de l'empresa. Portades a la fallida, les empreses van ser revenudes per les caixes de pensions, que s'havien convertit en els nous propietaris, al millor postor entre els seus competidors, en el mercat global. Així va ser com França es va deixar despullar dels seus principals avantatges, incloses les seues empreses nacionalitzades. Perquè la privatització d'aquestes comporta un augment dels costos de producció o una reducció de

les prestacions socials. A vegades, l'equilibri sembla haver preservat, però la qualitat del treball es veu afectada perquè els treballadors són "espremuts com a llimes" per a obtindre encara més rendibilitat. En resum, la carrera per enriquir a alguns ha causat desgràcies a la majoria dels treballadors i a tota la nació francesa. Perquè la privatització ha afavorit l'entrada d'accionistes inversors en el circuit productiu. Això s'ha generalitzat i els beneficis obtinguts per les empreses són absorbits majoritàriament per accionistes estrangers. Per tant, les empreses franceses treballen per a enriquir a nacions estrangeres. No és sorprenent que aquestes decisions polítiques i econòmiques hagen provocat que França caiga de la seua posició de quarta potència mundial al quinzé lloc entre les nacions europees. Les mesures de contenció del general De Gaulle només van tindre un efecte momentani, i finalment, els Estats Units va recuperar tota la seua influència sobre França, els seus líders polítics i les seues empreses sense la més mínima brutalitat. Per iniciativa del president Sarkozy, es va reincorporar a l'OTAN com un soldadito obedient i disciplinat que obeeix al seu líder estatunidenc. Per a completar la seua labor de seducció, els Estats Units va utilitzar la seua arma seductora definitiva: Internet. Presentada en la seua forma pacífica, la globalització del comerç i les relacions humanes ha obtingut el fruit que més anhelava: conquistar, seduint-les, les ments dels éssers humans de tot el planeta. Això s'ha aconseguit, ja que en posar internet a la seua disposició, ha absorbit les ments humanes, tornant-les addictes a les trobades virtuals dels telèfons digitals o les computadores. Les xarxes socials mantenen als addictes virtuals en les seues vies, millor que els rieles mantenen als vagons en moviment. La situació és més greu en termes de les conseqüències que pateixen les víctimes. Les ments humanes estan així, en massa, a tot el món, desconnectades de les realitats terrenals. Estem presenciant un segrest quasi universal de ments que ningú haguera imaginat possible. Perquè, a través d'internet i les xarxes socials, un model de vida únic és envejat a tot el món, el model de la llibertat moral de la societat estatunidenca. I està capturant ànimes a tot arreu, fins i tot en el bàndol del seu adversari extrem: Rússia, que està veient a un milió dels seus joves habitants abandonar les seues terres per a anar a l'estranger, on dominen els valors occidentals. Aparentment no coacciona a ningú, acontentar amb seduir i conquistar ànimes, com el diable va seduir a Eva amb les paraules de la serp. En temps de persecucions directes i mortals, Roma va cobrar menys víctimes que la seducció hui.

La saviesa dicta saber menjar per a viure i no viure per a menjar. Aquest principi es va aplicar antany a la necessitat de consumir. Per a satisfer-la, els éssers humans acudien a botigues que oferien diversos productes. Hui, per a incentivar el consum, la botiga s'acosta a ells en internet, i allí, els venedors els inciten inventant falses necessitats, incitant al client a comprar el fútil i inútil. Se li fa creure al client que és un amic el benestar del qual es desitja, però en realitat, en aquesta relació virtual, el client és només una xifra, un número al qual es pressiona per a buidar-lo dels seus diners. Les relacions així establides són totes falses i virtuals, i els éssers humans més perversos s'aprofiten de la situació. En els meus correus electrònics, observe una quantitat impressionant de missatges d'estafadors sobre paquets no entregats. L'engany i les mentides s'han apoderat d'internet. Aquesta xarxa que alguns diuen "la xarxa" actua com una teranyina que atrapa a les seues preses per a alimentar. I és cert que aquesta xarxa alimenta bé als qui l'han teixida i l'exploten. S'enriqueixen per si mateixos més que certes nacions de la terra. I ací, prendré una altra imatge: la de l'apicultor. Quan vol collir mel, ruixa fum per a adormir a les abelles i evitar que es rebel·len contra ell i ho piquen. En la nostra època, internet és aquest fum que adorm les ànimes, la qual cosa permet a Satanàs collir la seua eterna condemnació divina. I just quan es decideix la destinació mortal de milers de milions de criatures humanes, veig a quasi totes caure en el parany d'aquest fals amic virtual que és la xarxa social. La forma d'aquesta seducció no podia comprendre abans que es materialitzara en la realitat, però Jesús va multiplicar els seus advertiments i advertiments contra aquesta mena de seducció tecnològica de la fi dels temps. Perquè la seducció és doble. Opera en el sentit literal amb «internet», però també en el sentit espiritual, perquè el primer devalua al segon. Qualsevol la ment del qual estiga ocupada amb coses fútils i inútils no pot donar importància al problema de la seua salvació eterna. Per a aquesta mena de persona, la paraula eternitat manca de significat; va nàixer sabent que morirà com tots els que va veure morir abans que ella. La mort es considera el més natural, i només els triats i uns pocs falsos triats saben quin va ser el seu origen: el pecat, a més, amb diverses interpretacions.

L'actual "seducció" tecnològica està profetitzada per Déu en Apocalipsi 13.13-14: " Va realitzar grans senyals , de tal manera que va fer descendir foc del cel a la terra a la vista dels homes . I va enganyar als habitants de la terra amb els senyals que se li va permetre realitzar en presència de la bèstia, dient-los que li feren una imatge a la bèstia que tenia la ferida d'espasa, i va viure ". També en Mateo 24:24: " Perquè s'alçaran falsos Cristos i falsos profetes, i faran grans senyals i prodigis, per a enganyar, si fóra possible, fins i tot als triats " . Per tant, les armes de seducció en el nostre temps són tant tècniques com espirituals. I l'explicació d'aquest últim versicle de Mateo és la següent: és

impossible seduir als triats perquè els vertaders triats són il·luminats per l'Esperit de Jesucrist, qui els mostra totes els perillosos paranys que el diable tendeix en la seua era de la fi dels temps.

Mentre el món de Satanàs abandona la realitat per a perdre en la vida virtual de la tecnologia, els triats de Jesucrist perceben l'arribada de la vida vertadera, amagada en Déu, que destruirà tota forma de vida per a sobreviure eternament. Alguns construeixen un paradís artificial per a si mateixos, mentre que uns altres esperen entrar en el vertader paradís de Déu, és a dir, el seu regne celestial etern. Totes dues opcions responen a una seducció. Els caiguts es deixen seduir pel gaudi de la llibertat, que és lliberticida, fins i tot en aquesta terra. Els triats, per part seua, han sigut naturalment seduïts per la bondat del Déu just i bo. Això també és una seducció, però és legítima i justificada. Perquè Satanàs sedueix per a perdre, i Déu sedueix per a salvar; ací radica tota la diferència entre les dues seduccions que se'ns presenten als éssers humans. Les seduccions tecnològiques encegaran als humans, els qui hauran de morir en massa en el context de la sisena trompeta . Però després d'aquest terrible genocidi, arribarà el moment de la prova final de la fe cristiana. I en aquest context, el coneixement espiritual de Déu en Jesucrist caracteritzarà als últims vertaders triats que Déu hi haurà, fins llavors, mantingut vius.

He d'abordar ara l'altra seducció, la del model comunista adoptat per Rússia entre 1917 i 1990. Perquè aquest model també té els seus seguidors i fervents defensors. I en la Terra, són bastant nombrosos, ja que només la Xina té 1.400 milions d'habitants, als quals cal afegir Corea del Nord. Al meu entendre, aquest model seria ideal sempre que estiguera liderat per Jesucrist. No obstant això, precisament el model rus era antireligiós, com ho va ser França en l'època de la seua Revolució. Aquest ateisme rus va perdurar molt més temps, ja que només la ruïna nacional ho va véncer a partir de 1990. Sens dubte ja ho he dit, però aquest model «comunista», basat en la unió, va caracteritzar a la Triada de Crist en el moment del seu naixement. Composta per éssers veritablement convertits a causa de les persecucions jueves de l'època, aquesta unió testificava un vertader desagafe dels valors terrenals. De fet, llegim en Fets 4.32: « La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima . Ningú deia ser seu propi res del que posseïa, sinó que ho tenien tot en comú ». És important destacar que aquest fruit de la fe va caracteritzar a la Triada just després de Pentecosta, on va rebre amb poder l'Esperit Sant de Déu, qui ens presenta, d'aquesta manera, un ideal espiritual que contrasta enormement amb els ideals mundans. La vida eterna celestial i la que continuarà en la nova terra seran conformes a aquest esperit d'unitat i a aquesta participació en una perfecta fraternitat.

L'única cosa que li faltava a la Rússia comunista era la fe i l'obediència a Jesucrist. Però des de 1990, aquest model de comunisme ateu ha arribat a la seua fi, i la fe ortodoxa ha recuperat l'ànim d'aquest poble que durant molt de temps va romandre aïllat després del "Teló d'Acer". Encara recorden amb nostàlgia el passat, quan la mancomunació de recursos despertava un entusiasme universal, una alegria marcada per cançons i balls en tots els "koljoses" del país. Amb molt mals records de la situació creada en 1990, quan el poble va quedar abandonat al domini de gàngsters i màfies, el model "capitalista llibertari" és temut i temut. La fe i l'ordre es van restaurar amb l'arribada al poder de Vladímir Putin. I el poble es mostra, en la seua majoria, dòcil i respectuós amb el seu líder, qui ha redreçat una situació terrible. S'ha produït un gran canvi en la mentalitat dels russos gràcies al ressorgiment de la religió, ara secundada pel mateix president rus. Cite ací les seues paraules del seu últim discurs del 23 de febrer. Després de denunciar a l'OTAN i la degeneració, decadència i immoralitat de les nacions occidentals cap als seus fills, va dir amb to indignat i entristit: « Vull dir-los: acudisquen a la Bíblia; allí trobaran totes les respostes ». Crec que aquest home és sincer, perquè canvia amb l'edat. Brinda el seu suport oficial al papa Kirill, qui resideix a Moscou. És un antic amic del president que, com ell, té un passat fosc; tots dos han envellit i veuen la religió d'una manera diferent, aquesta vegada molt favorable. La conversió concerneix a tots els homes, independentment del seu passat. La benedicció divina és una cosa diferent, perquè depén de qüestionar la resta del «dia del sol», que no existeix a Rússia, ni a Occident. Però siga com siga el nivell d'espiritualitat d'aquest líder rus, el mer fet de citar la Bíblia l'eleva per damunt del bàndol occidental de l'OTAN, que només sap refutar les justes acusacions que se li imputen. Així, es pot comprendre que Déu parla a través de Vladimir Putin per a denunciar els pecats del bàndol occidental, al qual la seua ira considera el seu principal blanc. I aquest text d'Ezequiel 38 cobra ple significat en els nostres esdeveniments actuals, perquè Déu profetitza sobre Vladimir Putin, líder del campament rus, dient en els versicles 7 al 11: « Prepara't, prepara't, tu i tota la teua multitud reunida al teu voltant! Sé el seu líder! Després de molts dies estaràs al capdavant d'ells; amb el temps marxaràs contra la terra els habitants de la qual, havent escapat de l'espasa, s'hauran reunit d'entre molts pobles en les muntanyes d'Israel, fa temps deserts; apartats d'enmig dels pobles, tots estaran segurs en les seues llars. Pujaràs, avançaràs com una tempesta, seràs com un núvol que cobrirà la terra, tu i totes les teues tropes, i els molts pobles que t'acompanyen ». Notar que Déu evoca el moment en què Rússia lluitarà contra el país d'Israel, el segon objectiu citat en Daniel 12:1-13. 11.41: « Entrarà en la més bella de les terres , i molts cauran;

però Edom, Moab i la major part dels fills d'Amón seran deslliurats del seu poder ». El primer objectiu és el bàndol catòlic i protestant occidental, designat pel pronom « ell » en el versicle 40 anterior: « En el temps de la fi, el rei del sud l'atacarà . I el rei del nord vindrà contra ell com un remolí, amb carros i genets, i amb molts vaixells; avançarà terra endins, s'estendrà com un torrent i es desbordarà ». Aquesta subtilesa tan oculta em va ser revelada per l'Esperit del gran Déu Creador en el nom de Jesucrist. El « rei del sud » musulmà ja està del costat del « rei del nord » rus mitjançant la participació dels exèrcits txetxens del líder Kadyrov en la guerra contra Ucraïna. En el moment de la gran confrontació, els libis i els etíops estaran després d'ell , com es profetitza en el versicle 43: « S'apoderarà dels tresors d'or i plata, i de totes les coses precioses d'Egipte ; els libis i els etíops estaran després d'ell » . Egipte es va unir al bàndol occidental recentment en 1979, un any abans del meu compromís amb l'Església Adventista del Seté Dia, mitjançant el qual vaig respondre a l'anomenat de Déu d'esclarir les profecies divines de la « fi dels temps », inclosa aquesta. En el desastrós estat de les religions cristianes, la religió ortodoxa adquireix una aparença «lluminosa», encara que està marcada per la maledicció del descans del primer dia. En la « sisena trompeta », Déu porta a l'enfrontament exèrcits que representen a totes les religions monoteistes que indignament afirmen ser seues. L'anunci de la destrucció del poble rus primer no el converteix en el blanc principal de la ira divina, perquè, per contra, els seus principals objectius, els catòlics rebels i Els protestants han de romandre fins al final per a organitzar la prova final de fe, durant la qual seran colpejats per les " set últimes plagues de la seua ira ", segons Apocalipsi 16. La fidelitat al vertader dissabte " santificat " marcarà llavors la diferència entre els qui Déu salvarà i els qui destruirà.

Les aparicions de Déu

Per a la humanitat pecadora, Déu només es manifesta com una veu que parla a l'esperit del seu serf. No obstant això, farà una excepció en aparéixer en forma humana a Abraham, el seu fidel amic, quan ve a advertir-li, acompanyat de dos àngels, de la seua decisió de destruir les ciutats de Sodoma i Gomorra. I ja en aquest procés, Déu aplica aquest versicle d'Amós 3:7: « Perquè el Senyor, Yahvé, no fa res sense revelar el seu secret als seus serfs els profetes ». Després, per a Moisés, Déu pren la forma d'un esbarzer ardent que crema però no es consumeix, segons Èxode 3:2: « L'àngel de Yahvé se li va aparéixer en una flama de foc enmig d'un esbarzer. Moisés va mirar, i heus ací que l'esbarzer cremava, però no es consumia ». En la vida terrenal normal, un esbarzer ardent crema i es consumeix ràpidament; per tant, en prendre aquesta imatge, Déu li diu a Moisés: « Jo sóc l'indestructible ». Perquè el foc és el símbol i el principi de la destrucció. Per a Moisés, criat en la cultura pagana egípcia, Déu realitza un miracle per a revelar a ell. I ho fa coneixent la seua naturalesa i el seu futur servei fidel. Al seu degut temps, Déu farà el mateix per a convéncer a Pablo de servir-li amb el mateix resultat fidel i gloriós. L'expressió «l'àngel de YaHWéH" designa a YaHWéH en un aspecte angelical. Perquè l'Esperit del Déu Creador pot assumir qualsevol aspecte que desitge i adaptar a les característiques de les seues criatures: àngel amb àngels, i home amb homes, com ho farà en Jesucrist.

Moisés viurà en la presència de Déu a la tenda de reunió del tabernacle, imatge del futur temple, que simbolitzarà el « cos » de Crist, representat al seu torn per la seua « Església », la seua « Triada », la seua « Esposa », segons Efesis 5.23: « perquè el marit és cap de la dona, així com Crist és cap de l'església, la qual és el seu cos, i de la qual ell és el Salvador ». Record que Déu inspira a Pablo amb relacions entre home i dona que s'ajusten al seu ideal de perfecció. Lamentablement, aquest model és més estrany en la terra que l'or fi.

En Jesucrist, Déu deixa de ser una simple veu que parla als esperits humans, sent ell mateix l'Esperit del Déu Creador. En prendre forma humana, pot estar amb les seues criatures sense atemorir-les. A més, experimenta personalment la condició de l'existència humana. I per a aconseguir-ho, s'encarna en un cos idèntic al nostre quant a les seues limitacions físiques. En el sentit més noble del terme, Déu pot així "espiar" a la humanitat en mesclar amb ella. I descobreix com la vertadera maldat que alguns li mostren se sent, com ocorre amb tots els éssers febles i vulnerables, tal com la seua pròpia condició terrenal momentània li imposa. Davant tanta injustícia, podem imaginar el temptador que degué ser el desig de castigar als culpables, però el propòsit del seu ministeri terrenal, que era salvar als seus triats del pecat, el va obligar a la passivitat, perquè Jesús va declarar en Juan 12.47-49: « Si algun sent les meues paraules i no les cree, jo no ho jutge. Perquè no vaig vindre a jutjar al món, sinó a salvar al món . El que em rebutja i no accepta les meues paraules té qui ho jutge; la paraula que he parlat, ella ho jutjarà en el dia final . Perquè no he parlat pel meu propi compte, sinó que el Pare que em va enviar em va donar manament del que he de dir i parlar». Jesús realment va vindre a « salvar al món », però amb la condició que « el món »

demostrara una fe vertadera; la qual cosa està lluny de ser el cas. Aquesta expressió ha d'entendre com una oferta, una proposició, presentada als éssers humans dispersos per la terra. Però per a beneficiar de la seua gràcia, és individualment que s'obté la possibilitat, quan Jesús jutja als pretendents dignes de beneficiar del seu sacrifici voluntari.

Per tant, Déu va decidir revelar la seua personalitat encarnar en la forma de l'home anomenat Jesucrist. Aquesta revelació es basa en els testimoniatges escrits de quatre persones, incloent només dos testimonis presencials: Mateo i Juan. Els altres dos, Marcos i Lucas, van recopilar relats de testimonis presencials dels esdeveniments, de manera similar a com ho fan els periodistes hui dia per a les notícies nacionals i internacionals. El problema amb el testimoniatge escrit és que manca de la sensibilitat dels sentiments expressats per Jesús al llarg del seu ministeri. Només els testimonis presencials van destriar, van observar i van escoltar el to en el qual Jesús va parlar. Per això, davant aquests testimoniatges, cadascun aporta la seua pròpia interpretació, la seua pròpia imaginació, a la seua manera de parlar. I, per tant, la lectura d'aquests testimoniatges serà percebuda de manera diferent per cadascun de nosaltres, depenent de la nostra naturalesa individual i estrictament personal. Per tant, la mateixa declaració de Jesús serà percebuda de forma molt diferent per cada persona. Això explica per què cadascun té la seua pròpia imatge de la personalitat de Jesucrist. No obstant això, Jesús només va tindre una personalitat real, i tractaré de descriure-la ací.

Rebutgem ja la imatge del company que li atribueix el fals cristianisme modern de les esglésies evangèliques lliures. Perquè el testimoniatge dels apòstols testifica que Jesús els inspirava respecte i temor , segons Lucas 9.45: « Però els deixebles no entenien aquestes paraules; els estaven vetlades, de manera que no les entenien; i tenien por de preguntar-li sobre aquest tema ». Hem de comprendre'ls; Jesús els va instar a seguir-ho i acompanyar-ho durant el seu ministeri terrenal. Van veure en ell a un home caracteritzat per un comportament molt misteriós que parla de Déu, realitza miracles dels quals són testimonis i amb raó li atorguen el títol de « Maestro ». Qui llija els testimoniatges dels Evangelis i no es pose en la mateixa mentalitat que els seus apòstols no pot beneficiar de la seua lectura bíblica. El resultat serà superficial i el compromís de fe, obertura. La veritat divina va emergir mitjançant l'autoritat atorgada a les seues paraules, segons Mateo 7.28-29: « Després que Jesús va acabar aquestes paraules, la multitud es va meravellar de la seua doctrina, perquè ensenyava com qui té autoritat , i no com els escribes ». Aquesta autoritat, que va emergir en l'expressió de les seues paraules, va ser conseqüència de la certesa de la veritat. I aquest text ens recorda útilment que la lectura formalista dels escribes jueus no expressava aquesta autoritat que es trobava en Jesús. I havent experimentat també aquesta presentació de la veritat amb certesa, sé que els qui escolten aquesta autoritat la interpreten com a orgull quan no són fills de Déu. Per contra, els vertaders fills de Déu destrien en aquesta autoritat l'aprovació divina del missatger que ell utilitza per a estendre l'obra empresa per Jesucrist. Aquesta autoritat caracteritzarà fins a la fi del món als seus vertaders missatgers humans, perquè constitueix un fruit de la seua identificació. Parlar amb autoritat revela la total absència de dubte. I aquest resultat l'aconsegueixen lògicament aquells als qui l'Esperit de Déu il·lumina i ensenya, basant totes les seues explicacions en els escrits sagrats de tota la Bíblia.

Així, queda clar que la salvació és estrictament individual, ja que depén únicament de l'aprovació divina. Per tant, no sorprén que els mateixos testimoniatges bíblics puguen ser interpretats de manera diferent pels homes segons entren o no en comunió amb Déu. Ara bé, aquesta comunió depén de l'actitud mental del pecador humà que s'acosta a Déu. I Jesús va donar una magnífica imatge d'aquesta veritat en Lucas 18.10-14: « Dos homes van pujar al temple a orar; un era fariseu i l'altre publicà. El fariseu, posat en peus, orava amb si mateix d'aquesta manera: «Déu, et done gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlters, ni tan sols com aquest publicà. Dejuni dues vegades per setmana i done el delme de tot el que guanye». El publicà, dempeus a certa distància, ni tan sols alçava la vista al cel; Però es colpejava el pit, dient: «Déu, tingues pietat de mi, pecador. Et dic que aquest va descendir a la seua casa justificat abans que l'altre. Perquè el que s'enalteix serà humiliat, i el que s'humilia serà enaltit ». El que diferencia el judici de Jesús sobre aquests dos homes és només el seu estat mental; no la seua riquesa ni el seu títol. És un fet que l'orgull d'aquest fariseu existeix tant en les ànimes dels rics com en les dels pobres, i onsevulla que apareix, l'orgull tanca el camí a la salvació. Per tant, qüestionant la importància dels graus obtinguts pels homes, Déu prefereix el servei de la gent senzilla a la qual ell mateix instrueix. La senzillesa natural, no l'artificial, és el model de la naturalesa al qual Déu obri la vida celestial perquè s'adapta perfectament a ella. I les persones seleccionades per Déu demostren una ment lògica que acompanya a la vertadera senzillesa. És aquesta mentalitat lògica la que porta al triat a reconéixer la legitimitat de les declaracions divines escrites al llarg de la Bíblia, especialment pel que fa a les normes dietètiques que Déu ha prescrit per a preservar la salut dels qui confien en ell. Al cap i a la fi, els qui no confien plenament en ell no li pertanyen, així que poden menjar qualsevol cosa; a ell no li importa, perquè només es perjudiquen a si mateixos. D'altra banda, també perjudiquen als qui

obliguen a seguir el seu exemple, i ací s'intensifica la seua culpa cap a Déu. Jesús va amenaçar als qui escandalitzen als més xicotets dels seus fills en Mateo 18:6-7: « Però a qualsevol que escandalitze a un d'aquests xicotets que creen en mi, millor li seria si li lligaren al coll una pedra de molí i el llançaren al profund de la mar. Ai del món pels escàndols! Perquè és necessari que vinguen escàndols, però ai d'aquell home per qui ve l'escàndol!». » Aquesta maledicció pronunciada per Jesús s'aplicarà per la mateixa raó en Apocalipsi 18.21 a la ciutat de Roma i a la seua Església Catòlica Romana papal: “ I un àngel poderós va prendre una pedra, com una gran pedra de molí, i la va llançar a la mar, dient: Amb el mateix ímpetu serà derrocada Babilònia , la gran ciutat , i mai més serà trobada. ”

Profetitzant la lectura errònia de la Santa Bíblia, Jesús va declarar en Mateo 6.23: « Però si el teu ull és maligne , tot el teu cos estarà en tenebres. Si la llum que hi ha en tu és foscor , quanta foscor serà ! ». Si Déu considera que el fruit de la lectura de la Bíblia és « foscor », al lector li resulta impossible escapar de la seua foscor i la salvació se li torna inaccessible. Perquè el pla de salvació, preparat per Déu i revelat en la Bíblia, es basa en una sèrie de fases de construcció successives amb un gloriós final basat en el ministeri salvífico de Jesucrist. Però subestimar les fases preparatòries és un greu error de càlcul. Si les pràctiques rituals cessen amb la mort de Jesucrist, és lògic i fins i tot profetitzat en Daniel 9.27: « Per una setmana farà un pacte ferm amb molts, i a la meitat de la setmana farà cessar el sacrifici i l'ofrena;... » Però de quina manera i per què haurien d'ignorar els cristians salvats per la sang de Jesucrist la resta dels judicis divins? No tenen, com a tals, el deure de mostrar encara més zel per a atestar amb la seua obediència, la seua gratitud a Déu i la seua inclinació a tot el que ell considera preciós i digne dels seus valors? És en aquest nivell de diferència d'apreciació que els triats es distingeixen dels anomenats destinats a la decadència i la mort eterna. Perquè, a diferència dels qui ignoren l'existència de la Bíblia, els qui la lligen i afirmen ser de Déu, impliquen a Déu i la seua norma amb les seues accions; el que va portar a Déu a dir en Romans 2.24: « Perquè el nom de Déu és blasfemat entre els gentils per causa de vosaltres, com està escrit». És cert que Pablo va atribuir aquest comportament als jueus increduls de la seua època. Però, al seu torn, la falsa fe cristiana actua de la mateixa manera, i aquest judici diví inspirat per Pablo s'aplica a ella, després dels jueus: mateixa culpa, mateixa condemnació divina. Per regla general, els ensenyaments de Déu impartides al llarg del temps es complementen, no es resten . Perquè en els textos de l'antic pacte, Déu va revelar normes del seu judici que són intangibles i perpètues, si no eternament aplicables. Aquestes normes prescrites descrivien la imatge de l'home perfecte segons el cor de Déu, i aquesta imatge perfecta se'ns ha presentat en la persona divina i humana de Jesucrist, l'encarnació del Déu celestial, perfecte en tot.

Trobem en Déu enormes paradoxes que són sorprenents, però molt lògiques, ja que Ell és la font de totes les coses. L'experiència viscuda pel profeta Elías és molt reveladora d'aquestes paradoxes segons 1 Reyes 19.11-13: “ Yahvé va dir: Sal i posa't en la muntanya davant de Yahvé. I heus ací, Yahvé passava. I davant de Yahvé va haver-hi un vent fort i fort que esquinçava les muntanyes i feia fallida les roques; però Yahvé no estava en el vent. I després del vent, un terratrémol; però Yahvé no estava en el terratrémol . I després del terratrémol, un foc; però Yahvé no estava en el foc. I després del foc, una veu afable i delicada. En sentir-la Elías, es va cobrir el rostre amb el seu mantell, va eixir i es va posar a l'entrada de la cova. I heus ací, una veu li va dir: Quins feixos ací, Elías? Aquesta història revela veritablement la vertadera personalitat de Déu, formidable pels poders naturals que pot posar en acció, i tendre i amorós com un home enamorat d'una dona, cap al serf fidel. I els esdeveniments actuals a Turquia i Síria demostren un exemple d'aquest poder diví mortal i destructiu.

Aquesta " veu afable i delicada " va prendre la forma, per a nosaltres, de Jesucrist, qui va vindre a la terra per a revelar l'immens amor diví que el seu formidable poder podia emmascarar parcialment. Però com aquest amor és condicional, només els seus vertaders triats poden apreciar-lo en el seu vertader valor, ara en la terra, i a partir de la primavera de 2030, en l'eternitat en el cel.

En la seua estratègia per a revelar a les seues criatures, Déu va optar per presentar primer en el seu aspecte de foc devorador. Aquesta elecció li va permetre demostrar la seua capacitat de castigar amb la mort a aquelles criatures indignes de la seua salvació, és a dir, als rebels i indiferents amb els qui no podia relacionar. Havent rebut aquesta lliçó, va vindre llavors a donar testimoniatge del seu amor, la seua compassió i el seu incomparable i exemplar abnegació en favor dels seus triats. Havent rebut totes dues lliçons, els éssers humans estan informats i s'han fet plenament responsables de la seua destinació individual. El Déu que castiga i el que salva són una mateixa persona que actua amb lògica, adaptant el seu comportament al subjecte que jutja; el deixeble obedient mereix el seu amor etern, però qui es complau en la desobediència mereix la mort eterna, en perfecta justícia.

En Apocalipsi 11:3, Déu atribueix a tota la Santa Bíblia el paper dels seus " dos testimonis ", la qual cosa designa les seues revelacions de l'antic i el nou pacte. Confirma així que la fe cristiana es basa en aquests dos elements i fases successives de la seua revelació bíblica. Una altra prova

d'aquest requisit de conformitat amb tota la Bíblia resideix en la seua definició dels últims " sants " en Apocalipsis 12.17: " I el drac es va enfurir contra la dona, i es va anar a fer guerra contra el romanent de la seua descendència, contra els quals guarden els manaments de Déu i tenen el testimoniatge de Jesucrist ". Criteris de santedat que Apocalipsi 14.12 confirma: " Ací està la paciència dels sants : ací estan els que guarden els manaments de Déu i la fe de Jesucrist ". Resulta que la presentació dels " manaments de Déu " es fa en Èxode 20, un llibre de l'antic pacte que, per tant, sembla indispensable i ineludible, fins i tot per a un cristià. En Apocalipsi 12.17, l'expressió " que retenen el testimoniatge de Jesús ", segons la traducció de la Bíblia Scofield, és molt encertada, atés que sabem que l'adventismo oficial va ser " vomitat " en 1994 per Jesucrist. L'advertiment del missatge dedicat a Filadèlfia va ser, per tant, en va, perquè la lliçó no va ser interpretada ni escoltada en l'era final de Laodicea : Apocalipsi 3.11: " Vinc prompte. Aferra't al que tens , perquè ningú prenga la teua corona "; Apocalipsi 3.16: " Així que, puix que eres tebi, i no fred ni calent, et vomitaré de la meua boca ".

La salvació obtinguda depén de la nostra naturalesa i de tota la nostra personalitat, la qual està inscrita en el nostre ADN, la nostra cadena genètica. Cadascun de nosaltres és un ésser únic, i aquest principi s'ha perpetuat des dels nostres primers pares, Adán i Eva. Individualment, som el producte obtingut de la mescla de l'ADN del nostre pare i mare, en proporcions il·limitades que ens converteixen en aquests éssers únics. I aquest descobriment de l'existència d'aquest ADN ens permet comprendre per què Déu va prendre la decisió d'exterminar al poble amorreu, d'acord amb l'anunci fet a Abraham en Gènesi 15.16: « En la quarta generació tornaran ací, perquè la iniquitat de l'amorreu encara no ha arribat al seu súmmum». » El compliment el confirma Déu, qui li diu a Moisés en Èxode 15.16. 3:8: “ Jo he descendit per a deslliurar-los de mà dels egipcis, i per a traure'ls d'aquella terra a una terra bona i espaiosa, a una terra que flueix llet i mel, als llocs del cananeu, de l'heteo, de l'amorreu, del ferezeo, de l'heveo i del jebuseo .”

Déu no mana exterminar a homes, dones, ancians i xiquets sense raó, perquè va tractar a Israel, el seu propi poble, dels descendents i raça d'Abraham, de la mateixa manera segons Ezequiel. 9:5 al 7: " I a les meues oïdes, va dir als altres: Vagen després d'ell a la ciutat i ataquen; no perdonen, ni tinguen pietat. Maten i destruïsquen als ancians, als joves, a les donzelles, als xiquets i a les dones; però no s'acosten a ningú que tinga la marca; i comencen pel meu santuari! Van començar pels ancians que estaven davant de la casa. Ell els va dir: Contamineu la casa i ompliu els atris de morts!... Isquen!... Van eixir i van atacar a la ciutat ". I Déu llavors justifica la seua decisió i la seua acció en els versicles 8 al 11: " Mentre atacaven, mentre jo encara romania, vaig caure rostre en terra i vaig cridar: Ah, Senyor Yahvé! Destruiràs tot el que queda d'Israel, vessant la teua fúria sobre Jerusalem? Ell em va respondre: La iniquitat de la casa d'Israel i de Judà és gran i excessiva ; la terra està plena de Vessament de sang, la ciutat està plena d'injustícia, perquè diuen: «Yahvé ha abandonat la terra, Yahvé no veu res. Jo tampoc tindré pietat ni misericòrdia; faré recaure les seues obres sobre els seus propis caps». I heus ací, l'home vestit de lli, que portava el tinter a la cintura, va respondre: «He fet el que em vas manar ». Així, després de la mort dels amorreus, la iniquitat dels israelites també havia aconseguit el seu punt àlgid . Això significa que l'herència genètica es va perdre definitivament i va ser irremeiable per a tots aquells als qui Déu havia matat, fins al xiquet que va heretar aquesta decadència moral i mental.

Resulta que el pecat es va transmetre genèticament de generació en generació fins a la nostra, des d'Adán i Eva. Per tant, es pot entendre que Jesucrist no va poder heretar la genètica de la terra; en cas contrari, hauria sigut portador del pecat i, per tant, incapaç de salvar a ningú. Per això Pablo ho presenta com un nou Adán, la qual cosa implica que estava dotat d'una genètica tan perfecta com la d'Adán abans del pecat. En descobrir residus de la sang de Jesús durant les seues excavacions arqueològiques en el subsòl de la Muntanya Gòlgota, l'adventista Ron Wyatt va aconseguir que els científics testificaren que la sang de Jesucrist era d'un tipus únic, ja que contenia un sol cromosoma "I" en lloc dels 23 que es troben en els humans descendents d'Adán. Això confirma la inspiració de Pablo, perquè Jesús efectivament va viure en un cos genèticament immaculat pel pecat, com el nou Adán que va vindre a véncer el pecat mitjançant la seua perfecta obediència, oferit com a sacrifici mortal voluntari, per a complir amb els requisits de la justícia de la llei transgredida, segons Romans 1:1-2. 6.23: " Perquè la paga del pecat és mort, mes l'obsequi de Déu és vida eterna en Crist Jesús Señor nostre ."

Per tant, és el seu perfecte coneixement del nostre estat genètic el que porta a Déu a salvar a alguns i condemnar a uns altres a morir. Però, en ser tots hereus del pecat a través d'Adán i Eva, els mateixos triats poden considerar " un ". Fumall arrabassat del foc ”, seguint l'exemple de Zacarías, en Zacarías 3:2: “ Yahvé va dir a Satanàs: Que Yahvé et reprenga, Satanàs! Que Yahvé et reprenga, el que ha triat a Jerusalem! No és aquest un fumall arrabassat del foc ? ”; però també, col·lectivament per al seu poble Israel, segons Amós 4.11: “ T'he trastornat, com a Sodoma i Gomorra, que Déu va

destruir; i has sigut com un fumall arrabassat del foc . No obstant això, no t'has tornat a mi, diu Yahvé… ”

França maleïda i França beneïda

El mateix país és al mateix temps el país més maleït i el més beneït del món sencer des del començament del nou pacte.

Començant pel més obvi, he d'emfatitzar el seu paper particularment maleït per la culpa que arrossega fins als nostres dies. De fet, l'esperit rebel va nàixer a França, ja present en el dels gals que habitaven aquesta terra. Es deia que eren baralladissos i ja sentien, d'una manera justificada hui, «el temor que el cel els caiguera damunt». Aquest temor només profetitzava la justa ira del Déu creador, qui li va assignar un paper fatal i nociu, enemic de la seua veritat i gran defensor de la diabòlica mentida religiosa o agnòstica. No desenvoluparé ací el suport monàrquic del règim papal catòlic romà des del seu primer rei franc, Clodoveo I. Aquest començament de la cristianització de França no va ser el pitjor, i només en part podem agrair-li per haver convertit a la fe cristiana, el coneixement de la qual ens ha sigut transmés, els qui hui ens beneficiem de la llum que ens brinda directament la Santa Bíblia.

El pitjor que va portar França va ser el seu ateisme nacional, establit durant el Terror entre 1793 i 1794. En Apocalipsi 11, Déu subratlla la influència maligna d'aquest ateisme francés sobre tots els altres pobles del món occidental; una influència que ha continuat fins als nostres dies. Després de França, les repúbliques van reemplaçar a les monarquies, impulsant així l'ateisme associat a aquesta mena de règim polític. Per tant, hui dia, se li pot atribuir una conducta rebel universal. En adoptar el règim republicà, la França imperfectament religiosa va fer un gran pas arrere en adoptar el règim republicà democràtic format inicialment a Atenes, Grècia. Per tant, no és sorprenent que es reconstruïra sobre bases ideològiques gregues i romanes, ja que Roma va reproduir el seu model a partir del 510 a. C. La forma de la democràcia grega va evolucionar durant el segle VAIG VEURE a. C. La veu que es va donar a tot el poble va donar lloc a idees de diversos governs democràtics i es van adoptar lleis protectores. Però aquesta ciutat d'Atenes deu el seu nom a l'adoració a la seua deessa "Atenea", deessa de la saviesa, la cultura i l'art militar; tot això caracteritza a la França dels lliurepensadors republicans. Però el llegat grec no es deté ací, perquè el dogma de la immortalitat de l'ànima, adoptat hui dia en tot el fals cristianisme, té com a inventor al filòsof grec Plató. Ell es trobava dins de la normalitat de la seua adoració pagana a la deessa Atenea i al déu olímpic Zeus, però com poden els qui afirmen ser salvos per la sang de Jesucrist justificar aquesta invenció pagana? Aquest és tot el " misteri de la iniquitat " del fals creient. Com va dir Jesús en Mateo 7.16: " Pels seus fruits els coneixereu. Potser es recullen raïm dels arços o figues dels cards? "

L'antiga civilització democràtica grega permetia la llibertat religiosa i, per tant, la possibilitat de dubtar o no creure en absolut. Aquest dret s'aplicava a totes les deïtats conegudes pel paganisme grec. Però no va ser fins a 1793 que l'ateisme va adquirir una forma nacional a França, marcada per una guerra despietada destinada a erradicar l'existència de la religió o la creença en qualsevol déu, incloent aquella que honra al Déu vertader. En permetre als escèptics el dret a dubtar, la democràcia grega era lògica i tolerant; alguna cosa que el règim nacional ateu nascut a la França republicana no era. I aquesta concepció del seu origen pot ressorgir en la nostra anomenada era "tolerant", a França, però també als països que han adoptat la seua norma filosòfica i model de comportament amb el temps. Ja he sentit a gent expressar el seu odi a la religió, que consideren retrògrada i insuportable, perquè amb raó li atribueixen la causa de brutals i mortífers enfrontaments i agressions. Aquesta era ja la idea que animava als sanguinaris revolucionaris del "Terror" de 1793-1794. Va durar un any exactament, i així va ser marcat per Déu per a testificar el seu càstig a la diabòlica falsa religió catòlica. Però la humanitat va ignorar el significat espiritual d'aquest esdeveniment històric francés, conegut per tots els historiadors del món. Com a resultat, els errors van ser ignorats i prolongats. A França hui, els xiquets naixen i creixen sense saber de l'existència del Déu Creador. Famílies senceres ja no tenen cap relació ni activitat religiosa. En una increïble estupidesa, les criatures atribueixen a l'atzar la bellesa, la fragància, l'ordre, l'harmonia, tot allò que testifica una elecció intel·ligent, superior, construïda i organitzada. Llavors, s'equivoca Déu en preparar per a destruir-los en massa com a ramats d'animals? Ni el no-res, ni Zeus, ni Atenea vindran a deslliurar-los de la ira del Déu vertader. Encara queden alguns moments de pau a Europa que li permeten il·luminar les ments dels últims dels seus triats, i quan això es torne impossible, els seus misericordiosos

anomenats cessaran.

Així, França va fer costat a Roma i la seua falsa religió fins a la Revolució de 1789, però des de 1945, juntament amb Alemanya, també ha secundat i modelat la construcció de l'aliança europea sota el signe, dues vegades renovat, del "Tractat de Roma". De fet, aquesta nova aliança de països democràtics europeus està vinculada per l'autoritat papal de Roma i la seua fe catòlica. Déu, el vertader organitzador d'aquestes coses, permet així als seus il·lustrats funcionaris electes comprendre l'alta culpabilitat que ha atribuït al signe de l'autoritat romana que constitueix la pràctica del descans setmanal del "primer dia" establit i impost per l'emperador romà Constantí I el Gran el 7 de març de 321. Assenyale i va precisar que aquest missatge està escrit el diumenge 5 de març de 2023. No obstant això, a França, el 7 de març de 2023 estarà marcat per una gran vaga i manifestacions massives en tot el país, en oposició a l'extensió de l'edat de jubilació als 64 anys per part dels joves líders de l'actual govern. El seu partit polític es diu "La República en marxa" o LREM. Aquesta República ignora que marxa cap a la seua derrota i la seua fi definitiva, que abans de ser destruïda, Rússia li donarà. Això es deu al fet que, sota el poder de l'engany, el bàndol de les democràcies occidentals es va oposar a Rússia en un problema estrictament eslau i rus que hauria d'haver resolt només entre els països de l'Est. Però com els gendarmes del món que volen imposar la seua concepció de la democràcia i les seues normes internacionals a tots els pobles, la invasió russa d'Ucraïna va haver de ser lliurada; i el joc de l'escalada transformarà aquesta confrontació local en la Tercera Guerra Mundial profetitzada per la " sisena trompeta " d'Apocalipsi 9.13-21. I sobre l'ordre donada per Jesucrist, llegim en el versicle 15: " I van ser deslligats els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, el dia, el mes i l'any, per a matar a la tercera part de la humanitat " .

Les guerres modernes estan en deute amb França, ja que és al seu emperador, Napoleó I , a qui deuen la importància atorgada a l'artilleria. El jove oficial Napoleó Bonaparte es va distingir per la seua formació com a artiller a la ciutat de Valence sud Rhône, departament de Drôme, on viu. La "Grand rue", on residia, és una atracció turística local. Aquest jove oficial d'origen cors va saber explotar amb eficàcia aquesta arma de combat a llarga distància, la qual cosa va fer obsolets els enfrontaments bèl·lics, tan populars fins llavors. Hui dia, veiem el curs de la guerra en imatges televisades, però en l'època de Lluís XIV i Lluís XV, els aristòcrates també acudien a presenciar els destructius espectacles del combat, còmodament asseguts. Per a no perdre cap detall, observaven atentament amb el "telescopi", l'antecessor dels nostres binoculars. I la guerra estava organitzada, de forma veritablement estúpida i odiosa, per a adoptar la forma d'un espectacle. Els líders dels bàndols oposats es van enviar missatges respectuosos i es van saludar abans de la batalla. En el camp de batalla, en línia, tots dos bàndols es van enfrontar, disparar amb els seus mosquets i pistoles, un darrere l'altre, i sota la metralla, els morts queien successivament en tots dos bàndols. En entrar en contacte directe, l'assalt es convertia en una sagnant carnisseria per a tots dos bàndols. I això continuava fins que, d'una banda, el líder militar o el propi rei acabaven l'enfrontament com a vencedor o vençut. Amb el pas del temps, el contacte directe es va reduir fins al punt que els Estats Units va optar per bombardejar des del cel, amb la seua força aèria, el bàndol serbi de la Guerra dels Balcans sense desplegar un sol home en terra. Estan renovant aquesta estratègia en la guerra actual, on Ucraïna i Rússia s'imposen al seu torn mitjançant la importància del bombardeig a distància. Per tant, és la civilització veritablement grecoromana la que s'enfronta a la civilització que ha romàs purament grega. I els noms de les ciutats ucraïneses en la zona oriental confirmen aquesta referència grega representativa de l'antic Imperi romà d'Orient el rei del qual Justinià I va estar en l'origen de l'establiment del règim papal a Roma en 538: Odessa = Odissea; Mariupol = Ciutat de María; Nikopol = Ciutat de la Victòria, … Ni Joe Biden, ni Volodymyr Zelensky, ni Vladimir Putin, coneixen el pla imminent de Déu, per la qual cosa podem entendre la preocupació del líder rus en veure al bàndol de l'OTAN tocar directament el seu límit fronterer. Suposem que Ucraïna s'uneix a l'OTAN; a qui li tocarà el torn després d'ella? No hi ha evidència que els Estats Units buscara deliberadament la confrontació amb Rússia, perquè per contra, han demostrat, després de molts fracassos, el seu desig de romandre pacífics o neutrals en conflictes fora del seu país. I és precisament a través d'aquesta situació, en la qual no es pot trobar un culpable ideal, que Déu prova que el conflicte en qüestió resulta de la seua única decisió. El que s'està resolent en aquest assumpte no és un problema de terres reclamades, sinó un càstig que castiga l'abandó del sabbat des del 7 de març de l'any 321. I es pot observar que, en aquest conflicte a Europa, tant bel·ligerants com cobeligerantes honren el «dia del sol» de l'emperador Constantí I el Gran.

Repassem ara les benediccions rebudes per França.

Va ser el territori nacional on la llum divina de la Santa Bíblia va ser combatuda amb particular ferocitat. Molts màrtirs de la fe van glorificar valentament a Déu en negar a renunciar a la seua fe, fins i tot a costa de terribles tortures infligides pel bàndol catòlic satànic. Alemanya va exercir un paper

fonamental, ja que va ser l'alemany Gutenberg qui va inventar la impremta i va tindre la glòria de produir la primera Bíblia impresa en 1457. El seu invent es va explotar en tota Europa, i la Bíblia es va imprimir en molts idiomes europeus, inclòs el francés. Però la poderosa monarquia francesa no va acceptar els desafiaments dogmàtics que imposava la vertadera Paraula de Déu. La fe reformada va ser perseguida, i els seus practicants es van veure obligats a renunciar, morir o exiliar a l'estranger, i en particular Holanda, oberta a la recepció de persones intel·ligents, talentoses, bons artesans i, per tant, benvolgudes. Com a resultat, la França de Lluís XIV va perdre a les seues figures més talentoses i es va empobrir.

Simultàniament, en el segle XVI , es va identificar i va redescobrir el continent americà. El continent sud va ser dividit entre Espanya i Portugal, tots dos catòlics, pel llavors papa Alexandre VI Borgia, conegut pels seus escàndols i assassinats. Amb el temps, el continent nord va quedar sota el control de l'Anglaterra anglicana. La regió de Nova York va acollir llavors als seus primers exiliats protestants, contra els quals es va lluitar fins i tot a Anglaterra. El descobriment d'Amèrica va coincidir amb la persecució dels protestants europeus, la qual cosa va atorgar a aquesta terra del "nou món" un paper d'asil protector, una espècie de Canaán terrenal oferit per Déu a la fe protestant. No obstant això, el caràcter de la fe calvinista importada prompte evidenciarà un comportament brutal, contrari al model presentat per Jesucrist, i la prova d'aquest judici apareixerà en les dues experiències adventistes de 1843 i 1844, al final de les quals, de 30.000 creients compromesos en l'espera del retorn de Crist, només 50 van ser seleccionats per Jesús segons les revelacions donades a la seua llavors serva Elena Gould White. El missatge Adventista del Seté Dia, establit oficialment als Estats Units des de 1863, tornarà a Europa després de 1873. Allí, es va establir a Suïssa, i després a França, on la nostra germana Elena Gould White va visitar, particularment interessada a València, la ciutat on viu i servisc al Déu de la veritat. Va quedar impressionada en trobar en aquesta ciutat el lloc on el Papa Pius VI, enemic catòlic de Jesucrist, va morir a la presó de la Ciutadella. En el moment de la seua visita, els esdeveniments s'havien complit quasi un segle abans, per la qual cosa un temps encara molt pròxim. Així, va assenyalar el compliment de la profecia d'Apocalipsi 13:3: « Vaig veure una dels seus caps com a ferida de mort; i la seua ferida mortal va ser sanada. I tothom estava admirat després de la bèstia ». La ferida que va patir entre 1793 i 1799 va ser sanada gràcies a l'oportunisme de l'emperador Napoleó I Bonaparte , qui necessitava que la coronació imperial religiosa fóra reconeguda internacionalment. Des de llavors, la bèstia papal catòlica romana ha seduït a tota Europa i les seues ramificacions a Amèrica del Sud i del Nord, el Canadà i Austràlia.

Aquest retorn de Déu a França s'ha caracteritzat particularment des de 1980 per la llum que em va brindar en el seu bastió adventista nacional de Valence, on, des de la meua separació de l'església oficial, he estat recopilant i presentant els seus sublims i subtils revelacions. I hui, de nou, trobe una nova perla. En Apocalipsi 3:9 llegim: « Heus ací, jo faré que de la sinagoga de Satanàs, els que es diuen jueus, i no ho són, sinó que esmenten; heus ací, jo faré que vinguen i es prostren als teus peus, i sàpien que jo t'he estimat ». En aquest versicle, Jesús usa tres temps verbals: el present: « Et done »; el futur: « Faré que vinguen »; i el passat: « Que jo t'he estimat ». Això es tradueix en les següents idees: el temps present es refereix a una acció realitzada en 1873, data vinculada a l'era de Filadèlfia per Daniel 12.12: « Benaurat el que espere i arribe als mil tres-cents trenta-cinc dies! ». El futur es complirà des de 1873 fins a l'era profètica posterior a la de Laodicea , és a dir, l'hora en què el judici dels pobles comence per la casa de Déu , és a dir, l'Adventismo Internacional Oficial del Seté Dia. Només en el context de l'última prova de fe profetitzada en l'era de Filadèlfia en Apocalipsi 3.10, els jueus de la raça triada reconeixeran la legitimitat divina de la fe adventista del seté dia: « Puix que has guardat la paraula de la meua paciència, jo també et guardaré de l'hora de la prova que ha de vindre sobre el món sencer, per a provar als que habiten sobre la terra». » I ací és on trobe aquesta perla: en dir als fidels adventistes de « Filadèlfia » sobre l'Adventismo del Seté Dia oficial dels últims dies simbolitzat pel nom « Laodicea »: « que jo us he estimat », Jesús profetitza que el seu amor per la institució adventista posada en servei universal en 1873 tindrà una duració limitada, és a dir, en termes clars, « us vaig estimar des de 1873 fins al moment en què, en 1994, us vaig vomitar ».

Aquest és un exemple de la importància que Déu dóna a la paraula “verb” que ho representa i al temps de conjugació que revela el significat d'aquest “verb”.

Des de 1844, els teòlegs adventistes creien amb raó que es trobaven en la fi del món, perquè esperaven el retorn de Jesucrist en 1843 i després en 1844. Per tant, era molt lògic que es consideraren representats per l'últim missatge profètic d'Apocalipsi 3, és a dir, l'era " Laodicea ", la setena i última Església del tema tractat. En 1873, els Adventistes del Seté Dia encara creien en l'imminent retorn del Senyor de la glòria i es van mantindre molt gelosos. La degradació espiritual de l'adventismo es va produir gradualment fins a 1980, quan Jesús em va cridar a profetitzar el seu retorn per a la data de 1994. Aquest anunci tenia com a únic objectiu desemmascarar la naturalesa de la " tebiesa " retreta a " Laodicea ", és a dir, les dates de 1980 i 1994, durant les quals va

assenyalar l'actitud " tèbia " i formalista de l'adventismo en el bastió adventista més antic de França situat en Valence.

Per a comprendre plenament el judici del Senyor i les seues tràgiques conseqüències, és necessari recordar que en 1980, l'adventismo oficial ja no tenia la legitimitat per a ser representat per l'última Església des de 1844. De fet, des del pròleg de la seua Apocalipsi, Jesús emfatitza amb força l'expressió « principi i fi, primer i últim ». I ja en Daniel 5, el judici del rei Belsasar es representa amb les paraules « comptat, comptat, pesat, dividit ». Els dos « comptat » successius suggereixen el principi i la fi del regnat del rei. En Apocalipsi, Déu aplica aquest mateix principi a la seua revelació dels set missatges o cartes d'Apocalipsis 2 i 3, amb els següents significats.

« Efes » es refereix a l'època apostòlica de l'apòstol Joan. És el començament de l'era sota el signe dels «dotze apòstols ».

« Esmirna » es refereix a un període de deu anys de persecució que va precedir al regnat imperial de Constantí I, responsable de l'abandó de l'observança del vertader Sàbat, santificat per Déu des de la Creació. Inici del regnat: 313; abandó del Sàbat: 321.

" Pèrgam " confirma l'establiment del règim papal romà a Roma a partir de l'any 538: començament de la fe catòlica papal .

Tiatira marca la fi i la culminació del regnat papal persecutori . El sorgiment de la fe reformada és certificat i profetitzat per Déu. És la fi de l'era apostòlica . S'evoca el missatge del retorn de Crist.

Canvi d'època en la primavera de 1843

La nova era se situa aquesta vegada sota el signe de les “12 tribus” espirituals que designen la fe Adventista del Seté Dia beneïda per Déu.

« Sardis » expressa el judici de Jesús sobre el protestantisme caigut a causa de la seua falta d'interés en la veritat profètica. Jesús li va dir en 1843: « Es diu que vius, però estàs mort ».

Filadèlfia autentica en 1873 la plena benedicció dels triats en l'era de Sardis . Aquest és el començament de l'adventismo universal oficial .

« Laodicea » confirma la causa de la tebiesa formalista de l'adventismo oficial des de la dècada de 1980 fins a 1994. Jesús ho jutja en 1991 i ho « vomita » en 1994. Aquest és la fi de l'adventismo oficial del seté dia . Però no la fi de la seua missió, que continua en la dissidència de serfs animats per la vertadera fe adventista aprovada per Jesús.

Déu ens revela la seua experiència

Hui, dimarts 7 de març de 2023, aniversari del 7 de març de 321, dia en què es va abandonar el descans del seté dia en favor del primer, el Déu de la veritat desitja commemorar aquest dia amb una revelació nova i sense precedents sobre el sofriment que el pecat li infligeix. El pecat és producte de caràcters rebels i contestataris. I precisament a França, aqueix mateix dia, una vaga i manifestacions són un exemple concret d'aquesta actitud humana.

Aquesta novetat es basa en una interpretació del relat de la Creació, en la qual els versicles 26 i 27 de Gènesis 1 són fonamentals: « Va dir llavors Déu: Fem a l'home a la nostra imatge, conforme a la nostra semblança; i señoree en els peixos de la mar, en els ocells dels cels, en les bèsties, en tota la terra i en tot animal que s'arrossega sobre la terra ». Ja s'ha assenyalat que l'home havia de governar als animals, no ser governat per ells. « I va crear Déu a l'home a la seua imatge, a imatge de Déu el va crear; home i femella els va crear ». El fonamental d'aquests versicles és, d'una banda, que l'home és « creat » i no « produït » com els animals, la qual cosa marca la seua proximitat i el seu vincle amb Déu; però aquests versicles presenten a l'home com a « imatge » de Déu. Ara bé, què és una imatge? És la reproducció d'un esdeveniment o una entitat, en aquest cas, Déu mateix. En donar a l'home aquest paper com a imatge de la seua personalitat, Déu prepara una escena en la qual l'Adán creat exercirà el paper de Déu, de manera que l'experiència revelada d'Adán es presenta com l'experiència viscuda personalment per Déu.

L'experiència entre la creació d'Adán i Eva i la seua caiguda pel pecat resumeix l'experiència celestial que va precedir a l'experiència terrenal.

Adán va ser creat primer, i en aquest estat de soledat, es troba en la mateixa situació en la qual es trobava Déu abans de crear al seu costat a una persona lliure. I com la seua soledat se li torna insuportable, ordeix un pla integral de salvació. Perquè sap que la llibertat atorgada a les seues criatures celestials i terrenals generarà actituds rebels contra ell.

Per a trencar la seua soledat, Déu crea vida angelical al seu voltant, així com Adán posa fi a la

seua soledat en obtindre a la seua esposa Eva. El primer àngel es rebel·la contra Déu, i Eva es deixa seduir per aquest àngel rebel i seductor. I així apareix el «sofriment» causat pel pecat, primer en la vida de Déu, després en la vida dels àngels i en la vida de la parella humana.

Ací hem de comprendre que el sofriment que sent Déu és desconegut per a la humanitat. Ni tan sols tenen la idea que Déu puga patir en el seu Esperit infinit. Les seues criatures són sensibles al seu propi sofriment i creuen que Déu està per damunt de tot, que viu retret en el seu regne celestial i deixa fredament que la humanitat patisca les conseqüències de les seues decisions. Aquesta concepció és falsa, perquè Déu està fet d'amor. I és precisament aquesta naturalesa modelada en l'amor, la més gran, la més forta, la que fa a Déu vulnerable al sofriment causat pel mal.

Cap àngel podria haver sabut fins a quin punt el pecat, la rebel·lió d'un campament angèlic rebel, podia fer-li patir. Així, seguint el seu pla de salvació, Déu va posar en marxa la seua creació terrenal. Podria revelar el seu propi sofriment a través del sofriment patit per la humanitat pecadora. I aquesta nova perspectiva sobre les experiències d'Adán i Eva atorga als càstigs imposats per Déu un nou significat que el concerneix, abans de res. Les dures condicions de vida imposades per Déu a la parella pecadora reflecteixen el sofriment que Déu va sentir per la seua desobediència. Amb claredat, Déu els diu a Adán i Eva: «Estic podrint la seua vida perquè sàpien que han podrit la meua». Perquè per a Déu i totes les seues criatures, això suposa una deterioració en la qualitat de vida. L'harmonia de l'amor es destrueix. Els éssers celestials no poden patir físicament, però són mentalment vulnerables; la seua pau mental es veu pertorbada. No es pot comprendre el pla de salvació divina sense tindre en compte la fase celestial que va precedir a la fase terrenal. El pecat va aparéixer primer en el cel, i Déu no havia planejat castigar als àngels rebels en aquest context. Per tant, va accedir a permetre que la rebel·lió dels àngels malignes actuara lliurement, posposant el càstig mortal dels rebels celestials i terrenals fins a la fi del món terrenal. En el cel i en la terra, la controvèrsia secundada per Satanàs i els seus àngels malignes només podia ser condemnada a mort amb la victòria de Jesucrist sobre el pecat i la mort, que és la seua paga. Així, el testimoniatge de l'experiència de Job confirma aquesta llibertat d'acció de la qual van gaudir el diable i els seus dimonis fins a Jesucrist. Job 1:6-7: « Va haver-hi un dia en què els fills de Déu van vindre a presentar davant Yahvé, i Satanàs també va vindre entre ells . Yahvé li va dir a Satanàs: «D'on véns?». I Satanàs va respondre a Yahvé: «De recórrer la terra i de caminar per ella». Per tant, la victòria de Jesucrist sobre el pecat va oferir als sants àngels celestials de Déu l'alliberament de les constants temptacions dels àngels demoníacs. Els seus crits d'alegria i goig es revelen en Apocalipsi 12.10: « I vaig sentir una gran veu en el cel que deia: «Ara ha vingut la salvació, el poder, i el regne del nostre Déu, i l'autoritat del seu Crist; perquè ha sigut llançat l'acusador dels nostres germans, el que els acusava davant del nostre Déu dia i nit » .

El projecte salvífico de Déu culminarà en un final gloriós i feliç. Ell farà triomfar el seu amor. Però per a aconseguir aquest resultat, quants morts quedaran en el camí! El resultat final s'obtindrà a aquest preu, perquè la pau eterna només pot construir mitjançant l'eliminació i anihilació de tot esperit de dissidència. En la terra, fins i tot hui, diferents règims encara s'enfronten o oposen, i en el millor dels casos, l'enteniment s'aconsegueix acceptant el compromís, tolerat fins que ja no ho és. En la seua saviesa divina, Déu sap que el compromís no ofereix una solució duradora. I els fracassos registrats per tots els règims democràtics i monarquies li donen la raó. Cap d'aquests sistemes pot satisfer a tots, i si hi ha els qui estan a favor, també hi ha els qui estan en contra, que se senten agraviats. Per tant, l'èxit és impossible perquè requeriria que tots els homes anaren idèntics, com a clons. L'èxit del programa dissenyat per Déu es basa en el fet que presenta en Jesucrist el model perfecte per a ser clonat i reproduït per tots els seus triats redimits.

Aquesta lliçó ha ressaltat el sofriment que sent Déu des que el seu model de vida perfecta va patir les conseqüències del pecat. I Déu ens dóna un exemple de paciència i longanimitat, perquè en el seu pla hi ha un temps per a tot. Els redimits en Crist han de fer el mateix i esperar el seu retorn per a posar fi a les atrocitats comeses per la humanitat pecadora. Hem de replicar aquesta paciència divina i no enganyar-nos amb una millora en les condicions de vida. Aquestes es deterioraran cada vegada més durant els "últims set anys" que començaran en la primavera de 2023. El que més causa sofriment al Déu d'Amor és la ingratitut del món pecador. La ingratitut és la principal culpa de tota la humanitat, perquè li deu la seua existència. Però observem que, en romandre invisible, Déu no va buscar obligar els éssers humans a mostrar-li gratitud. Perquè la creació terrenal va ser el mitjà pel qual ell obliga els seus triats a buscar-lo i, així, a distingir amb aquesta acció d'altres éssers humans ingrats. El Senyor mateix el va anunciar en Jeremías 44:1-5. 29:13: « Em buscareu i em trobareu, perquè em buscareu de tot cor ». Ací, novament, el Déu d'amor busca als qui l'estimen. I els qui s'estimen no exigeixen proves de gratitud, perquè l'amor que asseguen és fruit d'aquesta gratitud mútua. La ingratitut, per contra, és el fruit dels qui no estimen. I en aquest cas, es converteix en portadora d'injustícia, perquè tot ésser humà, conscient o inconscientment, està en deute amb Déu

Creador per haver entrat en la vida. Però per als qui no coneixen a Déu, la vida i la seua maldat no són veritablement benvolgudes. I fins i tot a vegades ressenten a Déu, a la divinitat o a l'atzar per haver-los creat. Per això, la llum del pla diví de salvació realitzat per l'Evangeli de Jesucrist és necessària per a comprendre i acceptar la confrontació amb la maldat demoníaca i humana. Al llarg de sis mil anys d'història terrenal, Déu ha traçat el seu camí de debò entre multitud de formes d'existència, pobles, tribus i nacions amb diferents costums i normes de vida. Però totes les societats paganes o falsament cristianes s'han compost d'individus inclinats al mal. Les regles de l'egoisme inculcades en la ment humana han donat el seu fruit de mort i sofriment, amb major o menor crueltat. Aquesta humanitat s'ha convertit en la norma en tota la terra, però no s'assembla al Déu Creador que la va donar i la manté viva. En imatge espiritual, en model de bellesa i perfecció, la vida de Jesucrist en la terra va tindre el poder del núvol de foc que va obrir el camí als hebreus cap a la terra promesa. I en aquest camí il·luminat per ell, els seus apòstols i tots els seus vertaders deixebles van avançar al llarg de les seues vides. Al seu voltant, només hi havia una foscor negra de la qual s'alçaven crits de sofriment i reclams de justícia. Però no ens enganyem: els qui pateixen i fan aquests reclams no estan necessàriament preparats per a acceptar les condicions de vida que exigeix el Déu vertader. Alguns presoners poden arribar a ser els pitjors carcellers, així com el prosélito pot arribar a ser pitjor que aquell que li ensenya la falsa veritat.

Els sis mil anys de vida terrenal han estat, per tant, marcats per a Déu i per a totes les seues criatures pel sofriment en totes les seues formes. Així, es pot comprendre el valor que Déu concedirà al moment en què cesse tot aquest sofriment, per a ell i per a totes les seues criatures celestials o terrenals. Tal perspectiva, inscrita en el temps, mereixia ser marcada i honrada. I és per això que Déu va beneir i va santificar el seté dia de la nostra setmana, perquè profetitza aqueix moment desitjable en el qual, en la forma i el context del seté mil·lenni, totes les seues malvades criatures celestials i terrenals seran destruïdes o posades fora de perill, segons siga el cas. Satanàs quedarà encadenat en la terra desolada, romanent sol i aïllat, durant aquests setens " mil anys ".

La llum del dissabte no és només un manament de Déu, perquè porta l'antídot al sofriment humà, afirmant als seus triats que creen en ell, que ell efectivament ha planejat posar fi a tot sofriment; i que l'arribada d'aquest moment és una qüestió de temps profetitzada per la setmana de set dies de la qual " el seté és santificat i beneït " per ell, des del principi, en raó de la fi molt gojosa del seu pla salvífico, només per als seus triats, per descomptat.

Des de 1844, Déu ha reunit els seus triats anunciant el retorn de Jesucrist, una prova "adventista". Al mateix temps, va exigir la restauració del sant dissabte. En aquells dies, ningú va percebre l'estreta connexió entre aquests dos temes, que havien de complir simultàniament, és a dir, al començament del seté mil·lenni. Tots dos temes són inseparables perquè apunten al mateix moment de glòria divina: aquell en el qual la seua divinitat s'uneix a la de tots els seus triats redimits per la sang de Jesucrist des d'Adán i Eva. Aquest moment és l'objectiu de tots dos temes: el retorn de Jesucrist es complirà al començament del seté mil·lenni; el seté mil·lenni començarà amb el retorn de Jesucrist. Poden dues coses ser tan complementàries? Per a destriar aquesta connexió, l'esperit del serf de Jesucrist havia de tindre la ferma convicció que el pla de Déu conclouria al final del sisé mil·lenni, però els pioners adventistes no tenien aquesta idea en ment. No obstant això, en els seus escrits, Ellen Gould-White va citar i va atribuir repetidament aquests sis mil anys a l'època de l'acció del diable. En aquells dies, el dissabte descobert després dels judicis adventistes continuava sent el seté dia, i no el seté mil·lenni. Cal destacar que els qui hagueren comprés el projecte del seté mil·lenni no haurien cregut en el retorn de Jesucrist per a 1843 o 1844. Per tant, els triats per Déu inicialment, necessàriament, desconeixien el dissabte i el seu significat.

Sense rellotge, ningú hui podria arribar a temps a l'eixida del tren. Aquest exemple mostra la utilitat del temps, i en aquest sentit, descobrim com Déu va dotar a la seua creació terrenal perquè l'home poguera calcular-lo. Per a la terra del pecat i els éssers humans que l'habiten, el temps es compta o es compta regressivament. Així, es comprén per què el diable va voler arrabassar als humans els mitjans per a comptar el temps que Déu els dóna per a actuar. Això va ser el que va fer, en provocar l'abandó del dissabte el 7 de març de l'any 321. El dissabte, que designava el seté mil·lenni, era un rellotge del temps diví que sonava cada setmana anunciant el retorn de Jesucrist. Per això, va treballar amb els seus dimonis per a espentar als jueus a rebutjar a Jesucrist i als cristians a abandonar el sant dissabte del seté dia santificat per Déu. Així, va triomfar i va provocar que tots dos bàndols de la humanitat creient inicial foren maleïts per Déu. Però el diable és un esperit celestial que només pot imposar els seus pensaments als humans a través d'un cos terrenal. Per tant, va haver d'usar noves " serps ", criatures separades del Déu vertader, i les va trobar en gran nombre entre els descendents romans. El primer, l'emperador Constantí I , va afavorir el sincretisme religiós en atribuir el nom del seu déu Sol a Jesucrist, " la llum del món ", segons Juan. El 7 de març de l'any 321, va abandonar el vertader dissabte del seté dia en favor del seu primer dia dedicat a l'adoració del

seu déu "Sol", i la gran majoria dels cristians recentment convertits, i els falsos conversos, es van sotmetre a la seua decisió. Entre el 321 i el 538, la fe cristiana ja era culpable de transgredir el dissabte diví, recordat i ordenat pel quart dels seus deu manaments. Però ningú va advertir l'existència del pecat, perquè es predicava la mort de Jesucrist i s'exaltava el seu amor. Dia rere dia, en l'Imperi Romà, la fe cristiana ja era comparable en la seua doctrina a la de l'Església Catòlica Romana actual. Es proclamava l'amor de Déu i es fomentaven les conversions. Els cristians van formar esglésies en totes les ciutats principals de l'Imperi Romà i ocasionalment van xocar per qüestions doctrinals. Però els bisbats dispersos per tot l'imperi eren iguals en drets i deures, ja que el cristianisme encara no tenia un líder terrenal. No obstant això, atés que la fe cristiana s'havia estés per tot l'imperi, començant per Roma, el bisbe d'aqueixa ciutat ja representava una autoritat superior a les altres; almenys a nivell espiritual, gaudia d'una aura especial. Quan Clodoveo, el primer rei dels francs, va ser batejat cristià, la fe cristiana ja estava en el pecat d'abandonar el vertader sabbat. Però Clodoveo no ho sabia, igual que qui ho va batejar. L'amor de Crist captivava les ments, i els detalls de la vertadera doctrina se subestimaven. El prestigi del bisbat de Roma no va fer més que créixer fins al punt que en 538, en intrigar amb Teodora, la ballarina casada amb l'emperador romà d'Orient Justinià I , un home anomenat Vigilio va aconseguir un canvi en l'estatus del bisbat de Roma. Va obtindre el títol papal de cap de la cristiandat, la seu de la qual es trobava a Roma, en el Palau de Letrán. La idea no podia sinó complaure a aquest emperador, constantment irritat per les disputes religioses dels bisbats de l'imperi. En temps difícils, sobirans i líders es deixen temptar per l'única opció, aquella que redueix o elimina en gran manera els problemes. La fe cristiana va perdre així la completa llibertat que l'havia caracteritzada des dels primers apòstols de Jesucrist. Al mateix temps, Déu va voler marcar l'esdeveniment a la seua manera fent esclatar un darrere l'altre dos volcans situats en extrems oposats de l'Imperi romà. El clima es va tornar ombrívol i fred, i epidèmies mortíferes de gran magnitud van assolar el territori de tot l'imperi durant diversos anys. La data de l'establiment del règim papal, l'any 538, va ser molt important, ja que Déu la vincula en la seua profecia de Daniel 8.13 amb accions que caracteritzen el seu règim durant 1260 anys, durant els quals farà patir als seus "sants", els de Déu, segons Daniel 7. Les accions que se li atribueixen se citen en Daniel 8.10: " Es va alçar contra l'exèrcit del cel, va fer caure a terra parteix d'aquest exèrcit i de les estreles, i les va calcigar ". Versicle 11: " Es va enaltir fins al capità de l'exèrcit, li va llevar el sacrifici continu i va destruir el lloc del seu santuari ". Després del pronom " ella " es troba el nom de Roma, el domini del qual va passar del poder imperial al poder del règim papal. Les dues fases estan simbolitzades per la mateixa expressió profètica: " banya xicoteta ". I aquest terme subratlla la vertadera fragilitat del règim romà en la seua oposició a Déu, en les seues dues fases successives. Si Déu subratlla aquesta fragilitat, és perquè els seus triats comprenguen bé que ell mateix va inspirar l'establiment d'aquest règim persecutori, per a castigar severament l'abandó del seu sant dissabte des del 7 de març de l'any 321. El sofriment dels sants va tindre una causa en establir aquest règim, i Déu l'esmenta en Daniel 8.12: « L'exèrcit va ser entregat amb el sacrifici continu a causa del pecat ; la banya va tirar per terra la veritat i va prosperar en els seus esforços ». És el Déu totpoderós qui parla perquè és ell qui va voler « entregar als sants », que van transgredir el seu vertader dissabte, al règim papal perseguidor, així com Jesús es « va entregar » al turment salvador en ordenar a Judes, el traïdor, que s'afanyara a cometre la seua odiosa traïció davant les autoritats religioses jueves. En descobrir aquestes explicacions, es pot comprendre que tot el que s'aconsegueix s'aconsegueix perquè Déu ho vol o ho permet. I el sofriment és per tant, en tots els casos, conseqüència del "pecat " que és la transgressió de la llei divina, segons 1 Juan 3,4: " Tot aquell que comet pecat, transgredeix la llei; i el pecat és transgressió de la llei ".

Es pot estimar per mandat? No, clar que no, i també podem entendre que Déu mateix ho sap i que quan diu: « Estimaràs al Senyor el teu Déu amb tot el teu cor, amb totes les teues forces i amb tota la teua ment », presenta un retrat robot del triat típic a qui vol salvar per a compartir la seua eternitat; i, segons l'expressió, per als qui comprenen, la salvació en Crist. I el mateix ocorre amb els seus deu manaments, el quart dels quals ordena el descans del seté dia, perquè ni tan sols s'esmenta el nom de dissabte. Déu atesta així que el seu descans està lligat exclusivament al « seté dia » i que qualsevol altre dia dedicat a ell no és aprovat per ell i constitueix, per contra, la prova evident de la separació del Déu vertader.

L'abandó del descans del seté dia va resultar en l'oblit del retorn de Jesucrist, aquest tema tan important que Fets 1.10-11 confirma: « I estant ells amb els ulls posats en el cel, mentrestant que ell s'anava, heus ací, es van presentar al costat d'ells dos homes amb vestidures blanques, que els van dir: “Galileus, per què esteu mirant al cel? Aquest mateix Jesús, que ha sigut pres de vosaltres al cel, vindrà així com li heu vist anar al cel .”» I la conseqüència de reemplaçar el “ seté dia ” pel primer dia va ser establir l'aparença del règim de foscor segons el tema al qual Déu atribueix el primer dia de la seua creació terrenal en Gènesi 1:3-5: «I va dir Déu: “Siga la llum!”. I va ser la llum. I va veure Déu

que la llum era bona, i va separar Déu la llum de les tenebres. I va cridar Déu a la llum Dia, i a les tenebres va dir Nit. I va ser la vesprada i el matí: un dia .”» Fins al 7 de març de l'any 321, la llum divina es basava en el culte al Déu Creador, el gloriós retorn del qual al començament del seté mil·lenni va ser profetitzat pel dissabte. Però l'abandó del dissabte va resultar en la destrucció d'aquest anunci profètic i l'establiment del culte al Déu Sol, creat pel Déu vertader en el quart dia de la seua creació; una acció abominable que encara priva a Déu de tota la glòria que li correspon. Els seus successius càstigs històrics, expressió de la seua justa ira, estan, per tant, perfectament justificats. I sabem que la justa ira divina és conseqüència del sofriment que li imposen les seues criatures rebels, ell, que és tot amor, misericòrdia, compassió i justícia.

La dictadura de l'humanisme

En francés, totes les ideologies els seguidors de les quals reivindiquen un dret universal s'identifiquen amb el sufix "ismo". Així, podem resumir l'evolució del pensament religiós humà occidental en aquest ordre: judaisme, cristianisme, catolicisme, protestantisme, anglicanismo, ateisme, adventismo, capitalisme, comunisme, feixisme, humanisme i islamisme; i a Orient, confucianisme, sintoísmo, hinduisme i unes altres que no recorde en aquesta llista. Totes aquestes ideologies s'enfronten, s'oposen i s'enfronten entre si, amb l'esperança de convertir en el valor universal triomfant reconegut per tots els habitants de la Terra. Un somni impossible, per descomptat, però que, no obstant això, es perpetua al llarg dels segles de la història fins als nostres dies, quan Occident defensa el seu humanisme; però no s'acontenta amb defensar-lo perquè, en realitat, vol imposar el seu model a tots els habitants de la Terra. Però, una gran part d'ells no comparteix aquests valors occidentals i simplement desitgen poder viure segons el model heretat dels seus pares, perquè en aquest campament, els humans segueixen apegats als seus costums, les seues religions i els seus hàbits.

En els nostres últims temps, l'humanisme ha adquirit i continua adquirint, dia a dia, un caire dictatorial cada vegada més evident que li confereix un caràcter paradoxal. L'humanisme és una deriva perversa que converteix els drets humans en sectaris. Quin sentit tenen aquests drets humans si s'imposen sota pena de sancions a éssers humans? La llei és una defensa; la imposició, un atac. L'evolució històrica del pensament humanista troba la seua explicació en la Revelació de Déu, en el seu llibre titulat Apocalipsi. Resumisc aquesta explicació amb l'expressió: «de bèstia en bèstia». Per a Déu, qualsevol ideologia religiosa que no s'ajuste al seu model priva de la condició humana als qui la secunden. Doncs per a ell, l'home ha de ser conforme a ell, perquè el va crear « a la seua semblança, a la seua imatge ». Qui no està amb ell, està contra ell, com va dir Jesús en Mateo 12.30: « El que no està amb mi, està contra mi; i el que amb mi no recull, escampa ». Així és com totes les ideologies a dalt esmentades es “ dispersen ” perquè no es “reuneixen ” en Jesucrist.

La construcció del nostre humanisme dictatorial actual és conseqüència dels successius llegats d'idees religioses que es van formar en les nacions occidentals. Al començament de l'era cristiana, el pensament religiós del cristianisme va brillar en el sofriment i el martiri dels seus fidels seguidors. Després, el parany tendit per Satanàs va transformar aquesta religió cristiana, de la qual Déu es va apartar després de l'abandó del sabbat l'any 321. Sota el domini del règim papal establit l'any 538, el cristianisme es va tornar persecutori fins al punt que Déu el va comparar amb una bèstia salvatge: «la bèstia que puja de la mar » en Daniel 7:7 i Apocalipsi 13:1. Representant el caràcter romà, dur com el ferro , aquest règim catòlic va durar entre 538 i 1798, anys de l'inici i la fi del regnat persecutori d'aquesta suposada religió «cristiana». L'ésser humà francés es va nodrir així successivament d'idees religioses persecutòries i intolerants, i després del rebuig a aquest règim, alimentat per l'odi al subjecte religiós. La qual cosa va donar origen al pensament religiós de l'ateisme. Paradoxalment, el pensament que nega l'existència de Déu connecta, en el sentit religiós de la paraula religió, als seguidors que comparteixen aquest pensament (el llatí "relligara" significa connectar). França va ser la primera a presentar aquest model de societat nacional on Déu va ser expulsat. I les altres nacions van observar el resultat. La resistència dels últims monàrquics va endurir el règim republicà, i les nacions monàrquiques el van atacar, i aquest es va defensar i va guanyar les seues batalles. Per a eliminar a la monarquia resistent, el "Terror" va abatre en massa a tots els seus oponents. Després, la República es va tranquil·litzar, però amb Napoleó I , les conquestes es van sumar a la seducció de l'esperit republicà i, amb el temps, moltes monarquies van ser reemplaçades per règims republicans o monarquies parlamentàries com Anglaterra. L'ésser humà europeu i occidental es forma en aquesta nova norma en la qual la religió ja no es tolera. S'ha passat una pàgina de la història humana i la nova dóna a l'home nou la religió de l'humanisme totpoderós i prioritari. És en aquest context històric que

Déu ve a despertar la fe religiosa amb l'anunci del retorn de Jesucrist, un tema de fe ignorat pels practicants religiosos fins a aqueix moment. I en la pau religiosa establida per Déu, la fe cristiana de l'adventismo es desenvoluparà, feblement, però en tota la terra on siga possible. Però en la societat de l'humanisme, dues ideologies diametralment oposades entren en pugna: el capitalisme contra el comunisme. Aquestes dues idees no conceben de la mateixa manera el que haurien de ser els drets humans. Per al poble estatunidenc, el capitalisme autoritza l'explotació de l'home per l'home; la qual cosa el bàndol rus rebutja perquè el seu comunisme només atorga a l'estat nacional el dret a explotar a l'home. El capitalisme ampliarà la bretxa entre rics i pobres, mentre que el comunisme s'esforçarà per equilibrar i distribuir entre tots la riquesa produïda, gran part de la qual es consumeix en la producció d'armes. És comprensible que el comunisme veja al capitalisme com un animal depredador que vol devorar-ho. Per tant, la seua resistència està justificada. A França, les repúbliques es van succeir fins a la cinquena, establida pel general De Gaulle en 1958. Al voltant de 1970, les revoltes musulmanes van traure a la llum les exigències de l'islamisme. Les nacions occidentals, sumides en una llarga pau religiosa establida per Déu, no saben com reaccionar davant l'agressió i revelen la seua vertadera feblesa. L'humanisme occidental està baix atac i no sap com reaccionar en nom mateix dels drets que atorga a la humanitat. Les associacions humanistes universalistes defensen la recepció d'estrangers enfront de l'opinió dels humanistes nacionalistes. Tot Occident és víctima de l'oposició interna respecte als drets humans definits i declarats per França durant la Primera República . En el desordre creat, els líders europeus i occidentals han de demostrar cada vegada més la seua autoritat. La llibertat individual es redueix gradualment per a adaptar a la situació creada pel desenvolupament de la immigració d'origen musulmà. En els mateixos territoris, el catolicisme, el protestantisme, l'anglicanismo, el judaisme i l'islamisme han de coexistir malgrat ser totalment oposats entre si.

En primer lloc, els Estats Units s'afanyava per erradicar la presència del pensament comunista del seu territori. I, com a vencedors de la Segona Guerra Mundial, van fer tot el possible per convéncer als seus aliats europeus que feren el mateix. França va resistir un temps, però finalment va cedir i es va reincorporar a l'OTAN. El comunisme, secundat per la Rússia soviètica, es va convertir en l'enemic a derrotar per a tota Europa i el bàndol occidental. En la dècada de 1990, la deteriorada construcció soviètica es va esfondrar amb el "Teló d'Acer". Els intercanvis entre Rússia, els Estats Units i Europa van fer que el bàndol occidental victoriós se sentira encara més segur de si mateix, més arrogant i més orgullós. I aquesta victòria va provocar l'enveja d'altres repúbliques independents de Rússia: Ucraïna, i hui, en la nostra situació actual, Moldàvia i Geòrgia, part de l'aliança russa. A Occident, el desig de complaure i guanyar la batalla creix amb el temps. Però el compromís amb Ucraïna té un enorme cost financer que els líders europeus aparentment no van preveure. Les dificultats econòmiques fan que les seues decisions siguen impopulars i, per a imposar-les, aquests líders es mostraran cada vegada més autoritaris perquè triomfen, segons esperen, els valors del pensament humanista. És evident, per tant, que aquest pensament humanista ha experimentat una evolució constant en haver d'adaptar a les circumstàncies del moment; però el pitjor és que, per a aquest humanisme, els drets de l'home i del ciutadà ja no són drets, sinó deures que s'imposen a tots els pobles amenaçats amb sancions si no s'uneixen al bàndol estatunidenc i europeu de l'OTAN al no condemnar amb ells l'agressió russa a Ucraïna.

Aquesta conducta del bàndol de l'OTAN presenta l'aparença de l'últim govern universal que liderarà als últims supervivents de la Tercera Guerra Mundial, la primera fase de la qual, la del foc, va començar el 24 de febrer de 2022. Sota la tutela del poble estatunidenc d'origen protestant, la " bèstia que puja de la terra ", d'Apocalipsi 13.13, cobrarà forma i s'activarà. I, amb les sancions actuals i les amenaces de sancions imposades per aquest bàndol occidental, tots poden veure que s'identifiquen per a encarnar-la, segons la precisió citada en Apocalipsi 13.17: " i que ningú poguera comprar ni vendre , llevat que tinguera la marca, el nom de la bèstia o el número del seu nom ".

Aquesta profecia ja ens permet comprendre quin bàndol, rus o occidental, eixirà victoriós de la Tercera Guerra Mundial. A més, Daniel 11.44-45 profetitza la destrucció del país i els exèrcits russos: « I notícies de l'est i del nord el terroritzaran, i eixirà amb gran fúria per a destruir i aniquilar multituds. I plantarà les tendes del seu palau entre les mars, en la muntanya gloriosa i sant. I arribarà a la fi, i ningú l'ajudarà ». També podem comprendre que Déu reserva per a l'última prova terrenal de fe el pitjor dels homes, el més intolerant del nostre temps. I aquest pitjor pensament és el de l'últim humanisme, que s'atorga, amb tota legitimitat, tot el dret a obligar l'home a obeir els seus valors.

L'evidència d'aquesta identitat que presente hui ja era visible i constatada durant la Guerra dels Balcans. En un context en el qual Rússia es va veure momentàniament afeblida, el bàndol occidental va revelar la seua vertadera naturalesa. I cal nàixer, veritablement, del Déu de la veritat per a condemnar els valors de la societat occidental. Perquè, en la superfície, segons aquesta dita, «el camí a l'infern està empedrat de bones intencions». I el compromís del bàndol occidental es

justificava per les «bones intencions». Permeten-me recordar el context: Després de la mort del seu unificador, el mariscal Tito, Iugoslàvia es va desintegrar segons els compromisos religiosos dels antics països que la componien: la Sèrbia ortodoxa, el territori de la qual de Kosovo estava poblat en part per albanesos musulmans, la Croàcia catòlica i la Bòsnia musulmana. Les queixes presentades pels habitants serbis de Kosovo contra la violència comesa pels albanesos van despertar la indignació del líder de Sèrbia, Slobodan Milosevic. La guerra també va començar contra els musulmans de Bòsnia i Hercegovina, que ràpidament es va veure en dificultats enfront dels exèrcits serbis. Llavors, vells odis van enfrontar a Sèrbia amb la Croàcia catòlica. A Europa, a França, l'associació humanista socialista Metges Sense Fronteres es va commoure davant la situació, i tot el bàndol occidental va intervindre, com la Rabosa, el justicier emmascarat, per a imposar la justícia dels valors europeus. Bombardejada i derrotada per l'aviació de l'OTAN, Sèrbia es va veure obligada a renunciar al seu domini sobre Kosovo, que Occident va concedir als albanesos que vivien allí. La «pax romania» del nostre temps es va imposar així injustament a Sèrbia, i els seus líders polítics i militars van ser jutjats pel Tribunal Europeu de la Haia i empresonats. Davant l'absència de la intervenció russa, Occident va demostrar la seua disposició a imposar la seua llei a altres pobles. D'igual manera, en la seua guerra contra l'Iraq, els Estats Units va adoptar el mètode de les sancions econòmiques per a doblegar a aquest país, revelant així la seua identitat com la futura « bèstia que sorgeix de la terra ». A més, per a perfeccionar la seua imatge humanista, la Comissió Europea va adoptar mesures totalment injustes per a afavorir als immigrants estrangers. Va atacar el dret de propietat, preservat durant molt de temps a Europa i a França, on el dret de naixement ha substituït des de fa temps al dret de naixement. Però, emportar a l'extrem, en cas d'absència de la llar, el propietari pot perdre'l perquè immigrants s'han apropiat d'ell i s'han establit allí. Des de llavors, a Alemanya, els residents alemanys estan sent desallotjats dels seus habitatges per a donar-li-les a immigrants. Costa creure-ho, però s'ha arribat a aquest punt, i el pitjor podria encara descobrir.

El cas de la Guerra dels Balcans és un cas paradigmàtic, perquè revela les normes iniqües dels jutges i tribunals de l'Occident irreligiós. Perquè va ser en negar a reconéixer la naturalesa religiosa d'aquest conflicte que van intervindre els jutges occidentals. La maledicció del Déu creador indignat els porta a excessos que permeten als sants identificar-los com el que són, i a les seues víctimes, postergant el desig de venjança a una situació més favorable. La vertadera justícia no ha d'atorgar sistemàticament drets als més xicotets, als més pobres o als estrangers. Els seus drets han de defensar, però no en detriment dels drets establits per a altres categories d'individus. I aquest tipus de tribunal inic es fa el ximple en voler fer passar per un àngel, per a obtindre l'aprovació popular que idealitza l'humanisme populista. Però podem esperar que persones separades de Déu jutgen amb la saviesa de Déu? No, és impossible.

Des dels primers dies de la creació, la mateixa escena s'ha repetit en la terra: Evas i Adán són víctimes de multitud de serps que els diuen el que volen sentir. Podem comprendre, llavors, que és fàcil enganyar a un ésser humà. Per això, el Senyor Jesús va exhortar als seus deixebles a ser prudents, i en aquest sentit hem d'aprendre a desconfiar dels qui amb massa facilitat ens donen la raó quan els parlem. No obstant això, la veritat ha de presentar com a tal, i per a brindar-nos la millor protecció, Déu va inspirar aquestes paraules de Jeremías 17:5: « Així diu Yahvé: Maleït l'home que confia en l'home, que fa de la carn el seu braç, i el cor del qual s'aparta de Yahvé! ». Per a escapar d'aquesta maledicció, només existeixen els « dos testimonis » bíblics de Déu, la seua paraula escrita, els textos originals de la qual, en hebreu i grec , eren segurs i infalsificables. No obstant això, el risc de falsificació existeix en les versions dels traductors de la Bíblia. I quan les possibilitats humanes es veuen superades, Déu acudeix en ajuda dels seus vertaders serfs per a ajudar-los a descobrir, en els textos originals, els errors més importants que haurien ignorat sense ell. Ho he experimentat i he donat proves d'això.

Mort lenta

Tot sobreviu només mitjançant la provisió d'un aliment regular i permanent. Això aplica a la fe, que es nodreix de la revelació divina; a l'home, que s'alimenta de les fruites, verdures i cereals prescrits per Déu; i a la nació, que sobreviu només mitjançant la prosperitat constant.

El més important de la naturalesa és l'aigua, vital perquè tot ésser viu mor en poc temps si se li priva d'aquest líquid que Déu va crear a partir de dos simples gasos. Perquè l'home no oblide que la seua vida terrenal depén del seu Déu creador, l'aigua que necessita cau del cel a la terra. Amb el cicle de les estacions, els éssers humans aprecien l'època de les grans pluges que reverdeixen els camps i els boscos, i permeten que els horts produïsquen abundants aliments. Mentre la religió està activa, els pagans reconeixen aquest benefici com a provinent de les divinitats, i els monoteistes, del

Déu creador. Però en la nostra humanitat actual, composta per persones construïdes a partir de models informàtics, la pluja ja no es considera un benefici diví, sinó únicament una reacció de la naturalesa.

Per tant, la mort pot ser sobtada i ràpida, o gradual i lenta. Les causes de morts ràpides són innombrables: accidents laborals o vials, fallades en els òrgans motors, el cervell i el cor, malalties i epidèmies, però també assassinats i assassinats de tota mena. La mort mateixa és acceptada i considerada perfectament natural per la societat moderna, agnòstica i atea. La humanitat oblida o perd de vista que la mort ha de considerar un càstig diví. Perquè paral·lelament, i abans de la nostra vida terrenal, l'Esperit Creador va crear i va establir una vida celestial on la mort no existeix. La mort i resurrecció de Jesucrist es va produir fa 2000 anys, en 2030, per a recordar-nos aquesta realitat. I Jesús es va assegurar d'aclarir aquestes paraules en Juan 10.18: « Ningú me la lleva, sinó que jo la pose de mi mateix; tinc poder per a posar-la, i tinc poder per a tornar-la a llevar: aquest és el manament que vaig rebre del meu Pare» .

Al llarg del seu ministeri terrenal, Jesús es va esforçar per revelar la personalitat del Déu Esperit Creador, a qui anomena «el meu Pare». Així, es reconeix com a criatura del « Pare ». Però el seu tipus de criatura no és igual al dels éssers humans. Perquè ja siga en el seu aspecte angèlic, en el qual es presenta als seus àngels sota el nom de «Miguel», o en el seu aspecte terrenal com «Jesús», els cossos celeste i terrenal en els quals es presenta són creats pel diví Esperit Creador per a la seua pròpia divinitat i ús exclusiu; aquests dos cossos, creats per Déu per a si mateix, tenen, per tant, un estatus diví absolut. Miguel i Jesucrist són, per tant, dos aspectes sota els quals Déu es duplica limitant la seua aparença. El poder, una cosa invisible, és una característica de l'igualment invisible Déu Espíritu. Miguel i Jesucrist són, doncs, només els canals a través dels quals el Déu Esperit actua i s'activa successivament, des que Miguel desapareix del cel per a encarnar en la terra en el xiquet Jesús, nascut miraculosament de la jove verge María, del llinatge del rei David. L'encarnació de Déu en Jesucrist ofereix a la humanitat un model de l'home perfecte, aquell a qui Déu vol salvar i prendre com a company per a l'eternitat. A més, ha d'entendre que, si la mort de Jesús obté només per als seus triats el perdó dels seus pecats i el del pecat original heretat des d'Adán i Eva, només la conformitat amb el model encarnat en la vida de Jesucrist fa accessible la vida eterna. I aquest principi va ser representat pel nostre diví Senyor mitjançant el vestit de noces . Aquest vestit està reservat per a l'ús exclusiu de les noces , que simbolitza l'aliança de Déu en Crist amb la seua Esposa , és a dir, l'assemblea col·lectiva dels seus triats, triats i seleccionats per ell al llarg dels 6000 anys d'història del pecat terrenal. En el simbolisme de les imatges divines, individualment, el triat és un convidat i, col·lectivament, tots els triats constitueixen l'Esposa del Corder , la seua Església , la seua Triada .

En establir el Sopar del Senyor, Jesús imparteix diverses lliçons als qui desitgen beneficiar de la seua salvació. La primera és fonamental perquè fa innecessàries les següents. Aquesta primera lliçó s'imparteix mitjançant el lavatorio de peus als seus deixebles. Només la fe adventista, guiada per Déu, ha restaurat aquest ritual religiós ordenat per Jesucrist, en practicar-lo tots els seus seguidors. Aquest paper era tan important que Jesús només ho va esmentar Juan, « el deixeble a qui Jesús estimava ». I aquesta elecció del Senyor està plena de significat, ja que els missatges revelats per l'apòstol Joan són de gran valor espiritual. És Juan qui, més que els altres evangelistes, revela les veritats del camí que condueix a la vida eterna. I ja la lectura del seu Evangeli transmet missatges que només « qui tinga sentits per a sentir » pot comprendre, com ensenyen Apocalipsis 2:7-11-17-29 i Apocalipsi 3:6-13-22: « El que tinga oïdes, que senta el que l'Esperit diu a les esglésies » .

El lavatorio dels peus

En llavar els peus dels seus apòstols, tacats per la pols de la jornada, Jesús es va rebaixar voluntàriament al nivell més baix possible en el seu temps: el de l'esclau utilitzat com a instrument, com a eina, en la societat del seu temps. D'aquesta manera, va voler condemnar tota forma d'orgull, perquè aquest tanca l'accés a la salvació als creients, així com li ho va tancar al diable i als dimonis que el seguien. En la nostra humanitat, tan oposada al model de vida celestial, tendim a malinterpretar el significat d'aquesta cerimònia. Alguns diuen que Jesús exagera deliberadament la forma dels seus ensenyaments per a obtindre un resultat suportable. Però aquests arguments són falsos, perquè el requisit diví d'humilitat perfecta és una realitat de la qual depén per complet la possibilitat d'establir la felicitat eterna. L'eternitat exigeix l'establiment de valors segurs, autenticats per Déu, qui jutja les ànimes que crega en donar-los vida. L'eternitat exigeix confiança absoluta, aprovació absoluta, obediència absoluta, i només Déu pot identificar als triats que compleixen aquests criteris selectius. A aquests tres criteris s'afig el quart, que els justifica i condiciona: l'amor a Déu, perfecte en tot. En la vida celestial segons Déu, la felicitat individual i col·lectiva dels seus triats resideix en el simple dret a viure, obtingut de Déu, l'Esperit creador de vides i el gran organitzador de les activitats perpètues i eternes. El Senyor anuncia l'arribada d'una nova creació segons Apocalipsi

21:5: « I el que estava assegut en el tron va dir: 'Heus ací, jo faig noves totes les coses'. I va afegir: 'Escriu; perquè aquestes paraules són fidels i vertaderes '». Aquesta novetat es refereix a les « coses », però no als principis morals, que han romàs invariables des de la creació del primer àngel. Els requisits del caràcter diví no han variat des d'aquella primera creació. I és precisament perquè l'ús de la seua llibertat els ha desqualificats, que els àngels i els humans, al seu torn, no podran viure eternament en la gloriosa presència del Déu Creador. Però Déu continua sent bo i amorós fins i tot en aplicar la seua justícia, perquè la destinació final dels éssers desqualificats tindrà com a objectiu aniquilar-los, de manera que, una vegada destruïts, el record del mal i les seues conseqüències s'esvaïsca gradualment en la ment dels triats eterns. Aquesta completa eliminació és necessària perquè la felicitat perfecta perdure eternament en compliment del gran pla salvador concebut per Déu.

El ritu del lavatorio de peus no prova que qui el practica siga un dels triats que Jesús salvarà. És només una lliçó mitjançant la qual assenyala la seua exigència d'humilitat total i perfecta en aquells als qui la seua sang vessada salvarà per a viure eternament en la seua companyia i servei. Els ritus poden ser practicats indignament per homes les aparences dels quals enganyen. Per això Déu jutja només per si mateix, i la seua capacitat per a escodrinyar els pensaments, les ments i els cors li permet fer-ho amb perfecta justícia.

La lenta mort espiritual s'ha anat destil·lant amb el temps degut a la incomprensió dels alts estàndards de Déu. El cristianisme pagà va aplicar a la fe cristiana la relació que tenia amb les deïtats falses. Per a obtindre el seu suport, els seguidors havien de "comprar" aquestes deïtats per diversos mitjans. Això és el que l'Església Catòlica Romana va fer que els seus seguidors reproduïren mitjançant l'establiment de "indulgències" i càstigs corporals autoinfligits. A més, per a resumir la causa de la lenta mort espiritual, no se m'ocorre millor manera que aquest versicle de Proverbis 21.18: " On no hi ha visió, el poble pereix; feliç el que guarda la llei! ". L'ús actual dels automòbils permet que tots aprecien l'existència dels " frens ", tan útils per a evitar col·lisions accidentals o per a mantindre un vehicle en el seu lloc en un pendent.

La mort lenta també afecta a la humanitat a través de l'ús anormal de substàncies químiques creades per l'home científic. La vida harmoniosa depenia del respecte a les regles de la vida natural, creades per Déu per a ser perfectes a l'origen. Després del pecat, el principi de la mort va destruir aquesta perfecció original, i la vida humana es va tornar encara més dependent del respecte a les lleis que regeixen la naturalesa. La mort va afavorir el desenvolupament de la malaltia, però les lleis naturals van afavorir les cures naturals. El començament del segle XIX va estar marcat pel despertar de la ciència moderna i les seues aplicacions químiques i físiques. La màquina de vapor i el motor de combustió interna requerien l'ús de carbó i petroli, dos productes ocults sota terra. Amb el temps, aquests dos productes es van tornar indispensables, a pesar que tots dos causen greus i constants molèsties. L'aparent comoditat ens fa oblidar això per complet, però la necessitat d'energia ha transformat per complet la situació de la humanitat. Aquesta imperiosa necessitat constitueix el seu taló d'Aquil·les i condiciona per complet el seu funcionament. La nostra societat occidental moderna es basa en l'ús de l'energia per a les famílies, les indústries, les armes i l'oci. De fet, ens hem convertit en esclaus d'una societat de consum que alimenta cada vegada pitjor a la gent i mata a més i més. Sobrecarregada de pesticides, fungicides i insecticides, la terra, ara química, enverina els aliments que produeix: és una mort lenta que es destil·la insidiosament. I els cossos humans així nodrits sobreviuen només mitjançant l'ús de drogues i medicaments inventats i creats per científics. Fins i tot quan s'aconsegueix mitjançant mitjans perversos com la "procreació in vitro", la procreació es basa, no obstant això, en un principi natural creat per Déu: la fecundació de l'òvul d'una dona amb el semen d'un home. Però una vegada creat, el futur home és entregat a científics de tota mena. A Occident, els humans han oblidat que la vida ha continuat durant 5.800 anys sense recórrer a la ciència química humana. L'home va trobar en la naturalesa, al seu voltant, tot el que necessitava per a viure: aire, aigua i aliments produïts per la terra. També va trobar els mitjans per a vestir amb pells d'animals o teixir fibres animals o vegetals. La naturalesa li va oferir la possibilitat de viure gratis. Occident ha trencat amb aquest model i, mitjançant el desenvolupament de l'avarícia, els homes són explotats per altres homes que obtenen enormes guanys a la seua costa, en detriment de la qualitat de la seua existència. Aquestes són les conseqüències de la mort lenta que Déu ha preparat per als humans rebels que ho menyspreen i ignoren per amor a la seua llibertat; segons la concepció que li donen a la paraula «lliberteu». Per a Déu i els seus triats, aquest tipus de «llibertat» és només « l'esclavitud del pecat ».

A aquestes actituds rebels i ingrates, Déu respon amb la seua divina voluntat. La vida humana necessita aigua, i aquesta desapareixerà gradualment a mesura que escassege. Perquè, en arribar l'any 2023, la mort lenta pretén destruir per complet tot el que viu en la Terra. Per tant, els últims set anys seran cada vegada més mortífers. Com a preludi a aquests últims set anys, s'ha produït una sèrie de causes mortals: l'epidèmia de COVID-19, la guerra a Ucraïna i els terratrémols a Turquia i

Síria. Però la situació s'agreuja encara més amb el sorgiment de dos bàndols oposats, que enfronten a Rússia, la Xina, l'Índia i molts països africans i sud-americans contra l'OTAN dominant. En la seua posició dominant, l'home occidental ha imposat els seus valors als altres pobles de la Terra. Però a mesura que la situació es torna desfavorable per a ell, descobreix, o descobrirà, que la seua ordre internacional és en realitat minoritari, perquè només els seus poders militars i financers han assegurat el seu domini. Entre 2020 i 2023, la situació s'ha transformat tràgicament i això prepara l'acceleració de la mort lenta que està colpejant a la societat occidental, apuntada principalment per Déu.

La mort lenta també afecta a la nació que només sobreviu mantenint la seua prosperitat. No obstant això, malgrat les aparences, França és una nació moribunda, en plena decadència i en camí cap a la seua ruïna total. Els escalons de l'escala permeten ascendir, però també descendir. I després d'una aparença aparentment enganyosa, la França de la Cinquena República , establida pel general De Gaulle en 1958, només ha descendit, colpejada per una mort lenta i progressiva. La destinació fatal d'aquest país va ser escrit pel propi general, en establir la seua particular Constitució, que preveia els articles 49, paràgraf 3, i 16, que permeten al president electe actuar legalment com un dictador absolut, ja que així ho estipula la Constitució de la Cinquena República . En 1958, els partits oposats a aquesta adopció van denunciar enèrgicament un règim dictatorial. Però el poble sobirà convidat a votar va donar el seu consentiment i França va passar a estar sota la Cinquena República . Aquest militar només podia liderar la nació francesa, de la qual se sentia naturalment amo gràcies a la seua presència a Anglaterra, des d'on va resistir a la derrotada Alemanya. I aquest gloriós passat explica l'acceptació de la seua Cinquena República per part del poble francés. El gran vencedor sol podia ser secundat. Però en aqueix moment, els francesos no van considerar que les conseqüències d'aquesta Constitució anaren adequades només per a un home honest i escrupolós, com veritablement ho va ser el General de Gaulle. Ho va demostrar al no aferrar al seu càrrec, preferint deixar el poder quan va descobrir l'hostilitat del poble francés. Però es va instaurar una mort lenta, perquè va deixar arrere, com a llegat, la maledicció de la seua Constitució. En la Quarta República , la cerca del compromís va evitar qualsevol mesura excessiva. El principi democràtic va funcionar correctament, el poble va elegir als seus diputats, i els diputats van elegir al President del Consell; el govern va reunir ministres triats de diferents partits que van haver de col·laborar entre si. També ha de notar que el final d'aquesta Quarta República veritablement democràtica va ser causat per la Guerra d'Algèria, que havia estat en curs des de 1954. Els governs van caure un darrere l'altre perquè van ser incapaços d'obtindre una majoria per a aprovar la seua decisió respecte a aquesta guerra. Així, a partir de 1954, França va haver de pagar les conseqüències de la conquesta d'Algèria i la seua conversió en colònia. I el càstig va arribar en forma d'afebliment del seu vessant democràtic en 1958. El general De Gaulle tenia una resposta que donar als qui denunciaven el seu règim com a dictadura. Els va dir: "Com esperen que jo, als 67 anys, em comporte com un dictador?". L'argument es va desviar de la dictadura de la seua pròpia Constitució. I en la seua resposta, ja va anunciar que el perill de la seua Constitució residiria en l'edat de qui la liderara.

Com és evident, amb el temps, els huit presidents de la Cinquena República van ser triats a edats cada vegada més joves, i al mateix temps, els vertaders interessos de França es van sacrificar en nom del globalismo humanista i les relacions comercials globals. En promoure la idea de la Unió Europea, el General va preparar el declivi de França, perquè aquest enfocament humanista, motivat per la seua desconfiança i el seu desig d'independència del poble estatunidenc, va desviar la seua atenció i la dels seus successors cap als acords europeus posats en pràctica, en detriment dels interessos francesos; de fet, la mirada cap a Europa va substituir a la mirada cap a França. Els huit presidents francesos, un darrere l'altre, van sacrificar els interessos particulars dels francesos per a aconseguir la construcció de l'actual Europa Unida. Europa funciona mitjançant la duplicació de funcions: diputats europeus i diputats nacionals, Comissió Europea i governs nacionals. Però amb el temps, el poder de decisió europeu ha crescut en detriment del poder dels governs nacionals, que, en estar subordinats a ells, s'han tornat pràcticament inútils. I m'agrada recordar que, des del principi, la ruïna de França va ser anunciada pels comissaris europeus nomenats pels líders nacionals, perquè els van dir als empresaris francesos amb els quals es van reunir i als qui van proposar traslladar les seues seus a altres països pobres i amb menys imposats d'Europa: «No és bo per a França, però és bo per a Europa». De fet, el que no és bo no ha sigut bo, ni per a la França arruïnada, víctima de la desocupació, ni per a Europa, sotmesa als dictats del comissari europeu que representa els interessos dels principals financers europeus i de les grans empreses i negocis europeus i estatunidencs. Amb la crisi econòmica deslligada pel rebuig del gas rus, tota Europa s'està esfondrant. Però, després de beneficiar de les deslocalitzacions, als nous participants els va molt millor que a països rics com França. Per a ella, és un doble colp: el cost addicional de l'energia i la desaparició d'ocupacions deslocalitzades a altres països europeus, Orient i la Xina. No en va la balança comercial francesa ha sigut deficitària des de 1973, l'any de la «crisi del petroli». Aquesta

energia ja havia experimentat un sobtat augment de preu del 40% a causa de la "Guerra de Yom Kippur" (Expiació), atés que la gestió del petroli s'havia transferit prèviament als països àrabs que s'havien independitzat. I en una reacció en cadena, el preu de la vida va augmentar en la mateixa proporció. A la fi de 2022, una nova "crisi de gas", aquesta vegada, llastrarà les afeblides economies europees i, en conseqüència, reduirà les condicions de vida dels pobles africans del Tercer Món que continuaven depenent dels països europeus.

Hem de comprendre el paper perjudicial del llarg període de pau que Déu ha concedit als pobles cristians occidentals. La pau és, sens dubte, plaent, però la pau que Déu ha oferit a Occident té conseqüències desastroses. En pau, els homes s'han convertit en esclaus de la societat de consum. La seducció de les ofertes constantment renovades ha absorbit els pensaments humans i els ha desviats dels esdeveniments religiosos, polítics i econòmics; els tres temes sobre els quals es construeix i condiciona la vida humana. Per a posseir, els éssers humans han de treballar per a pagar el ben cobejat, i sense adonar, el règim de "metre, treball, somni" els ha anestesiats total o quasi totalment. Les perpètues i contínues traïcions de les elits governants han sigut ignorades, i al no ser denunciades amb la suficient força, el mal comés va ser encoratjat i continuat. Cal destacar que els qui van intentar fer-ho van ser demonitzats i es van convertir en un espantaocells per al poble enganyat. La situació actual es va construir sobre molts anys d'errors i judicis erronis per part de les elits polítiques. Però Déu dóna a les persones els líders que mereixen segons la seua actitud cap a ell. I consegüentment, la destinació de França estava escrit en la profecia divina. Assotats per la seua maledicció, els líders francesos no es van beneficiar de la saviesa divina que els hauria permés comprendre que la importància atorgada a les relacions internacionals anava en detriment de la seua pròpia nació. I en aquesta actitud, trobe el pensament dels contemporanis de « Babel », els qui ja buscaven en la unió humana la manera d'escapar de les malediccions divines.

Hui, en 2023, a França no li queda més que el seu antic prestigi internacional. Per a molts pobles del món, ha representat un envejat model de llibertat que ha atret i continua atraient la immigració universal. La pàtria dels "drets humans" inspira somnis, però també enveja i irritació. I, en particular, als qui més irrita és als qui més se li assemblen, sense aprovar el seu inimitable sistema social: els Estats Units. Perquè, malgrat les aparences amistoses, els Estats Units veu a França com un competidor excessivament social que competeix amb el seu propi model de societat. I des de 1945, han continuat actuant en contra seua, afeblint-la i sotmetent-la al seu poder hegemònic. Després de mantenir independent des del general De Gaulle, en unir a l'Aliança Europea, França ha tornat a caure en el parany dels acords internacionals que la van obligar a sotmetre a les directrius de l'imperialisme estatunidenc. I per a confirmar aquest retorn a la "casa del gos", en 2005, el president Sarkozy la va reincorporar a l'OTAN. els Estats Units va fer un pas més cap a la seua hegemonia imperialista en aconseguir el cessament de la venda de gas i petroli russos a països europeus. Va afeblir al seu enemic rus i, al mateix temps, va enfortir el seu suport europeu, la seua zona d'influència i el seu subministrament de petroli i gas als mateixos europeus. Però per a Europa, el preu de l'energia es dispara a noves cotes, impulsat per l'avarícia comercial estatunidenca. I el seu èxit es justifica pel fet que l'Aliança Europea reuneix hipòcritament competidors que es beneficien mútuament; els més perjudicats són els més rics, ja que paguen més imposats per a finançar el sistema europeu i el seu costós funcionament. En el seu Europa Unida, França només ha trobat competència que l'ha arruïnada, sense poder oposar, atrapada pels acords que la van comprometre.

A diferència del general De Gaulle, tant per la seua edat com per les seues idees, el president Emmanuel Macron és un producte pur de la societat informàtica i el sistema financer, un banquer, fred i cínic com els nostres ordinadors i telèfons digitals, que obeeixen al clic, al dit i a la mirada, i tots els qui el secunden són a imatge i semblança seua. Aquest home relativament jove està dotat d'una gran capacitat intel·lectual, com la d'un ordinador que té la resposta per a tot, però manca de vertadera intel·ligència. Això explica la seua tendència a crear situacions conflictives, sempre convençut de tindre la raó. Fa temps que he observat la volubilitat amb la qual s'expressen els joves estudiants de hui. Van nàixer en un context estressant on la velocitat és el valor del temps i el diploma, el privilegi absolut. Els ciutadans de la Cinquena República han engendrat aquest nou tipus de personalitat convençuts de la seua superioritat com a tècnics especialitzats. Per tant, no hauria de sorprendre que el seu concepte de debat consistisca a demostrar en llargs monòlegs que tenen raó i que, en realitat, només busquen convéncer als seus interlocutors; perquè als seus caps les respostes finals ja estan fixades i llistes. En el seu primer mandat, sota el lema del "gran debat", el president Macron el va demostrar organitzant llargs monòlegs enfront d'interlocutors favorables, silenciosos i respectuosos per haver sigut seleccionats. I per a convéncer millor a tota la població, aquests discursos van ser filmats i transmesos en viu per canals de notícies especialitzats. Podem entendre per què aquests joves es comporten així. La Constitució de la Cinquena República està en qüestió. Acostuma als líders a exercir el poder polític sense possibilitat de contradicció. I des de 1958, el partit presidencial

en el poder ha ostentat la majoria absoluta. L'oposició pot protestar i qüestionar les decisions preses, però als governants els és igual. Els crits i queixes actuals continuen sent més ineficaces que mai. En una altra època, aquest tipus de situació es deia dictadura. Però la perversió humana i diabòlica ha aconseguit donar-li a la dictadura una aparença oficialment democràtica. I igual que en l'obra de Jean-Baptiste Molière, "Monsieur Jourdain va escriure prosa sense saber-ho", els francesos van viure en una dictadura mentre la ignoraven. El règim de la Cinquena República es basa en una Constitució aprovada pel poble francés, que, per tant, no té més remei que callar i obeir. Durant molt de temps, el nombre de representants del partit presidencial que va eixir victoriós es va duplicar per a assegurar un suport incondicional al govern en el poder. La mesura es va modificar posteriorment, i va ser aquest canvi el que va establir les bases per a la situació política actual en 2022. Per primera vegada en la Cinquena República , després d'una contundent derrota legislativa, el president Macron només compta amb una majoria relativa, i no absoluta, en l'Assemblea de Diputats. Per tant, el comportament autocràtic del president és, com a mínim, vergonyós. No obstant això, mancant una majoria absoluta, el govern presidencial s'empara en el famós article 49, paràgraf 3, pel qual incorre en responsabilitat, alhora que s'exposa al risc de mocions de censura que els seus oponents puguen presentar en contra seua. Però, una vegada més, res es guanya sense el vot d'una majoria absoluta. Des de la seua reelecció en 2022, el president Macron ha confiat el càrrec de Primer Ministre a la Sra. Born, una persona lleial que aplica les decisions del seu govern mitjançant una successió d'11 usos de l'Article 49, paràgraf 3. No obstant això, el 11é no és acceptat ni pels diputats de l'oposició ni pels treballadors, perquè el tema plantejat els preocupa especialment: el govern vol imposar la jubilació als 64 anys. Impost en la vesprada del 16 de març de 2023, entrant en la nit del 17 de març, el text deslliga la ira popular, i només Déu, i els seus representants electes, tenen idea de les extremes conseqüències que aquest dictamen pot portar en el curt temps que encara ens queda per davant. Perquè, en l'Apo. 11, Déu anuncia una renovació del "Terror" revolucionari francés. " La bèstia que puja de l'abisme " ha de tornar sota el tema del " segon ai ", vinculat a la " sisena trompeta " o la Tercera Guerra Mundial. En un moment en què les decisions del president Macron i dels seus col·legues europeus a favor d'Ucraïna exposen a tota Europa a la ira del poble rus, els desordres interns o les revolucions només podrien afavorir una invasió russa d'aquesta falsament unida Europa.

Analitzem amb més detalle la norma de la nostra societat de consum. La velocitat augmenta els guanys i és una exigència dels empresaris per a l'activitat dels seus treballadors i empleats. Però aquesta acceleració de les condicions de vida té conseqüències per a la salut de les persones sotmeses a ella. Per a satisfer les necessitats de les seues activitats, recorren a recursos de tota mena, des dels més febles fins als més forts. D'aquesta manera, l'acceleració del ritme de vida provoca i intensifica el procés d'una mort lenta. L'empresari estressat presa un somnífer a la nit per a dormir i tasses de café al matí per a mantenir despert. L'habituació ho torna dependent d'aquests dos tipus de drogues inverses i el cicle infernal s'apodera d'ell per a accelerar el procés de la seua mort lenta. El fet que els problemes que pateix la humanitat es tornen irremeiables, perquè els éssers humans ja no volen que se'ls raone ni raonar amb si mateixos, és la millor prova de l'arribada de la fi del món. Hui, és a tota la humanitat a qui Jesús va poder dirigir aquest missatge, que concerneix la fe protestant des de 1843, segons Apo. 3:1: « Escriu a l'àngel de l'església de Sardis: Aquestes són les paraules del qual té els set Esperits de Déu i les set estreles: Conec les teues obres, que se sap que vius i estàs mort » . Els protestants del segle XVI van denunciar la transgressió de la llei divina per part dels catòlics i, en 1844, van justificar la seua pràctica del diumenge catòlic romà. Ací tenim un testimoniatge que justifica el seu abandó per part de Déu a partir de 1844. I aquest model s'anirà imposant gradualment a tot el món occidental.

Al nostre voltant, multituds de persones es mouen sense parar en una intensa activitat laboral o d'oci, i Jesús els diu: « Sé que se'ls considera vius, i estan morts ». No és aquesta la definició mateixa d'una mort lenta? La cosa és òbvia, i si la vida occidental es veu particularment afectada en el seu conjunt, és precisament perquè la societat occidental ha pres com a model social aquesta societat estatunidenca, fonamentalment protestant, però maleïda per Déu des del primer dia de la primavera de 1843. El seu model es reprodueix en la societat europea i en els dos continents on el protestantisme s'ha aliat amb la fe catòlica romana i justifica el seu descans del primer dia, heretat des del 7 de març de 321 de l'emperador Constantí I.

Aquesta societat estatunidenca actual constitueix el model de societat que encarnarà la " bèstia que ascendeix de la terra " d'Apocalipsi 13.13, després del reemplaçament de la mort lenta per la ràpida causada per la destrucció nuclear de la Tercera Guerra Mundial. Qui veja la societat estatunidenca de l'any 2023 tindrà davant els seus ulls el model experimental que adoptarà l'últim règim universal en la història de la Terra. Entre aquest compliment i nosaltres, només queden sis anys de prolongacions graduals de mort i destrucció; això fins que, en el seté any, la justa ira del Déu Creador haja destruït als seus enemics rebels.

Si la nació manca de remei davant la mort lenta, no ocorre el mateix amb la fe i la vida humana. I el recurs al remei adequat per a ambdues caracteritza als triats de Jesús, dispersos per la terra en un clima de gran tempesta i gran turbulència. Els remeis existeixen i Déu els ha indicats; per tant, basta que els seus triats acaten les seues directrius divines i es deixen guiar per la inspiració del seu Esperit Sant en els últims passos de la seua vida en la terra del pecat.

La situació global actual té dues cares: la que es fa accessible a l'home natural i la del judici diví que Déu comparteix amb els seus triats. L'home natural pot assenyalar les causes aparents de les tensions internacionals i identificar les causes de les reivindicacions territorials, però per a l'home espiritual, aquestes són només les formes sota les quals el Déu creador indignat organitza la confrontació assassina que va profetitzar mitjançant el símbol de la sisena trompeta de la seua Apocalipsi. I aquesta sisena trompeta constitueix el sisé càstig que Déu infligeix als pobles cristians occidentals que s'han atrevit a canviar la seua llei , transformar les seues paraules i qüestionar l'ordre del temps que va establir des del principi de la seua creació terrenal per als set dies de la seua setmana, distorsionant així el pla del programa salvífico dissenyat per als seus vertaders triats; triats pecadors penedits que produeixen el fruit del vertader penediment.

La situació que presenciem en vespres de la primavera de 2023 és explosiva a França i a tot el món. A França, pocs són conscients de la fragilitat d'un règim democràtic. Com el seu nom indica, la democràcia és un règim on el poble governa. No obstant això, quan el poble està dividit, també ho està la democràcia. I quan un partit minoritari intenta imposar les seues directrius, la pau nacional depén únicament de la paciència entre bàndols oposats. Perquè un règim democràtic sol és possible mitjançant l'acceptació d'acords i compromisos establits entre idees oposades. Un règim republicà és tan vulnerable a les revolucions populars com un règim monàrquic. Tot és qüestió d'acceptació i de la força de l'oposició. Els francesos de hui són, per tant, víctimes d'una llarga i enganyosa pau que els va fer creure en la solidesa de les seues institucions i del règim polític de la Cinquena República . Però la realitat finalment s'imposa, i les il·lusions han de desaparéixer.

El terme democràcia és extremadament enganyós, ja que abasta democràcies molt diverses. El model de referència original va ser el règim democràtic d'Atenes en l'antiguitat. Tota la població participava en la presa de decisions, i en l'actualitat, aquesta democràcia directa solo s'aplica a Suïssa. Les múltiples formes de democràcia s'expliquen per la diversitat de persones. Així, trobem democràcies capitalistes, comunistes, hindús i islàmiques, segons les orientacions ideològiques i religioses dels seus ciutadans. Excepte Suïssa, totes aquestes democràcies han abandonat o rebutjat el model directe, el més just, en favor del model indirecte, en el qual el poder del poble es confia a diputats que el representen. Ací és on sorgeix el problema, a nivell d'aquesta suposada representació. I aquest és el cas actual a França, on el pervers sistema d'eleccions a doble volta permet a una minoria governar tot el país amb poder absolut mitjançant maniobres i aliances partidistes. Els francesos haurien d'haver abandonat la Cinquena República , denunciada com a dictadura en 1958, i haurien d'haver tornat a la Quarta República després de la marxa del general De Gaulle en 1969, perquè la seua arribada en poder només es justificava per a resoldre el problema de la guerra d'Algèria. Aquesta va ser l'única vegada que la dictadura de la Cinquena República va ser útil a França. Amb el temps, la desinformació ha calat profund en la ment del poble francés, i molts menyspreen aquesta Quarta República , on els presidents del Consell se succeïen per incapacitat de governar. Però els recorde a tots que en aquells dies, els dirigents polítics van acceptar que la seua proposta fóra rebutjada i no secundada pels diputats amb dret a vot... I en els nostres temps?... Clarament, això ja no és així. Una cosa és segura: Déu no va voler ni va permetre que França escapara a la maledicció de la seua Cinquena República .

Un senyal confirma l'alliberament dels àngels malignes d'Apo. 7, mentre presenciem simultàniament el mateix tipus de confrontació entre dos blocs. A nivell francés, els demòcrates ja no toleren el govern de la minoria presidencial, i a nivell global, els pobles emergents del Tercer Món ja no toleren el govern del bàndol occidental. Déu va crear els problemes, i els ulls, tancats durant molt de temps, de la gent s'estan obrint i rebel·lant contra totes les injustícies.

La realització d'una revolta popular del poble francés baralla les cartes i permet trobar el programa cronològic descrit en Dan. 11.40 a 45: primer un atac musulmà afavorit pel desordre intern de França i d'Europa, i després la invasió russa la còlera de la qual va ser alimentada per les posicions europees de suport armat oferides a Ucraïna.

Equinoccios i solsticis

Hui, dilluns 20 de març de 2023, dia de primavera, m'adone que els equinoccios i solsticis transmeten missatges divins. Ja aclarisc que, segons el patró temporal establit per Déu, en el qual el

dia comença al capvespre, el breu moment del pas de l'equinoccio d'aquesta primavera no ocorre el 20 de març, sinó el 21 de març a les 22.24, hora local de París.

L'ideal del projecte concebut per Déu és la unitat perfecta, que traduïsc en aquest principi: 1 + 1 = 1. Jesús va orar per la unitat de Déu i els seus triats en Juan 17.22-23: « Jo els he donat la glòria que em vas donar, perquè siguen un, com nosaltres som un: jo en ells i tu en mi, perquè siguen perfeccionats en unitat, i perquè el món conega que tu em vas enviar i que els vas estimar com em vas estimar a mi ». Però abans d'obtindre aquest gloriós i feliç resultat, va aparéixer el pecat, fruit de la vertadera llibertat d'elecció que Déu concedeix a totes les seues criatures, i la primera creació per ell es va rebel·lar contra ell. Amb el temps, a l'àngel de llum que es va convertir en Satanàs se li van unir àngels que van aprovar les seues decisions. Com a resultat, la vida creada per Déu es va dividir en dos bàndols oposats. I, en crear la terra, Déu va trobar la manera de revelar aquesta situació mitjançant l'equinoccio de primavera, que va marcar l'inici del seu any segons la seua norma per a calcular el temps, segons Èxode 12:2: « Aquest mes serà per a vosaltres principi dels mesos; serà per a vosaltres el primer dels mesos de l'any ». Déu va fer aquesta declaració el mateix dia de la primavera, és a dir, el primer equinoccio que prepara l'alliberament dels hebreus de l'esclavitud egípcia. I aquest esdeveniment situa en l'escena històrica la imatge espiritual de l'alliberament dels triats del pecat mortal. Egipte es converteix, en aquesta experiència, en el símbol típic del pecat.

Hi ha dos equinoccios en tot l'any: el de primavera i el de tardor. Cadascun té un significat particular. El de primavera precedeix a l'arribada de l'estiu, i Déu el posa sota l'ègida de la seua justícia i la seua llum, que l'estiu portarà a la seua màxima esplendor. Per contra, el de tardor precedeix a l'hivern, en el qual la llum es redueix al màxim i la imatge de la foscor s'intensifica, la qual cosa li dóna la seua reputació d'estació morta.

A partir d'aquests significats es poden extraure moltes lliçons d'aquests quatre cicles estacionals terrestres.

Privilegiada per Déu, la primavera representa l'inici de l'enfrontament entre el bé i el mal. Sent cada criatura creada lliure, s'ha de resoldre un dilema, perquè la situació es defineix pel següent principi: 1 + 1 = 2. Ara bé, quan dos bàndols s'oposen, es necessitaria un tercer que decidira entre ells com a àrbitre, però lamentablement aquest tercer bàndol no existeix. Així doncs, el dilema s'imposa i persisteix. És aquesta situació insoluble la que porta a l'Esperit a fer del 2 el símbol de la imperfecció i del 3 el de la perfecció. Aquest codi s'utilitza en la construcció de l'última Revelació donada per Déu als apòstols de Jesucrist, i més particularment a Juan, l'últim supervivent dels dotze, a la fi del primer segle de la nostra era; Apocalipsi, segons la traducció de la paraula grega «Apocalupsis» o, en francés, Apocalipsi.

La primavera profetitza la victòria divina sobre els seus enemics, i aquesta futura victòria es prefigura en la intensa llum de l'estiu que la segueix. Per això, Déu col·loca el ministeri de Jesucrist, l'objectiu final del qual és destruir la foscor i fer triomfar el campament de la llum, en la primavera. Aquesta lliçó es reflecteix en l'experiència viscuda pel poble hebreu. Submergits en la més profunda foscor, van ser sotmesos a l'esclavitud i al sofriment. Diverses plagues infligides a Egipte pretenien obligar el Faraó a alliberar al poble de Déu. Però ell resisteix les primeres nou plagues a costa d'un terrible sofriment per al seu propi poble egipci. Quan la situació semblava insoluble, Déu usa una arma decisiva: la mort de tots els primogènits d'Egipte, tant animals com homes. Aquesta oposició ens revela la batalla invisible entre Déu i el diable, a la qual la terra ha sigut entregada. I en el secret millor guardat, Déu preparava la seua victòria contra el diable en oferir la vida del seu " primogènit ", qui encarnaria tota la seua perfecció divina en carn humana. Aquest va ser el significat de la primera Pasqua, establida entre el dia 10 i el 14 del primer mes de l'any diví. El corder es triava el dia 10 entre els corders disponibles, i aquesta acció profetitzava el començament del ministeri de Jesucrist, i el dia 14 , quan havia de ser sacrificat, profetitzava la data del dimecres 3 d'abril de l'any 30, quan Jesús va ser crucificat pels soldats romans.

La Pasqua va profetitzar el pla de salvació de Déu per a salvar als seus triats alliberant-los del pecat i la seua paga, la mort. El pecat va consistir a desobeir a Déu i desafiar el seu concepte de justícia. Per tant, és evident que Déu no tenia ni té motius per a salvar als éssers humans que persisteixen en la seua actitud rebel cap a ell i les seues lleis. Això es fa encara més evident en considerar el preu que ell mateix va acceptar voluntàriament pagar en Jesucrist per a redimir les vides dels seus triats. Així, sota el simbolisme de la festa de la Pasqua, Déu va profetitzar el seu pla de salvació en la forma del retorn dels seus redimits als estàndards de la seua llum i justícia perfecta. On està el pecat en aquest ritu pasqual? En tres coses: en l'esclavitud egípcia, en la mort del corder pasqual i en la mort del primogènit egipci . Però el símbol venerat d'aquest ritu pasqual continua sent el corder : la imatge del triat ideal segons Déu: dòcil, pacífic, tendre i confiat. Per tant, per a obtindre triats que s'ajusten a aquest ideal, Déu es va encarnar en Jesucrist per a pagar pels seus pecats i fer-los partícips de " la seua justícia eterna ", que no és una simple teoria mística, sinó una transformació

del comportament i l'estat mental dels qui salva. Déu confirma aquest programa en atribuir-lo al ministeri del seu Messies, en Daniel 9.24: " Setanta setmanes estan determinades sobre el teu poble i sobre la teua santa ciutat, per a acabar les transgressions i posar fi als pecats". (pels triats) , per a expiar la iniquitat i instaurar la justícia eterna (pel Messies) , per a segellar la visió i al profeta, i per a ungir el Lloc Santíssim. » En aquest versicle, Déu al·ludeix a les dues grans festes jueves anuals: la del « Dia de l'Expiació » de l'equinoccio de tardor, « per a expiar la iniquitat »; després ve la de la «Pasqua » de l'equinoccio de primavera, « i instaurar la justícia eterna ». Notar en aquest ordre cronològic la conformitat amb la forma donada al dia de 24 hores: « una vesprada, un matí », « una nit, un dia », « el tenebres, llum ", que profetitzen, sota diverses formes, un mateix significat, és a dir, la victòria final de Déu, la de la seua " llum o bé " contra el " malament, el pecat " i els pecadors celestials i terrenals.

Dirigim ara la nostra atenció a l'equinoccio de tardor. Associat amb el ritu del " Dia de l'Expiació ", l'equinoccio de tardor representa la situació espiritual que es desencadena amb l'aparició del primer pecat, el del diable, i el segon pecat comés per Eva i Adán. Però aquesta vegada, l'enfocament no se centra en la justícia divina, sinó en el seu oposat absolut, el pecat mateix. I així com l'equinoccio de primavera va preparar el camí per a la plena llum, ací, l'equinoccio de tardor es dirigeix al pecat que condueix a l'hivern espiritual, és a dir, la mort, que és la seua paga. Però, en la seua mort expiatòria realitzada en la Pasqua de primavera, Jesús compleix les dues festes: la de l'ofrena de justícia i la de l'expiació del pecat. I en afavorir la Pasqua de primavera, Déu confirma la seua futura victòria i la naturalesa temporal de l'existència del pecat, que ha de " cessar ". La qual cosa es confirma en Apocalipsi 6:2, on està escrit, respecte a Jesucrist: « Vaig mirar, i heus ací un cavall blanc. I el que ho muntava tenia un arc; i li va ser donada una corona, i va eixir vencent, i per a véncer » .

La primavera se situa al març. I ací, el terme Mart adquireix un significat pagà romà de deïtat de la guerra. Alguna cosa que correspon a la imatge de l'equinoccio i l'oposició del bàndol del bé contra el bàndol del malament, però en realitat, la lluita del mal es mostra agressiva contra el bàndol del bé.

El 15 de març va estar històricament marcat per l'assassinat del dictador romà Juli Cèsar. Aquest esdeveniment polític va conduir a l'establiment del règim imperial pel seu nebot Octavio. La primavera posterior a aquest assassinat va estar marcada per una situació inestable i una forta oposició política fins que el dret imperial d'Octavio va prevaldre sobre tots els bàndols opositors.

Què tal la nostra primavera de 2023? En aquesta ocasió, el món sencer es troba dividit en dos bàndols principals. Després d'un any d'enfrontament, els exèrcits rus i ucraïnés es resisteixen i lluiten entre si, sense que un domine clarament a l'altre. Aquesta situació és la que es prefigura en l'equinoccio de primavera, però també en el de tardor. I aquests dos moments de l'any 2023 probablement estaran marcats per esdeveniments greus. L'equinoccio de tardor es creuarà el dissabte 23 de setembre. I aquesta data podria ser la d'un enfrontament directe entre Rússia i els exèrcits de l'OTAN. Perquè aquest enfrontament directe marcarà el començament de la segona fase que Daniel 11.40-45 descriu en revelar cronològicament el seu compliment.

A França, el nostre actual equinoccio de primavera també està marcat per una situació quasi insurreccional, que ha provocat una ruptura en les relacions entre el poble i tot el bàndol presidencial. Dues concepcions democràtiques s'oposen: la del poble i la de les regles creades per les autoritats polítiques subjectes a una presidència autocràtica. Aplicades des de 1958, les regles de la Cinquena República han adquirit un caràcter ineludible per a alguns, els qui obliden que les regles establides només tenen solidesa basada en el suport i l'aprovació majoritària del poble. Succeeix amb les regles democràtiques, com amb la pau donada per Déu; ambdues tenen només un caràcter provisional, dependent de la bona voluntat de Déu. I els esdeveniments actuals revelen als seus serfs que, per a Déu, ha arribat el moment de posar fi a les aliances i unions humanes de tota mena. El que nostre equinoccio de primavera està iniciant és l'aplicació del que Déu va declarar per a l'antic pacte en Zacarías. 11.14: « Llavors vaig trencar el meu segon bastó, la Unió, per a trencar la germanor entre Judà i Israel». La ruptura de la «unió » del poble francés és necessària per a afeblir el poder militar d'aquest país, que ha d'afavorir els successius atacs del « rei del sud » musulmà i del « rei del nord » rus . Però una altra « unió » a escala europea també es trencarà, perquè l'Europa Occidental original va acollir als països de l'Est, esclavitzats durant molt de temps per la Rússia soviètica. I el seu ressentiment els converteix en partidaris més fervents de la Ucraïna envaïda per la Rússia actual que els antics països d'Europa Occidental.

Internament, França ha estat dividida durant molt de temps entre partits de dreta i esquerra. Després de l'assentament de musulmans en sòl francés després de la fi de la guerra d'Algèria, va sorgir una altra divisió amb el Front Nacional. No obstant això, aquestes divisions han aconseguit coexistir gràcies al predomini de la mentalitat unidireccional imposada per la governança europea. Així mateix, en la representació actual dels diputats s'observa la quasi desaparició dels dos partits polítics, la Dreta Republicana i el bàndol socialista, que van gestionar successivament la política

francesa i van ser responsables de la seua actual ruïna econòmica. Així mateix, França es troba en una situació política extremadament conflictiva pel fet que l'actual majoria presidencial s'ha construït artificialment i manca del suport popular desitjat. Aquesta majoria, formada mitjançant aliances, té dos bàndols oposats: un d'esquerra i l'altre de dreta, l'Agrupació Nacional. Un ambient d'odi s'oposa a tots aquests grups, la qual cosa fa que el país siga ingovernable o només governable per l'odiat article 49, paràgraf 3, que per si sol inflama la ira dels treballadors i la joventut.

La situació de l'equinoccio s'ha estés a tots els pobles occidentals, on l'aspecte polític s'ha basat en una separació binària dels compromisos dels diputats que els representen. L'acceptació de les regles democràtiques ha fet possible i pacífica aquesta confrontació política permanent. És al mateix temps que la gent s'ha vist absorbida per la idea de consumir, de comprar, productes moderns possibilitats pel progrés científic. S'ha concedit una llibertat quasi llibertària a canvi del seu desinterés en les decisions econòmiques i polítiques. Així és com s'han imposat les regles del capitalisme en tot el camp occidental. Però hui descobrim l'inconvenient d'aquest excessiu alliberament moral, perquè aquesta llibertat ha engendrat éssers humans capritxosos i exigents que no toleren la contradicció, com els "xiquets acaronats" en els quals s'han convertit. Igual que la generació de Maig del 68, adopten i apliquen el lema "prohibit prohibir". Atés que l'encant anestèsic de la pau i el consumisme ja no funciona, la crisi revela la crua realitat de la desastrosa situació actual. Però el descobriment del desastre a penes comença en l'inici d'aquest any diví marcat per l'equinoccio de primavera, perquè l'augment del cost de la vida a causa del tall en el subministrament de gas rus intensificarà encara més el drama d'Europa occidental.

Ja he explicat que la crisi actual no és natural, sinó que el Déu Creador la va crear per a provocar la ira de les nacions . I és precisament amb aquesta expressió que l'Esperit designa la Tercera Guerra Mundial en Apocalipsi 11.18: « Les nacions s'airaron , i la teua ira va vindre, i ha arribat el temps de jutjar als morts, de recompensar als teus serfs els profetes, als sants i als quals temen el teu nom, als xicotets i als grans, i de destruir als que destrueixen la terra ». La notícia d'aquest dia de primavera ens dóna l'explicació d'aquesta « irritació » de les nacions occidentals. De fet, a Moscou, el president rus va rebre al president xinés amb honor i amistat. I aquesta reunió oficial, l'endemà que el Tribunal de la Haia emetera una ordre d'arrest contra Vladimir Putin per crims de guerra, és un desfavor a aquests suposats organismes judicials europeus internacionals. De fet, aquesta reunió només revela que la dominació occidental va ser internacional solo en nom i aparença, perquè, clarament, milers de milions d'homes i dones no l'han reconeguda ni legitimat, ja que, per contra, aquest altre bàndol s'està unint per a oposar al dictat occidental. L'última " irritació " d'aquestes nacions occidentals es deu, per tant, al qüestionament de la seua supremacia universal per part de molts altres pobles. Ara estem prou avançats i il·lustrats com per a comprendre com Déu ha preparat " la irritació de les nacions ", que les portarà a matar entre si.

En 2019, va bastar l'aparició del virus Covid-19 perquè l'epidèmia mortal que va causar condira el pànic entre els líders joves i veterans de les nacions occidentals. A França, el jove president Macron va entrar en pànic de tal manera que, deixant la iniciativa a la professió mèdica, la població es va veure obligada a aïllar i a suspendre tota activitat professional durant dos anys. França va emergir d'aquesta dura prova encara més feble i endeutada. I va ser aquesta França arruïnada la que es va enfrontar al problema que va sorgir a Ucraïna. Obeint espontàniament a la seua naturalesa arrogant i instintiva, el president francés va sentir que era el seu deure aliar amb els febles contra els forts, fer costat als atacats contra els agressors. La famosa "Rabosa" no hauria actuat d'una altra manera, però no estem en la ficció, sinó en la realitat, i la decisió presa ha convertit a una França arruïnada en l'enemic mortal de la poderosa Rússia. Així, a la ruïna creada pel virus mortal se suma la ruïna causada per l'abandó del gas rus i les sancions imposades contra aquest país. Però malgrat estar arruïnada, en una espiral que l'arrossega cap avall, França es veu obligada a secundar financerament la guerra d'Ucraïna. Hi ha moltes raons per a portar a aquesta França arruïnada i al seu poble, que pateix les conseqüències, al límit.

Una enquesta recent entre els francesos revela que pateixen menyspreu. Amb raó, els francesos s'adonen que estan sent manipulats per polítics als qui no els importa el que pensen ni el que volen. Aquest testimoniatge és fonamental, ja que Déu els ha imposat el que ells personalment li han fet patir durant segles d'història, però en particular des de 1789, data de la seua Revolució Nacional. En temps de crisi, les víctimes busquen als responsables. De fet, hauríem d'exigir responsabilitats als polítics que han presidit successivament França i preguntar-los com, amb les seues successives decisions polítiques i econòmiques, aquesta nació va perdre el quart lloc mundial entre els països rics que ocupava durant l'època del general De Gaulle. Tots l'han traïda constantment en preferir escoltar i obeir els mandats del capitalisme angloamericà impostos pel govern europeu establit per a subjugar als pobles de l'Europa Unida. I en la nostra situació actual, la crisi causada per la llei que prescriu la jubilació als 64 anys té aquest origen. És una exigència de la governança financera europea, i com a

bon europeu, el president Macron no pot sinó secundar-la. Però el poble li ha donat l'esquena i no el vol... i s'inicia un enfrontament entre el rei i el seu poble. Qui guanyarà?

En resum, sabem que des de maig de 1968, França s'ha nodrit de la llet de la rebel·lió. Al seu torn, aquesta generació sempre rebel ha arribat al poder, i hauria de sorprendre'ns que, després de successives generacions rebels, vinga una generació encara més rebel? Clar que no! Aquesta evolució era inevitable, com ho va ser la situació d'Israel fins a la seua destrucció nacional l'any 70 d. C. pels romans, segons Daniel 9.26; però també l'any -586, quan el rei Nabucodonosor la va destruir durant 70 anys, profetitzat pel profeta Jeremías.

He denunciat sovint el caràcter cínic i arrogant del jove president Macron, però vaig oblidar també culpar-lo pel comportament despectiu que el poble francés li retrau hui. En aquest sentit, va treballar amb un mestre del gènere, François Hollande, de qui va ser assessor financer abans de convertir en el seu ministre d'Economia. No obstant això, el soci del Sr. Hollande va revelar que mostrava un gran menyspreu pels pobres, als qui anomenava, en les seues pròpies paraules, "els desdentats". Sumant aquests fets, entenem que la Cinquena República va crear una casta privilegiada de rics que es van succeir en el poder presidencial de França. D'aquesta manera, aquesta Cinquena República ha restablit els privilegis que la Primera República volia abolir. Per tant, no hauria de sorprendre'ns que el pensament revolucionari renasca hui en la ment dels menyspreats? L'única pregunta que encara es planteja és: fins a on permetrà Déu que arribe aquesta nova Revolució?

Sabent que tota la vida depén de Déu, podem comprendre que les causes que inflamen la ira humana manquen de valor en si mateixes. Apareixen perquè Déu allibera dimonis per a despertar i explotar tots els motius d'odi que s'oposen als éssers humans. Per tant, la decisió d'haver de treballar fins als 64 anys no és probable que desencadene la ira humana, llevat que Déu així ho dispose. A causa de la falta de rendes vitalícies, a mi personalment se'm va permetre jubilar-me als 65 anys, i en complir els 60 em van negar la pensió de vellesa que s'atorgava als immigrants estrangers de la mateixa edat, d'acord amb les normes de l'època. A més, al meu entendre, l'edat de jubilació planteja un problema, ja que es pretén aplicar la mateixa regla a tots, o almenys, al major número possible. No obstant això, Déu mateix no fa que els humans muiren a la mateixa edat, i les condicions laborals són extremadament diferents, fins i tot quant al nivell d'experiència de cada individu. Per a algunes persones i certes professions, el treball és estimulant i plaent, i els qui l'exerceixen no tenen pressa per abandonar-lo per a jubilar. Però altres professions literalment desgasten el cos, i per a aquestes persones, la jubilació s'escurça considerablement. Per això, la gestió comptable tecnocràtica de l'actual govern francés és incapaç de resoldre equitativament aquest problema tan individual.

Un altre criteri explica per què el poble francés ja no atorga legitimitat al govern actual. Entre 1958 i 2022, cal destacar una enorme diferència. Es tracta de la taxa d'abstenció electoral, que, amb el pas dels anys, va aconseguir entre el 40% i el 60% en 2022. Com a resultat, la victòria del president Macron compta amb el suport de tot just el 25% de la població francesa, o fins i tot menys. I aquesta baixa xifra fa encara més insuportable el seu comportament manipulador, arrogant i despectiu per al 75% que no el va elegir, així com per als seus diputats que no van obtindre la majoria absoluta.

El conflicte va aparéixer amb el primer pecat comés pel primer àngel creat contra Déu i aquest pecat va ser per a ell la causa d'un sofriment que va voler revelar en el procés del cicle de les quatre estacions terrenals segons el següent principi:

Primavera: El començament del dia. És l'època lluminosa i feliç en què Déu crea la seua primera contrapart.

Estiu: ple dia. És l'època en què Déu crea multituds d'àngels obedients.

Tardor: El començament de la nit. Aquest és el moment en què la primera persona enfront de nosaltres es rebel·la contra Déu i comet el primer pecat en la història de la vida. En conseqüència, el càstig exigeix la creació de la mort, que finalment recaurà sobre tots els pecadors. Perquè, segons Romans 6.23: « La paga del pecat és mort ».

Hivern: La foscor de la nit. Aquest és el moment en què els pecadors es reuneixen en grans quantitats i formen un bàndol contrari al de Déu.

Aquest principi es renova per a la creació terrenal.

Primavera: La creació d'Adán, just i innocent.

Estiu: La creació d'Eva, bella i innocent.

Tardor: Adán i Eva pequen contra Déu i perden la seua innocència i són colpejats per la mort juntament amb tota la creació vegetal i animal.

Hivern: Caín mata al seu germà Abel per gelosia. Els homicidis i assassinats es multipliquen. La mort regna sobre tota l'espècie humana i quasi totes les plantes.

El 22 de març de 2023, el president Macron va parlar en una entrevista televisada a la 1 p. m. Fidel al seu estil, indestructible en la seua determinació (mentalment), va confirmar la necessitat de la seua llei de jubilació, promulgada fa 64 anys, que va declarar indispensable. Desitjós de passar

pàgina, es va comprometre a anunciar noves iniciatives en matèria de treball i condicions laborals. La seua tossuderia ha irritat encara més als treballadors en vaga i als seus sindicats. França s'enfronta a una situació insoluble perquè dues legitimitats estan en conflicte. La mà de Déu ha modelat l'assumpte, com cal assenyalar, però ja es tracte d'Israel i Palestina des de 1948 i de l'estatus de Jerusalem i els seus "llocs sagrats", o a França respecte a l'actual representació dels diputats, respecte a Ucraïna i Rússia, o a nivell mundial, respecte a l'oposició entre dos blocs oposats, el principi de l'equinoccio domina amb el seu caràcter conflictiu i insoluble. La primera primavera dels últims set anys està fortament marcada pel Déu Creador, i el seu missatge és clarament l'anunci de set anys de conflicte continu fins al seu gloriós retorn en Jesucrist. Aquestes diverses situacions plantegen el problema evolutiu de "l'ou i la gallina": quin va crear a l'altre? El poble francés va establir la seua democràcia i les lleis que la regeixen. Però fins a quin punt ha de considerar aquesta llei superior al poble que la va establir? Com indica el seu número 5, la República actual va desafiar al 4 en 1958. Per tant, la llei pot canviar quan el poble l'exigeix. De fet, només té la legitimitat que el poble li atorga. En 1793, el rei Lluís XVI va ser decapitat per oposar a la voluntat del poble revolucionari francés...

El dilluns 26 de març, el president Macron tenia previst rebre al rei Carles III d'Anglaterra en Versalles amb grans honors. La visita es produiria en un context d'indignació popular, vagues i disturbis generalitzats. Profundament humiliat, el president francés es va veure obligat a posposar la visita fins a temps més favorables. Humiliat davant els seus compatriotes europeus i irritat, ell, al seu torn, traurà foc pels queixals; per tant, la guerra civil està molt a la vora. Al mateix temps, té previst viatjar a la Xina, on l'espectacle de la vida francesa intensificarà la seua humiliació.

Democràcia i tecnocràcia

La democràcia no pot satisfer a tots, ja que el seu principi es basa en la necessitat de trobar idees consensuades, compartides i acceptades per multituds de persones amb idees i caràcters molt diferents. La democràcia només pot funcionar mitjançant l'acceptació de tots de renunciar voluntàriament a certes demandes insuficientment compartides. L'antic principi, el de la monarquia, exigeix que el dominador impose les seues idees a la resta de la societat. I és útil repassar la causa que va portar al poble francés a enderrocar la seua monarquia a partir de 1793. El poble francés havia suportat segles de règims monàrquics despòtics i cruels sense rebel·lar. Va ser sol amb la impressió de la Santa Bíblia que la resistència i l'oposició guerrera van entrar en una lluita interna contra la monarquia catòlica romana. De fet, en exposar les mentides ensenyades per aquesta religió romana, la Bíblia va despertar seguidors dignes de l'elecció divina i, molt prompte, hereus de l'anomenada fe "reformada", per als qui el compromís religiós era com un compromís polític. Atacats, només pensaven a defensar les seues vides, matant amb l'espasa, la llança o el mosquet per a evitar ser assassinats. La vertadera fe és poc comú i individual, per la qual cosa un fill rares vegades hereta la intensitat de la fe dels seus pares. Lluís XIV va organitzar el cos especial de "dracs" per a perseguir i obligar els nous conversos a renunciar a la seua fe protestant en tot el regne de França. En el sud-est del Massís Central, a la regió de les Cevenas, la caça dels hugonots va ser terrible i terriblement efectiva. La fe es va tornar clandestina i, fonamentalment, oculta. Per això, en Apocalipsi 12:6 i 14, l'Esperit evoca aquest temps de prova de 1260 anys amb el símbol del « desert »: « I la dona va fugir al desert , on té lloc preparat per Déu, perquè allí la sustenten per mil dos-cents seixanta dies .../... I se li van donar a la dona dues ales de la gran àguila, perquè volara de davant de la serp al desert , al seu lloc, on és sustentada per un temps, i temps, i la meitat d'un temps . »

Després de Lluís XIV, el seu successor, Lluís XV, un hedonista desvergonyit, va morir després d'una vida de continu llibertinatge, deixant després de si una França completament arruïnada. I va ser així com, a través d'aquesta ruïna i gran pobresa marcada per la fam, Déu va despertar la ira del poble francés. La paraula «fam» significa literalment la privació de l'aliment carnal, però també, espiritualment, la de l'aliment espiritual. Les persecucions catòliques van privar als francesos de l'aliment espiritual de la Bíblia, i a causa del suport i l'aprovació del poble a la fe catòlica, Déu els va imposar la privació i l'augment del preu del pa. La Revolució Francesa va tindre el seu origen en aquesta escassetat de pa, i va anar per la falta de pa que les dones comunes, mestresses de casa i mares es van manifestar sorollosament. I en poc temps, París es va alçar i es va rebel·lar contra el poder monàrquic i el seu govern. En Lev. En 26:23-26, Déu connecta aquestes dues coses amb el mateix càstig: « l'espasa venjadora i la fam », és a dir, « el manteniment del pa, trencat »: « Si aquests càstigs no els corregeixen i si es resisteixen a mi, jo també els resistiré i els castigaré set vegades més pels seus pecats. Portaré contra vostés l'espasa, que venjarà el meu pacte ; quan es

reunisquen a les seues ciutats, enviaré la pesta entre vostés i seran entregats en mans de l'enemic. Quan jo els trenque el manteniment del pa , deu dones couran el seu pa en un forn i els portaran el seu pa per pes; menjaran, però no s'assaciaran ». Així, en la saviesa divina, el càstig imposat per Déu s'aplica al pa carnal i al pa espiritual, tan escassos com l'u. Va ser llavors quan, impulsada per pensaments amargs i cruels, la Revolució exerciria el seu paper d'espasa divina venjadora, guillotinant multituds de caps en els dos bàndols aliats dels enemics de Déu: la monarquia catòlica i el papismo catòlic romà. Les teories científiques evolucionistes aniquilarien les revelacions divines en la ment de les persones, i les idees atees dels lliurepensadors farien oblidar per sempre la necessitat de la vertadera fe. Basar en els models grec i romà, la França republicana es construiria sobre un règim democràtic. Amb el temps, de desafiament en desafiament, va experimentar amb cinc formes de república. Alguns d'aquests canvis es van aconseguir a costa del vessament de sang. I aquests diversos intents van demostrar que el règim democràtic no ofereix la solució ideal que els éssers humans busquen en va.

Els éssers humans sempre acaben patint les conseqüències de la llibertat que s'atorguen. El problema plantejat és tan complex que, en un règim democràtic, l'home es dedica a establir lleis per a intentar respondre a les situacions que sorgeixen. L'aparició de nous criteris exigeix la seua revisió, correcció o fins i tot la seua derogació per a substituir-los.

En la vida segons Déu, s'han prescrit regles precises, i aquesta situació té l'avantatge de limitar la necessitat d'actualitzacions. Perquè com més es restringeix i es respecta la llibertat individual, menys oportunitats hi ha de camins lliures per a la rebel·lió. Però cal dir que un rebel sempre trobarà una bona justificació per a rebel·lar contra qualsevol ordre establit, diví o no. En el règim de Déu, la felicitat es basa en el contentamiento, la satisfacció que se sent a través de la comunió amb Déu quan aquesta torna si pot ser. I a més de la legítima obediència que li correspon, el gran Déu creador deixa gran llibertat d'acció a les seues criatures submises i agraïdes. Així com una esposa satisfeta amb el seu espòs no busca un amant, el fill de Déu, satisfet per la bondat i fidelitat de Déu, no busca altres fonts de plaers infinitament renovables. I en aquesta primavera de 2023, sent aquesta connexió amb aquest gran Déu creador que va fer de la primavera el primer dia de l'any per a tots els que li pertanyen, després de reconciliar amb ell en reconéixer la seua redempció pel "corder " Jesucrist. Sense aquesta satisfacció espiritual, l'esperit humà és un abisme insaciable. És, i roman constantment, presa del multifacético desig carnal que se centra en el consum de dones, homes i, per als més perversos, de xiquets, així com de tots els béns terrenals inventats, produïts i venuts en el mercat universal. Però per a permetre aquestes coses, es necessita diners, cada vegada més diners. I és ací on la crisi econòmica i la ruïna arriben per a privar al xiquet consentit, capritxós i cobejós del que ja no pot obtindre. El resultat és una ira que busca als responsables, ràpidament identificats. És cert que les situacions són creades pels líders polítics de les nacions, però si han actuat malament i són legalment culpables, això no eximeix de responsabilitat als qui els van deixar actuar sense intervindre, perquè en el règim democràtic, el poble delega el seu poder en diputats, ministres i presidents que el representen. I és al seu descuit i al seu desinterés polític al que la gent comuna deu la seua destinació. Per això, torne a recordar ací, que el gran Déu creador controla tota la vida en tots els seus àmbits i aspectes: religiós, polític, econòmic, ideològic, científic, etc. Ell estableix als governants de totes les nacions segons el que cada poble mereix. Temps de prosperitat i d'aflicció li són deguts, des d'Adán i Eva fins als nostres dies. Cada dia, en les nostres vides, descobrim la notícia que Déu sempre ha sabut, fins i tot abans de la seua creació terrenal. Però els seus enemics no veuen les seues limitacions i per a ells el futur sempre és vist com un temps de realització del gran projecte, de felicitat universal constantment buscada i anhelada. I què busquen constantment? El règim ideal, l'home ideal, el líder ideal; però no els troben. I quant a aquestes coses, hi ha molta competència; ens comparem, ens enfrontem i finalment ens enfrontem en lluites bèl·liques monstruosament letals. Així és com la nostra humanitat contemporània serà sotmesa successivament a gran ruïna i fam carnal i espiritual abans de ser granment destruïda per la “espasa venjadora ” de Déu complida per la seua “ sisena trompeta ” d'Apocalipsi 9.13.

Amb el temps, de República en República, a França, l'educació secular impartida als xiquets ha produït persones cada vegada més instruïdes, especialment afavorida per la llarga pau atorgada per Déu entre 1945 i l'actualitat. Però els recorde que l'educació no necessàriament produeix intel·ligència, perquè la vertadera intel·ligència és un do de Déu que reserva només per als qui considera dignes d'ella, és a dir, els qui trien complaure-ho i aprendre a conéixer-ho, per a servir-li millor. Oblidem, doncs, per un moment aquesta raresa terrenal dispersa entre la massa de les poblacions terrestres i observem el fruit d'aquesta educació secular. Aquest tipus de criatura pot recondicionar a voluntat. En cada època, amb el flux dels canvis morals, l'estàndard aprovat és l'últim legalment adoptat. El que era bo i dolent s'inverteix, i l'home educat i qualificat troba en aquests canvis de judici la prova de la seua elevació mental. És davant aquesta situació que podem

comprendre l'enorme necessitat d'estar limitats per la revelació divina, que descriu i prescriu el que és el bé i el mal segons Déu. En eliminar aquest fre, aquesta barrera, el derrapatge i la mort són inevitables. I per haver-los eliminat, els humans rebels inventen noves causes i maneres de morir de manera permanent i contínua: la carretera mata, el fum mata, l'alcohol mata, les drogues maten, els medicaments maten en tractar malalties específiques, però també les religions maten, fins i tot en el monoteisme, i per descomptat, creades per a aquest propòsit, les guerres maten vides creades per Déu.

Les grans escoles franceses han educat i preparat a les elits que governen França. Si l'admissió a aquestes escoles fóra triada per Déu, aquestes elits serien dignes d'aquest càrrec. Però no és així, perquè el que justifica l'admissió a l'Escola Nacional d'Administració és els diners, la riquesa i l'associació amb la nova noblesa republicana. Fills de rics, autèntics necis, obtenen el seu diploma estatal per a satisfer les exigències dels seus pares i després fan carrera i ascendeixen a importants llocs de lideratge. I el seu mal caràcter no ha canviat, i gestionen els assumptes d'estat amb el mateix desinterés que van mostrar en els seus estudis. On està llavors el diploma que recompensa i autentica la vertadera justícia? Què pot ser d'un país governat per figures tan ombrívoles? És la impossibilitat de complir aquest criteri el que explica els excessos, les traïcions i les renúncies que han privat a França del seu bé més preuat: la seua vertadera independència. Perquè aquest problema em porta a abordar el segon tema d'aquest estudi: la tecnocràcia.

El terme tecnocràcia es compon de dues paraules d'origen grec: techniké, que significa tècnica, i cratos, que significa Estat o governança tècnica. A França, l'ENA (Escola Nacional d'Administració) és la institució encarregada de preparar als tècnics per a l'Estat. Sabem que l'escola ensenya teoria perquè l'estudiant assimila les lliçons com un paper assecant. I gran part de l'aprés li permetrà gestionar eficaçment situacions complexes. Però, com sempre hi ha un "però" entre la teoria i la realitat, l'exalumne descobreix l'existència d'innombrables problemes que no li van explicar durant els seus estudis. És difícil resumir la vida teòricament, perquè molts criteris la condicionen. Aplicar les regles apreses és fàcil a escala urbana, més difícil a escala nacional i encara més difícil dins de la Unió Europea. Davant les dificultats, el graduat de l'ENA s'aferra als seus coneixements i experiència i imposa el seu punt de vista com a tècnic qualificat, confiant amb seguretat en l'autoritat que li confereix el seu càrrec. En aquesta actitud, el polític ja no reflexiona; aplica l'aprés. Així va ser com França va experimentar un canvi important en la seua política i gestió de l'Estat tan prompte com l'organització Europa Unida va assumir el seu govern. Lluny del camp, els comissaris europeus van imposar les seues directrius. Tota aquesta organització es va construir gràcies a l'activitat dels primers tecnòcrates establits a Brussel·les, Bèlgica. Lluny del poble, un exèrcit de teòrics especialitzats va estudiar i va implementar els mètodes de govern de les nacions participants en l'aliança europea. I el que li va succeir al nostre país, França, em recorda l'experiència d'Israel, que va tindre el privilegi de ser governat per Déu en la seua presència. Però Israel va rebutjar aquesta presència divina i va preferir convertir en esclau dels capritxos dels seus reis, amb totes les maledicciones que representaven per a aquesta nació, més sovint maleïda que beneïda. França va fer el mateix; va renunciar a la seua llibertat i independència per a sotmetre al jou d'explotadors de tota mena, els inversors financers dels grans bancs globals i europeus. I la seua part de la maledicció torna a ell en forma de paràlisi total, d'esclavitud total, d'impossibilitat de dirigir la seua pròpia destinació.

Els nostres joves tecnòcrates no són tots uns necis, perquè alguns entre ells posseeixen un talent impressionant, amb una capacitat de lideratge impressionant, que aconsegueix seduir i convéncer als seus afins. El president Macron és un d'ells, i l'actual president d'Ucraïna és un altre exemple. Aquests homes subjuguen als seus partidaris, els qui els idolatren. Però l'autoritat que demostren és fruit d'un orgull desmesurat acompanyat d'un esperit de rebel·lia característic del nostre temps. I aquesta primavera de 2023 marca el vertader començament de la "fi dels temps" profetitzat en Daniel 11.40, una fi que s'estén al llarg de set anys finals, és a dir, l'última setmana dels anys profètics. L'auge de la violència quasi insurreccional que presenciem a la França republicana confirma el retrat robòtic que l'apòstol Pau va profetitzar en la seua carta al seu jove consiervo Timoteo, segons 2 Timoteo. 3:1 al 7: “ També sàpien això: que en els últims dies vindran temps perillosos. Perquè hi haurà homes amadors de si mateixos, avars, jactanciosos, superbs, blasfems, desobedients als pares, ingrats, impius, sense afecte natural, implacables, calumniadors, intemperantes, cruels, aborrecedores del bo, traïdors, impetuosos, infatuados, amadors dels delits més que de Déu, que tindran aparença de pietat, però negaran la seua eficàcia. A aquests, apartar. Hi ha alguns entre ells que entren a les cases i captiven a dones de ment feble i limitada, carregades de pecats, impulsades per diverses passions, sempre aprenent i mai capaces d'arribar al coneixement de la veritat . Així com Janes i Jambres es van oposar a Moisés, així també aquests homes s'oposen a la veritat, sent

corruptes de ment, rèprobes quant a la fe . Però no progressaran més; perquè la seua neciesa serà manifesta a tots, com ho va ser la d'aquests dos homes ” . És en aquesta descripció que trobem a aquests joves. Persones anomenades "blocs negres" que van incendiar poals de fem a París i altres grans ciutats franceses en l'actualitat. Però aquests grups són només els precursors de les conductes rebels que encara sorgiran. Aquests són només els primers dolors que assoten a les poblacions occidentals i, amb un paper històric preponderant, a França, on la fe ha sigut mortalment afectada. Déu es venja de la nació que es va atrevir a desafiar-ho i menysprear-ho primer. I aquesta veritat històrica ha donat lloc a la construcció de la ciència mèdica moderna, basada en l'intervencionisme humà: des de la vacuna descoberta per Pasteur fins a la vacuna contra la COVID-19 del laboratori estatunidenc. Però la ciència mèdica pot considerar legítima sempre que tracte malalties les causes de les quals siguen visibles i verificables. Deixa de ser-ho quan pretén curar malalties de la ment humana ignorant l'existència de la vida invisible dels àngels dolents i els bons. Si el metge no té en compte tots els criteris, és segur que el seu diagnòstic només pot ser fals. I aquest tema em porta a recordar que els éssers humans som d'una sola espècie i que, excepte certes peculiaritats d'aparença, tots estem dissenyats segons el mateix tipus estàndard heretat d'Adán i Eva. Les malalties mentals rares vegades, o mai, es manifesten amb símptomes visibles per al cuidador, fins i tot després d'una exploració cerebral. Pot descobrir la presència d'un tumor maligne, però en aquest cas, l'atenció necessària ja no és la del psiquiatre, sinó la del metge o cirurgià especialista. Els vertaders problemes de la ment humana es deuen, com en temps de Jesús, a l'acció de dimonis invisibles. Com Déu Creador, podia curar tot tipus de malalties, però era realment l'únic capaç de curar les malalties mentals. Sentim-ho donar aquest testimoniatge sobre dos endimoniats furiosos que van acudir a ell en la terra dels gadarenos , segons Mateo 8.28-29: « Quan estava a l'altre costat, en la terra dels gadarenos, dos endimoniats, eixint dels sepulcres, li van eixir a la trobada. Estaven tan furiosos que ningú s'atrevia a passar». I heus ací, van cridar: «Què tenim a veure amb tu, Fill de Déu? Has vingut ací a turmentar-nos abans d'hora? ». Ací ja, aquests dimonis confirmen l'ensenyament d'Apocalipsi 7:2-3: « Vaig veure a un altre àngel que pujava de l'orient, i tenia el segell del Déu viu. I va clamar a gran veu als quatre àngels als qui se'ls havia donat el poder de fer mal a la terra i a la mar , i va dir: « No feu mal a la terra, ni a la mar, ni als arbres, fins que hàgem segellat en els seus fronts als serfs del nostre Déu» . La reflexió dels dos dimonis testifica que, abans de la mort victoriosa de Jesús, ja sabien que els estava reservat un càstig mortal en els turments de la segona mort . Però desconeixien el pla salvador de Déu, basat en la seua encarnació terrenal en Jesucrist. Esperaven el moment oportú, però desconeixien els mitjans pels quals Déu podria condemnar-los a mort amb justícia. I aquest intercanvi nodreix la fe dels triats, perquè testifica, divinament, l'existència d'esperits demoníacs que la ciència humana es nega a considerar. Els medicaments que s'imposen als malalts mentals interrompen les seues reaccions físiques, però no expulsen als dimonis que dominen i dirigeixen la ment del posseït. En absència d'intervenció divina, l'única cura possible s'obté si els propis dimonis decideixen abandonar la ment humana habitada i posseïda, però cap medicina humana pot obligar-los a fer-ho. No obstant això, els casos de possessió citats en la Bíblia sol es revelen mitjançant comportaments anormals extrems. Tenen l'avantatge de fer-nos oblidar que Tota la humanitat està posseïda si Jesús no habita en ella. I què són aquests comportaments rebels observats en els nostres esdeveniments actuals, sinó els fruits d'una humanitat posseïda pel diable i els seus dimonis? No naixem innocents, sinó culpables, hereus del pecat i posseïts per Satanàs i els seus dimonis. Només la conversió autèntica, reconeguda per Jesucrist, pot alliberar-nos d'aquesta herència mortal, i només de manera individual, amb la condició que ens acomodem al model establit per Déu.

En optar per un règim democràtic, França ha renovat les experiències històriques de grecs i romans successivament. Ara bé, l'experiència democràtica més antiga és la de la ciutat grega d'Atenes. Va ser allí on va nàixer la primera forma coneguda de règim democràtic, i els grecs, abans que nosaltres, van provar diverses formes d'aquest govern de la ciutat, i després també els romans, sense quedar mai satisfets amb les opcions experimentades. Tant és així que a Atenes, d'un règim a un altre, un home anomenat «Trasíbulo» (–445–389) es va comportar com un dictador, cap al final de la independència de la República d'Atenes, transformada llavors per Roma en una colònia romana. Si cite el nom d'aquest «Trasíbulo» és perquè, en una carta dirigida a Enrique, rei de França, el profeta Miguel Nostradamus el va citar per a profetitzar la dominació d'un últim dictador amb el qual la democràcia francesa havia de completar el seu cicle històric de govern. Tot en aquest profetitzat "Trasíbulo" sembla descriure l'estil del president Emmanuel Macron, sempre ferm, apegat a l'ordre i autoritari. Davant l'oposició del poble francés, que ja no suporta la seua arrogància ni la legitimitat del seu qüestionable govern autoritari, el jove president, sempre massa segur de si mateix i dels seus drets, es posarà de la nit al dia en la pell d'aquest profetitzat "Trasíbulo". Aquest compliment confirmarà així l'anunci d'un profeta molt controvertit, però la capacitat del qual per a profetitzar fets ja

ha sigut reconeguda des de la seua època.

El grec Trasíbulo va ser rebutjat pels atenesos i es va exiliar a Tebes. Va tornar amb soldats i es va apoderar d'Atenes. Les seues accions es caracteritzen pel seu desig d'imposar un govern democràtic als pobles veïns. I crec trobar ací el punt en comú entre aquest Trasíbulo grec i la nostra època, en la qual, gran defensor de l'Europa Unida, el president Macron es compromet a secundar, armant, a la Ucraïna democràtica, la independència de la qual es veu amenaçada per Rússia. Un presagi ombrívol: el grec Trasíbulo acaba assassinat pels ciutadans d'Aspendos... Per a liderar el país més irreligiós de la terra, Déu va triar a un home el nom del qual, Emmanuel, significa: Déu amb nosaltres. Qui pot dir que a Déu no li agrada l'humor... fosc? Però també podem veure allí la imatge d'un poble rebel i incrèdul que rebutja i vol matar a "Déu amb nosaltres". El president Macron comparteix amb el grec Trasíbulo el rebuig del seu poble. Després del seu primer mandat, que va revelar la seua personalitat, la majoria dels francesos ja no el volien. Però les circumstàncies, disposades per Déu, ho van portar a la reelecció per a un segon mandat. Atés que el sentiment del poble francés cap a ell no ha canviat, el president mal triat continua sent odiat per la majoria. Qualsevol persona intel·ligent, conscient de la situació, tindria molta cura de no irritar encara més a aquest poble hostil. Ell, per contra, es comporta amb l'arrogant autoritat d'un president triat per tot el seu poble. « La lletra mata, però l'esperit vivifica », diu la Bíblia. Emmanuel Macron és, en efecte, president segons la lletra, però no segons l'esperit, com el demostra l'odi que li professen els treballadors francesos, als qui, mancant una majoria legislativa absoluta, imposa les seues decisions mitjançant l'ús sistemàtic de l'Article 49, paràgraf 3.

Fe, intel·ligència i saviesa

Aquests són els tres pilars de la salvació proposats per Déu.

Fe: La vertadera fe és la confiança depositada en Déu, és a dir, tenint en compte totes les seues revelacions bíbliques. I consegüentment, aquest versicle citat en Hebreus 11:6 adquireix el seu ple significat: « Però sense fe és impossible agradar a Déu ; perquè és necessari que el que s'acosta a Déu crega que existeix i que és galardonador dels quals ho busquen » . D'altra banda, correctament traduït, aquest versicle Romans 6.23 condemna l'actitud de dubte: « Però qui dubte del que menja és condemnat, perquè no actua per convicció. Tot el que no és fruit de la convicció és pecat ». Ara bé, en el grec original, la paraula traduïda per convicció és fe. De fet, en aquest versicle el traductor L. Segond encerta en usar la paraula convicció, que és l'oposat a dubte. Perquè recorde que Pablo es refereix a una actitud molt personal cap a les carns sacrificades als ídols, i ací només a aquest tema. Per tant, no qüestiona les normes establides per Déu, sinó només les dues maneres de reaccionar davant aquestes carns sacrificades als ídols. El seu raonament és el següent: qui té una fe ferma sap que només hi ha un Déu vertader; el que implica la idea que els pagans sacrifiquen carns en va. Per tant, s'autoritza a menjar-les. Per contra, qui considera que menjar-les ofén a Déu, jutja que no ha de fer-ho. I Pablo ho jutja feble en la fe, perquè roman presoner de prejudicis basats en la lletra de l'Escriptura i no en l'esperit humà i l'Esperit diví que l'animen. Així, per a Déu i per a Pablo, tots dos comportaments es justifiquen en la mesura en què cadascun dels dos tipus de creient actua conforme al que creu que és bo. Per això la paraula convicció és perfectament adequada. Però no pot reemplaçar a la paraula fe a tot arreu, i només el context del tema estudiat la justifica o no. La millor manera d'evitar el dubte és basar el nostre judici en les declaracions escrites de la Bíblia, les lliçons de la qual estan totes dirigides a edificar la vertadera fe. En complir la voluntat revelada de Déu, ja no hi ha risc de malinterpretar-la. I en Romans 14:6, Pablo diu de nou: « Un distingeix un dia d'un altre; un altre els considera a tots iguals. Cadascun estiga plenament convençut en la seua pròpia ment ». Ací, de nou, Pablo es refereix a la lliure opinió que Déu concedeix a cadascuna de les seues criatures, després d'haver obeït les normes de les seues lleis: « Reben de grat al feble en la fe i no discutisquen sobre opinions ». Perquè la vertadera fe no depén d'una opinió, sinó de l'obediència a la voluntat divina revelada. Així, deixant de costat el respecte degut al sant dissabte santificat per Déu com a sant descans, Pablo evoca la possibilitat que tots organitzen la seua vida espiritual en els primers sis dies de la setmana, que per als hebreus del seu temps estaven marcats només per números, segons el seu ordre cronològic. Les cultures grecoromanes estaven representades a Israel, amb totes les seues perversions paganes, segons les quals cada dia estava dedicat a una gran divinitat astral. Per tant, els hebreus havien de protegir d'aquesta influència maligna. I va ser la fe cristiana la que es va veure més fàcilment conquistada per aquesta perversió pagana, després d'haver sigut oberta als pagans.

La fe també és l'oposat a la vista. Això es deu al fet que el Déu que organitza la fe és invisible. Déu només es fa visible a la humanitat a través de les Sagrades Escriptures que constitueixen la

Santa Bíblia. I ací, novament, la fe començarà amb una convicció individual molt personal de cada criatura. Cadascun de nosaltres està convidat a respondre a aquesta pregunta: "És vertader o fals el que diu la Bíblia?". Però no acaba ací, perquè també podem preguntar-nos: "És vertader o fals el que diu l'Alcorà?" i fins i tot: "És vertader o fals el que diu el professor d'història?". Cada persona ha de donar la seua pròpia resposta, segons les seues conviccions i la vida o mort de la seua fe. I és cert que aquestes tres preguntes tenen els seus seguidors en la terra, i per a enfortir la seua convicció, tots hauran de nodrir la seua creença aprofundint en el coneixement del tema que els interessa.

Quant a mi, vaig triar la Bíblia i, en aprofundir en la lectura i l'estudi dels seus escrits, vaig alimentar la meua fe. Ara estic segur que els altres dos temes de qüestionament són obertures i manquen de fonament sòlid. No obstant això, els relats històrics que s'ensenyen són molt útils per a resumir la seqüència dels esdeveniments retinguts. El nivell de coneixement històric necessari per a interpretar les profecies de Daniel i l'Apocalipsi no és molt alt. Per això, Déu va voler portar la seua llum a l'abast dels més xicotets de la nostra terra. La vertadera fe porta als triats a comprendre que viuen en societats humanes condemnades per Déu a desaparéixer, perquè han triat ignorar-ho i menysprear-ho. I la raó d'aquesta elecció és la seua semblança de caràcter amb el seu primer oposat creat, qui es va convertir en Satanàs, el diable; el primer protestant de la història multiuniversal de la vida; el líder i guia del campament rebel. En la terra del pecat, aquest campament rebel es representa de moltes maneres, però Déu dóna prioritat al primer en la història de la nostra era: el propi poble jueu, a qui Jesucrist crida sense misteri " la sinagoga de Satanàs " en Apocalipsi 2:9 i 3:9, perquè els esdeveniments històrics ocorreguts a Jerusalem en els anys 30 i 70 els van justificar. El terme " sinagoga " significa assemblea en hebreu i s'usa només per als jueus. No obstant això, aquest primer campament rebel va conservar un signe de legitimitat espiritual, ja que, igual que el diable, podem aplicar-li aquest versicle citat en Ezequiel 28:5: " Perfecte eres en els teus camins des del dia en què vas ser creat fins que es va trobar en tu iniquitat " .

El segon líder rebel de la nostra era manca d'aquesta legitimitat, perquè Déu mai el va trobar recte en els seus camins i el seu domini religiós cristià és fruit d'un rapte, un segrest, una mistificació vergonyosa i enganyosa. La fe apostòlica va ser víctima d'una poderosa i generalitzada intoxicació religiosa a causa de les falses conversions cristianes, afavorides per la pau oferida per l'emperador Constantí I el Gran l'any 313. Aquesta fe fidel va ser ofegada per una massa de falsos cristians escampats per tot l'Imperi Romà. I és degut a aquesta apostasia generalitzada que Déu va decidir entregar aquest fals cristianisme a un líder romà terrenal a partir de l'any 538, data de la vertadera fundació de l'actual religió catòlica romana papal. Així, Déu va voler donar als seus vertaders triats, dispersos entre els pobles falsament convertits, una prova de la maledicció d'aquesta organització religiosa cristiana romana. Els triats reconeixen en tot moment sol a Jesucrist com el Cap indiscutible de la seua Església. I per a aquests triats, les pretensions papals manquen de legitimitat. En Daniel 8, tres versicles basten perquè Déu resumisca el rapte religiós del papisme romà: Versicle 10: «Es va enaltir fins a l'exèrcit del cel, i va llançar a la terra parteix de l'exèrcit i de les estreles, i les va calcigar». Roma es va convertir a la fe cristiana i va perseguir als seus sants. Versicle 11: « Es va enaltir fins al capità de l'exèrcit, i li va llevar el sacrifici continu , i va derrocar el lloc , la base del seu santuari ». El papa usurpa el títol de cap de l'Església de Crist, li lleva la seua acció sacerdotal i derroca la base de la doctrina de la veritat apostòlica, la imatge simbòlica del seu temple o santuari. Versicle 12: « L'exèrcit va ser abandonat amb el sacrifici continu a causa del pecat; la banya va tirar per terra la veritat, i va prosperar en les seues empreses». » Aquest versicle presenta la síntesi dels dos anteriors, recordant així les conseqüències, però afig de manera molt important la causa de la maledicció: «pel pecat», és a dir, per l'abandó de la pràctica del sant dissabte des del 7 de març de l'any 321. I Déu especifica a més, per a benefici dels seus triats, que ho deixarà actuar fins a la fi del món: « i tindrà èxit en les seues empreses ».

La vertadera fe es basa en el respecte a la voluntat de Déu, expressada en tota la Bíblia fins a la fi del món. Per tant, és difícil resumir-la o descriure-la. Per això és necessari identificar el que Déu diu falsa fe perquè els triats no repetisquen els pecats comesos contra ell. D'aquesta manera, pinta una espècie de retrat complex amb el qual hem de ser capaços d'identificar la falsa fe en tots els seus aspectes. Perquè, depenent de la sensibilitat espiritual de cada persona, algunes pistes són clarament visibles, però unes altres ho són molt menys. I és sobre aquestes pistes més subtils que el Diable construeix la falsa fe que assumeix « una aparença de pietat, però nega l'eficàcia d'ella », segons 2 Timoteo 3:5: «... que tindrà aparença de pietat, però negarà l'eficàcia d'ella. A aquests evita ». I en què es basa la vertadera pietat? En l'obediència, qualitat que s'oposa rotundament al caràcter rebel i malvat que caracteritza als homes, dels qui els triats han de distanciar.

Intel·ligència

Déu ho requereix i ho demanda per als triats als qui salva, com a ensenya Daniel 12:3: « I els entesos resplendiran com la resplendor del cel , i els que ensenyen la justícia a la multitud

resplendiran com les estreles a perpètua eternitat ». I Daniel 12.10: « Molts seran purificats, emblanquits i refinats; els malvats obraran amb maldat, i cap dels malvats entendrà, però els entesos entendran » . A la llum d'aquests dos versicles, és la « intel·ligència » la que caracteritzarà als triats de la fi dels temps, i per a benefici dels últims «reparadors de les bretxes» establits a partir de 1843; havent sigut aquestes bretxes fetes en la llei divina per Roma, Déu especifica: « i els que ensenyen la justícia a la multitud resplendiran com les estreles a perpètua eternitat ». Isaïes profetitza sobre aquests reparadors de la bretxa en Isaïes 40:1-5. 58:12-13: “ El teu poble reconstruirà les ruïnes antigues, i tu alçaràs els fonaments antics. Seràs anomenat Reparador de Portells, Reconstructor de Camins, Habitant de la Terra. Si apartes el teu peu del dissabte, de fer la teua voluntat en el meu dia sant, i feixos del dissabte la teua delícia, per a santificar a Yahvé, glorificant-lo, i honrar-lo, no seguint els teus propis camins, ni seguint els teus propis desitjos, ni parlant vanament, llavors et delectaràs en Yahvé, i jo et faré pujar sobre les altures de la terra, i et faré gaudir de l'hereteu de Jacob el teu pare; perquè la boca de Yahvé ha parlat. ” El primer compliment d'aquesta profecia es referia al poble hebreu que tornava de la captivitat en Babilònia, però un segon compliment es va aplicar al retorn del dissabte en la fe adventista a partir de la tardor de 1844. En tots dos pactes, els sants són portats a la captivitat; en l'antic pacte per Setanta anys en Babilònia, la ciutat caldea, i en la nova, durant 1260 anys sota el domini papal romà de la prostituta "Babilònia la Gran". Per als éssers humans, segons aquest, "un arbre pot ocultar tot el bosc". A nivell espiritual, l'"arbre" de l'antiga aliança va ocultar als jueus el pla de salvació revelat pel "bosc" de la nova aliança. I només Déu va conéixer el doble compliment de les seues inspiracions profetitzades als seus serfs, els seus profetes.

Aquesta lectura de Daniel 12 em porta a recordar com Déu li assigna el paper de síntesi de les revelacions de tot el llibre de Daniel, però també de les de l'Apocalipsi, que serà inspirat per Joan set segles després. Perquè Déu diu en el versicle 1: « En aquell temps s'alçarà Miguel, el gran príncep que representa als fills del teu poble; i hi haurà un temps d'angoixa, com no n'hi va haver des que existeix una nació fins llavors. En aquell temps, el teu poble serà excepte, el que es trobe inscrit en el llibre » .

El gran pla de Déu atribueix la salvació a Miguel, l'àngel anomenat Yahvé, qui parla amb Daniel. És important comprendre per què, en Apocalipsi 12:7, continua sent Miguel, afrancesat com Michel, qui lidera la lluita contra el diable i els seus dimonis: « Va haver-hi una gran batalla en el cel. Miguel i els seus àngels van lluitar contra el drac. I el drac i els seus àngels van lluitar ». D'aquesta manera, Déu desmenteix als qui creuen poder prescindir del dissabte i de les ordenances de salut ensenyades als jueus, en afirmar ser Jesucrist, el nom dels quals rares vegades s'esmenta en tota l'Apocalipsi, perquè Déu prefereix els seus rols simbòlics, incloent el del «corder pasqual». El pla general de salvació va ser revelat als jueus, per als jueus segons la carn i l'herència nacional, fins a Jesucrist i des de la seua mort expiatòria, per als jueus espirituals adoptats per Déu pel que fa als pagans convertits.

L'Apocalipsi, obscurament anomenada Apocalipsi, es dirigeix doblement als vertaders triats, els qui es troben en els dos pactes originals. Els missatges i imatges presentats en aquesta Revelació divina provenen dels escrits en l'antic pacte. Per tant, són perfectament adequats per a ser reconeguts pels jueus d'aquest antic pacte diví. En nomenar a Miguel en Apocalipsi 12:7, Déu assenyala als seus triats que el nom de Jesús és un nom provisional que el designa per al seu paper de víctima expiatòria; provisional, però no menys important. Perquè és sota aquest nom de Jesús que salva o no als seus triats. Comprenem llavors la importància de comprendre plenament tot el pla de salvació concebut per Déu, per a seguir-lo i adaptar-nos a ell en totes les seues fases successives, realitzades entre el diluvi i la fi del món. Espirituals o carnals, els triats són només els jueus que constitueixen el poble de Déu. I Daniel rep aquest missatge: « En aquell temps, aquells del teu poble que es troben inscrits en el llibre seran salvos ». Aqueix moment designa el context del gloriós retorn de Jesucrist, en el qual es donarà als jueus veritablement triats l'oportunitat de reconéixer la salvació basada en la mort expiatòria de Jesucrist. Tant els jueus racials com els espirituals seran objecte de l'amenaça que finalment exposarà a la mort als observadors del dissabte. Fins a aqueix moment, els jueus piadosos continuaran sent víctimes de la seua inclinació a la tradició dels seus pares, com ho han sigut durant els últims dos mil·lennis. Però al retorn de Crist, no tots aquests jueus es convertiran, doncs, com ocorre amb els jueus, entre els cristians hi ha vertaders i falsos. Per això, Déu s'atindrà al seu propi judici sobre cadascuna de les seues criatures, tenint ja el seu nom escrit en el llibre de la vida.

Llegim de nou en Daniel 12:2: « I molts dels quals dormen en la pols de la terra seran despertats, uns per a vida eterna, i uns altres per a vergonya i confusió perpètua ». En aquest versicle, sense desenvolupar els detalls que revelarà Apocalipsis 20, l'Esperit profetitza el principi de les dues resurreccions que estaran separades per « mil anys », segons Apocalipsis 20:3-4-5-6-7. Cal destacar aquest detall: Déu no oposa « vida eterna » a « mort eterna » , sinó « vida eterna » a « oprobi etern ».

Això es deu al fet que la mort és un pas de la vida creada al no-res; això és el que la Bíblia sempre ensenya sobre aquest tema. El « oprobi » és, després del judici de la «segona mort », l'única cosa que quedarà dels malvats en forma de mals records eterns per als triats que sobreviuran en l'eternitat.

La falsa fe catòlica romana ha portat a multituds a creure que els éssers amb deficiències mentals van ser automàticament rebuts i salvats per Déu. La importància que atorga a la intel·ligència demostra el contrari i desemmascara encara més el bàndol de les mentides diabòliques que s'esforça per enganyar i causar la mort del major nombre possible de víctimes. Quan Jesús va declarar: « Benaurats els pobres d'esperit , perquè d'ells és el regne dels cels », no va especificar que es referia al «Esperit » del Déu viu, i tots aquells que no tenen la intel·ligència per a comprendre-ho han acceptat la transcripció «esperit», que també pot designar l'esperit de l'home. Per tant, només la intel·ligència, la vertadera, dirigeix la interpretació d'aquesta paraula «Esperit». I què podia esperar la humanitat de l'ensenyament impartit per l'intrigant Vigilio, el primer papa col·locat sota aquest títol en la seu de Roma, primer en el Palau de Letrán, després a la Ciutat del Vaticà, als afores de Roma? Ara bé, aquest lloc al Vaticà estava marcat per la presència d'un temple dedicat a Esculapi, el déu romà en forma de “ serp ”, per la qual cosa Déu ens va donar un senyal que justifica aquests versicles d'Apocalipsis 12.14-15: “ I a la dona se li van donar dues ales de la gran àguila, perquè volara de davant de la serp al desert, al seu lloc, on és sustentada per un temps, i temps, i la meitat d'un temps. I la serp va llançar de la seua boca aigua com un riu després de la dona, perquè l'arrossegara. Ja eixien paraules arrogants de la boca del papat vaticà, simbolitzat com una banya xicoteta en Daniel 7:8: « Vaig observar les banyes, i heus ací, una altra banya xicoteta va sorgir d'enmig d'ells; i davant d'ell van ser arrancats tres de les primeres banyes ; i heus ací, en ell hi havia ulls com a ulls d'home , i una boca que parlava grans coses » .

La intel·ligència no va ser atorgada per Déu només a la humanitat, perquè en el regne animal també trobem éssers intel·ligents. Per tant, l'ésser humà només ha de ser considerat un ésser animat, si no un animal. El que realment distingeix a l'home de l'animal s'indica en aquest versicle d'Eclesiastés 3.11: « Tot ho fa bo al seu temps; fins i tot ha posat eternitat en els seus cors , encara que l'home no pot comprendre l'obra que Déu fa des del principi fins a la fi ». Això és almenys una cosa que Déu no ha atorgat a cap animal. I la segona és la seua capacitat de destriar el bé i el mal; alguna cosa que cap animal pot fer, perquè la por que el gos, el gat o qualsevol altre animal domèstic sent pel seu amo es basa en l'entonació de la seua veu, que expressa tendresa, dolçor o ira, i no en les paraules pronunciades per aquest. No obstant això, mitjançant la pràctica de l'entrenament, l'animal pot aconseguir establir un vincle entre una paraula parlada i una tasca a realitzar. La nostra humanitat reacciona de la mateixa manera, però dominant multitud de paraules que constitueixen un llenguatge. Ara, Déu demana als seus triats que s'inicien en el llenguatge del cel, que exigeix intel·ligència, per descomptat, però també saviesa, aqueix do diví suprem.

Saviesa

Es caracteritza per l'ús de la intel·ligència per a les subtileses revelades per Déu. Durant el seu ministeri terrenal, Jesús va parlar al poble jueu en paràboles, un llenguatge hermètic per a l'home simplement animat. Però aquest llenguatge es va dirigir a aquells als qui Déu va donar saviesa. I cal reconéixer que cap dels dotze apòstols triats posseïa aquesta saviesa indispensable. Perquè Jesús els va seleccionar voluntàriament entre persones necessitades i incultes per a capacitar-los i instruir-los directament. En explicar-los, en particular, el significat ocult de les seues paràboles, Jesús els va fer comprendre com una imatge pot transmetre un missatge atribuïble a situacions diferents però comparables. Aquest sentit de desxifrar imatges no té gens d'intel·lectual, i els escribes i fariseus d'ahir i de hui eren i continuen sent massa intel·lectuals per a interessar per imatges comparatives. Jesús va comparar als seus triats amb xiquets amb raó, perquè malgrat les aparences de la seua edat, l'adult continua sent per a Déu un xiquet que envelleix, però un xiquet al cap i a la fi. Perquè Déu troba en el xiquet el que l'adult troba en ell: confiança, obediència, dependència i afecte en el millor dels casos, però també desobediència, contradicció i rebel·lió en el pitjor. La saviesa no es basa en la instrucció humana, i Déu pot riure en veure als humans presentar com a "savis". Només aquell a qui Déu dóna saviesa és digne d'aquest terme, i no l'atorga incondicionalment. La saviesa obri l'accés al llenguatge del cel, que està tancat a altres éssers humans. Per tant, Déu només la dóna als serfs que ell jutja dignes d'ella basar en el testimoniatge de les obres que produeix la seua fe. Jesús va dir: " A qui té , se li donarà més". Així, la saviesa s'acreix en els qui l'honren i la consideren el do més preuat que Déu pot oferir als seus triats en la terra del pecat. Perquè aquesta apreciació en si mateixa constitueix un embrió de la saviesa que Déu farà créixer. La intel·ligència i la saviesa humanes, així com l'instint intel·ligent de l'animal, es basen i condueixen a un mateix objectiu: l'instint d'autoconservación. Sabent que la seua vida està amenaçada, tot ésser viu té l'instint de protegir-la, i per això està disposat a tot. Qui és atacat es defensa i, al seu torn, ataca al seu agressor quan és necessari. Però, mancat de saviesa, l'home animat sol pensa a defensar de l'adversari que els seus

ulls veuen i identifiquen com a tal. En el pla espiritual, està completament desarmat i vulnerable, perquè el seu adversari és invisible. En contrast amb ell, mitjançant la seua saviesa i fe viva, el triat identifica a l'agressor invisible contra el qual l'Esperit de Déu li adverteix, i així pot construir el seu defensa i protecció en obtindre-les de Déu, la font de tota saviesa i el més poderós de tots els defensors i protectors.

La saviesa, per tant, ofereix a l'ésser humà triat i beneït per Déu una tercera dimensió relacional; les dues primeres són, paral·lelament, la relació visual i la relació auditiva, característiques de l'ésser humà normal. Parlar el llenguatge del cel i comprendre-ho converteix al triat terrenal en un autèntic ciutadà del regne dels cels. Perquè aquesta saviesa divina és un depòsit atorgat per Déu en previsió de la partida de la terra del pecat cap al cel, on Jesús ha preparat un lloc per a tots els seus triats durant 6000 anys de vida terrenal.

Llegim en Apocalipsi 17:9-10-11: « Ací està la ment que té saviesa . Els set caps són set muntanyes, sobre els quals se senta la dona. Són set reis: cinc han caigut, un és, i l'altre encara no ha vingut; i quan venja, ha de romandre una mica de temps. I la bèstia que era i no és, és el huité rei, i és dels set, i va a la perdició ». Déu presenta ací la base d'un enigma que només la seua saviesa pot aclarir. Aplica ací el mateix principi que va aplicar amb els seus apòstols, als qui se'ls va permetre rebre les explicacions de les paràboles de Jesús, mentre que no se'ls va permetre a la resta del poble jueu. La millor protecció de la veritat divina resideix en el fet que ell controla i dirigeix les ments de totes les seues innombrables criatures. A més, la prohibició divina no pot ser violada ni transgredida per l'home rebel, per a qui el misteri diví ha de romandre com un misteri incomprensible fins a la seua mort. En la base del desxiframent d'aquest enigma es troba un aclariment donat per Jesús a Juan en el versicle 7: « I l'àngel em va dir: Per què et meravelles? Et diré el misteri de la dona i de la bèstia que la porta, la que té els set caps i les deu banyes ». Només aquest versicle ens permet definir el context que serveix de base a l'enigma que es proposa a continuació. El context de referència és, per tant, el de l'època de Juan, és a dir, el dels primers lectors d'aquesta revelació. I aquest context és el de la Roma imperial, que representa en l'enigma al sisé « rei » o règim dominant, designat per l'aclariment « un existeix ». En aquest context, els emperadors romans regnen des de Roma, però sota el " seté rei " o règim, l'emperador romà regnarà des d'Orient, Constantinoble per a Constantino i els seus hereus successors després de 313, l'Exarcado de Rávena per a l'emperador Justinià en 538. En aquest " seté " govern romà, la ciutat de Roma és abandonada pels seus emperadors i és envaïda successivament per tres pobles bàrbars invasors derrotats per l'Imperi romà: els hèruls en 476, els vàndals en 534 i els ostrogots expulsats de Roma en 538, és a dir, les tres banyes baixats davant la banya xicoteta de Dan. 7:8: « Vaig observar les banyes, i heus ací, una altra banya xicoteta eixia d'enmig d'ells, i tres de les primeres banyes van ser arrancats davant d'ell ; i heus ací, tenia ulls com d'home, i una boca que parlava amb arrogància. » Tots els gots provenien del nord d'Europa, i en això trobem, aplicat a l'Europa cristiana infidel, la qual cosa ja li va ocórrer a l'Israel infidel en l'Antic Pacte; l'invasor profetitzat també provenia sempre del nord.

L'enigma profetitza llavors el regnat papal romà establit a Roma després del seu alliberament de la dominació dels ostrogots en 538, dient d'ell: « I la bèstia que era, i no és, és en si mateixa un huité rei, i és un dels set, i va a la perdició ». El compliment històric situa efectivament l'establiment papal romà en l'època dels set règims romans esmentats i, pel seu caràcter estrictament religiós, el « huité rei" d'aquest enigma, un « Rei » significa «diferent », en Daniel 7.24: « Les deu banyes representen deu reis que sorgiran d'aquest regne. Un altre sorgirà després d'ells, diferent del primer , i sotmetrà a tres reis ». I a més, respecte a ell, Daniel 8.23 especifica: « Al final del seu domini, quan els pecadors siguen consumits, sorgirà un rei impúdic i astut ». És evident fins a quin punt la pompa papal es basa en l'artifici i l'aparença luxosa de les vestimentes del seu clergat, els seus cardenals i els seus bisbes, i en el seu seductor culte al « déu de les fortaleses » de Daniel 11.38, o als edificis fortificats, que constitueixen les seues catedrals, les agulles de les quals cada vegada més altes i afilades apunten cap al govern diví del cel: « No obstant això, honrarà al déu de les fortaleses en el seu pedestal ; a aquest déu , que no va conéixer als seus pares, li retrà homenatge amb or i plata, amb pedres precioses i objectes costosos » . Això, acompanyat de l'actitud arrogant del papat per la veritat revelada en la Santa Bíblia, permet comprendre a qui correspon atribuir l'incendi que va destruir l'agulla principal i la teulada de la catedral de Notre Dóna'm de París; cadascun d'aquests termes constitueix una causa d'ira divina que Déu a penes pot contindre. «La bèstia va a la perdició» especifica l'enigma, que és el que Daniel 7.11 confirma en dir: « Vaig mirar llavors, a causa de les paraules arrogants que proferia la banya ; i mentre jo observava, l'animal va ser mort, i el seu cos va ser destrossat, entregat al foc per a ser cremat ». Apocalipsi 17.16-17 confirma dient: « Les deu banyes que vist i la bèstia odiaran a la prostituta, la despullaran i la deixaran nua, devoraran les seues carns i la consumiran amb foc». Perquè Déu ha posat en els seus cors executar la seua voluntat i posar, i donar el seu regne a la bèstia, fins que es complisquen les paraules de Déu . » Apocalipsi

19.20 profetitza a més aquest càstig final de la bèstia: « I la bèstia va ser capturada, i amb ella el fals profeta que havia fet senyals abans d'ella, amb les quals havia enganyat als que van rebre la marca de la bèstia, i als quals havien adorat la seua imatge. Tots dos van ser llançats vius al llac de foc que crema amb sofre . » Per a aquesta destrucció, no obstant això, serà necessari esperar fins al final del seté mil·lenni, perquè en el judici final, la terra adopte la seua aparença de « un llac de foc i sofre » profetitzat per l'actual activitat esporàdica dels volcans dispersos per tot el globus; el magma subterrani s'estendrà llavors per tota la terra, eliminant l'aigua de les mars.

És a aquesta saviesa divina a la qual dec la meua comprensió dels misteris divins les explicacions dels quals els presente. Beneïsquen, doncs, amb mi aquesta gloriosa saviesa del Déu viu, perquè edifica la seua salvació i la meua.

La vida sense instruccions

Hui torne al tema de la salut física i mental dels éssers humans, perquè aquestes condicionen el seu benestar. Encara que a la vida carnal solo li queden set anys de vida, el nostre diví Pare en Crist em fa comprendre i identificar les causes dels nostres sofriments, que apareixen i s'imposen durant la vida. Prompte compliré huitanta anys, i m'hauria agradat comprendre aquestes coses des del meu naixement, però com tots els éssers humans, vaig arribar a la vida sense conéixer les seues instruccions, i abans que jo, els meus pares tampoc les van rebre dels seus. Per tant, no van poder transmetre'm res, i Déu, l'únic que ho sabia tot i tenia la resposta a tot, va esperar a la meua maduresa per a parlar-me i instruir-me. La prioritat del seu missatge va ser respondre a la triple pregunta: "Qui sóc?, d'on vinc?, on vaig?". Sóc un bufe de vida i un esperit vivent, vinc del no-res i vaig cap a l'eternitat oferida en Jesucrist.

Per a comprendre en què ens convertim, hem de repassar tota la nostra trajectòria vital. Comença en el ventre matern, on surem en el fluid de la placenta. I aquest detall és fonamental per a comprendre la resta de la nostra evolució. L'avantatge d'aquest bany intern és que permet a l'embrió humà desenvolupar harmoniosament, ja que tota la superfície del cos en construcció no està sotmesa a cap pressió que puga obstaculitzar el desenvolupament cel·lular. El programa contingut en l'ADN del nostre genoma s'executa així sense problemes, sempre que el cos no patisca danys en estar embolicat al voltant del cordó umbilical que el connecta amb els òrgans nutritius de la seua mare. Després dels dolors del part, el xiquet entra en la vida terrenal respirant aire. Però quins canvis per a ell en aquesta etapa de la seua vida! Descobreix les conseqüències de la llei de la gravetat terrestre i pot penedir de les condicions de la seua vida anterior, on el seu cos surava en una extrema suavitat. És aquesta experiència, gravada en la nostra memòria inconscient, la que justifica la sensació de benestar que s'obté en banyar, on el nostre cos nu pot alliberar de nou de la llei de la gravetat. Perquè entrar en la vida consisteix a enfrontar a múltiples brutalitats. I ja, sentir la pesadesa del cos, la calor o el fred, la fricció de la roba sobre la pell, tantes agressions a les quals el nounat ha d'adaptar! Una tècnica de part submergeix al nounat en una xicoteta banyera on pot surar una estona més al costat de la seua mare. D'aquesta manera, el bebé es tranquil·litza temporalment i la seua transició cap a la vida i les seues limitacions es veu esmorteïda. Però, en última instància, el xiquet ha d'enfrontar a la vida donada en la terra del pecat, responsable de totes les seues brutals agressions, que són només les conseqüències de la maledicció que assota a tota l'espècie humana.

Què diria el manual d'instruccions per a la vida terrenal humana? Hi ha una cosa fonamental que saber, i fa molts anys, Déu em va fer escriure-ho en la lletra d'una cançó que vaig compondre. Ací està la lletra: «L'hàbit és una llei de la qual un no pot escapar, i quan creus haver-lo aconseguit, et domina més que mai; Satanàs et sosté, et sosté bé». En aquells dies, vaig atribuir aquest principi a diverses drogues: les menys fortes, la cafeïna del café, la nicotina del tabac, l'alcohol, i les més fortes, l'opi, la cocaïna i unes altres. Llavors només veia el que es feia evident en els esdeveniments actuals de la humanitat. Hui, revele coses menys òbvies, però molt nocives, creades per l'hàbit. En la tercera dimensió, el nostre cos físic pateix constantment les conseqüències d'hàbits que, en renovar constantment, comporten trastorns, malalties i disfuncions en els nostres òrgans principals. Així que en els bancs de la seua escola on passa moltes hores, el xiquet encorbat sobre el seu escriptori afavoreix l'arrodoniment de la seua columna que es convertirà en escoliosi amb tot el dolor de columna que pot marcar aquesta malaltia que, si no es corregeix, empitjorarà amb l'edat. Ja he parlat sobre la manera de dormir, i he de tornar a aquest tema perquè sé hui que he patit conseqüències a causa de l'hàbit de dormir de costat, amb el cap recolzat en un coixí. Vaig descobrir la meua dependència d'aquest hàbit, perquè experimente la major dificultat per a agafar el son de l'altre costat o pitjor encara, boca amunt. No obstant això, aquesta posició sobre l'esquena sembla ser la més favorable per a evitar malformacions del nostre cos i la nostra cara. Perquè dormir de costat

comprimeix els teixits de la pell en el costat de la cara que descansa sobre el coixí. I entenc llavors per què, les meues parpelles esquerres s'obrin menys que les meues parpelles dretes. De fet, els ulls es desenvolupen en condicions molt diferents; L'ull dret es desenvolupa lliurement, mentre que l'esquerre, comprimit pel coixí, roman durant llargues hores cada nit en un estat de congestió que distorsiona el seu desenvolupament. Les nostres nits generen estrabisme i la deformació lenta i progressiva de la nostra fisonomia. Un ull constantment pressionat acaba deformar, i aquesta pressió renovada pot causar la seua ovalización i la del cristal·lí, la qual cosa porta a l'astigmatisme; la qual cosa em preocupa. El nostre cos, per tant, té el desafortunat desavantatge de poder adaptar ràpidament a un nou hàbit que adopta simplement per la freqüència de la renovació de la pràctica. Però la fase de canvi d'hàbit és molt difícil d'aconseguir. La nostra naturalesa no demana res més a seguir la rutina traçada per l'hàbit adquirit. El meu desig de dormir boca amunt va resultar a romandre despert sense dormir durant diverses hores, al final de les quals el somni finalment va arribar amb gran fragilitat, somnis i un despertar matutí en estat de fatiga. Tal resultat és decebedor, però totalment predictible. Perquè sé que hauré d'insistir durant un temps per a passar de dormir de costat a dormir boca amunt, però el repte justifica l'esforç necessari, perquè desitge fortament alliberar el meu ull esquerre d'aquesta pressió nocturna que el congestiona.

A mesura que creixem i envellim, també augmentem de pes, que la nostra columna vertebral suporta. I si, en estar dempeus, les vèrtebres cervicals només suporten el pes del cap, no ocorre el mateix amb les lumbars, que suporten el pes de tota la part superior del cos. Per això, és fonamental assegurar-nos que la nostra columna vertebral es trobe en la posició més favorable per a la nit, evitant la falsa comoditat de la suavitat i la flexibilitat. Perquè durant el somni, tots els nostres músculs i tendons es relaxen i tot el nostre cos està subjecte a la terrible llei de la gravetat; s'afona i s'adapta al suport que el sosté, adoptant tota la seua forma, siga favorable o no. Per això, aquest període del somni nocturn, anomenat "la xicoteta mort", és reparador o destructiu segons la seua influència en la nostra salut a curt i llarg termini. Aquest temps diari d'inconsciència ocupa un terç de la nostra existència, la qual cosa és considerable i li atorga un lloc destacat en el manual d'instruccions de la nostra vida. Coneixent les necessitats del nostre cos i la seua estructura òssia i muscular, cada persona pot triar el tipus de roba de llit que necessita, que ha de ser ferma i en cap cas massa blana. Però, en qualsevol cas, per a mantindre la nostra vertadera independència, hem d'evitar caure en la dependència del costum en molts aspectes. El costum ens lliga amb cadenes difícils de trencar. L'home veritablement lliure es beneficia de la capacitat d'adaptar ràpidament a qualsevol situació, i els oferisc aquest testimoniatge de Jesucrist i els seus apòstols. La vespra del seu arrest, Jesús es disposava a passar la seua última nit en la Muntanya de les Oliveres, enfront de Jerusalem. Aclaparats pel cansament acumulat durant el dia, els seus apòstols necessitaven dormir, com era el seu costum, i només després del seu arrest van comprendre quant Jesús hauria desitjat que l'ajudaren i recolzaren en els seus últims moments de llibertat. No hi ha res més legítim que la necessitat de dormir, però aqueixa nit, aquest hàbit va adquirir un caire cruel per al nostre Salvador, qui es va veure així privat del suport fratern dels seus apòstols, als qui tant estimava. Personalment, vaig passar nits sense dormir per a compartir la llum que Déu em va fer descobrir. El zel i la felicitat de donar a conéixer aquesta llum divina em van mantindre despert i vaig aprendre que necessari és no dependre de res: del somni ni de cap altre hàbit.

Ignorants de les regles de la vida, generació rere generació, els éssers humans han ensenyat als seus fills a conformar amb hàbits dels quals inconscientment s'han convertit en esclaus. La meua mare va ser un exemple típic d'aquest tipus, i jo, tot el contrari. La seua vida era com un rellotge, mentre que la meua es va mantindre lliure i independent. Per tant, ens va costar molt arribar a un acord, perquè els nostres comportaments eren molt diferents. Però ella va estimar la veritat del Senyor i es va adormir en pau i salvació, havent rebut les noves visions profètiques que Déu em va fer descobrir i conéixer. Les nostres diferències eren carnals i ens van separar només en la terra del pecat. En el regne esdevenidor de Déu, aquestes condicions carnals ja no existiran, i només l'amor a la veritat del Senyor romandrà en la ment dels àngels en els quals ens haurem convertit.

Els hàbits es refereixen al ritme amb el qual mengem. I record la vella dita: «Cal menjar per a viure, no viure per a menjar». Menjar per a viure manté el cos viu i en forma; viure per a menjar porta al cos a l'obesitat i a desequilibris hormonals, que en el pitjor dels casos són fatals. Una altra dita resa: «Qui dorm, menja». I és cert que, en cas de fatiga física, el cos recupera més vitalitat d'un bon somni que d'un menjar. A més, aquesta dita, «Qui dorm, menja», condemna amb raó el menjar abans de ficar. La bona salut de tota la nostra ànima requereix l'aliment que necessita i requereix per a assegurar totes les seues funcions físiques i mentals, sense sobrecarregar el cos. I seguint aquest principi, he mantingut fins al dia de hui la mateixa altura i pes que vaig tindre des que vaig complir la majoria d'edat. No tinc greix innecessari ni sobrepés, i no recórrec a cap medicament, i tot això dec al savi consell del nostre Senyor Déu. Havent descobert i practicat cívicament des de 1970 els beneficis

del vegetarianismo, gràcies al testimoniatge d'un amic que el practicava amb resultats indiscutibles, perquè era fisicoculturista, he observat aquesta manera de menjar religiosament des de 1980, any del meu baptisme a l'Església Adventista del Seté Dia de Valence sud Rhône, França. Aquest amic s'havia convertit a l'adventismo un any abans que jo. La meua lectura del llibre del Gènesi i les ordenances dietètiques divines citades em va permetre comprendre com Déu m'havia preparat físicament abans d'instruir-me espiritualment, confirmant així aquest «ment sana en cos sa», que Déu transforma en «ment santa en cos sant», perquè és a la « santedat » o « santificació » a la qual ens crida en Jesucrist, juntament amb tots els altres pecadors hereus del pecat original. Ell crida a tots aquells que desitgen trobar la vertadera llibertat alliberar de l'esclavitud del pecat, on els éssers humans són presoners de mals hàbits que les lleis humanes transformen en costums i tradicions legitimades i legalitzades. Per a resistir i escapar d'aquestes malediccions col·lectives, els triats en Crist han de romandre lliures i independents, sabent que la seua salvació i protecció en la terra depenen només de Déu i només d'Ell. La vertadera llibertat és l'única manera de donar testimoniatge de Déu contra el pecat que Ell imputa als seus adversaris en el camp enemic. Però per a resistir el pecat, aquest ha de ser perfectament identificat, i aquest és el propòsit que Ell va donar a les seues revelacions profètiques. El coneixement de les instruccions per a la vida concerneix tant les veritats de la fe com a la identificació dels mals hàbits del nostre somni nocturn. La vida no pot disseccionar; forma un tot que abasta tots els subjectes imaginables. En crear-nos, Déu és el creador de tot el que ens representa com a ànima individual composta de cos i esperit. Els nostres sofriments són compartits per Ell, però ens permeten comprendre que les causes generen efectes inevitables. Si un xiquet no aprén el que és el foc, pot llançar a ell i morir cremat. Sabem el poc que s'escolten els consells dels altres, mentre que les lliçons viscudes personalment són doloroses, però es reben i es graven en la nostra memòria i la nostra intel·ligència. Per això naixem sense conéixer les instruccions per a la vida... hem de descobrir-les a través d'experiències viscudes en la nostra pròpia carn i esperit. I, a més, no hem d'oblidar que naixem sota la maledicció de la carn i que el nostre pas per la vida terrenal representa només una etapa de selecció per a la vida eterna, on el risc del mal ja no existirà. El mal i els sofriments associats a la vida terrenal de pecat tenen l'únic propòsit de fer-nos desitjar la vida celestial perfecta, lliure de maldat. Per això, en Apocalipsi 21:4, l'Esperit declara sobre els triats salvos al retorn de Jesucrist: « Eixugarà tota llàgrima dels seus ulls; i ja no hi haurà mort, ni plor, ni clam, ni dolor, perquè les primeres coses han passat ». I el moment en què aquestes condicions es posaran en pràctica està a només set anys de distància.

La situació mundial a la fi de març de 2023

El president Putin, líder de Rússia, va rebre amb grans honors al president de la República Popular de la Xina, Xi Ji Ping, en visita oficial. Simultàniament, Rússia va rebre a presidents africans, alguna cosa que els mitjans occidentals van ometre esmentar. De fet, fins llavors, Occident volia creure en la possibilitat de la neutralitat xinesa, al·legant que, per a això, els interessos comercials prevalien sobre el compromís polític. És cert que, en un pla de pau proposat per la Xina per al conflicte entre Rússia i Ucraïna, aquest es va mostrar a favor de la pau sense prendre partit. No obstant això, no va ocultar el seu especial vincle amb el poble rus. No obstant això, el 30 de març, imatges van mostrar a un president xinés instant als seus líders militars a preparar per a combatre un possible atacant. El seu pressupost militar aconseguirà el 7% del seu PIB; això representa una enorme inversió militar. Per tant, la Xina també es prepara per a la guerra, sens dubte amb vista a recuperar l'illa de Taiwan. No obstant això, en aquest context, Emmanuel Macron té previst viatjar a la Xina acompanyat d'Ursula von der Leyen, presidenta de la Comissió Europea. Sens dubte, les autoritats europees intentaran convéncer al president xinés que no subministre armes a Rússia i, tal vegada, com és el seu costum, acompanyen la seua petició amb amenaces de sancions imposades contra la Xina per tot el bàndol occidental. I ací és on un greu error de judici podria provocar el contrari del que pretenen. Perquè, de fet, Occident vol prohibir a la Xina que faça amb Rússia el que ells mateixos fan amb Ucraïna, basar en la legitimitat de la seua legislació occidental adoptada per l'ONU. Però els europeus no semblen ser conscients del seu nivell de dependència de la Xina, perquè ja no sols es veurien privats del gas rus, sinó de tot el que la Xina produeix i importa a Europa per a proveir a uns 300 milions d'habitants. Perquè Europa es proveeix simplement amb la producció xinesa que arriba en línies de vaixells de càrrega carregats amb contenidors metàl·lics de quatre nivells. Sense la Xina, Europa retrocedeix seixanta anys, només que ja no comptarà amb les empreses que la van fer rica en aquells dies. Per tant, la seua situació seria pitjor que la de tots els països amb els quals s'ha topat. la Xina, per part seua, té la possibilitat de comerciar amb Orient, Orient Mitjà i Àfrica. I donada la seua densitat de població, d'aproximadament mil 400 milions d'habitants, té molta faena

per davant per a dotar a la seua pròpia població, que ara compte, gràcies a Occident, amb tots els mitjans tècnics per a satisfer les seues necessitats. Dit això, sorgeix la pregunta: com reaccionarà Xi Ji Ping davant l'amenaça de sancions occidentals? Crec que fingirà voler mantindre relacions comercials amb Occident, però no es comprometrà a res i, de manera més o menys dissimulada, subministrarà armes a Rússia. Occident descobrirà les seues accions i es veurà obligat a desfer la cistella en la qual ha depositat tots els seus ous. I aquesta truita econòmica feta malbé provocarà malestar i irritació entre els seus pobles a Europa, fallides, conflictes interns, fams i morts.

Els occidentals també estan preocupats per l'ajuda militar brindada a Rússia pel president nord-coreà, Kim Yong-un. No oculta el seu desig d'ajudar a Rússia contra Occident, en el qual considera, juntament amb els Estats Units, al soci de Corea del Sud, el seu enemic heretat i crònic.

Per part seua, el Japó també ha decidit rearmar, oferint ja el seu suport oficial a Ucraïna, que compta amb el suport dels Estats Units.

Finalment, el Sr. Lukashenko, president de Bielorússia, mostra el seu temor a una escalada que conduïsca a una guerra nuclear. El seu missatge oficial insta a la cerca de la pau mitjançant la negociació per a evitar una escalada, i comença dient: "M'arrisque a dir...etc." S'arrisca amb el seu amic Putin, qui el secunda política i militarment. Però, al mateix temps, celebra l'arribada d'armes nuclears tàctiques russes al seu país. A molts els agradaria saber què es van dir el Sr. Putin i el Sr. Xi durant la seua reunió a Moscou. Però el Sr. Putin certament no va ocultar la seua determinació d'aconseguir l'objectiu que es va fixar en llançar la seua "operació especial" a Ucraïna. Va haver de defensar la seua causa recordant que aquesta "operació especial" s'està convertint en una guerra internacional a causa de la reacció instintiva dels estatunidencs i el bàndol europeu de l'OTAN. Ara bé, si algú coneix bé el pensament del Sr. Putin, aqueix és el seu amic el Sr. Lukashenko, i el seu últim missatge instant a la negociació és la millor prova de l'absoluta determinació del Sr. Putin per a aconseguir els seus objectius inicials. Però el comportament de les potències occidentals de l'OTAN ha transformat significativament el seu objectiu inicial, ja que el subministrament d'armes que maten a soldats russos alimenta un odi contra ells que exigeix venjança contra tot el bàndol occidental. I en aquest bàndol occidental, aquesta necessitat de venjança hauria de ser comprensible, però encara no és així, perquè, per contra, l'èxit a mig fer de la resistència ucraïnesa ha generat esperances d'una derrota de Rússia, que es materialitza en ajuda militar addicional per a Ucraïna, intensificant així l'escalada. Ens trobem en un moment clau en aquest conflicte, ja que els dos exèrcits, que porten un any combatent, es troben moral i militarment afeblits a causa de l'esgotament de munició de tota mena: bales, projectils, míssils, drons, tancs i canons. En un any, les impressionants reserves de bombes s'han esgotat, o quasi, ja que la cadència de foc ha disminuït dràsticament en tots dos bàndols. Per al nostre Déu Creador que salva en el nom de Jesucrist, aquest any de guerra ha jugat un paper fonamental en la preparació de la següent fase en la qual l'objectiu de Rússia ja no serà només Ucraïna, sinó Europa Occidental íntegrament.

Sense presentar aquestes coses com una revelació divina, deixe que la meua ment construïsca possibilitats basades en l'actualitat. I raone així: els successius atacs a Europa per part del " rei del sud " i del " rei del nord " només poden ocórrer si els Estats Units es retira del camp de batalla, és a dir, d'Europa Occidental. El fervor europeu per Ucraïna només s'explica per la submissió europea als Estats Units, aquesta gran potència militar mundial de la qual depenen tots els països membres de l'OTAN per a defensar dels seus enemics; en aquest cas, en la primavera de 2023, Rússia, l'altra gran potència militar del planeta. Un esdeveniment que encara desconec ha de portar als Estats Units a retirar d'Europa; què podria ser? S'acosten les eleccions presidencials estatunidenques i, en aquest precís moment, un fiscal negre vol acusar el Sr. Trump per raons escabroses que és inútil desenvolupar ací. Però tot el Partit Republicà denúncia una maniobra política destinada a marginar al candidat Trump i impedir-li participar en aquestes eleccions. Aquesta vegada, l'Amèrica dels Estats Units, en crisis, bé podria convertir a l'Amèrica dels Estats Units Desunits. Perquè Jesucrist pot actuar contra ella trencant el seu " gos" per ella. Unió " com ho va fer en el temps del profeta Zacarías segons Zac.11.14: " Llavors vaig fer fallida el meu segon gaiato Unió , per a trencar la germanor entre Judà i Israel. El temps de guerra que Déu prepara en tota la terra es basa en aquest principi de destrucció de les unions establides . Així, la unió estatunidenca podria desaparéixer per a promoure la desaparició de la unió europea, que la va prendre com a model. Vaga dir que, absorbit per una guerra civil, els Estats Units no tindria ni el desig ni la possibilitat d'estendre la seua oferta d'armes a Ucraïna ni a l'Europa Occidental que el secunda. Aquest programa és bastant lògic, però les sorpreses encara podrien revelar altres dades que conduïsquen a altres explicacions. Però mentrestant, és en les experiències viscudes pels Estats Units on ha de trobar la seua justificació la seua retirada del conflicte europeu. A més del cas esmentat, els Estats Units podria veure embolicat en una guerra contra la Xina, que volguera apoderar de Taiwan; continua sent una possibilitat molt real. I en aquesta situació, seria difícil gestionar una guerra contra Rússia a Ucraïna al mateix temps. En Daniel 11.40-

45, Déu no esmenta les altres noves potències militars que han sorgit en el món: la Xina, l'Índia, Corea del Nord, l'Iran, tots enemics potencials dels europeus occidentals. Però ja podem veure... Possibilitats d'aliances bèl·liques entre aquests països. Dia rere dia, el Sr. Putin veu com el seu pla inicial de "operació especial" es converteix en una gran guerra mundial. És cert que no va preveure aquest desenvolupament dels esdeveniments, però qui ho va fer? Ningú en la terra, sinó un només, el gran Déu encarnat en Jesucrist. Va preparar per endavant tots els detalls que van crear aquesta situació insoluble. I els instruments humans que utilitza per a provocar-la desconeixien per complet el seu pla. Els observadors de la guerra a Ucraïna compten el nombre de morts en tots dos bàndols: més de 200.000 morts o ferits sol a Rússia, i probablement d'altres en el costat ucraïnés. Aquestes xifres són aterridores, especialment després de 78 anys de pau europea des de 1945, però això és només el començament de la gran matança que destruirà totes les vides humanes en la terra fins al retorn de Jesucrist en la primavera de 2030, amb l'excepció de les vides dels últims triats que van romandre fidels al sabbat fins al punt de ser amenaçats amb la pena de mort.

En la seua saviesa, Jesucrist va dir que qui planege construir una torre ha d'assegurar de poder dur-la a terme. Però en l'actual situació global, tots estan desprevinguts. Primer Rússia, després els Estats Units, perquè si bé és cert que volia arrabassar-li Ucraïna, no estava disposat a fer-ho a costa d'una confrontació directa amb Rússia. Sap que Rússia posseeix armes nuclears de formidable potència i, comprensiblement, tem que eventualment les use, però al mateix temps, en aquesta guerra, Rússia, temuda per tot el bàndol occidental, revela una feblesa en el seu equip militar que no ha evolucionat per a un conflicte convencional. La formidable precisió de les armes occidentals compensa amb escreix la minoria de combatents ucraïnesos, i Rússia ho ha aprés a les dolentes, però conserva l'innegable avantatge numèric i la formidable resiliència nacionalista de la majoria del seu poble. Sap com aguantar els colps i com aprofitar el temps. D'altra banda, en el bàndol d'Europa Occidental, els pobles rics es mostren molt poc inclinats a tolerar el brutal empobriment que deriva en crisis nacionals i reaccions violentes de la població. No obstant això, la situació global s'ha tornat totalment desfavorable per a Europa, que porta anys deslocalitzant la seua producció a la Xina i a altres països encara més pobres del Tercer Món. Si la crisi actual s'agreuja, la Unió Europea es desintegrarà i desapareixerà. En l'últim minut, estic recopilant la informació més recent sobre la intensificació de les amenaces russes contra Europa. De manera oficial, en un document, el Sr. Putin declara a Occident com una amenaça existencial per a Rússia , confirmant així la segona fase de la guerra a Ucraïna, en la qual el nou enemic designat és ara clarament l'OTAN europea. I ara, Rússia es reserva el dret a utilitzar bombes nuclears tàctiques planificades en cas d'una amenaça existencial per al seu país. I el que és imperatiu comprendre és que els qui jutgen les amenaces nuclears russes com a falses i enganyoses tampoc saben que Jesucrist ordena aquest aterridor i destructiu ús. Perquè aquest personatge de "terror" va ser programat i profetitzat per a establir el vincle que connecta els càstigs de la " quarta " i la " sisena trompeta " de l'Apocalipsi, segons Apocalipsi 8.12, 9.13 i 11.14. La segona forma de la " bèstia que puja de l'abisme " és russa i molt més destructiva que la primera, relacionada amb el "terror" de la Revolució Francesa entre 1793 i 1794.

Nou, nou, nou…

Aquestes noves explicacions rebudes en aquest dissabte 1 d'abril ens permetran comprendre millor com Déu presenta la Tercera Guerra Mundial en les seues profecies bíbliques.

El seu antitipo es troba en la festa de la primera Pasqua que va viure el poble hebreu a Egipte. És en aquest compliment que trobem, en aqueixa mateixa nit, la protecció dels hebreus, salvats per la sang del corder pasqual, però també, en absolut contrast, la mort de tots els primogènits egipcis , assassinats com a pecadors. Això portarà a Déu a crear la festa del " Dia de l'Expiació ", el propòsit de la qual serà profetitzar mitjançant un ritu religiós com Déu planeja posar fi legalment al pecat que condemna als seus triats. Déu col·locarà el dia 10 del seté mes , amb l'inici de l'equinoccio de tardor, aquesta festa centrada en el pecat, en les antípodes de la de la Pasqua, que ensenya l'oferiment de la seua justícia el dia 14 del primer mes. Aquesta festa de tardor té només un caràcter temporal i un propòsit pedagògic, que la mort de Jesucrist va il·luminar i va complir en relació amb l'expiació del pecat original heretat pels seus triats. Per tant, pot cessar i desaparéixer en la fe cristiana, igual que la festa de la Pasqua. Però la Pasqua continuarà sent per a Déu una data fonamental, un símbol que es renovarà en el gloriós retorn del nostre diví salvador Jesucrist, el moment en què Déu destruirà a tots els éssers humans que continuen sent portadors dels seus pecats. En la profecia, Déu sempre presa a Europa com a blanc, perquè és a Europa on s'evoca i ensenya el nom de Jesucrist. Però el privilegi que comporta aquest coneixement fa que la infidelitat dels pobles europeus siga encara més culpable que la dels altres pobles no cristians de la terra. A més, aquest coneixement, encara que imperfecte, els converteix en primícies infidels o " primogènits ", mereixedors dels seus càstigs. I és en aquesta condició que, després de les cinc anteriors, la seua " sisena trompeta " " matarà al tercer " de tots els "

primogènits " del cristianisme occidental que s'han convertit en pecadors infidels i rebels. Prova d'aquesta interpretació la constitueix el fet que l'Església Catòlica, la mare de la nació, considera a França com la seua "filla major"; França, que constitueix la major potència europea de l'OTAN. Aquesta expressió de " primogènit " és clau fonamental per a comprendre a Déu, perquè designa en Apocalipsi 1:5 a Jesucrist, presentat com el " primogènit d'entre els morts ": "... i de Jesucrist, el testimoni fidel, el primogènit d'entre els morts i el príncep dels reis de la terra. Al qual ens estima, que ens ha deslliurat dels nostres pecats amb la seua sang ...". Tots els que reclamen la seua salvació també són " primogènits " per títol. Això des de la creació d'Israel en la Pasqua de l'èxode d'Egipte, i Déu el va confirmar en nomenar a Israel el seu " primogènit " en Èxode 4.22: " Diràs a Faraó: Així diu Yahvé: Israel és el meu fill, el meu primogènit ". Però quan aquests " primogènits " justifiquen el pecat i la seua actitud rebel cap a Déu, es converteixen en pecadors dignes de ser destruïts sobtadament per ell. I aquesta és precisament la situació actual de les falses religions cristianes occidentals des de 1843, i del "adventismo" oficial, " vomitat " per Jesucrist, des de 1994. Ací s'explica per què Déu tractarà als europeus com va tractar en el seu temps als egipcis i als israelites infidels. El que segueix se centrarà en la manera de presentar aquesta Tercera Guerra Mundial en Daniel 11.40-45, en Ezequiel 38 i 39, i en Apocalipsi 9.13-21. El text bàsic és el de Daniel, que presenta l'avantatge de la simplicitat i la revelació de l'estratègia cronològica del conflicte. La perla d'aquesta novetat resideix en aquesta observació. La història s'estén al llarg de sis versicles; sis com els sis mil anys de pecat terrenal. Ara bé, tal com Jesús es va presentar per a la seua Pasqua el dia 14 de la primavera del V mil·lenni , en Daniel, el versicle 5 evoca el canvi de l'estratègia del combat que, de caràcter convencional passa a caràcter destructiu nuclear, la qual cosa suggereix Daniel 11.44 en dir sobre el " rei del nord " rus: " Vindran notícies de l'est i del nord per a terroritzar-lo, i eixirà amb gran furor per a destruir i exterminar multituds". » Els versicles 40 al 43 es caracteritzen per l'evocació d'una guerra convencional que Ezequiel també descriu en especificar sobre Rússia, a saber, " Gog ", en Ezequiel. 38:13: « Saba i Dedán, els mercaders de Tarsis, i tots els seus leoncillos, et diran: Has vingut a saquejar? Potser has reunit la teua multitud per a saquejar, per a portar-te plata i or, per a prendre bestiar i béns, per a arrabassar un gran botí? ». En vista de la crisi econòmica, deguda en gran part a les sancions occidentals i a l'enorme despesa militar de Rússia, la seua necessitat de « saquejar » cobra tot el sentit; fins i tot diria que exigeix ser reembossada pels danys patits. Però Ezequiel centra la seua profecia en l'atac a Israel per part de Rússia i els seus aliats; alguna cosa que Donen. Daniel 11.41 confirma: « Entrarà en la més bella de les terres , i molts cauran; però Edom, Moab i la major part dels fills d'Amón seran deslliurats del seu poder ». D'igual manera, Daniel 11.45 profetitza la fi dels exèrcits russos: « Assentarà les botigues del seu palau entre les mars, cap a la muntanya gloriosa i sant; i arribarà a la seua fi, i ningú l'ajudarà ». Aquestes tropes russes seran destruïdes en les muntanyes d'Israel, segons Ezequiel 38:21-22: « Cridaré contra ell l'espasa en totes les meues muntanyes —diu el Senyor Yahvé—; l'espasa de cadascú serà contra el seu germà. Executaré judicis contra ell amb pestilència i amb sang, amb pluja torrencial i amb calamarsa; faré ploure foc i sofre sobre ell, sobre les seues tropes i sobre els molts pobles que ho acompanyen » .

En aquest versicle, es fa referència al foc nuclear amb la paraula " sofre ", ja que l'explosió d'una bomba atòmica converteix l'aire en sofre ardent . Atés que els combatents es maten entre si a espasa , aquest text clarament es refereix a la Tercera Guerra Mundial. No obstant això, tinc dificultats amb aquests textos d'Ezequiel perquè a vegades les seues descripcions poden vincular amb la Tercera Guerra Mundial o amb l'escena del judici final descrita en Apocalipsi 20:8-9: " I eixirà a enganyar a les nacions que estan en els quatre punts cardinals de la terra, a Gog i a Magog, a fi de reunir-los per a la batalla; el seu número és com l'arena de la mar. I van pujar sobre la faç de la terra, i van envoltar el campament dels sants i la ciutat estimada; però va descendir foc del cel i els va devorar ". I aquests dos possibles compliments estan separats pel període de " mil anys " esmentat sis vegades en els versicles 2 al 7 d'aquest capítol 20.

En Daniel 11, el versicle 44 marca el temps de la " expiació pels pecats " de les falses esglésies cristianes estatunidenques, europees i russes, que no estaven emparades per la justícia de Crist i que, per tant, havien d'expiar els seus pecats, com els egipcis en la primera Pasqua. Aquest paper fonamental ens permetrà comprendre millor la presentació d'aquesta guerra sota el símbol de la " sisena trompeta ", descrit en Apocalipsi 9.13-21. El conflicte evocat passa per alt la guerra convencional que es va dur a terme fins al moment d'aquesta massacre venjativa, és a dir, el moment en què es van utilitzar armes nuclears per a " matar a la tercera part de la humanitat ", com els egipcis en la primera Pasqua. L'expressió " per a l'hora, dia, mes i any " designa el moment de genocidi nuclear que caracteritza a aquesta " sisena trompeta ". I mentre s'espera un major aclariment sobre aquest tema, aquesta expressió subratlla la llarga espera d'aquest moment per part dels àngels malignes , segons Apocalipsis 7:1-3, i especifica que ho han estat esperant des de la data de 1844, quan el " segell del Déu viu ", símbol del seu sant dissabte, va aparéixer en el seu Triat Adventista: "

Després d'això vaig veure a quatre àngels dempeus sobre els quatre extrems de la terra, detenint els quatre vents de la terra, perquè no bufara vent algun sobre la terra, ni sobre la mar, ni sobre cap arbre. I vaig veure a un altre àngel que pujava de l'orient, amb el segell del Déu viu ; i va clamar a gran veu als quatre àngels als qui se'ls havia donat el poder de fer mal a la terra i a la mar , i va dir: No feu mal a la terra, ni a la mar, ni als arbres, fins que hàgem segellat als serfs del nostre Déu en els seus fronts " . Dirigit únicament als pecadors, pot ocórrer en qualsevol moment i no està subjecte a les dates de les dues festivitats religioses. Dels quals es refereixen únicament a la salvació dels triats. Per tant, la data del seu compliment serà la de l'ús de la primera bomba nuclear estratègica ; la qual cosa no exclou, fins a aqueixa data, l'ús de bombes tàctiques de potència reduïda a les utilitzades a Hiroshima i Nagasaki per part dels Estats Units. Però aquesta vegada, els primers a usar-la podrien ser els russos a causa de la inferioritat del seu armament convencional clàssic. No obstant això, tenim un element que situa l'inici del segellament dels triats en la tardor de 1844, la data de la restauració del dissabte adoptada individualment pel capità Joseph Bates a l'octubre de 1844 abans que tots els altres adventistes. L'espera dels àngels dolents podria, per tant, potser també acabar en la temporada de tardor, situada entre 2023 i 2028.

La connexió de la " sisena trompeta " amb aquest ús estratègic del foc nuclear, terriblement destructiu, queda demostrada per l'èmfasi que el text fa en aquesta expressió en el versicle 18 d'Apocalipsi 9: " Per aquestes tres plagues, pel foc, pel fum i pel sofre que eixien de les seues boques , va morir la tercera part de la humanitat ."; però també, segons el versicle 16, pel nombre de combatents, que augmenta amb la prolongació del conflicte: " El número dels genets de l'exèrcit era dues miríades de miríades: vaig sentir el seu número ." Aquesta impressionant xifra de 200 milions de combatents solo s'aconseguirà en el punt àlgid de la lluita. Precisament, aquell en el qual els Estats Units decidisca eliminar a Rússia i els seus aliats mitjançant foc nuclear estratègic , la qual cosa justificarà la reacció del " rei del nord " rus en Daniel 1.11. 11.44: « Notícies de l'est i del nord l'atemoriran, i eixirà amb gran fúria per a destruir i exterminar a multituds » . I per a destruir i exterminar a multituds d'enemics, utilitzarà, com a resposta, l'arma nuclear estratègica amb la qual està formidablement superiorment equipat. Només Rússia controla la possibilitat de llançar els seus míssils nuclears a una velocitat altíssima, que ningú pot detindre ni impedir que aconseguisquen els seus objectius.

Aprofite aquest versicle per a recordar la justificació de l'esment dels dos punts cardinals, « l'est i el nord ». Aquests dos punts cardinals designen la posició del territori rus, depenent de si l'ocupant rus es troba a Occident, a Itàlia o a Israel. En territori occidental, la seua terra natal està « a l'est », i en la terra d'Israel, « al nord ». I aquestes dues visions es justifiquen pel fet que tant la fe cristiana com el fesol es veuen afectades per aquesta revelació profètica. També ha de tenir que el bàndol occidental està representat per la Itàlia papal, que constitueix la seua posició de referència com el « rei » del versicle 36, designat pel pronom « ell » en el versicle 40.

De fet, aquest càstig de la sisena trompeta implementa un càstig comparable al qual Déu va donar al primogènit egipci. La data de l'última festa de la Pasqua és una benedicció i protecció per als fidels triats de Crist, però al mateix temps, en absolut contrast, un dia d'expiació , una maledicció i un càstig per als seus enemics que el van trair, el van menysprear i el van humiliar.

Dit això, la fase preparatòria de la Tercera Guerra Mundial s'està duent a terme a Ucraïna, però Daniel 11.40 ignora aquesta preparació en la seua narrativa. Comença a descriure-la en el moment en què el " rei del sud ", àrab i africà musulmà, ataca Itàlia, on es troba la seu del Papa catòlic romà. Aquesta acció encara no s'ha dut a terme en el futur pròxim i només podrà dur quan Europa siga abandonada pels estatunidencs per una raó que encara es desconeix en el futur pròxim. Serà gràcies a aquest atac musulmà que la Rússia del " rei del nord " durà a terme un atac a gran escala contra una Europa arruïnada i afeblida, molt vulnerable sense la protecció estatunidenca.

Em va vindre a la ment una idea que podria justificar la retirada estatunidenca dels actuals problemes europeus. Heus ací l'explicació: una Europa unida, durant un temps, dependrà completament del seu equip fabricat a la Xina. Per tant, no pot permetre el luxe de distanciar d'ella. Però la conseqüència d'aquesta dependència xinesa és que la relació d'Europa amb ella no és apreciada pels estatunidencs, els qui podrien enfadar seriosament si aquesta continua mentre la relació entre la Xina i els Estats Units s'intensifica per l'illa de Taiwan. Segons les seues paraules, la presidenta de la Comissió Europea és molt conscient de la necessitat de mantindre bones relacions amb la Xina. I el problema que sorgeix és el del ménage à trois. Qui conquistarà el cor de la bella Europa? els Estats Units o la Xina, de la qual depén econòmicament? En veure marginada, els Estats Units tindria bones raons per a retirar al seu continent i deixar que Europa resolga sola els seus problemes amb els ucraïnesos i els russos.

El vertader amo del temps

Déu ha demostrat ser el Vertader i únic Amo del temps. Des del principi, en crear la setmana de set dies, va revelar que resoldria el problema del pecat, que es refereix a qualsevol forma de rebel·lió i desafiament a les normes establides per la seua saviesa, per a totes les formes de vida que ha creat. Un bon arquitecte no construeix un edifici sense abans traçar un pla. De fet, es necessiten diversos plans: un gran pla general i plans detallats. Déu va actuar així. El seu gran pla abasta set mil anys, i els plans detallats són el projecte de tres pactes de 2000 anys cadascun, que culminen en 1000 anys dedicats al judici de rebels i traïdors considerats culpables en les altes esferes. Res pot canviar aquest programa diví. I perquè els seus triats preserven i transmeten aquesta veritat fins a la fi del món, Déu revela « la seua benedicció i la seua santificació del seté dia », que profetitza, cada cap de setmana, el gran descans que compartirà amb els seus triats des del començament del seté mil·lenni.

Després d'haver ocultat Déu l'assumpte fins a 2018, l'any del començament del seté mil·lenni es revela ara als seus últims triats, als qui jutja fidels i dignes d'aquest privilegi: la primavera de 2030. En conseqüència, els seus serfs il·luminats saben que tots els projectes humans posteriors a aquesta data són obertures i mai es materialitzaran. I així, amb un lleu somriure burleta, podem acollir el projecte francés d'iniciar la construcció d'un nou portaavions a la fi de 2025, per a reemplaçar a l'antic Charles de Gaulle, en servei des de 1994, considerat "bo per al desballestament". Els dissenyadors del projecte no imaginen que, a partir de 2024, França mateixa serà jutjada per Déu com a "bona per al desballestament". I cal destacar l'interés per veure el desballestament simultani de la perversa Cinquena Constitució francesa, la destinació de la qual va estar, fins al final, lligat al llegat del general De Gaulle. A través d'aquest projecte i les seues paraules, Déu sembla voler que les pròpies elits polítiques profetitze la fi de França. França ja ha tirat per terra l'ús dels seus prestigiosos assoliments, successivament al llarg del temps: el transatlàntic "França" i el seu bell ocell volador, l'incomparable "Concorde"; un terme que ens recorda a la "Plaça de la Concòrdia", així dita en 1795, on el rei Lluís XVI va ser guillotinat, complint així la " quarta trompeta " . Després, Napoleó Bonaparte, aquest dictador, precursor dels nostres dictadors actuals, va establir el Concordat. Veig en aquestes dues paraules "França i Concorde" les dues coses a les quals França ha renunciat en el seu insaciable i destructiu compromís europeu. I no en va aquestes elits, a favor de la creació de la UE, van convertir al capdavant Nacional en l'enemic públic número u, perquè "qui vol matar al seu gos, l'acusa de ràbia". I en el mateix compromís, la mescla cosmopolita del poble va substituir la “concòrdia” per la discòrdia.

El Mestre del Temps es va revelar mitjançant el seu poder il·limitat, que li permet anunciar els seus plans als seus profetes i fer-los complir exactament en el dia que va profetitzar. Aquestes profecies constitueixen els plans detallats de la seua arquitectura divina. El Mestre del Temps controla tots els rellotges, i el que profetitza no coneix retard ni avanç. Llegim en 2 Pedro 3:9: « El Senyor no retarda la seua promesa, com alguns la tenen per tardança, sinó que és pacient envers nosaltres, no volent que ningú perisca, sinó que tots procedisquen al penediment ». Aquesta explicació es contradiu hui amb les revelacions profètiques de Déu. No obstant això, en analitzar les seues paraules, aquestes continuen sent certes solo per als seus triats. Però per a la comprensió pública, ha de dir: « El Senyor vol que tots procedisquen al penediment ». Aquesta expressió de Pedro està inspirada per Déu amb gran subtilesa, perquè el penediment total s'obtindrà dels seus triats només en el temps de la fi, que és el nostre.

El pla de Déu va ser explicat en imatges per Jesucrist durant els tres anys i mig del seu ministeri terrenal. I va revelar els principis essencials del pla de salvació. Record particularment aquest ensenyament de Mateo 25:31, on Jesús diu: « Quan el Fill de l'Home vinga en la seua glòria, i amb ell tots els sants àngels, s'asseurà en el seu tron de glòria. Davant d'ell seran reunides totes les nacions. Els separarà als uns dels altres, com separa el pastor les ovelles dels cabrits. Posarà les ovelles a la seua dreta i els cabrits a la seua esquerra » . Els dos animals simbolitzen dos tipus d'éssers humans: els vertaders creients i els falsos i incrèduls. L'home està amb Déu o en contra d'ell. L'ovella simbolitza la docilitat i, per contra, la cabra és la imatge mateixa del comportament bel·ligerant, rebel i protestant, i té la característica addicional de desprendre en el seu interior i al seu voltant una olor extremadament forta i desagradable. Per totes aquestes raons, Déu ho va convertir en el símbol del pecat en el ritu hebreu de Yom Kipur o Dia de l'Expiació. En aquest ritu, Jesucrist no és el boc, sinó el sant i innocent portador del pecat dels seus redimits, representat ell mateix pel boc . Perquè la Pasqua i el Dia de l'Expiació són l'anvers i el revers de la mateixa moneda, que representa la solució divina que Déu porta al cas mortal de l'home pecador. Aquestes dues festes per si soles ensenyen tot

el principi de la salvació proposada per Déu a l'home pecador per herència. Per això, el seu oferiment es dirigeix a tots els éssers humans escampats per la terra. Però el camí per a ser salvos no és més que un oferiment condicional. I no en va Jesús va insistir a dir en Mateo 22.14: « Perquè molts són anomenats, però pocs triats ». Això dista molt del concepte de «etiqueta» de salvació que s'ensenya en totes les esglésies del fals cristianisme. De fet, les aparences enganyen per complet, perquè Déu no espera la decisió humana de creure o no en ell. Això es deu al fet que, en realitat, és només ell qui es revela als seus vertaders triats, la naturalesa i l'amor dels quals per ell i les seues veritats coneix des de la creació del seu projecte de vides lliures, posat al seu costat. El fet que la selecció es realitze segons aquest principi impossibilita qualsevol error en el pla de la selecció. El Vertader Amo del temps és també el Vertader Amo del joc, victoriós de principi a fi. Al llarg de sis mil·lennis, es revela als seus triats, mentre multituds creuen poder reclamar la seua salvació, com testifica la història del poble d'Israel. Déu ho va reconéixer com el seu poble, però com a tal, no els va eximir dels càstigs que mereixien, portant-los fins i tot a la deportació a Babilònia. Ser part del poble d'Israel no conferia la condició d'un triat excepte, digne de la vida eterna. I aquesta mateixa condició s'aplica durant els dos mil anys de la fe cristiana per als cristians, i més recentment, des de 1994, per als cristians adventistes del seté dia. Havent sigut beneït i apartat per a una obra profètica sota aquest nom triat per Déu, per a distingir el meu missatge de l'herència tradicional i les noves llums que he rebut i presentat, per primera vegada, des de 1982, em presente hui com un "adventista dissident del seté dia i de la setena hora". Perquè, com a serf del vertader Amo del temps, la meua labor consisteix a ajustar els rellotges profètics a la seua hora vertadera, és a dir: la setena. Perquè en la tardor de 1844, els pioners provats i seleccionats del moviment adventista (encara del primer dia) creien estar en la setena hora , la de " Laodicea " d'Apocalipsi 3.14, mentre que només estaven en la cinquena hora del temps profetitzat en l'Apocalipsi, la de " Sardis ", d'Apocalipsi 3:1. Després, unificats sota el nom oficial d'Església Adventista del Seté Dia, van coincidir en 1873 amb la sisena hora . I no va ser fins a 1991, data de la meua destitució oficial de l'Església Adventista, que Déu va fer que la setena hora del seu projecte profetitzat sonara. Aquestes tres hores adventistes es diuen successivament « Sardis, Filadèlfia, Laodicea ». Els recorde que totes les dates assignades a aquests tres períodes es van obtindre mitjançant càlculs proposats pels textos profètics de Daniel 8.14 i 12.12.

Cinquena hora: 1844: Sota el nom de " Sardis " , en 1843 i 1844, Jesucrist va llançar una gran xarxa per a separar als peixos protestants en dos grups. Es va quedar amb els peixos agradables i va retornar a la mar la multitud d'altres peixos sense interés ni valor per a ell.

Sisena hora: 1873: Sota el nom de « Filadèlfia », va honrar a aquests peixos agradables, els va revestir de la seua justícia i santedat, i els va donar com a senyal de la seua pertinença la restauració de la pràctica del dissabte. És aquest vincle redescobert amb Déu el que els dóna el nom de « Filadèlfia » , la qual cosa significa que donen el fruit beneït del «amor fraternal». Però la benedicció divina només està lligada a una data: 1873. Perquè més enllà d'aquesta data, els triats són advertits, convidats a no permetre que els siga arrabassada la seua « corona » de vida.

Setena Hora: 1991: Sota el nom de " Laodicea ", que significa "Poble Jutjat", l'Adventismo del Seté Dia és provat i jutjat per Jesucrist. L'amenaça de 1873 estava justificada, perquè perdria la seua " corona " definitivament en 1994. La causa d'aquest judici, que porta a Jesús a " vomitar " la institució oficial, és el seu menyspreu pel meu missatge, el títol del qual era "La Revelació de la Setena Hora". En 1991, l'anunci del retorn de Jesucrist per a 1994 va ser menyspreat i rebutjat pels líders oficials. En aquesta actitud de rebuig global, el poble adventista del món sencer es va veure privat del mannà diví que Jesucrist va donar a València al seu serf rebutjat i expulsat. La condemna de la fe protestant, clarament revelada en les meues explicacions de les profecies, va ser ignorada per tots els membres en el precís moment en què aquest adventismo va jurar lleialtat a la federació protestant en unir al seu grup i a l'aliança ecumènica organitzada per l'Església Catòlica per a reunir les organitzacions religioses rebutjades per Déu. En tota la terra, els membres de l'adventismo van ignorar l'existència de totes les llums que Déu em va fer descobrir i conéixer; coses que ell volia compartir amb ells per a nodrir la seua fe i despertar el seu entusiasme. No està escrit en Amós 4:6: « El meu poble pereix per falta de coneixement »? Els deixe a vostés la tasca d'avaluar la gravetat de la culpa dels éssers humans que així van privar als fills i filles de Jesucrist del seu diví mannà espiritual.

Déu ha portat així als seus triats que estimen la seua veritat, detalls sobre les hores de la realització del seu projecte terrenal, però què succeeix en l'altre campament, el de les " cabres "?

Una vegada abandonats per Déu, protestants i catòlics es van convertir en víctimes fàcils, atrapats pels diversos mitjans inventats pel diable i els seus dimonis. Un home va jugar un paper important en aquesta mena d'acció: el Sr. Charles Darwin. Durant els seus viatges, particularment a les Illes Galápagos, va descobrir iguanas i altres animals que ho van portar a desenvolupar la seua teoria de l'evolucionisme. Aquest parany va ser molt efectiva, doncs, sota el pretext de la paraula ciència, el diable va aconseguir eliminar l'última resistència religiosa associada a la Santa Bíblia. Hui,

en 2023, moltes persones que es diuen cristianes creuen, al mateix temps, en el Déu de la Bíblia i en les teories evolutives científiques del Sr. Charles Darwin; això, sense ser conscients que una anul·la a l'altra. Els qui actuen d'aquesta manera basen la seua fe en els Evangelis del nou pacte i menyspreen els escrits de l'antic pacte. Per a ells, aquests escrits eren per als jueus i, per tant, mancaven d'interés. El darwinisme, en particular, va conquistar als habitants europeus, molts dels quals eren catòlics, mitjançant el baptisme infantil en la fe familiar heretada. Altres grups protestants afavoreixen en major o menor mesura els Evangelis i les Epístoles del Nou Pacte. D'aquesta manera, manifesten el seu menyspreu pel més antic dels " dos testimonis " de Déu, citat en Apocalipsis 11:3: " Donaré poder als meus dos testimonis , i profetitzaran durant mil dos-cents seixanta dies, vestits de cilicio ". I la seua ignorància de les subtileses revelades en la història de la creació del llibre del Gènesi els porta a ignorar aquelles que revelen al gran Déu Creador, Amo i Organitzador del Temps.

A Amèrica del Nord, la Bíblia ha conservat el seu prestigi, i el pensament evolucionista s'enfronta a l'oposició del pensament creacionista majoritari en aqueix país. No obstant això, aquests creacionistes, essencialment protestants, també afavoreixen la lectura dels Evangelis i les epístoles del Nou Pacte. A més, caminen amb una sola cama. els Estats Units no és només el país on s'alça orgullosa l'Estàtua de la Llibertat, oferida per França; també és el país on es practiquen i legitimen tots els excessos en nom de la seua sacrosanta llibertat. Però aquesta llibertat és només una cruel esclavitud al pecat, que es presenta i desenvolupa allí de múltiples formes: capitalisme, racisme, drogues, violència, crims i, per descomptat, més que en cap altre lloc, la proliferació desmesurada de grups evangèlics que es proclamen lliures, i ho són més del que creen, després d'haver separat de Déu. els Estats Units produeix predicadors evangèlics com el bosc produeix fongs, només que el seu aliment espiritual és encara més verinós que els fongs mortals, que només provoquen la primera mort, mentre que el seu verí mentider porta a les seues víctimes a la " segona mort ", que tanca definitivament el camí a l'eternitat. Però podem compadir-nos dels éssers humans que gaudeixen de lliure accés a la Bíblia? La seua actitud només revela el que Déu ja sabia d'ells des de l'inici del seu projecte creacionista.

Els recorde que només la lectura dels llibres de l'antiga aliança dóna testimoniatge dels quatre mil anys que van guiar a la humanitat, des d'Adán fins a la primera vinguda de Jesucrist i, més precisament, fins a la seua mort expiatòria. I és amb la seua funció educativa i edificant, amb aquest propòsit, que el diví Maestro del temps va inspirar aquests testimoniatges i els va manar escriure.

El Déu Amo del Temps és també Amo de la intel·ligència, i per això exigeix intel·ligència en el comportament de les seues criatures. Perquè tots aquells que són rebutjats per ell ho són degut a un testimoniatge que revela la seua falta d'intel·ligència. Aquesta falta d'intel·ligència resulta en un comportament legalista de la criatura que deshonra a Déu, el seu Creador. Però el legalisme no sols té el significat que tradicionalment se li atribueix, és a dir, el suport que descansa únicament en la llei divina. Perquè el legalisme és, abans de res, l'aplicació d'un text legal sense la intel·ligència que aquesta requereix. Jesucrist va resumir aquest principi erroni en fer que Pablo diguera, en 2 Corintis 3:6: « La lletra mata, però l'esperit vivifica ». « La lletra » no pot definir el cas particular que continua sent fonamental i constitueix el vertader propòsit del vincle establit entre Déu i el seu triat. Per a Déu, qui ho estima i a qui ell estima és més preciós i important que totes les seues lleis, que, no obstant això, continuen sent legítimes en definir els límits de la llibertat que ofereix a totes les seues criatures. I el risc de desagradar al nostre diví Maestro del Temps és, en aquesta llibertat que roman, necessari perquè cada criatura manifeste la seua vertadera naturalesa. I ha d'entendre que sense aquesta llibertat atorgada a les seues criatures, Déu no podria jutjar a ningú, però el seu judici sobre cadascuna d'elles és possible i justificat, a causa de l'existència de la seua llibertat de pensament i acció, que Jesucrist diu « obres ». Perquè la nostra fe es basa en pensaments que es concreten i fan visibles mitjançant les nostres « obres », les nostres accions. El Mestre de la intel·ligència, per tant, exigeix dels seus triats un comportament intel·ligent que l'honre i el glorifique davant la mirada de tots els seus enemics, liderats i dirigits per Satanàs, el diable, i els seus dimonis celestials i terrenals. A la llum d'aquestes explicacions, es pot comprendre millor per què Jesucrist « va vomitar » la institució Adventista del Seté Dia en 1994, després de rebutjar la fe protestant, d'eficàcia provada, en 1843 i 1844.

Ens sorprén que Déu rebutjara en 1843 als cristians protestants, els qui es van quedar freds i indiferents davant els successius anuncis del seu retorn per a la primavera de 1843 i la tardor de 1844, i, per a alguns, agressius amb els qui esperaven i creien en aquests anuncis? La seua llibertat va atestar en contra seua. I Déu, lògica i correctament, els va jutjar indignes de la seua salvació. En aquesta primera prova, encara no es tractava del dissabte, sinó només de demostrar interés en el retorn de Jesucrist, és a dir, el pensament "adventista". Va ser només després de la prova de la tardor de 1844 que Déu va dirigir als seus triats cap al coneixement i la pràctica del dissabte. I la conducta dels protestants cap al missatge del dissabte va confirmar el just judici de Déu sobre ells; ho van

menysprear, amb el pretext que aquesta pràctica estava reservada només per als jueus de raça hebrea. Així, van atestar obertament de la seua falta d'intel·ligència espiritual i del seu menyspreu per les paraules de Jesucrist, qui, no obstant això, va deixar clar: « Perquè la salvació ve dels jueus »; i, com va ensenyar Pablo en Romans 11, en Crist, en el pla de Déu, és el pagà adoptat qui es converteix en un vertader jueu espiritual, i no a l'inrevés. I per a la seua eterna desgràcia, ignorant l'advertiment de Pablo, es «gloriaron » per damunt dels jueus, arribant fins i tot a preferir el diumenge romà, al dissabte santificat per Déu des de la fundació del món, que perpetua els honors atorgats al pagà «dia del sol invicte», establit des del 7 de març de l'any 321 per l'emperador romà Constantí I anomenat el Gran.

Reprenc aquesta cita de Jesucrist en Juan 4.22: « Vostés adoren el que no coneixen; nosaltres adorem el que coneixem, perquè la salvació ve dels jueus ». La lliçó que es dóna ací és específicament per als gentils, ja que Jesús es dirigia a la dona samaritana, que no era jueva. Aquesta resposta de Jesús proporciona totes les explicacions que ens permeten comprendre la culpa del fals cristianisme en els nostres últims temps des del 7 de març de l'any 321, marcat per l'abandó de la pràctica del vertader dissabte. « Vostés adoren el que no coneixen »; això concerneix els falsos cristians des de l'any 321. « Nosaltres adorem el que coneixem »; això concerneix els vertaders jueus, originàriament per raça, com els apòstols i els primers deixebles, i als jueus espirituals adoptats d'entre els gentils. En dir « nosaltres », Jesús va afirmar ser part integral de la raça jueva, la qual té prioritat, perquè Déu la va triar per a transmetre els seus oracles, els seus ordenances, les seues lleis i totes les seues profecies, igual que el Messies que va vindre a portar la salvació. Circumcidat en la carn o incircunciso, el vertader jueu espiritual segó per Déu està circumcidat de cor, perquè fa de Déu el seu Amo del Temps, el seu vertader Pare, el seu Creador. Déu ens ofereix individualment la possibilitat de reviure l'experiència d'Abraham, a qui Déu va traure d'entre els pagans del seu temps i el va portar a Ur dels Calfaments; el mateix lloc on, posteriorment, com a senyal de rebuig, va deportar a Israel, indigne del seu amor i protecció, aquesta vegada a Babilònia.

Seleccionats en l'època en què la fe protestant va ser rebutjada per Déu, els Adventistes del Primer Dia es van convertir en Adventistes del Seté Dia. L'adventismo així establit tenia la vocació i el deure de progressar en el coneixement del Déu vertader, la qual cosa el va convertir en una aliança jueva espiritual. I en 1873, els adventistes, reunits i beneïts per Déu, es trobaven en aquest estat mental. Però, com totes les aliances successives, l'herència religiosa va transformar ràpidament aquesta naturalesa beneïda i gelosa en una religió tèbia i formalista. I en 1991, aquest estat indigne de Jesucrist va aconseguir el seu punt màxim. Ja en 1982, vaig presentar localment, a França, en Valence-sud-Rhône, als meus germans adventistes els resultats dels meus primers estudis sobre les profecies de Daniel i l'Apocalipsi, i em va sorprendre molt veure que no van despertar cap entusiasme ni interés. Així, vaig poder comprendre el que Jesús va poder haver sentit en el seu temps per les mateixes raons. Vaig comprendre llavors que aquest comportament s'ha repetit en totes les èpoques i que els vertaders triats de Déu en Jesucrist són tan escassos com les llavors d'or. Les paraules de Jesús es van confirmar: « Perquè molts són anomenats, però pocs triats ». Així que vaig acceptar la situació i vaig continuar el meu estudi i investigació, recordant aquest: «Si no ho volen, almenys que no desagraden als altres». Però, una vegada més, els òrgans de govern s'han esforçat al màxim per desagrair a aquests altres, i per tant, hauran d'assumir la seua culpa i responsabilitat per aquesta pèrdua d'ànimes privades de l'aliment diví, en el judici de Jesucrist.

En 1991, el Mestre del Temps va triar aquest moment per a complir el missatge dirigit a l'adventismo en l'anomenada era laodicense . La presentació a l'església local de la meua primera obra mimeografiada, titulada "La Revelació de la Setena Hora", va provocar reaccions del pastor i els ancians. La Comissió de la Conferència Adventista del Sud va abordar el tema. Es va celebrar llavors una reunió a València entre el pastor local, un ancià, jo i tres germans i germanes adventistes locals que van compartir i van apreciar les meues explicacions profètiques. Interrogat per un dels meus testimonis sobre l'ensenyament de la veritat, el pastor va canviar bruscament la seua actitud cap a mi, i va ser aqueixa nit, en tornar a casa, que la germana que va presenciar la reunió va veure "una estrela caure verticalment" davant els seus ulls. Llavors em van convidar davant de tota l'assemblea local a deixar d'anunciar el retorn de Jesucrist per a 1994 i era a penes la tardor de 1991. Negar a complir amb aquesta demanda, en nom de l'assemblea, el pastor va pronunciar la meua eliminació oficial del registre de membres de la comunitat adventista.

Com, en 1991, es va tornar impossible la fe en el retorn de Jesucrist per a 1994, mentre que un anunci molt menys argumentat va congregar a 30.000 creients als Estats Units en la tardor de 1844? El factor temps i els seus estralls són els únics responsables. Jesucrist i els seus apòstols van profetitzar sobre els últims dies, el refredament de la pietat, la quasi desaparició del «amor a la veritat». Entre 1873 i 1994 van transcórrer 120 anys, la duració d'una vida humana rebel decidida per Déu en temps de Noé, segons Gènesi 6:3: « I va dir Jehová: No contendrà el meu esperit amb l'home

per sempre , perquè ell també és carn, però els seus dies seran cent vint anys » . D'acord amb aquesta declaració, al cap de 120 anys d'activitat adventista oficial, Déu va retirar el seu esperit de l'adventismo institucional oficial. Però així com Noé va sobreviure al diluvi amb set persones, l'adventismo i la seua missió profètica van sobreviure a aquest vòmit col·lectiu oficial. He romàs com a custodi de les sublims revelacions que, des del seté cel, l'Esperit del Mestre del Temps em porta i em fa descobrir per a compartir-les amb vostés. Com en les noces de Caná, Jesús ens ha reservat el seu millor vi per al final. El privilegi que se'ns ofereix és immens, incommensurable i il·limitat, com el Déu del Temps que l'ofereix amb la seua eternitat.

En rebutjar en 1991 l'arbre que constituïa l'anunci del retorn de Jesús per a 1994, l'adventismo va rebutjar el bosc que representava els 34 capítols de les profecies de Daniel i Apocalipsis, que l'obra "L'Apocalipsi de la Setena Hora" els va presentar perfectament il·luminats i decodificados, mitjançant l'únic codi indicat per la Santa Bíblia. I és sens dubte allí, en aquest error imperdonable, on Déu va trobar, de manera justa i irreprotxable, la justificació per a condemnar la seua falta d'intel·ligència, que el deshonra. En el llenguatge popular actual, aquesta estupidesa s'expressa amb la fórmula: "tirar al xiquet juntament amb l'aigua de la banyera". Déu, qui és la Font i l'Amo del Temps i la Intel·ligència, no pot acceptar ser representat per semblant testimoniatge de bogeria.

Quan el seu concepte del temps no està restringit ni limitat per les xifres establides per Déu, l'home considera el temps que li espera com a il·limitat. Per això està condemnat a la desil·lusió i a veure com el seu fals concepte de l'existència s'esfondra sobtadament. La seua vida mateixa cessarà abruptament en una destrucció col·lectiva, encara que Déu l'haja anunciat en les seues profecies. Però la mirada dirigida cap al futur desconegut podria, en una dificultat, ser comprensible, però el científic mira al passat amb aquesta mateixa idea falsa i formula hipòtesi que li donen a la Terra centenars de milions d'anys d'antiguitat, mentre que celebrarà la seua 6000 aniversari en la pròxima primavera de 2030. Però qui podria evitar que el neci patisca les conseqüències de la seua lliure elecció? Jo no; i si Déu mateix ho jutja digne de la seua destinació, no sóc responsable de la seua pèrdua. Continue sent un "guardià dels meus germans i germanes humans", però no més enllà de la seua pròpia elecció feta amb total llibertat, perquè "ningú està obligat a fer l'impossible" i "cadascun es fica al llit com fa el seu llit". Quina saviesa tan útil hi ha en aquestes dites populars!

El factor "temps" està en l'origen dels canvis, i abans de res, Déu va veure la seua existència canviar enormement amb el temps. I mentre esperava el millor, va suportar el pitjor. I la seua vida encara és comparable a la nostra en aquest aspecte, ja que Déu va triar vincular la vida terrenal amb la seua vida celestial. Les va unificar encara més mitjançant la seua encarnació en Jesús. I en l'espai de set dies, Jesús va ser proclamat Rei dels jueus i rebut amb glòria pel mateix poble que va exclamar al procurador romà Ponç Pilat una setmana després: "Crucifica-ho, crucifica-ho!", el dia de la seua mort voluntària. No obstant això, el temps no és l'únic responsable del canvi, perquè és el pecat el que el causa. De fet, en l'eternitat que precedeix i en la qual ve, Déu no canvia, però la prolongació de la felicitat eterna es deurà a la completa eliminació dels autors del canvi: els pecadors celestials i terrenals. Per a aconseguir la fi que s'havia proposat, Déu va haver d'ordenar, seleccionar i eliminar a les seues criatures segons la seua conformitat amb el model adequat per a la vida eterna on els valors mai canviaran.

La història de la vida celestial que va precedir a la creació terrenal no s'ha escrit perquè les condicions celestials no van provocar grans canvis visibles. La seducció i la conquesta de les ànimes dels àngels per part de Satanàs es van sentir dolorosament en els pensaments i ments dels àngels fidels a Déu. Però en la terra creada per al pecat, es van fer visibles els canvis en les situacions, en primer lloc el pas de la perfecció original a la imperfecció, lligada a la maledicció del pecat. La seducció es va fer clarament visible i identificada per l'establiment del principi de mort aplicat a tota la creació terrenal. En la terra del pecat, el progrés del mal es va fer molt evident, i així, com els dies segueixen a les nits , els temps de llum segueixen als de major o menor foscor , en una alternança permanent i perpètua. En la seua contínua cerca del règim i sistema ideal, el món del pecat construeix, destrueix, alça i reconstrueix diferents models. Però persegueix un miratge que s'allunya cada vegada més d'ell, perquè no ha comprés que el problema de la humanitat és el pecat que resideix en l'home. Déu ho va comprendre tan bé que es va encarnar en Jesucrist per a posar fi a la seua dominació tirànica i assassina. Això és el que va dir en Daniel 9.24, i no podria ser més clar: « Setanta setmanes estan determinades sobre el teu poble i sobre la teua santa ciutat, per a acabar la prevaricació i posar fi als pecats , per a expiar la iniquitat i introduir la justícia eterna , per a segellar la visió i la profecia, i per a ungir el Lloc Santíssim ». La mort de Jesús va pagar primer el preu que el pecat original devia a la transgressió de la llei de Déu, però el problema del pecat sol es resol parcialment en això. Afortunadament, Jesucrist va oferir com a sacrifici una vida perfecta, lliure de tot pecat, una justícia perfecta que li dóna el dret a ressuscitar. I és en virtut de la seua perfecta justícia ressuscitada que pot resoldre definitivament el problema del pecat, destruint als pecadors que

continuen carregant amb els seus pecats.

Déu, l'únic Amo del temps, ha donat al diable i al pecat 6.000 anys per a donar fruit. Ha fet del temps la seua arma formidable, que actua poderosament després de 4.000 anys i 2.000 anys després. En aquestes dues poderoses intervencions, haurà resolt per complet el problema del pecat. Però el seté mil·lenni exercirà un paper indispensable, ja que permetrà als sants triats jutjar als rebels destinats a patir la " segona mort " en el Judici Final. Així, quan aquest seté mil·lenni concloga i els caiguts, rebutjats per Déu, hagen sigut destruïts i aniquilats definitivament, la setmana profètica de set mil anys conclourà. Déu podrà llavors restaurar la terra a una aparença paradisíaca perfecta i gloriosa per a viure allí entre els seus redimits eternament.

Ara he de corregir la idea errònia generalitzada sobre el que Déu crida " posar fi al pecat ". Molts atribueixen el compliment d'aquest projecte únicament al Messies Jesús. Com si es tractara que Déu satisfera un capritx després del qual les seues criatures serien lliures d'actuar amb total llibertat i autoritzades a pecar. No! Déu no és capritxós, sinó summament exigent. I el que exigeix dels seus triats, als qui accepta salvar, és que renuncien a pecar contra ell i els seus ordenances, els seus manaments, les seues lleis. El pecat acaba només quan el pecador deixa de pecar, o almenys, deixa de pecar voluntàriament. I és precisament per a obtindre legalment el dret d'ajudar als seus triats a no pecar més que Déu es va oferir com a sacrifici en Jesucrist. La seua mort expiatòria va ser, per tant, necessària perquè els seus triats deixaren de pecar. Així, aquestes paraules aquestes per Jesús, en Juan 15:5, cobren tot el seu sentit: « Jo sóc la vinya, vosaltres els pàmpols; el que roman en mi, i jo en ell, aquest dóna molt fruit; perquè separats de mi res podeu fer » . Jesús ho va dir i els seus vertaders triats ho creuen i ho experimenten cada dia de la seua vida.

«Amb el temps, tot canvia, tot pansa, tot es cansa, tot es trenca», diu un altre refrany, i és tan cert per a tot el material. Però la vida humana no es basa només en valors materials, i grans canvis ocorren amb el temps per altres raons mentals i morals quan els valors defensats deceben als qui els defensen i justifiquen. D'això es deriven canvis en les orientacions polítiques, amb els mateixos resultats decebedors. El pessimisme s'apodera de les ments i els éssers humans ja no saben on recórrer. A França, on vaig nàixer, enormes canvis han modificat la seua composició ètnica. I record que durant la meua infància, només hi havia dos xiquets negres al meu poble, Valence, o «negres», com era apropiat dir abans que la norma estatunidenca s'imposara i distorsionara la nostra cultura. En aquells dies, la negritud identificava a una raça per la seua tendència majoritària a les particularitats morfològiques, però el color negre no s'emfatitzava. Record de nou que no hi ha un altre color que el blanc i el negre, amb diversos tons intermedis de rostre més o menys rogenques a causa de la sang, perquè sota aquestes pells de diferents aspectes flueix la mateixa sang i funcionen els mateixos òrgans. La història de la humanitat ha portat a nacions poderoses a dominar la terra en els seus temps, com Déu recorda en les seues profecies revelades al profeta Daniel. I record als puristes que Déu mateix no s'imposa cap tabú; el seu límit és l'eficàcia o la ineficàcia. Per això, en la seua saviesa divina, explota tots els mitjans disponibles per a transmetre les seues lliçons als éssers humans. En Apocalipsi 2.12, compara l'estratègia del diable en entrar a l'església cristiana amb la del "cavall de Troia", és a dir, a Pèrgam, el suposat lloc on se situava la ciutat de Troia, segons la llegenda grega del poeta Homer. I hui, en la nostra època, els nostres líders, l'actual "Ulisses", haurien d'haver inspirat en el seu exemple, aquell que es va lligar al masteler del seu vaixell per a resistir els cants de sirena, als quals es poden comparar els anomenats estatunidencs, polonesos i ucraïnesos, en particular els del president Zelenski, amb el mateix objectiu de perdre i matar a les seues víctimes seduïdes. La nostra societat europea té un origen grec, i el nom Europa prové del grec "europos", que significa: allò que s'inclina o es llisca amb facilitat. El prefix "eu" denota facilitat. Qui pot negar que, en la seua temperada ubicació geogràfica, la vida europea no s'ha tornat més fàcil? Les altes muntanyes dels Alps irrigaven les seues planes, i França es va beneficiar especialment de cinc rius principals, de nord a sud: el Rin, el Sena, el Loira, el Garona i el Ródano. La prosperitat va enriquir a aquests països i els va convertir en dominadors dels altres països del món. I aquesta facilitat va ser explotada pel diable, el nostre enemic mortal, per a desenvolupar a Europa el poder religiós papal romà, l'autèntica caricatura distorsionada de l'ideal exigit pel seu adversari mortal, el gran Déu Creador. I la seua profecia de Daniel ens ho confirma, amb el seu consentiment, o més precisament, segons la seua voluntat sobirana. Com el riu que segueix el seu curs des del seu naixement, la humanitat segueix la seua destinació ineludible, profetitzat pel Déu Creador, coneixent el seu desenvolupament fins al més mínim detall. Així que pensen que els grans canvis que s'estan produint davant els seus ulls només estan aconseguint el que Déu volia aconseguir; perquè l'última paraula la tindrà ell.

El nom Europa significa: allò que es doblega o esvara amb facilitat , però Déu beneeix a qui es manté alçat en el sentit de fermesa i rectitud moral i religiosa. Per tant, Europa estava destinada a caure fàcilment en rebre del diable honores, poder i domini sobre les nacions de la terra , és a dir, tot

el que aquest li havia proposat a Crist, si accedia a inclinar davant ell i ho reconeixia com a amo . Jesús va rebutjar aquesta oferta, però el primer papa en el càrrec, l'intrigant Vigilio, la va acceptar en 538. I en Apocalipsi 13:2, Déu confirma la idea, dient: « La bèstia que vaig veure era com un lleopard, els seus peus com els d'un ós, i la seua boca com la boca d'un lleó. El drac li va donar el seu poder, el seu tron i gran autoritat » . Una primera lliçó revela que l'associació de la monarquia i el catolicisme reuneix les característiques dels imperis universals que es van succeir fins llavors. En ordre regressiu, presenta el pecat (les taques) i la rapidesa d'acció del « lleopard » grec; els « peus » conqueridors del «ós » dels medos i els perses, i la «boca del lleó », és a dir, la « arrogància i l'orgull». » “ Paraules ” ja imputades en Daniel 5.20 al rei Nabucodonosor, el “ lleó amb ales d'àguila ” de Daniel 7:4. Aquest versicle ensenya dues lliçons més, a causa de la doble identificació del “ drac ”: amb el “ diable ” mateix, segons Apocalipsi 12:9; i amb la fase imperial de Roma, segons Apocalipsi 12:3. Després, Apocalipsi 13:4 confirma el següent: “ I van adorar al drac, perquè havia donat autoritat a la bèstia ; van adorar a la bèstia, dient: Qui com la bèstia, i qui pot lluitar contra ella? ”. En la seua subtilesa profètica, l'Esperit del Déu vivent denúncia, al mateix temps, la transició del poder romà de la forma imperial a la papal, i el suport de les dues experiències successives per l'autoritat del “ diable ”.

Amb el temps, la humanitat va sentir que havia escapat del despotisme dels emperadors romans, però només per a recaure sota el despotisme del règim papal romà, que, dit siga de pas, va conservar com a títol el mateix nom maleït per Déu: en llatí: Pontifex Maximus; en francés: el Sobirà Pontífex. El papa romà va adoptar llavors com a títol un nom igualment maleït, el número del qual és 666: en francés: el "Vicari del Fill de Déu"; i en llatí: "VICARIVS FILII DEI"; V=5+I=1+C=100+I=1+V=5 = 112 I=1+L=50+ I=1+I=1 = 53 D=500+I=1 = 501+ 53+ 112 = 666. Amb la maledicció de l'Església Catòlica Romana Papal identificada, compresa i acceptada, es facilita la identificació d'altres religions maleïdes. Es desemmascaren en fer una aliança amb ell, confirmant així aquella altra dita: “Dis-me amb qui t'associes i et diré qui eres”.

El despertar de l'odi

Des de 2020, el món ha experimentat una enorme commoció, i la humanitat occidental descobreix, dia rere dia, que la seua esperança de pau mundial s'esvaeix davant si. No obstant això, inconscient del projecte destructiu que el concerneix segons el pla diví, la gran majoria vol creure en la resolució de conflictes mitjançant negociacions pacífiques. Però què està succeint realment en el nostre món? Déu i els dimonis estan reavivant tots els vells odis acumulats al llarg dels segles. L'home modern es creia amo de les seues decisions i capaç de trobar solucions a tots els problemes de relació mitjançant el compromís. A França, després de la revolta juvenil de Maig del 68, els poderosos van creure poder resoldre aquests problemes de relació ampliant cada vegada més els límits de la llibertat sexual, els excessos de la qual van crear les abominables normes legalitzades hui. Així va començar tot. Després de 1945, França va voler oblidar l'ocupació alemanya i va acordar establir les bases de la UE amb ella. Però acceptar aquests compromisos havia de ser rendible, perquè la perspectiva d'obtindre enormes beneficis dominava la ment dels europeus, inclosa l'elit política francesa. Fora d'Europa, als països colonitzats d'Àfrica i els països àrabs, el panorama no era el mateix. Aquests països es van veure obligats a sotmetre a la llei del més fort, que en aquell moment governaven les potències europees, en particular Anglaterra, França, Bèlgica, Itàlia i Portugal. I va anar després de lluitar contra els colonitzadors que aquests països van recuperar la seua independència. Atés que les guerres colonials tenien un cost financer, humà i humanitari molt elevat, aquestes potències finalment van renunciar a les seues reivindicacions colonials, i les guerres es van veure seguides de relacions hipòcrites. Oberts al comerç global, els europeus, encegats per la seua pau comercial oportunista, van preferir consumir i enriquir abans que preocupar per l'estat d'ànim dels països injustament explotats. Hui, aquests antics països, com la Xina, l'Índia, els països àrabs, africans i sud-americans, representen la major part de la vida en la Terra. Aquestes noves potències estan alçant la seua veu, i sembla que ja no accepten la supremacia imperialista dels Estats Units.

És els Estats Units imperialista? Sí! Però no com l'Imperi Romà, que va esclafar pobles massacrant als combatents de la resistència. L'imperialisme estatunidenc rares vegades utilitza als seus combatents; successivament, contra Corea, Vietnam, l'Iraq, Somàlia, Sèrbia i l'Afganistan, la majoria d'aquestes guerres es van perdre i van acabar amb la retirada voluntària estatunidenca. Excepte el cas de l'Iraq, els seus adversaris eren guerrers mal equipats; aquestes guerres van ser més guerres de guerrilles que guerres. I l'una després de l'altra, es va fer evident que cap país era capaç de derrotar una revolta nacionalista, per gran que fora. De fet, els Estats Units permet a les nacions viure lliurement en el seu territori sense ocupar-lo. Perquè el seu únic valor, ideològicament, és el capitalisme, i és aquest model capitalista el que els Estats Units pretén que adopten tots els

seus aliats internacionals. El capitalisme és, per als Estats Units, el vincle universal ideal. Permet préstecs lucratius amb interessos que enriqueixen als seus bancs i als seus fons de pensions, que paguen les pensions dels seus empleats. Els diners produeix diners, la qual cosa és normal per a un banquer, però en el nostre món, és tota Amèrica la que actua com un banc mundial per a totes les nacions del món. I «qui ampra mai serà tan ric com qui li presta». D'altra banda, si no paga el seu deute, el prestatari queda completament arruïnat i els seus béns passen a ser propietat del prestador. Aquest principi justifica la situació actual de França, dels països europeus i, encara més, dels països en desenvolupament. He de recordar-los una vegada més que els Estats Units es caracteritza pel seu origen religiós protestant predominantment calvinista, i aquest reformador sever i cruel, anomenat Juan Calvino, creia que la riquesa era un regal de Déu, un senyal de la seua benedicció. Els deixe a vostés la tasca de jutjar tal pensament, sabent que Déu va escriure en la seua Bíblia en 1 Timoteo 6.10: « Perquè l'amor als diners és arrel de tots els mals ». I aquest mal és tan antic com el món, però en inventar els diners, la humanitat l'ha afavorit enormement. Perquè en la terra del diable, els diners ja no és el mitjà d'intercanvi tan pràctic com ho era en els seus orígens. S'ha convertit en una fi en si mateix; és a dir, un obstacle per als cobejosos i egoistes. Se li compara amb raó amb un líquid, perquè funciona segons la llei dels vasos comunicants: qui pren massa per a si mateix redueix la part que correspon als altres. I qui estima els diners són insaciables; per tant, no pot curar d'ell. La conseqüència per a tots és l'augment perpetu del cost de la vida, especialment perjudicial per als països en desenvolupament.

Els recents odis de la nostra societat global es basen, per tant, essencialment en aquesta paraula: colonització. I amb l'augment de la població humana educada a tot el món, les ments disperses s'adonen que, malgrat la independència nacional concreta, la colonització de les ments i els pobles humans ha continuat de manera financera. Això explica el sorgiment d'un front hostil contra el capitalisme estatunidenc i europeu occidental. Els responsables ja han sigut identificats i prompte seran el blanc de la ira d'aquesta hostilitat. Encara que capaç de despertar gran ira, la causa econòmica i política no és la més forta de l'odi, ja que es basa en una frustració principalment humana que els esperits demoníacs poden, no obstant això, explotar exacerbant-la. L'odi més terrible és el religiós.

Per què la religió desperta odi? Primer, perquè la vida es basa en un vincle que connecta a l'home amb l'únic Déu Creador. Això li atorga a la religió la seua suprema importància per damunt de qualsevol altre criteri. Tot comportament humà depén de la seua relació amb Déu. I l'ésser humà que no ha construït una bona relació amb Déu està subjecte al seu enemic, el diable. I aquesta és precisament la segona explicació. Perquè, de fet, el desenvolupament de les religions falses es deu a l'activitat del diable, l'home condemnat a prova, jutjat per Déu. L'odi d'aquest àngel a prova aconsegueix un cim sense precedents. Sobreviu amb els seus seguidors angelicals solo per a expressar el seu odi cap a Déu i tota la humanitat. Perquè encara es beneficia de la gràcia de Crist, mentre que ell ja no té la possibilitat d'escapar de la seua condemna mortal. Per a aconseguir els seus objectius, amb els seus dimonis, utilitza ànimes humanes que no ho veuen i desconeixen que els seus pensaments sovint són els seus; mentre que, inspirats pels dimonis, es converteixen en lloros utilitzats com " la serp " del Gènesi, a través de la qual el propi diable s'expressa. Inspirats per les seues mentides, les seues víctimes humanes creuen defensar la seua opinió personal, fins al punt que Jesús va declarar en Juan 16:2-3: « Us expulsaran de les sinagogues ; i heus ací, ve l'hora quan qualsevol que us mate pensarà que rendeix servei a Déu. I ho faran perquè no han conegut ni al Pare ni a mi ». I els recorde que jo mateix vaig ser expulsat oficialment, és a dir, exclòs , de la institució Adventista del Seté Dia en Valence, França, a causa del « testimoniatge de Jesús, que és l'esperit de profecia », segons Apocalipsi 19.10. En aquest versicle, Jesús explica aquesta decisió dels líders adventistes: « I ho faran perquè no han conegut ni al Pare ni a mi ». Per tant, el vertader sentit de la vida és religiós, però només és beneficiós si condueix a una vertadera comunió amb Déu, la qual cosa és poc comú i condicional. Lamentablement, més enllà d'aquesta condició estreta i única, com a ensenya Jesús, els aspectes de les religions falses són innombrables i, enfront de la veritat, són molt intolerants. És aquesta forta intolerància la que més revela la situació real, encara que oculta, de l'existència. Si Déu i el diable no existiren, els éssers humans no es veurien impulsats a un comportament intolerant. En realitat, no hi ha justificació perquè l'home es negue a veure al seu proïsme actuar de manera diferent. La història acaba de demostrar que, quan Déu ho vol i ho permet, són possibles 77 anys de pau civil (1945-2022) i 150 anys de pau religiosa (1844-1995). Europa i tothom occidental s'han beneficiat de tots dos tipus de pau.

Les civilitzacions grega i romana van demostrar, al seu torn, que la proliferació de religions i deïtats falses no plantejava grans conflictes per a les seues poblacions. Tots eren lliures de servir i adorar a la deïtat de la seua elecció. Però aquest comportament va canviar abruptament amb l'ensenyament de la fe cristiana. Això té la seua explicació: a diferència dels déus falsos, el Déu

vertader no comparteix; és gelós i exigeix exclusivitat en els cors dels seus triats, alguna cosa que de sobte es va tornar molt escàs. Però aquest Déu gelós és també la personificació de l'amor perfecte, per la qual cosa la seua ira venjativa contra els seus enemics és poc comú. Els seus triats reflecteixen l'amor d'aquest Déu, " compassiu, gran en misericòrdia, lent per a la ira ", com descriu el seu nom en Números 14.18: " Yahvé és lent per a la ira i gran en misericòrdia, que perdona la iniquitat i la rebel·lió, però no tindrà per innocent al culpable; castiga la iniquitat dels pares sobre els fills fins a la tercera i quarta generació ". Aquest amor vertader és el segell distintiu de la vertadera relació restaurada amb Déu mitjançant el sacrifici expiatori de Jesucrist. Però aquest amor vertader està absent en totes les falsificacions del seu Triat. L'amor de Déu es predica allí, però no es reprodueix. A més, els seguidors afirmen estimar a Déu, però donen testimoniatge amb les seues obres que no tenen en compte la seua voluntat revelada en la seua santa Bíblia. Qui mestressa a Déu, li dóna prioritat en tota la seua vida, i la més mínima de les seues revelacions bíbliques desperta el seu ple interés. Pel fet que no vaig veure aquest fruit en els cristians que m'envoltaven, no vaig poder demanar el baptisme. Així, quan aquest comportament anormal es va aclarir a la llum de la transgressió del sant dissabte de Déu, vaig poder encomanar-me a ell. No hi ha efecte sense causa, ni causa sense efecte. L'home no és un arbre, però com un arbre, dóna fruit. I la qualitat bona o dolenta d'aquest fruit depén de la seua naturalesa personal, però també de la seua herència intel·lectual religiosa. De fet, la llarga pau de 77 anys obtinguda des de 1945 va ser possible gràcies al desinterés religiós de les poblacions occidentals. Els homes es van tornar tolerants únicament pel seu menyspreu pel tema religiós. I Déu va permetre que la humanitat occidental exhibira els seus fruits per a complir amb la demostració de vida construïda sobre els valors demoníacs del diable. I com diu Proverbis 29:18, « sense revelació, el poble està desenfrenat », i « sense fre », Occident va arribar a l'extrem de legitimar i legalitzar les abominacions que va condemnar anys abans. En el context de l'actual desastre econòmic i bèl·lic, les falses religions cristianes recuperaran la seua antiga mentalitat d'odi. I ací hem de remuntar-nos segles arrere, per a trobar l'any 321 l'abandó del dissabte, que està en l'origen de la multiplicació dels aspectes del fals cristianisme. El vertader s'ajusta constantment al model establit pels apòstols del nostre Senyor Jesucrist. I des del primer fins a l'últim fals Crist, el dissabte és ignorat, menyspreat i reemplaçat pel pagà "Dia del Sol Invicte", honrat el primer dia per l'emperador romà Constantino que ho va establir i per tots els seus adoradors pagans convertits sota el seu regnat.

Saps per què els éssers humans, creients i cristians, subestimen la importància d'observar el Sàbat i altres ordenances divines, que Déu exigeix honrar i implementar? La resposta és molt simple: Déu és etern i l'home és mortal. La seua vida és molt curta i, per tant, viu i es construeix ignorant el que Déu va experimentar abans que ell. Perquè l'any 321, va presenciar el desagradable espectacle de veure als cristians preferint obeir al seu emperador romà abans que a ell, el seu Creador i Pare, el seu Senyor i Maestro, i el seu Salvador. El que cap jueu de carn i os de la posteritat d'Abraham va fer mai, un emperador romà pagà es va atrevir a fer-lo. Va distorsionar i va destruir l'ordre del programa de salvació terrenal que Déu va gravar en el temps en establir la setmana. El primer dia dedicat al descans no té sentit, perquè Déu no va fixar el seu descans al principi de la setmana, sinó només en el seté i últim dia de la nostra setmana. Perquè aquest descans només pot obtenir al final del temps establit per a la selecció dels seus triats, és a dir, al final dels 6000 anys profetitzats pels primers sis dies de la setmana. A més, la lògica de la intel·ligència testifica que, en el cas de Déu, el descans només s'aprecia després d'una fatiga moral i penosa. Perquè la seua fatiga és causada pel pecat practicat abundantment per tota la terra per tots els éssers humans; mentre que Jesucrist va vindre a oferir la seua vida en una creu erigida pels romans per a, precisament, « posar fi al pecat ». Òbviament, no ho va aconseguir a nivell col·lectiu de manera òbvia. Però la seua proposta es dirigeix individualment a cadascuna de les seues criatures humanes escampades per la terra, i això explica el feble resultat observat que ell mateix havia profetitzat quan va dir, en Mateo 22.14: « Perquè molts són anomenats, però pocs triats ». Déu no obliga a ningú a obeir-li per a ser excepte per ell. Qui no dubta a obligar mitjançant la persecució, la tortura i la mort és Satanàs, l'enemic del bàndol de Déu. Per això, qualsevol religió que perseguisca no és de Déu, sinó del diable. Si la religió persegueix, és perquè no té relació amb el vertader Déu, l'amor i la justícia. La justícia divina s'ofereix només en el nom de Jesucrist, la qual cosa ja redueix el número dels anomenats. Després, aquells als qui Jesucrist justifica donen un fruit comparable al seu, i ací, la llista dels anomenats es redueix encara més. En l'etapa final de la santificació, l'anomenat està en camí a l'elecció, donant testimoniatge de Déu amb fidelitat indestructible i nodrir espiritualment amb tota la llum que Ell li presenta. I els seus triats poden així combregar amb ell, l'Esperit de debò que identifica als qui li pertanyen.

En el bàndol dels falsos Cristos, el 7 de març de l'any 321, l'abandó del dissabte va establir les bases doctrinals de l'actual Església Catòlica Romana. Lògicament, va anar en la mateixa Roma on el decret imperial de Constantí I va ser implementat amb força per pagans falsament convertits a la fe

cristiana. L'església cristiana oficial estava representada per aquests nombrosos falsos cristians, i la quantitat és llei. En posar fi a les persecucions contra els pagans, l'emperador Constantí es va guanyar la seua estima i, per tant, la reputació de pacificador. Però això era només un parany, perquè el seu cor continuava sent pagà i autoritari. Tant és així que, una vegada promulgat el seu edicte, va perseguir i va castigar severament als cristians que volien romandre fidels al dissabte santificat per Déu. I sabem que el diable mai ha deixat de perseguir als vertaders triats de Déu. No obstant això, només pot fer-ho quan Déu li ho permet. No obstant això, ens hem beneficiat de la pau religiosa imposada per Déu des de 1844, la qual va cessar en 1995 amb els atacs de grups musulmans islamistes. En 2022, presenciem un important enfrontament entre dues religions cristianes, el catolicisme i l'ortodòxia, que ja es van enfrontar en l'antiga Iugoslàvia en les dècades de 1940 i 1990; un tema d'odi que només espera ser reavivat. En l'actual guerra a Ucraïna, trobem al president estatunidenc Joe Biden, líder catòlic d'una nació oficialment protestant, la Ucraïna catòlica i ortodoxa, i la Rússia ortodoxa, secundada per txetxens musulmans. I ha d'entendre que la principal causa del nacionalisme és el compromís religiós, fins i tot ateu, dels homes. Quan Déu ho ordena, els dimonis desperten en les ments humanes el desig d'eliminar als qui no se'ls assemblen en tots els àmbits: polític, econòmic i religiós. Ja no toleren les diferències alienes i organitzen separacions i reagrupaments que els nostres contemporanis diuen neteja ètnica. Però qualssevol que siguen les causes humanes, aquests comportaments són fruit de la maledicció divina que ha assotat a tota la humanitat des del pecat d'Adán i Eva. Els recorde que Déu, en efecte, ha donat preeminència a l'home, perquè és a ell a qui es dirigeix primer, després del pecat de la parella. El seu domini sobre la dona comportava el desavantatge de ser responsable davant Déu per les faltes que ella poguera cometre. Amb el temps, el judici de Déu no canvia i continua responsabilitzant i culpant als líders pels mals que infligeixen a les seues criatures.

La religió establida a Roma l'any 321, per tant, va adoptar el primer dia de descans dedicat pels pagans romans al culte del "Sol Invicte". En aquells dies, el canvi del dia de descans no es va presentar amb el propòsit de celebrar la resurrecció de Jesucrist, com s'explica hui a les esglésies dels falsos Cristos. L'emperador Constantí no va donar una altra explicació que aquesta: "Ja no devem judaizar descansant el seté dia com els jueus". Aquesta ordre de no judaizar s'oposava categòricament a l'ensenyament de Crist, qui, per contra, va dir en Juan 4.22: " perquè la salvació ve dels jueus ". Aquesta ordre de no judaizar va anul·lar els quinze segles d'història de l'antiga aliança, que en realitat van començar en temps de Moisés amb la partida dels hebreus. I en aquestes circumstàncies, aquest poble va viure l'experiència típica de la conversió religiosa. Arrancat del pecat (Egipte), l'ànima humana del pecador està protegida per la sang de Crist (el corder pasqual). Llavors, Déu la condueix a la Muntanya Sinaí, on li ensenya i li fa descobrir les lleis que ha d'obeir (els seus Deu Manaments). En el desert, aïllada amb Déu, aprén les seues normes de salut i alimentació, i només per a l'antic pacte, els ritus de les seues festivitats religioses que la mort de Crist complirà i deixarà obsolets. Qui pot afirmar que Déu va organitzar aquestes coses per a inutilitzar-les? D'aquest antic pacte, només desapareixen els ritus que la mort de Crist va complir. Per tant, el principi de l'obediència roman intacte, i les normes d'aquesta obediència encara es revelen en les escriptures deixades per Moisés i els seus successors, beneïts per Déu.

Per a comprendre plenament la importància d'aquestes coses, hem d'allunyar-nos de la rutina de la nostra vida quotidiana, que constitueix un teló de fons enganyós que porta a la mort als qui sedueix i captiva. Déu és invisible, però viu i totpoderós, i només en esperit podem comprendre la seua suprema realitat. La vida celestial es desenvolupa en paral·lel a la nostra, invisible, però igual d'activa, i la descobrirem tal com és, al retorn de Jesucrist, qui posarà fi a aquesta limitació visual que ens ha caracteritzat des d'Adán.

A l'Església Catòlica Romana, el primer dia portava el nom de la deïtat astral, el "Sol Invicte", i sota aquest nom, els cristians sincers identificaven un greu pecat comés contra Déu. Per aquesta raó, als països llatins, aquest nom va ser abandonat i reemplaçat pel de "Dia del Senyor". Les malifetes del diable van quedar així completament ocultes. Es va vincular amb la resurrecció de Crist, i així, l'adoració del primer dia ja no representava un problema per als nous conversos. Només que el gran Déu creador es va sentir frustrat i irritat per les seues successives traïcions. Llavors va reaccionar amb una lògica dramàtica: "Com que aquestes persones que diuen ser la meua salvació afavoreixen les ordenances de Roma, que Roma els governe amb tot el seu rigor!". I així va ser com els cristians infidels van ser entregats per Déu al règim imperial romà establit en 538. Les condicions del seu establiment el van despullar de tota legitimitat. El primer papa a ser instaurat va ser un conspirador anomenat Vigilio. Va aprofitar la seua relació amb Teodora, la prostituta ballarina amb la qual es va casar l'emperador Justinià I , per a obtindre el seu domini religiós sobre l'actual règim catòlic papal. Ja afectat per la maledicció del nou "diumenge", Silverio, bisbe de Roma triat pels cristians infidels de Roma, va ser expulsat i exiliat. Ací tenim accions més polítiques que religioses que llancen llum sobre

el que el règim papal romà representarà en la terra. En aquella època, poques persones rebien educació i els ensenyaments religiosos eren transmeses per homes del règim papal. En aquests temps de foscor espiritual, els papes es van permetre modificar el text dels deu manaments de Déu, escrits pel dit de Déu mateix en taules de pedra entregades a Moisés. Amb el pretext de promoure la seua memorització, els textos originals van ser reemplaçats per frases molt curtes i, d'aquesta manera, els advertiments de benediccions i maledicciones van desaparéixer en el nou aspecte presentat. El major ultratge s'imposa al segon manament, en el qual Déu condemna l'adoració d'imatges i estàtues idòlatres; el papa l'elimina per complet. Però per a mantindre el número deu, duplicarà el manament sobre l'adulteri, enfocar així en el pecat de la carn perquè la gent oblide el seu pecat contra l'Esperit. El terme "seté dia" del quart manament desapareix, reemplaçat per la fórmula ultracorta: "en el dia del Senyor descansaràs". Al no llegir la Bíblia, les masses convertides s'aferren al que els ensenyen els sacerdots. I per als recalcitrants, exploten les amenaces de l'infern, amenaces molt reals, però falsament interpretades. Perquè sense la intel·ligència de Déu i la comprensió cronològica dels fets revelats en la profecia de l'Apocalipsi, el "llac de foc ", que no existirà fins al final del seté mil·lenni, s'interpreta com un infern permanent on els dimonis fan patir eternament als condemnats en el foc, condemnats a aquesta terrible destinació. Ara, el Papa afirma poder obrir i tancar l'accés a l'infern. Es pot entendre llavors per què en temps foscos, els mateixos reis, els lords i el poble pla temen el poder papal. Es donen crèdit a les afirmacions papals, i el règim aprofita la situació per a ser servit, honrat i enriquit per les víctimes seduïdes i enganyades per les seues mentides. Així, pot manipular als reis i usar els seus poders seculars per a obligar els combatents de la resistència a convertir al catolicisme, fins al punt de torturar-los i condemnar-los a mort, en la foguera o amb altres instruments encara més terribles. I el número d'aquests "heretges" creixerà considerablement amb les traduccions i impressions de la Bíblia, que permet als seus lectors descobrir les vertaderes paraules pronunciades per Déu i els seus profetes. En veure les seues mentides desemmascarades, el règim papal excita l'odi de les lligues catòliques contra els protestants considerats "heretges". Éssers ignorants, convençuts de la legitimitat catòlica, dirigeixen tots els seus atacs contra aquells als qui els sacerdots els presenten com a éssers posseïts pel dimoni. Inventen i troben pretextos per a llançar les seues falses acusacions, perquè el pare de la mentida els inspira i dirigeix sense que el sospiten. Molts creuen sincerament que honren a Déu expulsant als "impius". I aquest punt és important, perquè al retorn de Crist, el mateix odi cec tindrà com a blanc als últims triats de Jesucrist, l'única falta dels quals retreta serà la de perseverar en el respecte al descans del sant i diví dissabte del seté dia.

Qui actuaran així en aquest context final? Els mateixos que hui justifiquen la pràctica del diumenge com a primer dia i rebutgen la legitimitat del dissabte com a seté dia. El personatge més humanista de hui pot tornar, en aquest context final, més feroç que un lleó amb dents afilades . Això és el que Jesús va profetitzar en imatge en Apocalipsi 9:8: « Tenien cabell com a cabell de dona, i les seues dents eren com a dents de lleó » . El context canviarà per complet, i els homes rebels s'exasperaran i s'enutjaran profundament per les « plagues de Déu » que els assotaran tan prompte com acabe el temps de gràcia: « les set últimes plagues de la ira de Déu », presentades en Apocalipsi 16.

L'Església papal romana es va comportar així de manera monstruosa, i aquests no havien de considerar "pecats de joventut", com ella mateixa els interpreta. Perquè si les condicions li hagueren sigut favorables, continuaria actuant de la mateixa manera hui. Mai va renunciar a la imposició de conversions fins que va perdre el suport de les monarquies, afeblides pel règim revolucionari francés i les seues famoses decapitacions de caps reals, religioses i aristocràtiques. Déu la va castigar així pels seus crims mentre esperava el Judici Final. Però en el bàndol protestant, persones superficialment religioses van adoptar al seu torn comportaments polítics condemnats per Jesucrist. Van prendre les armes i van retornar colp per colp als combatents de les lligues catòliques. I així és com les successives "Guerres de Religions" van adquirir l'aparença d'una batalla en la qual es van enfrontar " bèsties " salvatges, assedegades de sang i carnívores . En Apocalipsi 8.11, Déu culpa d'aquest resultat diabòlic a l'església catòlica papal representada per la " estrela " anomenada " Absenta ": " El nom de l'estrela és Absenta; i la tercera part de les aigües es va convertir en absenta, i molta gent va morir a causa de les aigües, perquè es van fer amargues ". Religiós o no, l'odi és contagiós i acaba inflamant a multituds d'éssers humans.

Abans d'atacar als protestants, el règim papal va deslligar hostilitats contra la religió de l'islam, que va sorgir a Aràbia poc després de l'establiment del règim papal romà, és a dir, després de l'any 538. Després de l'expansió del catolicisme a Aràbia, el profeta Mahoma va fundar la seua religió: l'islam, paraula àrab que significa "submissió". Aquesta paraula té un doble significat: l'home se sotmet a Déu, però també ha de sotmetre per la força, si és necessari, a l'infidel, al qual uneix a tots aquells que s'oposen a la seua concepció religiosa. Ara bé, amb el pretext d'alliberar els llocs sagrats

històrics de la vida i mort de Crist, el papa Urbà II va ordenar primer "croades" bèl·liques per a expulsar als musulmans d'aquests llocs. La ignorància, tant de les altes esferes com de les baixes, va portar als reis a llançar amb zel a guerres assassines, completament inútils per a Déu, contra els exèrcits dels pobles musulmans. Així, els croats cristians occidentals van perpetrar massacres injustificades. Si els declare innecessaris és amb raó, perquè Déu revela en Daniel 9.26 la seua decisió de destruir Jerusalem i els seus llocs sants: "I després de les seixanta-dues setmanes es llevarà la vida a l'Ungit, i no tindrà successor." Ningú ho secundarà . El poble d'un líder que vindrà destruirà la ciutat, el santuari i la santedat, i la seua fi arribarà com un diluvi ; està determinat que les devastacions duraran fins a la fi de la guerra. I aquesta destrucció de Jerusalem es presenta com a conseqüència del rebuig del Messies Jesús per part dels jueus. Per tant, Déu va ordenar voluntàriament que els romans destruïren Jerusalem l'any 70, per a eliminar d'aquests llocs l'interés per les peregrinacions supersticioses que la fe catòlica volia restaurar i perpetuar fins als nostres dies; això va ser transmés pels grups protestants evangèlics formats als Estats Units. Per tant, es pot observar en aquest fals zel místic, fruit d'una completa ignorància del que realment representa la fe cristiana. En els nostres últims temps, Déu ha convertit a Jerusalem en un lloc maleït on es congreguen falsos creients de totes les religions del monoteisme. La seua adoració d'aquests llocs es basa en pura idolatria. I els qui fan això repeteixen els errors dels jueus que van honrar el temple de pedra i van rebutjar el temple de carn i esperit que Jesucrist va constituir.

Les causes de la intensificació de l'odi s'estan intensificant en la nostra època i, en els esdeveniments actuals, destaque una. En tornar de la Xina, en l'avió que el transportava de tornada i en presència de periodistes, el president Macron va fer una declaració que va provocar la ira d'alguns dels seus col·legues europeus. Va dir: « El pitjor seria pensar que els europeus hauríem de ser simpatitzants en aquest tema i adaptar-nos al ritme estatunidenc i a una reacció exagerada de la Xina... El parany per a Europa seria que, en el moment en què aconseguisca aclarir la seua posició estratègica, quan siga més autònoma estratègicament que abans de la COVID-19, es veja atrapada en una disrupció mundial i en crisi que no serien les nostres ». És obvi que es referia al cas de l'illa de Taiwan, el control de la qual Xina pretén recuperar. Però aquesta postura en particular irrita a nacions com Polònia, que basa la seua esperança de derrotar a Rússia en la cohesió de les nacions europees alineades amb la postura estatunidenca. Observe en el nostre jove president un centelleig de lucidesa sorprenent i sorprenent, perquè la seua postura reprodueix la del general De Gaulle, qui no volia sotmetre a la dominació estatunidenca. No obstant això, observe que aquesta declaració condemna els compromisos de seguir al líder ja assumits pels europeus i per ell mateix en l'assumpte d'Ucraïna. Perquè els estatunidencs es van comprometre amb Ucraïna sense preocupar per les opinions individuals dels europeus. Per tant, es pot dir que van reaccionar segons els seus interessos polítics i econòmics, crònicament hostils a Rússia. No obstant això, el cas d'Ucraïna difereix del de Taiwan en què la seua independència va ser reconeguda oficialment i els qui la secunden ho fan en nom del respecte als drets nacionals que prohibeixen l'agressió contra el seu país per part d'un altre. Aquest no és el cas de Taiwan, que va romandre oficialment xinés i mai va obtindre ni va sol·licitar un estatus nacional independent. Igual que el general De Gaulle, el president Macron voldria liderar una Europa independent, però s'enfronta a la influència de països de l'antic Bloc de l'Est com Polònia, que odien a Rússia i van arribar a Europa només per a trobar l'escut armat dels Estats Units. El problema del president Macron és que el seu despertar i el seu desig d'independència europea arriben en el moment equivocat i massa tard. Perquè, havent afavorit ell mateix la influència estatunidenca a Europa i la de França en el seu propi país, és massa vesprada per a esmenar els errors comesos; més encara perquè Europa està afeblida financerament i el retard en l'armament europeu s'està tornant irrealitzable donat el temps que queda abans del seu càstig diví de la " sisena trompeta ". A més, estan sorgint dos bàndols que separen a les nacions de la UE: el bàndol dels antics països del Bloc de l'Est, principals defensors d'Ucraïna, i el de les nacions fundadores d'aquesta UE, incloent a França i, en certa manera, Alemanya, que s'ha mantingut molt independent.

Després de les diverses causes de l'odi humà, he d'esmentar ara el sorgiment d'un odi molt més formidable: el del Déu de l'Amor. Perquè ell l'expressa i ho afirma clarament ja en Proverbis 8.13: « El temor de Yahvé és odiar el mal; l'arrogància i l'orgull, el mal camí i la boca perversa, això és el que jo avorrisc » . Record que l'odi és l'oposat a l'amor i que totes les coses existeixen en absolut oposat. Si Déu va crear a l'home a la seua imatge, és perquè ell mateix és a imatge de l'home, però en la seua perfecta divinitat. Per tant, pot odiar o estimar, com pot maleir o beneir. I en aquest tema hem d'abandonar el missatge transmés pels falsos Cristos que diuen: «Déu odia el pecat, però mestressa al pecador». Aquest missatge oblida especificar, llavors: el pecador que es penedeix i dóna fruit de penediment; la qual cosa no correspon, des de 1844, a la situació dels cristians que justifiquen la transgressió dels manaments de Déu. El segon i quart, entre catòlics i ortodoxos; el quart, també entre protestants i anglicans. Ara bé, per si sol, des de 1844, el menyspreu mostrat cap al dissabte

santificat per Déu els fa culpables de transgredir la totalitat dels Deu Manaments, segons Santiago 2.10: « Perquè qualsevol que guarde tota la llei, però ofenga en un punt, es fa culpable de tots ». A aquest versicle li done el següent significat: qui transgredisca voluntàriament un sol manament de Déu, dóna testimoniatge que transgredeix el primer dels manaments en el qual Déu diu: « No tindràs altres déus davant de mi ». Perquè qui desobeeix obeeix a un altre déu, el diable, davant la faç de l'únic i vertader Déu. A partir de llavors, totes les altres obediències es tornen vanes. I fins i tot en el nom de Jesucrist, la reconciliació amb Déu es torna impossible.

Des de 1945, el mal no ha fet més que augmentar a tot el món, especialment en el bàndol occidental que va eixir victoriós de la Segona Guerra Mundial. Químics estatunidencs van desenvolupar el DDT, un insecticida que els va convertir en els primers " destructors de la terra ", als qui Déu denuncia en Apocalipsi 11.18: " Les nacions s'airaron, i la teua ira ha arribat, i ha arribat el temps de jutjar als morts, de donar el guardó als teus serfs els profetes, als sants i als quals temen el teu nom, als xicotets i als grans, i de destruir als que destrueixen la terra". » I, lògicament, els qui destrueixen la terra ho fan sota el domini del principal "Destructor" o " rei ", paraula que es tradueix a l'hebreu i al grec com " Abadón i Apolión ", en Apocalipsi 9.11: " I tenien sobre ells com a rei a l'àngel de l'abisme, el nom del qual en hebreu era Abadón, i en grec, Apolión ". Ja en 1945, els Estats Units va demostrar ser digne d'aquest títol de "Destructor" a l'ésser el primer a usar armes nuclears contra les ciutats d'Hiroshima i Nagasaki. I seran els primers a usar-les de nou per a destruir a Rússia en la Tercera Guerra Mundial que s'està gestant en els nostres temps. En els nostres últims temps, els Estats Units ha oferit al món sencer un altre instrument del mal: la xarxa de comunicacions per internet. Han estés aquesta "xarxa cablejada" sobre els pobles com es llança una xarxa per a pescar. Originalment, internet estava reservat exclusivament per a les comunicacions militars estatunidenques. Quan aquesta xarxa es va oferir per a ús civil, gratuïta i amb llibertat, els estatunidencs, i després altres pobles occidentals, van descobrir el plaer dels intercanvis virtuals. Internet ofereix a tots l'oportunitat d'exhibir els seus diversos talents. Fomenta l'orgull i l'exhibicionisme. Després, el comerç es va apoderar d'ella, igual que els serveis públics nacionals; això va continuar fins que el món sencer va estar connectat i sota el control de l'inventor, el poder estatunidenc. Aquest mal és irreversible, perquè els joves que es desenvolupen amb ell es tornen incapaços de veure el seu aspecte perillós i mortal. No obstant això, no falten exemples. Internet construeix i destrueix la reputació individual dels éssers humans. Alguns xiquets perversos ho utilitzen per a culpabilitzar a xiquets febles i sensibles mitjançant missatges degradants, incitant-los inconscientment al suïcidi. L'afany de complaure s'ha apoderat dels joves; en els seus blogs, recopilen el nombre de "seguidors" o fans que els segueixen. Així, s'emeten vots a favor o en contra, la qual cosa fa la falsa impressió de ser importants. I a mesura que aquest mal conquista les ments, els estàndards del mal també creixen. L'antiga prohibició es torna legítima i legal. Sense la llei divina, que estableix l'estàndard del bé i del malament, el poble està descontrolat , i només Déu sap fins a quin punt pot créixer aquest mal. Analitzem, doncs, en aquests versicles, les coses que desperten l'odi de Déu cap a la humanitat rebel de hui.

Isaïes 61:8: “ Perquè jo, Jehová, estime la justícia i avorrisc el robatori i la iniquitat ; en veritat els donaré la seua recompensa, i faré amb ells un pacte etern. ”

Jer.44:4: “ Jo us vaig enviar a tots els meus serfs els profetes; matinant una mica, us vaig enviar per a dir-vos: No feu aquestes abominacions que jo avorrisc. ”

Amós 5.21; 6:8: “ Avorrisc, menyspreu les vostres festes , no suporte les vostres assemblees …/… El Senyor, YaHWéH, va jurar per si mateix; YaHWéH, el Déu dels exèrcits, ha dit: Avorrisc la supèrbia de Jacob, i avorrisc els seus palaus ; donaré la ciutat i tot el que està en ella. ”

Zac.8.17: " Ningú pense malament en el seu cor contra el seu proïsme, ni estime el jurament fals; perquè totes aquestes són coses que jo avorrisc , diu Jehová. "

Malament. 2.16: « Perquè avorrisc el divorci —diu Yahvé, Déu d'Israel— i al qual cobreix de violència el seu mantell —diu Yahvé dels exèrcits—. Per tant, cuideu del vostre esperit i no sigueu infidels » .

Apocalipsi 2:6: “ Però tens això, que avorreixes les obres dels nicolaítas, les quals jo també avorrisc . ”

En resum, Déu avorreix tot el que s'oposa als seus valors que s'expressen en l'amor fidel i vertader, és a dir, l'amor i la veritat, tal com es van encarnar i van manifestar en Jesucrist i que vol trobar en els seus triats fins a la fi del món segons Apocalipsi 3.14: “ Escriu a l'àngel de l'església de Laodicea: L'Amén, el testimoni fidel i vertader , el principi de la creació de Déu, diu això: El que era l'El inici de la creació de Déu "confirma els seus valors" en el moment de la fi "de la història d'aquesta creació divina terrestre.

L'odi diví no es va despertar sense causa, perquè l'aparició del virus Covid-19 a la Xina en 2019 va ser la resposta de Déu al president xinés, qui havia expressat el seu desig i pla de modificar el text

de la Santa Bíblia. Després, el retorn de la guerra a Europa es va consumar a Ucraïna. I ací, novament, no va ser sense raó. Aquest país, embriac de llibertat, vivia en una situació anàrquica, incapaç de trobar un equilibri polític; tot el règim era corrupte i allí es practicaven i desenvolupaven abominacions monstruoses. Vaig recopilar de Joel, el meu germà en Crist, un excel·lent documentalista, testimoniatges espantosos sobre el que estava succeint a Ucraïna. I sense entrar en els detalls, aquest testimoniatge per si sol ens permet comprendre per què la ira de Déu va caure sobre aquest poble ucraïnés. Polítics adinerats cometien frau i, juntament amb un amic, fill d'un oligarca, un home poderós, van cometre cent assassinats. Identificats, van ser alliberats i els crims es van repetir. Tal nivell de corrupció rares vegades s'ha aconseguit... potser, i només, en Sodoma i Gomorra, ciutats on la vida sexual pervertida i els assassinats eren la norma, alguna cosa que s'havia tornat insuportable per a Déu. Per tant, no és casualitat que la imminent guerra nuclear començara en aquest país, Ucraïna. També sabem que el seu jove president, triat des de 2019, l'any de la COVID-19, era un actor popularitzat pels seus vulgars i perverses excentricitats públiques. Va encarnar per si sol la maldat de tota la societat moderna, separada de Déu. Va ser també a Ucraïna on va sorgir l'audaç i sexista Femen, exhibint els seus pits nus, usant els seus cossos per a publicar els seus vulgars lemes feministes. I a més de tot això, la maldat nazi heretada de la Segona Guerra Mundial va brillar oficialment allí, representada pel grup Azov, heretat del líder nazi Stepan Bandera; però aquest nazisme encara no atacava al judaisme. Fins i tot vaig escoltar de dones ucraïneses que el seu país estava apegat a les celebracions de festivitats paganes que les delectaven... la copa estava plena, el món occidental i la resta dels pobles de la terra hauran de beure-la, fins a l'última gota.

En les últimes notícies, dos fets revelen dos missatges. El primer es refereix a la divulgació de missatges militars secrets per part d'un jove de 21 anys que va actuar per a presumir i impressionar als seus companys d'internet. Per a la joventut moderna, internet és un joc amb desafiaments il·limitats. El segon fet es refereix a un vídeo que circula per internet. Després dels presentats pel grup islàmic DAESH, aquesta vegada es tracta de la decapitació d'un soldat ucraïnés per un soldat rus envoltat pel seu grup armat. La notícia estremeix d'horror i terror, però és només la confirmació d'un nivell d'odi que continuarà creixent i s'estendrà en tots els camps militars que participaran en la Tercera Guerra Mundial. Les decapitacions constitueixen un tema de terror internacional que vincula aquesta sisena trompeta amb la quarta , com Déu revela en atribuir a la quarta el caràcter de segon ai , que en realitat designa a la sisena . Així, després del terror francés i la seua guillotina de 1793-1794, ve el "terror" de les decapitacions musulmanes i russes del nostre temps.

Les lliçons de Daniel, 2 Cròniques i 2 Reyes mostren que les tres deportacions dels israelites a Babilònia són d'intensitat progressiva. La nostra Tercera Guerra Mundial és, en les seues proporcions internacionals, comparable a la tercera deportació dels jueus. Així, així com el tercer atac del rei Nabucodonosor va resultar en la destrucció nacional d'Israel, la Tercera Guerra Mundial pretén destruir l'ordre actual de les nacions del món. Fins llavors, aquestes nacions seran destruïdes en major o menor mesura i perdran la seua independència. Els supervivents del conflicte se sotmetran a un sol govern universal establit pels Estats Units d'Amèrica, fins al retorn de Jesucrist, qui els destruirà.

El mercat de les il·lusions

es troba aquest " mercat d'il·lusions " ? En el nostre planeta Terra.

Abans de desenvolupar aquest estudi, recorde aquests versicles d'1 Cor.2:9 al 15 citats en la Bíblia en els quals, per l'Esperit, l'apòstol Pau diu: “ Abans bé, com està escrit: Coses que ull no va veure, ni oïda va sentir, Ni han pujat en cor d'home, Són les que Déu ha preparat per als que li estimen . Déu ens les va revelar per mitjà de l'Esperit . Perquè l'Esperit tot l'escodrinya, fins i tot el profund de Déu. Perquè qui dels homes sap les coses de l'home, sinó l'esperit de l'home que està en ell? Així també, ningú coneix les coses de Déu, sinó l'Esperit de Déu. Ara bé, nosaltres no hem rebut l'esperit del món, sinó l'Esperit que prové de Déu , perquè coneguem les coses que Déu ens ha donat gratuïtament . I parlem d'això , no amb paraules ensenyades per saviesa humana, sinó amb paraules que ensenya l'Esperit, usant un llenguatge espiritual per a coses espirituals . Però l'home natural no percep les coses de l'Esperit de Déu, perquè per a ell són bogeria, i no les pot entendre, perquè es destrien espiritualment. Però l'home espiritual jutja totes les coses, però ell mateix no és jutjat per ningú . Perquè qui ha conegut la ment del Senyor, perquè puga instruir-lo? Però nosaltres tenim la ment de Crist .

Segons aquests versicles, l'explicació de la vida resideix únicament en Déu, i per tant, s'amaga en el secret de la seua invisibilitat. I aquest sol fet justifica el títol d'aquest estudi, que em porta a definir la vida terrenal com " el mercat de les il·lusions ". En aquesta terra, tots els éssers humans es deixen

enganyar pels seus ulls, i en analitzar diferents situacions i temes, el seu judici es distorsiona perquè no tenen en compte el criteri fonamental que, en conjunt, representa el poder, la intel·ligència i la saviesa del Déu Creador, qui dirigeix i posa en moviment totes les coses. El " home animal " atribueix un paper principal a les causes humanes, que són només conseqüències de les ofenses comeses contra Déu.

Els humans ignoren que, fins i tot quan neguen la seua existència, Déu els dirigeix i manipula. Quan es proposa una votació popular, el resultat final serà el que Déu desitja per a dur a terme el seu projecte, el seu programa, que es complirà en tots els pobles de la terra que domina sobiranament. I això concerneix a tots els pobles: pagans, jueus, cristians i musulmans, escampats per la terra. La situació de la humanitat és, per tant, a simple vista, veritablement il·lusòria. Els pobles pagans es desenvolupen i viuen en la il·lusió de la impunitat, però els pobles religiosos fan el mateix, perquè en tota la terra cap d'ells es troba en condicions de ser beneït per Déu, com he demostrat moltes vegades en lliçons anteriors.

Per contra, des del "home animal ", l'"home espiritual ", al qual pretenc pertànyer amb l'evidència aportada, analitza els fets terrenals a partir de les dades prioritàries que representen i mereixen el judici revelat del Déu Creador. Perquè Ell revela les vertaderes causes de les conseqüències que veiem. I per al "home espiritual ", la forma d'aquestes conseqüències importa poc, perquè poden ser de molt diversos estàndards, i l'essencial per a la salvació de les ànimes és conéixer amb precisió les raons per les quals la ira de Déu cau sobre els homes i els entrega a la seua maledicció i ruïna, malaltia i mort. Quan Déu decideix atacar a la humanitat, organitza als pobles i els enfronta per diferents raons que, amb freqüència, fomenten el ressentiment provocat per la injustícia. Per a portar-los a l'enfrontament, existeixen molts mitjans: reclamar la mateixa terra, una herència, o bé, la discriminació racista o religiosa i altres causes d'injustícia i ira. Tot això justifica el "despertar de l'odi ", un tema tractat en l'estudi anterior.

Aquest " mercat d'il·lusions " llança llum sobre l'explosiva situació global actual. En organitzar la seua " sisena trompeta ", el nostre Déu només està despertant el sofriment causat per Occident durant el llarg període de pau, del qual s'ha beneficiat i utilitzat per a dominar colonialment als altres pobles de la terra durant molt de temps. Perquè, gràcies a la seua victòria sobre els seus enemics de l'Eix alemany, italià i japonés, Occident, liderat pels Estats Units, va imposar els seus valors, les seues lleis internacionals sobre nacions i comerç. Mancant una potència contrària d'igual força, aquests valors occidentals es van considerar i van imposar com a valors internacionals. Però hui, aquesta situació està sent denunciada i qüestionada per Rússia, la Xina, l'Índia, l'Iran, molts pobles africans i els països més grans de Sud-amèrica. Tots ells, beneficiats pel llarg període de pau, s'han enriquit i ara exigeixen que els occidentals realment tinguen en compte les seues opinions. I és evident que tenen en comú l'odi cap al dominador i imperialista EUA, el capitalisme del qual, nascut a Anglaterra, va justificar el desenvolupament colonial que els va explotar durant molt de temps.

Potser hi ha una cosa més il·lusòria que veure als pobles occidentals construint projectes per als pròxims cinquanta anys, quan a la vida humana en la Terra sol li queden set? Aquesta xifra de cinquanta anys em porta a assenyalar que en la Bíblia, la duració de quaranta-nou anys, o set vegades set, representa el que Déu diu un jubileu. No obstant això, 49 anys, o un jubileu complet, van transcórrer entre dues crisis financeres causades per importants crisis energètiques: el sobtat augment del 40% en el preu del petroli en 1973 i el sobtat, encara no quantificat, augment del preu del gas i l'electricitat en 2022. Però aquesta vegada, la cega i dòcil obediència europea és l'única culpable. Ja que va ser després de la decisió dels EUA que la Comissió Europea va adoptar les sancions contra Rússia i, per tant, en primer lloc, la negativa a utilitzar el seu gas, venut a un preu avantatjós per l'empresa russa Gazprom. Qui es van beneficiar del crim? Els proveïdors estatunidencs i noruecs que la van reemplaçar.

D'altra banda, els drets de Rússia i Ucraïna sobre Ucraïna són molt discutibles. Ucraïna, que es va independitzar en 1990, estava composta en part per polonesos i ucraïnesos, i també d'una banda significativa de russos. I quan es va produir la fractura amb el "derrocament" del president rus electe, alguns russos van optar per continuar sent ucraïnesos fins i tot si això significava lluitar contra Rússia; el que converteix aquesta oposició en una guerra civil, en la qual Occident no tenia per què intervindre. És probable que també ocorreguera el contrari, perquè quan esclata una guerra civil en un país, sorgeixen tots els escenaris, i la situació també oposa opcions religioses tan maleïdes per Déu com les altres. Es provoca així un gran desordre, que s'oposa a legitimitats efectives molt reals. Davant aquesta situació inextricable, la saviesa aconsella aferrar només a les causes que Déu dóna per a organitzar aquest conflicte. I la seua resposta no està en la vida il·lusòria, sinó en la Bíblia, en la seua revelació construïda successivament i complementàriament sobre Daniel i l'Apocalipsi. I què descobrim en aquestes revelacions? La maledicció del cristianisme, imposada per Déu des del 7 de març de l'any 321, per abandonar la pràctica del sant dissabte, santificat per Déu des de la creació del

món. Aquesta és l'única lliçó que hem d'extraure dels 34 capítols dels llibres de Daniel i Apocalipsis. Però en presentar les coses d'aquesta manera, no li reste importància; al contrari, l'eleve al màxim nivell. Perquè l'Evangeli i la salvació en Crist s'expliquen clarament en els altres escrits bíblics de l'antic i nou pacte. El paper d'aquests dos llibres profètics, Daniel i Apocalipsis, és revelar aquest abandó del dissabte que les falses religions cristianes han practicat sense adonar de les conseqüències tan cares que estan pagant. I si desconeixen aquestes conseqüències, és perquè Déu les ha revelades únicament en aquests dos llibres profètics, les explicacions dels quals ignoren ells i els seus exegetes. El mercat de la il·lusió els ha portats a interpretar aquestes conseqüències com a simples fets històrics a causa de les imperfeccions dels éssers humans. Però el càstig diví no és un simple fet humà, perquè comporta un missatge acusatori: pigues contra Déu. Aquest és el cas de totes les " trompetes " presentades en Apocalipsis 8 i 9. Des de l'any maleït 321, han colpejat a la cristiandat europea infidel, i la causa principal va romandre desconeguda per a la humanitat fins a 1844. I si Déu no haguera pres la iniciativa de revelar-ho al seu poble adventista, provat i seleccionat des d'aqueixa data, encara ho ignoraríem. La sola idea m'estremeix d'horror. Perquè tantes veritats es vinculen a aquest dissabte santificat per Déu, justificant la seua altíssima santificació! Podríem haver ignorat que ell va profetitzar el seté mil·lenni, on els sants triats entraran a jutjar, en el cel, als malvats que jauen morts o desapareguts en la terra. Hauríem ignorat que encara faltaven dos mil anys després de la mort del nostre Salvador per a entrar en la glòria de la vida eterna d'aquest seté mil·lenni. Aquestes precioses i santíssimes revelacions divines no són revelades per el “ mercat de les il·lusions ”, sinó per l'Esperit del Déu viu, invisible però Totpoderós.

En l'àmbit judicial, els jutges, per honestos que siguen, estan condemnats, per la seua incredulitat religiosa, a dictar veredictes injustos. Ells també són víctimes del " mercat de les il·lusions ". Alguns criminals, incloent recentment a França a un jove de 16 anys, cometen homicidis ordenats, segons diuen, per una veu que senten en les seues ments. Aquestes pobres criatures només donen testimoniatge d'una experiència que van viure realment, però que resulta inacceptable per a una societat secular excessivament racional. Perquè una veu sí que els va parlar, però aquesta veu és la d'un àngel tan invisible com Déu pot ser-ho. I aquesta és la feblesa que lliurament a l'home als enganys de dimonis invisibles. Els dimonis ens veuen, ens parlen, ens habiten i ens manipulen, i som incapaços de detindre'ls. Els éssers humans només poden lluitar contra un altre ser tan visible i identificable com ells mateixos. Una cosa és segura: si no podem veure'ls, per a combatre'ls, l'home ha de ser " espiritual " i no " animal " per a començar a creure en la seua existència. Llavors, hem de comprendre que els nostres pensaments no es distingeixen entre si per un timbre de so particular ni una coloració particular. I ací, novament, hem de distingir entre pensar i sentir un so. Havent experimentat això, en dono fe de l'existència de totes dues coses. La teua ment, com la meua, funciona com un transmissor i receptor d'ones sonores. Emets els teus propis pensaments i medites sobre tal o tal altre projecte o reflexió, però en aquesta mateixa longitud d'ona, pensaments demoníacs o, per contra, divins entren en tu i es mesclen en la teua ment. Res els distingeix dels teus. Per això, la convicció que es forma en la teua ment no té prioritat de legitimitat. Aquesta convicció final deu, abans de res, estar de conformitat amb l'estàndard de debò definit per la Bíblia. Amb raó, Déu ens diu en Jeremías 17:5: « Maleït l'home que confia en l'home, que es recolza en la carn ». Per tant, tenim el deure de no deixar-nos enganyar pels homes amb els quals ens trobem, però també de ser cautelosos amb les nostres pròpies opinions quan no s'ajusten als estàndards definits per la Bíblia, que continua sent l'únic suport sòlid legitimat per Déu . La veu interior que escoltem pot rebre com si vinguera de l'exterior, transmesa pel canal auditiu. Déu o els dimonis tenen l'opció de connectar amb el nostre esperit a nivell dels canals auditius o a nivell del cervell, on la informació elèctrica es transforma en pensaments; d'aquesta manera, són possibles dos nivells diferents de comprensió. L'exemple del jove Samuel, el meu homònim, confirma aquesta experiència: quan Déu ho va cridar citant el seu nom tres vegades, el xiquet es va presentar davant el sacerdot Elías per a dir-li: « Ací estic, què vols? ». La veu divina que va sentir Samuel va ser més que un pensament; la va sentir com si Elías l'haguera anomenat. I l'ancià va comprendre que la veu provenia de Déu. En una visió divina, vaig viure aquesta experiència en la qual totes les meues facultats auditives i visuals estaven plenament actives, excepte el meu propi cos i les seues extremitats, que semblaven inexistents. Però ull, aquesta visió em va ser donada, només una vegada per Déu, per a confirmar el meu futur compromís amb el seu servei profètic, i només perquè la seua elecció i el meu estudi de les profecies de l'Apocalipsi em van fer mereixedor d'ella, ja en 1975, cinc anys abans del meu baptisme a l'Església Adventista del Seté Dia. Aquesta visió va tindre com a conseqüència que sempre li haja donat al judici celestial una prioritat absoluta sobre totes les il·lusions que enganyen al " home animal ". Per a l'ànima assedegada que representava, les revelacions profètiques presentades en el llibre "El Conflicte dels Segles", escrit per Elena Gould White, la missatgera del Senyor, van ser rebudes com una font d'aigua que calma la set. I encara estava lluny d'imaginar que Déu tenia

preparades, perquè jo les descobrira amb el temps, revelacions especials i enormes desafiaments a les explicacions profètiques heretades des de 1844. Perquè un serf de Déu ha de ser capaç de desaprendre tant com d'aprendre. És cert que, pel que respecta a ell , Déu no canvia, però el que sí que és canviant i progressiu és l'ús que fa dels seus textos profètics. I per a això, ha permés traduccions falses dels textos originals hebreus i grecs. Aquest versicle de Proverbis 4.18 el confirma: « La senda dels justos és com la llum de l'aurora, que va en augment fins que el dia és perfecte ». La prova més sorprenent i millor d'això es refereix, en primer lloc, a aquest important versicle de Daniel 8.14, durant molt de temps traduït erròniament com « Fins a dos mil tres-centes vesprades i matins, i el santuari serà purificat », la traducció real del qual és: « Fins a dos mil tres-centes vesprades i matins, i seran justificats, santedat ».

Així, en Apocalipsi 22.11 trobem la cita d'aquestes dues paraules « sant i just », que presenta la vertadera traducció de Daniel 8.14: « El que és injust, continue sent injust; i el que és immund, continue sent immund; i el que és just , continue practicant la justícia ; i el que és sant, continue sent sant » . Puc afirmar que Jesús va reservar aquesta interpretació per als seus vertaders serfs sants, als qui continua justificant amb la seua perfecta justícia després d'haver rebutjat l'adventismo oficial superficial entre 1991 i 1994. La salvació proposada per Jesús només és possible amb l'única condició que la seua relació amb el seu triat continue fins al final de la seua vida o fins al seu gloriós retorn. Perquè l'elecció només és possible si el triat permet que l'Esperit de Jesucrist l'enfortisca fins al nivell que ha d'aconseguir per a poder entrar en l'eternitat. En rebutjar oficialment la seua llum profètica en 1991, l'adventismo oficial li va donar a Déu una raó per a trencar la seua relació amb ell. Així, en 1994, quan l'expectativa adventista que jo havia proposat va acabar, el veredicte del cel va caure; Jesús va posar en pràctica el seu advertiment d'Apocalipsi 3.16: « Així que, puix que eres tebi, i no fred ni calent, et vomitaré de la meua boca »; i efectivament ho va vomitar a causa de la seua irremeiable tebiesa .

Després de demostrar el seu desinterés en les revelacions oferides per Déu en Jesucrist, l'adventismo oficial va entrar, en nom de l'amistat humanista, en la federació protestant i, al mateix temps, en el "mercat de les il·lusions ". Es va unir així al bàndol al qual Jesús es va dirigir en 1844, en el missatge de " Sardis ". « Se't considera viu i mort », és a dir, « viu » en el «mercat de les il·lusions humanes», però doblement « mort » per la primera i la « segona mort » en el judici de Déu revelat als seus profetes. Aquesta mateixa condemna ha preocupat l'adventismo oficial des de 1994.

Des de quan l'home ha estat subjecte a les regles del " mercat de les il·lusions "? De fet, des de la seua creació, des que Déu ho va crear incapaç de veure la vida angelical celestial. La terra va ser creada amb el propòsit de convertir i romandre durant 6.000 anys en el " mercat de les il·lusions " i la seu del pecat universal. Segons Salm 8:5 i Hebreus 2:7, " Déu va crear a l'home una mica menor que Déu i els àngels ", i aquesta inferioritat es refereix a la seua incapacitat per a veure la vida celestial. Això va ser el que el diable va explotar quan va parlar a Eva a través de la serp, a qui va usar com a mèdium. Per tant, abans i després d'aquesta caiguda mortal, la humanitat ha sigut enganyada pels seus ulls, i això ha continuat fins nosaltres i continuarà fins al gran i gloriós retorn de Jesucrist. Només llavors els triats, i només ells, perdran les seues característiques humanes i es convertiran en un obrir i tancar d'ulls com els àngels de Déu.

No obstant això, la instauració del pecat va provocar una enorme transformació de l'estat natural de la vida terrenal. L'home i la dona es van tornar mortals, però no sols ells, perquè la vida perfecta original era de caràcter indestructible. Les plantes mateixes eren immortals, igual que les flors, i això em porta a deduir que certs cossos gasosos, com el monòxid de carboni, encara no existien. Això implica que la vida vegetal encara no s'alimentava de diòxid de carboni. En aquesta reflexió, medite sobre l'alé de la respiració humana, al qual convé atorgar un valor important, ja que en crear a l'home, la Bíblia diu de Déu que « va bufar alé de vida en el seu nas », segons Gènesi 2.17: « Yahvé Déu va formar a l'home de la pols de la terra, va bufar en el seu nas encoratge de vida, i l'home es va convertir en un ser vivent ». Observe un missatge en aquest principi del « alé »: aspiració: rep el pur; exhalació: rebutja l'impur. La nostra “ respiració ”, que s'ha tornat completament automàtica i sense necessitat de control fora de casos de malaltia i estrés, comporta, per tant, una lliçó essencial que Déu dirigeix als seus triats; una lliçó que resumisc com: “ Rep el bé i rebutja el mal ”. La funció dels nostres pulmons és purificar la sang que torna a ells, carregada amb les impureses creades pel funcionament de tots els nostres òrgans; així comprenem l'absurd d'obstruir-los deliberadament amb l'hàbit detestable i nociu de fumar tabac, puros, cigarrets o fins i tot cànnabis o opi, que fan als seus usuaris encara més dependents. Quan la respiració humana s'interromp, la mort del cos és causada per la incapacitat de rebutjar l'impur que el satura. La nostra vida, per tant, porta dins de si la lliçó que diu: “ per a “la paga del pecat és mort ” en Romans 6.23.

La creació divina de la nostra dimensió terrenal és una composició feta per addicions creades

cada dia de la primera setmana. Exemple: En el primer dia, la terra que Déu crea és una simple esfera d'aigua sense cap estructura terrenal. Sent l'aigua el primer cos creat per Déu, és una molècula composta per dos àtoms d'oxigen i un d'hidrogen. En el segon dia, Déu descompon aquesta molècula i crea aire a partir de l'oxigen. En el tercer dia, l'esfera d'aigua rep una estructura terrenal que Déu submergeix parcialment. La terra seca rep vida vegetal i, en aquesta perfecció original, sense cap bacteri nociu, aquesta vida vegetal viu sense cap necessitat particular de manera immortal. Res es corromp. Tota la vida animal creada per Déu en l'aigua i en la terra té vida immortal en si mateixa; cap espècie s'alimenta d'una altra. Després de crear a l'home i a la dona, Déu els dóna a tots vegetació immortal per a alimentar. Tota la creació està marcada per la immortalitat. El menjar encara no és una necessitat, sinó un plaer plaent que Déu ofereix a totes les seues criatures, animals i humanes.

Però el « pecat » ho canviarà tot, la mort i la corrupció que d'ell resulta contaminaran aquesta perfecció terrestre original que llavors es converteix en el « estatge dels morts » citada en Ap. 20,13: « La mar va entregar els morts que hi havia en ell, i la mort i l'estatge dels morts van entregar els morts que hi havia en ells ; i cadascun va ser jutjat segons les seues obres »; « obres » que fan concreta la fe interior.

Així, coneixent el pla preparat per Déu, nosaltres, els seus fidels serfs, podem identificar en els esdeveniments actuals els mitjans pels quals Déu duu a terme el seu pla destructiu. En l'època del jutge Sansón, Déu ens va donar un exemple molt instructiu; que justifica el seu relat en la Bíblia. Decidit a alliberar a Israel de l'ocupació dels filisteus (antics habitants de l'actual Palestina), Déu va inspirar a Sansón amb la idea de casar amb una filla filistea. El dia de les noces, va presentar a 30 comensals filisteus una endevinalla el repte de la qual era proporcionar 30 camises i 30 peces, perquè 30 filisteus estaven involucrats. Déu ja va inspirar una iniciativa contrària als seus ensenyaments, ja que estava prohibit que un jueu es casara amb una dona estrangera. Però la Bíblia ens tranquil·litza: l'objectiu era crear una disputa contra els filisteus. Imaginar vosté mateix en aqueix moment, veient a Sansón cometre tal mancada i sense saber que Déu era la inspiració! Hauries dit: «Certament, aquest home està boig o és rebel, i per tant perillós per a tots els jueus». Davant la insistència de la seua esposa, pressionada pels filisteus, Sansón li explica el seu enigma, basat en la visió d'un lleó mort en el qual s'havia posat un eixam d'abelles. Coneixent la resposta de la seua esposa, els filisteus li la van presentar a Sansón: « Del qual menja (és a dir, el lleó) , ve el que es menja (és a dir, la mel) ; del fort (és a dir, el lleó) , ve el dolç (és a dir, la mel) . Què hi ha més dolç que la mel ?». i més fort que el lleó ." Els filisteus van pensar que Sansón rebria la foguera, però ell va traure foc pels queixals divina, acusant-los d'haver obtingut la resposta de la seua esposa. Va ser a Ascalón i va matar a 30 homes, prenent les seues camises per a donar-li-les als filisteus per a la foguera. La guerra va enfrontar així a Sansón contra els exèrcits filisteus, molts dels quals van morir. Ell només, amb una simple maixella de ruc, va matar a 1000 homes. Una simple endevinalla va bastar per a aconseguir aquest resultat. Hui, en el secret ben guardat de les ments humanes, les intrigues es construeixen mitjançant la influència combinada de Déu, els seus àngels bons, Satanàs i els seus dimonis. Però la nostra era es distingeix per l'aspecte obert dels esdeveniments globals, que els observadors escruten en tot moment i lloc amb les seues càmeres digitals, equipades amb telèfons cel·lulars i drons. Això ha arribat al punt en què s'ha tornat impossible mantindre en secret fins i tot el més mínim moviment militar; una cosa mai abans vista. Les autoritats globals estan, per tant, baix constant pressió. monitorats pels mitjans de comunicació, els relats dels quals es publiquen en les xarxes socials digitals.

En 2023, els països occidentals estan descobrint, després de 78 anys des de 1945, el vertader valor dels acords que van acceptar i van imposar a la resta del món. Els recorde que tota la història de la humanitat es compon de successius acords acceptats momentàniament, però ràpidament denunciats i desafiats per guerres lliurades per oponents. El llarg període de pau que acabem de gaudir ha donat lloc a la "il·lusió suprema " que, aquesta vegada, el model establit per Occident podria perdurar a perpetuïtat. I aquesta il·lusió va ser conseqüència del menyspreu humà per les profecies bíbliques divines que van anunciar nostra imminent Tercera Guerra Mundial. Vaig tindre el privilegi de glorificar al Déu que va ordenar aquestes profecies, mentre esperava aquesta guerra l'any 1983, és a dir, fa 40 anys fins hui. Aquest número 40 té el significat de: la prova de la fe; exemple: 40 dies i 40 nits de pluja en el diluvi; 40 anys de proves en el desert després de l'èxode d'Egipte; Quaranta dies i nits de dejuni per Jesucrist; quaranta anys entre la mort de Jesucrist i la destrucció de Jerusalem pels romans, l'any 70. A més, en fixar la duració mitjana de la vida humana en 120 anys, abans d'inundar la terra amb les aigües del diluvi, Déu li atorga la perfecció, ja siga tres vegades, de la prova de la fe, o quaranta. Trobem aquesta xifra de 120 anys que separa les dates de 1873 i 1993, la vertadera data de la fi dels " cinc mesos " profètics d'Apocalipsis 9:5-10, que defineix l'any en què Jesucrist va rebutjar l'adventismo oficial. En la meua experiència, van transcórrer quaranta anys entre el meu

baptisme i l'any 2020, quan Déu va entrar en acció punitiva, i quaranta anys entre 1983, l'any de les meues presentacions profètiques en diversos llocs de França, i 2023, l'any de la ruptura de la pau mundial. Perquè en aquesta ocasió, tots els països del món s'han compromés a posicionar, alguns a favor d'Occident, uns altres en contra. El constant i massiu suport brindat per Occident a Ucraïna l'ha convertida definitivament en blanc de l'odi i la ira assassina de Rússia, ja secundada per Corea del Nord i l'Iran, i prompte per la Xina i molts països musulmans. En aquest sentit, Sudan i l'illa de Mayotte, reconeguda i adoptada per França a petició seua i a la qual el president Sarkozy va atorgar l'estatus de departament francés, s'estan convertint en causa d'enfrontaments contra França. Prompte serem testimonis de la reagrupació de les forces musulmanes, el " enfrontament de les quals " com a " rei del sud " contra l'actual Europa papal està profetitzat en Daniel 1.14. 11.40 i 43: « Al final del temps, el rei del sud s'enfrontarà amb ell . I el rei del nord vindrà contra ell com un remolí, amb carros i genets, i amb moltes naus; s'endinsarà a l'interior, s'estendrà com un torrent i es desbordarà. …/… S'apoderarà dels tresors d'or i plata, i de totes les coses precioses d'Egipte; els libis i els etíops ho perseguiran » .

La profecia assenyala al règim papal europeu, però no hem d'oblidar que la seua filla major, França, va ser el seu suport armat més poderós i constant fins a la Revolució Francesa de 1789. Havent sigut durant tant de temps la seua "campiona", França, d'on van partir les primeres "Croades" i després les colonitzacions, representa un objecte d'odi per als pobles musulmans, i el seu territori, envejat i cobejat, serà parcialment envaït en el " sud " pels musulmans, " el rei del sud ", i en el " nord " pels exèrcits russos, " el rei del nord ". Els detalls revelats en les profecies de Michel Nostradamus situen la línia divisòria dels dos invasors a l'altura del Drôme.

Ignorant del projecte destructiu planejat pel gran Déu Creador, Occident està lluny de poder avaluar l'abast de les seues il·lusions . Però tenen excuses, perquè tal destrucció mai s'ha aconseguit en la terra mitjançant guerres que enfronten als homes. El diluvi va assotar sobtadament a la humanitat pecadora, que vivia en relativa pau, malgrat els crims i abominacions comesos. Per això, l'únic punt de comparació continua sent la destrucció de l'Israel apóstata en el dramàtic any 586. Aquest tercer atac, liderat pel rei caldeu Nabucodonosor, constitueix el prototip de la nostra Tercera Guerra Mundial, la seua antitipo. En tots dos casos, Déu destrueix nacions, i en els nostres dies, l'organització mundial es basa en acords acceptats per pobles organitzats en nacions. Destruïdes aquestes, els supervivents d'aquesta guerra nuclear ja no representaran a les nacions. No tindran una altra solució que unir sota la tutela d'un govern universal liderat per l'únic país els supervivents del qual romandran en major número: el vast territori dels Estats Units.

Hem de comprendre que aquest reconeixement de les nacions i la seua autoritat és un procés estrictament establit per Occident. Perquè en la Terra, les fronteres són abstractes. Les vertaderes raons de les agrupacions humanes i les seues separacions es van basar a compartir un idioma comú creat per Déu. Per tant, els problemes relacionals actuals estan vinculats a l'intent d'una nova «babelización» de la humanitat. La maledicció divina de Babel, l'intent de reunir en un sol lloc a tots els éssers humans que viuen en la Terra, acaba donant els seus terribles fruits.

Entrevistat en el canal de notícies LCI, l'ambaixador xinés, Sr. Dl. Shaye, acaba de fer una declaració que deixa molt clar que la postura xinesa s'oposa fermament a la d'Occident. De fet, revela que l'ordre actual establit per l'ONU des del final de la Segona Guerra Mundial pels victoriosos Estats Units no és reconegut pels pobles, que en aquell moment eren massa febles per a ser consultats; aquest va ser el cas de la Xina, esclafada temporalment pel Japó. els Estats Units va brindar el seu defensa, però l'adopció del comunisme per part de la Xina els va expulsar ràpidament. En aquells dies, la Xina, favorable als Estats Units, es va retirar a l'illa de Formosa, hui Taiwan. els Estats Units va brindar el seu suport i coneixement tecnològic a Taiwan, que es va convertir en la seu de la fabricació de productes digitals, en particular dels processadors més avançats del planeta. Hui, el desig de la Xina de recuperar l'illa de Taiwan provocarà un enfrontament directe entre la Xina i els Estats Units, a causa dels interessos tècnics, financers i econòmics que Taiwan representa per a ells. Ací, de nou, ressorgirà un vell conflicte latent. Però el tema ofereix una lliçó: el càstig de l'avarícia, ja que els Estats Units ha représ les seues relacions amb la Xina Roja amb l'única fi de fabricar allí els seus productes amb mà d'obra barata i fàcilment disponible. Són aquests Estats Units els qui, per tant, han introduït a la Xina en l'Organització Mundial del Comerç (OMC). Han creat així el monstre que s'ha enriquit arruïnant a França, en particular, en beneficiar de l'externalització de la seua producció. I ara, enriquida i ben armada, la Xina està sent reconeguda pel que s'ha convertit: una gran potència les opinions de la qual han de ser escoltades, rebudes i implementades. I la seua experiència, naturalment, la converteix en sòcia de Rússia, l'altre adversari històric dels Estats Units.

Vivim en una època excepcional. Des de la primavera de 2023, hem entrat en l'última setmana de l'any en la història humana, al final de la qual 6.000 anys de pecat arribaran a la seua fi. Déu també està organitzant aquests últims set anys com el final d'un espectacle, però no amb la caiguda del teló,

sinó, paradoxalment, amb el seu alçament, perquè el significat que Ell dóna a aquests set anys és el de la transició gradual de la situació de la nit i el seu mercat d'il·lusions a la plena llum del dia, on la vertadera vida celestial reemplaçarà l'actual concepció enganyosa de la vida. Aquest alçament del teló és gradual, i la vida occidental ja ha de descobrir la naturalesa fràgil de la seua construcció internacional, que creia irreversible. Això s'està aconseguint hui mitjançant el desafiament als valors occidentals que es manifesta en els nostres esdeveniments actuals. Però aquest qüestionament només prepara per a un qüestionament encara major que serà necessari i es farà evident en el gloriós dia del retorn de Crist. En aqueix dia, el teló s'alçarà completament i la llum de la vertadera vida segons Déu prevaldrà sobre tota la fosca falsedat construïda pel diable, els seus dimonis i éssers humans infidels, llavors, a excepció de Satanàs, tots jauran en la terra, el " estatge dels morts " per un període de " mil anys " esperant el judici final.

En el seu amor i compassió, Déu va presenciar el sofriment creat en la terra pel pecat governat pel diable. Va veure les conseqüències de l'egoisme, l'orgull, la violència i la tirania. En l'antiguitat, els governants es van imposar als pobles i van derrotar a les tribus, però va anar en l'era cristiana que es van construir les nacions que van sobreviure fins a la fi de les nacions que s'aveïna en els nostres temps. Aquestes divisions nacionals tenien sentit en agrupar persones amb un mateix idioma. Però en els nostres temps, des de 1945, la progressiva mescla ètnica ha privat a aquestes nacions de l'avantatge d'unificar les ments dels seus ciutadans. Dins de cada poble del món occidental s'estan formant comunitats, traslladant els problemes internacionals al cor mateix de cada nació. Atés que aquestes nacions ja no tenen raó de ser, és hora que Déu pose fi a aquesta organització global construïda sobre nacions més o menys independents.

Així com Jesucrist va expiar els pecats dels seus triats amb la seua mort voluntària, l'any 30, 2000 anys després, arriba la setmana de l'any de l'expiació dels pecats d'aquells als qui la seua sang vessada no justifica. En aqueix moment, la injusta llei del més fort en la terra desapareixerà, reemplaçada per la del més fort en el cel, és a dir, el Déu creador que torna en el nom de Jesucrist per als humans i en el nom de Miguel per als dimonis angelicals celestials. Perquè, sense que ells ho sàpien, l'ordre establit per les potències occidentals no sols és injust per a les nacions petites i grans, sinó impost per la raó del més fort, com ho demostren les guerres injustes lliurades successivament contra les colònies de països europeus, Àfrica i l'Índia, Corea, Vietnam, els Balcans europeus, l'Iraq, l'Afganistan, Líbia i, hui, Rússia, lliurades per Occident, utilitzant a Ucraïna com a mercenari. Això es deu al fet que, després d'haver traït al mateix Crist, Occident no comprén que Ucraïna està traint l'aliança que la unia als països germans de Rússia. Però en aquest Occident immoral, corromput en el seu enteniment, qui roman sensible a aquesta paraula: traïció? Jesucrist, la primera víctima d'aquesta traïció, la condemna amb justícia, i per això, l'última setmana d'anys d'expiació pels pecadors terrenals acabarà, després de la Tercera Guerra Mundial, amb un període reservat per a les « set últimes plagues de la ira de Déu »; una « ira » justa les causes i la justificació de la qual ja coneixem.

En la pràctica, les causes que han propiciat els enfrontaments actuals són l'elitisme i la tecnocràcia. El terme "tecnòcrata" s'ha utilitzat per a referir a les elits nacionals reclutades per a servir com a comissaris europeus. Es tracta d'individus amb un alt nivell educatiu, que han cursat estudis universitaris nacionals, la qual cosa els atorga gran capacitat teòrica, però manquen per complet d'experiència pràctica. Tots aquests tecnòcrates mostren un comportament pròxim a l'autisme. La seua competència és indubtable. Els seus diplomes avalen la seua vàlua. Entregar el govern a aquesta mena d'individus ha canviat considerablement la faç de les democràcies occidentals. A França, on viu, això és particularment evident. Sota la Quarta República , els polítics es van forjar sobre la base, afrontant els problemes concrets del seu temps. Atés que la democràcia va ser instaurada pel poble a costa dels monarques executats en 1793, el poble normalment és sobirà i és ell qui estableix els límits del que accepta o rebutja. Els antics polítics de la Quarta República van acceptar aquest principi i van buscar el compromís acceptat per la majoria dels diputats de l'Assemblea Nacional. Però la Cinquena República , més intervencionista, atorga al president un poder quasi dictatorial. Els expolíticos no van abusar massa d'ell, però des de 2017, el jove president Emmanuel Macron encarna tots els mals associats amb l'elitisme i la tecnocràcia. Adopta un comportament intervencionista absolut, propi del tecnòcrata que és. Així, aquest home és un tècnic financer i el seu cervell funciona més ràpid que el nostre. Com els nostres ordinadors, exhibeix el comportament d'una persona autista que no accepta l'abandó d'una idea. No obstant això, el principi democràtic no es basa a tindre raó o no, sinó en l'acceptació de les decisions majoritàries preses pel poble sobirà. El president Macron reivindica aquesta sobirania només per a si mateix en nom d'una elecció popular; d'ací el conflicte actual que l'enfronta al poble que el va triar sense haver-lo triat realment. Perquè en les seues dues eleccions consecutives, va ser triat només pel rebuig del seu rival, un representant de l'antic Front Nacional. Què dir d'un xiquet amb el qual no es pot raonar? Que és rebel, desobedient i capritxós. Els testimoniatges ho confirmen: amb la mateixa tenacitat, el jove

Macron va aconseguir seduir i casar amb la seua professora de teatre, molt major que ell, després d'una fèrria resistència; ja estava casada i era mare de dos fills. Aquest és el retrat complex del president que governa França. En repassar la seua carrera política, aquesta naturalesa era visible des del principi. Ja en els seus inquietants "tràngols demoníacs" manifestats per vociferacions durant les seues campanyes públiques. Triat, va insistir en el tema de l'Impost sobre el Patrimoni que volia abolir; es va oposar a les demandes dels "jupetins grocs" que es manifestaven per l'augment del preu de la gasolina; va multiplicar les seues expressions cíniques i feridores i va demostrar la seua total falta de sentit de justícia i igualtat en instar als empresaris que podien a donar un bo de cent euros als seus treballadors, i pitjor per als qui no el reberen. Després, com a tècnic, davant l'epidèmia de Covid-19, va delegar les seues responsabilitats en tècnics sanitaris, preocupats únicament per no saturar les places disponibles per a l'atenció amb l'ús de dispositius respiratoris. Seguint els seus consells, el president va imposar a França un confinament total o quasi total durant uns dos anys. El país va eixir d'allí dessagnat, arruïnat i endeutat. També li devem la inflació d'al voltant del 25% patida en 2023, a causa de les sancions imposades en 2022 contra Rússia. Ací, una vegada més, el caràcter autista del president es manifesta, no sols en ell i en tots els seus partidaris, sinó també, i sobretot, en la presidenta de la Comissió Europea, Ursula von der Leyen, i en el president de l'Assemblea Europea, Charles Michel. La decisió de fer costat a Ucraïna es va basar en una sola idea: el respecte a la legislació nacional ucraïnesa. El que em porta a dir que, per a aquests tecnòcrates, el respecte a la llei justifica la destrucció econòmica de tota Europa, només al principi, ja que sabem que la conseqüència final serà, en realitat, la destrucció nuclear massiva de les nacions europees. Ara bé, hem de destacar aquest sorprenent canvi cap a Ucraïna, sabent que, després que l'ONU i la canceller alemanya, Angela Merkel, rebutjaren la seua sol·licitud d'entrar a Europa a causa de la greu corrupció en l'Estat ucraïnés; i que en 2022, amb la mateixa corrupció i legitimitat atorgada al grup Azov, oficialment declarat nazi, tot Occident va acudir en la seua ajuda quan les tropes russes van entrar en el seu territori. El Déu de la Bíblia dóna aquest consell en Lucas 14.31-32: " O quin rei, en anar a la guerra contra un altre rei, no se senta primer i consulta si pot amb deu mil homes eixir a la trobada del qual ve contra ell amb vint mil? I si no pot, mentre l'altre rei està encara lluny, li envia una ambaixada per a demanar-li la pau ". Va ser així com va actuar sàviament el Sr. Zelenski? No! Els va dir als estatunidencs: «No necessite un taxi, necessite armes». I així, estúpidament, en donar-li-les, tot Occident es va condemnar a una guerra directa contra la formidable potència nuclear que és Rússia, ben armada i molt més poblada que Ucraïna. Per part seua, Déu limita la importància dels textos de les seues pròpies lleis, afavorint les interpretacions del seu Esperit. I és interessant observar que, separats de Déu, els falsos cristians europeus construeixen les regles de la vida de la mateixa manera que els jueus van intentar fer-ho, escrivint el seu llibre del Talmud, el propòsit del qual és enumerar totes les situacions que el jueu enfronta en la seua vida. A tot el món occidental, els textos legals abunden i se sobrecarreguen, donant lloc a contradiccions que els advocats més competents utilitzen per a defensar als seus clients. En les notícies, es parla del «GPT Cat», un programa informàtic, o intel·ligència artificial, que suposadament és capaç de respondre a totes les preguntes. Si les ments humanes funcionen com a computadores, és d'estranyar que la perspectiva de ser dirigides per un cervell electrònic superior els resulte atractiva? Aquest és, novament, el tema d'una última esperança oposada en el mercat de les il·lusions terrenals.

Iniquitat i pecat

El títol d'aquest estudi es justifica pel fet que la iniquitat és per als àngels celestials el que el pecat és per als éssers humans terrenals. L'origen d'aquesta observació és la història presentada en Ezequiel 28:15: « Perfecte eres en tots els teus camins des del dia en què vas ser creat fins que es va trobar en tu iniquitat ». El profeta profetitza sobre aquell que es va convertir en el diable i Satanàs. La integritat o justícia es refereix a la rectitud de judici i comportament; en contrast, la iniquitat constitueix la pràctica del mal condemnat per Déu. És el pensament inic el que porta a la pràctica del pecat. Perquè la iniquitat és la norma d'una naturalesa rebel i contradictòria, i és aquesta naturalesa la que impulsa a la ment rebel a desobeir l'orde de Déu. Els àngels celestials no es reprodueixen ni es multipliquen. Després de crear a la seua primera contrapart angelical, Déu va crear multituds d'uns altres, el número de les quals no ens és revelat. Tots van ser creats capaços de vida eterna, però aquest dret a l'eternitat depén enterament de la voluntat de Déu, i sabem que els àngels rebels van perdre aquest dret a l'eternitat i hauran de morir destruïts per Déu juntament amb els humans que

carreguen amb els seus pecats. En crear als àngels celestials, Déu els dóna un estàndard que eventualment s'aplicarà als triats humans redimits de la terra. Havent experimentat el millor que Déu tenia per a oferir, es van tornar altament responsables de l'ús que van fer de la seua llibertat. I la seua actitud rebel cap a Déu els va condemnar a la destrucció. Però la possibilitat de la seua destrucció depenia de la victòria o la derrota del ministeri salvífico de Jesucrist. Per això, immediatament després de la seua victòria sobre el pecat i la mort, Jesucrist, el nom celestial de la qual és Miguel, va expulsar del cel al campament angèlic rebel i el va llançar a la terra. La terra i tota la seua dimensió es van convertir en l'únic entorn en el qual van poder viure i operar, fins que van morir allí una vegada, al retorn de Crist, i després una segona vegada, en el judici final. Així doncs, enteneu això: la justícia de Crist no pot salvar a un àngel, però la seua victòria sobre el pecat el condemna irremeiablement a mort.

En general, la naturalesa malvada no té cura, perquè no l'atrau una vida basada en l'obediència. Per tant, hem d'entendre que la maldat és un cas perdut, o quasi.

No ocorre el mateix amb el pecat, al qual 1 Juan 3:4 dóna el següent significat: « Qui comet pecat, infringeix la llei, i el pecat és infracció de la llei». El « pecat » concerneix particularment els éssers humans, perquè van ser creats per Déu inferiors als àngels. I aquesta inferioritat els fa vulnerables als enganys imaginats i duts a terme pel diable, els seus dimonis i els éssers humans seduïts i enganyats. He observat una feblesa humana que afavoreix l'acte del pecat i, sense justificar-lo, proporciona una explicació. Aquesta feblesa és el sentiment de frustració i està present en totes les motivacions que porten a pecar contra Déu. La criatura se sotmet a la seua naturalesa com el drogoaddicte se sotmet a la seua addicció a la droga. El ser rebel manca de llibertat quan se li imposa el deure d'obeir. La seua naturalesa no és apta per a l'obediència i és aquesta mala naturalesa, segons Déu, la que li impedeix la vida eterna. Així, podem entendre per què Déu fa que la vida humana es reproduïsca en multituds. Són escasses les ànimes creades conforme a la norma de la vida celestial. Els mateixos triats, redimits per la sang de Jesucrist, són hereus del pecat i han de ser alliberats d'ell en una lluita perpètua que lliuren amb l'ajuda de l'Esperit de Crist.

Abans de la seua rebel·lió, el primer àngel va experimentar dita, felicitat perfecta, i va caminar amb Déu, completament i sense segones intencions. Aquest va ser el moment de la seua integritat. Llavors, a causa de la seua preeminència, Déu ho va nomenar líder dels àngels. Va ser en aquest exercici que la iniquitat el va véncer gradualment. Va prendre consciència de la seua superioritat, es va acostumar a ella, sense sentir mai satisfet. L'obediència dels àngels ja no li bastava, així que es va comparar amb Miguel, l'àngel en l'aparença del qual Déu mateix es va aparéixer als àngels que va crear. Va acabar quasi oblidant que ell mateix era la seua criatura i va començar a qüestionar les seues eleccions, els seus valors i les seues decisions. Això és el que Ezequiel 28:15 flama la "iniquitat " que va aparéixer en ell. Miguel llavors va crear la dimensió terrenal i a l'home, sense involucrar a la seua primera contrapart. La ruptura va ser completa; Satanàs el diable es va convertir oficialment en el líder del grup rebel, que creixeria amb el temps. El seu ressentiment cap a Déu el va portar a obstaculitzar el seu pla de vida. I va aprofitar un moment en què Eva estava aïllada per a enganyar-la i seduir-la. La soledat d'Eva no havia de considerar una falta de la parella; Adán no tenia cap competidor masculí al qual témer. Per tant, la parella podia dedicar a diferents activitats personals. Però, ja víctima de la frustració, Satanàs intentaria, i ho aconseguiria, derrocar a Eva mitjançant un sentiment de frustració. En el seu intercanvi amb Eva, disfressat de « serp », el diable li va dir a Eva que Déu l'estava privant de poders superiors que no volia compartir amb les seues criatures, segons el significat que donava al « fruit de la ciència del bé i del mal ». Així, va encuriosir en Eva, però una curiositat que només podia satisfer amb el preu mortal de la desobediència. Ella tem la conseqüència mortal, però el diable la tranquil·litza, mostrant-li que Déu no compleix la seua amenaça, ja que, com ella veu amb els seus propis ulls, la pròpia serp menja aquest fruit prohibit, sense morir. Amb la prova davant els seus ulls, atés que el fruit prohibit ha fet parlar a la « serp », la nostra pobra Eva es convenç que aquesta « serp » diu la veritat sobre Déu. La seua curiositat és màxima; ha d'experimentar ella mateixa els efectes d'aquest fruit prohibit. Menja una mica i descobreix que, igual que la «serp », no mor. Llavors li compta la seua experiència a Adán i, al seu torn, incapaç d'imaginar la seua separació d'Eva, ell prefereix compartir la seua condemna i menja també del fruit prohibit. És llavors quan el simbolisme de la revelació del relat del Gènesi cobra plena importància. Segons Gènesi 3.23, Déu va dir després de jutjar a la parella dels primers pecadors de la història humana: « Yahvé Déu va dir: Heus ací, l'home s'ha fet com un de nosaltres , coneixent el bé i el mal. Ara, doncs, impedim-li que estenga la mà i prenga de l'arbre de la vida, i coma i viva per sempre ». En realitat, la vida eterna no depenia de menjar de l'arbre de la vida, però continuar menjant-lo després del pecat hauria distorsionat per complet el missatge del pla de salvació de Déu. Aquest aclariment la dóna únicament per a profetitzar l'estàndard de vida eterna que finalment s'oferirà als triats redimits per Crist, el vertader « arbre de la vida » esmentat en Apocalipsi 22. El del Gènesi tenia només un paper

profètic simbòlic. I el mateix ocorria amb l'«arbre de la ciència del bé i del malament », que era només el símbol de Satanàs, el diable, i del pecat doblement relacionat amb ell, com el primer pecador i el primer temptador, el seductor de la primera criatura terrenal pecadora. Així, confirmant aquest simbolisme, en el seu ministeri terrenal, Jesús va reprendre en imatges la comparació entre l'home i l'arbre, tots dos donant fruit bo o dolent. Abans d'expulsar a l'home del jardí, Déu va revelar als tres culpables la seua sentència individual. Òbviament, la dona va ser víctima de l'hàbil posada en escena del diable, qui li va parlar usant a la serp com a mèdium. L'home també és víctima del seu amor per la seua esposa Eva, « os dels seus ossos i carn de la seua carn ». La pobra serp és aparentment l'única culpable, i no obstant això, ell mateix va ser utilitzat per un esperit més fort que el seu. Per pura formalitat, Déu també ho maleeix, però el seu veredicte es refereix en realitat a la destinació reservada per al seductor diable, l'únic veritablement responsable de la caiguda dels primers éssers humans: Gènesi 3.14-15: « El Senyor Déu va dir a la serp: Per haver fet això, maleïda seràs entre tots els animals i entre totes les bèsties del camp; sobre el teu ventre caminaràs, i pols menjaràs tots els dies de la teua vida. Posaré enemistat entre tu i la dona, i entre la teua descendència i la seua; ella et ferirà al cap, i tu li feriràs en el calcanyar ». A l'origen, la serp tenia ales o cames, potser ambdues, però com a la parella humana va pecar, Déu li les va llevar i els seus moviments es van convertir a « arrossegar sobre el seu ventre ». Aquesta metamorfosi de la serp profetitza la destinació del diable i els dimonis que el seguirien. Després de la victòria de Jesucrist sobre el pecat i la mort, ell i els seus àngels malignes quedaran confinats en la terra dels éssers humans pecadors. I Apocalipsi 12:7-9 confirma el compliment del veredicte de Déu sobre ells en citar, com a recordatori, a " la serp antiga ": " Va haver-hi una gran batalla en el cel. Miguel i els seus àngels van lluitar contra el drac. I el drac i els seus àngels van lluitar, però no van prevaldre, ni es va trobar ja lloc per a ells en el cel. I va ser llançat fóra el gran drac , la serp antiga , que es diu Diable i Satanàs , el qual enganya al món sencer ; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell . I vaig sentir una gran veu en el cel que deia: Ara ha vingut la salvació, el poder, i el regne del nostre Déu, i l'autoritat del seu Crist; perquè ha sigut llançat fóra l'acusador dels nostres germans, el que els acusava davant del nostre Déu dia i nit ". El que eren bones notícies per als habitants del cel no ho eren per als de la terra. Com confirma el versicle 12: " Per la qual cosa alegreu-vos, cels, i els que habiteu en ells. Ai de la terra i de la mar! Perquè el diable ha descendit a vosaltres amb gran ira, sabent que té poc temps .

En el seu judici sobre els tres culpables, o més precisament sobre l'Home, la Dona i el Diable, Déu va mostrar una justícia perfecta en castigar a la parella humana terrenal amb la primera mort, però també en anunciar la " segona mort " que finalment assotaria al Diable i als seus dimonis rebels, tant celestials com terrenals. Va dir al diable, actuant a través de la "serp ": " Posaré enemistat entre tu i la dona, i entre la teua descendència i la seua; ella et ferirà al cap, i tu li feriràs en el calcanyar ". Mentre aquestes coses es compleixen literalment en la terra per a la vertadera " serp ", Déu profetitza que Jesucrist, com " la descendència de la dona ", la seua Església redimida, finalment ferirà el cap del diable; però abans d'aqueix moment, haver convertit, juntament amb els seus seguidors celestials, en un esperit angelical captiu en la dimensió terrenal, el diable tindrà la llibertat d'actuar contra el seu propi Messies i el seu Triat: " li feriràs en el calcanyar " . I resulta que el taló és precisament vulnerable a una " serp " que " s'arrossega pel sòl de la terra ". Confinats en la terra, el diable i els seus dimonis patiran el càstig de la " serp ".

Així, el pecat pot ser sanat perquè la justícia perfecta obtinguda pel Déu-home Jesucrist és poderosa per a cobrir-lo primer i destruir-lo després. Però el pecat només pot ser perdonat si és causat per herència o per una feblesa temporal. Perquè per a oferir el seu perdó, Jesucrist exigeix que els seus triats renuncien al pecat i produïsquen el fruit del vertader penediment, és a dir, deixar de practicar el pecat. Per això, en dirigir als falsos cristians que justifiquen injustament la continuació de la pràctica del pecat, incloent la transgressió del dissabte des de 1843, Jesús va declarar en Mateo 7.21-23: « No tot el que em diu: 'Senyor, Senyor', entrarà en el regne dels cels, sinó el que fa la voluntat del meu Pare que està en els cels. Molts em diran en aquell dia: 'Senyor, Senyor, no profetitzem en el teu nom?'». No hem tirat fóra dimonis en el teu nom? I no hem fet molts miracles en el teu nom? Llavors els diré obertament: « Mai us vaig conéixer ; aparteu-vos de mi, faedors d'iniquitat ». El Senyor dirà obertament als falsos cristians que s'aferren al seu nom: « Aparteu-vos de mi, faedors d'iniquitat ». La mateixa iniquitat que es va trobar en el seu primer oponent, qui es va convertir en el diable i Satanàs. Per tant, la justícia proposada per Jesús no els haurà coberts, perquè la maldat era la seua naturalesa i el seu compromís religiós no va contribuir a canviar la seua situació incurable. I cada vegada que cite aquest versicle, no deixe d'assenyalar que els « miracles » presentats com a prova no van ser realitzats per Jesús, qui els dirà: « Mai us vaig conéixer ». La conclusió és evident: els vertaders autors d'aquests « miracles » i altres «exorcismes de dimonis » van ser, per tant, el diable i els seus propis dimonis. Així que entenem per què, en Mateo 24, Jesús posa tant d'èmfasi en les accions dels « falsos Cristos ». Tot el que no afirma ser Crist és fàcilment atribuïble al diable i els

seus esperits malvats i rebels. Però sota l'etiqueta de cristià s'amaguen els paranys més subtils del diable. Amb el temps, el protestantisme ha denunciat la iniquitat del catolicisme romà, però al seu torn, abandonat per Déu des de 1843, presenta, baix múltiples aspectes i denominacions, la mateixa " iniquitat " heretada de Roma. Ara bé, si diguera que el pecat estava particularment lligat a l'experiència terrenal, és per la llei que Déu va presentar al poble hebreu, a qui va fer depositari dels seus oracles fins a Jesucrist. Perquè l'apòstol Pau ens recorda encertadament en Romans 7.22-23: " Què, doncs, direm? És pecat la llei? Lluny d'això! Però jo no vaig conéixer el pecat sinó per la llei . Perquè no hauria conegut la cobdícia si la llei no haguera dit: 'No cobejaràs'. I el pecat, prenent ocasió, va produir en mi pel manament tota classe de cobdícia; perquè sense la llei el pecat està mort " . En prescriure els seus ordenances, Déu li va donar al pecat un significat clar. El pecat és l'acte de desobeir una ordre donada per Déu com a obligació o prohibició. Aquesta paraula només té un significat religiós, però atés que tota la vida depén del poder de Déu, la seua aplicació és inevitable fins i tot entre els qui es neguen a creure en la seua existència. El pecat està vinculat a la maledicció de Déu i, per tant, a l'home li convé separar d'ell, la qual cosa es converteix en causa de sofriment permanent que pot manifestar de diverses maneres. La principal forma que genera és el fracàs del que l'home busca emprendre i aconseguir. L'efecte és individual i col·lectiu, i això es farà evident quan, després de la fi del temps de gràcia, els adoradors de la bèstia i la seua imatge siguen colpejats col·lectivament per les set últimes plagues de la ira de Déu , la qual cosa es complirà en sis anys, l'any 2029.

la iniquitat , i amb molta lògica, entre els falsos cristians que consideren normal abandonar el vertader Sàbat. Per això, al llarg de la història, els ataca amb les seues successives malediccions, a les quals va donar el nom simbòlic de " trompetes " , perquè la seua funció és advertir als anomenats, candidats a l'eternitat, que estan sent colpejats i víctimes d'una greu acusació divina. Ara bé, Déu ha reservat per a la dècada dels 80 el moment de la correcta interpretació de les " set trompetes " citades en Apocalipsis 8, 9, 10 i 11. Es pot comprendre, doncs, que aquests advertiments no pretenien impedir que els rebels actuaren i cometeren el mal condemnat per Déu, sinó simplement donar als triats dels últims dies la prova que ell havia anunciat tot amb antelació. Només Déu té aquest poder i legítimament es gloría d'ell. Això és el que diu en Isaïes 42:8-9: « Jo sóc Yahvé, aqueix és el meu nom; i no donaré la meua glòria a un altre, ni el meu honor als ídols. Heus ací, el primer s'ha complit, i us anuncie coses noves; abans que succeïsquen, us les anuncie ». Isaïes 46:10: « Des del principi anuncie el que ha de vindre, i des de l'antiguitat el que encara no s'ha fet; dic: Els meus plans romandran, i faré tot el que vull ». Res nodreix tant la fe dels seus triats com comprovar per si mateixos la veritat d'aquestes declaracions de Déu. La comprensió profètica és un avantatge, un aliment superior, comparable en tots els sentits al mannà diví amb el qual Déu va mantindre viu a Israel en el desert, en llocs hostils i mortals, després del seu èxode d'Egipte. En la nostra era moderna, desfavorable per a la fe en Déu, els seus últims triats es troben al seu torn en un desert paradoxalment superpoblat. Però la vertadera fe no es deixa influenciar per l'atmosfera del temps i el lloc on es troba el triat. Se centra en els anuncis de Déu en la seua Santa Bíblia i, més particularment, en el temps de la fi on ens trobem, en aquestes profecies de Daniel i Apocalipsis finalment desxifrades i en ple compliment en els nostres esdeveniments actuals. La Tercera Guerra Mundial sorprendrà i terroritzarà a molta gent en tota la terra, però aquest no serà el cas dels seus triats, advertits amb antelació per Daniel 11.40-45, Apocalipsi 9.13-21, Ezequiel 38-39 i fins i tot Isaïes 14:2: « Reuniré a totes les nacions per a combatre contra Jerusalem; la ciutat serà presa, les cases saquejades i les dones violades; la meitat de la ciutat anirà a la captivitat, però la resta del poble no serà exterminat». Apocalipsi 17:8 dóna com a senyal la sorpresa dels incrèduls, dient: « La bèstia que vist era, i no és. Està per a pujar de l'abisme i anar a la destrucció. I els habitants de la terra , els noms de la qual no estan escrits en el llibre de la vida des de la fundació del món, es meravellaran en veure a la bèstia, perquè era, i no és, i ha de tornar » .

En aquesta primavera de 2023, presenciem el retorn de la " bèstia de l'abisme ". Després, apareixerà la "bèstia de la terra ", liderada per una Amèrica protestant reconciliada amb la fe catòlica romana.

Llaços de sang

Aquest és un autèntic valor bíblic que mereix tota la nostra atenció. Perquè, sense eliminar les causes del conflicte humà, aquest principi dels llaços de sang almenys redueix els riscos i les causes que poden provocar-los. En la terra, la situació ideal no és accessible, però l'home savi s'esforça per promoure la pau i la solidaritat amb el seu proïsme. I qui és el nostre primer proïsme en la terra? Els nostres pares, els nostres germans i germanes nascuts del mateix pare i mare. Perquè és amb el que

desitja obtindre dels seus fills que ho estimen que Déu va prescriure en el seu " cinqué manament " el mandat: " Honraràs al teu pare i a la teua mare ". I Jesucrist va vindre a revelar-nos que en Déu, el Creador Totpoderós, ell mateix és el nostre vertader Pare, l'Esperit del qual és celestial. Els seus sants àngels ho criden Miguel, i per a nosaltres en la terra, ell és Jesucrist, el «Yahvé salvador», com Messies enviat pel seu Esperit creador, legislador i, en aquest cas, redemptor, perquè ve a redimir, mitjançant la seua mort voluntària i la seua « sang vessada », els pecats heretats i involuntàriament comesos pels seus sants redimits i triats. És, per tant, en aquesta capacitat, el «llaç de sang» més important per a la vida humana. Perquè Déu ha organitzat tota aquesta vida humana per a il·lustrar el seu pla de salvació universal, proposat a totes les seues criatures celestials i terrenals. La salvació portada per Jesucrist construeix i reuneix una família universal. Reuneix germans i germanes terrenals amb germans angèlics celestials, els qui reconeixen que tenen com a únic i vertader Pare, a l'únic i sobirà Déu Creador. Aquest és l'objectiu que Déu es va fixar en implementar la creació de la nostra dimensió terrenal, però aquest projecte ja havia sigut concebut fins i tot abans de la creació del seu primer àngel, creat amb llibertat i responsabilitat davant les seues decisions. Després de rebel·lar contra l'autoritat de Déu, Satanàs, el primer " fill " de Déu, està en l'origen de la primera fractura ocorreguda en la sagrada família celestial. Sent la seua decisió irremeiable, la seua activitat diabòlica ho va condemnar a morir per a desaparéixer i ser aniquilat definitivament. Veiem, doncs, que el vincle familiar no impedeix la mort, i lamentablement, en matar injustament al seu germà Abel, Caín, el primer fill terrenal d'Adán i Eva, confirmarà aquest trist futur per a la humanitat. En crear la terra i el seu univers, Déu prepara la dimensió en la qual el principi de la mort es revelarà i es complirà. I des del primer dia, en crear la terra en forma d'esfera d'aigua, Déu il·lustra el seu pla de mort terrenal, perquè aquestes aigües rebran el nom de « mar », portador de la «mort» en l'experiència del diluvi, de l'èxode d'Egipte i l'encreuament del Mar Roig que va destruir els carros i va ofegar als soldats egipcis, i de la pila d'abluciones que, com a símbol profètic del baptisme, també portava el nom de « mar ». El segon dia, Déu crea la terra seca fent-la emergir de la « mar ». En aquesta acció, plasma la separació de la «vida» de la «mort» de la « mar ». « La terra » albergarà així a l'ésser humà que formarà a la seua imatge i que viurà i es desenvoluparà en ella. I és en aquesta humanitat on Déu podrà seleccionar als seus triats dignes de la seua companyia eterna. « La terra », per tant, representa un valor superior al de la « mar », però no obstant això també portadora de «vida» i «mort». En la història de la nostra era, la primera forma religiosa cristiana dominant va ser la Roma catòlica papal, i la mort que va ordenar i va infligir li va valdre el seu símbol de la " bèstia que puja de la mar " en Apocalipsi 13:1. Posteriorment, la fe protestant, encara imperfecta, que va emergir oficialment en 1517 sota el nom d'Església Reformada, va meréixer al seu torn el seu nom simbòlic de " bèstia que puja de la terra ". En les Guerres de Religió provocades per la intolerància i l'agressivitat del papismo romà i les seues lligues catòliques, les dues religions germanes es van enfrontar i es van massacrar mútuament com a feroces " bèsties ". Aquest és un testimoniatge històric que la prolongada pau religiosa observada des de la Revolució Francesa i el regnat imperial de Napoleó I ha fet oblidar. Però aquesta conducta del protestantisme armat va ser reveladora de la seua vertadera naturalesa espiritual. Ja en aqueix moment, la vida dels vertaders triats de Déu es distingia de la que Déu jutja " hipòcrita " en Daniel 11.34: " En el temps de la seua caiguda, rebran una mica d'ajuda, i molts se'ls uniran en la hipocresia ". Hauria de sorprendre'ns aquest judici de Déu? Doncs no! Senzillament, perquè Jesús ja havia anomenat " hipòcrites " al clergat jueu, a qui va declarar en Mateo 23.13: " Ai de vosaltres, escribes i fariseus, hipòcrites! Perquè tancau el regne dels cels davant dels homes; no entreu en ell vosaltres mateixos, ni deixeu entrar als que volen entrar ". He triat aquesta cita entre les 16 disponibles perquè aquests criteris identifiquen les obres de les dues " bèsties " religioses cristianes , successivament en el temps. Però amb l'ajuda d'una concordança, es poden trobar les 16 cites que completen i defineixen conjuntament el retrat complex del cristià que Jesús jutja " hipòcrita " perquè reprodueix la "hipocresia" del model jueu de la seua experiència. L'apòstol Pere va ser représ per Pablo per la seua hipocresia en ocultar la seua relació amb els pagans. No es va atrevir a assumir el que l'Esperit li guiava a fer, perquè la porta de la salvació estava oberta per als pagans després de la mort i resurrecció de Jesucrist. Temia la condemnació dels altres apòstols i deixebles, els seus germans. Però aquesta "hipocresia" era benigna, si no beneïda per Déu, perquè la hipocresia dels falsos cristians és d'una naturalesa completament diferent. L'ésser humà que la practica exerceix un paper que emmascara la seua vertadera naturalesa. I en afirmar ser un "serf de Déu" indignament, les conseqüències d'aquesta hipocresia recauen sobre el mateix Déu creador i salvador.

El fet que el pacte de salvació es base en la sang vessada per Jesús contradiu totes les mentides que afirmen que Jesús no va ser condemnat a mort personalment. Si la seua sang no va ser vessada, la reconciliació amb Déu és impossible, i els nombrosos sacrificis d'animals que van precedir a la seua mort són invàlids i innecessaris; però la seua sang va ser vessada, i la seua salvació és molt real.

En la Terra, els animals solen matar només per a menjar i així prolongar la seua existència. Vivint únicament per instint, desconeixen el bé i el mal; menjar i sobreviure són les seues úniques preocupacions. Però en l'espècie humana, a això se suma la maldat gratuïta, el plaer de fer patir al proïsme, per diverses causes o fins i tot sense causa. Per a reduir les causes d'aquesta maldat humana, Déu va organitzar la successió de generacions basar en l'herència de la mateixa sang: la del pare i la mare, progenitors del fill que naix d'ells. Així es construeix una família, i després, en agrupar diverses famílies nascudes del mateix pare, es van formar les primeres tribus. Els membres de la tribu es deuen mútuament ajuda i solidaritat. Estan units pel vincle de la sang i han de lluitar junts contra una tribu que els ataque. Per a evitar l'agressió, cada tribu ha de gestionar el seu territori i no intervindre en el d'una altra. En la vida animal trobem els mateixos principis. El lleó protegeix als seus cadells, però està disposat a devorar als d'un grup estrany. Totes les espècies vives estan programades per a protegir a la seua descendència i lluitar contra els seus depredadors. La llei de la família, basada a compartir la sang, s'aplica a tots. Amb el creixement de la població, les tribus es van agrupar en pobles i van compartir un territori comú que va prendre el nom de "país". Després del diluvi, amb l'intent d'unió de Babel, la humanitat supervivent es va triar a si mateixa com a rei, Nimrod, la torre del qual, construïda sobre la seua decisió, va desagradar a Déu fins al punt de separar als homes amb diferents llengües. Quan es van tornar incapaços de comunicar, es van separar, es van distanciar i van poblar tota la superfície de la terra. Aquesta vegada, els pobles dels països establits es van unificar doblement per l'herència de la sang i la de la seua llengua parlada i escrita. Però les guerres frontereres són constants perquè les fronteres es basen únicament en acords acceptats per un període més o menys llarg pels països involucrats. I en la terra del pecat, els pobles es guerregen entre si pel desig d'expandir les seues possessions territorials. La maldat s'instal·la en els cors dels homes i els pobles rares vegades coneixen la pau. Així es desenvolupa la vida humana, separada de Déu, entregada al despotisme i al tirà de torn per haver mostrat com el més fort. La maledicció de la vida terrenal es confirma i es fa plenament visible. No obstant això, els pobles així formats ignoren que obeeixen les directrius dels àngels malignes, liderats per Satanàs el diable. Esperits rebels han inspirat als homes amb formes religioses paganes en les quals creuen servir a divinitats invisibles o visibles, perquè deïfiquen les estreles, la terra, la mar, el foc i el cel, i animals forts i poderosos com el bou, el búfal, el lleó, etc. En aquestes condicions, la felicitat no existeix, i almenys no és duradora. La pau sol es troba en l'aïllament, lluny d'altres éssers humans. Atés que les fronteres són només teòriques, s'aconsegueix la mescla de pobles, fomentada per la dominació imperial. Al mateix temps, Déu organitza al seu poble Israel, prohibint-li casar amb estrangers. El vincle de sang s'enforteix i protegeix així, però només entre el poble triat per Déu per a la seua manifestació universal. Per a Déu, el propòsit d'aquesta prohibició és impedir que el seu poble adopte ritus religiosos estrangers, la qual cosa ocorre en cas de matrimoni amb una persona de religió diferent. La mesura pretenia protegir col·lectivament al poble sant dels càstigs divins que la seua desobediència inevitablement provocaria. No obstant això, la prohibició no va canviar la naturalesa dels membres del poble hebreu, i la naturalesa rebel va continuar sent rebel, igual que l'obedient. No obstant això, respectar aquesta mesura imposada per Déu va permetre no trencar el seu sant pacte.

Cada vegada més rebels i sords a les ordenances de Déu, Israel i Judà van caure en l'apostasia i es van entregar a les abominacions paganes adoptades pel seu poble. El càstig va caure llavors sobre ells: la nació jueva va ser destruïda durant 70 anys, durant els quals el seu poble va ser deportat i portat a la captivitat en Babilònia, en tres etapes graduals successives entre 605 i 586. La lliçó destinada a les generacions futures, inclosa la nostra, va ser escrita i complida: Déu beneeix l'obediència i castiga severament la desobediència i la rebel·lió.

És molt important entendre això: el vincle de la sang vessada per Jesucrist concerneix els triats seleccionats durant els 6.000 anys d'història del pecat terrenal. De fet, Déu es va revelar després d'Adán als seus descendents fins a Noé, i després de Noé a Abraham. La Bíblia, que dóna testimoniatge d'aquestes coses, ens recorda, per tant, que Déu no és el Déu exclusiu dels jueus. El pacte fet amb el poble hebreu és, per tant, només una experiència intermèdia situada entre el temps antediluvià i l'era cristiana, que abasta 4.000 anys d'un total de 6.000 anys. No obstant això, la importància d'aquesta experiència és molt gran, ja que Déu va vindre en persona a viure entre el seu poble, ocult sota l'aspecte aterridor del foc de la columna del núvol ardent. La saviesa de Déu es revela en la forma en què va organitzar el seu programa preparat per a salvar les vides dels seus triats.

Des de la primera mort en la creació, és a dir, la del corder la pell del qual va servir de mantell per a cobrir la nuesa d'Adán i Eva, la salvació que residiria en la mort de Jesucrist es va proposar al llarg de l'experiència humana fins al seu ministeri terrenal. Primer, els antediluvians van ser provats sense veure a Déu. Després, començant amb Abraham i després amb Moisés, sota el títol de poble hebreu, van ser organitzats i instruïts per una presència divina visible. Jesucrist va vindre llavors a aquest

poble per a realitzar el sacrifici perfecte que validaria tots els pecats dels triats de tota la història humana. Havent complit així tot, mitjançant la seua mort i resurrecció, va observar, va acompanyar i va organitzar el desenvolupament progressiu de la seua Triada terrenal, privada de la seua presència visible, fins al seu gloriós retorn final. La salvació proposada per Jesucrist dista, per tant, de ser exclusivament jueva. És veritablement universal. I l'evidència que ho demostra abunda. Com a part de la promesa de Déu a Abraham, Israel va rebre prioritat per a rebre el naixement del Messies Salvador. Fidel als seus principis i promeses, Déu ho va fer nàixer jueu, aparentment com els altres jueus del seu temps. No obstant això, en realitat, Jesús només era jueu en el seu respecte a les Sagrades Escriptures que ho anunciaven com a fill de David. Per això va nàixer de María i José, tots dos del llinatge del rei David, de la tribu de Judà. Però la Bíblia especificava que havia de nàixer d'una "verge", és a dir, miraculosament. I aquest detall és important, perquè d'aquesta manera, Jesús no hereta sang jueva. La seua pròpia sang està miraculosament marcada per una composició específica revelada per l'arqueòleg adventista Ron Wyatt, descobridor de l'arca col·locada en una cova sota la creu de l'home torturat del Gòlgota: 23 cromosomes X i un sol cromosoma I, en comparació amb els 23 d'un home normal. Aquest testimoniatge, confirmat per l'examen de tècnics de Jerusalem en 1982, prova que la sang de Crist no està químicament lligada a cap herència terrenal. Jesucrist proposa perquè universalment a tots els éssers humans fer una aliança espiritual amb Ell sobre la senzilla base de la fe.

Però encara necessitem comprendre el que ell diu "fe". Perquè és ja en aquest nivell que els seus triats minoritaris es distingeixen de la multitud de falsos creients. I ací, hem de tindre en compte que el model dels triats salvos és la reproducció de la seua experiència terrenal. Potser no va dir Jesús: " Si algun vol vindre darrere de mi, negar a si mateix, prenga la seua creu i seguisca'm "? Aquest versicle elimina multitud de falses concepcions religioses cristianes. I ja en primer lloc, la fe catòlica romana, les doctrines de la qual contradiuen i transgredeixen les que Déu ha establit i aprovat. I després, les múltiples formes de protestantisme, hereues dels seus pecats.

És fàcil complir adequadament les dues condicions que Jesús imposa per a seguir-ho? Sent honestos, diguem amb franquesa: no, no és fàcil, i per a alguns, fins i tot impossible. Però tenim la naturalitat d'atribuir aquesta impossibilitat a uns altres, com el fariseu que va orar dempeus i va dir: «Oh Déu, et done gràcies perquè no sóc pecador com els altres homes...». Sabem realment com « negar-nos a nosaltres mateixos »? Estem disposats a « prendre la nostra creu » per a seguir a Jesucrist? Ho sabrem quan la situació ens ho impose; només llavors, i fins a aqueix moment, només amb esperança responem a la crida de Crist, conscients de tota la nostra feblesa. Perquè tota l'espècie humana pateix un gran defecte, una gran manca: no sap estimar com Déu estima. I aquest problema no sols afecta a la religió, sinó també a la vida civil, a la de les parelles entre si i cap als seus fills. L'amor humà sol ser egoista i es basa en la satisfacció rebuda. Qui mestressa és víctima dels seus sentiments, perquè els seus sentiments personals ho enceguen i ho enganyen. Aplicat a la religió, això és desastrós. Els qui serveixen a Déu indignament estan encegats per la seguretat que els inspira la sola idea de servir a Déu. No obstant això, en el seu ministeri terrenal, Jesús va demostrar que el vertader amor consisteix a complaure a l'estimat, pel que respecta a ell , Déu Padre, obeint la seua voluntat. I només renunciant a un mateix es pot satisfer aquesta voluntat. La vida de Crist ofereix exemples específics d'aquesta mena de renúncia. Viu en el cel, sota el nom de Miguel, feliç, ple i honrat pels seus àngels fidels. Però la salvació dels seus triats terrenals requereix que renuncie a aquesta vida daurada i pacífica per a nàixer en un cos humà, en la forma d'un bebé. Va créixer llavors en circumstàncies humils i va començar el seu ministeri als 33 anys. Des de la seua primera intervenció oficial en la sinagoga de Natzaret, va ser menyspreat i expulsat. No obstant això, amb el temps, la seua acció es va desenvolupar i va guanyar gran popularitat, la qual cosa va irritar al clergat jueu. Els seus nombrosos miracles van tindre alguna cosa a veure amb això, perquè els seus discursos intrigaven, però no eren compresos. Els seus apòstols, als qui ell mateix havia triat, ho van entristir amb la seua incredulitat i lentitud per a comprendre. I el pitjor va ocórrer el dia de la seua mort; Pedro el va negar tres vegades davant els seus acusadors, i altres deu es van dispersar i, atemorits, es van amagar. Només Juan ho va honrar amb la seua fidelitat i la seua presència en el Sanedrín, on va ser jutjat. No obstant això, a Jesús no el van sorprendre aquests comportaments, ja que ell mateix va inspirar al seu profeta Daniel a pronunciar aquestes paraules, en Daniel 9.26: «... un ungit serà destruït, i ningú per a ell ...», segons la traducció correcta.

Li ho dic a tots, i aquestes paraules també em concerneixen. Només ens queden sis anys per a aprendre a estimar a Déu com ell vol ser estimat, perquè les proves que ens esperen revelaran qui som realment.

A nivell carnal, els llaços de sang fomenten les relacions humanes, però no eviten l'odi ni les disputes familiars. No obstant això, en optar perquè el seu poble Israel respectara aquest principi, Déu va voler brindar-los la millor oportunitat d'evitar el pitjor. Perquè on no existeix aquest vincle de sang,

les causes de desacord es multipliquen a l'extrem. No obstant això, és la mescla de grups ètnics l'arrel dels conflictes perpetus que han tingut lloc en el món occidental, en particular. De fet, el regne de Roma va conquistar tots els països occidentals un darrere l'altre, fins a dominar-los a tots mitjançant el títol imperial.

Des de l'any 313 fins als nostres dies, a Occident, malgrat les incessants guerres, el fals cristianisme, catòlic romà i, des de 1844, protestant, ha mantingut la cohesió dels regnes i, posteriorment, de les nacions formades després de la Revolució Francesa. La fe catòlica romana ha sigut el fonament de les relacions internacionals. I l'actual unitat d'Europa es va construir sobre dos tractats successius de Roma. Hui, els valors religiosos estan greument afeblits i els llaços de sang es veuen anul·lats i calcigats pel dret de propietat. Aquest principi va ser adoptat a França, primer pel rei Lluís X l'Hutino durant un breu regnat de dos anys en 1315. Posteriorment, va ser confirmat i reforçat pel rei Francesc I en 1555. En 1791, va prevaldre la llei de sang, però després, en 1804, Bonaparte li va afegir un ius soli parcial; en 1993, es va obtindre mitjançant sol·licitud individual per escrit, i en 1998, es va aplicar sistemàticament als xiquets nascuts a França de pares immigrants. Per a Déu, els pobles d'Europa maleïts per ell poden actuar com vulguen, però faciliten i afavoreixen les causes de disturbis interns que provoquen la seua ruïna i destrucció. S'afigen problemes en lloc d'evitar-los. I la situació actual s'agreuja per la incapacitat dels pobles europeus per a controlar els fluxos migratoris que arriben i s'imposen en el seu sòl fins al punt de destruir els seus documents d'identitat. I per a explicar aquesta situació, hem de destacar la importància de la llarga pau concedida a les nacions europees. Potser creien que la mescla ètnica no era un problema, però ignoraven que el Déu Creador usava aquesta mescla de religions i cultures com una bomba de temps que explotava en el moment que Ell havia establit. Ara, hem entrat en el temps propici per a això.

El pecat consumat l'any 313

El 8 de maig de 2023, mentre escrivia l'estudi anterior, l'Esperit de Déu em va inspirar a fer una important correcció respecte al paper del pecat en la data 321. Aquest nou descobriment em fa comprendre hui alguna cosa que fins llavors havia subestimat en els meus estudis i explicacions profètiques. Això es deu al fet que, com a part del missatge adventista del seté dia que porte i explique amb major claredat, el missatge sobre la restauració del dissabte continua sent fonamental per a mi.

El que l'Esperit no m'havia permés notar fins a aquest moment és que Déu usa el dissabte amb un propòsit específic, ja esmentat en les meues explicacions anteriors. La seua funció es revela clarament en aquests textos d'Ezequiel 20.12 i 20: « També els vaig donar els meus dissabtes com a senyal entre mi i ells , perquè saberen que jo sóc Yahvé que els santifice. …/… Santificeu els meus dissabtes, i siguen un senyal entre mi i vosaltres , perquè sàpien que jo sóc Yahvé, el vostre Déu ». El missatge diví es confirma doblement: el dissabte és un « senyal » de pertinença al Déu creador per al triat mateix i el seu seguici humà. Sabent que profetitza el seté mil·lenni, al començament del qual els seus triats entraran en l'eternitat, el dissabte és, per tant, « el senyal » o « el segell del Déu viu » que caracteritza als seus triats, als qui li ho dóna, perquè els reconeix com a dignes de la seua salvació. El punt crucial que hem de destacar en aquest versicle és aquesta expressió: « Jo també els vaig donar els meus dissabtes ». El dissabte és, abans de res, alguna cosa més, un do donat per Déu als seus triats. Ara bé, qui dóna, també pot llevar el que dóna, com bé va ensenyar Jesús en Mateo 13.11-12 i 25:29: « Els deixebles es van acostar i li van dir: “Per què els parles en paràboles ?”». Jesús els va respondre: «Perquè a vostés se'ls ha donat conéixer els misteris del regne dels cels, però a ells no se'ls ha donat ». « Perquè al qual té, se li donarà i tindrà en abundància; però al qual no té, se li llevarà fins i tot el que té » . La clau espiritual revelada en aquest versicle és tan important que Jesús la cita una segona vegada en Mateo 25:29, precisament, a propòsit del serf malvat de la « paràbola » dels « talents ». Subtilment, en l'idioma francés triat per Déu per a explicar la seua Revelació profètica, aquesta divina paràbola, la paraula « talent » designa, a més de la vigència d'aquest nom des del temps de Jesús, un do artístic, manual o intel·lectual beneficiós, o més apropiat en la relació amb Déu, el do espiritual. La interpretació de l'Apocalipsi deu, per tant, basar en aquest ensenyament fonamental revelat per Jesucrist: « Al qual té, se li donarà i tindrà en abundància; però al qual no té, fins i tot el que té se li llevarà ». Les conseqüències d'aquesta aplicació són enormes, i hem de comprendre que el dissabte va ser abandonat per ordre de l'emperador Constantí l'any 321 únicament pel desig de Déu de retirar-lo i arrabassar-li'l a una església mundana que, establida l'any 313 després del cessament de les persecucions contra els cristians, ja no era digna de portar el senyal de pertànyer al Déu creador . Això, d'acord amb el principi: « Però al qual no té, fins i tot el que té se li llevarà ». El dissabte és, doncs, " llevat " per Déu de l'església mundana que adopta dogmes pagans i que es convertirà, en 538, a l'església catòlica romana, el primer papa de la qual de títol serà Vigilio, l'amic intrigant de Teodora, l'ex prostituta casada amb l'emperador Justinià I. Des d'aquesta

perspectiva, l'abandó del dissabte és només la conseqüència d'una altra acció que el va precedir en 313: el lliure accés a la religió cristiana i l'apostasia generalitzada que d'això va resultar.

En la seua paràbola, Jesús ignora a l'incrèdul i només dóna com a exemples al creient fidel i a l'infidel; per tant, ell mateix roman fidel al principi binari constant en tots els seus judicis: sí o no, llum o foscor, vida o mort, etc. Aquests dos tipus de serfs tenen comportaments absolutament oposats en l'ús de la seua llibertat. El serf bo i fidel serveix a Déu al màxim de les seues possibilitats; per contra, el serf malvat i infidel li serveix mínimament. Això és el que ensenya l'ús que fan del talent rebut de Déu. I en 313, la llibertat afavoreix les falses conversions dels qui serveixen a Déu mínimament, donant així una "etiqueta" estàndard al compromís cristià.

El que es va complir l'any 313 ja s'havia complit per a l'Israel carnal segons l'ensenyament donat en Ezequiel 20 i més particularment en aquests versicles 10-11: " I els vaig traure de la terra d'Egipte, i els vaig conduir al desert. Els vaig donar els meus estatuts, i els vaig fer saber els meus ordenances, les quals ha de complir l'home per a viure conforme a elles ." Déu prioritza els seus estatuts i ordenances , la qual cosa es confirma en el versicle 12, que segueix a continuació, on diu: « També els vaig donar els meus dissabtes com a senyal entre ells i jo , perquè saberen que jo sóc Yahvé, qui els santifice ». Després, en el versicle 13, Déu confirma aquest principi citat en el versicle 11: « I la casa d'Israel es va rebel·lar contra mi en el desert. No van caminar en els meus estatuts, sinó que van rebutjar els meus ordenances, les quals l'home ha de complir per a viure segons elles , i van profanar els meus dissabtes sense mesura . Vaig pensar a vessar la meua fúria sobre ells en el desert per a destruir-los ». Déu revela llavors la seua reacció davant els culpables, en els versicles 24, 25 i 26: « Perquè no van guardar els meus ordenances, sinó que van rebutjar els meus testimoniatges, van profanar els meus dissabtes i van girar els seus ulls als ídols dels seus pares . També els vaig donar testimoniatges que no eren... El bé i les ordenances per les quals no podrien viure . Els vaig contaminar amb les seues ofrenes, quan van fer passar pel foc a tots els seus primogènits; així que els castigaré i els faré saber que jo sóc Yahvé. » Aquest càstig diví per l'apostasia es tradueix en l'era cristiana, en Daniel 8.12, com: « l'exèrcit va ser entregat amb el perpetu a causa del pecat » i en Daniel 7.25, com: « els sants seran entregats a les seues mans per un temps, temps i la meitat d'un temps ». En aquests dos versicles, el verb « entregat i entregat » col·loca l'acció sota la iniciativa de Déu. És ell qui, sobiranament, lliurament o no als sants fidels o infidels a l'autoritat romana. El mateix missatge es confirma així amb la contribució de la precisió donada sobre el temps fixat per Déu per a aquest abandó dels cristians infidels: un any solar + dos anys solars + mig any solar, és a dir, en total: 3 anys i 6 mesos de dies profètics, és a dir, en La base de dotze mesos lunars de 30 dies a l'any, 1260 dies profètics d'anys reals situats entre 538 i 1798. Aquest abandó de l'església cristiana per part de Déu al cruel lideratge del diable ja va ser el tema d'una amenaça divina citada en Levític 26:18-19: « Si malgrat això no m'escolten, els castigaré set vegades més pels seus pecats. Infringiré la supèrbia del seu poder, faré que els seus cels siguen com a ferro i la seua terra com a bronze» . Aquesta segona amenaça d'Ezequiel 26 es materialitza en l'era cristiana amb la " segona trompeta " d'Apocalipsi 8:8-9: " El segon àngel va tocar la trompeta, i alguna cosa com una gran muntanya cremant en foc va ser llançat a la mar; i la tercera part de la mar es va convertir en sang, i va morir la tercera part dels éssers vivents que hi havia en la mar, i la tercera part de les naus va ser destruïda ". Aquestes coses es van complir amb l'establiment del cruel i perseguidor règim papal a partir de l'any 538. Cal destacar que totes les malediccions atribuïdes al diable pels homes són, en la Bíblia, reclamades per Déu mateix: " Faré els teus cels com a ferro ". Es confirma així que Déu es val dels serveis del diable per a castigar i reprendre als éssers humans que l'ofenen.

Mitjançant aquests versicles d'Ezequiel 20, Déu dirigeix la nostra atenció a la data de l'any 313, quan, al no ser ja perseguida, la fe cristiana abandona el model de la vertadera fe heretat des de l'època dels apòstols esmentats en Apocalipsis 2, sota el nom simbòlic de « Efes », segons el significat del verb grec «éfesis», que significa «llançar». Ara bé, Jesús es dirigeix als cristians que viuen en l'època de Juan, l'últim apòstol supervivent, al voltant de l'any 95, al començament de la nostra era. La doctrina de la veritat encara es reconeix, però el zel religiós s'afebleix en aqueix moment. I Jesús ve en aqueix moment per a amenaçar als vertaders cristians, als qui els diu en els versicles 4 i 5: « Però tinc això contra tu: que has deixat el teu primer amor . Recorda, per tant, d'on has caigut, penedeix-te i feix les primeres obres; en cas contrari, vindré a tu i llevaré el teu candeler del seu lloc, si no et penedeixes ». Jesús amenaça al seu Triat, dient: « Llevaré el teu candeler del seu lloc ». Actua així conforme al principi que « al qual no té, se li llevarà el que té». a ». I què representa el " candeler "? La llum divina santificada en plenitud, és a dir, la llum que l'Esperit Sant de Déu dóna als seus fidels triats. Ara bé, aquest " candeler ", construït específicament per ordre seua pels hebreus, constava de set braços en el cim dels quals set llums d'oli produïen set flames de foc que il·luminaven. En la base central, tres conductes superposats es connectaven a esquerra i dreta a aquesta columna central; el que li dóna a aquest conjunt la norma 3 + 1 + 3. I és precisament l'any

313 que, per decret imperial del victoriós emperador Constantí el Gran, s'estableix el cessament de les persecucions contra els cristians en tot el seu imperi. Déu, per tant, posa en pràctica, l'any 313, al final de l'era anomenada " Esmirna ", la seua amenaça presentada en el missatge dirigit a " Efes ". Perquè aquesta vegada, en obrir al món pagà inconverso, la fe cristiana ja no pot penedir. En l'època d'Efes , els cristians odiaven, juntament amb Jesús , les obres dels nicolaítas , nom derivat de les paraules gregues «Nike» i «laos», que signifiquen «victòria» i «poble», designant així simbòlicament als romans victoriosos. Posteriorment, en l'època anomenada « Pèrgam », que ha de vincular amb la data 538, aquests nicolaítas romans van formar una agrupació religiosa: la del cristianisme infidel que es va desenvolupar des de l'any 313, com suggereix Apocalipsi 2.15: « Així mateix, també hi ha els qui s'adhereixen a la doctrina dels nicolaítas ». Des de l'època d'Efes , les obres paganes dels romans pagans han sigut reemplaçades per una doctrina religiosa cristiana igualment pagana. Per tant, la maledicció divina colpeja globalment a tota la fe cristiana, influenciada per l'autoritat pagana de l'emperador Constantí, des de l'any 313, any en què Déu va retirar el seu Esperit Sant de la usurpadora església cristiana oficial. Trobem ací l'aplicació de la declaració de Déu citada en Ezequiel 20.25: « També els vaig donar manaments que no eren bons, i ordenances per les quals no podrien viure ». Això es confirma en 2 Tesalonicenses 2:9-12: « La vinguda d'aqueix inic és per obra de Satanàs, amb tota mena de poder, senyals i prodigis mentiders, i amb tot engany d'iniquitat per als quals es perden, puix que no van rebre l'amor de la veritat per a ser salvos». Per això, Déu els envia un poder enganyós perquè creen la mentida , a fi que siguen condemnats tots els que no van creure en la veritat, sinó que es van complaure en la injustícia . En altres paraules, Déu els diu diumenge, com a senyal que els rebutja i els entrega a Satanàs. No obstant això, per a la seua glòria, queden uns pocs veritablement triats que li romanen fidels, sense deixar influir per l'apostasia del seu temps. Per això, fins i tot l'any 538, Jesús troba a alguns triats als qui es dirigeix directament utilitzant la fórmula familiar. El missatge adquireix ple significat, sabent que el tron de Roma va ser menyspreat i abandonat per l'emperador Constantí I, qui va preferir la ciutat anomenada «Milà», on va establir els seus successius decrets de 313 i 321, als quals hem de vincular aquests dos esdeveniments a causa de l'acció i la voluntat sobirana de Déu: 313, l'Esperit es retira. ; 321, el seté dia, dissabte, es lleva el " segell del Déu viu " . Les mentides religioses que Apocalipsis 13:1-5 i 6 denúncia com a " blasfèmies " són, l'any 538, els " senyals " de la naturalesa pagana del fals cristianisme establit des de l'any 313: " Vaig veure pujar de la mar una bèstia que tenia deu banyes i set caps, i en les seues banyes deu diademes, i sobre els seus caps, un nom blasfem ... /... I se li va donar una boca que parlava grans coses i blasfèmies ; i se li va donar poder per a actuar quaranta-dos mesos. I va obrir la seua boca en blasfèmies contra Déu, per a blasfemar del seu nom, del seu tabernacle i dels quals habiten en el cel ". I la resta del "dia del sol invicte" del primer dia, adoptat el 7 de març de l'any 321, simplement formalitza, com un " senyal ", la maledicció divina que va començar l'any 313. I el subtil joc organitzat per l'Esperit continua amb aquest nom del... La ciutat de Milà, que confirma el seu vincle espiritual amb els mil anys del seté mil·lenni, prefigurava l'eliminació del dissabte com un senyal donat per Déu als seus vertaders sants i dignes triats. Així doncs, lògicament, el dissabte va ser practicat pels apòstols i els vertaders deixebles; l'any 313, Déu el va eliminar i no el va restablir fins a 1844, a l'octubre, en donar-li'l als primers cristians adventistes seleccionats, com a senyal de la seua pertinença al Déu Creador .

L'explicació del desenvolupament de la falsa fe cristiana és específicament dirigida per Déu en la seua profecia de l'Apocalipsi. Defineix el començament de l'adulteri espiritual dels falsos cristians al final dels deu dies profètics , o deu anys reals, esmentats en el missatge d'Esmirna en Apocalipsi 2.10: « No temes el que patiràs. Heus ací, el diable tirarà a alguns de vosaltres en la presó perquè sigueu provats, i tindreu tribulació durant deu dies . Sigues fidel fins a la mort, i jo et donaré la corona de la vida». Aquest període de deu anys es va complir entre els anys 303 i 313 amb les persecucions ordenades per l'emperador romà Diocleciano i el seu govern tetrarquico. I aquesta data del 313 és molt important, ja que marca el moment en què el diable canvia d'estratègia per a lluitar contra l'obra de Déu. Però qui organitza aquestes coses? Déu mateix. La persecució ha demostrat la seua eficàcia i, segons el testimoniatge recollit, «la sang dels cristians és una llavor»: com més es mata, més vocacions s'inspiren. L'any 313, a Milà, victoriós contra la tetrarquia imperial, l'emperador Constantí I, conegut com el Gran, va posar fi per decret a les persecucions que fins llavors havien assotat als serfs cristians de Jesucrist. És aquesta pau humana la que, en aparença, ha causat el major mal a la causa divina del cristianisme. Perquè en realitat res ha canviat; els creients han continuat sent creients, i els incrèduls han continuat sent incrèduls, abusant de la llibertat obtinguda. I això per la senzilla raó que qualsevol podia adoptar una etiqueta religiosa cristiana. Igual que la falsa conversió del propi emperador, bastava amb afirmar ser cristià per a ser reconegut com a tal per la comunitat humana. En desaparéixer el filtre de la por a la persecució, fer cristià estava de moda en aquell moment. Va ser llavors quan les doctrines més diverses es van estendre per tot l'imperi i les disputes

religioses van enfrontar als seguidors de les doctrines en conflicte. En aquest torrent de teories mentideres, la santa i pura veritat apostòlica va desaparéixer per complet i es va tornar invisible, o quasi. Podem llavors comprendre per què l'emperador Constantí va voler imposar una unitat religiosa per a posar fi a les disputes i els problemes en el seu imperi. Si no fóra per Déu, la fe proclamada en múltiples formes estava morta i inservible; els ideòlegs i els seus seguidors enganyats havien caigut en adulteri contra el Déu vertader. Va ser llavors quan, per a unificar el seu imperi, el 7 de març de l'any 321, l'emperador Constantí va abandonar el vertader descans del seté dia practicat fins llavors pels vertaders cristians, hereus de les veritats apostòliques. Ho va substituir pel descans del primer dia, que, com a adorador del pagà "Sol invicte", ja honrava personalment cada primer dia de la setmana. Aquest descans, situat en el primer dia de la norma divina de la setmana, es va convertir així, per decret imperial, en la marca de la seua autoritat humana. El que hem d'entendre és que aquesta acció va ser dirigida per Déu, qui volia eliminar la santa pràctica del dissabte d'un cristianisme contaminat pel paganisme, alguna cosa que el feia indigne d'ell. I, de la mateixa manera, al revés, va ser ell qui ho va restablir en l'Adventismo del Seté Dia a partir del mes d'octubre de 1844 per a confirmar la seua santificació.

Així doncs, l'abandó i la restauració del dissabte no són les causes, sinó les conseqüències, del comportament general dels cristians cap a la santa doctrina de les veritats apostòliques heretades de l'antic i del nou pacte. Des d'aquesta perspectiva, el dissabte, « senyal » de pertinença al Déu viu, segons Ezequiel 20.12-20, és lògicament retirat o restaurat per Déu mateix. I l'emperador Constantí no és més que el mitjà pel qual Déu, el gran Jutge, fa complir la seua decisió divina. Lògicament, el descans sabàtic del seté dia i el descans del primer dia es converteixen en els signes distintius dels dos bàndols oposats en termes absoluts: « el segell del Déu viu » enfront de « la marca de la bèstia ».

La conseqüència d'aquest qüestionament del paper del dissabte és que, en Daniel 8.12, l'expressió « a causa del pecat » no es refereix únicament al dissabte, sinó al menyspreu per tota o part de la santa doctrina cristiana des de l'any 313. Per a reforçar aquesta interpretació, cal assenyalar que « a causa » del mateix « pecat », Jesús interromp la seua intercessió, designada amb la paraula « perpetu » o « continu ». Però aquest cessament de la seua intercessió es convertirà en històric i només tindrà lloc l'any 538, data de l'establiment del règim papal que ve a usurpar i reproduir en la terra la intercessió que Jesús havia realitzat fins llavors en el cel; i aquesta intercessió només cessa per als falsos cristians, que s'han convertit en la majoria i dominen perquè només veuen la del papa, el nou cap terrenal de l'església cristiana.

Per tant, tenim tres dates que marquen la progressió cap al règim papal romà: 313, el començament del pecat; 321, la retirada del símbol de pertinença a Déu; i 538, la fi del sacerdoci perpetu de Jesucrist. La interpretació de la profecia omet la data 321 de la retirada del sabbat i només esmenta les de 313 i 538. 313, per a la fi dels temps d'Esmirna , i 538, per al començament dels temps de Pèrgam , que significa adulteri o, més precisament, matrimoni transgredit; la qual cosa es compleix quan, a través del papa, el fals cristianisme catòlic adora al drac , és a dir, al diable, qui li atorga el seu tron i gran autoritat , segons l'Apo. 13:2: « La bèstia que vaig veure era semblant a un lleopard, i els seus peus com d'ós, i la seua boca com a boca de lleó. El drac li va donar el seu poder, el seu tron i gran autoritat » . Notar aquesta subtilesa divina: « La bèstia » es designa com la « quarta bèstia » de Daniel 7:7, perquè combina els símbols dels tres imperis que la precedeixen: « el lleopard, l'ós i el lleó ». A més, l'Esperit ens suggereix la successió històrica de l'Europa papal a l'imperi romà pagà que simbolitza el drac en Apocalipsi 12:3: « Va aparéixer un altre senyal en el cel: un gran drac roig , que tenia set caps i deu banyes, i als seus caps set diademes ». Ell mateix està vinculat al diable en Apocalipsi 12:9. La història confirma la successió de la Roma imperial i la Roma papal, que va heretar el seu tron , instal·lat a Roma. Perquè, des de Constantí I l'any 313, Roma havia sigut abandonada per successius emperadors que van optar per establir a l'Europa oriental. Així doncs, només gràcies al seu pervertit règim religiós catòlic romà, Roma va conservar la seua influència en l'imperi fins a l'establiment del seu règim papal l'any 538, amb l'acord i el suport militar de l'emperador Justinià, qui va romandre en la part oriental de l'imperi.

L'acció divina associada a la data 313 permet al diable adoptar l'astuta estratègia de la " serp ". Abandona llavors l'estratègia del " drac ", que persegueix obertament als sants i cerca per la força que abandonen la seua fe en Crist. D'aquesta observació es desprén que empra aquesta astuta estratègia tres vegades en l'era cristiana: la primera en 313, la segona en 538 i la tercera en 1844, on, després de la prova de fe adventista, multiplica les doctrines i els grups de les esglésies protestants per a enfosquir la religió cristiana. Aquest és el tema de la " cinquena trompeta " d'Apocalipsi 9:1-13. Així, en la seua estratègia del " drac ", el diable frena als cristians i s'esforça per obligar-los a renunciar a la seua fe; al revés, en la seua astuta estratègia, els espenta a un compromís religiós. Com més nombrosos són, més ombrívola és la situació espiritual. I com més nombroses són les seues víctimes enganyades. Però fins i tot abans, durant les Guerres de Religió del segle XVI , va inspirar un fervor

combatiu i bèl·lic en els protestants, els hugonots calvinistes, als qui Déu va jutjar « hipòcrites ». I ací, de nou, com més nombrosos eren en aquest compromís, més densa era la foscor que emmascarava als vertaders serfs del Déu de la veritat, caracteritzats en aquest context per la seua acció pacífica i la seua acceptació del maltractament al qual eren sotmesos a les mans de les lligues armades catòliques. L'apogeu d'aquestes persecucions es va aconseguir sota Lluís XIV, qui, inspirat per Déu, va donar el nom de « dracs » als soldats especialitzats en la caça, en el camp i en els boscos, els humils serfs de Jesús que es reunien per a viure la seua fe en secret. Aquest rei despòtic i orgullós, encegat espiritualment per Déu, va permetre que els triats del seu temps comprengueren que els seus « dracs » obraven en nom del diable, de qui ell mateix era fidel i obedient serf. Va ser, doncs, víctima del seu menyspreu i ignorància de les revelacions bíbliques que vinculen el símbol del « drac » amb el propi « diable », però també amb la « serp » i el nom « Satanàs » en Apocalipsi 12:9: « I va ser llançat fóra el gran drac, la serp antiga, que es diu diable i Satanàs, el qual enganya al món sencer; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell. »

La importància que Déu li dóna a aquesta data 313, que ara considere com la imatge d'un " candeler " diví retirat per la seua voluntat, li atorga la glòria de ser l'organitzador suprem de tota la vida humana. Res s'aconsegueix sense la seua voluntat, ni per a bé ni per a mal. I aquest versicle d'Amós 3:6 ho confirma en dir: " Es toca la trompeta en una ciutat, i el poble no tem? Potser arriba la desgràcia a una ciutat, i Yahvé no l'ha causada?" » També llegim en Job 2.10: « Però Job li va dir: «Parles com una dona insensata. Què! Rebem el bé de Déu, i no rebrem també el mal? En tot això, Job no va pecar amb els seus llavis » .

En resum, aquesta nova llum, que ressalta el paper prioritari i les conseqüències de la llibertat religiosa obtinguda pels cristians l'any 313, no altera el judici de Déu revelat fins al dia de hui en els meus documents successius. No obstant això, Déu redescobreix i confirma el seu paper sobirà com a organitzador suprem que no sotmet els esdeveniments, sinó que els controla i organitza sobiranament. I l'any 321, ja no són els sants infidels els qui abandonen el dissabte, sinó Déu qui li ho arrabassa, perquè ja no són dignes d'ell. El pecat rep llavors un senyal oficial que l'identifica: el descans del primer dia de la setmana divina, el diumenge actual, antigament el «dia del Sol invicte» imposat i decretat per l'emperador Constantí I ; el dia de descans honrat pels falsos cristians, però denunciat per Déu com a senyal i « marca de la bèstia ».

Durant 40 anys, al servei de Déu i sota la seua inspiració, he presentat el descans sabàtic com l'única causa de les " set trompetes " de l'Apocalipsi. Hui, atés que la santificació divina és progressiva, Déu alça el vel que ocultava aquest error. El que hem d'entendre és que, per a Déu, la ruptura del seu pacte amb les seues criatures es basa en el menyspreu humà cap a la paraula universal de Déu en totes les seues formes: la Torà, els Profetes, els Evangelis, les Epístoles i l'Apocalipsi. I la resposta ja va ser donada per l'Esperit en Apocalipsi 1:1-2: " La revelació de Jesucrist, que Déu li va donar per a manifestar als seus serfs les coses que han de succeir prompte. I la va declarar enviant-la per mitjà del seu àngel al seu serf Juan, qui va donar testimoniatge de la paraula de Déu i del testimoniatge de Jesucrist , de tot el que va veure " .

Aquesta " paraula de Déu " va assumir diversos aspectes que Déu havia escrit al llarg del temps perquè aquestes històries donaren testimoniatge de tot el que el concerneix. Els cinc llibres escrits per Moisés van anar només el començament d'un testimoniatge recopilat durant les dues aliances successives. I la culpa dels nous cristians, que van adoptar la fe cristiana des de l'any 313, va ser subestimar el deure d'obediència a l'escrit pels testimonis històrics triats per Déu. I aquesta culpa del " principi " es reprodueix hui, clarament visible, set anys abans del retorn gloriós de Jesucrist, és a dir, a la " fi "; el que dóna a l'expressió " alfa i omega " una nova aplicació profètica que, per tant, es refereix a l'apostasia generalitzada creada per la llibertat religiosa, l'any 313, que justificaria el càstig de la " primera trompeta " i en 1995, abans de la " sisena trompeta ". De fet, aquestes dues trompetes són similars perquè obrin i tanquen el càstig diví amb el caràcter d'advertiment de la mateixa mena de pecat, a saber, l'apostasia generalitzada i el menyspreu per tota la veritat divina. Sobiranament, al llarg del temps, el gran Déu Creador ha provat la fe dels éssers humans sotmetent-los a persecucions i després entregant-los als paranys de la llibertat, la qual cosa va provocar la caiguda de la majoria.

Hi ha diverses raons perquè els homes guarden el dissabte. Pot ser heretat, triat per raonament intel·lectual, perquè, en ser ordenat per Déu, té sentit posar-ho en pràctica. I la tercera raó és que Déu ho dóna com a senyal de pertinença divina als triats, als qui segella amb el seu " segell " diví . Això em porta a explicar-los en què consisteix l'obra divina de segellar als triats; el tema tractat en Apocalipsi 7.

El temps del sellamiento es compleix en el " temps de la fi ", que al seu torn té dos significats complementaris. El primer situa aquest " temps de la fi " entre 1844 i 2030 i es refereix al temps del desenvolupament universal de la fe Adventista del Seté Dia. El segon significat és el que defineix Daniel 11.40: " En el temps de la fi , el rei del sud l'atacarà. I el rei del nord vindrà contra ell com un

remolí, amb carros i genets i amb moltes naus; s'endinsarà terra endins, s'estendrà com un torrent i inundarà ". Abasta el període entre 1995 i 2030. La profecia anuncia el càstig de l'Europa cristiana infidel per part de musulmans, africans, russos ortodoxos i musulmans. Però el temps del sellamiento acaba abans que es consumisca aquesta mortífera acció bèl·lica, segons Apocalipsi 7:3: « No feu mal a la terra, ni a la mar, ni als arbres, fins que hàgem segellat en els seus fronts als serfs del nostre Déu». « La terra, la mar i els arbres », als quals se'ls farà el « malament » , també tenen un doble significat literal i espiritual, perquè « la terra » simbolitza la religió protestant i « la mar », la catòlica. Quant al «arbre », aquest simbolitza a l'ésser humà. En Ezequiel 9, Déu ens presenta el principi del sellamiento que es va aplicar abans de la destrucció de la nació d'Israel; així podem comprendre el significat i la justificació d'aquest sellamiento que s'aplica al « temps de la fi » del nou pacte cristià, que acaba amb l'adventismo universal del seté dia. Quin és, llavors, el criteri que porta a Déu a segellar, o no, als seus anomenats? Ezequiel 9:1-2. 9:4 ens dóna una resposta precisa: « Yahvé li va dir: “Passa per enmig de la ciutat, per enmig de Jerusalem, i posa un senyal en el front dels homes que gemeguen i clamen per totes les abominacions que es fan enmig d'ella ”». I llavors la mort ataca: versicles 5 i 6: « I va dir als altres, a la meua oïda: “Passen després d'ell per la ciutat i ataquen; no perdonen ni tinguen pietat. Maten i destruïsquen als ancians, als joves, a les donzelles, als xiquets i a les dones; però no s'acosten a ningú que tinga la marca ; i comencen pel meu santuari”. Van començar pels ancians que estaven davant de la casa » .

En aquest context de l'antic pacte, el senyal que protegeix es diu « marca ». En contrast, en l'Apocalipsi, la paraula « marca » es refereix al senyal del diumenge romà, un senyal de maledicció divina. D'aquesta manera, Déu ens permet entendre que cada bàndol oposat porta una « marca » igualment oposada: dos dies de descans competeixen entre si, però no són iguals. El dels triats i el de Déu és el dissabte « santificat per a descansar » per Déu des de la seua creació terrenal, mentre que l'altre és només el diumenge, el descans del primer dia de la setmana « consagrat per a descansar» pels homes. Aquesta diferència entre « santificat » i « consagrat » és fonamental, ja que aquests verbs impliquen dues autoritats desiguals: la del Déu etern i totpoderós, i la de l'home mortal. També és important saber que el diumenge es va definir com el primer dia de la setmana per última vegada en 1980 en el diccionari «Le Petit Larousse». En la seua versió de 1981, el diumenge es va convertir "miraculosament" en el seté dia de la setmana. Una vegada més, sota la inspiració del diable i el consentiment de Déu, en 1981, l'autoritat humana va atrapar a la humanitat en un parany mortal encara més efectiva per a enganyar-la i destruir-la. Però, novament, hem d'entendre que aquesta iniciativa va provindre de Déu, qui cega als qui es neguen a veure.

Jerusalem " hui ? Europa i l'anomenat bàndol cristià occidental. Veus en les seues obres " abominacions " que et fan sospirar i plorar ? Si és així, pots ser segellat; si no, no. Llavors, qui és el " santuari " de Déu hui? El santuari fidel concerneix els triats, però un altre santuari, aquest infidel, designa als jueus caiguts i als cristians rebels, a la fe cristiana caiguda en la infidelitat, incloent al "Adventismo del Seté Dia" oficial des de 1994. El tema és gravíssim, ja que condiciona la vida eterna i la mort definitiva.

El capità Joseph Bates, el primer adventista a adoptar la pràctica del descans sabàtic del seté dia a l'octubre de 1844, el va rebre en conéixer a una dona baptista del seté dia. Aquest grup de baptistes del seté dia s'havia separat del grup baptista que observava el descans del primer dia, heretat successivament del protestantisme i el catolicisme. En el moment d'aquesta separació, és a dir, abans de 1844, l'elecció del dissabte no els atorgava als seus practicants un avantatge sobre altres formes de protestantisme, perquè la seua pràctica encara no era exigida per Déu. És el seu ús com a « senyal » de la seua pertinença divina el que canvia la seua eficàcia, en resposta al requeriment diví expressat en el seu decret de Daniel 8.14. Però en què consisteix exactament aquest nou requeriment? I en què es basa realment? En una perfecció de santedat, és a dir, la culminació de la santificació dels seus vertaders triats. Què diu aquest versicle, traduït fidelment del text hebreu original? Fins a la vesprada i el matí del dos mil tres-cents, i la santedat serà justificada . Aquesta paraula, « santedat », designa tot el que es relaciona amb Déu, és a dir, tot el que li honra i li dóna glòria, és a dir, les seues lleis, els seus ordenances, els seus preceptes, els seus manaments, el seu servei i els seus serfs. Al final de la « vesprada i el matí del dos mil tres-cents », la justícia de Crist, que permet l'accés a la vida eterna, només s'oferirà sota nous requisits divins. Déu, Creador de tota la vida i les coses, no podia permetre que la humanitat ho privara de l'obediència que li correspon fins a la fi del món. I el temps del sellamiento tenia per objecte permetre-li santificar perfectament a un poble dispers per la terra entre totes les nacions. En aquesta dispersió, Ell constitueix el seu vertader Israel espiritual, compost per serfs i serves circumcidats de cor. Si el dissabte roman invariablement sant per naturalesa, qui el practica no ho és necessàriament, i per tant ha de presentar les proves de la seua santificació. I la profecia ens ensenya que Déu prioritza, en la seua santificació, l'amor per ell i el model de vida que aprova i proposa als seus triats. Els qui estimen aquestes coses esperen veure-ho

tornar i intervindre per a posar-les en pràctica. Això és el que porta a Déu a organitzar les enganyoses expectatives "adventistes" del retorn de Jesús, que posarien a prova als anomenats de Crist en tres ocasions: en 1843, 1844 i 1994. Els qui es delecten amb el retorn de Jesucrist també estan desitjosos de compartir els secrets de les seues revelacions profètiques, presentades hermèticament mitjançant nombrosos símbols i imatges. I aquest interés també és prioritari en la santificació que ell requereix per als seus triats. La santificació, per tant, es compon d'un conjunt de coses que poden resumir com a amor a la veritat, ja que aquesta veritat concerneix a tot el que concerneix el Déu vertader: la seua persona, les seues lleis, la seua justícia. L'incompliment d'una d'aquestes coses basta per a desqualificar a un anomenat per a l'elecció i el sellamiento. Perquè aquest tipus de fracàs adquireix el valor d'abominació per a Déu. L'abominació sempre és il·lògica i, per tant, falsa, és a dir, hostil i inadequada per a agradar al Déu de la veritat. Durant l'era cristiana, la santificació no es basava principalment en el dissabte i la seua observança, però des de 1844, en el moment del sellamiento, Déu ha confirmat la santificació dels seus triats en donar-los el dissabte com a senyal de la seua pertinença a ell. Però perquè aquest dissabte siga per a ells el senyal de la seua pertinença a Déu, han de ser trobats dignes d'ell, donant testimoniatge d'un amor perfecte i complet a la seua veritat, com va ser el cas dels pioners adventistes de 1843 i 1844, segons Apocalipsis 3:4: « No obstant això, tens uns pocs homes en Sardis que no han tacat les seues vestidures; caminaran amb mi amb vestidures blanques, perquè són dignes ».

El temps del sellamiento, per tant, té per a Déu el propòsit de completar l'obra de reforma que ha romàs inconclusa, incompleta i imperfecta des del segle XVI . Per a ser seleccionats, els seus triats han de rebutjar totes les falsedats introduïdes per Roma en la fe cristiana apostòlica original i, principalment, entre moltes coses heretades del paganisme, el descans del primer dia, l'actual "Domingo", que ha romàs, per a Déu, com el dia dedicat al "Venerable Sol Invicte", establit per l'emperador Constantí I l'any 321. Aquest fals "Dia del Senyor", honrat al començament de cada setmana establida per Déu, no és per a ell una altra cosa que " la marca de la bèstia " que designa a la seua enemiga Roma i al seu hereu tardà, el protestantisme. També han de saber que, mitjançant el seu segon manament, suprimit en la versió papal, Déu va condemnar les pràctiques catòliques i ortodoxes d'adoració i prostració davant criatures reproduïdes en imatges tallades o pintades. Han d'apartar de les creences gregues que justifiquen la vida després de la mort, les quals els dimonis diabòlics exploten animant manifestacions dels supòsits morts, sants o no. I atés que el seu cos és un santuari on Déu ve a visitar-los, han de menjar el més sa possible i, per a això, menjar el que Déu ha declarat pur i abstenir de tot el que puga contaminar-los.

Aquesta nova perspectiva sobre el dissabte ens permet comprendre millor la situació de l'any 1994, al final del qual l'Adventismo del Seté Dia institucional va ser " vomitat " per Jesús. Va ser en aquesta data que, sense l'"esperit de profecia " aïllat, el dissabte va deixar de representar el " senyal " de la seua pertinença al Déu Creador. Això es va deure al fet que el seu rebuig al " testimoniatge de Jesús " que li vaig presentar ho va fer indigne d'ell. Ara, fins al seu retorn, un " senyal " de pertinença havia de reemplaçar al dissabte, i aquest " senyal " és el " testimoniatge de Jesús ", és a dir, el do de profecia que ell atorga com a " segell " diví als serfs que reconeix com a seus. Això es basa en aquest versicle de 2 Timoteo 4.11. Apocalipsi 2.19, que es refereix als serfs fidels que tenen en sí l'amor de la seua veritat: « No obstant això, el sòlid fonament de Déu roman ferm, tenint aquest segell : El Senyor coneix als seus; i: Tot aquell que invoque el nom del Senyor, apartar de la iniquitat ». I, lògicament, « els seus » es beneficien de tota la seua llum profètica, que Apocalipsi 19.10 flama « el testimoniatge de Jesús »: « I em vaig prostrar per a adorar-ho; però ell em va dir: “Cuidat amb no fer-ho! Sóc consiervo teu i dels teus germans que tenen el testimoniatge de Jesús. Adora a Déu, perquè el testimoniatge de Jesús és l'esperit de la profecia». ".

Per a molts Adventistes del Seté Dia, l'"esperit de profecia " ha romàs lligat únicament a l'obra realitzada per la Sra. Ellen Gould-White. I això és un error de tràgiques conseqüències, perquè l'"esperit de profecia " designa un principi permanent i perpetu que pretén que Jesús confirme entre 1844 i 2030 l'elecció del seu profeta, atorgant al seu " esperit " humà, mitjançant el seu Esperit diví, la capacitat d'explicar els seus misteris revelats de forma xifrada o codificada. Perquè totes les profecies ja han sigut anunciades pels escriptors bíblics. L'única cosa que quedava per fer era decodificarlas per a descobrir clarament el seu significat. I Ellen G. White va lamentar en la seua època no haver vist entorn del seu interés els llibres de Daniel i Apocalipsis, que, segons ella, contenien informació de gran importància. El temps ha donat respostes a les seues preguntes, perquè entre 1844 i 2030, 186 anys la van separar del retorn de Jesucrist. Per tant, encara quedava molt per fer en la terra després de la seua mort en 1915.

Els Adventistes del Seté Dia que han romàs en la institució oficial han de saber que aquesta "gran llum" que presente va ser anunciada per Elena G. de White, la meua germana en Crist, en el seu llibre "Primers Escrits", en el primer capítol titulat "La meua Primera Visió"; la primera que Jesús li va

donar, en la pàgina 14, en l'últim paràgraf. Cite les seues paraules:

Però prompte alguns es van cansar i van dir que la ciutat encara estava lluny i que creien que arribarien abans. Llavors Jesús els va animar alçant el seu gloriós braç dret, del qual emanava una llum que va il·luminar als adventistes. Van exclamar: "Al·leluia!". Però alguns van rebutjar descaradament aquesta llum, dient que no era Déu qui els havia guiats. La llum que els acompanyava finalment es va apagar, i es van trobar en una profunda foscor. Van entropessar i van perdre de vista tant la meta com a Jesús, després es van desviar del camí i es van afonar en el món pervers de baix.

Als més intel·ligents, els assenyale que la "gran llum" que Jesucrist va donar va respondre a la prolongada expectativa del seu retorn, i que aquest alé del Senyor sol podia basar en la presentació d'una data que determinara l'any del seu retorn. Aquest va ser el cas de la data de 1994 que vaig presentar a la institució adventista de França. Aquest tercer missatge obertura proposada per Jesucrist va vindre acompanyat de la demostració de la maledicció de la fe protestant reformada. L'acceptació del meu missatge hauria permés a la institució, en primer lloc, no aliar amb els enemics de Jesucrist en 1995. I en segon lloc, compartir amb mi i amb els meus germans i germanes des de 2018, el coneixement de la vertadera data del retorn del nostre diví i estimat Salvador, és a dir, la primavera de 2030; i totes les perles de gran valor que deposite cada setmana en aquesta obra per a nodrir-los espiritualment. Però podem canviar el compliment del que Jesucrist va profetitzar a la nostra germana Elena G. de White? En absolut. Així doncs, tinguen present que la maledicció profetitzada contra els adventistes incrèduls s'ha complit efectivament, tal com ho va predir el nostre Déu: "amb el temps van perdre de vista tant la meta com a Jesús, i després van entropessar i es van afonar en el món pervers de baix"; això, en entrar en l'aliança ecumènica en 1995.

Aquest Occident es revela impur

Fa molt temps, Déu va revelar la destinació d'Occident en donar-li el símbol de l'immund en les seues profecies al profeta Daniel.

Aquest missatge es relacionava en Daniel 2 amb el " ventre i les cuixes de bronze " de l'imperi grec. En Daniel 7, el símbol de la impuresa era aquesta vegada un " lleopard " el mantell del qual està compost de " taques ". En tercer lloc, en Daniel 8, el símbol del pecat era encara més precís, perquè estava representat per una " cabra ", l'actitud agressiva de la qual i rebel és ben coneguda, igual que la seua pudor.

I hem de comprendre que tot el nostre Occident dominant actual té el seu origen i model a Grècia, i en particular a la seua ciutat, Atenes, la primera ciutat de la història organitzada segons el principi de la República. Va ser la primera democràcia, l'únic model de la qual comparable és la Suïssa actual. Al final de la seua dominació, l'imperi grec va ser conquistat pels exèrcits del poble romà, que també havia adoptat el règim republicà l'any 510 a. C. Els romans els van arrabassar tot: la seua cultura, les seues divinitats i la seua llibertat. Els pobles de la terra ja estaven ben marcats i influenciats per les normes de vida de la civilització grega. Però això es va veure amplificat pel poder aclaparador de les tropes romanes. I així és com l'actual França es va convertir en la Gàl·lia grecoromana. En totes aquestes successions de dominadors, la norma "impura" de l'antiga Grècia s'ha transmés per tot Occident fins als nostres dies.

Occident s'enorgulleix de la seua mena de societat i des de fa temps anhela estendre-la a tota la Terra. Si bé només ha tingut èxit en alguns aspectes tècnics i tecnològics, hui descobreix clarament la resistència de pobles que durant molt de temps han sigut dominats i explotats. És hora de comprendre, amb l'Esperit de Déu, que aquest model occidental és abominable, injust, irreligiós i d'una perversitat excepcional. Òbviament, Déu ha trobat alguna cosa molt millor a l'Orient Mitjà actual. Recordem que en Daniel 2, l'imperi caldeu del rei Nabucodonosor està simbolitzat per l'or , i el dels medos i perses que el van succeir, per la plata . Sobre quina base Déu va emetre el seu judici? Què tenien aquests imperis al seu favor per a justificar ser simbolitzats per dos metalls purs? El llibre de Daniel ens dóna les respostes: els reis en qüestió respectaven a Daniel i al seu Déu. Després d'un període d'experimentació, el primer, Nabucodonosor, rei dels calfaments, finalment es va convertir per complet a l'adoració del Déu Creador. Va fer, en la seua època, la qual cosa cap rei, president ni líder fa hui. El segon exemple és el dels reis dels medos i els perses. Primer, el rei medo Darío, de 62 anys, es va apoderar de Babilònia i va depositar la seua plena confiança en Daniel. Després d'ell, Ciro el Persa i la seua dinastia, Darío el Persa, van actuar de la mateixa manera fins a Artajerjes I, qui va completar l'alliberament dels israelites que encara es trobaven en captivitat l'any 458 a. C.

El Pròxim Orient va presenciar el desenvolupament de civilitzacions refinades, bon gust i bons costums. La Babilònia construïda pel rei Nabucodonosor no tenia res a envejar a les ciutats més belles del nostre temps. La ciutat s'estenia al llarg de 40 km de costat, sobre una superfície quadrada.

Altes muralles l'envoltaven, pel cim de les quals s'obrien camins que permetien el pas de carros tirats per cavalls. Els jardins florien en terrasses elevades… era una autèntica meravella de la qual Nabucodonosor podia enorgullir legítimament. El problema residia en el grau d'aquest orgull, que es va convertir en arrogància. Per tant, mereixia una lliçó severa, i Déu li la va administrar, deixant-ho estupefacte durant set anys.

Va ser necessària aquesta prova perquè descobrira la seua pròpia feblesa humana, perquè Déu ja li havia donat prova del seu poder en salvar als tres companys de Daniel del forn de foc. I al seu torn, víctima de la manipulació de persones envejoses i plenes d'odi cap a Daniel, el rei Darío el Medo aprecia a Daniel i descobreix al seu Déu, qui el salva dels lleons. Aquests grans reis van ser honrats i van demostrar gran intel·ligència malgrat la seua vertadera feblesa humana i la seua herència pagana. Sent religiosos, fins i tot pagans, aquests reis van ser oberts i tolerants.

En contrast, la fe cristiana que va arribar a Occident es va veure ràpidament marcada per la iniquitat. Monopolitzada per l'Església de Roma, la veritat divina va adquirir l'aparença que el fals cristianisme creat per l'emperador Constantí va voler donar-li. Després, gràcies al seu poder papal, la va utilitzar de manera supersticiosa i màgica, organitzant les seues misses exclusivament en llatí en aquella època. No obstant això, per a ser seguida i posada en pràctica, la veritat ha de ser escoltada, o llegida, i sobretot compresa pel futur creient. No obstant això, en l'Edat mitjana, Europa es va caracteritzar per la multiplicitat de llengües que va dividir als éssers humans, obligats a agrupar en regnes i, més recentment, en nacions. I els habitants dels països així formats no entenien el llatí, excepte en alguns casos especials. Per tant, les persones sense educació no tenien manera d'identificar la mentida que Roma els presentava. Encara que poc comú entre els segles XII i XV , en el segle XVI la Bíblia es va difondre i es va traduir a molts idiomes, novament la iniquitat es va introduir en aquestes traduccions, la qual cosa va permetre justificar la mentida amb referències a textos bíblics. Sense un control sobre la Bíblia en la seua versió original hebrea o grega, aquestes mentides s'ignoren per complet. Per això, l'exhortació a la prudència dirigida per Jesús als seus deixebles cobra ple sentit: « Sigueu astuts com a serps », va dir. I aquesta prudència dóna els seus fruits, perquè hem detectat nombrosos errors fonamentals en les traduccions de les Bíblies més recents. Podem dir errors a aquests enganys? En realitat, són conseqüència d'una inspiració divina i diabòlica que pretenia dotar a la mentida d'autoritat divina. Aquests exemples dels versicles Fets 20:7 i 1 Corintis 16:2 són prova irrefutable d'això. En aquests dos versicles, per a justificar el descans romà del primer dia de la setmana, s'introdueix la paraula «dia», absent en el text original, en els textos traduïts. No obstant això, en tots dos casos, el text cita “ el primer dissabte ” i no “el primer dia de la setmana”. Així, el culte dominical, el primer dia de la setmana, manca de fonament en el text bíblic original en la versió grega, i només certes versions antigues de la Bíblia respecten el missatge inicial escrit per l'apòstol Pau en grec. Aquestes troballes confirmen la imatge revelada per Déu en Apocalipsi 9.11, on les paraules « hebreu» i «grec » designen la Bíblia que el diable usa per a « destruir » les esperances d'aquestes desafortunades víctimes. Aquests dos exemples que acabe de citar expressen a la perfecció la iniquitat el principi de la qual és emetre un judici fals falsificant les dades reals relatives a l'assumpte jutjat. La justícia humana, o millor dit, la injustícia establida pels homes, opera sobre aquest principi al qual els advocats més hàbils deuen el seu èxit i enriquiment. Això és el que fa que la civilització occidental siga impura i iniqua per al Déu de la veritat, qui atribueix al diable la paternitat de la mentida. La mentida civil és nociva i desagradable, però la mentida religiosa és un pecat mortal que tanca el camí a la vida eterna.

Parlant dels serfs de Déu o dels del diable, Jesús va dir: « Pels seus fruits els coneixereu ». El fruit que dóna l'home és com el d'un arbre fruiter; és a dir, obvi, però obvi sol per al serf honest de Déu que coneix a Déu i el fruit que aprecia: l'amor a la seua veritat i a la seua persona. Ningú pot fer res per la criatura si no té en compte els gustos i opinions de Déu revelats en tota la seua santa Bíblia. Ell no ha proveït un altre mitjà que la Bíblia per a ensenyar als homes a conéixer-lo. Per tant, en el temps propici per a les persecucions, el diable va inspirar als seus serfs del règim papal amb el deure de combatre la Bíblia i castigar amb la mort als qui intentaren posseir-la per a llegir-la, a fi d'escoltar les vertaderes paraules inspirades per Déu al llarg dels segles i mil·lennis.

França s'ha mantingut marcada per la fe catòlica romana, defensada constantment pels seus reis des de Clodoveo I fins a Lluís XVI. Molts francesos hui desconeixen la Reforma protestant, i per a molts periodistes, les paraules «cristià» i «catòlic» tenen el mateix significat. Com podrien comprendre la condició espiritual de catòlics, ortodoxos, protestants, anglicans i adventistes, els qui afirmen la seua salvació a través de Jesucrist? Totes aquestes afirmacions manquen de valor davant Déu, perquè per a ell, l'única cosa que importa és que el seu triat estime fer la seua voluntat i es complaga a obeir-li.

La impuresa occidental va començar amb el menyspreu dels falsos cristians per les ordenances de salut ensenyades en el Levític i els Llibres de Moisés. Igual que els pagans, els falsos cristians

creien estar autoritzats a menjar coses que Déu declarava impures: porc, senglar, conill, cavall, ànec, anguiles, mariscos, etc., totes elles impures per naturalesa i per la funció que Déu els va assignar en la terra, la mar o l'aire. És cert que l'alimentació carnívora proposada per Déu es limita als animals domèstics declarats purs: ovelles, caps de bestiar, ocells i peixos amb escates, però no oblidem que la dieta recomanada per als seus triats és el vegetarianismo; sens dubte, la millor, perquè no perjudica la salut humana. I ací està la prova: menjant coses impures, Wycliffe i Luter van morir al voltant dels 60 anys, d'altra banda, Peter Waldo, vegetarià i observador del dissabte, va viure fins als 87 anys, havent-hi els tres adormit en la pau del Senyor, escapant al martiri.

La ruptura de la relació amb el Déu de la vida sempre resulta en excessos sexuals. La fornicació és una cosa natural per a l'home carnal. Només la seua ment pot reprimir les necessitats que expressa el seu cos físic. Mentre que els animals estan programats per a reproduir, especialment els conills, els homes busquen plaer en les seues relacions sexuals. I és natural que, en l'excés i la perversitat, sense cap fre moral, l'home propicie el desenvolupament de la sexualitat. La nostra època no ha inventat res: homosexuals, transsexuals i persones efeminades sempre han existit, curiosament, just abans dels grans càstigs divins. Abans de la guerra de 1914 i abans de la de 1939, la vida llibertina i travessa estava en ple apogeu quan, de sobte, la guerra va causar un gran nombre de morts. Després d'aquesta guerra, es va produir un despertar sexual a França a partir de 1968. Després de barricades i llançant llambordes arrancades dels carrers de París a la policia, una joventut estudiantil sobreexcitada i rebel va expressar en veu alta i brutal el seu gran desig de llibertat anàrquica i sexual. Rebutjat, el president De Gaulle va preferir dimitir, i els joves van prendre el poder, lenta però fermament, exercint pressió sobre els líders polítics. En les dècades de 1970 i 1980, la pornografia alliberada es va convertir en norma comuna, i en 2013, malgrat la forta resistència, el president Hollande va legalitzar el matrimoni igualitari. L'objectiu era respondre a una demanda urgent dels grups homosexuals, "gais" i "lesbianes". Les desfilades del "Orgull Gai" es multipliquen en tots els països occidentals, i ja ningú critica aquests enormes canvis de valors. Sota aquests termes anglesos, els homosexuals reivindiquen l'"orgull LGBT". No contents amb cometre abominacions, afigen l'arrogància de proclamar-les amb "orgull". De fet, la situació actual a Occident reprodueix la que prevalia just abans del diluvi, com testifica Gènesi 6:5: " Yahvé va veure que la maldat de l'home era molta en la terra, i que tot designi dels pensaments del seu cor era de continu solament el mal ... "; la qual cosa Jesús va confirmar segons Mateo. 24:37 i Lucas 17.26: « Com va ser en els dies de Noé, així serà en la vinguda del Fill de l'Home ». Per tant, el mal i la impuresa estan molt estesos. Davant aquest alt grau de rebel·lió irremeiable, és hora que Déu prenga mesures dràstiques i intervinga; el càstig ja ha començat. Resulta que a Rússia aquestes coses són molt mal jutjades i detestades, per no esmentar l'Islam, que odia aquestes perversions; per tant, els venjadors del pacte de Déu són identificats i confirmats en Daniel 11.40-45 com el « rei del nord » i el « rei del sud ».

En 2013, les confessions catòlica i ortodoxa van celebrar amb alegria el 1700 aniversari de l'Edicte de Milà de l'any 313. Dèsset segles (el número del judici diví) havien transcorregut des que es va complir el pecat castigat per Déu amb les " set trompetes ". En resposta, aqueix mateix any 2013, a Ucraïna, va esclatar una revolta popular en la plaça Maidán de Kíev. El president rus en funcions va ser enderrocat il·legalment, i el nou govern va declarar la guerra contra el Donbás, poblat per russos que vivien en l'est d'Ucraïna. En 2014, el president rus Vladímir Putin va annexar Crimea després del vot favorable dels seus habitants. El següent pas va ser el jove president ucraïnés, Volodímir Zelenski, triat en 2019 i que va sol·licitar unir a l'OTAN en 2022. El 24 de febrer de 2022, els exèrcits russos van entrar en territori ucraïnés. Es va activar el detonant que conduiria a la Tercera Guerra Mundial. La resta es revela diàriament en els reportatges periodístics enviats als escenaris del conflicte inextingible. El pecat de l'any 313 va ser castigat per bàrbars pagans del nord-est d'Europa sota l'Imperi Romà, i els pecats que Occident continuava cometent en 2022 (i encara hui), des de 2013, seran castigats pels mateixos bàrbars russos, ortodoxos i musulmans, que encara viuen en el nord-est d'Europa.

La destinació impura d'Europa va culminar amb la seua expansió cap a les terres de les "Amèriques" del Sud i del Nord. Trobada en aquest nom, "Amèrica", l'arrel de la paraula "amarg". Perquè les conquestes d'aquestes terres americanes van ser per a tota la humanitat causa de profunda amargor. Pobles pagans vivien allí en harmonia amb la naturalesa i, amb el pretext de portar la fe, la religió catòlica va portar amb si les seues lleis injustes i abominacions; multituds d'éssers humans van ser massacrats injusta i innecessàriament. Aquesta amargor es va intensificar encara més quan es va descobrir l'or dels inques, els asteques i el Perú, i els galeones espanyols van tornar carregats d'or a Espanya, igual que els vaixells portuguesos que els van seguir. Ràpidament, les poblacions conquistades van haver de convertir o morir i van acabar al servei del conqueridor. Què podria ser més amarg que això?

Al seu torn, el continent nord-americà va ser envaït pels europeus, primer pels anglesos, que van

conquistar el Canadà i després la resta del Nord. Després d'una revolta a causa dels impostos de la corona, els estatunidencs van aconseguir la seua independència a costa de la sang, mantenint l'anglés com a idioma oficial. Però el descobriment d'or va atraure a multituds d'Europa i Orient a la seua terra. I, una vegada més, aquest or es va convertir en causa de terrible amargor per als amerindis natius del país. Multituds de blancs, armats amb armes de foc, van delmar als pobles indígenes, privant-los d'aliment perquè, des dels trens que creuaven el país, els viatgers gaudien matant al bisó que veien. No obstant això, l'indi va trobar en el bisó el seu aliment, la seua roba i el seu sostre, que no era més que una botiga cònica. Els pobles indígenes van ser confinats en reserves cada vegada més xicotetes i quasi van desaparéixer per complet, a vegades víctimes de les mantes verinoses que els oferien els blancs.

Amèrica del Nord, que es va convertir en els Estats Units, va experimentar la pitjor part de l'amargor entre 1860 i 1865 amb la fratricida Guerra Civil; els estats del Sud es van oposar als estats del Nord que desitjaven l'abolició de l'esclavitud negra. La fe adventista dels estatunidencs va ser posada a prova i revelada en 1843 i 1844, just abans de les dues malediccions representades pel descobriment de l'or i la Guerra Civil. Durant algun temps, havia sigut víctima de la seducció demoníaca de la pràctica del "espiritisme" importat d'Anglaterra. I la causa final que la converteix en la imatge mateixa de la "amargor" és el seu règim capitalista, encoratjat per la seua fe calvinista, que considera la riquesa com a prova de la benedicció de Déu. Si bé ho tenia escrit en la Bíblia, en 1 Timoteo... 6:9-10: « Però els que volen enriquir cauen en temptació i llaç, i en molts desitjos necis i nocius que afonen als homes en destrucció i perdició. Perquè l'amor als diners és arrel de tots els mals. Alguns, posseïts per ell, es van extraviar de la fe i es van entregar a moltes tribulacions». En la fi dels temps, ja no seran « uns pocs », sinó multituds, les que apareixen « posseïdes per l'amor als diners ». Qui adopta com a doctrina el principi de l'explotació de l'home veu augmentar la seua riquesa amb el número d'explotats. Per tant, és fàcil comprendre que aquest explotador desitge explotar a tota la terra i a tots els seus habitants. No pot conformar amb menys que aquest resultat. No obstant això, l'explotador estatunidenc s'enfronta a l'oposició dels qui es neguen a ser explotats perquè prefereixen unir i gestionar la vida col·lectivament. Aquesta elecció és incompatible amb l'objectiu que l'explotador s'ha fixat i, per tant, ha de ser destruït i aniquilat coste el que coste pels pitjors mitjans. Això explica la divisió de la Terra en dos bàndols, des de 1945 fins a l'actualitat. I des del 24 de febrer de 2022, la Tercera Guerra Mundial que es prepara permetrà a l'explotador estatunidenc aconseguir el seu anhelat objectiu, ja que les armes nuclears destruiran als seus oponents i a totes les nacions lliures i independents. Llavors podrà, com una " bèstia que sorgeix de la terra ", oficialment protestant però aliada del catolicisme, imposar les seues lleis i principis als habitants supervivents de la Terra. Desafortunadament per a tots, la seua llei religiosa és imperfecta i reprodueix un llegat del catolicisme romà condemnat per Déu. I és en voler imposar-la als últims observantes del sabbat que descobrirà la vertadera justícia de Déu que ho destruirà, després d'haver-ho castigat amb les " set últimes plagues de la seua ira divina " durant l'any 2029.

En aquest context final, el descans sabàtic del seté dia exercirà un paper fonamental. Només en intentar imposar el seu "diumenge" mitjançant un decret universal, l'oposició entre dissabte i diumenge cobrarà força i evidència. Déu farà visible i evident una guerra furtiva, encoberta i ignorada durant 17 segles, entre 313 i 2013; una guerra espiritual que continuarà fins al gloriós retorn de Jesucrist. Els supervivents de la Tercera Guerra Mundial tindran, per tant, per última vegada en la història de la humanitat, l'oportunitat de triar entre honrar a Déu o honrar al seu enemic, el diable, amb totes les conseqüències terrenals i celestials que totes dues decisions comporten.

En aquesta prova final, l'últim grup pur s'oposarà al despotisme del grup impur, i aquesta prova final de fe està profetitzada i predita en Apocalipsi 3.10: « Puix que has guardat la paraula de la meua paciència, jo també et guardaré de l'hora de la prova que ha de vindre sobre el món sencer, per a provar als que habiten sobre la terra ». La fase final d'aquesta prova s'atribueix a « la bèstia que puja de la terra » en Apocalipsi 13.15: « I se li va permetre infondre alé a la imatge de la bèstia, perquè la imatge parlara i fera matar a tot el que no l'adorara». » Les mesures preses anteriorment durant l'any de les " set últimes plagues " també se citen en els versicles 16 i 17 que segueixen: " I feia que a tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, se'ls posara una marca a la mà dreta o en el front; i que ningú poguera comprar ni vendre, sinó el que tinguera la marca o el nom de la bèstia, o el número del seu nom. "

La marca : “diumenge”, fals “dia del Senyor” i ex “dia del sol”.

El Nom de la Bèstia : Títol reivindicat pels papes catòlics romans inscrit en els seus tiaras: VICARIVS FILII DEI, és a dir, Vicari del Fill de Déu, és a dir, Substitut del Fill de Déu.

El número del seu nom : Apocalipsi 13.18: « Ací hi ha saviesa. El que té enteniment, compte el nombre de la bèstia , perquè és número d'home, i el seu número és sis-cents seixanta-sis » . La suma dels números llatins del nom VICARIVS FILII DEI és: 5+1+100+1+5+1+50+1+1+500+1 = 666.

En el nostre temps, ja sabem quin poderós camp terrenal utilitza el "boicot" comercial i financer contra els seus oponents religiosos, econòmics i polítics, especialment des de 2022, contra Rússia i els seus socis, és a dir, l'impur camp occidental liderat pels EUA que el sanciona.

La impuresa no sempre ha sigut la norma benvolguda pels francesos. De fet, en 1792, atacada pels austríacs, la França revolucionària va adoptar una cançó nacional republicana composta pel Sr. Rouget de Lisle. I encara hui trobem en la lletra d'aquesta cançó patriòtica la següent frase: «Que la sang impura regue els nostres solcs». Què era aquesta sang impura en aquells dies? La sang monàrquica austríaca de l'agressor. Comprenem llavors l'odi assassine del poble francés, pel qual el rei Lluís XVI i la reina austríaca María Antonieta pagarien el preu, perdent el cap, abans que la dels aristòcrates, els senyors privilegiats de l'època, caiguera després d'ells. Aquesta cançó, anomenada «La Marsellesa», demostra que els primers revolucionaris francesos eren nacionalistes feroços, gelosos de la seua nacionalitat i del seu règim democràtic. Aquesta guerra revolucionària es manifestarà moltes vegades en diversos països on les ovelles xollades es rebel·len contra els seus pastors despòtics. Perquè, siga com siga el règim que governe un país, l'ovella sempre serà la xollada. Això es deu al fet que, fora d'una existència regulada per Déu, els règims polítics humans estableixen legítimament injustícies de diversos graus, però injustícies al cap i a la fi. Hereu del pecat, l'home és incapaç d'assegurar una justícia perfecta. Comparar la França de 1792 amb la de 2023 testifica la negació de tots els seus valors originals. Només cal destacar un punt en comú: el seu rebuig a la religió. Per tant, la seua situació ha empitjorat. La França de 2023 s'enorgulleix de la seua mescla ètnica, la qual cosa la fa impura. Ignora o fingeix ignorar el fet d'haver acollit i nacionalitzat a poblacions musulmanes per als qui el sentit de la sacralidad religiosa és el valor primordial. Després que una cosa similar desencadenara una guerra mortal entre jueus i romans l'any 66 d. C., bastava que un home orinara contra el mur d'una mesquita a Constantinoble en 1934 per a enfurir a la comunitat musulmana local i provocar la indignació de la resta dels musulmans escampats pel món. I a qualsevol que els escolte, no deixen de repetir: «No hi ha més Déu que Déu i Mahoma és el seu profeta». S'aprecia llavors la distància que separa a aquestes persones dels francesos agnòstics o ateus que els van acollir.

Tornant al testimoniatge anterior, han de comprendre que durant 17 segles els occidentals han estat orinant en el Sàbat de Déu. Perquè atribuir-li un caràcter profà al seté dia, que Ell sobiranament va santificar des del primer seté dia de la seua creació terrenal, és moltíssim més greu que orinar contra la paret d'una mesquita. Consideren, llavors, la paciència d'aquest Déu totpoderós que va acceptar aquest ultratge mentre esperava la vindicació de tota la seua santedat a l'octubre de 1844. No obstant això, Déu no es va quedar sense reaccionar davant aquest afront; va enviar sobre la humanitat les plagues de les seues primeres quatre " trompetes ". I en seleccionar un poble, mitjançant els judicis adventistes de William Miller, en 1843 i 1844, Déu tenia el dret d'obtindre d'aquesta església institucional un servei poderós i fidel. Va ser creada per a revelar als homes la naturalesa maleïda del fals dia de descans, el diumenge del catolicisme romà, que també condemna el fals dia de descans que els musulmans atribueixen al sisé dia. Al principi de la seua creació, molt abans de les dissensions religioses actuals, Déu va santificar el seté dia per al descans i res més. El nom "Adventista" evocava només un aspecte de la santificació d'aquest poble, perquè Déu li va fer afegir les paraules "del seté dia" per a distingir el dia del seu descans setmanal d'altres esglésies cristianes que honraven, i encara honren, el descans del primer dia heretat de l'emperador Constantí per voluntat divina, perquè el seu rebuig i condemnació es feren visibles. Ara bé, què succeeix en el dia de descans religiós? El poble es reuneix per a respondre a una solemne convocatòria de Déu. És fàcil comprendre que qui s'equivoca en el dia per a aquesta cita no entra en contacte amb Déu, sinó amb el diable, qui reclama el dret de reemplaçar-lo. I quan el poble ja no té una relació beneïda amb Déu, obtenim el resultat atestat en aquest versicle de Jeremías. 14.19: " Has rebutjat a Judà? Ha avorrit la teua ànima a Sión? Per què ens has colpejat, i no hi ha remei per a nosaltres? Esperàvem pau, però no va haver-hi bé; temps de sanació, però ara hi ha terror . "

No els sembla que aquesta observació també és visible hui, perquè concerneix els supervivents de les dues aliances, a Israel i en el camp d'Europa Occidental i les seues ramificacions globals? Sí, la mateixa infidelitat porta a Déu a reaccionar de la mateixa manera. Aquesta expressió « i ací està el terror » és digna d'esment, perquè sota aquests termes experimentem a França el «Terror » revolucionari durant un any, del 27 de juliol de 1793 al 27 de juliol de 1794. Un any marcat en la història per una massacre, rierols de sang van fluir cap al Sena des del cadafal on la guillotina va decapitar mecànicament els caps dels aristòcrates condemnats per l'excepcional justícia revolucionària establida pel Comité de Salvació Pública. Aquesta ira popular no era només humana; era sobretot divina, i els homes van ser només els instruments usats per Déu com a « espasa venjadora ». Això ho confirma Lev. 26:25, reproduït per la quarta " trompeta " d'Apocalipsi 8.12 per a l'era cristiana. L'odi despertat contra l'Església Catòlica i els seus aristòcrates era, sobretot, un odi

diví. En un any, Déu va fer pagar a la gent pels crims injustos comesos durant segles i segles de sagnant història contra ell i els seus pobres i miserables criatures.

Després del càstig de la quarta " trompeta " , el règim republicà va passar al règim imperial de Napoleó I Bonaparte . Les seues guerres contra els regnes europeus van afavorir la propagació de la ideologia republicana, però a costa d'un nombre considerable de morts humanes. Va ser llavors quan Déu va fer regnar la pau religiosa universal. En aquest clima de calma, va organitzar l'avivament adventista, el primer dels quals va tindre lloc entre 1825 i 1830, en forma de conferències organitzades a Anglaterra, en Albury Park, sobre el tema del retorn de Crist; la reina de l'època va assistir personalment. En cessar les disputes religioses, la ment humana estava llesta per a despertar a la idea del retorn de Jesucrist. La conferència continuarà durant cinc anys consecutius i el tercer confirmarà la data de 1828, obtinguda al final dels " 1290 dies " citats en Daniel 12.11: " I des del temps en què siga llevat el sacrifici continu i s'establisca l'abominació desoladora, hi haurà mil dos-cents noranta dies ". Però aquest versicle només cobra significat a través dels detalls que es donen en el versicle 12 que li segueix: " Benaurat el que espere i arribe als mil tres-cents trenta-cinc dies! ". Es tracta, per tant, d'esperar, però a qui o a què? El retorn de Jesucrist anunciat per als anys 1843 i 1844; per tant, un retorn situat entre aquestes dates de 1828 i 1873, que marca el final dels " 1335 dies ".

El pla traçat per Déu és summament encertat, perquè aquesta data de 1828 vincula el tema del "adventismo" amb Anglaterra, que, sense ser clarament protestant, era anglicana, però molt apegada al text bíblic, a diferència de França o Alemanya en aquells dies, països fortament catòlics com Itàlia i Espanya. Després d'aquesta experiència adventista anglesa, l'obra i les proves adventistes es desenvoluparien als Estats Units entre 1831 i 1873, per a després tornar com a missatge missioner a Europa i a la resta del món. Aquest punt és crucial perquè Déu fa d'aquest missatge adventista una missió universal que cap país pot reivindicar per si sol. I ací, és important saber que l'adventismo oficial i institucional es dirigeix des dels Estats Units, on es troba la seu del president mundial de l'obra. No obstant això, en haver-me remogut l'organització oficial en 1991, les meues explicacions del capítol 12 de Daniel no van ser rebudes i el pitjor per a ells és que no tenen explicació per al capítol 12. En 1991, tradicionalment encara es mantenien teories obsoletes per als altres capítols incloent l'11 .

Per tant, el missatge adventista continua sent propietat exclusiva del gran Déu Creador, qui salva als seus triats per mitjà de Jesucrist. Però l'Esperit de Crist els guia de nou a l'obediència als preceptes divins, perquè els salva, perquè no pequen més.

En 1828, l'Anglaterra anglicana es considerava "pura", a diferència d'altres països de l'Europa catòlica, considerats "impurs". Però només en una terra veritablement protestant amb la condició de "pura" Déu va dur a terme les seues proves selectives adventistes. En 1863, el poble seleccionat es van agrupar en una església i van registrar oficialment l'"Església Adventista del Seté Dia". I en 1873, els seus missioners van iniciar la difusió del seu missatge per tota la terra, onsevulla que fóra possible.

En l'època de Noé, el llinatge pur d'Abel i el llinatge impur de Caín es van mesclar segons Gènesi 6:2: « I els fills de Déu van veure que les filles dels homes eren belles, i van prendre per a si dones d'entre totes les que van triar ». Això va resultar en una apostasia generalitzada, perquè el component impur va corrompre al component pur. Veiem que el mateix va ocórrer en el nostre món entre 1828 i 2023, i ja en 1994. La falta comesa per « Laodicea » va ser el seu rebuig a la llum profètica divina; Déu la va llançar llavors als braços diabòlics de l'ecumenisme com un « senyal » que l'havia rebutjada i « vomitat » ja al març de 1995. El component pur roman pur solo si es distancia del component impur. La fe protestant no tenia motius per a aliar amb la fe catòlica. Va fer aquesta aliança perquè va anteposar la suposada «falta» contra l'home a la vertadera falta comesa contra Déu. Amb aquesta conducta, la fe protestant va perdre la justificació del seu nom "protestant", perquè no sols no protesta contra els pecats catòlics, com ho van fer els seus pares abans de 1844, sinó que ja no protesta contra res i, per contra, ara legitima i accepta tot, fins i tot l'abominació. Havent experimentat al seu torn el mateix desenvolupament i transformació, l'Església Adventista oficial va ser " digna " d'unir a aquesta aliança protestant al març de 1995. Per tant, el camp de les religions impures ha quedat complet des d'aqueixa data.

Instruït per aquesta traïció adventista, immediatament expulsat de la institució, vaig voler proclamar el missatge del vertader Adventismo del Seté Dia que Jesús em va donar a entendre. Per a això, vaig organitzar en 1992 cinc conferències espaiades, l'última de les quals es va presentar el dissabte 22 de desembre de 1992. El resultat de tots aquests intents va ser angoixant, però summament revelador de la situació espiritual del meu temps. Les meues esperances decebudes es van esvair i vaig comprendre que el mal era molt major del que havia imaginat. En 1996, el significat de la prova de 1991 a 1994 es va fer evident; creient anunciar el retorn de Jesucrist per a 1994, el

Senyor del cel em va fer anunciar la data de la mort espiritual de la seua assemblea institucional oficial, l'última d'aquest tipus en la història de la humanitat. No vaig rebre més llums importants fins a la primavera de 2018. I molt prompte, al voltant de 2008, els meus primers companys de treball es van allunyar de mi. Que Déu els protegisca si això encara és possible! Però això s'explica fàcilment per la diferència d'edat. Acompanyats en els seus seixanta per joves de tot just trenta, les nostres reaccions no van ser les mateixes; aquests joves vivien només de la passió de la nova llum, així que quan el missatge va ser comprés i assimilat, la cessació de noves explicacions va causar frustració en les seues ments famolenques. Així que van creure que podien fer-ho millor que jo i es van embarcar en accions individuals. Per desgràcia per a ells, la llum va descendir sobre mi de nou, amb poder i valor des de la primavera de 2018, però ja no estaven amb mi per a apreciar-la.

Per tant, mai hem de sacrificar el valor pur per a complaure als qui no són sensibles a aquesta noció. La santificació és més que una paraula; és un passaport al cel. Consisteix a edificar al triat en esperit i en veritat, és a dir, la qual cosa entrarà en l'eternitat amb tota la seua personalitat. El cos físic romandrà en la terra de pecat, reemplaçat per un cos celestial com el dels àngels celestials de Déu. El nostre pensament continuarà sent el mateix, però ja no dependrà del funcionament del nostre cervell carnal actual. En el seu pla etern, Déu l'ha previst i anunciat, la creació terrenal actual i les seues abominacions creades per l'home de pecat seran reemplaçades per " un cel nou i una terra nova ", segons Apocalipsi 21:1: " I vaig veure un cel nou i una terra nova; perquè el primer cel i la primera terra havien passat, i la mar ja no existia ". Serà amb la terra vella com un llibre la pàgina del qual es passa per a obrir una altra pàgina en blanc. Però mentre aquestes coses es fan, en la terra del pecat, la guerra que lliura el campament impur del " drac " contra el campament pur dels vertaders Adventistes del Seté Dia " que tenen el testimoniatge de Jesús ", continuarà fins al gran retorn gloriós del Crist de Déu, que ve com a conqueridor i per a conquistar en "Miguel".

Vertader o fals; veritat o mentida

En la nostra dimensió terrenal, la naturalesa de la veritat i la falsedat, i la de la veritat i la mentida, es defineixen de manera taxativa i categòrica. La nostra ment humana obeeix a lleis intel·lectuals que fan de la falsedat l'oposat a la veritat, i de la veritat, l'oposat a la mentida. En la nostra terra, aquesta és una lògica necessària, molt útil i justificada. Però, sota la mirada del Déu Creador, tan etern com il·limitat, aquestes nocions poden resultar enganyoses. I des de ja, hem de comprendre que Déu mai està subjecte a les regles que imposa en la vida dels éssers humans. Estan limitats per la seua visió, la qual cosa els fa ignorar coses que existeixen, però que romanen invisibles per a ells. L'apòstol Pau va fer gran recalcament en la comparació del cos carnal actual amb el cos espiritual de la resurrecció, que Jesús compara amb el dels àngels.

Ignorant de tot el que ocorre en aquest èter invisible, l'home considera vertader el que els seus ulls veuen i li reflecteixen. El mateix ocorre amb cadascun dels seus sentits. Però això és només una xicoteta part de la veritat. Perquè la veritat completa requereix conéixer l'invisible als nostres ulls. Jesucrist va vindre a obrir les nostres ments perquè sabérem que els nostres ulls ens enganyen. Va parlar amb esperits demoníacs, els va amenaçar i els va ordenar que abandonaren els cossos de les persones que havien dominat. Un món satànic ens acompanya i inspira a líders i individus a organitzar tragèdies, assassinats i sofriment individual i col·lectiu.

Creient veure, no veiem res o només parcialment, i en aquest cas el nostre judici es distorsiona. Per exemple, en la nostra situació actual, els éssers humans, separats de Déu, s'esforcen per remeiar els problemes que es presenten. Alguns d'aquests problemes tenen causes fàcils d'identificar, però uns altres ho són molt menys perquè es van construir sobre una successió de causes i les nombroses conseqüències que d'elles es deriven.

Sota la monarquia, el rei sobirà regnava tota la seua vida i podia aprendre lliçons al llarg de la seua existència i aplicar-les al màxim. Però en la vida moderna, on el model és el president que presideix diverses democràcies nacionals, el període d'activitat és molt més curt: quatre o cinc anys com a màxim. Aquests presidents efímers no tenen el temps ni la intel·ligència per a buscar les causes reals i antigues dels problemes que enfronten. Prenent com a exemple un vaixell amb forats en el casc pels quals raja aigua, no l'envia a una drassana per a reparar-lo, sinó que simplement col·loca taps per a segellar els forats pels quals entra l'aigua.

En estudiar la profecia bíblica, Déu em va guiar a reflexionar sobre la història humana a l'origen. La que va començar amb un pecat mortal comesa per Eva a causa de la seua discapacitat visual. No va veure el cos celestial de l'àngel que li va parlar a través del cos de la serp. El pecat original, per tant, es va originar en la incapacitat d'Eva per a comprendre la vertadera situació d'aquesta dramàtica trobada. Va ser, per tant, la primera víctima enganyada pels seus ulls davant la multitud dels seus

descendents. Perquè tots patim, fins i tot en els nostres dies, aquest terrible inconvenient que el que creiem veure és només una part de la realitat.

Ara bé, igual que els àngels, no tenim la possibilitat de passar de la vida celestial a la terrenal de manera visible o invisible. La nostra condició humana ens confina a les limitacions establides d'una vegada per sempre per Déu. I si Jesucrist no haguera vingut a ensenyar-nos i advertir-nos contra la vida invisible dels dimonis del bàndol del diable, desconeixeríem la seua existència. I ara, coneixent aquesta existència, podem explicar millor els fenòmens anomenats "paranormals" observats en la vida humana. De manera que podem afirmar amb certesa que tot misteri té la seua explicació terrenal o celestial. La revelació portada per Jesucrist no ens permet ser iguals als dimonis, sinó almenys saber que són responsables de la guerra que es lliura contra les ànimes humanes. Jesús mai va deixar d'advertir-nos contra el diable i els seus sequaços celestials i terrenals. L'apòstol Pau va renovar fidelment aquests advertiments en les seues epístoles, i hui ningú esmenta l'existència del diable, a pesar que la seua activitat està aconseguint el seu punt àlgid. Com podem explicar aquest silenci sobre ella? Apocalipsi 12.17-18 ens dóna l'explicació: « I el drac es va enfurir contra la dona, i es va anar a fer guerra contra la resta de la seua descendència, contra els quals guarden els manaments de Déu i s'aferren al testimoniatge de Jesús. I es va parar sobre l'arena de la mar ». Aquesta és una versió de la Bíblia L.Segond revisada pel Grup Bíblic Scofield. En algunes Bíblies, el versicle 18 d'aquest capítol 12 es col·loca al principi del capítol 13. Aquest és un error que distorsiona la lògica de la revelació divina. Doncs aquest breu versicle: « I es va parar sobre l'arena de la mar », tanca la seqüència d'esdeveniments profetitzats en aquest capítol 12, al qual anomene el gran pla perquè abasta tota l'era cristiana, des de l'època de l'apòstol Joan fins al gloriós retorn de Jesucrist. Aquesta fórmula descriu perfectament la nostra situació espiritual actual, ja que el diable dirigeix la totalitat de les institucions religioses cristianes, que ací es representen simbòlicament amb l'expressió « arena de la mar ». Aquest símbol representa la posteritat d'Abraham segons Gènesi 22.17: « Et beneiré i multiplicaré la teua descendència com les estreles del cel i com l'arena de la mar ; i la teua descendència posseirà les portes dels seus enemics »; i Gènesi 32:12: « I has dit: Et faré bé, i faré la teua descendència com l'arena de la mar , tan abundant que no es pot comptar ». I finalment, Israel, en aquest versicle d'Isaïes 10.22: « Encara que el teu poble, oh Israel, siga com l'arena de la mar , només un romanent tornarà ; la destrucció està resolta, desbordarà de justícia ». Aquesta « arena de la mar » simbolitza, per tant, a totes les poblacions del camp cristià occidental, inclosa la Rússia ortodoxa. El cristianisme va reemplaçar al judaisme, però va acabar el seu curs amb el mateix resultat dramàtic: separat de Déu i sotmés a la direcció del diable i els seus dimonis. Ignorat pels homes, el diable no roman inactiu, perquè la pau civil i religiosa afavoreix la desviació de les ments humanes cap a afinitats i activitats destructives. Amb les seues multituds de dimonis, impulsa als homes a ocupar les seues ments en tota mena de coses, sempre que no es tracte del seu futur etern. I aquest text d'Apocalipsi 12.18 dóna testimoniatge de la seua gran eficàcia, ja que dirigeix a tota la humanitat terrenal. No obstant això, un romanent , compost per aquells que retenen el testimoniatge de Jesús , escapa al seu domini, i això per una raó profetitzada per Jesucrist en Mateo 24:24: « Perquè s'alçaran falsos Cristos i falsos profetes; realitzaran grans senyals i prodigis, fins al punt d'enganyar, si fóra possible, fins i tot als triats ». Aquest romanent final dels seus triats troba en el testimoniatge de Jesús , les seues profecies bíbliques, la revelació dels plans que complirà en els últims dies de la història del pecat terrenal. A més, advertits una vegada i una altra per l'Esperit que profetitza els seus anuncis, els seus triats estan protegits contra els més subtils paranys diabòliques; per tant, el diable no pot enganyar als vertaders triats de Déu. Com més passa el temps, més descobrisc quant se centra la història de Mateo 24 en el moment de la fi del món, quan ell tornarà en la seua glòria divina. De fet, en Mateo 24:21, Jesús profetitza « la gran tribulació », ja profetitzada en Daniel 12:1. Comparen aquests dos versicles: Mateo 24:21: « Perquè hi haurà llavors una gran tribulació, com no n'hi ha hagut des del principi del món fins ara, ni n'hi haurà mai» . I Daniel 12:1: « En aquell temps s'alçarà Miguel, el gran príncep que està de part dels fills del teu poble; i hi haurà un temps de tribulació, com no n'hi ha hagut des que hi ha nació fins llavors . En aquell temps, el teu poble serà alliberat, tots els inscrits en el llibre ». En el seu anunci, Jesús vincula aquesta immensa « tribulació » a les circumstàncies del seu retorn. Aquesta « tribulació » serà compartida per tots els supervivents d'aquest moment únic. Per als triats, serà causada per una persecució final l'objectiu final de la qual és la seua condemna a mort. Per als altres supervivents, aquesta angoixa es deurà a les set últimes plagues de Déu que els assotaran, sumar una a l'altra; després de la qual cosa, al retorn de Crist, els últims creients enganyats descobriran amb horror que han perdut la salvació eterna. Hi haurà perquè remei i feliç curació per als triats sumits en l'angoixa, però per als altres casos la mort eterna és inevitable.

El que semblava cert per als caiguts era, per tant, fals i enganyós. En canvi, el « romanent », menyspreat i burlat pels mateixos caiguts a causa de la seua fe retrògrada, que coincidia amb la dels

apòstols, va anar finalment salvat i glorificat per Jesucrist. En les seues profecies, Jesús els va revelar la veritat de Déu, és a dir, la seua veritat. Així, van aconseguir ignorar les aparences enganyoses de l'existència humana i compartir amb Jesucrist el pla que ell havia preparat per a ells. Per a l'home incrèdul, la veritat era fals, i la falsedat, per tant, vertader. L'avantatge dels triats, per tant, haurà sigut compartir amb Déu la seua veritat absoluta.

Alguns éssers humans són incapaços de seguir la lògica de Déu perquè el seu judici sobre la veritat i la falsedat és massa taxativa i absolut. Sabem que Déu dóna lleis i regles a les quals ell mateix no està subjecte personalment. Per tant, és el seu esperit el que defineix els estàndards de la veritat i la mentida; i també els de la veritat i la falsedat. El pla de vida preparat per Déu es va basar en 6000 anys de diverses experiències que demostrarien que la fe és un fruit de la llibertat que Déu dóna a totes les seues criatures celestials i terrenals. Aquest fruit de la llibertat es produeix per la simple elecció d'una criatura, una elecció que forma la seua naturalesa i personalitat. De fet, totes les criatures de Déu són creades amb la possibilitat de prendre bones o males decisions. Els triats prenen les decisions correctes i els caiguts les incorrectes. Però, de nou, qui decideix donar l'estàndard del bé i del mal? Déu, el nostre creador. L'estàndard del bé és honrar el que es jutja bo, i l'estàndard del mal és honrar el que es jutja dolent. Déu ha donat a l'home, com a "bo", tota la seua revelació bíblica perquè ella testimonia i revela el seu judici sobre innombrables experiències de vida individuals i col·lectives.

Des del pecat original, el diable ha obrat per a seduir a la humanitat, i en 1655, després d'Adán, després d'haver pervertit a tota la humanitat en aquells dies, excepte a Noé i la seua família, Déu va provocar el diluvi que els va fer perir ofegats com els altres animals terrestres que vivien en la mateixa terra. Després d'Eva, els antediluvians van ser víctimes dels seus ulls; havien passat 1655 anys de vida sense que la terra fóra coberta per aigua, i davant aquesta falsa aparent seguretat, es van endurir i van romandre sords als advertiments de Noé, l'únic just de l'època. I el seu testimoniatge es va fer "vertader" i admissible, perquè a més de les seues paraules, va construir amb els seus fills, enmig de la terra continental, una barca: l'arca de Déu. Però fins i tot aquesta acció pràctica va ser inútil, perquè la seua acció semblava confirmar el que els pecadors consideraven una "bogeria" particular, però no perillosa per a ells. Noé tenia raó davant Déu, i aquesta veritat era per a les seues contemporanis falsedat i bogeria.

dos testimonis " silenciosos de Déu , representava la veritat segons Déu, i els qui la comprenien podien descobrir a la seua llum la norma diabòlica dels règims reals llocs al servei del règim papal catòlic romà. Els serfs lleials i bons van trobar en ella l'exemple dels apòstols i el de la vida i mort de Jesucrist. Escoltant la lliçó donada per Déu, els van imitar mostrar pacífics i dòcils, acceptant el martiri quan Déu li ho demanava. Però ja en aquesta obra de la vertadera Reforma organitzada i volguda per Déu, es manifestava la falsa fe dels " hipòcrites ", fàcil d'identificar pel comportament dels qui la representen, perquè atorguen a la seua vida terrenal una importància vital que els porta a matar als qui els combaten injustament. A partir de llavors, el bàndol de la veritat va persistir, però el bàndol de la falsedat es va multiplicar, perquè el bàndol protestant es va dividir en múltiples grups, cadascun tan imperfecte com l'altre.

Òbric ací un parèntesi que es refereix als « dos testimonis » de Déu. Qui són? Déu Pare i Déu Hijo, i és Jesús mateix qui ho va ensenyar en Juan 8.17-18: « Està escrit en la vostra llei que el testimoniatge de dos homes és vertader : jo done testimoniatge de mi mateix, i el Pare que em va enviar dóna testimoniatge de mi » . El « Pare » representa a Déu en l'antiga aliança i el « Fill » representa al mateix Déu en la nova aliança. Aquests dos rols històrics successius els exerceix el mateix Déu creador, qui és Esperit i triplement Sant, és a dir, Sant en perfecció. El llibre de l'Apocalipsi constitueix una Revelació suprema els autors de la qual continuen sent « el Pare i el Fill », i Jesús el recorda citant en Apocalipsi 11:3 als « dos testimonis » de l'Esperit Sant. Perquè « el Pare » va ser la inspiració de les Sagrades Escriptures de l'antiga aliança, i de la mateixa manera, Jesucrist, « el Fill », és després d'ell la inspiració de les Sagrades Escriptures de la nova aliança. En la seua Apocalipsi, Jesús emfatitza amb força aquests termes: « testimoni, testimoniatge ». A Juan li revela que la seua visió és el « testimoniatge de Jesús » en Apocalipsi 1:2: «... qui va donar testimoniatge de la paraula de Déu i del testimoniatge de Jesucrist , de tot el que va veure ». Aquest versicle ens presenta clarament als « dos testimonis » divins, inseparables i unànimes en el seu judici sobre els éssers humans pecadors. A més, són incontrovertibles perquè són guiats per un mateix Esperit diví. Per això, en Apocalipsi 3.14, Jesús es presenta a la seua última institució religiosa oficial, a saber, a l'Església Adventista del Seté Dia, com a « testimoni fidel ». Laodicea és l'era marcada pel meu ministeri profètic, en la qual Jesús demostra la seua fidelitat, en portar la seua llum per a il·luminar els misteris encara no compresos o malinterpretats de la seua divina Revelació, basada en el llibre de Daniel, el " testimoni " de l'antic pacte, i en el llibre de l'Apocalipsi, que ve a il·luminar com a " testimoni " del nou pacte. Per això, en rebutjar el missatge que Jesús li va presentar entre 1980 i

1991, l'adventismo oficial va cometre, en 1991, el mateix tipus de pecat que la religió catòlica i, en 1843, la religió protestant. La Bíblia, la seua revelació divina, i l'Esperit Sant van ser menyspreats; la relació amb ell ja no era possible: per tant, ho " va vomitar ". Quin és el paper d'un testimoni? És incriminatori o exculpatori del pecador sotmés al tribunal de Déu. Per tant, el seu paper és de summa importància. Per tant, per a cada criatura humana, Jesucrist és el fiscal o el defensor. I el seu judici és just, sense possibilitat d'error. Perquè no es basa en informes, sinó en la seua observació personal de la realitat de les coses. El Déu Creador és alhora testimoni, jutge acusador, advocat defensor i executor de la sentència final, a qui ningú pot enganyar.

Tanque aquest important parèntesi i reprenc el curs del tema tractat.

En 1843, als Estats Units, Déu va reclamar oficialment la seua autoritat religiosa en preparar per a revelar i denunciar amb precisió la usurpació del règim papal profetitzada en Daniel 7, 8, 9 i 11. Aquesta acció busca confirmar el que les Guerres de Religió han demostrat històricament. Al final del temps establit pel seu decret de Daniel 8.14, Déu desitja seleccionar als triats, els qui reunirà en una última institució religiosa cristiana oficial en 1863. Amb la Bíblia impresa, àmpliament distribuïda i disponible en molts idiomes estrangers, la prova adventista la concerneix novament, com en temps de la Reforma. La lliçó apresa pels vertaders protestants, «l'Escriptura i solo l'Escriptura», permetrà a Déu basar la seua prova adventista en els textos profètics que presenta als seus anomenats. Mentre que la Reforma buscava definir les vertaderes condicions de la salvació, els judicis adventistes busquen seleccionar a aquells anomenats que veritablement esperen el gloriós retorn de Jesucrist, profetitzat per ell mateix en Mateo 24 i Fets 1.11: « I els van dir: Homes galileus, per què esteu mirant al cel? Aquest mateix Jesús, que ha sigut pres de vosaltres al cel, vindrà així com li heu vist anar al cel » . Durant molt de temps, es va ignorar el temps establit per Déu per a l'experiència terrenal; per tant, en aquestes circumstàncies, els homes podien esperar presenciar el retorn de Crist en qualsevol moment, mentre estigueren vius. La Bíblia només ofereix una xifra aproximada de 4000 anys, des d'Adán fins al naixement de Crist, segons la creença general sobre aquest tema. El temps restant, des de Jesús fins a la fi del món, també s'ignorava o ja s'estimava en 2000 anys a causa del desenvolupament històric de la humanitat. Però en 1843, l'assumpte encara no s'havia compartit prou, i sota la inspiració de Déu, William Miller, un agricultor estatunidenc, estava convençut que Jesús tornaria en la primavera de 1843. Cal destacar que el seu gran desig pel retorn de Crist el feia mereixedor de l'elecció divina. A més, Miller no va actuar només per inspiració divina, sinó per profundes conviccions que ho inspiraven després d'una profunda investigació i estudis bíblics. Va encarnar el retrat idèntic del triat típic segons l'ideal que Déu va beneir. Ací és on Déu va recórrer a una estratègia plena de saviesa, però bastant desconcertant per a persones plenes de prejudicis. Déu no pretenia tornar en Jesucrist en aquesta data de la primavera de 1843. Com podia ell, el Déu de la veritat, anunciar una mentida? Sí que podia, perquè el seu anunci no era una mentida, sinó un fals anunci l'objectiu del qual era provocar un comportament humà en la terra conforme al que produiria el seu vertader retorn. En l'Apocalipsi, Déu diu repetidament: « Conec les teues obres ». El Déu del cel ha d'enganyar a l'home perquè les seues obres el justifiquen o el condemnen davant els nombrosos testimonis invisibles que no examinen les ments ni els cors, com a sol Déu pot fer-ho. Per tant, ha d'obligar els éssers humans a revelar, mitjançant obres concretes, els pensaments secrets dels seus cors i ments. Com a criatures seues, no tenim dret a jutjar a Déu ni als seus camins, ni a discutir l'obediència o desobediència als seus ordenances, estatuts, lleis i manaments. No podem jutjar al Déu que estableix les normes del bé i del mal. I el seu ús de la falsedat és legítim perquè, dins d'un termini fixat per ell, aquesta falsedat constitueix momentàniament una veritat exigida per ell. En pescar, l'home captura peixos amb esquer artificial; els peixos són així enganyats i capturats, i el gran Déu Creador fa el mateix amb els seus triats. Però els selecciona i els pren per a donar-los vida eterna per a compartir amb ell; el que fa que la seua "falsedat" siga encara més legítima. En 1843, la fe protestant dels estatunidencs era multifacética, i aquesta població valorava enormement la seua terra, conquistada i arrabassada als pobles indígenes que la poblaven fins a l'arribada d'estrangers de tot el món. La vertadera fe era, com en l'època de la Reforma i en tots els temps, molt escassa. Déu ho sabia i havia de demostrar-ho. Per a això, va organitzar dues expectatives "adventistes" successives: la primera per a la primavera de 1843 i la segona per a la tardor de 1844. Totes dues expectatives van causar terribles decepcions al grapat de triats. Però aquesta decepció ja donava testimoniatge de la força de l'esperança que havia sigut el motor de la seua experiència adventista. Perquè, al mateix temps, en lloc de decepció, uns altres es van sentir alliberats i alleujats, després d'haver experimentat la prova en el temor de Déu. I ací, de nou, la veritat visible es converteix en la falsedat divina, així com la falsedat visible es converteix en la veritat de Déu. Aquells que van plorar decebuts van ser jutjats per Déu dignes de la seua elecció, però els qui van ser alleujats van perdre la justícia de Crist que reclamaven. Hem d'acostumar-nos a aquesta inversió dels valors celestials i terrenals, perquè continuen perpètuament fins al vertader retorn de Crist, el temps del qual va estar

ocult per molt de temps i, no obstant això, és tan fàcil de definir. La veritat falsament atribuïda al naixement de Crist s'havia convertit en el referent essencial de la fe. Durant quasi dos mil anys, es va considerar vertader un calendari fals a causa dels llegats perpetus de la història. No obstant això, Déu es va assegurar que la data del vertader naixement de Jesús no s'identificara amb claredat, i ara podem comprendre que mancava d'importància espiritual. La humanitat li va donar valor a la falsa data del naixement de Jesucrist perquè la data de la seua mort va ser subestimada per una fe falsa. Els incrèduls prioritzen la vida sobre la mort, com els hugonots armats de la Reforma Protestant. I això explica per què els cristians sempre han hagut d'ignorar la data del seu gloriós retorn. La terra porta amb si aquesta paradoxa: se suposava que havia d'albergar vida, però va profetitzar la mort mitjançant molts dels seus principis característics. A més, en retrospectiva, podem observar que la nostra dimensió terrenal va ser creada perquè el pecat i la seua conseqüència, la mort, es feren visibles i concrets. L'objectiu, després de l'organització d'aquestes coses, és la redempció dels pecats dels triats, duta a terme mitjançant la mort expiatòria voluntària del nostre diví Germà i Pare, Jesucrist, la forma humana messiànica del gran Déu Creador Yahvé.

En 1994, la prova de fe va tindre lloc en Valence-sud-Rhône, en l'històric bastió adventista de França. 150 anys després de la prova de 1843, la fe adventista s'havia tornat similar a la dels protestants rebutjats per Jesús des de 1843 i 1844. Batejat en 1980, vaig anunciar el retorn de Crist, després de William Miller. El context del meu temps va fer possible la vinguda de Crist per a l'any 1994, que, amb un retard de sis anys en relació amb el vertader naixement de Crist, va representar el vertader any 2000 que, segons els meus càlculs, marcaria la fi de 6000 anys de pecat terrenal. Els 34 capítols de Daniel i Apocalipsis van ser desxifrats i explicats per complet. La veritat entesa i explicada tenia la forma de la veritat divina. El retorn de Crist va quedar definit per la data de la fi dels " cinc mesos " o 150 anys reals esmentats dues vegades en Apocalipsis 9:5 i 9.10. Però desconeixia que, igual que William Miller en la seua època, estava parcialment encegat per l'Esperit diví per a dur a terme la missió que Déu mateix m'havia encomanat. La meua expectativa del retorn de Jesús no es va manifestar en la terrible decepció que van sentir els triats de 1843 i 1844. Això es va deure al fet que, a diferència d'ells, sabia que abans del retorn de Jesús, anomenat la " setena trompeta " en Apocalipsi 11.15, havia de complir la " sisena trompeta " o Tercera Guerra Mundial. Vaig ingressar a l'adventismo institucional en 1980, amb llibertat de pensament i coneixement de la Bíblia, estudiada en soledat. La meua comprensió de la profecia va posar en dubte les interpretacions formulades des de 1840. Els esdeveniments ocorreguts des de llavors van justificar aquests desafiaments, i per tant, era necessària una actualització perquè el missatge entregat per Déu fóra clar i precís. Tot el que vaig presentar als meus germans i germanes adventistes semblava correcte i vertader. No obstant això, a partir de 1991, la presentació de la meua veritat va inquietar als líders de la institució, els qui van acabar organitzant la meua destitució. Va ser així, com a adventista dissident, que vaig arribar a l'any 1994, quan encara esperava la " sisena trompeta ", no el retorn de Jesucrist. Va ser llavors, en 1996, que Déu em va permetre identificar l'error que em va permetre anunciar el retorn de Jesucrist per a 1994. Un verb, un sol verb, va canviar per complet el significat de la " cinquena trompeta " i el temps dels 150 anys que evoca. Aquest període podria incloure l'acció de la " sisena trompeta ", on Jesús dóna l'ordre de " matar a la tercera part dels homes ", perquè en la " cinquena trompeta " d'Apocalipsi 9:5, l'Esperit diu a través de Juan: " Se'ls va donar, no per a matar-los , sinó per a turmentar-los durant cinc mesos; i el turment que van causar va ser com el turment que causa un escorpí quan pica a un home ". Per tant, la guerra de la mort podria dur durant aquests 150 anys, quan no es permet " matar " físicament, sinó només " matar " espiritualment les ànimes humanes, seduint-les amb mentides heretades de l'església de Roma, però adoptades i ensenyades per grups protestants. De fet, el permís per a " turmentar " dau en aquest període designa una mort encara més greu que la primera mort, perquè es tracta de la " segona mort " que s'experimentarà en els " turments en el llac de foc " del judici final, segons Apocalipsi 14.10: " ell també beurà del vi de la ira de Déu, que ha sigut buidatge pur en el calze de la seua ira, i serà turmentat amb foc i sofre davant dels sants àngels i en presència del Corder ".

ell també " en aquest versicle . Suggereix una amenaça per a l'adventismo, destinatari de la missió que Déu li ha confiat. De fet, en el seu missatge, Déu revela la destinació dels rebels a la fe catòlica. La frase " ell també " es dirigeix principalment als rebels protestants, però també, en segon lloc, als rebels adventistes abandonats o " vomitats " per Déu des de 1994.

Així que la mort de la " cinquena trompeta " respecte a la segona mort, una mort espiritual, l'ordre de " no matar-los " troba físicament el seu significat que és espiritual.

En aquesta experiència tan especial, Déu em va permetre veure només el que Ell volia que vera; tal com ho havia fet en la seua època amb William Miller. I m'agradaria conéixer a l'ésser humà que poguera afirmar escapar del control diví. Vaig tindre llavors el privilegi de comprendre la raó d'aquesta ceguesa parcial i vaig rebre altres revelacions encara més importants del Senyor. Així, Déu em va

ensenyar a comprendre la subtilesa de les coses que Ell organitza sobiranament, i que revelen tota la seua sublim saviesa, que els antics deien «saviesa».

Aquest testimoniatge pretén ajudar-los a comprendre que Déu sempre té la raó, sense importar el que diga o faça. Cap jugador d'escacs té la menor possibilitat de véncer-ho. Ell basa les seues accions en una multitud infinita de combinacions i successions de causes i efectes que ho fan extraordinari. Però és en el tema de la veritat i la falsedat on més pot sorprendre als homes. Perquè ell mateix és « la veritat, el camí i la vida eterna ». Observe amb delit la subtilesa de Déu, que atrapa i revela la falsa fe adventista amb un fals anunci del retorn de Crist, mentre es presenta a aquesta església per a aquesta experiència, sota el nom de « testimoni fidel i Vertader , segons Apocalipsi 3.14: « Escriu a l'àngel de l'església a Laodicea: Aquestes són les coses que diu l'Amén, el testimoni fidel i vertader , el principi de la creació de Déu : Aquesta « vertadera fidelitat » és la dels seus triats, els qui a canvi ho honren com a « testimonis fidels i vertaders ». En aquest versicle, la paraula « Amén » significa: en veritat. Però també suggereix la fi d'una relació amb la institució receptora, ja que l'expressió accentua una oració o una lectura bíblica. En designar a si mateix com « el principi de la creació de Déu » en vomitar la seua última institució, Jesús tanca 6000 anys de selecció dels seus triats. Així ens recorda la importància del relat del Gènesi en el qual Déu dóna testimoniatge de la seua creació del cel i de la terra i de tot el que contenen en 6 dies de 24 hores, és a dir, 144 hores seguides del seu descans profètic en el seté dia suprimit per Déu de la pràctica cristiana pagana l'any 321. Perquè la seua desaparició dóna testimoniatge d'això, acusa a totes les institucions religioses cristianes de pecar contra ell, de manera que són indignes del seu descans sabàtic profètic.

Déu ha organitzat l'aspecte religiós dels pobles de la terra perquè el seu judici es manifeste de la forma més simple i clara; perquè tot ésser humà, des del més humil fins al més gran, puga conéixer-ho. L'única condició per a aquest coneixement és prendre la Santa Bíblia, la seua paraula divinament inspirada, com a base i suport del seu criteri de la veritat i la falsedat, de la veritat i la mentida. Perquè sense aquesta base, tot pot pretendre legitimitat. A causa de l'absència d'aquesta Bíblia, el contingut de la qual va ser ignorat per les poblacions, els successius règims imperials i papals romans van aconseguir dotar al cristianisme de les seues més diverses facetes perverses; això d'acord amb el versicle de Proverbis 29:18, on l'Esperit ens diu: « Sense llei, el poble està desenfrenat ». Les disputes doctrinals religioses van oposar als cristians que van caure en l'apostasia; això es deu al fet que, al no tindre en compte o ignorar les veritats establides per l'antic pacte jueu, van introduir dogmes pagans en la religió cristiana. En aquesta mescla del diví i sagrat i el pagà i profà, el cristianisme s'havia convertit en la pitjor manifestació dels poders de les tenebres . Aquell en el qual, segons Jesucrist, « la llum es converteix en tenebres », la qual cosa li porta a dir en Mateo 6.23: « Si la vostra llum és tenebres, quantes seran aqueixes tenebres ?».

Aquesta situació preval de nou hui perquè, com l'any 313, és conseqüència de la pau i la llibertat religioses aconseguides pels pobles d'origen cristià. Veiem amb els nostres propis ulls en què s'està convertint la humanitat « sense restriccions i sense llei divina ». Però les mentides sufoquen la veritat encara més en la nostra època, perquè el desenvolupament de la tecnologia digital permet falsificar enregistraments sonors o visuals. La veritat i la falsedat ja no són tan identificables com abans d'aquest desenvolupament tecnològic. Com a resultat, la humanitat actual es troba sumida en una foscor que mai ha sigut tan gran des d'Adán i Eva.

Aquest estudi li dóna a l'Esperit l'oportunitat de revelar-me una nova perla que entra en el meu cofre profètic. Perquè subratlla la importància fonamental i vital de la Bíblia, aquesta paraula divina recopilada al llarg de 15 segles de la història de l'antic pacte i el primer segle de la nostra era cristiana, al final del qual l'apòstol Joan va rebre la seua visió anomenada « Revelació » o, sota el seu fosc nom grec, « Apocalipsi ». És sobre aquest últim testimoniatge que Déu completa l'escriptura de la seua santa Bíblia. Amb aquests "16 segles", el número "16" adquireix un significat precís que el connecta amb la Santa Bíblia, la Paraula escrita de Déu . La seua distribució impresa també està vinculada al " segle XVI ", la qual cosa li dóna a Apocalipsi 16 el seu significat. El seu tema és el temps de les " set últimes plagues de la ira de Déu ", el blanc de la qual són els creients que menyspreen la Santa Bíblia en desobeir la voluntat de Déu que aquesta revela. Aquest capítol 16 de l'Apocalipsi, per tant, se centra en el menyspreu mostrat cap a la Santa Bíblia pels últims rebels . I hem de recordar que els fonaments establits per la fe protestant conserven la seua importància fins a la fi del món, segons l'expressió que expressa la seua postura doctrinal original: «l'Escriptura i solo l'Escriptura» o, en llatí del segle XVI , «sola scriptura». Això és també el que Jesús ensenya en Apocalipsi 2.25 en dir: « Només el que tens, retingues-ho fins que jo vinga ». Cal assenyalar novament que la construcció dels Estats Units protestants, blanc de l'última ira divina, va començar amb el descobriment d'Amèrica i la immigració dels primers protestants i anglicans des d'Europa en el vaixell anomenat "May Flower" en el segle XVI .

La Bíblia, per tant, reuneix els escrits inspirats per Déu al llarg de 16 segles, i aquest número 16

dóna el seu significat als " mil sis-cents estadis " de la "extensió ", d'Apocalipsi 14.20: " I l'almàssera va ser trepitjada fora de la ciutat, i de l'almàssera va eixir sang fins als frens dels cavalls, per una extensió de mil sis-cents estadis ". Aquest versicle troba la seua explicació a Santiago 3, el primer versicle de la qual diu: " Germans meus, no us feu mestres molts de vosaltres, perquè sabeu que serem jutjats amb major severitat ". El " raïm " de la "ira divina " es recullen en " l'almàssera " de la seua " verema ", sent trobades dignes de ser " jutjades amb major severitat ", perquè eren mestres religiosos indignes. I és a Santiago 3:3 que l'Esperit els dóna la imatge dels genets que dirigeixen als cavalls mitjançant el fre col·locat entre les seues dents: « Si posem el fre en la boca dels cavalls perquè ens obeïsquen, també dirigim tot el seu cos ». En aquesta imatge, què designa el fre ? Autoritat divina, real o fingida. El fre establit per Déu va ser reemplaçat per la Roma papal pel fre dels dogmes pagans, i en afirmar que representa a Déu en la terra, el Papa li va donar al diable l'oportunitat de prendre sota el seu control a tota la humanitat cristiana. El fre real va ser reemplaçat pel fre fals , però qui és l'autor d'aquesta acció? Déu i només ell. Perquè és ell qui va llevar la Bíblia i va entregar a la humanitat infidel al diable i al paganisme romà papal. No oblidem que, per a Déu, « l'home és només un bufe », se sotmet a la seua voluntat, que consisteix a beneir als fidels i maleir cada vegada més als infidels. El règim papal és una creació de Déu l'objectiu de la qual és fer la vida dels cristians infidels encara més terrible. Una altra explicació presenta al genet, el mateix diable, de " la boca dels cavalls ", els successius papes i, després d'ells, els pastors " falsos profetes " del protestantisme caigut des de 1843, i del " cos dels cavalls ", les poblacions seduïdes i enganyades. Aquesta interpretació, a més, concorda més amb el paper de la " boca " que Déu atribueix al règim romà en Daniel 7:8: " Vaig observar les banyes, i heus ací, una altra banya xicoteta eixia d'enmig d'ells, i tres de les primeres banyes van ser arrancats davant d'ell; i heus ací, tenia ulls com a ulls d'home, i una boca que parlava amb arrogància . " I en Apocalipsi 13:5-6: “ I se li va donar una boca que parlava grans coses i blasfèmies ; i se li va donar poder per a actuar quaranta-dos mesos. I va obrir la seua boca en blasfèmies contra Déu , per a blasfemar del seu nom, del seu tabernacle i dels quals habiten en el cel ”. Per a un mestre religiós, catòlic, ortodox o protestant, la “ boca ” » assumeix un paper essencial que Santiago 3.10-11 subratlla amb interés: « D'una mateixa boca procedeixen benedicció i maledicció. No ha de ser així, germans meus». Brolla la font de la mateixa obertura aigua dolça i amarga ? Santiago 3 descriu el que el règim papal romà i la falsa fe protestant de la fi dels temps arribaran a ser en el seu temps, i Déu usa aquestes claus per a il·lustrar la religió catòlica papal romana en la " tercera trompeta " d'Apocalipsi 8.11: " El nom d'aquella estrela és Absenta; i la tercera part de les aigües es va convertir en absenta, i molta gent va morir a causa de les aigües, perquè es van fer amargues " . Santiago 3 especifica a més en els versicles 12-16: " Potser, germans meus, pot una figuera donar olives, o una vinya figues? Tampoc l'aigua salada pot donar aigua dolça. Qui és savi i entés entre vostés? Que mostre les seues obres amb bona conducta, en la mansuetud de la saviesa". Però si tenen gelosia amarga i egoisme en els seus cors, no es vanen ni mentisquen contra la veritat. Aquesta saviesa no és la que ve de dalt, sinó terrenal, carnal i diabòlica. Perquè on hi ha gelosia amarga i egoisme, hi ha desordre i tota obra malvada. En aquests versicles, a través de Santiago, l'Esperit acaba de presentar tot el que condemna el règim papal catòlic romà i els seus imitadors: « gelosia amarga, egoisme, mentides contra la veritat, males obres, terrenals, carnals i diabòliques ». En marcat contrast, defineix la vertadera fe en els versicles 17 i 18: « La saviesa que ve de l'alt és primerament pura, després pacífica, amable, conciliable, plena de misericòrdia i bons fruits, sense plecs ni hipocresia . El fruit de la justícia se sembra en pau pels qui fan la pau». » I aquest versicle condemna encara més la falsa fe catòlica i protestant que atribueix als " hipòcrites " en Daniel 11.34: " En el temps en què caiguen, rebran una mica d'ajuda, i molts se'ls uniran per la hipocresia ". I és degut a la seua " hipocresia " que Déu profetitza per als seus dos règims successius un comportament despòtic, intolerant i assassí, la qual cosa justifica les seues imatges de " bèsties " que " sorgeixen " successivament " de la mar " i després " de la terra " en Apocalipsi 13:1 i 11.

En aquesta primavera de 2023, i des de fa anys, hem estat sotmesos a un torrent diari d'informació en temps real. Veritats i mentides, vertaderes i falses, circulen en aquestes transmissions a tal velocitat que resulta impossible distingir entre totes dues possibilitats. En xarxes socials incontrolables, es llancen missatges que es converteixen en rumors, secundats i difosos per usuaris favorables. Com a resultat, governs i mitjans oficials competeixen i perden el control de la informació. Aquestes són les raons que donen sentit a les paraules de Santiago 3.16: « Perquè on hi ha enveja i contesa, allí hi ha pertorbació i tota classe d'obres perverses ». La humanitat impia està pagant així el preu del seu anhel de llibertat. Es necessitarà que « un terç de la humanitat siga assassinada » perquè « els supervivents » s'adonen que la llibertat completa per a cada criatura és una utopia perillosa que condueix al pitjor. Déu ho sabia i va fer tot el possible per a advertir a la humanitat contra aquest parany seductor en la qual Eva va caure primer.

limitació " moral , les poblacions occidentals legitimen la mentida, l'engany, la decepció i l'adulteri.

S'atribueix la mentida a persones més intel·ligents que unes altres; això els permet triomfar en les seues lluites en la vida civil i professional. L'engany s'ha convertit en la causa d'espectacles que fan riure a riallades a les multituds, encara que haurien de plorar. L'adulteri és un tema recurrent en pel·lícules i novel·les. I curiosament, observe aquesta arrel comuna entre romans i romans, als qui Déu acusa d'ensenyar " rondalles , coses agradables ", en 2 Timoteo 4:3-4: " Perquè vindrà temps quan no suportaran la sana doctrina, sinó que, tenint frisança de sentir , s'amuntegaran mestres conforme a les seues pròpies concupiscencias, apartaran l'oïda de la veritat i es tornaran a les rondalles " . Aquest ensenyament dóna a les mentides del diable l'aparença de " coses agradables ", com a " rondalles " que generalment acaben bé. Per contra, en l'ensenyament de la veritat, per als qui desobeeixen i no estimen la veritat que prové de Déu, les coses acaben molt malament; en la mort definitiva, i per als més culpables, en el foc de la segona mort del judici final . I la prova d'aquesta segona mort és la primera mort que ha assotat a tota la humanitat des que la primera parella humana va pecar, és a dir, va desobeir una prohibició imposada per Déu. Sobre aquest tema, cal assenyalar que la prohibició consistia a no menjar de l'arbre que, suposadament, oferia mitjançant el seu fruit el coneixement del bé i del mal . Aquest arbre era només una imatge de l'àngel que es va rebel·lar contra Déu. I Eva va ser víctima del seu desig d'obtindre aquest coneixement del bé i del mal . Eva era una imatge de l'Església de Crist, que al seu torn és sistemàticament seduïda i conquistada pel mal. Això és el que es desprén del testimoniatge de les profecies de Daniel i l'Apocalipsi. I Déu organitza la història de l'Església col·locant-la en diferents situacions en les quals els seus vertaders triats es distingeixen de la multitud de falsament religiosos. Els éssers humans són abans de res carnals, i el que els seus cinc sentits ignoren no els interessa; el mateix ocorre amb el pensament espiritual. Entre l'ésser humà ateu i els triats de Crist, multitud de comportaments continuen sent possibles, però Déu els jutja massa superficials i inconstants com per a sentir el més mínim desig de compartir la seua eternitat amb ells. Al llarg de la Bíblia, Déu es dirigeix només als seus vertaders triats com a lectors de les seues paraules. A més, quan diu: « Qui us toca, toca la xiqueta dels meus ulls », les seues paraules no s'apliquen als falsos cristians, sinó només als seus sants fidels triats. La llibertat religiosa simplement ha enfosquit la veritat i la falsedat religioses, i és aquest missatge el que Déu va voler il·lustrar en la seua " cinquena trompeta " d'Apocalipsi 9, en els versicles 2 i 3: " I va obrir el pou de l'abisme. I va pujar fum del pou, com el fum d'un gran forn; i el sol i l'aire es van enfosquir pel fum del pou. I del fum van eixir llagostes sobre la terra; i se'ls va donar poder, com tenen poder els escorpins de la terra " .

Ignorat pels homes fins al meu ministeri profètic, aquest tema de la " cinquena trompeta " és el més important de l'Apocalipsi portada per l'Esperit a Juan. De fet, la condició maleïda del catolicisme va ser coneguda i denunciada pel fundador oficial de la Reforma, Martín Luter, monjo i mestre catòlic alemany. Però la maledicció d'aquesta Reforma Protestant va ser ignorada per tots, fins al punt que l'adventismo oficial es va creure autoritzat per a entrar en la seua aliança entre 1991 i 1993, i oficialment per als seus membres en 1995. L'evidència proporcionada en aquesta " cinquena trompeta " és, per tant, l'única evidència que Déu ofereix als seus triats. I la primera d'aquestes evidències consisteix en la successió de " trompetes ", perquè la " segona " i la " tercera" trompeta ja es refereixen al règim papal catòlic romà. Després, la " quarta trompeta " il·lustra l'acció de l'ateisme revolucionari francés i el seu terror durant els anys 1793-1794. Després, el símbol de l'àguila profetitza l'entrada al segle XIX amb el règim imperial dominat per Napoleó Bonaparte. Així, pas a pas, la profecia ens va conduir als anys 1828, 1844 i 1873, proposats pels càlculs profètics de Daniel 8.14 i 12.11-12. Apocalipsi 8.13 profetitza la perfecció del « ai » en citar tres vegades aquest terme, que l'Esperit relaciona amb les conseqüències de les proves de fe basades en les expectatives adventistes que tindran lloc, successivament, en 1843, 1844 i en el temps de la fi, en 1994. Les proves de fe adventistes de 1843 i 1844 es van viure als Estats Units, una terra d'acolliment per als protestants perseguits a Europa per les monarquies catòliques. Havent sigut aquest últim ja eliminat i maleït per Déu, la " cinquena trompeta " constitueix el major " ai " causat per la prova de fe adventista, afectant aquesta vegada a la religió protestant. Així, al no participar en l'expectativa adventista, els primers protestants van ser entregats per Déu al diable des de la primavera de 1843. Els qui van participar en aquestes dues expectatives, però no van ser seleccionats per Déu, van anar al seu torn entregats als dimonis des del 23 d'octubre de 1844, data de la fi de la segona prova de fe. Des d'una perspectiva humana, per al comú dels mortals, res els permetia saber que un judici diví acabava de complir. Perquè, fins i tot abandonat per Déu, el protestantisme va continuar practicant la seua religió com abans de la prova; el que porta a Déu a dir sobre ell en l'era de Sardis en Apocalipsi 3:1: " Se't considera viu i estàs mort ". El diable llavors va multiplicar els seus aspectes doctrinals, sovint basats simplement en el nom del fundador d'un grup. Així van aparéixer els " falsos Cristos ", anunciats per Jesús amb insistència en Mateo 24:11 i 24: " Molts falsos profetes s'alçaran i enganyaran a molts. .../...Perquè s'alçaran falsos Cristos i falsos profetes, i faran grans senyals i prodigis, per a enganyar,

si fóra possible, fins i tot als triats ". I és, per tant, aquesta multiplicació de les esglésies del protestantisme la que l'Esperit evoca en imatge, en Apocalipsi 9:2, amb aquesta cita: " I el sol i l'aire es van enfosquir pel fum del pou ". L'advertiment donat per aquesta revelació va ser per a advertir a l'adventismo oficial contra qualsevol intent d'acostament amb les esglésies de la federació protestant; això és encara més cert perquè el versicle 11 revela clarament el seu lliurament al diable: " Tenien sobre ells com a rei a l'àngel de l'abisme, el nom del qual en hebreu és Abadón, i en grec, Apolión ". Aquest " àngel de l'abisme " és Satanàs qui ha estat utilitzant la religió protestant des de 1843 per a destruir la vertadera fe mitjançant la falsa lectura de la Bíblia escrita " en hebreu i grec ". En rebutjar, al seu torn, el missatge adventista que vaig presentar entre 1980 i 1991, un missatge que anunciava el retorn de Jesucrist per a 1994, l'organització adventista oficial es va comportar com els protestants entregats al diable per Déu en 1843 i 1844. Com a resultat, ho va entregar als dimonis, donant com a prova visible l'aliança feta amb la federació protestant entre 1991 i 1995. L'amenaça basada en l'expressió " ell també " citada en Apocalipsi 14.10 es va complir així parcialment: " Ell també beurà del vi de la ira de Déu, buidatge pur en el calze de la seua ira, i serà turmentat amb foc i sofre davant dels sants àngels i del Corder ". En escriure aquest missatge, m'adone que el missatge del tercer àngel es refereix a la tercera prova de fe adventista que vaig provocar amb el meu anunci del retorn de Jesucrist per a l'any. 1994. De fet, el versicle 9 especifica: « I un altre, un tercer àngel, els va seguir, dient a gran veu: Si algun adora a la bèstia i a la seua imatge , i rep una marca en el seu front o a la seua mà... ». Aquest missatge del « tercer àngel » es distingeix dels dos primers que cita « la imatge de la bèstia », que designa la fe protestant de l'últim govern universal dominat pels supervivents dels Estats Units després de la Tercera Guerra Mundial de la « sisena trompeta ». El vertader significat dels tres missatges s'explica en el compliment de les tres proves de fe adventistes, en 1843, 1844 i 1994. I només mitjançant el compliment de la tercera prova es revelen els misteris de la Revelació profètica. La caiguda de l'adventismo institucional i la confirmació de la del protestantisme que el va precedir en 1843 i 1844 estan vinculades a aquesta data de 1994, que, per tant, constitueix la base de l'obra del « tercer àngel ».

Així, puc donar un significat nou i precís als tres missatges portats per tres àngels terrenals. Atenció! Aquestes noves explicacions no anul·len les antigues ja rebudes. Perquè Déu va dissenyar la seua profecia perquè s'usara de manera evolutiva, de manera que en cada era els seus triats trobaren allí el seu ensenyament. En trobar-nos al final d'aquest projecte revelat, ens beneficiem de la major precisió del revelat en el text de la profecia. Això confirma la paraula divinament inspirada dirigida al savi Salomón en Eclesiastés 7:8: « Millor és la fi d'un assumpte que el seu principi ; millor és un esperit pacient que un esperit altiu ». Heus ací, doncs, aquesta nova explicació que dóna a la paraula « àngel » el seu significat de «missatger» terrenal.

Apocalipsi 14:6-7: « Vaig veure volar per enmig del cel a un altre àngel, que tenia l'evangeli etern per a predicar-lo als habitants de la terra, a tota nació, tribu, llengua i poble, dient a gran veu: «Temeu a Déu i doneu-li glòria, perquè l'hora del seu judici ha arribat ; i adoreu a aquell que va fer el cel i la terra, la mar i les fonts de les aigües». El « evangeli etern » que es presenta se centra en l'acció del protestantisme. Organitza la prova del seu propi judici. Aquesta importància atorgada al paper dels reformadors protestants és fonamental per a comprendre la lògica de la successió dels missatges dels « tres àngels » d'aquest capítol 14. El protestant continua sent protestant mentre proteste i denuncie el pecat. Però quan deixa de denunciar-ho, aquest protestant ja no és digne d'aqueix nom i és reemplaçat per l'adventismo, que rebrà llavors el senyal del dissabte com a prova de la seua pertinença a Déu; això fins que el missatge del " tercer àngel " provoca la seua pròpia caiguda, en 1994, quan és " vomitat " per Jesucrist.

En la primavera de 1843, el " primer àngel ", o fidel missatger protestant, va prendre acció per a entregar als protestants estatunidencs totalment incrèduls al diable; de la qual cosa van donar testimoniatge menyspreant el missatge de William Miller, qui va anunciar, a través de la profecia bíblica, el retorn de Crist en la primavera de 1843.

Apocalipsi 14:8: « I un altre àngel li va seguir, dient: Ha caigut, ha caigut la gran Babilònia, perquè ha fet beure a totes les nacions del vi del furor de la seua fornicació! ». Aquest missatge sobre la maledicció de Roma també és conegut, i típicament, pels protestants, oficialment des del segle XVI , però en realitat, des del segle XII amb l'experiència de Pedro Valdo.

En la tardor de 1844, el " segon àngel " o missatger fidel, encara protestant, va entregar al diable a la resta dels protestants no seleccionats per Déu en aquesta segona prova adventista. En 1863, es va convertir oficialment a la "Església Adventista del Seté Dia" estatunidenc, la funció del qual era denunciar la maledicció del catolicisme i el seu dia de descans establit per Roma, el diumenge; la seua acció es va universalitzar a partir de 1873. El seu nom "Adventista" recorda als humans la prova de fe basada en l'expectativa del retorn de Jesucrist i que hem d'esperar amb paciència fins al seu retorn. Prolonga la protesta abandonada per la religió protestant.

Apocalipsi 14:9-10: “ I un altre, el tercer àngel, els va seguir, dient a gran veu: Si algun adora a la bèstia i a la seua imatge, i rep la marca en el seu front o a la seua mà, ell també beurà del vi de la ira de Déu, que ha sigut buidatge pur en el calze de la seua ira; i serà turmentat amb foc i sofre davant dels sants àngels i en presència del Corder. ”

En 1994, el " tercer àngel " o missatger fidel va condemnar a la institució adventista que ho menyspreava, rebutjava o ignorava, i que, al seu torn, després del protestantisme, va ser entregada al bàndol del diable. El seu missatge va preparar als vertaders triats, il·luminats per la profecia desxifrada, per al gloriós retorn final de Crist, esperat, aquesta vegada amb certesa des de 2018, per a la primavera de 2030. Així, l'any 2029, els últims triats experimentaran la prova universal final de fe anunciada en Apocalipsi 3.10: " Puix que has guardat la paraula de la meua paciència, jo també et guardaré de l'hora de la prova que ha de vindre sobre el món sencer, per a provar als que habiten sobre la terra " .

Ja he presentat a l'Adventismo com el moviment cristià la missió del qual era completar la Reforma Protestant, inconclusa des del segle XVI. Aquestes noves explicacions confirmen el paper que Déu li va assignar. Així, ja no protestant contra el pecat, sinó desitjant aliar amb el protestantisme pecador, l'Adventismo oficial de 1991 només va poder ser " vomitat " per Jesucrist, entre 1991 i 1995, és a dir, en 1994. De fet, Déu retorna a l'Adventismo al protestantisme del qual va provindre, tal com va deportar a l'Israel carnal i infidel a Babilònia en Caldea, és a dir, al país d'on va vindre el seu patriarca fundador, Abraham, sota el nom d'Abram.

Aquest tema, relatiu a la veritat i la falsedat, la veritat i la mentida, resumeix per si sol tot el drama humà en la terra. La invisibilitat de Déu i els seus judicis és la causa de l'aspecte enganyós de les coses que constitueixen la vida en la terra. Per això, entrar en una relació amb ell és per a l'home l'única condició que fa possible la salvació. I a causa de la seua invisibilitat, el gran Déu creador ens ha deixat, a través dels escrits de la seua santa Bíblia, l'únic mitjà per a comprendre els seus designis. Per això, aquesta Bíblia exerceix un paper suprem com a suport de tota la seua veritat, i això justifica que el diable i els seus dimonis s'esforcen per dissuadir als éssers humans de llegir-la. Per a aconseguir-ho, va perseguir als cristians que volien llegir-la i conéixer els seus ensenyaments. I quan aquesta intolerància ja no va ser possible, la va popularitzar i la va fer menyspreada per multituds de falsos creients. Però siguen quals siguen les estratègies que adopten, els veritablement triats comprenen el paper de la Bíblia en la salvació oferida per Jesucrist. I des de 1843, és en la comprensió de les seues profecies que han trobat els mitjans per a preservar la justícia oferida per Jesucrist. Així, correctament traduït del text hebreu original, el versicle de Daniel 8.14 es compleix a la perfecció: només la santedat és justificada quan és reconeguda per l'Esperit etern de Jesucrist.

També he d'esmentar la missió del " quart àngel " esmentat en Apocalipsi 18:1-2: " Després d'això vaig veure a un altre àngel descendir del cel amb gran autoritat ; i la terra va ser il·luminada amb la seua glòria. I va clamar a gran veu, dient: Ha caigut, ha caigut la gran Babilònia! S'ha convertit en habitació de dimonis, cau de tot esperit immund i alberg de tot ocell immund i avorrible . Perquè totes les nacions han begut del vi del furor de la seua fornicació, i els reis de la terra han fornicat amb ella, i els mercaders de la terra s'han enriquit amb l'abundància dels seus delits". La precisió " Ho vaig veure descendir del cel " atribueix el missatge descrit a una acció celestial divina. La precisió " que tenia gran autoritat " es basa en l'"autoritat " que Déu atorga a la seua paraula profètica bíblica, perfectament desxifrada i, per tant, irrebatible. Aquest missatge confirma poderosament el del " segon àngel " d'Apocalipsi 14:8. Puc vincular aquest anunci amb la data de la primavera de 2018, en la qual l'Esperit em va permetre conéixer la data del vertader retorn de Jesucrist planejat i fixat per Déu, sòlidament, per a la pròxima primavera de 2030. Una quarta " expectativa " adventista va ser així llançada oficialment per la voluntat del Déu Creador i Profeta . Des de 1994, data vinculada al missatge del " tercer àngel " d'Apocalipsi 14:9-10, l'abominable situació religiosa espiritual terrenal s'ha amplificat i degradat enormement. L'Occident falsament cristià justifica en 2018, tot tipus de coses abominables reclamades pels perversos representants de LGBT; coses que Rússia denuncia oficialment i que l'horroritzen, així com a molts altres països del món, musulmans o no, africans, àrabs, asiàtics. Amb el temps, Occident va obrir les seues fronteres per a rebre a estrangers amb múltiples morals, costums i religions; La qual cosa subratlla aquest versicle en dir: " S'ha convertit en habitació de dimonis, cau de tot esperit immund, cau de tot ocell immund i avorrible". I en aquesta imatge, primer, Déu il·lustra la reunió ecumènica que reuneix religions rivals i incompatibles entre si, com la fe cristiana i l'islam. Pot Déu il·lustrar d'una altra manera una reunió de religions monoteistes mentideres? No, per descomptat que no, i el seu missatge és molt clar. L'observació visible, de la primavera de 2018, descriu una situació religiosa mentidera que Déu es compromet a castigar mitjançant la sisena trompeta d'Apocalipsi 9.13 i Daniel 11.40-45, des del 24 de febrer de 2022, però encara més des de la primavera de 2023, quan l'ajuda occidental a Ucraïna augmenta fins al punt que Rússia es considera oficialment atacada per les forces occidentals de l'OTAN. Una segona part

d'aquest missatge del quart àngel sol es complirà a partir de la primavera de 2030 a través del tema de la verema citat en Apocalipsi 14.17-20. Aquesta segona part descriu el càstig final dels falsos pastors, falsos Cristos o falsos profetes, començant... En el versicle 6: « Pagueu-li com ella us ha donat, i doneu-li el doble segons les seues obres. En la copa en què ella ha vessat, vesseu-li a ella el doble ». Abans de donar aquesta autorització, Déu va convidar als seus triats a separar de les esglésies que han heretat el pecat ensenyat per « Babilònia la Gran », l'església papal i la catòlica romana. Llegim en el versicle 4: « I vaig sentir una altra veu del cel que deia: Eixiu d'ella, poble meu, perquè no sigueu partícips dels seus pecats, ni rebeu part de les seues plagues ». «Perquè, en efecte, segons Apocalipsi 17:5, « Babilònia la Gran » és la « mare » de les seues filles « prostitutes » ortodoxes, protestants, anglicanes i, finalment, adventistes , en la seua forma institucional.

A diferència dels missatges dels tres àngels anteriors, l'anunci del " quart àngel " està autenticat per Déu i el seu èxit està garantit, perquè Jesús, en efecte, aquesta vegada apareixerà en el moment que els seus triats van fixar en la seua revelació. En fer-ho, ell mateix fixa la data de la seua execució mitjançant un decret promulgat pel campament rebel universal. Però en aparéixer en la seua glòria en l'últim moment abans de la matança, el càstig recaurà sobre els rebels religiosos, segons l'anunci i la descripció d'aquest missatge d'Apocalipsi 18. Això, a més, concorda amb la data profètica del 18 de març, que correspon a l'inici del dejuni d'Ester, la intercessió del qual tenia com a objectiu salvar al jueu Mardoqueo i al seu poble, i, per consegüent, a la mateixa Ester. I finalment, el 18 de març marcarà l'inici de la condemna a mort dels últims triats, els qui seran salvats i portats per Jesús, en la primavera del 20 de març de 2030. dia en què comença en la terra la sagnant i sinistra " collita ", que colpeja primer als " mestres " de la mentida religiosa cristiana, és a dir, els " falsos profetes ".

En l'àmbit secular, les notícies falses es refereixen a mentides que van contribuir a la invasió russa d'Ucraïna. Hui es denuncia el fals heroisme dels defensors ucraïnesos d'una xicoteta illa en la Mar Negra, prop d'Ucraïna, anomenada "Illa de la Serp " . Atacats pels russos, els defensors ucraïnesos no van resistir fins a la mort, com s'afirmava falsament, sinó que es van rendir; per tant, la " serp " més important de les dues no era l'illa, sinó Ucraïna. A més, investigacions realitzades per mitjans alemanys han recaptat proves que el sabotatge del gasoducte rus Nord-Stream va ser dut a terme per una tripulació ucraïnesa a bord d'un veler que va salpar del nord d'Alemanya. Se sospita de col·laboració amb Polònia. S'ha identificat l'explosiu utilitzat. Així, l'engany ucraïnés que va conduir a la crisi energètica europea és cada vegada més evident, però és massa tarde perquè els occidentals qüestionen el seu suport a aquests dos països d'Europa de l'Est que els han arrossegats a la seua guerra, justificada pel seu odi compartit cap a Rússia. Per això, el fruit d'aquestes mentides causarà la destrucció d'Europa i les nacions que la componen. La justícia de Déu s'està complint; els qui no aprecien la seua veritat estan sent alimentats i enganyats amb mentides. També es denuncia la malversació d'un fons de 240 milions de dòlars pagat a Ucraïna pels Estats Units. Aquest va ser malversat per empreses ucraïneses responsables del subministrament d'armes. Quant al seu jove president i els seus oligarques, es confirma així la notòria reputació de corrupció d'Ucraïna.

El temps de les set últimes plagues

Sense cap garantia textual bíblica, però coneixent els valors espirituals revelats per Déu en aquesta santa Bíblia, crec ser capaç d'entendre com s'organitzarà el temps d'aquestes “ últimes plagues de la ira de Déu ”.

Una prioritat és clara: els fets es compliran l'any 2029. Llavors, en aquest any 2029, els últims sis mesos, les festivitats religioses dels quals del primer pacte van ser col·locades per Déu sota el tema del pecat, em semblen particularment adequats per a una "expiació final del pecat" infligida directament per Déu als últims pecadors terrenals. Això es deu al fet que en l'antic pacte, les dues principals festivitats jueves se situen: una a principis de la primavera, que es refereix a la festa de la Pasqua i el seu oferiment de justícia divina en Crist, " el Corder de Déu ", i l'altra, a principis de la tardor, el tema de la qual és l'expiació del pecat i que es diu " el dia de l'expiació ". En 2029, la tardor començarà el 23 de setembre. I ja hem de notar que Déu va voler protegir els noms dels últims quatre mesos del nostre habitual fals calendari anual, perquè donen testimoniatge de la vertadera divisió del temps que va establir, gloriosament, en Déu el Creador. Aquests quatre mesos han conservat en el seu nom el número d'ordre de la seua posició anual: setembre per al seté mes, octubre per al huité, novembre per al nové i desembre per al desé mes de l'any solar diví. Aquest testimoniatge és de gran

importància per a definir el temps dels últims sis mesos que condueixen al retorn de Crist i a l'altra part del món . Perquè la creació no desapareixerà, sinó que és tota la humanitat la que deu i desapareixerà sobre tota la seua superfície habitada. El 23 de setembre de 2029 serà, per tant, la data en què la primera plaga de Déu colpejarà als homes que porten " la marca de la bèstia ". Just abans d'aquesta data, la llei humana universal haurà declarat el primer dia de la setmana, el nostre actual "diumenge", un dia de descans imposat oficialment a tots els supervivents del desastre nuclear de la Tercera Guerra Mundial. En aquesta hora, el judici terrenal preveu sancions contra els humans renuents o desobedients; coses profetitzades per Déu en Apocalipsis 13.16-17: " I feia que a tots, petits i grans, rics i pobres, lliures i esclaus, se'ls posara una marca a la mà dreta o en el front; i que ningú no podia comprar ni vendre , sinó el que tinguera la marca o el nom de la bèstia, o el número del seu nom .

Després d'aquesta mesura presa contra el seu sant dissabte, Déu posa fi definitivament a la seua ofrena de gràcia, basada en la mort voluntària de Jesucrist com a sacrifici expiatori pels pecats dels seus únics triats, als qui ell mateix tria i selecciona sense recórrer al consell humà ni als àngels celestials. Aquest tema de la fi de la gràcia es desenvolupa en Apocalipsi 15 i es resumeix en el versicle 8 en aquests termes: « I el temple es va omplir de fum per la glòria de Déu i pel seu poder; i ningú podia entrar en el temple fins que es completaren les set plagues dels set àngels». Traduïsc aquest versicle clarament: «I l'assemblea de Déu va quedar completa, i ningú serà afegit a ella, perquè els triats mateixos entraran en el regne dels cels sol quan es complisca el temps de les set últimes plagues vessades sobre la terra». El fum es refereix a la fragància de les oracions dels sants segons Apocalipsis 5:8: « I quan va haver pres el llibre, els quatre éssers vivents i els vint-i-quatre ancians es van prostrar davant del Corder; tots tenien arpes i copes d'or plenes d'encens, que són les oracions dels sants ». També, 8:4: « El fum de l'encens ascendia de la mà de l'àngel a la presència de Déu amb les oracions dels sants». Darrere de cada « fum i fragància » es troba la personalitat d'un triat.

En resposta, Déu vessa la primera de les últimes plagues sobre els culpables: Apocalipsi 16:2: « Va ser el primer i va vessar la seua copa sobre la terra; i una úlcera maligna i greu va caure sobre els homes que tenien la marca de la bèstia, i sobre els quals adoraven la seua imatge ». La descripció d'aquesta úlcera maligna és anàloga a la que va afectar greument el just i recte Job. Però mentre que els sofriments acceptats per Job van glorificar a Déu enfront de Satanàs, en absolut contrast, els que s'imposen als vertaders culpables del temps final són justos i merescuts. En el codi diví d'aquesta revelació, aquesta plaga colpeja, primer, « la terra », perquè el context d'aquesta hora és el domini de « la bèstia que puja de la terra » d'Apocalipsi 13.11. I així, els líders i organitzadors protestants, i els catòlics, són honrats i còmplices. Honrats, perquè el descans dominical impost pels seus últims protestants té el seu origen en ells.

Veurem que " les set últimes plagues de Déu " prenen, amb algunes diferències, els mateixos objectius que les " set trompetes ": és a dir, en ordre ascendent: la terra, la mar, els rius, el sol, el tron de la bèstia, el gran riu Eufrates, i finalment , l'aire.

Ací està la llista dels objectius de les " trompetes ": Notar que a diferència de les set últimes plagues, cada càstig de les " trompetes " només colpeja a un terç del seu objectiu, perquè colpeja com un advertiment diví.

Apocalipsi 8:7: " La primera trompeta va tocar, i va haver-hi calamarsa i foc mesclats amb sang, i van ser llançats sobre la terra." ; i es va cremar la tercera part de la terra, i es va cremar la tercera part dels arbres, i es va cremar tota l'herba verda ."

Apocalipsi 8:8: " El segon àngel va tocar la trompeta, i alguna cosa com una gran muntanya cremant en foc va ser precipitat en la mar ; i la tercera part de la mar es va convertir en sang …"

Apocalipsi 8.10: " El tercer àngel va tocar la trompeta, i va caure del cel una gran estrela, cremant com una torxa, i va caure sobre la tercera part dels rius , i sobre les fonts de les aigües. "

Apocalipsi 8.12: " El quart àngel va tocar la trompeta, i va ser ferida la tercera part del sol, i la tercera part de la lluna, i la tercera part de les estreles ; perquè s'enfosquira la tercera part d'ells , i es perdera el dia . un terç de la seua lluentor , i la nit el mateix.

Apocalipsi 9:1: " El cinqué àngel va tocar la trompeta, i vaig veure una estrela que va caure del cel a la terra . I se li va donar la clau del pou de l'abisme. "

Apocalipsi 9.13-14: " El sisé àngel va tocar la trompeta. I vaig sentir una veu que eixia de les quatre banyes de l'altar d'or que estava davant de Déu, dient al sisé àngel que tenia la trompeta: «Deslliga als quatre àngels que estan lligats al costat del gran riu Eufrates ». I van ser deslligats els quatre àngels que estaven preparats per a l'hora, dia, mes i any, per a matar a la tercera part dels homes .

Apocalipsi 11.15: " El seté àngel va tocar la trompeta, i va haver-hi grans veus en el cel, que deien : Els regnes del món han vingut a ser del nostre Senyor i del seu Crist ; i ell regnarà pels segles dels

segles ”.

En aquesta comparació, veiem que en el cinqué càstig trobem com a blancs a la religió protestant caiguda de la " cinquena trompeta " i al "tron de la bèstia " de la " cinquena de les últimes plagues ". Amb aquesta agrupació, l'Esperit col·loca a la religió protestant sota el domini espiritual del " tron de la bèstia "; la qual cosa confirmen els fets, ja que el pecat del fals dia de repòs condemnat per Déu és heretat del catolicisme romà papal, que els seus successius líders se senten en el "tron " del Vaticà, a Roma. I Apocalipsi 13.12 confirma la seua associació final: " I va exercir tot el poder de la primera bèstia en presència d'ella, i va fer que la terra i els habitants d'ella adoraren a la primera bèstia, la ferida mortal de la qual havia sigut sanada ". Déu els cria i ells s'ajunten, i en què s'assemblen els protestants i els catòlics caiguts? Tots dos confonen religió amb política. Lluiten i maten per motius religiosos, mostrant així la seua indiferència als ordes de Jesucrist, qui va declarar en Mateo 16.25: « Perquè el que vol salvar la seua vida, la perdrà; però el que perda la seua vida per mi, la trobarà ». Després, al moment del seu arrest pels guàrdies jueus, va donar una demostració concreta de la prohibició de prendre les armes per a defensar la pròpia vida i la dels seus apòstols i deixebles. Les dues falses religions cristianes tampoc posen en pràctica aquest versicle on Jesús declara: « Doneu a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar ». Ja en la seua època, els jueus rebels li van retraure ser amic dels romans, per no cridar a la insurrecció contra ells. El mateix esperit guerriller i partidista anima a les falses religions del monoteisme. Però això és així, i per tant és just que Jesús reconega com a seus sol als qui escolten les seues paraules i les obeeixen. Ací radica tota la diferència entre els triats i els caiguts.

L'objectiu del sisé càstig és comú a tots dos contextos: “ el gran riu Eufrates ” o el territori d'Europa Occidental, també simbolitzat per les “ deu banyes ” des de Daniel 7:7 fins a Apocalipsi 17:3.

Finalment, la " setena trompeta " precedeix lleugerament a la setena de les " set últimes plagues ", ja que designa l'aparició del Crist diví i victoriós. L'objectiu és " l'aire ", i després d'aquest terme es troba el domini terrenal del diable, anomenat a si mateix " el príncep de la potestat de l'aire " en Efesis 2:1-2: " Estàveu morts en els vostres delictes i pecats, en els quals vau caminar en un altre temps, seguint el corrent d'aquest món, conforme al príncep de la potestat de l'aire , l'esperit que ara opera en els fills de desobediència " .

Abans de continuar, cal assenyalar que els objectius previstos també segueixen l'ordre de les coses creades per Déu durant els primers sis dies de la seua creació original. I això revela el vincle que Déu estableix entre el seu càstig i els culpables castigats, és a dir, el menyspreu mostrat pel Déu Creador, qui amb raó i justícia afirma ser.

Després d'aquestes explicacions, resumisc la seqüència d'esdeveniments que segueixen a la primera de les « set últimes plagues de la ira de Déu ». Un mes després, a l'octubre, s'afig una nova plaga a l'anterior: l'«úlcera maligna ».

Apocalipsi 16:3: “ El segon va vessar la seua copa sobre la mar , i aquest es va convertir en sang com de mort; i va morir tot ser vivent que hi havia en la mar . ”

Aquesta segona de les últimes plagues ha de comparar amb la " segona trompeta ", el principal actor de la qual és el règim papal catòlic romà, l'any 538, data del seu establiment oficial. En atacar " la mar " de nou, Déu ataca als seguidors de " la bèstia que puja de la mar " d'Apocalipsi 13:1. El seu paper de maledicció és fonamental, perquè és la base de totes les maledicciones de les altres religions cristianes que han sorgit d'ella al llarg del temps, fins a l'adventismo oficial, " vomitat " per Jesucrist. En Apocalipsi 17:8, Déu diu sobre aquest tema: « La bèstia que vist era, i no és. És necessari que puge de l'abisme e vaja a la destrucció . I els habitants de la terra, els noms de la qual no estan escrits en el llibre de la vida des de la fundació del món, es meravellaran en veure a la bèstia, perquè era, i no és, i encara serà». Confirma aquesta maledicció en dir, en Apocalipsi 18.24: « i perquè en ella es va trobar la sang dels profetes i dels sants, i de tots els que han sigut morts sobre la terra » .

En el context de les últimes plagues, la paraula " mar " té un doble significat literal i simbòlic. Simbòlicament, Déu decreta la mort de tot ésser viu, ja siga humà o animal. Des del Gènesi, " la mar " designa la mort , en contraposició a " la terra ", que albergaria la vida humana. A més, la classe de vida animal que es desenvolupa en ell és terrible: la més gran es menja a la més xicoteta. Literalment, al final del món, la vida animal, primer la marina, és aniquilada davant l'home, perquè va ser creada per Déu abans que ell en el cinqué dia de la setmana de la Creació divina. Les aigües que van formar la terra des de la seua creació reben el nom de " mar " en el segon dia d'aquesta primera setmana original. I un detall important, revelat en Apocalipsi 21:1, és que " la mar ja no existirà " en la terra nova: " Vaig veure un cel nou i una terra nova; perquè el primer cel i la primera terra havien passat, i la mar ja no existia " . El seu simbolisme de " mort " es confirma en Apocalipsi 20.14: " I la mort i l'Hades van ser llançats al llac de foc. Aquesta és la mort segona, el llac de foc ". He d'aprofundir en aquesta subtilesa divina. " Hades " es refereix a la terra seca que rep els cossos dels morts que s'han

convertit en pols. Segons el mandat de Déu en Gènesi 3.19: " Amb la suor del teu rostre menjaràs el pa fins que tornes a la terra, de la qual vas ser pres ; perquè pols eres, i a la pols tornaràs " . Per això, en aquest versicle 14, la paraula " mort " reemplaça i designa a la "mar ", l'altre element principal original del nostre planeta. Transcorre un nou mes i Déu afig una tercera plaga al novembre.

Apocalipsi 16:4: “ El tercer va vessar la seua copa sobre els rius, i sobre les fonts de les aigües , i es van convertir en sang. ”

Record que, per a castigar a Egipte, Déu ja havia realitzat el miracle de convertir l'aigua en sang. I ací, seguint l'ordre donat en la creació, Déu fereix de mort els rius i brolladors d'aigua dels quals l'home depén per a la seua supervivència. Això és, de nou, un mitjà per a eliminar vides humanes que, amb el temps, han de desaparéixer.

Aquests elements ja s'esmenten en la " tercera trompeta " d'Apocalipsi 8.10: " El tercer àngel va tocar la trompeta, i va caure del cel una gran estrela, cremant com una torxa, i va caure sobre la tercera part dels rius i sobre les fonts de les aigües " . Aquests símbols designen a la humanitat que reclama la salvació de Jesucrist, és a dir, des de l'any 313, als "sants" infidels que Déu va entregar al règim papal catòlic romà l'any 538. Déu reconeix provisionalment als qui es van adherir a la Reforma entre 1170 i 1843. Aquests són protestants sincers. Aquest " terç dels rius " es designa com " un terç de les estreles " en Apocalipsis 12:4: " La seua cua va arrossegar la tercera part de les estreles del cel i les va llançar sobre la terra. El drac es va parar enfront de la dona que estava a punt de donar a llum, per a devorar al seu fill després d'haver donat a llum ". I en Daniel 8.10: " Va pujar a l'exèrcit del cel, i va llançar part de l'exèrcit i de les estreles a la terra , i les va calcigar ". Déu ha escrit en la naturalesa la maledicció de les " aigües dels rius " que tornen a la " mar " d'on provenen; és a dir, la qual cosa practiquen totes les falses religions cristianes, cadascuna al seu temps. Transcorre un altre mes i la quarta plaga s'afig al desembre a les tres anteriors.

Apocalipsi 16:8-9: “ El quart àngel va vessar la seua copa sobre el sol ; i se li va donar cremar als homes amb foc; i els homes es van cremar amb la gran calor, i van blasfemar el nom de Déu, que tenia poder sobre aquestes plagues, i no es van penedir per a donar-li glòria ” .

Aquest flagel és terrible i atroç. Però observem el comportament de les víctimes que blasfemen el nom de Déu i no es penedeixen perquè el penediment ja no és possible, com va succeir amb el faraó d'Egipte. Això confirma el context d'una època en la qual la gràcia ja no s'ofereix.

En aquest quart càstig, trobem al sol de la quarta trompeta , on ell mateix va ser ferit per una tercera part de l'ateisme revolucionari francés. Aquest símbol de la vertadera llum divina designava la Bíblia, la santa Paraula escrita de Déu. En aquest context final, Déu vinga el mal causat als seus dos testimonis . Ja no visten de cilicio com en Apocalipsi 11:3, i es vengen amb doloroses cremades als éssers humans que els han menyspreats i maltractat. Els qui han subestimat la importància de la llum divina bíblica ara han de suportar una llum que els crema . Transcorre un nou mes, i una cinquena plaga assota al gener als humans maleïts per Déu.

Apocalipsi 16.10-11: “ El cinqué àngel va vessar la seua copa sobre el tron de la bèstia . I la foscor va cobrir el seu regne; i els homes es van mossegar la llengua de dolor i van blasfemar contra el Déu del cel pels seus dolors i les seues nafres, i no es van penedir de les seues obres ” .

L'objectiu triat per Déu és, aquesta vegada, el tron de la bèstia , és a dir, la Ciutat del Vaticà i la seua Basílica de Sant Pere a Roma. Déu confirma així la seua responsabilitat fonamental per la maledicció que ha assotat la fe cristiana des de l'any 313, on se celebrava en aquells dies en el Palau de Letrán de Roma. En submergir aquesta zona en una densa foscor , Déu castiga a l'organització catòlica romana que ha lluitat constantment contra la seua llum perseguint la Bíblia i als seus lectors lliures i independents. En aquesta hora decisiva, Déu atesta contra el catolicisme romà, que carrega amb la culpa d'arrossegar a la seua maledicció a la religió protestant, la condemna de la qual es revela en Apocalipsi 3:1-3 i Apocalipsi 9:1-12; això perquè la fe protestant ha rebutjat les últimes càrregues imposades per Déu des de 1843: la fe vertadera i l'amor a la veritat basats en la Bíblia i les seues profecies. Transcorre un altre mes, i al febrer, el Déu Creador vessa sobre els pecadors la seua sisena de les últimes plagues.

Apocalipsi 16.13-14: “ El sisé rei va vessar la seua copa sobre el gran riu Eufrates , i les seues aigües es van assecar , perquè es preparara el camí als reis que venien de l'orient . I vaig veure tres esperits immunds, com a granotes, eixir de la boca del drac , de la boca de la bèstia i de la boca del fals profeta ” .

L'Esperit usa la imatge de l'esdeveniment històric que va permetre al rei medo Darío prendre Babilònia en temps del rei Belsasar, segons Daniel 5. Va desviar el llit del riu i, així, va poder entrar a la ciutat inexpugnable gràcies a la protecció de la seua imponent muralla. Déu profetitza així el moment en què acabarà la seducció papal de Roma. Perquè és cap a allí que els dimonis congreguen al bàndol protestant i a totes les altres religions cristianes rebutjades per Déu.

Existeix una altra explicació. « L'aigua seca » profetitza la mort de les poblacions europees i els

seus descendents americans i d'altres llocs. I « els reis d'Orient » són els triats de Crist que finalment entraran en la Canaán celestial, perquè aquesta última prova « prepara » el seu « camí » al cel.

La " reunió ", per tant, reuneix els dimonis " celestials " , incloent al seu líder, el diable en " drac " o, en guerra contra " la resta " dels triats, segons Ap. 12.17; el règim papal de " la bèstia " i el protestantisme, o el " fals profeta " des de 1843, o els " tres esperits immunds " com la " granota " segons Levític 11.30. Però aquesta comparació amb la " granota " no es deté ací. No camina, sinó que " salta ", i així caracteritza als qui travessen incorrectament " el llindar " establit per Déu, segons aquest versicle de Sofonías 1:9: " En aquell dia castigaré a tots els que salten el llindar , als quals omplin la casa del seu amo de violència i engany ". Els esdeveniments actuals donen un altre significat a la paraula " granota ", que il·lustra a França, ja que els anglesos criden als seus habitants "menjadors de granotes". I França és l'única potència militar nuclear al "Eufrates " europeu i al mateix temps la nació més rebel i irreligiosa del món, adoradora de la deessa Llibertat.

En assenyalar a " la bèstia ", és a dir, la culpa del catolicisme romà papal, l'Esperit ha preparat l'enteniment d'aquesta sisena plaga. Perquè l'objectiu de Déu és " l'Eufrates ", és a dir, Europa Occidental sotmesa al domini sectari maleït d'aquest catolicisme romà, és a dir, Roma, a la qual Déu simbolitza amb el nom de " Babilònia la gran " en Apocalipsi 17:5. Per tant, és important saber que el llit del riu Eufrates creuava l'antiga ciutat anomenada " Babilònia ", la ciutat construïda pel rei Nabucodonosor. L'acció relacionada amb aquesta sisena plaga es descriu en el versicle 14: « Perquè són esperits de dimonis , que fan prodigis, i van als reis de tota la terra, per a reunir-los a la batalla d'aquell gran dia del Déu Totpoderós ». Els « esperits de dimonis » han sigut alliberats per Déu des de l'inici de la « sisena trompeta », segons Apocalipsi 9.14: « i dient al sisé àngel que tenia la trompeta: Deslliga als quatre àngels que estan lligats en el gran riu Eufrates ». La « reunió » organitzada per la voluntat de Déu té un propòsit: « per a la batalla del gran dia del Déu Totpoderós ». El triple significat d'aquesta expressió defineix el « gran dia » de la victòria de Déu sobre els seus enemics, però també l'entrada en el seu « gran dia » de descans, és a dir, el seu sant Sàbat de « mil anys », profetitzat des del primer « seté dia » de la creació i citat sis vegades en Apocalipsis 20. I la «batalla » mateixa es dirigeix contra el seu « gran dia » de descans santificat. Així, Déu dóna als seus vertaders triats l'oportunitat de distingir d'altres éssers humans rebels per la seua fidelitat al seu sant dia; això, malgrat la sentència de mort que finalment els dictarà el bàndol rebel.

Observem la correspondència d'aquesta plaga amb la sisena trompeta , on l'objectiu diví ja era l'Eufrates , és a dir, l'Europa catòlica, segons Apo. 9.13: « El sisé àngel va tocar la trompeta. I vaig sentir una veu de les quatre banyes de l'altar d'or que estava davant de Déu, que deia al sisé àngel que tenia la trompeta: «Deslliga als quatre àngels que estan lligats en el gran riu Eufrates » . La sisena trompeta i la sisena de les últimes plagues de Déu tenen en comú l'acció de reunir grups independents maleïts per Déu. Aquesta reunió té el propòsit de liderar una batalla , però cura amb el parany! Hi ha dues batalles en la revelació divina. La primera és la que es lliura sota el títol de sisena trompeta . És una guerra mundial mortífera, l'última del seu tipus, terriblement destructiva per ser nuclear. L'altra batalla és espiritual i es dirigeix contra Déu i els seus sants fidels; els seus últims triats. Apocalipsi 16.16 ho crida " Armagedón ". Aquesta segona " batalla " està profetitzada en la " cinquena trompeta " d'Apocalipsi 9:7: " Les llagostes eren com a cavalls preparats per a la batalla ; i sobre els seus caps hi havia corones com d'or, i els seus rostres eren com a rostres humans ". En què consisteix aquesta preparació? Alliberada per Déu en 1843, la religió protestant ha renovat les seues relacions amb el catolicisme, fins al punt d'aliar oficialment amb ell mitjançant l'aliança ecumènica. Per tant, la reunió profetitzada s'ha complit. Però en el moment de la sisena plaga, s'organitzarà una nova reunió per a prendre una mesura col·lectiva l'objectiu de la qual serà apaivagar la ira divina que s'expressarà mitjançant les plagues vessades. Perquè, en resum, la situació humana en la terra és veritablement terrible i insuportable. El bàndol rebel ha d'identificar i assenyalar als responsables d'aquesta ira divina. Convençuts de no ser responsables, els rebels reunits es deixen guiar pels esperits demoníacs que designen als sabatistas. Per a calmar la fúria de Déu, es decideix exterminar-los i es fixa una data per a la seua execució. Aquesta experiència va ser profetitzada pels jueus deportats a Babilònia fins a l'època dels reis perses. I la història del Llibre d'Ester ens la descriu. El vilà es diu Amman i organitza les condicions per a penjar al jueu Mardoqueo. Ester és un jove fesol casat amb el rei Jerjes. Mardoqueo la insta a intervindre a favor seu davant el seu espòs, el rei. Ester inicia llavors un dejuni i ora a Déu durant tres dies. Després, parla amb el rei, qui reverteix la situació. Amman és penjat en la forca preparada per a Mardoqueo, i Jerjes autoritza els jueus a matar als seus enemics locals durant dos dies. Aquest escenari és exactament el que es complirà a partir del 18 de març de 2030. Aquesta data és la que els jueus celebraran l'any 2030, perquè celebren la Festa del Dejuni d'Ester cada any. El dejuni llavors afectarà, durant tres dies, als últims observadors del dissabte. En el tercer dia, la data programada per a la seua execució, que serà el primer dia de la primavera, Déu tornarà en la forma de Jesucrist per a destruir als rebels que havien d'executar als

seus triats fidels. Aquesta inversió de la situació del context final està profetitzada tres vegades en la Bíblia: primer, pel nom " Benjamin " de la dotzena tribu dels triats " segellats " d'Apocalipsis 7:8; segon, per l'experiència d'Ester; i el tercer en aquest tema de la batalla " Armagedón " l'acció de la qual és evocada en Apocalipsi 16.19 i desenvolupada en Apocalipsi 18: " I la gran ciutat va ser dividida en tres parts, i les ciutats de les nacions van caure, i la gran Babilònia va vindre en memòria davant de Déu , per a donar-li el calze del vi de la cremor de la seua ira ."; Això també es profetitza mitjançant el tema de la " verema " presentat en Apocalipsi 14.19-20 (i que Isaïes 53 desenvolupa): " I l'àngel va ficar la seua falç en la terra, i vendimió la vinya de la terra, i va tirar la verema en la gran almàssera de la ira de Déu . I l'almàssera va ser trepitjada fora de la ciutat, i de l'almàssera va eixir sang fins als frens dels cavalls, per una distància de mil sis-cents estadis ". » Record i traduïsc el final d'aquest versicle: i Déu va vessar la sang de tots els falsos mestres o " falsos profetes " que van ensenyar mentides usant la iniquitat i falsament la seua santa Bíblia escrita en " una expansió". Mil sis-cents anys de carrera per a guanyar el premi de la crida celestial, segons la imatge que dóna Pablo en 1 Corintis 9.24: " No sabeu que els que corren en l'estadi, tots a la veritat corren, però un només s'emporta el premi? Correu de tal manera que ho guanyeu ."; aquesta duració de setze segles comença a principis del segle XV a. C. i acaba a la fi del segle I de l'era cristiana , quan Juan va rebre la visió de l'Apocalipsi.

Segons aquests patrons revelats, la data del decret de mort dels observadors del dissabte hauria de fixar i promulgar el 17 de març de 2030. El primer dia de primavera, el 20 de març següent, Jesucrist tornarà i castigarà amb la mort als rebels culpables, dirigint la ira de les seues víctimes enganyades contra els mestres religiosos. El seu diví retorn s'evoca en aquest versicle d'Apocalipsi 16.17: « El seté àngel va vessar la seua copa en l'aire, i des del tron va eixir una gran veu del temple, que deia: “ Fet està!” ». Els " sants " no presenciaran aquest sagnant espectacle perquè, guiats per Jesucrist, ja hauran entrat en l'eternitat celestial. Això és el que significa l'expressió " fora de la ciutat "; la " ciutat santa ", és a dir, els seus fidels triats. Els sants deixaran la terra el 20 de març, i en la terra, la venjança podria continuar fins a la Pasqua de 2030. Així, els últims rebels periran esclafats per la calamarsa de la setena de les " set últimes plagues de la ira de Déu ", com s'anuncia en Apocalipsi 16.21: " I una gran calamarsa, el pes de la qual era d'un talent , va caure del cel sobre els homes; i els homes van blasfemar contra Déu a causa de la plaga de la calamarsa , perquè la plaga era molt gran ".

Per aquest " assot de calamarsa " Déu dirigeix la seua última lliçó a la humanitat rebel. Paga pel mal ús de la llibertat que Déu ha donat a cada ésser humà en la terra. I el propòsit d'aquesta llibertat era només triar-la o combatre-la, amb totes les conseqüències de les dues opcions oposades. Aquesta lliçó ja es va donar en la seua " paràbola dels talents ", en la qual, després de la moneda d'aqueix nom, s'amaga l'acció lliure, el zel o la seua absència, el fruit que dóna cada criatura. I en aquesta mateixa paràbola, Jesús pronuncia la seua condemna al " serf malvat " que veu en ell " un amo sever, que sega on no sembrava ", segons Mateo 25:24: " Llavors, arribant el que havia rebut un talent, va dir: 'Senyor, et coneixia com a home sever , que segues on no vas sembrar i reculls on no vas escampar '". I com Déu venjatiu i just, es mostra veritablement " dur " i despietat amb ell, entregant-ho al foc i a la mort; tots dos sent bons. merescut.

En repassar l'escenari de l'èxode d'Egipte per a la fi del món, Déu ens ofereix una confrontació directa entre el seu campament, representat pel seu serf Moisés, i el del Faraó, endurit per Déu. Déu va fer aquesta declaració sobre ell en Èxode 9.15-16: « Si jo haguera estés la meua mà i t'haguera ferit de mort, tu i el teu poble, hauries perit de la terra. Però t'he deixat en peus, perquè veges el meu poder, i perquè el meu nom siga anunciat per tota la terra ». Èxode 9.15-16 10:1-2 especifica a més: «Llavors Yahvé va dir a Moisés: «Presenta't davant Faraó, perquè he endurit el seu cor i el dels seus serfs, per a mostrar els meus senyals entre ells. És també perquè comptes al teu fill i al teu nét el que he fet amb els egipcis i els senyals que he mostrat entre ells. I sabreu que jo sóc Yahvé ». I aquestes coses van quedar registrades en la Santa Bíblia perquè aquest testimoniatge ens beneficie hui. Perquè ens permet comprendre tot el que Déu està organitzant en els nostres esdeveniments actuals. Prompte, en eixir de la « sisena trompeta », menys derrotat que Europa, el Faraó del nostre temps serà la terra de l'amargor, l'Amèrica dels EUA, el cor dels quals serà endurit per Déu de la mateixa manera i per les mateixes raons: l'esperit rebel i contradictori que s'oposa a la voluntat revelada de Déu. Però a més d'aquest advertiment contra la desobediència, el recordatori de les "deu plagues" d'Egipte ens porta a l'època en què es va escriure la història bíblica anomenada "la llei de Moisés". Ara bé, els dos pactes tenen aquesta revelació divina com a fonament, ja que, sense el primer pacte, el nou pacte manca de sentit. Fins i tot hui, i fins a la fi del món dins de set anys, la nostra necessitat d'un Salvador perfecte es revela únicament per la nostra incapacitat personal per a obeir a la perfecció els manaments i ordenances de Déu. Això imposa una responsabilitat a tots aquells que poden llegir en la seua llengua materna, ja que la Bíblia ha sigut traduïda a molts idiomes. És cert que

alguns llibres profètics de la Bíblia estan codificats per Déu per a protegir als lectors indignes de la seua ignorància espiritual. Però els elements essencials revelats en la Bíblia estan clarament expressats i, per tant, són comprensibles per a tots.

Amor vertader

Per a estudiar aquest tema, devem, naturalment, trobar la nostra explicació en l'amor, tal com l'esperit de Déu el viu, el sent i el revela. I ja han de comprendre que aquest model diví és l'únic que té importància, perquè està destinat a ser l'únic model destinat a prolongar durant l'eternitat que encara ens espera. És el model d'aquest amor que el triat ha d'encarnar per a poder viure amb Déu eternament. És encara més important comprendre-ho, perquè constitueix l'única condició vertadera que autoritza l'entrada a la vida eterna.

En 1 Corintis 13, sota els noms de « amor, caritat, carisma », l'Esperit ens presenta una espècie de retrat compost del seu ideal de l'estat mental que Déu desitja trobar en les seues criatures humanes terrenals, però també en les celestials. Això es deu al fet que la llei de l'amor, norma divina, és l'única condició per a construir una felicitat compartida per tots. I quan Déu va decidir posar fi a la seua soledat, va concebre el projecte de realitzar i establir, construint-les pas a pas, les condicions que permeten compartir universalment la vertadera felicitat eterna. En aquest projecte, la indispensable llibertat atorgada a totes les seues criatures inevitablement suscitaria actituds hostils i rebels en un gran nombre d'elles. Ell ho sabia i ja havia previst el judici final que destruiria les vides de totes les seues criatures rebels, aniquilades definitivament en el foc del «llac de foc » de la « mort segona ».

Déu sabia, llavors, que hauria de patir personalment en Jesucrist per a redimir les ànimes dels seus triats del pecat original i dels pecats comesos per feblesa. I, conscient de tot això, va voler dur a terme el seu pla. Des que se li va ocórrer la idea de compartir l'amor, la seua soledat es va tornar insuportable. A més, hem de comprendre per què Déu va acceptar un futur de gran sofriment, per a si mateix i per a les seues criatures. Perquè sabem que, per a la terra, aquest temps de sofriment haurà durat, principalment, sis mil anys. Però el sofriment moral mental de Déu va començar molt abans de l'experiència terrenal, ja que el seu inici es remunta a l'hora en què el seu primer àngel gloriós i perfecte es va rebel·lar contra ell. Abans de crear-ho, Déu sabia que es rebel·laria, però saber alguna cosa i viure-ho en el seu compliment és molt diferent, per a ell, que per a les seues criatures. La pregunta, per tant, persisteix: com pot el Déu vertader, ple de saviesa, acceptar imposar un temps de terrible sofriment sense buscar-lo com el fan els humans desviats i "masoquistes" en la nostra terra? La resposta és: en la recompensa final. La qual cosa dóna un significat precís a aquest versicle d'Eclesiastés 7:8 que ell va inspirar: « Millor és la fi d'un assumpte que el seu principi ; millor és un esperit pacient que un esperit altiu ». I per a obtindre el seu recompensa final, haurà invocat eficaçment la seua excepcional « paciència » divina. Per tant, aquesta recompensa final ha de ser molt gran per a justificar el sofriment de tan terrible prova. I per a comprendre-la millor, Déu compara aquest resultat final amb l'experiència de soledat que va viure eternament abans de la creació dels seus semblants lliures i independents. Per a ell, qualsevol cosa era preferible a aquest estat de soledat. Un període desagradable havia de ser superat i suportat, per a finalment aconseguir la felicitat consolidada en el sofriment.

Què és, llavors, aquest amor que Déu encarna en tota la seua naturalesa divina? És una força impulsora, un principi i un sentiment, inseparable de la noció de vertadera justícia. L'amor funciona com un «imant» amb un nom ben merescut i justificat. Però no hem d'ignorar-ho: l'imant és ben conegut per atraure cap a si mateix, però no li donem suficient importància a la idea que també repel·leix a un altre imant que es presenta sota la seua mateixa polaritat. El pol positiu atrau al negatiu, però dos pols de la mateixa polaritat es repel·leixen. Així mateix, Déu repel·leix tota competència, qualsevol altra falsa divinitat que ho substituïsca. Així, ja segons el principi de l'imant, l'amor de Déu atraurà cap a si als seus vertaders triats. Però què busquen Déu i els seus triats en aquest compartir d'amor? Plaer. Molt s'ha dit sobre l'amor, sovint amb molts prejudicis. Jo mateix, durant un temps, vaig considerar injustificat que el mateix verb "estimar" s'aplicara tant a les coses materials com a les criatures i al mateix Déu Creador. Hui crec que això és possible, perquè darrere del verb "estimar" s'amaga la cerca del plaer en tots els nivells imaginables. Si dic "M'encanta aquest plat", exprés que menjar-ho em produeix plaer. Si dic "Amo a Déu", exprés el mateix. Perquè la vida

és així: només estimem allò que ens produeix plaer, felicitat, pensaments positius, alegria i goig. I és perquè experimenta aquests mateixos efectes que Déu dóna tanta importància a l'amor que rep, a canvi del seu, dels seus vertaders triats; perquè comparteixen el seu amor per les coses que mestressa. En crear llibertat cara a cara, Déu va descobrir el plaer de compartir i va saber que la seua felicitat eterna estava lligada a aquesta elecció.

En vindre al món, el xiquet que naix en la terra té tot per descobrir, i a una edat raonable, deu, al seu torn, prendre decisions i decidir per elles. Les seues decisions condicionaran la seua destinació: les dolentes ho allunyaran de Déu, les bones ho acostaran a ell, de nou, com el principi de l'imant. Déu ens dóna, en la forma del nostre sistema solar, una magnífica imatge de la seua atracció solar fonamental. I tots els planetes giren al seu voltant, rebent la seua llum, la seua calor, la seua radiació. Hi ha planetes xicotets i gegants entre aquests planetes que giren en diferents òrbites a velocitats igualment diferents i en diferents direccions. Així mateix, els seus triats són diferents en color de pell, aparença física i caràcter mental, però els estima a tots en la seua diversitat com Jesús va estimar als seus apòstols, els caràcters dels quals són tan diferents entre si.

En la terra, el triat es distingeix dels altres creients anomenats perquè troba en l'amor rebut de Déu un plaer superior a qualsevol altre plaer terrenal. L'amor és un compartir on la reciprocitat és la llei. Es necessiten dos per a conjugar el verb "estimar" i totes dues parts han d'obtindre satisfacció del seu plaer. Si l'una o l'altra es veu frustrada en les seues expectatives i exigències, compartir l'amor es torna impossible. Aquest principi s'aplica tant a les relacions de parella com a la relació individual amb Déu, l'Esperit invisible totpoderós. Amb claredat i senzillesa, l'apòstol Joan ens diu en 1 Juan 5:1-4: «(Versicle 1) Tot aquell que creu que Jesús és el Crist, és nascut de Déu; i tot aquell que mestressa al qual el va engendrar, mestressa també al qual ha nascut d'ell. (Versicle 2) Sabem que estimem als fills de Déu, quan estimem a Déu i guardem els seus manaments. (Versicle 3) Perquè aquest és l'amor a Déu: que guardem els seus manaments. I els seus manaments no són onerosos. (Versicle 4) Perquè tot el que és nascut de Déu venç al món; i aquesta és la victòria que venç al món, la nostra fe ». Voldria assenyalar ací que el primer versicle, que diu « Tot aquell que creu que Jesús és el Crist , és nascut de Déu», només és vàlid si les altres tres condicions citades en els següents tres versicles són aplicades pels qui afirmen aquestes declaracions bíbliques. No obstant això, des de l'apostasia general de la fe cristiana, creada per la pau religiosa establida per Constantí I el Gran l'any 313 mitjançant el seu decret de Milà, aquestes condicions ja no es compleixen. De manera que, fins i tot hui, des d'aqueixa data, multituds de falsos cristians reclamen injusta i indignament la salvació oferida per la gràcia de Crist Jesús. La falsa interpretació actual del versicle 1 es basa en el canvi de context dels temps viscuts i en qüestió. La declaració de Juan només era vàlida per a l'era apostòlica.

Comprendre el principi de l'amor permet a l'home qüestionar i preguntar si Déu pot complaure en ell. I els textos bíblics indiquen l'estàndard d'obediència que genera plaer en Déu. Qui no es qüestiona sobre aquest tema comet el gran error que el portarà a la més terrible desil·lusió, si és que el seu desig de salvació és gran i real.

L'amor de Déu està connectat amb l'amor per les coses que va crear quan li les contempla i aprecia com a tals. L'amor de les parelles legitimades per Déu, l'amor dels fills pels seus pares i dels pares pels seus fills, l'amor per la vida i els plaers que aquesta ofereix, tots aquests amors estan connectats amb l'únic Déu Creador. El paladar i la llengua que revelen un sabor, un perfum, una olor agradable, adquireixen un valor religiós que Déu va confirmar en l'organització dels seus ritus religiosos de l'antic pacte. I en Apocalipsi 5:8 i 8:5 confirma aquesta comparació dels " perfums " amb les " oracions " que els seus " sants " triats li dirigeixen. Tots dos tenen en comú el caràcter plaent que complau a Déu, qui, al seu torn, retorna onades de plaer a l'esperit de qui es dirigeix a ell amb vertadera santedat. En aquest estudi, honre aquesta paraula, "plaer", que la humanitat atribueix, per a la seua perdició, només als plaers prohibits per Déu. Així, s'oblida el significat noble i pur que comporta aquesta paraula quan es vincula a l'obediència a Déu. I trobada que aquesta paraula, plaer, acosta a Déu a l'home i a l'home a Déu, creat inicialment a la seua imatge. Aquest text d'Isaïes 58:13-14 confirma aquesta noció de " plaer ": " Si retens el teu peu del dissabte, de fer la teua voluntat en el meu dia sant, si feixos del dissabte la teua delícia, per a santificar a Yahweh glorificant-lo, i si l'honres no seguint els teus propis camins, no entregant-te a les teues pròpies inclinacions ni a paraules vanes, llavors et delectaràs en Yahweh , i jo et faré cavalcar sobre les altures de la terra, i et faré gaudir de l'herència de Jacob, el teu pare; perquè la boca de Yahweh ha parlat" .

En la Terra, tot ésser viu prolonga la seua existència gràcies al plaer que li proporciona el menjar. Això aplica tant als animals com als éssers humans. I, pel que fa als humans, res és més nociu que destruir aquest plaer de menjar. És un parany en la qual ha caigut la humanitat moderna, perquè en l'opulència i l'excedent, l'home menja per hàbit més que per necessitat. A més, en ingerir el seu aliment, l'ingereix sense plaer. Com a resultat, el seu cos el rep en les pitjors condicions per a ell. Aquest i el sentit comú ens donen aquest savi consell: «Cal menjar per a viure, no viure per a

menjar». Això denuncia les desastroses conseqüències per a l'organisme humà de menjar sense fam. En el regne animal, les criatures de Déu saben menjar segons les seues necessitats reals; l'obesitat no es troba entre elles. Els excessos estan reservats per a la humanitat, i des de l'experiència estatunidenca, la primera a demostrar-ho, les persones obeses s'han multiplicat als països rics i adinerats d'Occident i Orient. I no és casualitat que Déu es prenguera la molèstia que Moisés escriguera tantes ordenances relacionades amb l'alimentació en el seu llibre anomenat "Levític". I aquest tema està íntimament lligat al de l'amor. Les ordenances divines tenen dos propòsits: un espiritual i un altre carnal. Si bé el cos físic en el qual vivim és carnal, també és cert que la seua relació amb Déu passa pel nostre esperit, que anima mitjançant el funcionament del nostre cervell i les seues cèl·lules, elements que són molt carnals i físics. El respecte a les normes dietètiques establides per Déu està particularment justificat, ja que, en vindre a la terra en Jesucrist, Déu ens va revelar que el cos físic estava destinat a convertir en el "temple o santuari " dels seus triats. Per tant, ens proposa que considerem el nostre cos físic com un " temple " sagrat, consagrat per a adorar-lo, des del qual es fa possible una relació entre el nostre esperit i la seua, però només sota les condicions prescrites i revelades en la seua Bíblia. Trobem informació sobre el tema de " menjar " pur o impur en Levític. 7.20-21-25, tres ordenances que, de no respectar i desobeir, resulten en aquest judici de Déu: « serà tallat del seu poble ». La severitat d'aquest judici diví dóna testimoniatge de la importància que Ell concedeix a les seues ordenances. L'home és superficial per naturalesa, però Déu és tot el contrari, ferm i sòlidament apegat al principi de la veritat, que concerneix tant les seues paraules i símbols profètics com als seus assoliments reals en la vida humana. Les lliçons més importants que Déu imparteix a través dels escrits de la Bíblia es basen més en l'esperit de deducció que en les cartes. Així, Déu mai va prohibir formalment a l'home menjar carn, la qual cosa només va autoritzar oficialment després del diluvi. Però tots poden comprendre que la dieta ideal no era aquesta dieta basada en la carn, sinó la dieta vegetariana o vegana que va prescriure per a Adán, Eva i els seus descendents terrenals. A més, escoltem a Déu vanar que durant quaranta anys, alimentats amb el mannà celestial en el desert, Israel no va ser afectat per cap malaltia. Aquesta és una altra lliçó que l'amor de Déu ens permet aprendre. El triat pot així comprendre que Déu desitja que gaudi de bona salut. Perquè només els qui gaudeixen de bona salut física i mental poden ser dignes de la condició de sants . A més, per a complir amb aquesta expectativa, el veritablement triat intentarà reproduir les condicions de vida dels israelites, alimentats en el desert, una vegada al dia, cada matí, i aprendre d'això una lliçó per al sabbat. En aquest dia, Déu no proveeix aliment per al cos, sinó que dóna una dosi doble el dia anterior, el divendres al matí. La lliçó que se'ns dóna és que el sabbat està consagrat per Déu com a senyal profètic del temps en què « ja no de pa viurà l'home », sinó només « de la paraula de Déu », perquè haurà entrat definitivament en la vida eterna. I la nostra condició terrenal actual està definida per aquest versicle citat per Jesús, en Mateo 4:4: " Va respondre Jesús: Escrit està: No sols de pa viurà l'home, sinó de tota paraula que sale de la boca de Déu. " Des de fa diversos anys, he adoptat aquesta pràctica i he fet del dia de repòs un dia de dejuni absolut i complet durant el qual ensenye i compartisc amb els meus germans i germanes en Crist, sense cap feblesa, la llum revelada pel nostre Déu creador inspirador i regenerador.

En el desert, Déu va permetre que les seues criatures triaren la quantitat d'aliment segons les seues necessitats, i quan la seua elecció va recaure en la carn de guatla, milers van morir per menjar en excés. Es donen lliçons divines, però només els qui tenen oïdes per a sentir-les les escolten i les posen en pràctica per al seu benefici personal i per a la glòria del Déu que estimen. Per contra, per als rebels, Déu va fer que Isaïes diguera en Isaïes 6.10: « Entorpeix el cor d'aquest poble, endureix les seues oïdes i tanca els seus ulls, perquè no vegen amb els ulls, ni senten amb les oïdes , ni entenguen amb el cor, ni es convertisquen ni siguen sanats ».

L'amor és, per tant, compartir el plaer, la qual cosa implica la necessitat de conéixer els gustos de la persona estimada, sense la qual cosa no és possible satisfer les seues expectatives. La Bíblia va ser escrita perquè tots aprengueren el que Déu considera plaent. Dit això, la resposta humana depén de la vertadera naturalesa de cadascun. Els triats tenen en compte aquesta informació, i la resta de la humanitat la ignora totalment o parcialment. Però el Déu de la veritat no es conforma amb el parcial, i això serà la causa de la desil·lusió final. El triat no ha de témer tant la batalla externa com la que ha de lliurar en el seu interior contra l'egoisme, que caracteritza naturalment als hereus del pecat d'Adán i Eva. Primer, en el nou pacte que va establir, Jesús va donar l'exemple de l'esperit d'abnegació que desitja trobar en la vida dels seus triats. Els apòstols van rebre i van respondre positivament a aquesta lliçó, i no van dubtar a permetre que els malvats increduls els llevaren la vida, que van oferir com a sacrifici viu. Déu va ser glorificat per aquest testimoniatge de confiança depositat en la seua promesa de la resurrecció final. Perquè Jesús i tots els seus màrtirs en la història van acceptar morir de manera més o menys atroç, a causa de la fe que van depositar en les promeses divines de la «recompensa final»; és a dir, en el « plaer » que trobarien en el cos celestial de la seua resurrecció.

Havent presenciat la resurrecció de Jesús, els seus apòstols i deixebles van creure en la seua promesa sense cap mena de dubte, sense la menor reserva.

Hui comptem amb el testimoniatge d'aquests primers testimonis de Jesucrist, però en la seua revelació profètica, plenament desxifrada, trobem l'equivalència de la resurrecció de Jesús. L'obertura de la nostra intel·ligència a misteris que romanen incomprensibles per a altres éssers humans constitueix la prova vivent de l'amor de Crist renovat i adaptat als temps i èpoques. Aquest « testimoniatge de Jesús », segons Apocalipsi 19.10, és el testimoniatge del seu amor per aquells als qui la idea del seu retorn alegra i transforma. Cada setmana, el dissabte el profetitza, de manera que el nom donat a la seua última institució universal oficial, «Església Adventista del Seté Dia», uneix els dos temes que es converteixen en un només, el qual es refereix a aquest retorn final, esperat en va tres vegades i anhelat des de l'època dels apòstols en l'època del seu ministeri terrenal. Això és el que revela el seu diàleg amb ells, com es relata en Mateo 24, el versicle del qual 3 diu: « Es va asseure en la muntanya de les Oliveres. I els deixebles es van acostar a ell en privat i li van preguntar: Dis-nos, quan seran aquestes coses, i quin senyal haurà de la teua vinguda i de la fi del món? ». Observem amb atenció la seua primera resposta, perquè és fonamental per a descriure aproximadament dues mil anys de fe cristiana: el versicle 4: « Jesús els va respondre: Mireu que ningú us enganye ». Perquè ja aquest advertiment els preocupava molt menys que als seus descendents fins al seu retorn definitiu.

Hui, al final de la primavera de 2023, il·luminats per la profecia desxifrada, podem comprendre la importància d'aquest advertiment de Jesús, ja que Déu ens ha permés identificar l'evidència que condemna, l'una després de l'altra, les diferents formes d'institucions religioses cristianes disseminades per la terra, totes víctimes de la seducció satànica . Queden, per tant, menys de sis anys perquè cada triat descobrisca que la revelació profètica és una carta d'amor dirigida per Déu als seus sers estimats, perquè la seua fe i el seu interés en aquestes coses santíssimes que ell ha preparat per a ells donen testimoniatge que també ho estimen profundament. Així, així com l'imant atrau només el ferro i l'acer i ignora tots els altres metalls, pel seu amor, Déu atrau només als qui tenen la vocació i la naturalesa per a ser atrets per ell. Només ells romandran després de sis mil anys de selecció terrenal. Per tant, consideren ja que, com va dir Jesús en el seu temps, viuen envoltats de morts vivents als qui només els queden uns pocs anys de vida. Apreneu i accepteu la idea d'una separació definitiva perquè, massa lleu per al judici del cel, els vostres amics i amors terrenals seran ràpid aniquilats, destruïts per la guerra, la fam, la mortalitat i les seues malalties, o finalment, en la primavera de 2030, el dia del gloriós retorn del " Rei de reis i Senyor de senyors ", pel Déu totpoderós YaHWéH, Miguel, Jesucrist.

No temen compartir amb els qui els envolten la notícia d'aquest gloriós retorn i les seues senzilles explicacions, perquè aquest coneixement és el seu privilegi davant Déu i els homes. Aquesta informació els brinda a tots l'oportunitat de revelar la seua vertadera naturalesa, sense cap risc particular per a vostés. Déu protegeix als qui li pertanyen i els necessita vius per a glorificar-ho en aquesta última prova de fe "adventista" que va començar en la primavera de 2018 i acabarà en la primavera de 2030.

No puc deixar aquest tema de l'amor de Déu sense esmentar aquest tema tan volgut per a mi, perquè concerneix l'amor a la veritat. És una cosa inherent a la meua naturalesa, i odi la mentida en totes les seues formes des del meu naixement. Ja siga broma, rondalla o fanal, continua sent la mentida detestable, perquè enganya la confiança de l'ésser humà i només porta conseqüències desagradables de sofriment i desil·lusió. Déu li dóna al diable com a Pare, la qual cosa és un argument que incita a detestar-lo, a odiar-lo.

En canvi, compartir la veritat genera confiança en els qui l'escolten. Jesucrist va donar aquest principi en Mateo 7.12: « Totes les coses que vulgueu que els homes facen amb vosaltres, així també feu vosaltres amb ells; perquè això és la llei i els profetes ». Cap dels triats de Crist desitja ser enganyat, i no pot enganyar al seu proïsme. Déu construeix la unitat dels seus triats en compartir la seua veritat i tota la veritat, profana o espiritual. L'amor a la mentida és un criteri per als fills del diable segons Apocalipsi 22.15: « Fóra els gossos, i els embruixadors, i els fornicaris, i els assassins, i els idòlatres, i tot aquell que mestressa i practica la mentida! ». En aquesta última declaració, Jesús confirma les dos anteriors citades en Apocalipsis 21:8 i 27. Aquesta triple condemna de la « mentida » s'aplica a totes les criatures no triades per ell. I per als seus triats, aquesta justa condemna de la “ mentida ” per part de Déu és la resposta donada al seu major desig; la seua resposta al seu “ amor per tota la seua veritat revelada ”.

Amb quin senyal podem identificar l'amor? Apreciant la presència i compartint amb el ser estimat, diví o humà. Els qui s'estimen no tenen pressa ni desig de separar. Déu no s'equivoca, i identifica als seus triats per aquests mateixos comportaments cap a ell. Ho deixem amb pesar a la nit, només per a trobar-ho al matí amb un cos descansat. I l'estudi de les seues revelacions se segueix amb

perseverança i fermesa. Per a una jove parella casada, l'aïllament seria ideal perquè, lluny d'altres éssers humans, puguen aprendre a construir la seua vida junts secundar l'u en l'altre. Però en la vida moderna, s'ha generalitzat el contrari d'aquest ideal. Els éssers humans s'amunteguen en ciutats tan aterridores per la seua grandària com per les temptacions que ofereixen als seus habitants. La separació dels seus triats, del món i les seues normes, encara es deu a l'amor de Déu. Ell va donar clar testimoniatge d'això en guiar al seu primer Israel al desert d'Aràbia, on van estar completament protegits de les males influències dels pobles pagans de l'època. Per tant, no és difícil comprendre que Déu desitja per als seus triats cristians la mateixa separació, si no física, almenys mental i espiritual. Els triats dels temps moderns de hui saben que en el dia del retorn de Crist, "en Aqueixa nit, de dues en un llit, un serà pres i l'altre deixat ", segons Lucas 17.34. Els qui estimen la mentida no compartiran l'eternitat dels qui estimen la veritat ensenyada per Déu en la seua santa Bíblia; fins i tot si estigueren casats i es mantingueren fidels l'u a l'altre.

L'amor és la raó que va portar a Déu a crear éssers lliures. Aquest amor, per tant, se situa al començament de les seues creacions d'éssers vius lliures i independents, successivament, celestials i terrestres. I, lògicament, la seua suprema importància ho converteix en la vara de mesurar i l'estàndard del judici diví. Déu crea la vida lliure per a seleccionar, en ella, als seus triats, als qui identifica segons l'amor que li tenen. I l'explicació que desenvoluparé ací dóna testimoniatge d'això: la fe depén de la " intel·ligència ". Daniel 12:3 i 10 confirmen aquest vincle inseparable que uneix la " intel·ligència " i l'elecció: " Els intel·ligents resplendiran com la resplendor del cel, i els que ensenyen la justícia a la multitud resplendiran com les estreles pels segles dels segles. .../... Molts seran purificats, emblanquits i refinats; els malvats procediran malvadament, i cap dels malvats entendrà, però els que tinguen enteniment comprendran. » Com es mostren els triats més " intel·ligents " que altres humans? Paradoxalment, mitjançant la seua actitud humil i senzilla, que els permet acceptar la condició de criatures que Déu els atorga. I, com a resultat, la seua intel·ligència els porta a acceptar sotmetre al Déu totpoderós que els va crear. Aquesta és una reacció natural de la qual estan dotats els propis animals i que es denomina instint d'autoconservación. L'home intel·ligent té tantes raons com els animals per a buscar prolongar la seua vida. A més, en el seu compromís religiós, li espera una grata sorpresa: descobrirà que el seu Déu creador sublima l'amor i la vertadera justícia.

Tots sabem que, segons aquest popular, «l'amor no es pot manar; no es pot ordenar». Això es deu al fet que estimar depén de la nostra naturalesa personal, en la qual la nostra voluntat no influeix. Ningú pot explicar per què estimem això o allò. Això és tan cert que una altra dita resa: «De gustos i colors no es discuteix». I és tan cert per a les coses com per als éssers vius, humans o animals. Llavors, en aquest cas, com podem explicar aquest versicle de Deuteronomi 6:4-5 en el qual Déu declara: « Escolta, Israel: Yahvé, el nostre Déu, és un sol Yahvé. Estimaràs a Yahvé, el teu Déu, amb tot el teu cor , amb tota la teua ànima i amb totes les teues forces. I aquests manaments que jo t'ordene hui estaran en el teu cor » ? I en Mateo 22.37, Jesús cita les paraules del versicle 4, afegint: « i amb tota la teua ment ». D'aquesta manera, atesta que un pacte diví únic, basat en aquests valors, continua en el nou pacte que la seua mort establirà. No obstant això, Déu sap que l'amor no pot ordenar. Llavors, per què ho fa? La resposta és aquesta: sota aquest aspecte de l'ordre establit, Déu descriu el retrat complex dels triats als qui desitja salvar i als qui anomena " Israel " per a ser "victoriosos amb Déu". Convida als éssers humans a complir amb els seus criteris selectius. Els triats poden complir-los sense problema; però la resta de la humanitat no. De fet, aquesta descripció pretén excloure als candidats a la salvació que no són dignes d'ella, perquè no compleixen amb els criteris de caràcter que ell exigeix. El mandat diví " estimaràs ", per tant, condemna a qui "no estima" el que se li mana. I en descriure l'estàndard de salvació, Déu jutja i condemna tot el que no correspon a ell. Versicles de la Bíblia adverteixen a l'home sobre la manera en què ha d'acostar a Déu. I el raonament de la vertadera " intel·ligència " ens permet comprendre que qui afirma ser Déu sense estimar-ho com exigeix, comet un doble pecat. Això es deu al fet que el requisit diví publicat li prohibeix afirmar ser Déu, sabent que el seu esperit desobedient ho fa indigne d'això de manera evident i incontestable. L'obediència i la desobediència són els dos punts de suport del judici de Déu. El vertader amor és naturalment obedient, i els triats que estimen a Déu i les seues veritats bíbliques de manera natural no tenen majors dificultats per a conformar als requisits divins revelats. Així mateix, d'altra banda, el ser rebel que no sap estimar a Déu segons la seua norma, el desobeeix i, no obstant això, afirma ser Déu; per a la seua salvació, el seu compromís religiós ho fa més culpable que un ésser humà ateu veritablement incrèdul. Aquest versicle de Juan 17:3 confirma plenament aquesta anàlisi: « I aquesta és la vida eterna: que et coneguen a tu, l'únic Déu vertader, i a Jesucrist, a qui has enviat » . Conéixer a Déu és conéixer la seua exigència d'un amor vertader que obeeix i posa en pràctica tota la seua voluntat divina. Aquest altre versicle de 2 Timoteo 2.19 diu el mateix, afegint un sever advertiment contra la « iniquitat »: « No obstant això, el fonament de Déu roman ferm, tenint aquest segell: El Senyor coneix als que són seus; i: Tot aquell que invoque el nom del Senyor, apartar de la iniquitat » .

Ara bé, aquesta « iniquitat » ja comença en el fet de reclamar la salvació de Jesucrist, mentre que la desobediència, que indigne a l'anomenat, li impedeix fer-ho. I el tercer manament confirma aquesta prohibició en dir en Èxode 20:7 : “ No prendràs el nom de Yahweh el teu Déu en va; perquè Yahweh no tindrà per innocent al qual prenga el seu nom en va ”.

En la seua paràbola dels dos fills, Jesús confirma que l'amor obedient és el testimoniatge que li permet justificar als seus triats. Ho trobem en Mateo 21.28-31: " Què els sembla? Un home tenia dos fills; i acostar al primer, li va dir: 'Fill, vés a treballar hui en la meua vinya'". Ell va respondre: «No vull». Llavors, penedit, va anar. Es va tornar cap a l'altre i li va dir el mateix. I l'altre fill va respondre: «Sí, senyor». I no va ser. Quin dels dos va fer la voluntat del pare? Van respondre: «El primer». I Jesús els va dir: «De cert els dic que els publicans i les prostitutes entraran abans que vostés en el regne de Déu». Els jueus als qui Jesús els parla li donen la resposta correcta. En fer-ho, donen testimoniatge del seu seny i, per tant, de la seua terrible culpa, perquè es comporten com a fills desobedients que diuen a Déu: « Estic disposat a servir-te», però no ho fan. Aquests dos fills simbolitzaven inicialment als serfs de Déu de les dues aliances. El primer era la imatge dels pagans que van romandre fora del servei de Déu, però que després, en el moment assenyalat per a la seua conversió, es van mostrar extremadament gelosos per la seua obra, a la qual entrarien per mitjà de Jesucrist. El segon fill designava a l'Israel jueu, a qui Jesús es va presentar per a completar el pla salvífico de Déu. En anunciar que aquest fill va dir: « Estic disposat, Senyor», però no va ser , Jesús va profetitzar la negativa de la nació jueva a reconéixer-ho com el Messies enviat per Déu. Per tant, el seu judici s'expressa en aquests termes: « Els assegure que els publicans i les prostitutes entraran abans que vostés en el regne de Déu ». Però aquesta paràbola es compleix de nou en el nou pacte, i els dos fills tornen a estar representats allí, aquesta vegada en la fe cristiana. Entre els anomenats-triats i els anomenats-caiguts, continua sent la santificació, és a dir, l'obediència concreta posada en pràctica, la que marca la diferència i justifica l'elecció en la selecció divina.

Quan una de les seues criatures afirma ser el seu serf, Déu coneix les seues obres i la forma de la seua fe. El triat ho obeeix i ho glorifica, però què passa amb qui ho desobeeix? La seua pretensió de salvació es manifesta en l'arrogància , que Déu finalment castiga amb la mort, i especialment amb la segona mort .

Per a comprendre plenament el pensament de Déu, comencem amb el seu pla de salvació. En Apocalipsi 17:8, observem que Déu coneix els noms de tots els seus triats redimits per la sang de Jesucrist durant els 6000 anys reservats per a aquest procés de selecció. Per tant, per a la resta, que concerneix els incrèduls i als rebels, organitza un programa de desenvolupament evolutiu. Perquè el pla creacionista diví té dos objectius principals: el primer consisteix a seleccionar als seus triats eterns, i el segon es refereix al judici i la destrucció definitiva dels no triats. El judici de Déu sempre ofereix només aquestes dues opcions absolutament oposades: « la vida i el bé; la mort i el mal ». Hem de reconéixer això, però la «imatge de Déu » es va trobar en Adán només abans del pecat original. En cometre aquest pecat, va perdre aquesta « imatge de Déu », que va ser reemplaçada, en ell, per la del diable, a qui va preferir obeir. Aquesta « imatge de Déu » es va trobar en un ésser humà sol en Crist, l'àngel Miguel encarnat en Jesús. En menjar del fruit del «arbre de la ciència del bé i del malament », símbol del diable en rebel·lió, Adán es va convertir, després de Satanàs, en un « arbre de la ciència del bé i del malament », capaç de transmetre a la seua posteritat la seua nefasta herència de mort i maledicció. Després d'ell, la reconciliació amb Déu només va poder obtenir mitjançant l'obra redemptora fundada en Jesucrist i el seu sacrifici expiatori voluntari. I fins a la seua vinguda a la terra, els sacrificis d'animals ho van precedir i van simbolitzar des d'Adán. I és en aquest ministeri salvífico que, en Crist, Jesús dóna testimoniatge de l'immens amor de Déu pels seus triats, als qui ve a salvar expiant els seus pecats en el seu lloc.

L'amor de Déu així demostrat és de tal magnitud que només els seus triats poden estimar i apreciar el seu valor. És, en efecte, escandalós veure l'amor de Déu explotat i reivindicat per criatures que es mostren totalment indignes d'ell en reduir la salvació a una mera etiqueta religiosa. Els qui ensenyen aquestes coses s'assemblen més als romans, que fredament clavaven claus en les nines i els peus dels crucificats, que als humils apòstols de Jesucrist, als qui, no obstant això, reclamen com a legítims hereus històrics. Ignoren que són jutjats pel Déu de la Veritat, l'Esperit Sant, de qui res s'oculta ni es pot ocultar. Per als seus triats, no hi ha dubte que aquest Déu perfecte, sant i just ha jutjat i condemnat a aquests éssers indignes; les seues revelacions profètiques ho testifiquen. Però l'execució de la seua sentència sol es duu a terme en el moment que ell decideix. Així mateix, mentre espera aquest moment, la religió cristiana monoteista ha de conservar el seu aspecte "confús" que la converteix en hereua dels habitants de la torre de Babel.

Abans de revelar el seu amor a un nivell sublim, el nostre Pare celestial va haver de preparar al seu poble, l'Israel carnal. De fet, no podem deixar de reconéixer l'enorme canvi que s'observa entre la forma en què Déu era generalment vist i jutjat pels homes de l'antic pacte i els del nou. Les

concepcions de Déu són absolutament oposades. Així com en l'antic pacte es conservava el record del Déu aterridor que va parlar des del cim de la muntanya Sinaí, en el nou pacte, la multitud de falsos creients ja no creu que Déu siga capaç de castigar, matar i, pitjor encara, exterminar. I aquest resultat es deu a la visió que se li dóna al Crist crucificat, feble i fraternal. Per tant, era necessari que Déu preparara, entre els seus dos pactes, un missatge que permetera als seus triats comprendre la raó d'aquest enorme canvi que el nou pacte anava a portar, perquè pogueren acceptar-lo i conformar a ell. Aquest missatge és el que Déu ensenya a través del testimoniatge de Job, el seu « serf fidel i irreprensible ».

De fet, quina era l'opinió dels jueus de l'antic pacte sobre el pecat i el càstig diví? Els tres amics amb els quals Job es troba durant el seu dolorós testimoniatge coincideixen en aquest punt: si Déu castiga a Job, és perquè ha pecat contra Ell. Aquesta opinió era compartida per la gran majoria dels jueus, i es justifica perquè els escrits de Moisés no ensenyen enlloc que l'innocent haja de ser castigat per Déu; almenys no en els articles de les seues lleis, doncs sense que els jueus ho comprengueren o advertiren clarament, els ritus dels sacrificis d'animals innocents ja ensenyaven la idea que una víctima innocent podia reemplaçar a l'home pecador, per a carregar i expiar els seus pecats en el seu lloc. I així, en l'extrem oposat, en el nou pacte, el fals cristianisme va arribar a condemnar la idea que Déu castiga el pecat. La veritat, per descomptat, es trobava en algun punt intermedi entre aquestes dues idees extremadament oposades. I Déu es val de l'experiència de Job per a obrir-nos el cel, ja que ens permet descobrir un diàleg que comparteix amb Satanàs, el seu enemic. En aquest testimoniatge, abans de ferir-lo, Déu confirma el seu judici sobre Job, a qui jutja « fidel i recte ». I ens permet descobrir per què un ser innocent com ell és ferit per Déu. Per part seua, Job ignora per complet aquest desafiament que enfronta a Satanàs amb Déu i en el qual, davant Crist, com els «dos bocs» del «Dia de l'Expiació», és fet pecat, és a dir, tractat com a pecador. El propòsit d'aquesta lliçó és que els seus triats comprenguen per què, l'any 30 d. C., Crist va morir crucificat el dimecres 3 d'abril, vespra del dissabte de Pasqua. Perquè, al seu torn, Crist, perfecte i innocent, morirà per a expiar els pecats dels seus triats. I després d'ell, els seus apòstols i deixebles també moriran, assassinats encara que innocents. Però, per desgràcia, la naturalesa humana sempre cau en excessos, i la conseqüència perversa d'aquests testimoniatges bíblics i històrics és que el pensament cristià general del nostre temps considera que ser abatut per la pròpia fe constitueix una prova de la seua autenticitat. I res és més fals que aquest raonament. De fet, la mort i la seua acceptació no proven absolutament res en el nostre temps. Va demostrar la vertadera fe en temps de persecució, però des de l'establiment de la pau religiosa després de 1800 i 1844, la vertadera fe es demostra per l'amor a la veritat ensenyada en la Santa Bíblia, i notablement, des de 1843, per l'amor a les veritats contingudes en els textos de les profecies d'aquesta Santa Bíblia. El pas de la llei a la fe va ser també el pas del Déu "dur" al Déu "amorós". No obstant això, la veritat era encara diferent, perquè aquesta duresa de Déu en l'antic pacte ja venia acompanyada de nombroses proves del seu amor. Però per a comprendre aquesta "duresa" atribuïda a Déu, hem de comprendre com i a qui atribueix Déu aquest tipus de pensament. En la seua paràbola, Jesús atribueix aquesta visió injusta de Déu al serf infidel, a qui rebutja i condemna. I aquesta revelació atribueix aquest judici pervers, que considera a Déu «dur», als jueus rebels de l'antic pacte, però també, després d'ells, als cristians falsos i rebels del nou.

En realitat, Déu sempre ha sigut el mateix Déu d'amor, però va haver d'instruir als seus triats mitjançant dues lliçons successives basades en la necessitat de respectar la justícia perfecta. En l'antic pacte, els triats van aprendre les normes de les lleis divines, és a dir, la norma d'obediència requerida. En el nou pacte, els triats van veure a Déu pagar, en el seu lloc, el preu exigit per la seua justícia perfecta. Va oferir la seua vida en Crist per a redimir els pecats dels seus triats i així poder salvar-los, legalment, purificant-los perquè estigueren en un estat digne de compartir la seua eternitat.

Aquest estudi ens revela que el Llibre de Job no és només la història d'una experiència de fidelitat sublim, sinó també una lliçó profètica revelada. El seu gran interés resideix a presentar una revelació que atesta que Déu anuncia el comportament futur dels jueus contemporanis de Crist. A més, revela la naturalesa de la principal mancada que la nació cometrà col·lectivament, en criticar el prejudici segons el qual el càstig és, únicament, causat pel pecat de qui és castigat. I l'interés d'aquesta revelació és enorme per al nostre temps, en el qual els mateixos prejudicis enganyen a multituds de falsos cristians i falses religions. Però, hauria de sorprendre'ns això? El Gènesi només profetitza al llarg dels set dies de la creació; tots els elements creats són, en d'altres, símbols profètics del projecte de salvació i les seues conseqüències terrenals. A més, en simbolitzar la Bíblia i els seus escrits sobre els dos pactes, Déu els dóna el títol dels seus " dos testimonis " en Apocalipsis 11:3, i en el versicle 10 d'aquest capítol 11 llegim: " I els habitants de la terra s'alegraran i s'alegraran per ells, i s'enviaran regals els uns als altres, perquè aquests dos profetes van turmentar als habitants de la terra ". Els " dos testimonis " són, per tant, per a Déu, els seus " dos profetes ". I llavors podem entendre que tot l'escrit durant els dos pactes, en aquesta Bíblia, té un propòsit profètic . I que tot

aquest ensenyament és com a fils d'amor que tixen el mantell de justícia requerit per a la condició de triats dels seus redimits anomenats.

Al final del relat de l'experiència de Job, Déu revela el seu judici sobre la conducta de les quatre persones retratades. Condemna als tres amics i justifica a Job. En el dia de Crist ressuscitat, Déu condemnarà a la nació jueva i als seus tres pastors: el poder civil, el clergat i els falsos profetes, i, per contra, justificarà el ministeri de Jesús i la fe dels seus apòstols. La seua tristesa es transformarà en alegria suprema, i el dubte serà dissipat i reemplaçat per la certesa. Així, de la mateixa manera i per les mateixes raons, en el seu temps, Job, Crist i els seus triats obtenen la recompensa de la fidelitat vertadera i autèntica. I hem vist des del començament de l'estudi d'aquest tema de l'amor vertader que el final del programa de salvació implementat per Déu és millor que el principi, perquè és en aquest final que el campament de la llum obté la seua recompensa; la que justifica l'amor, per Déu i per les seues criatures.

En aquesta lliçó del Llibre de Job, hem de destacar un punt important. Job i els seus tres amics desitgen honrar al gran Déu Creador i recordar les raons per a honrar-ho. Això també aplica a les diverses religions cristianes o monoteistes actuals. No obstant això, Déu condemna als tres amics i justifica a Job. La diferència en el judici de Déu es basa, per tant, en les diferents naturaleses dels quatre homes. Amb una visió de Déu com un Déu sever, els tres amics profetitzen, idealment, als jueus incrèduls que esperaven que Crist entrara en guerra oberta contra els romans de la seua època. Per tant, no van poder comprendre que Jesús va vindre a la terra únicament per al combat espiritual, perquè va vindre només per a portar la gràcia divina obtinguda mitjançant la seua mort expiatòria. Les persones religioses carnals del nostre temps també són incapaços de prioritzar els valors estrictament espirituals. En canvi, els Jobs del nostre temps es mostren capaços d'això, i Déu els beneeix donant-los cada vegada més llum, de manera que la Bíblia es converteix en el barret del mag diví que revela les explicacions de lliçons mal enteses i mal interpretades durant milers d'anys.

Aquest paper de Job, qui profetitza de Jesucrist, em porta a comprendre per què, en Ezequiel 14, Déu cita com a models dels seus triats aquests tres noms: « Noé, Daniel i Job ». Tots ells són « profetes » de Déu i portadors d'un aspecte de Crist, i els seus tres noms profetitzen tres aspectes successius de la seua obra: « Noé » és el triat típic dels redimits que profetitza als antediluvians; « Daniel » és el triat típic dels redimits que profetitza per als dos pactes; i « Job » és el triat típic dels redimits que profetitza el sacrifici expiatori de Jesucrist. La seua experiència prepara la comprensió de les paraules d'Isaïes 53:3-9: « Menyspreat i rebutjat entre els homes, home de dolors, experimentat en crebant; i com a un de qui s'amaga el rostre, el menyspreem i no ho estimem». No obstant això, ell va portar les nostres malalties i va carregar amb els nostres dolors; no obstant això, ho considerem assotat, ferit per Déu i afligit. No obstant això, ell va ser ferit per les nostres transgressions, mòlt per les nostres iniquitats; el càstig que ens va portar pau va ser sobre ell, i per les seues nafres vam ser sanats. Tots ens hem esgarriat com a ovelles, cadascú seguint el seu propi camí; però el Senyor va carregar en ell la iniquitat de tots nosaltres. Va ser oprimit i afligit, però no va obrir la boca; com a corder portat a l'escorxador, i com a ovella muda davant les seues trasquiladores, no va obrir la boca. Va ser arrabassat de l'angoixa i del judici; i qui de la seua generació ha cregut que va ser arrancat de la terra dels vius i assotat per la transgressió del meu poble? Van posar la seua sepultura amb els malvats, la seua tomba amb els rics, encara que no havia comés violència ni hi havia engany en la seua boca. »

El savi rei Salomó, conegut com el Predicador, va dir en el seu llibre homònim: « Res és nou sota el sol; el que és, ja va ser ». Inspirat per Déu, Salomón no parlava d'innovacions tècniques que només havien aparegut des de mitjan segle XIX . Feia aquestes observacions sobre el comportament de les criatures angèliques i humanes. Perquè les seues actituds mentals són constants independentment de l'època. I Déu les veu renovant els mateixos pecats produïts per esperits rebels comparables entre si. I entre multituds, troba als seus triats, pocs en número, però els únics que justifiquen el seu pla de salvació. Perquè és per a seleccionar-los que mostra una paciència veritablement divina cap a éssers les accions dels quals mai deixen d'irritar-ho. I en la seua saviesa divina, va organitzar el seu projecte selectiu oferint a la humanitat el testimoniatge d'una experiència terrenal única, destinada a ser coneguda per tots els éssers humans. Déu es va donar en la terra un poble al qual va ensenyar i va guiar divinament, amb el seu poder i model divins. Aquest fet és en si mateix un vertader miracle, perquè cap altre poble en la història de la terra ha conegut aquest privilegi.

Ell li va donar a aquest poble el nom de « Israel », nom que ja li havia donat al patriarca Jacob després de lluitar amb ell durant la nit. Després de resistir Jacob en aquesta lluita durant molt de temps, Déu li va posar fi colpejant-lo en el maluc. Jacob va descobrir que estava lluitant amb Déu i li va demanar que ho beneïra. Déu llavors va pronunciar la seua benedicció i li va donar el nom de « Israel », que significa: victoriós amb Déu. Aquest nom, per tant, es refereix, en primer lloc, al propi Jacob, però, en una capacitat simbòlica profètica, també designarà, espiritualment, la reunió dels

triats fins al retorn de Jesucrist, en la primavera de 2030.

El poble que emergeix de l'esclavitud egípcia també rep aquest nom. Però no són només els triats els que emergeixen d'aquest país, perquè els veritablement triats són molt escassos en aquesta multitud alliberada per Déu. Aquesta població, que descendeix carnalment d'Abraham, és com els altres homes dispersos per totes les terres habitades. No són ni millors ni pitjors, i per tant, reunits, constitueixen un exemple de totes les normes del caràcter i la naturalesa humana, amb totes les seues qualitats i defectes. I aquesta precisió és important per a comprendre el comportament incrèdul i rebel que aquest poble demostrarà durant els 1500 anys del seu anterior pacte amb Déu. Israel posseïa el coneixement intel·lectual dels ensenyaments divins, però també posseïa la naturalesa rebel dels altres pobles de la terra. Per això, els 1500 anys de la seua experiència i el seu comportament cap a Déu constitueixen un model de referència per a tots els pobles de la terra. Però aquest model és el de les faltes i els pecats perpètuament comesos al llarg de la seua història. I en el relat bíblic de les seues experiències, ocasionalment trobem a vertaders triats per Déu. Es distingeixen de la resta del poble per la seua fidelitat exemplar.

Quan Salomó declara: « Res és nou sota el sol », es refereix a les faltes comeses per Israel; faltes que els homes reproduiran durant el nou pacte. Els pecadors del nostre temps no han inventat res. Els pecadors de Sodoma i Gomorra i els de la nació jueva els van precedir. Per això, l'Israel carnal continua sent el model de referència per a l'actitud rebel que Déu condemna fins al punt de destruir-lo l'any 70 d. C. per les tropes romanes, contra les quals es van rebel·lar contínuament, després d'haver oposat directament a Déu, ocult en l'home Jesucrist.

Després d'aquesta experiència jueva, en tota la terra, els éssers humans que la descobreixen llegint la Bíblia poden conéixer i descobrir el caràcter del Déu invisible i viu. Per això, mereix el nom de " dos testimonis " o " dos profetes " que l'Esperit li atorga en Apocalipsi 11:3 i 10, perquè la seua funció és atestar i profetitzar el futur de Déu, ja que les faltes del passat inevitablement seran renovades per tots els éssers humans de naturalesa rebel i ingrata. Però, afortunadament per als triats, les històries de la Bíblia també donen testimoniatge constant de l'amor pacient de Déu. Perquè ell marca la diferència entre els seus serfs. Beneeix als fidels i els inunda amb la seua llum, i submergeix en la foscor de la ignorància i la incomprensió als qui subestimen, i per tant menyspreen, el seu poder, la seua glòria, la seua voluntat revelada i expressada, i les seues santíssimes revelacions profètiques.

En mantindre aquest model jueu com a referència per sempre, sabent que « Déu no canvia », com afirma Malaquías 3:6, tot ésser humà és capaç de saber com ho jutja Déu. El gran Déu creador pot així seleccionar-ho, si ho considera digne, o, per contra, deixar-ho seguir un camí rebel i contradictori que el porta a la destrucció final. I és així com, en observar les seues obres, pot dividir-les en dos bàndols absolutament oposats. Col·loca a la seua dreta, del costat de la seua benedicció, als qui jutja « intel·ligents », i a la seua esquerra, del costat de la maledicció, als qui jutja « malvats ». Aquest tema mereix ser subratllat, perquè l'oposat a « l'intel·ligent » és l'ignorant o l'estúpid. Però Déu tria oposar-li a « el malvat », la qual cosa li permet revelar simultàniament dos tipus d'oposicions de summa importància per a ell. Per deducció, entenem que els dos bàndols oposen als bons contra els " dolents "; és a dir, els bons contra els dolents, i els " intel·ligents " contra els necis i ignorants. I si Déu denuncia als " dolents ", és perquè la seua maldat es dirigeix, abans de res, contra ell.

Déu és amor, amor ple i perfecte. Per tant, per a rebutjar tal amor, un ha de ser veritablement " malvat ", ingrat i insensible. Aquest estàndard de caràcter clarament no és adequat per a cultivar una relació amb Ell. Però, reflexionant més, què hi ha en la ment d'aquestes persones? Un terrible desig d'independència i llibertat total. Els incrèduls sovint ens diuen: "Voldria creure, però no tinc fe". S'equivoquen respecte a la fe, creient que és un do caigut del cel. La fe és una demostració de vertadera " intel·ligència " que considera tots els fets d'un problema i adopta el comportament requerit. Déu no dóna la fe, ja que la cerca en els homes, i la fe que troba i accepta en ells és alimentada i, per tant, augmentada per Ell. Els qui afirmen no creure es paralitzen amb la por de perdre part o tota la seua sacrosanta llibertat. Saben en el fons que acostar al Déu que tot el controla, tot el dirigeix i tot el jutja implica necessàriament renunciar i perdre la seua llibertat. Així que s'amaguen després del fals pretext: «No puc creure». Però què els demana Déu que creguen? Res més que el testimoniatge històric escrit pels homes al llarg dels 1600 anys transcorreguts des de la Santa Bíblia. En la vida secular, existeixen molts suports i referències a les històries de la Bíblia. El nostre calendari afirma haver fundat en el naixement de Jesucrist, i la setmana de set dies que marca la nostra existència es fonamenta en els set dies de la creació divina original. Les dates dels esdeveniments registrats pels historiadors de l'era cristiana es basen en aquest calendari cristià. Per tant, no és més difícil creure en l'existència històrica de Jesucrist que en la de Vercingétorix, Juli Cèsar o Carlemany. La capacitat de creure, per tant, no està en dubte i només és un pretext per a justificar la negativa a comprometre amb l'obediència a Déu. I a partir de llavors, perquè menyspreen i rebutgen el seu amor magnificat en

Jesucrist, Déu, amb raó, els designa com els « malvats ».

I comprendre que, a diferència dels triats, als qui Déu diu " intel·ligents ", el seu comportament i decisions són estúpids i insensats, aquests " malvats " troben una fi miserable que revela i confirma clarament la seua estupidesa. En l'època de Noé, on es va realitzar la demostració, la negativa a obeir la voluntat de Déu va portar a les multituds rebels a ofegar juntament amb tots els animals en les aigües del diluvi. Però al mateix temps, el " intel·ligent " Noé i la seua família van sobreviure en l'arca preparada i construïda segons els ordes de Déu. Aquest exemple presenta als éssers humans la conseqüència que la seua posició espiritual tindrà, en tots els temps, fins a la fi del món, marcat en la primavera de 2030 pel retorn celestial i gloriós del nostre diví Salvador i Senyor Jesucrist.

Les lliçons bíbliques ocultes i no dites

Aquestes lliçons tàcites són subtils i summament valuoses per a un bon ús de la Bíblia. De fet, no van ser formulades amb claredat, sinó només suggerides pels ensenyaments de Jesucrist.

Sabem que la Bíblia se'ns presenta sobre la base de " dos testimonis " o "dos testimoniatges successius" que la humanitat injustament crida "dos testaments", perquè qui "dóna fe" va romandre viu constantment. Perquè si el cos físic de Jesús va poder morir i ressuscitar, l'Esperit de Déu que es va encarnar en ell era, per naturalesa, immortal. Per tant, per a Déu, els " dos testimonis " són els fundadors dels dos pactes: per al primer, Moisés, qui rep el coneixement de la llei divina, i per al segon, Jesucrist, qui ve a validar el perdó dels pecats.

De fet, aquesta divisió va ser profetitzada per Jesús en la seua paràbola dels "vinyaters". Durant el ministeri de l'antic pacte, Déu, el Senyor de la vinya, va enviar als seus serfs, els seus profetes, als vinyaters de l'estat nacional jueu. Tots van ser perseguits i mal rebuts pels vinyaters. Davant això, l'amo de la vinya va decidir enviar al seu propi fill, i el seu testimoniatge va ser tractat com el dels serfs anteriors. Ací, en realitat, es troba la transició de l'antic pacte al nou; és a dir, en el moment de la mort de Crist. L'amo de la vinya va arrabassar l'administració de la seua vinya als vinyaters de la nació jueva i li la va entregar als nous vinyaters pagans convertits.

Aquesta paràbola ens permet comprendre millor com es duu a terme i s'organitza el projecte de salvació. Perquè, a nivell pedagògic, les lliçons que es desprenen són vitals.

La primera d'aquestes lliçons és qüestionar la divisió bíblica dels dos pactes. Si bé és cert que els Evangelis relaten l'experiència de Jesucrist des del seu naixement fins a la seua resurrecció, també és cert que el temps transcorregut entre el seu naixement i la seua mort es compleix segons les normes de l'antic pacte. En realitat, l'antic pacte només cessa en el moment de la mort del nostre Salvador Jesucrist. Per tant, el temps de l'antic pacte abasta quasi la totalitat de la narrativa evangèlica. I això és digne d'esment, perquè la lliçó que se'ns dóna ens recorda que la norma de la salvació és jueva. Els serfs i el fill enviat per Déu eren jueus de l'antic pacte. I Jesús, al llarg del seu ministeri, s'acura a respectar, honrar i assegurar que els seus apòstols i deixebles respecten les lleis de l'antic pacte. En un sentit espiritual, els Evangelis estan, per tant, vinculats a l'antic pacte. Això confirma la lliçó presentada en el capítol «L'amor vertader». El model de l'home excepte és el del jueu convertit, preparat successivament per Joan el Baptista i per Jesucrist.

Joan el Baptista crida l'atenció dels seus contemporanis sobre la necessitat de posar fi a la pràctica del pecat. Segons Mateo 3:2 i 8, el seu missatge és: “ Penedir! Perquè el regne dels cels s'ha acostat… Donen, doncs, fruit! ”. Estableix el ritu del baptisme en el qual el batejat dóna testimoniatge de la seua elecció i decisió de donar “ fruit de penediment ”. Després d'ell, segons Mateo 4.17, Jesús, el “fill” de la paràbola, entra en el seu “testimoniatge”. Ell, al seu torn, diu: “ Penedir! Perquè el regne dels cels s'ha acostat ”. En la superfície, Jesús actua com un deixeble de Juan, ja que repeteix el seu missatge paraula per paraula. No obstant això, Juan havia atestat sobre Jesús que “ no era digne de deslligar les seues sandàlies ”; això a causa de la divinitat oculta de Jesucrist; Però també, per a la seua desgràcia, perquè Juan anava a demostrar la seua falta de fe en preguntar-li des de la presó, segons Mateo 11:3: " Eres tu el que ha de vindre, o hem d'esperar a un altre?". Aquesta és la pregunta que ho mata i ho mata. En Mateo 11.11, Jesús acaba declarant sobre ell: " De cert us dic: entre els nascuts de dona no s'ha alçat ningú major que Joan el Baptista. No obstant això, el més xicotet en el regne dels cels és major que ell ". Crec poder dir que ningú abans que jo havia notat aquesta terrible condemna de Joan el Baptista per part del mateix Jesucrist. I aquesta frase ens permet entendre per què Joan el Baptista mor decapitat a petició de Salomé, la filla de l'esposa adúltera del rei Herodías. Déu no perdona a Juan la seua falta de fe, perquè és inexcusable, havent escoltat ell mateix les paraules de Déu des del cel, citades en Mateo 11.11. 3.16-17: « Quan Jesús va ser batejat, va eixir immediatament de l'aigua. I heus ací, els cels es van obrir, i va veure a l'Esperit de

Déu que descendia com a colom i venia sobre ell. I heus ací, una veu del cel deia: « Aquest és el meu Fill estimat, en qui tinc complaença » . Segons Mateo 17:5, al seu torn, en la Muntanya de la Transfiguració, Pedro, Santiago i Juan van sentir les mateixes paraules: « Mentre encara parlava, un núvol de llum els va cobrir. I heus ací, una veu des del núvol deia: « Aquest és el meu Fill estimat, en qui tinc complaença : escolten-ho! ».

La justa severitat de Déu s'aplica contra Joan el Baptista, precisament per l'enorme responsabilitat que li imposa el seu ministeri com a profeta. Encarregat de preparar a un poble per a la fe, ell mateix mancava d'aqueixa fe indispensable, sobre la qual Hebreus 11:6 declara: « Però sense fe és impossible agradar a Déu . Perquè és necessari que el que s'acosta a Déu crega que li hi ha, i que és galardonador dels quals li busquen ».

La fe no és només creure en l'existència de Déu. El que Déu diu fe és un comportament general, lògic i coherent dels seus serfs. Qui creu que Déu existeix i que és « recompensador dels qui ho busquen amb diligència » evita deshonrar-ho i, per contra, s'esforça al màxim per glorificar-ho i agradar-li. Com molts éssers humans abans i després d'ell, Joan el Baptista va ser massa superficial i no va depositar la seua confiança en Déu ni en el seu testimoniatge miraculós. El seu pobre testimoniatge personal va ser encara més greu perquè la seua missió era precisament preparar al poble jueu per a passar del ministeri de la llei al de la fe. Però aquestes dues coses s'oposen erròniament. Perquè la fe en Crist no ens fa abandonar la pràctica de l'obediència a Déu. Al contrari, l'enforteix donant-li una motivació d'amor.

L'aparent oposició que Pablo emfatitza en els seus escrits entre «la llei i la fe» o «gràcia» és malinterpretada. Pablo considera sota la llei la religió jueva sense Jesucrist, és a dir, la norma religiosa basada únicament en la redempció dels pecats obtinguda mitjançant sacrificis d'animals. Segons Daniel 9.27, « a meitat de la setmana » d'anys del seu ministeri i « a meitat de la setmana » de Pasqua, amb la seua mort el 3 d'abril de 1930, Jesús estableix el començament del nou pacte basat, aquesta vegada, en l'ofrena de la seua pròpia sang. El seu sacrifici expiatori voluntari posa fi als ritus de sacrificis i ofrenes d'animals, com s'especifica al començament del versicle de Daniel 9.27: « Farà un pacte ferm amb molts durant una setmana, i a la meitat de la setmana farà cessar el sacrifici i l'ofrena; ...» En citar « el sacrifici i l'ofrena » en singular, Déu designa, en particular, « el sacrifici i l'ofrena », que la llei divina flama « el sacrifici perpetu », que s'oferia contínuament matí i vesprada en l'antic pacte; que Jesús reemplaça per la seua intercessió perpètua i que confirma en dir en Mateo 28:18-20: « Jesús, acostar, els va dir així: «Tota autoritat m'ha sigut donada en el cel i en la terra. Per tant, aneu i feu deixebles a totes les nacions, batejant-les en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyant-los a guardar tot el que us he manat. I heus ací, jo estic amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món» . "

Per tant, l'establiment del nou pacte va portar amb si canvis en la religió jueva. Però aquests canvis són només els impostos per la mort de Crist, és a dir, canvis relacionats únicament amb els ritus de sacrificis d'animals i festivitats religioses anuals, el paper profètic de les quals cessa perquè el seu compliment es materialitza en l'encarnació i mort expiatòria de Jesucrist.

La mateixa aparició de la Bíblia ens ensenya una lliçó. Els textos de l'antic pacte són molt més importants que els del nou. Això es deu al fet que els de l'antic pacte ensenyen la norma religiosa del Déu vertader. Mitjançant aquests ensenyaments, Déu forma i capacita als seus serfs perquè li obeïsquen i manifesten la naturalesa de la seua santedat. Després d'aquesta preparació, Déu ve en Jesucrist per a complir una formalitat dolorosa, indispensable i inevitable per a ell: salvar, legalment , als seus triats de tota la història humana. I només en l'hora de la seua resurrecció, Jesús posa en acció a la seua Església dels redimits. Aquesta s'estableix sobre la base dels seus " dotze apòstols " fins a la fi del món, però profèticament, només fins a 1843, data en la qual els triats santificats assumeixen com a símbol l'aspecte de les " dotze tribus ", segons Apocalipsis 7.

El pas de la llei a la fe és també el de l'obertura als pagans que es converteixen a la religió de Crist. Però aquesta transició es produeix mitjançant una superposició del temps concedit a la nació jueva i el de l'obertura als pagans. La profecia de Daniel conclou la setmana d'anys del ministeri de Jesucrist en la tardor de l'any 34. En aqueix moment, Déu dóna dos assenyales missatgeres: la mort del diaca Esteban i Pentecosta. La mort d'Esteban tanca la gràcia de la nació jueva. I Pentecosta autentica l'autoritat espiritual dels apòstols de Jesucrist. Només després d'aquests dos senyals, Déu porta als pagans convertits a la seua Església cristiana. Allí reben el baptisme i l'ensenyament de la llei de Moisés , segons Fets 15.19-21: « Per tant, opine que no hem d'inquietar als gentils que es converteixen a Déu, sinó escriure'ls que s'abstinguen de les contaminacions dels ídols, de la fornicació, de l'escanyat i de la sang. Perquè Moisés ha tingut en cada ciutat des de l'antiguitat els qui ho prediquen, perquè es llig en les sinagogues tots els dissabtes » . Ací, de nou, Déu m'ha donat el privilegi de destacar la importància d'aquest versicle 21, que confirma l'extensió de l'ensenyament de la llei de Moisés als cristians que provenien del paganisme. Hem de comprendre el propòsit de la

carta escrita per Santiago. No pretén reemplaçar la llei de Moisés , sinó resumir alguns principis essencials que consisteixen a « abstenir de les contaminacions dels ídols, de la fornicació, dels animals escanyats i de la sang ». Tot allò que no es respecta en l'ensenyament impartit pels bisbes de Roma, l'Església ortodoxa i les esglésies protestants actuals. Per tant, aquestes diferents formes de fals cristianisme no respecten les bases doctrinals originalment prescrites per al nou pacte. Però aquesta falta de respecte actual solo es va manifestar en l'apostasia del cristianisme, alliberada per l'emperador romà Constantino en 313, mitjançant el seu decret de «Milà», que va posar fi als deu anys consecutius de persecució que van començar en 303. La seua pau va establir el pecat legitimat i legalitzat pel papat romà establit en 538.

Incloc ací aquesta nota sobre la « llei de Moisés » perquè aquesta expressió distorsiona la realitat dels fets. De fet, Moisés no és l'autor dels cinc llibres que se li atribueixen. Era només l'escriba, perquè la seua funció consistia, simplement, a escriure en pergamins les paraules que Déu li dictava durant la seua trobada a la tenda de reunió, és a dir, en el tabernacle que originalment va precedir al Temple construït pel rei Salomó. Les expressions són enganyoses, perquè, de fet, «la llei de Moisés » és en realitat la « llei de Déu », la qual cosa li confereix un caràcter encara més formidable, perquè menysprear-la és menysprear a Déu, el seu vertader autor. En vista de la síntesi de tota la Bíblia, la « llei de Moisés » destaca entre els altres llibres per la integritat dels seus ensenyaments. Totes les lliçons que Déu vol donar a conéixer a l'home es presenten en aquests cinc llibres: « Gènesi », «Creació», «Adán», «el diluvi», «Abraham», «Israel». “ Èxode ”, Moisés, l'èxode d'Egipte, els deu manaments de Déu i l'estada de 40 anys en el desert; “ Levític ”, les lleis divines de sacrificis i de salut; “ Deuteronomi i Números ”, els relats de la vida en el desert, les benediccions i malediccions divines del primer temps de l'Israel carnal establit per Déu, és a dir, el testimoniatge històric del comportament del primer Israel.

El que fa que la " llei de Moisés " siga tan completa és que conté tant el model de lleis aprovades i imposades per Déu a les seues criatures terrenals com el testimoniatge històric del comportament dels qui van participar en aquest èxode d'Egipte. Per tant, la " llei de Moisés " ja havia dit tot el necessari; l'home és advertit pels seus testimoniatges i ha de saber que els judicis de Déu s'apliquen amb justícia i sense flaquesa.

Amb el llibre dels Jutges , la Bíblia inicia el testimoniatge de la història de l'antic pacte, que continuarà fins a la mort de Jesucrist. Els altres llibres històrics i profètics són testimoniatges que relaten les accions del poble jueu, tant bones com dolentes, denunciades pels seus vertaders profetes. I els triats, il·luminats i beneïts per Déu, poden comprendre que aquesta llei de Moisés havia de servir de base per a definir el pecat que consisteix a desobeir-lo. Així, podia justificar o condemnar als éssers humans dels dos pactes successius de la història humana. Cal destacar que els deu manaments de Déu, presentats en Èxode 20, es denominen la llei de la llibertat a Santiago 2.12: « Parleu i actueu com si fóreu jutjats per una llei de llibertat ... ».

Després de les proves de fe dels adventistes en 1843 i 1844, què demana Déu als anomenats "adventistes", als qui reconeix i santifica? Res més a reprendre la correcta comprensió de les normes reconegudes, ensenyades i practicades pels seus primers apòstols. En 1844, Déu va tancar el parèntesi caracteritzat pel fosc ensenyament construït a partir de l'any 313 i estesa entre el 538 i 1843. A partir de 1844, els últims sants triats per Déu han de reprendre la norma doctrinal establida per als apòstols i restaurar a la " llei de Moisés " el seu valor formatiu abandonat. És en aquest sentit que el respecte pel dissabte i les normes d'higiene han de ser novament respectats i practicats. Però l'amor a la veritat no és imposat, i l'amor a les veritats profetitzades per Déu continuarà sent, en tots els casos, fruit de la nostra naturalesa individual i estrictament personal.

Aquest estudi acaba de demostrar que l'antic pacte és essencial per a la nostra formació, perquè el nou pacte es referia, principalment, només a Jesucrist i el seu paper salvador com la víctima divina expiatòria, perfecta en tots els sentits: sense pecat, perfectament justa i obedient. Per tant, la salvació de l'home es basa en la seua formació espiritual i en la validesa del perdó obtingut per Jesucrist. I en aquesta salvació dels triats, els " dos testimonis " bíblics es complementen per a construir la gràcia salvadora divina. El primer reforma al triat a la imatge perduda de Déu; el segon li concedeix el permís per a entrar en la vida eterna.

La guerra rus-ucraïnesa i els esdeveniments actuals

El 7 de juny de 2023, em vaig assabentar per un canal de notícies de televisió que Suïssa autoritza la reexportació d'armes a Ucraïna. S'aparta així de la seua neutralitat, establida des de 1815. Observe ací una vegada més el senyal del seu futur compromís amb les nacions occidentals infidels

al cristianisme. Per tant, compartirà el mal causat per la futura agressió russa contra tota Europa Occidental.

El 6 de juny, una explosió va destruir la presa de Kakhovka, situada en el riu Dniéper, al nord de Jersón. Tant russos com ucraïnesos es culpen mútuament d'aquesta explosió. I, naturalment, tots s'inclinen cap a un bàndol o un altre. No obstant això, obliden considerar a un altre actor que gaudeix de l'avantatge de ser invisible: Jesucrist, el Déu creador totpoderós. Aquesta és la meua interpretació d'aquests esdeveniments.

Des de Bucarest, Romania, es va reportar un tremolor sísmic, registrat a les 2.50 a. m. de la nit del 6 de juny, en la zona de la presa explotada. Les construccions humanes són sòlides i robustes a simple vista. Però què són per a Déu? Les construccions de formigó armat d'altíssima resistència no són més que palla per al Déu Creador, qui deslliga el seu il·limitat poder destructiu mitjançant terratrémols, volcans i tsunamis. Es reconeix que el grup rus havia depositat un arsenal d'explosius dins de la presa amb la intenció de detonar-la si fóra necessari. No obstant això, no es va donar cap ordre sobre aquest tema, i les víctimes de la inundació resultant són tant ucraïnesos com russos. Altres escenaris són possibles. N'hi ha prou que una persona s'infiltre amb èxit en la presa, col·loque un detonador en el lloc correcte i detone l'arsenal d'explosius utilitzant un simple telèfon cel·lular des de l'exterior. I aquesta possibilitat em sembla encara més factible atés que el bàndol rus dista molt d'estar unificat, ja que han sorgit grups d'insurgents russos oposats al president Putin a la regió de Bélgorod. Els combatents de la resistència van aconseguir llançar dos drons contra la cúpula del Kremlin a Moscou, però, d'altra banda, extremistes partidaris del govern també podrien estar darrere d'aquesta iniciativa; tot és possible. El desordre regna en el bàndol rus a causa dels repetits fracassos militars i al lideratge del bàndol ucraïnés, basat únicament en la precisió de les armes proporcionades per Occident. Rússia està pagant actualment el preu de la seua falta de preparació bèl·lica i l'absència d'armes convencionals d'alta tecnologia en possessió del bàndol occidental. Durant quasi vint anys de poder continu, Vladimir Putin ha buscat prioritzar el desenvolupament d'armes nuclears i coets de llançament hipersònics. Els russos són imbatibles i inigualables en aquest aspecte. Però l'operació especial llançada contra Ucraïna requereix principalment aquestes armes convencionals d'ultraprecisión, que Rússia no posseeix. Per tant, Rússia es veu obligada a resistir el millor que pot per a evitar perdre els territoris arrabassats a Ucraïna des de 2022. La falta de preparació de Rússia és similar a la de l'exèrcit francés en 1940. També es creia capaç de derrotar a l'Alemanya nazi com ho havia fet en 1918. Però Adolf Hitler havia millorat el seu equipament militar, i els poderosos tancs alemanys van esclafar als xicotets tancs que equipaven a l'exèrcit francés, i França, al seu torn, va haver de doblegar i acceptar les humiliants condicions de l'armistici imposat per Alemanya.

Torne a l'explosió d'aquesta presa, perquè tinc present la idea que el Déu Creador envia un missatge a la humanitat amb aquesta acció. Anuncia la destrucció de les obres humanes que han atemptat contra l'ordre natural de la vida en la Terra. Les preses es van construir per a produir electricitat hidràulica i satisfer les necessitats tècniques de la vida moderna. Però la primera víctima d'aquesta construcció humana va ser el propi riu. I sóc particularment sensible al tema, perquè viu en Valence sud Rhône, i puc donar fe que, víctima de nombroses preses que interrompen i alenteixen el seu curs, aquest riu que vaig conéixer en la meua joventut, impetuós, pur i transparent, presenta hui l'aparença d'una extensa i extensa zona d'aigües turbulentes i insalubres. Sis anys abans del gran judici diví, és hora que la humanitat s'adone del mal que ha causat a la terra, a la mar, als rius i als rierols. En el desenvolupament de la futura agressió russa contra Europa Occidental, inclosa França, és probable que les preses construïdes en els rius siguen destruïdes pels bombardejos. El Ródano reprendrà així la seua lliure expansió i el fluir de les seues aigües turbulentes. I en la seua perfecta justícia, Déu usarà aquesta naturalesa danyada per les preses per a maleir als éssers humans que la van destruir. La immensa inundació causada pel Dniéper va ofegar a éssers humans i a multitud d'animals, els cossos dels quals es podriran i es convertiran en la causa de la transmissió de terribles malalties infeccioses que infectaran la regió i s'estendran per tot el món a altres països, afavorits per la calor de l'estiu.

L'home descobrirà que l'aigua és el millor per a ell, però que també pot convertir en el seu pitjor i més mortal enemic. Aquesta plaga natural va ser creada artificialment pels éssers humans en la seua frenètica lluita contra la vida natural. Des de fa diversos anys, la humanitat ha estat preocupada pel calfament global observat. Ignora que, per decisió pròpia, Déu ha intensificat la calor irradiada pel sol, sense que l'home siga responsable. Però precisament aquesta plaga porta a l'home a acusar de vertaderes faltes comeses contra la naturalesa creada per Déu. I encara que no produïsca el calfament global, li convé adonar del mal que està causant a la vida natural. I els recorde ací que, encara que només siga a través de 2100 proves nuclears realitzades des de 1945, ha contribuït al calfament de l'atmosfera terrestre. A més, cada coet llançat per a col·locar un satèl·lit en òrbita crea un forat en la capa d'ozó, que protegeix la Terra dels raigs solars ultraviolats. La trajectòria ardent

dels coets de llançament perfora aquesta capa d'ozó, que es converteix en un filtre, permetent que cada vegada més raigs ultraviolats aconseguisquen la superfície terrestre. La llum solar s'està convertint així en foc, cremant parcialment la Terra i els seus habitants.

Així, la destrucció de la presa de Kakhovka revela la decisió divina de restaurar l'ordre natural del riu Dniéper. Controlat i domat durant molt de temps pels homes que van construir un embassament de 28 milions de metres cúbics al seu voltant, el seu cabal s'ha intensificat sobtadament i prompte tornarà, amb plena llibertat, al seu llit original. Hui, es prepara per a venjar els llargs anys de la seua captivitat. Des d'un punt de vista estratègic-militar, aquesta inundació arriba en un moment oportú per als russos, ja que impedirà els atacs ucraïnesos en aquesta zona inundada.

En els televisors, sorpresos, els periodistes i els seus convidats comencen a comprendre com la guerra lliurada per Rússia contra Ucraïna ha aconseguit transformar, en poc temps, tota la situació internacional. Encara estan en les primeres etapes del seu descobriment i encara els queda el pitjor per descobrir en el futur pròxim. Anticipant la imminent guerra nuclear, el risc nuclear ja es fa evident pel que fa a la major central nuclear del continent europeu: Zaporiyia, que alberga sis forns atòmics. Actualment tancada, les cambres de combustió han de refrigerar amb enormes quantitats d'aigua, prèviament subministrades pel Dniéper. Des del trencament de la presa, l'aigua de refrigeració s'ha extret d'un depòsit d'emergència dissenyat per a aquesta fi. Però si el nivell de l'aigua és insuficient, la planta podria convertir en un nou "Txernòbil", sis vegades més gran i més devastador. Aquestes cadenes d'accions letals constitueixen una prova que el gran Déu Creador ha començat a alliberar als " quatre àngels " demoníacs d'Apocalipsis 7:3 i 9.15. Ara estan autoritzats per Déu per a danyar la terra, la mar, els arbres i les aigües. No és fàcil per a Déu, i menys encara per als dimonis i el diable, obligar els homes a desencadenar una confrontació bèl·lica mortal que no desitgen. La situació de pau, establida des de fa temps, convenia a tots els pobles perquè afavoria el comerç i l'enriquiment dels més rics. Basar únicament en la seua intel·ligència humana, els humans sempre han cregut que les armes nuclears eren només un element dissuasiu, perquè ningú seria tan insensat com per a usar-les. No obstant això, aquesta bogeria existeix i es desenvolupa tan prompte com Déu ho disposa. En el seu comportament irreligiós, van ignorar aquesta possibilitat, i durant els últims sis anys complets de vida col·lectiva que ens queden, descobriran i patiran totes les formes destructives i mortals que temien.

En Apocalipsi 11.18, trobem aquest versicle que presenta el programa establit per Déu per als nostres últims set anys de vida en la terra actual de pecat: « Les nacions s'airaron , i la teua ira ha arribat , i ha arribat el temps de jutjar als morts, i de donar el guardó als teus serfs els profetes, als sants i als quals temen el teu nom, als xicotets i als grans , i de destruir als que destrueixen la terra ». Déu ens presenta en ordre cronològic successiu:

1a acció : les nacions es van enutjar : la Tercera Guerra Mundial o “ sisena trompeta ” d'Apocalipsi 9.13 va començar a Ucraïna des del 24 de febrer de 2022, és a dir, a l'inici del vertader dotzé mes de l'any solar diví.

2da acció: la vostra ira ha arribat : el temps de les “ set últimes plagues de la ira de Déu ”; tema d'Apocalipsi 16 que es compleix durant els últims 6 mesos de l'any 2029 .

Tercera acció: Ha arribat el moment de jutjar als morts, de recompensar als teus serfs els profetes, als sants i als quals temen el teu nom, als xicotets i als grans . Amb el gloriós retorn de Jesucrist, els fidels adventistes i altres redimits de la història terrenal seran transmutados o ressuscitats i conduïts al regne celestial de Déu, on, durant el gran dissabte de " mil anys ", jutjaran als morts rebels. Aquest judici celestial es revela en Apocalipsi 4:4 mitjançant la imatge dels " 24 trons ", l'explicació dels quals es troba en Apocalipsis 20:4: "... I vaig veure trons; i als quals s'asseien en ells se'ls va donar poder per a jutjar ...". Els " mil anys " comencen en la primavera de 2030, és a dir, el 20 de març de 2030.

Quarta acció: Destruir als qui destrueixen la terra : Déu clarament acusa els humans i àngels celestials rebels. Junts, sota el domini del diable, Satanàs, van destruir la terra mitjançant la química i el fals progrés tecnològic. La ciència ha fet possible la creació de molècules artificials de materials nocius i indestructibles, com el tefló, molt pràctic i encara més atractiu, i l'amiant, també molt útil i benvolgut en la seua època. Però aquests són només dos exemples entre innombrables, com els pesticides i fertilitzants a base d'amoníac, la producció del qual a Ucraïna es veurà dràsticament reduïda a causa de les inundacions causades per la presa parcialment destruïda en el Dniéper. En ordre cronològic, la destrucció dels quals destrueixen la terra s'aconsegueix mitjançant el judici final i la mort segona , que es dóna en el llac de foc , temes tractats en Apocalipsis 20:7 al 15: « Quan es complisquen els mil anys , Satanàs serà solt de la seua presó i eixirà a enganyar a les nacions que estan en els quatre extrems de la terra, a Gog i a Magog, a fi de reunir-los per a la guerra; el número dels quals és com l'arena de la mar ...». Trobem en aquest últim versicle la segona resurrecció, en la

qual els rebels morts ressusciten segons l'anunci del versicle 5: « Els altres morts no van tornar a la vida fins que es van complir els mil anys ». Apocalipsi 12.17 (o 18) ja esmentava a aquesta multitud rebel dominada per Satanàs amb l'expressió « arena de la mar». » : « I ell (el drac) estava sobre l'arena de la mar . »

L'escena del " judici final " tanca 7.000 anys d'història terrenal del pecat, i el primer dia de la primavera de 3030, Déu crea " els nous cels i la nova terra " transfigurant la nostra terra actual, contaminada pel pecat, els verins químics i la mort. Per al " judici final ", aquesta terra adquireix l'aparença d'un " llac de foc i sofre " que crema i aniquila definitivament als éssers més rebels de la història en un temps proporcional a la seua culpa, definit pel judici dictat pels sants redimits. Però aquest temps no és en absolut " etern ". El " etern " és només la conseqüència, o l'efecte, d'aquesta eliminació, que és definitiva i, per tant, " eterna ".

« A cada dia li basten els seus propis problemes », va dir Jesucrist en la terra. El dolor infligit aquest dijous 8 de juny a les 9.45 h a Annecy és un exemple a seguir. Prop del llac del mateix nom, en un parc, un lloc de jocs infantils, un home sirià de 31 anys va atacar i va apunyalar a sis persones, entre elles quatre xiquets d'entre 22 mesos i 3 anys, alguns dels quals van ser colpejats en els seus cotxets. El pronòstic de supervivència era de risc per a quatre persones, però els sis es troben fora de perill. Després del seu arrest, vam saber que residia a Suècia des de 2013 i que va sol·licitar asil a França en 2022, el qual li va ser denegat perquè ja havia presentat una sol·licitud paral·lela a Suècia. Es va casar amb una sueca i va tindre una filla que ara té 13 anys. Després es va divorciar i, per tant, es va presentar a França en 2022. I ací el detall és important: aquest home s'autodenomina cristià oriental. No és musulmà, sinó un cristià oriental, qui va brandar la creu que porta al coll després d'apunyalar als xiquets en la plaça, mentre cridava: «En el nom de Jesucrist». Aquest fet en particular ens dóna diverses lliçons. La principal, em sembla, és la confirmació de la maledicció que pesa sobre la fe cristiana tradicional, tant oriental com occidental. La segona és la condemna de l'Occident falsament cristià per part de l'Orient cristià o musulmà. La tercera és la conseqüència de l'Europa del tamís que permet a un estranger bloquejat per un país entrar en l'espai Schengen i, per tant, entrar legal i lliurement al país que li va tancar les portes. La quarta lliçó és la constatació de la impotència de les autoritats polítiques. Una vegada més, davant aquesta mena d'acció dramàtica, observe la por, el pànic i la consternació que acompanyen a totes aquestes tragèdies, sense que, no obstant això, es puga evitar. Completament inútil, però en un intent de tranquil·litzar enganyosament a la gent, els ministres viatgen, la policia es mobilitza; En resum, una enorme gesticulació per a res, perquè en realitat hi ha poca o cap probabilitat que un esdeveniment així es repetisca en el futur immediat. A més, després d'aquesta mena de tragèdia, només caben dues preguntes als polítics: A quants individus del mateix tipus, capaços de repetir aquest tipus d'acció, ha acollit Europa, continuarà acollint i té ja en reserva? I la segona és: quan ocorrerà la pròxima tragèdia i la pròxima consternació? La babelización de la societat occidental produeix el seu amarg fruit d'inseguretat total, però els bancs europeus i occidentals estan satisfets.

L'atac a xiquets indigna a tots, als pobles i als mitjans de comunicació. Però, coneixent la maledicció divina que assota a Europa, i en particular a França, no em sorprén, perquè aquest tipus de coses ja han succeït per ordre de Déu, segons el testimoniatge de la Bíblia. Llegim en Levític 26:22: « Enviaré contra vostés animals salvatges que els despullaran dels seus fills , destruiran el seu bestiar i els reduiran a un número reduït; els seus camins seran desolats ». Això va ocórrer històricament en temps del profeta Elías, segons 2 Reyes 2.23-24: « Va pujar d'allí a Betel; i mentre pujava, van eixir de la ciutat uns xics que es burlaven d'ell. Li deien: «Puja, calb! Puja, calb!». Es va tornar per a mirar-los i els va maleir en el nom de Yahvé. Llavors dos óssos van eixir del bosc i van esbocinar a quaranta-dos d'aquests xiquets. » L'últim exemple es refereix a la destrucció nacional final d'Israel, que és d'interés per a l'antic pacte, per ser l'acció paral·lela de la nostra " sisena trompeta ", és a dir, la nostra actual Tercera Guerra Mundial, parcialment en curs. L'acció se cita en Ezequiel 9:6: " Mateu i destruïu als ancians, als joves, a les verges, als xiquets i a les dones; però no us acosteu a ningú que tinga la marca; i comenceu pel meu santuari " . Van començar pels ancians que estaven davant de la casa.

Aquesta experiència a Annecy revela dues concepcions de la fe cristiana. A Occident, és humanista i està afeblida. En canvi, a Orient, la fe cristiana es posa a prova pel seu enfrontament amb fanàtics musulmans, en particular, per a un cristià sirià, les persecucions assassines practicades pel califat islamista conegut com DAESH. La postura d'Europa, que va permetre que la cristiandat oriental fóra massacrada per perseguidors musulmans, ha generat ressentiment contra aquesta Europa cobejosa i insolidària. Per tant, Déu té a la seua disposició a homes cristians o musulmans impulsats per un profund odi cap als pobles europeu i estatunidenc. Aquestes persones constitueixen una falange terrorista desorganitzada, però a la disposició de Déu per a atacar al maleït Occident. Això es deu al fet que l'odi se sent individualment a Orient. El cristianisme oriental és doctrinalment només a

imatge dels seus mestres occidentals originals, és a dir, tan imperfecte i pecador com ells. La fe oriental ha conservat totes les normes paganes adoptades a Occident durant l'Imperi Romà des de l'any 313. Per tant, aquest cristianisme doctrinalment imperfecte no pot donar fruit a la mansuetud, el pacifisme i la justícia dels vertaders triats de Jesucrist, als qui justifica i reconeix. A més, després de la indiferència mostrada per l'Occident cristià davant el seu sofriment i destrucció, l'enorme compromís financer i militar actual amb Ucraïna reforça el ressentiment dels cristians orientals contra els països occidentals, fins al punt d'inspirar-los un odi assassine. I el cas de l'atac amb ganivet a xiquets a Annecy confirma aquesta mentalitat odiosa i venjativa de l'agressor cristià sirià.

En aquest cas, igual que en el del jove de 16 anys que va matar a la seua mestra, els atacants donen testimoniatge. El jove va dir haver sentit una veu que li ordenava matar a la dona; i ací, el sirià afirma actuar "en nom de Jesucrist". I el més sorprenent és que tots dos personatges diuen la veritat, però la societat incrèdula no pot beneficiar d'aquesta informació, que seria tan important que comprenguera. Els vertaders serfs de Jesucrist, als qui declare pertànyer, per contra, s'interessen per aquests testimoniatges, en els quals només trobe confirmacions de la situació revelada, principalment, en les profecies de Daniel i l'Apocalipsi. Es confirma així la maledicció del cristianisme occidental i oriental, corrupte i apóstata. I aquest cristianisme apóstata es converteix en el blanc de la ira del mans i amorós Jesucrist perquè Ell és també, el Déu totpoderós, el Creador, que castiga i colpeja amb la mort a l'infidel, a l'incrèdul i al no creient, en els seus dos pactes històrics successius.

Aqueix mateix dia, dijous 8 de juny, es va confirmar i va llançar oficialment l'ofensiva ucraïnesa. El futur pròxim ens dirà com es desenvoluparà aquest enfrontament entre Ucraïna i Rússia. Però des d'aquest primer dia, observe que Rússia no ha aprés les amargues lliçons que els drons ucraïnesos li van ensenyar en destruir les seues columnes de tancs. Eventualment guanyarà, però a quin preu! No importa, ja que en Daniel 11.45, Déu ja va revelar la seua destrucció final a les mans dels Estats Units. Però abans de desaparéixer, haurà esclafat i devastat a l'arrogant Europa catòlica de les " deu banyes ", el vertader blanc de la ira del Déu de la veritat.

A última hora, aquest dijous 15 de juny de 2023, em vaig assabentar que Kíev s'enfronta a un exèrcit rus transformat. Segons les seues experiències passades, Rússia avança lentament, però una vegada que comença, res pot detindre-la . Per a comprendre plenament el que succeeix en la guerra actual, hem de saber que Déu té un compte pendent amb Rússia. Perquè en Ezequiel 38:3, li diu a Ezequiel, el seu profeta, sobre ell: « Diràs: Així diu el Senyor Yahvé: Heus ací, estic contra tu , Gog, príncep de Rosh, Mesec i Tubal! ». Podem endevinar en els seus noms les paraules: rus, Moscou i Tobolsk. El rancor de Déu és tenaç i la primera causa d'aquest rancor es remunta a l'antiguitat. Déu retrau a aquestes ciutats de Rússia haver comerciat amb Tir, l'enemic del seu poble Israel, segons Ezequiel. 27:13-14: « Javán, Tubal i Mesec comerciaven amb tu ; et donaven esclaus i atuells de bronze a canvi de les teues mercaderies. Els de la casa de Togarma proveïen els teus mercats amb cavalls, genets i mules» . L'actual « Togarma » es troba en l'extrem occidental de la Xina, prop de la frontera amb el Kazakhstan, i es diu Yining. Aquests antics rancors divins no han de fer-nos oblidar les causes dels més recents. Perquè Rússia va experimentar, a l'octubre de 1917, la seua revolució nacional i, després de la França de 1793-1794, va entrar en un règim ateu nacional summament sanguinari. Ací es pot veure que les accions dirigides per Déu segueixen aquesta lògica. Per a posar fi al règim combinat de la monarquia i el papat romà, va instigar la Revolució Francesa i el seu ateisme destructiu. Per a destruir a la França dels últims set anys de vida en la terra, va convocar a l'actual Rússia ortodoxa. I per a destruir a Rússia, Déu l'entregarà al seu etern enemic, els Estats Units d'Amèrica. Amb el temps, els poders que s'enfronten seran cada vegada majors. I finalment, els rebels de tota la terra s'enfrontaran al poder del « Rei de reis i Senyor de senyors », Jesucrist en la forma glorificada de Déu.

FILL DE DÉU

Lamento que la dona que diu ser del MLF, però la Bíblia mai cita l'expressió "filles de Déu". I, basant-me només en les seues afirmacions, també els recorde als qui han construït una hipotètica aparició en la Terra que aquesta mateixa Bíblia revela que vam ser creats per l'únic Déu invisible; en cas contrari, no seria Déu per a la nostra espècie humana terrestre.

Aproximadament 2500 anys després del pecat d'Adán, o uns 1500 anys abans de la nostra era, Déu li va revelar a Moisés la seua història del Gènesi, la qual dóna testimoniatge dels nostres orígens. Moisés i el seu poble eren d'una grandària similar al nostre, per la qual cosa, en Gènesi 6:4, Déu afig aquest aclariment: « Hi havia gegants en la terra en aquells dies, després que els fills de Déu es van unir a les filles dels homes , i els van engendrar fills: aquests són els poderosos que van ser famosos

en l'antiguitat ». En aquest sentit, aquest versicle sembla indicar que els gegants van sorgir de la unió de « els fills de Déu i les filles dels homes ». Però en aquesta traducció de L. Segond, els termes " i també ", abans de " després dels fills de Déu... ", estan ben citats i presentats en la versió de JNDarby, on llegim: " Els gegants estaven en la terra en aquells dies, i també després que els fills de Déu es van unir a les filles dels homes i els van donar fills: aquests van ser els homes poderosos de l'antiguitat, homes de renom". Amb aquesta precisió, " i també ", el significat del versicle canvia per complet, tornar més lògic i comprensible. De fet, Déu li revela a Moisés que, des del seu origen en Adán, l'home era d'una grandària gegantesca i que l'apostasia generalitzada a través de matrimonis que unien a "homes" fidels del llinatge de Set, anomenats ací " fills de Déu ", amb "filles" dels descendents rebels de Caín, anomenades " filles dels homes ", no va tindre cap conseqüència que justificara el canvi en la grandària humana; era gegantesc abans d'aquestes unions nocives i va continuar sent gegantesc després d'elles. Entenem que aquesta característica gegant va ser preservada per la humanitat fins al temps del diluvi i per algun temps després d'aquest, perquè gegants encara poblaven Canaán, quan els hebreus es van apoderar d'ella, quan Déu li la va entregar al voltant de 1460 a. C., és a dir després dels “40 anys” del sojorn en el desert del poble hebreu, l'Israel carnal de Déu.

En el versicle citat, Déu dóna testimoniatge de la responsabilitat que li va donar a l'home, a qui va crear abans que la dona fóra formada dels seus ossos i carn. És a ell a qui li imputa la culpa de deixar seduir per les dones de l'estirp rebel. I en aquesta experiència trobem l'explicació de la prohibició de casar amb dones estrangeres, que imposa a Israel. Aquest poble respectarà aquesta prohibició fins al moment de la seua apostasia generalitzada final, que els portarà a la captivitat en Babilònia entre els anys 605 i 586.

Després d'aquests dos casos d'unions prohibides per Déu, aquest missatge es refereix a la fe cristiana protestant, a la qual Déu adverteix contra la seua futura unió amb l'Església Catòlica Romana; això, citant la doctrina de Balaam, en Apocalipsi 2.14: « Però tinc unes poques coses contra tu: perquè tens ací als qui retenen la doctrina de Balaam, qui va ensenyar a Balac a ser ensopegada davant els fills d'Israel, a menjar coses sacrificades als ídols i a cometre fornicació ». L'ensopegada d'aquest versicle designa la unió prohibida, ja que va ser en revelar-li a Balac aquest secret de la benedicció o la maledicció d'Israel, que va provocar que Déu el maleïra. Això, en enviar a les filles del seu poble a seduir als homes d'Israel. Amb aquest missatge, Déu denuncia la presència de persones hipòcrites en la fe protestant, des de la seua creació oficial en 1517, data en què el monjo mestre Martín Luter va denunciar la naturalesa diabòlica del catolicisme romà papal. Jutjat i definitivament rebutjat després de les proves de fe de 1843 i 1844, el protestantisme hipòcrita va donar la benvinguda a l'adventismo hipòcrita en 1994 i, aliats amb la fe catòlica, tots aquests falsos cristians hipòcrites formaran en 2029 « la bèstia que puja de la terra », que reproduirà el model o la imatge de la primera bèstia que va sorgir de la mar i que va designar la religió catòlica romana papal. Reproduir la seua imatge consisteix a reproduir les seues obres intolerants i persecutòries.

L'evidència històrica ja ha confirmat la possibilitat de la unió del protestantisme amb el catolicisme a través de la cruel conducta del seu famós representant ginebrí, Juan Calvino. Aquest "protestant" sentia un odi assassine contra un competidor molt més " intel·ligent " que ell en l'àmbit espiritual, el doctor Miguel Servet. Mitjançant cartes dirigides a la Inquisició, va intentar entregar-ho a la ira catòlica, però va acabar executant-ho ell mateix quan l'imprudent home es va arriscar a aventurar en sòl ginebrí. Miguel Servet posseïa una comprensió espiritual molt avançada; ja denunciava l'absurd del dogma de la Trinitat tal com l'interpretaven el catolicisme i el protestantisme calvinista, és a dir, tres persones divines associades: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant, quan aquestes són només tres funcions successives del mateix esperit únic del Déu viu, el nostre Creador, i per tant, el nostre Pare diví.

Aquest tema del "Pare" em porta a assenyalar que aquest terme "Pare" s'ha usat per a referir a Déu només des que Jesucrist va vindre a revelar-ho als homes mitjançant aquest terme. De fet, la paraula "Pare" no s'usava per a designar a Déu en l'antic pacte, on va romandre com el poderós i formidable Déu "YaHvé". No obstant això, a partir d'aquesta història citada en Gènesi 6:4, Déu presenta al fidel llinatge de Set sota el nom de " fill de Déu ". Ara bé, no hi ha fills sense un pare. Per tant, aquest missatge va ser ignorat fins a l'època de Jesucrist, qui va revelar als homes la naturalesa amorosa de Déu i el seu caràcter de Pare de tota la humanitat creada després dels àngels celestials. Al llarg de l'antic pacte, Déu es va sentir frustrat al no ser anomenat "Pare" per les seues criatures humanes. Però la seua expectativa es dirigia cap a l'època del nou pacte, com ho demostra aquest text d'Isaïes 9:6: " Perquè un xiquet... ens va nàixer un fill Ens és donat , i el govern estarà sobre els seus muscles ; i es dirà el seu nom: Admirable , Conseller , Déu Fort , Pare Etern , Príncep de Paz . Veiem com en aquest versicle, Déu es defineix a si mateix com sent en Jesucrist, " el Fill i el Pare Etern ". Per a comprendre bé aquest versicle, hem de tindre en compte que qui parla és el jueu,

l'israelita, anomenat Isaïes. El nom personal " nosaltres " designa al poble d'Israel i, a través d'ells, només als triats redimits per la sang de Jesucrist i escampats entre els pobles de la terra. Darrere d'aquest " nosaltres " trobem als pecadors que necessiten el perdó de Déu i l'obtenen només mitjançant la fe i l'obediència basades en el ministeri redemptor i salvador de Jesucrist.

Aquest versicle és extraordinàriament ric, perquè col·loca el " domini " de Crist " sobre els seus muscles "; just on el pes del seu "patibulum" el va carregar, fent-li caure, tan afeblit estava per la tortura romana que va patir abans de la seua crucifixió. Després, Déu profetitza el que Jesucrist representarà per als seus triats. Primer, ho reconeixeran com a " Admirable " i ho admiraran. Segon, ho faran el seu " Conseller ". Tercer, reconeixeran la seua naturalesa de " Déu Poderoso ", com ho testificaran els seus miracles. Quart, reconeixeran en ell el títol de " Pare Etern ", que ell mateix va revelar i va confirmar al seu apòstol Felip en Juan 14:9-11: " Jesús li va dir: 'Tant de temps fa que estic amb vosaltres, i no m'has conegut, Felipe? El que m'ha vist a mi, ha vist al Pare ; com dius: 'Mostra'ns al Pare'?". No creus que jo estic en el Pare, i el Pare en mi ? Les paraules que els parle no les parle pel meu propi compte, sinó que el Pare que mora en mi fa les obres. Creguen-me que jo estic en el Pare i el Pare en mi ; almenys creen per les obres. I cinqué, ho coneixeran com aquell que, com a " Príncep de Paz ", va vindre a reconciliar-los amb Déu, de qui havien sigut separats pels seus pecats. Aquests cinc termes, per tant, van profetitzar la norma de fe dels vertaders triats redimits per Jesucrist.

Al seu torn, Isaïes 9:7, que segueix, ens diu: « Per a augmentar l'imperi i la pau sense fi, sobre el tron de David i sobre el seu regne, per a establir-lo i sostindre'l amb justícia i rectitud des d'ara i per sempre: això farà el zel de Yahvé dels exèrcits » . Tals paraules només podien enganyar l'esperança dels jueus, els qui veien en el terme « imperi » sol l'«augment » del poder de la seua nació, Israel. I aquest text s'afig al d'Isaïes 61:2, on Déu profetitza: « ... per a proclamar l'any del favor de Yahvé, i el dia de la venjança del nostre Déu ; per a consolar a tots els que ploren ». Aquests dos textos expliquen l'enganyosa il·lusió dels jueus, els qui van veure en el Messies esperat a aquell que exaltaria la glòria nacional d'Israel en destruir als seus enemics, els qui en temps de Crist eren els ocupants, els romans. Però, per desgràcia per a ells, el pla de Déu era exclusivament espiritual i només veurien el seu compliment amb el gloriós retorn de Jesucrist, perquè el temps entre la seua mort expiatòria i el seu retorn en glòria continua sent un temps de selecció dels triats. Notar l'última paraula d'aquest versicle: « exèrcit ». Aquest terme també era enganyós, ja que els jueus podien interpretar-lo com una insurrecció liderada pel Messies contra els romans. Però, en realitat, suggereix la situació d'una batalla que Yahvé haurà de liderar contra els rebels terrenals i celestials per a salvar als seus últims triats redimits per la sang de Jesucrist. En Apocalipsi 16.16, aquesta batalla es diu « Armagedón ». Aquesta batalla té un motiu, una causa espiritual, però les seues conseqüències també són físicament mortals. Déu lluita amb les seues armes divines, i els seus enemics terrenals només disposen de les seues armes terrenals. La lluita dels rebels està doncs perduda per endavant i Déu ja ha profetitzat la seua futura victòria en Apocalipsi 17.14: « Barallaran contra el Corder, i el Corder els vencerà , perquè ell és Senyor de senyors i Rei de reis ; i els que estan amb ell , anomenats i triats i fidels, també els venceran ».

batalla de " Armagedón " enfrontarà per última vegada, després de la fi del temps de gràcia, als " fills de Déu " contra els "fills dels homes" del campament rebel caigut.

En la seua exemplar oració real, Jesús diu en Mateo 6:9-13:

Vers 9: “ Vosaltres, doncs, heu d'orar així: Pare nostre que estàs en els cels, santificat siga el teu nom.” ; » Ja es destaca la necessitat de considerar a Déu com el nostre vertader i únic « Pare celestial ». Això és alguna cosa que només « els seus fills » poden fer amb la condició de considerar el seu nom com « santificat », la qual cosa implica considerar-ho mentalment per damunt de tots els altres éssers vius perquè és perfectament sant i només ell encarna la perfecció de la santedat. Aquesta condició ja exclou als cristians als qui Déu designa com a rebels: catòlics i ortodoxos des de sempre, protestants des de 1843 i 1844, i els adventistes « vomitats » des de 1994.

El nom de Déu no sols s'expressa amb les quatre lletres hebrees que el designen en la Bíblia, YHWH, que transcric com YaHWéH. Apocalipsi 2.17 dóna el vertader significat: « El que té oïda, senta el que l'Esperit diu a les esglésies: Al qual vença, li donaré del mannà amagat i li donaré una piedrecita blanca, i en la piedrecita escrit un nom nou , el qual ningú coneix sinó aquell que el rep ». En aquest versicle, la paraula « nomene»... » designa un estat o naturalesa diferent per a l'home redimit, reconegut i segó per Jesucrist. Obtingut després de la victòria, aquest “ nou nom ” designa la naturalesa celestial del redimit que ha entrat en la vida eterna, portador de la immortalitat. Així mateix, el nom de Déu designa tot el que Déu representa: força, poder, glòria, autoritat, judici i sentiments. Tot això és el que els veritablement triats han de “ conéixer ” per a complir la condició formulada per Jesús quan diu, en Juan 17:3: “ I aquesta és la vida eterna: que et coneguen a tu, l'únic Déu vertader, i a Jesucrist, a qui has enviat ”. Així, en la seua pròpia oració, l'home es justifica o es condemna a si

mateix, segons tinga o no aquest coneixement del Déu vertader. I ningú ha d'equivocar, perquè aquest coneixement, o la seua absència, es revela en les obres practicades religiosament per qui ora. O la seua pràctica s'ajusta als requisits de Déu per al seu temps, o no, i la seua oració es converteix en una " abominació ", com a Proverbis 17.11. Mateo 28:9 ensenya: « Si algun aparta la seua oïda per a no sentir la llei, fins i tot la seua oració és abominació ». En els nostres temps, aquesta abominació es practica, oficial i públicament, cada diumenge per multituds de falsos cristians, enganyats i mal ensenyats, reunits per a adorar al Déu vertader. Ai d'ells! Déu convida als qui li pertanyen només al seté dia que ell ha santificat al descans sabàtic, el dissabte, i no el primer dia del diumenge. Per tant, no és difícil entendre que l'adoració del primer dia sol honra al diable, qui presideix aquestes assemblees.

En la seua oració real, Jesús diu llavors en el versicle 10: « Vinga el teu regne; fer la teua voluntat en la terra com en el cel ». Per a desitjar que el regne de Déu s'impose en la terra, és necessari aprovar les seues normes divines i no transgredir-les. Perquè ací, novament, la voluntat de Déu s'expressa clarament en la Bíblia i en els seus textos profètics, i els qui afirmen ignorar les normes de la seua voluntat seran, en el dia del judici, confosos i condemnats. Aquest versicle només té sentit si un vertader triat, santificat i reconegut per Déu en Jesucrist, pronuncia aquestes paraules.

Jesús diu llavors en el versicle 11: « Dóna'ns hui el nostre pa de cada dia ». En la terra, multituds mengen només cada dos o tres dies. Aquesta ració diària és, per tant, un privilegi atorgat per Déu, però quants en el món reconeixen que el seu aliment és donat per Déu entre tots els que mengen? Molt pocs, i cada vegada menys. A més, aquest pa de cada dia pressuposa un altre aliment espiritual que només Déu pot donar, a diferència de l'aliment del cos. Per això, als qui demanen aquest « pa de cada dia », Jesús torna a dir en Mateo 4:4: «...Està escrit: No sols de pa viurà l'home, sinó de tota paraula que sale de la boca de Déu ». Els triats ho saben i ho fan. Però els humans sense Déu, pobres o rics, creuen que només ells tenen la capacitat de trobar i obtindre aliment per als seus cossos, conscients que la seua supervivència depén d'això. Però l'aliment espiritual és la menor de les seues preocupacions. Porten molt temps sense ell i creuen que poden prescindir d'ell encara més. Tal vegada només una fam mundial podria traure'ls de la seua il·lusió, i fins i tot en 2023, pocs qüestionarien la seua decisió.

Després, Jesús diu en el versicle 12: « Perdona'ns les nostres ofenses, com també nosaltres perdonem als nostres deutors ». De nou, quants cristians són capaços de perdonar les ofenses que pateixen? Perquè Déu no es conforma amb paraules; controla els pensaments dels homes i sap si un perdona de debò o no després d'un enganyós perdó oficial. Aquesta capacitat de perdonar el mal que se'ls ha infligit continua estant estrictament reservada als triats. I l'explicació és senzilla: per a poder perdonar d'aquesta manera, l'esperit de la víctima ha de menysprear l'acció malvada i al seu autor, i això només és possible si tota la seua ànima ha sigut conquistada i ocupada per l'Esperit de Crist. En aquesta altura de l'esperit, tota maldat terrenal es devalua i el perdó es converteix en una mera formalitat que no costa res al triat que perdona. Pot fer-ho encara més perquè és conscient que ell mateix s'ha beneficiat del perdó del Déu viu, en el nom de la sang vessada per Jesucrist.

Finalment, el versicle 13 conclou l'oració de Jesús: « No ens deixes caure en la temptació, mes deslliura'ns del mal. Perquè teu és el regne, el poder i la glòria pels segles. Amén! ». Els qui oren així han de ser conscients dels atacs del diable i els seus dimonis celestials i terrenals. Per tant, un ha de continuar sent un triat que roman atent als advertiments contra el diable. Jesús ho va fer, i els seus vertaders apòstols i deixebles també. Record com en Mateo 24:4, Jesús adverteix als seus triats, dient: « Cuidar que ningú els enganye! ». El final del versicle diu: « Perquè teu és el regne, el poder i la glòria pels segles. Amén! ». Què significa aquesta afirmació, completament menyspreada i contradita per les falses religions cristianes? Simplement significa que la seua transgressió i pecat queden registrats en la memòria infinita del gran Jutge, el Déu Creador, el Totpoderós. I que en el dia del judici final, se'ls presentarà individualment la llista de tots els seus pecats. I en un estat d'indescriptible confusió, aprendran que el veredicte dels jutges, els triats redimits per Jesucrist, els condemna a perir en el foc de la " segona mort ". Les mateixes paraules ho testifiquen; només els seus vertaders " fills ", coherederos amb Jesucrist, poden expressar i desitjar amb tot el seu cor que " el regne de Déu vinga, a poder i glòria, en veritat " .

Però ja en la terra, fins a l'imminent retorn de Jesucrist, per als falsos cristians rebels, la seua separació de Déu els portarà a patir derrota rere derrota. Veuran esfondrar tots els seus plans i esperances i patiran, després de la guerra i altres plagues divines, en finalitzar el temps de la gràcia col·lectiva i individual, les terribles « set últimes plagues de la ira de Déu », segons Apocalipsi 16:1, i « de la ira del Corder », segons Apocalipsi 6.16: « I deien a les muntanyes i a les penyes: Caieu sobre nosaltres i amagueu-nos del rostre d'aquell que està assegut en el tron, i de la ira del Corder ».

La victòria final serà per a Déu i els seus " fills ", els seus fidels triats que estimen les normes de la seua concepció de la vida ideal, perfectament felices i harmonioses en la vertadera "llibertat, igualtat i

fraternitat" divina.

És, doncs, sota el títol de " fill de Déu " que desitja servir i honrar la glòria del seu " Pare ", que he de dir alguna cosa que pot semblar bastant lògic per als més intel·ligents, però que no és comprés per multituds d'éssers humans. Aquest missatge tracta sobre els canvis històrics de les normes divines i les seues conseqüències.

Molts éssers humans es deixen distraure per les múltiples coses que omplin les seues vides i no es preocupen per l'espiritual. Però qui no estiga interessat en el cel hui, potser ho està demà. No tots els que van escoltar i van respondre a l'anomenat de salvació de Jesucrist van respondre al primer anomenat de Déu, i jo sóc un d'ells. Per tant, hem d'esperar que, anomenats en el moment oportú, moltes criatures encara es tornen a Déu. El càstig de la " sisena trompeta ", que s'està gestant davant els nostres ulls, té com a objectiu, com a advertiment final , despertar la fe adormida, anestesiada per les preocupacions terrenals. Llavors, què ha de descobrir qui desperta la seua fe? Ha de comprendre que la vida i tot el que conté és obra de l'únic Déu, l'Esperit Creador. Ell va organitzar la salvació de l'ésser humà que havia caigut en el pecat, com si caiguera en un parany, en diverses fases successives i, lògicament, aquestes diferents fases estan marcades per canvis i judicis. No obstant això, el que molts semblen ignorar és que quan es produeix un canvi en la religió legitimat per Déu, el nou canvi adoptat ilegitima l'antiga norma. La fraternitat promoguda per l'humanisme dominant del nostre Occident actual ha tornat a les masses humanes excessivament tolerants. Això fins al punt que, per a no molestar a ningú, acceptem atribuir al Déu suprem la possibilitat de beneir totes les religions. Doncs no! Déu no s'adapta a les convencions religioses humanes; per contra, és responsabilitat de l'home adaptar a ell o acceptar la idea de no reclamar un futur etern al qual no té dret. Per tant, he d'aclarir que quan Jesús va establir la nova aliança, basada en l'ofrena de la seua sang vessada voluntàriament, els jueus de l'antiga aliança, que van rebutjar a Crist i la seua ofrena, van ser entregats al diable per Déu. En la terra, van continuar afirmant ser el Déu Creador, i la seua existència i religiositat van enganyar a homes espiritualment ignorants. Així, aquests primers " fills de Déu ", hereus d'Abraham, van anar els primers als qui es van aplicar les paraules de Jesús en Apocalipsis 3:1, referents als protestants en el seu missatge anomenat " Sardis ": " Se'ls considera vius, i estan morts ". De fet, el missatge que Jesús va dirigir als protestants de 1843 i 1844 pot aplicar a totes les religions que va rebutjar per la seua negativa a conformar a les seues noves normes i noves llums. No és fàcil per a un ésser humà condicionat per prejudicis basats en 1260 anys de domini cristià papal catòlic romà alliberar d'aquests prejudicis. Els més bondadosos ens diuen: "El meu benvolgut amic, vaig nàixer catòlic i moriré catòlic". Aquestes persones ignoren que morir catòlic significa morir sense obtindre la vida eterna. No obstant això, si desitgen continuar sent catòlics, és perquè creuen que la religió permet obtindre aquesta vida eterna de Déu. Els musulmans, així mateix, són gelosos de la seua religió i del seu profeta Mahoma, perquè aquest els promet que després de la mort els espera una vida eterna somiada. Per tant, és essencial per a qui anhela l'eternitat a través del seu compromís religiós saber si la seua esperança és justificada o no. Els primers " fills de Déu " van desobeir les ordres divines i, com a resultat, es van ofegar en les aigües del diluvi juntament amb els fills i filles dels homes . Els jueus volien recordar-li a Jesús que no eren "fills il·legítims, perquè tenien a Abraham com a pare". La resposta de Jesús també s'aplica a tots els cristians: " Si foren fills d'Abraham, farien les obres d'Abraham ", i els va dir clarament: " El vostre pare és el diable ". En Apocalipsi 2:9, Jesús confirma aquest mateix judici entre els anys 303 i 313: « Conec la teua tribulació i la teua pobresa (encara que eres ric), i la calúmnia dels quals es diuen jueus i no ho són, sinó sinagoga de Satanàs ». I ho confirma de nou en 1873, en Apocalipsi 3:9: « Heus ací, jo faré que de la sinagoga de Satanàs vengen i es prostren als teus peus, i sàpien que jo t'he estimat ». Això demostra que si bé el criteri del judici de Déu canvia augmentant gradualment les seues exigències, després de 1260 anys de foscor religiosa, el caràcter definitiu del seu judici no canvia. L'antic criteri és inexorablement condemnat pel rebuig del nou. I la lliçó extreta d'aquests exemples ens permet atribuir a Déu aquestes paraules adaptades a cada cas, marcat pel canvi del criteri diví requerit:

1843-1844: «Si foren protestants, farien les obres dels protestants del segle XVI ; els vertaders protestants no van prendre les armes per a defensar les seues vides. Es van deixar portar a la captivitat o a la mort».

1991-1994: “Si vosté fóra adventista del seté dia, faria les obres dels adventistes del seté dia de 1843, 1844 i 1873; l'anunci del retorn de Jesús mitjançant la profecia bíblica va despertar la seua alegria i gran entusiasme”.

2020-2030

Des de 2020, ha començat una última espera pel vertader retorn de Jesucrist. Aquesta vegada, va anar Jesús mateix qui va fixar la data, dirigint la mirada d'aquests missatgers cap a la data històrica de la seua crucifixió i resurrecció, concretament el 3 d'abril de l'any 30. Il·luminats pel paper profètic de la setmana de set dies, que equival a set mil anys, els qui ell va santificar per a aquesta obra, i que

viuen hui, saben que des de la primavera de 2023 han entrat en l'última setmana d'anys, que marca la fi dels sis mil anys de la història del pecat terrenal.

Jesucrist torna per a buscar únicament a aquells als qui ha santificat . Per això, és important comprendre què és la vertadera santificació , sobre la qual, inspirat per l'Esperit, Pablo va declarar en Hebreus 12.14: « Busquen la pau amb tots i la santedat, sense la qual ningú veurà al Senyor ». Atés que ens preparem per a veure al Senyor, aquesta santificació és vital i indispensable. Però què és la santificació ? No és una mera reivindicació humana ni la que els papes del catolicisme romà atribueixen a les persones canonitzades. La vertadera santificació només pot ser identificada i atribuïda per Déu en Jesucrist mateix. Perquè aquest terme significa «apartar», i l'únic ésser viu que jutja correcte apartar als éssers humans és Déu, i només Déu. Però per a justificar la santificació d'un home o una dona, Déu basa el seu judici en les obres de la seua fe. I per a definir quins han de ser aquestes obres, Déu presenta en la seua Bíblia els models històrics dels seus triats. Ezequiel 14 cita tres noms: « Noé, Daniel i Job », especificant tres vegades, en els versicles 16, 18 i 20, que « no salvarien als seus fills ni a les seues filles, sinó que només ells salvarien les seues pròpies ànimes per la seua justícia ». Déu ho va dir, i pots i deus creure-ho. Amb aquesta declaració, contradiu i dissipa totes les falses concepcions de la « santificació » i presenta un retrat complex dels triats que pot i vol salvar per a compartir la seua eternitat. Tots els missatges transmesos amb paraules o imatges clares, en les profecies de Daniel i Apocalipsis i altres textos de la Bíblia, tenen com a objectiu completar la construcció d'aquest retrat complex. La « santificació » dels seus últims triats s'esmenta en Apocalipsis 3:7 en el missatge que va dirigir en 1873 als Adventistes del Seté Dia: « santificats » en amor fraternal; això és el que significa el nom simbòlic « Filadèlfia ». Jesús comença dient-li a Juan: « Escriu a l'àngel de l'església de Filadèlfia: Això diu el Sant, el Vertader, el que té la clau de David, el que obri i ningú tanca, i el que tanca i ningú obri: ». Aquestes paraules anuncien en imatge un canvi en l'estàndard de santedat requerit per Déu. A la llum d'aquesta declaració, veiem que només el Déu Sant pot « santificar » o no a les seues criatures humanes, i que no deixa aquest dret i poder a ningú més que a si mateix. Com podem identificar als Adventistes del Seté Dia en aquest missatge? Simplement basant-nos en el testimoniatge històric datat per Daniel 12.12: « Benaurats ». El que esperarà fins als 1335 dies , i sobre la funció del dissabte del seté dia que Déu concedeix als qui santifica en aquest any de 1873. De pas, observe els números en aquests versicles: 12, 12, i Apocalipsi 3 i 7. Aquests són sol números i xifres que tenen el significat de santedat: 12, pacte entre Déu i l'home, és a dir, 7 + 5; 7, número de santificació que comporta la resta del seté dia, el dissabte santificat per Déu. 5 és el número simbòlic de l'home dotat de cinc sentits, cinc dits a les mans i els peus. Apocalipsi 3:7 uneix la perfecció del número 3 amb la santedat del dissabte del número 7.

En donar, en 1873, una forma institucional a l'Adventismo del Seté Dia, Déu va santificar un model legitimat sol en aqueix any. La santificació divina no s'hereta, i quan ja no es mereix, Déu la retira. Per això, de Filadèlfia passa a dir Laodicea , és a dir, la institució del poble que Jesús jutja i vomita a causa de la seua tebiesa espiritual, demostrada pel menyspreu mostrat per l'última llum que Déu els va presentar, entre 1980 i 1991, mitjançant la meua acció profètica. Entre 1991 i 1994, el judici de Déu es va manifestar de manera evident; l'adventismo oficial es va unir a la Federació Protestant Universal, entregada al diable des de 1843.

La lliçó que han de recordar és que l'Adventismo del Seté Dia pertany només a Déu, perquè ell va triar aquestes paraules per a definir un retrat robot dels últims triats " santificats ". Així, entre 2020 i 2030, els últims adventistes es manifestaran i es faran dignes de la " santificació " divina, distingir per l'alegria que els desperta l'anunci del retorn de Jesús en la primavera de 2030, com va succeir amb els pioners adventistes de 1843 i 1844. I aquells als qui Déu aprova i vol beneir hui entre ells, adopten la pràctica del dissabte, que va profetitzar durant 6000 anys l'entrada dels triats redimits per Jesucrist al seté mil·lenni del gran descans celestial. I aquesta entrada es compleix en el moment del retorn en glòria del nostre diví Senyor Jesucrist, qui torna en la divina glòria celestial del seu nom angelical " Miguel ", envoltat i acompanyat pels seus àngels fidels.

Si vosté és, per naturalesa, un Adventista del Seté Dia a qui Déu salva, ara és el moment de demostrar-lo parant atenció a les lliçons històriques profètiques assenyalades i demostrades en aquest estudi. Déu beneeix i salva per la sang de Jesucrist només a aquells en els qui troba l'amor pur de tota la seua veritat bíblica.

És lògic concloure aquest estudi amb el missatge de la “ santificació ” perquè és aquesta “ santificació ” la que fa que els veritablement anomenats triats siguen “ fills de Déu ” preparats per a entrar en l'eternitat en la primavera de 2030.

L'Adventismo del Seté Dia, tant oficial com institucional, només va ser útil i legítim per a Déu entre 1873 i 1994, quan va cessar la seua legitimitat. No obstant això, les paraules adventistes continuen sent l'estàndard per a l'expressió final de fe que Déu exigeix per a beneficiar de la justícia oferida per

Jesucrist; això, d'acord amb el decret de Daniel 8.14, que, correctament traduït, profetitza aquest requisit: « Fins a les 23.00, la vesprada, el matí i la santedat seran justificades ». En obtindre de Déu, al voltant de 1990, la traducció correcta d'aquest versicle tan important, vaig poder presentar als seus últims triats redimits la confirmació que Déu exigeix d'ells l'amor per la seua veritat bíblica, atestat en obres, com correspon a ells, com els últims « fills de Déu » en la història del pecat terrenal. Aquesta traducció correcta va establir les bases d'aquest requisit diví aplicat a aquesta experiència adventista universal terrenal definitiva. Amb el temps, l'exigència de Déu de vertadera santedat no ha fet més que créixer. En el seu ensenyament, Jesús va incrementar l'exigència de la llei divina. Com més demostrava Déu el seu amor, més exigia amor als seus redimits. A més, en complir el seu amor en el nou pacte mitjançant la seua mort expiatòria en Jesucrist, Déu té dret a exigir més dels seus triats cristians que dels seus triats jueus durant l'antic pacte. Jesús va confirmar aquest augment de l'exigència divina en dir: « Vau sentir que es va dir... però jo us dic... ». Condemnat en l'antic pacte per les seues accions, l'adúlter és jutjat i condemnat en el nou pels seus pensaments, com diu en Mateo 5.27-28: « Vau sentir que es va dir : “No cometràs adulteri”.» Però jo us dic que qualsevol que mira a una dona per a cobejar-la ja va cometre adulteri amb ella en el seu cor. …/… 38-39: Vau sentir que va ser dit : Ull per ull, i dent per dent. Però jo us dic: No resistiu al que us faça malament. A qualsevol que et ferisca en la galta dreta, torna-li també l'altra. …/…. 43-48: Vau sentir que va ser dit : Estimaràs al teu proïsme i odiaràs al teu enemic. Però jo us dic : Estimeu als vostres enemics, beneïu als que us maleeixen, feu el bé als quals us odien i oreu pels que us ultratgen i us persegueixen; perquè sigueu fills del vostre Pare que està en els cels , que fa eixir el seu sol sobre dolents i bons, i ploure sobre justos i injustos. Si estimeu als que us estimen, què recompensa tindreu? Potser no fan el mateix també els publicans? I si només saluden als seus germans, què fan de més? Potser no fan el mateix també els gentils? Set, doncs, vosaltres perfectes, com el vostre Pare que està en els cels és perfecte. Amb aquestes paraules, Jesús va establir les bases del caràcter dels primers i últims vertaders cristians « fills de Déu ». Però no ens equivoquem: un amor d'aquesta força només pot arribar a nosaltres si ens ho concedeix Déu. La nostra naturalesa humana és massa perversa i difícil d'aconseguir, naturalment, aquest alt nivell d'amor. I Jesús ho va deixar clar en Juan 15:5: «… perquè Sense mi res podeu fer », la qual cosa significa que amb ell tot el podem i, precisament, revestir-nos de l'amor incomparable de Déu. Per a aconseguir aquest objectiu, tot valor terrenal i carnal ha d'esfondrar en nosaltres per a donar pas a aquest amor diví. La importància que donem a les coses terrenals s'oposa als valors celestials. Per tant, hem d'endinsar-nos cada vegada més en el pensament celestial, perquè la nostra naturalesa carnal s'afeblisca a favor seu, fins que desaparega i perda la seua influència en les nostres vides.

En la història de la humanitat, la maledicció de Déu va caure primer sobre tota la terra amb el diluvi. En la seua fase següent, Déu va establir a Israel en la terra de Canaán, i després de l'arribada de Crist, la nació d'Israel va ser al seu torn colpejada per la maledicció divina. Des de l'època de l'emperador Constantí I , la fe cristiana es va desenvolupar a Europa Occidental, secundada i després imposada per l'autoritat romana, primer imperial i després papal. En convertir al catolicisme, Europa es va convertir en blanc de la ira divina i, en particular, des dels anys 313 i 321, en blanc de les plagues de les seues " set trompetes ", presentades en ordre cronològic en Apocalipsi 8, 9, 10 i 11. Observem així un desplaçament de la maledicció d'Orient a Occident. Això ja estava profetitzat per l'adreça de l'escriptura d'Hebreus, que s'escriu de dreta a esquerra. I sabem que el seu rebuig del vertader Messies diví, Jesucrist, va justificar la seua maledicció i destrucció nacional des de l'any 70 d. C. fins a 1948.

Avançant encara més cap a Occident, la ira final de Déu serà provocada per la llei dominical que imposaran els Estats Units d'Amèrica del Nord, líder indiscutible dels supervivents de la Tercera Guerra Mundial o la " sisena trompeta " d'Apocalipsi 9.13. És interessant observar els senyals de maledicció que ostenta aquesta terra americana. S'han trobat amuntegades restes òssies de tigres dents de sabre; un animal prehistòric aterridor, monstruós, temible i de gran grandària. Aquest continent nord-americà també està marcat hui per fenòmens naturals únics i inigualables. En les seues planes centrals, es produeixen ciclons i tornados devastadors d'una potència inaudita. Però també hi ha arbres gegants, les sequoias, que aconsegueixen altures de més de cent metres, amb troncs les bases perforades dels quals permeten el pas de vehicles. Aquesta grandària gegantesca ens recorda que els gegants van habitar la Terra en els seus inicis. I trobada que aquests arbres immensament alts profetitzen el poder final d'aquest poble estatunidenc, que serà l'últim a lliurar una guerra contra la voluntat de Déu, com s'expressa en la llei de la seua Santa Bíblia. Apocalipsi 13.13 ho simbolitza amb l'expressió « la bèstia que puja de la terra »; això perquè, religiosament cristiana, succeeix a la fe catòlica papal designada com « la bèstia que puja de la mar », de la qual va sorgir per obra de la Reforma Protestant. Aquesta terra estatunidenca va ser redescoberta en el segle XV, just abans que les «Guerres de Religió» a Europa enfrontaren a catòlics contra protestants. Els

protestants van trobar allí un refugi protector, lluny de les persecucions dels papistes. Però la seua experiència no va ser la dels hebreus en entrar en Canaán, perquè es van trobar amb l'hostilitat dels pellroges que poblaven aquesta terra. De fet, l'Amèrica actual es va construir sobre la sang dels pellroges, vessada en abundància sobre el seu sòl, i l'explotació dels negres per part dels colons blancs. El seu nom, Amèrica, presagi d'amargor , va anar així originalment ben justificat i profètic de la seua intolerància final. Aquesta última prova terrenal de fe reproduirà experiències passades que els rebels ignoren i menyspreen per a la seua caiguda. Perquè, ja, l'últim bàndol rebel renova la seua aliança, la dels infidels " fills de Déu " amb les " filles dels homes " dels antediluvians. Però aquesta vegada, clarament advertits per les profecies de Jesucrist, els vertaders " fills de Déu " no entren ni entraran en aquestes aliances humanes. L'Esperit ha obert la seua intel·ligència, la qual cosa els permet saber que la terra anomenada Amèrica porta en el seu nom la seua destinació final, que serà representar un tema d'amargor per a tots els seus contemporanis; i, en primer lloc, per a les víctimes de la seua apostasia religiosa. Originàriament protestant, aquest país ja representa, per si sol, l'aliança del catolicisme i el protestantisme que ja no protesta. Aquesta aliança constitueix una prova de la ruptura de la seua relació amb Déu. Aquesta aliança espiritualment incestuosa i adúltera és del mateix tipus que la que Israel va establir amb l'Egipte del pecat en temps del profeta Jeremías. Els senyals de la maledicció que porta els Estats Units són molt nombroses; i entre elles, ja el 24 de febrer de 2022, el suport incondicional i el subministrament d'armes que va brindar al jove president d'Ucraïna, Zelenski, perquè aquesta acció prepara l'enfrontament genocida de la Tercera Guerra Mundial. Però també és dels Estats Units d'on provenen les desviacions mentals i sexistes que reprodueixen la norma de Sodoma i Gomorra, la qual s'ha tornat legítima i legal en tots els països de l'Occident originalment cristià.

No oblit, no obstant això, que la fe adventista que hui em beneeix va nàixer als Estats Units entre 1816 i 1844. Però aquest temps de prova divina va ser només temporal i va acabar en la primavera de 1994, quan l'Adventismo del Seté Dia oficial es va unir a la Federació Protestant Universal. En 1873, Déu li havia atorgat un estatus universal que li exigia romandre independent. Però en col·locar en llocs de lideratge a persones no veritablement convertides, però sí més convençudes, el diable va aconseguir que l'esperit humanista triomfara en tota la institució. Així, l'apostasia del 313 es renova amb les mateixes conseqüències per a la humanitat culpable: la necessitat que Déu castigue amb la mort als responsables i culpables. I aquesta resposta divina arriba ara amb la Tercera Guerra Mundial de la seua " sisena trompeta ". Entenc, llavors, per què la profecia de Daniel 12.11 es refereix a les reunions adventistes angleses de 1828 per a evocar el tema de l'adventismo. Perquè l'adventismo no és estrictament estatunidenc; És una norma universal que consisteix simplement a estimar el gloriós retorn del nostre Senyor Jesucrist i esperar-lo amb fidelitat fins hui que ell mateix ha fixat i revelat als últims « fills de Déu », que serà, aquesta vegada, la primavera de 2030. El seu retorn portarà als seus redimits al seté mil·lenni, santificats en el descans per Déu i per a Déu, i per als seus redimits seleccionats durant tota la història del pecat terrenal.

Així, després de la maledicció de l'adventismo oficial, la seu universal del qual està als Estats Units, des de 1994, la benedicció de Déu ha tornat a Europa, a França, a la ciutat de Valence. Allí es troba l'església adventista del seté dia més antiga de França, la que em va expulsar de la seua filiació en 1991; això es va deure al « testimoniatge de Jesús » que vaig presentar i que van rebutjar i van menysprear. Des de llavors, m'he mantingut fidel a aquest renovat i actualitzat " testimoniatge de Jesús " i recull, dia a dia, les perles de llum divina que m'ofereix i presenta el Déu de la veritat, en el nom de Jesucrist i la " santificació " del dissabte del vertader seté dia: el dissabte, " santificat " per al descans de l'home des del seté dia de la creació de la terra segons Gènesi 2:2-3: "I va acabar Déu en el seté dia l'obra que va fer; i va reposar el dia seté de tota l'obra que va fer. I va beneir Déu al seté dia i el va santificar , perquè en ell va reposar de tota l'obra que havia creat en fer-ho " .

La veritat et farà lliure

Llegim en Juan 8.28-36: “ Jesús els va dir: Quan hàgeu alçat al Fill de l'Home , llavors coneixereu que jo sóc, i que res faig per mi mateix, sinó que parle com em va ensenyar el Pare . El que em va enviar, amb mi està; no m'ha deixat només, perquè sempre faig el que li agrada”. Mentre Jesús parlava aquestes coses, molts van creure en ell . I als jueus que van creure en ell, els va dir: Si vosaltres romaneu en la meua paraula, sereu veritablement els meus deixebles; i coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures . Li van respondre: Llinatge d'Abraham som, i mai hem sigut esclaus de ningú. Com dius tu: Sereu lliures? Jesús els va respondre: De cert, de cert us dic: Tot aquell que fa pecat, esclau és del pecat. I el serf no queda a casa per sempre, mes el fill sí que queda per sempre.

Així que, si el Fill us llibertara, sereu veritablement lliures .

Aquest intercanvi entre Jesús i els jueus del seu temps aborda un tema que ens preocupa tant hui com en l'època del seu ministeri. En aquesta mena d'intercanvi, s'expressen constantment dos discursos incompatibles. Jesús fa comentaris perfectament lògics per a abordar el tema espiritual. Però enfront d'ell, els qui escolten les seues paraules són terrenals i només veuen el significat literal i carnal de les seues paraules. Per als jueus, Déu era Déu, no el Pare. Per tant, trobem ací una causa primària d'incomprensió humana. Des del principi, quan Jesús els diu: « Quan hàgeu alçat al Fill de l'Home ...», els jueus interpreten les seues paraules com els porta la seua interpretació tradicional. Per a ells, aquesta elevació consistirà a prendre el control de la nació en apoderar del tron de David. I una setmana abans de la seua mort, ho honraran com a fill de David. Per descomptat, Jesús mateix parlava de la seua elevació, quan seria crucificat pels romans. Llavors, en citar « el Pare », els més espirituals del públic reben el missatge de Jesús com a espiritual. Mentre Jesús deia aquestes paraules, molts van creure en ell ; les persones espirituals creuen en ell, a diferència d'uns altres. Jesús llavors diu als creients: « Si romaneu en la meua paraula, sereu veritablement els meus deixebles; coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures » .

En sentir aquestes paraules, els jueus que disputaven van respondre: « Som llinatge d'Abraham i mai vam ser esclaus de ningú; com dius: “Seran lliures”? ». Cal destacar que Jesús no reprén als seus interlocutors per aquesta triple omissió de la seua història, perquè en realitat van ser esclaus primer a Egipte, després durant 70 anys de captivitat en Babilònia de Caldea, parcialment des de l'any 605 i completament des del 586, i en el moment en què els parla estan subjectes als romans. Per a Jesús, aquest arravatament d'orgull nacional no és el més important; l'important és fer-los conscients que són esclaus del pecat que els ha dominats des del pecat d'Adán i Eva. I aquest missatge té una importància perpètua, perquè qüestiona el pecat del qual els homes no són conscients, perquè el seu coneixement de la vida es basa únicament en els seus cinc sentits carnals.

Els jueus que es van atrevir a dir-li a Jesús: « Mai hem sigut esclaus de ningú », ignoraven que parlaven amb qui els havia portats a la captivitat a Egipte, precisament per a alliberar-los de l'esclavitud del cos i de l'ànima, perquè la vida egípcia era la imatge mateixa de la vida de pecat. Molt abans de Roma, la seua civilització, adorant a Ra, el déu sol, estava captiva del pecat. Així mateix, aquests orgullosos jueus havien estat sota ocupació romana des de l'any 63. I va ser aquest Jesús qui els va parlar, qui els va entregar en mans romanes; això per a infringir la seua resistència i facilitar l'execució del seu ministeri terrenal. Perquè sense els romans, per a impedir-ho, aquest ministeri terrenal de Jesús no hauria sigut possible. La maldat que es va manifestar després de tres anys i mig del seu ministeri s'hauria manifestat molt abans, perquè els líders religiosos del Sanedrín no suportaven els retrets més que el cruel rei Herodes el Gran.

És necessari, doncs, comprendre que l'experiència viscuda pels jueus concerneix a tots els éssers humans de la terra. Precisament perquè Israel és usat per Déu com a exemple d'aquesta humanitat. Per això, jueus i gentils necessitaven ser alliberats de l'esclavitud del pecat, de la mateixa manera i per la mateixa raó: l'herència del pecat des d'Adán. Així, es comprén la necessitat que cada ésser humà descobrisca, en la Bíblia, l'experiència viscuda pels jueus que van romandre sota el domini de Déu durant quasi 1600 anys, des que la nació va ser destruïda pels romans l'any 70, és a dir, uns 30 anys abans del final del primer segle, quan Déu va revelar a Juan la seua "Revelació" profètica anomenada "Apocalipsi". Aquesta història jueva de 1600 anys és donada per Déu als éssers humans perquè comprenguen el significat del que havien de viure, segons el seu pla, durant 6000 anys en la terra. Considerem, doncs, les reaccions i el comportament dels jueus, tal com es relata en la Bíblia, com si representaren els nostres, perquè no fan més que revelar les nostres faltes, els nostres fracassos i, a través dels seus creients, les nostres qualitats massa estranyes.

Accepten, intel·lectualment, l'existència de Déu, però no estableixen una relació amb ell. A més, la seua religiositat s'expressa únicament mitjançant l'aplicació dels textos de la llei de Moisés i els profetes, les profecies dels quals no comprenen amb claredat. Aquest comportament serà el de totes les religions cristianes, rebutjades i condemnades per Déu fins a la fi del món. Però també el de tota la humanitat, la imatge de la qual només revelen i reflecteixen; el de l'home animal, que pel pecat ha perdut la seua semblança amb la imatge de Déu.

una vegada més i cita amb freqüència la paraula « veritat », precedida únicament en l'Evangeli de Juan, l'apòstol d'alta espiritualitat. Les seues paraules s'expressen amb aquesta expressió tan personal: « En veritat, en veritat us dic... ». Aquesta doble repetició té la seua explicació: Jesús sotmet les seues declaracions a l'autoritat del Pare i del Fill , perquè, com vaig esmentar en un estudi anterior, el seu ministeri roman sota l'antiga aliança, la del Pare , fins a la seua mort expiatòria. Jesús ens recorda constantment que el Pare dóna testimoniatge d'ell, perquè va dir: « És ell qui fa les obres ». Trobem als dos vertaders testimonis de la Bíblia. Jesús dirigirà aquestes últimes paraules a Pilato: « He vingut a donar testimoniatge de la veritat ». En altres paraules, sotmet el seu ministeri a aquest

testimoniatge de la veritat . Per naturalesa, la veritat és l'oposat a la mentida . Jesús ve a revelar l'existència de la vida divina oculta, a la qual anomena la veritat . Però les normes d'aquesta vida celestial són d'una naturalesa i un caràcter absolutament oposats a les normes de la vida terrenal, hereua del pecat, que per tant representa la " mentida ". En conseqüència, ha sigut dirigida pel diable i els seus dimonis angelicals infidels des del pecat original. Per a un ésser humà, amb els peus i el cap en la terra, comprendre i acceptar la idea que l'aparent vida terrenal viscuda és una " mentida " és quasi impossible. No obstant això, és aquesta " veritat " la que Jesús va vindre a revelar només als seus triats, seleccionats per la seua mateixa obertura als pensaments divins celestials. I atés que aquest missatge concerneix als qui lligen les meues explicacions, desenvoluparé aquest tema eminentment espiritual. L'apòstol Pau ja es va proposar convéncer als triats de Crist contrastant, en 1 Corintis 10:1-2. 15.40 i 47, l'existència de cossos terrenals i cossos celestes : « Hi ha cossos celestes i cossos terrenals; però la lluentor dels cossos celestes és un, i el dels cossos terrenals, un altre. …/… El primer home, pres de la terra, és terrenal; el segon home és celestial ». La vida terrenal és per a Jesús la imatge de « la mentida », perquè només té una existència provisional de 7000 anys. En contrast, la vida celestial és « la veritat », perquè té, com el Déu que l'organitza, un caràcter etern i una vocació de perdurar eternament.

Jesús tenia, divinament, moltes raons per a equiparar la vida terrenal de pecat amb la mentida . Perquè fora d'Israel, que coneixia l'existència i les lleis establides per l'únic i vertader Déu Creador, en la resta de la terra, la gent era víctima d'enganys satànics introduïts en actes religiosos de moltes de les anomenades formes paganes. Al llarg dels segles, la mentida que impedeix l'acceptació de la veritat celestial va adoptar diferents formes, i després de l'època dels falsos déus i les falses deïtats masculines i femenines, va arribar la de les falses religions monoteistes i les falses religions cristianes. Al voltant de 1850, la tecnologia i la ciència física i química van començar a desenvolupar, reemplaçant la conducta religiosa, considerar la religió "l'opi del poble", és a dir, una droga. A Occident, la mentida ha triomfat sobre la vertadera religió per la doble raó que les denúncies de mentides religioses són escasses i els occidentals no se senten atrets pel tema religiós, que rebutgen i menyspreen deliberadament. Aquesta conducta incrèdula i incrèdula supera a la dels antediluvians perquè està basada en la influència del desenvolupament tecnològic, l'alt nivell del qual mai ha sigut aconseguit durant els 6.000 anys de temps terrenal fixats per Déu.

Per tant, devem, lamentablement, considerar el desenvolupament actual de la incredulitat com a lògic i normal. En la seua total llibertat, major a Occident que en qualsevol altre lloc de la terra, els éssers humans produeixen el fruit de la seua naturalesa. Jesús denuncia això en Apocalipsi 22.15, però en la terra, una cosa quasi increïble per a qui estima « la veritat », els éssers humans « estimen i practiquen la mentida ». Confirmen així aquest: «Tots els gustos estan en la naturalesa», fins i tot els més perversos. En fer de l'amor a la vida terrenal un testimoniatge de l'amor a la mentida, oposat a l'amor a « la veritat » de la vida celestial, Jesús atorga a l'aplicació de l'amor a la mentida un criteri inesperadament ampli que concerneix moltíssimes persones entre les seues criatures humanes.

Fins ara, la mentida era per a nosaltres només l'oposat a la veritat , és a dir, la falsedat. Però per a l'Esperit del Déu viu, la mentida és, a més, el que existeix momentàniament, perquè ha de desaparéixer per a donar pas a la vida celestial eterna, que és, en oposició a la nostra vida terrenal actual, la veritat . I és només perquè la llei divina dictada i revelada a Moisés expressa els valors de les normes divines celestials, que la Bíblia diu sobre aquest tema en Salms 119:142-151-160: « La teua justícia és justícia eterna, i la teua llei és veritat … /… A prop estàs, oh Yahvé! I tots els teus manaments són veritat …/… El fonament de la teua paraula és veritat , i tots els estatuts de la teua justícia són eterns » .

La nostra esclavitud es basa en la llei natural de l'hàbit que domina a tots els éssers humans. No podem adormir-nos per ordre ni deixar de menjar a hores fixes, si es respecta l'hàbit. De la mateixa manera, qui gaudeix de la mentida es converteix en esclau d'aquest plaer, que així es renovarà constantment. La llibertat total és un mite inexistent, i els éssers humans només poden triar entre els dos tipus d'esclavitud que se'ls ofereixen. La bona esclavitud consisteix a prendre al Déu Creador com a Amo, i la mala esclavitud consisteix a caure en el parany de la falsa llibertat, la del pecat i totes les seues concupiscencias.

Després de 43 anys de servei profètic al diví Senyor Jesucrist, m'adone de com, en rebre dia a dia noves llums, la veritat és veritablement capaç de " alliberar-nos del pecat ". Perquè, en què consisteix aquesta esclavitud al pecat sinó a deixar-nos guiar per esperits demoníacs invisibles? Com és el cas de tots els éssers humans des del seu naixement. I com Déu coneix la nostra vertadera naturalesa i les nostres decisions d'existència, des del moment anterior a la creació del seu primer oposat, no pot equivocar. I quan el seu futur triat naix en el nostre món terrenal, el segueix des del seu naixement fins a la seua mort, però en la seua divina paciència, sap esperar el moment oportú per a revelar. Com a ensenya l'experiència del fill pròdig en la paràbola, Déu es revela veritablement al seu futur

triat sol després que aquest haja passat per experiències doloroses i punxants. Perquè la veritat celestial només pot atraure als qui han sentit fàstic per la vida terrenal a causa del sofriment patit i la seua absoluta imperfecció. Així com la vida celestial es basa en valors perfectes, la vida terrenal es basa en valors imperfectes. Perquè Satanàs ha establit els seus propis valors egoistes i orgullosos en la terra, sobre els quals els éssers humans rebels han construït les seues relacions i principis. L'experiència de l'èxode dels hebreus d'Egipte va ser summament reveladora per a aprendre els valors aprovats per Déu. Ell va confiar a Moisés, el seu profeta i guia, la tasca de guiar al seu poble. Així, el poble va haver d'obeir a Moisés, i Moisés va haver d'obeir a Déu, qui es va mostrar just i compassiu. Per haver distorsionat inconscientment el pla salvador de Déu, en colpejar la roca d'Horeb dues vegades en lloc d'una, Moisés va ser castigat oficialment amb la mort. En quin altre lloc de la terra podem trobar un judici tan just i perfecte? El més gran va ser tractat per Déu com el més xicotet. I aquesta mateixa justícia va condemnar la falta de fe de Joan el Baptista, el més gran dels homes, segons Jesús. Què hi ha dels nostres governants, monarques, presidents, papes, imants i aiatol·làs en la terra? Quina classe de justícia imparteixen? Honren als rics i exploten i maltracten als pobres, a Occident, a Orient, al Nord i al Sud, a Amèrica, Europa, Àsia, Àfrica i Austràlia.

Per això, en la batalla de l'Armagedón al final del món carnal , els últims supervivents de tots els països de la terra s'uniran per a lluitar contra la llei de Déu. El bàndol de la mentida s'alçarà així contra el de la veritat . I en convertir el descans sabàtic del seté dia en el blanc de l'atac del bàndol de la mentida , Déu confereix al seu sant quart manament el seu caràcter de senyal de la seua veritat celestial . Perquè el dissabte profetitza l'entrada dels triats redimits per Jesucrist durant 6.000 anys en el seté mil·lenni celestial .

Quina és la base de la nostra capacitat de ser alliberats per la veritat celestial? La resposta a aquesta pregunta és molt senzilla: les nostres motivacions. De fet, en la nostra vida, totes les nostres decisions es basen en les nostres motivacions. Qui desitja fer una tasca ho fa i ho aconsegueix perquè li motiva un gran desig d'aconseguir-la. És la motivació la que explica totes les nostres decisions. La motivació del rebel és la necessitat de protegir i preservar la seua llibertat total; el que Déu diu esclavitud al pecat, perquè en aquesta llibertat, cometrà coses que Déu li prohibeix. I si Déu prohibeix aquestes coses, és perquè condueixen a la infelicitat i al sofriment que el seu amor diví condemna i no pot suportar; perquè en el seu amor, desitjaria evitar que les seues criatures patiren les conseqüències del mal. Per als seus triats, el principi de motivació és el mateix, però afavoreix els valors apegats a Déu. Ens motiva l'apreciació d'un model que trobem en la vida terrenal o en la revelació bíblica. La vida exemplar de Jesús serveix de revelació perquè atrau als triats que ho admiren i ho estimen. La lectura dels Evangelis ens permet comprendre la consternació dels apòstols, que es van quedar solos després de la crucifixió de Jesús. Estimaven sincerament a Jesús i la seua tristesa era igual a l'amor que li demostraven. A nosaltres, en llegir els Evangelis, podem reviure la seua experiència i començar a estimar a l'home diví anomenat Jesús de Natzaret, plorar la seua mort, amb la qual va expiar els nostres pecats en el nostre lloc, i alegrar-nos en la seua resurrecció, que ens col·loca en la mateixa situació que els seus primers apòstols. El Déu viu ens escolta, ens sondeja i ens parla, si no amb discursos, almenys amb esdeveniments que marquen la nostra vida.

Quan l'existència de Déu s'imposa amb força en les nostres ments, bandejant el dubte, « la Veritat » s'apodera de nosaltres. I la vida terrenal i el que ofereix perd el seu atractiu i interés. La nostra atenció se centra llavors en el compliment de les profecies divines, i esperem el retorn de Jesucrist amb la mateixa certesa que l'arribada de l'amic que espera el tren que compleix el seu horari.

Llegint la Santa Bíblia

El títol d'aquest estudi es justifica per la necessitat d'identificar les diferents maneres en què procedim a llegir les Sagrades Escriptures. En llegir l'escrit en la Santa Bíblia, activem no sols els nostres ulls, sinó tota la nostra ànima. Ara bé, la manera en què llegim els textos que creiem que expressen el pensament del Déu Creador depén enterament de la naturalesa de la nostra fe.

Moltes persones recorren incansablement a textos que els agraden especialment i obtenen plaer i satisfacció d'ells. Aquesta actitud reforça la seua creença de ser bons cristians. No obstant això, el seu enfocament exclusiu en certs tipus de missatges els porta a menysprear i ignorar tots els altres escrits bíblics. Per tant, és necessari comprendre com Déu vol que es llija la seua Bíblia.

Ja imaginar que Déu poguera haver inspirat textos que expressaren les seues lliçons i pensaments perquè els homes els ignoraren és absurd i injustificable. La Bíblia no és una novel·la ni un reportatge periodístic; transmet a través dels segles la història religiosa narrada per Déu, qui va triar les paraules i el nombre de paraules per a cada versicle, i això per a tots els capítols i llibres

canònics que ens presenta . Però atenció! Aquesta precisió numèrica només concerneix els textos originals escrits respectivament en ordre cronològic, « en hebreu i en grec ». Aquesta traducció al grec dels textos de la nova aliança requereix una explicació: aquesta difusió en grec es justifica únicament per l'obertura als pagans de la salvació en Jesucrist. Perquè els apòstols i els primers deixebles de Jesús eren jueus i parlaven l'arameu usat pels jueus de l'època. Per tant, només després de comprendre l'obertura de la fe cristiana als pagans, el pensament jueu dels inspirats es va traduir al grec. Perquè, segons la profecia de Daniel, des del regnat del rei grec Alejandro Magno, el grec s'havia convertit en l'idioma internacional de tots els pobles dominats per aquests conqueridors. Des de l'any 63 a. C., l'arribada de Roma a Palestina va portar amb si el llatí romà, però Déu no va triar aquest idioma sabent que la Roma papal s'oposaria a la seua veritat. Per tant, la inspiració divina es va transmetre i va difondre correctament només en hebreu per a l'antic pacte i en grec per al nou. L'abandó temporal d'aquests dos idiomes, considerats durant molt de temps "morts" en la cultura occidental, va ser explotat per Déu, qui va permetre que el diable col·locara errors en les diferents versions de les seues traduccions. Déu va saber explotar sàviament aquestes traduccions falses, doncs, sabent per endavant que el protestantisme i l'adventismo institucional apostatarien, va construir les proves de fe adventistes de 1843 i 1844 sobre una traducció falsa del versicle de Daniel 8.14, en el qual es basava l'expectativa del retorn de Crist. Així, amb raó, després d'haver rebutjat la institució en 1994, Jesús va poder dir-li a aquest missatger religiós: « No saps que eres un desventurat, pobre , miserable, cec i nu ». L'haver basat tota la seua experiència en traduccions falses de la Santa Bíblia ho converteix en « pobra », mentre que ell es creia ricament beneït per Jesús i atorgava als seus dogmes i interpretacions profètiques el valor de la « riquesa ». Déu també va permetre l'addició injustificada de la paraula « dia » en dos versicles que, correctament traduïts, deien « el primer dissabte ». Aquesta distorsió del text original de Fets 20:7 i 1 Corintis 16:2 ha permés als cristians protestants justificar bíblicament i de manera enganyosa la reunió religiosa en el « primer dia de la setmana », mentre que el text designa el «primer dissabte » del mes del relat. En grec, la paraula « dissabte » i « setmana » tenen la mateixa arrel, la qual cosa podria explicar la confusió del traductor. Però l'addició de la paraula " dia " és injustificable i només pot explicar per una inspiració diabòlica destinada a atrapar als falsos creients en els últims dies de la història terrenal. Déu es preocupa per il·luminar als seus triats i no impedeix que el diable enganye als qui domina, inspira i dirigeix. En circumstàncies que ell mateix estableix, el Déu de la veritat entrega a les seues criatures al poder de la mentida i la ceguesa, com diu en 2 Tesalonicenses 2.11. Dit això, examinarem ara per què hem d'acostar-nos a la Bíblia " amb temor i tremolor ", com quan ens acostem a Déu en persona per a servir-li.

Per a entendre aquest caràcter i naturalesa divina de la Santa Bíblia, hem de tindre en compte diverses coses revelades.

La paràbola dels vinyaters revela i resumeix el pla de Déu, representat en ella per l'amo que marxa i roman invisible. Però envia als seus serfs als vinyaters per a dirigir-los els seus retrets. La vinya és l'obra de salvació organitzada per Déu; els vinyaters són les institucions oficials encarregades de presentar l'oferta de salvació, a saber, tant en l'antic pacte com en el nou, el clergat religiós rebel; els levites en l'antic pacte; i els pastors caiguts del protestantisme i l'adventismo, en el nou pacte. El model de compliment es refereix a l'antic pacte, i el moment en què l'amo de la vinya marxa correspon al moment en què Israel ja no vol ser guiat directament per Déu, sinó per un rei, com els altres pobles pagans de la terra. Després de la marxa de l'amo, en la seua absència, els vinyaters menyspreen la vinya i Déu envia als seus profetes per a donar a conéixer els seus retrets als seus indignes vinyaters, els qui els maten un darrere l'altre. Així pereixen un gran nombre de profetes, assassinats per les autoritats jueves que no accepten els retrets de Déu. Llavors envia al seu Fill, el seu únic fill, a qui tractaran de la mateixa manera, demostrant amb aquest últim assassinat que són irremeiablement indignes de dirigir l'obra de la salvació divina. I Jesús troba la manera que la sentència divina siga expressada pels propis culpables, els qui estan davant ell, segons Mateo 21.41: « Li van respondre: Destruirà miserablement a aqueixos miserables, i arrendarà la vinya a altres llauradors, que li entregaran el producte en el temps de la sega ». Aquests altres llauradors seran els pagans veritablement convertits que, anomenats, es convertiran en els seus triats, fins a la fi del món marcat pel seu gloriós retorn, previst per a la primavera de 2030.

En una sola paràbola, Jesús acaba de resumir tot el pla de salvació concebut per Déu. Un pla basat en diverses fases successives, que Déu revela i posa en pràctica en els seus dos pactes successius: 1600 anys per a l'antic pacte i per a l'escriptura de la Santa Bíblia (antic i nou pacte); i aproximadament 1930 anys per al segon pacte, que al seu torn va caure en apostasia l'any 313 i només va emergir d'ella, completament, a través de l'adventismo fundat a partir de 1843. Aquest adventismo oficial i universal, des de 1873, també va apostatar en 1994 després d'haver rebutjat la llum profètica adventista que li vaig presentar entre 1982 i 1991, data de la meua destitució oficial pels

líders de la institució.

Tot el que s'acaba d'esmentar es refereix únicament al que Déu està fent per a guiar a Crist, qui va vindre a validar el perdó dels pecats dels triats redimits per la seua sang. En l'antic pacte, aquest projecte salvífico s'ensenyava simbòlicament i es basava en ritus sacrificials d'animals. Per tant, el misteri de l'encarnació de Déu en Jesucrist era ben guardat i ignorat en l'ensenyament religiós públic dels jueus. La llei divina podia observar estrictament sense que l'esperit de l'oficiant entrara en vertadera comunió amb el Déu que organitzava aquestes coses. I va anar precisament quan aquesta situació va afectar a tot el poble, al seu rei i al seu clergat, que Déu va trencar el seu pacte religiós amb Israel. La negativa a reconéixer a Jesús com el seu Messies va ser la gota que va satisfer el got de la seua paciència i els va fer indignes de continuar sent els custodis dels seus oracles i del seu projecte salvífico, que descansava en Jesucrist. I com a senyal de confirmació que la seua mort va marcar la fi del pla salvífico de Déu, Jesús va dir en la creu: « Consumat és ». Aquest « Consumat és » es referia únicament a l'acció personal de Déu. En morir voluntàriament per a pagar pels pecats dels seus triats, Déu va complir plenament la seua part del pla salvífico. Ara els corresponia a les seues criatures fer la seua, conformar al model presentat en Jesucrist. Perquè el pacte diví és un contracte entre Déu i la seua criatura, digne de la mort eterna, i el propòsit del contracte és obtindre el perdó diví, que Déu concedeix només amb la condició d'un canvi en la conducta del candidat humà. Si la paga del pecat fóra la mort, només l'abandó del pecat podria obtindre el perdó de Déu i la vida eterna. I és precisament aquest abandó del pecat el que només és possible amb l'ajuda de Jesucrist, qui amb raó va declarar en Juan 15:5: « Perquè separats de mi res podeu fer ». Jesús és, per tant, indispensable per a pagar el preu mortal dels nostres pecats, però també per a ajudar-nos a deixar de pecar.

En Mateo 24:4-5, en breus explicacions donades als seus apòstols, Jesús aconsegueix resumir una vegada més el programa de l'era cristiana en poques paraules: « Que ningú els enganye! Perquè vindran molts en el meu nom, dient: “Jo sóc el Crist”. I enganyaran a molts ». Així, Jesús adverteix als cristians que reclamen la seua salvació contra la seducció de falsos Cristos. L'expressió « Jo sóc el Crist » no sols designa a l'individu que afirma ser personalment Crist; també, i sobretot, designa a les organitzacions religioses institucionals que reclamen la seua salvació i autoritat. Entre aquestes es troben les esglésies catòlica, ortodoxa, protestant, anglicana i adventista oficial. Totes cauen, l'una després de l'altra, per haver preservat una herència de la religió catòlica romana que abasta des del seu menyspreu per la llei divina prescrita per la Bíblia fins al seu menyspreu per les revelacions profètiques donades per Jesucrist, qui roman viu i fidel als seus vertaders triats, fins a la fi del món, com va prometre i va anunciar en Mateo. 28:19-20: « Per tant, aneu i feu deixebles a totes les nacions, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, ensenyant-los a guardar tot el que us he manat. I heus ací, jo estic amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món. » Segle . » Les prescripcions específiques que Jesús va portar són poques, i això s'explica per aquesta altra declaració seua en Mateo 5.17-18: « No penseu que he vingut a abolir la llei o els profetes. No he vingut a abolir, sinó a complir. Perquè en veritat us dic que fins que passen el cel i la terra, ni una jota ni una titlla passarà de la llei fins que tot s'haja complit ». Segons aquesta declaració del cap del Triat, l'Església cristiana, la llei divina ha de ser respectada fins al seu retorn en glòria. Per tant, aquesta paraula « llei » ha de ser compresa i identificada. Què significa aquest terme per a un hebreu del seu temps? La « llei de Moisés », en la qual Déu revela els orígens de la terra, les seues ordenances divines, els seus ritus sacrificials que cessaran amb l'arribada del Messies Jesucrist, i els seus textos profètics, des d'Isaïes fins a Malaquías. I entre ells, aquest llibre, que els jueus subestimaran, el llibre de Daniel amb les seues importants profecies, ja que Daniel 9 estableix la data de l'any i el dia de la mort expiatòria del Messies promés per Déu per a la seua primera vinguda a la terra. La mort de Jesús no va estar marcada per la desaparició del cel i la terra , la qual cosa significa que la llei de Moisés va romandre vigent i va ser exigida per Déu als cristians, els primers elements dels quals són jueus i estan formats per Jesucrist. Per tant, la llei divina ha de ser respectada tant pels cristians pagans que es convertiran com pels jueus de l'antic pacte. Només una cosa canvia, i Déu l'especifica en Daniel 9.27, on, parlant del Messies, l'Esperit diu: « Farà un pacte amb molts per una setmana, i a la meitat de la setmana farà cessar el sacrifici i l'ofrena ». L'única cosa que canvia és posar fi a les morts rituals d'animals que, per la seua mort humana, s'han tornat inútils, de manera que la necessitat de menjar carn desapareix amb la mort de Jesucrist. Perquè només per a aprofundir les lliçons dels seus ritus sacrificials, Déu va donar als homes, després del diluvi, permís per a menjar carn animal. Mitjançant la seua mort voluntària, Jesús allibera als seus triats de la condemnació del pecat i als animals de la seua mort ritual i nutritiva; dos missatges de vida acompanyen la seua mort expiatòria. Però aquest terrible sacrifici acceptat per Jesucrist ho fa encara més exigent amb aquells als qui salva. El seu coneixement de la seua llei ha de ser complet, perquè Déu no ha escrit res que no haja de ser llegit.

La paràbola dels vinyaters ens va presentar l'absència visual de Déu. Però abans de partir i deixar al seu poble visiblement, els va donar a conéixer totes les seues lleis, les quals li havia dictat a Moisés. Déu desapareix, però deixa després de si textos bíblics que revelen la seua personalitat, el seu caràcter i els principis dels seus judicis. Per això, només coneixent totes les seues lleis podem conéixer al Déu que s'oculta voluntàriament en la invisibilitat. I aquest coneixement és, segons Jesús, la condició per a obtindre la vida eterna; Juan 17:3: « I aquesta és la vida eterna: que et coneguen a tu, l'únic Déu vertader, i a Jesucrist, a qui has enviat ». Així, contràriament a la concepció de les esglésies que havien caigut en l'apostasia, la formació dels cristians triats es basa en l'ensenyament de la « llei de Moisés », a la qual van ser dirigits els primers pagans convertits segons Fets 15.21: « Perquè Moisés ha tingut en cada ciutat, per moltes generacions, els qui ho prediquen, perquè es llig en les sinagogues tots els dissabtes ». El menyspreu per la " llei de Moisés " és un llegat del catolicisme romà i està en l'origen de l'apostasia generalitzada observada després de l'Edicte de Milà, signat per Constantí I ; un edicte pel qual van cessar oficialment les persecucions dels cristians. La Reforma Protestant no va retornar a la " llei de Moisés " el paper formatiu que li correspon. No obstant això, va ressaltar la importància de la Santa Bíblia en adoptar com a lema "Escriptura i només Escriptura" i en atorgar-li el paper d'únic suport de la salvació divina. No obstant això, paradoxalment, en contraposició a aquesta lloança de la Santa Bíblia, com a llegat del catolicisme caigut, els protestants van menjar coses que Déu va declarar impures per la seua naturalesa, precisament en la " llei de Moisés ".

La necessitat de llegir la Bíblia íntegrament es fa evident. Un altre ensenyament confirma aquesta necessitat en Apocalipsi 11:3, on Déu designa la seua Santa Bíblia com els seus " dos testimonis ". Ara bé, quina és la funció d'un testimoni? En un tribunal, inclina l'acusació a favor o en contra. El testimoni transmet un missatge sobre el que ha vist, però si ell mateix és víctima de maltractament, també dóna testimoniatge del que ha experimentat i patit a les mans dels malvats torturadors. Déu ha humanitzat així la seua Santa Bíblia, ja que aquesta també atesta a favor o en contra de l'home, segons la mena de relació que aquest tinga amb ella. Ara bé, la Bíblia no sols és humanitzada per Déu, sinó també divinitzada, perquè porta el títol de " Paraula de Déu ". En Jesucrist, Déu es va convertir en la Paraula divina que va vindre a la terra per a explicar i revelar al Déu invisible, i després d'haver dictat a Moisés les paraules que la seua llei ens transmet, tenim tres identitats complementàries que revelen al vertader Déu creador.

Així, la formació dels triats es basa en l'ensenyament de la llei de Moisés , i el paper de Jesucrist és simplement realitzar el sacrifici que li permet salvar als únics triats als qui la llei de Moisés ha ensenyat i entrenat, és a dir, preparat per a adaptar a les lleis del Déu celestial. La nostra acceptació o rebuig dels judicis expressats per Déu en la llei de Moisés determina la nostra capacitat per a apreciar les normes del caràcter del Déu etern.

Simbòlicament, els " dos testimonis " il·lustren les dues aliances que Déu estableix en paral·lel analògic en la seua visió profètica del programa de la història religiosa humana terrenal. Aquests " dos testimonis " es dirigeixen als éssers humans formats pel mateix ensenyament impartit per la " llei de Moisés " i els profetes. L'única diferència entre ells és que el primer es referia a la identitat jueva dels " hebreus " de l'antic pacte i el segon a la identitat pagana o " grega " del nou pacte.

Déu no ens deixa una altra manera de descobrir el seu caràcter i personalitat que llegint tota la seua Santa Bíblia. I és en això que la naturalesa complementària dels escrits dels dos pactes adquireix el seu màxim valor. Qui afavoreix l'antic pacte i rebutja els escrits del nou, es condemna a ignorar l'immens amor de Déu per les seues fidels criatures. D'igual manera, qui llig només el nou pacte malinterpreta el caràcter de Déu, qui és vertader amor, però també Jutge i Justificador implacable, ferm i resolt.

La nostra lectura de la Bíblia ha d'experimentar com un descobriment del caràcter del Déu Esperit invisible. Per això he parlat d'un acostament al Déu viu que requereix una actitud santa, sana i bona, « amb temor i tremolor ». Aquest és un enfocament autènticament amorós. Descobrir el caràcter de Déu només val la pena si estem disposats a acceptar totes les seues formes i a conformar-nos a ell i adaptar-nos a les seues normes. Sense aquesta mentalitat, llegir la Bíblia és un judici contra nosaltres mateixos, perquè llavors s'impossibilita una relació amb Déu i la nostra lectura no pot donar cap fruit saludable.

La importància de la preparació mitjançant l'ensenyament de la " Llei de Moisés " converteix al jueu circumcidat en el candidat ideal per a la salvació proposada per Déu. Constitueix, després de Jesucrist, el model humà al qual se li continua proposant la salvació en Crist hui i fins a la fi del temps de gràcia, que precedirà a l'altra part del món en uns mesos. Va ser, en la història cristiana, el primer a ser il·luminat sobre la justificació portada per Jesucrist i serà, a l'altra part del món cap al qual ens dirigim, un dels últims a beneficiar de la divina ofrena de gràcia que Déu ofereix en el seu nom. El primer perseguidor de la fe cristiana va ser un jueu de la raça de la nació d'Israel; l'últim perseguidor

serà un cristià. La conversió d'aquest primer perseguidor jueu, que entra al servei de Jesucrist, profetitza la conversió definitiva dels últims jueus redimibles per la sang vessada per Jesucrist. El diví Crist, sobiranament, canvia el seu nom de Saulo a Pablo. Aquesta possibilitat de rebre la fe cristiana es va oferir als jueus vertaders, sincers i fidels mitjançant l'establiment de la fe Adventista del Seté Dia des de 1873, i fins i tot abans, ja que al voltant de 1840, el jueu messiànic Llop, anomenat el Jueu Errant, va donar prova d'això. En aquesta època marcada per dues proves successives de fe, els jueus que guardaven el dissabte de Déu van poder rebre a Jesucrist i, al mateix temps, Déu va dirigir als cristians fidels al dissabte del seté dia, després del 22 d'octubre de 1844.

Per tant, la importància que la fe Adventista del Seté Dia va donar en 1873 a la " llei de Moisés " justifica aquestes divines paraules profètiques citades en Apocalipsis 3.10: " Heus ací, jo faré que de la sinagoga de Satanàs, els que es diuen ser jueus , i no ho són, sinó que esmenten; heus ací , jo faré que vinguen i es prostren als teus peus, i sàpien que jo t'he estimat ". En aquesta data de 1873, Jesús autentica el retorn a la veritat apostòlica en dir al beneït adventismo de l'època, en el versicle 11: " Vinc prompte. Retingues el que tens, perquè ningú prenga la teua corona ". En aquesta data de l'any 1873, definida pel període d'espera adventista de " 1335 dies " citat en Daniel 12.12, el triat ideal de Déu era, per tant, el jueu que es convertia en Adventista del Seté Dia o, per contra, el cristià que adoptava el dissabte i l'ensenyament. De la " llei de Moisés ". Però, lamentablement, amb el temps, els humans són reemplaçats, i la fe dels creients provats és reemplaçada per la fe de persones no provades. Això explica la contínua i sistemàtica deriva de les organitzacions religioses beneïdes per Déu només per un temps; aquell en el qual Déu prova i sotmet a prova la fe dels seus serfs.

Oposats en termes absoluts, els missatges dirigits a Filadèlfia i després a Laodicea confirmen el drama espiritual causat per la prolongació del temps. Si bé Filadèlfia és beneïda i reconeguda per Jesucrist com a digna del seu cel, per contra, Laodicea se li torna insuportable fins al punt d'haver de vomitar-la . I l'explicació d'aquests oposats resideix en el canvi dels temps i, per tant, en el canvi dels serfs adventistes involucrats.

Havent rebut la lliçó, podem comprendre que en l'era de Laodicea , Déu només pot reconéixer com els seus triats a aquells adventistes que presenten i porten els valors beneïts en l'era de Filadèlfia . L'amor fraternal que designa aquest nom, Filadèlfia , és possible solo per l'amor a la veritat, que expressa amor a Déu mateix. Ací trobem la importància que els triats atorguen a les revelacions de tota la Bíblia, ja que Déu roman invisible i es revela als seus serfs sol a través del que està escrit en la seua santa Bíblia.

D'altra banda, en el campament del diable, les aparicions miraculoses atrapen als falsos creients i els dimonis es manifesten de diferents maneres com a àngels de llum i també com a àngels de les tenebres.

En el beneït Adventismo dels Últims Dies, s'honra i sublima el lema protestant nascut en el segle XVI , “Escriptura i solament Escriptura”, i, de la mateixa manera, es completa l'obra de la Reforma iniciada des de llavors.

D'aquest estudi, que aborda la importància de tota la Santa Bíblia, es desprén que no hi ha raó per a oposar « la llei » i la fe, ja que tracten dos temes diferents i complementaris. La « llei » ensenya, i la « fe » salva a qui és instruït. En l'ensenyament de l'antic pacte, la paraula « fe » està quasi absent. Però el profeta Habacuc la cita en Habacuc 2:4: « Heus ací, la seua ànima s'enalteix; no és recta en ell; però el just per la seua fe viurà ». I en el nou pacte, l'Epístola als Hebreus confirma la salvació obtinguda per la fe dels triats per Déu durant l'antic pacte, perquè Hebreus 11 està dedicat per complet a aquest tema de la fe, reprenent al començament de 18 versicles l'expressió « és per la fe que... ». L'autor cita a 18 persones triades per Déu en l'antic pacte, des del començament de la seua vida terrenal amb el just Enoc, portat viu al cel per Déu, fins a l'última esmentada, una dona, la prostituta Rahab, qui va triar a Déu i al seu poble quan aquest vi a destruir la seua ciutat, Jericó. Però l'autor no oculta que la seua llista no està completa i que molts altres triats citats per la Bíblia han d'afegir a la seua enumeració. De fet, ofereix alguns exemples que confirmen que la fe sempre ha sigut causa de salvació i de benediccions divines.

La connexió del nou pacte amb la fe s'explica pel fet que l'ensenyament de la " llei de Moisés " per si sola no pot salvar al pecador humà. Els sacrificis d'animals practicats fins a la crucifixió de Crist no tenien poder per a salvar la més mínima vida humana. Tenien només un valor provisional que només la mort de Jesucrist podia validar, perquè les víctimes animals expiatòries només profetitzaven la mort del Crist diví i perfectament humà. Així mateix, el reconeixement de Jesucrist en el seu paper de víctima expiatòria que va carregar amb els pecats dels seus triats es va convertir en la prova final de fe que va permetre que un jueu instruït per la " llei de Moisés " fora excepte per la gràcia que Déu ofereix als seus vertaders triats en el nom de Jesús, el seu Crist i el seu Messies. Per tant, va morir ferit pels pecats dels seus triats, que ell mateix va carregar, i la seua perfecta justícia personal i divina li va donar el dret de ressuscitar, com havia anunciat als seus apòstols en Juan 10.17-18: « El Pare

m'estima, perquè jo pose la meua vida, per a tornar-la a prendre. Ningú me la lleva, sinó que jo la pose de mi mateix. Tinc poder per a posar-la, i tinc poder per a tornar-la a prendre: aquest és el manament que vaig rebre del meu Pare » .

La conseqüència del pla salvífico organitzat i perfectament complit per Déu en Jesucrist és que Déu pot salvar a tot ésser humà en qui trobe l'amor de la seua veritat, perquè la seua oferta de salvació és universal. Siga com siga la seua herència, nacional o religiosa, o el color de la seua pell, la porta de la gràcia està oberta per a vosté fins a l'any 2029, si el seu amor per la veritat divina li permet qüestionar aquestes coses heretades per la casualitat del naixement i l'entrada a la vida humana terrenal. Perquè sota el cel i en tota la terra, només hi ha un Déu Creador a qui hem d'honrar i servir en obediència a les seues santes lleis revelades en tota la seua Santa Bíblia. Va ser escrita al llarg de 1600 anys, entre principis del segle XV a. C. i finals del segle I d. C. Perquè concreta la « Paraula de Déu », constitueix l'Escriptura divina que ofereix vida eterna als seus vertaders triats; els qui es distingeixen dels falsos per la seua perseverant fidelitat.

El que també han de comprendre és que els veritablement triats són tan pocs en el nou pacte com en l'antic. Jesús ho va deixar clar quan va dir en Mateo 22.14: « Perquè molts són anomenats, però pocs triats ». I si hi ha « pocs triats » és degut als criteris de caràcter que Déu exigeix als seus triats. En Ezequiel 14, ens dóna com a exemple només tres noms: « Noé, Daniel i Job », i especifica a més: « No salvarien ni a fill ni a filla, sinó que només ells serien salvos... salvarien les seues ànimes per la seua justícia ». La salvació només és possible mitjançant la conformitat amb l'estàndard definit en « la llei de Moisés» i la fe en el sacrifici expiatori de Jesucrist. Estem lluny de la salvació que falsament proclamen les masses i multituds superficials, apegades o no a múltiples religions monoteistes, per l'herència religiosa de la tradició.

No hi ha res més personal i individual que llegir la Bíblia. Tota criatura humana pot descobrir en ella els orígens de la terra i tot el que conté i porta amb si, però també ens revela la nostra herència de pecat, la qual dóna sentit a la nostra primera mort i a la " segona mort " que van patir els rebels després del judici final. És un fet que la mort que ens sembla tan natural és, en canvi, per a Déu i els seus sants àngels una cosa anormal, temporal, perquè la norma de la vida divina és la immortalitat. I és aquesta immortalitat la que es prolongarà eternament quan acabe la prova de la fe terrenal per als triats redimits per la sang vessada pel Senyor Jesucrist, a partir de la primavera de 2030. La Bíblia parla de dues morts perquè la nostra condició actual de vida és només temporal i acaba amb la primera mort, que considerem natural. Només les persones amb fe poden creure en l'existència de la " segona mort ", perquè implica la idea d'una segona forma de vida que serà eterna i només serà accessible per als triats redimits per Jesucrist. Els humans rebels i incrèduls ressuscitaran al final del seté mil·lenni per al Judici Final, però només per a patir aquesta " segona mort ", la conseqüència de la qual és l'anihilació definitiva de l'ésser o ànima caiguda. Ara bé, la Bíblia ens revela que la salvació resideix exclusivament en el sacrifici expiatori voluntari de l'home anomenat Jesús de Natzaret. L'origen diví del seu naixement va conferir a la seua mort carnal un valor excepcional que, transmés per ell com el " nou Adán ", beneficia per herència als seus triats redimits. Havent vençut el pecat en una carn similar a la dels seus triats, Jesús els va deixar aquest missatge: "Poden véncer com jo he vençut". Però, novament, és la nostra naturalesa individual la que permetrà que la nostra lectura de la Bíblia done o no fruit etern d'immortalitat.

La majoria dels qui afirmen la seua salvació en Crist són rebutjats per Déu a causa de la seua ignorància de la poca importància que donen als escrits revelats en l'antic pacte. I puc donar fe d'això, perquè malgrat haver llegit tota la Santa Bíblia en 1975, el meu estudi de l'Apocalipsi revelada a Juan va anar totalment infructuós. Déu va bloquejar la meua ment i solo la va obrir en 1980, després del meu baptisme a l'Església Adventista del Seté Dia de Valence-sud-Rhône, en el sud de França. Havia expressat el meu amor per la seua veritat bíblica, però les claus per a comprendre-la me les va donar només el missatge adventista, malgrat les seues imperfeccions originals. Comprendre l'Apocalipsi m'obsessionava, però només el llibre de Daniel podia il·luminar-lo. En la meua lectura de tota la Bíblia, vaig llegir aquest llibre, però sense retindre res d'ell, fins que vaig ser batejat en el nom de Jesucrist en aquesta església adventista, la més antiga de totes les establides a França. La lliçó donada per Déu sorgeix d'aquesta experiència i qüestiona aquesta subestimació dels textos bíblics de l'antic pacte. Els noms d'aquests dos llibres, Daniel i Apocalipsis , confirmen les greus conseqüències que aquesta subestimació portarà per als qui cometen l'error de cometre-la. Daniel significa: Déu és el meu Jutge; i Apocalipsi significa: Revelació. La lliçó és aquesta: per a accedir a l'Apocalipsi, Déu jutja a l'anomenat com a digne o no d'accedir a ell. I aquesta dignitat és reconeguda per Déu per als qui no subestimen el llibre de Daniel , el del Gènesi i tots els llibres de l'antic pacte, començant per la Llei de Moisés , que inclou els primers cinc llibres de la Santa Bíblia.

Déu ens dóna aquesta important lliçó novament en el primer versicle de l'Apocalipsi 1: « La revelació de Jesucrist, que Déu li va donar per a manifestar als seus serfs les coses que han de

succeir prompte, i la va donar a conéixer per mitjà del seu àngel al seu serf Juan ...». La revelació de Jesucrist és donada pel Déu creador , inspirador dels textos de l'antic pacte, incloent, en primer lloc, el llibre de Daniel . Per tant, només la lectura de tota la Bíblia permet apreciar bé el seu paper. Perquè la divisió en dos pactes oculta la unitat i la continuïtat del projecte salvífico iniciat per Déu. Així és com el terme « dona » utilitzat en l'Apocalipsi adquireix el significat que Déu li va donar espiritualment a la « dona », Eva, creada d'una de les costelles d'Adán, sent ell mateix la imatge de Crist. La dona profetitza al Triat , l'Església dels triats redimits per Jesucrist. I sabem que aquests triats han sigut seleccionats des d'Adán i Eva, per la qual cosa en Apocalipsis 12, « la dona » representa la selecció dels triats basada en la continuïtat de l'ensenyament bíblic impartit pels « dotze apòstols » de Jesucrist, hereus de l'ensenyament rebut pels « dotze patriarques hebreus » i predecessors de l'ensenyament transmés pels últims Adventistes del Seté Dia, simbolitzada en Apocalipsi 7 per les « dotze tribus » que porten certs noms triats per Déu entre els noms dels patriarques hebreus. L'Apocalipsi descriu a la Roma papal; una altra « dona » veritablement diabòlica, però que pot portar el nom de « dona » fins al punt d'assumir l'aparença i el rol d'una església cristiana. En Apocalipsi 17:5, Déu dissipa el dubte sobre ella en revelar detalls sobre la seua personalitat i en assignar-li el nom de « Babilònia la gran, la mare de les rameras de la terra ». Aquest aparent paper eclesial la connecta amb la “ dona Jezabel ” d'Apocalipsi 2, qui “ ensenya als meus serfs ”, diu l'Esperit diví anomenat Jesucrist.

Això demostra que només hi ha una manera de llegir bé la Santa Bíblia i moltes altres, però en va.

Les nits incendiàries d'estiu

En les últimes hores, he observat l'explosió de violència que enfronta a joves d'origen estranger a França, principalment nord-africans o negres, contra les autoritats de seguretat nacional. L'origen dels fets és la mort d'un jove de 17 anys anomenat Nahel, atropellat per un policia després d'un atropellament i fugida després d'una simple parada de trànsit. Sorprés per la velocitat del vehicle, el policia va traure la seua arma i va disparar al jove reincident, causant-li la mort. L'incident va ocórrer al voltant de les 9.00 a. m. del dimarts 27 de juny, i des de llavors, les nits del 28, 29 i 30 de juny, i el sabbat de l'1 de juliol, han estat marcades per incendis i atacs contra comissaries, edificis i vehicles. L'acció supera en intensitat tot l'ocorregut fins hui. Afecta a totes les grans ciutats de França i a la seua capital, París. Crec identificar aquestes accions com a conseqüència d'una major llibertat atorgada als dimonis per Jesucrist. Per això, observe un senyal. L'últim dia de tranquil·litat va ser el 26 de juny, sent el número 26 el del nom de Déu "YaHweh" o el número que s'obté en sumar les quatre lletres i números hebreus que el componen: Iod, Hei, Wav, Hei. L'endemà, el 27 de juny, va esclatar la violència. L'alliberament dels àngels malignes és gradual i, per tant, d'intensitat progressiva. L'entrada en guerra entre Ucraïna i Rússia va marcar una fase d'aquesta el 24 de febrer de 2022, però ja abans d'aquesta guerra, la maledicció de l'epidèmia mundial de COVID-19 havia assenyalat el començament d'aquest alliberament dels dimonis malignes.

La França dels incrèduls paga hui amb aquestes fogueres nocturnes les seues ofenses contra el Déu Creador. El seu nou ateisme, impulsat per un humanisme acollidor i imprudent, pateix les conseqüències dels seus actes. El poble francés ha romàs sord durant molt de temps als advertiments del partit FN, l'antic Front Nacional, ara rebatejat com RN (Agrupació Nacional). Però la població francesa és ara tan diversa i està composta per persones de tots els racons del món que la seua unitat s'ha tornat impossible. La unitat nacional anhelada pels seus líders actuals ja no és assolible. França es troba en la imatge que descriu l'estat de " Babilònia la Gran " en Apocalipsi 18:2: " I va clamar a gran veu, dient: Ha caigut, ha caigut la gran Babilònia! " . S'ha convertit en estatge de dimonis, cau de tot esperit immund, cau de tot ocell immund i avorrible . "Els humans són tossuts i testarruts, però els fets ho són encara més, i les accions tard o d'hora tenen les seues inevitables conseqüències. I les divisions religioses són particularment la causa de la impossibilitat d'unir als éssers humans, i Déu, tant com el diable, sap com explotar aquesta situació per a maleir a la humanitat i provocar conflictes térbols i sagnants. Notar en aquest versicle el doble esment del terme " immund ", que caracteritza les opcions espirituals religioses i les opcions seculars humanistes dels pobles occidentals.

Al mateix temps, la guerra a Ucraïna continua, amb esdeveniments que no comentaré perquè no canviaran els fets profetitzats per Déu. Però la resistència russa està obligant als Estats Units a intensificar encara més el subministrament d'armes a Ucraïna. Uns pocs passos més, i la profetitzada Guerra Mundial es tornarà inevitable i adquirirà una forma real i activa. Però si el llegat de França és consumit pels seus immigrants rebels, com podrà França afrontar el repte de rearmar? La ruïna i el

desastre causats en la nostra situació actual no afavoriran aquest projecte, i es trobarà indefensa davant la futura invasió russa profetitzada en Daniel 11.40. Cal assenyalar que la violència que assota a França aquests dies és conseqüència directa de l'elecció del poble francés, dues vegades consecutives, pel president Emmanuel Macron, a causa del seu rebuig a la candidata del Front Nacional o Agrupació Nacional, Marine le Pen. Entre dues opcions ideològiques, Déu sempre farà costat a qui més tinga en compte els seus valors. En aquest cas, l'opció nacional és més intel·ligent i sàvia que l'opció globalista, que reprodueix la síndrome de la " Torre de Babel ". No obstant això, les decisions imprudents i poc intel·ligents acaben produint lamentables conflictes racials, ètnics i religiosos; això ho confirmen les accions actuals, que tenen lloc principalment a França. Però altres països, al seu torn, es veuran afectats i seran víctimes d'aquests fenòmens per raons idèntiques: la mescla ètnica i religiosa que caracteritza a quasi totes les societats occidentals.

La França republicana va creure durant molt de temps que podria evitar les conseqüències del comunitarisme afavorint la integració nacional per als seus immigrants històrics. Però hui, els fets demostren que les seues il·lusions eren infundades, doncs, reconegut o no, el comunitarisme és la conseqüència natural de l'agrupació de persones similars que s'uneixen comunitat rere comunitat. En quantitats suficients, els membres d'aquestes comunitats xoquen amb comunitats diferents, i la lliçó d'això la va ensenyar l'exemple de les experiències comunitàries dels Estats Units, on, després de la Segona Guerra Mundial, el racisme natural es va oposar a colles de grups: porto-riquenys, negres i blancs. Però els occidentals no aprenen ni es beneficien més de les seues experiències passades que de les lliçons que Déu els va donar en la seua Santa Bíblia. Romanen sords i cecs, i persisteixen en les seues males decisions.

Els francesos senten tal menyspreu per la religió que no van poder avaluar a temps el perill que representava per a ells acollir l'islam. Perquè, a diferència de la religió cristiana, que hui permet als homes la possibilitat de triar-la, l'islam s'atribueix des del naixement a tots els éssers humans nascuts en països musulmans. La religió s'imposa allí a nivell nacional. I aquest principi xoca amb les normes republicanes, que també s'imposen a nivell nacional a tots els nascuts i residents en països occidentals. Per tant, ha arribat el moment de demostrar que aquestes dues obligacions són contradictòries i insolubles, però incompatibles entre si. Ara bé, la saviesa aconsella a una parella que no es porta bé o que ja no es porta bé que se separe; quant més necessària és aquesta separació quan la divisió es basa en valors heretats profundament arrelats en la ment humana. Ignorant aquesta saviesa, els representants de la República Francesa van persistir perquè creien que podien aconseguir l'impossible, que només pertany a Déu, no als homes, i menys encara als qui se li oposen.

República Francesa hui cull el fruit de 40 anys de consells humanistes impartits pels seus psiquiatres i psicòlegs. Són responsables de les ordres imposades als pares nord-africans residents a França, prohibint-los castigar als seus fills amb càstigs corporals, alguna cosa que sempre ha donat bons resultats en la seua pàtria. En conseqüència, el seu comportament rebel i agressiu actual és simplement conseqüència d'aquesta incapacitat per a corregir el caràcter rebel dels seus fills. I oblidant aquesta responsabilitat de la seua República, el president Macron té la gosadia de culpar als seus pares de les accions de joves delinqüents rebels. Pares que, d'aquesta manera, es van veure exposats a ser denunciats pels seus propis fills davant els jutges de la República. Així, van presenciar el desenvolupament dels seus fills, els qui, cada vegada més rebels, ja no els obeïen. Les injustícies s'han acumulat per a alguns pares, doblement víctimes dels valors republicans. Però no hem d'oblidar que l'odi que sentien els joves immigrants o els francesos d'origen immigrant va ser alimentat per certs pares, ells mateixos plens d'odi i ressentiment cap a França. Però siga com siga l'origen de l'odi, Déu l'explota hui per a castigar a la República, a la qual amb raó considera un règim de pecat. I els excessos mentals que han portat a la legitimació de l'homosexualitat hui, condemnada en el passat recent per la mateixa nació, no fan més que confirmar aquesta naturalesa de pecat.

La desgràcia de França també resideix en l'aparença enganyosa de la seua organització. En televisió, els programes presenten debats dirigits per periodistes que donen a la nostra societat una aparença enganyosa de poder popular. Però quina és la veritat? Tot aquest bla-bla-bla és enganyós i inútil perquè, davant els problemes que sorgeixen, el jove president amb plens poders estarà només en prendre les decisions implementades pel seu govern. La destinació de la vida de tot un poble es posa així, estúpidament, a les mans i la ment d'un sol home, jove i inexpert, i podem riure o plorar per això, però aquest mateix poble critica les dictadures estrangeres i es vana del seu règim democràtic, que principalment s'enganya a si mateix.

Aquesta amarga prova per a França em recorda el càstig que finalment va caure sobre Jerusalem l'any 586 a. C., quan, per tercera vegada, el rei Nabucodonosor la va atacar; això, després d'onze anys de resistència a les invitacions dels profetes enviats per Déu al rei Sedequías perquè acceptara sotmetre al pla diví. Després de dos anys de setge, el rei jueu va ser derrotat, la ciutat va ser presa i molts homes van morir, mentre que uns altres van ser deportats a Babilònia. Els fills de Sedequías

van ser massacrats davant els seus ulls i ell mateix va quedar cec, amb els ulls cremats pel foc. Per això sé que la prova actual és per a França només el començament del vertader sofriment que Déu encara li té reservat.

Santificació vertadera i falsa

Les paraules tenen un significat etimològic precís, però el seu ús pot comportar un significat absolutament oposat segons s'utilitzen per a definir un significat vertader o fals. I la paraula santificació no escapa a aquesta regla universal que tot té el seu oposat absolut. El significat etimològic de la paraula santificació és apartar, però el cas de l'apòstol Judes Iscariote, triat per Jesús igual que els seus uns altres onze apòstols, demostra que la santificació no sols representa apartar el que és bo davant el judici de Déu. Jesús diu això en Juan 6:70-71, on llegim: « Jesús els va respondre: No us he triat jo a vosaltres, els dotze? I un de vosaltres és un diable!». Es referia a Judes Iscariote, fill de Simón, perquè ell era qui ho trairia, sent un dels dotze .

Hi ha, doncs, una santificació bona i una santificació dolenta, una vertadera, però també una falsa, que pot enganyar a l'home i portar-lo a perdre la salvació de la seua ànima.

Des del principi de la seua creació terrenal, Déu va santificar el seté i últim dia de la setmana, que marca el ritme de la nostra vida, per al descans. Aquesta santificació del seté dia es va situar sota el signe de la perfecció i plenitud d'una unitat de temps concebuda per Déu. Tot el que ell ordena i implementa és d'aquest tipus perfecte. Però quan aquesta santificació concerneix els homes, hereus del pecat d'Adán i Eva, apareixen formes oposades de santificació. Aquesta reflexió ens permetrà comprendre millor el missatge donat per Déu en el llibre de Daniel, on la paraula « sants » designa a tots aquells que afirmen ser Déu creador en les dues aliances. Però per a marcar clarament la fi del règim de l'antiga aliança, Déu designa als israelites d'aquesta aliança trencada per ell amb el terme « pecadors », en Daniel 1:1-2. 8.23: « I al final del seu domini, quan els pecadors siguen consumits, s'alçarà un rei insolent i astut ». Aquestes paraules profètiques es van complir l'any 70, quan l'exèrcit enviat per l'emperador romà Vespasiano va vindre a destruir « la ciutat i el santuari » de Jerusalem, confirmant així l'anunci fet en Daniel 9.26: « I després de les seixanta-dues setmanes, es llevarà la vida a un Ungit, i no tindrà qui ho reemplace . El poble d'un líder que vinga destruirà la ciutat i el santuari». santedat , i la seua fi vindrà com amb un diluvi; està determinat que les devastacions duraran fins a la fi de la guerra. Aquest règim romà, convertit sota la pau imposada per Constantí el Gran l'any 313, es convertiria l'any 538 en el règim papal catòlic romà, que seria aquest " rei insolent i astut ". Per tant, segons Daniel 7.25 i 8.12, els vertaders " sants " serien entregats a ell per la seua desgràcia i el seu càstig diví durant l'era cristiana. Qui són, llavors, els " sants " als quals es dirigeix la profecia? Són persones que, amb tota bona fe, enganyades per les aparences del moment, s'engulen les mentides religioses ensenyades en el seu temps. La Bíblia és llavors poc accessible i les masses humanes estan subjectes a les afirmacions dels sacerdots provinents de Roma, on la fe cristiana es va desenvolupar després de formar a Jerusalem. En aquests primers temps, la religió cristiana es difonia oralment, la qual cosa facilitava la submissió dels qui afirmaven servir al temible i totpoderós Déu celestial. Per tant, va ser degut a la ignorància del poble que les mentides religioses de la religió catòlica romana van poder seduir a multituds. Pobles supersticiosos que fins llavors s'havien entregat a les seues diverses formes paganes. Acostumats a aquest paganisme, aquests pobles van oferir poca resistència a aquesta altra versió pagana que Roma els va presentar en nom de l'únic Déu. Sotmesos en tot als seus reis, quan aquest es convertia a la fe cristiana, tot el poble seguia i havia de seguir la decisió del rei. Així es va establir la religió catòlica romana en els regnes d'Europa occidental i oriental. Les inconsistències dels ensenyaments catòlics no podien ser identificades pels éssers humans sense consultar la Santa Bíblia, a la qual només tenien accés els monjos copistes, i fins i tot llavors, en fragments separats, mai o rares vegades íntegrament.

La paraula fe es refereix originalment a la confiança depositada en els vertaders valors ensenyats per Déu. En aquest sentit, la fe sol es va fer possible i viva en el segle XVI , quan la Santa Bíblia, llavors impresa en grans quantitats, va arribar a presentar el seu testimoniatge. En conseqüència, en denunciar la falsa fe catòlica romana, la fe reformada, que va protestar, va atraure sobre si la ira satànica dels romans i la reialesa. Això va resultar en sagnants i cruels "Guerres de Religions". Després, després de la Revolució Francesa i els seus dos Terrors de juliol de 1793 i juliol de 1794, el lliure pensament, i fins i tot l'ateisme, van reemplaçar lenta però segurament la fe vertadera i la falsa. La ment humana es modela per les experiències que experimenta. Així mateix, l'època de les proves de fe de 1843 i 1844 dóna testimoniatge de l'escàs interés que les religions cristianes oficials, de tota mena, han mostrat per la santa Paraula escrita del Déu viu. La quantitat de persones que van

participar i van creure en el possible retorn de Crist revela el lamentable estat de fe de la gent d'aquella època. En tot el territori dels EUA, Déu va comptar uns 30.000 i, després de la segona prova, en el matí del 23 d'octubre de 1844, només va retindre a 50. La veritat... La fe estava doncs a punt de desaparéixer per complet en favor de la fe falsa i de l'ateisme que al seu torn la substituirien.

Parlar de fe vertadera i falsa només té sentit quan les persones en qüestió són fonamentalment religioses; i això era així abans del sorgiment de l'ateisme nacional a França. En aquest nou context, la paraula fe ha adquirit el significat de convicció i confiança que l'home pot depositar en qualsevol persona o cosa. En aquest nou sentit, l'objecte de la fe ja no és la paraula escrita de Déu, sinó la forma aprovada pels humans per a la seua mena de cultura social. I en aquest cas, el serf de Déu pot, sense equivocar, qualificar de falses totes les cultures adoptades pels humans, ja que no s'ajusten al que Déu prescriu en la seua Santa Bíblia. Les nostres societats modernes no han inventat res, sinó que ho han heretat tot dels models pagans, grecs i romans. Els nostres valors actuals són els seus, i només el progrés de la ciència tècnica és nou.

És possible i útil intentar convéncer i convertir a un ésser humà que es nega a creure en l'existència d'un únic Déu creador? No, en absolut. Perquè rebutjarà els arguments bíblics que li presentem. I per a explicar el perquè de les coses, trobarà o inventarà explicacions que li convinguen. El serf de Déu observa llavors aquesta paradoxa en l'incrèdul: es nega a creure en un únic Déu creador i en les seues revelacions bíbliques, però mostra gran interés per les societats grecoromanes de l'antiguitat, de les quals pren el seu model de cultura i pensament filosòfic. La falsa fe cristiana que va sobreviure a l'ateisme també va ser víctima d'aquestes idees culturals paganes heretades. L'adopció del dogma de la immortalitat de l'ànima és una prova clara d'això, perquè prové de la ment del filòsof grec Plató, qui no podia ser més pagà. Però donem gràcies a Déu perquè, gràcies a aquest senyal, la falsa religió ja és identificable per a un protestant sincer que prioritza la Paraula de Déu en matèria de fe. Un altre senyal encara més poderosa va vindre amb la restauració de la pràctica del vertader dissabte, que concerneix el nostre dissabte "actual" , i és bo per a vostés que aquest dia els diga: "Sóc el dia sant apartat per Déu per al seu descans i el dels seus triats". Perquè des de 1843, el començament de la prova de fe adventista, i més precisament des de 1844, aquesta restauració ha sigut requerida per Déu, de manera que la pràctica del "diumenge", el primer dia del temps diví, constitueix el senyal o " la marca de la bèstia " que religiosament combat la veritat establida per Déu. A part de la Santa Bíblia i les seues revelacions, tota la resta és falsedat i mentida.

Després d'analitzar la fe vertadera i la falsa que manifesten els éssers humans religiosos, podem definir la santificació vertadera i la falsa. Perquè, paradoxalment, qui professa la falsa fe concedeix gran importància a la santificació. Ningú en la terra concedeix tanta importància als "sants" com els practicants de la religió catòlica romana. Aquests sants són legítimament venerats, ja que el líder papal i la Cúria Romana atribueixen la santedat a una persona mitjançant la veu del cànon catòlic. En l'època del paganisme antic, els homes actuaven de la mateixa manera, perquè construïen les seues divinitats i triaven entre elles a les quals preferien. I aquestes pràctiques han desaparegut, principalment, només en les nostres societats occidentals, ja que a Orient aquestes pràctiques encara es perpetuen. Però cal destacar que, a part del suport que a Occident es basa en els noms dels personatges revelats en la Santa Bíblia, el principi religiós és el d'aquests pobles que han romàs oficialment pagans.

La Bíblia diu als sants: « Procuren la santificació ...», la qual cosa significa que han d'obtindre-la de Déu i no poden atribuir-li-la de cap manera. Però en dir « procuren », l'Esperit dóna a l'home la iniciativa en el seu camí. Perquè és la seua decisió d'agradar a Déu el que li permetrà obtindre aquesta santificació divina. En aclarir la foscor que embolica a la humanitat actual, aquell a qui Déu « santifica per la seua veritat » pot identificar fàcilment la santificació religiosa vertadera i la falsa . La vertadera santificació s'evidencia en la qualitat de la relació que s'estableix entre Déu i el seu triat. Ell se li revela i li permet « conéixer-ho » veritablement. I aquesta santificació es concreta mitjançant l'accés a la seua llum divina, al seu pensament diví, a la seua revelació divina. La vertadera santificació és, per tant, inimitable per naturalesa, a diferència de la falsa santificació, que es basa únicament en la credulitat d'aquells als qui se'ls proposa i presenta. Perquè l'home és responsable de les seues decisions, i si demostra ser capaç de rebutjar el testimoniatge presentat per Déu a través de la seua Bíblia o dels seus serfs triats, pot amb la mateixa facilitat negar a creure en les afirmacions religioses fetes només per éssers humans. Sorgeix llavors la pregunta: per què no ho fa? La resposta és: perquè no pot. Doncs en rebutjar a Déu, es priva de l'únic mitjà per a identificar les obres dirigides pel diable i els seus sequaços celestials i terrenals, angèlics i humans. Havent rebutjat a Déu per a preservar la seua llibertat, l'incrèdul és dominat pel diable, qui alimenta els seus pensaments. Per tant, es troba en una esclavitud que li és impossible identificar. En el seu cervell, els seus pensaments humans i satànics es mesclen i es fusionen, però ignorant aquesta intrusió externa, s'atribueix a si mateix tot el que els seus pensaments produeixen. Això és el que Jesús va voler denunciar en evocar

l'esclavitud del pecat en la qual el diable ha mantingut presoner a l'home des de la caiguda d'Adán i Eva. És fàcil identificar a l'enemic que ve física i visualment des de fora, però és més difícil, i per a l'incrèdul, impossible, identificar a l'enemic que l'ataca des de dins del seu cervell.

Parlar de santificació vertadera i falsa em porta, per tant, a oposar aquestes dues coses entre si: santificació, la part dels triats, i possessió, la part dels caiguts. Perquè la falsa santificació que reclama l'home sol es deu a la possessió del seu esperit pel diable que l'inspira i l'alimenta. Però, per descomptat, el meu missatge xoca amb els prejudicis humans que donen la paraula possessió només als casos en què s'observen comportaments anormals, malsans o d'un altre tipus. És un parany per als incrèduls i ha funcionat perfectament bé des del principi del pecat. Però la possessió és un fet que concerneix els éssers humans des del principi de la seua creació per Déu. Originalment, creats a imatge de Déu, van ser posseïts per l'Esperit diví. Després del pecat, el mateix Adán va ser entregat al diable per a ser posseït per ell. És per això que l'home només té l'opció entre dues possessions espirituals; La de Déu o la del seu enemic, el diable, són, entre Yahvé i Satanàs, dos imants que atrauen les necessitats humanes segons la seua pròpia elecció, la qual és diferent per a cada individu, perquè es basa en la seua naturalesa personal. Aquests dos noms confirmen que, per a cada forma de vida, existeix l'oposat absolut, la qual cosa dóna lloc a les condicions d'existència sotmeses al pecat, l'aplicació sistemàtica de l'elecció binària. L'Esperit ens diu llavors per boca i escrits dels seus sants inspirats: " Que el teu no siga no i el teu sí que siga sí! ". Una fórmula que resumeix a la perfecció la condició de vida des de la rebel·lió de Satanàs fins a l'exterminació del pecat i els pecadors. Perquè després de sis mil anys de selecció dels triats terrenals, s'establirà la unanimitat per Déu; el sí que continuarà sent si eternament, perquè el no del rebuig ja no tindrà sentit. Però això s'aplicarà i afectarà únicament els triats que han buscat i obtingut de Déu la seua vertadera santificació .

Cap al final de l'era cristiana, la falsa santificació va produir l'ateisme, i aquest al seu torn, un pensament anàrquic, identificable pels seus lemes, adoptats a França al maig de 1968 per la joventut rebel: «Ni déus ni amos» i «Prohibit prohibir». El poble, animat per aquest pensament, es torna ingovernable. I des de llavors, això explica la constant insatisfacció dels votants francesos cada vegada que elegeixen a un president i porten a un partit polític al poder. Aquesta experiència francesa em permet comprendre millor que cap altra per què la destinació maleïda ha sigut implacable contra el poble d'Ucraïna, que es va independitzar al voltant de 1990. Hem de recordar que va obtindre la seua independència en eixir de Rússia, sumida en una situació totalment anàrquica i caòtica. Si bé Rússia posteriorment va recuperar l'ordre i l'organització sota el govern del seu cap d'Estat, Vladímir Putin, Ucraïna, a diferència d'ella, ha mantingut i conservat aquesta naturalesa anàrquica. La prova apareix, com a França, en el derrocament sistemàtic dels seus caps d'Estat, tots rebutjats per corrupció. Però aquesta situació és lògica, ja que l'anarquia no pot produir una altra cosa que la corrupció de les ments humanes. Apegat a la llibertat, fins i tot a costa del caos polític, el poble ucraïnés s'ha unit fermament per a resistir a Rússia, que podria arrabassar-li la seua sacrosanta llibertat. I aquest poble ucraïnés està format per persones de diferents orígens —polonesos, ucraïnesos o russos—, unides pel desig comú de preservar la seua llibertat. Moltes coses els separen, però la necessitat de defensar la seua llibertat els uneix en el moment de lluitar contra l'agressor rus. És aquesta situació anàrquica la que ens permet comprendre per què la ideologia nazi pot representar allí sense escandalitzar a ningú. En aquest caos polític, els éssers humans es tanquen en si mateixos i intenten ignorar el que fa el seu veí, el seu veí, el seu compatriota. Mitjançant aquest individualisme, fomenten el desenvolupament del malament, que pot estendre i guanyar poder. I en donar aquest fruit del pecat, a causa del seu excessiu esperit llibertari, Ucraïna presenta els fruits esperats per Déu per a la seua manifestació universal, que és el propòsit de la seua creació de la nostra dimensió terrenal. Per això, el suport espontani dels occidentals a Ucraïna en la seua guerra contra Rússia es deu al fet que comparteixen el mateix esperit anàrquic. Per tant, no sorprén observar que en tots els països occidentals les eleccions nacionals oposen de manera binària dues tendències polítiques diametralment oposades, conegudes com a «esquerra i dreta», una expressió que coincideix amb la situació crucial de Rússia i els Estats Units en relació amb Europa. La dreta és intervencionista, liberal i advoca per l'ordre públic; d'altra banda, l'esquerra és exigent, protesta i causa desordre públic. Aquest és el fruit que dóna la humanitat separada de Déu, i el pitjor està per vindre, perquè els seguidors de tots aquests bàndols acabaran enfrontar físicament després del temps dels intercanvis verbals. I com demostra el cas d'Ucraïna, només el context d'una guerra universal, que els afectarà personalment, permetrà als habitants d'aquests pobles unir, almenys parcialment, contra l'enemic agressor comú, que vindrà en ordre, segons Daniel 11.40-45, primer des del " sud ", després des del " nord ".

Per a Jesucrist, aquests partits polítics d'esquerra i dreta són iguals perquè en el seu judici diví personal, ell col·loca a tots dos a " la seua esquerra ", el costat de la seua maledicció, beneint i

salvant només als seus triats santificats als qui col·loca a " la seua dreta ".

La setmana de YaHWéH

Per a l'home comú, res és més banal que aquesta successió de set dies que anomenem "setmana". El francés l'oculta parcialment, però l'origen llatí d'aquesta paraula és "septimana", una paraula l'arrel de la qual és "septem", que designa el número "set", i "septimus", que significa "seté". En francés, les dues lletres "pt" se substitueixen per la lletra "m". El mateix ocorre amb el nom dissabte, on la "m" substitueix la lletra "b" o "v" de la paraula hebrea "sàbat". Aquest nom designa el seté dia i la seua arrel és la del número "set". Originalment, i encara hui, la setmana hebrea es denomina amb el nom de sabbat. Els altres dies no tenen nom, sinó simplement un número, el de la seua ordre en la progressió dels set dies. Per als grecs, la setmana es diu "sabbaton", com el nom del seu seté dia, "sàbat". Es confirma així l'herència de l'hebreu.

Déu va triar construir la seua unitat temporal en una successió de set dies. Aquest número "set" marca en el temps el programa que va dissenyar per a resoldre el problema del pecat, inevitable a causa de la llibertat total que va donar a les seues criatures des del principi fins a la fi, és a dir, des del primer àngel fins a l'últim home nascut en la terra. Aquest programa complet s'estén al llarg de 7000 anys: 6000 per a salvar a l'home i 1000 anys per a jutjar als pecadors i exterminar-los en el dia del judici final. La nostra setmana, per tant, profetitza, a través dels seus primers sis dies, el temps de gràcia durant el qual Déu selecciona als seus triats d'entre tots els éssers humans, i el seu seté dia "santificat" profetitza el temps del judici celestial durant el qual, com a jutges associats amb Jesucrist, els triats jutjaran a les criatures angelicals i terrenals rebels, considerades per Déu indignes de sobreviure després d'aquest temps de 7000 anys.

Déu recorda l'organització de la setmana humana en el text del quart dels seus deu manaments, segons Èxode 20:9-10: « Sis dies treballaràs i faràs tota la teua obra. Però el seté dia és repòs per al Senyor el teu Déu; no faràs en ell cap obra, tu, ni el teu fill, ni la teua filla, ni el teu serf, ni la teua serva, ni el teu bestiar, ni l'estranger que està dins de les teues portes ». Així, podem entendre que Déu profetitza mitjançant aquest programa sis mil anys de treball per a seleccionar als seus triats. I a aquest temps li seguiran mil anys de descans obtinguts per la mort dels pecadors durant el seté mil·lenni.

Ignorant aquesta naturalesa profètica de la setmana, sota la instigació de Roma i més recentment dels EUA, la setmana ha patit enormes canvis que distorsionen per complet la profecia del programa preparat per Déu. L'any 321, el descans del seté dia va ser reemplaçat pel descans del primer dia. Ningú va notar les conseqüències d'aquest canvi, i la humanitat es va acostumar a aquest ordre establit pel règim catòlic romà en tot Occident, on va regnar sobre les monarquies. En el segle XVI , la Reforma Protestant desconeixia aquest canvi respecte al sant seté dia de Déu. I des de 1844, és Ell qui ha guiat als seus triats al dissabte, que va santificar per a descansar des de la fundació del món. Durant molt de temps, els protestants van justificar el seu primer dia dedicat a l'adoració a Déu fent referència al dia de la resurrecció de Jesús, que va aparéixer després de la seua mort, de fet, en el primer dia. No obstant això, no hi ha cap evidència que Jesús ressuscitara d'entre els morts en aqueix primer dia, i fins i tot he demostrat que en realitat no va anar així, perquè el sepulcre ja estava buit quan l'àngel va vindre a llevar la pedra perquè els deixebles pogueren veure que Jesús ja havia ressuscitat.

Més recentment, l'expressió angloamericana "weekend" va afavorir la col·locació del primer dia en lloc del seté. I a França, el diccionari Larousse de 1981 es va arriscar i va presentar el diumenge com el seté dia. L'any anterior, encara era oficialment el primer dia de la setmana. Com a resultat, el dissabte de Déu s'associa al sisé dia per autoritat humana; això transforma el seu significat i explica la ira constant de Déu cap als perpetradors d'aquest crim.

Com a fills de Déu, examinem amb més detalle aquesta setmana " santificada " pel nostre Pare. Consta de set dies, un nombre imparell, la qual cosa presenta l'interés d'una construcció simètrica basada en un eix central: el quart dia. Déu és esperit i, per tant, Esperit. Per això, els missatges que ens dirigeix es basen en imatges, paraules i números. I els dies de la setmana porten precisament números que ens parlen. El primer missatge que ens transmeten és que l'ordre dels dies l'imposa Déu, qui organitza la vida humana al llarg del temps segons el seu programa preestablit.

En el seu quart manament, Déu no esmenta el nom del dissabte, sinó que el cita com a « seté dia », emfatitzant així la importància del seu correcte establiment, la qual cosa concerneix, profèticament, a la seua obra final, la qual experimentaran amb els seus triats. L'adoració del « seté dia », en la qual els triats honren i adoren a Déu, profetitza el seu descans comú durant el «seté mil·lenni». Es

comprén així per què atribuir la setena posició al primer dia és absurd i injustificat, i a més constitueix una greu ofensa contra Déu, l'organitzador del temps.

Basar en la simetria 3 dies + 1 dia + 3 dies, és evident que Déu també concedeix gran importància a aquest dia central, com es desprén de Daniel 9.27, on l'Esperit profetitza sobre Jesucrist: « Farà un pacte ferm amb molts durant una setmana ». La paraula « setmana » adquireix, en aquest únic versicle, un doble significat: el de set dies i el de set anys. La precisió donada a aquesta profecia s'aplica a tots dos significats. El text continua dient: « I a la meitat de la setmana, farà cessar el sacrifici i l'ofrena ». Aquesta « meitat de la setmana » se subratlla i emfatitza novament per la seua gran importància. Ens permet, de fet, reconstruir el desenvolupament dels fets relacionats amb l'inici del ministeri de Crist, la seua mort i la fi de la gràcia nacional de l'Israel incrèdul i rebel; això mitjançant els anys d'aquesta setmana d'anys. Després, en dies reals, descobrim el procés realitzat durant la setmana , enmig de la qual Jesús va ser crucificat en la vespra del dissabte de la Pasqua. Aquest dia central de la setmana jueva era, per tant, el "quart", o, en el nostre estàndard occidental, el dimecres. Aqueixa vesprada, al capvespre, començava un dissabte específic, que marcava el primer dia dels Pans Sense Llevat de la Pasqua. A continuació, un dia normal, i llavors el dissabte del seté dia va marcar el final del cicle d'aquesta setmana, marcat pel començament de la Pasqua jueva.

En el sentit d'un any, la setmana de Dan.9,27 abasta 7 anys que comencen en la tardor del 26 i acaben en la tardor del 33. Tenim, en el centre d'aquesta simetria, la primavera de l'any 30 en la qual, el dia 14 , Jesús va ser sacrificat, fent inútil la mort del corder del ritu pasqual, havent-la substituït definitivament la seua sang humana.

La tardor del 26 va marcar l'inici d'una setmana d'anys i dies en la qual Déu va realitzar una obra de redempció per als seus triats. Va carregar amb el seu pecat i va morir en el seu lloc el 3 d'abril del 30. I com recompensa per la seua fe i amor fidel, els va concedir la seua justícia perfecta, irreprotxable i irreprotxable. El ministeri de Crist va començar l'any 26, el número del qual és el del nom de Déu, basat en quatre lletres hebrees: Iod, Hey, Wav, Hey, transcrites com YHWH, cadascuna amb el valor numèric, en ordre, 10, 5, 6, 5. I ací, ja aquests números tenen un significat i transmeten un missatge, perquè en hebreu, la primera lletra, anomenada Iod, marca la tercera persona del singular del temps imperfecte, és a dir, "ell". Les tres lletres següents, "He Wav Hey", designen el verb "ser". El temps imperfecte de l'hebreu designa una acció completada que continuarà. Això és el que hem de traduir com "ell és i ell serà". Però aquell que és primer, el Vivent, de qui provenen totes les seues criatures, es designa amb el verb "ser", que també adopta la forma simètrica "HWH", o la "W" central és precedida i seguida per la lletra "H", com la setmana de Pasqua en dies i anys. Els seus valors numèrics donen el significat: "5 = Home; 6 = Ángel; 5 = Home". I els recorde que aquesta forma de simetria també es refereix a l'aspecte del "candeler de set braços", la sagrada "menorá". Totes aquestes construccions basades en la simetria de la setmana de Pasqua revelen la importància d'aquest punt central, aquest moment en el qual el Messies va realitzar la seua obra expiatòria, que va ser l'única raó de la creació de la dimensió terrenal per Déu . Com a ensenya la simetria "Home-Ángel-Hombre", la redempció de l'home és realitzada per l'Àngel de Yahvé, el nom diví celestial del qual és " Miguel ". Aquesta simetria reflecteix les paraules que Jesús va dirigir als seus triats i deixebles abans de partir al cel: « Jo estic amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món ». I en Apocalipsi 1.13, Jesús ocupa un lloc central en la simetria: « I enmig dels set candelers, un semblant al Fill de l'Home, vestit amb una túnica que li arribava fins als peus i cenyit pel pit amb un cinto d'or». En divinitat, continua sent el centre en Apocalipsi 4:4: « I al voltant del tron hi havia vint-i-quatre trons, i en els trons, vint-i-quatre ancians asseguts, vestits de vestidures blanques, i sobre els seus caps hi havia corones d'or » .

L'observació d'aquests fets em porta a pensar que aquesta setmana simètrica, que va marcar l'inici de la vertadera redempció dels pecats humans dels triats per Déu, i per tant tan important per a Déu i els seus triats, també pot servir de base per a la construcció de l'última setmana d'anys del temps de la gràcia divina. En aquest sentit, aquesta última setmana abasta els anys 2022 a 2029. Comença en la primavera de 2022 i acabarà en la primavera de 2029. Després d'aquesta setmana de set anys, en el huité any, l'any 2029 s'estendrà fins a la primavera de 2030.

El dissabte 15 de juliol de 2023, se m'ocorre una interpretació. Consisteix a situar l'inici de la setmana de Yahvé en la primavera de 2022, data que té l'avantatge de considerar l'entrada de Rússia en la guerra contra Ucraïna, el 24 de febrer de 2022, com el senyal donat per Déu del començament d'aquesta setmana profètica de set anys. En aquest cas, el final de la setmana correspon a l'any 2029 i no al 2030. Es justifica aquest escenari? Doncs sí, perquè la fi del temps de gràcia tanca l'inici del temps de gràcia que va començar com a Adán i Eva van pecar. I així, el rellotge de Déu va començar a comptar els 6000 anys del seu temps de gràcia. Però llavors, quin significat hem de donar-li a l'any 2029, que condueix al retorn de Crist en la primavera de 2030? És apartat per Déu per a expressar la fúria de la seua ira divina contra els pecadors rebels i es presenta, després de la fi de la setmana de

Yahvé, com un "primer dia" o un "huité dia", segons ho expressa el pensament dels adoradors catòlics i protestants del diumenge. Déu declara, en Gènesi 1:4: " Va veure Déu que la llum era bona ; i va separar Déu la llum de les tenebres ". A principis de l'any 2029, la llei humana que farà obligatori el descans del primer dia, o fals seté dia, representarà la llum del campament de les tenebres i s'oposarà oficialment al dissabte diví del seté dia, que constitueix, en si mateix, un llamp de la vertadera llum divina . En triar cadascun entre les dues obligacions, els partidaris dels dos bàndols, la llum i les tenebres, quedaran definitivament " separats " i, en conseqüència, el temps de gràcia acabarà. En el seu pla salvífico, Déu prioritza l'oferta de la seua justícia i després, lògica i necessàriament, els culpables, que desconeixen el valor d'aquesta oferta, són finalment castigats i destruïts per Déu.

En Isaïes 61:2, Déu resumeix el seu programa terrenal de salvació amb aquestes paraules: « Per a proclamar l'any agradable de Yahvé, i el dia de venjança del nostre Déu; per a consolar a tots els que ploren; » « un any » per a salvar, però, separat i ben apartat, « un dia » sol per a la seua « venjança ». Aquesta separació hauria d'aplicar llavors a l'última « setmana » profètica, a la qual seguirà « el dia de venjança del nostre Déu » l'any final, el de 2029.

I no oculte que el fet que aquest " dia de venjança del nostre Déu " caiga sobre els rebels, en el simbolisme del " primer dia ", em resulta molt satisfactori. Perquè Déu dedica la seua revelació profètica solo als seus triats per a revelar-los el seu pla, que els concerneix tant a ells com a la destinació dels rebels. I, com a tal, l'entrada en guerra en sòl europeu, el 24 de febrer de 2022, és un testimoniatge visible i incontestable, ben marcat.

En aquesta interpretació, « la meitat de la setmana » correspon a l'any 2025, o 25 dóna el significat de 5 + 2 = 7, i 2025 dóna 5 + 2 + 2 = 9. I sense cap dubte, aquesta setmana es refereix a la preparació i el compliment de la « sisena trompeta » de la qual parla Apocalipsi 9. Per tant, en aquesta possibilitat, el temps de preparació s'estén de 2022 a 2025. L'any 2025 seria, per tant, l'últim any abans del gran drama, l'últim en el qual, durant els seus primers sis mesos, la proposta de la llum divina encara pot fer i compartir, perquè des de la tardor i durant els últims sis mesos, aquesta possibilitat cessarà, perquè la llum divina solo es divulga i transmet en temps de pau. De fet, el punt mig exacte d'aquesta setmana, que comença i acaba a la primavera, té com a punt mig precís el començament de la tardor de 2025. Per tant, en aquest temps, el conflicte actual a Ucraïna hauria d'estendre per Europa i el món, per a complir, per a Déu, el càstig de la seua " sisena trompeta ".

A favor d'aquesta perspectiva, està el fet que la primera setmana del tipus, la setmana del pacte sant de set anys de Crist, es va centrar únicament en l'oferta de gràcia feta en el seu nom. La seua fi va estar marcada pel rebuig nacional jueu a aquesta oferta en la tardor de l'any 33. I el càstig d'aquests " pecadors ", anunciat en Daniel 8.23, no va arribar fins a l'any 70, és a dir, 40 anys després de la mort expiatòria del Senyor Jesucrist. Sota aquest nou concepte, l'última setmana ha de reproduir el caràcter de la primera i, per tant, ha de ser considerada pels seus triats com una oferta de gràcia divina destinada a ells, que es materialitza en el compliment de la profecia que esperen, relativa a la "sisena trompeta " o Tercera Guerra Mundial. Perquè ja ho he dit, però entre 1991 i 1994, el retorn de Crist va ser, com la " setena trompeta ", lògicament menys esperat que el compliment de la " sisena trompeta " que el precedeix en el programa revelat per Déu.

Després dels set anys de la setmana de Yahvé, en la imatge simbòlica del primer dia d'una nova setmana, Déu vessarà la seua ira sobre els rebels que es neguen a obeir la seua llei divina. Igual que en l'èxode d'Egipte, els triats són protegits per Déu mitjançant la sang del corder pasqual, Jesucrist. I només els adoradors de la bèstia i la seua imatge , que honren la marca de la seua autoritat humana, descansant en el primer dia de la setmana divina, són atacats per Déu mitjançant les seues consecutives set plagues . Això justifica la separació d'aquest últim primer dia , que constituirà l'any 2029, de l'última setmana santa profètica simètrica de Yahvé, que la precedeix des de la primavera de 2022 fins a la primavera de 2029. En el pla de Déu, profetitzat en Isaïes 61, es parla d'un any de gràcia i un dia de venjança per part de Déu. Si la primera setmana, la Setmana de Pasqua, va servir de base per a l'oferiment de la gràcia en Crist, d'altra banda, en contrast, l'última setmana presencia el compliment del « dia de venjança » de Déu ; una « venjança » que s'estén al llarg de set anys consecutius, des de la primavera de 2022 fins a la primavera de 2029. Cal destacar que la naturalesa oposada també afecta a l'estació al començament de les dues setmanes: la tardor per a la primera; la primavera per a la final. En aquesta configuració final, la meitat de la setmana assenyala la tardor de 2025. I trobem, a l'any següent, en 2026, aquest número 26 que designa simbòlicament, mitjançant el seu tetragrámaton, a YHWH, Déu mateix. La importància de la meitat de l'última setmana de l'any en la història de la salvació terrenal és de gran importància, ja que per a Déu, i només per a ell, la venjança contra els seus enemics és tan necessària com la seua mort pels seus triats. Això és encara més cert atés que els temes estan vinculats i inseparablement vinculats. Els qui es mostren indiferents, o pitjor encara, rebels i agressius cap als seus triats i la seua veritat, carreguen amb la

culpa de menysprear aquest moment en el qual, amb la seua mort voluntària, va completar la seua demostració d'amor dirigida als habitants de tota la terra. Això em porta a reinterpretar el programa d'aquesta última setmana d'anys. La profecia de la sisena trompeta apunta a mitjan última setmana i, per tant, a la tardor de l'any 2025, quan Crist reviu en venjança el temps de la seua passió, viscut en total abnegació en la Pasqua de l'any 30. Per tant, no serà fins a aquesta tardor de 2025 que es complirà la profecia de Daniel 11.40-45. Així és com veig el desenvolupament del programa.

Entre la primavera de 2022 i la tardor de 2025, el conflicte entre Ucraïna i Rússia continuarà amb l'objectiu d'esgotar les reserves de bombes i municions subministrades pels Estats Units i Europa, per a afeblir a l'OTAN. Aquest conflicte també té, per a Déu, l'interés d'afeblir les economies occidentals. Amb això, prepara la seua destrucció a les mans dels seus enemics irreductibles, als qui ha planejat entregar-les: l'Islam guerrer, Rússia i els antics rancors i odis generats per l'antiga colonització, principalment en terres africanes. Fins a la tardor de 2025, els Estats Units tindrà temps per a resoldre la seua disputa amb la Xina. Després, en l'estació tardorenca, vinculada al tema del pecat en l'organització de les festivitats del poble hebreu, Déu entregarà als seus enemics d'Europa Occidental als seus enemics de tots els orígens per al seu càstig i destrucció.

El més sorprenent d'aquest programa és que confirma la interpretació tradicional de la " setmana " citada en Daniel 9.27 per part dels falsos cristians protestants, ja que atribueixen al "perseguidor", el "desolador " de la fi dels temps, les accions que realment afecten a Jesucrist. Com és el seu costum, Déu recompensa a cada persona segons les seues obres i la seua fe. En veure la maldat en la profecia que revela la seua bondat, Déu organitza la maldat punitiva que mereixen. Aquesta conducta divina es va ensenyar en la seua paràbola dels talents, en la qual el serf malvat considera a Déu injust i tirànic. I Déu no ho decep i es comporta com un tirà assassine amb ell.

La simetria expressa l'equilibri perfecte, el bon gust, la perfecció visual, i Déu la glorifica supremament. Abans de la nostra època, quan, a causa de la perversió, els artistes exaltaven l'asimetria, el seu oposat, els arquitectes van construir magnífiques obres basades en les seues relacions simètriques. El Palau de Versalles és un model del gènere, però el senzill capitell sostingut per dues columnes ja l'expressava en l'antiguitat egípcia, grega i romana. L'ésser humà, creat per Déu, és en si mateix un model perfecte d'aquest aspecte simètric.

La importància de la simetria de l'última " setmana " en la història del pecat és encara major i justificada perquè el càstig de la " sisena trompeta ", infligit a l'Occident cristià infidel, castigarà una culpa que es remunta a l'any 313, caracteritzat per la seua simetria numèrica. Va ser l'any dels números simètrics "3, 1, 3", en el qual el pecat es va restablir en la religió cristiana, sumida en una immensa apostasia, gràcies a la llibertat religiosa oferida per l'emperador Constantí I el Gran. És aquesta primera conducta rebel, prolongada al llarg de l'era cristiana, la que Déu castigarà en el seu desenvolupament històric final a partir de la tardor de 2025, però encara més en 2026 i fins a 2029. Si bé aquesta " sisena trompeta " conserva el caràcter d'un càstig d'advertiment, per als qui muiren en aquest conflicte mundial, la solució és, no obstant això, definitiva i sense major esperança.

La saviesa de Déu que se'm revela em sorprén contínuament, tan immensa és la seua subtilesa, de la qual ell és l'innegable Virtuós. Gran part del seu ensenyament ocult es basa en reproduccions de tipus i antitipos, mitjançant les quals Déu ens assegura que ell roman eternament el mateix i que veritablement no hi ha en ell " mudança ni ombra de variació " en els seus judicis i camins, com diu aquest versicle de Santiago 1.17: " Tota bon obsequi i tot do perfecte descendeix de l'alt, del Pare de les llums, en el qual no hi ha mudança ni ombra de variació ". I en dir això, Santiago només confirma el que diu el profeta Malaquías en Mal. 3:6: « Perquè jo, Yahvé, no canvi ; i vosaltres, fills de Jacob, no heu sigut consumits. » En realitat, segons Daniel 8.23, encara no ho eren, perquè aquest versicle profetitza que serien « consumits »: « A la fi del seu domini, quan els pecadors siguen consumits , s'alçarà un rei insolent i astut ». I afig aquest últim text d'Hebreus 13:8 que atribueix aquest caràcter estable i immutable a Jesucrist: « Jesucrist és el mateix ahir, i hui, i pels segles». Tal afirmació condemna clarament tota la falsa fe cristiana difosa a Occident i en alguns altres països del món. Perquè el seu abandó de la veritat ensenyada pels apòstols de Jesucrist s'ha fet manifest i fàcilment comprovable. La seua afirmació de no voler honrar a Déu, segons els estàndards jueus, constitueix una admissió de culpa, perquè Déu va preparar als jueus per a la salvació amb els seus ensenyaments, i va anar només el seu rebuig al Messies el que els va condemnar, en el seu judici, a ser " consumits ". Ara bé, el jueu que Déu ens dóna com a model a imitar no és el jueu actual, entregat a l'esclavitud mental i física del seu Talmud. Aquest jueu perfecte va ser Jesucrist mateix, així com els seus dotze apòstols, doblement formats per la llei de Moisés i els ensenyaments de Jesucrist. Un dels dotze, Judes Iscariote, era un dimoni, i la seua presència entre els apòstols va ser necessària per a entregar a Jesús als jueus, però també per a profetitzar la futura traïció de la falsa fe cristiana.

És, doncs, aquesta traïció, renovada amb el temps per les institucions oficials de la religió

cristiana, la que porta a Jesucrist a venjar el seu honor menyspreat, entregant als seus pobles al desastre destructiu de la Tercera Guerra Mundial. Això només farà efecte i es consumarà a partir de la tardor de 2025, com vaig esmentar en qualsevol de les hipòtesis anteriors. I l'observació que tots poden fer des de la primavera de 2022 és que l'equilibri de forces antagòniques que s'enfronten a Ucraïna fa impossible la victòria per a cap dels dos bàndols; en 2023, aquesta observació es confirma encara a la frontera oriental d'Ucraïna. Perquè si Rússia produeix contínuament nombroses bombes i municions, les armes subministrades per Occident als ucraïnesos compensen la quantitat amb la seua excepcional qualitat, perquè són formidablement precises i eficaces.

El compliment del pla de Déu, segons es revela en la seua estratègia en Daniel 11.40-45, requereix una desviació que aquesta profecia atribueix al « rei del sud », qui ataca el bàndol d'Europa occidental, i més particularment la Itàlia papal i catòlica romana. Aquest ariet que ataca a Europa des del sud del seu territori posarà fi a les ofertes d'armes a Ucraïna. Això justifica la invasió d'Europa per part dels exèrcits russos, designats com a « rei del nord » en aquest context final de la profecia. Les accions que hem presenciat des del 24 de febrer de 2022 només busquen implicar i culpar al bàndol occidental en una guerra liderada per Rússia. És aquesta participació la que li ha donat a Rússia, des de 2022, un motiu de venjança per a castigar a Occident per les sancions imposades en contra seua i per l'ajuda brindada a Ucraïna en forma de subministrament d'armes i suport tècnic. I és aquesta imposició de sancions la que marca, més que la data del 24 de febrer de 2022, l'inici de l'última setmana profètica de Yahvé, el principal objectiu de la qual és l'Occident cristià infidel, representat per l'Europa Unida i els Estats Units d'Amèrica del Nord. Aquesta venjança humana russa revela la venjança divina que li dóna el seu significat. Perquè els ucraïnesos es beneficien del control satel·litari dels seus aliats occidentals, i aquest avantatge és immens, ja que els permet controlar tots els moviments militars de l'adversari rus.

El " rei del sud " es refereix en realitat a l'Àfrica Negra i al Nord d'Àfrica. Aquest continent, explotat durant molt de temps pels colonitzadors occidentals, ha continuat depenent en gran manera de l'economia occidental, que li proporciona la seua producció material, alimentària i tècnica. No obstant això, des de la imposició de sancions contra Rússia i l'abandó del seu subministrament de gas, les nacions occidentals s'han empobrit i afeblit, i per als africans que depenen d'elles, la situació és encara més greu. Un ressentiment alimentat per Rússia s'està gestant contra Occident. Això es deu al fet que Rússia controla el comerç marítim de la Mar Negra i pot impedir, mitjançant la seua flota militar, el subministrament de gra venut per Ucraïna als africans. Encara no ho ha fet, però podria fer-ho amb el temps. Pel fet que depenen en gran manera d'aquests subministraments per a la seua alimentació, responsabilitzen a Occident d'imposar sancions contra Rússia, a partir de 2022, posant així en dubte la situació d'estabilitat establida fins llavors, tant per a ells com per a tots els europeus. Amb l'augment de les dificultats i la deterioració de la situació, es produirà un aixecament global dels pobles africans, que provocarà una ona d'immigració incontrolable i agressions bèl·liques letals contra el continent europeu, en la seua part sud. Espanya i Itàlia són particularment vulnerables a causa de la seua posició geogràfica en l'extrem sud d'Europa. La mar Mediterrània separa dos continents amb característiques molt diferents i ofereix certa seguretat als seus habitants. El Nord i el Sud no comparteixen les mateixes cultures ni les mateixes religions, d'ací la necessitat que els seus pobles romanguen separats. En trencar les fronteres naturals, la humanitat s'exposa a un gran caos, un gran xoc de civilitzacions i enfrontaments mortals. Però la conseqüència més greu d'aquest esclat de conflicte en el sud d'Europa és, sobretot, el desviament de recursos militars contra Rússia, que sobtadament es convertirà en la dominadora en la seua lluita contra Ucraïna. Un canvi de rumb la portarà a llançar una ofensiva contra tots els territoris de l'OTAN a Europa, inclosa Anglaterra, blanc especial de la ira russa. En la seua profecia de Daniel 1.11, 11.40, Déu cita la intervenció de " molts vaixells russos ". L'ús dels seus nombrosos submarins nuclears el confirma: Rússia s'embarcarà en una vertadera guerra d'ocupació del territori d'Europa Occidental, però també d'Israel, " el país més bell ", i de " Egipte ", segons els versicles 41 i 42.

Abans d'entregar-la a la destrucció pels russos, Déu va entregar a Europa a la negligència, la cobdícia i la cerca de tota mena de plaer. Vivint en pau mundial, va creure així poder reduir els seus armaments i tot el seu potencial militar; de manera que no constitueix més que un tigre de paper, molt vulnerable als atacs enemics. Un vell proverbi diu: el temps perdut mai es recupera. Els europeus occidentals prompte comprovaran la veracitat d'aquesta màxima. Perquè no sols el temps perdut és irrecuperable, sinó que també existeixen oportunitats per a prendre decisions. Si aquestes coses no s'han fet a temps, és massa vesprada per a intentar recuperar el temps perdut.

En situar la Guerra Mundial en la tardor de 2025, Déu acosta la seua acció al moment del retorn de Jesús en la seua glòria divina, feta visible, per a terroritzar als seus enemics de l'hora. La profecia vincula tots dos esdeveniments, dient en Daniel 12:1: « En aquell temps s'alçarà Miguel, el gran príncep que està de part dels fills del teu poble; i hi haurà un temps d'angoixa, com no n'hi va haver

des que va haver-hi nació fins llavors. En aquell temps , el teu poble serà alliberat, tots els que es troben inscrits en el llibre». L'expressió « en aquell temps » es refereix al « temps de la fi » esmentada en Daniel 11.40. I aquest " temps de la fi " abasta tres anys i sis mesos, és a dir, la meitat final de l'última setmana de YaHWéH que acabarà en la primavera de 2029, amb la finalitat del temps del seu oferiment de gràcia i un any després, en la primavera de 2030, amb la finalitat de la presència dels seus triats en la terra del pecat.

La fi de la gràcia es refereix al final de les dues setmanes profètiques situades respectivament al principi i al final del temps de l'ensenyament cristià: fi de la gràcia nacional per a la nació jueva, per a la primera setmana dels anys, en la tardor del 33; i fi de la gràcia col·lectiva i individual definitiva, per a l'última setmana dels anys, en la primavera de 2029.

El desastre de la Tercera Guerra Mundial permetrà que els últims triats es distingisquen del bàndol rebel. La proclamació de la llei dominical obligarà els últims triats convertits a defensar a Déu i el seu dissabte santificat. Després, al llarg de l'any 2029, any que serà el " dia de la seua venjança final ", Déu castigarà als incrèduls rebels amb les " set últimes plagues de la seua ira divina ". En aquest any 2029, els triats adventistes seran sotmesos a l'última prova de fe, profetitzada en el missatge dirigit a Filadèlfia , en Apocalipsi 3.10, amb aquestes paraules: " Puix que has guardat la paraula de la meua paciència, jo també et guardaré de l'hora de la prova que ha de vindre sobre el món sencer, per a provar als que habiten sobre la terra " . I especifica a més als seus vertaders triats sobre aquesta última prova: " Vinc prompte. Aferra't al que tens, perquè ningú et lleve la corona ". Aquest és el propòsit d'aquesta última prova. Per a donar testimoniatge de la nostra fidelitat a Déu, la qual cosa ens fa dignes de guardar la nostra " corona ", símbol de la " vida eterna " oferida per Jesucrist, segons Apocalipsi 2.10: " No temes el que patiràs. Heus ací, el diable tirarà a alguns de vosaltres en la presó perquè sigueu provats, i tindreu tribulació durant deu dies. Sigues fidel fins a la mort, i jo et donaré la corona de la vida " .

Els recorde que la profecia escrita no anuncia la programació divina d'una última setmana profètica en particular, i que aquesta hipòtesi es basa exclusivament en el meu coneixement general del tema profètic revelat per Déu. L'existència d'aquesta última setmana de 7 anys + 1 any es basa únicament en les subtileses suggerides per l'Esperit, més que en el declarat. I sobre aquest tema, emfatitze la importància que Jesús li dóna a aquesta expressió en el pròleg de la seua Apocalipsi: « Alfa i Omega, principi i fi, primer i últim ...». Això m'autoritza a investigar els diferents temes als que aquest principi pot referir i als quals pot aplicar.

La setmana profètica de set anys + 1 és utilitzada per Déu sota el tema del seu càstig pels pecats de la humanitat, encara en el temps de gràcia, i la seua funció principal és la preparació i el compliment de la " sisena trompeta ", l'estratègia de guerra de la qual es revela en Daniel 11.40-45. No obstant això, és obvi que al final de la primera meitat de 2023, l'agressió russa del bàndol occidental encara no ha ocorregut; el seu conflicte encara l'oposa oficialment només a Ucraïna. No obstant això, ja es pot extraure una lliçó divina dels fets consumats. De fet, aquesta setmana profètica divina també pot reproduir tres fases bèl·liques successives que es duen a terme de conformitat amb les tres guerres mundials del projecte diví, dos de les quals ja s'han consumat.

Ací, encara no puc especificar si la divisió d'aquesta setmana es basa en la imatge del temps terrenal construïda sobre tres vegades 2000 anys i després 1000 anys, o sobre dues vegades 3 anys + 1 any, o sobre dues vegades 3 anys i 6 mesos, com la setmana de Pasqua de Daniel 9.27. No obstant això, recordar, a través d'aquesta setmana d'anys, el seu gran projecte terrenal de 7000 anys no manca d'interés per a Déu i per a nosaltres, els seus fidels serfs. Perquè és aquesta veritat fonamental la que hui converteix als éssers humans dispersos per la terra en enemics, als qui Déu pren com a blanc de la seua ira divina. A l'espera de la confirmació dels fets, propose la següent explicació.

2022-2023: Igual que la Primera Guerra Mundial de 1914-1918, la guerra entre Rússia i Ucraïna és un tipus convencional de guerra de fronteres i trinxeres amb bombardejos constants d'artilleria i els seus canons, principalment, al que se suma l'efectivitat dels drons que maten tancs, carros de combat, vehicles, vaixells i homes.

2024-2025: D'acord amb la Segona Guerra Mundial de 1939-1945, hauríem de veure complida la profecia de Daniel 11.40. L'actual negativa de Vladimir Putin a renovar els acords per al subministrament de gra ucraïnés als països compradors i consumidors podria ser la causa de la irritació del " rei del sud " de la profecia contra el " rei " papal catòlic romà europeu, assenyalat per l'Esperit des de Daniel 11.36. La fam que pateix l'Àfrica Negra podria provocar un aixecament popular i armat de multituds africanes contra el bàndol europeu occidental, considerat responsable dels greuges infligits als russos i, al mateix temps, als africans. El bloqueig del gra és la resposta de Rússia a les sancions imposades per Occident i al seu incessant i creixent subministrament d'armes a Ucraïna. Va ser llavors quan, aprofitant la inestabilitat provocada pels atacs del " rei del sud" africà , el

" rei del nord " rus va envair Europa Occidental amb totes les seues forces militars, la va ocupar i la va saquejar. La guerra a Ucraïna va posar de manifest la falta de mitjans i armes del bàndol occidental. En un moment en què urgeix rearmar, falta els diners necessaris, perquè els guanys es van consumir i es van esfumar en forma de bombes fabricades amb gran dificultat.

2026-2027: El conflicte adquireix la forma de la Tercera Guerra Mundial amb l'ús de bombes nuclears. A Orient, enemics potencials lluiten i s'eliminen mútuament. Però a Occident, els EUA allibera Europa i destrueix al seu antic enemic, Rússia, amb foc nuclear, complint així l'acció profetitzada en Daniel 11.44 i 45, que porta al rei rus a exterminar multituds: « Notícies de l'est i del nord el consternaran, i eixirà amb gran fúria per a destruir i aniquilar multituds». Aquesta fase nuclear elimina a milers de milions d'éssers humans i condemna definitivament la possibilitat de prolongar la vida en tota la Terra.

Els supervivents d'aquest drama terrenal es reagruparan sota la tutela dominant dels Estats Units, ara indiscutible. S'estableix un govern universal, acceptat per tots. Aquesta divisió del temps terrenal en tres fases successives va ser confirmada per Déu, qui va situar la mort de Jesucrist en el 4000é dels 6000 anys de temps terrenal reservats per a la selecció dels seus triats redimits pel seu sacrifici expiatori voluntari.

2028: Havent destruït el foc nuclear a quasi tots els seus habitants, en totes les nacions supervivents, el sòl de la terra ha acabat de ser maltractat pels homes, segons l'ensenyament donat en Levític 26:34-35: " Llavors la terra gaudirà els seus dissabtes, tots els dies que estiga desolada". Estareu en la terra dels vostres enemics ; llavors la terra descansarà i gaudirà dels seus dissabtes. Mentre estiga desolada, descansarà com no ho va fer durant els vostres dissabtes mentre vivíeu allí. Però les condicions descrites en aquest versicle es van complir durant la deportació dels jueus a Babilònia l'any -586. En el context de la fi del món, la destrucció duta a terme adquireix un caràcter definitiu, però l'analogia de les dues experiències ofereix a la terra corrompuda per l'home un vertader descans sabàtic en aquest seté any de la nostra setmana profètica de Yahvé. En la seua ordenança divina, Yahvé va establir el descans de la terra cada set anys. En la seua saviesa i el seu coneixement il·limitat, Déu va considerar necessari que la terra no es treballara un any de cada set, cada seté any. I així, els jueus van cultivar les seues terres aplicant el mètode de rotació de cultius, que consisteix a deixar una setena part de la terra sense pertorbar canviant la superfície afectada cada any durant el cicle de set anys. Tota la terra agrícola es regenerava així en un cicle de set anys. En aquest context final, la terra ja no es beneficia del dissabte que recupera, però els éssers humans no són menys destruïts pel menyspreu mostrat pels dissabtes ordenats per Déu; aquells que Es refereix al sòl de la terra, però especialment al del seté dia que comença en forma mil·lenària, amb el retorn de Jesucrist, en la primavera de 2030.

Com es va veure anteriorment, l'any 2029 apareixerà com un huité any, simbolitzant el huité dia que els rebels atribueixen a la norma del nou pacte en Crist, alguna cosa que en aquest any 2029 Déu maleeix i castiga per sisena vegada. I les plagues que cauran sobre els culpables, després de la fi del temps de gràcia, recorden l'ordre original dels sis dies durant els quals Déu va crear els elements que conformen la seua creació terrenal; però en un ordre invers al de Gènesi 1, i en un sentit simbòlic també d'acord amb els objectius humans de la seua ira final, les causes i les identitats de la qual es revelen en Daniel i Apocalipsi.

La primera plaga es presenta com una úlcera maligna i dolorosa que ataca el campament de les tenebres, separat de la llum. Afecta a la terra . El blanc principal és la religió protestant, que erròniament afirma la salvació de Crist i la Santa Bíblia, a la qual menysprea.

El segon ataca “ la mar ”; aquest es “ converteix en sang ”; l'objectiu aquesta vegada és la religió catòlica romana que va lluitar contra la Santa Bíblia i els seus lectors.

El tercer ataca “ els rius i les fonts de les aigües ”; “es converteixen en sang ”; segons Apocalipsi 16,4, Déu “ dóna a beure sang ” a protestants i catòlics disposats a matar als seus últims serfs que van romandre fidels a l'observança del seu sant dissabte.

El quart dia colpeja al sol , creat per Déu en el quart dia de la seua creació terrenal; la seua calor s'intensifica. Els adoradors del sol , tots aquells que honren el diumenge, el primer dia de descans establit des del 7 de març de l'any 321, són cremats pels seus raigs solars.

El cinqué colpeja al Vaticà, " el tron de la bèstia ", amb " tenebres "; Roma i la Itàlia vaticana s'afonen en una " tenebres " negres anomenades " doloroses ".

El sisé colpeja el " gran riu Eufrates "; després de l'aparició de Jesucrist tornat en glòria indescriptible, Europa i els seus " dos terços " " supervivents " són sotmesos a la " verema "; els mestres de les religions falses són massacrats per les seues víctimes enganyades.

El seté colpeja l'"aire ", que simbolitza el poder terrenal del diable; Déu deixa caure les seues " calamarses " des del cel sobre els últims " supervivents " terrenals .

El gran dissabte del seté mil·lenni comença amb el gloriós retorn de Jesucrist.

Satanàs, l'"àngel de l'abisme ", està aïllat en la terra desolada, i en el cel els triats jutgen als malvats morts en espera de la seua resurrecció per a comparéixer al final dels " mil anys ", davant el tribunal de Déu, per al judici final descrit en Apocalipsi 19.

Però en la incertesa de la precisió de la divisió exacta d'aquesta última setmana de YaHWéH, només una cosa se'ns imposa, com diu l'expressió angloamericana “Wait and See”, la qual cosa constitueix l'actitud normal per a un cristià adventista que Déu designa en dir-li en Dan. 12.12: “ Benaurat el que espere fins a 1335 dies ”.

Tradició i Veritat

Abans de desenvolupar l'estudi d'aquests dos temes, que són “tradició i veritat”, hem d'entendre què és l'ésser humà; quina és la seua vertadera naturalesa.

Déu ho va crear amb total llibertat, la qual cosa li dóna la possibilitat de desenvolupar tot tipus de caràcters i, possiblement, estàndards extremadament oposats. L'home naix, fonamentalment, crèdul o incrèdul en múltiples nivells intermedis. També naix creient o incrèdul, bondadós o malvat, valent o temorós, fidel o infidel, perseverant o no, i tot això en múltiples i quasi il·limitats nivells i dosis. Això és el que fa única a cadascuna de les seues criatures, i només Déu sap qui som realment, perquè ens sondeja, ens pesa i ens analitza millor que un escàner, sense la més mínima possibilitat d'error.

Totes aquestes característiques individuals estan subjectes a proves col·lectives comunes, com la vida nacional, la vida en parella, l'anàlisi política i, per descomptat, la vida religiosa. Des que naixem, les nostres decisions futures estan inscrites i definides per la nostra naturalesa personal. Però Déu ens atribueix les nostres decisions i comportaments sol en l'edat adulta, que ell ha establit als 12 anys. Per tant, creu que als 12 anys, la seua criatura humana és capaç d'assumir la responsabilitat de les seues obres, les seues faltes i les seues bones accions.

Dit això, aborde ara el tema d'aquest estudi començant amb la "tradició". Com ocorre amb molts termes, aquesta no és ni negativa ni positiva en si mateixa, perquè ha d'afegir l'adjectiu "bona o dolenta" per a definir-la en cada cas particular. Per als jueus, la paraula "tradició" continua tenint gran importància. Però abans de jutjar erròniament el seu comportament, hem de recordar que la seua tradició va ser originalment establida i ensenyada per Déu mateix, i que la seua inclinació a aquesta tradició és la causa del manteniment de la seua existència i la seua particularitat religiosa. Aquest poble s'enfrontava constantment a les falses religions paganes contra les quals Déu els havia advertit. Sabien que havien de resistir i no cedir davant l'adversari que volia conduir-los pel camí del paganisme. A més, les ordenances divines es prenien de debò i els jueus s'aferraven a les regles divines que, mantingudes durant molt de temps, adquirien la forma d'una tradició. Però, per descomptat, el desavantatge d'aquesta por de perdre l'aprovació de Déu va ser la causa de la seua dificultat per a seguir el seu pla de salvació quan aquest patia canvis. I això és el que va succeir quan, en Jesucrist, el " Messies " es va presentar per a expiar els seus pecats, tant per ells com per tots els triats de la història terrenal. Llavors comprenem millor aquest versicle d'Eclesiastés 7.16, on l'Esperit ens diu per boca del rei Salomó: " No sigues massa just, ni massa savi: per què et destruiries? ". Aquest versicle pot sorprendre'ns, però va ser en voler preservar la seua justícia que els jueus es van perdre en rebutjar al seu únic " Messies ". Per tant, és possible ser massa just .

No obstant això, Déu mateix els va condemnar i va rebutjar per aquest rebuig del " messies " Jesucrist, perquè és fruit d'una conducta poc intel·ligent, i exigeix que els qui salva demostren intel·ligència. La intel·ligència bàsica atorgada a totes les seues criatures ens permet comprendre que la vida animal no té el valor d'una vida humana, creada originalment a imatge de Déu , i, per tant, que el sacrifici ritual d'una vida animal sol podia tindre un valor provisional, a l'espera d'un sacrifici més excel·lent i més d'acord amb el valor de l'home, creat a imatge de Déu . Només Déu podia llavors satisfer l'exigència d'aquest sacrifici expiatori, la qual cosa li exigia fer a imatge de l'home . I així es justifica l'encarnació de Déu en la carn i l'esperit de Jesucrist.

La tradició sempre es basa en la repetició d'una pràctica secular o religiosa. I la forma d'aquesta tradició l'heretem cadascun segons les condicions del nostre naixement. El xiquet no tria als seus

pares, germans, el seu país natal ni la seua religió. Però des del seu naixement, en el fals cristianisme i altres religions paganes, està apegat a aquest origen i a les condicions que l'acompanyen. Només en créixer, la seua intel·ligència li permetrà comprendre que aquestes condicions li són imposades injustament i que la seua herència natural ho esclavitza i ho priva de la seua llibertat d'elecció. Però, per descomptat, només comprén això si està dotat d'una vertadera intel·ligència que només Déu pot donar. Perquè en la gran majoria dels casos humans, aquesta intel·ligència està absent i els homes romanen presoners de les seues herències nacionals i carnals.

Ací encara necessitem comprendre què és el nacionalisme, ja que, de manera natural, els éssers humans s'apeguen al que els envolta en nàixer i començar la seua vida. Hem de comprendre que l'esperit nacionalista és, en realitat, extremadament estrany. Això es deu al fet que, fonamentalment, el que falsament diem nacionalisme és, sobretot, conseqüència que no ens agrada que ens interrompen en els nostres hàbits i pràctiques; per això, qualsevol canvi proposat o impost es topa amb la nostra hostilitat natural. Però, novament, tots som molt diferents. Alguns rebutjaran el canvi per por de perdre els avantatges que tenen i que els donen seguretat. Uns altres, per contra, més audaços, no temen el canvi perquè els agrada el risc. I depenent del cas particular, crèduls o incrèduls, aquestes reaccions seran múltiples. El vertader nacionalisme és, al meu entendre, quasi un mite, perquè el que defensa el nacionalisme polític són, únicament, els avantatges i els drets obtinguts en qualsevol país. El nacionalisme jueu es basa en la idea d'una preferència jueva; el nacionalisme francés, en la preferència per un model forjat a la França republicana, on la llibertat va adoptar una forma llibertària. Però és precisament aquesta forma llibertària la que atrau a masses d'immigrants a França, els qui saben que podran viure lliurement la seua particularitat. Desafortunadament, totes aquestes particularitats són incompatibles entre si, i els riscos d'enfrontaments violents s'amplifiquen i confirmen en els fets observats. La societat estatunidenca va ser la primera a donar una imatge del que podia produir el respecte per múltiples tradicions culturals i religioses dins d'una mateixa nació. Les friccions i la violència mortal han aconseguit allí els nivells més alts del món. Perquè la inclinació a la bandera estatunidenca, o a qualsevol altra bandera, és només la inclinació d'una vida humana que s'aferra al que posseeix i no vol perdre: la seua llengua, els seus drets, la seua propietat, la seua seguretat.

També és útil i necessari comprendre que superficial i inservible és el patrimoni nacional, precisament i paradoxalment, perquè és artificial i es deu únicament a la voluntat de Déu de separar als éssers humans, naturalment inclinats a la rebel·lió. De fet, malgrat totes les diferències que s'observen a nivell físic en els éssers humans, tots tenen a Adán i Eva com a pares originals. Les diferències van ser introduïdes posteriorment per Déu: color de pell, complexió, color de l'iris dels ulls, color de cabell, alçada alta o baixa i, des de la Torre de Babel, diferents idiomes parlats i, finalment, diferents religions. Però malgrat totes aquestes diferències, els éssers humans continuen sent perfectament similars en esperit i ment, perquè tots aspiren al mateix i, en particular, a la possibilitat de viure les seues vides segons la seua concepció personal. Durant molt de temps, els humans van acordar obeir al seu rei, al seu líder, als seus sacerdots i a les seues deïtats. Però primer, a nivell nacional, França es va alliberar del concepte religiós, i va emergir l'esperit rebel, alliberat en la seua plena florida i perpètua evolució. En la dècada de 1900, va sorgir a França un anarquisme de protesta i destructiu. Aquest pensament anàrquic no ha desaparegut des de la seua aparició i ha causat grans problemes als governants polítics de les nacions europees. Està en l'origen de les nostres guerres mundials, en 1914 i 1939. I descobrirem que continua estant en l'origen de la Tercera Guerra Mundial, perquè en 2022, l'anarquisme d'Estat té un nom: Ucraïna. De fet, aquest país es va separar de la Unió Russa, obtenint la seua independència al mateix temps que la Unió Soviètica. Els qui van escapar així de la dominació estatal russa van ser impulsats pel pensament anàrquic, expressat en el desig de llibertat. En el caos creat a Rússia, anarquistes i criminals van tindre l'oportunitat d'expressar i apoderar de la riquesa de la nació. I alguns, com Ucraïna, van aprofitar l'oportunitat per a formalitzar la seua independència nacional. L'antiga Unió Soviètica va adoptar llavors la forma d'una unió d'estats independents similar a la dels Estats Units. Els blocs oriental i occidental es van formar llavors de la mateixa manera, i la seua competència només podia produir un efecte conflictiu. Així, en voler passar al bàndol occidental, la Ucraïna anàrquica es va convertir en la poma de la discòrdia que va enfrontar al bàndol rus amb el bàndol estatunidenc de l'OTAN. Aquest pensament anàrquic està en la naturalesa mateixa dels habitants d'Ucraïna, però no sols entre ells. Perquè, després d'anys de pràctiques democràtiques alliberades, tots els occidentals s'han tornat anarquistes, i en això, el president ucraïnés Zelenski no es va equivocar en declarar als europeus: «Som com vostés». I en aquest sentit, «el nostre lloc està amb vostés, en el seu bàndol»; aquell on el pensament anàrquic domina i es perpetua de manera tradicional. Així, després dels atacs individuals perpetrats per anarquistes, és aquesta vegada mitjançant una reacció anàrquica de l'Estat ucraïnés que s'encén la metxa explosiva que produirà, i ja està produint, l'enfrontament Aquest-Oest de la Tercera Guerra

Mundial. Vull emfatitzar una vegada més aquest estat mental anàrquic dels ucraïnesos, que explica la seua fèrria resistència i oposició a la dominació russa. En accedir a la seua llibertat nacional, Ucraïna ha afavorit el dret de tots a fer el que vulguen, quan vulguen i on vulguen. Però, clar, la desigualtat dels seus habitants ha significat que només els oligarques més rics s'han apropiat de la riquesa mitjançant una corrupció descarada, reconeguda per tots els líders occidentals. Però, per a aquests últims, bastarà amb reduir els excessos d'aquesta corrupció perquè Ucraïna estiga preparada per a entrar en l'OTAN i Europa. Perquè la corrupció existeix i domina a tot arreu, excepte a Occident, on s'emmascara després d'aparences democràtiques legitimades, una vegada més, de manera tradicional, per la repetició del principi heretat.

Tot això demostra fins a quin punt els éssers humans estan esclavitzats per herències artificials i naturals que els mantenen captius i els impedeixen contemplar la vida amb vertadera llibertat, alguna cosa que només Jesús va declarar en Juan 8.32: « Coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures ». Perquè la visió d'aquesta vertadera llibertat només apareix en Déu i només en Ell, perquè qualsevol altra perspectiva de la vida humana està esclavitzada per les seues tradicions. Per tant, qualsevol que sigues, onsevulla que estigues, onsevulla que vives i habites, has d'esforçar-te per alliberar-te de les teues herències, perquè eres, abans de res, criatura del Déu viu que et va portar a la vida humana per a presentar-te la seua oferta de salvació i les condicions per a obtindre-la.

Aquesta visió de la vertadera llibertat constitueix el principi de debò, que s'oposa així directament a la tradició hereditària. Perquè només el que tries lliurement té valor, sense restriccions ni pressions externes. L'elecció que has de fer és la que dicta la intel·ligència, que consisteix a tindre en compte totes les dades que conformen el teu coneixement i la teua comprensió. L'home s'eleva per damunt de l'animal sol per la seua alta capacitat de reflexió, dotada de sentit moral. Com Déu i els àngels, pot analitzar, deduir i preveure les conseqüències de tal o tal altra acció; només necessita desitjar-ho per a ser capaç d'això. Però ací és on sorgeix el seu problema: ha de desitjar intensament obtindre el resultat desitjat. I les multituds humanes perdran la salvació en massa, perquè individualment, les criatures de Déu no s'imposen l'esforç perseverant necessari per a obtindre el resultat desitjat i desitjable. La negligència causa el major mal imaginable al negligent. És tan fàcil deixar portar sense fer preguntes; fàcil! Sí, però a quin preu? Al preu de la salvació de la seua ànima. En tota la terra, ningú té el dret ni el poder d'impedir que un serf de Déu responga a l'anomenat del seu Pare i Maestro. Qualsevol que siga la teua situació heretada per la tradició del teu poble, pots alliberar-te d'ella i comprometre't amb Jesucrist i, en ell, servir-li, adorar-lo i honrar-lo com mereix. Ell mateix és el Déu creador que va vindre a la terra encarnat sota el nom de Jesús i, per tant, se sent doblement digne del nostre amor i servei obedient.

La veritat és, doncs, l'oposat a la mentida que constitueix els falsos deures imposats per les herències nacionals tradicionals. Aquesta idea, que Jesús va vindre a portar i revelar al poble jueu, va ser la prioritat d'aquesta acció divina. Però Jesús es va trobar principalment amb l'hostilitat d'una naturalesa humana esclavitzada per la seua herència nacional. Per això, en parlar-los de la vida celestial, només van sentir i van veure la seua vida terrenal i la glòria de la seua nació. Jesús va dir en particular al procurador Ponç Pilat: « El meu regne no és d'aquest món », alguna cosa que mai va dir als seus apòstols ni als altres jueus, els qui esperaven que prenguera el poder terrenal i governara Israel com l'havia fet el rei David en el seu temps. Jesús sabia que només la seua mort expiatòria tenia sentit i que només la seua mort i resurrecció constituirien les explicacions acceptables per als seus triats i, en primer lloc, per als seus apòstols. Per tant, no va insistir a convéncer-los, sinó que es va acontentar amb profetitzar-los els fets. Això ha de ser així fins a la fi del món per a tota criatura anomenada a l'elecció de la salvació; És visitada per Déu en el moment que jutja favorable i pot ser objecte de diversos anomenats successius, perquè estem subjectes a l'herència carnal terrestre de maneres diverses, segons cada cas particular.

En la terra, no hi ha amor ni amistat que justifique ser privilegiat sobre l'amor que li devem a Déu. I seria una vertadera insensatesa rebutjar l'amor etern de Déu i preferir un amor carnal, efímer i sense futur. No obstant això, aquesta és l'elecció de multituds d'homes i dones ansiosos per preservar els seus llaços terrenals. Jesús va condemnar clarament aquesta preferència en dir en Mateo 10.37: « El que mestressa a pare o mare més que a mi, no és digne de mi; i el que mestressa a fill o filla més que a mi, no és digne de mi ». Aquest judici de Jesucrist mereix tota la nostra atenció i respecte, perquè estableix la proporció entre els valors i prioritats terrenals i celestials. Cal destacar que Jesús no esmenta a «l'esposa» del qual mestressa. Això s'explica pel fet que « l'esposa » simbolitza a l'Església dels triats, als qui Jesús va estimar personalment més que a la seua pròpia vida. Però, més enllà del seu cas particular, per a l'home pecador redimit per la seua sang, l'amor per la seua esposa no ha de sobrepassar el seu amor per Déu, el seu Creador i Salvador. Però per a escapar del seu parany, l'ésser humà ha de desprendre de l'apassionat amor carnal i mantenir amo de la seua situació, la qual cosa sovint resulta impossible per a multituds que, com Adán, trien compartir la trista

destinació de la seua esposa o, per contra, el de l'esposa que tria afavorir a l'home que mestressa. Vaga dir que l'home espiritual preferirà l'amor celestial i que l'home carnal preferirà l'amor carnal. Perquè davant aquest problema, els múltiples factors de la naturalesa humana esmentats al principi de l'estudi entren en acció i determinen el resultat obtingut. Doncs per a agradar a Déu Creador, el triat ha de ser alhora crèdul, creient, bondadós i obedient.

Una vegada adoptat, l'estàndard de la veritat celestial ha de mantenir i estendre, i per tant repetir, convertir llavors en una "bona tradició". Aquest va ser el cas de tots aquells herois bíblics, com Abraham, Moisés i tants uns altres, coneguts o anònims. Així, quan la tradició seguida s'ajusta a la veritat celestial, pot ser considerada "bona" segons el judici de Déu. Però fora d'aquest cas, la tradició és un parany mortal en la qual els éssers humans naixen, creixen i moren sense esperança de salvació, llevat que sàpien com deslliurar d'ella a temps. El meu coneixement del Déu vertader és una herència que va vindre de l'estranger, d'un poble estranger, hebreu, a qui Déu va triar per a revelar la seua salvació a totes les nacions de la terra. I malgrat la seua incredulitat nacional, com ho demostra la seua història, Israel va complir el pla de Déu a través dels seus dotze apòstols i els seus primers deixebles convertits a la fe cristiana. La salvació en Crist és una salvació veritablement universal, i és Déu qui la va organitzar de principi a fi. Israel no va ser el poble triat i salve, sinó una mostra d'humanitat presa dels descendents d'Abraham. Només va tindre el privilegi de ser el primer a experimentar el vertader govern diví i també va ser el primer a pagar el preu de la incredulitat. Després d'ell, durant l'era cristiana, les assemblees que proclamaven la salvació de Crist van vindre a renovar els seus errors, les seues faltes i els seus pecats contra Déu. De manera que jueus i cristians van ser jutjats per Déu de la mateixa manera, la qual cosa confirma el significat de les paraules de Jesús en Mateo 22.14: « Perquè molts són anomenats, però pocs triats ». No han de desanimar pels seus successius fracassos col·lectius, perquè Déu jutja a cada criatura individualment, i on alguns fallen, els més nombrosos, uns altres menys nombrosos poden triomfar.

L'oferta de vida eterna que Déu presenta és l'objectiu principal del seu enfocament. L'altre objectiu principal és, per tant, la selecció dels seus triats que seran dignes de beneficiar de la seua oferta. Per a aconseguir aquest resultat, Déu emprarà dos mitjans successius. El primer és l'ensenyament de les seues lleis i normes sobre la vida celestial. El segon mitjà és la redempció, és a dir, la redempció dels pecats dels triats mitjançant la mort voluntària del «messies», tant diví com humà, qui els expiarà carregant-los sobre si. Per tant, no hem d'invertir les finalitats ni els mitjans, perquè llavors el vertader objectiu es torna inaccessible.

Amb aquesta clara explicació, el pla salvador de Déu es torna senzill i comprensible fins i tot per a les persones més senzilles, humils i menys cultes. El seu enfocament pot ser comprés per tots, en tota la terra, per tot ésser humà que estime la senzillesa de la veritat, la seua veritat.

En la terra, quan una persona intel·ligent i prudent planeja anar a viure a un país estranger, amb un idioma estranger, parlat i escrit, ja s'esforça abans d'anar per aprendre l'idioma del país triat i per conéixer els costums dels seus habitants. Aquesta és la imatge exacta del pla de salvació concebut per Déu per als triats redimits de la terra. Ells també han d'aprendre, mitjançant les revelacions de la Santa Bíblia, les lleis de la vida celestial i conformar a elles abans d'entrar en ella.

En la Bíblia, les conseqüències de privilegiar l'herència rebuda per la tradició humana transmesa de generació en generació s'identifiquen en aquest text d'Isaïes 29:13: « Va dir el Senyor: Quan aquest poble s'acosta a mi, m'honra amb la seua boca i amb els seus llavis, però el seu cor està lluny de mi , i el seu temor de mi és només un precepte de tradició humana ». En aquest versicle, Déu condemna el formalisme religiós, perquè només cerca en els seus triats el seu amor sincer i total. De quin precepte parla Déu ací? Dels ensenyaments llegits en la seua Santa Bíblia, per la qual cosa hem d'entendre que per a ell, sense ser llegides amb amor per a agradar-li, les ordenances que ell mateix va donar no constitueixen més que un precepte de tradició humana , que, per tant, no pot ser profitós per a qui les realitza. De fet, aquest versicle explica la ignorància espiritual del clergat jueu encarregat d'ensenyar al poble. Al no entregar el seu cor al Déu al qual servien, els sacerdots levites van caure víctimes del simbolisme dels ritus que realitzaven sense intel·ligència. Havent fet d'aquests ritus una fi en si mateixos, només van poder oposar a Crist quan es va presentar per a reemplaçar el símbol animal, limitat i imperfecte. A més, és necessari que el triat del nostre temps sàpia que aquests mateixos retrets formulats per Déu concerneixen, hui dia, a totes les esglésies cristianes oficials. Jesús els va rebutjar a tots, cadascun en el seu temps i, finalment, a l'Adventisme del Seté Dia, institucional, en la primavera de 1994, a causa de la seua falta de fe en la seua revelació profètica, particularment assenyalada en aquest text d'Isaïes 29:10 al 12 que precedeix al versicle anterior: " Perquè Yahvé ha vessat sobre vostés un esperit de somni profund; ha tancat els seus ulls (els profetes), ha vetlat els seus caps (els vidents). Tota la revelació és per a vostés com les paraules d'un llibre segellat que se li dóna a un home que sap llegir, dient: "Lee això!" I ell respon: "No puc, perquè està segellat"; o com un llibre que se li dóna a un home que no sap llegir, dient: "Lee això! " I ell

respon: "No sé llegir". Déu llavors dóna l'explicació d'aquesta incapacitat: " El Senyor va dir: Quan aquest poble s'acosta a mi, m'honra amb la seua boca i amb els seus llavis, però el seu cor està lluny de mi , i el temor que em tenen és només un precepte de tradició humana ." Això designa una actitud formalista també retreta a " Laodicea ", l'última era de l'església adventista del seté dia oficial.

Aquest missatge entregat per Déu té valor perpetu i, per tant, revela la raó per la qual Jesús " va vomitar " a l'Adventismo del Seté Dia oficial en la primavera de 1994, d'acord amb l'anunci d'aquesta acció, citat en Apocalipsi 3.16: " Perquè eres tebi, i no fred ni calent, et vomitaré de la meua boca". Aquesta " tebiesa " confirma l'absència d'amor denunciada en Isaïes 29:13: " però el seu cor està lluny de mi ".

Havent liderat l'acció que es va convertir en la causa d'aquest rebuig per part de Crist, puc donar fe d'haver conegut, en l'adventismo, a persones que a vegades semblaven animades pel zel per l'obra divina. No obstant això, també vaig observar que aquestes persones no perseveraven en el temps i que l'entusiasme momentani donava pas a un abandó total de la llum rebuda. Per això, els últims triats anomenats han de saber que Déu és molt exigent en la seua demanda d'amor. Però podria ser d'una altra manera, quan coneixem el preu que va pagar per a obtindre'l? I Jesús, no va anar prou clar en les seues paraules de Mateo 16.24: « Llavors Jesús va dir als seus deixebles: Si algun vol vindre darrere de mi, negar a si mateix, prenga la seua creu i seguisca'm »? I confirma, especificant en Mateo 10.38: « El que no pren la seua creu i em segueix, no és digne de mi ». Com podria algú que no sent amor per la seua paraula profètica revelada «prendre la seua creu i seguir a Jesucrist »? Fins i tot si el diable l'inspirara a fer-lo, Jesús no el salvaria.

Seguir a Jesucrist és una idea que desapareix en un món que ha seguit a Satanàs i els seus dimonis angelicals durant quasi sis mil anys. Perquè els nostres models de societats històriques es van construir sota els seus estàndards diabòlicament injustos. La vertadera justícia va regnar en la terra només durant els tres-cents anys en què Déu mateix va governar directament al seu poble alliberat de l'esclavitud egípcia. I si ell governara el món hui, la vertadera justícia s'imposaria a tots, rics i pobres, aristòcrates i súbdits. I en aquest sentit, record, en l'antic règim monàrquic de França, el regnat del rei Lluís XI, qui va ser, si bé no compassiu, menys injust que tots els altres. Sent molt estalviador, vestia amb modèstia i castigava severament a tots els malfactors del regne amb la forca, però també va reprimir als nobles que el mereixien, sense importar el seu rang i classe.

I ja que esmente la monarquia, han de saber que també s'ha transmés al llarg del temps pel principi de la tradició. I sabent que alguns li atorguen un dret diví bíblic, record que, frustrat per la seua petició, Déu només va accedir a donar al poble hebreu « un rei com els altres pobles pagans del seu temps»; el que significa que la inspiració del model és d'origen satànic i no diví. Però Déu els va creure als hebreus i els va entregar a la injustícia que tots els seus reis practicarien, advertint-los que aquests reis viurien a les seues expenses, com ja ho feien els reis pagans; una pesada càrrega que mai els va exigir mentre els dirigia en la seua justícia perfecta i irreprotxable.

La tradició i la veritat també concerneixen les nostres societats occidentals, construïdes sobre el model capitalista democràtic-republicà, que, per a Déu i els seus triats, és el règim del pecat odiós, caracteritzat pels seus valors diabòlics d'injustícia i avarícia egoista. Les nostres societats occidentals no viuen en pau, sinó en les precàries condicions d'un armistici, perquè estan formades per l'oposició de grups de pressió que lluiten constantment per no perdre cap dels seus avantatges i, pel que fa als rics, els seus privilegis. Perquè, malgrat el canvi de repúbliques, la injustícia de l'antic règim ha persistit. Els pobres han continuat sent el valor ajustable, perquè els rics no han cedit res i fins i tot han aconseguit augmentar, considerablement, exponencialment, la seua part. Els grups de pressió són els sindicats i, un darrere l'altre, els successius governs s'esforcen per satisfer les demandes dels rics, sempre finançades per l'explotació dels pobres, segons el principi capitalista de l'explotació de l'home per l'home, un principi que ha triomfat i s'ha imposat, fins i tot a França, després d'una llarga resistència. Aquesta explotació de l'home per l'home s'ha convertit en una realitat evident amb el desenvolupament de l'accionariat, que ha substituït la funció dels bancs i s'emporta per si només una part significativa dels xicotets guanys obtinguts del treball dels pobres, pagades al "smic", que significa "Salari Mínim Interprofessional de Creixement". Els bancs prestaven diners a tipus fixos, mentre que l'accionista es quedava amb el benefici real obtingut pel treball dels empleats, en proporció a la seua inversió. I la situació ha empitjorat, perquè no tots aquests accionistes viuen a França, ja que el mercat de valors està obert a tothom i els qui viuen de la inversió dels seus diners són cada vegada més nombrosos en tots els països. Els diners es converteix en diners. A França, la situació és tal que les seues ocupacions ja no enriqueixen al país, sinó als estrangers que viuen a l'estranger. El país treballa, però ja no pot enriquir; això ha sigut encoratjat i secundat per successius presidents francesos fins a l'actual, l'ex jove banquer capitalista. Una nació capitalista prospera quan pot absorbir els guanys d'una altra, però què ocorre quan els seus guanys són absorbits per altres nacions? Es queda sense blanca i s'arruïna. És aquest esforç inútil el que ha portat al meu país,

França, a endeutar des de 1974, fins al punt de tindre un deute de tres bilions d'euros; el seu model, els Estats Units, té un deute de trenta bilions de dòlars. El miratge sindical ha funcionat durant molt de temps, però ha quedat clar que els augments salarials dels treballadors pobres es tornen fútils per l'impacte d'aquest augment en el cost de la vida. Els salaris pugen, però el poder adquisitiu es manté al mateix nivell. Els polítics són astuts, donen amb una mà el que lleven amb l'altra, i enmig de la inestabilitat, res millora i tot es deteriora. Perquè, a més, en aquesta situació de ruïna, per a guanyar els seus vots i suport, el president francés volia reduir els seus impostos al màxim; per tant, va haver d'endeutar i augmentar el deute públic nacional. Aquesta observació resumeix els efectes perversos del sistema capitalista, que condueix a l'endeutament en una societat els guanys de la qual són absorbides pels accionistes, en nom de la llibertat d'acció i l'ús dels diners, és a dir, del capital. Per tant, no és sorprenent que l'amor als diners es denuncie en la Bíblia com l'arrel de tots els mals en 1 Timoteo 6:9-10; el que ho converteix en un pesca capital : " Però els que volen enriquir cauen en temptació i llaç, i en moltes cobdícies nècies i danyoses, que afonen als homes en ruïna i perdició. Perquè arrel de tots els mals és l'amor als diners , el qual posseït per alguns, es van extraviar de la fe i van ser traspassats de molts dolors .

En l'arrel d'aquest resultat es troben valors heretats i transmesos de segle en segle. Però qui va inspirar a l'home la idea que l'àrdua labor física havia de devaluar en comparació amb el treball intel·lectual? Va ser el diable, no el Déu creador, qui va donar a Adán el rol de jardiner, al seu fill Caín la professió d'agricultor i al seu germà Abel la de pastor. On està l'intel·lectual en aquests tres models del començament de la història de la vida terrenal? Per a prolongar en la terra, la vida humana va trobar aliment en la terra i roba en la llana. L'intel·lectual era inútil. Assenyalem la perversió del nostre temps que ha trastocat aquests valors divins originals. Ací resideix l'origen de totes les injustícies actuals. A França, amb l'esperança de promoure la qualitat del seu servei, la justícia és independent del poder polític, però els homes responsables d'impartir justícia són, per naturalesa i herència, pecadors i imperfectes, i també estan subjectes a la pressió mental exercida pel pensament humanista globalista del nostre temps i a la pressió permanent del poder mediàtic. El món s'ha tornat transparent, els escàndols es revelen en societats acostumades als múltiples excessos del comportament humà. Al no estar limitades pel criteri diví del bé i del malament, ja no tenen brúixola ni punt de referència per a jutjar amb certesa la seua societat, que s'ha convertit en escenari de tots els excessos.

A menys de set anys del retorn de Jesucrist, no és hora de fer un balanç de la veritat i afrontar la situació real a la qual el diable ha conduït a tota la humanitat?

Com serien les nostres societats humanes sota un govern diví directe? No més corrupció i justícia perfecta per a tots, perquè, identificats per Déu sense poder escapar d'ell, els corruptes són empresonats o eliminats. Igual salari per igual temps de treball. Perquè en els nostres règims diabòlics actuals, s'atorguen salaris més alts a oficis especialitzats que reclamen injustament aquests avantatges. L'especialitat d'un ofici no hauria de justificar bretxes salarials, perquè l'elecció d'una especialitat és una qüestió de satisfacció personal que no té per què ser remunerada. El salari només hauria de pagar pel temps de vida dedicat per cada persona a la seua activitat professional en benefici de tots; i res més. Aquest règim seria de perfecta igualtat que promouria la fraternitat i donaria un límit just a la llibertat . No obstant això, en el moment del càstig desitjat per Déu, és massa vesprada per a rectificar la situació, ja que la guerra a Ucraïna empitjorarà més enllà de la imaginació més pessimista. Els països en ruïnes han de produir armes molt costoses i, al mateix temps, Déu crema boscos i camps agrícoles amb incendis provocats pel sol, la calor del qual intensifica, o per llamps de violentes tempestes, o fins i tot per piròmans voluntaris; els mitjans per a intensificar la ruïna de la humanitat no li falten al Déu creador totpoderós, Yahvé, Miguel, Jesucrist. A més, hem de preparar-nos per a veure la fam i molts altres mals assolar una societat occidental que no ha mancat de res durant 50 anys d'opulència; el temps d'un jubileu entre 1974 i 2024.

Bogeria col·lectiva

Què diem d'un ésser humà el comportament del qual resulta sorprenent perquè posa la seua vida en perill mortal en fer coses que la majoria considera desraonades? Està boig. És bogeria real o no és més aviat el fet que la seua acció siga fora del comuna el que ho fa passar per boig davant l'anomenada humanitat normal? Sí, és precisament aquesta desviació de la normalitat el que li fa atribuir la bogeria. El vertader boig no fa gens raonable perquè és incapaç de raonar. És més, n'hi ha prou que un gran nombre de persones comence a fer coses desraonades col·lectivament perquè aquesta irracionalitat es transforme en normalitat. D'aquesta anàlisi es desprén que el judici de l'ésser humà es basa en les experiències que viu o no viu. Tot el no viscut s'associa a la bogeria i tot el viscut

entra en la normalitat. Entre els espectacles benvolguts per les multituds es troben els equilibristes o funámbulos que caminen en equilibri sobre un cable d'acer o sintètic a altures vertiginoses. En un informe, un jove suís va atestar així per a explicar el seu domini de la por a les altures: «Tot està en la ment; el que puc fer a 50 cm del sòl, el puc fer a qualsevol altura». Ens dóna una clau important per a l'explicació: tot està en la ment. La por a les altures és una cosa natural en tots els éssers humans, ja que el simple acte de caminar i estar dempeus s'ha adquirit mitjançant l'experiència. De fet, en nàixer, el xiquet descobreix que no és fàcil mantenir en peus, la qual cosa requereix enfortiment, i li resulta més fàcil gatejar sobre els genolls i les mans. Si projectàrem els nostres pensaments d'adult en aquest xiquet, li sentiríem dir: «Tota aquesta gent està boja per arriscar a mantenir alçada sobre els seus peus i cames». Però precisament perquè veu a tots els altres actuar així, comprén que ha d'aprendre a fer el mateix, i, intent rere intent, acaba equilibrar, amb algunes caigudes que confirmen la dificultat de l'acció. El judici humà està, per tant, subjecte a la llei de la normalitat, però resulta clar que aquesta normalitat depén de l'experiència individual. Aquest preàmbul era necessari per a comprendre què és la creença en el Déu Creador. La fe en la seua existència depén de la nostra experiència individual, i Déu va comptar amb l'experiència dels seus primers testimonis, plasmada en la Santa Bíblia, perquè durant els últims 3500 anys de la història de la Terra, cadascuna de les seues criatures humanes poguera beneficiar de l'experiència dels seus primers testimonis. Perquè es va revelar amb poder i acció als hebreus, als qui va rescatar de l'esclavitud egípcia al voltant de l'any 1500 a. C. En aquell temps, la bogeria consistia a no creure en l'existència d'aquest Déu les obres del qual eren evidents i indiscutibles. I entre els quals van eixir d'Egipte, ningú podia negar l'existència de Déu, sinó que, segons la seua naturalesa individual, ja podien obeir-ho o desobeir-ho. Així, van establir les bases de la fe i la incredulitat, que és el seu oposat absolut. La incredulitat no és incredulitat, perquè porta als éssers humans a desobeir conscientment al Déu que ordena i organitza la vida humana. En l'origen de la incredulitat actual es troba el pensament de Karl Marx, filòsof lliurepensador que va declarar: «He expulsat a Déu del meu cel». Així, va marcar la transició de la incredulitat a la incredulitat, que, en conseqüència, només troba la seua explicació en la negativa a sotmetre a aquest gran i formidable Déu. Des de llavors, la incredulitat actual s'explica per la saturació de la ment humana, que ja no cerca a Déu, perquè la vida humana i els seus especialistes en tot li proporcionen respostes i explicacions que la satisfan. No obstant això, cap d'aquestes explicacions ens permet comprendre l'existència de la fe, que cree en el Déu Creador i les seues revelacions. La humanitat s'entrega a la paradoxa que, malgrat la seua incredulitat oficial, moltes de les explicacions de la història terrenal que ensenya es basen en revelacions citades en la Santa Bíblia.

Llavors, què hem de fer per a tindre fe i obtindre la certesa que Déu existeix i que tota carn rendirà comptes davant Ell? N'hi ha prou amb tindre experiències que alimenten aquesta xicoteta fe i la facen créixer. Es tracta, per tant, de posar en pràctica una experiència que ens porte de la ignorància al coneixement. Aquest principi, aplicat a l'equilibrista, s'aplicarà de la mateixa manera a la fe en Déu. Per a tots dos, l'entrenament i l'adaptació són necessaris.

Els incrèduls atribueixen milers de milions d'anys d'existència a la Terra, però, per part seua, Déu li va revelar al seu serf Moisés, fa uns 3500 anys, que la història terrenal a penes havia començat 2500 anys abans de la seua arribada, quan va traure al seu poble hebreu d'Egipte. A qui hem de creure? Les suposicions imaginades pel científic de hui o el testimoniatge de Déu que el va ajudar en les seues poderoses obres, conegudes en tota la terra habitada del seu temps, confirmades pel testimoniatge de Rahab, la prostituta que vivia en Jericó, citat en Josué 2.10-11: « Perquè hem sentit com, quan vau eixir d'Egipte, Yahvé va assecar les aigües del Mar Roig per a vosaltres, i com vau tractar als dos reis dels amorreus a l'altre costat del Jordán, Sehón i Og, als qui vau destruir per complet. Ho hem sentit, i ens desanimem, i tot el nostre ànim s'abat davant la vostra presència; perquè Yahvé, el vostre Déu, és Déu a dalt en els cels i a baix en la terra ». Vivia paganament enmig d'una ciutat poblada per pagans, i la seua fe es basa en un comportament intel·ligent que va condicionar la seua experiència terrenal en salvar-li la vida, a diferència de tot el seu poble, destruït per Déu amb la seua ciutat. Rahab diu bé: « Hem aprés », però només ella es beneficia del que tots tenen. Erudita. La seua elecció i el seu comportament van ser només conseqüència del raonament de la vertadera intel·ligència; el que em porta a dir que totes les altres persones que Déu va matar en Jericó van ser presa d'una bogeria col·lectiva . Això defineix l'oposat a la intel·ligència. I com hem vist, la bogeria o el seu oposat, la intel·ligència, són valorades per cadascun segons la seua concepció de la normalitat. En l'experiència de Rahab, la normalitat residia en aquells assassinats per Déu, i ella era pagana. Però va desafiar la normalitat de la seua herència i tradicions.

Hui dia, la immensa majoria dels éssers humans occidentals són irreligiosos i representen la bogeria col·lectiva actual que Déu també es disposa a destruir. Qualsevol que siga la raó que l'home esgrimeix per a no sotmetre a la voluntat divina revelada, la seua elecció és la de la vertadera bogeria, que el porta a la mort. En aquest sentit, és útil recordar que Déu ofereix als éssers humans

sol l'opció de dos camins extremadament oposats, com ho demostren aquests versicles de Deuteronomi. 30:19-20 ensenya: « Pose al cel i a la terra per testimonis hui contra vosaltres, que us he posat davant la vida i la mort, la benedicció i la maledicció. Tria la vida, perquè vives tu i la teua descendència, estimant a Yahvé el teu Déu, obeint la seua veu i aferrant-te a ell; perquè d'això depén la teua vida i la prolongació dels teus dies, i així podràs habitar en la terra que Yahvé va jurar donar als teus pares, Abraham, Isaac i Jacob ». Vaga dir que aquest missatge està dirigit per Déu a tots els éssers humans que lligen aquesta declaració, i no sols als descendents jueus hebreus de « Abraham, Isaac i Jacob ». Aquests patriarques fundadors de l'Israel carnal són també els testimonis de Déu presentats al seu Israel espiritual, construït sobre la redempció obtinguda per Jesucrist, la mort expiatòria de la qual beneficia a tots els triats salvats en les dues aliances divines successives i des d'Adán.

La vertadera bogeria , la més nociva, no és la que la humanitat suposadament normal denúncia i defineix. A l'autèntic boig no el preocupa la salvació que Déu ofereix, doncs, en ser incapaç de raonar, no pot apreciar aquesta oferta. La vertadera bogeria col·lectiva, per tant, concerneix el comportament de les multituds occidentals suposadament normals que, tenint accés al coneixement de les condicions que Déu presenta, opten per no tindre-les en compte i, per tant, prenen, fins i tot inconscientment, el camí que les porta a la mort. Perquè, en rebutjar la instrucció, opten per romandre en la ignorància que, per desobediència, les condemna a morir, d'acord amb l'advertiment donat per Déu.

L'entrada en la fe és comparable en tots els sentits a l'evolució del pas de bebé a home. La seua necessitat d'aliment és diferent: el bebé necessita llet, mentre que l'home necessita aliments sòlids, que troba en cereals, llegums i verdures. L'ésser humà troba en Déu totes les explicacions a les preguntes legítimes que se li plantegen. I la primera que se li planteja és: per què l'home acaba morint? La pregunta és legítima per als qui saben que Déu mateix és immortal per naturalesa i que, a més, ha donat vida a àngels celestials, els fidels dels quals ja comparteixen amb ell aquesta immortalitat. La resposta bíblica arriba llavors: la mort és conseqüència d'un càstig col·lectiu, que és precisament la primera forma de bogeria col·lectiva que la humanitat hereta i transmet de segle en segle durant sis mil·lennis. Així, després d'aquests sis mil anys de selecció dels triats terrenals, la mort ja no colpejarà als triats salvos en el gloriós retorn de Jesucrist, sinó que serà necessari esperar fins a la fi del seté mil·lenni i el compliment del judici final que concerneix els rebels terrenals i celestials, perquè la mort mateixa siga aniquilada i el model de l'eternitat i de la immortalitat siga establit per sempre.

En la Santa Bíblia es troben moltes respostes a totes les nostres preguntes, però per a obtindre-les, hem de nodrir-nos d'aquesta lectura bíblica fins a dominar humanament el seu contingut. Ara bé, aquest domini és en veritat il·limitat, ja que el nostre esperit i el nostre enteniment espiritual es nodreixen de l'únic i vertader Déu, qui és, en si mateix, il·limitat. Segons la imatge del bebé i de l'adult, la nostra necessitat d'aliment sòlid augmenta amb l'augment del nostre coneixement dels escrits de la Santa Bíblia. La Bíblia ofereix aliment per a totes les edats i etapes de la nostra evolució espiritual. Ja en la seua època, l'apòstol Pau retrau als hebreus, destinataris de la seua carta, per continuar alimentar de la " llet " espiritual mentre que el creixement de la seua fe depén del " aliment sòlid " (Heb. 5.12: « Perquè vosaltres, que heu de ser mestres en el temps que us toca, teniu necessitat que se us torne a ensenyar els primers rudiments de les paraules de Déu; i heu arribat a tindre necessitat de llet, i no d'aliment sòlid ». Amb major raó, aquest retret es dirigeix als creients cristians actuals, sabent que la veritat espiritual ja està plenament revelada i que l'aliment més sòlid, reservat per a la fi del món, és la revelació continguda en les profecies bíbliques de Daniel i Apocalipsis, principalment, però no sols. Perquè tota la Bíblia és un suport de revelacions profètiques, com he tingut l'oportunitat de demostrar en els estudis presentats en aquesta obra, proposada com a aliment, sota el títol espiritual de « mannà dels últims caminantes adventistes » de fe i obres.

En aquest context de la fi del món, els éssers humans encara tenen l'opció d'emprendre l'un o l'altre dels dos camins que Déu els ha posat davant: la bogeria col·lectiva o la intel·ligència col·lectiva , ja que aquest judici de valor depén del nombre de partidaris que els porten. Però, per desgràcia per a ells, els més nombrosos no són els més intel·ligents, sinó els més rebels, i la seua fi, profetitzat i revelat en la Santa Bíblia, no és en absolut envejable. En les seues experiències individuals, l'home es distingeix, per les seues particularitats, dels seus semblants. El seu model suscita llavors dos judicis oposats: és envejat o és compadit. I la reacció dels espectadors i jutges que som depén de la nostra personalitat. Els triats són envejats pels futurs triats i són compadits pels qui els consideren bojos. Però en la ment dels triats aquest judici es dóna la volta i s'inverteix: el més boig dels dos no és el que penses; No sóc jo, el triat, sinó tu, el caigut, i el teu merescut final serà despietat.

Fins ara, només he esmentat la bogeria col·lectiva de voler ignorar la revelació bíblica basada en l'èxode dels hebreus d'Egipte liderat per Moisés. Però encara major és la bogeria col·lectiva que porta

als humans del nostre temps a rebutjar el testimoniatge de la fe cristiana. Això es deu al fet que Jesucrist és un testimoni molt més pròxim a nosaltres i tota la nostra vida occidental es basa en aquest model de vida cristiana. El nostre calendari es basa en el seu suposat naixement, encara que és fals i té un retard de sis anys. Però, en última instància, aquest error, a causa del monjo catòlic romà Dionisio el Xicotet, no té conseqüències per a nosaltres, ja que les dades dels temps revelats en les profecies es presenten en forma de duracions d'acció aplicables a les dates adoptades en aquest fals calendari. Per tant, els missatges entregats per Déu continuen sent completament identificables malgrat els errors en els quals es va basar aquest fals calendari. El testimoniatge de Jesucrist ha perdurat durant dos mil anys a través del testimoniatge dels seus sants serfs. Com, llavors, no podem criticar aquest sobtat desig dels nostres contemporanis d'ignorar aquest testimoniatge constant, mil·lenari i de bogeria col·lectiva ? Aquesta bogeria col·lectiva és només el resultat d'una decisió col·lectiva: la d'una societat enamorada de la llibertat, que s'ha tornat tan rebel que ja no suporta la idea d'haver d'obeir a una autoritat divina. En la rondalla de Jean de Lafontaine, «La rabosa i el raïm», la rabosa es consola per no haver aconseguit el raïm massa alt, dient que estan massa verds. Hui, l'home es dóna el dret de desobeir a Déu fingint que no existeix. Sent aquesta decisió de la majoria, es converteix en la norma de la normalitat i constitueix el fruit d'una bogeria col·lectiva que prefereix ignorar els fets que justifiquen l'existència de Déu per a no haver d'obeir-lo.

Cap descobriment científic modern pot demostrar la inexistència de Déu; al contrari, aquests descobriments només permeten als humans descobrir la immensa saviesa i el poder de Déu, creador de la vida i de tot el que la compon i conté. Aquesta és, almenys, la deducció que la intel·ligència col·lectiva dels sants triats, redimits per la sang de Jesucrist, extrau d'aquests fets.

Els criteris de selecció per als últims triats són molt exigents, doncs, després d'haver portat molta llum als seus últims serfs sants en la beneïda condició d'esclaus voluntaris del seu Senyor i Amo, l'exigència de Déu és gran i implica que coneguen les seues últimes instruccions. Els últims triats han de conéixer tota la història religiosa construïda en la terra des d'Adán i Eva. Han de conéixer i seguir l'evolució històrica observada pel desenvolupament de l'oferta de salvació divina a l'home pecador. Els patriarques constitueixen els punts de referència d'aquesta construcció espiritual que condueix a la primera vinguda de Jesucrist, qui ve com a " Corder de Déu " " per a llevar els pecats del món "; la qual cosa expressa el desig de Déu i no l'efecte que s'obté només en comptades ocasions. Perquè la sang de Crist va ser vessada només per a benefici d'aquells als qui només ell reconeix com a dignes de la seua redempció, i aquest criteri només concerneix els seus vertaders triats. Com va dir el mateix Jesús en Mateo 5.17, ell va vindre a complir la llei , no a ensenyar-la: « No penseu que he vingut a abolir la llei o els profetes; no he vingut a abolir, sinó a complir ». Notar la subtilesa de l'expressió « sinó a complir »; no diu « complir-la », i confirma el compliment de només una part d'aquesta llei i dels profetes, la qual cosa confirma l'extensió i validesa donada a aquesta llei de Moisés, durant el seu nou pacte.

Les successives faltes atribuïdes a l'última generació humana són les que s'han acumulat amb el temps. Cal destacar l'arrogància del règim papal catòlic, que va rebutjar la norma embrionària de la Reforma empresa en el segle XVI . Com a resultat, França va romandre sota el règim catòlic romà fins a la Revolució Francesa. Les atrocitats comeses per aquesta falsa religió cristiana van justificar, amb raó, la repugnància religiosa dels francesos. Però si bé condemnar aquest règim era legítim, d'altra banda, ignorar el missatge transmés pels vertaders testimonis divins de la Reforma protestant va fer a França summament culpable davant Déu. Perquè el seu comportament pacífic i dòcil s'ajustava al model presentat per Jesucrist, la qual cosa feia que el seu testimoniatge fóra digne de ser rebut. Però en aquesta època, només se sentia el fragor de les armes en el context d'una oposició guerrera de falsos protestants que lluitaven amb les armes a la mà contra els vertaders catòlics. També a França, la situació va ser recuperada per lliurepensadors i filòsofs imbuïts de cultura grecoromana. El missatge del misericordiós amor diví va romandre així inaudible i invisible per al poble francés, que s'havia tornat nacionalment ateu. Estratègicament, el diable va afavorir, durant un temps, la independència i la influència global d'aquest model de societat republicana que, fent gala de la seua llibertat, la va exportar i va sembrar el món amb la seua bogeria col·lectiva . Dos segles després, en un context religiós pacífic, la fe catòlica va ressorgir lentament i va començar a seduir de nou als seus seguidors. Així, el seu model actual va continuar sent el catolicisme, encara practicat per una minoria de persones compromeses per un baptisme rebut i impost en la infància, sense haver-lo triat en absolut. Però el prestigi del Papa romà va omplir aquest buit. I els qui actualment ho secunden ja no són xiquets, sinó adults responsables davant Déu de les seues decisions religioses. És llavors quan hem d'adonar-nos d'això: la bogeria col·lectiva concerneix tant les decisions dels subjectes seculars com a les religioses, la qual cosa la converteix en el model típic d'una societat completament separada de Déu. I trobem en aquest model a totes les nacions del camp occidental. Però els altres països no ixen més beneficiats, perquè no reconeixen en Jesucrist a l'únic Salvador diví proposat a

l'home pecador universal.

Amb el pas del temps, Déu va portar als vertaders protestants de l'era 1843-1844 la seua llum divina il·luminant els seus primers usos de les profecies de Daniel i Apocalipsis. En 1844, el 23 d'octubre, castigant el seu menyspreu per la seua prova de fe profètica, Déu va trencar la seua aliança passada amb la falsa religió protestant, hereua de l'apostasia protestant del segle XVI i posteriors. És recognoscible per la seua mescla de sagrat i profà, un peu en el món i els seus valors diabòlics i l'altre peu en una afirmació religiosa enganyosa basada en la Santa Bíblia. La fe protestant provada va produir la fe adventista, després la fe adventista del seté dia, i després d'això, res. Però es va reconciliar oficialment amb el seu antic enemic mortal, la religió catòlica romana papal, i aquesta aliança oficial va confirmar la seua ruptura definitiva amb Déu.

Amb el temps, la bogeria col·lectiva es va estendre a l'Adventismo del Seté Dia, que va ser provat per Déu entre 1980 i 1994. Una vegada més, la seua entrada en l'aliança del protestantisme en 1995 va confirmar el seu rebuig per part de Déu.

I des d'aqueix últim fals anunci del retorn de Jesús que havia de complir el 22 d'octubre de la tardor de 1994, he romàs com l'únic depositari de les últimes revelacions donades per Déu, coses que compartisc amb tots els seus estimats que col·laboren o col·laboraran en aquesta obra, a prop i lluny, escampats per tota la terra.

Onsevulla que s'haja apoderat de les ànimes humanes, la bogeria col·lectiva és senyal de la maledicció divina. Per a escapar d'ella, individualment, és necessari un despertar de consciència, i sé que Jesús propiciarà aquest despertar, sabent on estan els dignes de la seua salvació eterna. En contrast amb el món perdut i pervers, els triats es reuneixen, units en la intel·ligència col·lectiva i individual donada per Déu. Aquesta intel·ligència col·lectiva es concreta en la demostració d'amor a la veritat per part de cadascun d'ells. Tots són conscients de la necessitat d'obeir la veu del Déu Creador, l'amor revelat del qual constitueix la millor prova del seu desig de fer-los eternament feliços. Aquest és l'únic propòsit dels seus ordenances, els seus manaments, els seus estatuts i les seues lleis, escrits i revelats en la seua Santa Bíblia; la seua paraula divina escrita per a la salvació dels triats.

Una societat entregada a la bogeria col·lectiva produeix dos tipus de mentides. La primera és la mentida voluntària que busca enganyar intencionalment, i la segona és la mentida involuntària que resulta de negar l'existència de vida celestial responsable dels fets observats i després atribuir-los falsament a altres causes humanes. Aquest tema es refereix, en la nostra actualitat, al famós calfament global que porta a la humanitat a l'ansietat i a buscar, mitjançant restriccions en l'estil de vida, solucions per a resoldre aquest preocupant problema. El culpable obvi és, per descomptat, l'home i el seu consum, que produeix diòxid de carboni, a través dels seus automòbils, la seua calefacció, les seues fàbriques i les seues vaques, acusades d'enverinar l'atmosfera amb els seus gasos carregats de gasos inflamables, inclòs el diòxid de carboni. I ací ja, la societat no té en compte les 2100 proves nuclears realitzades des de 1945. Mentre que una sola de les seues bombes llança a l'atmosfera molt més del que una ciutat com París pot produir en un any sencer. Però l'error principal encara no és ací, i per a corregir-lo, només l'home espiritual pot fer-lo. Això és encara més cert atés que els científics reconeixen haver observat la presència de taques fosques en el sol, la qual cosa tradueix i revela una intensificació de la seua agitació i radiació solar. Per tant, és el sol el culpable d'aquest calfament global observat en tota la Terra. Però aquesta ciència només observa el que només l'home espiritual pot explicar: per què el sol comença a escalfar amb més força? Perquè Déu li ho ordena i li obeeix. Per a estar segurs d'aquesta explicació, basta recordar que durant la seua estada en la terra, en el seu ministeri messiànic, Jesús va demostrar als seus apòstols que podia, amb la seua paraula, calmar instantàniament una violenta tempesta formada en el llac de Galilea. Nosaltres, els seus testimonis del nostre temps, no tenim dret a secundar ni participar en la difusió de mentides que defrauden a Déu de la seua glòria, justificada pel seu poder il·limitat com Déu creador. A més, vull recordar amb força i autoritat bíblica que Déu és l'autor del nostre calfament global, real i intencional, ja que constitueix una plaga infligida als seus enemics en societats pecadores. Aprofite també aquesta oportunitat per a recordar que, durant el seu ministeri terrenal, Jesús va veure en les tribulacions de la ment humana només el fruit de les accions dels dimonis celestials associats amb el diable. Jesús no va atribuir aquestes coses a la malaltia, sinó als poders del mal. Li va bastar ordenar als dimonis que alliberaren a les seues víctimes humanes de la seua presència, perquè sanaren completa i instantàniament. En tot hem de trobar la resposta en Déu i només en Déu. Perquè en ell trobem tota la vida celestial, beneïda o maleïda, que és invisible per a nosaltres i, no obstant això, gran i fonamentalment, activa. Prompte tindrem, l'any 2029, l'oportunitat de veure que el sol obeeix al dit i a la paraula del Déu Creador, conforme a aquests anuncis profètics bíblics: Apocalipsi 16:8-9: “ El quart àngel va vessar la seua copa sobre el sol, i li va ser donat cremar als homes amb foc; i els homes es van cremar amb la gran calor, i van blasfemar el nom de Déu, que té autoritat sobre

aquestes plagues , i no es van penedir per a donar-li glòria. ”

El bé i el malament

Llegim en Gènesi 2.29: “ I Jehová Déu va fer nàixer de la terra tot arbre deliciós a la vista i bo per a menjar; també l'arbre de vida enmig de l'hort, i l'arbre de la ciència del bé i del mal ” .

Aquesta és la primera vegada que s'esmenta l'expressió " el bé i el mal " en la Santa Bíblia, però no l'última, perquè la trobarem en altres versicles i llibres que presenta. Aquesta expressió comporta un ensenyament fonamental i summament reveladora que ens permet descobrir el sofriment continu que Déu mateix experimenta, en persona i en esperit. Per a donar-nos la capacitat de comprendre això, Déu va crear la nostra dimensió terrenal, que havia d'albergar al " home fet a imatge de Déu ". Segons aquesta afirmació, l'home és així capaç de comprendre el que Déu sent tant pel " bé " com pel " mal ". Per tant, hem d'estudiar aquests dos termes i comprendre el que representen.

Com podem definir-los? A nivell físic i carnal, el bé i el mal es perceben en múltiples nivells progressius. Com a mínim, el bé s'expressa pel fet que tot el cos i els seus òrgans funcionen sense dolor, fins al punt que l'ésser humà ignora o oblida la seua existència. El bé es denomina llavors benestar perquè se sent plaentment. El bé i el mal s'expressen mitjançant els nostres cinc sentits: vista, oïda, olfacte, gust i tacte. El bé pot ser causat per una visió agradable, una audició benvolguda, una olor agradable, un sabor deliciós i un tacte sensible i útil. El mal s'expressarà lògicament per l'oposat a aquests, ja que designa l'oposat absolut del bé . I, com a tal, el mal és la causa del sofriment, i el sofriment és el símptoma de la presència de la malaltia.

El principi, per tant, és aquest: tot el que experimentem en la nostra vida humana sobre el bé i el mal és només la imatge carnal del que Déu experimenta en la seua ment. Aquesta idea es confirma en aquesta cita de Pablo, qui diu en Efesis 5.23: « Perquè el marit és cap de la dona, així com Crist és cap de l'església, el seu cos , de la qual ell és el Salvador». « La dona » va ser formada d'una « costella » presa del cos d'Adán, segons Gènesi 2.22: «Llavors Yahvé Déu va fer una dona de la costella que va prendre de l'home, i la va portar a l'home». L'elecció de Déu d'una « costella » d'Adán es justifica pel paper de « la dona », qui se situa, tant en el sentit espiritual com en el literal, «al costat» del seu « marit » , el seu « espòs », Crist o Adán. En desenvolupar aquesta idea, podem comprendre que Déu construeix la imatge del seu cos en la terra i en la dimensió terrenal, perquè ell és esperit i vida, i tot el que viu, viu en ell. Abans del pecat, en la seua puresa i innocència originàries, Adán i Eva representen perfectament el projecte que va portar a Déu a crear davant si personatges lliures i independents, capaços d'estimar-lo lliurement com ell desitja ser estimat.

Però aquest projecte imposarà a Déu un sofriment continu a causa de les decisions de criatures lliures, però rebels, desobedients i rebels. I són les obres d'aquestes decisions rebels les que Déu diu « malvades », perquè li fan sentir « malament » de manera desagradable a través del sofriment. Així, en crear contraparts lliures i independents, Déu crea al mateix temps la vida dels triats que satisfaran el seu desig d'amor, però també les criatures monstruoses que introdueixen la «malaltia» en « el seu cos », és a dir, en les seues creacions vivents. Perquè la vida de l'home terrenal i carnal té un aspecte físic anomenat « cos » i un aspecte mental anomenat « esperit ». I tots dos són la imatge del « cos » de Déu . En crear primer als àngels celestials, Déu atorga a les seues criatures la semblança únicament amb el seu « esperit » de vida. Perquè el seu cos físic no pateix la corrupció que mereix l'actitud rebel, que apareixerà amb la rebel·lió del primer àngel creat, a qui Déu llavors li donarà el nom de Satanàs, que significa «Adversari». I per a Déu, l'aparició de l'adversitat és sentida per Ell, com l'home sent "la malaltia" que ataca el seu cos i el seu esperit. L'absència de sofriment físic va impedir als àngels comprendre la intensitat del sofriment que sentia Déu; només van poder ser conscients del desgrat imposat a l'esperit del seu Déu. En aquesta creació d'éssers celestials, la mort no va arribar a assotar l'existència del ser rebel la vida del qual va ser prolongada. No obstant això, el principi de la mort ja preexistia en el judici diví que els concernia; només es posaria en pràctica al final del programa preparat per Déu, és a dir, al final dels set mil anys reservats per a la creació terrenal, incloent primer la terra en la qual Déu organitzaria la seua demostració de vida perfecta, que anava a realitzar en el seu temps, al final del quart mil·lenni, en el cos humà anomenat Jesús de Natzaret. La seua victòria sobre el pecat i la mort obtinguda en Jesucrist li anava a donar el dret de salvar als seus triats terrenals, però també, d'eliminar en el foc de la “ mort segona ”, als rebels terrenals i als àngels demoníacs, així com al seu líder, Satanàs.

El bé és fàcil d'identificar, ja que abasta tots els valors aprovats i ordenats pel Déu Creador, el Legislador Suprem. La llei de Moisés revela aquest estàndard de bé , d'acord amb la concepció que Déu té d'aquesta paraula.

« Malament », d'altra banda, té un doble significat que hem de tindre en compte. En francés, l'ús

del terme « malament » pot ser confús. Per tant, hem d'identificar clarament aquests dos significats.

En el sentit absolutament oposat al " bé ", el " mal " es refereix al que Déu maleeix, desaprova i condemna formal i irrevocablement. Aquest tipus de " malament " sol estar vinculat al que Déu diu " abominació " i considera " abominable ". I per a implementar la " abominació ", l'home només necessita fer tot el que Déu desaprova i condemna. La " abominació " té el seu origen en l'esperit de disputa, i el diable, Satanàs, la primera criatura creada perfecta per Déu, va anar també la primera de les seues criatures a entrar en disputa amb ell. La disputa només és legítima entre les opinions oposades de dues criatures. Però disputar amb Déu manca de sentit, perquè ell és la font de la intel·ligència i domina a la perfecció tots els temes de reflexió. Molt abans que l'àngel i l'home, ell coneixia els problemes i turments que la llibertat podia implicar per als qui la utilitzen de manera llibertària, és a dir, per als qui excedeixen els límits raonables de la llibertat. Si haguera sigut possible una major llibertat sense perjudicar les seues criatures, Déu les hauria permeses gaudir d'ella. Però no és així, i el seu amor de Pare ho va portar a establir salvaguardes al voltant de les seues criatures, és a dir, lleis que marquen els límits de la vertadera llibertat. Més enllà d'aquests límits, està el pecat i la mort, que és la seua recompensa. I aquesta situació em fa pensar en aquells soldats ucraïnesos que avancen cap a terres conquistades per l'adversari rus, havent de desenterrar les nombroses mines amb el risc d'explotar. Enfront d'aquestes mines que causen la mort, l'home és prudent i ha d'actuar de la mateixa manera davant el pecat, que dóna accés a la " segona mort " del judici final. I aquest segon cas es registrarà, l'any 6999 des d'Adán o 2999 d. C., en la història de la realitat tant com el primer; el que fa que aquest advertiment meresca ser presa molt de debò.

El segon significat de la paraula " malament " és allò que causa dolor i sofriment. Aquest tipus de " malament " és practicat tant per Déu com pel diable i els seus agents humans. Per tant, Déu no fa " malament " quan infligeix "mals" com a càstig; això es fa necessari quan les infidelitats de les seues criatures han de ser castigades, perquè aconsegueixen nivells insuportables fins i tot per a Déu, el més pacient de tots els éssers vius.

Fent ressò del mandat diví de Deuteronomi 30:19, llegim de nou en Isaïes 7.16: « Però abans que el xiquet sàpia rebutjar el mal i triar el bé, la terra que els seus dos reis tems serà abandonada ». L'Esperit profetitza la seua futura encarnació en el «xiquet » Jesucrist. Però trobem en aquest versicle l'experiència que tots els seus futurs triats, redimits per la seua sang vessada i la seua perfecta justícia, hauran de viure i superar: « rebutjar el mal i triar el bé ». I ja, la idea que s'imposa és que, per a saber « rebutjar el mal i triar el bé », els triats han de saber distingir el que Déu crida « malament » del que anomena « bé »; la qual cosa implica que han de conéixer bé els ensenyaments de tota la Santa Bíblia. Els qui subestimen l'un o l'altre dels dos pactes successius no tenen cap possibilitat de convertir en un dels seus triats.

De fet, què li demana Déu a l'home? Que ho estime i ho obeïsca. Davant les seues exigències, què proposa el diable en la vida que dirigeix? Si s'ha de jutjar per la situació de les societats modernes d'Europa Occidental, i en particular, en el model francés, només veig grillons en els quals s'empresona a les anomenades criatures «alliberades», però que, en realitat, estan subjectes, per lleis restrictives, a innombrables prohibicions o obligacions. Aquesta és, per descomptat, la situació actual d'aquest país, que ha vist les seues llibertats reduir a gran velocitat en els últims anys en rebre i obeir les directives cada vegada més autoritàries del govern europeu instal·lat a Brussel·les. França només va ser lliure en el moment de la seua independència de postguerra. Sota la presidència del general De Gaulle, encara es resistia a l'autoritat dels Estats Units. Però el president Sarkozy va aconseguir que França fóra reincorporada a l'OTAN, i des de llavors, només ha patit les desastroses conseqüències del seu sotmetiment europeu, per a si mateixa i per als seus habitants. En les nostres nacions alliberades, l'ésser humà està entregat a la cobdícia dels financers: bancs, asseguradores. Totes aquestes institucions financeres ofereixen serveis que les enriqueixen amb el suport dels òrgans de govern. S'aproven lleis per a satisfer les seues demandes. Tot està organitzat per a extraure els màxims diners possibles del client i minimitzar les pèrdues. A més, lleis que restringeixen cada vegada més la llibertat imposen certes mesures obligatòries: l'ús del casc per a motociclistes i ciclomotors, l'ús del cinturó de seguretat i la inspecció tècnica de vehicles. Totes aquestes coses, i la llista no és exhaustiva, costen cada vegada més i sobrecarreguen els pressupostos de les persones de baixos recursos. Pense amb enveja en aqueixos països subdesenvolupats on la gent encara pot conduir motocicletes, amb el pèl al vent, lliurement i sense restriccions; aquest és només un exemple, però la llibertat individual està disminuint considerablement. Encara que només siga per la vida col·lectiva que ha d'unir a múltiples comunitats amb costums i religions incompatibles.

La vida occidental està clarament organitzada per a competir amb l'ordre diví. Perquè també té la seua pròpia concepció del bé i del mal . I la guerra que es lliura a Ucraïna ha posat de manifest un mal absolut per a Occident: l'incompliment per part de Rússia de la llei nacional ucraïnesa. No obstant això, aquest bàndol humà és molt hipòcrita, a diferència del Déu Creador, qui mai fa excepcions als

seus principis i judicis. L'opinió d'aquest bàndol varia enormement segons el temps i el lloc. El colp militar que va enderrocar al president electe de Níger, favorable a França, el 26 de juliol de 2023, és condemnat unànimement pels nostres occidentals; els mateixos que van secundar i van encoratjar el que van dur a terme els rebels ucraïnesos en la plaça Maidán de Kíev en 2013; un colp durant el qual van enderrocar al llavors president rus legítimament triat. El nostre Déu de justícia està organitzant, per tant, esdeveniments per a denunciar la hipocresia d'aquest bàndol occidental que, mitjançant la seua fe cristiana distorsionada i infidel, constitueix el seu enemic i el blanc de la seua ira divina. Aprofite aquest tema per a fer un aclariment. En la interpretació del « rei del Sud » de Daniel 11.40, Níger probablement exercirà el paper principal, perquè el seu privilegi de posseir mines d'urani li atorga, per a França, el seu fins llavors client privilegiat, un caràcter estratègic d'importància existencial. No obstant això, la presència de França ja no és acceptada ni secundada per la nova potència ni d'una banda significativa de la seua població. A més, el país és 98% musulmà. Per tant, és probable que en un futur pròxim es produïsca un conflicte, motivat pel gran interés dels francesos, que ho han apostat tot per l'energia nuclear per a garantir les seues necessitats elèctriques. El « rei del Sud » sembla adquirir una identitat plausible allí, i la seua religió musulmana podria convertir-lo en el líder d'un aixecament bèl·lic de nacions musulmanes, ja hostils a Occident i, en particular, a França.

El seu passat colonial és un gran obstacle, però després d'aquest període colonial, les seues intervencions armades en diversos països africans també han suscitat odi en contra seua. Van estar presents la guerra d'Algèria, la intervenció a Costa d'Ivori, més recentment Líbia i, més recentment, Mali. Però els africans també han seguit la participació militar de França en la Guerra dels Balcans i el massiu suport financer i les ofertes d'armes als ucraïnesos. Aquest comportament imperialista ha acabat exasperant-los. A més, saben que, per a continuar explotant les riqueses d'Àfrica, els colonitzadors occidentals han sigut reemplaçats per col·laboradors locals secundats pels seus antics països colonitzadors. La ira que ara esclata a Níger demostra que, per a un gran nombre de nigerins, s'ha aconseguit i superat el límit del suportable. El parany que Déu li va tendir a Occident s'està tancant en confirmar el suport i el reforç que Àfrica, el " rei del sud ", brinda a Rússia. En citar " Puth ", Líbia, i " Cus ", Etiòpia, Déu certament va profetitzar la revolta de tota Àfrica, nord-africana i negra, contra els interessos occidentals, i prompte els seus exèrcits, almenys el dels francesos. I aquests dos noms, "Líbia i Etiòpia", revelen la identitat d'aquest " rei del sud ". Això confirma una antiga idea que em va vindre a la ment durant el meu primer estudi d'aquesta profecia. Havia establit la connexió entre l'expressió " rei del sud " i la " reina del sud ", que designa, en Mateo 12.42, en paraules de Jesucrist, a "la reina de Saba", qui va vindre a visitar al "rei Salomó" a causa del renom universal de la seua saviesa: " La reina del sud s'alçarà en el judici amb aquesta generació i la condemnarà, perquè va vindre dels confins de la terra per a escoltar la saviesa de Salomó, i heus ací, un més gran que Salomó és ací". Aquesta condemna dels incrèduls, aquesta vegada cristians, profetitzada pel nostre diví i humà Salvador i Senyor, ja troba el seu compliment en aquesta ruptura de relacions entre Níger, França i els antics països colonitzadors d'Europa. Si originalment la " reina del sud " regnava només sobre el territori d'Etiòpia, en la profecia, aquest nom, Etiòpia, designa, globalment, a totes les nacions de l'Àfrica Negra, l'origen de la qual és el desenvolupament i l'expansió secular del poble etíop. La profecia podria haver anunciat l'actual despertar africà, que podria unificar-la per complet contra l'odiat enemic comú: l'antic colonitzador europeu, que inclou principalment a França, Bèlgica, Itàlia, Portugal i Anglaterra. Per tant, no sorprén que aquesta unificació beneficie a Rússia i als seus altres socis, inclosa Xina. El 26 de juliol de 2023, el colp militar a Níger va donar pas a una manifestació de ressentiment antifrancés, compartida per quasi tota Àfrica. Aquesta acció va expulsar als europeus del sòl africà, i presenciem la fusió estratègica del « rei del Sud » africà i el « rei del Nord » rus . En la següent fase, l'agressió d'aquests dos « reis » es dirigiria contra el territori, el sòl, d'Europa.

Els occidentals estan acostumats als estàndards dels seus valors, en els quals el pensament humanista, cada vegada més present, els dóna una bella imatge de si mateixos; fins al punt d'estar convençuts que constitueixen un model de societat ideal i, en conseqüència, busquen imposar-lo a tota la Terra, mirant amb compassió a les nacions que es mantenen hostils al seu projecte. A més, només es pot descobrir la seua naturalesa abominable llegint la Bíblia, on Déu presenta la seua pròpia concepció del bé i del mal . El menyspreu occidental per aquests vertaders estàndards divins es manifesta en aquest retret citat en Isaïes 5.20: « Ai dels quals anomenen al mal bé i al bé mal! Que fan de la llum tenebres i de la foscor llum! Que fan de l'amarg dolç i del dolç amarg!». ! » Aquesta acusació d'inversió dels valors divins concerneix les nostres actuals societats republicanes occidentals.

En aquest capítol 5 d'Isaïes, Déu dóna sis exemples d'accions que portaran l'aflicció divina sobre els culpables. L'advertiment té un abast universal i les presente ací, perquè el versicle 20 és només el quart de les sis. Cal destacar que aquestes sis maledicciones es refereixen als éssers humans en

sentit general, en el seu comportament profà, i que, per tant, designen als culpables de perpetuïtat terrenal. Però els exemples citats també tenen, espiritualment, un significat que porta a Déu a usar-los en els muntatges de les seues profecies.

5:8: " Ai dels quals afigen casa a casa, i ajunten camp a camp, fins a esgotar l'espai, i habiten solos enmig de la terra! ". El blanc de la indignació de Déu és l'especulació immobiliària, un mal particularment prevalent en les nostres societats occidentals actuals. El model capitalista dels Estats Units, que afavoreix l'enriquiment egoista privat, es designa específicament ací. Déu ens revela així que fomenta el compartir els béns i els valors vertaders.

5.11: " Ai dels quals s'afanyen al matí després de la sidra, i vesprada en la nit s'encenen amb el vi! " L'alcoholisme i les seues borratxeres són també senyals i fruits externs que donen les nacions riques.

5.18-19: " Ai dels quals arrosseguen la iniquitat amb cordes d'iniquitat, i el pecat com amb cordes de carros , i els qui diuen: «Que s'afanye i accelere la seua obra, perquè la vegem! Que es complisca el decret del Sant d'Israel, perquè el sapiem!» Aquest penúltim versicle se centra particularment en el pecat que caracteritza l'aliança ecumènica cristiana organitzada per l'Església catòlica romana papal i que Déu descriu, precisament, mitjançant els carros en Apocalipsis 9:9: « Tenien cuirasses com a cuirasses de ferro, i el soroll de les seues ales era com el soroll de carros amb molts cavalls corrent a la batalla ». Aquests carros són els símbols dels pecats de les esglésies reunides per a defensar, justificar i, finalment, imposar el descans setmanal del diumenge, establit el primer dia per l'emperador romà Constantí I des de l'any 321. La batalla evocada els reunirà el retorn de Crist i portarà el nom d'Armagedón en Apocalipsi 16.16. En el versicle 19, Déu parla de l'actitud burleta i orgullosa dels seus enemics irreligiosos, religiosos o seculars, agnòstics o ateus, que el desafien públicament.

5.21: " Ai dels savis en els seus propis ulls i dels quals entenen en els seus propis ulls! " Déu no està parlant ací de la vertadera intel·ligència que dóna als seus triats, sinó que està condemnant la falsa intel·ligència que els seus enemics s'atribueixen erròniament, justificant mentides religioses o científiques.

5.22-23: " Ai dels valents per a beure vi i per a mesclar sidra; que justifiquen al culpable per suborn i priven a l'innocent del seu dret! ". Ací Déu reprén el tema del versicle 11, al qual afig la iniquitat de la injustícia comesa per tribunals humans corromputs pels diners. Ací, novament, el model dels EUA, on el principi de la fiança pagada permet als culpables adinerats continuar gaudint de la seua llibertat, és un exemple a seguir. Però aquest últim exemple troba en 2023 un altre model encara més inic i corrupte que el dels EUA, que l'ajuda militarment a unir a l'OTAN. Es tracta, per descomptat, d'Ucraïna, el model anàrquic del qual ha aconseguit la cúspide de la iniquitat; el que porta a Déu a construir sobre ell les causes del col·lapse de la dominació occidental. I sobre aquest tema, l'1 d'agost de 2023, França evacuarà als seus nacionals de Níger, on s'obrirà un nou front de guerra, per a gran plaer de Rússia, que només espera aquesta distracció per a atacar a tota Europa.

El nostre coneixement de Déu mai serà suficient, com va dir Jesús en Juan 17:3: « I aquesta és la vida eterna: que et coneguen a tu, l'únic Déu vertader, i a Jesucrist, a qui has enviat ». I per a descobrir la vertadera naturalesa del caràcter de Déu, hem de fer-lo examinant tota la Bíblia. Les seues reaccions es revelen en cada cas, i les declaracions de Jesucrist són inavaluables per a construir aquest retrat complex del Déu invisible. Les condicions de les seues benediccions i les de les seues malediccions es revelen amb aquest propòsit.

En Mateo 23, Jesús pronuncia un «ai» en huit versicles contra els escribes i fariseus del poble jueu. Però aquests retrets són perfectament aplicables als mestres religiosos de l'era cristiana, corromputs pel llegat del catolicisme romà papal; la qual cosa els concerneix íntegrament, en 2023. Ací estan aquests huit versicles que Jesucrist els dirigeix. Els recorde que Jesús anuncia « ai » a qui fa el « mal ». I el criteri que Jesús cita i que perpetua aquests missatges és el terme « hipòcrites », que designa als mestres infidels, indignes de la seua funció o ministeri.

23.13: " Ai de vosaltres, escribes i fariseus, hipòcrites ! Perquè tancau el regne dels cels davant dels homes; ni entreu vosaltres, ni deixeu entrar als que estan entrant ". En temps de Jesús, aquesta acusació profetitzava als religiosos jueus les conseqüències que portaria el seu futur rebuig oficial a la seua acció messiànica, tant per a ells com per a aquells als qui ensenyaven. En l'era cristiana, aquesta falta es va reproduir amb el mateix rebuig de la llum divina per part dels catòlics en els segles XII i XVI , pels protestants en 1843-1844, i per l'adventismo oficial entre 1982 i 1991, fins a la seua condemna oficial per Crist, qui la " va vomitar " en 1994.

23.14: " Ai de vosaltres, escribes i fariseus, hipòcrites ! Perquè devoreu les cases de les vídues i, com a pretext, feu llargues oracions; per això sereu jutjats amb major severitat". Jesús retrau als jueus religiosos aprofitar de la feblesa de les vídues per a lucrar " devorant les seues cases ", amb una aparença enganyosa de falsa pietat que atribueix a les " llargues oracions ". L'advertiment: " sereu jutjats amb major severitat " la recorda Santiago a Santiago 3:1. L'expressió "devorar cases" significa

entrar i prendre possessió d'elles. I sabem que, sovint, després de la mort dels seus marits, les vídues busquen suport i assistència religiosa. Així va ser com els sacerdots del catolicisme van entrar en les famílies, imposant la seua opinió, atribuïda a Déu. Així, van guanyar influència en les altes esferes de les societats occidentals i van concretar el domini del catolicisme papal. En totes les famílies nobles, el sacerdot local tenia un lloc en la taula familiar. I el seu ensenyament era la norma per al manteniment espiritual de la família reunida. Per això, Santiago 3:1 adverteix als qui ensenyen en nom del Déu vertader: « Germans meus, no us feu mestres molts de vosaltres, perquè sabeu que serem jutjats amb major severitat ». Aquest advertiment condemna el fals ensenyament catòlic, però també, des de 1843, l'ensenyament impartit per pastors protestants i la impartida per l'adventismo oficial, des de 1994.

23.15: " Ai de vosaltres, escribes i fariseus, hipòcrites ! Perquè recorreu mar i terra per a fer un prosélito, i una vegada fet, ho feu dues vegades més fill de l'infern que vosaltres ". Per a ser reconeguda, una religió ha de tindre seguidors i augmentar contínuament el seu número; això al llarg de la història. Els jueus ho sabien i així ho feien. Però el final d'aquest versicle explica com en Apocalipsi 3, el beneït Triat de 1873, " Filadèlfia ", va acabar, lamentablement, " vomitat " per Jesucrist en 1994, l'era de " Laodicea ". Els seguidors formats després de 1873, fins a 1994, es van convertir en " dues vegades més fills de l'infern " que els seus mestres. L'única causa d'això és la " hipocresia " religiosa i els ministeris indignes, infidels i superficials.

23.16: " Ai de vosaltres, guies cecs ! Que dieu: 'Qui jura pel temple no és res; però qui jura per l'or del temple, està subjecte a culpa '". Recordem ja el terme " cec " que Jesús atribueix a l'adventismo oficial de " Laodicea " en Apocalipsi 3.17. Aquest cas d'inversió de valors caracteritza perpètuament el fals ensenyament religiós. En afavorir el " or " en lloc del "temple ", els jueus religiosos van revelar la seua naturalesa carnal i terrenal, perquè estaven apegats als valors i béns terrenals profans, adoptant així els valors mundans venerats pels pagans. És més, no eren conscients d'això, però el " or " designava simbòlicament la fe perfecta de la qual mancaven, com va confirmar posteriorment el seu rebuig a Crist. En l'era cristiana, presenciem el mateix tipus d'inversió de valors. Els seguidors del catolicisme glorifiquen a l'església construint impressionants i prestigioses esglésies i catedrals. No han comprés que el Triat de Crist és una assemblea d'esperits humans que Déu selecciona, únicament , perquè demostren fidelitat a la veritat bíblica revelada per la seua voluntat divina: la de l'únic i vertader Déu. L'organització terrenal no té valor per a Déu en si mateixa. Només té valor als seus ulls quan reuneix persones fidels a ell. Així és com els seus retrets, dirigits successivament a jueus, catòlics, protestants i adventistes, condemnen una després d'una altra a aquestes esglésies terrenals. Aquesta inversió de valors porta als humans a « dir bé al mal i malament al bé ».

23.23-24: Ai de vostés, escribes i fariseus, hipòcrites ! Perquè delmen la menta, l'anet i el comí, i descuren els assumptes més importants de la llei: la justícia, la misericòrdia i la fe. Havien d'haver fet això, i no haver descurat la resta. Guies cecs ! Coleu el mosquit i us engoliu el camell. El missatge és prou clar com per a ser comprés per qualsevol ésser humà, així que simplement assenyalaré que aquests assumptes també concerneixen les religions cristianes actuals, molt apegades al secundari, però amb un profund menyspreu pel sant dissabte de Déu, « santificat des del seté dia » des del principi de la creació terrenal, i el tema del quart dels deu manaments de Déu, originalment gravat « en dues taules de pedra, pel dit de Déu ». Des de la seua redacció, la Santa Bíblia testifica i recorda aquesta « santificació » del vertader dissabte, en Gènesi 2:2-3 i Èxode 20:8-11. En l'època de Moisés, Déu només recorda als hebreus l'existència de la seua « santificació del seté dia », que es remunta al primer dissabte o « seté dia » de la setmana de la seua creació terrenal; una època en la qual l'observança del dissabte concernia únicament a Adán i Eva, els seus primers observantes i fundadors de la humanitat actual.

23.25: " Ai de vosaltres, escribes i fariseus, hipòcrites ! Perquè netegeu això de fora del got i del plat, però per dins esteu plens de robatori i desenfrenament. " Els jueus i cristians increduls cometen el mateix error de solo donar importància a l'aparença exterior. Amb aquest comportament, donen testimoniatge que no donen importància al fet que Déu puga escodrinyar els seus pensaments i ments. Les seues obres demostren així que no creuen realment en la seua existència i es conformen amb un "treball" com a mestre religiós que els dóna menjar i els paga, que els agrada i els convé. I si creuen en la seua existència, la seua culpa és encara major, perquè actuen com a protestants rebels, com ho va fer el diable abans que ells. Els qui es comporten així ignoren el significat que Déu li dóna a la paraula "religió", que, en significar connectar, té l'únic propòsit de connectar amb ell només als seus fidels triats i a cap altre ésser humà.

23.27: " Ai de vosaltres, escribes i fariseus, hipòcrites ! Perquè sou com a sepulcres blanquejats, que per fora, a la vista, semblen bells, però per dins estan plens d'ossos de morts i de tota immundícia ". Aquest versicle reforça el " ai !" anterior, la qual cosa dóna testimoniatge de la importància que Jesús concedeix a l'aspecte enganyós de la falsa aparença. I aquesta insistència es

justifica per l'ús d'aquest principi en la profecia de la " cinquena trompeta ", desenvolupada en Apocalipsi 9:1-13. En usar sovint el terme " com ", Jesús multiplica les comparacions basades en símbols el significat dels quals es defineix en diversos versicles i llibres de la Santa Bíblia. Record particularment aquests versicles 7 al 9 en els quals denuncia l'aparença enganyosa de les esglésies cristianes caigudes i privades de la seua gràcia, des de 1843 i 1994, a les quals atribueix intencions, accions i caràcters de "bèsties salvatges": " Aquestes llagostes s'assemblaven a cavalls preparats per a la batalla; hi havia sobre els seus caps el que semblaven corones". Com l'or, i els seus rostres eren com a rostres d'homes . Tenien cabell com a cabell de dona , i les seues dents com a dents de lleó . Tenien cuirasses com a cuirasses de ferro , i el so de les seues ales era com el baluern de carros amb molts cavalls corrent a la batalla. » Interpretada per la Bíblia, l'expressió " cuirassa de ferro " significa: justícia romana . Justícia que té com a símbol la " cuirassa " en Efesis 6.14: " Estigueu, doncs, ferms, cenyits els vostres lloms amb la veritat, i vestits amb la cuirassa de justícia "; i " ferro " és el símbol de Roma, des de Daniel 2.40: " Hi haurà un quart regne, fort com el ferro ; com el ferro trenca i destrossa tot, així trencarà i destrossarà tot, com el ferro que destrossa tot " .

23.29-30: Ai de vostés, escribes i fariseus, hipòcrites ! Perquè construeixen els sepulcres dels profetes i adornen els sepulcres dels justos, i diuen: «Si haguérem viscut en els dies dels nostres pares, no hauríem sigut els seus còmplices en el vessament de la sang dels profetes». Atesteu contra vosaltres mateixos, dient que sou fills dels qui van matar als profetes. Ompliu la mesura dels vostres pares ! ». Aquest retret que Jesús dirigeix als jueus encara no podia ser comprés pels qui ho sentien. Doncs en dir « Ompliu la mesura dels vostres pares », Jesús al·ludia a la mort que prompte li infligirien, a les mans de la neutralitat romana. De fet, en aquest versicle, Jesús prefigura el comportament perpetu de les falses religions cristianes que, oficialment, es refereixen a Déu i a les seues revelacions bíbliques, però en realitat les qüestionen i contradiuen. El cas de l'adventismo continua sent un model en el seu gènere, ja que oficialment, el nom de la Sra. Ellen Gould-White, les seues obres i les obres heretades dels pioners adventistes de 1873 continuaven sent honrades, superficialment, però oficialment, per la institució adventista en 1991, any en què la vaig presentar amb una llum profètica divina, esperada, anhelada i profetitzada pel missatger del Senyor. Però, revelant el seu lamentable estat espiritual, aquesta institució va rebutjar aquesta llum i em va expulsar de la seua filiació. I així, després del rebuig jueu a la llum de Crist, també va renovar la conducta del protestantisme universal, condemnat i abandonat per Jesús, pel seu menyspreu cap als anuncis adventistes presentats entre 1831 i 1844.

En emfatitzar la paraula " hipòcrita ", Jesús va denunciar la facilitat amb la qual els homes poden enganyar mútuament mitjançant la simulació i la mistificació, perquè no poden, com ell, comprendre els pensaments dels seus veïns. Aquesta mistificació ha preocupat l'Església de Roma des de la seua conversió a Crist, afavorida per la llibertat religiosa atorgada per l'emperador Constantí I l'any 313. En Daniel 8.24-25, l'Esperit revela sobre l'Església Catòlica Romana que el seu poder es deu a l'èxit dels seus ardits . Els catòlics practicants i tots aquells que reconeixen la seua autoritat religiosa, creients o no, són víctimes del major frau religiós de la història. I tots aquells que s'alien amb ella, entrant en la seua aliança ecumènica, les branques protestants i, finalment, en 1995, els adventistes, també són víctimes de les seues mentides i hauran de compartir el càstig que Déu els prepara en el seu just judici, revelat als seus triats en les seues profecies dels dos sants pactes. Un pot imaginar l'incòmodes que degueren sentir els interlocutors de Jesús en adonar que qui els parlava també era capaç de llegir els seus pensaments ocults. Perquè va ser en escriure els seus pecats individuals en el sòl que Jesús va poder protegir a la dona adúltera i salvar-la de la lapidació que els jueus hipòcrites que l'acusaven volien infligir-li. Avergonyits i confosos, un darrere l'altre, es van retirar i van desaparéixer. Hui, en tota la seua divinitat, Jesús continua sondejant contínuament tots els pensaments humans i els coneix fins i tot abans que es formen en les nostres ments, perquè sap, des del principi de la creació, qui seran els seus triats, els seus noms i els seus caràcters. Ningú, ni àngel ni home, pot escapar al seu control, més eficient i perfecte que l'escàner més poderós inventat i perfeccionat per la tecnologia humana.

La hipocresia denunciada per Jesús no sols concerneix assumptes religiosos, sinó que també juga un paper fonamental en la política i les relacions internacionals. I en aquest sentit, el context de guerra que s'està estenent pel nostre món està fent que caiguen les màscares de les relacions hipòcrites que es mantenen per qüestions sòrdides d'interés de tota mena. La guerra revela els vertaders llaços d'amistat i la diversitat d'opinions. És el moment propici perquè s'alce el vel de la hipocresia , revelant vertaders amics i vertaders enemics. I aprofite aquest tema per a recordar-lo, perquè només en aquest context és evident: els països i les nacions no tenen amics, sol competidors. Per això he criticat sovint el comportament humanista dels polítics francesos, que els porta a ajudar econòmicament a persones que, una vegada criades i enriquides, es converteixen en competidors de la seua nació francesa, i a vegades fins i tot en els seus adversaris i enemics. I això ja afecta a

l'Europa unida, però unida per quant temps? Fins que aquesta " hipòcrita " unió comercial, originalment basada en el "mercat comú" de sis països, s'enfonse i es disperse. Mai em cansaré de repetir quant ha sigut aquesta creació de la Unió Europea una maledicció per al meu país, França, en arrabassar-li la seua vertadera independència. I el pitjor va ocórrer amb l'adopció de la moneda europea, l'euro, que només ha fet feliços als estafadors que van aconseguir imposar-la. Perquè el xicotet consumidor francés hui paga 1 euro pels béns que abans pagava 1 franc; només que el valor de l'euro és quasi set vegades major que el de l'antic franc francés. El que significa que, amb aquesta transició a l'euro, hui el preu de la vida ha augmentat més del 600%. Els qui es van embutxacar els guanys, els banquers, accionistes i altres especuladors, han perpetrat el "robatori del segle" a costa de la gent comuna. Però aquestes coses han despertat la ira del Déu just i bo que denuncia la " hipocresia ", i el càstig merescut ve a castigar i destruir als culpables i a les seues víctimes, lluny de ser innocents, perquè són hereus del pecat original mortal, al qual s'afigen els pecats personals que cometen, i que creuen que poden cometre, amb tota impunitat.

Els humans també pequen contra Déu sense adonar. Perquè ignoren que Déu jutja, en els seus pensaments, el criteri de prioritat que atorguen al seu judici sobre les coses i els subjectes. Ell sap perfectament el que les seues ments busquen i prioritzen. I a Occident, particularment, en la seua concepció del « malament », prioritzen el mal que se li fa a l'home, mentre que el que se li fa a Déu, en persona, mereix prioritat, perquè la humanitat li deu la seua vida a Ell i a la naturalesa que l'envolta. Ell va crear tota forma de vida i coses materials. I aquesta sola raó li atorga, amb tota justícia, absoluta prioritat en totes les coses. Quan els homes no reconeixen aquesta prioritat, Déu es frustra i la imputa com un pecat comés contra Ell, i en el seu judici, aquest pecat exigeix la mort del culpable, perquè la seua existència és inadequada i incompatible amb l'estàndard de vida que Ell desitja prolongar per l'eternitat. Els éssers humans s'han atribuït drets sobre la vida terrenal que els enganyen, perquè manquen de drets. Entren en la vida creada per Déu com un hoste que passa i desapareix. I el seu temps en la terra els ofereix simplement l'oportunitat d'apreciar l'estàndard de vida proposat per Déu i ser triats per Ell per a compartir la vida eterna, o de passar per la vida per a desaparéixer definitivament, després del Judici Final, si no aprecien aquesta oferta, la ignoren o la rebutgen.

Déu no sols consulta els pensaments humans, sinó que també deposita les seues decisions en ells per a dur a terme els seus plans, la qual cosa assegura la seua victòria segura sobre tots els seus enemics. En Apocalipsi 6:2, es descriu a Jesús com "que va eixir vencent, i per a véncer ". Per tant, la seua victòria final és indubtable; és només qüestió de temps, que ara s'estima en menys de set anys.

els valors del bé i del mal està en l'origen de l'èxit de la seducció del règim papal a Roma. En haver deixat de perseguir, després de perdre el suport monàrquic, la religió catòlica sedueix a les masses amb la seua faceta humanista, basada en les bones obres de religioses i religiosos, monges i caputxins. Perquè en privilegiar a l'home sobre Déu, complau a l'home comú, fins i tot als pecadors. Ser reconegut com a serf de Déu, la seua altra cara, l'eclesiàstica i els seus ritus religiosos, basta per a enganyar. Però aquesta doble cara de seducció no el concerneix només a ella, perquè és característica de totes les falses religions monoteistes. Mentre que, segons Apocalipsi 4:1, Déu simbolitza la puresa perfecta dels seus eterns triats celestials, revelada en Crist , mitjançant el símbol del cristall , la perfecció de la transparència, en absolut contrast, en Apocalipsi 6.12 i 12:1, simbolitza el camp de les tenebres religioses, catòliques des de sempre i protestants des de 1843, mitjançant el símbol de la lluna . El misteri que tanca la seua cara posterior, oculta i invisible, la converteix en el símbol perfecte per a designar la doble personalitat que enganya amb les seues aparences. Aquest tipus de missatge és constant onsevulla que Déu ataca la religió falsa, i l'ús del terme « com a » expressa aquest principi en Apocalipsi 9, però no sols, perquè en la profecia, l'ús constant de símbols justifica també la comparació d'aquests amb les entitats reals involucrades en cada missatge, incloent aquells que es refereixen a Jesús o als seus triats. Així mateix, en Apocalipsi 3:1, aquesta doble personalitat, atribuïda a les religions protestants, es tradueix com: « Sé que passes per estar viu, i estàs mort »; la qual cosa significa: aparença: « passes per estar viu »; realitat: « i estàs mort ». Enteses aquestes coses, queda per conéixer la causa d'aquest judici diví: la resposta està en el decret diví anticipat de Daniel 8.14; i en tota la revelació profètica que ha romàs menyspreada i ignorada per aquestes religions protestants des de la seua presentació oficial, realitzada en la primavera de 1843 per William Miller, el predicador agricultor estatunidenc.

Déu té una resposta preparada per als qui fan el mal : fa que el mal els caiga damunt. I en aquest sentit, aquesta setmana, França l'està experimentant, perquè després d'haver prohibit, juntament amb Europa, l'emissió dels canals de televisió russos "RT i Sputnik" com a part de les sancions imposades contra Rússia, ara el bumerang es gira en contra seua amb la decisió dels colpistes de Níger de prohibir, al seu país, l'emissió dels canals francesos "France 24 i RFI". Això, per a evitar, en tots dos casos, la propaganda nacional. Per tant, resulta sorprenent i paradoxal veure al govern francés

protestar pel que ell mateix va fer respecte a Rússia. Un vell refrany popular francés diu: "Qui escup a l'aire, li cau en el nas". Això va ser molt savi per part dels descendents dels gals, que temien que el cel els caiguera damunt. Els gals de 2023 clarament ja no posseeixen aquesta saviesa. Aquesta vegada, les relacions amistoses, militars, de seguretat i comercials entre França i Níger es trenquen definitivament: els ambaixadors nigerins destacats a França, els Estats Units i Nigèria són destituïts. El «Rei del Sud » reforça la seua oposició a Occident. Un conflicte en sòl africà és ara possible, enfrontant a països africans favorables a Occident contra aquells hostils, com Níger, Mali, Burkina Faso i Guinea, de moment. Però la paradoxa francesa no acaba ací. Davant la decisió dels colpistes nigerins de trencar els acords de seguretat amb França, el govern francés afirma que només la representació legítima nigerina pot trencar-los o no. Què va passar amb els colpistes de Maidán a Ucraïna? On estava la seua legitimitat per a ser reconeguts i recolzats en la seua resistència contra l'agressió russa? El president enderrocat en aquest colp era rus i legítimament triat. La injustícia occidental es revela en aquestes successives paradoxes de doble moral. I el Déu de la justícia es complau a fer evident aquesta flagrant injustícia occidental.

A la llum d'aquestes coses, creure que Déu veritablement no canvia es converteix en la clau indispensable per a avançar cap a Ell i, en última instància, heretar la salvació oferida en el nom de Jesucrist.

Temps terrestre: mort programada

Estem tan acostumats a la normalitat de la nostra vida terrenal que no ens adonem de la seua anormalitat. No obstant això, tota la història de la creació registrada en Gènesi 1 revela aquesta anormalitat, que és el principi de la mort. Des de la seua creació, la seua primera contrapart, un àngel celestial o missatger celestial, com el terme d'origen grec significa "aggelos". Com he dit sovint, la vida celestial es va beneficiar temporalment de la immortalitat atorgada per Déu, qui és etern i, per tant, immortal.

Per contra, la seua creació terrestre porta la imatge de la mort des del primer dia en què Déu va crear la terra a partir de l'aigua. Si l'aigua resulta vitalment necessària per a l'ésser humà, a diferència de l'aire que respirarà, l'ofegarà i el matarà en penetrar en els seus pulmons. Per tant, la mort se suggereix clarament en l'obra divina del primer dia. I aquesta mort serà « la paga del pecat », segons el que diu Romans 6.23. En aquest primer dia, Déu va crear els dos principis oposats: « la llum i les tenebres ». La « llum » ja beneficiava als àngels, i la novetat que Déu porta per a la terra és el seu oposat absolut, que anomena « tenebres » per a designar el malament, és a dir, « el pecat i la seua paga, la mort ». A partir d'aquest dia, es multiplicaran els símbols de les oposicions contràries: la mar i la terra; la vida marítima i la vida terrestre; el cel i la terra; el fred i la calor.

Finalment, en el quart dia, Déu crea les estreles del nostre cel, col·locades en la immensitat de la nostra dimensió terrenal, i això, únicament, amb el propòsit de marcar temps i èpoques . Aquesta acció divina suggereix que el temps que marcarà el testimoniatge de les estreles serà fix i limitat a un cert nombre d'anys. Havent establit Déu la setmana de set dies, podem entendre que aquest temps estaria limitat a set mil anys. Cal notar des de ja fins a quin punt l'aparició d'un temps limitat és una novetat, específicament per als habitants del cel, els àngels la vida dels quals és veritablement il·limitada pel que fa als àngels que han romàs fidels a Déu. I allí, les paraules pronunciades pels dimonis que Jesús vol expulsar de les ments de dos homes posseïts ens permetran comprendre que els àngels malignes, lligats a Satanàs i a la seua destinació rebel, han sigut advertits per Déu de la seua mort definitiva. Perquè li diuen, en Mateo 8.29: « I heus ací, van cridar: 'Què tens amb nosaltres, Fill de Déu? Has vingut ací a turmentar-nos abans d'hora?' ». Jesús els crida al final del quart mil·lenni, la qual cosa sens dubte els sorprén, perquè sabien que Déu els donava set mil anys abans de destruir-los, o almenys sis mil anys corresponents al temps de la seua selecció dels triats terrenals. Els dimonis sabien que Déu finalment els destruiria, però desconeixien el pla salvador basat en el sacrifici voluntari de Jesús. Observem que si bé els humans sovint mostren incredulitat respecte a Jesucrist i el seu oferiment de salvació, a diferència d'ells, els àngels malignes el reconeixen com el « Fill de Déu ». Són dòcils i li supliquen perquè no poden resistir. I deixant als dos homes, entren en una piulara de porcs que llancen a la mar. En venjança, esperen almenys d'aquesta manera aconseguir atraure contra ells la ira i l'odi del seu amo i dels altres criadors del lloc de l'acció.

En la seua aparença humana residia l'omnipotència divina que Jesús rares vegades va usar, la majoria de les vegades per a expulsar dimonis, ressuscitar morts o calmar una tempesta a l'instant. Però havent vingut a la terra una vegada per a salvar als seus triats mitjançant la seua mort, el seu poder diví va romandre emmascarat i invisible per al seu seguici humà incrèdul.

El temps és, en la vida dels homes, l'element determinant, ja que durant la seua limitada existència, Déu atrau l'atenció dels seus triats cap a ell. Actua mitjançant accions públiques que donen testimoniatge de la incredulitat generalitzada de tota la humanitat, independentment dels països que la representen. I a propòsit d'aquesta incredulitat, vull recordar-los que "creure en Déu" no significa "creure en Déu". De fet, "creure en" suggereix creure en l'existència de Déu. Però ell sap que les proves de la seua existència li són donades i que el tema ja no és realment creure en la seua existència. Perquè "creure en Jesucrist" significa creure que Déu es presenta en la forma de Jesucrist i que l'home pecador deu, per tant, depositar tota la seua confiança "en ell". L'article "en" designa una opinió externa que roman fora, mentre que el terme "en" defineix la confiança dels triats que entren en la persona de Jesucrist, en qui es reconstrueixen a la seua imatge.

En Daniel 5, trobem el testimoniatge d'un miracle diví mitjançant el qual Déu va informar el rei de Babilònia, Beltsasar, nét del rei Nabucodonosor, que la seua vida arribava a la seua fi. Una mà misteriosa va escriure sota la seua mirada en una paret les paraules: «comptat, comptat, pesat, dividit» o, en calfament, «mene, mene, tekel, upharsin». Daniel llavors va comprendre el missatge i li ho va revelar al rei. El temps del seu regnat va ser fixat per Déu amb un principi i una fi: «comptat, comptat». Aqueix mateix dia, moriria segons el just judici de Déu: «pesat». La seua dinastia real acabaria amb la seua mort, i el regne, heretat del rei Nabucodonosor, passaria al domini dels medos i els perses: «dividit». L'experiència d'aquest rei incrèdul per si sola il·lustra la de tota la humanitat incrèdula. Aquest fill de Nabonido, fill directe del rei Nabucodonosor, va conéixer al seu avi i les seues experiències religioses el van portar a convertir a ell i en ell. Va descobrir en si mateix la vertadera feblesa de l'home més poderós de la terra en aquells dies, i el seu canvi de comportament va ser el testimoniatge més contundent que va poder donar a Déu, a més de les seues declaracions de fe que Daniel 4.37 ens transmet: « Ara jo, Nabucodonosor, lloe, exalte i glorifique al Rei del cel, les obres del qual són vertaderes i els seus camins justos, i als quals caminen amb supèrbia ell pot humiliar ». Hui, aquest testimoniatge s'ignora per complet, i els superbs caminen amb supèrbia, i la seua fi no serà tan grat com el del rei Nabucodonosor, qui va entrar en la santedat dels justificats.

El temps és l'element vital de la vida humana, amb la duració del fluir d'un rellotge d'arena, la capacitat en grans de la qual d'arena és fixa individualment, i que sempre acaba quan el rellotge es buida. En situacions difícils i doloroses, el temps sembla llarg; per contra, en moments d'alegria i felicitat, sembla molt curt. No obstant això, aquestes sensacions emmascaren la realitat, perquè, com testifiquen els nostres rellotges, despertadors i rellotges de paret, el temps flueix amb perfecta regularitat.

En Daniel 7.25, Déu ens diu a través del seu profeta: « Parlarà paraules contra l'Altíssim i infringirà als sants de l'Altíssim, i pensarà a canviar els temps i la llei. I els sants seran entregats a la seua mà per temps , temps i mig temps ». Déu atribueix aquestes accions al règim papal catòlic romà. Notar que en aquest versicle, Déu ens dirigeix l'atenció a la paraula « temps ». En el simbolisme establit en Números 14.34: « Així com vau explorar la terra quaranta dies, així portareu les vostres iniquitats quaranta anys, un any per cada dia ; i sabreu el que és estar privats de la meua presència » . Déu transmet dos missatges ací: el primer revela un codi que usarà en les seues dades profètiques, segons el qual un dia representa un any real, però també, al revés, un any real pot representar un dia. El segon missatge és de gran interés perquè veiem que aquestes duracions profetitzades abasten temps de maledicció durant els quals el poble de Déu es veu privat de la seua presència. Així, en l'era cristiana, els 1260 anys de Daniel 7.25 i els 2300 anys de Daniel 8.14 estan marcats per la maledicció de Déu. I la causa d'aquesta maledicció es revela en aquest versicle de Daniel 7.25: « Pensarà a canviar els temps i la llei ». Hem vist la importància que Déu atorga a l'organització del temps que concedeix a la seua creació terrenal. No obstant això, el canvi del dia de repòs, que afavoreix al primer dia, reverteix el pla profetitzat per Déu. Doncs la fi de la manifestació universal que la terra ha de presentar ha d'arribar al final del seté mil·lenni, perquè el huité no serà per als rebels aniquilats en el dia del judici final. A més, en aquest versicle, el terme llei no designa només la llei dels deu manaments de Déu, sinó tota la llei de Moisés, que es refereix als cinc llibres escrits sota el dictat de Déu per Moisés. L'any 321, l'abandó del sabbat és només conseqüència del menyspreu mostrat per tota aquesta llei de Moisés, perquè en la seua forma establida l'any 538, la religió catòlica conserva totes les formes rituals paganes de la seua forma pagana original. El «dia del sol», apreciat per l'emperador Constantí, continua sent objecte de la consagració de la falsa fe cristiana anomenada catòlica i del protestantisme, rebutjat per Déu des de 1843. Els honors atorgats al primer dia reverteixen i eliminen del seté dia la santificació que Déu li va atribuir des de la creació de la nostra terra. És el seu honor i la seua glòria ser el creador d'aquesta terra i de les vides que porta amb si el que així se li arrabassa a Déu. Així, podem entendre per què exigeix que se li retorne la seua glòria en el seu missatge atribuït al primer dels tres àngels d'Apocalipsis 14:7-10. Però un altre àngel els precedeix en el versicle 6: « Vaig veure volar per enmig del cel a un altre àngel, que tenia l'evangeli

etern per a predicar-lo als habitants de la terra, a tota nació, tribu, llengua i poble ». El paper d'aquest primer àngel confirma el procés seguit per la restauració de les veritats religioses abandonades des de l'any 313. Perquè aquest « evangeli etern » representa el pla de salvació concebut per Déu. Va ser revelada als homes per la "llei de Moisés", menyspreada pel fals cristianisme des d'aquell any 313, marcat per la diabòlica seducció de la llibertat religiosa atorgada per l'emperador Constantí I. Després d'ell, en el versicle 7, el primer àngel expressa el seu missatge, que denuncia l'ultratge imposat al Déu creador, qui exigeix recuperar la glòria que li va ser arrabassada injustament: " Va dir a gran veu: Temeu a Déu i doneu-li glòria, perquè ha arribat l'hora del seu judici; adoreu a aquell que va fer el cel i la terra, la mar i les fonts de les aigües ". És la data de la primavera de 1843 la que marca, al mateix temps, l'exigència del descans del vertader seté dia; que retorna al Déu creador la seua glòria perduda, però també la seua condemna del cristianisme, que prolonga el seu culte diví en aquest primer dia tacat pel culte pagà al déu sol.

Mitjançant la seua santificació original del dissabte, Déu va revelar a la humanitat el programa dels set mil anys reservats per a la seua manifestació terrenal. I des de l'experiència de Moisés, sabem que Déu castiga la distorsió del seu pla de salvació terrenal, també revelat profèticament en el seu relat de la creació del món, en Gènesi 1 i 2. Els cristians enganyats estan lluny d'imaginar que la seua condemnació es basarà en el seu menyspreu per la « llei de Moisés »; no obstant això, és precisament el seu menyspreu per l'ensenyament de l'antic pacte el que causarà la seua perdició eterna. La prova resideix en la seua exigència de respecte al seu dia sant, establit des de 1843 i 1844 segons Daniel 8.14, exigència que constituirà l'element fonamental de la seua última prova universal de fe, que culminarà amb el retorn del Crist diví glorificat en la primavera de 2030.

La desobediència d'Adán i Eva encara implica les seues conseqüències, visibles en la mort, que redueix el temps de la vida humana en la terra fins a la fi del món. Però aquest missatge diví no s'ha comprés com devia. Distreta de l'ensenyament bíblic donat per Déu, la humanitat no li dóna sentit a aquesta suposada mort natural que l'assota. És la greu conseqüència de la seua ceguesa la que la fa mereixedora de patir la segona mort i la priva de la vida eterna oferida per Jesucrist mitjançant el seu sacrifici expiatori voluntari.

La qüestió religiosa és tan important que exigeix dels triats, a més de la legítima obediència, una consagració completa i profunda a Déu. Aquesta és l'única possibilitat d'obtindre d'ell l'elecció desitjada i anhelada. Pel seu comportament superficial, la falsa religió ultratja al Déu creador, gelosa de la seua glòria i dels honors que mereix obtindre de totes les seues criatures, els qui li deuen, sense excepció, la primera forma de la seua existència.

Per a l'home modern, el temps és or, i aquest concepte mostra quant s'ha desviat de Déu, perquè el temps que Déu ens ha donat és, abans de res, el dret a viure i gaudir aquesta vida per a aprendre a conéixer-lo, estimar-lo i servir-lo, no sols durant aquest temps terrenal, sinó per l'eternitat que ell concedirà als seus triats després del gloriós retorn de Jesucrist. El « temps » és, per tant, l'oferiment d'una gràcia divina que expirarà en l'any vinent 2029.

En donar a la paraula temps el significat d'un any real en Daniel 4.16, Déu la vincula amb la idea d'un cicle que es reprodueix a si mateix: « Se li llevarà el cor d'home, i se li donarà el cor d'una bèstia; i set temps passaran sobre ell ». Subtilment, aquest cicle, pres com a mesura, és el del sol que el diable usa per a excitar i irritar a Déu, el seu adversari i el seu Jutge. I la decisió de presentar en Daniel 7.25 la duració de 1260 anys sota la forma de « temps, temps i la meitat d'un temps » denuncia el paper del culte solar del règim papal catòlic romà, que domina durant tota aquesta duració profetitzada del « temps ». Per la mateixa raó, en Daniel 8.14, designa els « 2300 » anys reals citats amb l'expressió « tard-demà », que designa el cicle complet del dia de 24 hores dels set dies de la creació. “ temps ” en què el descans del “ seté dia ” va ser originalment “ santificat per Déu ”; el descans sabàtic del “ seté dia ” és, doncs, l'objectiu i designat pel decret diví profetitzat. I basar en la primavera de l'any 458, en Esdras 7:7, aquesta duració es vincula successivament amb la mort expiatòria de Crist, consumada en la primavera de l'any 30, segons Daniel 9.27, després amb la restauració del dissabte en la primavera de 1843, data de la fi de la vesprada-demà de 2300 de Daniel 8.14, i dues mil anys després, amb el seu gloriós retorn en la primavera de 2030. Els 6000 anys de selecció dels triats hauran començat amb una primavera , terme que significa primera vegada , la primera del principi de la creació, i acabaran al començament de l'última , que estarà marcada per la intervenció del Déu just i bo, per als seus triats, però formidable i destructora, per a tots els seus enemics.

L'error humà respecte al temps ha sigut la causa constant que va portar al Déu Creador a trencar els seus successius pactes amb els éssers humans i les esglésies cristianes. En primer lloc, la nació jueva va cometre l'error de malinterpretar aquesta profecia d'Isaïes 61:1-2, on l'Esperit anuncia el propòsit de les dues intervencions terrenals successives del Messies Jesucrist: « L'Esperit del Senyor Yahvé està sobre mi, perquè Yahvé m'ha ungit per a predicar bones noves als afligits; m'ha enviat a

sanar als infringits de cor, a proclamar llibertat als captius i llibertat als presoners, a proclamar l'any agradable de Yahvé i el dia de venjança del nostre Déu; a consolar a tots els que ploren». Per a concedir als que ploren en Sión, donar-los bellesa en lloc de cendra, oli d'alegria en lloc de dol, mantell de lloança en lloc d'esperit abatut, perquè siguen anomenats arbres de justícia, cultivable de Yahvé, per a ser glorificats .

De totes aquestes coses anunciades per Déu, el poble jueu i el seu clergat religiós sol van conservar l'anunci del dia de venjança profetitzat en el versicle 2. Així, es van equivocar sobre el temps profetitzat per Déu. Per això, en llegir aquest text en la sinagoga de Natzaret, Jesús va detindre la seua lectura després d'haver citat «l'any de gràcia» que precedeix al «dia de venjança» en aquest versicle 2. D'aquesta manera, va despertar un primer odie assassí entre els jueus, els qui amb aquesta conducta van rebutjar l'ordre del programa establit per Déu. Més tard, Jesús va confirmar aquesta lliçó en maleir una figuera per la seua esterilitat quan no era l'època de donar fruit. D'aquesta manera, va il·lustrar la confusió jueva sobre els temps fixats per Déu, que es convertirien en la causa de la seua maledicció religiosa nacional. I aquest missatge tan subtil és d'enorme importància, perquè totes les aliances trencades per Déu seran trencades a causa d'errors comesos sobre el " temps " del compliment de les coses profetitzades per Ell només, portant així, com la figuera jueva, la maledicció del secamiento, imatge de la mort espiritual, i de la " mort segona " que aniquila definitivament la vida del culpable en el " temps " del judici final.

Passant al cas del catolicisme romà, que mai ha entrat en el sant pacte de Déu des de la seua creació i mai entrarà en ell, després dels jueus, els protestants van cometre el mateix error en 1843. Per a Déu, segons Daniel 8.14, la primavera d'aquesta data marcaria el començament d'una primera prova per a la fe adventista. El " temps " estava llavors en dubte, ja que aquesta data de 1843 es basava en dades numèriques presentades en les profecies de la Santa Bíblia. Per a confirmar aquesta maledicció, amb el transcurs del temps , Déu va introduir a aquest protestantisme caigut en l'aliança ecumènica organitzada per la religió catòlica. Beneïda per la seua fe, la religió Adventista del Seté Dia va sorgir als Estats Units en 1863, després de les dues proves de fe adventistes de 1843 i 1844. Déu va profetitzar en Daniel 8.14. 12.12 la seua benedicció original, la qual va fixar per a l'any 1873, quan va adquirir forma universal en l'era anomenada « Filadèlfia », profetitzada en Apocalipsi 3:7. Lamentablement, 150 anys després de 1844, en 1994, en l'era de « Laodicea » d'Apocalipsi 3.14, l'adventismo oficial va reproduir la falta protestant d'aquesta data de 1844 en rebutjar el missatge profètic que li vaig presentar i que defineix i construeix la data de 1994. I per les mateixes raons, va patir el mateix càstig diví, confirmat per la seua «filiació» en la Federació Protestant, oficialitzada en la primavera de 1995.

En totes les revelacions divines, el " temps " és omnipresent: anuncis de les vingudes de Crist en funció del temps fixat per Déu; darrere dels noms de les " set esglésies " d'Apocalipsis 2 i 3, hi ha set " temps " marcats per importants esdeveniments religiosos vinculats a " temps " fixats per Déu; i, finalment, l'última expectativa del vertader retorn de Crist acabarà en la primavera de 2030, en el " temps " sobiranament fixat per Déu.

En les respostes que va donar als seus apòstols que li van preguntar: « Senyor, restauraràs el regne a Israel en aquest temps?» » Jesús els va respondre: « No els correspon a vostés saber els temps ni les èpoques que el Pare ha establit amb la seua pròpia autoritat ». Aquesta expressió « no els correspon a vostés » ha enganyat durant molt de temps, i encara hui, als lectors de la Santa Bíblia, perquè Jesús no li va donar a aquest « vostés » el significat global de la humanitat, sinó només el que concernia en aquell temps, als seus contemporanis, apòstols i deixebles, separats per poc més de dos mil anys de la seua gloriosa vinguda final. Les seues paraules es justificaven només per aquest context, encara molt llunyà al seu gloriós retorn, i dos mil anys després, el context ens és favorable, i aquesta vegada, l'interés per la data del seu retorn triomfal s'ha convertit per a nosaltres en una qüestió d'autenticitat de fe. I com a espectadors invisibles, els àngels celestials, bons i dolents, presencien la divisió de la humanitat en dos bàndols: els triats, la fe sincera dels quals i lògica és beneïda per Déu i plena de la seua llum, i els caiguts, el comportament dels quals és paradoxal, fosc i odiós fins al punt de ser abominable. A més, aquestes paraules de Mal. 3.18 ja els són visibles: « I veureu de nou la diferència entre el just i el malvat, entre el qual serveix a Déu i el que no li serveix ». Les altres separacions —ètniques, racials, nacionals i múltiples— només tenen com a funció enfrontar als malvats, de manera que es destruïsquen mútuament; aquesta lluita ja va començar el 24 de febrer de 2022 a Ucraïna i acabarà, segons Apocalipsi 14.17-20, amb la «bena » que destruirà als mestres religiosos infidels després de la vinguda de Crist glorificat, el Vencedor de les nacions rebels.

Aquesta anàlisi de la paraula " temps " em porta a comprendre que aquest terme només té significat per als éssers terrenals i per a Déu, qui els va crear. Perquè abans de la creació de la terra, en la dimensió celestial on viuen els sants àngels, la paraula "temps" mancava de significat, i encara manca d'ell, perquè viuen en una vertadera eternitat, constantment banyats de llum. Les paraules "

nit, foscor " només van adquirir existència i significat en el context de la nostra vida terrenal, refugi i regne del pecat. El mateix ocorre amb la paraula "dia" i totes les nostres unitats de càlcul del temps: el segon, el minut, l'hora, el dia, la setmana, el mes, l'any, la dècada, el centenari i el mil·lenni. Qui viu eternament en el regne de Déu no compta el temps que s'estén indefinidament davant ell.

En el Gènesi, Déu col·loca la seua creació sota la unitat del dia, formada per la successió del dia i la nit. Abans del pecat, la duració de la nit i del dia era igual. Les nits i els dies se succeeixen en cicles perfectament regulars. La rotació de la Terra sobre el seu eix, en aquest moment, perfectament vertical, transmet un missatge espiritual digne d'esment: la seua superfície s'exposa successivament a la llum durant el dia, i aquesta mateixa superfície se submergeix després en la foscor de la nit. Sabent ara que la llum és Déu mateix, aquesta rotació terrestre il·lustra la incertesa del resultat de la batalla entre el bàndol de la llum i el de les tenebres. Perquè aquesta rotació terrestre continuarà durant 6.000 anys, i després quedarà deserta, habitada únicament per Satanàs, presoner en el seu sòl, durant « mil anys ». La victòria del bàndol del bé no serà completa ni efectiva fins al gloriós retorn del nostre Salvador Jesucrist. Encara que hagen entrat en l'eternitat en aqueix moment, els triats redimits continuaran donant sentit al còmput del temps, ja que el judici celestial, el que jutja als rebels malvats, ha de durar " mil anys ", la qual cosa donarà sentit al sant dissabte del seté dia que Déu va santificar per a profetitzar aquest " seté mil·lenni ". Després del pecat, el cicle de les estacions es desencadena i es posa en marxa, però aquesta vegada, la inclinació de 23° de l'eix de rotació terrestre fa desaparéixer la regularitat de la duració del dia i la nit. La terra, creada per Déu per a aquest propòsit, es converteix en el camp de batalla on Déu i el diable s'enfrontaran i lluitaran per a obtindre l'aprovació i el suport dels éssers humans. Aquest és l'únic problema en aquest conflicte perpetu que comença en aquest moment de la vida terrenal. La irregularitat dels dies i les nits, un dominant a l'altre segons l'estació, il·lustra el domini d'un bàndol sobre l'altre de manera cíclica, basat en la rotació del sol, que marca i defineix el nostre any de 365 dies. L'any solar constitueix la unitat de temps més important a causa del seu caràcter simbòlic. El sol no és Déu, sinó el símbol del vertader Déu creador, que se situa en el centre i reclama el dret a ser el centre d'atenció de les seues criatures humanes. I la successió de nits i dies il·lustra la incertesa de l'home, atret a vegades per les fosques seduccions del diable, a vegades per Déu i la seua llum.

En l'ús profètic, el dia té el valor d'un any real, i l'any profètic té el valor de 360 dies. S'assenyala la inexactitud d'aquest valor de 360 dies, però és irrellevant, ja que sota el nom " un temps ", Déu li dóna al seu any profètic el valor real de 365 dies. Així, els 1260 anys profetitzats en Apocalipsis 12:6 i 14, en la forma " un temps, temps i la meitat d'un temps ", representen 1260 anys de 365 dies. Déu juga subtilment amb aquestes comparacions basar en aquests codis simbòlics, i podem extraure valuoses lliçons d'elles. En Isaïes 61:2, Déu anuncia successivament " un any de favor " i després " un dia de venjança ". El significat d'aquest " any " citat és clarament profètic, i per tant, aquest terme " any " pot reemplaçar per la paraula " temps " del cicle solar, que també el designa. Així és com obtenim l'anunci del preciós " temps de gràcia " que en realitat continuarà, des de la mort de Jesucrist, fins a l'hora del seu gloriós retorn. D'igual manera, el "dia de la venjança " té el valor simbòlic del " any " real o espiritual , i aquest versicle d'Isaïes 63:4 confirma aquest ensenyament en citar els dos termes " dia" i "any ": " Perquè el dia de la venjança estava en el meu cor, i l'any dels meus redimits ha arribat ". Això és, a més, molt lògic, ja que aquest versicle situa al mateix temps la "venjança " de Déu contra els rebels i l'entrada al cel dels seus " redimits ".

Hui m'adone de l'aproximats i imprecisos que són els nostres càlculs humans del temps . I és hora que observe el pla de Déu, més en la precisió que ell naturalment atorga mitjançant la seua perfecció a les coses que organitza, que en les xifres addicionals que ens enganyen enormement. Així, el retorn de Jesús, programat per a la primavera de 2030, fa que el nostre calendari romà habitual semble 30 anys massa llarg. I estic convençut que, a causa de la seua precisió, Déu va organitzar la història terrenal en divisions extremadament precises: 2000 anys, des d'Adán fins al sacrifici d'Isaac presentat pel seu pare Abraham; després, 2000 anys fins a la mort de Crist; i 2000 anys més, fins al seu retorn. Aquest programa atorga a la mort de Jesucrist el paper fundacional suprem que la seua demostració d'amor mereix. Però he d'admetre que les xifres revelades en la Bíblia situen el sacrifici d'Isaac en 2083: nascut en 1948, Abram tenia 100 anys en 2048, i 35 anys després, igual que Jesús, responent a la petició de Déu, va acceptar oferir al seu fill Isaac com a sacrifici en la terra de Moriah, al peu de la muntanya que Déu li va indicar. Un detall permet justificar aquesta edat adulta de 35 anys d'Isaac: « Abraham va carregar la llenya sobre el seu fill », a qui anomena « el jove » i que, per tant, ja no és « el xiquet ». Aquesta acció profetitza innegablement l'ofrena de Déu realitzada en Jesucrist, que, lamentablement, no arribarà 2000 anys després, sinó 1917, i, especifique, en el mateix lloc, és a dir, al peu de la muntanya Gòlgota; el mateix lloc on Abraham havia construït el seu altar. Com podem justificar aquests 83 anys d'excedència obtinguts sumant les edats dels patriarques descendents de Set, el tercer fill d'Adán i Eva, fins a Sem, el primogènit de Noé, i després de Sem fins a Abram?

L'única explicació és que Déu no va voler donar a aquests 2000 anys la precisió que jo volguera, perquè l'any 2000 des d'Adán, Abram tenia només 52 anys, però Déu ho va cridar quan tenia 75, és a dir, 25 anys abans del naixement d'Isaac. En altres paraules, la voluntat de Déu preval i ell va voler que les coses foren així. Obtindrem les explicacions de Jesucrist en el regne dels cels, on prepara el lloc per als seus triats redimits, curiosos i admirats, animats per la set de comprendre tots els seus misteris que han romàs sense explicació. De fet, és només el començament dels segons 2000 anys el que està marcat per la mort de Noé, més precisament, en 2005.

El que sembla clar és que els 6.000 anys de la selecció dels triats terrenals es divideixen en tres fases successives de 2.000 anys cadascuna, que presencien la progressió i intensificació de la llum divina revelada. Els primers 2.000 anys són veritablement foscos i culminen amb el diluvi i la rebel·lió de Babel . Després, la llum sorgeix amb Abraham i els seus descendents, als qui Déu va triar per a establir la seua primera santa aliança . No obstant això, massa simbolisme encara emmascara la vertadera llum , que només arribarà amb poder i intensitat a través de la nova aliança que Jesucrist va vindre a establir, amb la seua sang vessada, voluntàriament, mitjançant la seua crucifixió romana, al començament dels últims 2.000 anys. El vel del simbolisme desapareix llavors, donant sentit als símbols i ritus religiosos que l'havien profetitzada durant l'antiga aliança i des del pecat d'Adán i Eva. En el temps dels apòstols, la llum divina estava en el seu apogeu; la veritat es revelava i complia a la perfecció. Però a partir de l'any 313, la foscor romana va encegar poderosament a la humanitat occidental. La veritat apostòlica va ser llavors distorsionada, oblidada i ignorada. Després de la inconclusa i tardana Reforma del segle XVI , la llum divina no va tornar als homes fidels fins a 1843. I l'última llum, comparable a la dels apòstols, no va ser donada per Déu fins al cap de 1994, data de la fi de la seua tercera prova de fe adventista. Aquesta divisió del temps està vinculada a la mort d'innombrables vides humanes condemnades per Déu, entregades a massacres, epidèmies, terratrémols i catàstrofes, i a totes les altres causes de les anomenades morts accidentals. Això es deu al fet que no van col·locar a Déu Creador en el centre de les seues vides i de la seua atenció. Van ignorar la intensitat del seu amor, o el van menysprear, o fins i tot van pensar que podien aprofitar-lo per a fer la seua pròpia voluntat. I aquest comportament es troba entre els qui van trobar la seua religió cristiana llegint i interessar únicament en els escrits de la nova aliança, o encomanant la salvació de les seues ànimes al sacerdot o pastor. Llegir i interessar en els ensenyaments de l'antiga aliança els hauria permés descobrir l'altra cara, anomenada " justícia ", d'aquest Déu bo i caritatiu que Jesús va vindre a revelar i presentar als seus triats, com a model d'obediència i abnegació per a imitar i reproduir; això per a poder viure conforme a la vida eterna celestial que ell els donarà, com recompensa per la qualitat de la seua fe, la seua fidelitat, la seua obediència i la seua confiança.

No puc abordar aquest tema del " temps " sense recordar el valuós consell d'aqueix antic refrany francés que diu: " El temps perdut mai es recupera". I no és Déu qui dirà el contrari, perquè ens ha donat, com a lliçó, l'aplicació d'aquesta dita. Ens ho va presentar, per boca de Jesucrist, sota la seua " paràbola de les deu verges ", escrita en Mateo 25:1-13, i que il·lustra a la perfecció les quatre proves de fe adventistes, complides o no, en 1843, 1844, 1994 i 2030. La lliçó que es dóna es refereix al bon o mal ús del " temps " que Déu concedeix a totes les seues criatures vivents. Les " verges prudents " aprofiten el " temps " que se'ls dóna per a preparar per a la vida celestial; i el " temps ", que requereix molt, requereix obtindre la instrucció i els canvis de caràcter necessaris, impostos i requerits per Déu per a la vertadera conversió religiosa cristiana. En la paràbola, aquesta preparació s'il·lustra amb la compra de l'oli , que simbolitza l'Esperit diví de Crist, el qual ha de penetrar en les ànimes humanes, simbolitzades pels atuells , fins a omplir-les. En Apocalipsi 3.20, Jesús tradueix aquesta acció dient: « Mira, jo estic a la porta i cride. Si algun sent la meua veu i obri la porta , entraré a ell i soparé amb ell, i ell amb mi » .

D'altra banda, les " verges " Els necis posposen la seua preparació fins a l'últim moment, i quan Jesús torna en glòria, se sorprenen i confonen, perquè no estan llestos per a anar al cel amb ell. Però de qui estem parlant? Cinc verges. dones sàvies "que simbolitzen, amb el número 5, a l'ésser humà masculí o femení espiritualment " savi " , i " cinc verges" Necis , que designa a l'ésser humà espiritualment " boig ", ja siga home o dona . Jesús no es dirigeix ací als agnòstics, ateus, incrèduls, llibertaris o fins i tot anarquistes. Es dirigeix únicament a les persones compromeses amb la religió cristiana, ja que, siguen prudents o necis , tots aquests " verges " esperen el retorn del " espòs ", és a dir, Jesucrist. Si bé res ens permetia comprendre-la en 1843, hui sembla clar que aquesta paràbola profetitza les experiències de les expectatives adventistes viscudes pels adventistes els funcionaris electes dels quals van establir l'Església Adventista del Seté Dia en 1863, estrictament estatunidenc en aqueixa data, i després universalment beneïda profèticament per Déu en 1873, en paral·lel, en Daniel 12.12 i Apocalipsi 3:7.

En la primavera de 1843, durant la primera experiència adventista, la religió en la mira i qüestionada per Déu va ser el protestantisme, amb totes les seues múltiples denominacions. Era el

protestantisme el que es preocupava per la segona expectativa del retorn de Crist per a la tardor de 1844. No obstant això, encara que la religió catòlica va ser condemnada, rebutjada i ignorada col·lectivament per Déu per la seua falsedat i mentides, denunciades com a " blasfèmies " en Apocalipsis 13:1-5-6, individualment, els seguidors del catolicisme també van poder respondre a l'anomenat de Déu i del seu serf humà d'aquell llavors, William Miller. De fet, van ser nombrosos els que es van unir a l'Adventismo del Seté Dia; més nombrosos que els protestants. Tanque aquest parèntesi.

Llavors, la tercera expectativa es referia, per a 1994, únicament a l'Adventismo del Seté Dia. I una vegada més, el temps va fer el seu treball; la hirviente i victoriosa Filadèlfia de 1873 va donar pas a la tíbia , repugnant, traïdorenca i ingrata Laodicea de 1994, que Jesús va haver de vomitar després d'aquesta data, és a dir, a principis de 1995, en fer-la entrar en l'aliança protestant. En la paràbola de les deu verges , en Mateo 25:1-13, l'acció d'aquest vòmit correspon al veredicte pronunciat per l'esperat espòs , en aquests termes freds i taxatius: « No us conec ». « Després, van vindre les altres verges i van dir: Senyor, Senyor , obri'ns. Però ell va respondre: De cert us dic que no us conec » . Aquesta fórmula de rebuig confirma les seues declaracions en Mateo 25:1-13. 7.22-23, on ja condemna el comportament enganyós del fals protestantisme: « Molts em diran en aquell dia: 'Senyor, Senyor , no profetitzem en el teu nom? No tirem fóra dimonis en el teu nom? I no vam fer molts miracles en el teu nom? Llavors els diré obertament: ' Mai us vaig conéixer ; aparteu-vos de mi, faedors d'iniquitat' ». No obstant això, note la diferència en la declaració: Jesús li diu a l'adventismo, al qual va reconéixer abans de la seua condemna: « No us conec », o fins i tot més. Però al protestantisme calvinista, al qual mai va reconéixer, declara: « Mai us vaig conéixer ». El que va permetre als mags entrar al cel és el que Jesús crida « vigilar » , i que consisteix, precisament, a usar sàviament el temps que se'ns dóna per a enriquir-nos espiritualment, rebent en el seu nom tota la llum que Déu ens dóna per a transformar-nos i preparar-nos per a la vida celestial. Jesús conclou la seua paràbola dient: « Vetleu, doncs, ja que no sabeu ni el dia ni l'hora ». Però, de què serveix « vetlar » si no és esperar activament, amb perseverant estudi bíblic, al fet que Déu done als seus triats el coneixement d'aqueix « dia » i aqueixa « hora » en què l'«espòs » ha de tornar? I aquest és precisament el significat de les paraules de Jesucrist, qui ens diu: « Vetleu perquè rebeu de mi el coneixement del dia i l'hora ». En aquesta condició, què significa « vetlar »? Estudiar la Santa Bíblia i, en la nostra « fi dels temps », especialment les profecies en les quals les duracions numèriques constitueixen senyals que indiquen hores, moments i dates on els judicis divins tenen conseqüències definitives i irrecuperables, com un « temps perdut » que «mai es podrà recuperar». I aquesta explicació va ser confirmada concretament per Déu, ja que després de 1994, en 2018, l'Esperit de Jesucrist em va donar a conéixer la vertadera data del seu tan esperat retorn final: la primavera de 2030 quan els cels s'obriran per a acollir-me amb els meus germans i germanes, tots enamorats de la seua veritat, de la seua subtilesa, de la seua saviesa divina; totes coses que em sorprenen i m'omplin de felicitat, ja en aquesta terra on la maldat i la " mort " regnen i regnaran fins al retorn de Jesús, cada vegada més.

Les duracions numèriques de les profecies no pretenien determinar la vertadera data del retorn de Jesucrist, però van tindre, i encara tenen, la importantíssima funció de permetre'ns endinsar-nos en el coneixement del judici diví perpetu i, així, respondre a les seues exigències, en tots els temps contemplats i previstos per les dates construïdes. Des de Gènesi 1, l'ensenyament diví es resumeix en un pas progressiu de la foscor a la plena llum ; el que implica una successió d'etapes en les quals Déu condemnarà als éssers humans que rebutgen la nova llum que els presenta. Al final d'aquesta successió de proves, el temps del vertader retorn del Crist diví glorificat es presentarà en la primavera de 2030. Però la comprensió d'aquesta data no es basa en càlculs complicats, sinó, única i simplement, en l'evidència revelada per la Santa Bíblia, que és el temps de 6000 anys proposat per a beneficiar de la gràcia oferida en Jesucrist. I en Gènesi 5 i 11, les edats de les successions genealògiques citades en veritat només pretenen convéncer-nos que el temps de la selecció divina dels seus triats humans és de fet només de 6000 anys, contràriament al que afirmen les ments científiques modernes.

Al final dels 6.000 anys profetitzats arriba el moment en què els pecadors rebels patiran col·lectivament la primera mort . I quan acabe el temps de les proves de fe, començarà el temps del judici. I Déu no ha acabat amb aquests rebels, perquè els triats estudiaran els seus casos individualment i els jutjaran durant mil anys en el regne celestial de Déu. Una vegada executat el veredicte de cadascun, aquests rebels morts ressuscitaran per al judici final, al final del seté mil·lenni. Confrontats llavors amb la glòria del Déu viu, hauran de reconéixer la seua justa sentència i tota la seua culpa individual. Llavors, en la terra, patiran la transformació en un llac de foc , la segona mort , que consumirà els seus cossos en un temps proporcional al seu cas individual.

La " mort programada pel temps " donada a l'espècie humana en la Terra desapareixerà llavors

definitivament. I en la Terra regenerada, renovada i glorificada, els triats redimits, reunits amb Jesucrist, coneixeran la pau perfecta i la felicitat eterna que ell va vindre a obtindre per a ells, en la Terra, mitjançant la seua victòria sobre la mort i el pecat . La història de la Terra haurà demostrat que el " temps " dóna lloc a enormes canvis que poden ser positius, però també molt negatius. I el despertar de la vida moderna és un exemple típic. La ciència tècnica brinda comoditat, però esclavitza als humans als diners que permet obtindre-la. Ofereix un estil de vida millorat, però destrueix aquesta vida mitjançant l'acció dels seus agents químics. Prolonga i allarga la vida, però de manera antinatural, mitjançant l'ús de medicaments químics que no són més que drogues legitimades pels estats nacionals. Però al final del camí, fins i tot retardada i retardada, amb el " temps", la mort programada acaba imposar a tots.

És impossible determinar dates exactes amb base en un calendari fals. Per tant, el nostre calendari habitual és molt fals i enganyós respecte al temps de vida que se'ns ha donat col·lectivament. Així, l'any 6000 del vertader temps de Déu correspon a l'any 2030 del nostre calendari fals. Sabent, pel calendari hebreu, que Jesús va morir en el nostre any 30, aquests 30 anys addicionals tenen la seua explicació. De fet, en el nostre calendari fals, l'any 1 s'atribueix al naixement de Jesucrist, però Jesús en realitat va nàixer 6 anys abans d'aquest any 1; el que significa que tenia 35 anys el dia de la seua mort. La Bíblia dóna dues dades aproximades sobre l'edat de Jesús: " uns trenta anys " al començament del seu ministeri, segons Lucas 3.23, en realitat, 31 anys i sis mesos. I els fariseus li atribueixen a Jesús " menys de cinquanta anys " en Juan 8.57. Sobre aquest tema, la Bíblia no presenta una afirmació precisa perquè els apòstols no es van atrevir a preguntar-li a Jesús, a qui respectaven i temien, encara que l'estimaven, la seua edat.

Durant molt de temps, la idea que Jesús va nàixer l'any 4000 va dominar la ment humana; això va provocar càlculs erronis i errors en la definició del temps . A més, no és possible datar el temps de manera global i contínua, ni en ordre ascendent ni descendent. De nou, la definició del temps continua sent imprecisa. No obstant això, els 6000 anys continuen sent evidents, i és amb base en aquesta evidència, confirmada per la successió de les nostres setmanes de 7 dies (és a dir, 6 dies + 1 dia), que Jesús finalment va revelar el vertader temps del seu retorn, eliminant així les falses obres humanes preparades pels agents romans del diable, aquest falsificador expert i suprem. És finalment el fet de situar la mort de Jesús després de 4000 anys, seguida dels últims 2000 anys, la qual cosa estableix el vertader temps de la humanitat. I per a glòria de Déu, la veritat dissipa les tenebres i triomfa sobre elles, i imposa la seua llum i el vertader “ temps ” concedit per Déu a l'ésser humà, per a triar la seua destinació eterna.

No hi ha evidència que confirme clarament el procés de selecció de 6.000 anys dels triats de Déu. La fe continua sent essencial per a comprendre i acceptar aquesta veritat suggerida per l'Esperit subtil del Déu vivent. No obstant això, la vertadera fe requereix gran i pacient perseverança, i és reunint les perles divines ocultes que s'obté el resultat final de la fe. Així, doncs, és com es construeix aquesta convicció i, finalment, es torna segura.

Tot lector de la Bíblia accepta que la narrativa de l'Antic Pacte abasta 4000 anys, fins al ministeri terrenal del nostre Senyor i Maestro Jesucrist. Un primer error humà és situar el naixement del xiquet Jesús l'any 4000; i aquesta va ser precisament la decisió de la majoria, i jo personalment vaig estar entre ells fins a 2018. En entrar en la fase cristiana, aparentment, la narrativa bíblica acaba i ja no transmet cap missatge sobre el " temps ". I ací és on intervé la fe en la paraula profètica, marcant la diferència entre els benaurats i els maleïts. Aparentment, des de l'any 4000, el " temps " s'ha prolongat, i el nostre habitual calendari romà fals ens situa en 2023, però res impedeix als éssers humans creure que la terra continuarà la seua història durant segles i fins i tot mil·lennis. Ací, els pensaments de l'incrèdul i del creient se separen. En estudiar la profecia, el creient benaurat descobreix en les antigues profecies com Déu usa el codi " un dia per un any ", que ordena i testifica en Núm. 14.34: " Així com vas tardar quaranta dies en Explorad la terra, i portareu les vostres iniquitats quaranta anys , un any per cada dia. ; i sabràs el que és estar privat de la meua presència . » Aquest codi s'usa i confirma de nou en Ezequiel 4:5-6: « Et comptaré el nombre de dies igual al número dels anys de la seua iniquitat , tres-cents noranta dies; així portaràs la iniquitat de la casa d'Israel. Quan hages completat aquests dies, et ficaràs al llit sobre el teu costat dret, i portaràs la iniquitat de la casa de Judà quaranta dies; t'imposarà un dia per cada any . » Ezequiel és un profeta contemporani de Daniel i el codi que Déu li presenta funciona de manera oposada: « un any per cada dia » i « un dia per cada any ». El principi s'inverteix depenent de si el fet castigat real és el « dia o l'any ». En la profecia, Déu, per tant, citarà sota l'aspecte de « un dia, un any » real a l'experiència viscuda. D'aquesta manera, pot continuar donant als seus beneïts redimits informació sobre el temps disponible. Així, començant en -458, el " 2300 ", " tard-demà " de Daniel 8.14, expressió del dia de 24 hores en Gènesis 1, acaba en 1843, confirmant la programació de dos mil·lennis terrenals després de l'establiment del nou pacte. Aquesta duració va ser la més llarga de totes les presentades en les

profecies de la Bíblia. Però, inesperadament, en el meu ministeri per la veritat divina, aquesta data es va incrementar en 150 anys, profetitzats sota l'aspecte de " cinc mesos " en Apocalipsis 9:5-10: és a dir, 5 vegades 30 dies. La data més primerenca, per tant, va anar 1994, i aquesta vegada el sisé mil·lenni semblava estar completament cobert, perquè el retard de sis anys del naixement de Crist va convertir 1994 l'any 2000. Aquesta vegada, els números profètics havien rebut la seua vertadera interpretació i els seus compliments havien quedat arrere per a quan van transcórrer els anys 2000 a 2023. Clarament, la profecia bíblica escrita ja no proporcionaria noves dates.

Va ser llavors quan, en 2018, com a preludi als torrents de llum que Jesucrist ens va donar, la correcta ubicació de la mort de Jesús, al final dels 4000 anys transcorreguts des d'Adán, va permetre comprendre la causa del pas de l'any 2000. I, com a extensió d'aquesta altra perspectiva, la data de la mort de Jesús, l'any 30, va permetre establir el vertader retorn de Crist, previst per a la primavera de 2030. Però el que ens sembla tan clar i lògic és el resultat d'un llarg estudi, i els nostres sers estimats, que no fan aquest pas, no veuen les coses com nosaltres. Els nostres arguments, tan eficaços per a nosaltres, no tenen cap efecte en els nostres sers estimats i amics si no són il·luminats com a " fills de Déu ". I aquesta diferència es basa en la vertadera fe dels triats, als qui Déu beneeix, i en la incredulitat dels despreciadores, als qui ell mateix menysprea, menysprea i permet que seguisquen el seu camí cap a la perdició.

Els codis de Números 14.34 i Ezequiel 4:5-6 ens indiquen que les duracions profetitzades abasten " temps " marcats per la " iniquitat ". En tots dos casos, la "iniquitat " castigada era jueva i afectava, en l'antic pacte, a les deu tribus d'Israel (iniquitat durant 390 anys) i a Judà (iniquitat durant 40 anys). Per contra, en les profecies de Daniel, la " iniquitat " és cristiana, primer catòlica romana, després, successivament, protestant i, des de 1994, adventista.

Profunditat i superficialitat

En la seua reprimenda als fariseus jueus del seu temps, Jesús va destacar el seu comportament hipòcrita, denunciant la immundícia de les seues ànimes, que ocultaven sota una façana religiosa. Jesús va llegir en les seues ments la vertadera naturalesa dels seus sentiments, tan fàcils d'ocultar a la gent comuna. Després d'un somriure amable pot amagar un odi assassine, sense que la persona atacada s'adone. A vegades, per a dur a terme els seus designis, el diable fins i tot es val de criatures desprevingudes, fins al punt que la seua aparent bondat les col·loca per damunt de tota sospita. No obstant això, sense la protecció de Déu, multituds d'éssers humans aparentment normals són autèntics estatges de dimonis que poden comportar de moltes maneres, fins i tot de forma totalment oposada.

En la seua Santa Bíblia, Déu dóna gran importància a cau d'orella. I amb aquesta elecció, es distingeix dels humans que donen importància a la seua llengua, a la seua parla franca o enganyosa. L'home sedueix al seu proïsme amb la seua parla i la seua aparença. Alguns seductors senten la necessitat de seduir per a sentir vius, i l'efecte que produeix és per a ells com una droga que necessiten per a apreciar la vida. El camp de possibilitats que el pensament humà o el d'un àngel pot abastar és infinit, il·limitat, perquè Déu ha donat a totes les seues criatures completa llibertat. I és, per tant, aquesta llibertat la que dóna origen i forma concreta a totes les opcions, direccions i orientacions de la vida.

Per a Déu, el primer deure de l'home és saber escoltar, no parlar. Això es deu al fet que, malgrat les aparences enganyoses que podrien fer-nos oblidar-ho, és per a la seua felicitat personal que Déu va donar vida a les seues criatures lliures. Però aquesta llibertat es concedeix a totes les seues criatures només per un temps limitat; el temps perquè trien escoltar-lo o ignorar la seua existència, la qual cosa equival a viure i morir com els animals de la seua creació terrenal. Com podrien alguns éssers escoltar les paraules d'un Déu invisible si no saben escoltar les que els dirigeixen els éssers humans? En parelles, en famílies, les persones es tracten, viuen sota el mateix sostre, comparteixen menjars, però no comparteixen els seus pensaments secrets i només els interessa la seua elecció d'interés personal i estrictament individual. Quan el seu veí els parla, les seues oïdes senten, però no escolten. Així és com els humans es fan l'efecte de viure en societat, però quin valor té una societat formada per ciutadelles fortificades on el "jo" reina com un senyor feudal?

Aquest preàmbul acaba de destacar comportaments oposats que Jesús va denunciar i que traduïsc amb els termes "profunditat" i "superficialitat", perquè aquestes són dues naturaleses que marquen la diferència entre el triat de Crist i el caigut que ell condemna i rebutja. L'ésser humà d'esperit profund sap escoltar i escoltarà cada vegada millor, perquè aquesta naturalesa agrada a Déu, qui " dóna a qui... a ». De fet, la salvació dels triats resideix abans de res en la forma que adquireix la seua llibertat, la qual prové de la seua naturalesa; una naturalesa particularment apta per

a saber escoltar a Déu parlar i interessar pel que diu i ensenya. Record que abans de rebel·lar contra Déu, l'àngel a qui Déu va dir « Estel del Matí » i no « Estel Brillant » en Isaïes 14.12, també va ser creat, segons Ezequiel 28:12, « perfecte en bellesa » i en tot. Aquest « Estel del Matí », que en la nostra creació designa al «sol », va acabar representant al mateix diable. Es va convertir així en el « sol » dels pagans terrenals que inconscientment l'adoren. Aquell a qui Jesús va dir « el príncep d'aquest món » va acabar ocupant en la terra el lloc del vertader Déu, simbolitzat pel « sol » en la seua creació del nostre sistema solar. Isaïes 14.13 confirma aquesta ambició i pla del diable: « Vas dir en el teu cor: “Pujaré al cel; al capdamunt, al costat de les estreles de Déu, alçaré el meu tron ; en la muntanya del testimoniatge, en l'extrem nord, m'asseuré ”». Com a resultat, en la seua adoració al “ dia del sol ”, el nostre diumenge romà, els falsos cristians adoren al mateix diable, en persona, perquè ell és el seu “ Estel del Matí ”. Cal assenyalar que res pot justificar la rebel·lió del diable, creat a la perfecció, excepte l'ús de la seua llibertat. En voler expandir la llibertat que Déu li havia donat, ell mateix es va convertir en esclau d'un desig de poder i força insatisfet. I al final, Déu haurà de destruir-ho i arrabassar-li aquesta vida que creia poder fer més plaent que la que Déu li havia oferit en crear-ho.

És cert que la vida col·lectiva redueix la llibertat individual, i aquesta veritat és reconeguda pels éssers humans republicans que van donar origen a aquesta regla: «La llibertat de cadascun acaba on comença la de l'altre». Això és bé vist i molt cert. Però aquest altre al qual Jesús diu proïsme no és una prioritat, perquè abans que ell, Déu s'imposa com a prioritat absoluta. No obstant això, víctima de la seua invisibilitat, és ignorat i la seua prioritat recau en la criatura humana que ho reemplaça. A diferència dels homes superficials, l'home que agrada a Déu l'escolta, i per a designar aquesta escolta profunda, Déu usa aquesta fórmula citada en Apocalipsi 3, set vegades, al final dels missatges dirigits als seus serfs en les set eres simbolitzades pels set noms de les « esglésies »: « El que tinga oïdes, que senta el que l'Esperit diu a les esglésies ».

Déu sap molt bé que l'home que va crear té dues oïdes, i el que emfatitza amb aquesta expressió consisteix a usar les oïdes per a escoltar, en el silenci del nostre pensament, els efectes de la lectura de la seua santa Bíblia. Perquè només a través d'ella Déu ens parla i ens interpel·la. Atés que existeix, és cap a ella que el seu diví Esperit ens guia per a parlar al nostre esperit, i sota aquest aspecte de l'escriptura, la seua paraula es torna llegible i concreta, i tots poden analitzar-la, comprendre-la i posar en pràctica els seus ensenyaments. Almenys això és el que ha de fer quan l'esperit profund i sincer és el d'un vertader " fill de Déu ", segons el que Déu diu en Apocalipsi 1:3: " Benaurat el que llig i els que senten les paraules de la profecia, i guarden les coses en ella escrites! Perquè el temps està a prop ". Aquesta benaurança, atorgada pel diví Esperit de Jesucrist, designa, en aquest versicle, la capacitat de decodificar o llegir la profecia codificada de la seua " Apocalipsi ", la seua santíssima revelació, que constitueix una etapa final en el desenvolupament dels seus redimits de la terra. Però aquesta mateixa benedicció és aplicable als primers estudis de la Santa Bíblia de l'anomenat que aspira a l'elecció. Perquè aquesta fórmula beneeix un comportament que Déu exigeix a tots aquells als qui salva per a entrar en la seua eternitat. Notar que una benaurança no constitueix una ordre ni un manament, sinó un exemple de qui li agrada fins al punt de salvar-lo mitjançant la redempció realitzada per Jesucrist. Ens indica Allí, l'estàndard de les obres que ell vol i pot beneir, però no obliga ni constreny a ningú a actuar d'aquesta manera. La selecció dels triats redimits per Déu es basa en el principi: "El que m'estima, que em seguisca!" » Aquesta és, a més, la imatge que Jesús va triar per a expressar aquest principi en presentar com el " bon Pastor " seguit de " ovelles que coneixen la seua veu ", en Juan 10:4: " Quan ha tret a totes les seues ovelles, va davant d'elles, i les ovelles ho segueixen, perquè coneixen la seua veu " . En aquesta paràbola, és novament l'oïda humana el que és decisiu. La veu de Crist, que les seues ovelles espirituals coneixen i reconeixen entre altres falsos pastors, s'identifica amb la veritat bíblica obtinguda a través d'un coneixement bíblic profund; que s'obté i es fa possible solo a través d'un estudi pacient i perseverant de tota la Santa Bíblia, des de "el sèrum fins a l'aliment sòlid per a adults". Al final de la seua sòlida formació, els triats de Crist ja no podran ser enganyats per les mentides establides pel diable i els seus agents humans, segons Mat. 24:24: " Perquè s'alçaran falsos Cristos, i falsos profetes, i faran grans senyals i prodigis, de tal manera que enganyaran , si fóra possible , fins i tot als triats . Amb tal advertiment, els qui es deixen enganyar són particularment culpables i responsables en el judici que Déu els dicta. I el seu primer càstig serà no obtindre la vida eterna de la qual es creien dignes, enganyar així falsa i greument. El seu segon càstig serà carnal, perquè carregaran en els seus cossos amb els sofriments causats per les ferides de guerres, fams, diverses causes de mortalitat, i finalment, periran sota els colps de les víctimes a les quals han enganyat i enganyat. Així, la profunditat i la superficialitat conformen, respectivament, als triats i als caiguts, i és l'ús de les seues oïdes, el criteri de la seua escolta, la qual cosa està en joc i defineix a l'un o l'altre. La bona relació entre dos éssers resideix enterament en la qualitat dels seus intercanvis; la bona resposta només arriba després que la

pregunta ha sigut escoltada adequadament. Just abans de la seua mort, en el seu intercanvi amb el procurador de Jerusalem, el romà Ponç Pilat, Jesús ens dóna, a través d'aquest home, un exemple típic de la ment humana superficial: li diu a Jesús: « La veritat, Què és la veritat? Ell mateix planteja una pregunta a la qual Jesús podria haver-li respost; però no exigeix res més i prefereix abandonar el tema. En la vida quotidiana, multitud d'éssers humans actuen així i donen a la seua relació només una forma superficial, sense preocupar per l'opinió del seu interlocutor. Aquest tipus d'intercanvi no construeix gens sòlid. En Mateo 7:8, recordant un principi lògic, Jesús diu: « Perquè tot el que demana, rep; el que cerca, troba; i al qual anomena, se li obrirà». Però l'únic que actua així és Déu, i només Ell, perquè en la vida humana, entre si, qui anomena sovint ho fa en va, i qui demana no sol rebre el que demana. I quan els qui exigeixen obtenen el que demanen, sol ser per pressió grupal o pel desig del qual respon de solucionar un problema. En l'intercanvi profund, qui respon assumeix la seua responsabilitat de respondre a la petició que se li fa, sap que ha de satisfer-la si és raonable i justificada. Es complau a respondre correctament, sabent que complaurà a qui satisfà. Aquest tipus d'intercanvi profund s'ajusta al model de l'amor de Déu i és conforme a Déu. Per a l'intercanvi superficial, Jesús usa la imatge del « jutge injust » que acaba concedint el que se li demana per a deslliurar d'un oportunista. Però el seu exemple clarament imputa a aquest jutge una conducta « injusta » que el converteix en un ser condemnat i rebutjat per Déu.

En resposta a l'elecció dels éssers humans, Déu dóna l'aliment apropiat, merescut i justificat. A l'home que compleix amb els criteris de "profunditat", li dóna com a aliment la veritat i la certesa. En canvi, a qui jutja "superficial", li dóna com a aliment la mentida i el dubte. Totes dues experiències no són iguals, perquè qui dubta no pot imaginar l'efecte de l'aliment de la certesa, mentre que el triat, ben nodrit per Déu amb la veritat, ha experimentat, abans de la seua conversió, la situació de dubte. Es beneficia de totes dues experiències i, per tant, pot comparar-les objectivament. El triat observa quant la veritat i la seua certesa li brinden aqueix vertader descans de l'ànima que Jesús afirma, amb tota veritat, que només ell pot donar. Aquest missatge es confirma en Apocalipsi 14.11, on Jesús subratlla la diferència entre els seus triats i els caiguts, sobre els qui declara: « I el fum del seu turment puja pels segles dels segles; i no tenen repòs de dia ni de nit els que adoren a la bèstia i a la seua imatge, ni qui reba la marca del seu nom ». En usar el present per a evocar el càstig infligit als cristians rebels, Jesús li atorga a aquest càstig un caràcter permanent i perpetu, a més del càstig de la « segona mort » del « judici final », que s'evoca principalment en aquest versicle. I l'expressió « no tenen repòs de dia ni de nit » confirma que no es beneficien del « descans » que Jesús va oferir als qui va vindre a salvar en la seua encarnació terrenal. Paral·lelament a la pràctica del « descans » del dissabte del « seté dia» , els triats reben el benefici del « descans » del seu esperit i, per tant, de tota la seua ànima. En dirigir als seus apòstols, Jesús repeteix aquesta expressió: « La pau siga amb vosaltres ». Provinent d'ell i de la seua boca divina, aquesta expressió no és només teòrica, perquè la « pau » de l'ànima sol s'aconsegueix través d'ell. I les seues paraules es transformen en poder actiu en qui la rep . I l'elecció d'aquesta paraula, « pau » , no és innocent, perquè el seu oposat és la paraula « guerra », que designa la norma de la relació que manté amb els adoradors, conscients o inconscients, del diable i els dimonis celestials i terrestres contra els quals ha estat en guerra des del principi. I va eixir victoriós d'aquesta guerra, la qual cosa li dóna el dret d'imposar ara sobretot el campament rebel el càstig mortal de la seua santíssima i suprema justícia. I en les condicions obtingudes per la seua bona relació amb el Déu Creador, els triats redimits ja experimenten en la terra una mostra del "nom nou" que Jesús promet donar al vencedor, segons Apocalipsi 2.17: " El que té oïda, senta el que l'Esperit diu a les esglésies: Al qual vença, li donaré del mannà amagat i una piedrecita blanca; i en la piedrecita està escrit un nom nou , el qual ningú coneix sinó aquell que el rep" . Aquest " nom nou " s'obté únicament mitjançant l'experiència viscuda pels triats, successivament, en un cos de carn i després, al retorn de Jesucrist, en un cos celestial similar al dels àngels celestials. A més, aprenem, en Apocalipsi 3.12, que aquest nou nom va ser portat primer pel mateix Jesucrist: " Al qual vença, ho faré columna en el temple del meu Déu, i no eixirà més d'allí". Escriuré sobre ell el nom del meu Déu, i el nom de la ciutat del meu Déu, la nova Jerusalem, que descendeix del cel, del meu Déu, i el meu nom nou . Jesucrist va continuar sent Jesucrist. Aquest nom no va canviar, perquè Jesús no parla del seu cognom, sinó de la seua experiència celestial viscuda després de la seua mort, al final de la seua vida terrenal. Va recuperar el cos de la seua naturalesa celestial, que els seus sants àngels van cridar i encara criden « Miguel ».

A diferència del triat, la vida del caigut és poc envejable, fins i tot si és ric i poderós. Perquè la seua vida i les seues esperances es basen en el no-res, i està condemnat a sotmetre a la llei del diví vencedor. Els seus èxits són només temporals i momentanis, i viu amb el temor constant de perdre els avantatges que gaudeix i de les quals es beneficia. Les seues relacions amb el proïsme només poden ser hipòcrites, perquè veu en tots els que no són ell un possible enemic mortal que desitja derrocar-ho i subjugar-ho. I experimenta aquestes coses en temps de pau i seguretat, però què

succeeix amb la seua existència en temps d'inseguretat a causa de la guerra? Experimenta una angoixa suprema o es transforma en un assassí fred i temible, aprenent el plaer de matar, ferir i destruir als seus enemics i al seu proïsme.

Així doncs, tal existència ignora el vertader descans que només s'obté mitjançant una relació amorosa entre Déu i la seua criatura amorosa i submisa. Aquest vertader descans no és només teòric, sinó conseqüència de la pau amb Déu. Doncs en fer la voluntat del seu Déu creador, legislador i redemptor, l'ésser humà alleuja i allibera la seua consciència, la qual, lliure dels turments de la culpa, experimenta i sent el benestar de la vertadera pau de l'ànima. És aquest programa de felicitat el que l'apòstol Pau desenvolupa en els seus escrits i cartes. I a través de Pedro, l'Esperit declara en 1 Pedro 1.22-23: « Havent purificat les vostres ànimes per l'obediència a la veritat , per a tindre un amor fraternal sincer, estimeu-vos els uns als altres entranyablement, perquè heu nascut de nou , no de sement corruptible, sinó d'incorruptible, per la paraula de Déu que viu i roman per sempre » .

El pla de salvació proposat per Déu als pecadors es resumeix perfectament ací, i Pedro dirigeix el seu missatge als cristians batejats en el nom de Jesucrist, la qual cosa fa que les seues paraules siguen perpètuament aplicables. La purificació de les ànimes s'obté mitjançant l'obediència a la veritat , que designa la norma de la vida terrenal definida per les lleis divines ensenyades en l'antic pacte. Per als acabats de convertir del paganisme, aquest descobriment de les lleis divines és nou i fonamental, ja que s'obté mitjançant l'ofrena feta en el nom de Jesucrist. És mitjançant l'aplicació concreta d'aquesta llei divina que l'esperit del pecador convertit ha sigut regenerat . Aquesta regeneració no és teòrica, sinó pràctica i activa, i es confirma pel canvi de comportament del redimit. Era pecador per herència i per acció, i ja no piga perquè considera el pecat com a horror i abominació , compartint, sobre aquest tema, el just judici de Déu, el meravellós Pare celestial a qui mestressa i que l'estima. Tal és el desenvolupament del pla de salvació organitzat i presentat per Déu, però què van fer amb ell els creients rebels, successivament jueus i després cristians? S'adhereixen a la teoria d'aquest projecte, però només a ella, perquè, en el pla de l'aplicació pràctica, la notable observació testifica l'absència de la " regeneració " que figura en el programa diví original. Qui justifica la pràctica del pecat no pot afirmar haver sigut " regenerat ", i la seua falsa concepció del pla diví de salvació el contradiu, revelant la seua naturalesa rebel, compartida amb el diable i els seus dimonis. El seu fals compromís religiós distorsiona el pla salvífico del Déu vertader i el fa altament culpable davant Ell, de manera que la seua falsa conversió ha agreujat la seua situació com a pecador hereditari original. I, en conseqüència, en el Judici Final, el seu càstig serà infligit amb major severitat i, en la " segona mort ", el temps del seu sofriment es prolongarà i amplificarà.

No dubte que, si saberen la terrible destinació final que els espera, els falsos cristians s'abstindrien de tot compromís religiós i el seu futur i destinació final es veurien atenuats. Però, pel seu menyspreu per la veritat revelada per la Santa Bíblia en les seues misterioses profecies, són incapaces de conéixer la seua destinació final. Perquè, segons ells, el trista final no és per a ells, sinó per als altres, perquè són indulgents aconseguisc mateixos, considerar "santurrones", i sempre creuen que hi ha éssers pitjors que ells.

Com a resultat, en negar a creure en la seua culpa, finalment s'enfrontaran al Déu just que els va condemnar i hauran de patir el càstig profetitzat. Perquè en les seues profecies, l'anunciat no sols pretén advertir i amenaçar als rebels, sinó anunciar amb antelació coses el compliment futur de les quals és segur i irrevocable. Així, una vegada més, el rebel superficial experimentarà la certesa del pla de Déu.

En aquest estudi, he vinculat la " profunditat " del compromís dels redimits triats amb la seua perseverança i cerca de la veritat divina. En Apocalipsi 2.24, Déu declara als reformadors protestants del segle XVI : " Però a vosaltres, a tots els que esteu en Tiatira, que no teniu aquesta doctrina ni heu conegut les profunditats de Satanàs, com ells les criden, us dic que no us impose una altra càrrega que les profunditats de Satanàs ". Aquesta vegada, es tracta de les " profunditats de Satanàs ". I així, l'Esperit revela el seu judici sobre els falsos ensenyaments catòlics que, lluny d'acostar als redimits al cel, els allunyen d'ell, portant-los a les profunditats terrenals on es troba el magma fos que els destruirà en el dia del judici. A més, aquest terme "profunditats" descriu la persistent insistència del règim a imposar el seu domini, maleït per Déu, sobre els éssers humans. A diferència de la indiferència, aquesta « profunditat » és comparable i, al mateix temps, completament oposada a la beneïda « profunditat » dels triats redimits. I aquests termes, « profunditats de Satanàs », revelen i designen el poder vinculant i tirànic del compromís religiós satànic de la religió catòlica romana papal; un compromís superficial i aparent que aconsegueix enganyar i seduir a les multituds, admirant el seu compromís i el seu poder.

Així, la " profunditat " del compromís dels triats troba la seua contrapart en el compromís religiós catòlic, però si el primer glorifica al vertader Déu creador, per contra, el segon, la seua contrapart, només serveix a la glòria del diable, el seu " pare ", el seu inspirador, el seu suport i la seua guia.

Aquest terme, " profunditats de Satanàs ", suggereix la distància del cel on resideix el Déu Creador, l'únic jutge que finalment imposarà, sobre la faç de la terra, la seua justícia a totes les seues criatures, atorgant mort eterna, o definitiva, als rebels celestials i terrestres que la mereixen, i vida eterna als seus triats, als qui ha seleccionat i trobat dignes. Però la vertadera raó de l'ús d'aquesta paraula resideix en la crítica dels protestants, els qui, amb raó, van denunciar el dogma catòlic del "infern", suposadament subterrani; un altre dogma heretat del paganisme grec. El catolicisme papal va obtindre l'obediència de joves i majors amenaçant-los amb les penes del " turment " en l'"infern etern". Aquest terme, per tant , designa un element molt important i significatiu que al·ludeix a aquest "infern" que els mestres catòlics romans proclamen com a "etern". Però el pitjor és que els protestants també creien en l'existència d'aquest "infern". Hi ha molta veritat en aquesta mentida, però el principal error és afirmar que aquest "infern" existeix perpètuament, mentre que en el pla de Déu, l'"infern" serà el "llac de foc " format per a l'ocasió en la superfície de la terra, al final del seté mil·lenni, per al Judici Final. I aclarisc que les principals víctimes d'aquest "infern" final seran, precisament, els sacerdots, bisbes, cardenals, papes i catòlics que ho van usar per a fer témer per pobles, nacions, senyors i els seus sobirans.

La " profunditat " al servei de la " veritat " divina i la seua certesa, o la " profunditat " al servei de les " mentides " i el dubte del diable; aquesta és l'elecció que es presenta davant totes les criatures humanes terrenals. Per als " habitants del cel ", l'elecció ja es va prendre de manera irreversible i irrevocable, immediatament després de la mort i resurrecció de Jesucrist, l'antic arcàngel " Miguel " , segons Apocalipsi 12:7-8: " Va haver-hi una gran batalla en el cel. Miguel i els seus àngels van lluitar contra el drac. I el drac i els seus àngels van lluitar, però no van prevaldre; i ja no es va trobar el seu lloc en el cel " .

És vital per a tot ésser humà conéixer el judici que Déu emet sobre la religió catòlica romana papal, a causa del seu poder, prestigi i immens desenvolupament en moltes nacions. Però és igualment vital saber que, des de 1843 i 1844, el judici de Déu també ha condemnat la fe protestant, la qual ha conservat, en la seua herència doctrinal, moltes faltes i pecats heretats de la religió catòlica . El coneixement del qüestionament del judici diví sobre la religió protestant es basa únicament en el decret profetitzat en Daniel 8.14, de manera que els qui no presten la deguda atenció a les profecies bíbliques es condemnen a si mateixos a ignorar l'existència del requeriment de Déu que, per a aquesta data de 1843, marca el començament de la restauració de totes les seues veritats rebudes pels seus primers dotze apòstols. En conseqüència, els triats redimits dels últims dies han d'estar disposats a desaprendre i a desafiar les falses concepcions que han heretat sobre la fe cristiana. Aquests s'han tornat falsos i obsolets des que Déu va establir els seus nous requisits mitjançant el seu decret de 1843. I, registrat en la Bíblia, aquest decret té autoritat per a Déu i totes les seues criatures humanes terrenals. Només pot ignorar o menysprear a costa de perdre la consecució de la vida eterna oferida i proposta en el nom de Jesucrist. Incapaç de donar testimoniatge d'aquest interés vital, l'ésser humà superficial perd tota possibilitat de ser excepte per la justícia redemptora de Jesucrist.

Els advertiments revelats en les profecies bíbliques de Daniel i Apocalipsis concerneixen a totes les formes de religió cristiana, sent l'"Adventismo del Seté Dia", establit per última vegada en 1863 als EUA, particularment preocupant des de 1994, quan Jesús el "va vomitar " oficialment .

Parlar de veritats doctrinals bíbliques divines que han de restaurar resulta vague i imprecís. Per tant, he d'aclarir-ho assenyalant alguns exemples principals d'aquestes veritats, que revelen així les diferències en la concepció religiosa cristiana del vertader i beneït adventismo de 2023 i el maleït protestantisme de la mateixa època.

Abans de res, està l'observança del quart manament, relatiu a la pràctica santificada del vertader descans del seté dia, que es refereix al sabbat ensenyat per Déu i practicat pel pacte jueu. Aquest descans es practica el dissabte, no el diumenge, que és el primer dia de la setmana de Déu. Ordenat pel quart dels deu manaments de Déu, el descans sabàtic ocupa un lloc destacat entre les veritats divines que han de ser restaurades.

Després, una altra veritat, la ignorància de la qual és molt perjudicial per a tota l'espècie humana, és el vertader estàndard de l'estat de mort dels éssers humans. No és injustificable que un cristià que afirma la salvació de Crist adopte, en contra de la veritat divina revelada, el concepte imaginat pel filòsof grec pagà Plató? Aquest home va decretar que l'ànima és immortal perquè abans d'ell, altres filòsofs grecs van transformar en religions rondalles que presentaven divinitats comportar com a homes. En contrast, el Déu vertader ens diu que va crear a l'home a la seua imatge. Així, en el paganisme grec, és l'home qui va crear als déus a la seua imatge. Quin valor mereix tal afirmació? Cap, i el Déu vertader eventualment demostrarà a tots els rebels que afirmen el contrari que l'ànima a la qual dóna vida és mortal i només pot tornar immortal quan siga redimida per la sang justa vessada per Jesucrist.

Després d'aquesta veritat, que evoca la precarietat i fragilitat de la vida humana, totalment dependent del poder diví, ve la concepció de les lleis prescrites als jueus de l'antic pacte. Els esperits dels cristians rebels afirmen que les lleis sobre l'alimentació han quedat obsoletes per als creients del nou pacte. Qui pot justificar que, en morir en la creu, Jesús vinguera a canviar les normes de la vida humana? Com va eliminar la seua mort la malaltia i el risc de mort? L'aliment carnal està fet per a enfortir el cos físic de l'home, però Jesús no va vindre a la terra a morir, sinó a oferir un canvi en el seu estat espiritual. Per tant, les ordenances dietètiques no perden res de la seua justificació, perquè el cristià ha d'enfortir el seu cos físic tant com el jueu abans d'ell. A més, el que Déu va declarar pur o impur abans de Jesús va romandre pur o impur després d'ell i fins al seu gloriós retorn final.

Després ve una falta purament pagana, contra la qual els apòstols van advertir als nous conversos. Aquesta greu falta es refereix al que Pablo diu " l'adoració dels àngels " en Colosenses 2.18: " Que ningú, amb humilitat i adoració als àngels , els prive del seu premi a voluntat, mentre s'entrega a visions i s'envaneix d'obertura orgull per la seua ment carnal". No obstant això, aquesta " adoració dels àngels " es va renovar amb gran èxit després de 1844 als Estats Units i Anglaterra sota el nom de "espiritisme", practicat per cristians protestants abandonats per Déu i entregats al diable. Què és aquest "espiritisme" sinó l'establiment de relacions ocultes que posen en contacte als esperits de cristians maleïts per Déu amb els esperits dels dimonis angèlics celestials? L'espiritisme no ha desaparegut; al contrari, es manifesta amb força a Àfrica hui a través de les accions espectaculars de líders religiosos que dediquen el seu temps a perseguir dimonis, els qui en realitat són còmplices. L'únic baluard contra aquesta seducció col·lectiva continua sent la Santa Bíblia i les seues precioses revelacions sobre les normes de la veritat divina.

Aquest advertiment, que prevé als conversos contra aquest " culte als àngels ", justifica en si mateixa la contínua guerra que l'Església Catòlica Romana Papal ha lliurat contra la Bíblia, fent tot el possible per impedir la seua difusió i lectura per les masses humanes. Això no és casual, perquè el missatge construït pel nostre germà Pablo sembla descriure la imatge robòtica del règim papal que, amb el temps, lliurarà una guerra contra la Santa Bíblia mentre pretén justificar la seua autoritat. Una guerra contra la Bíblia que Apocalipsi 11:3 confirma i profetitza en aquests termes: " Donaré als meus dos testimonis el poder de profetitzar, vestits de cilicio, durant mil dos-cents seixanta dies ". És, en efecte, aquesta Santa Bíblia perseguida la que revela i denúncia la usurpació de l'home papal que, mitjançant el "culte als àngels ", ha aconseguit imposar i seduir a multituds de catòlics als qui el papismo ha aconseguit fer-los creure que són cristians. Això en atorgar-los el títol de cristians catòlics, en batejar-los sent encara nounats; un absurd doctrinal acceptat unànimement per multituds inconscients, seduïdes i enganyades. I ací, una vegada més, el protestantisme caigut ha imitat i reproduït aquest enfocament absurd que ridiculitza la veritat cristiana. Com poden justificar aquesta pràctica davant aquest versicle de Marcos 16.16: « El que crega i siga batejat, se salvarà; però el que no crea, es condemnarà »? En quin moment va poder el bebé batejat expressar la seua fe i la seua petició de baptisme? Quin menyspreu per la Santa Bíblia per part d'un protestantisme el lema del qual, en el segle XVI , era «Escriptura i només Escriptura»!

Aquestes són les principals queixes que condemnen a les falses religions cristianes, però la llista no és exhaustiva.

El santuari: tot un programa

Després d'alliberar al poble hebreu de l'esclavitud egípcia en el desert, lluny de tota influència pagana externa, Déu va organitzar al seu poble testimoni, al qual va anomenar Israel, en honor a Jacob, el patriarca de les dotze tribus formades pels seus dotze fills. Va complir així la promesa feta a Abraham de beneir a la seua posteritat.

La construcció d'aquest Israel comença amb la publicació dels deu manaments de Déu que ell mateix proclama directament en un context que terroritza als assistents i al públic hebreu.

Després d'haver castigat mortalment la primera apostasia quasi general del poble i del mateix Aarón, qui per por del poble inflamat va acompanyar el seu deriva espiritual organitzant la fosa del « vedell d'or », Déu organitza la construcció del santuari i els accessoris annexos al mateix en el servei religiós del clergat dels levites.

La comunicació basada en paraules i frases requereix que l'home siga educat i domine la llengua del seu poble. Però el poble que va emergir de l'esclavitud egípcia no va rebre aquesta formació intel·lectual, per la qual cosa Déu hauria de basar tot el seu ensenyament en imatges, ritus simbòlics portadors d'ensenyaments profètics i precisos. Ensenyar per imatges no requereix obtindre diplomes

que acrediten un nivell general d'educació. Els hebreus alliberats van retrocedir al nivell més baix de la humanitat, quasi al de l'animal, domesticats, en aquest cas, per la crueltat dels líders egipcis. A més, per a Déu, ensenyar per imatges li permet donar a entendre els seus missatges de manera específica, només als homes amb els qui vol compartir els seus pensaments secrets. I siga com siga el seu nivell d'educació i els seus diplomes, qui no comprenga el missatge de les imatges no ho comprendrà, perquè Déu controla l'ús de la nostra intel·ligència, que també constitueix una porta que Déu pot " tancar o... obert ", com a ensenya Apocalipsi 3:7: " I escriu a l'àngel de l'església a Filadèlfia: Això diu el Sant, el Vertader, el que té la clau de David , el que obri i ningú tanca; i tanca i ningú obri ". En 1873, Déu va aplicar aquest principi obrint l'accés a la seua veritat als creients Adventistes del Seté Dia i tancant-lo a les nombroses denominacions del protestantisme. En aquest versicle, les paraules clau amb majúscula il·luminen el significat del missatge: " Sant ": el poble és " santificat ". » perquè reconegut per Jesucrist, i per la seua pràctica del dissabte del seté dia “ santificat ” per Déu ; “ Vertader ”: el poble adventista de l'època accedeix a la veritat divina en el nom de Jesucrist a causa del seu zel adventista que dóna testimoniatge del seu desig del seu gloriós retorn; “ David ”: Jesucrist, el “ Fill de David ”, identificat pels jueus contemporanis amb el seu ministeri terrenal, organitza la seua “ casa ”, segons Isaïes 22.22: “ Posaré sobre el seu muscle la clau de la casa de David: quan ell òbriga, ningú tancarà; quan tancament, ningú obrirà ”. En 1873, reorganitza el seu nou Israel espiritual universal, que Apocalipsi 7 confirma en evocar “ les dotze tribus segellades amb el segell del Déu viu ”.

L'exemple que acabe de presentar demostra que l'educació formal és de poca utilitat, ja que la pròpia Bíblia proporciona la interpretació d'aquests símbols codificats. En la profecia, una paraula, un nom, un animal o qualsevol cosa ens remet a un text bíblic, o a varis, entre els quals es troba l'explicació desitjada.

La construcció del santuari hebreu és la primera forma d'aquesta construcció profètica simbòlica. No obstant això, fins i tot el relat de la creació ja contenia missatges profètics, a més del seu caràcter literal, la qual cosa confereix a tota la Bíblia una funció profètica permanent i, per tant, perpètua. Per això, els missatges de Déu es renoven mitjançant una sèrie de tipus i antitipos. Déu, organitzador de la vida de les seues criatures, connecta el present amb el passat i el passat amb el present, renovant així els seus missatges al llarg dels temps.

Comprendre el simbolisme del santuari ens permet comprendre tota la lògica espiritual del pla de salvació i el programa que l'implementa per a aconseguir-lo. Aquest programa es va posar en marxa amb el pecat d'Adán i Eva. I és molt més la nuesa espiritual que la corporal la que va requerir la mort del corder, la pell del qual va ser la primera prenga que va vestir la humanitat pecadora, segons Gènesi 3.21: « Perquè Jehová Déu va fer a l'home i a la seua dona túniques de pells, i els va vestir ». Cal destacar que és Déu qui fa les túniques de pells , per la qual cosa va haver de sacrificar un corder, probablement un carner jove. D'acord amb el seu pla salvífico, ell mateix proveirà el corder per a l'holocaust oferit per Abraham, i es farà crucificar en Jesucrist, el Corder de Déu que lleva el pecat del món , per a salvar als seus fidels triats. En el seu pla de salvació, Déu va decidir pagar el preu del pecat mateix, com el confirmen aquests tres exemples, repartits en el temps entre Adán i principis de l'any 4001. Observem de pas aquest suggeridor detall: Déu ja no crida a Eva pel seu nom, sinó que la designa amb l'expressió « la seua esposa »: el d'Adán. Aquest terme « dona » profetitza a la « dona pecadora » que representarà l'església cristiana: « la Triada » i «la prostituta Babilònia la Gran »; totes dues hereues del pecat. I Jesús vindrà precisament en carn i os per a purificar a la seua « Triada » del pecat, és a dir, per a fer-lo desaparéixer.

En aquesta construcció del santuari, els elements que el componen són com la vida, amb valors de santedat molt diferents. No obstant això, tots estan connectats amb la santedat, perquè representen els elements d'una construcció santificada per Déu.

L'element més sagrat és el tabernacle, la tenda de reunió, on Déu i Moisés es troben i es comuniquen, de Déu a l'home i de l'home a Déu. Aquesta botiga, santificada per la presència de Déu, està envoltada i situada en el centre d'un pati delimitat per vels blancs fixats sobre pals. Aquest pati exterior es diu " pati ". A aquest terme " pati " hem d'atribuir-li dues característiques: l'exterior i la corpòria. Els accessoris que apareixen en aquest " pati " es refereixen a accions realitzades sobre el cos físic corresponent: el cos cremat en l'altar del sacrifici i el cos dels sacerdots, banyat i rentada en les aigües de la " mar ", nom donat al llavamans situat enfront de l'entrada de la botiga sagrada.

Hem de destacar la importància d'aquest detall, relatiu a l'orientació de la construcció del campament i el tabernacle. En l'estudi anterior, vam veure que, originalment anomenat " Estel del Matí ", el diable ocupa el lloc del "sol" en el seu rol de " príncep d'aquest món ". No obstant això, en l'època de l'èxode d'Egipte, Déu havia secundat durant segles l'adoració al sol per part dels egipcis i, desitjant convéncer al seu poble que ja no s'arriscara a mostrar la més mínima mostra d'adoració o respecte per la falsa divinitat solar, va imposar als hebreus que entraren en aquesta zona sagrada

amb l'eixida del sol a la seua esquena i el rostre tornat cap a l'oest, és a dir, cap al sol ponent. El vel d'entrada del tabernacle estava, per tant, orientat cap a l'est. Aquest detall també simbolitzava la direcció geogràfica que la fe jueva experimentaria amb el temps, passant d'Orient a Occident, com confirma la història passada. Perquè la fe cristiana es va desenvolupar a Occident i pràcticament no a Orient, ja que els països orientals es van mantindre feroçment hostils cap a la religió cristiana. el Japó, el més allunyat d'aquests països orientals, ha continuat sent fins als nostres dies un adorador del «sol naixent», al qual dóna el nom de «Banzai». Per tant, Déu tenia totes les raons perquè el seu poble mirara cap a Occident, on es va desenvolupar la fe cristiana.

El simbolisme del " pati " va permetre així a Déu denunciar la falsa fe papal catòlica romana, en la qual només reconeix un simulacre, una falsificació que busca reconstruir la imatge de la seua Israel. Aquest és el significat que hem de donar a aquest " pati " en Apocalipsi 11:2: " Però l'atri exterior del temple deixa'l a part, i no el mesures, perquè ha sigut entregat als gentils, i la ciutat santa serà calcigada quaranta-dos mesos ". Per a comprendre plenament el significat d'aquest missatge, primer hem de comprendre el significat del versicle que el precedeix: " I se'm va donar una canya com una vara, que deia: 'Alça't i mesura el temple de Déu, i l'altar, i als quals adoren en ell '" .

« Una canya com una vara »: segons Isaïes 9.14, un fals profeta que ensenya mentides, o el líder papal del catolicisme romà. Representat per « una vara », executa un judici punitiu de Déu. Els adoradors de Crist són provats, o « mesurats », per constants persecucions que duraran « 42 mesos, o 1260 dies » profèticament, o 1260 anys reals, des de l'any 538 fins al 1798. « El temple de Déu, l'altar i els qui adoren en ell » designa als vertaders sants d'aquest llarg període durant el qual el règim papal multiplica les seues persecucions contra els qui se li resisteixen o el desafien. Els elements citats estan vinculats al sant tabernacle diví. « El temple de Déu » es refereix a l'assemblea dels redimits de Crist segons Efesis 4:1-5. 2.20-21: « Esteu edificats sobre el fonament dels apòstols i profetes, sent Jesucrist mateix la pedra angular. En ell, tot l'edifici, ben coordinat, va creixent per a ser un temple sant en el Senyor. En ell també sou juntament edificats per a estatge de Déu en l'Esperit ». Però el versicle 19 que precedeix també té el propòsit d'evocar la falsa fe d'aquells als qui Déu col·loca « fora del temple» , els « forasters », és a dir, aquells als qui connecta amb el « atri »: « Així que ja no sou estrangers ni advenedizos , sinó conciutadans dels sants i membres de la família de Déu ». Pablo es refereix ací a la condició dels vertaders sants, als qui Jesús reconeix com a seus. El judici de les seues criatures li pertany exclusivament, i la revelació profètica té l'únic propòsit de confirmar-nos que existeix una religió vertadera i una falsa, que ell denuncia i descriu de manera robòtica, mitjançant l'agrupació dels missatges que la concerneixen en tota la seua revelació profètica. L'altar simbolitza la creu de Crist i els qui adoren allí són, per tant, els deixebles, anomenats i redimits per la seua sang vessada en aquest altar . L'adoració a Déu s'expressa mitjançant la contemplació de l'altar , és a dir, la contemplació de l'amor diví revelat pel sacrifici expiatori voluntari de Déu en Jesucrist. Entenent això, vegem Ap. 11:2: « Però l'atri exterior del temple deixa'l fora, i no el mesures, perquè ha sigut entregat a les nacions, i elles calcigaran la ciutat santa durant quaranta-dos mesos». La « ciutat santa » es refereix a la santa assemblea de vertaders cristians redimits, anomenats i triats, a la qual Déu crida « Jerusalem » en Apocalipsis 21.10. Aquest és, per descomptat, un nom simbòlic profetitzat de la vertadera ciutat terrenal d'aqueix nom en l'antic pacte. Per a Déu, el nom d'una ciutat implica i designa als seus habitants, perquè Déu no beneeix pedres ni ciment, sinó les ànimes humanes que habiten en aqueix lloc. En el nou pacte, els triats salvos estan dispersos pels països i per tota la terra, però en Jesucrist, formen per a Déu una assemblea espiritual que representa la « Jerusalem » ideal que ell estima i desitja salvar. Al mateix temps, aquest terme « ciutat santa » desvia la mirada dels falsos creients cap a la ciutat jueva que encara porta el nom de « Jerusalem». ", la supervivència del qual Déu ha afavorit, solament, per a recordar l'experiència dels primers pecadors als qui va castigar i va maleir, segons Dan. 8.23: " I a la fi del temps, quan els pecadors siguen consumits, s'alçarà un rei insolent i astut ."

En aquest versicle, « les nacions » calcigaran la ciutat santa durant 1260 anys, la qual cosa ens permet identificar a aquestes nacions amb els regnes d'Europa Occidental que van donar suport al règim papal i les seues injustes persecucions contra els serfs de Jesucrist. Però l'injust no són les persecucions que la fe distorsionada mereix en el judici de Déu. El que sembla injust no ho és tant com es podria pensar. I com Déu no permet que els seus sants es prenguen la justícia per la seua mà, utilitza la religió falsa, extremadament pecaminosa, per a castigar les imperfeccions de la fe cristiana distorsionada des de l'any 313. Després de segles i segles de falsos ensenyaments catòlics, quina classe de fe podrien mostrar els cristians fidels? Amb la doctrina de la salvació canviada i revocada, els vertaders creients només podien donar testimoniatge de Déu estant disposats a perdre la vida o ser empresonats pels monarques sotmesos als papes. Fins a l'any 1844, la fe cristiana estava contaminada per la pràctica del culte dominical i les falses doctrines heretades del catolicisme romà, de manera que els mateixos triats continuaven sent pecadors davant Déu. Al no estar lliures de

pecat, no podien, per tant, " llançar la primera pedra " contra un pecador culpable, com va ensenyar Jesús. I des d'aquesta lliçó espiritual, cap vertader sant es permetria castigar físicament a cap pecador. Per a aquest temps, on el pecat encara és universal, el Senyor recorda principis que només els seus vertaders triats respecten, la qual cosa els diferencia dels cristians " hipòcrites " del seu temps, segons Apocalipsi 13.10: " El que porta en captivitat, anirà en captivitat; el que mata a espasa, a espasa ha de ser mort. Ací està la paciència i la fe dels sants". Jesús denuncia ací la cruel i salvatge conducta guerrera del fals calvinisme o protestantisme anglicà, que participa activament en les " guerres de religió ". Responen a les agressions de les lligues catòliques i retornen colp per colp. Però Jesús va prohibir reaccionar d'aquesta manera al moment del seu arrest pels guàrdies jueus. Ignorant aquest judici i aquest orde de Jesús, els protestants van considerar i encara consideren "herois" religiosos a aquests combatents desobedients, als qui Déu, amb raó, considera " hipòcrites ". Aquell que, en Jesús, va declarar en Mateo 16.25: " Perquè el que vol salvar la seua vida, la perdrà; però el que perda la seua vida per mi, la trobarà ". En prendre l'"espasa ", l'hugonot (de l'alemany "Eidgenossen", que significa: lliga armada) de les Cevenas es va condemnar a morir a espasa i a perdre la vida eterna. El mateix va ocórrer amb els protestants que van portar als catòlics a la captivitat ; aquests, al seu torn, es veurien empresonats sense obtindre la vida eterna. En aquesta època sagnant, Apocalipsi 13.10 subratlla la diferència entre els vertaders triats del protestantisme i els falsos, als qui Jesús descriu, després dels jueus, com a « hipòcrites », perquè la fe cristiana es basa sobretot en el respecte i l'obediència a les normes ensenyades pel mateix Jesucrist, normes que han d'observar fins a la fi del món, marcat pel seu gloriós retorn, previst per a la primavera de 2030. Segons Apocalipsi 13:9, l'advertiment profètic només podia ser compresa per aquells il·luminats per l'Esperit: « Si algun té oïdes, que senta!» . Però en aquest missatge, Jesús només apel·la a la intel·ligència humana, que porta als éssers humans intel·ligents a tindre en compte les instruccions que escolten amb les seues « oïdes », o les dels seus apòstols, els qui donen testimoniatge en els Evangelis del que van sentir dir a Jesús. En llegir els seus testimoniatges en la Santa Bíblia, som considerats advertits per Déu i, per tant, responsables de les nostres reaccions i accions. Sense deixar enganyar per la conducta dels « hipòcrites », Jesús emfatitza els criteris dels vertaders sants als qui pot beneir i salvar: « Ací està la perseverança i la fe dels sants ». Perseveren en la seua fidelitat i no busquen prendre les armes per a salvar les seues vides, i accepten, si Déu li ho demana, perdre-les per a trobar-les com a norma eterna.

Déu li ordena a Juan no mesurar l'atri exterior del temple , i aquest mandat confirma la decisió divina d'entregar als cristians infidels a les persecucions del règim papal a Roma. Aquest missatge confirma els que Daniel presenta en Daniel 7.25 i 8.12: « Parlarà paraules contra l'Altíssim i infringirà als sants de l'Altíssim, i pensarà a canviar els temps i la llei; i els sants seran entregats a la seua mà per un temps, i temps, i la meitat d'un temps …/… L'exèrcit va ser entregat amb el sacrifici continu a causa del pecat; la banya va derrocar la veritat i va prosperar ». Subtilment, Déu renova el mateix missatge en tres formes diferents, però preciosament complementàries. El canvi de « els temps i la llei » de Daniel 7.25 defineix el « pecat » citat en Daniel 8.12. I tots dos versicles confirmen que la religió cristiana quedaria sota el domini d'un règim perseguidor, el règim papal catòlic romà. I en Apocalipsi 11:2 aquesta acció es presenta en la forma: " Però l'atri exterior del temple deixa'l a part, i no el mesures; perquè ha sigut entregat a les nacions, i la ciutat santa serà trepitjada per quaranta-dos mesos ". En Daniel i Apocalipsi, les nacions que donen suport al poder papal romà estan simbolitzades per les " deu banyes ", és a dir, deu poders nacionals que es troben en Daniel 7:7 i 24. En Apocalipsi 12:3, 13:1, 17:3, aquestes " deu banyes " porten o no " diademes ", la qual cosa ajuda a identificar el context al qual es dirigeix la profecia. Les tres referències, per tant, es refereixen, successiva i cronològicament, a l'Imperi Romà, al règim papal romà i al règim protestant perseguidor final que va assotar i dominó en el moment del gran retorn gloriós de Jesucrist.

El santuari hebreu ens informa mitjançant les dimensions i proporcions que Déu atorga a les dues habitacions que conformen la botiga de reunió. De fet, en colzes, la mesura del temps, el lloc sant on entra el sacerdot mesura 40 colzes de llarg per 20 colzes d'ample, i el "lloc santíssim", o "lloc santíssim" de la segona habitació reservada per a la presència de Déu, és un quadrat cúbic de 20 colzes. Les proporcions de les dues habitacions són, per tant, de dos terços i un terç, com els 6000 anys del temps humà: 4000 anys fins a la mort de Crist i 2000 anys després d'ell. En manar-ho construir per Moisés, Déu va voler confirmar aquest missatge sobre el temps total de la seua selecció dels triats terrenals. I això, a més de que va ser construït uns 2500 anys després d'Adán. Aquesta construcció va ser doncs particularment realitzada per a la nostra última generació de sants triats per als qui aquest coneixement dels 6000 anys permet hui establir el retorn final del diví Crist gloriós per a la primavera de l'any 2030 del nostre fals calendari romà; el que em fa dir que Roma és la imatge perfecta de la falsedat i de l'engany, coses practicades en " arrogància". » que Déu li atribueix en les seues revelacions profètiques de Daniel 7:8 i Apocalipsi 13:5.

El pla de salvació es va complir precisament com l'anunciava aquest simbolisme del santuari. Van transcórrer 4000 anys, i després de la primavera de l'any 4001, en vespres de la Pasqua, segons l'anunciat als seus apòstols, Jesús es va deixar arrestar, jutjar i castigar amb 120 fuetades, i va oferir voluntàriament la seua vida al turment mortal de la crucifixió romana sense protestar per la injustícia d'aquest tracte. No podia protestar, perquè era l'organitzador d'aquest judici, alhora que la víctima. Vivint la seua passió amb antelació, Déu va inspirar al profeta Isaïes, en Isaïes 53, a explicar aquest sacrifici voluntari realitzat per Déu mateix en persona. I la situació era tan inimaginable que podem comprendre la incredulitat dels jueus contemporanis davant aquesta acció. Això és encara més cert perquè els dotze apòstols triats per Jesús es van comportar de la mateixa manera, fins i tot fins al punt de no escoltar els anuncis que Jesús va fer sobre aquest tema. Per tant, no va ser aquesta incredulitat la que va condemnar a la nació de l'antic pacte. La causa de la seua maledicció va vindre després, després de la resurrecció de Jesús, és a dir, quan Jesús va donar i va ensenyar les explicacions d'aquesta mort expiatòria als seus apòstols, llavors plenament convençuts de l'amor de Déu així demostrat. L'any 34, el clergat religiós nacional jueu de Jerusalem va condemnar a lapidació i va executar al jove diaca Esteban, acabat de nomenar pels apòstols de Jesús. Els religiosos van cometre allí l'acte que els condemnaria a una maledicció definitiva que resultaria en la destrucció de tota la nació jueva, a les mans de les tropes romanes liderades per Tito, l'any 70 del nostre fals calendari romà. El que profetitza Daniel 9.26: « Després de les seixanta-dues setmanes, un Ungit serà eliminat i no tindrà successor . El poble d'un líder que vindrà destruirà la ciutat, el santuari i la santedat , i la seua fi serà com un diluvi; està determinat que les devastacions duraran fins a la fi de la guerra ». Les paraules ratllades estan mal traduïdes i no s'ajusten al text hebreu original. El terme « santedat » es refereix als líders religiosos, els vertaders culpables del rebuig del « messies ». És lamentable que aquests errors de traducció oculten als homes la precisió de les profecies divines, doncs, correctament traduïts, els anuncis divins s'identifiquen en la realitat consumada, i les coses adquireixen un vertader significat edificant per a les ànimes humanes. Vull destacar ací el lapse de 40 anys que separa la mort de Jesús de la destrucció de Jerusalem. Per això el número 40 apareix sovint en el pla de salvació preparat per Déu perquè simbolitza la “prova” de fe organitzada per Déu; 40 dies i 40 nits de pluja pel diluvi; 40 anys de desert per 40 dies d'espionatge en la terra de Canaán; 40 dies i nits de dejuni per a Jesús al començament del seu ministeri; 40 dies entre la seua resurrecció i la festa de Pentecosta; i, finalment, 40 anys entre el seu anunci a les dones de Jerusalem que la seua ciutat seria destruïda i la data en què es va complir l'acció.

Les dues estades sagrades del santuari o tabernacle hebreu estaven separades per un vel que el sacerdot sol podia creuar en ocasió de la festa del «Dia de l'Expiació», en hebreu «Yom Kipur». Aquesta prohibició tenia una explicació profètica, perquè aquest encreuament profetitzava el pas de Jesucrist de la terra al cel, d'on va vindre en la forma de l'arcàngel Miguel. Era així de simple, però havia d'entendre: el lloc sant era la terra i els ritus sacerdotals terrenals, mentre que el «lloc santíssim» o «lloc santíssim» simbolitzava el cel, on els éssers humans no poden entrar sense passar per la mort, per regla general, amb l'excepció dels casos d'Enoc i Elías.

Déu havia organitzat l'any jueu segons una successió de festivitats religioses que profetitzaven el pla de salvació global. I segons aquest principi, cada any que transcorria renovava aquest anunci del pla de salvació global. Així, any rere any, es van succeir les celebracions anuals del «Dia de l'Expiació», així com les de la festa primaveral de la «Pasqua», fins al dia en què Jesús va aparéixer en la terra per a complir, simultàniament, en la primavera del nostre any 30, en vespres de la Pasqua oficial, les festivitats finals de la «Pasqua» jueva i el «Dia de l'Expiació». La profecia de Daniel 9.24 anuncia, precisament, en permetre que se li done data, aquesta última « expiació dels pecats » que Jesús va vindre a realitzar, oferir com a víctima voluntària. Això és el que l'àngel Gabriel li va dir a Daniel en el versicle 23: « Quan vas començar a orar, va eixir la paraula, i he vingut a anunciar-te-la, perquè eres estimat . Para atenció a la paraula i comprén la visió! El que Daniel hauria d'haver pogut entendre, no pots tu també entendre-ho? La resposta està en l'exhortació: " Para atenció a la paraula! ". La resta és només qüestió d'intel·ligència, donada o no per Déu, per a la qual, igual que Daniel, has de ser " estimat ". Gabriel després diu en el versicle 24: « Setanta setmanes estan determinades sobre el teu poble i sobre la teua santa ciutat, per a acabar les transgressions i posar fi als pecats, per a expiar la iniquitat i introduir la justícia eterna , per a segellar la visió i la profecia , i per a ungir el Lloc Santíssim» . Observar que l'anunci adquireix l'aspecte d'un ultimàtum dirigit a la nació jueva; el seu menyspreu serà la causa de la seua destrucció. El preu pagat per Jesús és tan alt que es pot comprendre que la seua oferta de salvació no és incondicional. I ja el fet de ser per a Déu, com Daniel, " un estimat ", fa ridícules i absurdes les pretensions de salvació presentades per éssers humans superficials i hipòcrites. El programa de Déu és ambiciós i ha de ser ben comprés, perquè està escrit: " posar fi a les transgressions i posar fi als pecats ". Atés que el pecat està omnipresent en tota la terra en el nostre temps, es podria creure que el pla de Déu ha fracassat, però s'estarien

equivocats perquè ha tingut un èxit perfecte. El que han de comprendre és que aquest pla només beneficia als " estimats " de Déu, i de fet no són molt nombrosos, estranys en totes les èpoques de la vida terrenal. Però per a ells i només per a ells, Jesús ha posat fi al pecat original, heretat d'Adán, que va justificar les dues morts successives heretades com a conseqüència d'aquest pecat: la La anomenada mort natural i carnal, i la que assotarà als rebels en el judici final després de la seua resurrecció: « la segona mort », citada en Apocalipsi 20.14: « I la mort i l'Hades van ser llançats al llac de foc. Aquesta és la segona mort , el llac de foc ». Quant a la pràctica individual del pecat, aquesta s'esvaeix gradualment fins a desaparéixer per complet a causa de l'amor que se sent per Déu en Jesucrist; un « estimat » de Déu ja no pot pecar voluntàriament contra el Déu que mestressa i al qual desitja servir fidelment en el nom de Jesucrist, qui així obté la fi del pecat desitjat i requerit per Déu en el seu pla de salvació.

El missatge de l'àngel Gabriel és d'una claredat i senzillesa sorprenents. L'únic vel que cobria les seues paraules era que Déu mateix vindria a la terra per a complir aquest últim "dia d'expiació". La continuació del seu anunci en el versicle 25 permetrà a Daniel, i a nosaltres, calcular la data de la vinguda del Messies profetitzat, amb la guia revelada: " Sap, doncs, i entén que des del moment en què es va anunciar la paraula que Jerusalem seria reconstruïda fins a l'Ungit, el Líder, hi haurà set setmanes i seixanta-dues setmanes ; els carrers i els fossats seran reconstruïts, però en temps perillosos " .

Els recorde que Daniel mai va preguntar a Déu quan vindria el Messies. En la seua llarga i apassionada oració, només volia saber quan els hebreus deportats a Babilònia podrien tornar a la seua pàtria. Va plorar per Jerusalem i el seu prestigiós i gloriós temple sagrat destruït. Contra tota expectativa i esperança, Déu ho arrancarà de la seua visió terrenal de les coses en revelar-li el secret del seu pla de salvació, basat en la mort expiatòria del Messies profetitzat. Mitjançant aquesta mort voluntària, que ofereix com a expiació una vida divina i humana perfecta, Déu « portarà justícia eterna » que podrà beneficiar, exclusivament, a aquells als qui considera « els seus estimats ». El verb « portar » representa meravellosament bé aquesta vinguda de Crist, que ve a presentar en la terra per a oferir la seua vida perfecta, és a dir, la seua perfecta « justícia eterna », com a sacrifici. I posseint la vida eterna per la seua divinitat, Jesús mateix va ressuscitar i pot des de llavors oferir als seus " estimats " redimits la vida eterna que els permetrà viure, eternament, en la seua companyia, en la dimensió celestial que serà en definitiva la de la nostra terra actual, llavors regenerada i glorificada.

En anunciar a Daniel els fonaments del futur nou pacte en Jesucrist, Déu confirma que la demostració de l'experiència jueva de l'antic pacte s'ha complit i ha conclòs amb el càstig de la deportació del poble i els seus líders a Babilònia. El retorn a Israel no tindrà un altre propòsit que esperar la primera vinguda del Messies, segons l'anunci presentat a Daniel, el profeta de Déu el nom del qual Jesús citarà.

El temps d'aquesta vinguda es basa, per tant, en la identificació de la data que recolza les " 69 setmanes " d'anys reals citades, és a dir, 483 anys reals. La resposta es troba en Esdras 7:7 i es refereix a un decret ordenat per l'emperador Artajerjes I, anomenat "De Mà Llarga", i aquest decret està datat " el seté any del rei ", que designa l'any -458. En el moment establit per aquest càlcul, és a dir, en la tardor de l'any 26, Jesús va començar el seu ministeri terrenal, després d'haver sigut batejat per Juan. Tres anys i sis mesos després, és a dir, " a mitjan setmana 70 profetitzada ", d'acord amb l'anunci de Daniel. 9.27, amb la seua mort patida en la vespra de la Pasqua de l'any 30, va posar fi als ritus sacrificials d'animals de l'antic pacte: " Per una setmana farà ferma el pacte amb molts, i a la meitat de la setmana farà cessar el sacrifici i l'ofrena ; i el desolador cometrà les coses més abominables, fins que caiga sobre el desolador la destrucció i el que està determinat. I sobre l'ala estaran les abominacions de la desolació, fins a la destrucció total, i el resolt vindrà sobre els desolats . En el text hebreu original, l'esment « i sobre l'ala » es refereix a l'acció religiosa i troba el seu compliment en les abominacions comeses pel règim papal catòlic romà durant els 1260 anys del seu despòtic i cruel regnat, secundat per les monarquies europees, però especialment per la de França, a la qual Roma considera la seua «filla major».

Les dues habitacions del tabernacle hebreu estaven separades per un vel que representava tant a Jesucrist com al pecat, com el boc en la festa del Dia de l'Expiació . Representava el pecat perquè és el pecat el que separa a l'home de Déu i l'aïlla en la terra. Però també representava a Jesucrist perquè el vel tenia dues cares: en el costat del Lloc Sant, la imatge del terrenal, i en el costat del Lloc Santíssim , la imatge del celestial . Jesucrist portava en la seua naturalesa i experiència aquestes dues característiques del terrenal i el celestial. Així, es presentava, com el vel del santuari, com el mediador que connecta el cel i la terra en reconciliar a Déu amb l'home estimat , els pecats del qual perdonava en nom de la perfecta justícia eterna de Jesucrist.

En Daniel 9.24, Gabriel li diu a Daniel: « Sella la visió i al profeta , i ungeix el Lloc Santíssim » . El Messies és anunciat així sota el títol de « profeta ». Això serà confirmat per Jesús en la seua paràbola

dels vinyaters. Es presenta després de molts « profetes » que Déu va enviar a les autoritats jueves per a telefonar-les al penediment. I en l'aparença terrenal de la seua acció, és un senzill però gran « profeta » que multiplica els miracles divins. El « segell de la visió » designa l'aplicació, és a dir, el compliment de la visió concretada pel ministeri de Jesucrist. I el « Lloc Santíssim » que anava a ser « ungit » continua sent ell; el « Rei de reis i Senyor de senyors de la terra ». D'Apocalipsi 19.16: « Tenia en la seua vestidura i en la seua cuixa un nom escrit: Rei de reis i Senyor de senyors». Aplicada a Jesús, aquesta unció es va aconseguir mitjançant la publicació de la seua victòria, reconeguda en el cel per Déu Padre i els seus àngels fidels. Però també és, segons el ritu del "Dia de l'Expiació", la unció celestial, ja que el seu símbol terrenal, anomenat "Lloc Santíssim" o Lloc Santíssim, havia de rebre la seua sang vessada per a pagar el rescat pel pecat original i altres pecats comesos pels triats redimits. En entrar al vertader cel després de la seua resurrecció, Jesús va portar la seua justícia i no la seua sang humana, i Satanàs i els seus dimonis celestials van ser els primers a patir les conseqüències d'aquesta unció justa profetitzada. Van ser expulsats definitivament de la dimensió celestial reservada només per a Déu i les seues criatures fidels, els seus " estimats ", segons Apocalipsis 12:7-9: " I va haver-hi una batalla en el cel. Miguel i els seus àngels van lluitar contra el drac . I el drac i els seus àngels van lluitar, però no van prevaldre, i ja no es va trobar el seu lloc en el cel". I va ser llançat fóra el gran drac, la serp antiga, que es diu diable i Satanàs, el qual enganya al món sencer; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell .

La unció profetitzada es refereix principalment a Jesús, la victòria de la qual sobre el pecat i la mort l'entronitza en el cel amb el títol justificat de « Sant dels sants, Rei de reis i Senyor de senyors ». I en la terra, el temple de Jerusalem transmet un missatge final a l'hora de la mort de Jesús. Déu assenyala que la seua mort és reconeguda i que la reconciliació entre ell i els triats redimits és validada: el seu pecat és perdonat, alguna cosa que assenyala esquinçant de dalt a baix el vel que separa simbòlicament el cel de la terra. Des d'aqueix moment, el temple terrenal ha complit la seua funció profètica simbòlica. I la confirmació vindrà donada per la benedicció de l'Església o l'Assemblea edificada sobre Crist i els seus dotze apòstols. El temple de la nova aliança és aquesta vegada, únicament, espiritual, i les pedres que el construeixen són humanes, des de Jesús fins als últims triats redimits abans de la fi del temps de la gràcia col·lectiva i individual.

El pla de salvació estava simbolitzat pels elements presents en aquest santuari. Imatge profètica dels triats redimits, però també dels principis aplicats en el sacerdoci celestial de Jesucrist, el sacerdot, en entrar en l'atri del santuari, es trobava amb l'altar dels sacrificis, que revelava l'acusació del pecat de l'home. Després, avançant cap al tabernacle, era llavat i banyat en la pila d'abluciones anomenada la " mar ", imatge de la mort; de la primera i de la segona, a la qual no se sotmetrà perquè Jesús el va justificar. En la nova aliança, aquest bany és el del baptisme, mitjançant el qual l'home es compromet oficialment amb Déu i confirma la seua sol·licitud de la condició d'esclau que es posa al servei de Déu en Jesucrist. Llavors pot entrar en el tabernacle i troba a la seua dreta la taula dels dotze pans de la proposició, imatge del cos de Jesucrist consumit simbòlicament en forma de pa sense llevat en el ritu del Sant Sopar. A la seua esquerra es troba el candeler de set braços, que simbolitza l'Esperit Sant i la llum de Jesucrist; el número set és el símbol de la santificació. En el centre de la sala, enfront del vel que separa, el sacerdot troba l'altar de l'encens, que simbolitza l'agradable aroma que les oracions dels seus estimats presents en el nom de Jesucrist adquireixen per a Déu: Jesús mateix es va encarnar com el primer dels " estimats " de Déu, davant els seus triats redimits.

A l'habitació prohibida a l'home, per ser símbol del cel, la part posterior del mur està coberta en tot el seu ample i la seua altura de 20 colzes per les ales esteses de dos àngels que es troben en el centre de l'habitació, sobre el propiciatori, un altar col·locat sobre l'arca de l'aliança que conté les dues taules dels deu manaments de Déu. Les ales dels àngels confirmen el símbol del cel i la religió, la qual cosa dóna sentit a l'expressió " sota l'ala " citada en Daniel 9.27. I l'aparença del conjunt col·loca, en un paper central, els deu manaments de Déu, la transgressió dels quals requereix, per a ser perdonada, la mort del Messies en l'altar, és a dir, el propiciatori, imatge de la creu de Crist. És sobre aquest altar, en l'única ocasió de la festa anual de Yom Kipur , on havia d'emportar i depositar per aspersió la sang del boc immolat. Per tant, trobem en aquesta imatge del cel tot l'ensenyament del pla de salvació realitzat en la terra per Jesucrist. Al costat de l'arca, també estaven el rotllo escrit per Moisés sota el dictat de Déu i la vara d'Aarón que havia reverdit, i el que cobra especial importància per a mi i els meus missatges de hui: un atuell que contenia un ómer del mannà donat per Déu en el desert per a alimentar als hebreus.

Déu confirma així la importància que concedeix a aquests objectes col·locats prop de l'arca del seu pacte. La llei de Moisés conservarà el seu valor perpetu per als habitants de la terra. La vara d'Aarón ens recorda que Déu dóna autoritat als seus profetes, i Amós 3:7 confirma aquesta importància en dir: « Perquè el Senyor Yahvé no fa res sense revelar el seu secret als seus serfs els

profetes ». Quant al mannà , ens ensenya la nostra necessitat contínua de nodrir-nos amb la paraula de Déu, que prolonga o acaba la vida de les nostres ànimes. Perquè si l'aliment terrenal ens permet prolongar la força del cos físic en la nostra vida terrenal, l'aliment espiritual que Déu ens dóna ens permetrà prolongar eternament la vida de la nostra ànima. La comparació estableix el valor que mereixen aquests dos tipus d'aliments; però, per descomptat, per a valorar l'elecció que prolonga la vida fins a l'eternitat, cal creure en l'existència d'aquesta possibilitat i, per a això, cal tindre la fe vertadera que només Déu pot beneir i nodrir.

Hi ha alguna cosa més a destacar en l'aparença d'aquest santuari hebreu: la presència d'or que ho cobreix tot: les parets, els pals i tots els elements depositats en ell. Per a Déu, l'or no té valor comercial ni financer, sinó que la raó del seu ús resideix únicament en el seu caràcter inalterable. Déu va crear aquest material únicament amb aquest criteri inalterable, per a convertir-lo en el símbol de l'única fe que accepta i que li delecta. Això és el que ensenyen les paraules de Pedro en 1 Pedro 1:7: « Perquè sotmesa a prova la vostra fe, molt més preciosa que l'or, el qual encara que perible es prova amb foc , siga trobada en lloança, glòria i honra quan siga manifestat Jesucrist ». El missatge diví és clar: la fe d'aquells als qui ell vol i pot salvar per la justícia de Crist ha de ser inalterable i, per tant, no ha de ser afeblida en cap concepte per la seducció, la força ni per cap altre mitjà com el descoratjament o la peresa. Déu beneeix i aprecia només la perseverança i la paciència activa. En aquesta construcció, els pals que formen el recinte exterior de l'atri i el lloc sant tenen una base de bronze que simbolitza el pecat terrenal que continuarà fins al gloriós retorn de Jesucrist. La seua encarnació va tindre com a propòsit entrar en contacte directe amb la humanitat pecadora.

En aquest mateix lloc sant, apareixen patrons en el vel en blau i roig: el blau representa el caràcter celestial i el roig el color del pecat, que és el de la sang humana i animal. Isaïes 1.18 ho confirma en dir: « Veniu després, i estiguem a compte!», diu Yahvé. « Si els vostres pecats anaren com la grana, com la neu seran emblanquits; si foren rojos com el carmesí, vindran a ser com a blanca llana » . A més, Jesús va vindre a la terra per a carregar amb els pecats dels seus triats i expiar-los en el seu lloc. Aquest missatge es va transmetre simbòlicament quan els romans van vestir a Crist amb una túnica roja per a confirmar el seu títol de Rei dels jueus abans de col·locar-li una corona d'espines com a corona real. La seua cruel burla portava amb si un missatge diví molt real perquè ell era veritablement el " rei dels jueus ", i encara més, era el " Rei de reis i Senyor de senyors " amb moltes " corones o diademes ", segons Apocalipsis 19.12: " Els seus ulls eren com anomena de foc; hi havia al seu cap moltes diademes ; i tenia un nom escrit que ningú coneixia sinó ell mateix " .

El santuari es va convertir en un obstacle per a l'adventismo naixent. Una traducció deficient ho va influir injustament en el decret de Daniel 8.14, durant la construcció dels fonaments doctrinals de l'Adventismo del Seté Dia. Al no comprendre-les, els religiosos interpreten les paraules i imatges de les visions divines literalment, oblidant aquestes paraules de Jesús, citades en Juan 6.23: « L'esperit és el que dóna vida; la carn per a res aprofita. Les paraules que jo els parle són esperit i són vida ». La subtilesa espiritual és una especialitat de l'Evangeli de Juan; l'he llegit extensament i l'he escoltat en àudio, tant que la seua elevada espiritualitat m'ha resultat familiar. Així, no he caigut en el parany del literalismo en la qual cauen molts creients. Tant és així que, en ingressar a l'adventismo, vaig comprendre immediatament el paper simbòlic del santuari hebreu, construït segons el model que Déu va mostrar, en una imatge virtual en una visió construïda per a aquest propòsit, a Moisés mentre estava amb Déu en la muntanya Sinaí. L'adventismo s'ha imbuït de la idea que existeix un santuari en el cel que va servir de model per a construir el terrenal. Però estic convençut que no és així i que el santuari terrenal només transmet un missatge simbòlic i profètic útil, únicament fins al gloriós retorn de Jesucrist. Perquè, de fet, Déu li ha donat diversos significats a aquest santuari. Primer, Jesús va comparar el seu cos amb un temple; després, Pablo ens ensenya que l'Església és el cos de Crist, i també ho és individualment: el nostre cos és també el temple de Déu, en el qual, en Jesucrist, Déu ve a habitar en nosaltres. Així trobem el projecte profetitzat per Déu en Èxode 25:8, on li va dir a Moisés: « Faran un santuari per a mi, i jo habitaré entre ells . Faràs el tabernacle i tots els seus utensilis segons el model que jo et mostraré ». El santuari de l'antic pacte només profetitzava el pla de Déu d'habitar en les ànimes dels seus triats. En aquest antic pacte, els hebreus no van ser triats i, per això, com a homes comuns i rebels, no suportaven que Déu visquera entre ells i volgueren reemplaçar-lo amb un rei com els pobles pagans del seu temps. Com al poble religiós s'organitza en comunitat, el fracàs està assegurat , perquè el pacte jueu i el pacte cristià han fracassat, successivament, col·lectivament, perquè el pla de Déu només pot triomfar individualment . I així ha sigut al llarg dels 6.000 anys de la seua selecció de triats terrenals, i en 1 Cor 11.17, l'apòstol Pau dóna testimoniatge d'això ja en el seu temps: " En donar aquest advertiment, no us lloe, perquè us reuniu no per al millor, sinó per al pitjor ".

La funció del santuari era, per tant, escenificar el pla de salvació de Déu, i els nombrosos elements que el componen no tenen un altre propòsit que revelar-nos allò al que Déu concedeix vital

importància. Descobrir els secrets que concerneixen a aquest santuari equival, per tant, a augmentar el nostre coneixement del vertader Déu Creador, perfecte en amor i justícia, i a descobrir la norma del seu judici per a cada època viscuda.

Per a les necessitats temporals del moment, en 1844, Déu va donar a tres adventistes una visió de Jesús oficiant com a Summe Sacerdot en un suposat santuari celestial. Jesús simplement va usar aquesta imatge per a dirigir als beneïts adventistes el missatge que denunciava el retorn de la pràctica del pecat a l'Església cristiana. La imatge donada, la de l'acció relacionada amb el "Dia de l'Expiació", suggeria que el poble infidel havia restaurat la situació dels pecadors tal com era abans de la seua mort expiatòria. En tornar al pecat l'any 313, la religió cristiana havia traït el pacte del nou pacte, i per la visió donada, els adventistes haurien d'haver comprés que Jesús estava negant la seua gràcia als cristians que practicaven els pecats heretats de l'església papal romana. En aquells dies, la traducció errònia de Daniel 8.14, « el santuari serà purificat », va adquirir ple significat, perquè el «santuari » espiritual, que en conjunt designa a l'Església de Crist, havia de ser « purificat » mitjançant l'abandó dels pecats romans. Més tard, al voltant de 1991, Déu em va guiar a traduir correctament aquest versicle de Daniel 8.14: « la santedat serà vindicada ». Aquest qüestionament de la « santedat » es referia precisament a la falsa « santedat » de l'Església Adventista oficial d'aquell llavors. Després d'haver-me fet anunciar el seu retorn en 1994, Jesús no va trobar en 1991 la fe demostrada pels adventistes de 1843 i 1844 quan van rebre el mateix anunci; en conseqüència, va rebutjar aquesta indigna « santedat » després de 1994 i li va negar la seua « justícia ». I des de principis de 1995, com a signe de confirmació d'aquest rebuig, l'adventismo oficial va entrar en l'aliança protestant que honra el dia de descans romà: el diumenge del vertader primer dia segons Déu.

En una època en la qual el desenvolupament de la informàtica i l'electrònica permet a l'home construir robots actius, podem, més que mai, comprendre com la seua creació revela la immensa glòria del Déu vivent. Perquè si l'home assigna i "programa" tasques per als seus robots, abans que ell, en crear-los, Déu va fer el mateix, amb l'enorme diferència que li va donar a la seua criatura una vida lliure i independent, capaç de prendre les seues pròpies decisions i, com a tal, assumir totes les conseqüències.

Tot el santuari era, de fet, la imatge de la criatura humana perfecta, feta a imatge de Déu, tal com va existir només dues vegades: la primera en el primer Adán, pur i innocent, i la segona, en el segon Adán, en la perfecta puresa de Jesucrist. El santuari era la imatge del pla que Déu tenia per a l'home, en qui el seu Esperit podia habitar i habitaria eventualment. El Lloc Sant era la imatge del cos humà, i el Lloc Santíssim simbolitzava aquesta cohabitació divina que va acabar a causa del pecat de l'home. Com a resultat, el vel impenetrable va caure del cel, separant a l'home de Déu com les dues habitacions del santuari. Per tant, en expiar el pecat dels seus triats, Jesús els va oferir el benefici de la seua justícia eterna ; la qual Déu va confirmar en esquinçar el vel del temple, posant així fi a aquesta separació entre ell i la seua criatura redimida, anomenada i triada, en la qual restaurarà la imatge de Jesucrist, és a dir, la imatge de Déu. I en aquesta etapa, el pla de salvació preparat per Déu arriba a la seua meta i es compleix perfectament en oferir a Déu i als seus redimits una felicitat perfecta feta possible, que continuarà eternament, a partir de l'inici del seté mil·lenni que arriba en la primavera de l'any 2030.

Si el nostre cos és el santuari de Déu, llavors és de la més alta santedat. I així podem comprendre millor que estem obligats a honrar-ho, a respectar-ho per a no danyar-ho. Aquest missatge va ser clarament comprés i expressat per Pablo en 1 Corintis 6.19: " Potser no saben que el seu cos és temple de l'Esperit Sant, qui està en vostés, el qual tenen de Déu, i que no són els seus propis amos? ". Per tant, l'elecció del nostre aliment no és innocent, perquè el nostre cos està fet del que mengem, i el mateix ocorre amb l'aliment del nostre esperit, la necessitat vital del qual és la paraula de Déu i els seus ensenyaments, o "el pa" o "el mannà" de la nostra existència.

Aquestes Veritats han sigut clarament demostrades i explicades, i si algú vol qüestionar-les, pot fer-ho, però serà a la seua costa, perquè al final, s'enfrontarà al mateix Déu Creador, qui li demostrarà el seu error i li condemnarà. Només llavors podrà penedir, massa tard, d'haver sigut tan descurat, imprudent o arrogant.

Veritats dures d'escoltar però bones per a escoltar.

Com a serf de Déu en Jesucrist, compartisc amb ell la lluita que s'oposa al pensament humanista terrenal. Per tant, armat amb la cuirassa de la seua justícia, l'escut de la fe, l'elm de la salvació i el cinturó de la seua veritat, prenc l'espasa del seu Esperit Sant per a combatre i denunciar la falsedat i

la injustícia que caracteritzen fonamentalment a la societat humana terrenal.

Però abans d'analitzar els diversos aspectes de la injustícia humana, dirigim la nostra atenció al model únic de justícia perfecta que Déu representa i que va vindre a encarnar en Jesucrist enmig de la humanitat pecadora. Tornem a l'origen de totes les seues creacions de llibertat vis-à-vis. Déu atorga total llibertat a totes les criatures que crearà. Per què actua així? Perquè anhela amor i desitja sentir l'amor que les seues criatures li donen lliurement. Per desgràcia, aquest meravellós projecte portarà amb si un inevitable inconvenient: en la seua llibertat, la criatura també pot no estimar a Déu i rebel·lar contra ell. Déu ho sap, però el seu desig d'amor és més fort que els problemes de la rebel·lió. En qualsevol cas, al final, només permetrà viure eternament a aquelles criatures que s'hagen mostrat dignes d'ella. No obstant això, la destrucció de les vides rebels pot atribuir a ell com una acció injusta, ja que ell mateix ha donat a les seues criatures la llibertat de rebel·lar contra ell. Destruir-los sistemàticament seria possible, però llavors actuaria com un tirà, tal com la humanitat els produiria posteriorment en grans quantitats. I ací resideix el quid del problema que Déu ha de resoldre i desfer. Aquest problema resideix en el seu caràcter i naturalesa, perfectament justos i amorosos, perquè és tan perfectes en tots dos aspectes que li és impossible cometre una acció que ell mateix poguera jutjar injusta. De fet, per a ser encara més clar, diguem que Déu no pot exigir a les seues criatures res que no s'exigisca a si mateix. Per tant, planejarà entrar en la norma de la vida humana, per a demostrar que exigeix dels seus triats només allò del que ell mateix s'ha mostrat capaç, en les mateixes condicions de la vida humana. I per al gran Déu creador, aquesta és una regla i una llei permanents i eternes, com la seua existència. Al llarg de la Bíblia, Déu recorda la seua exigència de justícia, però aquesta norma és tan perfecta i elevada que els éssers humans no poden definir-la tal com és. No en va, en les seues benaurances, en Jesucrist, Déu va dir: « Benaurats els que tenen gana i set de justícia, perquè ells seran assaciats ». Els règims formats en la terra, per molt diferents i oposats que siguen, són incapaços de respondre per a assaciar aquesta perfecta « gana i set de justícia ». Qui pot experimentar aquesta « fam i set » de vertadera « justícia »? Els triats, els estimats, els qui porten al seu Creador l'amor que ell va vindre a guanyar i meréixer mitjançant l'ofrena de la seua vida, mòlta i crucificada per a expiar els seus pecats. I ací, de nou, en aquesta demostració d'abnegació total, Déu s'anticipa a la seua criatura i dóna testimoniatge de la força i el poder del seu amor per ella, de manera que, al seu torn, té dret a exigir-li reciprocitat. En el seu ensenyament, Jesús sempre es col·loca en primer lloc, perquè exigeix que els seus triats es mostren capaços d'actuar com ell ho va fer per ells. La gran selecció que Déu realitza en nom de Jesucrist només pot seleccionar éssers que estimen i comparteixen plenament el seu sentit de justícia perfecta. I repetisc, el seu sentit de justícia és tan absolut que no pot permetre actuar injustament. És per aquesta diferència que es distingeix de les seues rebels criatures celestials i terrenals, en encarnar la seua naturalesa perfecta en l'home Jesús, en qui revela tota la seua bellesa moral. Déu és tan perfecte amor i justícia que el seu govern només pot construir sobre la idea de compartir i compartir perfectament. És, per tant, una vertadera demostració de l'etern ideal celestial que Jesús va vindre a demostrar en fer serf dels seus serfs. I ací, novament, en aquesta acció concreta i visible, es va distingir dels falsos serfs que pretenien servir-li i seguir-li. Tota la lliçó que Jesús volia donar als seus triats, perquè conegueren i comprengueren el model de vida que els proposa, es troba en les seues paraules citades en Juan 13.13-17: « Vostés em criden Maestro i Senyor; i diuen bé, perquè ho sóc. Perquè si jo, el Senyor i el Mestre, els he llavat els peus, vostés també han de llavar els peus els uns als altres; perquè exemple els he donat, perquè facen com jo els he fets . De cert, de cert els dic: el serf no és major que el seu senyor, ni l'apòstol major que qui el va enviar. Si saben aquestes coses, felices seran si les fan ». I el tema del meu estudi es confirma plenament amb aquesta frase de Jesús: « Perquè els he donat exemple, perquè facen com jo els he fets ». L'exemple que Jesús dóna a tots els que lligen les seues paraules és un model d'humilitat perfecta, que a l'home encara li costa molt comprendre a causa del seu elevat nivell. Això és difícil d'entendre per a un ésser humà, però tan poderós i gloriós com és, Déu no té ni un polsim d'orgull en ell. Està orgullós de ser el que és, perquè aquest orgull és legítim, just i merescut, però aquest orgull no arriba al nivell de l'arrogància. En Jesús, Déu va demostrar que no sent la necessitat d'elevar per damunt dels altres, perquè el seu plaer està a compartir i en la vertadera igualtat. L'experiència del lavatorio de peus és un model perfecte de la humiliació de la qual es va mostrar capaç. I qui es mostra capaç d'actuar com ell sense sentir la més mínima incomoditat o reticència se suposa que demostra que comparteix el nivell d'humilitat requerit per Déu per al triat que ha de compartir la seua eternitat. Trobarà en el regne celestial etern en Jesús i els seus uns altres triats, el company ideal que li permetrà una vida col·lectiva eterna sense núvols, sense problemes, sense disputes. La lliçó d'aquest lavatorio de peus és, com especifica Jesús, només un exemple; Això significa que aquesta humilitat no ha de limitar a aquesta cerimònia religiosa, sinó que ha de representar un criteri de caràcter permanent i constant en tota la vida del triat. El requisit diví d'aquesta humilitat perfecta facilita la seua selecció, perquè són estranys, extremadament estranys,

els éssers celestials i terrestres que manifesten aquesta absència d'orgull i aquest alt nivell d'humilitat. I és una sort que Déu no es deixe enganyar per la falsa pretensió del comportament humà en els ritus religiosos, perquè aquests ritus serveixen com a màscares després de les quals regna la més perfecta hipocresia. Però, afortunadament, Déu no pot ser enganyat per ningú, i el seu judici, basat en el coneixement del pensament humà, garanteix una selecció perfectament justa i reeixida.

Per a resumir el que s'acaba de dir, conservem la idea que, a diferència de la seua criatura, que pot ser injusta, Déu no pot, sent per naturalesa perfectament just i amorós. Podria ser just sense ser amor? No. Podria ser amor sense ser just? No més. Així, es pot dir que el seu amor és justícia i la seua justícia és el seu amor. Però comparar l'amor amb la justícia li dóna a aquest amor un estàndard molt diferent del que li atorga la humanitat. Per als éssers humans, l'amor se sent com un sentiment. Seria diferent per a Déu? No ho crec, perquè el sentiment és una creació divina que Déu mateix pot experimentar, ja que busca aquest sentiment plaent per a si mateix i per al seu "estimat" a qui dóna la vida. El sentiment és, per tant, legítim, però segons Déu, només té aquesta legitimitat en la seua concordança amb la justícia perfecta. I ací és on sorgeix el problema de la humanitat i els àngels separats de Déu, separats entre si pel pecat, per l'actitud rebel, contestatària i menyspreadora.

En la nostra humanitat, parlem molt de l'amor, el cantem, el filmem i l'exaltem, en vers o en prosa. Però en nom de l'amor, també matem, destruïm vides. I Déu mateix acabarà entregant a la « segona mort » les vides rebels celestials i terrestres per amor als seus triats. Com podria oferir-los una vida eterna de felicitat sense aquesta eliminació total i definitiva del mal? Aquesta felicitat seria impossible, però el pla de Déu es complirà. Ell donarà als seus triats la felicitat promesa a costa de destruir tot esperit rebel, ingrat i maligne.

En la Terra, els éssers humans sublimen l'amor grec "eros", aqueix amor carnal que porta a homes i dones a apariar. En teoria, un sentiment d'amor compartit hauria de ser la causa d'aquestes unions, però la majoria de les vegades, el sentiment experimentat és només una passió passatgera inspirada per dimonis que s'aprofiten de la invisibilitat i la incredulitat de les seues víctimes humanes per a fer-los experimentar les sensacions que els provoquen. Sovint inconscients de l'existència d'aquests dimonis, les parelles formades depenen totalment de la voluntat d'aquests dimonis, els qui poden permetre'ls viure més o menys temps en un sentiment apassionat compartit, infonent-los després un profund disgust mutu. Com a resultat, augmenta el nombre de divorcis i els éssers humans enganyats i defraudats es distancien del compromís matrimonial. Ja podem comprendre que aquest model de vida en parella no es correspon amb el model ideal que Déu va voler donar-li. I amb raó, perquè el seu model només concerneix l'amor compartit entre Crist i la seua Església, la seua Assemblea de triats redimits per la seua sang. El model de la parella humana terrenal estava condemnat per endavant al fracàs, a causa dels defectes de caràcter de l'un o l'altre, o fins i tot dels dos membres de la parella. Així, el model de «Adán i Eva» estava condemnat al fracàs, mentre que el model del nou Adán, «Crist i el seu Triat», seria sublimat per a l'eternitat.

Una bona raó per a veure fracassar a les parelles humanes és la seua falta de sentit de la justícia. Una persona veritablement dita, destinada a l'elecció divina, no pot permetre enganyar a la seua esposa; al revés, l'esposa típica del triat no pot enganyar al seu espòs. Per a un triat, l'engany és un acte diabòlic, totalment condemnat per ell i per Déu. Però per als humans normals, l'engany és legítim, ja que només segueixen les decisions que senten en les seues ànimes. El mateix ocorre amb el desviacionisme sexual, que està en l'origen de les revolucions LGBT i altres perversions mentals i morals. Tot el que els humans senten o experimenten està legitimat pel raonament científic d'homes i dones que preval en aquesta matèria. La Bíblia condemna clarament aquestes coses, però malgrat això, és ignorada o menyspreada, fins i tot pels qui la lligen. Així, com a ovelles que segueixen, les masses humanes, renuents per un moment, acaben acceptant i legitimant el que és inacceptable, odiós, escandalós i abominable per a Déu i els seus triats.

Calcigant el pur amor diví, la humanitat exalta l'amor humanista. I des de ja he de denunciar la naturalesa impia d'aquest terme humanista que domina la ment de la humanitat actual. Què és l'humanisme? És l'oposat, l'absolutament oposat al deisme, que reconeix al Déu Creador com a Rei dels universos creats per ell, un principi de pensament que subscric i pel qual treballe espiritualment. El seu oposat és, per tant, l'humanisme, que fa de l'home la fi i el mitjà que justifica l'existència de la vida. En aquesta visió de les coses, Déu no té cabuda. És completament ignorat. I aquesta situació ens permet comprendre millor per què Déu va triar romandre invisible. Sent visible, la humanitat s'hauria vist obligada a obeir a Déu, no per amor, sinó perquè no podia actuar d'una altra manera. Així, gràcies a aquesta invisibilitat, Déu afavoreix la llibertat lliberticida que porta a la humanitat a avançar cada vegada més en els seus excessos i abominacions. Aquesta invisibilitat era, per tant, necessària per a justificar la seua selecció de les ànimes creades. En Apocalipsi 20.12-13, Déu recorda aquesta aterridora fase del seu projecte, la del judici final: « I vaig veure als morts, grans i xicotets, dempeus davant el tron. I els llibres van ser oberts. I un altre llibre va ser obert, el qual és el

llibre de la vida. I els morts van ser jutjats segons les seues obres , conforme al que estava escrit en els llibres. La mar va entregar els morts que hi havia en ell, i la mort i l'Hades van entregar els morts que hi havia en ells; i cadascun va ser jutjat segons les seues obres ». Aquestes « obres » s'hauran manifestat, concreta i públicament, a causa de la seua elecció de romandre invisible, i és segons el seu criteri que, en la seua selecció, Déu va jutjar als seus autors dignes de la « segona mort » d'aquest judici final. Només aquesta invisibilitat ha afavorit els excessos de la llibertat, i així podem comprendre quant revela aquesta elecció la saviesa de Déu, qui pot així confondre als seus enemics celestials i terrenals, condemnar-los i destruir-los, finalment, amb perfecta justícia, reconeguda i aprovada per tots els seus àngels fidels i els seus triats, redimits per igual a causa de la seua fidelitat. Perquè és bo recordar al món frívol i adúlter que Déu beneeix particularment la fidelitat perfecta i condemna la infidelitat, com s'indica en aquest versicle de Malaquías 2.14: « I dius: Per què?... Perquè Yahvé ha sigut testimoni entre tu i l'esposa de la teua joventut, a la qual has sigut deslleial , malgrat ser ella la teua companya i l'esposa de la teua aliança ».

En el seu fals amor, l'humanisme anteposa el valor de la vida humana a tota la resta. Però voldria assenyalar que aquest humanisme es va formar i va aconseguir la seua forma actual després de 78 anys de pau en el territori d'Europa Occidental, és a dir, des de la partició de Yalta en 1945, aconseguida a Crimea, el principal objectiu reclamat per ucraïnesos i russos que la disputen; i això, a costa de moltíssimes morts en tots dos bàndols. Així, podem comprendre el lent desenvolupament d'aquesta guerra que, a llarg termini, pretén destruir a les nacions d'Europa Occidental i a altres poderoses nacions paganes del món. És el pensament humanista el que, creure irreversible, ha portat als nostres líders occidentals a intervindre després dels Estats Units per a armar als combatents d'Ucraïna. Ignoren que així han compromés la seua destinació i que hauran de patir la ira del bàndol rus i els seus aliats musulmans.

En una ceguesa merescuda, a França es van prendre decisions nocives i perjudicials per raons humanitàries, com la guerra lliurada contra el líder Gadafi, que dominava Líbia. França ho va combatre per a protegir la vida de la població de l'est de Líbia, en gran manera ja conquistada per la causa islamista del grup Daesh. El líder libi volia destruir-los i aniquilar-los, els francesos li van impedir actuar i es van trobar combatent a aquest moviment islamista a Mali. Qualsevol pot assenyalar el ridícul de la situació per a França i els seus líders polítics, els qui han demostrat així la seua falta de perspicàcia i coherència governamental. Però la maledicció divina sobre França i els seus aliats de l'OTAN s'ha fet visible o detectable. França, a qui Déu ha assenyalat per a la seua guerra des del seu primer rei Clodoveo I , haurà de beure fins a la femta, la copa del vi de la seua ira que li ha preparat. Els seus enemics, cada vegada més nombrosos, la dominaran fins a destruir-la a ella i als seus socis europeus.

L'humanisme protegeix la vida humana que la danya. Perquè el valor que se li atorga és tan alt que prohibeix l'execució mortal autoritzada i aconsellada per Déu, qui va dir en Deuteronomi 24:7: « Si un home és oposat robant a un dels seus germans, a un dels fills d'Israel, o esclavitzant-lo o venent-lo, aqueix lladre serà condemnat a mort. Així eliminaràs el mal d'enmig de tu » . I tinguen la certesa que en 2023, Déu continua ordenant el mateix càstig mortal per aquesta acció, perquè ell « no canvia », com afirma en Malaquías 3:6: «Perquè jo, Yahvé, no canvi ; i vostés, fills de Jacob, no han sigut consumits ». La conseqüència de protegir la vida, a assassins i lladres és la proliferació del malament, que es multiplica fins a tal punt que les presons s'omplin i ja no poden acollir als reincidents que haurien d'ingressar. La societat humana està sent gradualment envaïda per un càncer que la devora lenta, progressiva però inexorablement. I aquest qüestionament de la pena de mort judicial es deu a aquest pensament humanista que prohibeix llevar la vida a un ésser humà, fins i tot al pitjor dels assassins.

En la seua saviesa, Déu va establir la pena de mort, no per cap maldat, sinó per necessitat; això amb la mateixa lògica que porta a un cirurgià a amputar un membre gangrenat. La clau d'aquesta necessitat resideix en l'objectiu perseguit i buscat en aquesta expressió divina: « Així eliminaràs el mal d'entre vostés » . Doncs encara més que el bé, que és massa estrany, el mal es desenvolupa i evoluciona fins a dominar per complet el cos de la societat humana. Però depenent de les decisions preses, la humanitat no pot escapar de la seua destinació final, que Déu presenta als triats del seu bàndol com a prova que el seu judici contra aquest model estava perfectament justificat. És per a oferir aquesta demostració al seu bàndol, hereus de la vida eterna, que Déu va crear la terra i els seus habitants. Per tant, tot succeeix d'acord amb el seu programa; els triats « estimats » i els rebels caiguts i malvats donen fruit de les seues diferents naturaleses.

El gran Déu creador exhibeix una perfecció de caràcter que no inclou ni feblesa ni excés de força. Al no deixar influenciar pels seus sentiments, només coneix el principi de la necessitat. És en aquest sentit que l'humanisme va més enllà de les accions divines en rebutjar el principi de condemnar a mort al culpable que la mereix. El malvat veu la seua sentència commutada per una pena de presó,

de la qual serà alliberat abans del termini establit gràcies a la seua bona conducta. Sabent que el malfactor és impulsat a actuar per esperits demoníacs, aquests dimonis perdran la possibilitat d'aprofitar del malfactor, qui és exclòs de la societat i, per tant, se li impedeix danyar-la. Durant la seua detenció, s'encarregaran d'una altra víctima i reprendran les seues accions nocives amb el primer malfactor tan prompte com siga alliberat de presó. La intensificació del mal és, per tant, conseqüència directa de la incredulitat humana, incapaç de resistir als dimonis l'existència dels quals ignora o en els quals es nega a creure. Els ancians moren i desapareixen, però naixen xiquets pecadors per a reemplaçar-los. Nascuts a Occident, en una societat pervertida i convertida al malament, els xiquets seran pitjors que els seus pares i avis, fins al punt que la seua conversió religiosa a les normes divines es tornarà impossible. Per a Déu, arribarà llavors el moment de posar fi a l'oferta de la seua gràcia.

Després de la destrucció col·lectiva del diluvi, la mort dels cananeus constitueix un exemple de genocidi massiu perpetrat per la necessitat de protegir al poble hebreu que s'assentava en la terra de Canaán, per a convertir-la en la seua pàtria. I en aquest genocidi, Déu va complir l'última maledicció que va assotar a Canaán: el fill de Cam, fill de Noé, qui es va burlar del seu pare, qui, embriac amb el suc de raïm de la seua collita, va aparéixer nu enmig de la seua botiga. Déu va aprofitar aquesta falta de Cam per a profetitzar sobre Canaán la destrucció dels seus descendents, necessària per a entregar la seua terra al seu poble Israel. Més que qualsevol ésser humà encara viu, Déu coneix i valora la vida de les seues criatures, però al seu nivell, només la vida eterna és important. I les criatures que no comparteixen els seus estàndards de vida perden tot valor als seus ulls. Per a la preservació de la seua Israel, els cananeus idòlatres havien de desaparéixer imperativament. En la seua creació, Déu és com el lleó , que mata només per a alimentar. En canvi, igual que el diable i el rebel, el tigre mata pel plaer de matar, a més de per la seua necessitat d'aliment. I el gat de les nostres llars fa el mateix amb el ratolí capturat.

Igual que la idolatria dels cananeus, el concepte d'amor humanista porta a famílies senceres a anteposar l'amor als seus membres a l'amor que es deu a Déu. En aquesta multitud, les famílies cristianes, o els qui afirmen ser-ho, ignoren les ordres i advertiments dirigits per Jesucrist als candidats a l'eternitat celestial. No obstant això, Jesús va declarar en Mateo 10.37-38: « El que mestressa al seu pare o a la seua mare més que a mi, no és digne de mi; i el que mestressa al seu fill o a la seua filla més que a mi, no és digne de mi . El que no pren la seua creu i em segueix, no és digne de mi ». Ací hi ha dos versicles més que faciliten la selecció humana realitzada per Déu. Però un podria preguntar: no és normal que un pare o una mare estimen als seus fills? Clar que sí! Aquesta reacció és normal, però no és aquesta normalitat la que Jesús critica en aquest versicle. El que critica és una inversió dels valors de l'amor que es deu als fills i el que es deu a Déu. Perquè el pagà mestressa als seus fills tant com el triat. Però el veritablement triat, a qui Déu considera el seu " estimat ", ha comprés que en aquesta competència d'amor, Déu té prioritat. I això es deu al fet que tot el que viu li deu la seua existència, i la visió de tota vida legitima la seua prioritat. Qui mestressa al seu fill més que a Déu ja no li dóna a Déu la prioritat que mereix, i el seu comportament és igual al del pagà incrèdul. En crear la vida terrenal, Déu va posar en marxa un procés de creació de vida que va basar en la unió sexual de les criatures humanes. Però el xiquet que naix és el primer per a Déu, ja que se li dóna l'oportunitat i la possibilitat de convertir en un dels seus triats, companys de la seua eternitat. La vida pertany principalment a Déu, i devem, únicament al seu amor, la seua bondat i la seua paciència, la vida lliure que ell ha permés desenvolupar al costat d'ell, però fora d'ell. I és perquè respecta l'elecció humana de viure sense ell que la humanitat ha sobreviscut fins als nostres dies. Qui no comparteix aquest punt de vista no té coneixement de Déu, ni del seu pla, ni del seu programa, i menys encara del seu pensament secret ocult.

La criatura humana que estima al seu fill més que a Déu desconeix el significat de l'amor. Quan Déu estima, ho fa per a oferir el millor, mentre que quan la criatura estima de manera humanista, ofereix el pitjor. Perquè per a mantindre el mínim respecte i afecte que el fill pot brindar-los i correspondre'ls, els pares humanistes estan disposats a passar per alt els capritxos dels seus fills, els qui gradualment es converteixen en els seus amos dominants. En Daniel 11.39, Déu denuncia el principi pel qual el règim papal romà aconseguiria ser honrat per les masses humanes i els monarques europeus: « Amb el déu estranger actuarà contra les places fortificades; i satisfarà d'honor als qui ho reconeguen, els farà governar sobre molts, i els repartirà terres com recompensa ». En aquest exemple, trobem l'enfocament de pares humanistes disposats a tot per a obtindre l'atenció dels seus fills, perquè ells també recorren als regals per a guanyar, si no respecte, almenys una mirada momentània de reconeixement, seguida de testimoniatges d'ingratitut que faran obertures tots els seus intents. I la causa d'aquest fracàs, i del sofriment infligit a aquests desafortunats pares, resideix en la seua perspectiva de la vida. En analitzar-la sota el prisma del dret diví, potser no haurien obtingut dels seus fills l'amor i l'obediència que els corresponen, però s'haurien estalviat una

dolorosa falsa esperança respecte a ells, i serien considerats... Irresponsables davant Déu per la pèrdua de l'ànima dels seus fills rebels. Però en fer el contrari, carregaran amb la culpa del seu menyspreu cap a Déu i de la pèrdua de l'ànima del fill rebel, a qui no van saber ni van voler obligar a obeir la seua voluntat i la del Déu vivent. Aquestes reaccions parentals es deuen directament a la influència del pensament humanista que, a França, es va atrevir a prohibir el càstig corporal, volent ser més savi i amorós que Déu, qui va inspirar al rei Salomó amb aquesta sàvia ordenança citada en Proverbis 23.13-14: « No li negues la correcció al xiquet; si el castigues amb vara, no morirà». En castigar-ho amb la vara, lliuraràs la seua ànima del sepulcre . I quin és el propòsit d'aquesta instrucció divina? Ensenyar-li a obeir, en la mesura que siga possible , per a arribar a ser obedient a Déu mateix, la qual cosa salvarà la seua ànima de la segona mort . Potser l'home coneix la vida millor que el seu Creador, qui li dóna aquest consell tan il·lustrat i experimentat? No, clar que no, però és necessari que, maleït per Déu, ell mateix construïsca les causes de la seua lenta, però segura, evolució que ho porta a la destrucció. Els recorde que l'"ai" reina quan arriba l'hora del domini del "mal". Així, per a aconseguir aquest resultat final, el xiquet rebel ja no havia de ser "entrenat" per a ser cada vegada més rebel i fer el mal fins a la seua destrucció. I la situació actual només confirma aquestes paraules profetitzades pel " testimoni fidel " anomenat Pablo, en la seua carta dirigida al seu jove company anomenat Timoteo, a saber, en 2 Timoteo 3:1-7: " També has de saber això: que en els últims... Hi haurà temps perillosos . Perquè hi haurà homes amadors de si mateixos, avars, jactanciosos, superbs, blasfems, desobedients als pares , ingrats, impius, sense afecte natural, implacables, calumniadors, sense autocontrol, feroços, aborrecedores del bo, traïdors, impetuosos, infatuados, amadors dels delits més que de Déu, que tindran aparença de pietat, però negaran la seua eficàcia. Aparta't d'ells. Perquè entre ells hi ha alguns que es fiquen a les cases i porten captives a mujerzuelas carregades de pecats, arrossegades per diverses concupiscencias, sempre aprenent i mai capaces d'arribar al coneixement de la veritat. » Si no llegira aquestes coses en la meua Bíblia, podria creure que van ser escrites en el nostre temps, però no, va anar Pablo qui va anunciar aquestes coses per l'Esperit de Déu, quasi 2000 anys abans del nostre temps present. Eren aquests terribles fruits ja visibles en el seu temps? És possible, però en menor mesura que en el nostre temps final. Record que, sense referència al temps, Pablo i els altres apòstols creien que la fi del món estava molt a prop i que Juan presenciaria el retorn de Crist, basar en les paraules de Jesús, qui, segons Mateo 6.28, va dir: « De cert us dic que hi ha alguns dels quals són ací que no agradaran la mort fins que vegen al Fill de l'Home venint en el seu regne ». De fet, només Juan va veure el gloriós dia del retorn de Crist en la visió de l'Apocalipsi que Déu li va donar en el nom mateix de Jesucrist. Però sis dies després d'aquesta declaració, Jesús va donar sentit a les seues paraules en transfigurar « » en la muntanya, en presència de tres apòstols: Pedro, Santiago i el seu germà Juan , segons Mateo 6.28. 17:1 al 3: " Sis dies després, Jesús va prendre amb si a Pedro, a Jacobo i a Juan el seu germà , i els va portar a part a una muntanya alta. Es va transfigurar davant d'ells ; el seu rostre va resplendir com el sol , i els seus vestits es van tornar blancs com la llum. I heus ací, Moisés i Elías se'ls van aparéixer parlant amb ell. " Compare aquesta expressió subratllada en negreta respecte a « El seu rostre », amb el d'Apocalipsi 1.16: « Tenia en la seua destra set estreles. De la seua boca eixia una espasa aguda de dos talls; i el seu rostre era com el sol resplendent en la seua força ». El lector ignorant de la Bíblia està lluny de comprendre la terrible amenaça que suposa aquesta comparació del « rostre » de Crist amb « el sol resplendent en la seua força ». Al seu retorn, Jesús ataca als adoradors inconscients del pagà «dia del sol», el «diumenge» papal usat pel diable per a enfurir a Déu. Ha aconseguit enfurir-ho, i la seua ira final serà devastadora.

L'humanisme només reconeix i confia en l'home, que els seus triats coneixen la fragilitat, la inestabilitat i la feblesa. A diferència del Déu creador, que tot el controla, els éssers humans no controlen res, sinó que només pateixen les conseqüències de les seues males decisions, accions o reaccions. Així, davant l'evidència del calfament global a causa de la intensificació de l'activitat solar, que només Déu pot haver causat, l'humanisme només pot atribuir la responsabilitat de la calor observada a l'activitat humana. Això genera reaccions de pànic en les organitzacions ambientalistes, que pressionen als governs perquè implementen canvis destinats a reduir les emissions de diòxid de carboni dels vehicles que utilitzen combustible de petroli. Davant aquesta pressió, l'automòbil elèctric sembla ser la solució, llevat que la seua construcció produeix gasos més nocius que els automòbils equipats amb motors de combustió interna, gasolina o dièsel. El pànic està justificat, però no hauria de basar en el calfament global, sinó en la ira de Déu que cau sobre els habitants de la Terra.

França, el meu país natal, on em vaig quedar a viure, ha demostrat falta de justícia en nombroses ocasions. Però és hui, en 2023, quan assenyale aquestes flagrants inconsistències. Aquest país, oficialment monàrquic fins a 1792, i després breument sota Lluís XVIII i Carles X, es va convertir en república després de la seua Revolució Nacional de 1789. De república en república, la cinquena forma s'assembla, com una gota d'aigua a una gota d'alcohol, al primer règim monàrquic; si s'ha de

jutjar pels plens poders atorgats al seu "president" nacional. Per tant, aquest país ha tingut, en la seua història, un brutal i sagnant derrocament del poder real legitimat fins a 1792. Per això em sembla veritablement paradoxal i totalment injust el judici que el seu actual líder fa sobre els diversos canvis de poder que hem presenciat des de 2013. En aqueix mateix any, a Kíev, un "colp d'estat" civil va enderrocar al president rus legítimament triat: França ho va aprovar. En 2023, a Níger, un colp d'estat militar i civil va enderrocar al seu president legítimament electe: França va desaprovar i es va negar a reconéixer als nous amos del país. El pitjor va ocórrer el 28/08/2023 quan, en un discurs davant els ambaixadors del país, el jove president francés va explicar que la seua política era un model de coherència... Em vaig quedar atònit. Inconsciència o bogeria? En qualsevol cas, aquest comportament és conseqüència d'una terrible i prolongada maledicció divina. I ara, com a ovelles alineades després del seu president, els francesos pagaran, primer, pel seu menyspreu pel Déu Creador i la seua veritat, i després, per la seua covardia, el seu desinterés per la seua pàtria i el seu suport cec a la ideologia humanista. Trobada en ells l'esperit de Babel, manifestat en la seua esperança globalista de reunir i compartir a pobles de tot el món. A més, lògicament, representants de tots aquests pobles emigren als seus països, incrementant la despesa social que la nació destina a la seua cura. Com a resultat, davant la disminució de la porció del pastís nacional, el cap d'Estat anuncia la fi de l'ajuda financera atorgada als francesos d'origen i als immigrants pobres del país. Però aquesta és una història que ha d'acabar molt malament per a tots: per als qui els acullen i per als qui ells acullen. També vull denunciar el cinisme natural d'aquest jove, fill de gent adinerada amb experiència bancària. El seu cinisme es revela en la seua manera de presentar l'ajuda financera que atorga als treballadors pobres. No mostra més que menyspreu i emfatitza l'ajuda que brinda sense tindre en compte la igualtat del seu enfocament. El seu anomenat a la bona voluntat dels empresaris perquè els qui accepten l'oferta entreguen un xec de cent euros als seus empleats pobres va ser un model a seguir en el seu anterior mandat presidencial, durant les manifestacions d'aquests pobres agrupats sota l'ègida dels "jupetins grocs" utilitzats per a la protecció de les carreteres. Ansiós per seduir a la gent, el jove president elimina els impostos directes i es mostra molt orgullós d'això, esperant el seu reconeixement. Però, al mateix temps, les seues iniciatives provoquen un augment del cost de la vida que supera l'estalvi obtingut amb l'abolició dels impostos directes, de per si mateix molt visible i mal rebut. La seducció resideix també en la seua joventut, en la seua capacitat per a pronunciar llargs discursos plens de contradiccions que ningú s'atreveix a assenyalar. Però el ratolí ja no pot escapar de la mirada de la serp seductora; la seua destinació està segellada, definitivament segellat. Aquesta comparació amb la serp obri el camí a una lliçó molt valuosa. Perquè la vista és per a l'home la principal causa de la seua incredulitat, d'una banda, i per un altre, és la causa del pecat original comesa per Eva en trobar sola, sense Adán, el seu espòs. De fet, llegim en Gènesi 3:6: « La dona va veure que l'arbre era bo per a menjar i agradable a la vista , i desitjable per a aconseguir la saviesa ; va prendre del seu fruit i va menjar, i va donar també al seu marit, que estava amb ella, el qual va menjar ». En aquest versicle, l'Esperit insisteix en la visió de la primera dona, Eva. Però en el versicle 7 que segueix, revela la conseqüència del consum del fruit prohibit, que estableix el pecat original, que és, per tant, la desobediència a les ordres donades per Déu: « Se'ls van obrir els ulls a tots dos , i van conéixer que estaven nus; llavors van cosir fulles de figuera i es van fer davantals ». És una cosa subtil, però en realitat, en lloc de «obrir-los els ulls », el pecat comés va resultar a « tancar-li'ls ». Els seus ulls es van fixar en la realitat divina, la sensualitat espiritual, i es van tornar, únicament, sensualment carnals, considerant la seua nuesa física anormal. Així mateix, la seua intel·ligència es va tancar i va reduir, i des de llavors, va quedar subjecta únicament a la tirania dels seus cinc sentits, basats en el funcionament de les dades enviades al cervell per cinc òrgans receptors: els ulls per a la vista, les oïdes per a l'audició, el nas per a l'olfacte, el gust per al paladar i la llengua, i les mans, els dits i la superfície de la pell per al tacte. Des d'aqueix moment, l'ull es va convertir en l'enemic mortal de l'home, i Jesús va voler recordar-nos-el multiplicant els seus ensenyaments. Diu, en Mateo 6.22-23: « L'ull és el llum del cos . Si el teu ull és bo , tot el teu cos estarà ple de llum; però si el teu ull és dolent , tot el teu cos estarà ple de tenebres. Si, doncs, la llum que hi ha en tu és foscor, quanta foscor serà! ». Ací, de nou, Jesús parla del « ull » sol per a ensenyar que pot enganyar als éssers humans. En un estat sa, l'ull contempla i admira les obres creades per Déu, il·luminant així el cos humà amb llum divina; en un estat dolent, només veu el que la naturalesa li presenta, sumint-ho en una profunda foscor. Jesús els diu als vidents incrèduls que estan cecs. Per això, els dóna el terme « cecs». Un significat espiritual que denuncia el mal estat del seu « ull ». Jesús només fa el bé, realitza innombrables miracles, sana malalts, ressuscita morts i, així, dóna testimoniatge de la seua missió messiànica profetitzada en les Sagrades Escriptures, i recorda a Joan el Baptista, el més culpable dels incrèduls, segons el seu just judici. Aquesta és la seqüència d'esdeveniments presentada en Mateo 11:2-6: « Juan, havent sentit en la presó sobre les obres de Crist, li va enviar un missatge a través dels seus deixebles, dient: Eres tu el que ha de vindre, o hem

d'esperar a un altre? Jesús els va respondre: Aneu i compteu a Juan el que sentiu i veieu : els cecs veuen, els coixos caminen, els leprosos queden nets, els sords senten, els morts ressusciten i als pobres se'ls anuncia la bona nova . Benaurat el que no s'escandalitze de mi ! ». Joan el Baptista és, doncs, presentat com a exemple de l'home per a qui Jesucrist va ser « una ensopegada ». I Jesús ho confirma, dient en el versicle 11: « De cert us dic que entre els nascuts de dona no s'ha alçat ningú major que Joan el Baptista. No obstant això, el més xicotet en el regne dels cels és major que ell ». Havent rebut el testimoniatge de Déu des del cel en batejar a Jesús, la seua pregunta: « Eres tu el que ha de vindre, o hem d'esperar a un altre? », revela tota la seua incredulitat personal. I notar que a aquesta pregunta Jesús no respon sí o no, sinó que deixa que Juan decidisca lliurement què creure o no, simplement recordant-li el compliment de les coses profetitzades en la Santa Bíblia. L'ull de la fe permet comprendre els misteris divins, i això explica el missatge d'Isaïes 44:18: « No tenen intel·ligència ni enteniment, perquè els seus ulls estan tancats perquè no vegen , i el seu cor perquè no entenguen ». Jesús reprén aquest missatge, explicant les raons que porten a Déu a actuar així, dient en Mateo 13.13-17: « Per això els parle en paràboles, perquè veient no veuen , i sentint no senten ni entenen . I per a ells es compleix la profecia d'Isaïes: Sentiran amb les oïdes, però no entendran; veuran amb els ulls, però no veuran . Perquè el cor d'aquest poble s'ha entorpit; han endurit les oïdes i tancat els ulls, perquè no vegen amb els ulls, ni senten amb les oïdes, ni entenguen amb el cor, ni es convertisquen, i jo els sane . Però benaurats els vostres ulls, perquè veuen , i les vostres oïdes, perquè senten . De cert us dic que molts... Els profetes i els justos han anhelat veure el que vostés veuen i no han vist, i sentir el que vostés senten i no han sentit . Hui aquest privilegi ens concerneix a nosaltres: a mi, que escric aquest " mannà " de debò, i a vostés, que el lligen, l'aproven i el mengen, rebent-lo en la seua ment i cor.

Les inconsistències del president francés són simplement la conseqüència d'un somni d'estabilitat internacional que veu esvair davant els seus ulls. I en la situació que se li imposa, dia rere dia, intenta salvaguardar els interessos comercials i polítics nacionals, que es redueixen gradualment; els amics d'ahir es converteixen en els enemics de hui i de demà. El president francés i els seus aliats occidentals són la imatge d'aquells als qui Jesús diu " cecs ". Perquè " no veuen " el vertader poder d'intimidació que representa el bàndol rus, i mostrar hostilitat cap a ell és condemnar a mort en una guerra despietada, monstruosa i devastadora, a causa de l'ús final d'armes nuclears que s'empraran per a aconseguir la destrucció massiva profetitzada per Déu en Daniel 11.44 i Apocalipsi 9.15.

El que hem estat experimentant durant diversos anys és una reproducció de l'experiència viscuda per Egipte quan Josep l'Hebreu es va convertir en Gran Visir del país. La visió donada per Déu, de " set vaques grosses seguides de set vaques flaques ", es renova en els nostres temps a la França europeista, maleïda per Déu a causa del seu règim de pecat nacional, imitat per molts pobles de tot el món, però especialment a Occident. Entre 1945 i 2022, l'economia francesa no es va veure massa afectada pels canvis polítics ocorreguts al país i en el món. Però des de 2022, la crisi energètica i les sancions imposades a Rússia han iniciat el procés de decadència final i el descens als inferns cap a la ruïna total, de manera que és fàcil identificar els " set anys " entre la primavera de 2022 i la primavera de 2029 com els nostres " set anys de vaques flaques ". Però totes dues experiències no són idèntiques, doncs, a diferència del "Egipte francés" del nostre temps, l'"Egipte" de José va ser advertit i, per tant, protegit per les sàvies iniciatives del serf beneït per Déu. Va manar construir sitges i va aprofitar els " set anys d'abundància " per a emmagatzemar el gra collit. En 2022, la crisi es va deslligar sobtadament, sense que ningú ho sospitara; ni tan sols jo, el seu serf inspirat i il·luminat, vaig ser advertit per l'Esperit de la forma precisa que adoptaria la Tercera Guerra Mundial al començament. La raó d'aquesta ignorància és que, en aquesta ocasió, la desgràcia anava a sorprendre i prendre desprevinguda a tota la humanitat descurada i perversa, sense que aquesta poguera protegir. I l'efecte sorpresa va ser total i efectiu, perquè la humanitat occidental va especular amb un futur brillant i pròsper, pensant que ja no hi hauria grans guerres que témer. Els pressupostos militars s'han reduït al mínim per a afavorir les inversions en progrés científic, tècnic i tecnològic. En aquesta visió optimista, els diners s'ha convertit en l'únic valor vertader de tota la societat. Per als pobres, perquè no poden obtindre res sense ella, i per als rics, perquè el seu únic plaer és enriquir cada vegada més. Però el 24 de febrer de 2022, i amb el pas del temps, les sancions imposades contra Rússia i el cessament de la compra de gas rus van trastocar sobtadament tot l'equilibri econòmic del món occidental, amb totes les seues conseqüències per als països del Tercer Món que depenen d'elles, a Àfrica i altres llocs. Així, aquest desequilibri polític i econòmic va provocar la recent derrota de Níger contra França, després de les de Mali i Burkina Faso. Davant els nostres ulls, veiem la formació del bàndol hostil, i rampell agressor, d'Occident, d'acord amb els rols del « rei del sud i del rei del nord » de la profecia de Daniel 11.40-45.

El poble francés, i els altres pobles de la terra, no podran comprendre les causes de les desgràcies que els assoten sense descobrir-les en les explicacions que presente, extretes de les

precioses i santes revelacions bíbliques divines. I davant aquesta diferència d'experiència, aquestes divines paraules de Mal. 3.18 cobren ple significat: « I veureu de nou la diferència entre el just i el malvat, entre el qual serveix a Déu i el que no li serveix ». I això va ser confirmat llavors per Jesucrist, dirigir als seus triats de tots els temps, en Mateo. 13.10-14: " Els deixebles es van acostar i li van preguntar: Per què els parles en paràboles? Jesús els va respondre: Perquè a vostés se'ls ha donat conéixer els misteris del regne dels cels, però a ells no . Perquè a qui té, se li donarà i tindrà en abundància; però a qui no té, fins i tot el que té se li llevarà. Per això els parle en paràboles, perquè veient no veuen, i sentint no senten ni entenen .

La llei de Moisés

La llei de Moisés no és només un conjunt de preceptes, ordenances i manaments de Déu. És també, i principalment, la revelació d'una construcció d'experiències de vida humana que profetitzen la destinació religiosa del projecte concebut per Déu, tal com ha de complir durant els 6.000 anys que ell mateix va destinar per a tal fi. I el tema principal d'aquesta profecia es refereix, per descomptat, a l'establiment de la nova aliança basada en el ministeri terrenal del Messies Jesús, qui vindrà, després de 4.000 anys, a expiar els pecats dels seus triats, per a oferir-los accés a la vida eterna; això, en nom de la seua perfecta justícia personal, oferida com a sacrifici expiatori.

Així com Déu santifica el seté dia des del principi de la seua creació, abans de l'establiment de l'antiga aliança, Abraham, el model humà de fe, se'ns presenta davant aquesta antiga aliança. Això converteix al dissabte i a Abraham en subjectes i models que concerneixen a tota la humanitat i, per tant, als cristians, la salvació dels quals descansa en la nova aliança fundada en Jesucrist.

Després del pecat de desobediència d'Eva i Adán, Déu va matar a un animal per a cobrir la nuesa de tots dos pecadors. Aquesta pell era, lògicament, la d'un carner jove, com la que Déu li donaria a Abraham en el seu temps per a reemplaçar al seu fill Isaac, a qui sacrificaria en resposta a l'ordre divina. I després del símbol del "arbre de la vida ", que representava a Jesús al Jardí de l'Edén, aquest jove carner, la mort del qual es va fer necessària, va profetitzar la mort de Jesús, necessària per a expiar el pecat dels seus triats redimits al llarg de la història humana, des d'Adán fins a l'últim triat excepte abans del seu gloriós retorn final, previst per a la primavera de 2030. En el temps de la fi, aquest missatge basat en la nuesa, imatge del pecat que anul·la la justícia divina, adquirirà una gran importància, ja que l'Adventismo del Seté Dia, universalitzat i beneït en Apocalipsi 3:7 des de 1873, en l'era de Filadèlfia (amor fraternal), és jutjat " nu " en 1991-1994, és a dir, en l'era de Laodicea (poble jutjat), en Apocalipsi 3.17. Aquest missatge de "nuesa" es refereix, per tant, a la primera i última forma d'imputació del pecat a la dona, fins llavors justificada per Déu. I aquest missatge sobre el pecat imputat a l'adventismo oficial és l'últim missatge que Déu dirigeix als seus serfs de l'era cristiana, abans del seu gloriós retorn que arribarà en la primavera de 2030.

Ja la mort d'Abel, assassinat pel seu germà Caín, profetitza la mort de Jesús, assassinat pels seus germans jueus.

L'experiència de Noé profetitza la inevitable apostasia generalitzada que, en última instància, caracteritza totes les aliances que Déu estableix oficialment amb els éssers humans. En temps de Noé, el llinatge de Set, que és el dels " fills de Déu ", es corromp en casar amb les " filles dels homes ", els qui designen als descendents de Caín. Havent caigut els habitants de la terra poblada en aqueix moment en l'apostasia total, Déu decideix exterminar-los mitjançant les aigües del diluvi. El diluvi ordenat per Déu en aqueix moment profetitza l'extermini final dels últims habitants de la terra, que ha de complir després del gloriós retorn de Jesucrist. Observem novament la similitud de les accions: així com el llinatge de Set s'alia amb el de Caín, en el temps final de " Laodicea ", l'Adventismo del Seté Dia s'alia amb la federació protestant que practica el seu descans setmanal, el primer dia heretat de Roma i maleït per Déu.

L'experiència del diluvi profetitza així la fase final de l'era cristiana, en la qual, com Noé en el seu temps, els triats, els vertaders adventistes, se salven en beneficiar del pacte fundat en Jesucrist, mentre que la resta de la humanitat és completament eliminada. Ací, doncs, conclou la primera part dels missatges profètics de Déu.

La segona part començarà amb Abram (pare d'un poble), el nom del qual Déu canviarà a Abraham (pare d'una multitud) després de la seua gran benedicció i santificació divina. Abram va nàixer en Ur, Caldea, en un context de total idolatria en el qual, des del diluvi, havien caigut els descendents de Noé. L'intent d'unificar a tota l'espècie humana en Babel va fracassar, perquè Déu va separar als éssers humans imposant-los llengües diferents; al no entendre ja, es van veure obligats a

separar i reagrupar segons el criteri de la mateixa llengua parlada i escrita.

Igual que Adán, en el seu temps inicial, Abraham és un home triat per Déu per a fundar en si mateix un descendent i un model profètic de l'home a qui Déu pot salvar, perquè li agrada mostrar completament obedient. Abraham ja supera a Adán, i així es fa digne de ser el pare de la línia en la qual naixerà Crist el Salvador. És, per tant, portador de la imatge de la salvació obtinguda per la nova aliança. En acceptar oferir al seu fill Isaac com a sacrifici, Abraham anticipa el que Déu haurà de fer per a pagar el preu del pecat imputat als seus triats. Profetitza, per tant, el principi de la redempció, mitjançant el qual Déu satisfarà la seua exigència de justícia perfecta, salvant al mateix temps la vida dels seus triats, als qui aprecia i mestressa.

La benedicció d'Abraham continua fins al fill del seu fill Isaac, Jacob, a qui la llei de Moisés ens presenta com una mena de «el violent que s'apodera del regne dels cels », segons el que Jesús va declarar en Mateo 11.12: « Des dels dies de Joan el Baptista fins ara, el regne dels cels pateix violència, i els violents l'arrabassen ». Abraham recorre a l'engany per a arrabassar la primogenitura del seu germà major, Esaú. Torna a recórrer a l'engany per a enriquir servint al seu oncle Labán, però és enganyat per aquest, qui li imposa com a primera esposa a Lea, la germana major de Raquel, a qui estimava. Oblidem als homes i fixem-nos en Déu, qui és l'organitzador d'aquests fets. Aquesta experiència només té el propòsit de profetitzar la futura competència de les dues aliances divines successives. I ja en aquesta acció, Déu revela a través de Labán la seua preferència per la segona aliança, simbolitzada per la seua germana major, Llija. La benedicció del nou pacte, obert als pagans sincers, es revela en els deu fills homes que ella i la seua serva donaran a Jacob. En contrast, simbolitzant l'antic pacte jueu, Raquel naix estèril i finalment dóna a llum, per la bondat de Déu, dos fills: «José» i «Benjamí». José, imatge profètica de Jesucrist, és venut pels seus germans a traficants d'esclaus. Déu ho elevarà a Egipte al rang de primer visir i governarà tot Egipte per al faraó. Així, Jesús també serà entregat als romans pels seus germans perquè, mitjançant el seu sacrifici, els salve de la condemnació del pecat. I Déu organitza, mitjançant una fam mortal, el desplaçament del poble de Jacob perquè puguen salvar anant a Egipte, on el germà venut ha construït sitges per a emmagatzemar el blat que escasseja en aqueix temps de fam.

Però aquesta arribada de la família d'Israel a Egipte no sols té com a propòsit salvar-los de la fam. Déu organitzarà aquest trasllat, principalment per a profetitzar la permanència protectora de Jesús i la seua família terrenal en aquesta terra d'Egipte, com està escrit en Mateo 2.14-15: « José es va alçar, va prendre al xiquet i a la seua mare de nit, i va partir per a Egipte. Va romandre allí fins a la mort d'Herodes, perquè es complira el que el Senyor havia dit per mitjà del profeta: “D'Egipte vaig cridar al meu fill ”». Així com Israel fugia de la fam mortal, el xiquet Jesús i la seua família fugien per a escapar de la ira assassina del rei Herodes el Gran. El profeta designat en aquest versicle és Oseas, i el seu anunci apareix en Oseas 11:1: « Quan Israel era xiquet, jo ho vaig estimar, i d'Egipte vaig cridar al meu fill ». Només Déu va poder destriar en aquest versicle l'anunci sobre Jesucrist, perquè, en aparença, aquell a qui Déu diu « el meu fill » sembla referir a l'home o al poble anomenat « Israel ». Podemos així entendre que la nació “ Israel ” representa per a Déu la imatge simbòlica i profètica que Ell presentarà en Jesucrist a qui anomena “ el meu fill ”.

El propòsit d'aquesta estada a Egipte era posar en pràctica l'alliberament del pecat, simbolitzada per Egipte . Perquè, per a Déu, aquest país era, per partida doble, símbol del pecat. D'una banda, per l'actitud rebel i desobedient del faraó, que s'oposaria a les exigències de Moisés, i per un altre, perquè aquest poble és el primer adorador del Sol, com el designa la Bíblia en particular. I sabem fins a quin punt, en el temps de la fi, aquest culte al Sol, o al dia que li va ser consagrat, adquireix una importància vital per als vertaders triats, justificats per Jesucrist. Des de 1843, han de rebutjar aquesta pràctica, que condemna a la " segona mort ", als pobles rebels que vulguen honrar-la malgrat la prohibició divina. Sense que se cite clarament, aquesta prohibició està implícita en " la seua santificació del seté dia ", que es refereix al dissabte de la nostra setmana. I aquesta condemnació del "diumenge" establit per l'església papal romana es revela també en l'advertiment de Déu contra " la marca de la bèstia " que designa aquest primer dia, en Apocalipsi 13.16-17 i 14:9 (en oposició al seu " segell " diví que designa el seu " seté dia santificat ").

És important i vital comprendre el que ha estat succeint des de 1843. Amb l'establiment del decret de Daniel 8.14, es condemna la pràctica del diumenge i dóna lloc a una retirada de la justícia oferida per Jesucrist, fins llavors, als cristians protestants. En la terra, res sembla haver canviat, però l'estatus d'aquest protestantisme ha sigut alterat per Déu, precisament perquè la seua llei ha sigut alterada pels homes, segons Daniel 7.25. Des de 1843, ha posat a prova la fe dels homes que reclamen la justícia de Jesucrist i els ha exigit una pràctica religiosa perfecta i irreprotxable en el pla doctrinal de la seua veritat. La fe en el retorn de Crist i la vigília espiritual que consisteix a romandre atents als missatges profètics que s'estan complint és un requisit de Déu, no una opció secundària deixada al lliure albir de les seues criatures. La conseqüència de l'obediència o desobediència a aquest requisit

de Déu en Jesucrist és la vida eterna o la mort definitiva. Basar en la resposta positiva de la seua criatura, Déu la santifica atorgant-li el descans sabàtic del seté dia, com a senyal de la seua santificació divina. Mitjançant aquest procés, Déu posa en pràctica el que el seu decret va profetitzar: « La santedat es justifica » i la falsa « santedat » deixa de ser-ho.

La benedicció especial de «José», fill de «Raquel», es basa en la idea que, encara que idòlatra, aquesta dona va ser estimada per Jacob-Israel. I aquest amor converteix a Raquel en la principal « dona » que representa a la Triada de Déu. Ell utilitza les circumstàncies de la seua mort, en la qual dóna a llum al seu segon i últim fill, anomenat « Benjamí », per a profetitzar l'experiència terrenal final del Triat Cristiano, és a dir, de l'adventismo universal, provat i purificat, havent entrat en l'expectativa final del retorn de Jesucrist. Aquest missatge subtilment revelat confirma l'amenaça de mort contra els últims Adventistes del Seté Dia, els qui ja no s'agrupen com una institució oficial, sinó en grups o individus dissidents dispersos. Record que el nom «Adventista del Seté Dia» pertany a Déu i que aquest nom defineix una confessió de fe compartida pels vertaders triats de Crist. Com a adventistes, esperen el retorn de Jesús programat per a la primavera de 2030, i són " seté-dia " perquè practiquen la resta del vertader " dissabte del seté dia ", que mantenen com a senyal de la seua pertinença a l'únic i vertader Déu Creador revelat en i per mitjà de Jesucrist; això, conforme a l'estàndard revelat en Ezequiel 20.12-20.

En 1843, el decret de Daniel 8.14 va ordenar la separació del pecat, alguna cosa que l'èxode d'Egipte ja va profetitzar en el seu temps. Va profetitzar l'abandó de la pràctica del pecat per part del poble dels triats redimits per la sang vessada de Jesucrist, apuntant així a l'any 30 d. C. La segona separació del pecat, realitzada en 1843, es justifica i es fa necessària únicament a causa de la restauració del pecat duta a terme pel règim papal a Roma des de l'any 538. Va confirmar, en la seua doctrina catòlica, la pràctica de descansar en el "primer dia" pagà dedicat al déu Sol, imposat el 7 de març de l'any 321 per l'Edicte de l'emperador romà pagà Constantí I el Gran. Amb arrogància , va canviar de nom aquest dia pagà idòlatra com "Domingo" (el Dia del Senyor). Però res d'això hauria succeït si Déu mateix no ho haguera planejat i fet realitat. Perquè les obres del campament del diable, el mateix que les dels seus triats, van ser totes planejades i organitzades per ell.

L'estada a Egipte se situa doblement sota l'ègida del ministeri profètic de José i Moisés. És preciós i enriquidor per a la nostra fe observar que aquests dos homes tenen experiències molt similars. El primer, José, ascendeix al segon lloc en el poder egipci gràcies al do profètic que Déu li atorga. Llegim en Gènesi 41:15-16: «Llavors Faraó va dir a José: “He tingut un somni; ningú pot interpretar-lo; i he sentit que tu interpretes un somni després d'haver-lo sentit”. José va respondre a Faraó, dient: “No sóc jo; Déu li donarà a Faraó una resposta favorable ”. La construcció de l'Israel terrenal de Déu, i al mateix temps la de la seua Israel espiritual, es basa en el testimoniatge profètic que constitueix “ la resposta donada per Déu ” en tots els temps, des de l'època de José. El seu nom significa "ell afig" un fill, segons Gènesi 30:24: " I ho va cridar José, dient: 'Que Yahvé m'afija un altre fill! '". En efecte, tindrà un altre fill, anomenat Benjamí , però a costa de la seua mort, segons Gènesi 35:16-19: " Van partir de Betel; i encara faltava un tros per a Efrata, quan Raquel va donar a llum. Va tindre un part dolorós; i en els dolors del part, la comare li va dir: 'No temes, perquè encara tens un fill!'. I quan estava a punt de donar a llum, perquè s'estava morint, ho va cridar Ben-Oni; però el seu pare el va dir Benjamí. Raquel va morir i va ser sepultada en el camí d'Efrata, que és Betlem ". Aquesta història és molt rica en ensenyament profètic. Notar que aquestes accions segueixen al canvi de nom de Jacob esmentat en el versicle 10: « I li va dir Déu: El teu nom és Jacob; no et diràs més Jacob, sinó que el teu nom serà Israel. I va dir el seu nom Israel ». Això va tindre lloc en « El-Betel », que significa «la casa de Déu», que estava en la terra de Canaán, la terra del futur Israel nacional. La mort de Raquel va tindre lloc en el camí que conduïa a Betlem (La nostra Casa), la ciutat on naixeria el Salvador dels triats, Jesucrist. La mort de Raquel va profetitzar la fi de l'antic pacte jueu, que es compliria quan, en Jesucrist, s'establira el nou pacte en la seua sang. I en Apocalipsi 7:8, en col·locar el nom « Benjamí » al final dels «dotze noms» de les « dotze tribus » simbòliques de la seua Israel espiritual adventista, l'Esperit de Déu profetitza la mort que els rebels voldran infligir als últims adventistes que hagen romàs fidels a Déu i a la pràctica respectuosa del seu sant seté dia. Aquesta mort no es patirà gràcies a la intervenció directa i personal de Jesucrist, qui, en tornar en glòria celestial, a la vista dels éssers humans, imposarà el seu poder i el seu càstig mortal als qui van voler donar mort als seus fidels triats. La injusta sentència d'aquests rebels caurà sobre ells, com va caure sobre el malvat Amman, qui va voler donar mort al jueu Mardoqueo, segons el testimoniatge del llibre d'Ester.

Així, Déu va triar el moment de la mort de Raquel per a establir la formació oficial de la seua Israel terrenal, profetitzant així la seua vida temporal, perquè aquest hauria de cessar i desaparéixer en benefici del nou pacte fundat en Jesucrist. I és per això que, en l'experiència d'aquest nou poble anomenat Israel, el fill major de Raquel, anomenat José , apareix a imatge de Jesús. Déu ho

distingeix en concedir-li visions que irriten als seus germans, els qui senten gelosia, perquè, a més, és el favorit del seu pare. I aquest amor patern el converteix en la imatge de l'únic fill de Déu que rebrà del Pare celestial aquest testimoniatge de Mateo 3:7, on llegim: « I heus ací, una veu del cel va dir: Aquest és el meu Fill estimat, en qui tinc complaença ».

Israel, per tant, anirà a Egipte a comprar blat, que escassejava a causa de la fam. Allí, Déu va imposar al germà venut als traficants d'esclaus. Exigint l'arribada de Jacob i el seu germà Benjamí, José estableix a tota la seua família a Egipte, que llavors comptava amb 70 persones. L'èxode d'Egipte s'organitzarà de la mateixa manera que la seua arribada per a establir allí. De fet, aquesta vegada Déu usarà a Moisés, qui també creixerà en poder egipci, com José abans que ell. I podem entendre que el vertader propòsit que Déu va voler donar a aquesta estada del seu poble jueu a Egipte és la lliçó que es va construir sobre la seua eixida, és a dir, la seua consagració, la seua santificació, que requereix la seua separació d'aquest país amb la seua moral, costums i religions paganes idòlatres. El nom Moisés significa "Segó de les aigües". Històricament, aquestes aigües eren les del Nil, el riu deïficat pels egipcis. El missatge, per tant, profetitzava la salvació divina que elimina la mort que assota a la idolatria. I que roman segons Romans 1:1-2. 6.23, " la paga del pecat ": " Perquè la paga del pecat és mort , mes l'obsequi de Déu és vida eterna en Crist Jesús Señor nostre ."

Segons el seu simbolisme, « les aigües » també designen « pobles » en Apocalipsis 17.15: « I em va dir: « Les aigües que has vist on se senta la ramera són pobles , munions, nacions i llengües ». Així, el nom Moisés profetitzava que seria salvat de la mà dels egipcis i del seu faraó, els qui hagueren desitjat veure'l morir, però Déu el va protegir. Finalment, « les aigües », de les quals Moisés va ser salvat, eren una imatge de les del diluvi que va arrabassar la vida a tots els pecadors. I aquest missatge trobarà la seua confirmació en l'encreuament del Mar Roig , que la Santa Bíblia presenta com a imatge de l'encreuament de la mort i del baptisme , en 1 Corintis 10:1 al 6: « Germans, no vull que ignoreu que els nostres pares van estar tots sota el núvol, que tots van passar per la mar, que tots van ser batejats en Moisés en el núvol i en la mar , que tots van menjar el mateix aliment espiritual i que tots van beure la mateixa beguda espiritual, perquè van beure d'una roca espiritual que els seguia, i aqueixa roca era Crist. Però de la majoria d'ells no es va agradar Déu, perquè van perir en el desert. Ara bé, aquestes coses van succeir com a exemple per a nosaltres, perquè no tinguem mals desitjos, com ells els van tindre » .

Així Moisés va ser tres vegades «salvat de les aigües» i Déu ens dóna en ell la imatge de Jesucrist, model perfecte dels seus « estimats », als qui tria per a fer-los companys de la seua eternitat.

Aquest estudi em permet comprendre i atestar com l'estudi de les profecies de la Bíblia nodreix la fe, perquè porta a la nostra intel·ligència el descobriment de construccions intel·ligents i calculades, que només poden provindre d'un pensament etern i viu, el del Déu creador totpoderós. De fet, per a molts, què és la Bíblia? Un llibre que conté testimoniatges en els quals cadascun és lliure de creure o no, perquè què són aquests testimoniatges sinó afirmacions humanes? Ara bé, l'afirmació no és una prova. És llavors quan podem beneir i apreciar, supremament, la mort de Jesucrist, feta judicialment necessària per a expiar el pecat, però molt més, la seua resurrecció, que ens permet beneficiar-nos de la seua vertadera llum, que il·lumina la nostra intel·ligència i ens permet descobrir, en els seus muntatges profètics, proves de la seua poderosa acció, encara que invisibles per a la mirada humana comuna i corrent. De fet, la represa del mateix procés que va portar als seus serfs al poder d'Egipte per a la instauració i l'eixida del seu poble és una prova de la voluntat divina que organitza i realitza aquestes coses. En l'era cristiana, Déu destacarà la duració del règim papal romà persecutori de 1260 anys, que situem entre 538 i 1798. Què succeeix llavors en aquestes dues dates? En 538, la monarquia atorga el seu suport i autoritat a l'església papal, que queda així establida en Vigilio, el primer papa regnant, per l'autoritat imperial de Justinià I. I , just per contra, en 1798, aquest poder papal és destituït i destruït per l'estat revolucionari francés, que posa fi al règim monàrquic guillotinant primer al rei Lluís XVI i a la reina María Antonieta, i després als seus partidaris monàrquics. El règim papal va ser així oficialment cessat amb la detenció a València, la meua ciutat, en 1798. El Papa arrestat, Pius VI, va morir allí, encara a la presó, a l'any següent, en 1799. Així doncs, com Daniel havia ensenyat, el règim papal es basava únicament en l'artifici i l'astúcia o, en realitat, en la credulitat que li atorgaven els monarques. I des del dia en què se li va retirar aquest suport monàrquic —i els recorde això, perquè és molt important—, per la força del règim ateu francés , el règim papal catòlic romà es va esfondrar com un castell de naips.

Després de les valuoses lliçons que ens va brindar l'assentament i l'èxode dels hebreus d'Egipte, les altres experiències de l'Israel terrenal i carnal ens porten una prova contínua que, independentment de les condicions establides, la humanitat sempre acaba caient en una apostasia generalitzada. Així, l'experiència viscuda sota el govern dels jutges, i després sota els reis de Judà i

Israel, confirma aquesta deriva cap al mal i la maledicció de Déu. Fins al punt que hem de considerar aquesta tendència com el fruit normal de la humanitat global. En canvi, la vertadera fe obedient és poc comú i, per tant, adquireix un gran valor per a Déu, la qual cosa confirma a través dels seus missatges i símbols com l'or i les pedres precioses . Ara bé, on es troben aquestes coses? No en la superfície, sinó en el profund, perquè romanen bé ocultes a la vista humana superficial. Tenim ací la imatge d'un subtil missatge diví, que s'aplica en realitat als seus vertaders serfs, tan excepcional i profund com aquestes coses terrenals ocultes. Llavors entenem millor el valor que els dóna, en dir en Zacarías 2:8: “ Perquè així diu Jehová dels exèrcits: Després d'això vindrà la glòria. M'ha enviat a les nacions que us van despullar; perquè el que us toca, toca a la xiqueta del seu ull ”.

Actualment, davant els nostres ulls, aquest mateix Esperit il·limitat del Déu Totpoderós està treballant per a establir les condicions que permetran el compliment de l'estratègia de la Tercera Guerra Mundial. A la llum dels esdeveniments actuals, es confirma que l'acció descrita en Daniel 11.40 encara no s'ha consumat. A Àfrica, presenciem el que el món occidental ha anomenat "les primaveres àrabs", designant amb aquesta expressió intencionadament optimista els successius derrocaments de dictadors dels països del Magreb i dels països àrabs; successivament, l'Iraq, Tunísia, Egipte, Líbia i el fallit intent de Síria. En aquesta ocasió, presenciem "primaveres africanes", en les quals caps d'estat són enderrocats sobtadament per colps militars secundats per la població civil. I totes aquestes accions concerneixen a Àfrica, és a dir, al "rei del sud " de Daniel 11.40. En enderrocar als seus presidents, els pobles africans estan descobrint la riquesa personal que posseïen mitjançant la corrupció oculta. Però, una vegada identificats els corruptes, qui són els corruptors? Els antics països colonials i els seus agents industrials i comercials. Perquè les fortunes descobertes es pasten mitjançant regals, donacions de diners i béns oferits al líder nacional per a assegurar el mercat local i l'explotació dels recursos naturals del país: petroli, gas, diamants, or, plata, manganés, fusta i urani a Níger. Les poblacions negres comprendran així, i algunes ja ho fan, que la independència nacional obtinguda del país colonitzador va ser merament fictícia i enganyosa. El poder local ha sigut posat en mans d'autoritats negres corruptes. Però el principal culpable és el corruptor, l'organitzador de la farsa enganyosa. Ací és on França assumeix un paper protagonista, perquè sabem per la revelació d'Apocalipsi 11:7 que Déu atribueix espiritual o simbòlicament els noms de « Sodoma i Egipte » a París, la capital de França, a la qual la seua ira ha atacat especialment des de la seua fundació per Clodoveo I. I l'evolució de les ments que s'han adaptat a la norma de l'homosexualitat justifica en 2023, més que mai, aquesta comparació amb « Sodoma ». Al principi, l'homosexualitat es considerava insalubre i condemnada per tota la societat. Els homosexuals havien d'ocultar perquè sovint eren objecte de correcció i brutalitat punitiva col·lectiva. Però, entre 2001 i 2014, l'alcalde socialista de París, el Sr. Delanoë, es va declarar homosexual. I de sobte, l'homosexualitat va ser cada vegada menys impactant, fins que es va legalitzar el "matrimoni per a tots", homosexuals, gais i lesbianes, sota la presidència del Sr. Hollande en 2013. Hui, en 2023, cinc membres del govern francés, cinc ministres, declaren obertament la seua homosexualitat. Escoltem, doncs, a l'apòstol Pau recordar el que Déu pensa sobre aquest assumpte, que descriu en termes triats i castigats en Romans. 1.26-27: " Per aquesta raó, Déu els va entregar a passions vergonyoses; perquè fins i tot les seues dones van canviar l'ús natural pel qual és contra naturalesa; i de la mateixa manera els homes, deixant l'ús natural de la dona, es van encendre en la seua lascivia els uns amb els altres, cometent coses vils homes amb homes, i rebent en si mateixos la retribució deguda pel seu extraviament . Com no els va importar tindre a Déu en el seu coneixement, Déu els va entregar a una ment reprovada, per a fer el que no convé, estant atestats de tota injustícia, perversitat, avarícia, maldat; plens d'enveja, homicidis, conteses, enganys i malignitats; murmuradors, calumniadors, impius, superbs, altius, jactanciosos, inventors de mals, desobedients als pares, necis, sense fe, sense afecte natural, sense misericòrdia. I encara que coneixen el judici de Déu, que els qui practiquen tals coses són dignes de mort , no sols les fan, sinó que també aproven als qui les practiquen . Perquè Amb aquesta mena d'acció abominable, la vertadera " Sodoma " va ser colpejada amb " pedres de sofre " ardents que van caure del cel. Quin càstig li espera llavors a París, la " Sodoma " simbòlica d'Apocalipsi 11:8, la capital de França? Foc nuclear simbolitzat per " foc i sofre " en la " sisena trompeta " d'Apocalipsi 9.17-18. Per totes aquestes raons, el vincle amb la colonització africana és fàcil d'establir. Durant molt de temps, sota el terme "Françafrique", que traduïsc com "France à fric", França s'ha enriquit (els seus diners, en l'argot popular) explotant a les seues antigues colònies. Perquè, en general, són les potències occidentals les que fixen el preu dels productes venuts i comprats. La ira dels pobles africans enganyats i explotats, durant molts anys, recaurà principalment sobre França. I veurem complir aquestes paraules de Daniel 11.40: " En el temps de la fi, el rei del sud l'oposarà ". La resta del versicle només serà... conseqüència d'una situació que es va fer favorable per al "rei del Nord " rus, perquè el subministrament d'armes donat per Europa a Ucraïna li dóna un motiu per a voler venjança: " I el rei del nord vindrà sobre ella com una tempesta, amb carros i gent de cavall, i amb

molts vaixells; Avançarà terra endins, s'estendrà com un torrent i es desbordarà . De fet, l'economia francesa depén tant dels seus recursos africans que no podrà resignar a perdre els avantatges que comprometen el seu equilibri financer. I hi ha motius per a creure que s'enfrontarà a enfrontaments bèl·lics contra aquells als qui ha continuat explotant. Però la profecia no la presenta com a agressora, sinó, al contrari, com atacada, perquè l'agressor és, en efecte, « el rei del sud » d'Àfrica. Voldria assenyalar que el terme « ell » es refereix, en efecte, al papismo catòlic romà, però com a «filla major de l'Església», França pot ser atacada com a càstig diví pel suport religiós al seu actiu passat catòlic, i com a càstig venjatiu humà per la seua contínua activitat com a explotadora de la riquesa africana.

I quant a la guerra que es lliura a Ucraïna, els recorde que en sis anys i mig, Déu exterminarà a la humanitat de tota la terra. Així que les llistes de morts en aquest conflicte són només el començament. Totes les armes construïdes per éssers humans seran destruïdes, i l'home desapareixerà després d'elles.

La pregunta que tot vertader creient té dret a fer en 2023 és aquesta: Què em demana Déu hui? Gens excepcional, perquè no ens demana res més que el que va demanar als seus apòstols, és a dir, l'obediència a la vertadera fe, el model perfecte de la qual va ser presentat per la vida de Jesucrist. I com a prova d'aquesta necessitat, propose comparar la vida de l'apòstol Pere amb la de l'actual autoproclamat cristià, hereu de les normes romanes, que és per tant de catòlic, ortodox o protestant. Qui d'aquests hereus de Roma pot sostindre les paraules que van eixir de la boca de l'apòstol Pere, en Fets 10.13-14: « I una veu li va dir: “Alça't, Pedro, mata i menja”. Però Pedro va respondre: “No, Senyor, perquè mai he menjat gens comú ni impur ”?». Heus ací, doncs, després de Jesucrist, un altre model del cristià triat, aquesta vegada, plenament humà. Voldria assenyalar que Pedro finalment va comprendre que els aliments impurs presentats en la visió de les estovalles només simbolitzaven el judici impur que els jueus emetien sobre els pagans. Ell mateix ens ho explica en el versicle 28: « Vostés saben —els va dir— que li està prohibit a un jueu associar amb un estranger o entrar a la seua casa; però Déu m'ha ensenyat a no considerar a ningú comú i immund ». Aquest és, per descomptat, un judici emés pels jueus contra l'home no jueu en general. Perquè per l'herència i la pràctica del pecat, tot home naix comú i immund , inclòs el jueu hebreu. Ací tenim la prova que el respecte a les ordenances divines respecte a les coses netes o immundes, animals o d'un altre tipus, és un requisit permanent que Déu exigeix als qui salva. No acceptar aquesta evidència constitueix un acte de rebel·lió contra la veritat i el Déu que la va encarnar en Jesucrist. Al costat d'aquestes coses, que els rebels consideren secundàries, és encara més legítima la pràctica del dissabte, el seté dia, santificat i ordenat pel quart dels Deu Manaments de Déu.

La llei de Moisés, que ensenya aquestes coses, pretén, per tant, continuar sent la norma per a la vida dels triats de Déu. No obstant això, lògicament, en complir en Jesucrist, les ordenances de les festivitats religioses, que van quedar obsoletes, cessen després de la seua primera vinguda a la terra de pecat, igual que els sacrificis i ofrenes del ritual sacrificial, segons Daniel 9.27. Només es prolonga la santificació del dissabte, ja que profetitza, fins a la primavera de 2030, el seté mil·lenni que inaugurarà la segona vinguda de Jesucrist.

La Llei de Moisés es refereix al temps en què els homes van descobrir a Déu i al temps en què Déu ens fa descobrir a l'home i els seus pecats. Tot el temps abastat pels cinc llibres atribuïts a l'escriptura de Moisés és un temps d'aprenentatge, un moment excepcional, durant el qual Déu va vindre a viure entre els homes, en tota la seua naturalesa divina. El contacte directe entre el Déu perfectament sant i els éssers humans pecadors només podia tindre com a conseqüències, el millor i el pitjor: gran felicitat per als triats i mort per als rebels. I aquesta és la lliçó que hem d'aprendre d'aquesta experiència. La història de Moisés acaba amb la seua mort, quan, a l'edat de 120 anys, tanca el tercer cicle de 40 anys de la seua vida terrenal. Desapareix així, al final dels 40 anys de vida en el desert de l'Israel de Déu. I és amb Josué que la continuació d'aquesta història del poble triat es prolongarà en entrar en Canaán, segons la promesa feta a Abraham de donar aquesta terra a la seua posteritat. Per als jueus, les Sagrades Escriptures consisteixen en «la llei de Moisés» i «els profetes», com ho indica en hebreu l'expressió «thora we nabiyim». Déu continuarà vivint entre el seu poble durant l'experiència dels Jutges, però Israel ja no està aïllat, com ho va estar durant els 40 anys en el desert. A més, dominat per la influència nociva de les nacions veïnes, recau sistemàticament en el pecat. Déu llavors ho entrega als filisteus, fins que suscita un «jutge» que dirigeix el seu alliberament. Aquest nom «jutge» recorda als humans que Déu és el seu «Jutge suprem», que jutja les seues obres i castiga els seus pecats. Però aquest mateix «Jutge» diví organitza l'alliberament del poble que li pertany. Aquest missatge trobarà el seu ple significat en la salvació portada per Jesucrist i en l'alliberament dels seus últims adventistes triats, en el dia de la seua segona vinguda. Les experiències d'Israel es multipliquen, i els llibres de Reyes i Cròniques donen testimoniatge de les faltes que els monarques que se succeeixen en els dos bàndols del dividit Israel de Déu renoven contínuament. Al llarg dels seus regnats, Déu parla als seus reis únicament a través dels seus

profetes, els qui, per tant, continuen sent l'únic canal pel qual es transmeten la veritat i la voluntat del Déu Creador. En l'era cristiana, aquest principi es va oblidar, però Déu no va canviar la seua manera d'actuar. El vincle de comunicació va continuar sent el dels seus profetes. Però va ser necessari esperar en despertar de la Reforma, que va començar amb Pedro Valdo l'any 1170 i, després d'ell, en el segle XVI , l'acció oficial duta a terme pel monjo Martín Luter, perquè s'escoltara la veu del Déu de la veritat. No va ser fins a 1816, a través de l'agricultor estatunidenc William Miller, que Déu va llançar les seues proves de fe adventistes per als anys 1843 i 1844. L'Adventismo del Seté Dia, beneït espiritual i profèticament en 1873, va adoptar la forma de l'Israel del desert, connectat amb Déu a través del canal que ell va establir en la Sra. Elena G. de White, a qui va utilitzar com a intermediària per a dirigir els temes d'estudi dels primers adventistes. Ella només transmetia ordres i judicis divins i s'atribuïa únicament el títol de "missatgera de Déu en Jesucrist". La seua colossal obra es basa en multitud de visions rebudes de Déu, en les quals ell li va permetre descobrir els detalls dels esdeveniments ocorreguts durant la vida terrenal del passat. Però, al no viure en els últims dies de la vida terrenal, va profetitzar sobre el futur sense poder explicar-lo. Per tant, va animar als adventistes a estudiar les profecies de Daniel i Apocalipsis. Però, sent el temps de la resposta triat per Déu, no va ser fins a 1980 que, anomenat en visió per Déu per a aquest ministeri, vaig entrar al seu servei per a rebre i presentar els seus últims missatges profètics.

La Bíblia ens dóna, a través de les seues profecies, els missatges divins més importants, i les de Daniel i Apocalipsis ens permeten construir les dates de dues cadenes profètiques amb característiques oposades. La cadena de la " justícia eterna " ofereix les dates: 458, 26, 30, 34, 1843-1844 i 1993-1994. I la cadena del " pecat " presenta les dates: 538, 1798, 1828 i 1873. I l'última expectativa de l'adventista dissident es basa en les dates 30 i 2030. Les dates d'aquestes tres cadenes s'obtenen dels detalls que proporciona la Bíblia, i les de les dues primeres cadenes estan en forma numèrica, és a dir, fixades per Déu per a realitzar càlculs aritmètics simples. La tercera cadena no té una data fixa que marque el seu inici, i es basa enterament en la fe i en l'evidència que Déu ha donat, de fet, al seu projecte selectiu dels seus triats, un temps total de 6000 anys profetitzat pels primers sis dies de la seua creació terrenal.

L'any 458 , segons Dan. 9.25 i Esdras 7:7, la benedicció de Déu torna a la seua Israel, amb l'alliberament del seu poble al qual saca de Babilònia per a recuperar la seua terra nacional.

L'any 26, segons Dan.9.27, Jesús entra en el ministeri, en el 30, instaura amb la seua mort la “ justícia eterna ”, en el 34, acaba la gràcia nacional de l'Israel hebreu.

En 1843 i 1844, segons Daniel 8.14, Déu va seleccionar als primers adventistes.

En 1993 i 1994, segons Daniel 8.14 i Apocalipsi 9:5 i 10, Déu va seleccionar als últims Adventistes del Seté Dia.

L'any 538 , segons Dan.7.25 i Ap.12:6 i 14, el papat catòlic romà estableix l'abominació religiosa cristiana i quitació a Jesucrist el seu paper exclusiu com a intercessor celestial " perpetu " citat en Dan.8.12; en 1798, cessen els " 1260 dies " anys del seu regnat intolerant secundat per la monarquia terrenal.

En 1828, segons Daniel 12.11, Déu va iniciar l'avivament adventista en el cristianisme, hereu del pecat romà . Els anys dels « 1290 dies » citats estaven arribant a la seua fi.

En 1873, segons Daniel 12.12, Déu va llançar oficialment el missatge universal de l'Adventismo del Seté Dia, que seria " vomitat " en 1994. Els " 1335 dies " citats estaven arribant a la seua fi. La tràgica destinació d'aquest adventismo institucional justifica la seua inclinació a la cadena del " pecat "; això va ser confirmat oficialment en 1995 per la seua aliança amb la Federació Protestant, condemnada profèticament per Déu des de 1843.

Curiosament, per a definir la unitat del dia en les seues dades numèriques, Déu va usar la forma singular, que representa un dia de 24 hores compost per « una nit i un dia » de llum solar. Aquest és també el principi adoptat a Europa per a l'euro, la forma del qual roman invariablement singular, independentment de la quantitat esmentada.

Així, trencant amb el sistema de les dues cadenes anteriors, l'Esperit ha optat per fonamentar la revelació del vertader temps fixat per al seu gloriós retorn en Jesucrist en una expressió de fe depositada en tot el temps de la seua manifestació terrenal universal, que ha de durar 6000 anys i culminar amb el retorn de Crist. Aquest últim missatge és la recompensa que ofereix als seus triats, als qui beneeix pel seu amor a tota la seua veritat bíblica: la llei de Moisés i els profetes , els Evangelis i les epístoles del nou pacte, així com les profecies complementàries d'aquests dos pactes. Sense aquest interés, no hauria sigut guiat al seu sant dissabte, que anuncia la resta del seu seté mil·lenni celestial, que començarà en la primavera de 2030 amb la segona vinguda de Jesucrist. En la seua primera vinguda, va vindre a salvar als seus triats dels seus pecats, i en la seua segona vinguda, vindrà a salvar-los de la mà dels pecadors que els condemnarien a mort. Això és el que col·loca aquestes dues vingudes sota el “any de gràcia ” i el “ dia de venjança ” profetitzats en Isaïes

61:2.

Els paranys de l'existència

No tots gaudim de condicions favorables per a creure en Déu. Depenent dels nostres orígens, ens influeix l'entorn en el qual naixem i descobrim la vida. Però aquest criteri no és definitiu, ja que, en realitat, a mesura que creixem, ens convertim en adolescents i després en adults, la nostra necessitat espiritual personal es fa sentir quan es torna veritablement necessària, i això pot començar molt prompte després del naixement. Record haver cregut sempre en l'existència del Déu del qual parlava la meua família, i per tant puc donar fe d'haver nascut amb fe. Explicar la vida d'una altra manera sempre m'ha sigut impossible, i les teories evolutives dels científics mai m'han afectat.

Puc entendre que, en nàixer a l'Índia o la Xina, una criatura humana puga començar la seua vida heretant la religió de la seua família, però si aquesta ànima nounada alberga en si mateixa l'estendard de la vida eterna, tard o d'hora serà anomenada i desafiada per l'Esperit del vertader Déu Creador, qui alimenta i inspira els nostres pensaments i té accés als pensaments i ments de totes les seues criatures celestials i terrenals. Segons aquesta bella imatge, Déu busca els fongs bons i els recull per al seu propi plaer, però deixa els fongs verinosos, tòxics i mortals en la terra. I cap poder és prou gran com per a impedir-li recol·lectar el que li correspon per dret i poder. La ignorància només dura un temps en la ment del triat, a qui mestressa i vol salvar. El seu Esperit pot arrabassar a un ésser humà d'un context desfavorable. Enmig de la més profunda foscor col·lectiva, Déu deixa entrar la seua llum individualment, en els seus triats. Aquest principi és molt similar, en els seus efectes, al de la doctrina de la predestinació, que conté un sol error, però que constitueix tota la veritat: els qui la presenten no tenen en compte la lliure elecció que Déu atorga a totes les seues criatures. Llavors, segons la nostra elecció individual, que Déu coneix abans del nostre naixement, tot succeeix com si estiguérem predestinats, alguns, els triats, a la vida eterna, altres, els caiguts, a la mort i l'anihilació definitiva, i, per tant, igualment eterns. Qualsevol altra explicació fa que Déu semble injust, i això és impossible, perquè li és impossible actuar injustament. Per això, abans de llançar idees que concerneixen el nostre Déu creador, convé que els éssers humans reflexionen profundament sobre les conseqüències que les seues teories i doctrines religioses tindran en Déu, en primer lloc, i en si mateixos i en els qui les escolten, en segon lloc.

Al principi, sense altres mitjans, l'ensenyament religiós cristià i la seua difusió entre les nacions depenien exclusivament de la labor missionera, i Jesús va donar exemple en enviar als seus apòstols i deixebles, de dos en dos, a portar a les llars que els obrien les portes la bona nova de la salvació anunciada pel Messies esperat, és a dir, l'Evangeli etern, perfecte en tota la seua veritat. Però van arribar temps de foscor que van pervertir l'ensenyament d'aquest Evangeli. El catolicisme romà va presentar el pecat sol en el seu aspecte carnal i sexual, i va justificar el " pecat " atestat contra la veritat divina ensenyada en la Santa Bíblia. Com a resultat, les vides dels missioners infidels van deixar de beneficiar de la protecció de Déu. I sovint aquests missioners morien, assassinats per aquells als qui volien convertir a la seua religió, per no poder convertir-los a la qual Déu aprova i beneeix. Perquè han de comprendre que dolorosament suporta el Déu de la veritat perfecta i absoluta la distorsió de la seua veritat. Entre ell i nosaltres, les seues criatures, existeix una enorme diferència: tots entropessem, en major o menor mesura, en diversos aspectes, però Déu mai entropessa; roman per naturalesa just i perfecte en la veritat, la bondat i la justícia. I podem comprendre això en veure com el simple fet de distorsionar, sense voler, el seu pla de salvació profetitzat per la roca d'Horeb li va valdre a Moisés la prohibició d'entrar en la terra de Canaán. Segons l'orde de Déu, la primera vegada va haver de colpejar la roca perquè donara aigua; però la segona vegada, només va haver de parlar-li per a obtindre-la. I, en la ira que el seu poble rebel havia despertat en ell, va colpejar la roca d'Horeb per segona vegada, distorsionant així inconscientment el pla de salvació de Déu, segons el qual Crist, el Salvador, havia de ser colpejat només una vegada per a salvar als seus estimats triats. En compliment d'aquesta acció ordenada per Déu, l'any 30, en vespres de la Pasqua jueva, el dimecres 3 d'abril, Jesucrist va expirar a les 15.00 h en la seua creu, erigida al peu de la muntanya Gòlgota, l'aparença de crani de la qual humà la converteix en un lloc de mort i tortura. I una vegada mort, el seu costat, traspassat per la llança del soldat romà, va vessar sang i aigua , com confirma Juan 19.34: « Però un dels soldats li va traspassar el costat amb una llança, i a l'instant va eixir sang i aigua ». I Juan afig després: « El que ho va veure ha donat testimoniatge, i el seu testimoniatge és vertader; i sap que diu la veritat, perquè vosaltres també cregueu ». Juan estava precisament al peu de la creu quan aquests successos es van complir davant els seus ulls. I aquest detall sobre « la sang i l'aigua » és de summa importància perquè confirma el compliment del pla diví de salvació i ens

presenta la sang vessada per a establir el «nou pacte» i l'«aigua de vida eterna», oferida per la perfecta «justícia» de la víctima sacrificada. Així, ferit una vegada i crucificat, la « roca » anomenada Jesucrist, « va entregar la seua aigua », que dóna vida eterna als seus únics triats, als qui ell mateix va triar.

Entre 1816 i 1844, els judicis adventistes encara depenien de la difusió oral i escrita de missatges que anunciaven el retorn de Jesucrist. Fins i tot després de 1873, el missatge adventista es va difondre per tota la terra, onsevulla que fóra possible, mitjançant missioners enviats. En la nostra era actual, l'intercanvi col·lectiu del sistema d'internet permet que els missatges estiguen disponibles per a qualsevol persona amb accés a internet, en qualsevol lloc del planeta on aquesta xarxa estiga instal·lada i s'utilitze. Així mateix, enmig del devessall d'informació útil, inútil, nociva o desastrosa, els meus missatges profètics també estan presents i es posen a la disposició del gran Déu Creador, qui pot usar-los com una font d'aigua i llum capaç d'il·luminar i respondre a la set de comprensió del seu poble triat, dispers per tota la terra. Aquest mètode de difondre la llum divina compleix a la perfecció el criteri bíblic que presenta a Déu en Crist com el bon pastor que busca a la seua ovella perduda . I qui millor que ell sap on està? És una sort per a nosaltres, criatures seues, que haja sigut ell qui va prendre la iniciativa en aquesta cerca, en cas contrari el número dels triats, ja de per si mateix molt xicotet, seria encara menor.

El primer parany de l'existència resideix, per tant, en les condicions desfavorables del nostre naixement i la influència nociva del nostre entorn . Però altres paranys ens aguaiten durant la nostra evolució. A mesura que creixem, els éssers humans descobrim i experimentem moltes coses noves que forgen la nostra personalitat. El canvi en la vida humana després de ser expulsats del Jardí de l'Edén va ser enorme. Comparem aquests dos tipus d'existència. Originalment, Adán va descobrir la vida en Déu; després, Déu li va introduir en el seu entorn, compost de coses meravelloses i eternes. Aquest entorn és secundari per a ell, i Déu li atorga activitats l'únic propòsit de les quals és la plenitud de la seua vida. Però després del pecat, tot s'inverteix. Déu ja no és visible, s'amaga, i l'home descobreix al seu voltant un entorn hostil. Abans del pecat, consumit per plaer, el seu propi aliment ha de ser, després d'ell, obtingut mitjançant l'esgotador treball de cultivar la terra. Llavors descobreix que la seua vida es basa en l'explotació dels seus cinc sentits, i tot això es convertirà en paranys per a la seua existència a cert nivell d'elevació. Però en el sofriment que experimenta, l'home encara troba una raó per a buscar a Déu, qui roman ocult però mai està lluny de les seues criatures, esperant el seu anomenat. Així, en tota la seua ignorància de les veritats bíbliques, la vida dels pobres, els treballadors del camp, els llauradors, era particularment dura. La seua alimentació depenia del clima, dels insectes útils i nocius, i de la qualitat de la terra cultivada, i instintivament depositaven la seua esperança en Déu, com ho representa meravellosament el quadre de l'Ángelus. Presenta a una parella agenollada en el sòl a l'hora en què les campanes de l'Ángelus marquen el final de la seua difícil jornada. Aquesta era ha desaparegut per complet. Hui, el treballador del camp usa el seu tractor mecànic dia i nit si ho considera necessari. Ja no escolta el repic de les campanes que el molesten, i els seus pensaments ja no es dirigeixen a Déu ni a la seua prodigalitat. Ha aprés a confiar només en si mateix i en la seua perspicàcia, seguint els pronòstics meteorològics dels científics de l'època. Déu ja no li interessa, perquè la ciència i el seu coneixement li ofereixen totes les respostes necessàries a les seues necessitats. La vida eterna ja no és objecte de la seua reflexió. Els seus pensaments se centren únicament en les seues condicions de vida terrenals, que constantment desitja millorar. I ací, de nou, la ciència i els seus invents anticipen les seues exigències. Així mateix, podem comprendre que la situació de l'home modern, llaurador o citadino, mai ha estat tan allunyada del recurs al Déu Creador. Jesús va profetitzar sobre aquest " temps de la fi ", del qual coneixia totes les característiques, advertint als seus triats en aquests termes en Mateo 24:24: " Perquè s'alçaran falsos Cristos i falsos profetes, i faran grans senyals i prodigis , de tal manera que enganyaran, si fóra possible, fins i tot als triats ". Però fins i tot en aquest versicle, Jesús parla sol de " senyals i prodigis " espirituals i religiosos , perquè el desenvolupament tècnic del "temps de la fi " no va ser profetitzat per Déu. Cap text al·ludeix a aquest extraordinari ús de la matèria i la intel·ligència humana. El primer a sorprendre davant les seues produccions és el propi home. Aquest desenvolupament del coneixement tecnològic és progressiu i sembla il·limitat. No obstant això, Déu dóna a la humanitat assenyales que anuncien l'arribada de la seua fi i la desaparició total de la seua presència en la terra. Però finalment, en les seues mentides, en Gènesis 3:5, la malvada " serp " li va dir a Eva una veritat confirmada en la nostra era final: " Però Déu sap que el dia que mengeu d'ell, se us obriran els ulls i sereu com a déus, coneixent el bé i el mal ". Les proeses tècniques reeixides han portat als humans a creure déus que ja no necessiten al Déu vertader. Però el que el diable no li va dir a Eva és el significat que Déu li dóna al verb "conéixer", que per a ella significa "experimentar" el mal concretament, és a dir, consumir " el pecat la paga del qual seria la mort "; la qual cosa es confirma en Romans 6.23. I en Gènesi 2.17, l'advertiment de Déu va ser molt clara i precisa: " Però no

menjaràs de l'arbre del coneixement del bé i del malament, perquè el dia que d'ell comes, certament moriràs". Aquesta va ser, doncs, el primer parany en la qual van caure els éssers humans, convertint en mortals, col·lectivament, a l'home, la dona i els seus descendents humans. Quina va ser la causa d'aquesta primera caiguda? Gènesi 3:6 ens diu: «La dona va veure que l'arbre era bo per a menjar i agradable a la vista, i desitjable per a aconseguir la saviesa; va prendre del seu fruit i va menjar. També va donar al seu marit, que estava amb ella, i ell va menjar ». « Bo per a menjar, agradable a la vista i desitjable per a aconseguir la saviesa », és a dir, suficient per a satisfer dos sentits humans, el gust i la vista, i augmentar la intel·ligència. Tres temes que es refereixen a la cobdícia que Déu condemna en el dècim dels seus Deu Manaments, segons Èxode 20.17: « No cobejaràs la casa del teu proïsme; no cobejaràs la dona del teu proïsme, ni el seu serf, ni la seua serva, ni el seu bou, ni el seu ase, ni res que pertanga al teu proïsme » .

Però ja observe, en la forma en què Eva conserva el record de la prohibició de Déu, una espècie d'afebliment que expressa el seu dubte, perquè li diu a la serp: « Però del fruit de l'arbre que està enmig del jardí, Déu ha dit: No menjaràs d'ell ni ho tocaràs, perquè no muires » . Mentre que Déu realment va dir: « Però de l'arbre de la ciència del bé i del mal no menjaràs, perquè el dia que d'ell comes, moriràs» . L'expressió « perquè no muires » afebleix la certesa del mandat diví: « moriràs ». Fins i tot abans de consumir el fruit prohibit, Eva va caure en el parany de la seua pròpia naturalesa i de l'opinió personal que s'havia format sobre el mandat diví. I aquesta és una falta que cometen tots els humans incrèduls després d'ella, els qui subestimen el valor de les paraules pronunciades o inspirades per Déu. L'ésser humà superficial, home o dona, aplica els seus propis estàndards, comportaments i reaccions a Déu. Sent ell mateix inestable en les seues decisions, presa la seua naturalesa com a model per al seu proïsme, i mentre aquest siga humà, no s'equivoca o té poques probabilitats d'equivocar. Però, quan aquest proïsme és Déu, les coses succeeixen de manera diferent, perquè Déu no canvia, no varia i no experimenta cap inestabilitat en el seu comportament. L'ésser humà incrèdul s'enganya llavors a si mateix mitjançant les seues pròpies conviccions. Des de la infància, escoltant els contes de fades que li contaven els seus pares necis, el xiquet aprén la mentida basada en la cerca del meravellós, el fabulós, que ho fa somiar. Però mentre la seua ment es construeix sobre somnis irrealitzables, la seua vida s'adapta a la pràctica de la mentida, que mata la creença en la veritat proposada i presentada per Déu. Idealment, un xiquet només hauria d'escoltar el que és vertader, demostrat i comprovat. Però aquest ideal s'ha tornat impossible d'aconseguir a causa del pecat i al domini del diable, que actua i inspira amb els seus dimonis als esperits humans maleïts per Déu. La fe vertadera es distingeix així de la falsa per la capacitat d'interpretar literalment les paraules de Déu, perquè l'elecció de les seues paraules i verbs és calculada, sospesada i mesura. Errar en aquest sentit porta a l'ànima humana a la mort eterna. I la « segona mort » colpejarà a tots els incrèduls que s'han enganyat a si mateixos i s'han condemnat a patir aquest càstig final, després d'haver afirmat pertànyer a Déu en Jesucrist, sense respondre a les seues divines exigències de santedat.

Cadascun dels nostres cinc sentits pot, si s'abusa d'ell, ser causa de pèrdua de la salvació. Comencem pel sentit de l'oïda, que pot separar l'ànima humana de Déu per sempre i en això precedeix als sentits de la vista, el gust i l'apetit, com el testifica l'experiència concreta d'Eva.

El primer parany tendit a Eva es basa en el seu sentit de l'oïda. Perquè el drama que l'assalta comença amb la conversa en la qual, a través de la serp, el diable la involucra. El perill sorgeix de la suggestió provinent de l'altre, de la seua contrapart ocasional. Fins a aqueix moment, Eva s'ha adherit a la prohibició de Déu i no es veu afectada per ella. Però la serp li parla i, lògicament, provoca la seua sorpresa, perquè cap altre animal creat per Déu posseeix la capacitat de parlar com un ésser humà. Ella no ha estat preparada per a afrontar aquesta experiència auditiva i visual, i no pot comprendre que la serp, aquest animal de la creació terrenal de Déu, puga ser utilitzada i manipulada pel diable, l'àngel rebel, el dimoni celestial. Les paraules tranquil·litzadores de la serp van tranquil·litzar a Eva. A més, menja del fruit prohibit i no està morta, per la qual cosa les seues explicacions semblen raonades i raonables. El mateix ocorre, en 2023 i sempre, en els intercanvis humans, religiosos o seculars. En apreciar un tema tractat, els nostres cinc sentits s'activen i determinen el nostre judici. L'oponent sembla sincer i els seus arguments convincents; més encara si la seua opinió coincideix amb la nostra. I si és així, el testimoniatge dels sentits, que contradiu aquesta opinió, es torna impotent i incapaç de convéncer-nos i evitar que caiguem en el parany tendit. Perquè en tal situació, el perill no sols resideix fora de nosaltres, en el nostre oponent, sinó dins de nosaltres i en el nostre desig d'afavorir la nostra elecció personal. I contra nosaltres mateixos, res podem fer, perquè ens convertim en el nostre propi adversari i enemic. Això és el que fa tan difícil la lluita mental i moral humana; oposar a l'altre no és gens comparat amb la lluita que hem de lliurar contra nosaltres mateixos. Eva va poder resistir a la serp, però no va poder resistir la seua pròpia luxúria, que actuava a nivell dels seus cinc sentits humans. I després d'ella, la seua experiència es va convertir en la

nostra, individualment, des d'Adán fins a l'últim home o dona nascuts en la terra. La nostra oïda no sols capta paraules seductores i enganyoses; també és sensible als sons musicals. I també en aquest àmbit, l'excés passional es torna idòlatra i causa de perdició eterna. La gent s'apassiona per escoltar la música dels grans compositors clàssics, el jazz que va vindre després, el rock and roll que li va seguir, i el rap actual, que no aprecie en absolut pel seu aspecte general, perquè la música sembla ser només un pretext per a vomitar, rítmicament, torrents de paraules que expressen l'odi cap a la societat blanca occidental. Aquest estil rebel va sorgir en la comunitat negra, a l'Amèrica blanca i racista. Una vella dita, aparentment oblidat, deia: «La música apaivaga a la fera»; aquest clarament no és el cas del rap. La música clàssica ha sigut tan causa de la perdició dels seus fidels com el rap actual. Ací també, la societat catòlica del rei Francesc I organitzava balls i festivals on la música i l'òpera van exercir un paper important entre unes quantes massacres de protestants rebels. La música va servir de pretext per a donar un aspecte civilitzat a una societat salvatge i assassina, i ací també, en 2023, res ha canviat, en presència del President, el Rei, el Prefecte, l'Alcalde, el Cardenal o el Bisbe local, concerts, balls i festivitats reuneixen la bella gent per a festejar i alegrar de les seues riqueses i privilegis.

Passem ara al sentit de la vista. Fins i tot abans de descobrir el sabor de la fruita, Eva la veu, la contempla, l'admira i la cobdícia. La flama « agradable a la vista ». En 2023, quantes coses « agradables a la vista » sedueixen la mirada humana, subjugant-la i destruint-la? Multituds que abasten tots els àmbits imaginables i esclavitzen als éssers humans, captivats per la passió per aquests temes. Alguns col·leccionen diversos objectes i dediquen la seua existència a posseir-los cada vegada més. La seua vida es limita a això. Es valoren a si mateixos solo per l'èxit d'aquesta possessió, que, en realitat, resulta veritablement inútil i nociva. No puc enumerar els objectes que condueixen a la idolatria de la cobdícia, tan nombrosos i diversos són. Perquè, de fet, qualsevol cosa pot convertir en causa de perdició per la seua excessiva influència en la naturalesa humana. La passió pels cotxes, les motos, els avions, els vaixells, les pintures d'artistes famosos o no tan famosos, i qualsevol objecte visual es converteix excessivament en causa de perdició. I en el seu llenguatge, l'home mateix expressa la seua situació espiritual quan diu «M'encanta això, m'encanta allò» o «M'apassiona això o allò», perquè només Déu mereix adoració i la nostra passió, perquè ell és el Creador de totes les coses i de tota la vida. Així que paren atenció a les expressions que usen els homes, perquè desemmascaren la seua vertadera naturalesa.

Continuem amb el sentit del gust, l'apetit i l'olfacte, que participen en l'apreciació del gust. La Bíblia dóna com a exemple sobre aquest tema Filipenses 3.19, on Pablo declara sobre els enemics de la veritat cristiana: « La seua fi serà la destrucció; el seu déu és el seu ventre ; es glorían en el que els fa vergonyosos, només pensen en les coses terrenals ». En 2023, això continua sent així; res ha canviat, excepte els objectes de desig. En Tito 1.12, Pablo torna a dir-li a Tito sobre els cretencs: « Un d'ells, el seu propi profeta, va dir: Els cretencs són sempre mentiders, males bèsties, ventres peresosos ». El plaer del gust pot, de fet, envair a l'home fins al punt de separar-lo definitivament de Déu. L'art de la taula, tan preuat i benvolgut en les nostres societats civilitzades, converteix als grans cuiners en ídols que viuen només per a la seua activitat professional. Viuen i moren sense esperança de vida eterna i, així, viuen com l'animal més vil i comú. El vi i el menjar es fan olor amb el nas abans de percebre el seu sabor en entrar en contacte amb les papil·les gustatives de la llengua i el paladar. Els especialistes es formen quan la sensibilitat d'aquests tres sentits està altament desenvolupada. Llavors tenen la capacitat d'identificar el nom i l'any del vi catat, i en aquest nivell de passió i inversió de ser, ja no hi ha espai per al Senyor, salvador dels triats. Viuen només per a explotar el seu extraordinari do. Així, es converteixen en el seu propi ídol i no necessiten a Déu.

Però els casos esmentats fins ara no són exhaustius, perquè la idolatria afecta a homes i dones en tots els àmbits i nivells de la societat humana. Cadascun de nosaltres pot centrar la seua atenció, els seus pensaments i la seua passió en un tema que es converteix en causa d'idolatria, perquè absorbeix i mobilitza tot el pensament humà, sense deixar espai per al tema espiritual que evoca les vertaderes prioritats i necessitats de l'ànima humana.

L'hàbit de confrontar la mort ha destruït, per a l'home, el seu missatge acusador de pecat. La mort s'accepta com una normalitat transmesa en la humanitat, i l'oferta divina de vida eterna només interessa als qui desitgen creure-la. L'acceptació i la resignació constitueixen, per tant, dos paranys de l'existència per a tota la humanitat. Perquè aquestes coses fomenten l'adhesió a l'esperit de la tradició que els triats han de qüestionar i renunciar a seguir per a seguir a Jesucrist en el seu camí de salvació, onsevulla que estiguen i es troben, en tota la terra.

Ara em centre en el parany de la seducció religiosa i tom com a suport aquesta cita bíblica de Mateo 7.15: « Cuidar dels falsos profetes que vénen a vostés amb pell d'ovella, però per dins són llops rapaços ». Aquest advertiment de Jesús il·lumina el significat dels fets ocorreguts durant tota l'era cristiana, marcada principalment per l'intolerant regnat papal catòlic romà, entre 538 i 1798, però

també després, des de 1843, pel desenvolupament universal de les diverses formes de protestantisme. Els « llops rapaços » ja no són només catòlics, sinó que també, des de 1843, són d'obediència protestant, i més endavant, des de 1994, també són d'obediència adventista. És aquest versicle de Mateo. 7.15, la qual cosa porta a Déu a designar, amb l'expressió " fals profeta ", en la seua Apocalipsi, a la religió protestant que ha romàs fidel, des de 1843, al descans dominical instaurat des de l'any 321 per la Roma imperial i des de l'any 538 per la Roma papal catòlica.

Llavors, quin és el secret de l'eficàcia d'aquests " falsos profetes que ensenyen mentides " segons Isaïes 9.14: "(L'ancià i el magistrat són el cap, i el profeta que ensenya mentides és la cua .)" Aquesta col·locació entre parèntesi d'aquest versicle li dóna l'aparença d'una revelació clau molt important que Déu usarà en la seua Apocalipsi, subtilment, per a revelar només als seus triats les acusacions que es presenten contra aquests " falsos profetes que ensenyen mentides"? en realitat la mentida L'engany comença amb les falses afirmacions de la Roma catòlica papal, però després de l'entrada en vigor del decret de Daniel 8.14, la mentida també es va convertir en un senyal de l'activitat religiosa protestant. I aquesta acusació divina converteix a aquests " falsos profetes " en vertaders serfs del diable, qui és " el pare de la mentida ", segons Juan 8.44: " Vosaltres sou del vostre pare el diable, i els desitjos del vostre pare voleu fer. Ell ha sigut homicida des del principi, i no ha romàs en la veritat, perquè no hi ha veritat en ell. Quan parla mentida, parla del seu propi; perquè és mentider i pare de la mentida " .

En què consisteixen aquestes mentides catòliques i protestants? Consisteixen a fer creure a les seues víctimes seduïdes i enganyades que podran entrar en la vida eterna oferida per Jesucrist, quan això no serà així. Això es deu al fet que no s'hauran preparat per als estàndards de la vida celestial. Com a resultat, la porta de la gràcia se'ls tancarà i se'ls negarà l'entrada al cel. La necessitat d'una preparació especial es confirma en aquest versicle d'Apocalipsi 19:7-8: « Gaudim-nos i alegrem-nos i donem-li glòria; perquè han arribat les noces del Corder, i la seua esposa s'ha preparat» . i a ella se li va concedir vestir de lli fi, net i resplendent. Perquè el lli fi és la justícia dels sants . La justícia dels sants ja no és només la justícia personal de Crist que els ha sigut imputada per la gràcia divina. Aquesta justícia és practicada pels vertaders triats la naturalesa pecaminosa dels quals ha sigut canviada i reemplaçada per la pràctica de la perfecta obediència a la voluntat divina; que resulta de la seua autèntica santificació divina. Concretament, en tota la seua existència, han renunciat a pecar contra Déu i s'han sotmés plenament a la seua voluntat divina, respectant els seus ordenances i manaments. I és aquest requisit de Déu el que els paranys de l'existència volen i poden frustrar i deixar insatisfet. Enfrontats als múltiples paranys de l'existència, els triats salven les seues ànimes comprometre amb l'estret camí de l'obediència a la veritat de Déu revelada i complida en Jesucrist.

Un altre parany de l'existència amenaçava a la humanitat col·lectivament. És l'amor a la llibertat. Perquè la llibertat atorgada per Déu a totes les seues criatures planteja més problemes dels que resol. En un país com França, on els líders desitgen donar a cada individu la major llibertat possible, sorgeix un problema. En nom d'aquesta llibertat, coexisteixen en el mateix país decisions individuals incompatibles. I en la situació en la qual es troba França des de la fi de la colonització, la instauració de l'islam ha provocat aixecaments esporàdics de joves musulmans incapaços d'integrar en el model secular occidental de base cristiana. Poc inclinats a reprimir severament els nous actes de rebel·lió, els líders fan els ulls grossos i suporten els fets sense poder resoldre'ls per temor a provocar una reacció massiva molt més perillosa. La situació es deteriora així any rere any. I per a un poble republicà, no és fàcil reconéixer que la seua esperança d'una vida pacífica era només un miratge utòpic. De fet, és evident que la llibertat total per a tots continuarà sent un mite irrealitzable. I el preu a pagar per aquest descobriment serà terrible. Per això Déu ha fixat l'hora del càstig per a " el temps de la fi " que posarà fi al " temps de les nacions " del món occidental lliure i independent.

França pateix últimament les conseqüències del seu secularisme. Com a resultat, mai es va adonar del perill que representava la religió. Va creure que els seus valors republicans havien resolt el problema i, en part, per als seus ciutadans, l'enfocament va tindre un èxit parcial. No obstant això, des de 1962, la fi de la colonització de sòl algerià va propiciar la recepció dels seus col·laboradors "harki", impulsant així l'establiment de l'islam en sòl francés. Amb aquesta immigració, que es prolonga contínuament, el nombre de musulmans ha aconseguit un nivell crític. L'hostilitat oberta de grups islamistes estrangers i locals augmenta l'odi entre els francesos d'origen blanc i els musulmans acollits. Per tant, el secularisme també haurà sigut un parany per a aquest país, com ho serà per a tots els països d'origen cristià amb una alta immigració musulmana.

És en la seua aplicació religiosa on les falses aparences tenen les seues conseqüències més greus. I ací trobem la feblesa de la visió en la seua aplicació religiosa. Déu, en totes les seues revelacions formulades en llenguatge clar o en imatges codificades, concedeix enorme importància a aquest engany basat en l'aparença externa de les coses. I hem de comprendre que ell és l'únic que pot veure l'interior d'una ànima o d'una organització religiosa. Perquè tots els éssers humans tenen,

només amb la vista, una barrera infranquejable, un mur que limita la seua anàlisi de les coses. Les paraules, els somriures, les bones obres i les bones obres de caritat poden emmascarar pensaments completament foscos. I només en Déu trobem aquesta capacitat de veure la vida en tota la seua dimensió oculta o visible, per a les seues criatures celestials i, encara més, als ulls de les seues criatures humanes terrenals. És llavors quan podem apreciar plenament, al màxim nivell, el fet de beneficiar-nos de la seua revelació profètica. Perquè ell desemmascara totes les falses religions que sedueixen i enganyen als seus membres, als seus seguidors, però també a la resta de la humanitat que les respecta, ignorant la responsabilitat que tenen respecte a les malediccions divines que colpegen als habitants de tota la terra.

En Lucas 11.39-40, Jesús va denunciar la hipocresia dels fariseus del seu temps, dient: « Però el Senyor li va dir: “Fariseus, netegeu això de fora del got i del plat, però per dins esteu plens de rampinya i de maldat . Necis! Potser el que va fer això de fora no va fer també això de dins? ”». Davant aquesta lògica, l'home només pot romandre en silenci, i els qui són desafiats per Déu amb aquesta reflexió només poden sentir molt incòmodes i experimentar una sensació de nuesa i transparència, per dir el menys, vergonyosa. En escriure en el sòl els noms dels pecats comesos pels qui es van presentar davant ell per a acusar la dona adúltera i posar-lo a prova, Jesús va atestar una vegada més de la seua divinitat i de la seua capacitat per a llegir en el secret de les seues vides. I de nou, confosos i avergonyits, tots es van retirar en silenci. Per això, en les seues revelacions profètiques, Jesús utilitza símbols que construeixen en imatge el retrat robot de l'entitat objecte del judici diví. I aquest retrat robòtic revela l'aspecte ocult que l'home comú ignora o pot ignorar. Així com per al poble jueu, el clergat religiós es presentava sumptuós, lluint belles robes i ornaments prestigiosos però enganyosos, en l'era cristiana, el sistema religiós papal del catolicisme romà ha enganyat durant molt de temps, i encara enganya, als éssers humans superficials o seculars. Les televisions no deixen de transmetre les grans i pomposes cerimònies organitzades per aquest catolicisme romà. I com en l'època dels jueus, els prelats, cardenals i bisbes es visten amb abillaments escarlata i porpra que, en conjunt, ofereixen a l'espectador una imatge gloriosa que sedueix i impressiona a les multituds. La falsa religió pagana sempre ha seduït als seus seguidors amb els seus aspectes artificials i seductors. Déu usa el terme " astut " per a descriure el règim papal de Roma en Daniel 1.14. 8.23: « I al final del seu domini, quan els pecadors siguen consumits, s'alçarà un rei insolent i astut » . En aquest versicle, Déu entrega dos missatges als seus triats. El primer es refereix al seu judici personal sobre el règim papal, al qual considera « insolent ». El segon es dirigeix a nosaltres en particular, perquè Déu ens adverteix contra la seua aparença externa, que ell diu « astuta ». En descobrir el que el catolicisme papal ha fet amb el text dels Deu Manaments de Déu, identifiquem el seu caràcter « insolent » i « arrogant », segons Daniel 7:8. El que és « astut » no té una consistència sòlida, i Déu ens ajuda a comprendre com és « astut » el règim papal . Això s'especifica en Daniel 8.24-25: « El seu poder augmentarà, però no pel seu propi poder; causarà estralls increïbles, tindrà èxit en les seues empreses, destruirà als poderosos i al poble dels sants». A causa de la seua prosperitat i a l'èxit dels seus ardits, s'omplirà d'arrogància , destruirà a molts que vivien en pau i s'alçarà contra el Príncep dels prínceps; però serà infringit sense que ningú s'esforce. Tot el seu èxit es va basar únicament en l'èxit dels seus ardits . Aquest terme, « ardits », vincula la seua acció amb la seducció de la diabòlica « serp » de Gènesi 3, que Daniel 11.39 suggereix en dir: « Amb el déu estranger actuarà contra les places fortificades ; satisfarà d'honors als qui ho reconeguen, els farà dominar sobre molts i els repartirà terres com recompensa». Aquest " déu estranger " pot identificar de manera diversa i complementària amb el diable revelat als romans per l'ensenyament religiós dels jueus, però també, com una al·lusió al nom de Crist que Roma usurpa en adoptar una aparença religiosa cristiana. Apocalipsi 13:3 confirma aquesta connexió amb el diable, dient: " La bèstia que vaig veure era semblant a un lleopard, i els seus peus com d'ós, i la seua boca com a boca de lleó. I el drac li va donar el seu poder, el seu tron i gran autoritat ". Per a comprendre el missatge d'aquest versicle, hem de considerar la connexió que identifica al "drac " amb "el diable " en Apocalipsi 12:9: " I va ser llançat fóra el gran drac , la serp antiga, que es diu Diable i Satanàs , el qual enganya al món sencer; va ser llançat a la terra, i els seus àngels van ser llançats amb ell". En la terra, el règim imperial que governa també es diu, en Apocalipsi 12:3, " el gran drac roig ": " Va aparéixer un altre senyal en el cel: un gran drac roig , que tenia set caps i deu banyes, i als seus caps set diademes ". D'aquests missatges es desprén que, en Apocalipsis 13:3, Déu revela i profetitza la successió de l'Imperi romà i el règim papal que el succeeix sota la mateixa autoritat del diable: " el drac " de l'Imperi romà " cedeix el seu tron i la seua autoritat " al règim papal, amb la qual cosa Roma recupera el seu antic poder imperial.

Perquè aquest ardit tinguera èxit i es complira el pla de Déu, el diable va convéncer al primer rei dels francs, anomenat Clodoveo, de convertir al cristianisme, ja romà, en ser batejat l'any 496 pel bisbe de Roma de l'època, qui encara no ostentava el títol de «Papa». Però per a llavors, Roma ja

havia sigut maleïda per Déu des de l'any 313. I des del 7 de març de l'any 321, la resta del sabbat del seté dia havia sigut abandonat, reemplaçat per la resta del primer dia dedicat llavors al culte del déu astral pagà, el Sol deïficat, venerat i servit sota el títol de «Venerable Sol Invicte». Aquest baptisme del rei dels francs va atorgar a l'església romana un prestigi que altres reis conversos no farien més que reforçar amb el temps. Així va ser com Déu va establir a Itàlia el règim religiós que, amb la seua pretensió cristiana, constitueix el major parany enganyós destinada a captivar i capturar als creients superficials. Perquè l'"artifici " romà sol pot enganyar als creients superficials. I el que caracteritza a aquestes persones superficials és el menyspreu o la indiferència que mostren cap a la Santa Bíblia i les seues revelacions divines. Els recorde que durant molt de temps, l'Església Catòlica va prohibir als seus membres llegir la Santa Bíblia, i en el segle XVIII , encara amb el suport de la poderosa monarquia, va manar executar o condemnar a galeres als qui eren sorpresos en possessió d'una Santa Bíblia. Per això, en Apocalipsi 11:3, Déu denuncia la persecució contra la Santa Bíblia, la seua paraula escrita: " Donaré autoritat als meus dos testimonis , i profetitzaran durant mil dos-cents seixanta dies, vestits de cilicio ". 1260 dies-anys, és a dir, del 538 al 1798. El versicle 7 profetitza la persecució de la Bíblia a les mans dels revolucionaris ateus de la França republicana durant el Terror dels anys 1793-1794. Van calar foc i van cremar públicament totes les obres religioses, amb la Bíblia en primer pla: « Quan hagen acabat el seu testimoniatge , la bèstia que puja de l'abisme els farà guerra, els vencerà i els matarà ». Aquest detall, subratllat en negreta, revela que la missió encomanada a la Santa Bíblia es « va completar » amb l'arribada del règim republicà francés. Des del segle XVI , Déu ha permés als homes seguir la seua veritat en descobrir-la en la seua santa Bíblia, multiplicada per la impressió de caràcters; el missatge es transmet i els homes intel·ligents, els seus triats, només han de recordar la lliçó. I aquesta lliçó haurà d'aplicar per a no caure durant les proves de fe adventistes que es duran a terme successivament en 1843, 1844, 1994 i 2030. Perquè fins al retorn del gloriós Crist, els triats han de ser seleccionats per Déu demostrant que la lliçó donada en el segle XVI s'ha conservat i implementat. De fet, continua sent la Santa Bíblia la que posa a prova als anomenats en Crist, en posar a prova el seu interés en les revelacions profetitzades en els llibres dels dos pactes. De manera que, fins al final, la vertadera fe es basa únicament en l'interés que es presta a tota la revelació bíblica.

Vaga dir que quan el tema seductor s'acosta a la veritat divina, el parany religiós és encara més formidable i difícil d'identificar. Per a molts creients protestants, condemnar a l'antiga Església catòlica era fàcil, però com ja no pot perseguir a ningú, s'ha tornat acceptable per a ells i, millor encara, digna d'aliar amb ella. Aquestes persones van caure en el parany de la seua ignorància dels retrets de Déu. Només recordaven les seues persecucions a éssers humans, però subestimaven els pecats comesos contra Déu mateix. Per això, hereus d'aquestes mateixes faltes, les prolonguen en reproduir-les.

En Apocalipsi 9, els temes de la cinquena i sisena trompetes són, en termes de comparació, models del gènere. En cada versicle trobem, renovat, el terme comparatiu " com ", que confirma el valor simbòlic de la imatge presentada. I entre aquestes nombroses comparacions, el versicle 8 ofereix un missatge particularment important sobre l'enganyosa aparença externa de les esglésies protestants, decaigudes des de 1843: " Tenien cabell com a cabell de dona , i les seues dents eren com a dents de lleó " . La clau per a interpretar aquest versicle resideix en el paper que l'apòstol Pau assigna al " cabell de dona " en 1 Corintis 11.15: "... però que és una glòria per a la dona tindre cabell, perquè se li dóna el cabell com a vel "; " vel ", per tant, una màscara enganyosa. Després, l'Esperit diu novament en 1 Pedro 3:3-4: « No l'adorn extern de pentinats ostentosos , ni d'adorns d'or, ni de vestits luxosos, sinó l'adorn intern i ocult del cor, en l'incorruptible adorn d'un esperit afable i afable, que és de gran estima davant de Déu » . Les esglésies que l'Esperit ens descriu tenen una aparença externa d'esglésies, però a l'interior de la ment dels seus membres, els seus seguidors, Déu només veu pensaments cruels i feroços, reflectits en les seues « dents de lleó ». I en la prova final de la fe, aquesta naturalesa oculta es revelarà en adoptar el decret de mort que es promulgarà contra els últims adventistes que van romandre observantes del repòs sabatí, el « seté dia », « santificat » per Déu des del principi de la seua creació de la terra i els cels, segons Gènesis 2:2-3. En aquest capítol 9 de l'Apocalipsi, Déu multiplica les seues comparacions pictòriques per a revelar les paradoxes que observa entre l'aspecte extern visible i l'aspecte intern, invisible i emmascarat, dels seguidors protestants. En aquestes imatges, ens revela el judici personal que emet sobre les esglésies protestants que afirmen ser part de la seua salvació, ignorant per complet que les va abandonar i les va entregar al diable des de l'any 1843, fixat per l'entrada en vigor del seu decret de Daniel 8.14. El Judici de Déu és permanent i comença en 1843, quan condemna la fe protestant pel seu suport al diumenge romà i pel seu testimoniatge despectiu cap als missatges adventistes de 1843 i 1844. El seu judici es dirigeix llavors, en 1994, contra l'adventismo oficial, al qual " vomita " per les mateixes raons que ho van portar a rebutjar el protestantisme, al qual es va unir oficialment en 1995. Cal destacar que la seua pràctica del dissabte perd el seu valor santificador a causa de la demostració de

la seua falta d'amor per la veritat profètica revelada per l'Esperit de Déu en aquesta era. Així, el missatge de la " cinquena trompeta " té com a tema la descripció i la reagrupació dels " falsos profetes " del protestantisme, els qui no estan complets fins a 1994, quan els adventistes caiguts s'uneixen a ells en la maledicció de Déu.

En la llei dels Deu Manaments, Déu va prioritzar els quatre manaments que el concerneixen directament, i els sis últims es refereixen als deures dels homes cap als homes. Així, va voler presentar la seua llei conforme a la divisió dels seus dos manaments, recordada per Jesús en Mateo 22.36-40: « Maestro, quin és el gran manament de la llei? Jesús li va respondre: Estimaràs al Senyor el teu Déu amb tot el teu cor, amb tota la teua ànima i amb tota la teua ment. Aquest és el primer i el gran manament » . Jesús ensenya amb aquestes paraules la prioritat que l'home ha de donar a aquest manament. Després afig: « I el segon és semblant: Estimaràs al teu proïsme com a tu mateix. D'aquests dos manaments depén tota la llei i els profetes ». Per a la falsa fe cristiana, anteposar el segon al primer d'aquests manaments de Jesucrist és tancar la porta del cel. Perquè només els qui respecten les prioritats indicades per Déu en Jesucrist entraran.

va vomitar ", és a dir, ho va negar, ho va despatxar i ho va rebutjar. Des de 1844, la doctrina de l'Adventismo es va basar en falses interpretacions profètiques, però per a Déu, els seus errors tenien poca importància en aqueix moment de la seua història. Els pioners adventistes van ser beneïts i seleccionats per Déu, no per la seua comprensió de la veritat profetitzada, sinó pel testimoniatge de goig que l'anunci del retorn de Jesucrist va despertar en les seues vides. I va anar només aquest criteri el que els va fer " santificats " per Déu. Com a senyal d'aquesta " santificació " que autentica la seua aprovació , Déu els va fer descobrir i practicar el seu descans sabàtic del vertader seté dia: el dissabte. I així va ser, l'Església Adventista del Seté Dia estava en la seua plataforma de llançament. I en 1873, la seua missió va adquirir un caràcter universal. Les interpretacions profètiques contenien molts errors, però va anar recentment en 1980 que Déu va exigir la desaparició de les falsedats en la doctrina Adventista del Seté Dia. Llavors em va cridar a dur a terme aquesta tasca. Animat per una fe genuïna des del meu naixement, mai vaig voler batejar-me, perquè no podia creure que Déu haguera acceptat el sofriment en Jesucrist per a obtindre un resultat tan pobre. Perquè veia poca diferència entre els supòsits cristians batejats i altres éssers humans incrèduls. El descobriment de la desaparició de la pràctica del dissabte, un tema que em qüestionava, va ser la clau per a totes les explicacions de les preguntes que, fins llavors, havien romàs sense resposta. Així, la satisfacció que em van donar les meues preguntes va ser el motor que va impulsar la meua decisió de batejar-me a l'Església Adventista del Seté Dia. L'amor a la veritat que sempre m'ha animat em va portar llavors a realitzar estudis detallats de les profecies de l'Apocalipsi i Daniel, perquè curiosament, és en aquest ordre que es van fer les coses. Així, en desxifrar els missatges de l'Apocalipsi, guiat per l'Esperit, vaig poder actualitzar la seua interpretació, qüestionant aquells que dataven de l'època dels pioners, per als qui 1844 representava la data de la fi del món. En 1980, aquesta interpretació heretada va haver de ser revisada i corregida. Tenint en compte la divisió fonamental del decret adventista de Daniel 8.14, vaig comprendre com Déu havia construït l'estructura de la seua Apocalipsi sobre el canvi que va portar i va exigir a partir d'aqueixa data de 1844. L'exigència de qüestionar l'herència profètica de l'adventismo oficial apareix clarament en la descripció que Jesús dóna d'aquest adventismo entre els anys 1980 i 1994. Diu en Apocalipsi 3.17-18: « Perquè dius: «Sóc ric, m'he enriquit i de cap cosa tinc necessitat»; i no saps que tu eres un desventurat, miserable, pobre, cec i nu». T'aconselle que de mi compres or refinat en foc, perquè et faces ric; i vestidures blanques per a vestir-te, i que no es descobrisca la vergonya de la teua nuesa; i col·liri per a ungir els teus ulls, perquè veges . En el versicle 17, Jesús presenta el seu judici sobre l'adventismo en 1991, any en què el meu missatge anunciant el retorn de Jesús en 1994 em va valdre ser esborrat del registre de l'església; això es reflecteix clarament en l'expressió «No tinc necessitat de res », que expressa un rebuig oficial a la seua llum profètica. En aquest versicle, Jesús qüestiona el valor que aquest adventismo atorga a la seua herència espiritual, la qual cosa justifica la necessitat de qüestionar-la. Però la paraula que mata està continguda en aquesta breu paraula; la diu « nua », és a dir, no coberta per la seua « justícia eterna », per tant, digna de la «segona mort » anunciada pel « tercer àngel » d'Apocalipsi 14:9. De fet, llegim en 2 Corintis 14:9. 5:2-3: « Per això gemeguem en aquesta botiga, desitjant revestir-nos del nostre estatge celestial, si en veritat ens trobem vestits i no nus ». L'amenaça que afectava els seus enemics catòlics i protestants l'afecta a ell al seu torn, des de 1991, data de la meua baixa, ignorant que els protestants s'han convertit en els seus enemics des de 1843. I, confirmant aquesta maledicció divina, es va unir oficialment a l'aliança protestant en 1995. En el versicle 18, Jesús enumera tot el que li falta a aquest adventismo oficial per a ser beneït per ell: « or provat per foc » o la vertadera « fe », segons 1 Pedro 1:7: « perquè la prova de la vostra fe, molt més preciosa que l'or perible (encara que provat per foc), resulte en lloança, glòria i honra quan Jesucrist siga manifestat »; Jesús especifica a més: « perquè us enriquiu »: la vertadera « fe » demostrada constitueix la vertadera «

riquesa » espiritual. Però per a ser autenticada i reconeguda per Jesús, la fe que l'home afirma ha de ser posada a prova per ell. Només la victòria en la prova marca la diferència entre els triats i els caiguts. I sobre aquest tema, Jesús va dir bé en Mateo 22.14: « Perquè molts són anomenats, però pocs triats »; el fracàs de la majoria en la prova, massa superficial, justifica les seues paraules. Jesús també va dir: « I vestidures blanques , perquè sigueu vestits i no es descobrisca la vergonya de la vostra nuesa ». Aquestes « vestidures blanques » van ser usades « dignament » pels pioners adventistes en Apocalipsis 3:4: « No obstant això, tens uns pocs homes en Sardis que no han tacat les seues vestidures; caminaran amb mi amb vestidures blanques, perquè són dignes ». I aquestes " vestidures blanques " són el símbol de la victòria de la fe: " El que vença serà vestit de vestidures blanques ; no esborraré el seu nom del llibre de la vida, i confessaré el seu nom davant del meu Pare i davant dels seus àngels ". És Jesús qui jutja el valor de la fe i ens recorda que només la fe vertadera dóna dret a la " vestidura blanca " de la seua " justícia eterna " que ofereix als seus vertaders triats. Jesús també li diu: " I col·liri per a ungir els teus ulls, perquè veges ". L'adventismo oficial és reconegut per la seua missió profètica, recolzada en gran manera en els seus inicis per les visions rebudes per la missatgera del Senyor, la Sra. Elena G. de White. Ara bé, Jesús diu d'aquest adventismo de l'any 1991 que és " cec " i que ha de cuidar la seua vista. De manera que l'adventismo oficial es troba en la trista situació que Jesús descriu en Mateo 20.15. 15.14: « Deixeu-los; són cecs guies de cecs ; si un cec guia a un altre cec , tots dos cauran en un clot ». Però qui pot donar-li el col·liri que li proporciona aquesta cura? Jesús mateix, i ningú més. I ens ho ofereix en la seua revelació profètica, la seua Apocalipsi. Però no pot imposar-li el seu remei, només pot aconsellar-li. Perquè la solució del problema de l'adventismo resideix en la seua pròpia decisió, i Jesús sap que no prendrà la decisió correcta. Ens ho diu en la seua afirmació del versicle 16: « Perquè eres tebi, i no fred ni calent, et vomitaré de la meua boca ». Per tant, l'advertiment profètic no pretén canviar la tràgica destinació de la seua última institució oficial, sinó simplement revelar als seus vertaders triats les raons per les quals la rebutja i la vomita .

En explicar aquestes coses amb claredat i detall, oferisc als lectors dels meus missatges l'oportunitat de parar atenció als advertiments donats per Déu en totes les seues revelacions profètiques. I les faltes atribuïdes a la seua última església són un advertiment per als qui aspiren a entrar en l'eternitat del regne dels cels, mitjançant la justícia de Jesucrist.

Al moment del seu llançament, l'adventismo oficial desconeixia que el temps que se li presentava es convertiria en un parany en la qual cauria. Però hauria de sorprendre'ns? Potser el testimoniatge històric no ha demostrat repetidament, des de la història dels " fills de Déu ", finalment corromputs pels seus matrimonis amb " les filles dels homes " del llinatge de Caín, que el temps mata la fe i la fidelitat? Per què l'última església cristiana hauria d'escapar d'aquest principi? Coneixem la causa d'aquestes apostasies finals. Es deuen als llegats religiosos que els hereus indignes hereten dels seus pares dignes. I quan aquesta herència s'estén en el temps, la indignitat es multiplica i s'amplifica fins a la insuportable apostasia, condemnada i castigada per Déu.

Com aquest estudi acaba de demostrar, només els incrèduls caiguts cauen en els paranys de l'existència. Els veritablement triats les eviten, il·luminats per la profecia que les revela, perquè és impossible que el diable i els dimonis els seduïsquen, com va ensenyar Jesús en Mateo 24:24: « Perquè s'alçaran falsos Cristos i falsos profetes, i faran grans senyals i prodigis per a enganyar, Si fóra possible , fins i tot els funcionaris electes ".

Quin missatge hem d'extraure d'aquesta experiència viscuda en l'era laodicense ? L'Adventismo del Seté Dia representarà dos temes de santificació per als vertaders triats fins al vertader retorn de Jesucrist. En la beneïda herència original, la reforma pro salut es preserva i es renova. Però totes les interpretacions profètiques heretades dels pioners adventistes han de ser reconsiderades i reemplaçades per les interpretacions totalment bíbliques que presente en les meues obres, principalment sota el títol "Explica'm Daniel i l'Apocalipsi". El vertader i definitiu missatge actualitzat de l'Adventismo del Seté Dia serà difós únicament per adventistes dissidents i independents, lliures de qualsevol organització religiosa institucional, fins a la gloriosa vinguda de Jesucrist en la primavera de 2030.

A causa de limitacions de grandària de l'arxiu, aquest treball es detindrà en aquesta pàgina i, d'ara en avant, es titularà "Volum 1". La continuació dels meus missatges es presentarà en el "Volum 2", amb el mateix títol i portada que la seua presentació actual.

Índex de temes tractats

Ampliació de les revelacions divines rebudes des del 07/03/2020

Nous missatges contínuament inspirats per Déu

Números de pàgina

2 missatges de l'autor
3 2020 – El començament de les desgràcies
4 dimecres, 19 de maig de 2021
5 L'home espiritual jutja tot
9 Saber escoltar per a comprendre
20 L'home i la dona
22 Déu i la ciència
25 La compatibilitat de la República amb les religions
26 El parany de FÀTIMA
30 Salut Masculina
32 La fe, fruit del sentit comú
33 Les eleccions franceses de 2022 i la maledicció divina
35 Setmana del 28/11 al 04/12/2021
40 Quan Satanàs expulsa a Satanàs
44 Jesucrist candidat a l'elecció del governant dels cors universals
49 els Estats Units
51 Naturalesa i Ciència
54 Falsa pietat
55 Homosexualitat
57 Déu i el plaer
57 França dividida i fracturada
60 Nadal
63 Marxant cap al cel
65 Les fases de la santificació
73 Pablo i el repòs profetitzat
74 Els “ Mil Anys ” celestials perduts a Milà
76 Els treballs d'Hèrcules
78 COM ÉS EL TEU NOM?
82 El Camí, la Veritat i la Vida
83 La justificació per la fe oblidada
86 FINS A LES LLÀGRIMES CIUTADANS!
91 Una revelació digital amb implicacions inesperades
93 La Llei del Gran Jutge
97 Déu Padre Maestro dels nounats espirituals
102 Covid -19 i el pecat
106 La llei del talió
108 Alguns detalls útils
110 María, esquer per als idòlatres
119 La humilitat és la nostra força i la nostra salvació.
125 mescles mortals
131 La vida dóna totes les “raons” per a creure en Déu
136 La salvació de l'home té un preu
140 Les lliçons divines romanes
150 Les set mentides capitals
151 paus mortals i traïcions
155 Déu dóna el bé i el mal
157 Estimar a Déu i al proïsme: l'amor de parella.
165 Camins Divins i Camins Humans
174 La societat dels monstres
176 De la “solució final” a la “solució final”
186 SABER ESCOLTAR
187 Les falles d'Occident
190 La seducció de la llibertat
192 El pecat redefinit
198 CONVÉNCER per tots els mitjans legítims
201 Democràcia teatral

206 Déu organitza el gran reemplaçament
213 La “ sisena trompeta ” i la “ sisena ” de les “ set últimes plagues de Déu ”: “ Armagedón ”.

217 El cristianisme és jueu o no ho és
226 El repartiment de rols
232 Els privilegis de la vertadera fe
238 Nazis! O nous romans?
240 9 de maig de 1945, 9 de maig de 1950 i 9 de maig de 2022
244 La fi del temps
251 La paràbola del “fill pròdig”…invertida
255 Llibertat Igualtat Fraternitat… el mite republicà
258 A les mans de Déu Todopoderoso
265 La “galtada al cap”
269 Negar l'existència de Déu coste el que coste
271 Aquest factor “temps” que el canvia tot
276 El que va ser és el que serà
283 L'amor, segons Déu
290 Veritat: un estàndard estrictament diví
303 El meu comentari sobre la notícia del 15 de juny de 2022
308 Les ordenances de Déu: Vertaderes i falses
318 Maledicció divina provada
324 Ucraïna: la imatge d'una paràbola bíblica
332 Del somni a la veritat
339 raons per a la ira
343 Un culte agradable a Déu
352 El “xiquet rei” en el poder
363 La fi del món: una prova de fe
369 El dia que el cel va caure sobre els caps dels gals
374 RELIGIÓ: EL MILLOR I EL PITJOR
380 La indignació dels incrèduls i dels infidels
389 La malaptesa dels mal convertits
395 Will: tot el problema
399 Notícies a la fi de juliol de 2022: d'un xoc petrolier a un altre
407 La religió ortodoxa
410 PARÍS, una ciutat maleïda per sempre
415 La incredulitat i la incredulitat no són legítimes
423 Vida i mort
428 LA REVELACIÓ DE L'HORA SETENA i els “Quatre Juanes”
436 Ucraïna al 24/10/2022
444 Déu jutja els cors i els pensaments
448 Menyspreu pels testimoniatges de la Bíblia
451 DÉU: EL MÉS GRAN DELS ESTRATEGS
459 El que va ser és el que serà
463 La situació a Europa
465 Les dates fixades per YaHWéH
474 La mirada celestial
479 Jesucrist, el Metge dels triats
487 EL TEMPS DE LA FI
497 L'aigua de la vida
508 L'aliança dels mercaders de la terra
515 El retorn de Jesucrist
522 El judici del Nadal idòlatra
527 Ira divina i justa
534 Tres dies i tres nits…com Jonás
539 Jo reprenc i càstig a tots els que amo.
551 Legitimitat vertadera i falsa
560 L'única VERITAT
565 La desigualtat dels sexes en les parelles en la humanitat
572 El nou “Àtila”
578 Els jueus i la vinguda del Messies

583 La confusió romana
592 En camí cap a la seua governança global
601 El Triat i la Llei Divina
606 Fets històrics altament profètics
609 La inversió humana dels valors divins
615 Competència i complementarietat
623 De la xicoteta llum a la gran
628 La posteritat d'Abraham
632 Roma perpètua
645 L'evolució del mal: dels Estats Units a Ucraïna
650 Sequera climàtica per a cors secs
656 El nou colonialisme
662 Les aparicions de Déu
669 França maleïda i França beneïda
674 Déu ens revela la seua experiència
680 La dictadura de l'humanisme
685 Mort lenta
695 equinoccios i solsticis
703 Democràcia i tecnocràcia
709 Fe, Intel·ligència i Saviesa
717 Vida sense instruccions
721 La situació mundial a la fi de març de 2023
729 El vertader mestre del temps
740 El despertar de l'odi
752 El mercat de les il·lusions
764 Iniquitat i pecat
769 Llaços de sang
775 El pecat consumat en 313
786 Aquest Occident es va revelar impur
795 Vertader o fals; veritat o mentida
814 El temps de les set últimes plagues
823 Amor vertader
838 Les lliçons bíbliques ocultes i no dites
842 La guerra rus-ucraïnesa i els esdeveniments actuals
849 FILLS DE DÉU
861 La veritat us farà lliures
866 Llegint la Santa Bíblia
875 Nits d'estiu incendiàries
878 Santificació vertadera i falsa
883 La setmana de YaHWéH
895 Tradició i Veritat
904 Bogeria col·lectiva
912 El bé i el mal
924 Hora de la Terra: Mort programada
938 Profunditat i superficialitat
947 El santuari: tot un programa
961 Veritats difícils d'escoltar però bones per a escoltar
973 La Llei de Moisés
984 Els paranys de l'existència
1000 ÍNDEX DE TEMES TRACTATS

Consells per als lectors

Aquest treball està subjecte a canvis permanents (correccions, addicions o supressions). Per tant, per a determinar si s'han realitzat canvis significatius en cada actualització proposada, revise i compare el número de pàgina de l'índex dels temes esmentats anteriorment amb el de la versió anterior.

Jo, Samuel, serf inspirat de Jesucrist, agraïsc i associe en el desenvolupament d'aquesta obra als meus companys, germans i germanes en Crist, els qui, amb la seua valuosa ajuda i els seus talents

individuals, promouen la correcció d'errors ortogràfics, tipogràfics i històrics, la qual cosa fa possible que aquest ensenyament diví siga digna del Déu de la veritat que la inspira. Així, han contribuït amb la seua pedra angular a la construcció d'aquest edifici espiritual. Que tots siguen eternament beneïts!